Phật Môn Ác Thê

Contents

Phật Môn Ác Thê **7**

1. Chương 1: Tịch Thiên 8
2. Chương 2: Dự Cảm Không Tốt 9
3. Chương 3: Hắn Thật Là Đệ Tử Cửa Phật? 11
4. Chương 4: Tiểu Nhân Ti Bỉ 12
5. Chương 5: Hư Vô Trưởng Lão 14
6. Chương 6: Bích Thất 16
7. Chương 7: Rời Đi 17
8. Chương 8: Tượng Đá 20
9. Chương 9: Tiểu Bối Vô Tri 21
10. Chương 10: Giờ Lành Sắp Đến 23
11. Chương 11: Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra? 24
12. Chương 12: Lên Đây Nằm 25
13. Chương 13: Nghĩ Cũng Đừng Có Hòng 27
14. Chương 14: Phù Thế Thân 28
15. Chương 15: Lễ Vật 29
16. Chương 16: Đừng Dùng Bàn Tay Bẩn Thỉu Của Ngươi Đụng Hắn 30
17. Chương 17: Minh Thiếu Gia 32
18. Chương 18: Bần Tăng Không Tính Toán Hoàn Tục 33
19. Chương 19: Vì Sao Hắn Phải Sợ ? 34
20. Chương 20: Quân Tử Trả Thù Mười Năm Chưa Muộn 35
21. Chương 21: An Bài 36
22. Chương 22: Bị Ma Ám 38
23. Chương 23: Chung Trà Nàng Dâu Trong Truyền Thuyết 39
24. Chương 24: Linh Thạch 40
25. Chương 25: Tuyệt Phẩm Linh Thạch 42
26. Chương 26: Ngươi Thật Nhiều Ý Đồ Xấu Xa 43
27. Chương 27: Tiên Phát Chế Nhân 44
28. Chương 28: Ta Có Nương Tử 45
29. Chương 29: Thí Nghiệm 47
30. Chương 30: Yêu Đan 47
31. Chương 31: Lệnh Bài Thân Phận 49
32. Chương 32: Thật Sự Là Cổ Quái 50
33. Chương 33: Nát 51
34. Chương 34: Không Có Khả Năng 52
35. Chương 35: Thật Sự Đáng Tiếc 53
36. Chương 36: Thật Quá Phận 54
37. Chương 37: Nhìn Cái Gì Vậy 55
38. Chương 38: Nói Dễ Nghe 57
39. Chương 39: Tiên Hồn 58
40. Chương 40: Thú Viên 59
41. Chương 41: Cách Xa Ta Một Chút 60

42. Chương 42: Không Thể Nói Ra Tiếng . . . 61
43. Chương 43: Đậu Hoa Thôn . . . 62
44. Chương 44: Ngươi Đặt Chú Ý Sai Nơi Rồi! . . . 63
45. Chương 45: Hắn Không Chạy Thoát Được Đâu . . . 64
46. Chương 46: Thật Sự Là Trúng Tà . . . 65
47. Chương 47: Không Xong . . . 67
48. Chương 48: Đừng Động . . . 70
49. Chương 49: Cảnh Trong Mơ . . . 71
50. Chương 50: Ngọn Lửa Bảy Màu . . . 72
51. Chương 51: Đều Hỏng . . . 73
52. Chương 52: Thuốc Dưỡng Thân . . . 74
53. Chương 53: Hiên Viên Duật . . . 77
54. Chương 54: Thí Nghiệm . . . 79
55. Chương 55: Thí Nghiệm (2) . . . 80
56. Chương 56: Thôn Phách . . . 80
57. Chương 57: Nhàm Chán Đến Cực Điểm . . . 81
58. Chương 58: Yêu Đan Và Đá Vụn . . . 82
59. Chương 59: Người Không Thể Nhìn Mặt Ngoài . . . 85
60. Chương 60: Tụng Kinh Niệm Phật . . . 86
61. Chương 61: Chúng Ta Lại Thấy Mặt . . . 87
62. Chương 62: Tội Lỗi . . . 90
63. Chương 63: Ngươi Thay Đổi . . . 91
64. Chương 64: Xinh Đẹp Lạnh Người . . . 92
65. Chương 65: Kỳ Quái . . . 93
66. Chương 66: Phu Nhân . . . 94
67. Chương 67: Cửa Hàng Nhà Kia . . . 97
68. Chương 68: Thật Sự Quá Tức Cười . . . 99
69. Chương 69: Thiên Tài Và Phế Vật . . . 100
70. Chương 70: Thiên Tài Tuyệt Thế . . . 101
71. Chương 71: Kì Lưng . . . 103
72. Chương 72: Ta Một Chút Cũng Không Nhỏ . . . 104
73. Chương 73: Nhảy Cửa Sổ Rời Đi . . . 105
74. Chương 74: Lễ Cầu 'nguyên' . . . 106
75. Chương 75: Tóc Dài . . . 107
76. Chương 76: Các Người Giỡn Đủ Chưa . . . 108
77. Chương 77: Ý Tốt Thành Chuyện Xấu . . . 111
78. Chương 78: Duyên Sơn . . . 112
79. Chương 79: Quả Nhiên Là Ngươi Sẽ Đến . . . 113
80. Chương 80: Mỏi Mắt Mong Chờ . . . 116
81. Chương 81: Ta Muốn Nuốt Lời . . . 117
82. Chương 82: Thần Sử . . . 118
83. Chương 83: Thần Duyên . . . 119
84. Chương 84: Ta Không Biết Bọn Họ . . . 120
85. Chương 85: Hắc Độc Báo . . . 123
86. Chương 86: Ngươi Là Ngự Thú Sư . . . 124
87. Chương 87: Ngươi Cười Cái Gì? . . . 125
88. Chương 88: Tóc Rụng . . . 126
89. Chương 89: Hoàn Toàn Bị Y Bắt Lấy . . . 127
90. Chương 90: Chân Tướng . . . 128
91. Chương 91: Đây Chỉ Là Mở Đầu . . . 131
92. Chương 92: Ngươi Muốn Làm Như Thế Nào . . . 134
93. Chương 93: Chấp Pháp Trưởng Lão . . . 137
94. Chương 94: Cha Chồng . . . 140
95. Chương 95: Số Mệnh Hay Thay Đổi . . . 143

96. Chương 96: Vòng Tay Màu Đen . . . 146
97. Chương 97: Nghe Được Tin Tức . . . 148
98. Chương 98: Chuẩn Bị Thăng Cấp Cảnh Giới . . . 151
99. Chương 99: Bất Ngờ Xảy Ra Chuyện! . . . 153
100. Chương 100: Rời Đi . . . 156
101. Chương 101: Yêu Tu Lão Tổ . . . 158
102. Chương 102: Rất Nhớ Ngươi . . . 163
103. Chương 103: Ngươi Càng Xinh Đẹp . . . 166
104. Chương 104: Sớm Tấn Chức Cảnh Giới . . . 169
105. Chương 105: Huyền Ngọc Trưởng Lão . . . 172
106. Chương 106: Độ Kiếp (1) . . . 174
107. Chương 107: Độ Kiếp (2) . . . 177
108. Chương 108: Độ Kiếp (3) . . . 180
109. Chương 109: Ta Nhận Thua . . . 182
110. Chương 110-1: Năng Lực Của Hắn (1) . . . 184
111. Chương 110-2: Năng Lực Của Hắn (2) . . . 187
112. Chương 111: Năng Lực Có Một Không Hai . . . 189
113. Chương 112: Lời Đồn . . . 194
114. Chương 113: Muốn Chơi Gì Nào? . . . 197
115. Chương 114: Một Cái Lưỡi Đổi Một Cái Mạng . . . 201
116. Chương 115: Mọc Tóc Rồi . . . 204
117. Chương 116: Ngươi Lặp Lại Lần Nữa . . . 207
118. Chương 117: Điểm Trung Tâm Của Vạn Yêu Sâm Lâm . . . 210
119. Chương 118: Hư Không Trưởng Lão . . . 212
120. Chương 119: Trêu Cợt Lão . . . 215
121. Chương 120: Tế Thiên . . . 217
122. Chương 121: Thông Đạo Tứ Quý (thông Đạo Bốn Mùa) . . . 220
123. Chương 122: Ban Cho Cái Tên Hắc Lịch . . . 223
124. Chương 123: Ảo Cảnh . . . 226
125. Chương 124: Hai Tiểu Thí Hài . . . 230
126. Chương 125: Mười Năm Trước . . . 232
127. Chương 126: Mái Tóc Quỷ Dị . . . 235
128. Chương 127: Kính Phản Quang . . . 238
129. Chương 128-1: Thí Thần (1) . . . 240
130. Chương 128-2: Thí Thần (2) . . . 243
131. Chương 129: Đám Lão Tổ . . . 245
132. Chương 130: Năng Lực Mới . . . 248
133. Chương 131: Thủ Danh (gọi Là …) . . . 252
134. Chương 132: Yêu Thú Cấp Sáu . . . 254
135. Chương 133: Thật Là Đạp Trúng Vận Cứt Chó . . . 257
136. Chương 134: Ai Là Nam Nhân Xinh Đẹp Nhất Tu Chân Giới . . . 259
137. Chương 135-1: Giao Thủ (1) . . . 264
138. Chương 135-2 . . . 266
139. Chương 136: Ngươi Quá Ác Độc . . . 268
140. Chương 137: Thôn Trưởng Và Thần Sử . . . 270
141. Chương 138: Người Lăng Gia . . . 272
142. Chương 139: Tịch Thiên, Có Thể Chứ? . . . 275
143. Chương 140: Yêu Thú Truyền Thừa . . . 277
144. Chương 141: Hội Trường Đấu Giá . . . 280
145. Chương 142: Đồng Mệnh Chú Phù Lục (chiếc Phù Nguyền Rủa Đồng Mệnh) . . . 282
146. Chương 143: Cạnh Tranh . . . 285
147. Chương 144: Chết Dưới Hoa Mẫu Đơn . . . 288
148. Chương 145: Yêu Thú Cấp Chín . . . 291
149. Chương 146: Bạo Động . . . 293

150. Chương 147: Ngự Thú Sư Chân Chính . . . 296
151. Chương 148: Lời Này Nói Thật Hay! . . . 298
152. Chương 149: Bị Bức Đến Đường Cùng . . . 301
153. Chương 150: Cư Nhiên Là Hắn . . . 304
154. Chương 151: Mái Tóc Điên Cuồng . . . 307
155. Chương 152: Chúng Ta Thành Thân Đi . . . 310
156. Chương 153: Nó Chỉ Nghe Lời Ngươi . . . 313
157. Chương 154: Trả Lại Nỗi Nhục Ngày Đó . . . 316
158. Chương 155: Lựa Chọn Thứ Hai . . . 319
159. Chương 156: Thu Đồ Đệ . . . 321
160. Chương 157: Nhất Tiễn Song Điêu (một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn) . . . 324
161. Chương 158: Là Ngươi Làm Đúng Không? . . . 327
162. Chương 159 . . . 330
163. Chương 160: Đồ Tế . . . 333
164. Chương 161: Nói Hớ . . . 335
165. Chương 162: Ta Không Phải Thánh Nhân . . . 339
166. Chương 163: Thí Nghiệm (1) . . . 342
167. Chương 164: Thí Nghiệm (2) . . . 344
168. Chương 165: Thí Nghiệm (3) . . . 347
169. Chương 166: Ngự Thú Sư Cấp Mười Không Còn Là Truyền Thuyết . . . 350
170. Chương 167: Không Có Tư Cách . . . 353
171. Chương 168: Đã Gặp Qua Là Không Quên Được . . . 355
172. Chương 169: Coi Trọng Hắn . . . 358
173. Chương 170: Tên Tiểu Nhị Kỳ Quái . . . 362
174. Chương 171: Ngự Thú Sư Cấp Mười . . . 365
175. Chương 172: Thắng Thắn . . . 368
176. Chương 173 . . . 371
177. Chương 174: Có Đáng Giá Hay Không? . . . 374
178. Chương 175: Ăn Ngon Là Tới Ngay . . . 378
179. Chương 176 . . . 381
180. Chương 177: Quả Thật Tinh Mắt . . . 383
181. Chương 178: Tuyết Sư . . . 385
182. Chương 179: Khinh Người Quá Đáng . . . 388
183. Chương 180: Dùng Hành Động Chứng Minh . . . 391
184. Chương 181: Hành Vi Tìm Chết . . . 394
185. Chương 182: Ghèn Mắt Tiểu Bắc Minh . . . 397
186. Chương 183: Ngươi Thật Đành Lòng . . . 400
187. Chương 184: Đây Là Con Của Chúng Ta . . . 403
188. Chương 185: Hậu Quả (1) . . . 406
189. Chương 186: Hậu Quả (2) . . . 409
190. Chương 187-1: Chết Sớm Siêu Sinh Sớm (1) . . . 411
191. Chương 187-2 . . . 415
192. Chương 188: Đánh Dấu Chủ Quyền . . . 418
193. Chương 189: Chỉ Cần Ngươi Khỏe Mạnh . . . 421
194. Chương 190: Nói Được Làm Được . . . 424
195. Chương 191: Đừng Có Nhịn . . . 430
196. Chương 192: Điêu Luyện Sắc Sảo . . . 433
197. Chương 193: Dùng Sơ Trâm Để Đánh Dấu Chủ Quyền . . . 436
198. Chương 194: Ra Oai Phủ Đầu . . . 438
199. Chương 195: Gia Chủ Bắc Gia . . . 441
200. Chương 196: Ngươi Vừa Lòng Chưa . . . 444
201. Chương 197: Ngươi Là Đang Dụ Ta Nói? . . . 447
202. Chương 198: Quả Nhiên Là Tuyệt Phối . . . 450
203. Chương 199: Cửu Đăng Tháp . . . 453

204. Chương 200: Thần Vật Thượng Cổ . . . 456
205. Chương 201: Đại Hôn (1) . . . 459
206. Chương 202 . . . 462
207. Chương 203 . . . 465
208. Chương 204: Đại Hôn (4) . . . 468
209. Chương 205: Nội Loạn Ở Bắc Gia (1) . . . 470
210. Chương 206: Nội Loạn Ở Bắc Gia . . . 474
211. Chương 207: Nội Loạn Ở Bắc Gia . . . 477
212. Chương 208 . . . 480
213. Chương 209 . . . 483
214. Chương 210: Không Sợ Ta Chạy Trốn . . . 486
215. Chương 211: Đừng Làm Rộn . . . 489
216. Chương 212: Ta Cưới . . . 492
217. Chương 213: Chân Cú Kiếm* . . . 495
218. Chương 214: Ngươi Đang Lo Lắng Cho Ta? . . . 498
219. Chương 215 . . . 501
220. Chương 216: Phục Vụ Gia Cho Tốt, Gia Sẽ Có Thưởng! . . . 504
221. Chương 217: Thượng Cổ Bí Cảnh (1) . . . 507
222. Chương 218: Thượng Cổ Bí Cảnh (2) – Nhập Cảnh . . . 510
223. Chương 219: Thượng Cổ Bí Cảnh (3) – Thực Yêu . . . 513
224. Chương 220: Thượng Cổ Bí Cảnh (4) – Gặp Nhau . . . 517
225. Chương 221: Thượng Cổ Bí Cảnh (5) . . . 520
226. Chương 222: Thượng Cổ Bí Cảnh (6) . . . 523
227. Chương 223: Thượng Cổ Bí Cảnh (7) . . . 526
228. Chương 224: Thượng Cổ Bí Cảnh (8) . . . 529
229. Chương 225: Thượng Cổ Bí Cảnh (9) . . . 532
230. Chương 226: Thượng Cổ Bí Cảnh (10) . . . 534
231. Chương 227: Thượng Cổ Bí Cảnh (11) . . . 537
232. Chương 228: Thượng Cổ Bí Cảnh (12) – Động Đen . . . 540
233. Chương 229: Thượng Cổ Bí Cảnh (13) – Vùng Đất Của Những Oan Hồn . . . 543
234. Chương 230: Thượng Cổ Bí Cảnh (14) – Đầm Lầy Đen (hắc Sắc Chiểu Trạch) . . . 546
235. Chương 231: Thượng Cổ Bí Cảnh (15) – Ma Quy . . . 549
236. Chương 232: Thượng Cổ Bí Cảnh (16) . . . 553
237. Chương 233: Bí Cảnh Thượng Cổ (17) . . . 556
238. Chương 234 . . . 558
239. Chương 235: Thượng Cổ Bí Cảnh (19) . . . 561
240. Chương 236: Thượng Cổ Bí Cảnh (20) . . . 565
241. Chương 237 . . . 569
242. Chương 238: Thượng Cổ Bí Cảnh (22) . . . 572
243. Chương 239: Thượng Cổ Bí Cảnh (23) . . . 575
244. Chương 240 . . . 581
245. Chương 241 . . . 584
246. Chương 242: Thượng Cổ Bí Cảnh (26) . . . 587
247. Chương 243: Thượng Cổ Bí Cảnh (27) . . . 591
248. Chương 244 . . . 594
249. Chương 245 . . . 597
250. Chương 246: Thượng Cổ Bí Cảnh (30) . . . 602
251. Chương 247: Thượng Cổ Bí Cảnh (31) . . . 605
252. Chương 248 . . . 608
253. Chương 249: Rời Khỏi Bí Cảnh . . . 611
254. Chương 250: Rời Khỏi Bí Cảnh (2) – Tượng Đá . . . 614
255. Chương 251: Ta Cũng Như Thế! . . . 617
256. Chương 252: Thật Không Ngờ Ngươi Cũng Thích Nói Giỡn . . . 620
257. Chương 253: Hồn Phi Phách Tán . . . 623

258. Chương 254: Còn Dám Xằng Bậy . . . 626
259. Chương 255: Ta Là Cái Gì? . . . 629
260. Chương 256: Người Đứng Đầu Vạn Yêu . . . 632
261. Chương 257: Trực Giác Thật Là Đáng Sợ . . . 635
262. Chương 258: Nhiều Thêm Một Phần Ký Ức . . . 638
263. Chương 259: Thật Đúng Là Hắn . . . 641
264. Chương 260: Hạ Hầu Lân . . . 644
265. Chương 261: Thật Chua . . . 648
266. Chương 262: Còn Ác Hơn Cả Hắn . . . 651
267. Chương 263: Ngươi Thật Là Hư . . . 654
268. Chương 264: Rất Xin Lỗi . . . 657
269. Chương 265: Đừng Làm Rộn . . . 660
270. Chương 266: Đánh Cuộc . . . 663
271. Chương 267: Âm Tế Thiên . . . 667
272. Chương 268: Không Được Nói Cho Hắn Biết . . . 670
273. Chương 269: Phụng Âm Đại Nhân . . . 673
274. Chương 270 . . . 676
275. Chương 271 . . . 679
276. Chương 272 . . . 682
277. Chương 273: Đây Mà Là Ăn Mừng Cái Gì? . . . 684
278. Chương 274 . . . 687
279. Chương 275: Tự Hủy Linh Căn . . . 690
280. Chương 276: Quá Mức Khiêm Tốn Sẽ Trở Thành Dối Trá . . . 695
281. Chương 277: Thật Là Thú Vị . . . 697
282. Chương 278: Tịch Thiên Nhiệt Tình Thật Đấy . . . 701
283. Chương 279 . . . 704
284. Chương 280 . . . 707
285. Chương 281 . . . 711
286. Chương 282: Bồi Thường . . . 716
287. Chương 283 . . . 720
288. Chương 284: Vì Đạo Lữ Báo Thù, Trăm Năm Chưa Muộn . . . 725
289. Chương 285: Là Ta Gây Thương Tích . . . 729
290. Chương 286: Ngươi Có Thành Kiến Với Y? . . . 731
291. Chương 287: Vậy Cũng Được Sao . . . 735
292. Chương 288: Tiểu Tổ Tông Của Ta . . . 737
293. Chương 289 . . . 741
294. Chương 290 . . . 744
295. Chương 291 . . . 746
296. Chương 292: Nhờ Vả . . . 748
297. Chương 293: Không Thích Hợp . . . 752
298. Chương 294: Ta Nhất Định Phải Có Được Hắn . . . 755
299. Chương 295: Một Hồn Kia . . . 758
300. Chương 296: Dự Cảm Xấu . . . 761
301. Chương 297: Đợi Ta . . . 764
302. Chương 298 . . . 767
303. Chương 299 . . . 770
304. Chương 300 . . . 774
305. Chương 301 . . . 776
306. Chương 302 . . . 779
307. Chương 303 . . . 782
308. Chương 304 . . . 786
309. Chương 305 . . . 788
310. Chương 306: Đừng Thương Tâm . . . 791
311. Chương 307: Hồn Về . . . 794

312. Chương 308 . . . 797
313. Chương 309 . . . 802
314. Chương 310 . . . 805
315. Chương 311 . . . 809
316. Chương 312: Quá Khứ Của Hắn (1) . . . 812
317. Chương 313: Quá Khứ Của Hắn (3) . . . 815
318. Chương 314: Quá Khứ Của Hắn (3) . . . 820
319. Chương 315 . . . 823
320. Chương 316 . . . 825
321. Chương 317 . . . 829
322. Chương 318 . . . 833
323. Chương 319 . . . 837
324. Chương 320 . . . 841
325. Chương 321 . . . 843
326. Chương 322 . . . 846
327. Chương 323 . . . 848
328. Chương 324 . . . 851
329. Chương 325: Đột Phá . . . 854
330. Chương 326 . . . 858
331. Chương 327 . . . 861
332. Chương 328 . . . 864
333. Chương 329 . . . 867
334. Chương 330 . . . 870
335. Chương 331: Thần Hồn Thú . . . 873
336. Chương 332 . . . 876
337. Chương 333 . . . 879
338. Chương 334 . . . 883
339. Chương 335 . . . 886
340. Chương 336 . . . 889
341. Chương 337 . . . 892
342. Chương 338 . . . 895
343. Chương 339: Chiến Giản* . . . 898
344. Chương 340: Cuối Cùng Cũng Về Tới Nhà . . . 901
345. Chương 341 . . . 905
346. Chương 342: Trực Đáo Hoàng Long Phủ* . . . 908
347. Chương 343 . . . 911
348. Chương 344 . . . 914
349. Chương 345 . . . 917
350. Chương 346 . . . 920
351. Chương 347 . . . 923
352. Chương 348 . . . 926
353. Chương 349: Đại Kết Cục (thượng) . . . 930
354. Chương 350-1: Đại Kết Cục (hạ) (1) . . . 933
355. Chương 350-2: Đại Kết Cục (hạ) (2) . . . 937
356. Chương 350-3: Đại Kết Cục (hạ) (3) . . . 940

Phật Môn Ác Thê

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên việt, tu chân, huyền huyễn, thích văn, CHỦ THỤ,1x1, HE. Tình trạng bản gốc: Hoàn(350 chương). Co

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phat-mon-ac-the

1. Chương 1: Tịch Thiên

Âm Tế Thiên gian nan mở ra hai mắt, trong lúc mông mông lung lung, tựa hồ nhìn thấy ba hòa thượng đang thì thầm nói nhỏ.

"Linh căn bị hủy, tu vi tẫn tán, sau này không thể lại tu luyện được nữa, chỉ sợ Tịch Thiên từ nay về sau chẳng còn cơ hội trở mình!"

"Ai! Ngoại thương của hắn không nặng lắm, từ đó cho thấy người đả thương hắn mục đích chỉ là hủy đi linh căn!"

"A Di Đà Phật, hi vọng Tịch Thiên có thể sớm vượt qua cửa ải khó khăn, không cần vì chuyện này mà thống khổ!"

Âm Tế Thiên nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, dần dần rơi vào trong bóng tối. Tiếp theo, hắn làm một giấc mộng rất dài.

Ở trong mộng, có một tiểu nam hài, mặc cổ trang ước chừng khoảng năm tuổi, bộ dáng như một búp bê được làm từ gốm sứ *** xảo và xinh đẹp. Sau đó, tiểu nam hài được một hòa thượng trẻ tuổi, cũng chính là Hư Không trưởng lão của Vạn Phật Tự mang về, thu đứa bé làm đệ tử quan môn(), đặt pháp danh là 'Tịch Thiên'.

[Đệ tử đóng cửa, nhận xong là không nhận thêm nữa]

Tiểu nam hài trời sinh tư chất bất phàm, lại thêm thiên phú hơn người, khiến cho con đường tu hành vô cùng thông thuận. Người khác dùng vài thập niên mới có thể tu đến cảnh giới, hắn chỉ cần mười năm ngắn ngủi, đã đạt tới cảnh giới cao nhất của Trúc Cơ kỳ, tại Tu Chân giới này, được mọi người xưng tụng là thiên tài.

Không ngờ, bị người ám toán, bị người hủy diệt đi thứ quan trọng nhất cho việc tu hành – linh căn.

Âm Tế Thiên mơ đến đây, đột nhiên giật mình bừng tỉnh, trên trán thấm ướt mồ hôi.

Hắn chớp chớp hai mắt, dùng lực khởi động thân mình, tựa vào vách tường ngồi dậy, lúc này mới phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng cổ xưa, nơi đây cũng không rộng lớn, bài trí cực kỳ đơn giản, một giá sách, một đài trang điểm, một cái bàn, hai cái ghế dựa, còn có một cái giường nơi mà hắn hiện tại đang nằm lên.

Đây là nơi nào?

Đáy mắt Âm Tế Thiên chợt lóe nghi hoặc, hắn nhớ trước đó hắn đang sống mái với kẻ địch, rồi sao nữa?

Hắn dùng lực lắc đầu, như thế nào cũng không nghĩ ra được chuyện phía sau, trong lòng cứ tổng cảm thấy thiếu thiếu cái gì!

Đột nhiên, não ùa lên một đoạn ký ức hoàn toàn không thuộc về hắn, tựa như một bộ phim, đang chầm chậm chiếu trong đầu của hắn, hình ảnh trong đó thế nhưng lại giống y như giấc mơ mà hắn vừa mơ ban nãy.

Âm Tế Thiên ngẩn người, cái này không phải là mình xuyên việt đó chứ?

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng đứng dậy bắt lấy gương đồng trên đài trang điểm, lập tức nhìn thấy khuôn mặt của một thiếu niên, ước chừng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, môi hồng răng trắng, ngũ quan mĩ lệ *** xảo, hai tròng mắt xinh đẹp, ướt át và ngây ngô, đặc biệt giữa trán còn có một nốt chu sa chí, diễm đến kinh người, điều duy nhất khiến người xem tiếc nuối là cái đầu trọc lóc chẳng có sợi tóc.

Âm Tế Thiên trừng lớn hai mắt.

Thiếu niên bên trong kính giống y hệt như tiểu nam hài mà hắn đã trông thấy trong giấc mộng, chỉ có khác là trưởng thành hơn đôi chút. Ách, lại có khác một chỗ nữa, hắn hình như so với thiếu niên trong mộng nhiều thêm một nốt chu sa chí!

Ở hiện đại, hắn cũng có nốt chu sa chí như vậy, chắc không phải là việc hắn xuyên đến đây có liên quan đến nốt chu sa chí này đó chứ?

Âm Tế Thiên đột nhiên cảm thấy kinh sợ!

Xem ra, hắn quả nhiên đã xuyên việt!

Hơn nữa, còn xuyên vào một thân xác hòa thượng!

Âm Tế Thiên nhịn không được phát ra một tiếng "xùy", chỉ mới nghĩ tới người đường đường đứng đầu bảng danh sách ác nhân toàn cầu, từ nay về sau phải chìa ra bộ dáng từ bi hỉ xả giải cứu chúng sinh, hắn liền cảm thấy đặc biệt buồn cười, chẳng những thế mà còn đáng cười đến cực điểm!

Hắn không biết người 'bị' hắn cảm hóa có thể quay về chính đạo hay không nữa, chỉ sợ là, lầm đường lạc lối không thể vãn hồi.

Âm Tế Thiên tựa hồ lại nhớ đến cái gì, phút chốc nheo lại mắt.

Đúng rồi! Khối thân thể này bị hủy đi linh căn!

Ở Thế giới Tu Chân lấy tu chân làm chủ, bất quá, phải có linh căn, thì mới có thể sải bước trên con đường này. Mà linh căn thì lại phân ra nhiều loại, phổ thông thường là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm chủng linh căn. Còn có các loại linh căn biến dị hiếm thấy, như phong, lôi, băng, ám. Nếu người không có linh căn, cho dù là mỹ mạo hơn người hay là trí tuệ vô song, thì cũng vô pháp đẩy ra được cánh tửa tu chân.

Đương nhiên, linh căn cũng chia ra làm tốt xấu, tỷ như Thiên linh căn thì đẳng cấp nổi trội hơn Chân linh căn, Chân linh căn lại trội hơn Ngụy linh căn.

Thiên linh căn chỉ có một loại thuộc tính linh căn duy nhất, linh căn thập phần đầy đủ, tốc độ tu luyện so Chân linh căn nhanh hơn gấp mấy lần. Chân linh căn có hai, ba loại thuộc tính linh căn, mỗi chủng thuộc tính linh căn đầy đủ, tốc độ tu luyện cũng coi như tương đối nhanh. Ngụy linh căn có bốn, năm chủng thuộc tính linh căn, rất loạn, lại không đầy đủ, mỗi chủng thuộc tính linh căn đều không toàn vẹn, tốc độ tu luyện rất chậm, là loại linh căn kém cỏi nhất, chỉ tốt hơn chút xíu so với phàm nhân không thể tu tiên mà thôi.

Còn có một loại chính là biến dị linh căn, nói về tốc độ tu luyện, nó không hề thua kém Thiên linh căn, mà Tịch Thiên chính là người có được biến dị linh căn kia. Tuy nói đệ tử cửa Phật chỉ cần có đủ tuệ căn cùng Phật tính thì liền có thể tu hành, nhưng mà khối thân thể này chẳng hề có chút xíu gì dính dáng đến hai loại trên, bởi vì như thế, cho nên lúc trước, các trưởng lão của Vạn Phật Tự tỏ ra rất là bất mãn đối với việc Hư Không trưởng lão thu Tịch Thiên làm đồ đệ.

Âm Tế Thiên nghĩ đến đây, không khỏi bóp trán.

Ở trong thế giới mà cường giả vi tôn như thế này, không thể tu chân chẳng khác nào một phế vật, đặc biệt hiện tại hắn còn bị hủy linh căn. Hơn nữa tính tình Tịch Thiên có phần thanh lãnh, không thích nói chuyện, thế cho nên khiến người xung quanh cảm giác hắn quá mức thanh cao, từ đó đắc tội không ít người.

Nay, người có thể bảo vệ hắn lại đang bế quan, cho nên người xem Tịch Thiên không vừa mắt hoặc là người đã từng bị Tịch Thiên đắc tội, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

Nói cách khác, hắn chết chắc rồi!

—-

2. Chương 2: Dự Cảm Không Tốt

Âm Tế Thiên đang kết ra một đống bi thảm, thì lúc này bụng kêu gào đòi ăn.

Hắn đành chấp nhận sự thực là mình đã trở thành hòa thượng, mở cửa ra khỏi phòng, bên trong viện lại không có một bóng người, đi ra sân, mới nhìn thấy hai hòa thượng canh giữ ở cửa sân.

Hai hòa thượng gặp Âm Tế Thiên đi ra, lập tức chắp tay trước ngực: "A Di Đà Phật, đệ tử Đạo Khôn [Đạo Kiền] gặp qua Thái sư thúc tổ!"

Đạo Khôn tiếp tục nói: "Đệ tử phụng lệnh trụ trì canh giữ cửa sân, tùy theo Thái sư thúc tổ sai phái!"

Tịch Thiên là đồ đệ của Hư Không trưởng lão, mà Vạn Phật Tự lấy chữ Hư là bối phận tối cao, kế tiếp là bối phận chữ Tịch, sau đó là bối phận chữ Vô, còn lại là bối phận chữ Tâm, bối phận chữ Thích, bối phận chữ Đạo, bối phận chữ Phổ, trong đó bối phận chữ Phổ là thấp nhất, bối phận chữ Đạo so với bối phận chữ Tịch cách nhau ba cấp, cho nên đệ tử bối phận chữ Đạo phải gọi Tịch Thiên là Thái sư thúc tổ.

Âm Tế Thiên thành thật nói: "Ta đói bụng!"

Nghe vậy, hai hòa thượng sửng sốt, người của Tu Chân giới, khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định, thì liền có thể đi vào Tích Cốc kỳ, từ nay về sau không cần phải ăn ngũ cốc hoa màu nữa, nay Tịch Thiên nói đói bụng, đó chẳng khác nào đại biểu cho……

Đạo Khôn cùng Đạo Kiền liếc nhau, khóe miệng gợi lên một nụ cười chẳng chút có ý tốt, cùng đánh một cái ánh mắt ra hiệu.

Cười khan một tiếng sau đó lấy từ trong ống tay áo ra một bình sứ trắng nhỏ, sau đó, từ trong bình đổ ra một viên dược màu đen, đưa tới trước mặt Âm Tế Thiên: "Thưa Thái sư thúc tổ, đệ tử có một viên Tích Cốc đan, nếu không chê, xin thỉnh dùng!"

Tích Cốc đan?

Âm Tế Thiên nhìn viên dược đen thui trên tay hòa thượng kia, hơi hơi chau mày lại, từ trong trí nhớ của 'Tịch Thiên' cố sưu tầm ra tác dụng của Tích Cốc đan, sau khi biết được uống nó vào có thể khiến con người no bụng suốt nửa tháng, lúc này mới yên tâm vươn tay.

Tuy nhiên, đầu ngón tay còn chưa đụng tới viên dược, thì thấy bàn tay Đạo Kiền đột nhiên run lên, Tích Cốc đan lăn khỏi lòng bàn tay, rớt xuống đất, ngay sau đó, bị người dùng chân nhẹ nhàng giẫm lên, ngăn cản viên dược lăn đi mất.

Âm Tế Thiên phút chốc nheo lại mắt.

Chỉ nghe Đạo Khôn kinh hô một tiếng, cuống quít nâng chân lên: "Ah!"

Đáy mắt Đạo Kiền nhanh chóng xẹt qua một ý cười trộm, sau đó ra vẻ khó xử nhìn Âm Tế Thiên: "Trên người đệ tử cũng chỉ có một viên Tích Cốc đan!"

Đạo Khôn đầy mặt vô tội nhìn Âm Tế Thiên: "Đệ tử nóng vội sợ Tích Cốc đan lăn xa, cho nên dùng chân……"

Hắn nhanh chóng nhặt viên Tích Cốc đan lên, thổi thổi, sau đó đưa tới trước mặt Âm Tế Thiên, giả bộ có chút kinh hoảng nói: "Nếu Thái sư thúc tổ thật sự đói không thể nhịn, chắc là không ngại nó hơi bẩn chút nhỉ?"

Đáy lòng Âm Tế Thiên tràn lên một trận cười lạnh, có mù mới không nhìn ra bọn họ cố ý chỉnh mình.

Lúc nãy vừa mới nghĩ, những người mà Tịch Thiên đã từng đắc tội qua sẽ tìm cơ hội trả thù, không ngờ nhanh như vậy đã đưa tới cửa lan truyền khắp Vạn Phật Tự.

"Ai yo! Đây không phải là Tịch Thiên tiểu sư phụ? Thiên tài trăm năm khó gặp đấy ư?"

Một tràng thanh âm đùa cợt đột nhiên vang lên sau lưng, tiếp theo đó, Tích Cốc đan trong tay Đạo Khôn liền dừng ở trong tay người đó.

Âm Tế Thiên quay đầu lại thì thấy, bốn gã thanh niên mặc thống nhất lam y bạch bào, bên hông đeo phối kiếm đang cười nhạo mà nhìn hắn.

Hắn nhận thức được bốn người bọn họ, bọn họ đều là đệ tử của Thuần Trần phái.

Vào ba tháng trước, Đại hội tỷ thí các môn phái trăm năm một lần được cử hành tại Vạn Phật Tự, trước khi đại hội diễn ra, trụ trì đem bốn gã đệ tử Thuần Trần phái an bài ở trong viện của Tịch Thiên, nhưng mà, Tịch Thiên xưa nay không thích giao tiếp với người, do vậy, cùng bọn họ nổi lên tranh chấp, còn đánh nhau một hồi, tuy rằng đối phương người nhiều, thế nhưng, hai người trong đó là sơ kỳ của Luyện Khí, còn hai người kia là Trúc Cơ kỳ, bất quá tu vi so với Tịch Thiên thấp mấy tầng, tất nhiên cuối cùng bốn gã đều bại dưới tay Tịch Thiên.

Bốn gã đệ tử Thuần Trần phái đành phải mang theo thù hận, không cam lòng qua viện cách vách ở.

Thanh Phong tung hứng viên Tích Cốc đan trong tay, khều khều thanh niên bên cạnh nói: "Thanh Bảo, ngươi xem xem đây không phải là Tích Cốc đan hay sao?"

Thanh niên tên là Thanh Bảo nghiền ngẫm nhìn Âm Tế Thiên: "Quả thật là Tích Cốc đan! Bất quá, viên Tích Cốc đan tựa hồ có chút ô uế!"

Mâu quang của Đạo Kiền lóe lên, nhanh nhẩu tiếp lời: "Vị thí chủ này, đây là viên Tích Cốc đan mà bần tăng đưa cho Thái sư thúc tổ dùng!"

Nghe vậy, tạch một tiếng, ánh mắt của bốn gã thanh niên toàn bộ dừng ở trên người Âm Tế Thiên.

Đáy lòng Âm Tế Thiên nhất thời ùa lên một dự cảm bất hảo.

3. Chương 3: Hắn Thật Là Đệ Tử Cửa Phật?

"A? Nguyên lai Tích Cốc đan là để Tịch Thiên tiểu sư phụ dùng!" Thanh Phong khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói: "Bất quá, ta nhớ hình như Tịch Thiên tiểu sư phụ tuy rằng không phải là Phật tu, nhưng tu vi đã đến tầng cao nhất của Trúc Cơ kỳ, tiến nhập giai đoạn Tích Cốc, như thế nào hôm nay còn muốn dùng đến Tích Cốc đan?"

Trong Tu Chân giới, có chín cảnh giới từ thấp đến cao là Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan (Kim Đan), Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa, Luyện Khí là tầng thấp nhất. Mỗi cảnh giới lại phân mười tầng nhỏ, sơ kỳ là ba tầng, tầng thứ tư đến tầng thứ sáu là trung kỳ, tầng thứ bảy đến tầng thứ chín là hậu kỳ, cuối cùng là tầng cao nhất của Trúc Cơ Kỳ.

Người tu chân chỉ cần tu luyện đến tầng cao nhất của Trúc Cơ là có thể tiến vào Tích Cốc kỳ, sau này, có thể không cần dùng đến ngũ cốc hoa màu, cũng không cảm thấy đói khát.

Đạo Khôn cùng Đạo Kiền âm thầm cười trộm, ăn ý mà liếc nhau một cái, nhẹ nhàng rời khỏi hậu viện, nơi sắp biến thành chiến trường.

"..."

Âm Tế Thiên mắt híp lại, đương nhiên là có chú ý tới hai cái hòa thượng trộm rời đi hậu viện, hắn cũng sẽ không cho rằng bọn họ là thay hắn đi gọi cứu binh.

Thanh Bảo cong khóe miệng: "Mấy ngày nay đều có tin đồn Tịch Thiên tiểu sư phụ bị hủy linh căn, hiện giờ xem ra tin đồn là thật."

Hai tên đệ tử đằng sau phụ họa chế nhạo: "Ngay cả Tích Cốc đan cũng ăn, thì còn có thể không phải thật sao?"

Thanh Phong vui sướng mỉm cười, ném viên Tích Cốc đan trong tay ra phía trước. Hắn đưa chân giẫm nát, 'cạch' một tiếng, lúc dời chân ra, viên Tích Cốc đan đã biến thành bột phấn.

Âm Tế Thiên nhìn chỗ bột phấn, đáy lòng dâng lên cảnh giác, rất rõ ràng bốn người trẻ tuổi trước mắt hành động kế tiếp là muốn nhục nhã hắn. Thanh Phong đánh cái ánh mắt cho hai tên đệ tử đồng môn nãy giờ luôn đứng xem cuộc vui.

Hai tên để tử mỉm cười hiểu ý, cùng nhau phóng tới phía Âm Tế Thiên, bắt lấy hai cánh tay Âm Tế Thiên vô cùng nhanh gọn, một trong hai tên đệ tử còn hung hăng đá vào chân của Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiến không thể nhìn ra được hành động của bọn họ, bất ngờ bị đá quỳ xuống trước mắt nhúm bột phấn kia.

Dù sao hiện giờ hắn cũng chỉ là một người bình thường, cho dù biết cũng không đề phòng được, tốc độ chẳng thể nhanh bằng người tu chân. Đôi mắt Âm Tế Thiên nảy lên tia tàn lệ, ngẩng đầu, lạnh lùng mà trừng hai tên trẻ tuổi đang không ngừng cười lớn.

Từ khi hắn sinh ra cho tới nay, chưa bao giờ chịu khuất nhục như vậy, thế mà hiện tại lại bị hạng người này ấn quỳ xuống đất. Thanh Phòng cùng Thanh Bảo gặp phải ánh nhìn tràn lệ khí của Âm Tế Thiên thì tiếng cười bỗng nhiên im bặt, trong lòng run lên, một nỗi sợ hãi khó hiểu nảy lên trong lòng bọn họ.

Hắn… Hắn thật là đệ tử cửa Phật?

Tuy nhiên, vì sao trên người hắn lại có khí tức hung ác đến như vậy? Hắn rõ ràng đã là người thường, thế nhưng lại làm cho bọn họ cảm thấy giờ phút này so với Tịch Thiên lúc trước, thì sau khi bị hủy đi linh căn hắn còn muốn đáng sợ hơn. Bất quá, bọn họ cũng không rối rắm quá lâu, nhìn người đã từng được coi như thiên tài trăm năm khó gặp, hiện tại giống như con chó quỳ xuống trước mặt bọn họ, nỗi sợ hãi quái dị kia rất nhanh liền tiêu tán đi, sau đó chỉ còn cảm giác khoái trá.

Nỗi oán hận vào ba tháng trước bị Tịch Thiên đuổi đi, bọn họ vẫn để trong lòng, hiện tại rốt cục có thể thống khoái mà trả trở về, coi như là có thể tiêu đi ác khí. Thanh Phong vênh váo tự đắc hướng hai tên đệ tử đang giữ Âm Tế Thiên, khoái ý nói: " 'Thiên tài' tiểu sư phụ bụng đói chịu không nổi, các ngươi chờ cái gì còn không mau chóng 'hầu hạ' thiên tài tiểu sư phụ dùng đan!"

Nhận mệnh lệnh, hai tên đệ tử nhe răng ra cười, vươn tay liền hung hăng chộp cái ót của Âm Tế Thiên.

4. Chương 4: Tiểu Nhân Ti Bỉ

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, đáy mắt Âm Tế Thiên hiện lên hung quang, tay phải bị kìm đột nhiên dùng sức lật ngược lại bẻ quặp cánh tay của tên đệ tử đứng bên phải.

Tên đệ tử đứng bên phải kêu thảm một tiếng, nhanh chóng buông lỏng Âm Tế Thiên ra. Cũng lúc đó Âm Tế Thiên nhanh nhẹn xoay thân, nắm lấy cánh tay tên đệ tử Thuần Trần phái bên trái, đưa chân đá mạnh một cái, 'rắc rắc' hai tiếng, cánh tay của tên đệ tử Thuần Trần phái bên trái cũng giống như tên vừa rồi, gãy nát, sau đó ngã xuống đất ngất xỉu.

Thanh Phong cùng Thanh Bảo chưa thấy được động tác của Âm Tế Thiên thì đã thấy hai tên đệ tử kia ngã xuống đất không dậy nổi. Thanh Phong cùng Thanh Bảo sửng sốt, bị động tác và thủ đoạn tàn nhẫn của Âm Tế Thiên làm cho kinh ngạc vô cùng, theo sau đó sắc mặt cũng đại biến, không nghĩ tới Tịch Thiên đã biến thành người bình thường rồi, thế mà còn có thể phản kháng lại đệ tử tu chân.

Âm Tế Thiên còn cố phóng đến tên đệ tử Thuần Trần phái ban nãy đá hắn, bồi thêm một cước vào 'chỗ yếu hại' của gã. Kỳ thực có thể chế trụ được hai đệ tử Thuần Trần phái cũng có nguyên nhân, nếu không phải hai tên đệ tử này chỉ là sơ kỳ của Luyện Khí, hơn nữa lại sơ suất coi hắn như người thường, hắn cũng không có khả năng đánh trả, chỉ là thừa dịp mà thôi.

Thanh Phong nhìn hai tên đệ tử đã bất tỉnh, khuôn mặt đột nhiên trở nên dữ tợn: "Được! Được lắm! Cũng dám đả thương đệ tử Thuần Trần phái chúng ta, đợi đó, ta nhất định sẽ khiến ngươi giống như một con chó, quỳ xuống đất mà cầu xin ta tha thứ!"

Nói xong, hắn lập tức phóng ra linh áp hướng Âm Tế Thiên đánh đến.

Chỉ có người tu chân vượt khỏi Trúc Cơ kỳ mới có thể phóng xuất ra linh áp cường đại, và cũng chỉ có người bình thường hoặc người có tu vi thấp hơn mới chịu ảnh hưởng bởi nó.

Âm Tế Thiên nhất thời cảm thấy đầu váng mắt hoa, hô hấp trở nên khó khăn, hơn nữa hai chân như nhũn ra, toàn thân bị một cỗ hơi thở cường đại ép tới run lên, còn có một loại khó chịu nói không nên lời đang đánh mạnh vào lục phủ ngũ tạng. Lúc này, hắn không thể không thừa nhận, mình ở trước mặt người tu chân quả thật là kẻ yếu, bất quá, hắn cũng sẽ không dễ dàng chịu thua!

Âm Tế Thiên âm thầm cắn chặt răng, cố hết sức trụ vững thân mình, không ngã xuống. "Ngay cả linh áp của ta cũng không thể chịu đựng được, quả nhiên ngươi đã biến thành phế vật vô dụng!" Thanh Phong khinh bỉ nhìn Âm Tế Thiên đầu đầy mồ hôi, thấy hắn như cũ không chịu khuất phục liền vươn người, tăng lớn uy lực của linh áp.

Âm Tế Thiên mím chặt môi, thấy mình sắp lần nữa quỳ rạp xuống, bên tai đột nhiên vang lên tiếng dã thú gào thét, ngay sau đó không biết từ đâu toát ra hai cái bóng trắng, hung mãnh mà hướng tới Thanh Phong. Thanh Phong bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức cả người bị đẩy ngã xuống đất một cái rầm. Trong lòng gã hốt hoảng, cuống quít rút kiếm chém tới.

Thanh Bảo sửng sốt, lúc nhìn thấy rõ hai cái bóng kia, sắc mặt đại biến, cuống quít ngăn cản: "Sư huynh, dừng tay!"

'Keng' một tiếng, lưỡi kiếm của Thanh Phòng dừng lại trên răng nanh sắc bén của bóng trắng.

"Sư huynh, là Lang Nha và Cực Hồ!"

Thanh Phong vừa nghe, lúc này mới chú ý tới thứ nhào vào bọn hắn là Lang Nha và Cực Hồ mà bọn họ nuôi dưỡng. Chúng nó là yêu thú cấp ba, là quà của sư phụ đưa cho gã và Thanh Bảo, khi bọn hắn tấn chức Trúc Cơ. Thanh Phong cắn chặt răng, dùng sức đưa chân đá mạnh vào bụng Lang Nha một cái. Nháy mắt Lang Nha văng xa ba trượng. Thanh Bảo nhanh chóng thừa cơ đẩy Cực Hồ ra. Thanh Phong phẫn nộ: "Xảy ra chuyện gì? Tại sao hai con súc sinh này lại đột nhiên công kích ta?"

Yêu thú bị khế ước nếu không có chủ nhân ra lệnh hoặc là chủ nhân gặp thương tích, nó sẽ không tùy ý mà công kích người khác, huống chi người bị công kích lại là chủ nhân của nó, chuyện này thật sự có chút kỳ quái.

Thanh Bảo cũng một đầu mơ hồ: "Ta cũng không rõ ràng lắm đây là chuyện gì xảy ra, Cực Hồ vẫn luôn ở trong túi ta, ta không có triệu hồi chúng!"

Yêu thú một khi bị đặt trong túi thú nếu như không có chủ nhân triệu hồi thì sẽ không thể rời đi túi thú. Thanh Phong nhìn yêu thú của mình đang nhe răng gào thét với chính mình, không khỏi buồn bực: "Quả là tà môn" Thanh Bảo cũng phát hiện yêu thú của gã có vấn đề, tựa hồ có chút không khống chế được. Thanh Phong thu hồi ánh mắt, cầm kiến đâm tới phía Âm Tế Thiên, liên tiếp xuất hiện sự tình không như ý, khiến gã giận đến không kiềm được, gã cũng không tin hôm nay không bắt được người này.

Âm Tế Thiên vừa mới hòa hoãn được hơi thở, chỉ thấy Thanh Phong hùng hùng hổ hổ như muốn dồn hắn vào chỗ chết, đầu óc vội vàng hoạt động. Hắn hiện tại là người thường, tất nhiên không thể cùng Thanh Phong cứng đối cứng.

Ngay lúc hắn nghĩ đến cách thoát thân thì hai yêu thú lại lần thứ hai nổi lên cơn điên, đánh về phía Thanh Phong, trong đó Lang Nha phun ra đầy băng nhọn sắc bén, đâm thẳng hướng Thanh Phong.

Thanh Bảo kinh hãi, vội rút kiếm chém đứt băng. Ngay sau đó Thanh Phong cùng Thanh Bảo cùng đánh nhau với khế ước thú của mình. Hai con thú tuy rằng chỉ là yêu thú cấp ba nhưng mà đối phó với người tu chân thuộc sơ kỳ Trúc Cơ thì vẫn dư dả. Mới đầu, Thanh Phong cùng Thanh Bảo còn có thể đánh trả hai chiêu, dần dần càng cố càng hết sức, trên người rất nhanh bị yêu thú cắn trúng.

Âm Tế Thiên tuy rằng không rõ Thanh Phong bọn họ vì sao lại đấu tranh nội bộ, nhưng hắn cũng không nhàn rỗi. Trong đáy mắt thoáng hiện lên hung quang, vô thanh vô tức rút ra thanh kiếm ở bên hông của tên đệ tử Thuần Trần phái. Thừa dịp bọn Thanh Phong đánh nhau không để ý, hắn hướng Thanh Phong đâm tới. Thanh Phong đang cùng Cực Hồ đánh nhau, thoáng nhìn thấy bóng người, trong lòng thất kinh cuống quít, thập phần chật vật tránh thoát công kích của Âm Tế Thiên: "Tịch Thiên, ngươi là cái đồ tiểu nhân ti bỉ!"

Âm Tế Thiên không thèm để ý môi nhẹ mỉm cười, không chút nào để ý lời gã mắng. Hắn không phủ nhận mình chính là loại người 'thừa dịp ngươi không chú ý, ta sẽ lấy mạng ngươi' này. Đối với kiểu ti bỉ đánh lén đã sớm làm đến quen tay quen chân. Hiện tại không nhanh giải quyết Thanh Phong, chẳng lẽ lại để cho bọn họ có cơ hội tới nhục nhã mình hay sao? Âm Tế Thiên không để cho Thanh Phong có cơ hội thở gấp, lần thứ hai hướng chỗ yếu hại của gã đâm kiếm tới.

Thanh Phong vốn là đối phó với yêu thú cấp ba đã cảm thấy phi thường cố sức, huống chi hiện tại thêm một Âm Tế Thiên, càng phiền lòng chính là Âm Tế Thiên thập phần giảo hoạt, thế nhưng biết tránh ở phía sau Cực Hồ, thừa dịp gã chưa chuẩn bị đột nhiên lao đến, cho gã một kích. May mắn, mấy lần gã đều né được. Hiện giờ gã đã lùi xuống thế hạ phong, nếu tiếp tục chỉ sợ tình huống đối với gã không được tốt. Đáy mắt Thanh Phong hiện lên hàn quang, lấy từ trong không gian ra một tờ phù chú, phóng tới phía Âm Tế Thiên.

Mắt thấy tờ phù chú sắp chạm đến Âm Tế Thiên, đột nhiên bóng trắng hiện lên, thay Âm Tế Thuên đỡ lấy, theo ma sát mà nổ mạnh, Lang Nha bị tạc đến da tróc thịt bong, sau đó ngã trên mặt đất. Thanh Phong nhìn yêu thú của mình thế nhưng vì bảo hộ Âm Tế Thiên mà bị phù trú tạc thương, không khỏi sửng sốt. Ngay lúc gã đang sợ run, thì Cực Hồ hung mãnh mà đem gã đè xuống đất, đồng thời lợi kiếm trong tay Âm Tế Thiên cũng đặt trên cổ gã.

Thanh Bảo ngẩn ra, lo lắng hô: "Sư huynh!"

Đúng lúc này ngoại viện đột nhiên vang lên thanh âm lãnh khí: "Là người phương nào, dám ở nơi đây đùa giỡn?"

5. Chương 5: Hư Vô Trưởng Lão

Tiếng nói vừa dứt, một cỗ khí thế bức người quét tới, làm hai tên đệ tử Thuần Trần phái cả kinh.

Thanh Bảo cuống quít thu hồi phối kiếm của mình, Cực hồ cũng lập tức trở nên thập phần nhu thuận, nằm úp sấp một bên thong thả ngoắc đuôi.

Âm Tế Thiên nhấp nhấp môi, ném kiếm tới phía trước.

Thanh Phong căm giận mà trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó đứng dậy cùng Thanh Bảo chào hỏi người vừa đi vào trong viện: "Gặp qua Hư Vô trưởng lão!"

Âm Tế Thiên nhìn Hư Vô trưởng lão, ấn đường hơi nhảy lên, lúc trước khi Tịch Thiên được nhận vào Vạn Phật Tự làm đệ tử, người đầu tiên không đồng ý Tịch Thiên vào chùa chính là Hư Vô trưởng lão, cũng chính là sư đệ của sư phụ Tịch Thiên, hơn nữa, mỗi lần Tịch Thiên gặp mặt Hư Vô trưởng lão, đều sẽ ít nhiều bị làm khó dễ.

Bây giờ lão ta xuất hiện ở đây, chắc cũng không phải chuyện gì tốt.

Hư vô trưởng lão đảo ánh mắt nghiêm khắc qua mấy đệ tử đang chật vật cùng với hai yêu thú đang giương nanh múa vuốt, cuối cùng, dừng trên người Âm Tế Thiên – người không hề bị chút tổn thương nào, khuôn mặt luôn nghiêm túc của lão ta thoáng hiện một tia kì dị.

"Nơi này đã xảy ra chuyện gì?"

Tròng mắt Thanh Bảo đảo một vòng, vội giải thích: "Thưa Hư Vô trưởng lão, chúng ta vốn là muốn luyện tập chút binh võ, không ngờ, trên đường lại gặp được Tịch Thiên tiểu sư phụ, chúng ta là có ý tốt chào hỏi, mà hắn lại đột nhiên phát điên ra tay đả thương người, ngài xem…"

Gã chỉ chỉ hai tên đệ tử bị Âm Tế Thiên đánh nằm úp sấp trước mặt, lập tức bồi thêm: "Nếu Hư Vô trưởng lão không tin, có thể hướng hai tên tiểu sư phụ canh giữ ở cửa phòng Tịch Thiên tiểu sư phụ để hỏi rõ ràng!"

Trước đó, lúc Đạo Khôn cùng Đạo Kiền khi dễ Tịch Thiên, bọn họ đều rõ như ban ngày, chính là hai hòa thượng này cũng muốn Tịch Thiên bị giáo huấn cho nên, gã cũng không sợ lời nói dối này bị bọn họ vạch trần.

Thật sự là thay đen đổi trắng mà!

Khóe miệng Âm Tế Thiên gợi lên một tia cười mỉa, hắn định không lên tiếng, chuồn êm ra khỏi nơi này thì hai tên hòa thượng kia đột nhiên chạy ra, thở hồng hộc nói: "Hư Vô trưởng lão, đệ tử có thể thay đệ tử Thuần Trần phái làm chứng!"

Thanh Phong vừa lắng nghe, vừa âm thầm châm biếm, cả đệ tử giữ cửa đều không giúp Tịch Thiên nói chuyện, thật là làm người ta cảm thấy thảm thương.

Âm Tế Thiên phút chốc nheo mắt, lạnh lùng nhìn Đạo Khôn cùng Đạo Kiền.

Lập tức, hai hòa thượng bị hắn nhìn chằm chằm cả người đều không được tự nhiên, không khỏi chột dạ cúi đầu.

Tuy nói người xuất gia không nói dối, chính là, Tịch Thiên ngày thường thật sự quá mức tự cho mình là thanh cao, nhất là đối với đệ tử tu vi thấp như bọn họ càng ngày càng xa cách, hiện giờ cho hắn một chút giáo huấn cũng chưa tính là đủ.

Hư Vô trưởng lão tất nhiên không tin lời Thanh Bảo nói, Tịch Thiên bị hủy linh căn là một chuyện, mặt khác hắn cùng với sư huynh đệ cũng không quá hòa hảo, chính là, chuyện đệ tử Thuần Trần phái bị đánh trọng thương làm thế nào giải thích? Không có khả năng người một nhà đánh người một nhà đi?

Lão miết miết mắt làm như không thấy bộ dạng chột dạ của Đạo Khôn cùng Đạo Kiền, sau đó, nhìn về phía Âm Tế Thiên: "Tịch Thiên, có việc này hay không?"

Đồng thời khi đang nói chuyện, lão còn chú ý tới giữa mi tâm của Âm Tế Thiên nhiều thêm một nốt chu sa lớn như hạt gạo, khiến cho khuôn mặt lại càng thêm *** mỹ, mà chúng thần phật ở Vạn Phật Tự không ai có thể sánh bằng.

Hư Vô trưởng lão không khỏi hơi ngẩn ra, hắn nhớ rõ trước kia ấn đường Tịch Thiên không có nốt chu sa này, như thế nào hôm nay liền đột nhiên xuất hiện?

Hắn nhăn chặt chân mày, chẳng biết tại sao, nốt chu sa này làm hắn cảm thấy thập phần chói mắt, phi thường không thoải mái.

Âm Tế Thiên đảo nhìn mọi người, cười lạnh một tiếng: "Địch nhiều ta ít, bảo ta làm sao mà cãi lại, cũng chẳng có đệ tử nào thay ta làm chứng, chỉ có thể hướng Thiên Đạo thề!"

Đệ tử Thuần Trần phái cùng hai hòa thượng kia nghe được hai chữ Thiên Đạo, sắc mặt hơi đổi.

Người trong giới Tu Chân nếu không phải tình huống bất đắc dĩ thì sẽ không dùng Thiên Đạo để thề, bởi vì nếu lời thề là giả dối, hoặc lời thề cùng thực tế không hợp, liền phải chịu xử phạt của Thiên Đạo, nhẹ thì tu vi giáng cấp, nặng thì sinh mạng khó giữ.

Thanh Phong nhanh chóng thu hồi thần sắc bất an, bĩu môi nói rằng: "Chẳng lẽ chỉ có ngươi dám hướng Thiên Đạo thề sao?"

Nói xong, gã lập tức nâng lên tay: " Đệ tử Thuần trần phái Thanh Phong hướng Thiên Đạo thề, nếu không phải Tịch Thiên tiểu sư phụ đả thương đệ tử Thuần Trần phái chúng ta, ta nguyện ý tiếp thu Thiên Đạo xử phạt."

Lời vừa dứt, dưới chân Thanh Phong thoáng hiện ngũ sừng *** trận pháp, biểu hiện lời thề có hiệu lực, bất quá, Thiên Đạo thế nhưng không có xử phạt gã, có thể thấy được, gã cũng không có vu hãm Âm Tế Thiên.

Thanh Phong cười đắc ý, lập tức hướng Hư Vô trưởng lão nói rằng: "Nếu Thiên Đạo đã minh chứng Tịch Thiên tiểu sư phụ đả thương chúng đệ tử, vậy thỉnh Hư Vô trưởng lão cấp Thuần Trần phái một cái công đạo!"

Âm Tế Thiên xuy một tiếng: "Ngươi như thế nào không dám hướng Thiên Đạo thề rằng các ngươi ra tay nhục mạ ta trước?"

"Đủ rồi!" Hư Vô trưởng lão lớn tiếng trách mắng: "Tịch Thiên, ngươi đừng có cố tình gây sự nữa."

Sau đó, hắn quay đầu đối Thanh Phong và đám người kia nói: "A di đà phật! chuyện Tịch Thiên đả thương đệ tử Thuần Trần phái, lão nạp tất sẽ cho chưởng môn của các ngươi một cái công đạo, hiện giờ tỷ thí sắp sửa bắt đầu, xin thỉnh bốn vị thí chủ không cần bỏ lỡ thì giờ."

Sắc mặt Âm Tế Thiên nhất thời trầm xuống!

Hắn đã biết cái lão già Hư Vô này sẽ không đứng về phía hắn mà.

Thanh Phong vội cười nói: "Cảm tạ Hư Vô trưởng lão nhắc nhở, chúng ta liền đi luyện võ."

Gã cùng với Thanh Bảo thu hồi yêu thú bình tĩnh trở lại, cùng hai tên đệ tử nhanh chóng rời đi.

Hư Vô trưởng lão chuyển mắt nhìn Âm Tế Thiên, khuôn mặt nghiêm lại: "Tịch Thiên, ngươi đã biết sai chưa?"

Âm Tế Thiên khóe miệng gợi lên một tia đùa cợt: "Đệ tử đương nhiên biết sai!"

"Vậy ngươi biết chính mình sai chỗ nào chứ?"

Hư Vô trưởng lão thấy hắn nhận sai, gương mặt buông lỏng vài phần, nhưng mà lời nói tiếp theo lại làm sắc mặt lão ta trở nên khó coi.

"Đệ tử sai vì đã hướng đệ tử phái Thuần Trần nói rằng đệ tử đã đói bụng, làm họ có cơ hội liên thủ cùng thủ vệ vu hãm đệ tử! Đệ tử còn sai hơn khi đã quá mức nhân từ nương tay, không dồn đám đệ tử ấy vào chỗ chết, để cho bọn họ có cơ hội nói xấu đệ tử, đệ tử càng sai khi tin tưởng 'Đại công vô tư' Hư Vô trưởng lão sẽ thay đệ tử của mình chủ trì công đạo."

Đạo Khôn cùng Đạo Kiền cúi đầu càng thấp hơn!

"Ngươi..." sắc mặt Hư Vô trưởng lão từ xanh biến đỏ, từ đỏ biến thành đen, ngươi nửa ngày, cái gì cũng mắng không ra.

Âm Tế Thiên khinh thường cái bộ dạng ra vẻ đạo mạo của Hư Vô, châm biếm một tiếng.

Xem ra, hòa thượng ở Tu Chân giới so với hòa thượng bình thường tâm tính chẳng có tốt đẹp hơn được chút nào!

"Làm càn!" Hư Vô trưởng lão mặt đỏ lên, tức đến thở không ra hơi, quát lớn: "Người tới, đem Tịch Thiên đến Bích Thất!"

–

6. Chương 6: Bích Thất

Bích Thất là nơi Vạn Phật Tự nhốt các đệ tự phạm sai lầm để họ diện bích tư quá(), bên trong trừ một bức tượng phật ra, thì hoàn toàn trống trải không còn gì nữa, bốn phía đều là thạch bích, ánh sáng không đủ, chỉ có những tia nắng mỏng manh tựa sợi tơ len lỏi qua khe đá chiếu xạ vào phòng.

[Úp mặt vô tường sám hối]

Âm Tế Thiên bị người đẩy mạnh vào Bích Thất, cửa đá nhanh chóng đóng lại, bên trong phòng trở nên u ám mơ hồ, yên lặng không có một tiếng động.

"Ọt ọt ọt Ọt ọt ọt"

Bụng Âm Tế Thiên lại kiêu ngạo kêu lên, càng ngày càng kêu lợi hại, tựa như một bản hòa âm, réo rắt ầm ĩ không ngừng, vang dội trong không gian yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, tiếng kêu trong bụng làm hắn càng ngày càng buồn bực, đặc biệt nghĩ đến chính mình vừa xuyên qua liền phải chịu đựng ủy khuất lớn như vậy, nghĩ tới là hắn lại nổi trận lôi đình, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, dùng sức đá mạnh vào cửa đá, nổi giận mắng:"CCMN, khiến lão tử xuyên thành hòa thượng, lão tử cũng liền nhận, cùng lắm thì làm vài ba cái chuyện tốt, vì bản thân tích chút điểm âm đức, nhưng hiện tại đem lão tử ném tới Tu Chân giới, trở thành tên phế vật như vầy là sao? Dựa vào cái gì khiến lão tử thay con rùa Tịch Thiên kia chịu tội!"

Cũng không biết có phải Âm Tế Thiên thật sự chọc tức điên Hư Vô trưởng lão hay không, mà ngày đó, không có ai đến đưa cơm cho hắn.

Đói bụng một ngày một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, chưa đến giờ mẹo, liền bị một hòa thượng kéo đứng lên, giám sát hắn tụng kinh niệm phật, một canh giờ sau, lại bắt hắn sao chép kinh phật một trăm lần.

Mới đầu, hắn cũng không có xem ba cái chuyện này vào mắt, lười biếng nằm trên thạch thất, tùy ý niệm vài câu A Di Đà Phật liền coi như xong việc, chép kinh phật lại càng không cần nói, ngay cả bút hắn cũng không thèm cầm, cứ thế mà nằm, rồi thiếp đi.

Thẳng đến tối khuya hôm đó, hắn vẫn không có cơm ăn, lúc này hắn mới biết được, nếu hắn không hoàn thành khóa nghiệp mà Hư Vô trưởng lão bố trí thì sẽ không được ăn cơm.

Âm Tế Thiên cảm giác càng ngày càng nghẹn khuất, không chỉ đánh không lại tăng nhân trông coi, hơn nữa cũng không có năng lực phá vỡ trận pháp của Bích Thất, còn bị đói đến chẳng còn chút khí lực.

Điều này làm cho hắn không thể không nghĩ lại, tự ngộ đạo, tự thôi miên, sau đó, đúc ra kết luận rằng 'Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu' 'Anh hùng còn phải khom lưng trước ba đấu lúa' 'Đại trượng phu co được dãn được', thuyết phục bản thân khuất phục.

Ngày kế, Âm Tế Thiên ngoan ngoãn đứng lên đả tọa niệm kinh, cũng ra ngô ra khoai, tựa như một vị cao tăng chân chính đắc đạo.

Một canh giờ sau, hắn rất tự giác nhấc bút lên bắt đầu chép kinh thư, đối với việc viết chữ hắn vẫn có chút tự tin.

Bất quá, bút lông cùng giấy mỏng của Tu Chân giới lại không xem hắn vào mắt.

Trải qua khoảng một chén trà nhỏ phấn đấu, tin tưởng tràn đầy của Âm Tế Thiên đã bị đả kích nghiêm trọng, nhìn tờ giấy chi chi chít chít những chữ xấu xí lại còn thêm từng lỗ từng lỗ thùng, hắn nhịn không được lại thở dài một hơi.

Này cũng không nên trách hắn ah! Tuy rằng có được ký ức của Tịch Thiên, nhưng không đại biểu cho việc hắn cũng kế thừa một tay viết chữ bằng bút lông của Tịch Thiên.

Ngày đó, thủ vệ tăng tiến vào kiểm tra khóa nghiệp, sau đó, đưa ra trả lời là: Chép sách không được thì không thể ăn cơm!

Cứ như vậy, Âm Tế Thiên đói bụng bốn ngày ba đêm, đừng nói không có cơm ăn, ngay cả nước cũng không cho uống.

Hiện tại, hắn là thật sự đói đến cầm không nổi cây bút nữa rồi.

Âm Tế Thiên vô lực nằm trên mặt đất, ngẩn người nhìn ánh sáng từ khe hở tràn vào, giờ phút này, hắn thật sự hi vọng mình có thể biến thành chúng nó, sau đó, chui qua khe đá đi ra ngoài.

Hắn càng ảo tưởng thì ý niệm muốn đi ra ngoài càng lớn, cuối cùng, cũng không quản người bên ngoài có thể nghe được hay không, lớn tiếng hét lên:"Bên ngoài có người hay không ah! Nhanh chóng đem lão tử thả ra đi, lão tử không muốn làm hòa thượng nữa! Lão tử muốn hoàn tục! Người bên ngoài có nghe được không? Lão tử theo ý nguyện của lão già Hư Vô kia, lão · tử · muốn · hoàn · tục!"

Bị nhốt trong Bích Thất không có thiên lý này, cho dù người có tu dưỡng cũng sẽ biến thành kẻ điên mất.

Cũng không biết có phải ý niệm hoàn tục của hắn quá mức cường liệt hay không, 'chân thành' cảm động Phật tổ, cửa thạch thất, rốt cuộc bị người đẩy ra!

Lúc này, ánh sáng chói mắt bắn vào, Âm Tế Thiên nhanh chóng lấy tay ngăn trở hai mắt, trong mơ hồ, nhìn thấy một thân ảnh tựa như Bồ Tát cứu thế, ánh sáng sau lưng tựa như phật quang mà lung linh lóa mắt.

7. Chương 7: Rời Đi

–

Vị 'Bồ Tát' đứng ở cửa viện nhìn thấy Âm Tế Thiên thì tựa như chó thấy xương kích động mà vọt tới.

"Tịch Thiên, sư huynh đã trở về!" 'Bồ Tát' vành mắt phiếm đỏ, thập phần tự trách mà nói: "Là sư huynh không tốt, sư huynh không nên nhân cơ hội sư phụ bế quan mà lén đi ngao du, khiến Tịch Thiên chịu nhiều ủy khuất."

Vừa rồi lúc ở cửa thạch thất nghe được tiếng Tịch Thiên la hét lúc muốn hoàn tục, thật sự khiến lòng y xót xa. Thật không hiểu lúc y không có ở đây, Tịch Thiên chịu bao nhiêu ủy khuất mới khiến hắn liều lĩnh mà đòi hoàn tục! Âm Tế Thiên ngơ ngác nhìn vị hòa thượng vóc dáng cường tráng: "Tịch… Tịch Thiện sư huynh?"

Thịch Thiện và Tịch Thiên là cùng một sư phụ, không chỉ thế Tịch Thiên là được Tịch Thiện một tay nuôi lớn, lại nói tiếp, Thịch Thiện cũng có thể coi như là một nửa sư phụ của Tịch Thiên. Bất quá, nửa năm trước Tịch Thiện đi ngao du tứ hải, hiện giờ đột nhiên xuất hiện, có khi phân nửa là nghe thấy tin tức Tịch Thiên bị hủy đi linh căn.

"Đúng vậy! Là ta!" Tịch Thiện đau lòng mà ôm chặt Âm Tế Thiên: "Đến, để sư huynh nhìn ngươi một cái xem nào, sao lại gầy đến như vậy?"

Khi y biết tin Tịch Thiên bị hủy linh căn, trong lòng lo lắng biết bao nhiêu, chỉ sợ sau chuyện này *** thần Tịch Thiên sẽ không gượng dậy nổi, may mắn, *** thần cũng không sa sút giống như trong tưởng tượng của y.

"Ớ… ngươi…" Tịch Thiện kinh ngạc

Như thế nào trên ấn đường của Tịch Thiên lại có thêm một nốt chu sa chí? Không phải là Tịch Thiên dùng chu sa vẽ lên đó chứ?

Âm Tế Thiên tức giận nói: "Bốn ngày chưa ăn cơm, có thể không gầy đi sao?"

Rốt cục có người để mình dựa dẫm vào, tuy rằng thân phận của Tịch Thiện không có cao như Hư Vô Trưởng lão, nhưng ít nhất là về sau không cần lo có người nhục nhã mình.

Tịch Thiện đang định vươn tay sờ viên chu sa chí, nghe nói như thế nhất thời phát giận: "Sư huynh đã nghe qua chuyện xảy ra, biết ngươi không có sai. Sư huynh nhất định đem việc này thêm mắm dặm muối nói cho sư phụ, để sư phu đòi lại công đạo cho ngươi, đem gấp đôi ủy khuất ngươi chịu đòi lại!"

Hư Không sư phụ của y nổi tiếng là bao che khuyết điểm, mà Tịch Thiên lại là đệ tử bảo bối của Hư Không sư phụ, nhất định sẽ không để cho Tịch Thiên chịu ủy khuất.

"Khụ!" Người bên ngoài nghe được lời Tịch Thiện nói nhịn không được ho một tiếng, nhắc nhở y đừng quên sự hiện hữu của mình. Âm Tế Thiên nhăn chặt đầu mày: "Ai ở bên ngoài?"

Tịch Thiện sắc mặt khó coi: "Là Trụ trì sư đệ!" Trụ trì Tịch Lễ là đại đồ đệ của Hư Vô trưởng lão, cũng khó trách y nhìn đối phương bằng sắc mặt chẳng mấy hòa nhã.

"A di đà phật" Tịch Lễ nhẹ bước đi đến: "Tịch Thiên sư đệ, sư huynh ở trong viện trụ trì chuẩn bị thức ăn cho ngươi"

Âm Tế Thiên căn bản không nghĩ đến hắn lại phản ứng như vậy, nhưng mà bụng thực sự rất đói, không có biện pháp nào khác đành phải đi theo Tịch Lễ rời đi thạch thất.

Sự kiện tỷ thí trăm năm một lần giữa các môn phái, hai ngày trước đã chấm dứt, cách ngày các trưởng môn của từng môn phái liền phái các đệ tử rời đi, hiện giờ đã khôi phục lại những ngày thanh tĩnh như trước đây. Mặc dù như vậy, dọc đường đi Âm Tế Thiên vẫn bị không ít người nhìn, có cười nhạo, có vui sướng khi người gặp họa, cũng có khinh thường, bất quá, càng đến gần Viện Trụ Trì, ánh mắt của mọi người càng bình tĩnh, này có nghĩa đối phương có tu vi cao, hơn nữa cũng trải qua nhiều tạp niệm.

Âm Tế Thiên đi vào Viện Trụ Trì, không nghĩ tới chờ đợi hắn không chỉ có một bàn thức ăn, còn có các trưởng lão đời chữ "Hư". Hắn thả chậm cước bộ, thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là một bữa Hồng Môn Yến? Lúc này, Tịch Thiện đột nhiên đi đến bên cạch Âm Tế Thiên, nhỏ giọng nói: "Đợi lát nữa mặc kệ Tịch Lễ nói cái gì, đệ nhất định không được đáp ứng!"

Cái gì?

Không để Âm Tế Thiên hỏi rõ ràng chuyện gì xảy ra, Tịch Thiện đã đi vào trong phòng, lúc nhìn đến Hư Vô trưởng lão, còn không nể mặt mà hừ một tiếng.

"Tịch Thiên! Ngồi ở đây!" Vị trưởng lão sợ bóng sợ gió bày ra bộ mặt hòa ái mà hướng Âm Tế Thiên vẫy vẫy tay. Âm Tế Thiên sau khi chào các vị trưởng lão, ngồi xuống bên cạnh vị trưởng lão ban nãy, bởi vì bụng thực sự rất đói cho nên chẳng đợi các trưởng lão lên tiếng, hắn cầm đũa lên ăn.

Các vị trưởng lão cũng không trách cứ Âm Tế Thiên không lễ phép, mà Hư Vô trưởng lão cũng chỉ là hừ một tiếng. Âm Tế Thiên một bên ăn như lang thôn hổ yết, một bên nhìn các trưởng lão thì thầm bàn tán, âm thầm phỏng đoán, này không phải là để Hư Vô trưởng lão giải thích đi.

Chính là, lại không quá giống!

Tịch Lễ thấy Âm Tế Thiên ăn cũng đã được kha khá, ho nhẹ một tiếng, nói: "Tịch Thiên, sư huynh nếu nhớ không nhầm, ngươi năm nay đã mười lăm. Dựa theo quy củ của phật môn, mỗi đệ tử năm mười lăm tuổi là lúc xuống núi lịch lãm. Ngươi thân là đệ tử của Hư Không trưởng lão, lại có đông đảo đệ tử sư thúc cùng sư thúc tổ, tất không thể phá hủy quy củ của phật môn, tuy nhiên ngươi…"

Hắn nói đến đây, mày liền nhíu chặt lại, tiếp tục cười nói: "Sư huynh cũng không muốn làm khó dễ ngươi, đành phải cùng các trưởng lão thương lượng, ngươi chỉ cần thay thế Vạn Phật tự đưa phần hạ lễ cho Bắc gia Bắc Vũ Hoành trưởng lão ở phía Nam, liền tính là hoàn thành nhiệm vụ, lần xuống núi này, không biết ngươi có nguyện ý hay không?"

Vừa mới nói xong, không khí trong phòng nháy mắt trở nên quái dị. Sắc mặt của Tịch Thiện trở nên phi thường khó coi, đôi môi giật giật, tựa hồ muốn nói gì lại không nói lên lời, một bộ dáng muốn nói lại thôi. Những người khác sắc mặt cũng phi thường cổ quái, khiến Âm Tế Thiên có chút đoán không ra sự tình.

Vạn Phật Tự đúng là có quy củ như vậy, tăng lữ lớn lên trong tự, chỉ cần đủ mười lăm tuổi liền phải xuống núi. Kỳ thực lịch lãm chỉ là một lý do nhỏ, chính yếu là khiến đệ tử cửa Phật trên đường khất thực kết thiện duyên, nên gọi tắt là hóa duyên, xem như là một phương thức tự mình rèn luyện tu hành.

Đương nhiên là đệ tử phải đến một mức tu vi nhất định mới cho phép xuất tự lịch lãm, hiện giờ linh căn của hắn bị hủy, Tịch Lễ tựa hồ cũng là băn khoăn đến điểm này mới có thể nói là hắn đưa phần hạ lễ làm lịch lãm nhiệm vụ.

Bất quá, Tịch Thiện đã nhắc nhở trước hắn không nên đáp ứng bất cứ chuyện gì mà Tịch Lễ gợi ý. Chẳng lẽ ngoài đơn giản là tặng lễ này còn có chuyện gì không thể để người biết? Âm Tế Thiên tuy rằng không biết sư huynh vì cái gì sắc mặt cổ quái như vậy, nhưng đối với chuyện có thể rời đi Vạn Phật tự vẫn rất cao hứng, ít nhất về sau không cần phải tụng kinh niệm phật, cũng không bị phạt sao chép kinh thư, quan trọng nhất là có thể ăn thịt cá, nhìn nữ nhân xinh đẹp.

Đương nhiên, có thể tìm được nơi trốn đi không cần quay lại Vạn Phật Tự, đó là chuyện tốt nhất. Nghĩ đến đấy, chuyện Tịch Thiện tận lực nhắc nhở hắn đã bị hắn vứt ra sau đầu. Âm Tế Thiên cho rằng chuyện này có cất giấu âm mưu lớn như thế nào đi nữa thì Tịch Lễ cũng không đến mức sẽ mưu hại tính mạng của hắn.

"Sư đệ nguyện ý thay thế Vạn Phật tự đi đến Bắc gia!"

Tịch Thiện vừa nghe liền nổi lên lo lắng: "Tịch Thiên, ngươi…"

"Nếu Tịch Thiên đồng ý việc này, kia liền ngay hôm kia xuất phát." Tịch Lễ lập tức đánh gãy lời Tịch Thiện nói

Âm Tế Thiên ngẩn ra: "Nhanh như vậy!"

"Đúng vậy, thời gian rất cấp bách! Vô Tịnh, vi sư cho ngươi chuẩn bị đồ vật đã chuẩn bị tốt chưa?" Tịch Lễ không để Âm Tế Thiên có cơ hội đổi ý, vội hướng đồ đệ Vô Tịnh đứng ở cửa hỏi.

"Bẩm sư phụ, đã chuẩn bị tốt!" Vô Tịnh đối Âm Tế Thiên cung kính đưa lên túi lớn túi nhỏ đựng tiền và túi không gian: "Sư thúc, trong Càn Khôn túi này có y bào, đan dược, phù chú còn có chút pháp khí bảo mệnh!" Túi không gian là vật phẩm chuẩn bị cho giới Tu Chân, tuy chỉ như cái túi bình thường nhưng có thể đựng được rất nhiều đồ vật, bởi vì diện tích bên trong ít nhất cũng rộng khoảng một gian phòng.

Âm Tế Thiên nhìn thần sắc vài vị trưởng lão, trong lòng có chút bất an, trông ba vị trưởng lão Hư Vô Hư Vọng Hư Độ xác thực có chút vui sướng khi người gặp họa, giống như chuẩn bị chê cười hắn, mà bộ dáng của Hư Thực trưởng lão sợ bóng sợ gió lại lộ ra sự lo lắng, tựa như sắp sửa phát sinh sự tình không tốt.

Càng khoa trương chính là Tịch Thiện bộ dáng khổ sở, cuối cùng, đem các loại pháp khí bảo mệnh, đan dược phù chú nhét vào trong tay hắn, hai mắt phiếm lệ, một bộ dáng luyến tiếc. Hơn nữa ngữ khí của y khi nói chuyện giống như là đối với nữ nhi chuẩn bị xuất giá mà dặn dò: "Nhớ rõ Vạn Phật tự là nhà của ngươi, nếu như bị ủy khuất, thì trở về tự tìm sư huynh cùng sư phụ, bọn ta sẽ thay ngươi xuất đầu, đi đến bên kia phải nghe nhạc, ách, không đúng, công…"

[ý ảnh là nghe nhạc phụ hoặc cha chồng = công công]

Không để Tịch Thiện nói xong, đã bị Hư Độ hung hăng mà đánh vào đầu. Tịch Lễ sợ Tịch Thiện nói lộ hết, vội hướng Vô Tịnh liếc mắt một cái. Ngay sau đó, Âm Tế Thiên đã bị mang ra đại môn của Vạn Phật Tự.

–

8. Chương 8: Tượng Đá

Vạn Phật Tự ở phía Tây, đến Bắc gia ở phía Nam cách nhau hơn mười ngàn dặm đường, trung gian có một Vạn Yêu Sâm Lâm rộng khoảng mười vạn dặm nhưng dài hơn mấy trăm ngàn dặm. Bên trong dị thường hung hiểm, nhân sĩ tu chân dưới cảnh giới Nguyên Anh không ai dám một mình đi vào Vạn Yêu Sâm Lâm, nếu chỉ đơn thuần là đi ngang qua, đều là sử dụng linh khí phi hành suốt đêm không ngừng chạy đi, hơn nữa trên đường không dám lưu lại trong rừng.

Âm Tế Thiên hiện tại đã là người thường, tất nhiên không thể dùng linh lực để điều khiển pháp khí phi hành, cũng không có năng lực đánh yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm. Cho nên, từ Viện Trụ Trì đi ra, liền vẫn luôn là đại đồ đệ của trụ trì – Vô Tịnh một đường hộ tống bay qua Vạn Yêu Sâm Lâm.

Linh khí phi hành của Vô Tịnh tốc độ rất nhanh, ngắn ngủi chỉ có nửa canh giờ, người đã cách Vạn Phật Tự ngàn dặm. Lúc này, trong tay Âm Tế Thiên là hộp gỗ màu đỏ mà trước khi đi Tịch Lễ vội vội vàng vàng nhét vào trong tay của hắn, bởi vì lúc ấy vội vàng, Tịch Lễ cũng chưa kịp nói là hộp gỗ này có phải đưa cho Bắc gia trưởng lão Bắc Vũ Hoành hay không. Càng không có nói cho hắn gửi quà rốt cục là Lễ của tấn chức cảnh giới, hay Lễ chúc thọ, hay Lễ thành thân hoặc là Lễ đầy tháng.

Bây giờ mới nhớ tới, thật sự cảm thấy sự tình càng ngày càng không thích hợp. Lúc ấy nhắc tới để hắn đến phía Nam cấp Bắc gia đưa lễ, vẻ mặt của các đại trưởng lão cùng Tịch Thiện thật sự cổ quái, hơn nữa cứ như vậy để hắn rời Vạn Phật Tự, khiến hắn không khỏi cảm thấy chuyện này khả nghi. Chính là nếu trong quá trình có chuyện gì bất lợi xảy ra, hẳn là Tịch Thiện cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Còn có, từ sau khi hắn rời đi thạch thất, không có nghe Tịch Lễ cùng các trưởng lão nhắc đến chuyện phát sinh xung đột với người Thuần Trần phái. Các trưởng lão cũng không có nói với hắn cái gì, giống như chuyện này chưa từng phát sinh vậy. Chẳng lẽ khi hắn bị nhốt trong thạch thất thì có chuyện xảy ra?

"Vô Tịnh, ngươi có biết Bắc gia phía nam làm tiệc gì hay không?"

Người ở phía trước không trả lời, ngay khi hắn nghĩ đối phương không có nghe được câu trả lời của hắn thì Vô Tịnh đột nhiên trả lời: "Vô Tịnh không biết!"

"Chuyện ta đả thương đệ tử Thuần Trần phái, Hư Vô trưởng lão hướng chưởng môn Thuần Trần phái giải thích như thế nào?"

Dù sao thì cũng là hắn thật sự đả thương đệ tử Thuần Trần phái, đương nhiên chưởng môn phái cũng sẽ không dễ dàng như vậy từ bỏ ý đồ!

"Vô Tịnh không biết!"

Lúc này Vô Tịnh lại trả lời đến là nhanh.

"Vậy ngươi biết cái gì liền nói cái đó, tỷ như trong lúc ta bị nhốt ở thạch thất, có chuyện gì xảy ra?"

"Vô Tịnh không biết!"

Phắc! Con lừa ngốc() này là cố ý không nói đi! Âm Tế Thiên có chút căm tức trừng cái ót giống như bóng đèn của Vô Tịnh, sau đó tức giận chỉ một pho tượng lớn bằng một lóng tay trong Vạn Yêu Sâm Lâm: "Cái kia chắc ngươi biết là cái gì đi?"

[Từ dùng ám chỉ hòa thượng]

Tượng hình người thật lớn đứng thẳng, thập phần hùng vĩ mà lại thần thánh, rõ ràng chính là một khối tượng đá, khiến cho người ta tưởng phải bái lạy. Tượng đá đưa lưng về phía họ, hơn nữa cách bọn họ rất xa, làm cho người ta cảm thấy dị thường lóa mắt, không thể rời khỏi nó.

Vô Tịnh thản nhiên liếc liếc mắt một cái: "Vô Tịnh không biết!"

Lúc này, Âm Tế Thiên thực sự tức giận: "Ngươi là thực sự không biết hay là không muốn nói?"

Mày Vô Tịnh nhăn chặt lại: "Vô Tịnh quả thật không biết tượng đá kia là gì, chỉ nghe ngàn năm trước, tượng đá này từ trên thiên giới rơi xuống Vạn Yêu Sâm Lâm. Đã từng có rất nhiều tu sĩ suy đoán, cái tượng đá này là được một tiên nhân điêu khắc nên, cũng có người kia đoán là có người tu chân cảm thấy ngày thật sự là buồn tẻ chán nản, cho nên cố ý đem pho tượng tới cho nhân sĩ giới Tu Chân thêm sự thú vị. Về phần chân tướng thì không thể hiểu hết, nhưng là có một chút có thể xác nhận, thì phải là yêu thú của Vạn Yêu Sâm Lâm luôn luôn bảo hộ tượng đá này, không cho người khác dễ dàng tiếp cận."

Vừa nói thì nghe thấy tiếng dã thú gầm gừ thật lớn, nhất thời chung quanh mặt đất đều rung chuyển. Theo đó, toàn bộ dã thú Vạn Yêu Sâm Lâm cũng sôi nổi gào thét theo, tựa như phi thường hưng phấn. Tiếng kêu càng ngày càng kích động, giống như đáp lại cái gì đó, các loại tiếng kêu không ngừng quanh quẩn phía trên Vạn Yêu sâm Lâm.

Trong khoảnh khắc, trong Vạn Yêu Sâm Lâm đột nhiên chạy ra ngàn vạn nhân sĩ tu chân, tựa như chim nhỏ bị chấn kinh, một đám một đám sắc mặt tái nhợt, tựa binh lính chiến bại, bị đánh tơi bời mà thoát tháo khỏi Vạn Yêu Sâm Lâm, bộ dáng thật là chật vật bất kham.

Nhất thời, sắc mặt Vô Tịnh đại biến!

9. Chương 9: Tiểu Bối Vô Tri

(Người nhỏ tuổi thiếu hiểu biết).

Âm Tế Thiên cũng phát hiện không thích hợp, hướng một tu sĩ đang chạy trốn gần bên cạnh hỏi: "Làm sao thế này?"

"Hình như là thú triều đến, nhưng mà, trăm ngàn năm qua, thời gian thú triều xuất hiện đã hình thành quy tắc, hiện nay, cách ngày thú triều còn tới hơn ba tháng, như thế nào lại……"

Đúng lúc này, phía dưới rừng bay vụt ra vài trăm tu sĩ, khi bọn họ nhìn thấy Vô Tịnh và Âm Tế Thiên, thì lập tức khủng hoảng hô to: "Tiểu sư phụ, chạy mau đi, thú triều đến!"

Vừa nói xong, vô số yêu thú cũng thoát phá khỏi Sâm Lâm, những con biết bay thì bay lên không trung, đoàn đoàn vây quanh trụ đám người Âm Tế Thiên.

Những con không biết bay thì đứng tụ tập ở trong rừng, ngay phía dưới chân bọn họ, từ trên cao vừa xuống, tựa như một đàn kiến khổng lồ, rậm rạp và thập phần đồ sộ.

Trăm tên tu sĩ nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức bị dọa đến rụng rời tay chân: "Xem ra, chúng ta phải táng thân ở nơi này!"

Yêu thú không có công kích bọn họ, mà dùng ánh mắt vừa tròn vừa to vừa hung thần ác sát nhìn chằm chằm bọn họ, miệng còn thỉnh thoảng phát ra tiếng rống, tựa như đang nói chuyện với nhau, ngươi rống một câu, ta rống một tiếng, thật không biết bọn nó đang nói những gì.

"Ta… chúng ta… có… có thể, liều mạng với chúng nó hay không?"

Có người trợn trắng mắt:"Sao mà đánh lại? Đa số đều là yêu thú cấp cao, chỉ cần một móng vuốt cũng có thể đập chết vài tên trong chúng ta."

“Nhưng… nhưng mà, ta… ta không muốn… không muốn chết ở nơi này!”

“Ngươi tưởng chúng ta cũng muốn chết ở nơi này hay sao?”

Vô Tịnh hai tay tạo thành chữ thập, bình tĩnh đọc: “A Di Đà Phật!”

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn hắn: “Lúc này niệm A Di Đà Phật thì có lợi ích gì?”

Vô Tịnh hỏi: “Vậy sư thúc có biện pháp rời khỏi?”

Các tu sĩ đứng cạnh nghe bọn họ đối thoại, đồng loạt đưa mắt nhìn về phía này, trong đó có một danh Nguyên Anh tu sĩ nhìn ra tu vi của Vô Tịnh, những người còn lại thì đối với vị sư thúc mà Vô Tịnh vừa gọi phân phân lộ ra ánh mắt khinh thường.

“Vị tiểu sư phụ này, nếu như ta không có nhìn lầm, ngươi hẳn không phải là nhân sĩ tu chân!”

“Xuy, ta còn cho là ta nhìn lầm, nguyên lai thật sự không phải nhân sĩ tu chân!”

“Không có tu vi, còn dám tới Vạn Yêu Sâm Lâm, gan thật sự quá lớn!”

“Vị đạo hữu Phật Tu này, không phải ngươi bị dọa đến choáng váng rồi chứ, chỉ dựa vào một người bình thường như hắn thì có cách gì khiến chúng ta rời khỏi nơi đây?”

Sắc mặt Vô Tịnh nhất thời trầm xuống một chút.

Âm Tế Thiên phảng phất như không có nghe đến bọn họ trào phúng, nhìn yêu thú bốn phía chung quanh, nói: “Ta xem đám yêu thú kia không có ý tứ khó xử chúng ta, ngươi xem, chúng nó đã vây khốn chúng ta hồi lâu, nhưng lại không ra tay đả thương người, nói không chừng chỉ cần cùng chúng nó câu thông, thì liền có thể nhường đường cho chúng ta rời đi.”

Mọi người vừa nghe, phân phân phát ra tiếng cười nhạo.

“Tiểu bối vô tri!”

“Ngươi cho rằng đám yêu thú này là của nhà các ngươi nuôi? Có thể dễ dàng câu thông như vậy, thì còn cần chi Ngự Thú Sư nữa?”

“Cho dù có Ngự Thú Sư, cũng không thể thuần phục nhiều yêu thú như vậy!”

“Tiểu sư phụ, ta xem ngươi vẫn nên trở về hạ giới đi, không cần tiếp tục ở lại Tu Chân giới làm gì để mất mặt!”

“A các ngươi xem, yêu thú thế nhưng nhường đường cho chúng ta!”

Có người mừng rỡ như điên kêu to.

Mọi người sửng sốt, chỉ thấy phía trước mặt Âm Tế Thiên, yêu thú đột nhiên chậm rãi tách ra hai bên, rất nhanh, tạo thành một con đường lớn nhìn không thấy điểm cuối.

Vô Tịnh hờ hững đảo mắt liếc nhìn mọi người xung quanh, dẫn đầu mang Âm Tế Thiên bay vào con đường kia, những người khác mau chóng hồi thần, nơm nớp lo sợ theo đi lên.

Trên con đường do yêu thú tạo nên, trăm tên tu sĩ nơm nớp lo sợ mà kề sát nhau, dưới cái nhìn chăm chú của những đôi mắt hung thần ác sát, trong lòng cứ tựa như là đang đi đến pháp trường xử trảm.

Nhưng mà, hai người bay phía trước bọn họ, dù cho nhìn như thế nào cũng có cảm giác bọn họ là vương giả, đang bay trở về trận thế của mình.

Ảo giác, nhất định là bọn họ ảo giác!

–

10. Chương 10: Giờ Lành Sắp Đến

[Là hắn sao?]

[Khí tức trên người cùng người nọ rất giống ……]

[Vậy hẳn là hắn rồi?]

[Không biết!]

[Hắn thật yếu!]

[Quả thật rất yếu, ta chỉ cần một bàn tay cũng có thể đánh bay hắn!]

[Xùy! Một bàn tay của ngươi cũng có thể chấn động cả Vạn Yêu Sâm Lâm!]

"……"

Từ lúc đám yêu thú vây khốn bọn họ đến khi bọn họ thoát ra, Âm Tế Thiên vẫn luôn nghe thấy những thanh âm này, nhưng mà, Vô Tịnh và các tu sĩ khác lại không có biểu hiện ra cái gì khác thường, chẳng lẽ chỉ có một mình hắn nghe được thanh âm kia, hay là hắn tự huyễn hoặc mình như thế?

Tình huống như vậy giằng co suốt bảy ngày bảy đêm, thẳng đến khi bọn họ rời khỏi Vạn Yêu Sâm Lâm, lũ yêu thú mới tán đi, lỗ tai của hắn mới yên tĩnh lại.

Sau khi rời khỏi Vạn Yêu Sâm Lâm, trăm tên tu sĩ cũng mỗi người đi một ngả, Vô Tịnh lại dùng thời gian ba ngày, đem Âm Tế Thiên đưa đến thành trì lớn nhất Nam Bộ – Bắc Hoàng Thành, chủ trạch Bắc gia tọa lạc bên trong thành trì này.

Hai người vừa đi vào, Vô Tịnh lập tức mang Âm Tế Thiên vào một gian khách sạn, lại bảo Âm Tế Thiên nhanh chóng tắm rửa thanh tẩy.

Đến khi Âm Tế Thiên từ trong thùng tắm đi ra, thì thấy Vô Tịnh đang săm soi một kiện tăng bào màu đỏ viền chỉ vàng.

"Sư thúc, Vô Tịnh thay quần áo cho ngài!"

Âm Tế Thiên nhìn bộ quần áo đỏ thẫm, nhíu nhíu mi tâm: "Hòa thượng mặc đồ đỏ hình như sẽ khiến người ta có cảm giác không đứng đắn thì phải? Hơn nữa, đợi lát nữa dùng cơm xong, ta muốn nghỉ ngơi một chút, quần áo này khoan hãy mặc đi!"

Sắc mặt Vô Tịnh chợt lóe một tia không được tự nhiên, kiên trì thay Âm Tế Thiên mặc quần áo vào, mới chậm rì nói: "Hỉ yến của Bắc gia tối nay bắt đầu, tất nhiên sư thúc nên mặc trang trọng một chút!"

"Ah? Hỉ yến của Bắc gia ngay tại tối nay?"

Âm Tế Thiên hơi hơi sửng sốt, hồi tưởng lại ngày đó, Tịch Lễ quả thật không có nói ngày Bắc gia cử hành hỉ yến. Bất quá, cũng không nghĩ tới là tối nay, khó trách Vô Tịnh một đường đưa hắn bay tới Bắc Hoàng Thành. Hiện nay chỉ cần thoáng hỏi thăm, liền có thể tìm đến chủ trạch Bắc gia, cứ như vậy, nhiệm vụ lịch lãm của hắn cũng quá đơn giản, trung gian căn bản không có cái khúc chiết nguy hiểm nào.

"Sư thúc, sư phụ đưa cho ngài hộp gỗ màu đỏ đâu?"

"Tại đây!" Âm Tế Thiên từ trong túi Càn Khôn lấy ra hộp gỗ màu đỏ mà Tịch Lễ đưa cho hắn.

Vô Tịnh nhanh tay mở chiếc hộp, từ bên trong lấy ra một bộ phật châu bằng vàng, trong đó có một chuỗi là đeo trên cổ, còn lại bốn chuỗi phật châu là mang trên tay và chân, trên phật châu mỗi viên châu đều có chạm khắc, hơn nữa lại còn là mười vạn chữ 'Vạn' vẽ thành hình tròn, thủ công thập phần *** tế, hơn nữa còn có thể cảm giác được phật châu phát ra linh khí, vừa thấy liền biết bộ phật châu này thập phần bất phàm.

"Bộ phật châu này là lễ vật mà Hư Không sư bá tổ chuẩn bị cho sư thúc, cho tới nay, do sư phụ thay sư thúc bảo quản, trừ đó ra, còn có bát vàng, mõ vàng, pháp trượng vàng, chúng nó đều nằm trong túi Càn Khôn của sư thúc."

Âm Tế Thiên ngẩn ra: "Này không phải lễ vật đưa cho Bắc gia sao?"

Vô Tịnh từ trong tay áo rút ra một phong thư, đưa cho Âm Tế Thiên: "Đây mới là lễ vật!"

Âm Tế Thiên tiếp nhận xong liền chú ý tới phong thư này hơi hơi nặng, phong thư màu trắng, dán lại bằng một ấn màu đỏ chữ 'Vạn', sờ sờ theo dấu vết của phong thư, bên trong hẳn là chứa một ngọc bội khắc điêu văn lớn khoảng ba bốn cm.

"……"

Này cũng quá keo kiệt thì phải?

Hơn nữa, còn dùng phong thư màu trắng, chẳng lẽ Bắc gia mở Bạch hỉ sự()?

[Đám cưới màu trắng = Là cách gọi khác của đám tang]

Âm Tế Thiên chỉ cần nghĩ đến việc người khác tới Bắc gia đưa lễ vật không phải là hộp quà, thì cũng là rương quà có người nâng, hắn thật lòng cảm thấy phong thư này không nên đưa ra thì hơn.

"Giờ lành sắp đến!" Cuối cùng Vô Tịnh thay Âm Tế Thiên mặc vào giày vải màu đỏ: "Kế tiếp sư thúc phải tự dựa vào chính mình, Vô Tịnh chỉ có thể làm đến đây!"

Ah? Cái gì giờ lành?

Đợi đã, mặc tăng bào màu đỏ còn chưa tính, vì cái gì lại phải mang giày đỏ?

Hơn nữa, bộ dạng của hắn đâu có giống đến Bắc gia đưa lễ vật, ngược lại giống đưa thân lên Bắc gia làm tân nhân!

Không đợi Âm Tế Thiên hỏi rõ ràng, Vô Tịnh đã ngồi trên pháp trượng, từ cửa sổ bay đi ra ngoài.

Thật chẳng biết có phải Âm Tế Thiên ảo giác hay không, tổng cảm giác bóng dáng Vô Tịnh rời đi có lộ ra một tia chột dạ, giống như là đang làm cái chuyện gì đuối lý!

11. Chương 11: Đây Là Chuyện Gì Xảy Ra?

Âm Tế Thiên từ nhà khách đi ra, liền hướng tiểu nhị hỏi thăm vị trí của phủ Bắc gia. Bắc gia là gia tộc lớn nhất nhì tại Bắc Hoàng Thành, tìm vị trí của chủ trạch cũng không mấy khó khăn. Âm Tế Thiên chuyển hướng đến chủ phố Bắc Hoàng, xa xa liền nhìn thấy cửa lớn, hai bên trái phải còn có treo hai ngọn đèn ***g đỏ thẫm, người hầu đứng ngoài cửa mặc quần áo mới ***, vui mừng hớn hở, người vừa thấy thì biết chủ nhân nhà này đang làm hỉ sự. Bất quá, trong sân lại thập phần lạnh lùng, thật lâu cũng không thấy có tân khách tới cửa chúc mừng.

Âm Tế Thiên mang theo nghi hoặc đi đến trước cửa, nhìn tấm biển lớn treo trên cửa viết hai chữ Bắc phủ mới xác nhận mình quả thật không có đến nhầm nơi. Người hầu đứng ở cửa phủ nhìn thấy Âm Tế Thiên, ánh mắt liền thay đổi, trở nên sôi nổi sáng ngời, quản gia đứng ở bên trong đại môn lập tức hưng phấn mà hướng bên trong hô to một tiếng: "Mau đến! Mau đến!"

Tiếp đó, quản gia đầy mặt tươi cười đi ra: "Ngài là tiểu sư phụ của Vạn Phật Tự đúng không?". Trong mắt Âm Tế Thiên hiện lên tia hoàng mang, không có lập tức trả lời mà sờ cái đầu trơn bóng. Không hiểu vì sao lại cảm thấy nơi này thập phần cổ quái. Tuy trong phủ ngoài phủ đều trang trí đến phi thường vui mừng nhưng mà không có không khí náo nhiệt. Chính là, không phải Vô Tịnh nói giờ sắp đến sao? Như thế nào còn không có tân khách đến cửa chúc mừng?

Lúc này, hai phụ nhân ăn diện giống bà mối hoan hoan hỉ hỉ mà từ trong phủ đi ra, nhìn đến Âm Tế Thiên nụ cười trên mặt lại càng nở rộng: "Nha! Tiểu công tử rốt cục cũng đến". Hai người đi đến bên người Âm Tế Thiên, phi thường ăn ý mà khoác hai bên tay hắn, lôi kéo đi vào Bắc phủ.

Âm Tế Thiên cảm thấy sự tình càng ngày càng không thích hợp, nhanh chóng nói: "Bần tăng đến là để gửi phần hạ lễ cho Bắc trưởng lão!"

Hai bà mối vừa nghe liền cười đến run rẩy cả người, hơn nữa trong tươi cười còn nhiều thêm vài phần ý vị sâu xa: "Biết! Chúng ta biết!"

Các ngươi thật sự biết sao?

Âm Tế Thiên hồ nghi liếc mắt nhìn các nàng một cái rồi lại nhìn về phía trước, lập tức bị nam tử tuấn vĩ ngồi ở chủ vị thu hút toàn bộ lực chú ý. Người kia mặc một thân lam phục *** mĩ, khuôn mặt tuấn tú thoạt nhìn chỉ mới ở đầu ba mươi, khóe môi lộ ra ý cười vui vẻ, mắt có vài phần khôn khéo, lơ đãng toát ra khí thế của kẻ ở trên cao.

"Bắc…"

Âm Tế Thiên cảm thấy tên nam tử kia chính là Bắc Vũ Hoành trưởng lão trong miệng Tịch Lễ, chính là vừa mới mở miệng mói một chữ, đột nhiên lưng bị người vỗ vỗ, ngay sau đó hắn giống như người bị điểm huyệt, như thế nào cũng không thể phát ra tiếng.

"Giờ lành đến!"

Lão giả đứng ở bên người Bắc Vũ Hoành la lớn. Âm Tế Thiên lúc này bị hai bà mối kéo đến trước mặt Bắc Vũ Hoành, sau đó hắn nhìn thấy một người hầu trẻ tuổi cầm một con gà trống đứng ở bên cạnh hắn.

"Nhất bái thiên địa!"

A?

Âm Tế Thiên sửng sốt, sau đó hắn bị hai bà mối kéo về phía cửa đại sảnh cùng người hầu trẻ tuổi cầm công kê bái.

Phắc!

Đây là chuyện gì xảy ra?

Hắn là đến tặng lễ, nhưng thế nào biến thành cùng người… A, không, cùng con gà trống bái đường thành thân.

"Nhị bái cao đường!"

Âm Tế Thiên lần thứ hai bị cưỡng chế quay sang Bắc Vũ Hoành, đối hắn khom người cúi đầu!

"Phu thê giao bái!"

Nghe đến bốn chữ này, Âm Tế Thiên hoàn toàn tỉnh táo lại, liều mạng giãy dụa, miệng không ngừng động

Bái cái gì mà bái! Các ngươi không có lầm đối tượng đó chứ! Các ngươi không có nhìn thấy lão tử đầu trọc sao? Cái này chứng minh lão tử là hòa thượng đó. Nếu là hòa thượng, làm sao có thể cùng người thành thân!

Đáng tiếc hai bà mối cũng là người tu chân, giữ một người bình thường thì chẳng tốn chút sức lực nào. Âm Tế Thiên chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn chính mình bị ấn mà cùng một con gà trống bái đường thành thân!

"Đưa vào động phòng!"

Âm Tế Thiên nghe đến bốn chữ này, thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Hạ nhân trong phủ sôi nổi hướng Bắc Vũ Hoành chúc mừng: "Chúc mừng lão gia! Chúc mừng lão gia!"

–

12. Chương 12: Lên Đây Nằm

Âm Tế Thiên bị người hầu vây quanh đẩy vào phòng có cửa sổ dán chữ Hỉ, lập tức rầm một tiếng vang lên, hắn bị ngăn cách với thanh âm ồn ào ở bên ngoài. Bị đẩy mạnh vào trong phòng, Âm Tế Thiên nhanh chóng xoay người đẩy cửa phòng, không ngờ cửa phòng đã khóa chặt rồi: "Nè! Nè! Phắc! Rốt cục có thể nói ra tiếng! Nè! Các người không có lầm đâu! Lão tử là hòa thượng, là hòa thượng a! Hòa thường chưa

hoàn tục sao có thể cùng… ách… tại sao có thể thành thân? Bên ngoài có nghe thấy không? Lão tử tới là gửi hạ lễ cho Bắc trưởng lão!"

Âm Tế Thiên ở trong phòng gào hồi lâu cũng không có người để ý, cả giận hướng của phòng đạp một cái, giận dữ xoay người đánh giá căn phòng. Trên trần treo đầy lụa hồng, cây cột, gương đồng, chậu hoa, ngăn tủ đều dán chữ Hỉ, trên bàn hai ngọn nến đỏ thẫm tách tách cháy. Đáng chú ý nhất vẫn là chiếc giường che bởi sa trướng đỏ đằng sau cái bình phong, mà bên trong tựa hồ còn có người.

Có người?

Âm Tế Thiên ánh mắt nghiêm túc, bất giác hướng phía chiếc giường bước đến, xốc liêm trướng lên đập vào mắt là dung nhan xinh đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông. Hơn nữa cặp phượng mâu xinh đẹp kia hơi nhếch lên lộ vẻ quyến rũ nơi khóe mắt, lông mi vừa dài lại dày giống như hai cái quạt nhỏ, môi mỏng hết đóng lại mở, tựa hồ như muốn nói gì với hắn lại thôi, vào mắt hắn lại thành một loại hấp dẫn.

Âm Tế Thiên tim nhất thời chệch một nhịp.

Má ơi! Này… nữ nhân này cũng quá đẹp đi! Cảm giác có chút không chân thật!

Bất quá, nhìn nàng yếu ớt thế này, khiến người ta không tự chủ được mà sinh ra vài phần thương tiếc.

Âm Tế thiên nhìn trên người đối phương mặc hỉ phục đỏ thẫm, rồi con gà trống cùng hắn bái đường ở đại sảnh, trong lòng bỗng chốc hiểu ra, nghĩ rằng Bắc gia là lấy hắn để xung hỉ. Chính là cũng không đúng! Tìm người xung hỉ cũng không nên tìm hòa thượng chứ.

Âm Tế Thiên chưa kịp nghĩ lại, liền thấy người trên giường cố hết sức mà giơ tay về phía hắn dò xét. Hắn nhìn động tác của đối phương gian nan như vậy, cũng không nghĩ xem đối phương có phải muốn hại hắn hay không, vội vàng cầm lấy tay người kia. Lúc chạm vào tay y, mày hắn nhăn lại, bởi vì bàn tay của đối phương thập phần lạnh giống như người chết vậy.

"Lên đây!"

Thanh âm trầm thấp khàn khàn kéo lại Âm Tế Thiên đang mãi suy nghĩ: "Cái gì?"

Người trên giường nói thêm một lần nữa: "Lên đây nằm."

Nghe vậy, sắc mặt Âm Tế Thiên khẽ biến, chậm rãi thu hồi lại tay mình. Đến hiện tại, hắn vẫn cảm thấy Bắc gia là bái đường sai người, khiến cho người trên giường cũng nhầm hắn là tân lang! Hắn cảm thấy nên cùng người trên giường giải thích rõ ràng, hắn không thể cứ như vậy hủy đi danh dự của một cô nương. Hơn nữa, hắn không muốn cưới xin với người mà đến tên còn không biết là tên gì. Trong lòng Âm Tế Thiên nghĩ đến một đống những ngôn từ chính nghĩa, một lúc lâu sau tựa hồ đã nghĩ ra nên lựa lời nói như thế nào.

Đến khi hắn lấy lại *** thần, người đã bị kéo đến nằm cạnh đối phương, mà còn bị đối phương ôm vào trong ngực. Không ôm cũng uổng, dù sao cũng là đối phương chủ động trước. Bất quá, bị một nữ nhân ôm, Âm Tế Thiên cũng cảm thấy không được tự nhiên, không tự giác mà nhích người ra xa, kỳ quái là, hắn lại trách không ra khỏi tay của đối phương.

"Ngoan, đi ngủ!"

Giọng thấp thấp khàn khàn nói như đang ru con ngủ, khiến Âm Tế Thiên không nhịn được ngáp một cái, ngửi trên người đối phương phát ra hương thơm thản nhiên, giống như mê hương làm hai mắt hắn díp lại.

Hắn quả thật rất mệt nhọc, phi thường mệt. Từ khi xuyên tới dị giới này, hắn chưa được ngủ hảo một giấc. Đầu tiên là bị Hư Không trưởng lão nhốt vào Bích Thất, sau lại vì gửi hạ lễ cho Bắc gia trưởng lão liên tục chạy đến mười ngày mười đêm, lúc buồn ngủ chỉ có thể ngồi trên pháp khí dựa vào lưng Vô Tịnh mà tạm thời nghỉ ngơi.

So với Vô Tịnh chạy mười ngày *** thần vẫn phấn chấn, hắn cảm thấy mình quả thực quá yếu, đặc biệt là ở trong Tu Chân giới, hắn đối với người Tu Chân chính là một con kiến! Chính là, cái thân thể này là bị hủy linh căn! Âm Tế Thiên càng nghĩ lại càng cảm thấy không cam tâm! Hắn không cho là mình nên vội vàng giận dữ, có lẽ là sẽ có biện pháp khiến hắn mạnh hơn.

Ngay lúc Âm Tế Thiên nặng nề mà ngủ, thì người bên cạnh lặng lẽ nâng lên tay kia, cẩn thận dùng ngón tay mơn trớn mi mắt hắn, chu sa chí, mắt của hắn, mũi của hắn, cuối cùng dừng trên môi của hắn, nhẹ nhàng mà ma sát, lưu luyến không rời! Không biết qua bao lâu, người kia với vừa lòng thu hồi lại tay, kéo hắn lại gần trên đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng mà hôn một cái, rồi mới nhắm mắt lại ngủ.

Ngay khi hai người đã ngủ say, chu sa chí ở giữa hai đầu mày của Âm Tế Thiên đột ngột sáng lên hồng quang!

13. Chương 13: Nghĩ Cũng Đừng Có Hòng

Hôm sau, khi Âm Tế Thiên mở ra hai mắt, thì sắc trời ngoài cửa sổ cũng đã sáng bừng.

Hắn duỗi thắt lưng, đêm qua là một đêm không mộng mị, giấc ngủ vô cùng an ổn, cảm giác bản thân giống như một lần nữa có được tân sinh, toàn thân thần thanh khí sảng!

"Tỉnh?" Một đạo thanh âm vừa đạm mạc lại vừa mang theo một tia non nớt ôn hòa vang lên bên tai.

Âm Tế Thiên vừa quay đầu, liền nhìn đến một hài đồng khoảng 8, 9 tuổi nằm ghé vào bên người hắn, khuôn mặt trắng nõn *** xảo, hai cánh môi giống quả anh đào, thủy nộn hồng nhuận, trong khoảng thời gian ngắn, người ta khó lòng nhận ra được đây là nam hài hay nữ hài, bất quá, trong đôi mắt lại lộ ra một cỗ khí tức trầm ổn, nhìn kỹ, thế nhưng cùng cô nương đêm qua có vài phần tương tự.

Hắn không khỏi nhíu nhíu mi, ánh mắt đảo qua, lại không gặp thân ảnh suy yếu của đêm qua, liền đối với hài đồng hỏi: "Nàng đâu?"

Hài đồng ninh nhíu mày hỏi: "Ai?"

Âm Tế Thiên vỗ vỗ nơi mà hài đồng đang nằm: "Cô nương nằm ở chỗ này vào đêm qua!"

Vị cô nương đêm qua thoạt nhìn vô cùng ốm yếu, chắc không phải là xung hỷ không thành công, sáng sớm hôm nay liền hương tiêu ngọc vẫn() đi?

[chỉ cái chết]

Hài đồng hoang mang chớp chớp hai mắt, lập tức, minh bạch cô nương trong miệng Âm Tế Thiên chỉ là ai, nhất thời sắc mặt trầm xuống: "Ngươi nói đêm qua ngươi nhìn thấy là một vị cô nương?"

"Đúng vậy!" Trong lòng Âm Tế Thiên toàn nghĩ đến sự tình của vị cô nương kia, cho nên không có chú ý tới câu hỏi của hài đồng lộ ra một tia âm trầm cổ quái, hỏi: "Ngươi cùng nàng bộ dạng rất giống, đừng nói nàng là tỷ tỷ của ngươi nha?"

Hài đồng thâm thâm nhìn hắn: "Nếu ta nói hắn là nam thì sao?"

Nam?

Âm Tế Thiên sửng sốt, lập tức, cười nhạo một tiếng: "Thiếu chút nữa liền bị tiểu quỷ ngươi lừa gạt!"

Đêm qua, người nọ nhìn thế nào cũng đều ra là nữ, tuy rằng thanh âm thập phần trầm thấp khàn khàn, nhưng mà, nữ tử có tiếng nói của nam tử cũng không phải là chuyện quái lạ gì, chung quy không người nào hoàn mỹ, trước kia thủ hạ của hắn cũng có một cô nàng nhìn chẳng ra trai hay gái.

"Nếu hắn thật là nam, ngươi sẽ làm gì?" Hài đồng nhíu lại mày, tựa hồ không hỏi ra một cái kết quả, thề không bỏ qua!

Âm Tế Thiên không cần nghĩ ngợi nói: "Nếu thật sự là nam, vậy càng tốt!"

Nghe thế, sắc mặt hài đồng buông lỏng, khóe miệng cong lên một mạt tiếu ý mà khó lòng nhìn ra được, nâng tay lên, nhẹ nhàng xoa nốt chu sa chí giữa trán Âm Tế Thiên.

"Nếu như vậy, ta cũng không cần phải đối với nàng phụ trách!"

Khóe miệng hài đồng cứng đờ, lại nghe Âm Tế Thiên tiếp tục nói: "Bắc gia các ngươi bắt sai người rồi, ta là một hòa thượng, làm sao có thể thành thân được chứ, hơn nữa, đối tượng bái đường lại còn là một con

gà trống, việc như vậy với ai mà nói cũng xem như khuất nhục, dù cho ta không phải là hòa thượng, đối với cuộc hôn nhân này, ta cũng sẽ tuyệt đối không thừa nhận!"

Hài đồng hơi mím môi: "Hôm qua dùng gà trống bái đường đúng là cử chỉ bất đắc dĩ, rồi sẽ có một ngày, Bắc gia sẽ trả lại cho ngươi một đại điển thành hôn!"

Âm Tế Thiên vội hỏi: "Khoan đã! Hình như ngươi lầm trọng điểm rồi, ta căn bản không để ý đến nghi thức kết hôn đến cùng có long trọng hay không long trọng, ngươi nên nhìn ra được, ta là một hòa thượng, một hòa thượng thì sao có thể thành thân, huống chi, ta lại chẳng muốn thành thân, hiểu được không?"

Hắn không khỏi có chút buồn bực, mình mắc mớ gì ngồi nói việc này với một hài đồng chứ!

"Chẳng lẽ ngươi muốn hối hôn?" Sắc mặt hài đồng trở nên thập phần khó coi, mâu quang càng phát ra thâm trầm: "Không có khả năng! Ta tuyệt đối sẽ không cho phép việc này xảy ra!"

Hài đồng nhanh nhẹn phóng xuống giường, trước khi rời khỏi phòng, còn bá đạo bổ thêm một câu: "Nghĩ cũng đừng có hòng!"

Âm Tế Thiên ngơ ngác 'chẳng hiểu ra làm sao', bất quá, đối thoại ban nãy, khiến hắn càng ngày càng bất an, hắn cảm thấy mình nên rời khỏi chỗ này càng sớm càng tốt.

Hắn vội vàng xuống giường, mang giày, hướng cửa phòng chạy đi, không ngờ, vừa mở cửa, liền nhìn thấy hai bà mối hôm qua đang đứng ở cửa phòng, hơn nữa còn cười đến đầy mặt sáng lạn, nói với hắn: "Thiếu phu nhân, ngài rốt cuộc dậy, Bắc trưởng lão đang ở đại sảnh chờ uống chung trà nàng dâu của ngài kìa!"

–

14. Chương 14: Phù Thế Thân

Thiếu phu nhân, ngài rốt cuộc dậy, Bắc trưởng lão đang ở đại sảnh chờ uống chung trà nàng dâu của ngài kìa.

Thiếu phu nhân, ngài rốt cuộc dậy, Bắc trưởng lão đang ở đại sảnh chờ uống chung trà nàng dâu của ngài kìa.

Chung trà nàng dâu!

Trong não Âm Tế Thiên không ngừng quanh quẩn lời bà mối nói.

Hắn không có nghe sai chứ? Các nàng gọi hắn là thiếu phu nhân? Hơn nữa Bắc trưởng lão còn chờ uống chung trà nàng dâu của hắn?

Lại nói, cái từ thiếu phu nhân này không phải dùng để gọi nữ nhân hay sao, còn có chuyện chung trà nàng dâu, không phải đều là nữ nhân sau khi gả đến nhà chồng, đối cha mẹ chồng làm hay sao?

Bà mối đợi thật lâu không nghe thấy Âm Tế Thiên đáp lời, lại cười kêu một tiếng: "Thiếu phu nhân?"

"Rầm" một tiếng, Âm Tế Thiên đen mặt, lập tức, đem hai khuôn mặt đang cười tươi đến run rẩy kia ngăn ở ngoài phòng.

Hắn nâng tay nhu nhu cái trán đang phát đau, đường đường một đại nam nhân như hắn, thế nhưng bị người ta gọi thành thiếu phu nhân, thật sự là sỉ nhục to lớn, còn có, vị cô nương đêm qua chẳng lẽ thật sự là nam sao?

Âm Tế Thiên ẩn ẩn có loại cảm giác, nếu không nhanh chóng rời đi nơi này, có lẽ, thân phận thiếu phu nhân này liền sẽ chứng thực!

Thu hồi suy nghĩ, hắn vội vàng hướng cửa sổ nhìn ngó, xác định không có người nào, mới yên tâm mở ra ngoài cửa sổ.

Vì phòng ngừa hai bà mối phát hiện hắn bỏ trốn, Tịch Thiên lấy từ trong túi Càn Khôn tra một cái phù thế thân, này là Tịch Thiện đưa cho hắn, chỉ cần thổi một hơi khí lên nó, phù lục liền có thể biến thành bộ dạng của mình.

Bất quá, phù thế thân loại phổ thông trừ bỏ biến thành người có lưu lại một chút nhân khí ra, thì nó chẳng khác nào một khúc gỗ vô tri. Đương nhiên, cũng có phù thế thân loại cao cấp, biến ra bộ dáng chẳng khác gì người bình thường, còn có thể cười có thể động, nhưng mà, quá trình chế tạo phù lục này rất là hao tâm tốn sức, tiêu hao linh lực quá lớn, giá cả cũng sang quý, hơn nữa, mặc kệ là phổ thông hay là cao cấp thì cũng đều có chung một khuyết điểm, chính là gặp nước hoặc lửa hoặc bị người đả thương, liền sẽ biến trở về nguyên hình.

Âm Tế Thiên nhìn con rối giống mình như đúc, vừa lòng gật gật đầu, xoay người rời đi.

Sau căn phòng là một mảnh rừng trúc, từng cơn gió nhẹ thổi qua, liền sẽ phát ra thanh âm như sóng biển, xào xạc rì rào.

Âm Tế Thiên tốn thời gian hai chung trà, mới đi đến cuối rừng trúc, đó là một bức tường vây cao khoảng hai trượng.

Hắn đi đến dưới chân tường, chân phải đạp trên đất, chân trái đạp trên tường, mượn lực mà nhảy lên, hai tay nhanh chóng bắt lấy mép tường, dồn hết sức lực, khi hai tay vừa thu lại, thì đã nhanh nhẹn ngồi trên tường vây, hơn nữa, động tác của toàn bộ quá trình phi thường nối liền.

Âm Tế Thiên ngồi ở trên mép tường, đáy mắt không khỏi chợt lóe một tia kinh ngạc, cúi đầu nhìn hai tay hai chân của mình, thật không biết có phải là ảo giác hay không, hắn cảm thấy sức lực của mình mạnh hơn trước kia nhiều, động tác cũng nhanh nhẹn hơn, ngay cả thân mình cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ là do đêm qua hắn ngủ rất ngon hay sao?

Âm Tế Thiên không dám lưu lại lâu lắm, vừa định nhảy xuống bên kia tường, thì liền nhìn đến vô số ánh mắt phía dưới kia, đang kinh ngạc mà nhìn chằm chằm hắn.

15. Chương 15: Lễ Vật

Một ánh mắt, hai ánh mắt, ba ánh mắt, bốn ánh mắt, năm ánh mặt… hai mươi ba ánh mắt. Trong lòng Âm Tế Thiên yên lặng bi thống, hắn như thế nào vội vàng như vậy, tưởng là thoát lại thoát không được. Ngay lúc hắn trộm nghĩ quay lại rừng trúc thì một đạo lệ quang kéo tới. Âm Tế Thiên ngã thật mạnh xuống chân của hơn hai mươi ánh mắt, lập tức bị người thô lỗ kéo vạt áo lên.

"Sư phụ, tiểu tặc này thật sự lớn mật, ban ngày ban mặt mà dám lẻn vào Bắc phủ! Đệ tử nghĩ nên giao hắn cho quan lại, để cho họ hảo hảo thẩm vấn hắn!"

"Vứt đến chỗ quan lại thì quá dễ dàng cho hắn, đệ tử cho rằng đập hắn một trận để răn đe, khiến cho đám người dám vọng tưởng đến Bắc gia biết Bắc gia chúng ta không dễ chọc!"

Những người khác gật gù đồng ý. Nghe vậy Âm Tế Thiên mí hí mắt, trong con ngươi hiện lên hàn quang. Đám người trước mặt này không có biểu lộ ra vẻ phẫn nộ khi bắt được tiểu tặc, mà chỉ cười trộm vui sướng khi người gặp họa, thực rõ ràng là vì túm được mình mà lắc qua lắc lại. Nếu hắn đoán không sai, bọn họ phải là biết thân phận của hắn.

Vị trung niên nam tử đứng trong một đám hơn hai mươi người trẻ tuổi, ánh mắt chợt lóe, trầm giọng nói: "Cứ làm thế đi"

Vừa mới nói xong, một đạo âm thanh tức giận vang lên: "Họ Bắc, ngươi nếu dám khó xử Tịch Thiên, hoặc là đối Tịch Thiên không tốt, bần tăng nhất định không để cho ngươi sống yên ổn!"

Đây không phải âm thanh của Tịch Thiện sao? Hắn như thế nào cũng tới Bắc Hoàng Thành?

Âm Tế Thiên hơi hơi sửng sốt, ánh mắt không kìm được tìm kiếm trong đám người.

"…"

Đám đệ tử Bắc gia cũng nhìn chung quanh, muốn tìm ra chỗ ẩn thân của người đang nói chuyện. Tiếp đó lại truyền đến một đạo âm thanh ôn hòa: "Tịch Thiện sư huynh, người xuất gia lấy từ bi làm trọng, ngài có thể nào lại uy hiếp Bắc thí chủ chứ?"

Mọi người vừa nghe đến hai chữ Tịch Thiện, sắc mặt hơi đổi, mà ngay cả trung niên nam tử được xưng là trưởng lão sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng. Lúc này Bắc gia đệ tử nổi danh kinh hô ra tiếng: "A, đây là cái gì?"

Tên đệ tử kia nhặt lên một phong thư cùng một khối ngọc trắng tứ diện: "Là ngọc bài dẫn âm!"

Ngọc bài dẫn âm là ngọc khối dùng để thu âm, mặt trên điêu khắc phù triện phức tạp, chỉ cần rót linh khí vào là có thể đem thanh âm của mình thu vào ngọc khối, cũng giống với gửi thư. Người nhận được ngọc bài chỉ cần thúc tiến linh khí, là có thể đem thanh âm lưu trong ngọc khối phát tin ra. Âm Tế Thiên nhìn đến phong thư quen thuộc kia nhanh chóng sờ sờ ***g ngực của mình. Phát hiện phần lễ vật mà Vô Tịnh giao cho hắn không thấy, có lẽ là vừa rồi rơi xuống đất thì bị rơi ra!

Tên đệ tử cầm trong tay ngọc khối và phong thư kia chính là lễ vật mà Tịch Lễ để hắn đưa cho Bắc Vũ Hoành trưởng lão. Lúc này, ngọc khối lóe ra màu trắng sáng, chứng tỏ ngọc bội đã bị người thúc tiến linh khí nên đột nhiên truyền ra âm thanh, có lẽ là do cơn gió vừa rồi không cẩn thận đánh tới ngọc khối, thúc tiến linh khí của nó.

"A di đà phật, Bắc thí chủ, bần tăng đem Tịch Thiên giao vào tay ngài, xin hãy nhớ rõ lời thề của ngài với bần tăng, phải đối đãi Tịch Thiên thật tốt."

Âm Tế Thiên nghe ra thanh âm của Tịch lễ, là từ trong khối ngọc phát ra. Chính là khi nghe Tịch Lễ nói, lại khiến hắn nhíu chặt mày. Ý tứ trong lời nói là Tịch Lễ để hắn đến Bắc gia đưa lễ vật, trong đó đã sớm có dự mưu. Bỗng nhiên, trong não hắn hiện lên một việc, nhớ rõ trước khi hắn tiến vào gia, Bắc gia quản gia đã từng nói một câu 'Ngài là Tịch Thiên tiểu sư phụ đến từ Vạn Phật tự đúng không?'. Lời này có nghĩa Bắc gia không có nhận sai người, kia…

Âm Tế Thiên không dám tiếp tục suy nghĩ thêm.

Từ ngọc khối, tiếng Tịch Lễ nói còn có Tịch Thiện ồn ào đệm theo: "Họ Bắc, người rốt cục có chủ ý gì với Tịch Thiên. Hắn hiện tại đã là người thường rồi, ngươi…"

"Tịch Thiện!" Trong ngọc khối phát ra tiếng trách cứ không mấy vui vẻ.

"Sư bá!" Tịch Thiện phi thường không cam lòng, nhỏ giọng nói vài câu, sau đó hướng sư bá Hư Thực khẩn cầu: "Sư bá, ngài là trưởng lão, ngài nói chuyện so với Tịch Lễ phân lượng còn lớn hơn, tin tưởng họ Bắc sẽ không dám làm gì!"

Ngọc khối đột nhiên yên tĩnh trở lại, cũng có lẽ là do Hư Thực là cao tăng đắc đạo, không thể nói ra lời uy hiếp giống như Tịch Thiện. Ngọc khối yên tĩnh hồi lâu mới phát ra âm thanh thuần hậu của Hư Thực trưởng lão: "A di đà phật, Bắc thí chủ, Hư Không sắp xuất quan!"

Bắc gia đệ tử hít vào một ngụm lãnh khí: "…"

Má ơi, không hổ là cao tăng đắc đạo, lời nói ra tuy không có mang tính uy hiếp, tuy nhiên khiến người ta kinh sợ dựng cả tóc gáy. Hư Không à ai? Đương nhiên là trụ cột của Vạn Phật tự, là người có cảnh giới cao nhất trong Tu Chân giới, chỉ cần hắn tùy ý dậm một chân, có thể làm cho cả Tu Chân giới run rẩy.

"Hắc hắc! Đệ tử như thế nào liền quên sư phụ! Họ Bắc, nghe kỹ, Vạn Phật tự chính là nhà mẹ đẻ của Tịch Thiên!"

"Hừ! Ngươi thật sự là đến Bắc gia, thật mất mặt!" Đây là thanh âm của Hư Vô trưởng lão.

"A di đà phật khiến Bắc thí chủ chê cười! Lòng phật từ bi, mong rằng lệnh lang sớm khang phục!"

Ánh sáng trắng của ngọc khối nháy mắt tiêu tan, biến trở về khối ngọc bình thường. Không khí xung quanh đọng lại, ai cũng không dám lên tiếng.

–

16. Chương 16: Đừng Dùng Bàn Tay Bẩn Thỉu Của Ngươi Đụng Hắn

Nhà mẹ đẻ?!

Âm Tế Thiên nghe được lời Tịch Thiện nói, thần tình hắc tuyến! Xem ra chuyện gửi lễ vật cho Bắc gia chỉ là ngụy trang, mục đích thực sự chính là để hắn cam tâm tình nguyện đi Bắc gia. Nói cách khác, người Bắc gia cũng không có lôi nhầm người để bái đường, mà hôm qua đúng là ngày hắn cùng người khác thành thân.

Âm Tế Thiên hơi mị hí mắt, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh. Khó trách lúc Tịch Lễ bảo hắn gửi hạ lễ cho Bắc Vũ Hoành trưởng lão, các vị trưởng lão chữ Hư sắc mặt lại cổ quái, mà Tịch Thiện lại lộ ra thần sắc khó coi như vậy. Khó trách lúc hắn đáp ứng đến tặng lễ vật cho Bắc Vũ Hoành trưởng lão, Tịch Lễ lại cứ như vậy để người đưa hắn đi.

Khó trách hôm qua Vô Tịnh bắt hắn mặc cà sa đỏ cùng hài đỏ, không hề giống bộ dạng đến đưa lễ vật chút nào, ngược lại lại giống như đi thành thân, nguyên lai là hắn đi thành thân thật. Hơn nữa, khi Vô Tịnh rời đi, đúng là vì làm việc xấu nên lộ ra bộ dáng chột dạ, cho nên cũng không phải là do hắn ảo giác.

Hay

Quá hay!

Sắc mặt Âm Tế Thiên càng ngày càng khó coi.

Xuyên đến dị giới một cách khó hiểu, trở thành hòa thượng của Vạn Phật tự thì cũng thôi đi!

Linh căn bị hủy hắn cũng nhịn!

Vứt hắn đến thạch thất, phạt hắn tụng kinh niệm phật, chép kinh thư, hắn cũng cúi đầu khuất phục.

Chính là…….

Thế nhưng lại để hắn thành thân!

Thật sự là quá đáng, không thể nào nhẫn nổi!

"Ta đêm qua nghe nói vào nửa tháng trước, Hoành trưởng lão quyết định ngày thành hôn của Minh thiếu gia, là đêm qua!"

"Ta cũng nghe nói chuyện này, nghe nói đối phương là hòa thượng…"

Âm Tế Thiên nghe mấy người khẽ khẽ nói chuyện, đáy mắt hiện lên tia châm chọc. Nếu đã nghe nói việc này, lại có thể mở mắt nói hắn là tiểu tặc, còn nói đem hắn đập một trận. Chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy hắn mặc áo cà sa hồng sắc với cái đầu trơn bóng, chỉ còn thiếu trên trán khắc bốn chữ "Ta là hòa thượng" mà thôi.

Âm Tế Thiên mặt không đổi sắc, dùng sức kéo ra cái tay vẫn không tha nắm cổ áo mình, sau đó đẩy người nọ ra rồi đúng thẳng mình, chỉnh lý y bào trên người. Tên bị hắn đẩy ra hơi sửng sốt, bĩu môi đùa cợt: "Ngươi chính là hòa thượng gả cho Minh thiếu gia đó?"

Âm Tế Thiên nghe được từ 'gả', lập tức mày nhăn lại, nói lại: "Xem ra mắt của mấy ngươi chưa hoàn toàn hỏng, phát hiện bần tăng không phải là tiểu tặc mơ ước Bắc gia!"

Mọi người sắc mặt đột nhiên đỏ lên, hơi nam kham! Bọn họ làm sao không nhìn ra hắn là hòa thượng? Chẳng qua là nhân lúc Hoành trưởng lão chưa có công bố thân phận của hắn, cho hắn nếm một chút đau khổ.

Bắc Thượng Thiên tiếp tục chê cười nói: "Ngươi thật kiêu ngạo, nếu ta đoán không sai, ngươi chính là Tịch Thiên mà ngọc bài dẫn âm nói kia. Ta nửa tháng trước có nghe ngươi bị hủy linh căn…"

Hắn liếc mắt cái ngọc bài kia, lại tiếp tục nói: "Không nghĩ đến nhanh như vậy đã có được chứng thực, nói như vậy, ngươi hiện tại chính là một tên phế vật không thể tu luyện!"

Mọi người vừa nghe liền châm biếng ra tiếng.

"Nguyên lai là một tên phế vậy không thể tu luyện!"

"Xì! Phế vật mà dám kiêu ngạo như vậy!"

Bắc Thượng Thiên nâng lên ngón trỏ, chỉ vào ngực Âm Tế Thiên, nói: "Tuy rằng sau lưng ngươi có sư phụ cảnh giới Đại Thừa để dựa dẫm, chính là ta vẫn phải cảnh cáo ngươi. Hiện giờ ngươi gả vào Bắc gia, liền phải tuân thủ quy củ của Bắc gia. Không muốn sau này chịu khổ ở Bắc gia, nhìn thấy chúng ta thì phải đối với chúng ta cung kính, không thì…"

Âm Tế Thiên cười lạnh, liếc mắt nhìn xuống cái ngón trỏ đặt ở ngực mình, không kịp để hắn đẩy ra tay của đối phương, liền nhìn thấy Bắc Thượng Thiên giống như diều đứt dây, bị vứt ra xa năm trượng. Tiếp đó, một thanh âm trầm thấp lãnh liệt vang lên: "Đừng có dùng bàn thay bẩn thỉu của ngươi chạm vào hắn!"

17. Chương 17: Minh Thiếu Gia

Mọi người không biết chuyện gì phát sinh, liền nhìn đến Bắc Thượng Thiên bị đánh đập lưng vào vách tường, ngã xuống đất hộc máu không ngừng. Âm Tế Thiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử tuấn mĩ cùng sáu gã hộ vệ đứng ở cửa đường tắt nhìn bọn họ. Sắc mặt đạm mạc thong dong, phượng mâu xinh đẹp thản nhiên đảo qua nhóm người, giống như một kẻ ở vị trí cao cao tại thượng, bễ nghễ thiên hạ. Khiến cho người ta không khỏi cảm thấy chính mình trong mắt y chỉ là một con kiến, hèn mọn không đáng để vào mắt.

Đây không phải là vị cô nương đêm qua sao?

Âm Tế Thiên đầu tiên là ngẩn ra, lập tức, lông mày liền nhăn tít lại. Tuy nhiên, lại không quá giống! Khuôn mặt tuy rằng lớn lên giống nhau như đúc, nhưng mà, nam tử trước mắt lại nhiều thêm vài phần anh khí, ánh mắt sắc bén, khí thế dọa người, tuyệt đối sẽ không để người khác nhận nhầm y là nữ tử.

"Minh thiếu gia!"

Hơn hai mươi vị đệ tử Bắc gia nhìn thấy người tới, bước lên phía trước hành lễ, mà ngay cả trung niên nam tử được chúng đệ tử gọi là sư phụ cũng không thể không hướng Bắc Minh gật đầu vấn an. Sau đó, tự giác nhường đường cho Bắc Minh.

Bắc Minh nhìn cũng không nhìn đám người kia một cái, đi thẳng đến bên người Âm Tế Thiên, xác định không có bị thương tổn gì liền không để đối phương có cơ hội giãy dụa, cứ thế dắt tay lôi kéo người ly khai đường tắt.

Sáu gã hộ vệ phía sau người y đều quay người, đối mặt với hơn hai mươi tên đệ tử Bắc gia. Ánh mắt của đầu lĩnh hộ vệ lạnh lùng đảo qua, mới hơi hơi mở miệng, từng câu từng chữ nói: "Các ngươi là đệ tử Bắc gia, hẳn là rõ quy củ Bắc gia, nhất là nội quy hàng đầu của Bắc gia, nếu làm không được điểm này, các ngươi cũng không cần ở lại Bắc gia nữa!"

Hơn hai mươi tên đệ tử mặt biến sắc, vội nói: "Dạ!"

Gia tộc Bắc gia rất lớn, trừ bỏ trực hệ cùng chi thứ ra, hàng năm còn phái người đến các nơi tìm kiếm hài tử có tư chất tốt thu vào gia tộc. Sau khi tiến vào Bắc gia, chỉ cần thông qua khảo nghiệm, có thể lấy được họ Bắc. Đây là đối với người ngoại lai như bọn họ mà nói là một vinh quang lớn lao, tuy nhiên, nếu có một ngày bị trục xuất khỏi Bắc gia, thì bọn họ sẽ phải trả một cái giá mà không có một kẻ nào có thể thừa nhận.

Mặc dù là như thế, đệ tử thu vào chỉ nhiều thêm chứ không ít đi. Hơn nữa trải qua hơn vạn năm lễ rửa tội, số đệ tử từ bên ngoài thu nhận đã vượt xa trực hệ và chi thứ của Bắc gia.

Người ở bên ngoài nhìn vào thì thấy Bắc gia là một gia tộc khổng lồ phồn vinh hưng thịnh, gia tộc có thể vượt qua Bắc gia đã thiếu lại càng thiếu. Bất quá, đối với người trong Bắc gia thì khác, nó chẳng khác nào một cái gai uy hiếp, là sự tồn tại cần triệt tiêu và cũng cần lưu lại. Bởi vậy, Bắc gia định ra uy củ hàng đầu, đệ tử từ bên ngoài thu vào đều phải hướng trực hệ Bắc gia tuyên thệ, không đối với trực hệ Bắc gia làm bất cứ chuyện mạo phạm hay phản bội nào, từ đó đề cao sự uy tín của Bắc gia trực hệ trước mặt các đệ tử.

Sáu gã hộ vệ xoay người rời đi, hai tên đệ tử nhanh chóng giúp Bắc Thượng Thiên đứng lên, đem dược chữa thương nhét vào miệng hắn. Lúc này, Bắc Thượng Thiên mới cảm thấy thân thể tốt hơn rất nhiều, vội nhìn về phía sư phụ của mình, trong mắt lộ vẻ vô cùng ủy khuất: "Sư phụ!"

Bắc Niên Quang nhìn người đã đả thương đồ đệ bảo bối của mình, đáy mắt hiện lên vẻ đau lòng, lập tức cắn răng nói: "Yên tâm đi! Qua vài năm, bọn họ chẳng thể kiêu ngạo được nữa đâu!"

18. Chương 18: Bần Tăng Không Tính Toán Hoàn Tục

Âm Tế Thiên bị Bắc Minh lôi kéo rời đi đường tắt, lập tức kéo cái tay đang bị bắt lấy, người cũng không quay lại đằng sau mà tiếp tục đi lên phía trước. Lúc hắn biết cô nương đêm qua kia là Bắc Minh, mà Bắc Minh cũng chính là 'phu quân' của hắn, hắn thật sự không thể nào nhìn Bắc Minh với sắc mặt hòa nhã được. Đôi mắt bình tĩnh của Bắc Minh xẹt qua một tia kinh ngạc, nhìn bàn tay của chính mình, tựa như có chút không tin Âm Tế Thiên có thể giãy khỏi tay hắn. Thực nhanh hắn thu liễm lại cảm xúc, giống như người thủ hộ, yên lặng không tiếng động mà đi theo phía sau Âm Tế Thiên.

Nhìn thân ảnh phía trước đang hờn hờn dỗi dỗi, sự tức giận bởi vì Âm Tế Thiên chạy trốn, hiện tại bất tri bất giác tan thành mây khói. Lúc Âm Tế Thiên lần thứ mười ba quay lại chỗ cũ, khóe miệng Bắc Minh không khỏi gợi lên ý cười kín đáo.

"Gặp quỷ!"

Âm Tế Thiên buồn bực mà đứng ở chỗ ngã tư, đi đến nửa canh giờ, bản thân cứ giống như chỉ vòng quanh một chỗ. Bắc gia thực sự quá lớn, hơn nữa mỗi cái sân đều có bố cục, bài trí thậm chí đến loại hoa trồng cũng giống nhau như đúc, tối buồn bực chính là, thế nhưng một người cũng không thấy xuất hiện để hỏi đường.

A! Không! Ở đằng sau vẫn có một người luôn đi theo, tuy nhiên, hắn không hề muốn mở miệng hỏi Bắc Minh đại môn Bắc phủ đi hướng nào. Hơn nữa cho dù hắn có hỏi, đối phương cũng sẽ không nói cho hắn biết phương hướng chính xác. Lúc này, tay hắn lại bị một người lần nữa nắm chặt.

Âm Tế Thiên mày nhăn lại, nghĩ đến định lần nữa giãy ra khỏi tay hắn. Đột nhiên trước mắt biến đổi, xung quanh xuất hiện rất nhiều thân ảnh, vội vội vàng vàng mà đi qua đường tắt, bên tai còn có rất nhiều những tiếng tranh cãi ầm ĩ và tiếng cười.

"Thiếu phu nhân mười ba lần quay lại chỗ cũ, ta cược thắng rồi!"

Tiếp đó lại có người không cam lòng la hét: "Không tính! Không tính! Nếu không có Minh thiếu gia thì Thiếu phu nhân sao có thể ra khỏi mê trận!"

"Đánh cuộc thì phải nguyện ý chịu thua, nhanh chóng móc linh thạch() ra!" [tiền tệ]

Âm Tế Thiên khóe miệng run rẩy: "…"

Hắn giống như con khỉ vẫn luôn bị người đùa giỡn, ngây ngốc tại đường tắt đi lòng vòng. Âm Tế Thiên lắc lắc tay, không ngờ, đối phương nắm còn chặt hơn lúc đầu, thậm chí còn có cảm giác một cỗ linh lực xuyên trụ cổ tay phải của hắn.

"Buông ra!"

Bắc Minh chậm rãi rũ xuống mi mắt, thêm vào hai phần lực đạo kéo tay của Âm Tế Thiên đi: "Bắc Minh!"

Tiếng nói trầm thấp dễ nghe khiến Âm Tế Thiên hơi sửng sốt, lập tức nhăn mày lên: "Ta cho ngươi…"

"Bắc Minh!"

Âm Tế Thiên hít một hơi thở sâu, thử làm cho mình lãnh tĩnh lại: "Ngươi gọi Bắc Minh đúng không? Tốt lắm, Bắc Minh, mời ngươi buông tay ta ra!"

Trừ bỏ đêm qua có vài canh giờ ngủ cùng nhau ra, hắn cùng Bắc Minh ở chung chưa được một canh giờ. Tuy nhiên, hắn cũng phát hiện ra nam tử trước mặt không chỉ có chút bá đạo, lại còn có cả tính chấp nhất, đối với việc đã nhận định hoặc đã nói ra, sẽ không dễ thay đổi.

Bắc Minh vẫn như trước cầm chặt tay hắn không tha: "Hoàn tục!"

Hoàn tục?

Lúc Âm Tế Thiên nghe được hai chữ này, đột nhiên cảm thấy thập phần buồn cười! Hài tử hắn nhìn thấy lúc rời giường nhất định đem tất cả những lời hắn nói truyền đến cho Bắc Minh, bởi vậy mới có thể khiến Bắc Minh nghĩ tới chuyện hoàn tục. Bất quá, đáng tiếc là ý nghĩ hoàn tục chỉ tồn tại đến trước ngày hôm qua, về phần hiện tại…

Âm Tế Thiên nhìn đôi mắt bĩnh tĩnh của Bắc Minh, khóe miệng nở ra nụ cười mĩ lệ, dưới ánh nắng mặt trời dị thường chói mắt.

"Vị thí chủ này, bần tăng không tính toán hoàn tục!"

19. Chương 19: Vì Sao Hắn Phải Sợ ?

Bắc Minh đăm đăm mà nhìn Âm Tế Thiên đang cười đến có chút đắc ý, mâu quang hơi hơi chợt lóe, sau đó, chẳng biết y nghĩ gì mà gật gật đầu.

Âm Tế Thiên chậm rãi thu hồi tươi cười, đối mặt với ánh mắt tràn đầy dung túng, có chút mất tự nhiên mà quay đầu sang hướng khác.

Nè nè!

Lão tử là nam nhân, ngươi dùng loại ánh mắt này nhìn lão tử là có ý gì?

Trong lòng Âm Tế Thiên phi thường không được tự nhiên, hơn nữa, còn thấy có chút kì quái.

Bắc gia trong Tu Chân giới chính là gia tộc số một số hai, thân là thiếu gia trực hệ, nếu như muốn kết hôn sinh con, nhất định sẽ có đội ngũ xếp thành một hàng dài chờ hắn chọn lựa, huống chi bộ dạng hắn bất phàm, tu vi lại càng…

Âm Tế Thiên nghĩ đến đây, mi tâm lại nhăn nhíu, tu vi của Bắc Minh hắn cũng không rõ ràng, trong trí nhớ, đã từng nghe qua Nam bộ Bắc gia Bắc Minh, tuy rằng không nhiều lắm nhưng chỉ một ít tin tức cũng làm người ta bàn tán say sưa.

Vào mười năm trước, Bắc Minh và Hiên Viên Duật – đệ tử Thuần Trần phái, đều được ngợi khen là tuyệt thế thiên tài, năm đó bọn họ còn chưa đầy hai mươi tuổi, tu vi cũng đạt tới đỉnh kỳ Kim Đan, mấy ngàn năm qua không người nào có thể so sánh kịp. Nhưng mà, không biết phát sinh cớ gì, hai tên thiên tài đột nhiên ít xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mười năm qua, chưa từng nghe thấy hai người này tấn chức cảnh giới. Dần dần, ánh mắt thế nhân đều chuyển đến trên người đệ tử Phật gia Tịch Thiên và đệ tử Quỷ Tu phái Thôn Phách.

Âm Tế Thiên chớp chớp mắt, chẳng lẽ kẻ được khen là thiên tài Bắc Minh kia không phải là người trước mặt? Ở Bắc gia còn có một người khác gọi là Bắc Minh?

Không quản thế nào, lấy thân phận và dung mạo của Bắc Minh, tuyệt đối không cần tìm nam nhân kết hôn. Đương nhiên, trong cái thế giới mà nam tu nhiều hơn nữ tu như thế này, nam tu sĩ cùng nam tu sĩ kết thành đạo lữ song tu cũng không phải là chuyện lạ lẫm gì, bất quá có ai từng nghe hòa thượng còn chưa hoàn tục có thể kết hôn chứ?

Quả thật làm cho toàn bộ giới tu chân cười đến rụng răng!

Lúc ấy thế nào tự đời các trưởng lão cùng tịch lễ có thể đồng ý việc hôn nhân này? Bọn họ không sợ vạn phật giới tu chân trở thành trò cười sao?

Âm Tế Thiên càng nghĩ, đáy lòng lại càng thêm nghi hoặc.

"Minh thiếu gia!"

Lúc này, một tiếng gọi đánh gãy suy nghĩ của Âm Tế Thiên, vừa nâng mắt, thì thấy hai bà mối lo lắng chạy tới: "Thật tốt quá! Rốt cục tìm được thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nghe được ba chữ Thiếu phu nhân, khóe miệng giật giật, định mở miệng sửa lời các nàng, nghĩ lại cảm thấy cái này không quan trọng, dù sao hắn cũng sẽ nhanh chóng rời khỏi Bắc gia, bọn họ thích cái gì thì gọi cái đó, không cần tốn công đi sửa lời bọn họ.

Bà mối nhìn về phía Bắc Minh vội hỏi: “Minh thiếu gia, Hoành trưởng lão bọn họ đã ở đại sảnh chờ khá lâu rồi”

Lúc nói đến chữ “bọn họ”, ngữ khí không khỏi nhấn mạnh thêm vài phần. Bắc Minh liền có thể nghe ra ý tứ trong đó: “Bao nhiêu người?”

Bà mối không yên lòng liếc mắt nhìn Âm Tế Thiên, vội vàng vươn lên ba ngón tay.

Bắc Minh nheo mắt, lộ ra tia không vui, lôi kéo Âm Tế Thiên đi đến hướng đại sảnh.

Âm Tế Thiên biết mình không thể chạy khỏi Bắc gia, đành nhẫn nhịn bị Bắc Minh kéo đi.

Lúc bọn hắn đi đến đại viện, Bắc Minh đột nhiên ngừng lại, nghiêm túc nhìn Âm Tế Thiên: “Đợi! Đừng sợ”

Âm Tế Thiên kì quái liếc y một cái.

Hắn vì sao phải sợ?

_

20. Chương 20: Quân Tử Trả Thù Mười Năm Chưa Muộn

Đi vào sân, liền nhìn thấy hai hàng chúng đệ tử đứng đầy cả sân viện to lớn, ước chừng có hơn một ngàn người, trên thân mặc quần áo trắng đen xen kẽ, phục sức thống nhất, bên hông đeo phối kiếm, tư thế cao ngất đứng thẳng, khuôn mặt nghiêm túc, không chớp mắt nhìn về phía trước, lúc Bắc Minh bước vào, trăm miệng một lời hô: “Bái kiến Minh thiếu gia!”

Tiếng hô hùng hậu vang vang, nhất thời, khiến Âm Tế Thiên có loại cảm giác thủ trưởng đang đi tuần tra, đương nhiên, hắn đã gặp qua nhiều trường hợp lớn, sẽ không thể nào bị cái trường hợp nho nhỏ này dọa sợ!

“Nếu kính trà sớm một chút, thì sẽ không gặp phải trường hợp này!” Bà mối đứng ở phía sau ai oán mà nói thầm.

Âm Tế Thiên liếc sang Bắc Minh, phát hiện y nhìn chằm chằm hướng đại sảnh, hắn cũng theo ánh mắt y nhìn thử, chỉ thấy cửa đại viện rộng mở, bên trong ngồi đầy người, có già có trẻ, có nam có nữ, ít nhất có hơn ba trăm nhân, một đám tựa như người cầm quyền đức cao vọng trọng, hai tay đều khoát lên tay vịn của ghế dựa, tư thế thập phần đoan chính.

Bọn họ nhìn thì như đang nghiêm túc trò chuyện, nhưng mà, ánh mắt lại khi có khi không hướng phía ngoài đại sảnh liếc sang, một bộ dáng cao cao tại thượng.

Nhất là trung niên nam tử ngồi ở giữa điện, tuy rằng khí thế nhiếp nhân, cũng không giống những người khác quẳng đến ánh mắt khinh thị, thế nhưng, lại khiến Âm Tế Thiên có một cảm giác là cố làm ra vẻ, làm hắn toàn thân không thoải mái, so với nhìn thấy đối thủ một mất một còn còn khó chịu hơn nhiều.

Hơn nữa, bộ dạng không có tuấn tú như Bắc Vũ Hoành trưởng lão, khuôn mặt thì chữ điền, mày rậm, môi dầu, đặc biệt khóe mắt còn có một cái nốt ruồi nhỏ……

Đáy lòng Âm Tế Thiên không ngừng oán thầm, khi nhìn đến nốt ruồi kia, ánh mắt không khỏi cứng ngắc.

Từ chỗ hắn đứng cách chính viện cự ly là mười lăm trượng, hắn thế nhưng có thể nhìn nốt ruồi nhỏ tựa con kiến trên khóe mắt người nọ?

Ặc?

Mắt hắn tốt đến như vậy sao?

Đệ tử đứng ở đại sảnh nhìn thấy Bắc Minh đi tới, hướng bên trong hô lớn một tiếng: “Minh thiếu gia đến!”

Người trong đại sảnh đồng loạt ngừng nói chuyện, ánh mắt toàn bộ dừng ở trên người mà Bắc Minh đang nắm chặt tay.

Đột nhiên, có người hừ lạnh một tiếng: “Thật là kiêu căng! Thế nhưng để cho nhiều trưởng bối như vậy chờ một mình hắn.”

"Vũ Phong, Tịch Thiên tiểu sư phụ gấp rút liên tục mười ngày mười đêm lên đường, ngàn dặm xa xôi mới đến nơi này, thân là người thường chỉ nghỉ tạm một đêm liền có thể khôi phục thể lực, đúng là không dễ, ngươi không nên lại trách cứ hắn!"

Người nói lời này nghe qua thì như giúp đỡ Âm Tế Thiên nói chuyện, nhưng mà, khi nói tới hai chữ người thường kia, đáy mắt chợt lóe một tia khinh thường, tựa hồ cố ý nhắc nhở mọi người, Tịch Thiên chỉ là một phế vật không thể tu luyện.

Quả nhiên, Bắc Vũ Phong nghe nói như thế, sắc mặt đen thui, thở hổn hển nhìn hướng Bắc Vũ Hoành, cả giận nói: "Đại ca, ngài khiến Minh Nhi cưới hòa thượng làm đạo lữ, đã khiến toàn bộ Bắc gia biến thành trò cười cho cả Nam bộ, nay, hòa thượng này lại còn là một người thường, đừng nói không thể cùng Minh Nhi song tu, ngay cả làm lô đỉnh cũng không xứng, đại ca ngươi thật sự là hồ đồ, Minh Nhi nhưng là con trai ruột của ngài mà! Tại sao ngài không thương lượng cùng mọi người, liền cứ như vậy qua loa hủy đi tiền đồ của Minh Nhi!"

Tại Tu Chân giới, lô đỉnh là nữ tu dùng để cho nam tu thải âm bổ dương, địa vị rất thấp, cực kỳ bị người xem thường, tồn tại của các nàng chỉ để người ta bổ âm nguyên, đề cao công lực.

Âm Tế Thiên chậm rãi buông xuống mi mắt, bất động thanh sắc giấu đi lệ khí trong đó.

Từ trước đến nay, sau khi đến Tu Chân giới, liên tiếp nhận đến nhục nhã từ người khác, châm chọc, cười nhạo, thậm chí bị trở thành nữ nhân gả cho nam nhân, cuối cùng, còn bị người khác ghét bỏ, vũ nhục, kết quả như vậy, hắn làm sao có thể không tức giận, đến giờ không có bộc phát ra đến, bởi vì hắn vẫn đang chịu đựng.

Đương nhiên, hắn cũng không phải yếu đuối, cũng không phải kinh hoảng, lại càng không là nhát gan không dám phản kháng.

Hắn chỉ là trong lòng rất rõ ràng tình thế trước mắt, căn bản không cho phép hắn có hành vi liều lĩnh, nhịn chốc lát rồi cũng qua, có câu nói rất hay 'Nhịn những cái mà người thường không thể nhịn, chịu đựng những cái mà người thường không thể chịu đựng, đó mới chính là ngươi thông minh!'()

[Nhẫn thường nhân sở bất năng nhẫn, thụ thường nhân sở bất năng thụ, thị vi đại trí dã]

Thật sự là anh hùng, thì cần gì tức giận, trước sau vẹn toàn, mới là bất bại! Nhịn có thể thoát thân, nhịn có thể được việc, nhịn là trí tuệ là dũng cảm, càng là phúc cho mai sau! Nhịn là khôn khéo, nhịn là đa đoan, nhịn tiểu nhân, nhịn cường hào, nhịn chuyện mà thiên hạ khó nhịn, không để cho người khác biết được suy nghĩ của mình thì mới có thể làm nên đại sự. [chém chút chút]

Trước mắt, tuy rằng hắn cái gì cũng không thể làm, thế nhưng, hắn có thể đem những khuất nhục mà người khác đối với hắn, từng nét từng nét khắc vào trong lòng, sẽ có một ngày, hắn có cơ hội trở mình, nhất định hoàn trả gấp mười!

Lúc Âm Tế Thiên đang yên lặng kí cho Bắc Vũ Phong mấy nét vào sổ đen, tay phải căng thẳng, nhất thời, cảm giác được hàn khí quanh người tăng lên.

21. Chương 21: An Bài

"Tiểu thúc!"

Bắc Minh thản nhiên mở miệng, ngữ khí không nặng không nhẹ, chỉ đơn giản hai chữ liền làm cho người ta nghe ra y phi thường không vui. Bắc Vũ Phong nhất thời nghẹn đỏ mặt không dám nhiều lời, so với đại ca, hắn ngược lại tương đối sợ tiểu chất tử này.

Âm Tế Thiên liếc nhìn Bắc Minh, kỳ thực hắn rất chờ mong Bắc Minh cùng các bậc gia trưởng Bắc gia đánh nhau một trận lớn, tốt nhất là trong cơn tức giận mấy vị trưởng lão Bắc gia kia đem mình đuổi khỏi Bắc gia.

Bắc Minh mặt không đổi sắc nghiêng đầu nhìn Âm Tế Thiên, sau đó lại nhìn mọi người ngồi trong đại sảnh, nói: "Vừa lòng!"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, người quen thuộc với Bắc Minh nghe là biết lời này của y ý nói là y cảm thấy hết sức vừa lòng với Âm Tế Thiên, lập tức có người cảm thấy Âm Tế Thiên không xứng với Bắc Minh vội lắc lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý có người lộ ra vẻ mặt cười nhạo, thậm chí có chút vui sướng khi người gặp họa, cũng có người vẻ mặt thong dong bình tĩnh, giống như việc này chẳng liên quan tới mình, còn có người phi thường hài lòng với biểu hiện của Bắc Minh.

Đương nhiên, người biểu hiện ra vẻ phi thường hài lòng chỉ có một người là Bắc Vũ Hoành, từ đầu tới cuối hắn đều mang ý cười ôn hòa. Bắc Vũ Phong sắc mặt tối sầm, hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa. Âm Tế Thiên khóe mắt run rẩy. Nam nhân nhày nói chuyện luôn luôn đều ngắn gọn như vậy sao? Hắn rất vừa lòng? Rốt cục là ý gì?

Lúc này, trung niên nam tử ngồi ở vị trí chính giữa nãy giờ luôn lẳng lặng mỉm cười, rốt cục mở miệng nói: "Không quản Minh Nhi muốn sống cùng với ai, chỉ cần y vui vẻ, chúng ta liền không cần can thiệp vào làm gì!"

Bắc Vũ Phong vẫn có chút không cam lòng: "Ta chỉ là lo lắng cho Minh Nhi!"

Hắn nói sau đó trừng mắt nhìn Âm Tế Thiên, tiếp theo hít thật sâu một hơi, nhìn sang Bắc Minh nói lời thấm thía: "Minh Nhi, ngươi nên rõ ràng, tuổi tác của người thường nhiều nhất cũng chỉ hơn trăm tuổi. Mặc dù ngươi có linh đan diệu dược, hắn cũng không sống quá hai trăm năm, ngươi… nghĩ thông suốt rồi sao?"

Tính cách Bắc Minh từ khi sinh ra đã thập phần đạm mạc, từ nhỏ đến lớn cũng không biểu hiện hỉ nộ ái ố ra mặt, càng đừng nói đến việc y ra mặt bảo vệ ai. Hiện giờ y đối xú hòa thượng nói ra hai chữ vừa lòng, có thể thấy được là y thật tâm với xú hòa thượng. Vạn nhất có ngày xú hòa thượng đột nhiên rời đi…

Bắc Vũ Phong không dám tưởng tượng quá nhiều về việc hậu quả sau này sẽ như thế nào, hơn nữa cũng không tưởng tượng ra được. Nếu như có thể phòng ngừa trước chuyện sẽ phát sinh thì tốt biết mấy.

Mâu quang Bắc Minh trầm xuống, không chút do dự gật đầu, như là sợ Âm Tế Thiên sẽ tùy thời biến mất. Tay nắm Âm Tế Thiên không khỏi chặt hơn một chút. Ngón tay truyền đến đau đớn khiến Âm Tế Thiên nhăn mày lại. Hắn phát hiện sắc mặt Bắc Minh trừ bỏ một phần đạm mạc bên ngoài, còn thêm một phần ngưng trọng. Hắn không rõ, rốt cục Bắc Minh coi trọng hắn cái gì, vì sao bày ra bộ dáng không thể không có hắn.

"Nếu Tiềm trưởng lão cùng Vũ Phong đã không có phản đối việc hôn nhân này nữa, chúng ta đây cũng không nên quấy nhiễu làm gì. Bất quá lại không thể phá hủy quy củ của Bắc gia. Bắc gia tồn tại tới bây giờ, cũng không nuôi người rảnh rỗi, từ gia chủ cho tới đệ tử tạp dịch, chưa từng có ngoại lệ". Bắc Vạn Trọng nói lời này là muốn nhắc nhở mọi người Tịch Thiên là phàm nhân.

Bắc Tiềm than nhẹ một tiếng, nâng mắt đảo qua mọi người.

Lúc này có người mở miệng nói: "Cửa hàng của ta bán các loại pháp khí, nếu không thể tự mình sử dụng pháp khí, liền vô pháp cùng khách nhân giao lưu, càng không thể nói đến chuyện bán được pháp khí."

Kế tiếp, cũng có người mở miệng: "Ta quản lý bán đấu giá, vật quý trọng nhiều không kể hết. Nếu như không có năng lực, thì vô pháp trấn trụ khách nhân, cũng vô pháp cam đoan an nguy của khách nhân, càng không thể đảm bảo các loại trân bảo sẽ bị người khác đoạt đi hay không."

"Ta quản lý dược điền, nếu như không có linh lực, liền vô pháp nuôi được dược thảo."

Trong đại sảnh, ngươi nói một câu, ta nói một câu, có lý có tình. Chính là không có người nào nguyện ý tiếp thu phế vật bị phá hủy linh căn. Mà ngay cả tổng quản quản lý sự vụ của Bắc phủ cũng ra tiếng từ chối, lấy cớ không dám sai sử Thiếu phu nhân làm việc, cự tuyệt thu nhận Âm Tế Thiên.

Bắc Tiềm khó xử nhìn về phía Bắc Vũ Hoành: "Vũ Hoành, ngươi có an bài nào không?"

Ánh mắt Bắc Vũ Hoành chợt lóe, khóe miệng giơ lên ý cười ôn hòa: "Không tính là an bài, nhưng có tính toán đem Tịch Thiên đến Bắc gia thú viên. Nơi đó không cần linh lực tu vi vẫn có thể cho yêu thú ăn uống. Hơn nữa, chỉ cần bản thân có đầy đủ lực tương tác thì có thể huấn luyện được yêu thú, cho nên Tịch Thiên đi nơi đó là thập phần thích hợp."

Bắc Vạn Trọng vừa nghe, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

–

22. Chương 22: Bị Ma Ám

Bắc Vạn Trọng vừa nghe, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Không nghĩ tới trộm không được gà còn mất nắm gạo. Bắc gia thú viên đúng là thuộc quản lý của hắn. Tuy nói là thuộc sản nghiệp của Bắc gia, thú viên không thực nổi tiếng. Nhưng mà, các đệ tử Bắc gia đến Trúc Cơ kỳ đều phải tự mình đến trong thú viên để lựa chọn yêu thú. Cho nên các đệ tử nhìn thấy hắn đều cung kính, hắn còn chiếm được không ít việc tốt. Hiện giờ toàn bộ đệ tử chọn yêu thú trong Thú Viên đều là người của hắn, lúc này Bắc Vũ Hoành đem tức phụ sắp xếp đi vào, không phải là muốn giám sát nhất cử nhất động của hắn đấy chứ?

Bắc Tiềm nhìn về phía Bắc Vạn Trọng, cười nói: "Vạn Trọng, ngươi thấy thế nào?"

Bắc Vũ Hoành nói đến hợp tình hợp lý, Bắc Vạn Trọng căn bản tìm không được lý do nào để cự tuyệt. Thu lại sắc mặt, tận lực dùng ngữ khí ôn hòa nói: "Thú Viên quả thật thích hợp với Tịch Thiên tiểu sư phụ. Bất quá, làm việc trong vườn thú sẽ tương đối mệt, cũng tương đối bẩn. Nếu Tịch Thiên tiểu sư phụ không chê, hoan nghênh đến Thú Viên của ta!"

Bắc Vũ Hoành khẽ cười ra tiếng: "Nếu Vạn Trọng đồng ý việc này, kia Tịch Thiên có bằng lòng đến Thú Viên hỗ trợ hay không?"

Lập tức, ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên nhíu mày, trong lòng khó có thể lựa chọn. Cái người tu chân gọi Vạn Trọng kia rõ ràng là khẩu thị tâm phi, sau này đãi ngộ ở Thú Viên nhất định sẽ không tốt. Chính là nếu hắn không lựa chọn đến Thú Viên, nhất định sẽ có an bài khác, có lẽ lần sau cũng giống y như lần trước, vẫn cứ bị người xem là rác rưởi, ai cũng không nguyện ý tiếp thu. Không quản như thế nào, cũng sẽ tuyệt đối không bởi vì hắn không đi Thú Viên mà đuổi hắn ra khỏi Bắc gia.

Đương nhiên, điều hắn muốn làm nhất chính là rời đi nơi này, căn bản là không hiếm lạ gì Thú Viên kia. Bắc Minh tựa hồ nhìn ra hắn do dự, chậm rãi buông lỏng tay hắn, gắt gao đan mười ngón tay vào với nhau. Hành động thân mật như thế khiến trong lòng Âm Tế Thiên hơi ngẩn ra. Bắc Minh tuy rằng không có lên tiếng, lại giống như cho hắn một cái hứa hẹn, không quản hắn quyết định như thế nào, đều sẽ ủng hộ hắn, tuyệt đối sẽ không để hắn chịu bất cứ thương tổn nào.

Cứ như vậy, giống như ma xui quỷ khiến mà Âm Tế Thiên gật đầu đáp ứng việc này. Sau khi gật đầu đáp ứng, Âm Tế Thiên nháy mắt liền thấy hối hận.

Đệch!

Hắn như thế nào lại dễ dàng như vậy trúng mỹ nam kế, dứt khoát đáp ứng chuyện mà mình không muốn, thật sự là bị ma ám!

Bắc Tiềm thấy Âm Tế Thiên gật đầu, mỉm cười cao giọng: "Vạn Trọng, tức phụ của Minh nhi liền giao cho ngươi! Ngươi cần phải xem trọng hắn đó!"

Bắc Vạn Trọng liếc Âm Tế Thiên một cái, đáp: "Dạ!"

"Trở lại chuyện chính!" Bắc Tiềm liễm liễm ý cười, nghiêm tức nhìn Bắc Vũ Hoành: "Vũ Hoành, Minh Nhi thành thân chính là chuyện lớn nhất trong Bắc gia, vậy mà ngươi lại không cho chúng ta biết, có phải hay không cho rằng chúng ta lo không nổi lễ vật?"

Mọi người sôi nổi tò mò nhìn Bắc Vũ Hoành, ánh mắt đều mang theo trách cứ. Bắc Vũ Hoành bất đắc dĩ mỉm cười:

"Tiềm trưởng lão hiểu nhầm! Thật sự thân thể Minh Nhi càng ngày càng yếu. Cho nên mới bất đắc dĩ thỉnh cao nhân xem quẻ, biết được phải tìm người xung hỉ mới có thể khiến thân thể của Minh Nhi chyển biến tốt đẹp. Không thông tri cho các ngươi là bởi vì không biết khi nào Tịch Thiên mới tới Bắc hoàng thành cùng

Minh Nhi thành hôn. Hơn nữa, để Minh Nhi mau chóng tốt hơn, tiệc cưới cũng là làm vội vội vàng vàng, thật sự là ủy khuất Tịch Thiên. Đợi qua vài ngày nữa, ta sẽ chọn ngày tốt để làm lại đám cưới."

Âm Tế Thiên bĩu môi, quả thật đúng là tìm hắn để xung hỉ.

Ánh mắt Bắc Tiềm chợt lóe, cười nói: "Là vị cao nhân đắc đạo nào có thể có năng lực thay Minh Nhi bói một quẻ?"

Bắc Vũ Hoành lắc đầu, không để hắn mở miệng, Bắc Vũ Phong liền không chịu nổi nói: "Đại ca, ngài nói xung hỉ liền xung hỉ đi! Chính là như thế nào lại chọn một cái hòa thượng? Hơn nữa..."

Nói tới đây, hắn vội ngậm miệng lại, trộm liếc mắt một cái nhìn sắc mặt Bắc Minh, thấy không có gì khác thường mới nhanh chóng sửa miệng nói rằng: "Đại ca, ngươi không bị lừa đấy chứ? Bách Lý chân nhân được xưng là thần bặc đều không nhìn được cho Minh Nhi một quẻ, huống chi là người khác"

Bắc Vũ Hoành tỏ ra xin lỗi: "Ta từng hướng thiên đạo thề với vị cao nhân đó, không đem thân phận của hắn cùng nội dung quẻ bói nói cho người khác biết"

Mọi người nghe hắn đã hướng thiên đạo thề, cũng liền không truy vấn nữa. Bắc Tiềm cười cười: "Minh Nhi sắc khí quả thật so với trước kia tốt hơn nhiều. Xem ra, cao nhân thay Minh nhi bói một quẻ cũng có vài phần năng lực. Nói chung, thân mình Minh nhi có thể chuyển biến tốt đẹp đối với Bắc gia mà nói cũng là việc đại hỉ. Hy vọng Minh Nhi có thể sớm ngày khang phục, phá tan mười năm đình trệ ở cao kỳ Kim Đan, tiến nhập đến cảnh giới Nguyên Anh"

Bắc Vũ Hoành cảm tạ nói: "Tiềm trưởng lão nói phải!"

"Nếu ngày sau còn muốn làm bù một cái tiệc cưới, chúng ta đây liền đem hạ lễ trở về. Chờ ngày sau làm lại rồi, sẽ lại đưa lên. Bất quá, Tịch Thiên dù sao cũng là vào Bắc gia, không thể ủy khuất hắn" Bắc Tiềm từ ống tay áo trong lấy ra một cái túi nhỏ màu hồng: "Đây là lão phu nhân chuẩn bị lễ gặp mặt, Tịch Thiên, ngươi lại đây!"

Hai bà mối vẫn đứng ở môn khẩu thấy Bắc Tiềm muốn đưa lễ gặp mặt, trong mắt chuyển một cái, thông minh mà mở miệng hô: "Dâng trà!"

23. Chương 23: Chung Trà Nàng Dâu Trong Truyền Thuyết

Âm Tế Thiên nghe tới thượng trà, nháy mắt trán trượt xuống vài đạo hắc tuyến ==||||, chẳng lẽ thật sự phải dâng chung trà nàng dâu trong truyền thuyết hay sao?

Bà mối cười híp cả mắt mà cùng tỳ nữ bưng trà lên, vụng trộm hướng Âm Tế Thiên nháy nháy mắt vài cái, tiếp theo, ánh mắt giảo hoạt đảo một vòng từ cái túi nhỏ màu đỏ trong tay Tiềm trưởng lão, rồi về đến trên người Âm Tế Thiên, thâm ý nói: "Thiếu phu nhân, còn không mau kính trà!"

Giờ phút này, nếu như Âm Tế Thiên còn không hiểu ý tứ của bà mối, thì hắn chẳng khác nào tên ngốc!

Cũng không thèm rối rắm xem đây là loại kính trà bình thường, hay là chỉ có nữ nhân kính cha chồng mẹ chồng, hắn thản nhiên mà tiếp chung trà trên tay tỳ nữ, đi đến trước mặt Bắc Tiềm: "Tiềm trưởng lão, thỉnh uống trà!"

Bắc Tiềm sang sảng cười, tiếp nhận chung trà, uống một ngụm nhỏ, sau đó đem chung trà đặt lên trên bàn, cái túi nhỏ màu đỏ trong tay đưa tới trước mặt Âm Tế Thiên: "Sau này, ngươi chính là người của Bắc gia, có cái gì không hiểu hoặc là chịu ủy khuất thì cứ tới tìm lão phu, lão phu thay ngươi làm chủ!"

Âm Tế Thiên tiếp nhận cái túi nhỏ: "Cám ơn Tiềm trưởng lão!"

Bà mối đứng bên cạnh nhanh nhẹn kéo Âm Tế Thiên đẩy về hướng Bắc Vũ Phong bên kia, đồng thời, dùng ánh mắt ý bảo tỳ nữ mau mau đem trà bưng lên.

Âm Tế Thiên tiếp nhận chén trà: "Tiểu thúc, thỉnh uống trà!"

Bắc Vũ Phong không khỏi sửng sốt, trà này không phải nên kính cha chồng sao?

Hắn lặng lẽ quan sát Bắc Vũ Hoành đang khí định thần nhàn, gặp đối phương không có bất cứ biểu hiện không vui nào, lại nghĩ đến Âm Tế Thiên đã kính trà Bắc Tiềm, không lý do gì không kính trà cho tiểu thúc, lúc này mới thả tâm.

Nhưng là, lúc tiếp nhận chén trà, tựa hồ nhớ tới cái gì, sắc mặt nhanh chóng lóe lên một mạt xấu hổ.

Trước khi đến đây, hắn trừ việc muốn tìm đại ca thuyết pháp ra, thì chỉ còn chuẩn bị lễ vật quý trọng, không có nghĩ đến việc phải đưa lễ gặp mặt.

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, Bắc Vũ Phong đành kiên trì đem chung trà uống xong, tiếp theo, đào đào trong túi Càn Khôn, cuối cùng nhịn đau đem một phần lễ vật trong đó, đưa đến trong tay Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên lặng lẽ ước lượng sức nặng của 'Lễ gặp mặt', vụng trộm liếc mắt khen ngợi bà mối.

Chỉ cần nghĩ đến phần lễ gặp mặt kia rất có khả năng trở thành sinh hoạt phí của hắn ở Tu Chân giới sau này, hắn kính trà cho các trưởng bối càng trở nên ân cần!

Nhóm trưởng bối Bắc gia tựa hồ nhìn ra Âm Tế Thiên tính toán muốn kính trà hết toàn bộ trưởng bối đang ngồi ở đây, đều không khỏi âm thầm rối loạn, bọn họ đều giống như Bắc Vũ Phong, trừ lễ vật ra, nào có chuẩn bị lễ gặp mặt, nhưng mà, lễ vật so lễ gặp mặt quý trọng hơn, làm sao có thể lấy ra, đành phải thừa dịp Âm Tế Thiên còn chưa có đem trà bưng đến trước mặt bọn họ, vụng trộm chuẩn bị tốt lễ vật khác.

Đứng ở một bên nhìn bộ dáng Âm Tế Thiên thu lễ gặp mặt, thu đến không thèm nghỉ mệt, khóe miệng Bắc Minh khe khẽ cong lên một nụ cười mà ngay cả chính y cũng không nhận ra.

Ngồi ở chủ thượng, Bắc Vũ Hoành chú ý tới biến hóa của Bắc Minh, vui mừng mà mỉm cười, sau đó, nhìn bộ dáng vội vàng không ngừng thu lễ vật của Âm Tế Thiên, đáy mắt không khỏi lại nhiều thêm vài phần vừa lòng.

Kính trà xong xuôi một vòng, cũng tốn hết cả một canh giờ, bất tri bất giác cũng đã đến buổi trưa, các trưởng lão Bắc gia xôn xao tìm cớ rời đi.

Khi mọi người vừa đi, các hạ nhân trong viện vội vàng hướng Bắc Minh vây quanh xum xoe.

–

24. Chương 24: Linh Thạch

"Thiếu gia, ngài không có việc gì chứ?"

"Thiếu gia, thân thể ngài có sao không?"

Nháy mắt khi hai danh hộ vệ đỡ lấy Bắc Minh, thì bước chân y cũng lảo đảo, nhất thời sắc mặt trở nên thập phần tái nhợt, trên trán còn toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, hết thảy mọi thứ đều thuyết minh rằng lúc nãy là y cố gắng chống đỡ.

Bà mối đau lòng cầm lấy khăn lụa thay Bắc Minh lau đi mồ hôi trên trán: "Hôm nay, thiếu gia nói rất nhiều, sợ là mệt!"

Nghe vậy, khóe mắt Âm Tế Thiên không khỏi giật giật: "……"

Lời này nghe giả tạo quá đi, từ lúc hắn bắt đầu nhìn thấy Bắc Minh, câu nào có thể ngắn gọn thì y liền ngắn gọn, hơn nữa, đem toàn bộ lời Bắc Minh từng nói cộng lại chẳng biết có vượt qua 30 chữ hay không.

Hắn thật sự nghĩ không ra Bắc Minh mệt là do đâu?

"Hẳn là thiếu gia đi đường quá nhiều, cho nên mới mệt mỏi!"

Trong đó, một danh hộ vệ có chút thầm oán liếc mắt nhìn Âm Tế Thiên, trước đó, thiếu gia còn cùng thiếu phu nhân đi đường suốt nửa canh giờ.

Âm Tế Thiên nhíu nhíu mày.

Lời hộ vệ nói là thật, tuy nhiên không phải Bắc Minh đã đến cao kỳ Kim Đan sao?

Làm thế nào mà thân mình suy yếu như vậy?

Lúc nãy, Tiềm trưởng lão nói Bắc Minh tại cao kỳ Kim Đan đình trệ hơn mười năm, chẳng lẽ mười năm trước đã phát sinh chuyện gì, cho nên mới dẫn đến việc thân mình Bắc Minh ốm yếu như thế?

Khi Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, Bắc Minh đã được một đám hộ vệ, tỳ nữ mang về hậu viện.

Hắn thấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Bắc Minh, lặng lẽ lủi sang hướng đại môn, không ngờ, vừa mới di chuyển, lại một lần nữa nhìn đến hai khuôn mặt tươi cười sáng lạn kiêm thêm âm hồn bất tán: "Thiếu phu nhân, đói bụng sao? Hoành trưởng lão đã bảo hạ nhân làm một bàn thức ăn chay, chúng ta mang thiếu phu nhân đi dùng cơm trưa!"

Khóe miệng Âm Tế Thiên co rút: "Không phải bà mối đều tại ngày thứ hai sau hỷ yến thì rời khỏi sao?"

"Ơ? Chẳng lẽ chúng ta không có nói cho thiếu phu nhân biết chúng ta là bà vú của thiếu gia sao?" Vú Liễu chỉ chỉ chính mình: "Thiếu phu nhân chỉ cần bảo ta Vú Liễu, gọi nàng Vú Trương là được!"

Nói cách khác, về sau mỗi ngày hắn đều phải nhìn thấy hai khuôn mặt này?

Âm Tế Thiên vô kế khả thi, đành phải theo các nàng trở lại sân.

Nhìn đầy bàn thức ăn chay phong phú, mới nhớ tới sau khi mình ăn Tích Cốc đan, đã hơn mười ngày chưa ăn đồ ăn, đến nay, hắn đã sắp không nhận biết được dầu muối là mùi vị gì rồi.

Cho nên, ngửi được hương vị của thức ăn, hắn cũng không thèm quan tâm đến hình tượng, từng miếng từng miếng ăn hết.

Sau một bữa ăn no, Âm Tế Thiên lặng lẽ đem hơn 300 phần lễ gặp mặt từ trong túi Càn Khôn đào ra, sau đó *** tế kiểm kê một lần, tiếp theo, phát hiện bản thân đã có thể tấn chức trở thành tầng lớp tiểu phú ông

Nhất là lễ gặp mặt mà Bắc Vũ Phong đưa, bên trong gói to ước chừng chứa hơn 50 khối tuyệt phẩm linh thạch.

Tại Tu Chân giới, linh thạch là một loại tiền được lưu thông phổ biến, trừ đó ra, tu sĩ có thể hấp thu linh khí bên trong nó để tăng tu vi, còn có thể mượn nó để mở ra các loại pháp trận, tóm lại, tác dụng của linh thạch rất lớn. Mà linh thạch chia làm hạ phẩm linh thạch, trung phẩm linh thạch, thượng phẩm linh thạch, cực phẩm linh thạch, cuối cùng là tuyệt phẩm linh thạch.

Tuyệt phẩm linh thạch đặc biệt thưa thớt, một khối tuyệt phẩm linh thạch tương đương mười vạn khối cực phẩm linh, một khối cực phẩm linh thạch tương đương một vạn khối thượng phẩm linh thạch, một khối thượng phẩm linh thạch tương đương một ngàn khối trung phẩm linh thạch, một khối trung phẩm linh thạch lại tương đương một trăm khối hạ phẩm linh thạch.

[1 tuyệt = 100.000 cực, 1 cực = 10.000 thượng, 1 thượng = 1.000 trung, 1 trung = 100 hạ]

Tuy rằng Âm Tế Thiên không biết Đại gia tộc phân phát linh thạch cho các đệ tử ra sao, nhưng mà lại biết đệ tử của Vạn Phật Tự, mỗi đầu tháng chỉ có thể lĩnh mười khối hạ phẩm linh thạch, đương nhiên, cảnh giới càng cao, lĩnh linh thạch lại càng nhiều.

Có thể thấy được, Bắc Vũ Phong đưa cho hắn lễ gặp mặt là một bút tích tương đối lớn.

Âm Tế Thiên nhìn đến đám lễ gặp mặt, không khỏi nhớ tới túi Càn Khôn mà Tịch Lễ bảo Vô Tịnh chuẩn bị, nghĩ rằng, nếu Tịch Lễ để hắn gả đến Bắc gia, nhất định sẽ chuẩn bị một ít linh thạch làm đồ cưới?

Hắn nhanh chóng đào đào túi Càn Khôn, trừ một đống lớn toàn là pháp khí, linh phù, đồ dùng phòng thân mà hắn có thể sử dụng ra, căn bản là không có khối linh thạch nào, cuối cùng, chỉ tìm một phong thư giống y như phong bao lì xì.

Âm Tế Thiên lộ ra thần tình vui sướng, bận rộn mở ra, vừa thấy, sắc mặt lập tức đen thui.

25. Chương 25: Tuyệt Phẩm Linh Thạch

Âm Tế Thiên lộ ra thần sắc vui sướng, vội vàng tháo mở, lúc nhìn vào bên trong khuôn mặt liền trở nên đen xì. Trong phong thư đỏ chỉ có duy nhất một tờ giấy trắng, mặt trên viết đúng ba chữ *** tế hữu lực: Thỉnh hóa duyên!

Phắc!

Đã đem hắn đi bán, còn muốn hắn hóa duyên, đừng nói là không có cửa, đến khe cửa cũng không! Âm Tế Thiên không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đem tờ giấy xé thành bột phấn. Trừ bỏ giữ lại một khối tuyệt phẩm linh thạch, còn lại toàn bộ lễ gặp mặt đều thu hồi vào trong túi Càn Khôn. Sau đó cầm khối tuyệt phẩm linh thạch kia đi về phía cửa phòng. Người vẫn chưa ra khỏi cửa phòng, chợt nghe Vú Liễu cũng Vú Trương nhỏ giọng nói chuyện bát quái gần đây.

"Ta xem Thiếu phu nhân chắc phải còn lâu mới tiếp thu được Thiếu gia của chúng ta."

"Này cũng không trách được Thiếu phu nhân. Hắn từ lớn tới nhỏ lớn lên ở Vạn Phật tự, trước đó vài ngày còn bị hủy linh căn, sau là bị lừa đến Bắc gia vội vội vàng vàng gả cho Thiếu gia. Nhất thời không thể tiếp thu được hiện thực là hợp tình hợp lý. Chúng ta cũng không nên sốt ruột, này cũng là chuyện giữa Thiếu gia và Thiếu phu nhân, chúng ta hảo tâm muốn giúp cũng không được."

Vú Trương liền đồng ý, vừa nghĩ đến cái gì, vội nói: "Này, ngươi đêm qua có nhận ra linh khí của Bắc hoàng thành bị xói mòn?"

Vú Liễu nghĩ đến sự tình đêm qua, nháy mắt sắc mặt trở nên ngưng trọng: "Ừm, có nhận ra! Tựa như có mười chân nhân Độ Kiếp kỳ đồng thời tấn chức cảnh giới Đại Thừa, khiến linh khí xói mòn đặc biệt nhanh. May là chỉ có nửa canh giờ ngắn ngủn. Nếu không linh mạch khô cạn, chỉ sợ nhóm tu sĩ Bắc hoàng thành đều phải di chuyển khỏi nơi đây."

Sắc mặt Vú Trương cũng trở nên cực kỳ khó coi: "Đúng vậy!"

"Suỵt! Thiếu phu nhân đi ra!"

Vú Trương nhìn thấy Âm Tế Thiên đi ra vội nở nụ cười thật to: "Thiếu phu nhân đây là muốn đi đâu?"

Âm Tế Thiên đem tuyệt phẩm linh thạch hướng Vú Trương và Vú Liễu vứt qua. Vú Trương thấy một đạo tử quang bay tới, chưa biết là cái gì hoang mang vội đưa tay bắt lấy, vừa mở tay ra, thì thấy một khối linh thạch màu tím đậm.

Hai tay nàng đột nhiên run lên, kích động hỏi: "Thiếu… thiếu phu nhân, đây… đây là tuyệt phẩm linh thạch sao?"

Vú Liễu cũng lộ ra thần sắc giật mình.

"Uhm! Là Bắc… khụ… là tiểu thúc lễ gặp mặt cho ta, các ngươi cầm đem đi đổi thành cực phẩm linh thạch hay thượng phẩm linh thạch. Sau đó đem thưởng cho mọi người trong viện Hoành trưởng lão. Về phần làm sao chia, các ngươi tự mình lo liệu đi!"

Hiện giờ ở tạm Bắc gia, Âm Tế Thiên đương nhiên muốn tạo mối quan hệ tốt. Nếu có thể sử dụng linh thạch mua được lòng người, thì đương nhiên phải dùng linh thạch. Còn nữa, từ khi hắn vào cửa Bắc gia, hạ nhân trong viện của Hoành trưởng lão tuy không có biểu hiện ra nhiệt tình, nhưng cũng không giống các đệ tử khác mắt chó nhìn người thấp. Lợi dụng điểm ấy, hắn muốn cùng những người này tạo quan hệ tốt một chút. Có lẽ sẽ có người nhận thấy, nhưng không phải chỉ là hạ nhân thôi sao? Nhiều lắm hỏi thăm tin tức trong phủ là quá, có thể làm ra được chuyện sóng to gió lớn gì chứ?

Tuy nhiên, mọi chuyện khó mà liệu được trước, có lẽ một ngày nào đó, mệnh mình lại được cứu bởi một hạ nhân. Cho nên, hắn sẽ không coi khinh bất cứ một hạ nhân lâu la nào, hắn chỉ biết đem bọn họ lợi dụng được nhiều nhất có thể, đây… mới là mục đích cuối cùng của việc mua lòng người.

Vú Trương cảm thấy mình giống như đang mộng tưởng hão huyền: "Trời ạ! Ta tuy rằng mấy lần gặp qua tuyệt phẩm linh thạch, nhưng cũng là lần đầu chân chân thực thực mà cầm trong tay. Thực sự giống như đang mơ vậy. Thiếu… thiếu phu nhân, ngài thật muốn thưởng cho chúng ta sao?"

Vú Liễu rất nhanh đem tuyệt phẩm linh thực đoạt vào tay, kinh ngạc nói: "Không hổ là tuyệt phẩm linh thạch, linh khí tràn đầy là *** thuần, không có linh khí nào của Tu Chân giới được như vậy."

Vú Trương hỏi: "Ý là sao?" Vú Liễu ngẩng đầu nhìn vú Trương: "Ta nghe nói, cực phẩm linh thạch là từ Tiên giới mà đến, còn tuyệt phẩm linh thạch lại là từ Thần giới…"

Vú Trương khó có thể tin trừng lớn mắt: "Thần… Thần giới?"

_

26. Chương 26: Ngươi Thật Nhiều Ý Đồ Xấu Xa

Vú Trương khó có thể tin trừng lớn mắt: "Thần… Thần giới?"

Nghe đồn, từ buổi đầu khai thiên, bên trong Thần giới cũng có tồn tại thiên địa, nó là nơi mà nhóm cổ thần cư trú, ở đó thần nhân đều là bẩm sinh đã như thế, là những vị thần cao nhất, vô cùng tôn quý.

Bọn họ khác với những tiên nhân hóa kiếp, tiên nhân còn được xưng là hậu thiên tiên, đều là người khổ tâm tu luyện đắc đạo mà thành. Cũng bởi vì người đắc đạo thành tiên càng ngày càng nhiều, thần giới không thể nào có chỗ cho thêm nhiều tiên nhân, nhóm Cổ thần đành phải sáng tạo nên một nơi cư trú mới, cũng chính là tiên giới mà người Tu Chân nói đến. Sau khi tiên giới xuất hiện, Thần giới liền thành truyền thuyết, một nơi mà sự tồn tại của nó như thật như hư.

Hơn nữa trải qua hàng tỉ năm lễ rửa tội, hiện nay chẳng còn ai có thể do thám xem nó có thật sự tồn tại cùng thiên địa hay không.

"Uhm! Ta nghe đồn như vậy, bất qúa, cực phẩm linh thạch từ tiên giới truyền xuống là một chuyện đã được chứng thật. Còn về phần tuyệt phẩm linh thạch…"

Vú Liễu lắc đầu, tỏ vẻ hiện nay không ai có thể chứng minh được tuyệt phẩm linh thạch là xuất phát từ nơi nào. Vú Trương nghe Vú Liễu nói xong, đột nhiên nhìn chằm chằm tuyệt phẩm linh thạch: "Thiếu phu nhân thật muốn đổi nó thành loại linh thạch khác sao?"

Vú Liễu tương đối sảng khoái, cất kỹ tuyệt phẩm linh thạch, lập tức hướng Âm Tế Thiên nói lời cảm tạ: "Cảm tạ thiếu phu nhân ban thưởng, chúng ta nhất định không phụ ủy thác của Thiếu phu nhân, linh thạch đã đổi sẽ phân cho các đệ tử trong viện Hoành trưởng lão."

Vú Trương định nói thêm cái gì đó, không ngờ lại bị vú Liễu hung hăng trừng mắt một cái, lời vừa muốn nói ra, lại đành phải nuốt trở về. Vội vàng hướng Âm Tế Thiên cảm tạ, cùng Vú Liễu rời đi sân.

Vừa mới rời khỏi viện tử, Vú Trương liền nhịn không được oán trách: "Ngươi làm gì không có cho ta nói hết? Đem tuyệt phẩm linh thạch đổi thành loại linh thạch khác thật sự là đáng tiếc, cũng không đáng."

Vú Liễu liếc mắt xem thường: "Ngươi ngốc à? Không nhìn ra thiếu phu nhân là muốn lấy lòng chúng ta sao? Hắn đồng ý dùng linh thạch của thần đổi thành loại linh thạch khác để thưởng cho hạ nhân, liền chứng minh hắn nguyện ý muốn ở lại chỗ này. Vì sau này càng có thể dễ dàng đi lại trong viện Hoành trưởng lão, tất nhiên là muốn cùng hạ nhân trong viện Hoành trưởng lão tạo quan hệ tốt. Cho nên, chúng ta sao có thể bỏ đi tâm ý của Thiếu phu nhân. Hơn nữa, đối với thiếu gia mà nói đó là điểm tốt. Về phần tuyệt phẩm linh thạch, chúng ta có thể đem nó giao cho thiếu gia hay là Hoành trưởng lão đổi lấy loại linh thạch khác đến đưa cho những người khác. Như vậy, chúng ta vừa nhận tâm ý của thiếu phu nhân, lại không để cho Bắc gia mất đi một khối tuyệt phẩm linh thạch, chẳng phải là vẹn toàn đôi đường sao?"

Vú Trương vừa giận vừa cười nói: "Ngươi thật nhiều ý đồ xấu xa!"

Vú Liễu nhướng mày cười đắc ý: "Nếu ta không nhiều ý đồ xấu, Thiếu phu nhân có lấy được tuyệt phẩm linh thạch của Phong trưởng lão, chúng ta cũng không được thưởng nhiều như vậy đâu!"

"Đúng! Đúng! Đúng! Đều là công lao của ngươi, đi đi!"

Hai vị vú rời đi rồi, Âm Tế Thiên vẫn đứng tại chỗ cũ, nhìn nơi này cách cửa đại viện xa tầm tám mươi trượng, không khỏi dùng ngón út đào đào lỗ tai: "Hai người nói chuyện lớn tiếng thật! Cách xa như vậy mà vẫn nghe thấy tiếng các nàng!"

Hắn buồn cười mà lắc đầu, sờ soạng cái đầu chẳng có chút tóc nào, xoay người trở lại phòng.

Âm Tế Thiên vốn định chờ Bắc Minh trở về mà hảo hảo nói chuyện, không ngờ, đợi cả một ngày cũng không thấy Bắc Minh. Bất quá, chờ từ đêm cho đến sáng hôm sau, khi tỉnh dậy lại nhìn thấy tiểu thí hài kia.

27. Chương 27: Tiên Phát Chế Nhân

Hài đồng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, bước chân vào phòng, không nói một lời, ngồi vào trước mặt Âm Tế Thiên, đôi môi nhỏ phấn nộn gắt gao mím lại thành một đường thẳng, rõ ràng là khuôn mặt chẳng có gì thay đổi, nhưng lại khiến Âm Tế Thiên mơ hồ cảm thấy hài đồng là đang ủy khuất.

Âm Tế Thiên khó có được hảo tâm mở miệng hỏi: "Làm sao?"

Hài đồng không lên tiếng, bộ mặt cứ bình tĩnh như vậy mà nhìn hắn.

Âm Tế Thiên bị hài đồng nhìn chằm chằm, da đầu run lên, quyết định nói sang chuyện khác hỏi: "Tỷ… Ặc… Ca của ngươi, hắn vẫn tốt chứ?"

Mâu quang bình tĩnh của hài đồng rốt cuộc nổi lên một tia gợn sóng, giật giật môi: "Ngươi quan tâm y sao?"

Âm Tế Thiên nhìn ra được sắc mặt hài đồng dịu đi rất nhiều, tất nhiên không muốn hài đồng lại mất hứng, liền thuận theo mà nói: "Đương nhiên!"

Khuôn mặt cương cứng của hài đồng rốt cuộc xuất hiện buông lỏng, có chút không được tự nhiên hỏi: "Vậy ngươi vì sao không đi thăm y?"

Hài đồng đây là vì đại ca, tới tỏ nỗi bất bình sao?

Âm Tế Thiên cảm thấy vô cùng buồn cười, nhưng mà, đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc kia, thì không thể nào cười ra đến: "Nơi này không phải phòng của y sao? Ta cho rằng y sẽ trở về nơi này, cho nên vẫn ở đây chờ y, không nghĩ tới đến giờ này cũng không thấy được bóng dáng, sẽ không là xảy ra chuyện gì đi?"

Hắn bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh Bắc Minh được hộ vệ đỡ rời đi, cho nên, khi nói xong lời cuối cùng, còn ngậm thêm vài phần cẩn thận.

Chung quy hắn là đối tượng xung hỷ của Bắc Minh, nếu Bắc Minh vạn nhất có chuyện gì, chắc chắn Bắc gia sẽ đem toàn bộ sai lầm đều đổ lên trên người hắn.

Đương nhiên, hắn cũng không phải sợ chết, chỉ là không muốn vừa xuyên tới dị giới, liền làm vật bồi táng cho người khác, với hắn mà nói thật sự là không có lời.

Hài đồng nhíu lại mi tâm, nhếch đôi môi không đáp lời, bình tĩnh nhìn Âm Tế Thiên, như là đang suy đoán tính chân thật trong lời của hắn, hoặc như là nghĩ đến nên trả lời hắn như thế nào, tóm lại, để người khác đoán không ra tâm tư.

Cũng bởi vì khuôn mặt của hài đồng, bộ dáng thoạt nhìn thập phần mất hứng, khiến Âm Tế Thiên lại càng ngày càng cảm thấy, Bắc Minh rất có khả năng là xảy ra chuyện.

Bất quá, hắn vẫn là bộ dáng bất động thanh sắc, thò tay đem hài đồng kéo vào trong lòng mình, nâng lên ngón trỏ nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, cuối cùng, tại sau gáy bồi hồi không đi.

Cổ này thật là vừa mềm vừa mịn!

Chỉ cần thoáng dùng lực bóp một cái, chắc sẽ bẻ gãy nhỉ?

Đáy mắt Âm Tế Thiên đột nhiên chợt lóe một mạt hung ác nham hiểm, mau đến mức người ta bắt giữ không được.

Nếu bất ngờ mà ra tay, thì cho dù là tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng nhất thời không kịp phòng?

Cũng không biết tu vi của tiểu thí hài này như thế nào?

Bất quá, cho dù một lần không chết, thì hắn còn có thể dùng pháp khí mà Tịch Thiện, Tịch Lễ chuẩn bị, bắt lấy hài đồng này làm con tin.

Âm Tế Thiên nghĩ đến đây, mâu quang không khỏi tối sầm lại.

Hắn trước kia không phải là một người thiếu kiên nhẫn, nhưng mà, tình huống hiện tại bất đồng, hắn vừa không có thực lực, cũng không có thế lực của riêng mình, chỉ có thể tiên phát chế nhân, mới có phần thắng.

"Mặc kệ ngươi nói là thật hay là giả, ta cũng đều tin tưởng lời ngươi nói."

Liền tại lúc Âm Tế Thiên miên man suy nghĩ, hài đồng đột nhiên lên tiếng, sau đó, ngẩng đầu: "Còn có……"

Hài đồng đột nhiên dừng lại, Âm Tế Thiên giật mình kinh ngạc nên cúi đầu xuống nhìn, đôi môi hai người cứ thế mà dán lên nhau, hơi thở nóng ấm lao thẳng đến, ngứa, khiến hài đồng kìm lòng không đậu mà nhẹ nhàng cắn một ngụm trên môi Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên hơi hơi sửng sốt, bất quá, cũng không có đem tiểu thí hài xem vào mắt, rất nhanh liền khôi phục sắc mặt như cũ, nhích lại gần một chút, hỏi: "Còn có cái gì?"

Hài đồng nhìn đôi môi hồng nhuận sáng bóng kia, đồng tử càng ngày càng phát ra thâm trầm, nâng lên tay phải, dùng ngón cái tại trên môi Âm Tế Thiên ma sát qua lại, dùng tiếng nói có chút khàn khàn nói: "Bắc Minh, y rất tốt!"

Nghe vậy, Âm Tế Thiên tức giận trừng mắt, dùng lực cắn một ngụm lên ngón tay hài đồng: "Tiểu thí hài, lần sau khi nói chuyện, đừng có mà suy nghĩ lâu như vậy được không!"

Nếu tiểu thí hài lại không lên tiếng, hắn liền sẽ thật sự ra tay ngoan độc!

Nếu có thể một phát thành công thì còn tốt, bằng như thất bại, chỉ sợ chính mình chết như thế nào cũng không biết.

–

28. Chương 28: Ta Có Nương Tử

Hài đồng một chút cũng không biết mình thiếu chút nữa liền bị người ta bẻ gãy cổ, vẫn chăm chú xem xét dấu răng lưu lại trên ngón tay, không có kêu đau, cũng không có tức giận, thậm chí khi nhìn đến ngón trỏ tràn ra máu, còn dùng đầu lưỡi khéo léo phấn nộn theo dấu răng nhẹ nhàng liếm, như là đang ăn mỹ vị thế gian, hình ảnh kia có một loại quỷ dị mê người khó có thể nói thành lời!

Âm Tế Thiên nhìn cử chỉ của hài đồng, mày không khỏi giương lên, thầm nghĩ: Thật sự là một hài tử kỳ quái.

Ban đêm, hài đồng ngủ lại trong phòng.

Âm Tế Thiên nhìn giường lớn đỏ thẫm có thể dung nạp hơn năm người, cũng chẳng thèm lên tiếng phản đối.

Tuy nhiên hài đồng có thói quen thật không tốt, đó là thích ôm người khác ngủ, hơn nữa, không phải ôm cánh tay hắn, cũng không phải ôm eo hắn, mà là giống Bắc Minh hôm qua ôm hắn, dùng thân thể nho nhỏ kia, để Âm Tế Thiên gối lên trên vai hài đồng, đem cả người hắn ủng vào trong ngực, tư thế này muốn bao nhiêu quái dị thì có bấy nhiêu quái dị, càng muốn mạng là, hắn thế nhưng không thể tránh ra khỏi vòng tay của hài đồng.

"Tiểu thí hài, ngươi có thể đổi tư thế ngủ hay không?" Âm Tế Thiên giật giật thân mình: "Ngươi như vậy khiến ta rất khó chịu!"

Hài đồng nhíu mày, thập phần bất mãn với lối xưng hô của Âm Tế Thiên: "Dực Đồng! Ta gọi là Bắc Dực Đồng!"

Bắc Dực Đồng thấy Âm Tế Thiên tựa hồ thật sự ngủ không được thoải mái, chỉ có thể không tình không nguyện mà buông tay ra, sửa lại ôm lấy cánh tay hắn.

Lần này đổi thành Bắc Dực Đồng ngủ không được an ổn, lại buông tay ra, đổi thành ôm eo Âm Tế Thiên, nhưng mà, vẫn là cảm giác thiếu thiếu cái gì, khiến Bắc Dực Đồng thấy toàn thân đều trống rỗng, làm người ta bất an.

Âm Tế Thiên thấy Bắc Dực Đồng lăn qua lộn lại, khiến mình cũng không thể ngủ yên, đành phải vươn tay đem Bắc Dực Đồng ôm vào lòng, khiến Bắc Dực Đồng gối lên trên cánh tay của mình.

Lúc này, Bắc Dực Đồng rốt cuộc an phận xuống dưới.

"Ngày thường, ngươi một mình thì ngủ như thế nào?" Âm Tế Thiên tò mò hỏi.

Điều này làm cho hắn không thể không nhớ tới hai khuôn mặt cười đến méo mó của Vú Trương cùng Vú Liễu, lại hỏi một câu: "Ngươi sẽ không phải là còn ngủ cùng bà vú đi?"

Âm Tế Thiên thấy Bắc Dực Đồng không lên tiếng, cho rằng Bắc Dực Đồng đang thẹn thùng, không chịu thừa nhận việc này, liền trêu ghẹo nói: "Ta thấy ngươi tốt nhất nên sớm cưới nương tử về nhà, như vậy ngươi mỗi đêm đều có thể ôm nương tử mà ngủ."

"Ta có!" Trong lòng truyền đến thanh âm không quá vui vẻ.

"Hửm? Cái gì?"

Âm Tế Thiên hơi hơi sửng sốt, nhất thời không rõ ý tứ của Bắc Dực Đồng.

"Ta có nương tử!"

Âm Tế Thiên không khỏi líu lưỡi: "Còn nhỏ như vậy mà cha ngươi đã cưới vợ cho ngươi?"

Tiểu thí hài mới có mấy tuổi thôi mà?

Thoạt nhìn chắc cũng mới 8, 9 tuổi đi?

Tiểu thí hài có thể cùng nương tử nhà mình có cuộc sống 'tính phúc' mỹ mãn sao?

Ặc!

Hình như nghĩ quá xa!

Bắc Dực Đồng gật gật đầu: "Uhm!"

Âm Tế Thiên nghĩ chắc là người thời xưa luôn thành hôn sớm, 8, 9 tuổi có vợ cũng không là chuyện lạ gì.

Bất quá, chỉ cần nghĩ tới bộ dạng đứng đắn ông cụ non của tiểu thí hài này, liền khiến hắn nhịn không được chế nhạo hai câu: "Hắc! Nói ta nghe xem, tức phụ của ngươi xinh đẹp không?"

Bắc Dực Đồng trầm mặc một lát, chậm rãi ngẩng đầu, dùng ánh mắt sáng đến kinh người nhìn Âm Tế Thiên, nhẹ giọng đáp: "Xinh đẹp!"

Âm Tế Thiên không khỏi có chút ngẩn ngơ, lập tức cười nói: "Tiểu thí hài thực sự có phúc khí, giống như ta……"

Hắn nói tới đây, bỗng nhiên nghĩ đến tiểu thí hài trước mặt chính là đệ đệ của Bắc Minh, nhanh chóng đình chỉ lời nói, thấy Bắc Dực Đồng không có phản ứng gì, nhanh nhẹn đem Bắc Dực Đồng ôm vào trong lòng, nói: "Đã không còn sớm, ngủ đi!"

Tuy nhiên, tại nơi mà Âm Tế Thiên nhìn không tới, mâu quang của Bắc Dực Đồng từng chút từng chút sẫm lại, nếu nói lúc nãy ánh mắt Bắc Dực Đồng sáng tựa vì sao, như vậy, giờ phút này chúng nó tựa hồ sâu không thấy đáy, đen thẫm đến mức khiến người ta hoảng hốt, khiến lòng người đau đớn.

29. Chương 29: Thí Nghiệm

Sáng sớm ngày thứ hai, Âm Tế Thiên đang ngủ bị tiếng chim hót ríu rít làm tỉnh giấc. Hắn mở hai mắt nhìn ra cây đại thụ ở bên ngoài cửa sổ đậu một đám chim nhỏ bất đồng chủng loại, ước chừng tầm hai ba trăm con. Khiến cây đại thụ đẹp giống như nở đầy những bông hoa đủ màu sắc, thập phần đồ sộ.

Bất quá, lúc Âm Tế Thiên xuống giường, thì đàn chim lập tức bay đi tứ tán. Hắn bước ra ngoài bình phong, nhìn xung quanh phòng cũng không thấy thân ảnh Bắc Dực Đồng. Mở cửa phòng ra liền nhìn thấy hai tỳ nữ đứng ngoài đó.

Động tác của các nàng thập phần thuần thục, sau khi thỉnh an, chỉ ngắn ngủi thời gian một nửa chén trà nhỏ liền giúp Âm Tế Thiên rửa mặt sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề mà ngồi trước bàn ăn bày điểm tâm thơm ngào ngạt. Qua một lát, Vú Trương cùng Vú Liễu đi vào sân. Vừa thấy được Âm Tế Thiên, lập tức cười khanh khách đi về phía trước thỉnh an: "Bái kiến Thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nghe đến xưng hô Thiếu phu nhân, khóe mắt giật giật, làm như không có nghe thấy tiếng các nàng vấn an, vẫn tiếp tục uống cháo hoa. Vú Liễu tiếp tục cười nói: "Thiếu phu nhân, thiếu gia phân phó chúng ta cho ngài đi thí nghiệm lực tương tác để có thể giúp thiếu phu nhân chăm sóc được thú trong vườn."

Yêu thú trong Tu Chân giới đều có linh trí, nếu muốn để chúng thuần phục hoặc cùng chúng làm khế ước, liền phải trải qua huấn luyện của Ngự thú sư mới có thể để yêu thú cùng tu sĩ tạo khế ước. Lực tương tác chính là khả năng được yêu thú thân cận, để yêu thú nguyện ý cùng người tiếp xúc, cũng là điều kiện cơ bản nhất để làm một Ngự thú sư.

Bất quá, Ngự thú sư cực kỳ hiếm thấy, giống Luyện đan sư, Đúc sư, Phùng sư đều đặc biệt ít! Nhất là Ngự thú sư đẳng cấp cao lại trăm năm khó gặp, bọn họ cấp bậc cao bao nhiêu, thì có thể thuần phục yêu thú cấp cao bấy nhiêu, hơn nữa, còn có thể thuần phục được càng nhiều yêu thú. Bất quá, loại lực lượng này là trời sinh, vô hình vô sắc, là từ trong cơ thể phát ra, chỉ có yêu thú là có thể cảm giác được, hoặc là thông qua thí nghiệm mới có thể xác nhận đối phương có lực tương tác hay không.

[phùng = may]

Cho nên trước khi đến thú viên, đệ tử Bắc gia đều sẽ thí nghiệm lực tương tác trong cơ thể, để tránh bỏ qua hoặc là ủy khuất thú sư tương lai. Âm Tế Thiên nghe Vú Liễu nói xong, trong lòng cười lạnh. Nếu trên người hắn không có lực tương tác, như vậy có phải hay không cũng chỉ có thể đút cho bọn yêu thú ăn, dọn dẹp thú viên hay mấy việc nặng khác?

"Nếu trên người ta không có lực tương tác, vậy các ngươi sẽ an bài cho ta cái gì?"

Vú Liễu tựa như sớm dự đoán được Âm Tế Thiên sẽ hỏi vậy, nụ cười càng thêm sáng lạn: "Thí nghiệm lực tương tác là quy định của Bắc gia đặt ra, cho nên thỉnh thiếu phu nhân yên tâm. Thiếu gia sẽ không để thiếu phu nhân làm việc mệt nhọc, tất sẽ sắp xếp cho ngài công việc thoải mái một chút, tỷ như… mua đồ ăn cho yêu thú."

Ấn đường của Âm Tế Thiên liền nhăn vào với nhau, đúng là một phần việc thoải mái! Hơn nữa, từ ý tứ của Vú Liễu thì sợ là Bắc Minh đã sớm có an bài. Nếu hắn thật sự không có lực tương tác, như vậy việc phụ trách mua đồ ăn cho yêu thú hẳn sẽ thành việc của hắn. Phần việc này không chỉ thoải mái, còn là công việc béo bở, không chừng còn có thể ăn bớt ăn xén được một ít. Âm Tế Thiên vừa lòng gật đầu, nhả ra một câu: "Vậy trước hết làm thí nghiệm đi!"

—

30. Chương 30: Yêu Đan

Vú Trương nhanh chóng từ trong túi không gian lấy ra một viên *** thạch hình tròn trong suốt để trên bàn: "Thiếu phu nhân, đây là Yêu đan của yêu thú cấp tám. Có thể thí nghiệm lực tương tác cho Ngự thú sư cao cấp, ngài hiện tại chỉ cần đặt tay trên Yêu đan là có thể!"

Nghe vậy, đáy mắt Âm Tế Thiên hiện lên thần sắc phức tạp. Như lời Vú Trương nói, Yêu đan cấp tám có thể dùng để thí nghiệm lực tương tác của Ngự thú sư cao cấp. Đương nhiên cũng có thể dùng nó để thí nghiệm lực tương tác của Ngự thú sư cấp thấp. Bất quá, người tu chân thường sẽ không trực tiếp xuất ra Yêu đan của yêu thú cấp tám để cho các đệ tử thí nghiệm. Có ba nguyên nhân:

Một là Ngự thú sư thập phần hiếm thấy, huống chi là Ngự thú sư cao cấp. Hơn nữa đại bộ phận người tu chân đều tâm cao khí ngạo, sẽ không cho rằng đối phương lại trùng hợp như thế, có bản lĩnh trở thành Ngự thú sư cao cấp.

Hai là Yêu thú cấp sáu trở lên rất khó bắt giữ. Tuy rằng trong Vạn Yêu Sâm Lâm có rất nhiều Yêu thú trên cấp sáu, nhưng muốn bắt hay đánh chết chúng lại rất khó. Trước chưa nói có bao nhiêu người tu chân có thể đánh chết hay là bắt giữ được yêu thú trên cấp sáu, chỉ cần nói đến việc yêu thú thích kết thành đàn đã đủ đến khiến cho nhóm người tu chân ngừng lại nhìn. Đó cũng là một trong những nguyên nhân vì sao người tu chân không một ai dám tiến vào Vạn Yêu Sâm Lâm.

Lý do thứ ba là lý do chính yếu, các cấp yêu đan không chỉ có thể làm cho khế ước thú của tu sĩ nâng cao tu vi, còn có thể khiến yêu tu hấp thụ yêu đan gia tăng công lực. Trừ cái này ra, yêu đan còn có thể luyện chế các loại bảo vật pháp khí, hơn nữa yêu đan cấp bậc càng cao, hiệu quả cường hóa càng tốt. Cho nên, tu sĩ sẽ không dễ dàng dùng yêu đan cao cấp để thí nghiệm năng lực cho người khác, để tránh bị cướp đoạt.

Hiện nay Vú Trương xuất ra Yêu đan cấp tám để cho hắn thí nghiệm, rõ ràng là dụng tâm kín đáo, nếu không phải cố ý làm khó hắn, như vậy chính là không muốn dùng yêu đan cấp thấp để ủy khuất hắn. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy về sau có khả năng lớn hơn, không biết có phải Bắc Minh phân phó Vú Trương lấy yêu đan cấp tám đến để thí nghiệm hay không. Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, không nhanh không chậm mà để đũa xuống, đem tay phải nắm lấy yêu đan.

Vú Trương cùng vú Liễu lập tức nín thở, mắt không nháy lấy một cái mà nhìn chằm chằm vào phản ứng của yêu đan. Nếu như là Ngự thú sư cấp 1, yêu đan sẽ phát ra ánh sáng trắng, Ngự thú sư cấp 2 là màu xanh biếc, cấp 3 là màu xanh, cấp 4 là màu lam, cấp 5 là hồng nhạt, cấp 6 là màu cam, cấp 7 là màu đỏ, cấp 8 là màu tím, cấp 9 là màu tím đỏ và cấp 10 là màu đỏ đen. Bất quá, đến hiện tại Tu Chân giới mới chỉ xuất hiện Ngự thú sư cấp 9, còn Ngự thú sư cấp 10 chỉ là trong truyền thuyết, thậm chí có người còn cho rằng ngự thú sư cấp 10 căn bản là không tồn tại trên đời này.

Ước chừng một chén trà nhỏ qua đi, yêu đan vẫn trong suốt không có phản ứng gì. Vú Trương thấy tay phải Âm Tế Thiên vẫn đặt trên mặt yêu đan, mỉm cười nơi khóe miệng đã hơi có chút xấu hổ, lặng lẽ liếc về phía Vú Liễu một cái. Vú Liễu nhìn thấy sắc mặt cầu cứu của Vú Trương, tròng mắt đảo một cái, vội cười nói: "Chúc mừng thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nhìn yêu đan không phản ứng một chút nào, không để ý hỏi: "Chúc mừng cái gì?"

"Phụ trách mua đồ ăn cho yêu thú là việc mà toàn bộ đệ tử trong thú viên đều đánh nhau vỡ đầu để tranh đoạt. Công việc không chỉ thoải mái tự tại, hơn nữa…" Vú Liễu ý vị sâu xa hơi cười cười, tung ra kiểu ánh mắt 'ngài hẳn là hiểu'.

Vú Trương nhanh chóng nói tiếp: "Đúng vậy! Thiếu phu nhân mỗi ngày có thể không cần phải đối mặt với một đám yêu thú, mà còn có nhiều thời gian trong viện bồi thiếu gia… A…"

Lời còn chưa dứt, đã bị Vú Liễu lặng lẽ mà hung hăng đá một cước. Vú Trương bị đau trừng mắt nhìn nàng một cái, nhất thời cũng không biết vú Liễu vì sao lại đá mình. Vú Liễu tức giận xem thường một phen, nàng ta sao lại có thể nói ra cái câu ngu ngốc như vậy chứ? Hôm qua vừa nhắc nàng ta xong, để nàng ta đừng có chen vào chuyện của thiếu gia cùng thiếu phu nhân. Không nghĩ tới hôm nay lại phạm phải sai lầm.

Âm Tế Thiên buồn cười nhìn động tác âm thầm của hai người, kỳ thực hắn đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy. Kiếp trước hắn giết người vô số, hai tay đầy máu tươi, một người như vậy sao có thể có lực tương tác. Bất quá, khối yêu đan này sao có thể dính chặt được như vậy?

31. Chương 31: Lệnh Bài Thân Phận

Âm Tế Thiên lắc lắc tay, không ngờ, yêu đan vẫn cứ vững vàng dính chặt vào lòng bàn tay, hơn nữa, tựa hồ có một dòng nước ấm đang từ đó tiến vào người.

Hắn hơi hơi sửng sốt, phiêu mắt sang Vú Trương và Vú Liễu đang phân cao thấp bên kia, đành phải đổi thành dùng sức gỡ, lúc này mới đem cục hít vạn năm – yêu đan cấp 8 kia tháo xuống được.

Âm Tế Thiên nhăn lại mi tâm, nhìn nhìn lòng bàn tay hoàn hảo không tổn hao gì, lại xem xem yêu đan, xác định yêu đan không có bất cứ chỗ kỳ quái nào, mới đem yêu đan trả về mặt bàn.

Vú Liễu liếc thấy Âm Tế Thiên đứng lên, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, hướng Âm Tế Thiên hé ra tươi cười, cũng từ trong lòng lấy ra một khối lệnh bài dài khoảng một tấc, ngọc trắng chữ đen, mặt phải khắc hai chữ 'Bắc gia' đơn giản, mặt trái có khắc 'Minh Thiên', trừ đó ra, trên đầu chữ Minh có tạc một ngũ trảo long đang đằng vân giá vũ(), phía dưới chữ Thiên có tạc một hình phượng hoàng đang triển sí phi tường(), cho dù người ngoài hay người trong Bắc gia, chỉ cần nhìn thấy lệnh bài bằng ngọc này thì chắc chắn nhận ra đây là bạn lữ của Bắc Minh.

[Đằng vân giá vũ: đi mây về gió, Triển sí phi tường: giương cánh bay lượn]

"Đây là lệnh bài thân phận mà thiếu gia chuẩn bị cho thiếu phu nhân, nó có thể khiến thiếu phu nhân qua lại tự do trong Bắc gia!"

Âm Tế Thiên nhớ tới việc lạc đường ngày hôm qua, liền tiếp nhận lệnh bài, học theo Vú Liễu đeo ở bên hông.

Vú Liễu thấy thế, vội hỏi: "Thiếu phu nhân, lệnh bài thân phận không phải mang như vậy!"

Nàng đi lên hỗ trợ đem mặt có tạc hai chữ 'Minh Thiên' hướng ra bên ngoài: "Lúc tại bắc gia, thì đem mặt có khắc Long Phượng đưa ra cho mọi người thấy, để người trong Bắc gia biết thân phận của ngài, nếu ra Bắc gia, thì đem mặt có khắc hai chữ 'Bắc gia' hướng ra ngoài, để người bên ngoài biết ngài là người Bắc gia, từ đó, chỉ cần ai đối với Bắc gia có 3 phần kiêng kị, thì không dám trêu chọc đến ngài."

Âm Tế Thiên thoáng nhướn mày, sờ cái đầu trọc của mình, chế nhạo hỏi: "Nếu như vậy, chẳng phải nói cho người bên ngoài Bắc gia biết, bần tăng chính là tên hòa thượng phế vật đã gả cho Bắc Minh!"

Nguyên bản những tên không biết Tịch Thiên, còn có vài phần kiêng kị khi không nhìn thấu linh căn của hắn, chẳng có lá gan làm liều, bây giờ bởi vì đeo miếng lệnh bài thân phận này, cho nên bị người biết đến, họ âm thầm chỉnh hắn, khiến hắn xấu hổ trước mặt mọi người, cuối cùng, hóa ra lộng xảo thành chuyên?

"Nếu thiếu phu nhân ra khỏi Bắc gia, có thể thu hồi lệnh bài thân phận này!" Trên mặt Vú Liễu khó có được mà xẹt qua một mạt xấu hổ, vụng trộm liếc mắt nhìn cái đầu trọc của Âm Tế Thiên, nhíu nhíu mi tâm, nghĩ rằng, sao đến giờ còn không mọc tóc nữa?

Chắc không phải là thiếu phu nhân tự mình cạo tóc đi?

Âm Tế Thiên không có tiếp tục khó xử Vú Liễu, liền hỏi: "Bắc Minh đâu?"

Vú Liễu vừa nghe Âm Tế Thiên hỏi sự tình của thiếu gia, lại lộ ra tươi cười: "Thiếu gia đang ở trong điện nghị sự cùng các trưởng lão, chỉ sợ sau buổi trưa mới có thể trở về. Nếu thiếu phu nhân muốn đi chung quanh một chút, có thể cho hộ vệ ở cửa viện đi cùng!"

"Òh!"

Vú Trương thu hồi yêu đan, nói: "Thiếu phu nhân, chúng ta còn phải đem yêu đan trả trở về cho Hoành trưởng lão, trước hết xin cáo lui."

Vú Trương cùng Vú Liễu vừa đi, Âm Tế Thiên rốt cuộc không chịu ngồi yên, đi ra sân, lập tức liền có hai danh hộ vệ theo sát phía sau, vừa đi vừa giới thiệu cho hắn biết kết cấu cũng như nơi nào của Bắc gia có thể đi, nơi nào không thể đi, cuối cùng, đi tới chỗ mà sau này ngày nào hắn cũng phải tới báo danh – Thú Viên.

–

32. Chương 32: Thật Sự Là Cổ Quái

Âm Tế Thiên mới vừa đi đến cửa Thú Viên, liền nhìn thấy bốn gã đệ tử Thú Viên bước ra.

Đầu tiên bọn họ là sửng sốt, lập tức, bên trong mắt chợt lóe một mạt đùa cợt, bất quá, mặt ngoài cũng đủ công phu, cung kính hướng Âm Tế Thiên thỉnh an: "Bái kiến thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên thản nhiên lên tiếng, đối với việc bọn họ trong ngoài không đồng nhất, đã theo thói quen, nhất là một đường tới đây, trừ đệ tử của viện Hoành trưởng lão ra, biểu hiện của những người khác cùng bọn họ không có sai biệt.

Nháy mắt khi quẹo vào Thú Viên, khóe mắt của Âm Tế Thiên liếc sang bốn gã đệ tử đang lặng lẽ âm thầm châu đầu ghé tai.

"Hắn chính là thiếu phu nhân mà Minh thiếu gia mới cưới về đi?"

"Còn hỏi nữa sao? Trong phủ Bắc gia chỉ có một mình hắn trọc đầu!"

"Hì hì! Ta nghe nói nguyên bản hắn là thiên tài, nhưng sau đó bị người hủy linh căn, hiện tại chỉ là một phế vật vô dụng!"

"Hừ! Chỉ vì tên phế vật này, làm hại Lợi quản sự phụ trách mua thức ăn bị sa thải!"

"Ể? Là sao thế này? Không phải Lợi quản sự tự mình rời khỏi phần công tác này hay sao?"

"Ngươi ngốc à! Không phải ngươi không biết công việc này vớt được biết bao nhiêu là ưu việt, ai lại sẽ khinh địch như vậy đem nó đưa cho người khác?"

"Vậy sao Lợi quản sự lại từ bỏ công việc này??"

"Là Vạn tổng quản sa thải!"

"Ah? Lợi quản sự không phải…. Vạn tổng quản……"

Thanh âm dần dần đi xa, Âm Tế Thiên nhíu mày, lấy cự ly của hắn hiện tại cùng bốn gã hộ vệ kia, sẽ không nghe được bọn họ nói chuyện mới đúng, hơn nữa, rõ ràng bọn họ cố ý đè thấp giọng, nhưng vì sao hắn……

"Các ngươi có nghe được bốn gã hộ vệ vừa nói gì không?" Âm Tế Thiên nhịn không được quay ra phía sau hỏi hai danh hộ vệ.

"Không có!" Hai danh hộ vệ trăm miệng một lời đáp.

Thật sự là kỳ quái!

Mi tâm của Âm Tế Thiên lại nhăn vài phần: "Tu vi của các ngươi tới cảnh giới nào rồi?"

"Chúng ta đều là Trúc Cơ tầng thứ chín!"

"Vậy bốn gã hộ vệ kia?"

"Đều là đệ tử Trúc Cơ sơ kì!"

Này càng kỳ quái!

Đáy lòng Âm Tế Thiên chợt lóe kinh ngạc!

Hắn hiện nay chỉ là người thường, thính lực sao có thể linh mẫn hơn cả đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ?

Cổ quái! Thật sự là cổ quái!

Căn cứ ký ức của Tịch Thiên, hắn thân là Trúc Cơ đỉnh kỳ, cũng không thể nào có năng lực nghe được người khác nói chuyện với khoảng cách xa tới như vậy.

Âm Tế Thiên đột nhiên nhớ tới, viên yêu đan cấp 8 sáng nay, sẽ không là nó quấy phá đi?

Không đúng!

Hôm qua, dù cự ly cách xa tám mươi trượng, hắn cũng nghe được thanh âm Vú Trương và Vú Liễu đang ở ngoài sân nói chuyện, lúc ấy, hắn còn tưởng rằng do cổ họng của các nàng khỏe, hiện tại xem ra, hẳn là không phải như vậy.

Hộ vệ có chút lo lắng mà nhìn sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi của Âm Tế Thiên: "Thiếu phu nhân?"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, lắc đầu, xoay người chuyển hướng: "Trở về thôi!"

Đáy mắt hộ vệ chợt lóe kỳ quái: "Thiếu phu nhân không phải muốn đến thú viên xem à?"

"Không đi!"

Âm Tế Thiên đã không còn tâm tư kia, hắn nguyên bản tính toán tới nơi này làm quen hoàn cảnh công tác, để sau khi chính thức tiếp nhận, mới không cảm thấy xa lạ, nhưng mà, hiện tại hắn chỉ muốn tìm hiểu xem thân thể này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, bên trong Thú Viên đột nhiên vang lên tiếng yêu thú hưng phấn rống lớn, ngay sau đó, có người nôn nóng hô: "Yêu thú đào tẩu! Yêu thú đào tẩu!"

33. Chương 33: Nát

Thú Viên một mảnh ầm ĩ hỗn loạn, hai tên hộ vệ đi theo Âm Tế Thiên hiện lên thần sắc chờ đợi, liếc nhìn nhau thấy Âm Tế Thiên không có ý dừng lại hỗ trợ, cũng liền không có lên tiếng nhắc nhở. Vẫn tận chức trách mà đứng đằng sau bảo hộ hắn.

Toàn bộ tâm tư của Âm Tế Thiên đều tập trung ở thân thể mình, còn hơi đâu mà để ý tới chuyện xảy trong Thú Viên nữa chứ. Thẳng đến khi hắn trở lại viện của Hoành trưởng lão, mới phát hiện ra không khí trong viện có chút khẩn trương.

Trong viện, các đệ tử cùng hạ nhân một bộ nơm nớp lo sợ, không có giống trước kia lúc nào cũng đầy sức sống, giờ chỉ toàn cúi đầu lo làm việc trên tay.

Hộ vệ cũng chú ý tới không khí có chút không thích hợp, vội ngăn lại một nữ tì, nhỏ giọng hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

Trên mặt nữ tì hiện lên một tia do dự, thật cẩn thận bước đến trước mặt Âm Tế Thiên, lại phát hiện hắn chỉ lo đi lên phía trước, không có chú ý tới việc ở đằng sau. Lúc này mới hạ giọng nói: "Sáng nay, Vú Liễu cùng Vú Trương có phải là lấy yêu đan cấp 8 để thiếu phu nhân thí nghiệm lực tương tác không?"

Hộ vệ gật gật đầu.

"Tuy nhiên, đến lúc Vú Liễu cùng Vú Trương đem yêu đan hoàn trả cho Hoành trưởng lão thì yêu đan đột nhiên vỡ nát!"

Yên đan một khi bị hút đi tất cả tu vi bên trong, liền sẽ vỡ vụn, biến thành đá bình thường. Hộ vệ cả kinh: "Nát? Chẳng nhẽ là Hoành trưởng lão hoài nghi Vú Liễu cùng Vú Trương hút đi tu vi của yêu đan? Điều đó là không có khả năng! Yêu đan cấp 8 cũng không phải chỉ cần một hai canh giờ là có thể hút đi hết tu vi, huống chi, còn cần thời gian tiêu hóa vào trong thân thể mình."

Sắc mặt tỳ nữ phi thường khó coi: "Hoành trưởng lão cũng không có hoài nghi Vú Liễu các nàng. Tuy nhiên, Tiềm trưởng lão cũng có mặt ở đó, bọn họ cho rằng rất có thể Vú Liễu các nàng là treo đầu dê bán thịt chó! Dùng yêu đan đá vụn để thay thế yêu đan cấp 8, hiện tại Tiềm trưởng lão đang xử phạt các nàng đó!"

Âm Tế Thiên nghe thấy được đoạn đối thoại đằng sau, mày nhăn chặt, không nhịn được nâng lên tay phải đã chạm vào yêu đan. Đúng lúc này, một đệ tử hoang mang rối loạn chạy vào sân, tìm hỏi Hoành trưởng lão ở chỗ nào, liền hướng đại sảnh vội vàng chạy qua, chỉ chốc lát sau, Bắc Vạn Trọng cùng Tiềm trưởng lão vội vội vàng vàng mà đi ra.

Phát sinh chuyện gì?

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn bóng hai người đang rời đi. Ngay sau đó, đã bị người ôm vào trong ngực, một đạo lạnh lẽo nhẹ nhàng chạm vào trán hắn. Không cần quay đầu lại cũng biết được là ai, khóe mắt vừa kéo, nhanh chóng tránh đi ôm ấp của đối phương, vội vàng nâng lên ống tay áo xoa đi chỗ bị hôn.

Hắn thực không thể nào tiếp thu chuyện thân mật giữa nam nhân và nam nhân, đương nhiên hắn không phải kỳ thị đồng tính luyến ái, bất quá hắn chỉ thích nữ nhân, đối với mối quan hệ giữa hai nam nhân đã vượt qua ranh giới huynh đệ kề vai sát cánh, thì không cần phải nói thêm nữa. Bắc Minh nheo nửa con mắt, trên mặt hiện lên tia không vui. Âm tế Thiên đảo mắt nhìn hoàn cảnh bốn phía, nói: "Ta có việc muốn cùng ngươi nói!"

Bắc Minh đáp nhẹ một tiếng, đưa tay kéo Âm Tế Thiên đi. Âm Tế Thiên chú ý động tác của hắn, nhanh chóng đưa tay chắp trước ngực: "A di đà phật, bần tăng trở về phòng chờ ngươi."

Không nhìn đáy mắt Bắc Minh hiện lên vẻ mất mát, để hắn một người một mình đứng đó, xoay nhanh người rời đi.

———-

34. Chương 34: Không Có Khả Năng

Âm Tế Thiên trở về phòng liền đuổi tỳ nữ trong phòng đi. Chỉ chốc lát sau, Bắc Minh cũng trở về phòng, thuận tay đóng lại của phòng, ngồi xuống ghế ở bên cạnh Âm Tế Thiên, cầm lên ấm trà rót vào hai chén. Một chén đẩy đến trước mặt Âm Tế Thiên, sau đó tao nhã bưng lên chén trà của mình, cầm nắp trà đẩy bã trà, nhẹ nhàng thổi nguội, đặt lên môi nhấp nước trà, đóng lại cái nắp, để chén trà đặt lại lên bàn lúc này mới quay đầu nhìn Âm Tế Thiên hỏi: "Ngươi muốn nói chuyện gì?"

"A? Ah!"

Âm Tế Thiên sửng sốt, đột nhiên lấy lại *** thân, ảo não mà đỡ trán. Bắc Minh không hổ là danh môn quý công tử, uống trà thôi cũng thập phần tao nhã mê người. Điểm chết người ở chỗ, hắn thế nhưng nhìn một người nam nhân uống trà đến thất thần!

"Khụ!" Âm Tế Thiên họ nhẹ một chút, không được tự nhiên hỏi một câu: "Thân thể của người hoàn hảo đi!"

Hắn tuyệt đối không phải là quan tâm Bắc Minh, hắn chỉ sợ là chuyện hắn muốn nói sẽ kích thích đến thân thể suy yếu của Bắc Minh. Nghe vậy mâu quang Bắc Minh hơi hơi chớp động. Âm Tế Thiên không thấy Bắc Minh đáp lời, liền trực tiếp nói thẳng vào chuyện mình muốn nói: "Ta chỉ muốn nói chuyện về hai chúng ta."

Bắc Minh chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêm túc của hắn: "Được!"

"Nếu chúng ta đã thành thân, như vậy, ta hy vọng ngươi có thể đáp ứng ba điều kiện của ta."

Bắc Minh không chút do dự gật đầu.

"Thứ nhất, ta yêu cầu có được đầy đủ tự do, không muốn lúc nào cũng có hộ vệ theo phía sau hay là khi xuất môn còn phải báo ngươi một tiếng."

Âm Tế Thiên thấy sắc mặt Bắc Minh không đổi, coi như y đã đáp ứng, liền tiếp tục nói: "Thứ hai, chúng ta mặc dù là quan hệ vợ chồng, tuy nhiên không phải do ngươi tình ta nguyện mà kết hôn, cho nên, thỉnh ngươi sau này không cần làm ra hành động quá mức thân mật với ta. Dắt tay cũng không được."

Bắc Minh nhăn chặt mày, bình tĩnh nhìn Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên cũng không để ý y có đáp ứng hay không, nói ra điều kiện thứ ba: "Thứ ba, như điều kiện thứ hai đã nói, ngươi với ta tuy là vợ chồng, nhưng không có tình cảm với nhau. Nếu có ngày ngươi thích người khác, hoặc là ta có người mình thích. Ngươi phải thả ta đi mà không có bắt bẻ gì!"

"Không có khả năng!" Bắc Minh đứng vụt lên, lớn tiếng phản đối, hơn nữa ngữ khí thập phần lãnh ngạnh.

Âm Tế Thiên hơi sửng sốt, không nghĩ tới phản ứng của Bắc Minh sẽ kích động như vậy. Sắc mặt của Bắc Minh trở nên có chút tái nhợt, nhưng ánh mắt lại thập phần kiên định: "Cho dù ngươi có người mình thích, ta cũng sẽ không cho ngươi rời đi!"

Đây là lần đầu Âm Tế Thiên nghe Bắc Minh một lần mà nói dài như vậy.

"Ngươi..." Hắn như muốn nói gì, đột nhiên trong đầu vang lên một giọng nói trầm thấp khàn khàn tê rống thảm thiết: "Cho dù ngươi có người mình thích, bổn tọa cũng sẽ không từ thủ đoạn mà có được ngươi!"

Người nói chuyện dường như thật lâu chưa có mở miệng qua, phi thường khàn, tuy nhiên ngữ khí lại thập phần cuồng vọng, bá đạo, nhưng lại có một tia không cam lòng cùng bất lực, hơn nữa, còn khiến người nghe lo lắng thống khổ.

"Ai?" Âm Tế Thiên cả kinh, đột nhiên vụt đứng lên

35. Chương 35: Thật Sự Đáng Tiếc

"Ai?" Âm Tế Thiên cả kinh, đột ngột đứng phắc dậy.

Đôi mắt sắc bén của hắn quét nhìn khắp phòng, nhưng mà, trừ hắn với Bắc Minh ra, trong phòng hoàn toàn không còn người nào khác.

Đầu tiên Bắc Minh là ngẩn ra, tiếp theo, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng đem Âm Tế Thiên hộ vào trong lòng.

Ánh mắt đảo khắp ngõ ngách trong phòng, sau khi xác định không có bất cứ dị trạng gì, mới nghi hoặc mở miệng hỏi: "Làm sao?"

Âm Tế Thiên sửng sốt, thành thật nói: "Vừa rồi có người nói chuyện vang lên trong đầu ta, đại khái là ai truyền âm sang!"

Đạo thanh âm kia không có ác ý, hẳn là sẽ không thương tổn hắn đi!

Bắc Minh thoáng nhíu mày, đề phòng mà nhìn chằm chằm bốn phía, hỏi: "Đối phương nói cái gì?"

Âm Tế Thiên nhăn mặt, đợi một hồi lâu cũng không có nghe người đó nói tiếp, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Bắc Minh.

Phát hiện sắc mặt y càng lúc càng tái nhợt, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, môi mỏng cũng mất đi hồng hào vốn có, tuy nhiên, ánh mắt lại dị thường sắc bén, phảng phất giống như đang kinh hoảng khi có người chạm vào trân bảo của mình, dùng sức đem Âm Tế Thiên ôm vào trong ngực.

Trong lòng Âm Tế Thiên nao nao, cảm thấy không cần nói cho y biết có người đang muốn cướp 'thê tử' của y là tốt nhất, để tránh lại kích thích đến thân thể y.

"Chỉ nói một câu, bất quá, ta không có chú ý tới đối phương nói cái gì, đối phương tựa hồ không có ác ý, ách, lúc nãy, ta chỉ là đột nhiên nghe thấy thanh âm nên hoảng sợ, vì thế mà phản ứng mới có thể lớn như vậy!"

Âm Tế Thiên nghĩ rằng đạo thanh âm kia chắc là vạn lý truyền âm, chỉ là, ai làm điều đó?

Hắn không dấu vết đẩy cánh tay đang ôm bên hông ra, ngồi trở lại vị trí cũ.

Bắc Minh hơi nheo lại mắt, nhìn hắn một cái, ngồi vào bên cạnh Âm Tế Thiên, không nhanh không chậm mà lấy trong ống tay áo ra một cái khăn lụa trắng, nhẹ nhàng chà lau mồ hôi trên trán, tiếp theo, hai chân xếp bằng, bắt đầu đả tọa khôi phục nguyên khí.

Âm Tế Thiên không hề phiền não việc có người nói chuyện trong đầu mình nữa, bưng chén trà trên bàn lên, một bên uống trà, một bên đánh giá Bắc Minh, khuôn mặt tuấn mỹ, góc cạnh rõ ràng, mày kiếm mắt sâu, mũi cao thẳng, môi mỏng hơi giương cao, hiện tại nhìn y không có một chút nữ khí nào, mà tương phản, toàn thân lộ ra khí thế cường hãn khó có thể xem nhẹ.

Nếu không phải gặp trúng khối thân thể suy yếu kia, chỉ sợ trăm năm sau, tất là người đầu tiên bước vào cảnh giới Đại Thừa trong thời gian ngắn nhất.

Đáng tiếc! Thật sự đáng tiếc!

Cũng không biết đến cùng Bắc Minh là bị bệnh gì, một nơi có tràn đầy linh thảo tiên dược như Tu Chân giới, thế nhưng lại không tìm ra được phương thức chữa khỏi bệnh của y.

Âm Tế Thiên cảm thấy nhất thời Bắc Minh cũng sẽ không đả tọa hoàn tất, liền buông chén trà, đứng dậy kiểm tra chính bản thân mình, nhưng mà, không có nhận ra mình cùng dĩ vãng có gì bất đồng.

Hắn thử tĩnh tâm, lắng nghe bên ngoài, thoáng chốc, các loại thanh âm nhanh chóng chui vào tai hắn, tạo thành cảm giác, giống như hắn là đang đứng giữa chợ, quanh thân ầm ĩ, vô cùng náo nhiệt.

Âm Tế Thiên không khỏi cảm thấy vui sướng, bất quá, chỉ là trong nháy mắt, chung quy nghe lén người khác nói chuyện cũng không có ý nghĩa gì, đặc biệt là tại một nơi cường giả vi tôn như Tu Chân giới, có năng lực bảo hộ chính mình, mới thật sự là có bản lĩnh.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cảm thấy thất lạc, lập tức, như nghĩ đến cái gì, trên mặt lại ùa lên vui vẻ.

Nếu hắn có thể nghe được người ta nói ở rất xa, thì chắc chắn thân thể hắn không phải là một người bình thường.

Âm Tế Thiên nhanh chóng tìm tòi ký ức của Tịch Thiên, nhưng mà, Tịch Thiên trừ mỗi ngày tu luyện, vẫn là tu luyện, không có làm sự tình gì khác hẳn với người bình thường.

Hắn nghĩ nghĩ, liền học theo Bắc Minh đem chân xếp bằng, ngồi trên ghế đả tọa, dựa theo ký ức của Tịch Thiên mà bắt đầu tu luyện.

Ở Tu Chân giới, khi tu luyện đều là thông qua việc hấp thu linh khí của trời đất chuyển sang tu vi của bản thân.

Nhưng mà, qua một chén trà nhỏ, Âm Tế Thiên trừ bỏ việc mình có thể hấp thu được linh khí ra, thì không nhận thấy đan điền của mình có gì biến hóa.

Bất quá……

Âm Tế Thiên phút chốc mở ra hai mắt, nâng tay sờ lên nốt chu sa chí ở giữa trán của mình!

36. Chương 36: Thật Quá Phận

Âm Tế Thiên phút chốc mở ra hai mắt, nâng tay sờ lên nốt chu sa chí ở giữa trán của mình!

Vừa rồi lúc đả tọa, có một cỗ khí chuyển động tại mi gian, cảm giác giống như trước kia, khi Tịch Thiên chưa bị hủy linh căn, lúc tu luyện hấp thu linh khí chuyển đến đan điền.

Âm Tế Thiên chợt lóe nghi hoặc, đứng dậy đi đến bàn trang điểm, cầm lấy gương đồng xem xét.

Nốt chu sa chí ở giữa trán so với khi hắn vừa xuyên việt đến nơi này càng trở nên minh diễm hơn, giống như ánh sáng tươi mới vừa được nước mưa rửa tội qua, tựa hồ chứa đựng một tia sinh khí.

Đáy mắt Âm Tế Thiên chợt lóe kinh ngạc, thầm nghĩ, trước kia Tịch Thiên không có nốt chu sa chí này, như vậy, hiện tại thính lực của hắn so trước kia càng linh mẫn, có phải cùng nốt chu sa chí này có liên quan hay không?

Hắn nâng tay lại sờ sờ chu sa chí, quyết định tiếp tục đả tọa tu luyện, xem xem có thể được đến càng nhiều thu hoạch hay không.

Âm Tế Thiên ngồi vào chiếc giường cạnh bàn trang điểm, hai chân xếp bằng, lúc này đây, thời gian hắn đả tọa so với trước kia cũng lâu hơn, cỗ khí chuyển động ở nốt chu sa chí càng lúc càng nhanh, phạm vi cũng càng xoay càng lớn.

Chẳng bao lâu, cổ khí kia không còn dừng lại ở giữa trán, mà dần dần di chuyển sang các địa phương khác, chỉ cần là nơi mà cỗ khí kia đi qua, thì liền giống như bị con mối gặm nhấm, tạo nên đau đớn kịch liệt tê tâm thấu cốt.

Nhưng mà, sau khi cổ khí chuyển hết toàn thân, thì Âm Tế Thiên cảm giác kích thích sảng khoái đến nói không nên lời, phảng phất giống như vừa tẩy tủy phạt cốt, trong trong ngoài ngoài đều bị đổi mới thêm một lần nữa.

Khi cỗ khí trở lại mi gian, cũng đình chỉ chuyển động, mặc kệ hắn cố gắng hấp thu linh khí như thế nào, thì cỗ khí kia cũng không có bất kỳ phản ứng, giống như đang nói cho hắn biết không nên quá mức cầu thành.

Âm Tế Thiên rơi vào đường cùng, đành phải mở hai mắt, lúc này nhìn thấy Bắc Minh đang đứng trước bàn trang điểm, hơn nữa, ánh mắt gắt gao theo dõi hắn không buông, phảng phất giống như muốn nhìn ra cái gì trên người hắn.

"Vì sao như vậy nhìn ta như vậy?"

Âm Tế Thiên dường như không có việc gì hỏi, nhưng mà, vừa mới nói xong, liền cảm giác được có mồ hôi từ trên trán trượt xuống dưới.

Hắn nâng tay lau, phát hiện cả khuôn mặt đều toàn là mồ hôi, không chỉ như vậy, hắn tựa hồ còn như rơi vào hồ nước, toàn thân ướt sũng, chỉ cần tùy ý cầm lấy góc áo vắt một cái, liền có thể vắt ra một vũng nước.

"Quần áo của ta sao lại ướt như vậy?"

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi, bất quá, rất nhanh liền rõ ràng có chuyện gì xảy ra, nếu không có đánh giá sai, hẳn là lúc nãy chịu đựng đau đớn toàn thân mà toát ra mồ hôi.

Hắn phiêu mắt nhìn Bắc Minh, trong lúc nhất thời cũng không biết nên giải thích tình huống của hắn như thế nào, đột nhiên, tâm tư nhất chuyển, cả giận nói: "Sẽ không phải là lúc ta đả tọa nhập thiền ngươi lấy nước tạt ta đi?"

Nhất thời, đáy mắt Bắc Minh chợt lóe một tia ngơ ngác.

Âm Tế Thiên vụt đứng lên: "Thật quá phận! Cho dù không hài lòng điều kiện khi nãy, ngươi cũng không nên lấy nước tạt ta!"

Bắc Minh ninh nhíu mày:"Ta không……"

Âm Tế Thiên làm sao có thể cho y có cơ hội giải thích:"Ngươi không có gì? Ngươi sẽ không phải là muốn nói, ngươi chỉ là động khẩu, không có tự mình động thủ lấy nước tạt ta đúng không!"

Bắc Minh hơi mím môi, mày lại nhăn vài phần.

Âm Tế Thiên hừ lạnh một tiếng, phất tay, đi tới trước tủ quần áo, lấy ra y bào muốn thay, sau đó, đi đến sau bình phong bên góc giường, đổi y bào mới: "Bắc Minh, ngươi đừng khinh người quá đáng! Ngươi nếu mà không giải thích rõ ràng, từ nay về sau, ngươi đừng có hòng tiến vào phòng của ta."

Bắc Minh hơi hơi nheo lại mắt, lập tức, tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, khóe miệng đột nhiên kéo lên một mạt cong cong.

37. Chương 37: Nhìn Cái Gì Vậy

Âm Tế Thiên đứng ở sau bình phong không nhịn được mà phì cười, khóe môi kéo lên. Đừng trách hắn vu hãm Bắc Minh, hắn làm như vậy đơn giản là muốn dời đi lực chú ý của đối phương. Dù sao người bị hủy đi linh căn thì không có cách nào tu luyện lại, cho nên, hắn không có biện pháp nào để giải thích vì sao cả thân mình đều ướt sũng như vậy. Nếu để người khác biết được bí mật của chu sa chí, người đã hủy linh căn của hắn nhất định sẽ lại nghĩ biện pháp để hại hắn. Hiện giờ hắn còn không có năng lực bảo vệ được mình, có thể giấu thì nên giấu đi.

Âm Tế Thiên cởi ra y bào đã ướt sũng, lúc hắn xoay người lấy y bào sạch sẽ thì thấy Bắc Minh đi đến. Hắn đầu tiên là sửng sốt, sau đó cuống quít lấy y bào che khuất bộ vị trọng điểm, nổi giận nói: "Ngươi sao lại vào đây?"

Bắc Minh khựng lại, ánh mắt lạnh nhạt chậm rãi quét từ khuôn mặt giận đỏ lên của Âm Tế Thiên rồi đi xuống, cần cổ trắng nõn, xương quai xanh xinh đẹp, thân mình thon dài bóng loáng, không một điểm nào là không công khai cho thấy chủ nhân của thân thể này rất có lực hấp dẫn. Y không khỏi nheo mắt lại, càng nhìn xuống dưới, ánh mắt càng phát ra vẻ thâm trầm. Âm Tế Thiên bị y nhìn chằm chằm khiến cả người không được tự nhiên, hung hăng nói: "Phắc! Nhìn cái gì vậy! Ta có ngươi cũng có, có cái gì xinh đẹp mà nhìn!"

Ánh mắt thâm thúy của Bắc Minh lại trở về trên mặt Âm Tế Thiên, lạnh nhạt nói: "Ta là tới giải thích!"

A!?

Âm Tế Thiên ngẩn ra, một hồi lâu mới hiểu được Bắc Minh là muốn nói xin lỗi. Tuy nhiên, việc cũng không phải y làm, vì cái gì y lại thật sự chạy tới giải thích, hơn nữa còn cố tình đúng lúc hắn thay quần áo. Điều này không khỏi khiến hắn nghi ngờ dụng tâm của Bắc Minh.

Bắc Minh thừa dịp Âm Tế Thiên còn sững sờ, đi lên cầm lấy tiết khố trong tay của hắn, cong lưng xuống, thản nhiên nói: "Nhấc chân!"

Âm Tế Thiên ngây ngốc nhìn công tử cao quý bất phàm cong thân đến giúp mình mặc quần lót, cũng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến gì mà hắn nâng chân phải lên. Tiếp đó, lúc Bắc Minh mặc quần lót cho hắn, rõ ràng cảm giác được đầu ngón tay lạnh lẽo của Bắc Minh như có như không chạm vào đùi hắn. Tựa lông chim, nhẹ nhàng xẹt qua, chạm đúng điểm nhạy cảm (>.<) khiến="" tâm="" của="" hắn="" giống="" như="" bị="" mèo="" cào="" làm="" cho="" ngứa="" ngáy.="" âm="" tế="" thiên="" trừng="" mắt="" nhìn="" bắc="" minh="" giận="" dữ:="" "ngươi…"="" khuôn="" mặt="" nghiêm="" túc="" của="" bắc="" minh="" thực="" khiến="" hắn="" vô="" pháp="" lên="" án="" hành="" động="" vừa="" rồi="" là="" cố="" ý,="" dù="" sao="" lúc="" hắn="" tự="" mặc="" quần="" cũng="" không="" có="" cách="" nào="" trách="" khỏi="" hai="" tay="" thường="" xuyên="" chạm="" đến="" hai="" chân,="" này="" thật="" sự="" là="" một="" việc="" rất="" bình="" thường.="" hơn="" nữa,="" bắc="" minh="" cũng="" không="" có="" làm="" như="" hành="" động="" vừa="" rồi="" có="" gì="" quá="" mức,="" trực="" tiếp="" giúp="" hắn="" thắt="" cẩn="" thận="" dây="" lưng.="" có="" lẽ="" là="" hắn="" đa="" tâm="" thôi!="" bắc="" minh="" ngước="" mắt="" lên:="" "làm="" sao="" vậy?"="" âm="" tế="" thiên="" đảo="" mắt="" một="" cái,="" lạnh="" lùng="" nói:="" "ngươi="" không="" phải="" là="" đến="" để="" giải="" thích="" sao?="" xin="" lỗi="" xong="" rồi="" thì="" nhanh="" chóng="" cút="" đi!"="" bắc="" minh="" nhếch="" môi="" không="" nói,="" trực="" tiếp="" lấy="" áo="" lót="" trong="" tay="" âm="" tế="" thiên="" tới="" gần="" muốn="" giúp="" hắn="" mặc.="" bất="" quá,="" tay="" chân="" có="" chút="" ngốc="" vụng,="" rõ="" ràng="" là="" lần="" đầu="" hầu="" hạ="" người.="" âm="" tế="" thiên="" ngửi="" thấy="" được="" trên="" người="" bắc="" minh="" tỏa="" ra="" mùi="" hương="" mê="" người,="" không="" khỏi="" ngẩng="" đầu="" lên.="" liền="" nhìn="" đến="" khuôn="" mặt="" nhẵn="" nhụi,="" đây="" là="" lần="" đầu="" nhìn="" gần="" bắc="" minh="" như="" vậy,="" phát="" hiện="" đối="" phương="" thể="" như="" so="" với="" mình="" còn="" cao="" hơn="" nửa="" cái="" đầu.="" đúng="" lúc="" này,="" hơi="" thở="" nóng="" rực="" phả="" ra,="" nhẹ="" nhàng="" phả="" vào="" mặt="" hắn,="" tựa="" như="" gió="" sa="" mạc="" thổi="" qua,="" một="" chút="" một="" chút="" làm="" tan="" rã="" thành="" phòng="" hộ="" mà="" hắn="" tỉ="" mỉ="" tạo="" ra,="" chậm="" rãi="" xuất="" hiện="" dấu="" hiệu="" sụp="" đổ="" đầu="" tiên.="" âm="" tế="" thiên="" nhìn="" hai="" người="" thân="" mật="" đứng="" cách="" nhau="" không="" đến="" một="" thước,="" trong="" lòng="" đột="" nhiên="" nổi="" lên="" ý="" loạn="" khó="" hiểu,="" đang="" định="" vươn="" tay="" đẩy="" bắc="" minh="" ra,="" bắc="" minh="" lại="" chủ="" động="" mà="" lui="" về="" sau="" một="">

38. Chương 38: Nói Dễ Nghe

Bắc Minh nhìn Âm Tế Thiên ăn mặc chỉnh tề, hỏi: "Không biết cách giải thích này có vừa lòng không?"

Âm Tế Thiên sửng sốt, lập tức xì một tiếng: "Giúp ta thay quần áo mà gọi là giải thích sao? Thật sự không có thành ý!"

Hắn xoay người cầm lấy lệnh bài biểu thị thân phận của mình giắt lên bên hông.

"Như thế nào ngươi mới cảm thấy ta có thành ý?"

Động tác của Âm Tế Thiên dừng lại một chút: "Ít nhất cũng phải nói được mấy câu dễ nghe!"

"Nói dễ nghe?" Người phía sau nhẹ nhàng nỉ non, sau đó hỏi: "Nếu ta nói hai chân ngươi thực mịn màn, này có tính là nói dễ nghe hay không?"

Gì?

Âm Tế Thiên thân mình cứng đờ, mãnh liệt xoay người, tuy nhiên, trong phòng đến cái thân ảnh của Bắc Minh cũng không còn.

"Ta phắc!"

Cái tên ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo, vừa rồi quả nhiên là ăn đậu hủ của hắn, hơn nữa còn ăn quang minh chính đại. Âm Tế Thiên tức giận hướng ra bên ngoài quát: "Bắc Minh, ngươi có giỏi thì quay lại đây!"

Ngoài sân viện, Bắc Minh nghe được tiếng rống trong phòng truyền tới, khóe miệng không khỏi cong lên. Sáu gã hộ vệ thủ trong sân nhìn thấy Bắc Minh đi ra, cũng xoay người đi theo y. Cầm đầu là Bắc Đẩu hàm tiếu hỏi: "Thiếu gia tâm tình tựa hồ rất tốt!"

Bắc Minh không thể phủ nhận mà nhíu nhíu mày.

"Hơn nữa, sắc mặt hồng nhuận, bước chân trầm ổn, mười năm qua thuộc hạ chưa từng thấy được thiếu gia có khí sắc tốt như vậy"

Khi Bắc Đẩu nhắc tới, Bắc Minh mới phát hiện ra thể trạng y tốt hơn rất nhiều, là chuyện mà mười năm nay chưa bao giờ có. Bất quá, có phải có chút quá đột nhiên hay không? Bắc Đẩu nhìn ra Bắc Minh nghi hoặc, hỏi: "Thiếu gia, có phải ngài gặp được kỳ ngộ không?"

Nghe vậy, Bắc Minh không khỏi lâm vào trầm tư.

Màn đêm buông xuống, sau khi Âm Tế Thiên ăn xong liền sớm lên giường nghỉ ngơi. Khi hắn ngủ đến mông mông lung lung, nghe được tiếng thoát y loạt xoạt, sau đó, mơ hồ mà cảm thấy có người trèo lên giường của hắn, nằm ở bên cạnh hắn, mà còn cẩn thận đem hắn ôm vào trong ngực.

Âm Tế Thiên ngửi được mùi hương quen thuộc, cũng liền lười mở mắt để phản kháng, hơn nữa phản kháng cũng là uổng phí khí lực cho nên để im cho đối phương ôm. Sau đó liền ngủ thẳng đến khi trời sáng, khi Âm Tế Thiên tỉnh lại, bên cạnh đã không còn thân ảnh của Bắc Minh.

Thừa dịp trong phòng không người, nhanh chóng bắt đầu ngồi xuống tu luyện, lúc này đây tình hình cùng hôm qua giống nhau, cho đến khi cỗ khí di chuyển đến toàn thân liền vô pháp tiếp tục tu luyện, có điểm duy nhất không giống là đau đớn giảm đi rất nhiều.

Âm Tế Thiên hoàn tất tu luyện mới đứng dậy rửa mặt, trong lúc dùng bữa, hắn phát hiện trong phòng có điểm lạ. Hắn quan sát kỹ, gia cụ bài trí đều không có biến dạng, bốn phía cũng như trước dán chữ 'hỉ' thập phần vui vẻ, chính là…

Hạ nhân trong phòng hầu hạ chú ý tới hành động của Âm Tế Thiên, liền tiến lên hỏi: "Thiếu phu nhân có phải hay không có phân phó?"

Âm Tế Thiên nghe được thanh âm thuần hậu, nhìn lại chỉ thấy một trung niên nam tử xa lạ đứng đối diện hắn nở nụ cười thân thiết. Nhìn đến đây hắn rốt cục cũng hiểu vì sao mình cảm thấy trong phòng không được bình thường, tỳ nữ trước kia hầu hạ hắn liền bị đổi toàn bộ thành đại thúc trung niên. Khóe mắt Âm Tế Thiên giật giật, không cần nghĩ cũng biết ai làm ra chuyện này.

39. Chương 39: Tiên Hồn

Nam tử trung niên thấy Âm Tế Thiên không lên tiếng, liền tiếp tục nói: "Thiếu phu nhân, tiểu nhân gọi là Bắc Thận, từ nay về sau là quản sự của Minh Thăng viện, thiếu phu nhân muốn làm việc gì, xin cứ phân phó tiểu nhân là được."

Âm Tế Thiên nghi hoặc liếc hắn một cái: "Minh Thăng viện là..."

Bắc Thận cười nói: "Hồi thiếu phu nhân, nơi này chính là Minh Thăng viện, hai chữ Minh Thăng là thiếu gia tự tay viết đề danh."

"Minh Thăng..."

Âm Tế Thiên nhẹ giọng đọc lại một lần.

Minh Thăng có nghĩa là trong nghịch cảnh vẫn luôn tiến tới, chẳng lẽ Bắc Minh là muốn dùng tên viện để khuyên bảo chính mình không được khuất phục trước việc bệnh mãi không khỏi sao?

Bắc Thận lại nói tiếp: "Thiếu phu nhân, thiếu gia trước khi đi có căn dặn, sau khi ngài ăn sáng xong thì đến Thú viên báo danh!"

Báo danh!

Âm Tế Thiên kinh ngạc hỏi: "Nhanh như vậy?"

Hắn hiện tại không phải còn trong kỳ tân hôn sao? Như thế nào lại để hắn đến Thú viên sớm như vậy, chẳng lẽ Thú viên thiếu người?

Bắc Thận giải thích: "Thiếu phu nhân có điều không biết, hôm qua Thú viên đột nhiên phát sinh chuyện yêu thú xổ ***g, rất nhiều đệ tử trong Thú viên đều bị yêu thú đả thương, hiện giờ Thú viên loạn thành một đoàn, cho nên Vạn tổng quản của Thú viên hy vọng thiếu phu nhân có thể mau chóng đến đó nhận việc."

Nghe hắn nói như thế, Âm Tế Thiên đột nhiên nhớ tới hôm qua có một đệ tử hoang mang rối loạn mà đi tìm Hoành trưởng lão, sau đó Tiềm trưởng lão cùng Bắc Vạn Trọng cũng vội vội vàng vàng rời đi, chắc là do việc trong Thú viên đi?

Âm Tế Thiên dùng xong đồ ăn sáng liền ly khai Minh Thăng viện, sau khi đi ra đại viện của Hoành trưởng lão, lập tức cảm thấy được không khí trong phủ rất không thích hợp. Ánh mắt đệ tử Bắc gia nhìn hắn trừ bỏ giống hôm qua đều mang theo vẻ khinh miệt, thì còn có vẻ không thân thiện, thậm chí còn khiến hắn cảm thấy bọn họ muốn đem hắn đuổi khỏi Bắc gia. Âm Tế Thiên nhìn ra xa thấy hai đệ tử đang khe khẽ nói thầm. Âm thầm tập trung *** thần, thật nhanh hắn nghe được tiếng các đệ tử nói chuyện.

"Hắn chính là hòa thượng mà Minh thiếu gia cố ý thú về để xung hỉ hả?"

"Hừ! Cái gì mà xung hỉ chứ! Ta thấy là rước họa thì cũng không khác lắm! Ngươi xem, hắn vừa mới vào cửa Bắc gia, hai bà vú của Minh thiếu gia liền gặp tội! Còn có, hắn ngày hôm qua từ trong thú viên đi ra, yêu thú trong vườn lại đột nhiên phát điên, đả thương không ít đệ tử của chúng ta, thật sự là sao chổi!"

Nghe đến đó, khóe miệng Âm Tế Thiên gợi lên một tia châm chọc.

Trước không nói đến việc liên quan đếu Vú Liễu cùng Vú Trương có cùng hắn liên quan hay không, nhưng việc ở Thú viên, rõ ràng là người làm việc trong vườn thú làm ăn tắc trách, lại đem chuyện đổ vấy lên người hắn để trốn tránh trách nhiệm, thật sự là buồn cười!

"Hôm nay như thế nào không thấy Vú Liễu Vú Trương?" Âm Tế Thiên giả vờ không biết chuyện, hỏi hai tên hộ về Bắc Duy cùng Bắc Sinh. Bắc Duy cùng Bắc Sinh liếc nhau, sau đó nói: "Hôm qua, khi Vú Liễu cùng Vú Trương đem yêu đan cấp 8 trả lại Hoành trưởng lão thì đã đổi yêu đan cấp 8 thành yêu đan bị vỡ, cho nên bị các trưởng lão trừng phạt Tiên Hồn, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh!"

Tiên hồn?

Sắc mặt Âm tế Thiên bất giác trầm hẳn xuống!

40. Chương 40: Thú Viên

Tiên hồn, nghĩa như tên, roi đánh vào linh hồn của con người, này so với chịu khổ da thịt còn muốn thống khổ gấp mười. Hơn nữa, người không chịu nổi tiên hồn này, nhẹ thì nửa tháng chịu dày vò như địa ngục, nặng thì tu vi sụt giảm, là một loại xử phạt đáng sợ trong Tu Chân giới.

Không biết là sẽ tổn thương Vú Liễu cùng Vú Trương đến mức nào!

Âm Tế Thiên dùng gương mặt bình tĩnh nhất đi vào Thú viên, nhìn đến một mảnh đại viện bừa bãi thì không khỏi mà ngẩn người. Các đệ tử đang quét tước nhìn thấy Âm Tế Thiên đến, khuôn mặt mỏi mệt đột nhiên trở nên hết sức khó coi, tiếp theo lại làm bộ như không có nhìn thấy Âm Tế Thiên, tiếp tục cúi đầu bắt tay làm việc, lập tức, không khí toàn bộ sân trở bên an tĩnh dến quỷ dị.

Lúc này, một đệ tử trẻ tuổi vội vội vàng vàng chạy tới: "Đệ tử Bắc Tuấn gặp qua thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Ngươi đây là...?"

Bắc Tuấn cung kính nói: "Vạn tổng quản sai đệ tử ở đây chờ thiếu phu nhân, cũng phân phó đệ tử nhất định phải dẫn thiếu phu nhân đi chung quanh thú viên một chút, thiếu phu nhân, bên này, thỉnh!"

Hắn đứng bên cạnh, vươn tay làm ra tư thế mời. Sau đó, dẫn Âm Tế Thiên đi hướng đại điện phía trước, giới thiệu nói: "Nơi này là bách thú đại điện, trong ngày thường, đệ tử Thú Viên sẽ ở trong đại điện ngồi tu luyện, nếu đệ tử nào có lực tương tác, còn có thể may mắn được Ngự thú sư trên cấp sáu giảng giải chỉ đạo!" Âm Tế Thiên theo hắn đi qua đại điện, nhìn thấy không ít đệ tử ngồi trong điện hấp thu linh khí.

"Sau đại điện chính là Bách Thú viên."

Bắc Tuấn dẫn bọn họ đi hướng trung viện của Thú viên, mới vừa ở dưới chân cầu thang của đại điện chợt nghe đến phía sau đại điện truyền đến tiếng các yêu thú hưng phấn rống lên. Bắc Duy nghe ra tiếng yêu thú rống khác hẳn với ngày thường, sợ sẽ phát sinh sự tình như hôm qua, nhanh chóng mở miệng hỏi: "Yêu thú trong vườn sao lại hưng phấn như vậy?"

Bắc Tuấn trả lời: "Hồi sư huynh, mấy ngày gần đây, yêu thú trong vườn đều tương đối hưng phấn, bất quá, xin sư huynh yên tâm, trải qua sự tình hôm qua, các trưởng trong Bách Thú viên đều tăng thêm phù chú và vài đạo trận pháp để gia cố phòng thủ của Thú viên".

Bắc Duy nghe được lời giải thích của hắn, nhất thời an tâm không ít.

Bốn người đi vào Thú viên, liền nhìn thấy vô số yêu thú khoát chân trước lên ***g sắt gầm rú, giống như nghênh đón quốc vương của bọn chúng, hưng phấn mà hoan hô gào thét, thoáng chốc, toàn bộ Thú viên đều trở nên sôi trào, thập phần náo nhiệt.

Đệ tử trong vườn đột nhiên bị cảnh tượng này làm giật mình, sôi nổi tụ tập lại một chỗ, cảnh giác mình nhìn yêu thú trong ***g.

"Xảy ra chuyện gì?" Bắc Tuấn nghi hoặc hỏi

Đệ tử Thú viên sắc mặt tái nhợt: "Không biết vì sao yêu thú giống như hôm qua trở nên vô cùng hưng phấn!"

Có một đệ tử nhát gan nói: "Chúng nó sẽ không giống như hôm qua phá ***g mà xổ ra chứ?"

Âm Tế Thiên đừng ở cửa ấn đường nhíu chặt, tình hình trước mặt giống y như khi gặp được yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm, điểm duy nhất không giống là hắn không nghe được yêu thú nói tiếng người. Đúng lúc này, có người hốt hoảng la lên một tiếng, ngay sau đó, Bắc Sinh hoảng loạn hô lên: "Bảo vệ thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên vội lấy lại *** thần, chỉ thấy mấy thân ảnh nhanh như tia chớp phóng tới phía hắn.

41. Chương 41: Cách Xa Ta Một Chút

Bắc Duy và Bắc Sinh mau mau đem Âm Tế Thiên hộ ở sau người, đồng thời, nhanh chóng rút kiếm ra ngăn cản thân ảnh đang vọt tới, nhưng mà, tốc độ của đối phương lại như một cơn gió, lẹ làng lách qua công kích của hai danh hộ vệ, hướng Âm Tế Thiên phóng sang.

Bắc Duy, Bắc Sinh kinh hãi, cuống quít xoay người, đang muốn huy kiếm chém tới, không ngờ, bị một màn trước mặt làm trợn mắt há hốc mồm.

Ba con yêu thú cấp 4 chạy nhào vào Âm Tế Thiên, trong đó hai con Tật phong thú ngoan ngoãn ghé vào dưới chân Âm Tế Thiên, tựa như lấy lòng, hưng phấn mà lắc lư cái đuôi phía sau, còn có một con Cức Thứ điểu cứ không ngừng bay đảo quanh Âm Tế Thiên, vừa sung sướng vừa vui thích kêu to, phảng phất như nói cho người khác biết, nó đã tìm được chủ nhân của mình.

Toàn bộ Bách Thú Viên đột nhiên yên lặng hẳn, các đệ tử cứng họng nhìn một màn này, bởi vì lực chú ý của bọn họ đều tại trên người Âm Tế Thiên, không có phát hiện yêu thú trong Bách Thú Viên đang không ngừng rống lớn, cũng thu hồi chân trước đặt trên ***g, tựa như nhìn thấy thượng vị giả, hèn mọn mà quỳ phục trên mặt đất.

Bắc Duy cùng Bắc Sinh cảnh giác nhìn ba con yêu thú, không dám hành động thiếu suy nghĩ, Âm Tế Thiên nao nao, sau đó, nhìn con Cức Thứ điểu mình đầy gai, không khỏi nhíu chặt lông mày, cũng không quản nó có thể nghe hiểu hắn nói hay không, mở miệng bảo: "Cách xa ta một chút!"

Hắn nhìn ra được con Cức Thứ điểu này hưng phấn, hơn nữa đối với hắn không có ác ý, nhưng mà, hắn sợ nó hưng phấn quá độ, không cẩn thận nhào tới đây, có thể tưởng tượng ra được kết quả, giống như là một cây tiên nhân cầu tạp thẳng vào mặt hắn.

Cức Thứ điểu vừa nghe, nhất thời an tĩnh lại.

Mọi người ngẩn ra nhìn Cức Thứ điểu nghe lời lui về phía sau ba thước, không khỏi rít gào trong lòng, đó thật sự là Cức Thứ điểu đặc biệt ngạo kiều, con chim lúc nào cũng loạn phóng gai vào người khác đấy sao? Sẽ không phải là yêu thú khác ngụy trang đi?

Bắc Duy lấy lại *** thần, vẻ mặt bình tĩnh mà hướng Bắc Tuấn hỏi: "Bắc Tuấn sư đệ, ngươi có thể giải thích một chút không, vì sao có yêu thú chạy ra ngoài ***g?"

Bắc Tuấn sửng sốt.

Một danh đệ tử trong Thú Viên, nhanh chóng nói: "Thưa sư huynh, ba con yêu thú kia đều là khế ước thú của chúng ta."

Hai danh đệ tử khác cũng mau mau thu hồi khế ước thú của mình vào túi.

Bắc Duy vừa nghe là khế ước thú, hơn nữa, yêu thú cũng không có công kích người khác, cho nên chẳng truy cứu thêm.

Lúc này, có một danh đệ tử trong thú viên tiến lên nói: "Khởi bẩm thiếu phu nhân, kho hàng đã cạn, thỉnh ngài nội trong hôm nay, ra phủ mua đồ ăn, không thì, yêu thú liền sẽ bụng rỗng đói khát!"

Âm Tế Thiên nhíu mày nhìn hắn: "Quản sự phụ trách mua đồ ăn trước kia đâu?"

"Quản sự phụ trách mua đồ ăn là Lợi quản sử, nhưng mà, Lợi quản sự bị yêu thú đả thương, đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh."

Âm Tế Thiên hơi hơi nheo mắt: "Hắn có để lại sổ ghi chép?"

"Không có!"

Âm Tế Thiên nhíu mày: "Vậy ngươi có biết thường ngày Lợi quản sự gặp ai để mua thức ăn cho yêu thú không?"

"Không biết!"

Dưới đáy lòng Âm Tế Thiên cười lạnh, vừa không có sổ ghi chép mua thức ăn giá cả ra sao, lại không biết giao dịch với Thương gia nào, bảo hắn trong một thời gian ngắn làm sao mà mua được thức ăn, này rõ ràng là muốn làm khó hắn, hắn đảo mắt nhìn các tên đệ tử đang thầm cười trộm, thản nhiên nói: "Ta hiện tại liền ra phủ mua đồ ăn!"

Bắc Tuấn cười đưa Âm Tế Thiên rời đi thú viên, đến khi xoay người, sắc mặt nhất thời trầm xuống, đặc biệt nhìn đến ba danh đệ tử lúc nãy phóng xuất yêu thú, sắc mặt chẳng có chút hòa nhã, cả giận nói: "Ta giao phó các ngươi như thế nào? Hiện tại thì xem xem, khi không lãng phí một thời cơ tốt như vậy."

Vốn định thừa dịp yêu thú xổ ***g, triệu hồi khế ước thú ra đả thương tên xú hòa thượng kia, từ đó, có thể nương theo lý do yêu thú phát cuồng tấn công người giống hôm qua mà thoát tội, lại không nghĩ tới ba tên vô dụng này lại làm hỏng chuyện.

Ba danh đệ tử sắc mặt trắng nhợt, vội nói:

"Sư huynh, chúng ta oan uổng ah!"

"Chúng ta thật sự có ám chỉ khế ước thú công kích xú hòa thượng kia, lại không nghĩ đến sẽ biến thành như vậy."

Bắc Tuấn hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không tin lời bọn họ nói, khế ước thú luôn luôn tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, không có khả năng phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

"Các ngươi giữ lại những lời này mà giải thích với Lợi quản sự đi!"

Bắc Tuấn hừ lạnh, phất tay áo rời khỏi Thú viên!

–

42. Chương 42: Không Thể Nói Ra Tiếng

Âm Tế Thiên vừa bước ra khỏi Thú viên lập tức hướng Bắc Duy bọn họ hỏi giá thức ăn cho yêu thú.

Bắc Duy cùng Bắc Sinh lộ ra vẻ khó xử: "Hồi thiếu phu nhân, đồ ăn cho yêu thú của toàn đệ tử Bắc gia đều là do Thú viên phân phát."

"Kia……" Âm Tế Thiên đang muốn tiếp tục hỏi những sự tình khác liên quan đến thức ăn, thì liền nhìn thấy một bóng nho nhỏ phía xa, khẽ tựa vào trên vách tường, nghiêm túc mà lật quyển sách trong tay.

Hắn đưa mắt nhìn, không phải tiểu thí hài Bắc Dực Đồng kia, thì còn có thể là ai.

Đáy lòng Âm Tế Thiên đột nhiên có loại cảm giác tiểu thí hài là cố ý tới nơi này chờ hắn đi ra, nghĩ như thế, khóe môi không khỏi cong lên một mạt tiếu ý.

Bắc Dực Đồng phát hiện đám người Âm Tế Thiên tới gần, lập tức thu hồi quyển sách trên tay bỏ vào túi.

Âm Tế Thiên chú ý tới động tác của Bắc Dực Đồng, hơi hơi nheo mắt, tuy cách một cự ly rất xa, nhưng hắn vẫn thấy rõ ràng chữ viết trên bìa quyển sách kia.

Đó là chữ Dược, hơn nữa bộ sách rất dày, chẳng lẽ tiểu thí hài là luyện đan sư?

Bắc Dực Đồng chờ bọn hắn đến gần, liền dắt tay Âm Tế Thiên nói: "Đi thôi!"

Vì sao Bắc Dực Đồng và Bắc Minh đều thích nắm tay người khác như vậy?

Âm Tế Thiên phiêu mắt nhìn hai bàn tay nắm vào nhau, hỏi: "Đi đâu?"

"Mua đồ ăn!"

Đáy mắt Âm Tế Thiên chợt lóe kinh ngạc: "Ngươi biết ở đâu có thể mua được đồ ăn?"

"Ừm!"

Âm Tế Thiên không khỏi lóe lên một mạt phức tạp: "Có phải Bắc Minh nhờ ngươi tới mang ta đi mua đồ ăn hay không?"

Trừ Bắc Minh, hắn thật sự nghĩ không ra ai trong Bắc gia lại nguyện ý giúp hắn.

Bước chân Bắc Dực Đồng hơi hơi khựng lại, sau đó, gật gật đầu.

"Sau khi xong chuyện, thay ta cám ơn y!"

"Không cần!" Bắc Dực Đồng cự tuyệt.

Âm Tế Thiên nghe Bắc Dực Đồng trả lời, lập tức hung hăng mà xoa đỉnh đầu của nhóc: "Thay ta nói một tiếng sẽ chết hay sao?"

"Chính miệng ngươi nói với y thì sẽ chết hay sao?!" Bắc Dực Đồng hỏi ngược lại.

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt: "Ta là sợ lời cám ơn còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, liền nhào vào đánh y!"

Bắc Dực Đồng nhíu lại mày: "Vì sao muốn đánh y?"

Âm Tế Thiên lưu manh mà ghé vào tai Bắc Dực Đồng nói: "Bởi vì mỗi lần ta nhìn thấy y, trên người y sẽ tản mát ra một loại ma lực khiến ta không thể cự tuyệt!"

Bắc Dực Đồng chợt lóe nghi hoặc, thắc mắc hỏi: "Ma lực gì?"

Âm Tế Thiên bĩn cợt mà nhìn Bắc Dực Đồng: "Ngươi muốn biết?"

Bắc Dực Đồng gật gật đầu.

Âm Tế Thiên lại hỏi một lần: "Ngươi thật sự muốn biết?"

Bắc Dực Đồng càng thêm kiên định gật gật đầu.

Âm Tế Thiên giả bộ đầy mặt khó xử, mới miễn cưỡng đáp ứng: "Được rồi! Ngươi xòe tay ra!"

Bắc Dực Đồng chần chờ một lát, mới vươn tay.

Âm Tế Thiên cầm tay Bắc Dực Đồng, lập tức viết ra chữ.

Bắc Dực Đồng nhìn những ký tự kia, không khỏi đọc thành tiếng: "Mau tới đánh ta!"

Vừa đọc xong, Âm Tế Thiên ha ha cười to, vỗ vỗ vai nhóc: "Tiểu thí hài, loại ma lực này chỉ có thể viết tay, không thể nói ra tiếng!"

"……"

Đột nhiên, phốc một tiếng, Bắc Duy cùng Bắc Sinh phía sau rốt cuộc nhịn không được, ha ha mà cười ra tiếng.

43. Chương 43: Đậu Hoa Thôn

Đáy mắt Bắc Dực Đồng chợt lóe một mạt cổ quái: "Ngươi muốn đánh y như vậy sao?"

Nghe thế, Âm Tế Thiên nhìn khuôn mặt nghiêm túc của tiểu thí hài, thu liễm tươi cười, không tiếp tục nói đùa, để tránh nhóc ta mất hứng, liền dẫn hắn đi mua đồ ăn cho yêu thú.

Hắn ho nhẹ một tiếng, thò tay ôm tiểu thí hài vào lòng, nói sang chuyện khác: "Sắc trời không sớm, chúng ta mau mau mua đồ ăn trở về rồi sau đó báo cáo kết quả!"

Bốn người vừa ra Bắc phủ, liền cầm ra pháp khí phi hành hướng ngoại thành bay đi. Pháp khí tốc độ rất nhanh, chớp mắt một cái, đã đến một cái sơn cốc nằm ngoài Bắc Hoàng thành trăm dặm.

Vừa đi xuống, liền nhìn thấy một đài cao nằm trên một bãi đất trống, xung quanh xây lên mấy trăm gian phòng bằng trúc đơn sơ, tựa như gợn sóng giữa hồ, một vòng lại một vòng nở rộ.

Lúc này, trên đài cao giữa bãi đất trống, chen chúc rất nhiều người, có già có trẻ, bọn nhỏ tụ tập lại cùng một chỗ tu luyện, những người già thì tranh thủ làm một chút thủ công.

Đám người Âm Tế Thiên vừa đặt hai chân xuống đất, liền thu hút rất nhiều lực chú ý, bọn nhỏ tò mò mà chen chúc nhau, đoàn đoàn đem đám người Âm Tế Thiên vây kín không kẽ hở, chỉ vào quần áo và pháp khí của bọn họ thì thầm không thôi.

"Ha ha! Tiểu thiếu gia quả nhiên đúng giờ!" Một tiếng cười sang sảng từ bên ngoài truyền tới.

"Đại thôn trưởng!" Bọn nhỏ nghe được thanh âm, hưng phấn mà thối lui sang một bên, chừa một con đường cho người kia đi.

Người tới là một tráng hán cao lớn mặc áo da thú, cằm đeo một bộ râu đen dài, khuôn mặt tràn đầy ý cười đi đến trước Bắc Dực Đồng, ánh mắt chỉ thoáng đảo qua mà đánh giá đám người Âm Tế Thiên, cuối cùng, mới hỏi Bắc Dực Đồng: "Dám hỏi tiểu thiếu gia, ba vị công tử này là……"

Bắc Dực Đồng chỉ đơn giản giới thiệu Âm Tế Thiên: "Hắn gọi Tịch Thiên, từ hôm nay trở đi, liền do hắn phụ trách mua đồ ăn cho yêu thú từ chỗ các ngươi!"

Khi Đại thôn trưởng nghe được hai chữ Tịch Thiên, hơi hơi sửng sốt một chút, lập tức, sảng khoái cười: "Nguyên lai là Tịch Thiên tiểu sư phụ, sau này còn thỉnh ngài chiếu cố nhiều hơn!"

Bắc Dực Đồng ngẩng đầu nhìn Âm Tế Thiên: "Hắn là Đại thôn trưởng của Đậu hoa thôn, muốn mua đồ ăn liền trực tiếp đến Đậu hoa thôn tìm hắn là được."

Âm Tế Thiên vì cấp đối phương một ấn tượng tốt, hai tay tạo thành chữ thập: "A Di Đà Phật, từ nay về sau, bần tăng xin phép được làm phiền thí chủ!"

Bắc Dực Đồng nhìn về phía Đại thôn trưởng: "Đại thôn trưởng, hôm nay trước khi mặt trời xuống núi, chúng ta sẽ đem toàn bộ đồ ăn mang đi, không biết Đại thôn trưởng có chuẩn bị tốt những gì mà ta đã nhắc hay không!"

Đại thôn trưởng cười cười nói: "Đồ ăn cho yêu thú ăn thịt còn chưa xong, làm phiền Tiểu thiếu gia và Tịch Thiên tiểu sư phụ chờ thêm một canh giờ."

Bắc Dực Đồng gật gật đầu: "Sắp sang buổi trưa, chúng ta sẽ ở lại nơi này dùng bữa."

Trên mặt Đại thôn trưởng chợt lóe vui sướng, nhanh chóng phân phó người đi chuẩn bị cơm trưa, sau đó, dẫn đám người Âm Tế Thiên đi đến đại viện của thôn trưởng.

Bắc Dực Đồng thừa dịp đại thôn trưởng vào trong phòng chuẩn bị nước trà điểm tâm, liền hướng Âm Tế Thiên giảng giải giá cả của đồ ăn: "Tại Đậu hoa thôn, mười khối hạ phẩm linh thạch liền có thể mua được mười cân đồ ăn cho yêu thú ăn thịt hoặc là ba mươi cân đồ ăn cho yêu thú ăn chay, nếu trong Bắc hoàng thành, chí ít phải tốn mười ba khối hạ phẩm linh thạch, nhưng mà, sổ ghi chép của Lợi quản sự lại ghi tới mười lăm khối hạ phẩm linh thạch……"

Âm Tế Thiên càng nghe càng cảm giác thời cơ mình tấn chức thành đại phú ông đang đến!

44. Chương 44: Ngươi Đặt Chú Ý Sai Nơi Rồi!

Lời Bắc Dực Đồng nói kế tiếp khiến Âm Tế Thiên hơi hơi sửng sốt: "Tuy rằng mua đồ ăn cho yêu thú ở Đậu Hoa thôn so với trong Bắc hoàng thành tiện nghi hơn, nhưng từ các đại gia tộc cho tới tu sĩ phổ thông trong Bắc hoàng thành lại không mua đồ ăn ở Đậu Hoa thôn."

"Vì cái gì?"

"Trong Đậu Hoa thôn đều là người bị các đại thành trấn đuổi đi, cho nên người nam bộ đều khinh thường việc giao dịch với Đậu Hoa thôn."

Âm Tế Thiên không khỏi nheo mắt lại, Bắc Dực Đồng rõ ràng đang nhắc nhở hắn nếu tới Đậu Hoa thôn mua đồ ăn cho yêu thú chẳng khác nào đem chính bản thân mình đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió. Người Bắc Gia nhất định sẽ lấy lý do hay ho này đến để tước việc phụ trách mua đồ ăn của hắn.

Bất quá, theo lý thuyết Bắc Minh biết rõ chuyện này sẽ phát sinh, liền không nên để Bắc Dực Đồng dẫn hắn đến Đậu Hoa thôn mua đồ ăn mới đúng. Trừ phi thương gia trong Bắc hoàng thành đều đã bị Lợi quản gia mua chuộc, để họ hoặc bán với giá cao hoặc không bán đồ ăn cho hắn. Âm Tế Thiên càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này có khả năng, dù sao Lợi quản sự tại Thú viên làm nhiều chuyện như vậy, các đại thương gia trong thành nhất định sẽ nể mặt gã vài phần.

Hắn nghĩ nghĩ, hỏi: "Bắc gia có quy định là không được cùng thôn Đậu Hoa làm giao dịch hay không?"

Nói hai ba câu mà Âm Tế Thiên đã có thể bắt được trọng điểm câu chuyện, trong đáy mắt Bắc Dực Đồng hiện lên vẻ tán thưởng: "Không có!"

Âm Tế Thiên lườm nhóc một cái: "Vậy là tốt rồi, về sau cứ mua đồ ăn tại Đậu Hoa thôn!"

Dù sao, lấy thân phận của hắn, mặc cho hắn sống như thế nào ở Bắc gia đều sẽ bị người xa lánh làm khó dễ, không bằng hắn liền chiếm cứ chức vị này kiếm trước một chút tiền.

Lúc này thôn trưởng bưng ấm trà từ trong phòng đi ra: "Chỗ này của ta chỉ có loại trà bình thường mà thôi, thỉnh tiểu thiếu gia cùng tiểu sư phụ không cần ghét bỏ."

"Đại thôn trưởng có thể gọi bần tăng là Tịch Thiên!" Âm Tế Thiên cười nói.

"Được!" Đại trưởng thôn cười hiền lành: "Về sau liền gọi ngươi là Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên nâng chung trà lên, uống miếng nước giải khát, sau đó hỏi: "Bần tăng mạo muội hỏi một câu, ở sân đối diện là đang làm gì vậy?"

Hắn đã ra sân trước, chú ý nhìn ở sân đối diện có rất nhiều nam nhân ra ra vào vào, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy nữ nhân tươi cười ra ngoài nghênh đón, này không phải là kỹ viện trong truyền thuyết đấy chứ?

Động tác uống trà của Bắc Dực Đồng ngừng lại, ánh mặt vụt cái trở lên lạnh lùng. Ý cười trong mắt Đại trưởng thôn liễm lại: "Sân đó là Lô Đỉnh viện, cô nương bên trong đều là lô đỉnh. Vào ngày thường nam tu sĩ ở trấn phụ cận đều tới nơi này thải âm bổ dương, hấp thụ nguyên khí đề cao tu vi."

"Vậy sao lại ở ngay đối diện nhà trưởng thôn?"

Bắc Dực Đồng hừ lạnh một tiếng: "Hẳn nên đem nơi đó phá đi!"

Thôn trưởng cười khẽ nói: "Cô nương trong viện sợ có người nháo sự liền ở đối diện nhà ta, có chuyện còn tìm ta giúp đỡ."

"Kia…"

Âm Tế Thiên nguyên bản còn muốn nói gì, lại bị Bắc Dực Đồng lạnh giọng cắt lời: "Ngươi đặt chú ý sai nơi rồi!"

Đồ hài tử thối!

Âm Tế Thiên nghiến răng nghiến lợi trừng mắt liếc nhóc một cái. Bắc Dực Đồng không thèm nhìn ánh mắt oán hận của hắn, quay đầu nói với đại trưởng thôn: "Hy vọng là khi trưởng thôn cùng Tịch Thiên làm giao dịch thì có thể thay đổi nơi tiến hành công việc!"

Nhóc là thay đại ca đến phòng ngừa hồng hạnh xuất tường() sao? Âm Tế Thiên vừa bực mình lại vừa buồn cười mà túm lấy Bắc Dực Đồng vào ngực chà đạp: "Ngươi đồ hài tử thúi!"

Bắc Dực Đồng vòng tay lên cổ hắn, không quan tâm Âm Tế Thiên vò nắn như thế nào đều ôm chặt hắn không tha. Thôn trưởng cười tủm tỉm nhìn hai người bọn họ ôm nhau: "Hai người các người tình cảm tốt thật đó." Đúng lúc này có năm phụ nhân bưng đồ ăn lên.

45. Chương 45: Hắn Không Chạy Thoát Được Đâu

Đúng lúc này có năm phụ nhân bưng đồ ăn lên. Bảy mặn một canh, trong đó sáu đĩa là thịt, chỉ có một đĩa rau xanh. Âm Tế Thiên nhìn đồ ăn đầy đủ sắc hương vị, trộm nuốt nước miếng. Có trời mới biết hắn đã

bao lâu rồi không ăn thịt, có đến gần một tháng đi! Trưởng thôn ảo não mà vỗ trán một cái: "Xem ta, đều quên người cửa phật không ăn mặn, không có phân phó bọn họ chuẩn bị nhiều thêm hai đĩa thức ăn chay! Các ngươi…"

Âm Tế Thiên nhanh chóng ra tiếng ngăn cản: "Ai nói ta không ăn mặn?"

Bởi vì vội vàng ngăn cản, hai tiếng bần tăng cũng không thèm nói!

"A?" Thôn trưởng kinh ngạc nhìn hắn

"Ta cũng không giống các hòa thượng khác." Âm Tế Thiên sợ bọn họ không tin, liền gắp một miếng thịt gà vào miệng, sau đó tiếp tục nói: "Ta chỉ tu thân tu tâm không tu khẩu!"

Thôn trưởng sửng sốt, lập tức cười sang sảng: "Đúng là các hòa thượng khác không giống, vậy ngươi nên ăn nhiều một chút, không nên khách khí!"

Bắc Dực Đồng khẽ hừ nhẹ một tiếng, trong ngữ điệu còn có ý cười khó phát hiện, buông ra Âm Tế Thiên, cầm lấy đũa gắp một miếng cá đặt vào trong bát hắn. Âm Tế Thiên gắp lên miếng cá trong bát, hướng nhóc trêu ghẹo: "Ngươi cũng nên ăn nhiều một chút, như thế mới có thể ôm được tiểu tức phụ xinh đẹp nhà ngươi!"

"Tiểu thiếu gia đã cưới thê rồi sao?" Trưởng thôn kinh ngạc nhìn Bắc Dực Đồng, mới chỉ là hài tử.

"Người nhà hắn cưới vợ sớm cho hắn!" Âm Tế Thiên thay Bắc Dực Đồng trả lời, một bên gắp vài miếng thịt gà đưa tới miệng nhóc, một bên cười nói: "Tiểu Dực Đồng, mau ăn chóng lớn, kẻo vợ ngươi chờ không được lại cùng người khác chạy mất!"

"Hắn chạy không thoát được đâu!" Bắc Dực Đồng há mồm cắn thịt gà bên miệng.

"Nha! Xem ra tiểu thiếu gia rất để ý tiểu tức phụ của mình đi!" Thôn trưởng cũng hùa theo giễu cợt nói. Vừa mới nói xong, ở cửa sân đột nhiên vang lên thanh âm tranh cãi. Ba người vừa ngẩng đầu, chỉ thấy năm tên nam tử cùng Bắc Duy và Bắc Sinh canh giữ ở cửa đang đánh nhau. Hai tay đánh không lại bốn người, chỉ chốc lát sau, hai người Bắc Duy liền bị vài kiếm trên người. Trưởng thôn thấy thế, vội vàng bỏ đũa xuống, vọt tới cửa ngăn đón: "Đều dừng tay lại cho ta!"

Không rõ lắm vì sao hai bên đánh nhau, hắn cũng không dám ra tay đả thương người, chỉ có thể ngăn lại. Năm người đánh đến hào hứng, làm sao còn nghe đến trưởng thôn nói, giơ lên lợi kiếm muốn đoạt mạng người. Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, bóng trắng hiện lên, hai nam tử trong đó kêu thảm một tiếng giống như quả cầu bị đá bay vụt lên, ngã đập xuống cách đó khá xa. Ba nam tử còn lại chấn động, vừa ngẩng đầu thì thấy người ra tay thế nhưng chỉ là một tiểu hài tử tầm chín mười tuổi. Hơn nữa không cần tốn sức liền đem hai tên đồng bạn đã đạt Trúc Cơ đỉnh phong kỳ đá ra xa hơn mười trượng. Có thể thấy được cảnh giới so với bọn họ cao hơn rất nhiều, tất nhiên không dám tiếp tục cứng đối cứng, đành phải mang theo hai tên đồng bọn ngất xỉu chạy trối chết.

Đại trưởng thôn hướng Bắc Dực Đồng lộ ra xin lỗi: "Thật sự là xin lỗi…"

Thực không đoán được lần đầu tiên buôn bán, lại khiến cho thuộc hạ của bên mua bị trọng thương, thật sự có chút băn khoăn. Bắc Dực Đồng thản nhiên ngắt lời: "Chuyện không liên quan đến ngươi, là bọn hắn cố ý đến gây sự."

"Ý tiểu thiếu gia là…"

Bắc Dực Đồng không muốn nhiều lời, xoay người, không nghĩ thế nhưng lại nhìn thấy Âm Tế Thiên cùng một nữ nhân đi vào Lô Đỉnh viện.

–

46. Chương 46: Thật Sự Là Trúng Tà

Âm Tế Thiên đi ra vây xem cũng chỉ là muốn biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nào ngờ, vừa đi ra, liền bị nữ tử té trên mặt đất ôm lấy cẳng chân không buông, rơi vào đường cùng, đành phải đem nàng nâng dậy.

Nữ tử suy yếu tựa vào trong lòng Âm Tế Thiên, hơi hơi ngẩng đầu, nháy mắt bị khuôn mặt *** xảo của Âm Tế Thiên hấp dẫn, hai má đỏ lên, thẹn thùng nói: "Cám ơn tiểu sư phụ, phiền toái tiểu sư phụ đưa ta qua bên đối diện."

Âm Tế Thiên hơi thấp đầu nhìn nữ tử điềm đạm đáng yêu.

Bất tri bất giác, liền lấy nàng và Bắc Minh ra so sánh, đối lập rõ ràng, dung mạo thanh tú nháy mắt biến thành dong chi tục phấn.

Móa!

Hắn đây là làm sao? Như thế nào lại nhớ tới Bắc Minh đâu?

Thật sự là trúng tà!

Nếu là khi xưa, đã sớm nảy sinh lòng thương tiếc với nữ tử yếu đuối này.

"Mỹ nhân trong ngực, có phải rất thích hay không?" Đột nhiên, phía sau toát ra một câu lạnh lẽo, tựa như hàn băng ngàn năm phát ra lãnh khí, khiến người nghe không rét mà run.

Âm Tế Thiên nhìn lại, chỉ thấy trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của Bắc Dực Đồng phủ đầy sương giá, quả thực giống như là trượng phu đang bắt gặp thê tử xuất tường.

Bắc Dực Đồng đảo mắt lạnh lùng liếc nhìn nữ tử, ánh mắt tựa như băng tiễn, khiến nữ tử sợ tới mức từ trong lòng Âm Tế Thiên nhảy ra, nghiêng ngả lảo đảo chạy về Lô Đỉnh viện.

Âm Tế Thiên vui vẻ khi được giải thoát, phiêu mắt nhìn hai danh hộ vệ đang được Đại thôn trưởng đỡ, hỏi: "Bắc Duy và Bắc Sinh thương thế như thế nào?"

"Chỉ là vết thương da thịt."

"Vậy là tốt rồi!" Âm Tế Thiên vỗ lên vai Bắc Dực Đồng: "Chúng ta trở về ăn cơm, không thì đồ ăn sẽ lạnh mất!"

Bị đại thôn trưởng nâng dậy, Bắc Duy gấp gáp hướng Bắc Dực Đồng giải thích, nói: "Khởi bẩm thiếu gia, là năm tên nam tử kia bày mưu tính kế, cố ý đem cô nương đó đẩy vào người chúng ta, sau đó……"

"Bọn họ là người của Lăng gia!" Bắc Dực Đồng trực tiếp ngắt lời gã.

Bắc Duy và Bắc Sinh biến sắc, một bộ dáng hận không thể đem năm tên kia ra thiên đao vạn quả!

Âm Tế Thiên tìm tòi ký ức của Tịch Thiên đối với Lăng gia.

Đáng tiếc, Tịch Thiên đối với Lăng gia lý giải cũng không nhiều, chỉ biết Lăng gia là một trong tứ đại gia tộc ở Nam bộ, nguyên bản ở dưới Bắc gia, nhưng mà vào mười năm trước, sau khi Lăng gia gia chủ thành công tấn chức cảnh giới Đại Thừa, Lăng gia nhảy vọt trở thành đứng đầu trong tứ đại gia tộc, từ đó về sau, Bắc gia không ngừng bị Lăng gia chèn ép.

"Chúng ta trước dùng bữa đi!" Đại thôn trưởng phá bỏ không khí ngột ngạt.

Dùng cơm xong, đại thôn trưởng lập tức mang theo bọn họ đi nhận đồ ăn cho yêu thú.

Bắc Dực Đồng sớm có chuẩn bị, mười vạn cân đồ ăn toàn thu vào trong túi không gian, thanh toán tiền, liền mang Âm Tế Thiên rời khỏi Đậu Hoa Cốc.

Trên đường hồi Bắc gia, Bắc Dực Đồng đem túi không gian cùng một quyển sổ ghi chép đưa cho Âm Tế Thiên, còn dặn hắn: "Về sau cách mười ngày một lần, thì đến Đậu hoa cốc mua đồ ăn, trước khi đi, nhớ rõ tới phòng thu chi lĩnh linh thạch, còn có, túi cất chứa đồ ăn nên giữ cho kỹ. Chờ sau khi chúng ta trở về, ngươi còn phải đem đồ ăn vừa rồi chúng ta mua đều ghi vào trong sổ thu chi, đến cuối tháng, ngươi đem nó nộp lên cho Vạn tổng quản xem qua, về phần giá cả đồ ăn, ngươi nhìn rồi tự xử lý."

Bắc Dực Đồng chuyển giao tốt sự tình, hai người trở lại Bắc gia liền mỗi người đi một ngả.

Âm Tế Thiên đem đồ ăn đưa đến kho hàng Thú viên, mấy tên đệ tử muốn nhìn hắn xấu mặt kia, khi nhìn đến kho hàng trang tràn đầy mười vạn cân đồ ăn cho yêu thú, sắc mặt lập tức đen thui, phẫn nộ rời khỏi Thú viên.

Sau khi Âm Tế Thiên đem toàn bộ đồ ăn bỏ vào kho hàng, trở về đến trong viện của Hoành Trưởng Lão, nhưng vừa bước vào sân, hắn lại một lần nữa cảm thấy không khí nơi này thay đổi.

47. Chương 47: Không Xong

Không khí trong đại viện vui mừng bừng bừng, từ tổng quản cho tới gia phó, mỗi gương mặt đều mang theo tươi cười, mà ngay cả những hộ vệ ngày thường chẳng nói chẳng cười cũng khắc chế không được mà khóe miệng kéo lên, hơn nữa nhìn thấy Âm Tế Thiên trở về, tươi cười lại càng rõ ràng hơn.

"Tiểu nhân gặp qua thiếu phu nhân!"

"Thiếu phu nhân hảo!"

"Thiếu phu nhân, ngài đã trở lại!"

"Thiếu phu nhân, ngài vất vả!"

Chỉ cần là gia phó đi ngang qua Âm Tế Thiên cũng sẽ dừng lại hướng hắn vấn an, ngay cả hạ nhân làm việc ở xa nhìn thấy Âm Tế Thiên trở về liền đồng loạt dừng công việc trong tay kích động chạy đến trước mặt hắn vấn an. Âm Tế Thiên từ khi vào cửa Bắc gia chưa từng thấy hiện tượng này, còn khiến hắn có chút thụ sủng nhược kinh.

Trở lại Minh Thăng viện, Âm Tế Thiên lập tức phân phó Bắc Duy Bắc Sinh đi xuống nghỉ ngơi. Bắc Duy và Bắc Sinh vừa rời khỏi Minh Thăng viện, đã lập tức bị hộ vệ canh giữ ở môn khẩu chặn lại, hưng phấn nói: "Bắc Duy Bắc Sinh, các ngươi trở về thật đúng lúc, nhanh chóng đến chỗ Cần tổng quản lĩnh tiền thưởng!"

Bắc Duy và Bắc Sinh liếc nhau, nghi hoặc nói: "Tiền thưởng?"

"Đúng vậy! Là thiếu phu nhân đặc biệt thưởng chúng ta!"

Một hộ vệ khác vui mừng nói: "Thiếu phu nhân phi thường hào phóng, từ khi ta vào Bắc gia tới này là lần đầu được nhận nhiều tiền thưởng như vậy. Cho dù ta không ăn không uống không mua gì cũng chẳng có được nhiều linh thạch như vậy."

Bắc Sinh tò mò hỏi: "Có bao nhiêu linh thạch?"

Hộ vệ thần bí hề hề vươn ra một cái ngón trỏ: "Chừng này nè!"

Bắc Sinh nhướng mày: "Một trăm viên trung phẩm linh thạch?"

Hộ vệ ở mức Trúc Cơ kỳ, mỗi tháng chỉ có một trăm viên linh thạch loại xấu, cứ cho là không ăn không uống không may mặc cũng phải ước chừng hai mươi năm mới dành dụm đủ một trăm viên trung phẩm linh thạch.

"Không! Không! Không! So với ngươi đoán còn nhiều hơn!"

Bắc Duy nhịn không được chen vào nói: "Không phải là một nghìn viên trung phẩm linh thạch đó chứ?"

"So với một ngàn viên còn nhiều hơn!" Hộ vệ nói tới đây, lại một lần nữa trở nên kích động.

Bắc Duy và Bắc Sinh phút chốc trừng lớn hai mắt: "Chẳng lẽ là mười viên thượng phẩm linh thạch?"

Hộ vệ vẫn như cũ cười lắc đầu. Bắc Sinh bất đắc dĩ lắc đầu xem thường: "Người đừng có đùa nữa!"

Hộ vệ cười đắc ý: "Gia phó trong viện Hoành trưởng lão, mỗi người thưởng ba nghìn viên thượng phẩm linh thạch, đệ tử của Hoành trưởng lão thưởng sáu nghìn viên thượng phẩm linh thạch, mà hộ vệ chúng ta mỗi người được thưởng một vạn viên thượng phẩm linh thạch, về phần Cần tổng quản bọn họ, ta cũng không biết được."

Hắn cười vươn tay khoát lên trên vai Bắc Sinh: "Hảo tiểu tử, ngươi chính là người bên cạnh thiếu phu nhân, tiền thưởng của ngươi so với chúng ta nhất định nhiều hơn!"

"Một… một vạn viên thượng… thượng phẩm linh thạch!" Bắc Sinh nghe được con số kinh người kia thì nói chuyện cũng cao giọng hơn. Hắn một ngàn năm ăn uống cần kiệm cũng chẳng được nhiều như vậy. Trong viện Âm Tế Thiên nghe lén đoạn đối thoại của bọn họ, khóe miệng không nhịn được mà kéo lên một đường cong. Khó trách gia phó và các đệ tử trong viện Hoành trưởng lão đột nhiên trở nên nhiệt tình như thế, nguyên lai là nhận được tiền thưởng của hắn, như vậy sau này có muốn tìm người làm việc gì đó trong viện Hoành trưởng lão cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Tục ngữ nói rất đúng, bỏ được hài tử mới có thể giữ được chồng. Mất cái này thì được cái kia, hắn mất đi một khối tuyệt phẩm linh thạch, sẽ có một ngày hắn sẽ đòi lại từ bọn họ.

Âm Tế Thiên trở về phòng, liền nhìn thấy Bắc Minh đang ngồi trên ghế tập trung tinh thần xem sách.

"Trở lại!"

Bắc Minh nghe được tiếng chân, hơi hơi nâng mắt, thản nhiên nói một câu sau đó lại tiếp tục vùi đầu đọc sách. Âm Tế Thiên ngồi xuống đối diện Bắc Minh liếc qua một cái quyển sách mà hắn đang đọc, bên trong đều là mấy chữ nhìn cũng không hiểu đành phải dời mắt đi, lấy ra tờ giấy, cầm lấy bút treo ở giá, quét qua nước mực chuẩn bị đem toàn bộ đồ ăn viết vào trong sổ. Đang muốn đặt bút thì ngòi bút đột ngột dừng lại ngay giữa không trung.

Không xong!

Hắn quên mất mình không viết chữ bằng bút lông được. Nhớ lúc Hư Vô trưởng lão phạt hắn sao chép kinh Phật, viết chữ bằng bút lông quả thực rất khó, không nói đến việc nét chữ chẳng có chút *** tế nào, còn đem trang giấy chọc thủng hết động này đến động kia, thật sự là tái hiện được nét chữ cứng cáp mà cổ nhân từng nhắc tới. Bắc Minh đang xem sách thì liếc nhìn Âm Tế Thiên chậm chạp không hạ bút viết, đáy mắt hiện lên vẻ quan tâm hỏi: "Làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên cắn cắn môi. Đánh chết hắn cũng không nói với Bắc Minh là hắn không biết dùng bút lông! Có chôn sống hắn hắn cũng không nói với Bắc Minh là hắn viết chữ bằng bút lông đặc biệt khó coi! Tóm lại, hắn chính là không muốn mất mặt trước Bắc Minh chứ đừng nói là nhờ y giúp!

Âm Tế Thiên liếc Bắc Minh một cái, đột nhiên, mâu quang hiện lên một tia sáng, buông xuống bút lông thở dài: "Lúc trước, khi dọn đồ ăn cho yêu thú ta không cẩn thận làm trật cổ tay phải, giờ cầm bút liền đau."

Lời này đương nhiên là lừa Bắc Minh, nói bị trật tay chẳng qua là muốn cho Bắc Minh chủ động giúp hắn viết trướng. Bắc Minh nhăn lại mày, đứng dậy đi đến bên người Âm Tế Thiên, bắt lấy cổ tay của hắn giơ lên. Âm Tế Thiên không trốn, cũng không có khả năng trốn. Không quan tâm là Bắc Minh nhìn ra cái gì, chỉ cần hắn không thừa nhận, Bắc Minh cũng sẽ không làm gì được hắn. Bắc Minh kéo ống tay áo của hắn, vừa thấy liền nói: "Không có sưng, hẳn là không nghiêm trọng!"

Bắc Minh vận khí trong lòng bàn tay, dùng linh lực nhẹ nhàng nhu nhu cổ tay của Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên giật mình cảm giác từ cổ tay truyền đến cỗ linh lực bất chợt lo lắng, ngẩng đầu nhìn Bắc Minh, phát hiện sắc mặt y nhất thời trở nên tái nhợt. Đột nhiên trong nháy mắt, Âm Tế Thiên cảm thấy chính mình không nên nói dối, rầu rĩ hỏi: "Ngươi rốt cục là bị bệnh gì? Vì sao thân mình khi tốt khi xấu? Chẳng nhẽ không có người trị liệu sao?"

Bắc Minh liếc hắn một cái, thản nhiên nói: "Không biết!"

Âm Tế Thiên thấy hắn không muốn nói, trong lòng nhất thời cảm thấy không thoải mái, phút chốc rút tay về, hờn dỗi nói: "Đã tốt hơn rồi!". Lập tức quên luôn mục đích của mình, căm giận mà cầm lấy bút lông, nhưng đầu bút còn chưa hạ được xuống, đã bị Bắc Minh đoạt đi bút: "Ta viết giúp ngươi!".

Âm Tế Thiên há miệng định cự tuyệt, chính là khi nghĩ lại nói dối cũng không phải là muốn hắn làm hộ sao? Hắn trừng mắt nhìn Bắc Minh, có chút không tình nguyện mà mở miệng: "Hồng Linh cốc, Mộc Tiên thảo… Lá Hàn Bảo, Ba mươi cân là mười ba khối hạ phẩm linh thạch, mỗi loại đồ ăn chay thì mua sáu nghìn cân…"

Âm Tế Thiên một bên nói, một bên chú ý tới sắc mặt Bắc Minh, thực nhanh nhìn thấy hai bên thái dương của hắn chảy ra mồ hôi. Trải qua vài ngày ở chung, hắn phát hiện Bắc Minh không chỉ không thể tùy ý sử dụng linh lực của mình, hơn nữa vẫn không thể làm việc vất vả, nếu không thân thể của hắn sẽ trở nên cực kỳ suy yếu. Bắc Minh viết nét cuối cùng, ngẩng đầu hỏi: "Còn nữa không?"

"Không có!"

Âm Tế Thiên nhìn sắc mặt Bắc Minh cùng với tờ giấy kia nhợt nhạt y nhau, liền một câu cám ơn cũng không có, liền cầm lấy sổ nhỏ hướng cửa đi ra, chính là vừa đi tới cửa, vẫn nhịn không được mở miệng nói một câu: "Ngươi nghỉ ngơi cho tốt."

Bắc Minh nhìn bóng dáng vội vàng rời đi, khóe miệng chậm rãi kéo lên hiện ra một tia ý vị sâu xa.

Âm Tế Thiên sau khi rời đi Minh Thăng viện, liền đi dạo trong đại viện của Hoành trưởng lão cả một buổi chiều, thuận tiện nghe lén nhóm gia phó nói chuyện bát quái, thẳng tới khi màn đêm buông xuống, mới trở lại Minh Thăng viện, vào nhà liền nhìn thấy Bắc Minh ngồi ở bàn đùa nghịch một cái bình sứ trắng nhỏ. Bắc Minh nhìn thấy Âm Tế Thiên trở về, thuận tiện nói: "Lại đây, bôi thuốc!"

"Bôi thuốc?"

Âm Tế Thiên lộ ra vẻ nghi hoặc, một hồi lâu mới nhớ ra chính mình nói dối để lừa Bắc Minh thay mình viết sổ sách, lừa y mình bị trật cổ tay.

"Đã tốt hơn nhiều rồi, không cần bôi cũng được."

Sắc mặt Bắc Minh trầm xuống: "Lại đây!"

Âm Tế Thiên biết tính cách Bắc Minh rất cố chấp, nếu không để hắn bôi thuốc, chỉ sợ tối nay ngủ cũng không yên. Hắn đành phải đi tới, mặc y hết ấn lại xoa. Bắc Minh nhắc nhở nói: "Sau khi bôi thuốc rồi thì không thể đụng vào nước!"

"Ừm!"

Đúng lúc này một gia phó độ tuổi trung niên đi tới: "Bái kiến thiếu gia, thiếu phu nhân, tiểu nhân đã đun xong nước nóng, đặc biệt phụng mệnh quản sự tới giúp thiếu gia pha nước tắm rửa thay quần áo."

Bắc Minh gật gật đầu. Trung niên nam tử đi đến sau bình phong, thực nhanh tiếng nước từ trong bình phong truyền ra, ngay sau đó khí nóng màu trắng từ trong bình phong bay ra. Âm Tế Thiên ở trong lòng sợ hãi than, nước lửa song linh căn thế nhưng còn có diệu dụng đến mức này, so với nước ấm đun bằng năng lượng mặt trời còn muốn tiện hơn.

Ngay lúc hắn đang xuất thần, Bắc Minh đột nhiên nói: "Tốt!"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, liền nhìn đến cổ tay phải của mình, bị băng đến tận lòng bàn tay, băng giống y như cái bánh chưng, lúc này, thái dương xuất hiện mất cái hắc tuyến.

Mẹ nó!

Tay hắn có nghiêm trọng đến thế à? Huống chi hắn vốn đâu có bị thương!

"Thiếu gia nước đã chuẩn bị xong!" Trung niên nam tử từ trong bình phong đi ra.

"Đi xuống đi!"

Ngay lúc trung niên nam từ rời đi, thuận tiện đóng lại cửa phòng, Bắc Minh đứng lên, vươn tay liền giúp Âm Tế Thiên cởi nút thắt áo. Âm Tế Thiên sửng sốt, nhảy dựng lên, giữ áo cả giận nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Bắc Minh đứng đắn trả lời: "Thoát y!"

Hắn đương nhiên biết Bắc Minh đang thoát y, hơn nữa còn là thoát y phục của hắn. Âm tế Thiên căm giận nói: "Ngươi thoát y của ta làm gì?"

"Tắm rửa!"

“Ngươi muốn tắm rửa, vậy sao lại thoát quần áo của ta?”

“Ngươi tắm mà!”

Âm Tế Thiên bị hắn trả lời ngắn ngủn mà tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Ta có thể tự cởi!”

“Tay ngươi đau!” Bắc Minh tiến lên một bước. Âm Tế Thiên rốt cục cảm nhận được cảm giác tự lấy đá đập chân mình. Nhìn tay phải bị băng thành cái bánhchưng, cắn răng nói: “Ta tối nay không tắm rửa!”

Đừng tưởng tay hắn đau là có thể chiếm tiện nghi của hắn! Bắc Minh hơi hơi nheo mắt lại, nhìn hắn không nói. Ngay lúc Âm Tế Thiên cho rằng Bắc Minh không giúp hắn thay quần áo nữa thì Bắc Minh đột nhiên động thủ cởi y phục của mình.

_

48. Chương 48: Đừng Động

Ngay lúc Âm Tế Thiên cho rằng Bắc Minh không giúp hắn thay quần áo nữa thì Bắc Minh đột nhiên động thủ cởi y phục của mình. Âm Tế Thiên không khỏi trừng lớn hai mắt, rất nhanh Bắc Minh đã cởi ra được ngoại bào hoa lệ. Bắc Minh nhìn hắn, liền cởi vạt áo màu trắng ra, vừa nói: “Không tắm rửa cũng được, ta thích ôm ngươi không tắm rửa!”

Âm Tế Thiên cả người cứng đờ. Mẹ nhà nó! Y nói lời này là có ý gì? Không phải là y muốn làm cái gì đó liền bây giờ đi? Bắc Minh cởi áo trắng, lộ ra vùng ngực rắn chắc quanh năm suốt tháng rèn luyện thành đường cong *** tráng, cũng không giống như trong tưởng tượng rất là yếu đuối. Âm Tế Thiên phút chốc giận tái mặt. Nếu Bắc Minh thật sự làm ra chuyện gì với hắn, dựa vào năng lực hiện tại của hắn cũng không phản kháng được.

Âm Tế Thiên xoay người đi về hướng cửa phòng, kéo cửa thì phát hiện cửa phòng đã khóa chặt, kéo như thế nào cũng không kéo ra.

“Shit!” Hắn căm giận đá cánh cửa một cái, lúc này phía sau truyền đến tiếng nước. Âm Tế Thiên nhướng mày, xoay người thì thấy xuyên qua bình phong trong suốt thêu hoa sen hồng. Nhìn Bắc Minh ngồi vào dục dũng lớn chứa đủ ba người, dùng khăn trắng ướt nhẹp lau hai vai trắng nõn, giọt nước đọng trên da thịt mịn màn, nhẹ nhàng trượt xuống lượn theo đường cong vô cùng mị hoặc.

Không biết có phải là do cách một cái bình phong trong suốt hay không, mà hiện ra một loại mờ ảo mông lung mỹ cảm. Thế nhưng lại làm hắn cảm thấy Bắc Minh giờ phút này phá lệ mê người, thậm chí muốn đem y áp đảo dưới thân, hung hăng mà yêu thương một phen.

Đầu ầm lên tiếng, Âm Tế Thiên đột nhiên giật mình tỉnh lại, cuống quít rời đi tầm mắt mình, đưa tay đỡ trán, vô lực rên rỉ một tiếng: “Chết tiệt!”

Hắn như thế nào có thể có suy nghĩ vớ vẩn như vậy? Như thế nào sẽ đối một người nam nhân sinh ra *** không nên có? Âm Tế Thiên cảm thấy từ sau khi hắn cùng Bắc Minh thành thân, thật nhanh trở nên không giống chính mình!

Hắn xoay người đi vào nội trắc, nằm lên giường, trong lòng không ngừng nhớ kỹ mình phải nhanh trở nên mạnh hơn, sau đó rời đi Bắc gia, không bao giờ nhìn thấy Bắc Minh nữa. Không lâusau, Bắc Minh cũng đi đến, nằm cạnh hắn, theo thói quen định đem người ôm vào trong lòng. Hai má Âm Tế Thiên dán vào trong ***g ngực xích lõa, không được tự nhiên mà động thân mình.

“Đừng động! Bắc Minh buộc chặt người, ấm ách lên tiếng: “Trước khi có được sự đồng ý của ngươi, ta sẽ không buộc ngươi làm sinh hoạt vợ chồng!”

Âm Tế Thiên hơi sửng sốt, rõ ràng là hắn đã có được cam đoan mà mình muốn, thế nhưng lại cảm thấy hơi mất mát. Hắn nhanh chóng mặc kệ cảm giác khó hiểu kia, hỏi: “Gồm cả hôn môi?”

Hai tay Bắc Minh lại ôm chặt thêm vài phần, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Gồm cả hôn môi!”

Thanh âm của y phi thường khàn khàn, tối nghĩa, giống như là buộc y làm ra lựa chọn đau xót. Nghe được đáp án, Âm Tế Thiên cũng không cảm thấy vui vẻ, thậm chí còn có chút khổ sở, muốn phát tiết lại không biết nên phát tiết như thế nào, cho đến khi nghe tiếng tim đập hữu lực của Bắc Minh mới chậm rãi tiêu tán đi.

49. Chương 49: Cảnh Trong Mơ

Đêm đó, Âm Tế Thiên mơ một giấc mộng vô cùng kỳ quái.

Ở trong mộng, sắc trời u ám mờ mịt, mây đen cuồn cuộn, tia chớp đỏ rực tựa như một dải lụa uốn lượn khúc chiết vắt trên không, những trạc cây vẫy vùng không ngừng nghỉ, thỉnh thoảng có những dòng điện ầm vang, nổ tung mặt đất đen ngòm đầy sỏi đá.

Trên không trung, bồng bềnh một đôi lại một đôi ánh mắt ma quái đỏ ngầu tựa như máu, còn có oan hồn phiêu lượn khắp chung quanh.

Bên tai, khi thì nghe thấy ma quỷ kêu khóc thảm thiết, khi thì nghe được tiếng ma quái cười điên cuồng kiêu ngạo, khi thì nghe được tiếng yêu thú tức giận rống lớn.

Mà hắn, tựa như một người ngoài cuộc mà đứng ở trước một cửa sơn động tối đen, rõ ràng cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng hắn lại có thể khẳng định chắc chắn là trong sơn động có người.

"Người tu tiên chỉ biết tu thân tu tâm, thường xem nhẹ linh hồn của bản thân!" Phía sau đột nhiên vang lên một câu nói trầm thấp.

Ai?

Âm Tế Thiên đột nhiên xoay người, liền nhìn thấy phía trước khoảng ba trượng có một bóng dáng màu đỏ, mái tóc bay bay, giống như tiên giáng trần, rõ ràng không hợp với khung cảnh nơi này, tuy nhiên, tất cả oan hồn ma quái không ai không bị khí tức trên người y hấp dẫn, đều tranh nhau chạy đến bên cạnh.

"Sau khi một người tu luyện linh hồn mà đạt được lực linh hồn thì thể chất, các giác quan cũng sẽ có thay đổi tương ứng, từ đó cường hóa lực lượng của bản thân, nhanh nhẹn, thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác, và hơn nữa trí nhớ cũng sẽ tăng mạnh. Ngoài ra, còn có thể thả ra lực linh hồn của bản thân, khống chế hoặc điều khiển người, yêu, quỷ, tiên, ma, thần, thậm chí là các loại thần khí, pháp bảo để chúng nó trở thành trợ lực giúp đỡ mình. Khi lực linh hồn đạt tới một cảnh giới nhất định, thì sẽ càng có được mạnh mẽ……"

Câu kế tiếp, Âm Tế Thiên chỉ nghe thấy những tiếng đứt quãng, hơn nữa còn không quá rõ ràng, căn bản chẳng thể nghe được đối phương nói cái gì.

"Người tu luyện lực linh hồn, cần nhất…… nhớ lấy, đó là không thể nóng lòng muốn thành công, chỉ có kiên kiên định định mới có thể thành nghiệp lớn!"

Tiếng nói khi mạnh khi yếu, khiến Âm Tế Thiên rất là sốt ruột, muốn chạy tới hỏi cho rõ ràng, nhưng mà, chân phải vừa bước tới một bước, cảnh sắc trước mắt bỗng nhiên vặn vẹo, dưới chân trống không, cả người vụt rơi xuống, ngay sau đó, các loại oan hồn ma quái liền đánh về phía hắn.

Âm Tế Thiên kinh hãi, giật mình tỉnh giấc, trừng trừng mắt nhìn màn lụa đỏ thẫm, từng ngụm từng ngụm không ngừng mà thở phì phò.

Thì ra chỉ là một giấc mơ! Nhưng mà, cảnh trong mơ kia thật sự quá là chân thật! Hơn nữa, giấc mơ kia cùng những giấc mơ trước đây khác biệt, sẽ không phải tỉnh dậy liền quên mất trong đó xảy ra cái gì, hoặc là mơ mơ màng màng chỉ nhớ một ít sự tình xảy ra mà thôi.Có thể nói nó giống như là giáo viên và học sinh một chọi một trên lớp, đến giờ hắn vẫn còn nhớ rõ ràng những gì mà người trong mơ đã nói, thậm chí từng chữ từng chữ ghi khắc trong lòng.

"Sau khi một người tu luyện linh hồn mà đạt được lực linh hồn thì thể chất, các giác quan cũng sẽ có thay đổi tương ứng, từ đó cường hóa lực lượng của bản thân, nhanh nhẹn, thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác.……"

Âm Tế Thiên khe khẽ lẩm bẩm lại những gì nghe được trong mơ, nhưng mà, càng niệm càng thấy kinh ngạc.

50. Chương 50: Ngọn Lửa Bảy Màu

Âm Tế Thiên khe khẽ lẩm bẩm lại những gì nghe được trong mơ, nhưng mà, càng niệm càng thấy kinh ngạc!

Tựa như người trong mơ nói, thính giác của hắn so với bình thường tốt hơn, ngay cả thị giác cũng siêu việt hơn rất nhiều!

Ví như cái ngày kính trà cho các trưởng lão Bắc gia, cách cự ly tận mười lăm trượng, lại có thể nhìn thấy rõ ràng nốt ruồi đen nhỏ dưới khóe mắt của Hoành trưởng lão. Còn có hôm qua, hắn đứng từ xa mà cũng có thể nhìn rõ chữ Dược trên bìa sách mà Bắc Dực Đồng cầm.Đúng rồi, ngày kính trà đó, thời điểm trèo tường muốn trốn khỏi Bắc gia, hắn cũng cảm giác được sức lực của mình tăng lớn, động tác so với trước kia nhanh nhẹn hơn không ít, lúc ấy còn tưởng rằng ảo giác, hiện tại xem ra, những năng lực này cùng lời người trong mơ nói có phần liên quan.

Âm Tế Thiên không tự chủ được đưa tay sờ lên nốt chu sa chí, hắn cứ cảm giác mọi chuyện xảy ra đều là nó làm ra.

Nhưng mà, đến cùng nốt chu sa chí này từ đâu mà đến? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện trên thân thể này?

Là trời sắp đặt? Hay là người bố trí?

Nếu đúng như lời của người trong mơ, như vậy về sau vị giác, khứu giác, xúc giác của hắn cũng đều sẽ được cường hóa, trí nhớ cũng sẽ theo đó mà đề cao, còn có thể thả ra lực linh hồn, khống chế người, yêu, quỷ, tiên, ma, thần, thậm chí là thần khí, pháp bảo. Cứ như vậy, quả thực là quá nghịch thiên!

Ngày nào đó hắn đem Thần khống chế trong tay, thì toàn bộ Tu Chân giới, còn có ai là đối thủ của hắn?

Âm Tế Thiên không khỏi mỉm cười đắc ý, nhưng sau đó liền xụ xuống!

Tu Chân giới làm gì có Thần a? Không có Thần, thì làm sao mà khống chế?

Quả thực là suy nghĩ quái lạ, mơ mộng hão huyền!

Âm Tế Thiên tựa hồ lại nghĩ đến cái gì, hai mắt đột nhiên lòe lòe, hắn nhớ rõ người trong mơ nói, khi lực linh hồn đạt tới cảnh giới nhất định nào đó, sẽ càng mạnh mẽ……

Ách?

Càng mãnh mẽ cái gì?

Lúc ấy, tiếng nói của đối phương đứt quãng, hắn căn bản nghe không rõ!

Âm Tế Thiên thì thào tự nói: “Có lẽ thật sự chỉ là một giấc mơ!”

Hắn ngã về sau, nằm lại trên giường, vận lực xoay eo, sau đó, quay đầu nhìn về phía bên cạnh đã sớm không có bóng người.

Mỗi lần tỉnh lại, Bắc Minh đều rời khỏi phòng này, thật không biết sớm như vậy y thức dậy làm cái gì!

Âm Tế Thiên thấy sắc trời ngoài cửa sổ đã sáng, mau mắn ngồi lên đả tọa tu luyện.Lúc này đây, đau đớn lại so với lần trước giảm đi rất nhiều, tuy nhiên, thời điểm cỗ khí kia trở về vị trí cũ, đột nhiên, trước mắt nhảy ra bảy ngọn lửa với các màu sắc khác nhau, phân biệt là đỏ, vàng, cam, lục, lam, chàm, tím. Trong đó ngọn lửa màu đỏ so với các ngọn lửa còn lại lớn hơn một chút, tần suất nhảy lên của nó cũng so các ngọn lửa còn lại nhanh hơn nhiều.Đáy lòng Âm Tế Thiên vừa sợ vừa nghi, sợ là vì hắn không có mở mắt lại có thể nhìn thấy ngọn lửa kia, nghi là vì ngọn lửa bảy màu này rốt cục là thứ gì, vì sao lại xuất hiện trước mắt hắn.

Hắn đè nén nghi hoặc trong lòng, không dám lỗ mãng đột nhiên dừng lại đả tọa hay là mở mắt, rất nhanh, ngọn lửa bảy màu kia chuyển động xoay vòng, tốc độ càng lúc càng mau, tựa như bảy trái banh vải đang quay tròn, hơn nữa, có thể cảm giác được rõ ràng là bọn nó đang hấp thu linh khí mà hắn đả tọa.

Không biết qua bao lâu, ngọn lửa bảy màu dừng lại, trước mắt liền trở về một mảnh đen tối.Âm Tế Thiên chậm rãi mở hai mắt, lúc này, cửa phòng bị người gõ vang, ngay sau đó, tiếng nói lo lắng của Bắc Thận truyền đến: "Thiếu phu nhân, ngài tỉnh sao?"

Âm Tế Thiên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, thời gian của lần đả tọa này so với những lần trước nhiều hơn, cũng khó trách người bên ngoài nóng nảy.

"Tỉnh!"

Bắc Thận thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Nếu thiếu phu nhân đã tỉnh, tiểu nhân liền đi chuẩn bị bữa sáng cho ngài!"

"Tốt!"

Âm Tế Thiên xuống giường xỏ giầy, liền ngay khi ngón trỏ của hắn móc lên mũi giầy, đột nhiên, một tiếng xoẹt xoẹt vang lên.

51. Chương 51: Đều Hỏng

Âm Tế Thiên xuống giường xỏ giầy, liền ngay khi ngón trỏ của hắn móc lên mũi giầy, đột nhiên, một tiếng xoẹt xoẹt vang lên.

Cúi đầu nhìn thấy, khóe mắt không khỏi giật giật liên hồi.

Không phải hắn móc nhẹ nhàng lắm sao, vậy mà mũi giầy lại rách, hơn nữa, còn rớt ra một cả một mảnh, trên mũi giầy cứ như bị ai đó lấy kéo cắt một lỗ hổng.

Âm Tế Thiên vân vê miếng vải rách trong tay, tức giận đến trợn trắng mắt.

Nhất định là tổng quản phụ trách mua giầy của Bắc gia vì kiếm tiền lời bỏ túi riêng mà ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.

Âm Tế Thiên đành phải đổi một đôi khác, lúc này hắn không dám lấy tay móc mũi giầy nữa.Mang giày xong, hai tay chống mép giường mượn lực đứng lên, nhưng ngay khi hắn khởi động thì một tiếng 'rắc' phát ra.

Âm Tế Thiên lập tức nhận ra giường đang lung lay, vội vàng phóng ra ngoài xa, cùng lúc đó, vang lên thật lớn 'rắc ầm ầm'.

Khi hắn quay đầu lại, thì trông thấy chiếc giường cưới to lớn bị gãy thành hai nửa, từ giữa sụp xuống.

Đáy mắt Âm Tế Thiên chợt lóe tức giận.

Móa!

Thế nhưng ngay cả giường cũng dám ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, bộ không sợ khi hắn và Bắc Minh OOXX, vừa làm tới một nửa, giường liền bị bọn họ làm sụp!

Dưới tình huống đó mà bị giật mình, sẽ rất dễ dẫn đến bệnh liệt dương!

Âm Tế Thiên nghĩ đến đây, khóe miệng hơi co rút!

Phắc!

Hắn đang nghĩ cái quái gì vậy? Chẳng qua sụp có cái giường, vậy mà lại liên tưởng đến việc OOXX với Bắc Minh!

Đột nhiên, phía cửa truyền đến tiếng 'binh', cửa phòng bị người dùng sức tông mở, bốn gã hộ vệ xông vào, nhanh chóng đem Âm Tế Thiên bảo hộ sau người.

"Thiếu phu nhân!"

"Thiếu phu nhân, ngài không sao chứ?"

Bốn gã hộ vệ giơ bội kiếm cảnh giác mà đảo mắt bốn phía.

Âm Tế Thiên nhíu mày:“Ta không sao! Chẳng qua giường bị sụp!”

Bốn gã hộ vệ vừa nghe, thì lập tức thở phào một hơi, nhanh tay thu hồi lại bội kiếm.

“Sao lại thế này?”

Bắc Thận vừa rồi đi tìm hạ nhân phân phó chuẩn bị bữa sáng cho Âm Tế Thiên, khi trở về phòng ngủ ở chủ viện thì đập vào mắt là bốn gã hộ vệ đem Âm Tế Thiên bảo hộ sau người, còn cái giường tân hôn vô cùng rắn chắc kia thì lại gãy làm hai nửa.

“Thưa Thận quản sự, chỉ là giường bị sụp!” Một tên hộ vệ trong đó nói.

Bắc Thận giật mình mà nhướng mày, giận dữ nói:“Còn không mau đem giường hỏng khiêng đi ra ngoài, lại đổi một cái khác đến.”

“Vâng!”

Tựa hồ Bắc Thận nghĩ đến cái gì, lại lo lắng dặn dò một câu:“Lần này cần kiểm tra giường cho thật tốt, rồi mới mang về đến, biết chưa?”

“Vâng!”

Lúc này, hạ nhân bưng nước rửa mặt vào tới.

Bắc Thận mau mắn cười với Âm Tế Thiên, nói:“Thiếu phu nhân, rửa mặt trước đi!”

Âm Tế Thiên gật gật đầu, tiếp nhận chén trà súc miệng từ tay hạ nhân, nháy mắt lại nghe tới tiếng ‘két két rắc’, chén sứ hoàn hảo nháy mắt xuất hiện vết nứt, ngay sau đó, ‘xoảng’ một tiếng, cái chén vỡ thành bốn miếng năm mảnh, tính luôn cả nước súc miệng, hoàn toàn đổ vào người hắn.

Nam phó sửng sốt, có chút không biết làm sao nhìn Âm Tế Thiên:“Tiểu… Tiểu……”

Bắc Thận thấy thế, cả giận nói:“Cái tên vô tích sự này, ngươi dám lấy cái chén nứt cho thiếu phu nhân súc miệng!”

“……” Âm Tế Thiên nhìn ngơ ngác chằm chằm những mảnh sứ vỡ kia.

Hắn phát hiện từ thời khắc mang giầy kia, chỉ cần thứ gì bị tay hắn chạm qua, không phải rách, thì chính là nát!

Chẳng lẽ……

Hắn lực đạo đã được cường hóa?

52. Chương 52: Thuốc Dưỡng Thân

Âm Tế Thiên sợ Bắc Thận bọn họ nhìn ra cái gì, kế tiếp, việc rửa mặt hoàn toàn giao cho hạ nhân giúp đỡ.

Bất quá, khi dùng điểm tâm, hắn lại bắt đầu phát sầu!

Lấy thân phận Thiếu phu nhân của Bắc gia, tất nhiên không có khả năng bắt hạ nhân đút hắn ăn uống.

Lại nói, tay hắn tuy rằng bị trật, còn quấn một lớp băng vải rất dày, nhưng cũng không tới nỗi không cầm được muỗng đũa, nhưng mà, lại không thể tự mình làm, hắn sợ hai tay của mình chạm tới cái gì là hỏng cái đó!

Chẳng lẽ muốn hắn phải lấy tay bốc ăn hay sao?

Bắc Thận thấy Âm Tế Thiên chậm chạp không chịu động đũa, tiến lên hỏi:“Thiếu phu nhân, đồ ăn không hợp khẩu vị của ngài sao?”

“Không phải!”

Âm Tế Thiên nhìn đồ ăn thơm ngon ngào ngạt, bụng hắn lại bắt đầu kêu gào.

Ngay tại lúc hắn đang suy xét có nên ăn Tích Cốc đan lấp bụng hay không thì Bắc Minh trở lại.

Bắc Minh vừa vào phòng, liền trông thấy bàn thức ăn chua hề đụng chạm qua, đáy mắt chợt lóe nghi hoặc, đã là giờ Thìn ba khắc, tại sao còn chưa dùng điểm tâm?

"Thiếu gia!" Bắc Thận cung kính gọi một tiếng.

Bắc Minh ngồi vào bên cạnh Âm Tế Thiên, liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn, thản nhiên hỏi:"Không đói bụng?"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt nhìn y, có Bắc Minh tại, hắn lại càng không dám động đũa!

Người này tuy rằng nói không nhiều, nhưng lại vô cùng thận trọng, chỉ sợ có chút gió thổi cỏ lay, liền phát hiện ra hắn không thích hợp ngay.

Âm Tế Thiên mắt nhìn tay phải bị bao thành cái bánh chưng, chợt lóe sáng kiến, đem bàn tay đưa đến trước mặt Bắc Minh:"Tay ta đau, cầm đũa không nổi!"

Ánh mắt Bắc Minh thoáng khựng lại, liếc nhìn cái tay bị bao chặt kia, đôi mắt nhàn nhạt bỗng phản chiếu một chút ý cười.

Hắn cầm lấy đũa và bát được đặt trước mặt Âm Tế Thiên, gắp một chút rau xanh, dùng bát hứng nước đồ ăn không cho nó rơi ra, sau đó, đưa lên miệng Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên ngơ ngác, kinh ngạc nhìn nam nhân đối diện.

"Ăn!" Bắc Minh trong giọng nói thản nhiên kia mơ hồ mang theo cưng chiều không thôi.Âm Tế Thiên mím chặt miệng, nhìn đũa rau xanh, lại nhìn ánh mắt kiên trì của Bắc Minh, một hồi lâu sau, mới há miệng.

Có người tự nguyện hầu hạ hắn, không ăn uổng phí, huống chi hắn thật sự rất đói bụng!Bắc Minh thấy hắn ăn rau xanh mà mình gắp, khóe miệng khẽ cong.

Buông đũa, cầm lấy muỗng nhỏ trong bát, múc lên một chút cháo hoa đưa đến bên miệng Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên uống xong cháo hoa, lập tức nói:"Ta muốn ăn đậu ván!"

Bắc Minh lập tức cầm lấy chiếc đũa gắp đậu ván lên cho hắn.

Bắc Thận đứng ở phía sau nhìn thấy nhất cử nhất động của bọn họ, khó nén được ý cười nơi khóe miệng.

Thiếu phu nhân chần chờ không động đũa, nguyên lai là đợi thiếu gia trở về đút hắn ăn.Bắc Thận hướng năm tên hạ nhân khác đang đứng trong phòng ra hiệu, sau đó, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Trong đại sảnh, không khí vẫn vô cùng hòa hợp, bất quá, thỉnh thoảng truyền ra tiếng oán giận.

"Ta không ăn củ cải, ta muốn ăn đậu ván!"

"Không cho kiêng ăn!" Bắc Minh vẫn khăng khăng giơ miếng củ cải.

Âm Tế Thiên không tình nguyện cắn miếng củ cải trắng, tựa như đối đãi kẻ thù giết cha, hung hăng mà nhai nhai nhai, lại thấy Bắc Minh gắp một miếng củ cải nữa:"Ta đã nói, không ăn củ cải trắng!"

Nếu không phải hắn sợ bị người khác phát hiện năng lực của mình, còn phải chịu thiệt thòi mà ăn món mình không thích hay sao?

Lần này, Bắc Minh không có cứng rắn buộc hắn ăn đồ ăn mà hắn không thích, buông củ cải trắng ra, gắp lên một đũa đậu ván khác.

Âm Tế Thiên lúc này mới vừa lòng há miệng.

Ngay tại lúc Bắc Minh sắp đem đậu ván đút vào trong miệng hắn, hắn tựa hồ nhìn thấy một cái gì đó màu đen bay qua.

Âm Tế Thiên vừa ăn một miệng đậu ván, vừa chớp chớp mắt, thấy Bắc Minh không có bất cứ phản ứng gì, đáy mắt chợt lóe nghi hoặc, chẳng lẽ là hắn nhìn lầm?

Đột nhiên, miệng phát ra tiếng rộp rộp, hình như cắn trúng cái gì đó rất giòn.

Âm Tế Thiên mạnh dừng miệng lại, nhíu mi, tiếp theo, lại thử nhai nhai, mày càng ngày càng nhăn:"Đây là đậu ván gì vậy, sao lại có hai mươi bảy loại cay đắng!"

"Ngươi… Nhận ra được?"

Bắc Minh ngẩn người, thấy hắn muốn phun ra, nhanh chóng cầm lên một muỗng cháo đút vào, ngăn cản hành động của hắn.

Âm Tế Thiên cố nén cay đắng, nuốt cháo xuống miệng, sau đó tức giận hỏi:"Rốt cục ngươi cho ta ăn cái gì?"

Bóng đem vừa rồi, hẳn là Bắc Minh thừa dịp đút đồ ăn cho hắn mà bỏ vào.

Hai mắt Bắc Minh tối sầm lại:"Thuốc dưỡng thân!"

Âm Tế Thiên vừa nghe, cỗ tức giận bỗng bị nghẹn lại trong cổ.

Thuốc dưỡng thân dùng để điều dưỡng thân thể, bình thường chỉ có tu sĩ dưới Trúc Cơ kỳ mới có thể dùng, hơn nữa, trừ tác dụng dưỡng thân ra, còn có công hiệu kéo dài tuổi thọ.

Nguyên lai, trong lòng Bắc Minh vẫn nhớ rõ lời Bắc Vũ phong nói.

Mắt Âm Tế Thiên dâng lên một nỗi phức tạp, nhất thời, không có khẩu vị nữa:"Ta no rồi!"Bắc Minh cũng không kiên trì đút hắn ăn, buông bát đũa, cầm lấy khăn lụa trắng trên bàn lau lau khóe miệng Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên vội vàng né tránh:"Ta tự mình……"

Đang muốn giật lấy khăn lụa, lại đột nhiên nhớ tới hai tay của mình đụng tới cái gì là hư cái đó, đành phải từ bỏ chủ ý.

Tay Âm Tế Thiên khựng lại giữa không trung, có chút bất đắc dĩ nói:"Thôi thì ngươi lau hộ vậy!"

Mắt Bắc Minh chợt lóe, không một tiếng động mà thay hắn lau đi vết dầu.

Động tác của y rất mềm nhẹ, tựa như đang chà lau một báu vật rất là yêu thích, vô cùng cẩn thận, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, khiến Âm Tế Thiên kìm lòng không đậu mà nhìn đến mơ màng.

Bắc Minh buông khăn:"Ta mang ngươi ra phủ đi dạo!"

Âm Tế Thiên giật mình tỉnh táo lại, hắn thế nhưng lại nhìn một nam nhân mà mơ màng, hơn nữa hai lần đều cùng là một người, đây tuyệt đối là một hiện tượng không bình thường.

Hắn rủa thầm một tiếng, tựa như một đào binh, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Đi ra Bắc phủ, Bắc Minh mang Âm Tế Thiên và sáu gã hộ vệ ngồi pháp khí bay đến khu phố sầm uất nhất của Bắc hoàng thành, sau đó, dừng lại ở một hẻm nhỏ không người.

Bắc Minh lấy từ trong không gian ra hai cái đấu lạp có màn che, sau đó đưa một cái tới trước mặt Âm Tế Thiên:"Đội lên!"

Âm Tế Thiên nhìn đấu lạp trong tay hắn, nói:"Ngươi đội giùm ta!"

Khóe mắt Bắc Minh giật giật, cầm lấy đấu lạp thay hắn đội lên đầu, thâm ý nói:"Tay ngươi nghiêm trọng đến vậy?"

Âm Tế Thiên đáp trả:"Nếu không nghiêm trọng thì ngươi sẽ băng dầy như cái bánh chưng vậy chắc?"

Bắc Minh nghe hắn nói lời này, không nhịn nỗi phải phì cười, khóe miệng nhàn nhạt hé ra một nụ cười tựa như hoa sen nở rộ.

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn y tươi cười, không khỏi thốt lên:"Ngươi cười rất là dễ nhìn, vì cái gì không cười nhiều một chút?"

Sáu gã hộ vệ đang vội đội đấu lạp nghe thế, không khỏi dừng lại mà đồng loạt đưa mắt nhìn bọn họ.

Bắc Minh chú ý tới cử chỉ của bọn họ, nhanh chóng thu hồi lại ý cười, đội đấu lạp lên, lôi kéo Âm Tế Thiên đi ra ngoài đầu ngõ.

Sáu gã hộ vệ nhanh chóng đội xong đấu lạp, theo sau hai vị chủ tử rời đi.

Tám người từ trong con hẻm nhỏ đi ra, lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người, khiến người ta không khỏi châu đầu ghé tai suy đoán thân phận của bọn họ, đặc biệt bọn họ đều đội đấu lạp che giấu khuôn mặt, càng làm cho người khác cảm thấy bọn họ rất là thần bí.

Phố xá sầm uất đường cái vô cùng rộng mở, cũng vô cùng náo nhiệt, trừ cửa hàng nằm ở mặt tiền ra, trên ngã tư đường còn bày rất nhiều sạp nhỏ, có bán pháp khí, cũng có bán pháp bảo, yêu thú hoặc là đan dược phù lục, đủ loại kiểu dáng, khiến người ta hoa cả mắt.

"Nhìn thấy dưới tên cửa hàng có chữ Bắc không?" Bắc Minh cúi đầu khe khẽ nói nhỏ bên tai Âm Tế Thiên.

Nghe vậy, ánh mắt Âm Tế Thiên chuyển dời từ những sạp nhỏ sang bảng hiệu của các cửa hàng, vừa nhìn thì thấy, trong mười gian cửa hàng, ít nhất có ba bốn gian là có chữ Bắc, trừ đó ra, còn có bảng hiệu có chữ Lăng, chữ Phong, chữ Hoa, đương nhiên, cũng có bảng hiệu chẳng có chữ phía dưới, bất quá, cửa hàng như vậy thiếu càng thêm thiếu.

"Chữ Bắc cũng là cửa hàng của Bắc gia sao?"() Chú ý: Đoạn này Đào không chắc lắm.

"Uhm! Về sau nếu có thích cái gì đó trong cửa hàng Bắc gia, thì có thể dùng lệnh bài mà lấy đến."

Âm Tế Thiên đảo mặt nhìn, trong cửa hàng toàn là pháp khí pháp bảo, căn bản không có thứ gì mà hắn có thể dùng đến, không khỏi bĩu môi châm chọc:"Nếu ta thích linh thạch trong cửa hàng thì sao?"

"Cũng có thể đến cửa hàng ……" Lời Bắc Minh còn chưa dứt, đột nhiên dừng bước chân.Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn y, tuy rằng cách hai tầng khăn che mặt, nhưng vẫn có thể cảm giác được Bắc Minh đang gắt gao nhìn chằm chằm một chỗ nào đó phía trước.

Hắn không khỏi hiếu kì mà nhìn theo, trừ bỏ các tu sĩ lui tới ở các sạp nhỏ, thì có duy nhất một bóng người thon dài thu hút sự chú ý của hắn.

Đang muốn nhìn rõ bộ dáng của người nọ, thì trước mắt bỗng nhiên đen, bị người dùng tay bưng kín hai mắt.

"Đừng nhìn!" Bên tai là tiếng Bắc Minh trầm thấp lạnh lẽo.

Âm Tế Thiên đầy mình nghi hoặc:"Làm sao?"

Bắc Minh không đáp lại hắn, bất quá, hắn nghe thấy có người nũng nịu hô:"Hiên Viên sư huynh, ngươi đợi ta với!"

53. Chương 53: Hiên Viên Duật

Bắc Minh không đáp lại lời hắn, tuy nhiên, hắn lại nghe thấy một giọng nói nũng nịu vang lên:"Hiên Viên sư huynh, ngươi đợi ta với!"

Mới chỉ nghe thanh âm thôi mà đã có thể khiến nam nhân tâm thần thư sướng, thật không biết dung mạo của vị cô nương kia sẽ như thế nào.

Đặc biệt là Âm Tế Thiên đang bị che hai mắt, lại càng hiếu kì về nữ tử kia.

Sẽ không phải là vì bộ dạng của nàng xinh đẹp tựa thiên tiên, nên Bắc Minh mới che lại hai mắt hắn đấy chứ?

Nếu thật sự là như thế, thì nam nhân gọi Hiện Viên kia thật là đáng hâm mộ, có giai nhân như vậy làm bạn, chết cũng cam lòng!

"Hiên Viên sư huynh, Hiên Viên sư huynh, ngươi đợi ta!" Thanh âm nữ tử vừa tức lại vừa vội, cuối cùng có thể là do bị buộc đến nóng nảy, giận dỗi kêu to:"Hiên Viên Duật!"

Vừa mới nói xong, nháy mắt tiếng ồn ào xung quanh an tĩnh lại.

Hiên Viên Duật?

Âm Tế Thiên sửng sốt!

Đó không là người đã từng cùng với Bắc Minh được xem là đôi tuyệt thế thiên tài – Hiên Viên Duật sao?

Người xung quanh đột nhiên kích động gào to,

"Là Hiên Viên Duật! Thật là Hiên Viên Duật của Thuần Trần phái!"

"Hiên Viên Duật cùng với Bắc gia Minh thiếu gia đều là tuyệt thế thiên tài?"

"Chính là y! Mười năm trước ta từng gặp quay, tuyệt đối sẽ không nhận sai!"

"Không phải y biến mất mười năm sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện? Hơn nữa còn xuất hiện ở Bắc hoàng thành, chắc không phải là y tới tìm Bắc gia Minh thiếu gia chứ?"

"Hẳn là vì Minh thiếu gia mà đến, ngươi xem, Minh thiếu gia vừa trở lại Bắc hoàng thành không lâu, Hiên Viên Duật đã tới đây!"

"Ta tương đối hiếu kì, rốt cục mười năm trước xảy ra việc gì, mà khiến hai tuyệt thế thiên tài mai danh ẩn tích tận mười năm."

"Ta càng hiếu kì là Hiên Viên Duật và Minh thiếu gia có từng tấn chức cảnh giới hay không!"

"Bắc Minh, bỏ tay ngươi ra, ta muốn trông thấy Hiên Viên Duật!" Âm Tế Thiên càng nghe càng hiếu kì, nhưng mà, hai mắt bị Bắc Minh che, muốn nhìn lại nhìn không được, muốn kéo tay y xuống, lại sợ lực đạo đã qua cường hóa làm Bắc Minh bị thương.

Không được, hắn phải tìm biện pháp khống chế tốt lực đạo mới được, tựa như thính giác, nhất định có thể khống chế tự nhiên!

"Ngươi chỉ cần xem ta là được rồi!" Giọng nói Bắc Minh lại lạnh đi vài phần, hơn nữa, ý nghĩa trong lời nói là y cực kì không vui vẻ!

Ta phắc!

Bắc Minh che lại hai mắt hắn, là vì không muốn hắn nhìn Hiên Viên Duật!

Khóe miệng Âm Tế Thiên thoáng co rút:"Ngươi có cái gì để xem? Hiện tại mỗi ngày đối diện với khuôn mặt này của ngươi, chỉ còn kém không biết trên đó mọc bao nhiêu sợi lông mao!"

Bắc Minh thản nhiên nói:"Vậy chờ đến khi ngươi đếm xong trên mặt ta có bao nhiêu sợi lông mao, ta sẽ buông tay!"

Âm Tế Thiên không thể nhịn được nữa, cắn răng nói:"Bắc Minh!"

"Tịch Thiên!" Giọng nói của Bắc Minh chứa sự nghiêm túc mà trước đây chưa từng có:"Về sau có thể cách Hiên Viên Duật xa bao nhiêu thì cứ xa bấy nhiêu!"

Âm Tế Thiên sửng sốt, lộ ra một tia bất đắc dĩ:"Vậy ít nhất ngươi cũng phải cho ta biết bộ dáng y như thế nào, như vậy khi ta nhìn thấy y thì mới biết ai mà tránh ra xa chứ."

Bắc Minh không hề lên tiếng.

Tuy rằng Âm Tế Thiên không nhìn thấy biểu tình của Bắc Minh, thế nhưng hắn có thể cảm giác được cái tay đang che mắt mình xuất hiện một chút buông lỏng, hẳn là đang do dự.

Một lúc sau, Bắc Minh chậm rãi buông hai tay che mắt Âm Tế Thiên xuống.

54. Chương 54: Thí Nghiệm

Trước mắt Âm Tế Thiên vừa sáng trở lại, thì hắn lập tức nhìn về phía trước, lúc này trên đường làm gì còn thân ảnh của Hiên Viên Duật nữa, chỉ nhìn thấy có đám người kia đang vây lấy cửa của một khách ***, còn xì xào bàn tán.

"Muốn đi lên phía trước nhìn xem hay không!" Bắc Minh trầm giọng nói.

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, sao hắn lại nghe ra trong câu kia nồng mùi chua vậy kìa. "Không! Chúng ta tiếp tục đi dạo!" Đúng là Âm Tế Thiên rất tò mò bộ dáng của Hiên Viên Duật, nhưng mà còn chưa tò mò đến nỗi đuổi theo chỉ để nhìn một nam nhân. Lại nói, hiện tại hắn và Bắc Minh một chỗ, sớm hay muộn thì cũng có ngày nhìn thấy được Hiên Viên Duật. Cho nên hắn cứ vuốt lông Bắc Minh đã, để sau này dễ dàng cạy miệng chuyện giữa y và Hiên Viên Duật, thỏa mãn tính bát quái của mình.

Bắc Minh thấy hắn không có nhất quyết nhìn mặt Hiên Viên Duật, khóe miệng kéo lên, dắt tay Âm Tế Thiên đi vào một trong các cửa hàng của Bắc gia.

Chưởng quầy đang đứng chào hỏi khách khứa thì liếc mắt nhìn thấy một đám người mang đấu lạp đi vào của hàng, khuôn mặt tươi cười vội tiếp đón, khách khí nói: "Các vị khách quan, chúng ta nơi này bán đủ các loại yêu đan và các loại phù chú, không biết…"

Không để chưởng quầy nói xong, Bắc Minh hướng chưởng quầy xốc lên một góc khăn che mặt. Chưởng quầy nhìn thấy khuôn mặt giấu sau khăn che mặt, lập tức biểu tình trở nên cung kính: "Thỉnh vào bên trong!" Bắc Minh gật đầu.

Âm Tế Thiên biết y có chính sự muốn nói, vội mở miệng: "Ta nghĩ ở ngoài này nhìn xem!"

Bắc Minh dừng bước lại: "Ngươi thấy thích yêu đan hay phù chú nào thì nói tiểu nhị trực tiếp ghi sổ lại là được!"

Chưởng quầy nhìn ra Bắc Minh rất coi trọng Âm Tế Thiên, nhanh chóng dặn dò tiểu nhị trong *** vài câu, liền mang Bắc Minh và Bắc Đấu đi vào bên trong, còn lại năm tên hộ vệ thì canh giữ ở cửa cửa hàng.

Âm Tế Thiên tùy ý đi lại trong *** dạo một vòng, sau đó đứng trước quầy bày yêu đan, lập tức có tiểu nhị tiến lên giới thiệu: "Vị khách quan này, chỗ này chúng ta chỉ bày yêu đan cấp một và cấp hai, nếu ngài muốn mua yêu đan cấp ba trở lên, chúng ta có thể đem yêu đan ra cho ngài nhìn một chút" Yêu đan cấp một và cấp hai đều là đoạt được trên người yêu thú chưa mở linh trí, cho nên rất phổ biến, bình thường dùng cho yêu thú tăng tu vi lên cấp ba, hoặc là tu sĩ không mua được yêu đan cao cấp thì dùng nó để tự cường hóa khí pháp bảo của mình. Yêu đan cấp một và cấp hai giá cả rẻ, nên đặt trên quầy cũng chỉ để làm như hàng mẫu, đối với những thương gia buôn bán lớn mà nói, có người mua thì đương nhiên là tốt, không có người mua cũng không sao.

Âm Tế Thiên chỉ vào sau bình phong ở trong ***, chỗ góc khách nhân uống trà, nói: "Ngươi giúp ta lấy yêu đan cấp một để ở đó" Tiểu nhị đã được chưởng quầy phân phó phải đối đãi tốt với vị khách này cho nên dù trong lòng có nghi hoặc, tuy nhiên cũng không dám chậm trễ, cầm lấy yêu đan cấp một để ở vị trí Âm Tế Thiên chỉ.

Âm Tế Thiên đuổi tiểu nhị đi, xác định phụ cận không có người, liền chậm rãi giơ tay lên hướng về phía yêu đan, tập trung linh lực, hắn có thể rõ ràng cảm giác được lòng bàn tay trái có tập trung một cỗ sức lực mạnh mẽ. Hắn thử phân tán lực lượng thì cỗ mạnh mẽ kia cũng rút đi, thấy thế hắn vội vàng cầm lấy yêu đan trên bàn lên xem. Không có vỡ! Âm Tế Thiên lộ ra mỉm cười vui sướng, quả nhiên, lực đạo có thể tùy theo khống chế của mình. Lập tức, hắn lại lo lắng yêu đan so với những vật bình thường khác cứng hơn, hắn đành phải lấy ghế dựa bên cạnh làm thí nghiệm, xác định hắn thật có thể khống chế tốt lực đạo của mình, lúc này mới dừng lại. Ngay lúc hắn cao hứng mà đem yêu đan đùa nghịch trong lòng tay, tựa hồ mới nhớ ra chuyện gì, tươi cười nhất thời ngưng lại trên mặt.

55. Chương 55: Thí Nghiệm (2)

Nhớ rõ ngày đó, vú Trương đưa cho hắn yêu đan cấp tám để kiểm tra, sau khi hắn đụng vào yêu đan, yêu đan không chỉ dính cứng vào lòng bàn tay hắn mà hắn còn cảm thấy một dòng nước ấm theo đó chui vào cơ thể, tuy nhiên yêu đan cấp một thì không có phát sinh chuyện này. Chẳng nhẽ cấp bậc yêu đan khác nhau cho nên xuất hiện phản ứng khác sao?

Âm Tế Thiên đứng lên, đi về phía quầy bày yêu đan. Bên trong được bày không dưới trăm khối yêu đan cấp thấp, lớn nhỏ có đủ, sắp xếp chỉnh tề. Mỗi một viên yêu đan hắn đều sợ một lần, nhưng không có phát sinh chuyện như hôm thí nghiệm.

Tiểu nhị vẫn luôn chú ý hành động của Âm Tế Thiên, thấy Âm Tế Thiên nhăn chặt mày lại như gặp chuyện gì khó xử, gã nhanh chóng chạy lại hỏi: "Khách quan không hài lòng với yêu đan này sao?"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ nói: "Cho ta xem yêu đan cấp ba!"

Tiểu nhị lập tức từ sau viện mang tới một viên yêu đan cấp ba, cung kính đưa đến trước mặt Âm Tế Thiên: "Đây là yêu đan cấp ba của Nham băng thú!"

Âm Tế Thiên vừa mới đem viên yêu đan cấp ba cầm lên, lập tức cảm giác được sự khác nhau của yêu đan cấp ba và yêu đan cấp hai, hơn nữa, chuyện xảy ra tiếp theo giống y như ngày đó cầm yêu đan cấp tám, yêu đan gắt gao dính vào lòng bàn tay hắn, cũng có một cỗ khí lạnh len lỏi vào theo. Hắn liếc mắt nhìn tiểu nhị vẫn đang chằm chằm xem mình, không bối rối nói: "Ta muốn khối yêu đan này, trừ cái này ra, ngươi thay ta chọn hai viên yêu đan cấp một và một viên cấp hai!"

"Dạ!"

Thừa dịp tiểu nhị chọn yêu đan, Âm Tế Thiên nhanh chóng kéo yêu đan cấp ba đang dính chặt vào lòng bàn tay mình ra, sau đó ném vào trong túi Càn Khôn. Tiểu nhị cười đưa qua yêu đan: "Chưởng quầy có phân phó, ngài mua hàng hóa trong *** thì đều ghi lại vào sổ."

Âm Tế Thiên tiếp nhận túi yêu đan, hỏi: "Nơi này của các ngươi có nhà xí không?"

Sáng nay điểm tâm là cháo, cho nên mới muốn đi vệ sinh. Tiểu nhị sửng sốt, trong mắt lộ ra tia đánh giá, gã liếc nhìn đến bên hông của Âm Tế Thiên có treo lệnh bài khắc hai chữ Bắc gia, trên mặt lần thứ hai lộ ra mỉm cười: "Ngài đi theo ta!"

Âm Tế Thiên đi theo tiểu nhị vào hậu viện của cửa hàng. Tiểu nhị vừa đi vừa nói: "Bình thường đều ít người dùng nhà xí, cho nên nhà xí dựng ở một nơi khá xa"

Người tu chân thường không ăn ngũ cốc hoa màu, tất nhiên là rất ít người sẽ dùng đến nhà xí, đối với nhà xí cũng không coi trọng cho nên đều xây dựng xa được bao nhiêu thì xa bấy nhiêu. Tiểu nhị đưa Âm Tế Thiên đến góc tận cùng của hậu viện liền rời khỏi. Âm Tế Thiên nhìn nhà xí cỏ mọc thành bụi, đôi mày lại bắt đầu nhíu chặt.

Nhà xí thập phần đơn sơ, phía trên không có đỉnh che mưa che nắng, chỉ có hơn mười tấm ván gỗ tùy ý dựng lên, duy nhất cảm thấy may mắn chính là bên trong không có tản mát ra mùi vị khó ngửi, có thể thấy được bình thường không ai dùng đến nơi này.

Âm Tế Thiên rốt cục không nín được nữa, đành phải đi vào. Mới vừa cởi quần xả nước, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau. Ngay sau đó trên đỉnh đầu vang lên tiếng ba ba. Âm Tế Thiên ngẩng mạnh đầu, liền nhìn thấy hai bóng người thẳng tắp đứng ở hai bên trái phải của tấm ván gỗ.

56. Chương 56: Thôn Phách

Trong nhát mắt, trời đất cây cỏ đều đồng loạt im lặng, chỉ có trong nhà xí đơn sơ phát ra tiếng xả nước. Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn hai người trên đỉnh đầu, song phương giơ pháp khí giằng co, giương cung bạt kiếm, khí thế bức người, hết sức căng thẳng.

Ta phắc!

Đây là cái loại tình huống gì? Đánh nhau đến nỗi lôi kéo sang tận nhà xí?

Lúc này, hai người trên kia không hẹn mà cùng cúi đầu, ánh mắt hướng qua chỗ phát ra thanh âm nhìn xuống.

"Mẹ nó! Chưa thấy qua nam nhân đi tiểu bao giờ sao?"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, nhanh chóng kéo quần lên, chạy ra ngoài nhà xí, xoay người nhìn hai nam nhân đứng trên kia. Lúc này, hắn mới nhìn rõ hai khuôn mặt, một người trong đó mặc áo màu đen, đeo mặt nạ màu trắng, khiến người ta cảm thấy y vừa thần bí lại cao quý, một người thì mặc quần áo thuần trắng, khuôn mặt tuyệt mỹ, tay cầm sáo bạch ngọc, giống như tiên nhân hạ phàm.

Âm Tế Thiên đã cho rằng trên đời này, thực khó có ai so sánh được với Bắc Minh, nhưng nam tử áo trắng trước mặt này, dụng mạo ngang ngửa Bắc Minh. Nếu như nói Bắc Minh là một đóa mẫu đơn rực rỡ, như vậy, nam tử áo trắng chính là một đóa sen thanh tao.

"A!" Khóe miệng nam tử áo trắng hơi nhếch lên, khoảnh khắc ấy, hoa cỏ trong đất trời đều phải vì y mà ảm đạm nhạt nhòa. Lập tức, y lại xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía người áo đen, ánh mắt ôn nhuận như ngọc cũng trở nên lợi hại hơn: "Vị đạo hữu này,vì sao lại đánh lén ta?"

Nam nhân áo đen mỉm cười ác ý: "Ta chỉ là muốn xem xem, tuyệt thế thiên tài Hiên Viên Duật được thế nhân xưng tụng, rốt cục có bao nhiêu bản lĩnh mà thôi"

Lời nói ra, loan đao trong tay cũng theo đó hướng nam tử áo trắng đánh tới, nam tử áo trắng không né không tránh, nghênh diện mà tiếp chiêu, rất nhanh hai cái bóng người đánh đến khó phân ai với ai, chẳng rõ ràng cao thấp.

Hiên Viên Duật?

Âm Tế Thiên giật mình nhìn hai bóng người đánh nhau, nam tử áo trắng kia chính là Hiên Viên Duật?

Mẹ nó!

Hắn cho rằng phải đợi ít nhất là vài ngày nữa mới có thể nhìn thấy Hiên Viên Duật, như thế nào cũng không nghĩ tới, nhanh như vậy, ở trong tình huống xấu hổ này, mà gặp Hiên Viên Duật, may mắn hắn có đội đấu lạp, nếu không, thật sự là làm xấu mặt của Bắc Minh rồi. Âm Tế Thiên xem bọn họ càng đánh càng kịch liệt, hơn nữa thân thủ của người áo đen kia thập phần quỷ dị, từng chiêu đều tàn nhẫn trí mạng, vừa thấy liền biết không phải người chính phái, bất quá, hắn càng nhìn càng cảm thấy người áo đen có chút quen thuộc.

Âm Tế Thiên đào lại ký ức của mình, đột nhiên một bóng dáng từ trong óc xẹt qua. Hắn không khỏi sửng sốt, người mặc áo đen kia là đệ tử nổi danh của Quỷ Tu phái – Thôn Phách!

Tịch Thiên đã từng gặp Thôn Phách một lần tại Tiên cảnh Thử Luyện, tuy nhiên cũng chưa từng trực tiếp đối mặt, cũng không có nói với nhau một câu. Bất quá người này tâm ngoan thủ lạt, tàn nhẫn vô tình, làm việc không theo bài bản, y thích nhất là cắn nuốt hoặc chiếm đoạt hồn phách của người tu chân để tăng cao tu vi của mình. Âm Tế Thiên cảm thấy mình không có khả năng cùng y đánh nhau, cho nên tốt nhất là tránh xa hai người kia một chút, bất quá, vừa mới cnhích người một chút, đột nhiên ầm một cái, trước người khoảng ba thước bị đánh một cái hố to.

57. Chương 57: Nhàm Chán Đến Cực Điểm

"Vị đạo hữu kia vì sao lại phải vội vàng rời đi, chúng ta ai thắng ai thua ngươi còn phải ở lại để làm chứng chứ!"

Thôn Phách cười nham hiểm, múa đao càng lúc càng nhanh, càng lúc càng sắc bén, toàn thân tản mát một hơi thở tàn độc

"Nhàm chán đến cực điểm!" Hiên Viên Duật thản nhiên lộ ra một tia khinh thường, công kích hóa thành phòng bị, gặp chiêu phá chiêu, từng bước thoái nhượng, có ý muốn thu tay lại. Thôn Phách híp mắt uy hiếp

nói: " Hiên Viên Duật, nếu ngươi không cùng ta dồn toàn lực phân thắng bại, ta liền giết đám sư huynh đệ đồng môn đã cùng ngươi đến Bắc hoàng thành."

"Sống chết của bọn họ đâu có liên quan tới ta!"

Hiên Viên Duật đột nhiên phát động toàn lực, đem Thôn Phách bức lui hơn mười trượng, thừa cơ xoay người bay nhanh rời đi. Đến khi Thôn Phách ổn định được lại thân mình, lúc y ngẩng đầu lên thì đã sớm không nhìn thấy bóng dáng Hiên Viên Duật. Đáy mắt y hiện lên vẻ trào phùng, khi chiếu đến thân ảnh đang muốn thoát khỏi hậu viện kia, con ngươi nham hiểm kia lập tức hiện lên vẻ hưng trí. Thân hình lóe lên một cái, trong chớp mắt đã đứng trước mặt Âm Tế Thiên, chặn đường hắn lại. Thôn Phách giơ mũi đao để lên cổ họng Âm Tế Thiên, mỉm cười tà mị: "Nếu Hiên Viên Duật chạy, như vậy ngươi liền chơi với ta đi.

Âm Tế Thiên cảm thấy chỗ yết hầu lành lạnh, trong lòng không ngừng mắng Hiên Viên Duật, mà bên ngoài lại tỏ vẻ bình tĩnh hỏi: "Ngươi muốn chơi cái gì?"

Nếu bị Thôn Phách nắm trong tay, như vậy cũng chỉ có thể dùng trí chứ không thể dùng sức mà địch lại y được.

"Chỉ cần ngươi đánh thắng ta, ta liền thả ngươi rời đi, nếu không, mạng của ngươi sẽ là của ta!"

Lời vừa dứt, Âm Tế Thiên lập tức cảm thấy cổ yết hầu truyền đến một tia đau đớn: "Thật sự chỉ cần ta thắng thì ngươi sẽ để ta rời đi bình yên vô sự?"

Thôn Phách cười khẽ: "Đương nhiên! Chỉ cần ngươi thắng ta, ta sẽ để ngươi rời đi bình yên vô sự!"

Ánh mắt Âm Tế Thiên hơi lóe, nâng lên tay phải bị băng bó thật dày, năm ngón tay nắm lấy lưỡi đao: "Vậy ngươi trước tiên có thể thu đao lại không, bằng không, ngươi thắng cũng chẳng anh hùng".

Thôn Phách trêu tức nói: "Ta thử nhìn xem, ngươi làm cách nào thắng được ta!"

Ngay tại lúc y chuẩn bị thu hồi đao, Âm Tế Thiên đột nhiên bắt lấy đao vung mạnh một cái. Thôn Phách phản ứng không kịp, nháy mắt cả người bị ném vút ra ngoài sân, giống như sao băng xẹt qua bầu trời nhoáng lên rồi biến mất.

Âm Tế Thiên khiếp sợ nhìn tay phải của mình, hắn cho rằng nhiều nhất chỉ có thể đem Thôn Phách ném ra khoảng hơn năm trượng, không nghĩ tới cường hóa sức mạnh xong, có thể hung hãn đến như vậy. Trước kia còn lo lắng không có cách nào đem những tu sĩ như Thôn Phách ném ra xa, dù sao dám công kích Hiên Viên Duật, tu vi nhất định không dưới Kim Đan kỳ. Có lẽ đã đến đỉnh cao của Kim Đan kỳ, hoặc là cảnh giới cao hơn, bằng không sao có thể cùng Hiên Viên Duật ngang tài ngang sức, trừ phi Hiên Viên Duật cố ý nhường Thôn Phách, hoặc là tu vi bị sụt giảm.

Âm Tế Thiên nhướng mắt cười cười.

Sáng nay mới vừa cường hóa sức mạnh, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể phát huy công dụng, cái vung tay này, so với một chiêu bức lui Thôn Phách của Hiên Viên Duật, còn muốn mãnh liệt hơn.

Xem ra, cường hóa sức mạnh cũng không phải chuyện vô dụng. Âm Tế Thiên buông xuống tay phải, lo lắng Thôn Phách sẽ trở về tìm hắn tính sổ cho nên không dám lưu lại, tức tốc chạy trở lại tiền viện. Mới vừa bước vào cửa tiền viện, liền nhìn thấy Bắc Đẩu lo lắng chạy về phía hắn.

58. Chương 58: Yêu Đan Và Đá Vụn

Mới vừa bước vào cửa tiền viện liền nhìn thấy Bắc Đẩu lo lắng chạy về phía hắn.

"Thiếu phu nhân, thân mình thiếu gia đột nhiên không khỏe, chúng ta cần phải quay trở lại Bắc gia ngay"

Âm Tế Thiên vừa nghe, đáy mắt hiện vẻ sốt ruột mà ngay cả hắn cũng không phát hiện: "Xảy ra chuyện gì?"

Hắn không tự chủ được mà bước nhanh hơn, theo Bắc Đẩu đi vào trong phòng Bắc Minh đang nghỉ.

"Sự tình rất đột ngột, chúng ta cũng không rõ ràng lắm tình trạng của thiếu gia!"

Âm Tế thiên vừa vào trong phòng, liền nhìn thấy Bắc Minh nằm trên ghế không nhúc nhích y như người đã chết rồi, tim nhất thời đều trùng xuống. Hắn có chút gấp gáp gọi một tiếng: "Bắc Minh!"

Âm Tế Thiên không phát hiện lúc mình gọi tên người kia thanh âm đều run lên. Hắn nhanh chóng tiến lên ôm lấy nam tử nằm ở trên ghế, xoay người trầm giọng nói với Bắc Đẩu: "Chúng ta hồi phủ!"

"Dạ!" Bắc Đẩu vội vàng lấy ra pháp khí, mang theo Âm Tế Thiên và Bắc Minh rời khỏi cửa hàng. Bọn họ vừa đi, chưởng quầy vẫn luôn canh giữ bên người Bắc Minh nhất thời thở ra một hơi, thiếu gia ở trong cửa hàng hắn xảy ra bất trắc gì, quản sự như hắn còn không nhanh cuốn gói bỏ của chạy lấy người.

Hắn quay trở lại cửa hàng, hỏi tiểu nhị trước đó đã được phân phó hầu hạ tốt Âm Tế Thiên: "Này, vị công tử kia mua cái gì vậy?"

Tiểu nhị nhanh chóng nói: "Một viên yêu đan cấp ba, hai viên yêu đan cấp hai mà một viên yêu đan cấp một!"

"Chỉ có vậy?" Chưởng quầy có chút khó tin hỏi lại, hắn cho rằng khách quý của thiếu gia ở trong *** chọn đồ vật quan trọng, không nghĩ tới đều là một ít vật không đáng giá tiền.

"Đúng vật!"

Chưởng quầy phát phất tay ý bảo tiểu nhị tiếp tục làm việc sau đó đi quanh cửa hàng một vòng. Rất nhanh, ánh mắt dừng lại ở quầy bày yêu đan, nguyên bản của yêu đan là trong suốt, hiện giờ lại phát ra quang mang màu xanh, khiến cho hắn khiếp sợ hơn chính là hơn trăm viên yêu đan đều đồng thời sáng lên. Chưởng quầy nhanh chóng gọi lại tiểu nhị kia, chỉ vào yêu đan trên quầy hỏi: "Hôm nay có bao nhiêu người chạm qua chỗ yêu đan này?"

Tiểu nhị từ khi từ hậu viện trở về liền luôn bận rộn tiếp đón khánh khứa căn bản không có chú ý tới biến hóa của yêu đan, hiện tại bị chưởng quầy hỏi như vậy mới phát hiện dị trạng của yêu đan, trên mặt cũng không khỏi lộ ra kinh ngạc: "Trừ bỏ tiểu nhân ra, cũng chỉ có vị công tử kia"

"Tất cả chỗ yêu đan kia ngươi đều chạm qua?"

Tiểu nhị vội vàng xua tay: "Tiểu nhân không có chạm qua, là vị công tử kia tò mò gì đó mỗi viên yêu đan hắn đều sờ thử một lần"

Chưởng quầy nhíu mày thấp giọng: "Thật sự là kỳ quái!"

Yêu đan cấp một và hai cùng lắm chỉ có thể thí nghiệm lực tương tác của Ngự thú sư cấp thấp, nếu gặp được Ngự thú sư ở trên bậc trung cấp, yêu đan cấp một và hai không thể thí nghiệm được năng lực của đối phương. Hiện giờ yêu đan trước mặt phát ra ánh sáng xanh lục, có thể nói người từng đụng vào chúng là Ngự thú sư cấp hai, chính là Ngự thú sư cấp hai cũng không có năng lực làm cho hơn trăm viên yêu đan cùng sáng lên một lúc. Ngự thú sư có thể làm cho hơn một trăm viên yêu thú sáng lên, chứng minh hắn có thể cùng lúc khống chế hơn một trăm con yêu thú, loại bản lĩnh này chỉ có Ngự thú sư trên cấp bảy mới có thể làm được.

Chưởng quầy nghĩ nát óc cũng không tìm ra được nguyên nhân trong đó, chỉ có thể giải thích khách quý của thiếu gia trong phương diện này rất có tiềm lực, có thể sẽ trở thành Ngự thú sư cấp tám. Khó trách thiếu gia lại coi trọng hắn như vậy!

Âm Tế Thiên căn bản không biết chuyện gì phát sinh ở cửa hàng, trong lòng chỉ vội vã muốn đem Bắc Minh quay lại phủ. Hiện nay khuôn mặt của người trong ***g ngực hắn không có một chút huyết sắc, môi tái nhợt, thân mình lạnh băng, nếu không phải vẫn còn chút hơi thở rất nhỏ, hắn sẽ cho rằng hắn đang ôm người chết. Âm Tế Thiên chưa từng gặp qua Bắc Minh suy yếu như vậy, chỉ thấy mỗi lần thân thể y khó chịu sắc mặt cũng hơi tái nhợt, trên trán có mồ hôi mà thôi.

"Tịch Thiên!" Đột nhiên người trong ngực phát ra một tiếng mỏng manh khô khốc. Âm Tế Thiên nhanh chóng cúi đầu nhìn, chỉ thấy Bắc Minh cố hết sức mở to hai mắt. Hắn cũng không hỏi người kia thân thể có chỗ nào khó chịu hay không, chỉ liếc mắt một cái rồi thản nhiên nói: "Ta thấy Hiên Viên Duật rồi!"

Vừa mới nói xong, liền cảm thấy người trong ngực động một cái. Khóe miệng Âm Tế Thiên khẽ cong lên: "Y thực sự là một nam nhân đẹp đến không thể đẹp hơn! Giống như tiên xuống trần!"

Hắn không biết vì cái gì lại nói với Bắc Minh chuyện hắn gặp Hiên Viên Duật, chính là cảm giác được người trong ngực động đậy hắn lại cảm thấy vui vẻ, tóm lại hắn không thích Bắc Minh nằm im lìm một chỗ.

"Nếu ta là một cô nương, ta nhất định muốn gả cho y!"

Hắn cũng không biết vì sao mình lại nói như vậy với Bắc Minh, thực ra khi nhìn thấy Hiên Viên Duật, hắn cũng không có kinh ngạc hay say mê như lần đầu nhìn thấy Bắc Minh, cũng không có như Bắc Minh hấp dẫn ánh mắt của hắn.

"Thiếu phu nhân đã tới rồi ạ!"

Bắc Đẩu đem pháp khí hộ tống đến tận cửa Bắc phủ, nhanh chóng tiếp nhận Bắc Minh trong tay Âm Tế Thiên tiến vào phủ, nháy mắt bóng người biến mất sau đại viện.

Âm Tế Thiên muốn đi lên đuổi theo lại bị năm tên hộ vệ đi phía sau cản đường lại.

"Thiếu phu nhân, hiện tại đã là buổi trưa, là thời điểm nên dùng cơm trưa!"

Âm Tế Thiên liếc mắt trừng bọn họ một cái, lúc này hắn nào có tâm tư mà đi ăn cơm trưa? Bất quá, hắn không phải là quá quan tâm tới Bắc Minh đó chứ? Hắn như vậy thật không thích hợp. Âm Tế Thiên thu hồi động tác, khó hiểu mà nhăn mày lại, quyết định đem sự tình Bắc Minh vứt ra sau đầu, trở lại Minh Thăng viện để dùng bữa. Bắc Thận nhìn thấy Âm Tế Thiên trở về, vội vàng tươi cười tiến lên đón tiếp, nhận lấy đấu lạp Âm Tế Thiên đưa đột nhiên kinh dị kêu lên một tiếng: "Thiếu phu nhân, cổ ngài vì sao lại có vết máu vậy?"

Âm Tế Thiên vừa nghe, vươn tay sờ cổ mình lập tức truyền đến cám giác đau đớn mới nhớ tới lúc hất Thôn phách thì bị thanh đao liếm qua một chút.

"Không có gì, bôi thuốc là đỡ rồi!"

Bắc Thận nhanh chóng đem thuốc trị thương ra, sau đó nhìn thấy mảnh vải băng ở tay phải Âm Tế Thiên bị cắt, quan tâm hỏi: "Thiếu phu nhân, ngài có muốn băng lại tay lần nữa không?"

Nghe vậy, Âm Tế Thiên đưa tay lên nhìn, băng vải đã bị cắt đứt, mảnh vải bị bao cứng ngắc cũng dần lỏng lẻo. Đây là khi hắn nắm lấy loan đao của Thôn Phách, loan đao kia có vẻ rất sắc bén, nếu không phải Bắc Minh băng tay hắn thành một cái bánh chưng, hắn cũng không dám lỗ mãng nắm cây loan đao của Thôn Phách ném đi, bằng không thì tay hắn chắc chắn sẽ bị cắt đứt một nửa.

"Không cần!"

Âm Tế Thiên cởi bỏ mảnh vải, cầm lấy thuốc mỡ bôi lên vết thương ở hầu kết, rất nhanh cảm giác đau đớt biến mất như chưa từng xuất hiện. Không bao lâu, hạ nhân đem bữa trưa tiến vào Minh Thăng viện. Âm Tế Thiên nhìn số đồ ăn phong phú kia thì lại không có khẩu vị, bất quá lại cảm thấy tò mò trên bàn so với trước kia nhiều hơn ba đĩa thịt: "Vì sao lại có thêm thịt vậy?"

Bắc Thận khẽ cười nói: "Đây là thiếu gia đặc biệt dặn tiểu nhân vì thiếu phu nhân chuẩn bị"

Bắc Minh?

Âm Tế Thiên nhăn nhăn mày, không phải là tiểu thí hài kia nói cho y biết đó chứ! Cũng không biết thân thể y hiện tại có chuyển biến tốt hơn chưa? Âm Tế Thiên đỡ trán, hắn vì sao lại nhớ tới Bắc Minh! Hắn để đũa xuống: "Ta tạm thời không có khẩu vị, đều dọn hết đi!"

"Dạ!"

Âm Tế Thiên đứng dậy trở về phòng, trong nhất thời cũng không biết phải làm gì, đành phải nằm xuống chiếc giường vừa mới mang đến, giống như đứa nhỏ vì nhàm chán mà lăn qua lăn lại. Sau đó tựa hồ nhớ tới sự tình gì, bật ngồi dậy vội vàng từ túi Càn Khôn lấy ra yêu đan mua trong cửa hàng. Lúc hắn lấy ba khối yêu đan ra, cả người không khỏi sửng sốt. Nguyên bản của yêu đan là hình tròn trong suốt, hiện giờ vỡ thành hơn mười khối đá vụn màu trắng.

"Nát rồi!" Âm Tế Thiên có chút khó có thể tin vào mắt mà sờ vào mấy viên đá vụn kia. Không phải là chỉ có hút hết tu vi của yêu đan thì yêu đan mới có thể biến thành đá vụn sao? Tuy nhiên hắn không có hút

đi tu vi của yêu đan, yên đan sao lại vỡ thành đá vụn? Chẳng nhẽ lúc vú Trương đưa tới yêu đan cấp tám cũng là bị hắn biến thành đá vụn?

Cái này… Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Trong đầu Âm Tế Thiên tràn đầy nghi hoặc, tuy nhiên lại không biết tìm tới ai mà hỏi thì mới tốt! Chỉ có thể giấu ở trong lòng, chờ về sau tự mình tìm đáp án.

Vào đêm, Âm Tế Thiên vẫn không có chờ được đến khi Bắc Minh trở lại Minh Thăng viện. Hắn từng hỏi Bắc Thận tình hình, tuy nhiên một hỏi ba không biết! Muốn tìm sáu tên hộ vệ bên người Bắc Minh để hỏi cho rõ ràng, nhưng lật tung đại viện của Hoành trưởng lão cũng không tìm thấy bọn họ. Tận cho đến khi đêm đã khuya, khuôn mặt Bắc Dực Đồng sưng xỉa đen xì mò tới, vội vã chạy vào trong phòng, nhìn thấy Âm Tế Thiên nằm trên giường nhưng không có ngủ, nhanh chóng cởi giày, sau đó bò lên giường, cả người nằm úp lên trên người Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên thiếu chút nữa bị nhóc ép tới không thở nổi, tức giận hỏi: "Ngươi làm gì?"

Kỳ thực trong lòng hắn rất cao hứng vì Bắc Dực Đồng tới, ít nhất hắn có thể từ miệng của tiểu thí hài này hỏi được tình huống của Bắc Minh. Bắc Dực Đồng ghé vào trên người của hắn, dùng hai tay giữ mặt Âm Tế Thiên, trầm giọng hỏi: "Ngươi thực sự nhìn thấy Hiên Viên Duật!"

Âm Tế Thiên hồ nghi liếc mắt nhìn hắn một cái: "Đúng vậy! Làm sao?"

Hắn như thế nào cảm thấy tiểu thí hài này đang nóng giận? Có nhìn thấy Hiên Viên Duật hay không thì liên quan gì tới nhóc?

59. Chương 59: Người Không Thể Nhìn Mặt Ngoài

Mày Bắc Dực Đồng nhăn lại: "Ngươi cảm thấy hắn như thế nào?"

"Còn có thể thế nào? Hắn lớn lên thật tuấn mỹ!" Âm Tế Thiên tùy ý đáp.

Âm Tế Thiên bất quá cũng mới nhìn thấy mặt Hiên Viên Duật, một câu cũng chẳng nói được với nhau, còn có thể thấy người ta như thế nào? Bất quá, từ câu "sinh tử của bọn họ không liên quan đến ta" mà Hiên Viên Duật nói, có thể thấy người này tương đối lạnh lùng, tựa như hết thảy sự vật đều không quan hệ tới y. Đương nhiên, cũng có thể câu nói kia của y là do y chẳng thèm để tâm đến uy hiếp của người kia.

Bắc Dực Đồng vừa nghe, rất không thoải mái mà đem mặt chôn ở cần cổ Âm Tế Thiên, không được tự nhiên nói: "Ngươi không thể đánh giá con người ở mặt ngoài, nội tâm cũng rất quan trọng!"

"Đương nhiên, cái kia…"

Giờ phút này trong lòng Âm Tế Thiên chỉ muốn hỏi chuyện Bắc Minh, cũng không chờ hắn kịp mở miệng hỏi thì đã bị Bắc Dực Đồng ngắt lời, nói: "Có vài người lớn lên càng xinh đẹp, lại càng âm hiểm dối trá!"

"Ta biết!" Âm Tế Thiên đồng ý quan điểm của nhóc: "Ngươi…"

"Cho nên, ngươi về sau tránh xa Hiên Viên Duật một chút!" Lúc Bắc Dực Đồng nói đến ba chữ Hiên Viên Duật ngữ khí rất cao, thậm chí còn có cảm giác nghiến răng nghiến lợi.

Hai bên thái dương Âm Tế Thiên nhất thời xuất hiện vài cái hắc tuyến: "…"

Hắn rốt cục hiểu rồi! Nguyên lai tiểu thí hài này tới là để giúp Bắc Minh tẩy não hắn! Khuôn mặt trẻ con của Bắc Dực Đồng nghiêm túc, bá đạo nói: "Nhớ kĩ, cách xa hắn một chút!"

Âm Tế Thiên nhìn nhóc thở phì phì, khuôn mặt nhỏ nhắn, cái miệng be bé đô đô, thấy thế nào cũng rất đáng yêu, nhịn không được hỏi đùa nhóc: "Ngươi lấy thân phận gì mà muốn ta cách xa Hiên Viên Duật ra?"

Bắc Dực Đồng chăm chăm nhìn hắn, môi nhỏ hết đóng lại mở, muốn nói cái gì lại nói không nên lời, một bộ muốn nói lại thôi. Âm Tế Thiên không đùa nhóc nữa, híp mắt cười cười, hỏi: "Thân thể Bắc Minh như thế nào rồi?"

"Ngươi… ngươi quan tâm y sao?" Trong mắt Bắc Dực Đồng hiện lên vẻ cổ quái.

Đáy mắt Âm Tế Thiên thoáng chút xấu hổ, không phủ nhận mà phát ra một tiếng ừ hử. Lúc này khuôn mặt Bắc Dực Đồng nảy lên vẻ vui sướng, nhanh chóng cúi xuống, lúc chỉ cách đôi môi của Âm Tế Thiên có nửa tấc thì đột ngột dừng lại, sau đó hơi hơi nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng hắn một cái.

"Này! Ta quan tâm Bắc Minh chứ không phải ngươi, ngươi kích động cái gì?"

Âm Tế Thiên hơi sửng sốt, tức giận đưa tay ra búng trán của nhóc. Bắc Dực Đồng không kìm được nụ cười: "Y tốt lắm!"

Vậy sao y không có trở về phòng nghỉ ngơi! Âm Tế Thiên câu vừa đến bên miệng, lại nghẹn trở về. Bắc Minh có trở về phòng hay không cũng không liên quan đến hắn, hơn nữa rất có thể là tiểu thí hài này vì muốn hắn yên tâm nên mới nói vậy. Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, vẫn là nhịn không được hỏi thêm một câu: "Thân thể y, rốt cục là xảy ra chuyện gì?"

Bắc Dực Đồng chậm rãi thu hồi ý cười trên mặt, hai mày nhăn chặt lại, trầm mặc không nói. Trong phòng bỗng nhiên trở nên hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí còn có chút ngưng trọng. Ngay lúc Âm Tế Thiên cho rằng Bắc Dực Đồng sẽ không nói, nó lại đột nhiên mở miệng: "Không biết! Không tìm được bất cứ nguyên nhân gì! Luyện đan sư cấp mười cũng bó tay không có biện pháp…"

60. Chương 60: Tụng Kinh Niệm Phật

Trong Tu Chân giới luyện đan sư không chỉ luyện đan, còn có y thuật. Trừ cái này ra, Luyện đan sư được chia làm mười cấp, cấp một là thấp nhất, cấp mười cao nhất. Đương nhiên luyện đan sư sau khi đạt được cấp mười, trừ bỏ có thể luyện ra đan dược cấp mười, y thuật cũng đến mức trăm trị trăm khỏi, các loại bệnh nan y khó chữa đối với họ dễ như trở bàn tay, nhóm tu sĩ xưng bọn họ là bán tiên.

Âm Tế Thiên nghe được luyện đan sư cấp mười đối với bệnh của Bắc Minh cũng bó tay không có biện pháp, trong lòng khó hiểu mà nhéo một chút, không tiếng động mà ôm chặt thân thể Bắc Dực Đồng, thật lâu không nói. Hắn rất muốn hỏi Bắc Minh bệnh này ngoại trừ khiến thân thể y suy yếu, có khi nào khiến hắn chết hay không. Chính là mấy lần định nói ra miệng, lại như thế nào cũng không nói ra được, tựa hồ đột nhiên mất đi thanh âm, lời muốn nói đều dừng lại trong cổ họng. Giờ phút này, hắn không thể không thừa nhận kỳ thực chính mình sợ hãi nghe được điều mà hắn không muốn nghe kia!

Bắc Dực Đồng tựa như không muốn nói nhiều chuyện có liên quan đến thân thể Bắc Minh, lui vào trong ngực Âm Tế Thiên, nói: "Ngủ đi! Sáng sớm ngày mai, chạy đến Thú viên một chút, dù sao ngươi mới vừa tiếp nhận sự vụ trong Thú Viên, tốt nhất là xuất hiện nhiều hơn!"

Âm Tế Thiên nhìn nhóc dùng khuôn mặt hài tử mà nói chuyện như người lớn, không khỏi cảm thấy buồn cười, nhẹ nắm cái cằm nhỏ, cười nói: "Ngươi thật sự là tiểu quỷ!"

Từ trên người tiểu thí hài ngửi thấy được hương vị của Bắc Minh, thực nhanh liền tiến vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, đã không thấy thân ảnh Bắc Dực Đồng. Âm Tế Thiên giống như trước kia, tỉnh lại liền ngồi xuống hấp thu linh khí. Lần này, toàn thân lại không có cảm giác đau đớn, thay vào đó là cảm giác thư sướng chưa từng có, hắn cảm thấy bản thân tựa như được thay đổi hoàn toàn, cả người tràn ngập lực lượng. Khi cỗ khí kia trở lại chỗ cũ, hắn lại một lần nữa nhìn thấy ngọn lửa bảy màu, cũng giống như tình hình hôm qua. Âm Tế Thiên chờ trước mắt khôi phục lại một mảnh hắc ám mới mở hai mắt, liền nhìn thấy Bắc Dực Đồng ngồi ở ghế dài trước bàn trang điểm.

Hắn vẻ mặt kỳ quái nhìn Âm Tế Thiên: "Ngươi đang làm gì đó? Ngồi hấp thụ linh khí?"

Âm Tế Thiên ánh mắt lóe lóe, cười nói: "Ta ngồi thiền nhưng không phải để hấp thụ linh khí, ngươi cảm thấy một người bị hủy linh căn, còn có thể hấp thụ linh khí sao?"

Người tu chân có thể cảm giác được linh khí dao động quanh thân, bất quá trong câu hỏi của Bắc Dực Đồng có vẻ không chắc chắn lắm có vẻ như nhóc cũng không biết chắc là mình đang làm gì!

"Vậy ngươi đang làm gì thế?"

Âm Tế Thiên đã sớm nghĩ ra được lý do để chống chế: "Thân là người của phật môn, lúc ngồi xuống, trừ bỏ hấp thu linh khí, tất nhiên còn có tụng kinh niệm phật!"

Hắn cuối cùng cũng cảm thấy là hòa thượng cũng có chỗ tốt, ít nhất còn có thể lấy lý do tụng kinh niệm phật để che dấu chuyện hắn thật sự hấp thu linh khí. Bắc Dực Đồng tựa hồ muốn truy hỏi sự miệng thật kỹ càng mới bằng lòng bỏ qua: "Tụng kinh niệm phật không phải là niệm ra miệng sao?"

"Lúc ở thôn Đậu Hoa, ta đã nói ta cùng các hòa thượng khác không giống nhau. Ta chỉ tu thân tu tâm không tu khẩu, nếu không tu khẩu, đương nhiên là không dùng miệng để niệm kinh rồi"

"…" Bắc Dực Đồng nhíu mày biểu hiện không quá tin tưởng lý do thoái thác của Âm Tế Thiên. Đáy mắt ân chứa nghi hoặc không lý giải được, muốn hỏi cho rõ ràng lại biết Âm Tế Thiên sẽ không nói đáp án cho mình, đành phải nói rằng: "Chúng ta đi dùng điểm tâm!"

61. Chương 61: Chúng Ta Lại Thấy Mặt

Sau khi Âm Tế Thiên và Bắc Dực Đồng dùng qua điểm tâm, liền rời khỏi Minh Thăng viện.

Mới vừa ra khỏi viện tử, thì trông thấy Bắc Duy và Bắc Sinh đầy mặt tươi cười đón chào, trăm miệng một lời mà hướng hắn thỉnh an:"Bắc Duy, xin thỉnh an thiếu phu nhân!"

"Bắc Sinh, xin thỉnh an thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên thấy bọn mặt bọn họ tràn đầy tiếu ý không thể nào áp chế, khóe môi hơi hơi cong một chút:"Xem các ngươi mặt mày hớn hở, có phải gặp chuyện gì tốt hay không?"

Bắc Duy và Bắc Sinh nhìn nhau cười, lại trăm miệng một lời nói:"Cám ơn thiếu phu nhân ban thưởng cho chúng ta!"

Ngày hôm qua, chỉ cần là hộ vệ ở đại viện Hoành trưởng lão, mỗi người đều có thể nhận được ban thưởng là một vạn khối thượng phẩm linh thạch, nhưng, bởi vì bọn họ là hộ vệ theo bên người thiếu phu nhân, cho nên phần thưởng ước chừng hai vạn khối thượng phẩm linh thạch, trừ đó ra, tổng quản còn chuẩn bị cho bọn họ pháp bảo cao cấp hơn so với mức quy định rất nhiều, thêm vào một số lượng lớn đan được loại tốt nữa.

Nếu không phải phát sinh việc yêu thú ở thú viên chạy trốn, bọn họ sẽ còn được bạn thưởng thêm yêu thú cao cấp làm khế ước thú, trong lòng mặc dù có chút tiếc nuối, bất quá, có thể nhận được nhiều phần thưởng như vậy, bọn họ đã cảm thấy mỹ mãn!

Âm Tế Thiên mỉm cười không nói, xoay người hướng thú viên đi tới.

Bắc Sinh nhìn bóng lưng Âm Tế Thiên, lặng lẽ huých Bắc Duy một phen.

Khi Bắc Duy nhìn sang, thì Bắc Sinh hất một ánh mắt về phía trước ra dấu!

Bắc Duy nhíu nhíu đầu mi, do dự một lát, mới mở miệng gọi Âm Tế Thiên:"Thiếu phu nhân!"Âm Tế Thiên nghe tiếng gọi thì dừng bước chân lại, xoay người, nhìn thấy trên mặt bọn họ lóe lên sắc thái xấu hổ, nghi hoặc hỏi:"Có chuyện gì sao?"

Bắc Duy chi chi ngô ngô nửa ngày, không dám nói chữ nào.

Bắc Sinh rốt cuộc nhìn không được, nhanh chóng nói:"Thiếu phu nhân, sự tình là như vậy! Hơn hai tháng nữa là Thú Triều, chúng ta… chúng ta muốn……"

Tháng chín hàng năm là tháng của Thú Triều, toàn bộ yêu thú của Vạn Yêu Sâm Lâm đều khuynh xào xuất động, công kích biên giới thành trấn của đông bộ, nam bộ, tây bộ, bắc bộ.

Đến lúc đó, tu sĩ đạt tới cảnh giới ngoài Trúc Cơ đều có thể đăng ký tham gia. Trọng yếu nhất chính là sau khi Thú Triều hàng năm chấm dứt, mỗi cá nhân hay gia tộc đều có thể được phân phối cho yêu thú, yêu đan, pháp khí, trang bị, thảo dược làm các loại phần thưởng.

Bắc gia thân là Tứ đại gia tộc của Nam Bộ, đương nhiên sẽ không bỏ qua hoạt động long trọng này, mà gã và Bắc Duy đã đạt tới tầng thứ chín của Trúc Cơ, tất nhiên là muốn giành lấy phần thưởng sau Thú Triều, nhất là phần thưởng Khế ước thú.

Tại Bắc gia, mỗi đệ tử Luyện Khí khi đạt tới Trúc Cơ đều có thể đến Thú viên nhận lấy Khế ước thú cho riêng mình, nhưng mà, yêu thú trong Thú viên phẩm chất đặc biệt thấp, đa số đệ tử nhận được toàn là yêu thú cấp một và cấp hai, đệ tử nhận được yêu thú cấp ba trở lên đã thiếu nay lại càng thiếu, trừ phi tích cóp đủ điểm tích phân, mới có thể đổi đến yêu thú càng cao cấp.

Nay Thú Triều sắp tới, chính là thời điểm tốt để bọn họ lấy đến tích phân. Nhưng, bọn họ là hộ vệ bên người thiếu phu nhân, tất nhiên phải một tấc mà không rời khỏi ngài, không thể tự đi hoặc là lén hành động.

Hoạt động hung hiểm như Thú Triều, thiếu phu nhân không có khả năng tham gia, hơn nữa, thiếu gia cũng sẽ không để cho thiếu phu nhân tham gia vào việc nguy hiểm như vầy, thế thì bọn họ chỉ có thể canh giữ ở Bắc gia, không thể tham gia Thú Triều!

Âm Tế Thiên vừa nghe, lập tức minh bạch ý tứ của Bắc Sinh, nhìn gã đầy mặt toàn là sắc thái xấu hổ và sốt ruột, nhịn không được khẽ cười:“Các ngươi muốn tham gia Thú Triều phải không?”

Nói đến Thú Triều, hắn nhớ tới mình đối với nó cũng rất là mong chờ.

Tuy rằng hằng năm đều có Thú Triều, nhưng mà, Tịch Thiên lại chưa từng tham gia hoạt động ấy.

Đừng nói Thú Triều, ngay cả Khế ước thú cũng không có. Nguyên nhân thứ nhất là Hư Không không có chuẩn bị yêu thú cho Tịch Thiên, nguyên nhân thứ hai là cả ngày Tịch Thiên đều trầm mê trong việc tu luyện, đối với hắn ta mà nói, Khế ước thú có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Bắc Duy và Bắc Sinh kích động gật gật đầu.

“Ta cũng sẽ tham gia Thú Triều, khi đó các người cũng sẽ được đi theo!”

Đột nhiên Âm Tế Thiên thực chờ mong đến Thú Triều, không biết hơn hai tháng sau năng lực của mình có phải càng thêm đề cao hay không.

Không được!

Hắn phải tranh thủ tu luyện mới được!

Nghĩ đến đây, Âm Tế Thiên đột nhiên yên tĩnh lại.

Nhớ rõ tngười trong mộng đã nhắc nhở hắn đừng nóng lòng cầu thành!

Bắc Sinh nôn nóng nói:“Nhưng mà……”

Nhưng mà, tu sĩ không đạt tới cảnh giới tầng thứ năm của Trúc Cơ thì không thể tham gia……

Huống chi thiếu phu nhân bị hủy linh căn, một phàm nhân phổ thông không thể lại phổ thông hơn nữa, thì sao có thể tham gia Thú Triều, chỉ sợ còn chưa bước vào Vạn Yêu Sâm Lâm đã bị các tu sĩ chen bẹp lép!

Không đợi Bắc Sinh nói xong, Âm Tế Thiên lập tức ngắt lời nói:“Ngươi sợ Bắc Minh không đồng ý chứ gì?”

Bắc Sinh sửng sốt, gật gật đầu:“Đúng, này……”

Đương nhiên này chỉ là một trong nguyên nhân!

Âm Tế Thiên không đợi gã nói xong, lại ngắt lời nói:“Yên tâm đi! Y tuyệt đối sẽ phải đồng ý! Y dám không đồng ý, ta liền… ách… ta liền từ… từ vợ! Đúng, chính là từ vợ!”

Hắn có thể thừa nhận Bắc Minh là vợ mình, đã là giữ mặt mũi cho Bắc Minh lắm rồi!

Bắc Sinh và Bắc Duy hoảng sợ nhìn Âm Tế Thiên:“Thiếu phu nhân, vạn vạn không thể ah!”

Nếu sự tình thật sự diễn biến thành như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ bị trục xuất hỏi Bắc gia, hơn nữa, cuộc sống sau này sẽ vô cùng bi thảm!

Lại nói! Thiếu phu nhân muốn từ cũng là từ chồng chứ!

"Cứ quyết định như vậy!"

Âm Tế Thiên không thèm nhiều lời với bọn họ, xoay người đi về phía Thú Viên, bất quá, mới vừa đi hai bước, đột nhiên ngừng lại.

Bắc Sinh và Bắc Duy đang mặt đầy đau khổ đi theo phía sau, thấy thế bèn ngước đầu, liền nhìn thấy trong ngõ nhỏ đi ra hơn mười người, trong đó đầu lĩnh là sáu gã đệ tử của Bắc gia, sau là Tổng quản của Đại viện gia chủ Bắc Hạ, về phần nam tử bên cạnh ……

Bắc Duy và Bắc Sinh trợn to hai mắt:"Hiên Viên công tử!"

Trời ạ!

Người đã mai danh ẩn tích mười năm Hiên Viên Duật thế nhưng lại xuất hiện tại Bắc gia.

Âm Tế Thiên hơi hơi nheo lại mắt, đối với sự xuất hiện của Hiên Viên Duật ở Bắc gia, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái. Bất quá, hai tên đệ tử Thuần Trần phái đi ở phía sau Hiên Viên Duật lại khiến khóe môi hắn gợi lên một mạt cười lạnh.

Thanh Phong! Thanh Bảo!

Chúng ta lại thấy mặt!

Sáu gã đệ tử dẫn đường thấy Âm Tế Thiên bọn họ đi tới, lập tức hướng Tổng quản ở phía sau hội báo:"Khởi bẩm Hạ tổng quản, Minh thiếu phu nhân hướng chúng ta đi đến!"

Bắc Hạ ngẩng đầu nhìn, lập tức giơ mỉm cười tươi tắn, bước đến trước mặt Âm Tế Thiên:"Tiểu nhân bái kiến Minh thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên khẽ gật đầu, dư quang liếc đến Hiên Viên Duật đang dùng ánh mắt thâm ý đánh giá hắn, Thanh Phong và Thanh Bảo ở phía sau lộ ra một mạt châm biếm.

Bắc Hạ đối Âm Tế Thiên nói:"Minh thiếu phu nhân, bọn họ đều là đệ tử Thuần Trần phái."

Bắc Hạ nâng tay hướng Hiên Viên Duật làm ra tư thế giới thiệu:"Vị này là đại đồ đệ của Huyền Ngọc trưởng lão Thuần Trần phái, Hiên Viên Duật tu sĩ!" Sau đó, Bắc Hạ lại nhìn về phía cô nương mĩ lệ bên cạnh Hiên Viên Duật:"Vị này là Tư Đồ Tâm ái nữ của chưởng môn Thuần Trần phái ……"

Tư Đồ Tâm không đợi Bắc Hạ nói xong, liền không khách khí ngắt lời:"Ngươi chính là xú hòa thượng mà Minh sư huynh cưới về Bắc phủ?"

Âm Tế Thiên nhíu nhíu đầu mi, nghe ra thanh âm của Tư Đồ Tâm, chính là nữ tử ngày hôm qua trên đường cái thẳng hô đại danh của Hiên Viên Duật!

Bất quá, sao nàng ta lại gọi Bắc Minh là sư huynh?

Đây không phải là xưng hô của đồng môn sư huynh đệ sao?

Ánh mắt Tư Đồ Tâm quét tới quét luôi trên người Âm Tế Thiên, môi đỏ mọng gợi lên khinh thường:"Bộ dáng cũng không sai, đáng tiếc là một phế vật không thể tu luyện, căn bản chẳng xứng đôi với Minh sư huynh!"

"Ngươi……" Bắc Sinh tức giận bước tới trước một bước, đang muốn trào phúng lại vài cậu, liền bị Bắc Duy ngăn cản xuống dưới.

Hiên Viên Duật nhíu mi, nhẹ nhàng nói: "Sư muội, chớ có vô lễ!"

Tư Đồ Tâm tức giận dậm chân một cái, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, mấy ngày nay đã sớm thói quen ánh mắt và những câu châm chọc, khinh thường của người khác, cho nên, cũng không quá để ý đến nàng ta, bất quá, khiến hắn cảm thấy đáng tiếc là hôm qua còn cảm thấy âm thanh của cô nương này dễ nghe, hôm nay liền cảm thấy y như con vịt già, khó nghe vô cùng.

Hiên Viên Duật hướng Âm Tế Thiên lộ ra tiếu ý thản nhiên:"Sư muội của tại hạ không hiểu chuyện, thỉnh tiểu sư phụ thứ lỗi!"

Còn làm bộ!

Âm Tế Thiên dưới đáy lòng cười lạnh!

Nếu thật sự cảm thấy băn khoăn, thì sớm nên lên tiếng can ngăn ngay khi Tư Đồ Tâm mắng hắn là xú hòa thượng chứ!

Nếu y muốn làm bộ, thì mình cũng phụng bồi đến cùng!

Âm Tế Thiên chắp một tay trước ngực:"A Di Đà Phật! Hiên Viên thí chủ nói quá nghiêm trọng rồi! Sư muội của ngài chẳng qua ăn ngay nói thật mà thôi!"

Tư Đồ Tâm hừ một tiếng:"Xem như ngươi cũng tự mình hiểu lấy!"

Hiên Viên Duật thản nhiên liếc nhìn Tư Đồ Tâm, mỉm cười:"Tiểu sư phụ lòng dạ rộng lớn như thế, không hổ là đệ tử đắc ý của Hư Không Đại Sư!"

Lập tức, y liễm liễm tiếu ý:"Vừa rồi Hạ tổng quản chỉ nói tại hạ là đại đồ đệ của Thuần Trần phái, lại không có giới thiệu thân phận khác của tại hạ, vậy thì tại hạ đành tự mình giới thiệu!"

Hiên Viên Duật nhìn Âm Tế Thiên, đáy mắt chợt lóe một mạt ý vị thâm trường:"Tại hạ Hiên Viên Duật, đại đồ đệ của Huyền Ngọc trưởng lão Thuần Trần phái, là sư huynh của Bắc Minh sư đệ, cũng là bạn lữ song tu tương lai của Bắc Minh sư đệ, Tịch Thiên tiểu sư phụ, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn!"

62. Chương 62: Tội Lỗi

Hiên Viên Duật không chỉ là sư huynh của Bắc Minh mà còn là bạn lữ song tu tương lai? Âm Tế Thiên hơi hơi sửng sốt, nhất thời thấy có chút không thoải mái, thậm chí có chút khó chịu, hơn nữa, còn thập phần tức giận, có một loại cảm giác bị lừa dối.

Bắc Minh và Hiên Viên Duật không phải đối thủ một mất một còn sao? Ít nhất Bắc Minh cho hắn cảm giác là thế!

Âm Tế Thiên nhìn thấy khóe miệng Hiên Viên Duật mỉm cười thâm ý, nhanh chóng thu lại suy nghĩ, trong lòng không ngừng khinh bỉ chính mình.

Đối phương chỉ nói một câu, liền bị cảm xúc ảnh hưởng, bình tĩnh trong dĩ vãng đi đâu mất rồi?

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn các đệ tử Bắc gia, thì thấy khiếp sợ và ngơ ngác đầy trên mặt bọn họ, hiển nhiên bọn họ cũng không biết chuyện này.

Nhưng mà, đệ tử Thuần Trần phái thần sắc lại như thường, tựa hồ đã sớm biết việc này, chỉ có Tư Đồ Tâm đầy mặt buồn bực, một bộ không cam lòng, lại không có lý do gì cho rằng Hiên Viên Duật và Bắc Minh không xứng, tựa hồ phi thường rối rắm.

Có thể thấy được, nếu không phải người Thuần Trần phái đã sớm thông đồng tốt, vậy sự tình rất có khả năng là thật sự.

"A Di Đà Phật, là bần tăng trở ngại tình duyên song tu của Hiên Viên thí chủ, thật sự là tội lỗi tội lỗi! Nếu Bắc Minh thí chủ nguyện ý để bần tăng rời đi, vậy bần tăng nhất định trong thời gian ngắn nhất rời khỏi Bắc gia, tuyệt không chen chân vào giữa Hiên Viên thí chủ và Bắc Minh thí chủ!"

Thời điểm Âm Tế Thiên nói lời này, ngữ khí thành tâm thành ý, thoạt nhìn thật sự đang vì bản thân ngăn cản Hiên Viên Duật không thể trở thành bạn lữ song tu của Bắc Minh mà áy náy.

Nhưng mà, bên trong đáy mắt tràn ngập tự tin, mâu quang so với ánh nắng trên đỉnh đầu còn kinh diễm hơn, phảng phất như đang nói 'Nếu ngươi thật sự là bạn lữ song tu của Bắc Minh hoặc là có năng lực, thì khiến cho Bắc Minh từ ta đi!', tự như đang châm biếm lời ban nãy Hiên Viên Duật nói.Phút chốc Hiên Viên

Duật hơi hơi nheo lại đôi mắt, lập tức, khóe môi chậm rãi nở ra nụ cười nhàn nhạt gợn sóng, đẹp đến mức khiến người ta cảm thấy hít thở không thông.

"Đừng nói ngươi cho rằng Minh sư huynh sẽ luyến tiếc ngươi đó chứ? Ta nói cho ngươi biết, y sớm hay muộn cũng từ ngươi!" Tư Đồ Tâm phẫn nộ trừng hắn.

Nàng vừa mới nói xong, thì phía sau Âm Tế Thiên đột nhiên vang lên một thanh âm tức giận:"Tư Đồ Tâm!"

Tư Đồ Tâm nghe thấy thanh âm quen thuộc, cả người run lên, bất giác trốn ra phía sau Hiên Viên Duật, nơm nớp lo sợ, nhỏ giọng hô một tiếng:"Minh sư huynh!"

Mọi người nẩng đầu, thì thấy Bắc Minh cước bộ trầm ổn thong dong đi tới, mắt y vẫn luôn nhìn Âm Tế Thiên, tựa hồ bên trong chỉ có một mình hắn.

Khi đến trước mặt Âm Tế Thiên, lập tức vươn tay kéo hắn sát vào người, khiến vai trái của hắn khẽ dựa vào ngực phải của mình.

Y hơi hơi cuối đầu, chăm chú nhìn sườn mặt của người trong lòng, hồi lâu mới luyến tiếc mà dời ánh mắt, đồng thời, con ngươi nguyên lai ấm áp lại bỗng chốc trở nên lạnh lẽo đến chết người.

Bắc Minh thản nhiên đảo mắt nhìn mọi người, khi xẹt qua Hiên Viên Duật, thì hơi hơi dừng một lát, cuối cùng, đứng lại trên người Tư Đồ Tâm.

63. Chương 63: Ngươi Thay Đổi

Bắc Minh thản nhiên liếc mắt quét qua mọi người, lúc đường nhìn xẹt qua Hiên Viên Duật hơi hơi dừng một chút, cuối cùng đứng lại trên người Tư Đồ Tâm.

"Việc quả ta còn không tới phiên người khác quyết định"

Ngữ khí lạnh lùng cùng khí thế dòa người khiến khuôn mặt Tư Đồ Tâm nhất thời mất đi huyết sắc vốn có, đôi môi bởi bì sợ hãi mà không ngừng run lên, tròng mắt xinh đẹp dầy đầy ắp nước mắt, chính là lại nhịn lại không cho nước mắt đi ra. Thần tình ủy khuất, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp càng thêm điểm đạm đáng yêu, lập tức đệ tử Thuần Trần phái cảm thấy tức giận bất bình. Bất quá, giận mà không dám nói gì, mà ngay cả đệ tử Bắc gia cũng không nhịn được mà lộ ra thần sắc đau lòng.

Nhưng đối với người ta mà nói, lại vẫn chưa đủ để làm Bắc Minh xiêu lòng, liền giống như Hiền Viên Luật vậy, ánh mắt của hắn vẫn luôn dừng trên người Bắc Minh, lặp đi lặp lại mà đánh giá Bắc Minh. Hơn nữa nhìn đến tư thái người bảo vệ của hắn cùng Âm Tế Thiên thân mật dựa vào, đáy mắt xẹt qua một tia đầy hưng trí.

"Ngươi thay đổi!"

Giọng điệu quen thuộc khiến Âm Tế Thiên không khỏi nhăn lại mày. Căn cứ vào ký ức của Tịch Thiên, hắn chưa bao giờ nghe nói hai người là sư huynh đệ. Nếu Bắc Minh cùng Hiên Viên Duật là sư huynh đệ, vậy hắn cùng Thanh Bảo Thanh Phong chẳng nhẽ cùng là quan hệ sư huynh đệ? Nói như thế, ngày đó hắn cùng Thanh Phong Thanh Bảo phát sinh sung đột là Bắc Minh bãi bình?

Bắc Minh không có lên tiếng, chỉ có Âm Tế Thiên nghe thấy cách đó không xa một tiếng hừ lạnh cơ hồ không nghe thấy. Trong ngõ hẻm yên tĩnh trở lại, không khí trở nên hết sức khó xử. Bắc Hạ lặng lẽ mà nhìn Hiên Viên Duật hứng thú dào dạt, lại nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Bắc Minh, nhanh chóng quyết định không tiếng động rời đi chiến trường.

"Khởi bẩm Minh thiếu gia, sự vụ của gia chủ đại viện vẫn chờ tiểu nhân trở về xử lý, tiểu nhân xin được cáo lui trước!"

Bắc Minh thản nhiên liếc hắn một cái, khẽ ừ. Bắc Đấu thừ cơ nói: "Hiên Viên công tử, Tư Đồ cô nương thỉnh vào bên trong!"

Bắc Minh dẫn đầu mang theo Âm Tế Thiên xoay người đi trở về Minh Thăng viện, mới vừa bước qua cửa, chợt nghe đến Hiên Viên Duật thấp giọng thầm thì: "Minh Thăng viện!"

Ngay sau đó nhẹ a một tiếng: “Người thay đổi mà ngay cả tên viện đều sửa lại!”

Bắc Minh giả như không nghe thấy lôi kéo Âm Tế Thiên trực tiếp đi hương đại sảnh. Bắc Thận thấy thiếu gia mang theo khách nhân trở về, vội vàng phân phó các gia phó châm trà cho khách nhân, mang điểm tâm đến! Âm Tế Thiên ngồi ở chủ tọa thượng vị, ánh mắt nhìn chung quanh đại sảnh một vòng, đáy mắt hiện lên nghi hoặc. Hắn nhớ rõ trước khi rời đi Minh Thăng viện, tiểu thí hài còn ở trong đại sảnh, như thế nào mới rời đi một chút, đã không thấy tăm hơi đâu. Hơn nữa, hắn cũng không có nhìn thấy tiểu thì hài rời đi Minh Thăn viện, chẳng lẽ là ngồi trong góc phòng tu luyện? Âm Tế Thiên lại nghĩ người tu chân đều là đến vô ảnh, đi vô tung vì thế rất nhanh đem việc này vứt ra sau đầu.

Tại lúc Bắc Minh ngồi xuống, ánh mắt thản nhiên đảo qua hai người Thanh Phong cùng Thanh Bảo, hướng Hiên Viên Duật hỏi: “Ngươi là đặc biệt dẫn bọn họ đến bồi tội?”

Nghe vậy, sắc mặt Thanh Phong cùng Thanh Bảo trở nên đặc biệt khó coi. Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày. Quả nhiên, sự tình giữa hắn cùng Thanh Phong Thanh Bảo thật sự có liên quan tới Bắc Minh! Khó trách ngày đó Hư Vô trưởng lão bọn họ không có nhắc lại chuyện này.

“Không! Ta là đặc biệt tới thăm ngươi!” Hiên Viên Duật uống một ngụm trà xanh, buông xuống cái chén, giương lên khóe miệng ám muội nói: “Thuận tiện nói chuyện giữa chúng ta!”

_

64. Chương 64: Xinh Đẹp Lạnh Người

Âm tế Thiên nghe nói như thế, lập tức không dấu vết mà liếc nhìn qua Bắc Minh. Bắc Minh mặt không đổi sắc mà nói: “Ta không biết là giữa chúng ta có cái gì để nói!”

“PHải không?” Hiên Viên Duật không chút ào để ý đến thái độ lãnh đạm của hắn: “Nhưng ta trừ bỏ muốn nói chuyện giữa chúng ta, còn muốn nói với ngươi sự tình mười năm trước!”

Vừa mới nói xong, lập tức vang đến một tiếng “Rầm” thật lớn. Khuôn mặt Bắc Minh nhất thời trở nên lạnh lẽo, thật mạnh vỗ một chưởng vỗ vào bàn trà bên cạnh, nháy mắt bàn trà vỡ thành một nhảnh. Nhất thời, trong đại sảnh tĩnh lạnh đến nỗi làm người ta sợ hãi!

Gia phó trong Minh Thăng viện cùng đệ tử Thuần Trần phái không dám thở, rồi lại không áp trụ được đáy lòng tò mò, thỉnh thoảng lặng lẽ hướng hai người Bắc Minh và Hiên Viên Duật nhìn nhìn. Âm Tế Thiên cũng không tự chủ được mà dựng hai tai lên.Hắn liếc mắt nhìn Tư Đồ Tâm cùng Thanh Phong bọn họ, thấy bọn họ một bộ ngóng chuyện liền hiểu được bọn họ cũng không biết năm đó rốt cục là xảy ra chuyện gì.

Hiên Viên Duật phảng phất không có nhìn thấy hàn giận khí của Bắc Minh, lạnh nhạt mà bưng lên cái chén, nhấp nước chè xanh, tiếp tục nói: “Người đừng giận! Ta có nghe sư phụ đề cập qua thân mình ngươi…”

Bắc Minh phút chốc đứng lên, lạnh giọng ngắt lời hắn: “Ngươi đi theo ta!”

Dưới ánh mắt tiếc nuối của mọi người, đi ra đại sảnh! Hiên Viên Duật hướng Âm Tế Thiên thâm ý mỉm cười, buông xuống cái chén, đi ra ngoài. Hai người vừa đi, đại sảnh trở nên thập phần an tĩnh. Âm Tế Thiên cùng Thanh Phọng bọn họ đã từng xảy ra xung đột, tất nhiên là không có khả năng nói chuyện, mà TuwDDoof Tâm tựa hồ vẫn còn ủy khuất, có chút không yên lòng mà uống nước trà.

Trong đại sảnh không khí thật sự nặng nề đến nỗi hít thở không thông, dần dần Thanh Phong cùng Thanh Bảo hai người rốt cục không nhịn được, hung hăng trừng mắt Âm Tế Thiên, lặng lẽ thảo luận chuyện Hiên Viên Duật cùng Bắc Minh mười năm trước rốt cục phát sinh sự tình gì.

Âm Tế Thiên thừa dịp mọi người trong đại sảnh lực chú ý không trên người hắn, liền tập trung *** thần theo phương hướng Bắc Minh rời đi, thử dùng linh lực đi theo Bắc Minh và Hiên Viên Duật nghe lén họ nói chuyện.

Ngoài sân, Hiên Viên Duật khẽ cười một tiếng: “Mười năm qua đi, Minh Duật viện vẫn là không có gì biến hóa!”

Bắc Minh liếc mắt nhìn y một cái, lạnh lùng nói: “Hiện giờ nơi này là Minh Thăng viện!”

“Ta thấy sẽ không lâu nữa sẽ trở thành Minh Thiên viện!”

“…”

Âm Tế Thiên không còn nghe được tiếng nói chuyện nữa, bất quá từ tiếng bước chân của bọn họ có thể biết được phương hướng hiện tại là đi đến thư phòng sau viện, rất nhanh, hắn nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

Hiên Viên Duật vừa vào cửa liền nói: “Ta nghe sư phụ nói bởi vì thân thể ngươi bị thương, không thể sử dụng quá nhiều linh lực, cũng không thể làm lụng vất vả. Thậm chí còn không thể nói nhiều, hơn nữa còn muốn khắc chế cảm xúc của bản thân, không phải…”

“Câm miệng!”

Hiên Viên Duật trêu đùa nói: “Ta cảm thấy ngươi hiện giờ giống như tòa tuyết sơn ở đằng sau Thuần Trần phái, xinh đẹp khiến người ta lạnh lẽo!”

“Ầm” một tiếng, thư phòng bị người hung hăng dùng sức đóng lại. Đang ở đại sảnh, Âm Tế Thiên lập tức cảm thấy mình bị ngăn cách bên ngoài.

65. Chương 65: Kỳ Quái

Ở ngoài đại sảnh, nháy mắt Âm Tế Thiên cảm thấy mình bị ngăn trở ngoài thư phòng.

Hắn nghi hoặc mà nhíu mày, muốn đi vào thám thính cũng không thể được nữa.

“Kỳ quái!” Âm Tế Thiên nói thầm một tiếng.

Nếu như bị Bắc Minh hay Hiên Viên Duật phát hiện nghe lén, như vậy, thì nên là bị thần thức của bọn họ bắn ngược trở về, mà không phải còn có thể bồi hồi ngoài thư phòng. Hơn nữa, người bị bắn ngược, nhẹ thì thần thức sẽ bị đôi chút tổn thương, nặng thì thần thức bị hủy, nguyên thần tiêu tan.

Hiện tại tình huống của hắn, một chút cũng không giống như bị thần thức bắn ngược trở về, chỉ là đơn thuần bị ngăn cách ngoài thư phòng mà thôi.

Âm Tế Thiên nghĩ đến đây, thầm mắng mình sơ sót, thế nhưng lỗ mãng đi nghe lén Bắc Minh và Hiên Viên Duật nói chuyện, nếu thật sự phát sinh việc bắn ngược, chỉ sợ hắn bây giờ không còn bình yên vô sự mà ngồi chỗ này!

Hắn thoáng nhíu mày, nếu không phải bị thần thức của Bắc Minh hay Hiên Viên Duật bắn ngược trở về, như vậy đây là……

Âm Tế Thiên trầm tư một lát, suy đoán xung quanh thư phòng hẳn có bố trí trận pháp, bởi vậy ngăn cách hết mọi quấy nhiễu bên ngoài và phòng ngừa người khác nghe lén bọn họ nói chuyện.

Nói như vậy, Bắc Minh và Hiên Viên Duật chưa hề phát hiện ra mình nghe lén bọn họ nói chuyện?

Trong lòng Âm Tế Thiên không khỏi vui vẻ, đây là một chuyện tốt.

Lấy cảnh giới của Bắc Minh và Hiên Viên Duật mà không thể phát giác ra được hắn nghe lén, như vậy, chỉ cần những ai cảnh giới thấp hơn bọn họ, hắn đều có thể thăm dò được hết, không hề bị ngăn trở.

Bắc Minh và Hiên Viên Duật ở trong thư phòng chưa đến một canh giờ, liền đi ra.

Hiên Viên Duật mặc kệ là khóe miệng hay đôi mắt đều nồng đậm tiếu ý, có thể thấy được y đối với kết quả của cuộc nó chuyện phi thường vừa lòng.

Về phần Bắc Minh, từ khuôn mặt lạnh lùng đổi thành đăm chiêu, có chút không yên lòng, hơn nữa sắc mặt thập phần tái nhợt, hẳn là do duyên cớ nó chuyện quá nhiều dẫn đến.

Y không có giữ Hiên Viên Duật và các đệ tử Thuần Trần phái ngủ lại Bắc gia, mà phân phó Bắc Thận và Bắc Đẩu đưa bọn họ rời Bắc phủ.

Đệ tử Thuần Trần phái vừa đi, gia phó và hộ vệ chờ trong đại sảnh cũng lui ra ngoài, hiện tại nơi này chỉ còn lại Bắc Minh và Âm Tế Thiên hai người.

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn Bắc Minh đang rơi vào trầm tư, bưng chén trà lên, uống ngụm nhỏ, mắt thấy nước trà sắp cạn đáy, thì không chờ Bắc Minh mở miệng lên tiếng nữa.

Hắn đặt chén trà lên bàn, đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi đại sảnh.

Đúng lúc này, người phía sau mới hỏi:"Đi đâu?"

"Thú viên!"

Âm Tế Thiên cũng không quay đầu lại, chỉ nói một câu đó, khi hắn sắp bước ra khỏi đại sảnh, thì người phía sau mở miệng:"Hiên Viên Duật không phải bạn lữ song tu của ta!"

Bước chân Âm Tế Thiên khựng mạnh lại.

Lời này thực hiển nhiên là nói cho hắn nghe, tức là khi Hiên Viên Duật tự giới thiệu, Bắc Minh cũng đứng ở gần đó.

Âm Tế Thiên muốn nghe giải thích nhiều hơn nữa, hơi hơi nghiêng đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú tái nhợt không có màu máu, làm hắn không khỏi nhớ đến lúc nghe lén Hiên Viên Duật nhắc tới thân thể Bắc Minh không thể nói quá nhiều.

Nếu thật sự là như thế, hẳn là hiện nay Bắc Minh không có biện pháp giải thích quá nhiều!

Mặc kệ thế nào, tâm tình cũng đột nhiên tốt lên rất nhiều!

"Ta biết!" Tất nhiên Âm Tế Thiên sẽ không biểu hiện rõ rệt ra là mình để ý chuyện này, đáp lại một câu, liền rời khỏi đại sảnh.

Bắc Minh nhìn bóng lưng Âm Tế Thiên, dần dần, khóe miệng hiện lên một ý cười loan loán.

Tiểu phu nhân của y tựa hồ ăn giấm!

Tuy rằng chỉ trả lời ngắn ngủi có ba chữ, thế nhưng, ngữ khí so với lúc ở Thú viên rõ ràng tốt hơn nhiều, thậm chí có thể từ trong thanh âm kia cảm nhận ra được tâm tình hắn đang rất hớn hở, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều!

—

66. Chương 66: Phu Nhân

Âm Tế Thiên rời khỏi Minh Thăng Viện, thì tâm tình lại trở nên phức tạp.

Hôm nay Hiên Viên Duật đến, khiến hắn ý thức được Bắc Minh ở trong lòng hắn đã chiếm một vị trí không nhỏ!

Cũng ý thức được tâm cảnh của mình trong mấy ngày này biến hóa không nhỏ, từ ban sơ không thích nam nhân, rồi dần dần bắt đầu để ý chuyện của Bắc Minh.

Âm Tế Thiên cảm thấy loại biến hóa này đến quá nhanh, vừa khó có thể nhận, lại có chút may mắn, khiến hắn thập phần mâu thuẫn!

Phía sau, Bắc Duy và Bắc Sinh nhận thấy được tâm tình thiếu phu nhân nhà mình không tốt, hai người phi thường ăn ý liếc nhau.

Bắc Sinh nhanh chóng hướng Bắc Duy tới gần, sau đó, lôi kéo gã, lui về phía sau vài bước, nhỏ giọng hỏi:"Ta thấy sắc mặt thiếu phu nhân thập phần khó coi, ngươi nói phải chăng ngài ấy để ý những lời mà Hiên Viên công tử nói lúc nãy?"

Bắc Duy nhăn mày: "Ngươi là nói thiếu phu nhân để bụng chuyện Hiên Viên công tử nói y là bạn lữ song tu tương lai của Thiếu gia?"

Bắc Sinh vội vàng gật đầu.

"Có lẽ là vậy!"

Bắc Duy không quá xác định mà trả lời, tuy nhiên từ khi Hiên Viên công tử nói y là bạn lữ tương lai của thiếu gia đến giờ, gã không còn trông thấy thiếu phu nhân cười qua.

"Chúng ta có cần an ủi thiếu phu nhân một chút không?"

Bắc Duy nghi hoặc nhìn gã:"An ủi như thế nào?"

"Đợi lát nữa ngươi hùa theo ta hai ba câu là được!" Bắc Sinh ho nhẹ một tiếng, hướng phía trước hô:"Thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nghe tiếng gọi, dừng chân lại, xoay người:"Có chuyện?"

Bắc Sinh lôi kéo Bắc Duy đi lên nói:"Thiếu phu nhân, chúng ta cảm thấy Hiên Viên công tử kia khẳng định là lừa ngài!"

Bắc Duy nhanh chóng gật đầu nói tiếp:"Đúng! Khẳng định là lừa ngài!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi:"Lừa cái gì?"

Trên mặt Bắc Sinh chợt lóe một mạt xấu hổ:"Chính là… Chính là Hiên Viên công tử nói y là bạn lữ tương lai của Thiếu gia!"

"Ờh?"

Đáy mắt Âm Tế Thiên chợt lóe một tia buồn cười, xem ra, bọn họ là muốn an ủi hắn: "Ngươi vì cái gì lại khẳng định là Hiên Viên Duật đang lừa ta?"

Bắc Sinh nhanh chóng nói:"Ta ở Bắc gia đã hơn hai mươi năm, chưa bao giờ nghe qua thiếu gia có bạn lữ song tu, huống chi bạn lữ song tu lại là Hiên Viên công tử nổi danh, nếu thực sự có việc này, đã sớm ai ai cũng biết!"

"Đúng vậy, Bắc gia chưa bao giờ có tin đồn Hiên Viên công tử là bạn lữ song tu của thiếu gia cả!" Bắc Duy tựa như kẻ phụ hoạ, Bắc Sinh nói một câu, gã hùa theo một câu.

Âm Tế Thiên buồn cười nhìn bọn họ, tựa hồ nghĩ tới cái gì, đáy mắt đột nhiên chợt lóe lên *** quang khó bắt giữ, hỏi:"Ta nghe nói Minh Thăng viện trước kia gọi là Minh Duật viện"

"Đúng vậy!"

Bắc Sinh không có phản ứng kịp Âm Tế Thiên hỏi câu này là ý nghĩa gì, bất quá, Bắc Duy thông minh thì đã nhận ra, vội vàng giải thích:"Minh Duật viện là do phu nhân đặt!"

Âm Tế Thiên nghe tên viện trước kia không phải là do Bắc Minh tự mình đặt, tảng đá cuối cùng chèn ngang ngực cũng được dỡ xuống, bất quá, hắn thập phần tò mò phu nhân này là ai.

"Ngươi nói phu nhân là ai?"

Bắc Sinh nói:"Chính là bạn lữ song tu của Hoành trưởng lão, cũng chính là mẫu thân của thiếu gia!"

Khi Bắc Sinh nhắc tới, Âm Tế Thiên mới phát hiện từ khi mình tiến đến Bắc gia cho đến nay, cũng chưa bao giờ nhìn thấy mẫu thân của Bắc Minh.

Bắc Duy bổ sung nói:"Mẫu thân của thiếu gia chính là Huyền Ngọc trưởng lão của Thuần Trần phái!"

Ah!

Huyền Ngọc trưởng lão của Thuần Trần phái là mẫu thân của Bắc Minh?

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn bọn họ.

Trước đây, hắn còn kỳ quái thiếu gia Bắc gia sao lại chạy đến Thuần Trần phái bái sư học nghệ, nguyên lai là do quan hệ của mẫu thân nhà mình, mới có thể trở thành sư huynh đệ với Hiên Viên Duật bọn họ.

Nói như vậy, chuyện Bắc Minh và Hiên Viên Duật là bạn lữ song tu, hẳn cũng là chủ ý của Huyền Ngọc trưởng lão.

Sau khi được Bắc Sinh và Bắc Duy an ủi, tâm tình Âm Tế Thiên quả thật tốt hơn hẳn, ý niệm thượng vàng hạ cám ban nãy, toàn bộ bị hắn ném đến sau đầu.

Đi đến Thú viên, nhìn thấy những đệ tử miệt thị hắn cũng trở nên thuận mắt hơn rất nhiều.

Âm Tế Thiên tuần tra trong thú viện một vòng, sau khi kiểm tra kho hàng còn có bao nhiêu đồ ăn yêu thú, thì rời khỏi đó trở về Minh Thăng viện.

Nhưng mà, từ ngày ấy sau, hắn chẳng còn nhìn thấy Bắc Minh, ngay cả buổi tối, cũng không gặp được Bắc Minh trở về nghỉ ngơi, bất quá, Bắc Đẩu có đến bẩm báo cho hắn là Bắc Minh đi bế quan.

Từ ngày ấy, Âm Tế Thiên bắt đầu chuyên tâm việc tu luyện của mình, và thời gian hao tổn cho việc tu luyện cũng càng ngày càng nhiều, thì giờ buổi sáng đã không còn đủ cho hắn đả tọa, đành phải dời đến buổi trưa hoặc sau cơm chiều mà tu luyện.

Ngày mau chóng lướt qua, rất nhanh liền đến thời điểm đi Đậu Hoa thôn mua đồ ăn cho yêu thú.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Âm Tế Thiên dậy dùng điểm tâm xong, liền đến thú viên đi dạo một vòng, sau đó, trở lại Minh Thăng viện ăn cơm trưa, tiếp theo, đả tọa tu luyện. Tuy rằng thoạt nhìn bình thản vô vị, thế nhưng, thời gian lại qua đi rất nhanh chóng. Đặc biệt trong thời gian đả tọa, vừa mở mắt liền đến canh giờ dùng cơm chiều.

Thời điểm đi Đậu Hoa thôn, sáng sớm Âm Tế Thiên liền đến phòng thu chi lĩnh linh thạch, sau đó, Bắc Duy và Bắc Sinh mang hắn bay đi Đậu Hoa thôn.

Trên không trung, xa xa hắn liền nhìn thấy Đậu Hoa thôn, tựa như một đóa Đậu Tử nở rộ, khéo léo mà lại mĩ lệ.

Nhưng mà, lúc này Đậu Hoa thôn không có náo nhiệt như hôm trước, không khí trong thôn phải dùng từ lạnh lùng để hình dung, mặc kệ là trên đài cao, hoặc là trên ngã tư đường, rất ít ai đi lại.

Bắc Duy phát hiện dị thường của Đậu Hoa thôn, thần sắc biến đổi, trầm giọng nói:“Thiếu phu nhân, Đậu Hoa thôn có chút không bình thường, chúng ta tốt nhất vẫn là không nên xuống đó!”

Âm Tế Thiên tán đồng gật gật đầu:“Chúng ta bay thẳng đến viện của Đại thôn trưởng xem!”

“Vâng!”

Bắc Duy mang theo Âm Tế Thiên xuyên qua đài cao của Đậu Hoa thôn, tốc độ cực nhanh, chớp mắt một cái, liền đến phía trên viện của Đại thôn trưởng.

Trước sân Lô Đỉnh viện đối diện nhà Đại thôn trưởng, đứng rất là nhiều thôn dân.

Âm Tế Thiên từ trên pháp khí nhìn xuống, liền thấy Đại thôn trưởng đang ở trước cửa Lô đỉnh viện, chỉ huy tráng đinh trong thôn nâng từng cáng từng cáng vải trắng ra ngoài.

Từ dấu vết nổi của vải trắng, ẩn ẩn có thể nhìn ra dưới vải trắng là thi thể người.

“Bắc Duy, chúng ta đi xuống xem xem!”

“Vâng!” Bắc Duy dừng ở ngoài cửa Lô đỉnh viện.

Bắc Sinh linh hoạt hướng một nam thôn dân đứng ngoài Lô đỉnh viện hỏi thăm:“Vị huynh đài này, không biết trong viện đã phát sinh chuyện gì?”

Nam thôn dân quay đầu lại, nhìn thấy Bắc Sinh mặc y bào thuộc đệ tử Bắc gia, nét mặt liền hé ra một cái tươi cười, khách khí hỏi:“Các người là đệ tử Bắc gia phải không? Hôm nay đến mua đồ ăn cho yêu thú?”

Từ sau lần trước Âm Tế Thiên và Bắc Dực Đồng đến qua một lần, người trong thôn đều biết Bắc gia một trong tứ đại gia tộc của Nam Bộ đến chúng ta mua đồ ăn.

Chuyện này đối với Đậu Hoa thôn hằng năm chẳng ai dám đến giao dịch mà nói, có thể xem như Bắc gia là ân nhân của bọn họ, nam thôn dân tất nhiên không dám chậm trễ.

"Đúng vậy! Không biết trong viện đến cùng phát sinh chuyện gì?"

Nam thôn dân thở dài:"Chỉ một đêm, tất cả cô nương của Lô Đỉnh viện đều bị người hút sạch hồn phách. Hiện nay nhân tâm của Đậu Hoa thôn vô cùng hoảng sợ, người già trẻ nhỏ bây giờ chẳng dám đi ra ngoài."

Âm Tế Thiên nhìn quanh bốn phía, quả thật không có nhìn thấy lão nhân, hài tử và nữ nhân.

Nam thôn dân rất nhanh xua đi u sầu trên mặt, cười nói:"Các người là tìm Đại thôn trưởng phải không?"

Không đợi Âm Tế Thiên bọn họ trả lời, hắn mau mắn hướng Đại thôn trưởng hô:"Đại thôn trưởng! Đại thôn trưởng! Người Bắc gia tới!"

Đại thôn trưởng nghe được tiếng gọi, hướng thanh âm nhìn lại, nhìn thấy Âm Tế Thiên bọn họ, nhanh chóng chạy sang tiếp đón:"Tịch Thiên, ngươi đến rồi!"

Âm Tế Thiên cười gật gật đầu, sau đó, chỉ vào trong viện:"Đây là?"

Trên mặt Đại thôn trưởng lập tức lộ ra thần sắc xin lỗi:"Thật sự là xin lỗi, sáng sớm lại để cho người nhìn đến sự tình không may mắn này!"

Đại thôn trưởng mau lẹ đem Âm Tế Thiên mang về viện của mình, rót nước trà cho bọn họ, mới tiếp tục nói:"Sáng nay khi ta chuẩn bị ra ngoài tuần tra, thì phát hiện ngoài cửa Lô Đỉnh viện có một vị cô nương nằm gục, ta lo lắng phát sinh sự tình gì, nhanh chóng tiến lên xem xét, thì thấy khí sắc nàng ta tái nhợt, khuôn mặt dữ tợn mà té trên mặt đất, hiển nhiên đã chết vài canh giờ. Ta gấp rút hướng trong phòng kêu chủ sự cô nương, nhưng mà, hồi lâu không người đáp lại, ta lập tức cảm thấy có chuyện không ổn, quả nhiên, khi ta kiểm tra trong ngoài Lô Đỉnh viện, toàn bộ cô nương ở đây đều chết ngay trong phòng của mình, hơn nữa, tử trạng gống y như cô nương ta trông thấy lúc đầu. Khiến cho ta kinh hãi chính là, đêm qua ta thế nhưng không hề nghe thấy đối diện có bất kỳ động tĩnh gì, có thể thấy được, người lấy mạng các nàng cảnh giới còn cao hơn so với ta."

Trên mặt Đại thôn trưởng ùa lên thần sắc áy náy:"Trừ khuôn mặt dữ tợn ra, trên người các nàng không có bất kỳ vết thương nào, so với tình huống bị người ta rút đi hồn phách thì cực kì tương tự."

Bắc Duy vừa nghe, vội hỏi:"Ý Đại thôn trưởng là, việc này rất có khả năng là người Quỷ Tu phái gây nên?"

Âm Tế Thiên vừa nghe đến ba chữ Quỷ Tu phái, không tự chủ được mà liên tưởng đến Thôn Phách.

Ngày hôm đó, đừng nói là hắn đem Thôn Phách ném bay tới Đậu Hoa thôn đó chứ?

Bất quá, hẳn là không có khả năng, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!

"Đúng vậy! Bất quá, sự tình còn cần điều tra thêm!" Đại thôn trưởng đứng dậy nói:"Hôm nay không tiện tiếp đón các vị, ta lập tức mang các vị đi lấy đồ ăn."

Âm Tế Thiên mua xong đồ ăn cho yêu thú, thì không tiếp tục ở lại Đậu Hoa thôn, trở về Thú viên của Bắc gia liền đem đồ ăn đưa vào khố phòng, liền khi hắn chuẩn bị rời đi, thì nhìn thấy Bắc Tuấn mang theo một đệ tử, đầy mặt tươi cười tiến đến.

67. Chương 67: Cửa Hàng Nhà Kia

Bắc Tuấn đi đến trước mặt Âm Tế Thiên, ôm quyền cúi đầu chào: "Bắc Tuấn kiến quá thiếu phu nhân!"

Nam tử đi theo Bắc Tuấn cũng ôm quyền thỉnh an: "Đệ tử Bắc Hữu Lợi kiến quá thiếu phu nhân".

Bắc Hữu Lợi?

Chẳng nhẽ gã chính là Lợi quản sự của Thú viên?

Âm Tế Thiên mặt không thay đổi sắc mà đánh giá người trước mắt này, gã khoảng tầm trên dưới hai mươi lăm tuổi, khuôn mặt tuấn tú, nụ cười sáng sủa khiến cho người đối diện có ấn tượng tốt về gã, thế nhưng

không biết là vì trong tên Bắc Hữu Lợi có mang một chữ lợi theo nghĩa tư lợi hay sao, mà Âm Tế Thiên cảm thấy trong nụ cười của gã còn có vẻ gì đó sắc bén như lưỡi đao.

"Hữu Lợi? Là nghĩa có lợi ấy hả?" Âm Tế Thiên làm bộ khiêm tốn, không ngại học hỏi.

Bắc Sinh và Bắc Duy đứng phía sau gấp gáp cắn môi dưới, để không cười ra tiếng. Còn nụ cười trên mặt Bắc Hữu Lợi thì cứng đờ lại, trong mắt hiện lên vẻ xấu hổ: "Trong tên của đệ tử chữ Hữu nghĩa là có được, chữ Lợi nghĩa là thuận lợi, khi cha đặt tên cho đệ tử thì hy vọng trong quá trình đệ tử tu chân có thể thuận lợi"

Bắc Tuấn nhanh chóng nói: "Thiếu phu nhân, trước kia hắn là Lợi quản sự chuyên phụ trách mua đồ ăn cho yêu thú"

"Thì ra là Lợi quản sự! Thất kính thất kính rồi!" Âm Tế Thiên gia vờ giật mình, bàn tay dựng thẳng đặt trước ngực: "Bần tăng nếu có chỗ nào không phải thì mong Lợi quản sự thứ lỗi cho!"

Bắc Hữu Lợi thấy Âm Tế Thiên lễ độ, sặc mặt cũng dịu đi nhiều, từ trong túi lấy ra một quyển sách đưa cho Âm Tế Thiên: "Trước đó vài ngày, đệ tử bị yêu thú gây thương tích, cho nên không thể đúng lúc giao lại cho thiếu phu nhân quyển sổ này, thật sự phụ lòng Vạn tổng quản nhờ vả, hiện giờ đệ tử giao quyển sổ này lại cho thiếu phu nhân, nếu như ngài có chỗ nào không hiểu thì cứ việc hỏi đệ tử, đệ tử nhất định cố gắng hết sức giúp đỡ ngài"

"Bần tăng tạ ơn Lợi quản sự!"

Âm Tế Thiên mở quyển sổ ra, nhanh chóng xem lướt một lần, đột nhiên giật mình hỏi: "Lợi quản sự dùng mười lăm viên linh thạch hạ đẳng để mua ba mươi cân đồ ăn chay hoặc mười cân thịt sao?"

"Đúng vậy!" Bắc Hữu Lợi mỉm cười

Âm Tế Thiên nhìn thấy trong mắt gã ánh lên vẻ đắc ý, âm thầm cười khẩy một cái rồi khép lại quyển sổ, thở phù ra một cái tỏ vẻ thật may mắn nhìn sang Bắc Hữu Lợi mỉm cười: "Thật may mắn! Bần tăng chỉ dùng mười ba viên linh thạch hạ đẳng liền mua được đồ ăn cho yêu thú, không, phải là hổ thẹn khi Vạn tổng quản và Hoành trưởng lão lại tin tưởng bần tăng như vậy!"

Bắc Hữu Lợi sửng sốt, khó tin hỏi: "Thiếu phu nhân chỉ dùng mười ba viên linh thạch?"

Không thể nào! Rõ ràng gã đã dặn toàn bộ chưởng quầy trong các cửa hàng lớn thuộc Bắc hoàng thành tuyệt đối không được bán hoặc là bán cho một hòa thượng tới từ Bắc gia với giá rất cao. Vậy tại sao lại vẫn có thể mua được? Hơn nữa so với giá mà gã viết vào trong sổ ghi chép còn rẻ hơn! Rốt cuộc là chưởng quầy cửa hàng nào đó không giữ lời hay là xú hòa thượng này ra ngoài thành mua đồ ăn? Sắc mặt Bắc Tuấn cũng trở nên khó coi, miễn cưỡng cười vui nói: "Không biết là thiếu phu nhân mua đồ ăn ở cửa hàng nào?"

Âm Tế Thiên tất nhiên là không nói cho bọn họ biết hắn mua đồ ăn ở Đậu Hoa thôn, liền nói cho có lệ: "Bần tăng mua chính là ở cửa hàng nhà kia đó."

Trên mặt Bắc Hữu Lợi và Bắc Tuấn lộ ra vẻ mơ hồ: "Cửa hàng nào ạ?"

Âm Tế Thiên cố tình nói linh *** trả lời: "Chính là cửa hàng của nhà kia ấy!"

Bắc Hữu Lợi và Bắc Tuấn liếc mắt nhìn nhau, thật sự không biết Âm Tế Thiên là đang nói đến cửa hàng nào, đành phải nhìn sang Bắc Duy với Bắc Sinh, hy vọng bọn họ nói cho biết là nhà nào, thế nhưng hai người này đâu có nhìn bọn họ, chỉ lo nói với nhau chuyện gì đó có vẻ buồn cười nên trên mặt cũng nín cười đến vặn vẹo. Bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng hỏi lại lần nữa: "Là cửa hàng nào ạ?"

"Thì là cửa hàng nhà kia đó!" Âm Tế Thiên biểu hiện ra vẻ sốt ruột muốn nói rõ ràng cho bọn họ. Bắc Hữu Lợi và Bắc Tuấn nhìn vẻ mặt Âm Tế Thiên sốt sắng muốn giải thích rõ ràng cho bọn họ, vừa liếc nhau một cái thì cả hai cùng nghĩ thầm, con lừa ngốc này có phải là muốn nói cái cửa hàng mà hắn mua đồ ăn là của nhà kia? Bọn họ cũng không nhiều lời nữa mà cũng không tiện hỏi thêm, chỉ có thể cười làm hòa mà nói: "Thì ra là thiếu phu nhân mua đồ ăn ở nhà kia, đúng là thiếu phu nhân có năng lực hơn!"

Sau đó Âm Tế Thiên lại nói với bọn họ đôi ba cậu thì mang theo quyển sổ ghi chép rời đi Thú viên. Đám người Âm Tế Thiên vừa rời đi, sắc mặt Bắc Hữu Lợi trầm xuống: "Ngươi phái người đi tìm hiểu xem trong

Bắc hoàng thành có của hàng của nhà kia hay không! Nếu như không có thì tới ngoài thành tìm!"

"Dạ!" Bắc Tuấn nhanh chóng phái người đi thăm dò chuyện này.

68. Chương 68: Thật Sự Quá Tức Cười

Sau khi Âm Tế Thiên rời đi Thú viên, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng: "Bắc Duy, ngươi tìm vài người trông coi chặt chẽ kho hàng của Thú viên, đừng để cho kẻ khác có cơ hội động tay động chân vào đồ ăn!"

Bắc Duy không hỏi nhiều, lập tức đồng ý: "Dạ!"

Bắc Sinh đột nhiên phụt một tiếng không nhịn được mà cười phá ra, không khí nghiêm túc bị tiếng cười làm cho bay biến: "Thật sự quá tức cười! Cửa hàng nhà kia... ha ha... cửa hàng nhà kia... ôi"

Bắc Duy vội vàng che miệng gã lại, vừa buồn cười vừa tức giận mắng: "Ngu ngốc! Chúng ta còn ở cửa Thú Viên đó!"

Bắc Duy thấy bộ dạng gã muốn cười lại không dám cười, cũng không nhịn được mà phì cười rồi theo đó ha ha ra tiếng: "Thật quá ngu ngốc! Ngươi muốn cười thì về viện của chúng ta hãy cười, vì sao lại còn đem chuyện ngươi nghĩ trong đầu nói ra?"

Bắc Sinh ngại ngùng gãi đầu: "Ta chỉ nghĩ nói ra, mọi người có thể cùng nhau vui vẻ một hồi!"

Âm Tế Thiên buồn cười mà lắc đầu nhìn hai người bọn họ, sau đó xoay người đi về hướng Minh Thăng viện. Ăn cơm trưa xong thì trở về phòng, để Bắc Duy và Bắc Sinh canh giữ ngoài cửa.Âm tế Thiên vừa mới đóng cửa thì thấy trong phòng có chút là lạ, trong lòng trầm xuống nhanh chóng xoay người tông cửa. Không ngờ là cửa phòng đã sớm đóng chặt. Hắn vội vàng đập cửa hướng ra bên ngoài kêu to: "Bắc Duy! Bắc Sinh!"

Thế nhưng mặc cho hắn đập cửa phòng như điên, Bắc Duy và Bắc Sinh đứng ở cửa ngoài dường như không nghe thấy cho nên không có bất cứ phản ứng nào! Âm Tế Thiên nhăn mày lại, xem ra là bị người bày trận pháp ngăn cách với bên ngoài! Đúng lúc này một tiếng nói tà mị đột nhiên vang lên: "Ta nghe nói ngươi bị hủy linh căn!"

Âm Tế Thiên vụt ngẩng đầu lên thì thấy một cái bóng đen từ trần phòng bay xuống dưới, đứng lại trước mặt hắn. Đến khi hắn nhìn thấy rõ ràng mặt nạ màu trắng trên mặt đối phương, không khỏi thốt lên: "Thôn Phách!"

"Không tệ! Thế mà cũng nhớ được ta!" Thôn Phách vừa nói vừa nâng tay lên đánh vào bụng Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên nhìn thấy khí đen tụ lại trong lòng bàn tay y, cả kinh muốn né tránh, thế nhưng không còn kịp. Ngay khi hắn cho rằng mình sẽ phải hứng chịu một đòn nặng nề kia, Thôn Phách đã đập tay lên bụng hắn, ngay sau đó hắn cảm thấy một dòng khí chui vào trong cơ thể mình.

Âm Tế Thiên cúi đầu nhìn thấy sau khi Thôn Phách áp tay lên bụng mình thì không có động tác nào khác, hơn nữa trong cơ thể không hề có tý cảm giác khó chịu! Hắn hoang mang ngẩng đầu nhìn thấy con ngươi tà mị xuyên qua mặt nạ, ánh mắt nghiêm túc, khiến người ta cảm thấy y đang làm chuyện gì đó cực kỳ quan trọng.

Rất nhanh, Thôn Phách thu lại cánh tay, hừ một tiếng: "Đan điền hỗn loạn, thì ra thật sự bị người hủy linh căn rồi!"

Âm Tế Thiên sửng sốt! Hắn còn tưởng rằng Thôn Phách phát hiện hắn chính là người ném văng y ngày hôm đó, cho nên chạy tới muốn giết hắn, không nghĩ tới Thôn Phách tìm hắn để xác định hắn bị hủy linh căn thật hay giả. Bất quá, người này vẫn là phải đề phòng!

Đoạt Phách nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của Âm Tế Thiên, con ngươi tà mị lộ ra ý cười, bước lên bắt hắn phải lùi đến khi lưng dựa vào cửa. Một tay chống vào bên cạnh tai Âm Tế Thiên, một tay nâng cằm hắn lên, trêu đùa nói: "Yên tâm! Ta đối với hỗn phách không có tu vi không hứng thú, bất quá..."

Thôn Phách tựa như rất hứng thú với hắn, cố ý kéo dài âm thanh: "Ta lại là đặc biệt vì ngươi mà tới Bắc hoàng thành!"

69. Chương 69: Thiên Tài Và Phế Vật

Âm Tế Thiên cười lạnh đùa cợt: "Ngươi là đặc biệt đến xem ta sau khi bị biến thành phế nhân sẽ như thế nào đi".

Thôn Phách cười khẩy một cái: "Không tệ! Ta muốn tới thăm ngươi, xem ngươi trở nên nghèo túng thê thảm như thế nào! Nhưng có chết cũng không nghĩ tới, ngươi thân là đệ tử cửa Phật sau khi trở thành phế nhân lại cưới Bắc Minh Bắc thiếu gia kẻ đã từng được khen ngợi là tuyệt thế thiên tài, thật khiến ta khiếp sợ vô cùng!"

Âm Tế Thiên nghiến răng nói: "Ngươi làm ơn đừng có dùng chữ 'gả'!"

Cái chữ này, khiến hắn cảm thấy mình giống như một cô tiểu thư! Thôn Phách nghe hắn nói, lập tức phá ra cười sung sướng: "Mặc kệ là gả đi hay cưới về, ngươi và Bắc thiếu gia đúng là một đôi trời sinh, một là phế nhân, một thì quanh năm ốm đau nằm bẹp giường, cũng không khác một phế nhân là bao!"

Âm Tế Thiên nghe y nói xong, không giận mà cười: "Ngươi chưa bao giờ nghe người ta nói thiên tài và phế vật thì chỉ cách nhau một lằn ranh giới thôi sao?"

Thôn Phách phút chốc nheo mắt lại, con ngươi trở nên lạnh lẽo: "Ý ngươi là gì?"

"Ta chính là một ví dụ tốt nhất, ngày trước còn là thiên tài, nhưng sáng hôm sau đã trở thành một phế vật" Âm Tế Thiên kéo cái tay đang nâng cằm mình xuống, khóe miệng nở nụ cười sâu xa: "Cho nên mới nói, đời không dễ biết trước, ngươi có thấy đúng hay không?"

Thôn Phách hơi ngẩn người, như mải suy nghĩ cái gì mà buông cái tay đang chống ở cánh cửa xuống: "Ngươi nói cũng đúng!"

"Người cửa Phật, trong lời nói đều có đạo lý!"

Thôn Phách buồn cười nhìn Âm Tế Thiên, khóe miệng người này kéo lên nụ cười xinh đẹp đến nỗi khiến y vô thức vươn tay dùng ngón cái miết đôi môi đỏ mọng: "Ta bỗng cảm thấy mình có chút thích ngươi!"

Âm Tế Thiên nhếch mép nói: "Ngươi bị ảo giác rồi!"

Hắn là một người đàn ông trưởng thành, như thế nào mới nói đôi ba câu đã khiến nam nhân khác thích mình? Thôn Phách xoa xoa khuôn mặt nhẵn nhụi của Âm Tế Thiên: "Ta đột nhiên phát hiện ngươi cũng ưa nhìn, rất phù hợp với yêu cầu của ta, đáng tiếc là ngươi không có tu vi, không thì bắt ngươi về làm lô đỉnh cũng không tồi!"

mTế Thiên bình tĩnh đẩy tay heo của người kia ra khỏi mặt mình: "Bần tăng là nam!"

Thôn Phách cười nham hiểm: "Ngươi không biết người quỷ tu thể âm, cho nên lô đỉnh đều toàn là nam sao? Nếu trong thời gian ngắn muốn đề cao công lực, thải dương bổ âm thì đây chính là thuật tu luyện hữu hiệu nhất. Hơn nữa người cửa Phật, trong thân tràn đầy dương khí, đối với dã quỷ chúng ta chính là thuốc bổ cao cấp đó!"

Âm Tế Thiên lườm y một cái: "Ta đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình đã bị hủy linh căn"

"Ngươi thật có ý tứ!" Thôn Phách nghe hắn nói, mỉm cười lên tiếng.

Một lúc lâu sau, y mới thu lại ý cười, hơi hơi nheo mắt hỏi: "Vì sao ta lại cảm thấy tiếng nói của ngươi rất quen thuộc, giống như đã từng nghe thấy ở đâu đó!"

Tim Âm Tế Thiên lúc nghe thấy câu đó liền đập hụt một nhịp: "Ngươi nói vô nghĩa! Chúng ta trước kia đã gặp qua, ngươi cảm thấy tiếng nói của ta rất quen thì có gì mà kỳ quái chứ!"

"Thế sao?" Thôn Phách hiển nhiên không quá tin tưởng lý do thoái thác của hắn.

70. Chương 70: Thiên Tài Tuyệt Thế

Âm Tế Thiên lo lắng Thôn Phách nhớ tới chuyện xảy ra mấy hôm trước ở hậu viện của cửa hàng Bắc gia, nhanh chóng đánh trống lảnh: "Sáng nay, lúc ta đến thôn Đậu Hoa, nhìn thấy mấy cô nương ở Lô Đỉnh viện bị hút đi hồn phách!"

Thôn Phách sửng sốt khi thấy hắn đột nhiên chuyển đề tài, lên tiếng hỏi: "Sao đột nhiên ngươi nói tới chuyện này, không phải là ngươi cho rằng ta làm đó chứ?"

Âm Tế Thiên im lặng. Mục đích của hắn chỉ là muốn dời đi sự chú ý với đề tài trước, đối với việc mấy cô nương ở Lô Đỉnh viện chết trong tay ai không có một chút hứng thú. Thôn Phách thấy hắn không nói cho rằng là hắn ngầm thừa nhận, nheo lại nửa con mắt, cười lạnh: "Nếu thật sự là do ta làm ngươi muốn bắt ta phải như thế nào? Hay là muốn thay trời hành đạo? Đừng quên ngươi hiện tại đến bản thân mình cũng không thể tự bảo vệ được!"

Ytức giận phất tay áo, xoay người một cái bước về phía cửa sổ. Lúc y càng bước gần đến cửa sổ thì bóng càng mờ dần, rồi cuối cùng thì biến mất hẳn, không còn tăm hơi. Ngay sau đó một bóng đen hướng cửa sổ bay ra ngoài, tựa như trận pháp bố trí trong phòng đã bị thu hồi.

Đi rồi?

Âm Tế Thiên hơi ngơ ngác. Hắn xoay người mở cửa phòng, đẩy nhẹ một cái cửa phòng đã mở bung ra. Hai người Bắc Duy và Bắc Sinh đang nói chuyện phiếm ở cửa nhanh chóng nhìn về phía hắn.

"Thiếu phu nhân, người nghỉ trưa chỉ một lát vậy thôi sao?"Bắc Sinh cười hỏi

Âm Tế Thiên không khỏi kéo khóe miệng: "Không! Ta muốn các ngươi báo với Thận quản sự chậm lại nửa canh giờ dùng cơm chiều!"

Ai! Cứ cho là bọn họ phát hiện Thôn Phách ở trong phòng, dựa vào tầng thứ chín của Trúc Cơ làm sao có đủ năng lực mà đấu lại Thôn Phách? Âm Tế Thiên trở lại phòng, ngồi xuống giường, bắt đầu tĩnh tâm tu luyện. Những ngày gần đây việc tu luyện không có tiến triển, thế nhưng lại có thể cảm giác được sự thay đổi của thân thể càng ngày càng không giống như trước. Ví như khứu giác, lúc gia phó đem thức ăn đến, khi còn ở rất xa ngoài phòng, hắn đã ngửi thấy mùi rau. Mà ngay cả vị giác của hắn cũng tốt hơn nhiều, nguyên liệu nấu ăn của mấy món trong bữa đều biết rõ, chỉ còn kém không nếm ra được trong đồ ăn là có mấy hột muối hay là mấy muỗng dầu nữa thôi.

Thời gian tu luyện rất nhanh trôi qua, lúc Âm Tế Thiên mở mắt thì sắc trời đã tối sầm lại, ngoài phòng đã thấy ánh nến. Hắn đứng lên duỗi thẳng thắt lưng, chợt nghe thấy Bắc Sinh đứng ở bên ngoài nói: "Thiếu phu nhân, nên dùng cơm chiều!"

Âm Tế Thiên mở cửa phòng, Bắc Sinh cười hỏi: "Thiếu phu nhân muốn dùng cơm ở đại sảnh hay vẫn ở trong phòng ạ?"

"Mang vào trong phòng đi!"

"Dạ!" Bắc Sinh xoay người rời đi, Bắc Duy đi vào trong phòng đốt nến. Âm Tế Thiên nhìn bóng dáng Bắc Duy hỏi: "Sự tình ở Thú Viên đều an bài xong xuôi rồi chứ?"

Bắc Duy cười nói: "Xin thiếu phu nhân yên tâm, ta đã an bài thỏa đáng rồi!"

"An bài thỏa đáng cái gì?" Thanh âm non nớt đột nhiên vang lên, ngay sau đó Bắc Dực Đồng khoanh tay đi vào trong phòng. Âm Tế Thiên nhìn tiểu thí hài đi vào, trong lòng khó hiểu mà cảm thấy vui vẻ, vội vẫy vẫy gọi nhóc: "Lại đây!"

Bắc Dực Đồng nhìn người kia cười sáng lạn, môi nhỏ không khỏi cũng cười nhẹ theo. Mới vừa đi đến cạnh Âm Tế Thiên, cả người đã bị hắn ôm bế ngồi lên trên đùi. Âm Tế Thiên nhéo nhéo khuôn mặt bầu bĩnh hỏi: "Mấy ngày vừa rồi đi đâu? Tại sao lại không tới Minh Thăng viện? Không phải Bắc Minh bế quan ngươi cũng bế quan theo y đấy chứ?"

Bắc Dực Đồng đang định trả lời, thì nhìn thấy vài tên gia phó bưng đồ ăn đi đến, mày nhíu lại: "Trễ thế này rồi mà còn chưa dùng cơm chiều sao?"

Âm Tế Thiên cười cười: "Đả tọa trễ thì thời gian ăn cơm cũng trễ!"

"A!" Bắc Dực Đồng quay đầu phân phó Bắc Duy: "Bắc Duy, ngươi bảo Thận quản sự sai người đi chuẩn bị nước nóng cho thiếu phu nhân tắm!"

"Dạ!" Bắc Duy mang theo vài tên gia phó rời khỏi phòng, thuận tiện đóng luôn cửa phòng

"Ngươi ăn trước đi!" Bắc Dực Đồng tụt xuống khỏi đùi Âm Tế Thiên ngồi vào ghế bên cạnh sau đó lại hỏi chuyện trước đó: "Các ngươi vừa mới nói an bài tốt chuyện gì?"

Âm Tế Thiên cảm thấy việc này không có gì phải giấu diếm nên đem mọi chuyện nói hết một lần cho nhóc. Hắn đem đồ ăn nhét vào miệng tiếp tục nói: "Hắn ta nhất định sẽ tra xem ta mua đồ ăn cho yêu thú ở chỗ nào, sau khi biết ta mua đồ ăn ở Đậu Hoa thôn nhất định sẽ tìm đến làm khó ta, nói là lấy đồ ăn là một chuyện lớn. Cho nên ta bảo Bắc Duy sắp xếp vài người thay phiên trong coi kho hàng yêu thú, phòng ngừa có người động tay chân!"

Bắc Dực Đồng đồng ý với hành động của hắn, cùng hắn ăn đến khi no nê rồi mới lấy từ túi không gian ra một bộ quần áo màu trắng mạ vàng đặt trên mặt bàn. Âm Tế Thiên nhìn bộ quần áo, nghi hoặc hỏi: "Đây là…"

Ngón tay Bắc Dực Đồng vuốt ve lằn chỉ thêu của bộ quần áo: "Đây là bộ quần áo mà ta… đại ca của ta làm cho ngươi!"

"Y tự tay làm?" Âm Tế Thiên kinh ngạc mà nhìn nhóc.

"Đúng vậy!"

Âm Tế Thiên đặt đũa xuống, cầm bộ quần áo lên. Chất liệu vải mềm mại trơn nịn, nhìn qua có chút giống áo bào của hòa thượng nhưng lại càng giống hoa phục của quý công tử. Trên đó còn dùng tơ vàng thêu họa tiết, hơn nữa dưới ánh sáng của ngọn nến lòe lòe sáng lên, vô cùng chói mắt, có thể thấy được người làm chiếc áo này vô cùng tỉ mỉ chuyên tâm.

"Thật sự là Bắc Minh làm nó?"

Âm Tế Thiên khó tin hỏi lại một lần, thật sự thực khó tưởng tượng ra bộ dáng Bắc Minh cầm kim thêu thêu từng mũi. Bắc Dực Đồng nhìn vẻ mặt hắn yêu thích đến không chớp mắt, đôi mắt xinh đẹp cũng tỏa ra ý cười. Âm Tế Thiên nhẹ nhàng mơn trớn quần áo, thì thào nói: "Quả nhiên là thiên tài tuyệt thế!"

Cấp độ trang bị, phẩm chất được chia ra làm pháp phẩm, cổ phẩm, bảo phẩm, linh phẩm, tiên phẩm, tuyệt phẩm. Từ linh khí mà bộ quần áo tỏa ra, có thể đoán được cấp độ phẩm chất của nó, mà bộ quần áo này phải là Phùng sư trên cấp sáu mới có thể làm ra.

Phùng sư cũng giống như Đúc sư, Luyện đan sư, Ngự thú sư đều rất ít, tự bản thân không chỉ cần có được hai linh căn lớn như thổ và hỏa hơn nữa trong linh căn thổ còn cần có kim trong ngũ hành mới có thể trở thành Phùng sư. Nói cách khác, Bắc Minh không chỉ có được hai linh căn thổ và hỏa mà với tình trạng thân thể không tốt, còn có thể trong thời gian ngắn tu luyện đến đỉnh cao của Kim Đan kỳ, được người ra tôn xưng thiên tài tuyệt thế cũng hoàn toàn xứng đáng!

Âm Tế Thiên ngừng suy nghĩ lan man, thuận miệng hỏi: "Bắc Minh sẽ không phải cũng biết luyện đan đó chứ?"

Hắn hỏi như vậy cũng không phải không có nguyên nhân, Bắc Minh đã từng bắt hắn ăn một viên thuốc dưỡng thân, không biết có phải do y tự chế hay không.

"Đúng vậy!"

Âm Tế Thiên nghe thấy nhóc trả lời, suýt chút nữa thì chết nghẹn vì nước. Muốn trở thành Luyện đan sư, trong người nhất định phải có linh căn mộc và hỏa, hơn nữa trong linh căn mộc còn phải có thủy trong ngũ hành mới có tư cách trở thành luyện đan sư, như vậy không phải Bắc Minh có ba loại linh căn sao?

"Y… hức… ta rất thích y bào này!"

Âm Tế Thiên vốn định hỏi Bắc Minh có thể rèn được pháp khí và điều khiển thú hay không những nghĩ lại cảm thấy không nên hỏi thì tốt hơn, khỏi làm cho mình cảm thấy bị đả kích! Hắn rốt cục hiểu được y vì sao lại tìm không ra bệnh của mình, xem ra là y bị ông trời đố kỵ cho nên mới bị như vậy! Lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm cung kính: "Thiếu phu nhân, tiểu nhân đã chuẩn bị xong nước ấm cho ngài tắm rồi ạ!"

"Vào đi!"

Gia phó đẩy cửa vào, thỉnh lễ với bọn họ, liền bước ra phía sau bình phong pha nước. Bắc Dực Đồng liếc mắt nhìn sương trắng bay ra khỏi bình phòng, mắt lóe lên: "Tắm rửa xong thì mặc thử cái y bào này đi!"

"Ừ!" Âm Tế Thiên cũng không muốn làm bộ quần áo mà Bắc Minh vất vả làm ra bị bẩn: "Này! Nếu là Bắc Minh tự tay làm ra nó, vì sao y lại không tự mình mang đến?"

Bắc Dực Đồng lôi kéo hắn đi vào bên trong: "Y tự tay chế quần áo cho nên tổn hao rất nhiều linh lực, hiện tại đang khôi phục nguyên khí! Tuy rằng như thế, y vẫn muốn cho người sớm nhìn thấy bộ quần áo này, cho nên nhờ ta mang lại đây cho ngươi!"

Âm Tế Thiên kỳ quái nhìn nhóc: "Vì sao y lại tốn nhiều *** lực như thế để chế quần áo?"

Hắn cảm thấy Bắc Minh sẽ không không có lý do mà tốn nhiều linh lực để làm ra quần áo.

"Qua hai tháng nữa thì đến thú triều, y muốn đưa ngươi đi tham gia hoạt động của thú triều, mà ngươi thì cần nhất một bộ quần áo thật tốt để phòng thân."

Âm tế Thiên vui sướng mà nhìn nhóc: "Thật sự?"

Trước đó hắn còn muốn tìm cơ hội để nói chuyện này với Bắc Minh! Không nghĩ tới y lại chủ động muốn đưa mình đi tham gia thú triều!

"Đúng vậy!"

Bắc Dực Đồng thản nhiên lên tiếng, vươn tay muốn tháo phật châu kim sắc thay cho Âm Tế Thiên. Không ngờ, ngón tay mới đụng tới hạt châu, phật châu đột nhiên phát ra ánh vàng, lập tức hất cánh tay nhóc ra. Hai người khiếp sợ vì chuyện vừa rồi. Âm Tế Thiên hồ nghi hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hắn vẫn cảm thấy Hư Không đưa bộ phật châu này rất không bình thường, thế nhưng vẫn không biết nó không bình thường chỗ nào, cho đến khi chuyện vừa rồi phát sinh! Chính là hắn trước kia, lúc ôm Bắc Dực Đồng đi ngủ, cũng không thấy phật châu có phản ứng gì, vì sao hôm nay phải xuất hiện dị tượng?

Bắc Dực Đồng nhướn mắt: "Ta chỉ muốn giúp ngươi tháo phật châu ra!"

Âm Tế Thiên kỳ quái nhìn nhóc: "Ngươi vì sao phải gỡ phật châu ra?"

Chẳng nhẽ là vì tiểu thí hài nghĩ muốn gỡ nó xuống, mới bị phật châu bắn trở về?

71. Chương 71: Kì Lưng

Bắc Dực Đồng nghiêm khuôn mặt trẻ con của mình, nói: "Tắm rửa!"

Âm Tế Thiên nghe câu trả lời của nhóc có chút dở khóc dở cười, cũng không biết có phải ánh nến quá đỏ hay không mà hắn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Dực Đồng lại thoáng ửng hồng.

"Thôi để ta tự cởi!" Hắn chủ động tháo xuống phật châu trên cổ.

Bắc Dực Đồng chằm chằm xem Âm Tế Thiên đặt phật châu ở trên giường: "Ta có thể cầm xem chứ?"

Âm Tế Thiên nhìn chuỗi phật châu phát ra ánh vàng, cười nói: "Ngươi cứ việc cầm xem!"

Pháp bảo, pháp khí mà có chút linh khí sau khi nhận chủ, phải có được sự đồng ý của chủ nhân thì người khác mới có thể chạm vào nó, nếu không sẽ xuất hiện hiện tượng như vừa rồi. Đương nhiên, nếu như người đó có linh lực hoặc tu vi cao hơn pháp bảo, pháp khí thì lại là chuyện khác. Bắc Dực Đồng cầm lấy phật châu được làm tỉ mỉ *** tế, lật đi lật lại vài lượt kiểm tra chất lượng mỗi hạt châu, một lúc lâu mới nói: "Kỳ quái!"

Âm Tế Thiên tò mò nhìn nhóc: "Làm sao vậy?"

Đôi mày của Bắc Dực Đồng nhíu càng chặt: "Ta không nhìn ra được phật châu này là làm từ cái gì! Tuy có linh khí, nhưng cũng không nhiều lắm, vậy nhưng lại có đủ khả năng đẩy văng tay ta ra"

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Không phải làm từ vàng sao?" Hắn vẫn luôn cho rằng bộ phật châu này làm từ vàng thật.

Bắc Dực Đồng lắc đầu: "Ai đưa cho ngươi phật châu vậy?"

"Đây là lễ vật sư phụ đưa cho ta!"

Bắc Dực Đồng vừa nghe là quà của Hư Không, nhất thời cũng thả lỏng: "Hư Không đại sư tặng lễ cũng không giống người bình thường!"

Đúng lúc này, bên ngoài vọng vào tiếng của gia phó: "Thiếu phu nhân, tiểu nhân đã pha xong nước tắm rồi!"

Bắc Dực Đồng liếc mắt nhìn Âm Tế Thiên đã cởi hết đồ chỉ còn lại tiết khố, hai mắt chớp chớp, nhóc lớn tiếng nói: "Ngươi lui ra đi!"

"Dạ!"

Âm Tế Thiên nghe thấy tiếng đóng cửa, lập tức đi ra bên ngoài, đến trước thùng tắm, định cởi luôn cả tiết khố thì lại nhìn thấy Bắc Dực Đồng đứng ở cạnh bình phong, ánh mắt nhìn hắn chằm chằm không chớp lấy một cái. Âm Tế Thiên tức giận mà lườm nhóc một cái: "Ngươi đi theo ta làm gì?"

Bắc Dực Đồng vênh cái mặt nhỏ lên, nói năng rất chính nghĩa: "Giúp ngươi chà lưng."

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Dực Đồng cao không quá cái thùng nước, vừa nghe nhóc nói đã thấy tức cười: "Ngươi muốn chà lưng cho ta?"

"Ừm!"

Âm Tế Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn làm bộ đứng đắn, bất đắc dĩ mỉm cười: "Được, vậy cùng nhau tắm đi!"

Bắc Dực Đồng hơi hơi sửng sốt, đáy mắt hiện lên vẻ do dự. Âm Tế Thiên thấy nhóc vẫn không nhúc nhích, nở nụ cười ác ý nói: "Ngươi không phải là thẹn thùng đó chứ?"

Hắn không để tiểu thí hài đổi ý, tiến lên một bước túm lấy Bắc Dực Đồng, hai ba cái đã cởi hết quần áo trên người đứa nhỏ, sau đó thả nhóc vào thúng nước. Bắc Dực Đồng ngụp lặn uống mất vài miếng nước tắm, lúc nhóc trồi được lên mặt nước thì Âm Tế Thiên đã cởi tiết khố đi vào thùng nước. Nhóc cau mày nhìn Âm Tế Thiên, có chút bất mãn. Âm Tế Thiên làm như không nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang giận dữ, cười cười đem cái khăn trắng vứt tới trước mặt Bắc Dực Đồng, sau đó xoay lưng về phía nhóc: "Lưng ta giao cho ngươi đó!"

Khuôn mặt giận dữ của Bắc Dực Đồng hiện lên vẻ giật mình, nhìn bóng lưng trắng noãn, con ngươi nháy mắt trở nên trầm lại.

72. Chương 72: Ta Một Chút Cũng Không Nhỏ

Khuôn mặt giận dữ của Bắc Dực Đồng hiện lên vẻ giật mình, nhìn bóng lưng trắng noãn,con ngươi nháy mắt trở nên trầm lại.

Nhóc bơi tới phía sau Âm Tế Thiên, đưa tay xoa cái lưng trắng nõn của hắn, dọc theo đường cong xương sống chậm rãi đi xuống, làn da mềm mịn khiến nhóc vừa lòng nhếch lên khóe miệng, đến tận eo mới ngừng lại. Âm Tế Thiên cũng không ngăn động tác của nhóc lại, đơn giản vì hắn cho rằng tiểu thí hài là tò mò cơ thể của người khác mà thôi: "Chơi đủ rồi, nhanh nhanh kì lưng cho ta đi!"

Ánh mắt Bắc Dực Đồng lóe lên, không nhìn mảnh khăn trắng nổi lềnh bềnh bên cạnh, trực tiếp dùng hai tay chà xát từng chỗ trên lưng hắn. Hai cánh tay mềm mềm khiến Âm Tế Thiên cảm thấy rất thoải mái,

hơn nữa Bắc Dực Đồng còn dùng thêm linh lực, cả người hắn giống như vừa được tắm vừa được xoa bóp, rất thích ý. Ngay lúc hắn sắp ngủ, thì đột nhiên nghe thấy Bắc Dực Đồng nói: "Sau khi ngươi tới Bắc gia, có cạo đầu lần nào không?"

Nghe tiếng, Âm Tế Thiên mở hai mắt, nhìn nhìn xung quanh mới nhớ ra mình vẫn còn đang tắm rửa. Hắn lắc đầu để hoàn toàn tỉnh táo lại rồi mới lên tiếng: "Không có!"

Bắc Dực Đồng nhìn chằm chằm ánh nến chiếu sáng đỉnh đầu, nhăn mày nghi hoặc hỏi: "Vì sao tóc vẫn không mọc ra?"

Âm Tế Thiên đưa tay sờ đỉnh đầu trụi lủi: "Không biết!"

Hắn tựa như nghĩ tới chuyện gì, lại nói thêm: "Có thể là do ăn dưỡng thân đan của Bắc Minh?"

"Không thể nào!" Bắc Dực Đồng nói chắc chắn: "Dưỡng thân đan chỉ có tác dụng dưỡng thân và kéo dài tuổi thọ, tuyệt đối không ngăn cản việc mọc tóc!"

Âm Tế Thiên không để tâm nói: "Cũng có thể là do ta bị phế đi linh căn, thân thể chắc chưa thích ứng được từ một người có linh căn thành một người bình thường!"

"Không thể nào, người tu chân một khi trở thành người thường thì các phương diện khác trên cơ thể sẽ lão hóa rất nhanh, nhưng bởi vì ngươi chỉ có mười lăm tuổi, sau khi bị hủy linh căn mới không có thay đổi nhiều, nếu chuyện này xảy ra với một tu sĩ có tu vi trăm năm, hắn ta sẽ lập tức trở thành một ông cụ, thậm chí còn có khả năng chết ngay lập tức!"

Trong mắt Bắc Dực Đồng hiện lên một tia vui sướng: "Chẳng nhẽ là do phật châu của Hư Không trưởng lão tặng ngươi?"

Có một sô pháp bảo có thể trì hoãn sự già đi của người thường, nếu như vậy thì việc tóc mọc chậm cũng chẳng có gì lạ. Trong lòng Âm Tế Thiên thì lại không cho là vậy, hắn cảm thấy rất có thể là liên quan tới việc tu luyện của hắn. Tuy rằng hắn không cần linh căn vẫn có thể tu luyện, nhưng cũng không biết là mình đang tu luyện loại công pháp gì, bất quá hắn cảm thấy mình chẳng thua kém gì với người có linh căn.

Âm Tế Thiên xoay người, không để ý cười: "Bần tăng là hòa thượng, tóc mọc hay không thì có làm sao đâu?"

Hắn đưa tay di di cái trán của Bắc Dực Đồng: "Mà ngươi, cái tiểu thí hài này cũng biết nhiều thật đấy!"

"Ta một chút cũng không nhỏ()!" Bắc Dực Đồng nghiêm mặt kéo xuống cái tay đang di di trên trán mình.

"Vậy sao?" Âm Tế Thiên ý vị sâu xa mà liếc xuống thân dưới ở trong nước của nhóc một cái: "Có cần ta kiểm tra giùm hay không?"

Bắc Dực Đồng ngược lại không có vẻ muốn che dấu mà nhìn hắn với ánh mắt rất có thâm ý: "Sẽ có một ngày ngươi hối hận vì nói ta nhỏ!"

73. Chương 73: Nhảy Cửa Sổ Rời Đi

Âm Tế Thiên buồn cười nhíu mày, thầm nghĩ lòng tự trọng của tiểu thí hài này thật lớn! 'Đệ đệ' của nhóc nhỏ thì liên quan gì tới mình chứ? Có cái gì mà phải hối hận hay không? Âm Tế Thiên cũng không để tâm đến lời nhóc nói, tự tắm thật sạch, sau đó xoay người trêu ghẹo Bắc Dực Đồng: "Có cần ta ôm ngươi ra khỏi thùng tắm không?"

"Không cần!" Bắc Dực Đồng quay lưng lại phía hắn, cầm khăn trắng cái được cái không tự mình tắm. Âm Tế Thiên cho rằng nhóc làm mình làm mẩy cũng không đùa nữa xoay người đi ra ngoài. Mới vừa ra khỏi bình phong, chợt nghe thấy bên trong nói vọng ra: "Về sau tốt nhất đừng có tháo phật châu ra đấy!"

Âm Tế Thiên buồn cười môi khẽ kéo lên, đây là tiểu thí hài đang quan tâm hắn nhỉ?! Trở lại bên trong, thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó đeo lại phật châu rồi nằm trên giường đợi tiểu thí hài. Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng kêu đau đớn. Âm Tế Thiên biến sắc, nhanh nhẹn đứng lên, xông ra ngoài. Thân mình giống như gió vèo một cái đã đứng trước thùng tắm. Âm Tế Thiên kinh ngạc chớp chớp đôi mắt, chuyện

gì vừa mới xảy ra vậy? Hắn rõ ràng mới xuống giường, sau đó xung quanh nhoáng lên một cái thì đã thấy mình đứng ở trước thùng tắm rồi.

Cố không nghĩ nhiều, nhanh chóng hướng mắt nhìn về phía thùng tắm, thế nhưng trong đó lại không có người nào, chỉ thấy quần áo rơi vương vãi.

Là tiểu thí hài!

Nháy mắt sắc mặt Âm Tế Thiên trở nên sắc bén, mau chóng đi quanh một vòng cuối cùng dừng lại ở cửa sổ bị mở rộng ngay đằng sau thùng tắm. Chẳng nhẽ là có kẻ xấu xâm nhập Minh Thăng viện bắt cóc Bắc Dực Đồng? Âm Tế Thiên đang nghĩ ra ngoài hô báo là có đạo tặc, liền nghe có người lên tiếng: "Bắc Đấu kiến quá thiếu phu nhân!"

Hắn nhìn thấy cận vệ của Bắc Minh là Bắc Đấu đang đứng ngoài cửa sổ, mỉm cười nói với hắn: "Thiếu phu nhân, ngài đang tìm tiểu thiếu gia sao?"

"Đúng vậy, nhóc ấy…"

Bắc Đấu không để hắn nói hết câu đã ngắt lời: "Tiểu thiếu gia tính khí bướng bỉnh đã rời đi bằng cửa sổ rồi ạ!"

"Vậy sao?" Trong mắt Âm Tế Thiên hiện lên vẻ nghi hoặc, hiển nhiên là không mấy tin tưởng lý do thoái thác của Bắc Đấu. Hắn tuy rằng không thể nói là hiểu biết rõ về tính cách của tiểu thí hài, nhưng từ hành động lời ăn tiếng nói hàng ngày đều có thể thấy được hành vi của tiểu thí hài rất thành thục ổn trọng, tuyệt đối không giống lới Bắc Đấu nói là một đứa trẻ bướng bỉnh. Thế nhưng Bắc Đấu là cận vệ của Bắc Minh, hắn cũng không có lý do gì mà không tin y. Âm Tế Thiên đang định hỏi rõ ràng, Bắc Đấu lại bỗng nhiên nói tiếp: "Nếu thiếu phu nhân không có chuyện gì khác, vậy tiểu nhân xin cáo lui trước!"

Nếu gã đã nói như vậy, Âm Tế Thiên cũng không giữ lại nữa. Để Bắc Đấu rời đi rồi thì liền đóng lại cửa sổ, sau đó xoay người đem quần áo của tiểu thí hài nhặt lên. Âm Tế Thiên nhăn mày, trong lòng vẫn cảm thấy kỳ lạ. Cứ cho là tiểu thí hài tính tình bướng bỉnh rời đi bằng cửa sổ, thì cũng không đến mức quần áo cũng không thèm mặc chứ?

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, nếu Bắc Đấu không nói tiểu thí hài bưởng bỉnh rời đi bằng cửa sổ thì hắn vẫn cho rằng nhóc là bị người bắt. Vậy thì thôi, hắn cũng không nên phái người đi tìm, việc này chỉ có thể để Bắc gia quan tâm giải quyết.

74. Chương 74: Lễ Cầu 'nguyên'

Âm Tế Thiên vừa thông suốt chuyện của tiểu thí hài, thì lại nghĩ đến chuyện khác. Từ bên trong đến chỗ thùng tắm cũng cách nhau ít nhất bốn năm trượng, nếu tính sơ sơ thì phải mất vài phút để chạy tới nơi này, vậy nhưng hắn chỉ nháy mắt một cái đã đến nơi, tốc độ nhanh kinh người, xung quanh trở nên hư ảo vèo vèo mà lướt qua! Không phải là sau khi hắn cường hóa sự nhanh nhẹn thì đến tốc độ chạy cũng nâng cao đó chứ!

Âm Tế Thiên càng nghĩ càng hưng phấn, lăn tới lật lui ở trên giường. Xem ra mỗi sáng hắn phải rèn luyện nhiều hơn mới được, nhất là công phu quyền cước, sau này chỉ cần hắn đem sức mạnh, sự nhanh nhẹn và tốc độ phối hợp nhịp nhàng với nhau thì việc đối phó với tu sĩ dưới Kim Đan kỳ sẽ không có vấn đề gì.

Giờ phút này, *** thần hưng phấn Âm Tế Thiên không hề buồn ngủ, trong lòng toàn nghĩ như thế nào để kết hợp được với công phu mà Tịch Thiên đã học, tự chế ra cho mình một bộ chiêu thức nhanh nhất. Nằm nghĩ ngợi đến tận tờ mờ sáng mới mơ màng ngủ. Đang ngủ, hắn cảm giác đến có cái gì đó lạnh lẽo chạm trên môi hắn, nhẹ nhàng mà ma xát, lại rất cẩn thận vẫn luôn quyến luyến không rời. Âm Tế Thiên sốt ruột giãy dụa, sau đó mở trừng hai mắt nhìn thấy ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ khiến hắn không thích ứng kịp mà nheo mắt lại. Hắn nghiêng đầu nhìn quanh phòng nhưng lại không có một bóng người, ngay sau đó bên ngoài truyền đến như là tiếng cãi nhau.

Âm Tế Thiên đưa tay sờ môi mình, ánh mắt hiện lên vẻ mờ mịt, chẳng nhẽ vừa rồi là hắn nằm mơ? Lúc này, tiếng cãi nhau bên ngoài ngày càng lớn. Âm Tế Thiên nhíu chặt mày, đứng dậy đi ra bên ngoài thì

thấy vú Trương và vú Liễu đã lâu không gặp đang cầm một đống quần áo đủ màu sắc cãi nhau.

"Ta cảm thấy bộ y bào này tương đối thích hợp với thiếu phu nhân!" Vú Trương cầm một bộ quần áo màu lam có hình kỳ lân thêu bằng chỉ vàng, còn vú Liễu thì cầm trong tay y bào màu xanh nhạt có họa tiết nho nhỏ.

Vú Liễu không chịu: "Y bào này màu sắc quá tối, căn bản là không thích hợp với thiếu phu nhân, cái ta cầm vẫn đẹp hơn, thanh đạm thanh lịch, thiếu phu nhân mặc nó vào nhất định sẽ xinh đẹp."

Âm Tế Thiên thật sự không rõ hai bộ quần áo thì có gì để mà cãi qua lại, liền cắt đứt lời các nàng: "Các ngươi đang làm gì đó?"

Vú Liễu nhìn thấy Âm Tế Thiên đứng ở cửa, nở nụ cười xin lỗi: "Thiếu phu nhân, ngài đã tỉnh! Là chúng ta lớn tiếng làm ngài thức giấc sao?"

Âm Tế Thiên ngồi vào trước bàn, chỉ vào hai bộ quần áo hỏi: " Các ngươi đây là…"

Vũ Liễu cười hì hì nói rằng: "Thiếu phu nhân, hôm nay là lễ cầu duyên, đương nhiên là phải mặc quần áo mới rồi!"

"Lễ cầu duyên?" Đáy mắt Âm Tế Thiên hiện lên vẻ nghi hoặc, trong trí nhớ của Tịch thiên không có lễ hội này: "Đây là ngày hội gì?"

Vú Trương nhanh chóng giải thích: " Thiếu phu nhân, lễ cầu duyên là… ư…"

Nàng âm thầm cắn răng trừng cái chân đang dẫm lên chân mình. Vú Liễu làm bộ như không có gì thu lại cái chân đang dẫm lên chân vú Trương nói tiếp: "Lễ cầu duyên là ngày lễ lớn ở nam bộ, thiếu phu nhân không biết cũng không có gì lạ!"

Âm Tế Thiên nhíu mày. Vú Liễu tựa như nghĩ đến cái gì, ánh mặt lóe lên, trừ trong đại ký không gian lấy ra ấm trà cùng cái chén, cười nói: "Thiếu phu nhân vừa mới rời giường, nên uống trước chút trà để thanh cổ họng!"

Âm Tế Thiên tiếp nhận chén trà, lập tức ngửi ra được trong chén trà có hơn mười loại dược không màu, uống hết cả chén trong một hơi, mùi dược lan tỏa trong cả miệng, khiến người ta nhịn không nổi lại muốn uống thêm chút nữa. Vú Liễu nhìn hắn rót nước trà, đáy mắt hiện lên ý cười giảo hoạt.

75. Chương 75: Tóc Dài

Vú Trương thừa dịp Âm Tế Thiên uống trà, nhanh nhẹn cầm lấy bộ quần áo mà bà chọn sẵn đưa tới trước mặt hắn, nói: "Thiếu phu nhân, hôm nay ngài mặc bộ quần áo này nha!"

"Vú Trương, y bào trên tay ngươi đưa cho Hoành trưởng lão mặc xem ra hợp hơn đó!" Vú Liễu châm chọc nói, sau đó, cầm lấy bộ quần áo mà mình đã chọn đưa cho Âm Tế Thiên xem: "Thiếu phu nhân thích hợp với các loại áo choàng màu xanh nhạt hơn, thiếu phu nhân, ngài nghĩ ta nói đúng hay không?"

Âm Tế Thiên vừa uống trà vừa xem quần áo trong tay các nàng, bộ trên tay vú Trương thì quá là thâm trầm, thích hợp người lớn tuổi hơn, còn bộ trên tay vú Liễu thì quá màu mè, thích hợp mấy cô nương mặc hơn, nhìn đi nhìn lại, chi bằng mặc bộ quần áo mà Bắc Minh chế cho hắn còn hơn.

Nghĩ đến đây, hắn buông cái chén xuống, ra lệnh: "Vú Liễu, ngươi vào phòng trong lấy bộ y bào màu trắng ra đây!"

"Vâng!" Vú Liễu buông bộ quần áo trên tay, đi vào phòng trong, rất nhanh, cầm một bộ quần áo thêu hoa tú sắc đi ra, mặt đầy hưng phấn hỏi: "Thiếu phu nhân, sao ta lại không biết ngài có y bào như thế này? Hơn nữa, còn là y bào được luyện chế ra, từ khi nào làm ra nó vậy? Thật sự nó rất thích hợp với ngài!"

Nghe vậy, khóe miệng Âm Tế Thiên không khỏi nhếch lên một độ cong.

Vú Liễu nhìn thấy hắn mỉm cười, lập tức hiểu rõ ai làm cho thiếu phu nhân bộ quần áo này, cao hứng nói: "Thiếu phu nhân, ta giúp ngài thay nó!"

Âm Tế Thiên không có phản đối, đứng lên, tùy ý hành động của vú Liễu.

Ngay lúc hai người đang vội vàng mặc áo cho hắn, đột nhiên, vú Trương ở phía sau đột nhiên kêu lên một tiếng: "A "

Âm Tế Thiên bị tiếng kêu hoảng sợ, vội vàng quay đầu, hỏi: "Làm sao?"

"Ta... Ta....." Vú Trương khiếp sợ nhìn Âm Tế Thiên, còn khóe mắt thì lại liếc sang vú Liễu bên cạnh, thấy nàng ta ra dấu lắc lắc đầu..

Vú Trương nhanh chóng phục hồi *** thần: "Chỉ là thân thể ta đột nhiên bị chuột rút thôi mà!"

Âm Tế Thiên nhíu mày nhìn vú Trương, không biết nguyên do là bị chuột rút, hay là do vết thương hôm trước bị Tiên Hồn chưa khỏi hẳn mà sắc mặt nàng thoáng tái nhợt.

"Nếu thân thể không thoải mái, thì sớm nên trở về nghỉ ngơi đi!"

Vú Trương lắc đầu: "Ta ngồi một chút là tốt!"

Nàng ngồi xuống ghế, tuy nhiên, ánh mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên không rời.

Vú Liễu cười nói: "Thiếu phu nhân, nàng ta là bệnh cũ tái phát thôi, mặc kệ nàng!"

Vú Trương tức giận trừng mắt sang Vú Liễu.

Vú Liễu nhanh nhẹn giúp Âm Tế Thiên thay quần áo, sau đó, lui về sau một bước, nhìn hắn đầy hài lòng: "Thiếu phu nhân mặc bộ y bào này vào, nhìn thật là đẹp mắt!"

"Phải không?"

Âm Tế Thiên cúi đầu, sửa sang lại vạt áo trước ngực, đột nhiên, vài sợi tóc đen dài đập vào mắt hắn.

Hắn giật mình sửng sốt, nâng tay nhẹ giật một cái, lập tức da đầu truyền đến một cảm giác đau đau.

Âm Tế Thiên khiếp sợ nhìn vú Liễu: "Đây là chuyện gì vậy?"

Vú Trương bĩu môi: "Nhất định là chén trà mà ngài uống ban nãy chính là Trà Thôi Phát ()!"

Vú Liễu nhìn Âm Tế Thiên cười ngượng ngùng nói: "Ta chỉ muốn giúp Thiếu gia, hôm nay được vui vẻ hơn một chút!"

"....." Âm Tế Thiên nhìn những sợi tóc trong tay, chúng nó lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được mà dài ra không ngừng, nguyên bản chỉ dài tới cằm, giờ ngắn ngủn thời gian một chén trà nhỏ, tóc đen đã dài đến eo.

() Là trà mọc tóc đó, mà dịch ra nghe hiện đại quá nên để nguyên.

76. Chương 76: Các Ngươi Giỡn Đủ Chưa

"....." Âm Tế Thiên nhìn những sợi tóc trong tay, chúng nó lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được mà dài ra không ngừng, nguyên bản chỉ dài tới cằm, giờ ngắn ngủn thời gian một chén trà nhỏ, tóc đen đã dài đến eo.

Ngay tại lúc hắn cho rằng tóc sẽ mọc mãi không dừng, thì đột nhiên nó ngừng lại.

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn những sợi tóc dài đến gối, cõi lòng lúc này có thế nói là cực kỳ phức tạp.

Nói thật ra, mỗi ngày mang theo cái đầu trụi lủi, trong lòng cũng rất là xoắn xuýt, nhưng mà, khi nhìn thấy tóc mình dài ra, không hiểu sao lại có chút khó tiếp nhận.

Vú Liễu nhịn không được lên tiếng tán thưởng: "Đẹp! Thiếu phu nhân, ngài thật sự rất đẹp!"

Có thêm một mái tóc đen dài, khuôn mặt tuyệt mỹ ít đi vài phần ngây ngô, lại nhiều thêm vài phần quyến rũ và diễm lệ, tựa như tiên tử sau khi ăn vụng trái cấm, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra một chút bối rối, tựa hồ lại thêm chút chờ mong, khiến người ta nhịn không được mà sinh lòng thương tiếc.

Ngay cả vú Trương mà còn phải nhìn đến chăm chăm, trước kia chỉ cảm thấy bộ dạng thiếu phu nhân tương đối dễ nhìn, nhưng vì ngày nào cũng trưng ra cái đầu trọc lóc, khuôn mặt kia cứ thế mà bị giảm bớt rất nhiều.

"Đẹp?" Sắc mặt Âm Tế Thiên nháy mắt đen ngòm!

Một đại nam nhân như hắn, bộ dạng đẹp có cái rắm dùng, tóm lại, hắn không muốn bị mọi người nhìn như một nữ nhân.

Mặt Âm Tế Thiên bình tĩnh mà nói: "Cắt! Cắt tóc!"

Từ sau khi không còn ý định làm hòa thượng, hắn cũng có suy nghĩ dưỡng tóc dài ra, nhưng mà, hắn không muốn dài đến như vậy, chẳng khác nào nữ nhân!

"Cắt… cắt?" Vú Liễu thiếu chút nữa cất tiếng thét rống: "Không được! Ít nhất hôm nay không được!"

"Vì cái gì hôm nay không được?" Âm Tế Thiên nhíu mày, xoay người đi vào phòng trong ý đồ tìm cây kéo.

Vú Liễu vội vàng giữ hắn lại, ánh mắt mang vẻ cầu xin:"Thiếu phu nhân, ngài hãy xem như vì công lao mà Thiếu gia vất vả chế tạo ra bộ y bào này, nhịn một chút, được không?"

Âm Tế Thiên cúi đầu nhìn quần áo trên người, đáy mắt chợt lóe một chút chần chờ.

Vú Liễu thấy hắn có dấu hiệu buông lỏng, lại tiếp tục nói: "Thiếu phu nhân, hôm nay là ngày đặc biệt, ngài chỉ cần nhịn qua hôm nay thôi, ngày mai ngài muốn cạo muốn cắt đều tùy ngài!"

"Đến tột cùng hôm nay là ngày gì?"

Âm Tế Thiên thật không rõ, Lễ Cầu Nguyên và việc hắn có tóc hay không có tóc liên quan gì đến nhau?

Chẳng lẽ có một sự kiện trọng đại nào đó trong này, sẽ làm Bắc Minh vui vẻ hơn một chút?

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng nói của Bắc Đẩu: "Thiếu phu nhân, thiếu gia đang ở ngoài đại sảnh chờ ngài đến dùng điểm tâm!"

"Đến ngay! Đến ngay!" Vú Liễu mau mắn thay Âm Tế Thiên đáp lời, thừa dịp hắn chưa có đổi chủ ý, nhanh chóng kéo hắn vào trong, giúp hắn rửa mặt chải đầu!

Bắc Đẩu đau lòng thiếu gia nhà mình, y đã ngồi ngoài đại sảnh chờ trong một thời gian dài nhưng vẫn không thấy thiếu phu nhân xuất hiện, cho nên, dù chưa được sự đồng ý của thiếu gia, gã cũng lặng lẽ rời khỏi nơi đó, chạy đến hậu viện thỉnh người.

Ai ngờ đứng ngoài cửa chờ suốt hai chung trà, vẫn không thấy thiếu phu nhận ra khỏi phòng, gã không khỏi cảm thấy sốt ruột.

Ngay tại lúc gã chuẩn bị thỉnh người thêm một lần nữa, cửa phòng cũng chậm rãi mở ra, một khuôn mặt *** xảo tuyệt thế vô song lập tức ánh vào đôi mắt gã.

Bắc Đẩu ngẩn cả người ra, không khỏi ngừng thở, sợ phá hỏng bức tranh xinh đẹp này.

Gã cho rằng, từ sau khi nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ của thiếu gia nhà mình và Hiên Viên công tử, thì sẽ không còn ai có thể khiến gã nhìn đến mê muội, nhưng thật không ngờ là trên đời này lại tồn tại một người có thể so sánh với thiếu gia nhà mình và Hiên Viên công tử.

Âm Tế Thiên thấy Bắc Đẩu nhìn mình chằm chằm, thì không vui mà cau mày, chung quy bị một người nam nhân nhìn như vậy, cũng không phải là một việc đáng vui vẻ.

Hắn cố ý chắp một tay trước ngực, đứng đắn mà nói: "A Di Đà Phật, bần tăng khiến Bắc Đẩu thí chủ đợi lâu, thật sự là tội lỗi tội lỗi!"

Vú Liễu đang đứng phía sau lập tức đấm ngực mình, thật sự là nghiệp chướng mà!

Nàng cực cực khổ khổ chải một kiểu tóc đẹp như thế kia cho thiếu phu nhận, vậy mà dễ dàng bị một câu 'A Di Đà Phật' kia phá hủy sạch, thậm chí còn khiến nàng có loại cảm giác tàn phá báu vật.

Bắc Đẩu nghe Âm Tế Thiên xưng là bần tăng, gọi là thí chủ, nhịn không được mà giật mình, nhanh chóng phục hồi *** thần, ho nhẹ một tiếng, che giấu cử chỉ thiếu lịch sự ban nãy: "Thiếu phu nhân, mời!"

Âm Tế Thiên bước ra khỏi phòng, lúc này, vang lên âm thanh "cạch" một cái.

Bắc Đẩu ngẩng đầu thì thấy gia phó quét rác đằng kia đang nhìn bọn họ không chớp mắt, cây chổi cầm trên tay rớt xuống đất hồi nào không hay, vẫn tư thế cầm chổi, khi có khi không mà quét quét bằng không khí.

Vú Liễu đứng phía sau đắc ý đến cười ra tiếng, nàng rất là vừa lòng với kiệt tác mà mình tạo ra hôm nay.

Bắc Đẩu hung hăng trừng mắt tên gia phó quét rác, tiếp theo, lạnh mắt mà nhìn xung quanh một vòng, phát hiện không chỉ tên gia phó quét rác kia thôi, ngay cả tên gia phó lau cửa cũng nhìn đến mơ màng, cầm cái khăn ướt nước chùi lên cả khung giấy, chỉ lát sau, cánh cửa bị lủng lỗ chổ lỗ chổ.

Còn có tên gia phó đang cắt tỉa hoa, cành lá dư thừa không cắt, mà lại cắt búp hoa vừa mới nở.

Sắc mặt Bắc Đẩu đen thùi, trầm giọng mắng: "Tất cả người trong viện, tự mình đến chỗ Thận quản sự lĩnh phạt!"

Kế tiếp, trên đường đi đến đại sảnh, từng người từng người khi nhìn thấy Âm Tế Thiên thì cứ như bị hút mất hồn, không phải choáng váng, mà là ngu ra, đặc biệt khi bước vào đại sảnh, phảng phất tựa như thế giới đang bị dừng lại, lặng ngắt như tờ, im đến run người.

Bắc Minh đang cúi đầu đọc sách, cảm thấy không khí xung quanh là lạ, nghi hoặc mà ngẩng đầu.

Bắc Đẩu khi nhìn thấy Bắc Minh sắp ngẩng đầu, thân hình chợt lóe, lập tức đem cả người Âm Tế Thiên chắn lại phía sau.

Đột nhiên, gã không muốn thiếu gia nhìn thấy bộ dạng của thiếu phu nhân.

Thật sợ nếu thiếu gia nhin thấy thiếu phu nhân xong, y không chịu nổi hình ảnh rực rỡ lóa mắt này, thân thể lại sinh bệnh thì khốn!

Đặc biệt mấy những ngày gần đây, bệnh tình của thiếu gia cứ nhiều thêm, đây cũng không phải chuyện tốt lành gì, chỉ sợ thân mình thiếu gia không chống cự được.

Bắc Minh chỉ nhìn thấy vú Trương và vú Liễu, nhíu nhíu mày hỏi: "Tịch Thiên đâu?"

Vú Trương và vú Liễu liếc nhau, sau đó nhìn sang Âm Tế Thiên đang bị Bắc Đẩu che kín phía sau, vụng trộm cười lén.

Âm Tế Thiên nghi hoặc mà trừng cái lưng của Bắc Đẩu, thấy không có người đáp lời của Bắc Minh, đành phải nói: "Ta ở đây!"

Nói xong, hắn nhích sang bên trái hai bước, định từ phía sau Bắc Đẩu đi ra, ai ngờ, Bắc Đẩu cũng nhích theo hai bước, cản đường hắn đi, tựa hồ cố ý không để Bắc Minh nhìn thấy hắn.

Bắc Minh nghe tiếng Âm Tế Thiên nói, con mắt nhàn nhạt bỗng dưng dâng lên ý cười loan loáng, đặc biệt khi nhìn thấy góc áo lộ ra bên ngoài kia, ý cười lại nhiều thêm vài phần: "Lại đây!"

Kế tiếp, y lại thấy Bắc Đẩu một hồi thì nhích bên phải, một hồi thì nhích bên trái, chặt chẽ mà ngăn trở Âm Tế Thiên, không để cho hắn đi tới.

Sắc mặt Bắc Minh không khỏi lạnh xuống: "Bắc Đẩu!"

Bắc Đẩu run người, lấy tay ngăn trở người phía sau lại, cung kính nói: "Thuộc hạ cho rằng, thiếu gia không nên gặp thiếu phu nhân là tốt nhất!"

Bắc Minh híp mắt lại: "Làm sao thế này?"

Bắc Đẩu đi theo y đã nhiều năm, không phải là một người chẳng biết quy củ, làm như vậy tất có lý do của gã.

Phía sau, Âm Tế Thiên không thể nhịn được nữa, tức giận đẩy Bắc Đẩu ra: "Các ngươi giỡn đủ chưa?"

Một bên thì bảo hắn mặc đẹp một chút, khiến Bắc Minh có thể trải qua ngày hôm nay vui vẻ hơn, mà một bên thì không đồng ý, không để Bắc Minh nhìn thấy hắn, thật sự là chẳng hiểu làm sao, đã thế người chịu ép buộc lại chính là hắn nữa chứ.

Bắc Minh tại thời khắc Âm Tế Thiên đi ra, ánh mắt nhất thời dừng lại trong hình ảnh kia.

Người trước mắt cứ tựa như một yêu ***, đẹp đến mức làm người nhìn không thể thở nổi, đẹp đến mức cả đại sảnh tựa hồ mất đi màu sắc, mọi người mọi thứ đều trở thành bối cảnh. Và ánh mắt của y lúc này, chỉ còn lại độc nhất một bóng dáng của yêu *** đẹp run người kia.

Âm Tế Thiên ngồi xuống cạnh Bắc Minh, nói với Bắc Thận đang đứng bên cạnh: "Có thể bưng điểm tâm lên!"

Nói xong, chuyển mắt nhìn sang Bắc Minh, mới phát hiện y mặc quần áo là đồng một dạng với mình, chẳng qua trên nền vải kia thêu hoa mai màu vàng kim, trừ đó ra, nó còn không có tỏa ra chút linh khí nào, có thể thấy được, đó chỉ là một bộ quần áo bình thường.

Âm Tế Thiên nhìn làm sao cũng thấy hắn và Bắc Minh giống như đang mặc đồ đôi, đột nhiên, có chút ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào mắt Bắc Minh, bất quá, cũng lịch sự nói: "Cám ơn ngươi tặng y bào cho ta!"

Hồi lâu, không nghe thấy Bắc Minh trả lời, đáy mắt chợt lóe nghi hoặc, nâng mặt lên nhìn, thì thấy Bắc Minh cũng trong lúc đó nhanh chóng nhắm chặt hai mắt lại, che đi tất cả cảm xúc bên trong.

Khi mắt mở ra lại, đã bình tĩnh tựa như một hồ nước sâu.

Bắc Minh rũ đôi mi, cố ý không nhìn khuôn mặt rực rỡ dụ hoặc của Âm Tế Thiên, nâng tay, dùng những ngón tay thon dài gắp lên một cọng rau xanh, thì thào nói: "Tóc này là tóc thật!"

Vú Liễu thấy một màn như vậy, lặng lẽ đi đến trước mặt vú Trương, đắc ý nói: "Trước đó ta không có chú ý tới y bào của thiếu gia và thiếu phu nhân giống nhau như vậy, ngươi nhìn xem bọn họ hiện tại có bao nhiêu là xứng đôi!"

Vú Trương mỉm cười, gật gật đầu tán đồng!

Âm Tế Thiên tức giận lườm y một cái: "Đương nhiên là thật! Ta uống Trà Thôi Phát vào đó!"

Nghe vậy, phút chốc Bắc Minh nheo lại mắt: "Ngươi uống Trà Thôi Phát?"

Âm Tế Thiên nhìn thấy sắc mặt Bắc Minh có chút không thích hợp, nghĩ rằng, nkhông phải trà kia có vấn đề gì chứ?

"To gan!" Bắc Minh đột nhiên lớn tiếng quát, vỗ mạnh lên bàn.

77. Chương 77: Ý Tốt Thành Chuyện Xấu

Vú Liễu và vú Trương nhất thời sắc mặt trắng bệch, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất. Các nàng không biết thiếu gia vì sao đột nhiên lại tức giận như vậy, Trà Thôi Phát thì cũng chỉ dùng các loại thảo dược phổ thông mà chế ra thôi, bình thường chỉ có tu sĩ nào đó không cẩn thận bị cắt mất tóc mới dùng đến loại này, tuy nhiên chưa bao giờ nghe nói là có bất cứ vấn đề nào đó.

"Dược vật kích thích phát triển chỉ lấy đi của tu sĩ một chút linh tực, có thể trong thời gian ngắn làm tóc mọc rất nhanh, tuy không mất nhiều linh lực thậm chí có một số tu sĩ sau khi dùng dược vật xong cũng không phát hiện mình thiếu đi linh lực, cho nên có dùng cũng không sao. Nhưng nếu dùng trên một người không có tu vi hay linh lực, hậu quả khôn lường"

Bắc Đẩu giải thích, gã theo bên người Bắc Minh nhiều năm, đối với phương diện thảo dược cũng có chút ít hiểu biết. Vú Liễu nghe xong bốn chữ cuối, cả người run rẩy không dám nhìn sắc mặt Bắc Minh, giọng sợ hãi hỏi: "Hậu quả như thế nào?"

Bắc Đẩu liếc mắt nhìn độ dài tóc của Âm Tế Thiên: "Dựa vào chiều dài tóc của thiếu phu nhân, nếu không nuôi đến bốn năm năm thì tóc cũng không dài được như vậy. Nói cách khác, chén trà này lấy đi bốn năm năm sự sống của thiếu phu nhân!"

Vú Liễu vừa nghe, suýt nữa ngất đi. Khó trách thiếu gia lại tức giận. Mấy ngày gần đây, thiếu gia ngày đêm không ngừng xem các loại sách thảo dược, mục đích duy nhất tìm được biện pháp kéo dài tuổi thọ của thiếu phu nhân. Vậy nhưng biện pháp chưa tìm được, nàng đã dùng cái chén trà bé xíu đó, một lúc tước luôn bốn năm năm sự sống, thật sự là ý tốt thành chuyện xấu mà!

Vú Liễu vội vàng lấy lại *** thần: "Thiếu phu nhân, ta thật sự không biết Trà Thôi Phát sẽ làm giảm tuổi thọ của ngài, mong ngài thứ tội!"

"Thiếu phu nhân, vú Liễu không có tâm tư gì đâu, thỉnh ngài xem xét khổ tâm của vú Liễu tha thứ cho nàng!" Vú Trương cũng thay vú Liễu cầu xin.

"Hừ!" Bắc Minh hừ lạnh một tiếng, lập tức lại im lặng, tựa như đang suy nghĩ biện pháp để bù trở lại vài năm đó. Âm Tế Thiên nhẹ nhíu mày, có lẽ là chuyện giảm thọ cũng không có lập tức sẽ lấy mạng hắn, cho nên trong lòng cũng chẳng nghĩ gì nhiều. Hắn nhìn về phía Bắc Minh đang làm mặt lạnh, nói: "Ta nghe nói hôm nay là Lễ Cầu Nguyên, ta muốn sau khi ăn sáng thì ra ngòai đi dạo một chút!"

Bắc Thận vừa nghe, liền nhanh nhạy kêu gia phó đem đồ ăn mang lên. Vú Liễu thông minh biết Âm Tế Thiên không có trách tội nàng. Vội nhanh nhảu đứng lên kéo theo vú Trương lui sang một bên. Bắc Minh nghe được Âm Tế Thiên chủ động gợi ý đi ra ngoài dạo chơi, ánh mắt hơi lóe, sắc mặt cũng theo đó dịu đi rất nhiều. Y kéo tay Âm Tế Thiên, nghiêm túc xem mạch, xác định thân thể hắn không có vấn đề gì thì sắc mặt mới khôi phục như bình thường.

Trong lúc dùng bữa, Âm Tế Thiên phát hiện Bắc Minh vẫn cúi đầu đọc sách, có thể là nội dung của quyển sách rất hấp dẫn cho nên từ đầu tới cuối Bắc Minh cũng chẳng liếc hắn một cái. Cho đến tận khi hắn đội đấu lạp mành trắng, Bắc Minh mới nhìn về phía hắn. Âm Tế Thiên không biết có phải mình bị ảo giác không nhưng khi hắn đội đấu lạp lên, Bắc Minh dường như thở phào một hơi. Không phải là sau khi hắn mọc dài tóc, thì biến dạng xấu đến nỗi khiến Bắc Minh không dám nhìn thẳng?

78. Chương 78: Duyên Sơn

Ra khỏi Bắc phủ, bảy tên hộ vệ lại đi theo, Âm Tế Thiên nhìn thấy các tu sĩ dùng pháp khí bay đầy trời, người người tấp nập, cơ hồ hội tụ thành một cái dù lớn che nắng cho người đi dưới đường. Mà tu sĩ đi trên đường lớn cũng không ít hơn tu sĩ bay trên trời, tất cả mọi người đều cùng đổ dồn về một hướng, do đó rất dễ dàng mà nhìn ra những ai đi hướng ngược lại.

Âm Tế Thiên nhìn mấy đầu người tấp nập qua lại trên đường cái, bỗng trông thấy một bóng người khá quen, người nọ đi ngược hướng, cách hắn khoảng ba trượng rồi sau đó rẽ vào một khách ***.

Là hắn! Vô Tịnh!

Âm Tế Thiên nheo mắt lại. Hắn chắc chắn rằng, mình tuyệt đối không có nhìn nhầm, hơn nữa thị giác của hắn được cường hóa, càng không thể có chuyện nhận sai người. Từ trước tới giờ, hắn vẫn luôn cho rằng, hôm đó Vô Tịnh đã mau chóng rời khỏi Bắc hoàng thành, không nghĩ tới, người kia còn ở lại đây. Vừa lúc có thể tìm gã để hỏi rõ mọi chuyện.

Âm Tế Thiên vừa định bước về phía khách *** đã bị kéo trở về:

"Ngươi muốn đi đâu?" Bắc Minh nghi hoặc hỏi

Lúc này, Âm Tế Thiên mới nhớ tới còn có Bắc Minh bên cạnh, đành trả lời cho có lệ: "Ta vừa nhìn thấy một người khá giống người quen cũ, nhưng chắc là nhận lầm rồi!"

Nếu đã biết Vô Tịnh ở tại khách *** kia, vậy ngày mai hắn đến tìm y cũng không có việc gì. Vì không muốn để cho Bắc Minh nghi ngờ, Âm Tế Thiên nhanh chóng lái sang chuyện khác: "Chúng ta đang đi đâu đây?"

Bắc Minh trả lời: "Duyên sơn".

Âm Tế Thiên nghe y trả lời, trong đó có chút gì đó rất vui vẻ, tò mò hỏi: "Nguyên sơn() nằm ở đâu?"

"Tương truyền rằng nơi đó từng có một vị thần ngụ lại, chỉ cần tới đó cầu duyên với người mình thích đều sẽ được thần phù hộ!" Bắc Minh giải thích đơn giản.

Lúc này, phía trước có người hô lớn: "Ai muốn vào Duyên sơn thì nhanh chóng lại đây, nếu không sẽ bỏ lỡ giờ tốt!"

Vừa mới nói xong, một đám người chen lấn nhau chạy tới chỗ vừa phát ra âm thành, ngay cả nhóm người Âm Tế Thiên cũng bị đám người đùn đẩy đi theo. Bắc Minh nắm chặt tay Âm Tế Thiên, đi vào trong một trận pháp màu lam: "Đây là trận pháp thông đến Duyên sơn"

Âm Tế Thiên vừa bước vào trận pháp, cảnh sắc trước mặt đột nhiên biến đổi, rõ ràng vừa rồi là đường cái rộn ràng nhốn nháo, giờ đã là rừng núi non xanh nước biếc, phía trước là đường đi thông lên núi đầy những nấc thang đá, giống như một con đường mãi không có điểm dừng. Nhóm tu sĩ đều thu lại pháp khí, cùng nhau đi bộ lên núi. Âm Tế Thiên cũng chú ý đến nhóm tu sĩ đi lên nấc thang đá đều có đôi có cặp, có cặp nam nữ tu sĩ, cũng có cặp nam nam tu sĩ, trên mặt bọn họ còn mang nụ cười ngọt ngào. Nếu nhìn vào đây mà hắn có không hiểu được ý nghĩa của việc leo núi này, vậy hắn nhất định là tên ngốc.

Trán Âm Tế Thiên trượt xuống vài cái lằn đen, yên lặng quay đầu nhìn về phía Bắc Minh. Thì ra lễ Cầu Nguyên thực ra là lễ Cầu Duyên!

Bắc Minh phát hiên hắn nhìn mình chăm chú, hỏi: "Làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên mở miệng, lại nhìn thấy Bắc Minh và mình mặc quần áo tương tự nhau, những lời định nói lại phải nuốt về. Hắn bỗng có chút hiểu được vì sao Bắc Minh lại phải vội vàng để tiểu thí hài trong thời gian ngắn nhất đem y bào đến chỗ mình, không chỉ để hắn sớm nhìn thấy nó, mà còn muốn hắn hôm nay mặc quần áo giống nhau đến đây để cầu duyên. Âm Tế Thiên quay sang nhìn phía trước: "Ngươi cảm thấy với tình trạng của mình hiện tại có thể đi hết đoạn đường này không?"

"Chuyện này còn phải xem chúng ta có duyên phận để đến được cuối đường hay không!" Bắc Minh lôi kéo hắn đi lên nấc thang.

"Ý ngươi là gì?" Âm Tế Thiên vừa mới nói xong, đôi tu sĩ phía trước đã biến mất trước mặt bọn họ.

79. Chương 79: Quả Nhiên Là Ngươi Sẽ Đến

Âm Tế Thiên vừa nói xong, một đôi tu sĩ đột nhiên biến mất trước mặt bọn họ. Ngay sau đó, phía trước hơn trăm đôi tu sĩ song tu cũng biến mất theo, vốn người tới đây rất nhiều, thế mà hiện tại chỉ còn ít ỏi mấy đôi đang cùng nhau đi lên những nấc thang.

Bắc Minh giải thích: "Hàng năm có rất nhiều người đến Duyên sơn, nhưng cũng chỉ có vài trăm đôi đi được đến đỉnh núi, còn lại đều bị tống ra ngoài núi."

Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Đôi đạo lữ bị tống ra khỏi núi thì có nghĩa là họ không có duyên phận sao?"

"Không phải, chẳng qua là chủ nhân của Duyên sơn hàng năm chỉ tiếp ba trăm đôi đạo lữ, và cũng chỉ có những người có duyên mới đi đến được đỉnh núi."

Âm Tế Thiên quay đầu lại nhìn một đám người đang đi vào cửa Duyên sơn, rất nhanh lại có vài nhóm tu sĩ biến mất. "Chúng ta hiện giờ còn có thể đi trên bậc thang như thế này, có nghĩa là chúng ta có thể lên được đến đỉnh núi?"

"Đúng vậy!"

Âm Tế Thiên nhìn những nấc thang đá dưới chân, cảm thấy cái trán đau nhức, hỏi: "Nơi này có bao nhiêu nấc thang vậy?"

"Chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín nấc!"

Âm Tế Thiên kinh ngạc nói: "Dài như vậy? Không được sử dụng pháp khí để đi sao?"

Hắn không hiểu y thuật, bọn Bắc Đẩu lại không theo bên người, nếu đi đến giữa sườn núi mà Bắc Minh chịu không nổi té xỉu, hắn thật không biết nên làm như thế nào cho phải.

"Không được!"

"Ngươi thật hiểu rõ chuyện của Duyên sơn ghê!" Âm Tế Thiên nhỏ giọng thì thầm.

"Cái gì?" Bắc Minh không nghe rõ được hắn nói gì, nghi hoặc quay đầu.

"Trước kia có phải ngươi đã từng cùng ai đó tới Duyên sơn?"

Vừa dứt lời, Bắc Minh đã đứng khựng lại! Âm Tế Thiên cùng ngừng lại theo, nghĩ thầm rằng, Bắc Minh sẽ không phải thật sự đã đi cùng với ai đó đến Duyên sơn đó chứ? Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Âm Tế Thiên bỗng nhiên cảm thấy rất không thoải mái, giống như có cái gì chặn ngang cổ họng, nghèn nghẹn, vô cùng khó chịu. Một lúc lâu, Bắc Minh vẫn không nói chuyện, đột nhiên y nắm lấy tay Âm Tế Thiên, càng ngày càng chặt. Ngón tay Âm Tế Thiên bị đau, có ý muốn giật lại, lập tức cảm thấy được Bắc Minh có gì đó không đúng: "Ngươi không phải là cảm thấy thân thể không thoải mái đó chứ?"

Chỉ thấy Bắc Minh cố hết sức mà gật đầu.

"Con mẹ nó!" Âm Tế Thiên vội vàng vươn ra một tay khác đỡ lấy tay y: "Chúng ta trở về thôi!"

"Không!" Hai chân Bắc Minh dính tại chỗ, mặc cho Âm Tế Thiên kéo như thế nào cũng không nhúc nhích: "Ta muốn lên núi!"

Ngữ khí của y rất kiên định, không đến nơi nhất định không chịu quay về. Lần đầu tiên Âm Tế Thiên nhìn thấy Bắc Minh tùy hứng như vậy, lại còn vào thời điểm phát bệnh, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút tức giận: "Chúng ta mới đi được một trăm nấc thang, phía trước còn hơn chín vạn chín nghìn chín trăm nấc thang đá đang chờ chúng ta, với tình trạng thân thể của ngươi hiện tại, căn bản không chống đỡ được đến khi lên đỉnh Duyên sơn!"

"Ta muốn lên núi!" Bắc Minh cố chấp nói.

Âm Tế Thiên lôi kéo mãi mà Bắc Minh không nhúc nhích chút nào, tức giận đẩy tay y ra: "Muốn đi thì ngươi đi một mình đi!"

Chỉ cần mình không lên núi, xem y một mình đi cầu duyên như thế nào. Âm Tế Thiên cũng không quay đầu lại mà đi thẳng xuống hơn mười nấc thang, cố ý đi chậm lại chờ Bắc Minh theo kịp. Tuy nhiên khi hắn đi xuống hơn mười bậc rồi mà vẫn không nghe thấy được tiếng bước chân, không nhịn được đi chậm lại, xoay người nhìn lên phía trên. Cách mười nấc thang, bóng dáng như mai trắng vào tháng chạp lạnh giá, lung lay sắp đổ, nhưng vẫn kiên cường và mềm mại, suy yếu bước từng bước một đi lên trên. Nhìn cảnh này, tim hắn khó hiểu mà cảm thấy đau nhói.

Âm Tế Thiên không biết Bắc Minh vì cái gì lại kiên trì như vậy, thân thể rõ ràng suy yếu đến không chịu nổi, thậm chí cứ bước ba bước thì dừng lại nghỉ một chút. Cho dù như thế, Bắc Minh vẫn không chịu ngừng, mà vẫn tiến lên phía trước.

"Nếu không phải thành tâm thành ý cầu duyên, thì vào đây làm gì!" Bên cạnh có một đôi đạo lữ song tu đi qua, liếc mắt xem thường hắn.

Nghe nói như thế, Âm Tế Thiên nhất thời hiểu được mục đích của hắn và Bắc Minh khác nhau. Bắc Minh là thật tâm thật lòng đến van cầu thần linh phù hộ cho nhân duyên hai người, không đạt được mục đích, tất nhiên là không cam lòng cứ như vậy mà buông tha. Mà hắn lại chỉ cảm thấy có lên đến đỉnh núi hay không đối với hắn mà nói cũng chẳng có vấn đề gì.

Âm Tế Thiên yên lặng quay đầu đi, đi xuống hai bước, hắn lập tức xoay mạnh người, nhanh chóng chạy đến chỗ Bắc Minh vững vàng đỡ lấy y, thản nhiên nói: "Nếu ngươi không thoải mái, thì ta sẽ cõng ngươi!"

Tay phải của hắn đỡ thắt lưng Bắc Minh, tay trái đỡ tay y, để Bắc Minh nửa dựa vào người hắn, tiếp tục đi lên phía trước.

"Ta biết ngươi sẽ quay lại" Từ trong mành che màu trắng vang lên tiếng cười yếu ớt của Bắc Minh.

“Ngươi là đang lấy thân thể của ngươi ra làm trò đùa!” Âm Tế Thiên lạnh lùng nói: “Ngươi cảm thấy leo lên đỉnh núi cầu duyên sẽ có ý nghĩa sao?”

“Có!” Bắc Minh kiên định trả lời.

Âm Tế Thiên phức tạp liếc nhìn y một cái, không nói chuyện nữa, yên lặng đỡ y, từng bước một đi lên những nấc thang.

Khi bọn họ đi được hơn nghìn bậc, Bắc Minh rốt cục chịu không được nữa, dựa cả người vào trong ngực Âm Tế Thiên.

“Ta cõng ngươi!” Trong mắt Âm Tế Thiên hiện lên vẻ lo lắng.

“Không…”

Âm Tế Thiên ngắt lời y: “Nếu ngươi không cho ta cõng ngươi, thì có thể khi chúng ta lên đến đỉnh núi, Duyên sơn đã đóng cửa mất rồi, trừ phi ngươi không muốn cầu duyên nữa!”

“Tuy nhiên… Ngươi…” Bắc Minh nhìn thân hình vừa gầy yếu lại vừa lùn của Âm Tế Thiên, không khỏi lộ ra vẻ chần chừ.

Âm Tế Thiên ngồi xổm xuống: “Trèo lên!”

Bắc Minh vẫn chần chừ không leo lên!

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi lăn xuống núi đâu!” Âm Tế Thiên thúc giục nói: “Nhanh lên!”

Bắc Minh đành phải khom người nằm úp sấp trên lưng của hắn: “Ngươi cõng ta thì cũng không đi được bao lâu đâu!”

“Ta sẽ có chừng mực!” Âm Tế Thiên âm thầm khởi động lực đạo toàn thân, nhất thời cảm thấy sau lưng như chẳng cõng người nào, dễ dàng đứng lên: “Nếu ngươi thấy mệt, có thể gối lên vai ta mà ngủ!”

Bắc Minh gỡ xuống đấu lạp, lộ ra khuôn mặt tái nhợt, trên mặt tuy không còn chút máu nào nhưng cũng không có yếu đuối đến không chịu nổi, mà ngược lại con ngươi đen láy lộ ra vẻ sáng sủa, khóe miệng chậm rãi kéo lên một vòng cung không rõ ràng. Y cúi đầu thấp xuống, ánh mắt xuyên thấu qua tấm lụa trắng, nhìn khuôn mặt vừa tuyệt mỹ lại nghiêm túc kia, y không kìm lòng được mà nhẹ giọng gọi: “Tịch Thiên!”

Tiếng nói mang theo hơi thở nóng hổi bay qua tấm lụa mỏng xoáy vào tai Âm Tế Thiên, nhất thời cảm giác tê dại kéo đến, cả người run lên!

“Chuyện gì?” Hắn làm bộ như không có việc gì hỏi.

Âm Tế Thiên chờ hồi lâu không thấy y trả lời, cho rằng thân thể Bắc Minh trở nên không tốt, nhanh chóng nghiêng đầu, đúng lúc này thì khóe miệng đụng phải môi Bắc Minh.

Hai người đồng thời ngẩn ra.

Âm Tế Thiên vội lấy lại *** thần, không nhìn ánh mắt Bắc Minh đang trở nên nóng rực, quay đầu trầm giọng nói: “Ngươi nói chuyện ít thôi, giữ sức!”

Kế tiếp, hai người không một tiếng động mà leo núi.

Âm Tế Thiên biết Bắc Minh không có ngủ, hơi thở ấm áp của đối phương chốc chốc lại xuyên qua tấm lụa mỏng phả vào tai hắn, khiến hắn không tự chủ được nhớ lại cái ‘hôn’ kia. Môi Bắc Minh tuy có chút lạnh lẽo nhưng cũng rất mềm mại, quan trọng hơn hắn cũng không có bài xích môi của Bắc Minh, thậm chí càng muốn nhấm nháp hương vị bên trong đôi môi ấy.

Ngay lúc Âm Tế Thiên hồi tưởng lại môi của Bắc Minh, đột nhiên trời tối sầm lại, sau đó hơn trăm cái đèn ***g lớn sáng lên, chiếu sáng xung quanh. Bậc thang phía trước đã biến mất, thay vào đó là gần trăm đôi đạo lữ đứng ở khu đất trống vui vẻ nói chuyện.

“Đến đỉnh núi rồi!” Sau lưng có người nói.

Âm Tế Thiên kinh ngạc hỏi: “Đến đỉnh núi rồi?”

Không phải nói có chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín bậc thang đá sao? Vì sao vèo một cái đã đến nơi rồi? Bắc Minh tụt xuống lưng hắn. Âm Tế Thiên nhìn xung quanh, xung quanh chẳng có cái gì, đèn ***g phía trên giống như sao trời chiếu sáng một pho tượng phía trước cao hơn trăm trượng.

"Minh sư đệ! Quả nhiên là ngươi sẽ đến!" Đột nhiên một tiếng nói bình thản truyền tới.

Âm Tế Thiên nhìn thấy người đến là Hiên Viên Duật, ngay lập tức nhẹ hừ một tiếng.

Sắc mặt Bắc Minh trầm xuống: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta là đặc biệt đến đây để chờ ngươi!" Hiên Viên Duật nhìn sang người đứng bên cạnh Bắc Minh, thâm ý mỉm cười: "Hắn là tiểu sư phụ Tịch Thiên phải không? Không nghĩ tới tâm ý của hai người lại có duyên đi đến tận đỉnh Duyên sơn. Tiểu sư phụ Tịch Thiên ngươi có muốn ta cho ngươi mượn một sợi tóc cùng Minh sư đệ đồng thời cầu duyên hay không?"

Tóc?

Âm Tế Thiên nhăn mày, cầu duyên cần có tóc? Khó trách vú Liễu trộm cho hắn uống nước Trà Thôi Phát, còn cầu hắn hôm nay không cắt tóc, thì ra là lúc cầu duyên thì phải dùng đến. Đáy mắt Bắc Minh xuất hiện vẻ không vui: "Ngươi tới một mình?"

Hiên Viên Duật cười nói: "Nếu ta nói là chờ ngươi tới đương nhiên là đi một mình rồi!"

Bắc Minh cười lạnh: "Ta cho là ngươi muốn thử xem một người có thể lên núi cầu duyên hay không!"

"Người hiểu ta trừ Minh sư đệ ra không còn ai khác!" Hiên Viên Duật cười chuyển ánh mắt nhìn sang Âm Tế Thiên: "Tiểu sư phụ Tịch Thiên, nếu ngươi muốn dùng tóc để cầu duyên thì nhớ rõ tới tìm ta!"

Y nhìn bọn họ cười cười, giữa đường đi nhìn đến Âm Tế Thiên, lúc mắt đảo qua phía sau Âm Tế Thiên nhìn thấy một đầu tóc dài, không khỏi sửng sốt, sau đó, khóe miệng lại tô đậm thêm nét cười. Nháy mắt Hiên Viên Duật đột nhiên xoay người, đầu ngón tay bắn ra một cái phong nhận, bắn tới chỗ Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên bị tập kích bất ngờ, lập tức đấu lạp đội trên đầu bị đánh rơi xuống.

80. Chương 80: Mỏi Mắt Mong Chờ

Đấu lạp rơi xuống, tóc đen bay tán ra, dung mạo tuyệt mĩ mị hoặc hiện ra trước mặt mọi người, tiếng động xung quanh cũng yên tĩnh trở lại. Dung nhan tuấn mỹ của Hiên Viên Duật và Bắc Minh đã hấp dẫn rất nhiều lực chú ý của tu sĩ, hiện tại lại thêm một Âm Tế Thiên nữa khiến người ta hít thở không thông. Tất cả dường như cảm thấy mình không phải đang đứng ở Duyên sơn mà là Tiên sơn trên Thiên giới.

Hiên Viên Duật ngẩn người, nhìn dung nhan tuyệt thế, quên cả thu lại cánh tay vẫn nâng giữa không trung. Sắc mặt Bắc Minh trầm xuống, lấy tốc độ nhanh nhất kéo Âm Tế Thiên vào trong ngực, dùng ống tay áo dài che đi tầm mắt của mọi người. Ánh mắt lạnh lùng chuyển một cái, khí lạnh đánh thẳng tới chỗ Hiên Viên Duật: "Hiên Viên Duật, đừng có khiêu chiến tính nhẫn nại của ta một lần nữa!"

Hiên Viên Duật lấy lại *** thần, khóe miệng kéo lên, nhìn chằm chằm người trong ngực Bắc Minh, ánh mắt lóe lên quang mang thâm thúy. Bắc Minh cùng y ở chung nhiều năm, sao có thể không hiểu được ánh mắt vừa rồi của y là có ý gì. Bất giác Bắc Minh siết chặt vòng tay ôm Âm Tế Thiên, lạnh lùng hừ một tiếng: "Mơ tưởng!"

Hiên Viên Duật cười khẽ: "Mỏi mắt mong chờ!"

Âm Tế Thiên không biết họ đang nói cái gì, chỉ biết thắt lưng của hắn sắp bị siết đứt rồi.

"Bắc Minh, ta không thở được!"

Nghe thấy tiếng, Bắc Minh nhanh chóng nới lỏng cánh tay, thế nhưng tay kia vẫn không thả xuống ống tay áo che khuôn mặt của Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên ngẩng đầu, tức giận trừng y một cái: "Ngươi đang làm cái gì vậy?"

Bắc Minh cúi đầu nhìn khuôn mặt người đang trong ngực, dù cho có giận dữ thì vẫn xinh đẹp, rất nhanh dời ánh mắt đi, sử dụng linh lực, hút đấu lạp đến tay, nhanh nhanh chóng chóng đội lên đầu Âm Tế Thiên che đi khuôn mặt hắn.

Âm Tế Thiên vuốt cái khăn che mặt, ánh mắt tối đen lại. Hắn phát hiện Bắc Minh thực sự không thích hắn để tóc dài, giống như vừa rồi chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi chuyển mắt, cứ như nhìn lâu một chút thì sẽ dính phải ôn dịch.

Đúng lúc này có người hô: "Sứ giả Duyên sơn ra rồi!"

Âm Tế Thiên ngẩng đầu liền nhìn thấy dưới lòng bàn chân của tượng thần mở ra một cái cửa đá, hơn một ngàn sứ giả mặc quần áo màu đỏ từ cửa đá đi ra, vây quanh nhóm tu sĩ bắt đầu múa hát. Cũng không biết có phải có tác dụng cầu phúc hay không, Âm Tế Thiên cảm thấy cảm giác tức tối vừa rồi cũng biến mất không tăm hơi.

"Quả nhiên là sử giả của thần!" Bắc Minh đột nhiên nói ra tiếng.

Âm Tế Thiên vừa nghiêng đầu thì thấy sắc mặt của y so với trước đó tốt hơn nhiều.

"Ngươi cảm thấy bọn họ có thể trị được bệnh cho ngươi sao?"

Bắc Minh lắc đầu: "Bọn họ cầu phúc chỉ có thể khiến cơ thể của ta tạm thời dễ chịu hơn, không tạo được tác dụng chân chính, trừ phi bọn họ thật sự là thần!"

Lễ cầu phúc tiến hành hơn nửa canh giờ, trong thời gian này có không ít tu sĩ ngưng thần ngồi xuống, cùng lúc với cầu phúc thì trên trời rơi xuống mưa phùn ánh vàng, khiến người ta nhìn thấy phải bật thốt ra tiếng. Âm Tế Thiên xốc khăn che mặt lên, nhìn trời, thấp giọng khen ngợi: "Thật đẹp!"

"Đúng vậy! Thật sự rất đẹp!" Bắc Minh đứng bên cạnh cũng nhỏ giọng nói thêm vào. Bất quá, y lại không nhìn mưa phùn ánh vàng trên trời, mà nhìn người bên cạnh, con ngươi đen láy xinh đẹp tràn ngập ánh nhìn nhu tình.

81. Chương 81: Ta Muốn Nuốt Lời

Màn trời tối đen, dưới ánh sáng lập lòe của đèn ***g, mưa phùn tựa như những hạt phấn li ti tỏa ra sắc vàng lấp lánh lóa mắt người xem, thời điểm rơi xuống đất, chúng hóa thành từng tia từng tia ánh sáng, bao phủ trên bức tượng thần bằng đá, nhất thời, sắc vàng lan tỏa, mọi người không khỏi nhắm lại hai mắt.

Không biết qua bao lâu, ánh sáng vàng kia từ từ lịm tắt.

Khi mọi người mở hai mắt ra, bức tượng thần bằng đá cứ như là được bao phủ bên ngoài một lớp kim loại vàng óng ánh, đồng thời cũng nhượng người ở nơi đây nhìn thấy rõ khuôn mặt tuấn lãng được khắc trên ấy, tuy nhiên trong đôi mắt kia lại tỏa ra một thần thái uy nghiêm khiến mọi người không dám đến gần.

"Thần sử đi ra!" Có người nhỏ giọng nói.

Âm Tế Thiên nhìn về phía cửa đá, thì trông thấy một nam tử tuấn tú mặc bộ áo đỏ cầu kỳ đi giữa mười tên hộ vệ cao lớn từ bên trong bước ra, đứng trước mặt mấy trăm đôi tu sĩ, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn qua mọi người, mở miệng nói: "Có thể đi đến Duyên Sơn thì cũng đã chứng minh các người có duyên phận, Thần Duyên sẽ phù hộ cho các người Tu Duyên, sau này con đường song tu sẽ càng thêm thuận lợi! Bất quá, đã đến đây cầu duyên, thì tất nhiên phải tiến hành nghi thức cầu, mới có thể mang lại thêm nhiều Phúc Duyên cho các người!"

Sứ giả đứng bên cạnh Thần sử nói: "Mời mọi người đi theo ta!"

Sứ giả xoay người, đi về phía sau cửa đá.

Các tu sĩ ai ai cũng đều lộ ra thần sắc vui sướng: "Ta nghe những tu sĩ đã từng đến Duyên Sơn nói lại, trong Duyên Sơn có hồ nước nóng, chỉ cần ở đó tắm rửa, cả người cứ như là thay da đổi thịt, chẳng biết là thật hay giả."

"Ta cũng nghe nói qua việc này, xem ra Sứ giả muốn mang chúng ta đến hồ nước nóng tắm rửa tẩy sạch những dơ bẩn trên người!"

Âm Tế Thiên một bên nghe mọi người thì thầm, một bên chú ý trận pháp màu lam sau cửa đá, các đôi tu sĩ chỉ cần bước lên đó, thì nháy mắt sẽ biến mất không còn bóng dáng.

Hắn dựa sát vào Bắc Minh hỏi nhỏ: "Trận pháp kia có phải giống như trận pháp lúc vào cửa Duyên Sơn không?"

Mắt Bắc Minh khẽ chớp, ừ hử một tiếng sau đó kéo Âm Tế Thiên đi vào bên trong trận pháp, cảnh sắc xung quanh bỗng nhiên biến đổi, chỉ tích tắc mà hai người đã đến một sơn động không người. Trên vách tường đá treo đầy những cái đèn ***g màu đỏ, dưới chân là một hồ nước nóng có sức chứa khoảng năm sáu người, mặt hồ tỏa ra hơi nước, khói trắng uốn lượn lan tỏa.

Âm Tế Thiên lấy đấu lạp xuống, đảo mắt nhìn sơn động kín bưng chỉ rộng khoảng hai trượng, kinh ngạc hỏi: "Hai người chúng ta ở trong này tắm rửa à?"

Còn tưởng rằng cả đám cùng xúm lại tắm trong một cái hồ chứ, tự dưng giờ thành ra chỉ có hai người bọn họ, thật cảm thấy có chút mất tự nhiên

"Nghe nói hồ nước nóng trong Duyên Sơn có thể cải thiện thể chất, ngươi tắm táp nhiều một chút!"

Nghe vậy, Âm Tế Thiên nghiêng đầu nhìn Bắc Minh, đã thấy y xoay người sang vách đá đưa lưng sang phía hắn, nhất thời, trong lòng có chút gì đó không thoải mái, lạnh tanh hỏi: "Còn ngươi?"

Bắc Minh chắp tay sau lưng, thản nhiên nói: "Ngươi tắm trước đi!"

Âm Tế Thiên nhíu mày, hắn cảm thấy Bắc Minh tuyệt đối chẳng phải vì không muốn tắm chung với hắn mà xoay lưng lại thế kia.

"Bắc Minh, hình như ta thấy hôm nay ngươi cứ cố ý né tránh ta, không, nên nói là ngươi né tránh nhìn vào mặt ta. Có phải ngươi không muốn nhìn thấy ta nữa, nếu thế……"

Hôm nay Bắc Minh thật sự có chút kỳ lạ, nếu nói trong lòng Bắc Minh không muốn nhìn thấy hắn, thì sẽ không hà tất dẫn hắn đến Duyên Sơn cầu duyên, nhưng mà, mỗi lần hắn gỡ đấu lạp ra, Bắc Minh lại không nhìn tới hắn, biểu hiện rõ ràng là không thích khuôn mặt này của hắn.

"Không phải!" Bắc Minh nhanh chóng xoay người ngắt lời hắn: "Không phải như ngươi nghĩ đâu!"

Âm Tế Thiên ép hỏi: "Vậy đến cùng là như thế nào?"

Hắn không dám nghĩ Bắc Minh ghét mình, bằng không trong đầu sẽ cảm thấy khó chịu!

"Đó là……" Bắc Minh muốn nói lại thôi, nhìn dung nhan quyến rũ xinh đẹp của thiếu niên, ánh mắt càng lúc càng nóng, cổ họng chuyển động, khàn khàn nói: "Tịch Thiên, ta muốn nuốt lời!"

Cái gì?

Không đợi Âm Tế Thiên phản ứng kịp, đột nhiên, Bắc Minh nhanh chóng ôm hắn vào trong lòng, cúi đầu một cái, chính xác không sai lệch mà đáp lên cánh môi y đã mong đợi bấy lâu.

—

82. Chương 82: Thần Sử

Âm Tế Thiên trợn to mắt, khiếp sợ nhìn khuôn mặt tuấn tú đang kề sát.

Bắc Minh hôn hắn!

Trong mắt Âm Tế Thiên tràn ngập kinh ngạc, tức giận, chống cự, nhưng mà, tim hắn so với vẻ mặt lại biểu lộ ra rõ ràng hơn nhiều, lúc này, nó đang vì nụ hôn của Bắc Minh mà nhảy nhót, mà hưng phấn, còn có chút chút gì đó vui sướng, thậm chí chờ mong Bắc Minh có thể tiến sâu hơn một chút.

Dán vào đôi môi lạnh lẽo lại mềm mại kia, nhượng hắn phát hiện ra rằng bản thân cũng không phải quá bài xích đồng tính, mà tương phản, hắn đã hoàn toàn lún sâu vào nam nhân trước mắt, muốn đòi y thêm càng nhiều nồng nhiệt, muốn phóng túng bản thân một lần, muốn thuận theo trái tim đáp ứng y!

Hai tay chống trước ngực Bắc Minh dần dần mềm xuống, từ ***g ngực men đến phía sau ót Bắc Minh, ôm lấy cổ y, ngửa đầu lên, hé mở đôi môi đón nhận nồng nhiệt của y, sau đó cùng y quấn quít.

Bắc Minh không nghĩ tới Âm Tế Thiên sẽ chủ động đáp lại mình, con ngươi xinh đẹp thoáng hiện lên thần sắc vui sướng, kích động siết chặt cánh tay ôm lấy eo của Âm Tế Thiên, từ cẩn thận nhấm nháp biến thành lớn mật thăm dò, muốn hút lấy càng nhiều thoải mái.

Khói trắng lượn lờ, nước hồ sôi sùng sục, hơi nóng và không khí mờ ám càng lúc càng nồng đậm.

Hai người đứng bên cạnh suối nước nóng hôn đến quên cả trời đất, thẳng đến khi Bắc Minh đột nhiên lảo đảo lui về phía sau hai bước, ngã tựa lên vách đá, hai người mới không thể không chấm dứt nụ hôn này.

Âm Tế Thiên nhìn sắc mặt tái nhợt của Bắc Minh, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng, thở phì phò mà hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Hắn nhớ rõ Hiên Viên Duật đã từng nói qua, Bắc Minh cần phải kiềm chế cảm xúc bản thân, từ đó cho thấy, thân thể Bắc Minh không thể quá tức giận hay quá vui sướng, hoặc là kích động tâm tình này nọ.

Bắc Minh che ngực, suy yếu nói: "Ta cần vào hồ nước ngâm mình!"

Âm Tế Thiên lập tức giúp y cởi khuya áo.

Bắc Minh nhìn Âm Tế Thiên đang cởi áo của mình, trong mắt chợt lóe một tia không cam tâm, con ngươi càng lúc càng sâu hoắm, tựa hồ đang âm thầm hạ quyết định nào đó.

Âm Tế Thiên thay Bắc Minh cởi đến khi chỉ còn lại quần lót, thì đỡ y bước vào hồ nước nóng.

Bắc Minh xoay người quay lưng lại Âm Tế Thiên nói: "Ngươi cũng xuống đây đi!"

Âm Tế Thiên biết hành động của y là để hắn không phải cảm thấy xấu hổ, khóe môi cong lên nụ cười, nhanh chóng cởi sạch quần áo rồi nhảy xuống nước.

Hai người đều không có nhắc lại nụ hôn ban nãy, chỉ lẳng lặng ngâm mình trong hồ hưởng thụ thời khắc yên bình, thẳng đến trận pháp trong sơn động lại mở ra, mới chậm rì mặc quần áo rồi rời đi.

Đợi bọn họ đến trước bức tượng thần, đã có kha khá tu sĩ cầu duyên xong rời khỏi Duyên Sơn.

Thần sử nhìn thấy Âm Tế Thiên và Bắc Minh đến, thuận miệng nói: "Xin Thần ban duyên, thì phải thành tâm thành ý……"

Nói tới đây, ánh mắt hắn dừng trên đấu lạp của Âm Tế Thiên: "Thỉnh vị đạo hữu này gỡ đấu lạp xuống!"

Âm Tế Thiên lập tức lấy đấu lạp xuống, xấu hổ cười, sau đó, hung hăng mà trừng Bắc Minh vài cái.

Đều là lỗi của y, từ sơn động đi ra, y cứ một hai bắt hắn phải đội đấu lạp này.

Nháy mắt, khi Thần sử nhìn thấy khuôn mặt của Âm Tế Thiên, biểu tình ngẩn ra, rất lâu mới phục hồi lại *** thần!

83. Chương 83: Thần Duyên

Bắc Minh chú ý tới ánh mắt của Thần sử, y bỗng cảm thấy rất không thoải mái, trầm giọng hỏi: "Thần sử, không biết khi nào thì bắt đầu cầu duyên?"

Nghe tiếng, Thần sử lấy lại *** thần, thản nhiên liếc nhìn sắc mặt đen thùi của Bắc Minh, sau đó lại quay qua Âm Tế Thiên nói: "Hai vị đạo hữu không thể cầu duyên, trở về đi thôi!"

Không thể cầu duyên?

Âm Tế Thiên không khỏi sửng sốt. Bắc Minh nhăn mày lại: "Nếu bọn ta có duyên lên đến được đỉnh Duyên sơn, vì sao lại không thể cầu duyên?"

Thần sử bay thẳng đến chỗ Sứ giả, hạ lệnh: "Tiễn khách!"

Ánh mắt Bắc Minh lạnh xuống, ngay lúc bốn gã Sứ giả đi về phía bọn họ, y nhanh tay giựt một nhúm tóc của mình và Âm Tế Thiên, dùng lực bắn nhúm tóc bay vụt về phía bàn tay của bức tượng thần trên cao. Thần sử cả kinh, lúc nhúm tóc còn cách tượng thần khoảng một ly thì Thần sử bay nhanh đến, từ đầu ngón tay phát ra một tia kim quang bắn thẳng tới nhúm tóc kia.

Cùng lúc đó, da đầu Âm Tế Thiên truyền đến cảm giác đau đớn giống như khi bị Bắc Minh giựt tóc xuống. Ngay sau đó, hắn nhìn thấy một cái bóng đen tựa hồ là sợi chỉ bắn ra từ đằng sau bay về phía tượng thần. Hắn nghi hoặc xoa xoa chỗ đau, sau đó nhìn lại thì thấy Hiên Viên Duật đứng phía sau mình đang nở nụ cười mê người.

Người này thật sự là xuất quỷ nhập thần!

Lúc đi vào hồ nước nóng không có nhìn thấy y còn tưởng y đã xuống núi rồi, không nghĩ tới vẫn còn ở đây, không biết y trốn ở chỗ nào. Mà nhìn cũng không thấy có ai đi cùng y, chẳng nhẽ thật sự bởi vì Bắc Minh nên mới đến?

Âm Tế Thiên kỳ quái liếc nhìn Hiên Viên Duật một cái, sau đó quay đi. Hắn nhìn thấy sợi tóc mà Bắc Minh bắn ra bị Sử thần dùng kim quang đánh rơi, cũng lúc đó có một bóng đen bay vụt qua, vững vàng dừng trên lòng bàn tay của bức tượng thần kia.

Người nào mắt tốt thì đều sửng sốt.

Khuôn mặt Bắc Minh âm trầm quay đầu lại thì thấy Âm Tế Thiên đang xoa cái ót, mà Hiên Viên Duật đứng phía sau hắn lại nhìn mình cười tủm tỉm. Ngay sau đó, tượng thần bắn ra ánh sáng ngũ sắc lan tỏa vạn trượng, tít tắt bao phủ cả đỉnh núi, mọi người vội vàng lấy tay che hai mắt, không biết qua bao lâu ánh sáng mới dần tắt đi. Trên đỉnh núi mọi người đều nhìn tượng thần đến ngơ ngác, nhất thời xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ.

Mãi cho đến khi có một sứ giả không dám tin mà hét lên một tiếng: "Thần Duyên!"

Thần sử nhanh chóng lấy lại *** thần, giận dữ quát: "Ngu xuẩn!" Hắn nhanh chóng xoay người, hung hăn trừng Hiên Viên Duật ở phía sau Âm Tế Thiên, hướng y bắn ra một tia kim quang. Chớp mắt một cái, Hiên Viên Duật, Bắc Minh, Âm Tế Thiên đã đứng chỗ trận pháp, ba người chưa kịp phản ứng thì quang cảnh trước mắt đã đột nhiên biến đổi, đỉnh Duyên sơn đã biến thành đường cái ở Bắc hoàng thành, đêm tối cũng trở lại thành ban ngày.

Người đi đường xung quanh thấy ba người đột nhiên xuất hiện trên đường cái đều không hẹn mà dừng bước tò mò nhìn ba người.

84. Chương 84: Ta Không Biết Bọn Họ

Người đi đường xung quanh thấy ba người đột nhiên xuất hiện trên đường cái đều không hẹn mà dừng bước tò mò nhìn ba người.

Có vài người nhận ra hai người Hiên Viên Duật và Bắc Minh, lập tức hưng phấn kêu lên: "Là Hiên Viên Duật và thiếu gia Bắc gia Bắc Minh!"

"Ngươi nói chính là hai người thiên tài tuyệt thế kia?"

"Không thể nào? Làm sao bọn họ lại đột nhiên xuất hiện ở đây được?"

"Ta cũng vừa thấy có vài đôi đạo lữ lên Duyên sơn cầu duyên cũng giống như bọn họ đột nhiên xuất hiện ở trên đường cái, không phải là bọn họ cũng lên núi cầu duyên đó chứ?"

"Không phải đâu? Bọn họ là một đôi sao? Không đúng! Ta nghe nói thiếu gia Bắc gia đã thành thân rồi, không thể nào lại cũng người khác đi cầu duyên!"

"Ta cũng nghe nói thiếu gia Bắc gia đã thành thân, hơn nữa đối phương cũng từng được gọi là thiên tài. Bất qua giờ đã trở thành phế vật, hơn nữa còn là hòa thượng, nếu như là ta thì ta cũng chọn mang Hiên Viên Duật đến Duyên sơn cầu duyên"

"Trước đó vài ngày, ta nghe nói Hiên Viên Duật đặc biệt đến Bắc hoàng thành để tìm thiếu gia Bắc gia, hình như là đúng rồi đấy!"

"Hừ! Thế vị cô nương bên cạnh kia là ai?"

"Hắn nhìn giống cô nương thôi, còn quần áo trang sức thì lại là của thiếu niên!"

"Hắn với bọn Hiên Viên Duật là quan hệ gì vậy?"

Âm Tế Thiên nghe được tiếng nghị luận chung quanh, yên lặng mà đeo đấu lạp lên, sau đó đi về một phía: "Ngại quá, ta không biết bọn họ!"

Bắc Minh: "..."

Mọi người: "..."

Không biết sao lại mặc quần áo giống y hệt thiếu gia Bắc gia, ngươi đang lừa ai vậy?

Hiên Viên Duật cười ra tiếng. Bắc Minh phút chốc nghiêng mặt nheo lại con mắt lạnh lùng nhìn y, một lúc lâu mới đội đấu lạp lên, phất tay áo một cái đuổi theo Âm Tế Thiên. Hiên Viên Duật nhíu mày, không biết nghĩ gì nhìn theo hai người kia, khóe miệng chậm rãi cong lên, như là đang suy nghĩ cái gì, thì thầm gọi: "Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên vừa đi vừa nhìn những đôi tu sĩ mà rùng mình một cái, không biết có phải hắn bị ảo giác không, nhưng rõ ràng là mặt trời nhô cao lại không hiểu vì sao cảm thấy lạnh hết cả người. Hắn chuyển mắt qua Bắc Minh, tuy rằng không nhìn thấy khuôn mặt cách một cái khăn nhưng mà toàn thân lại lan tỏa ra khí tức kiểu chớ lại gần.

Âm Tế Thiên nhăn chặt mày. Hắn rõ ràng cảm thấy Bắc Minh không vui vẻ cho lắm, không, nói đúng hơn là y đang tức giận, chẳng lẽ là do cầu duyên không thành? Bắc Minh im lặng lôi kéo Âm Tế Thiên trở lại Bắc gia, đi thẳng vào Minh Thăng viện. Dọc đường đi, Âm Tế Thiên cảm thấy mình dường như bị đông cứng mất! Cả người hắn lạnh lẽo không thôi, giống như đang hứng sương sớm vào tháng mười hai vậy.

Âm Tế Thiên đi vào đại sảnh lập tức tháo đấu lạp ra, run rẩy nói: "Bắc Thận, cho... cho ta chén trà nóng, càng nóng càng tốt!"

Hắn vừa xoa xoa tay lại nhìn ra mặt trời ở ngoài cửa sổ. Thật sự là kỳ lạ, rõ ràng là đang tháng bảy, vì sao lại thấy lạnh như vậy. Cứ cho là đột ngột thay đổi thời tiết, thì cũng không phải vào lúc này? Chẳng nhẽ có người bị oan lớn nên khiến tháng bảy rét căm căm?

Trời ạ!

Khí hậu ở Tu Chân giới không phải là cái tên xuyên qua như hắn hiểu được. Bắc Thận cười tủm tỉm bưng chén trà nóng hổi tới cho Âm Tế Thiên: "Thỉnh phu nhân uống trà!"

Mới vừa dặt chén trà xuống, Bắc Thận đột nhiên hắt xì một tiếng nhanh chóng day day cái mũi, nhanh chóng day day cái mũi giải thích: "Thiếu phu nhân, tiểu nhân thất lễ!"

Nói xong, gã nhịn không được thì thầm: "Sao đột nhiên cảm thấy lành lạnh?"

Âm Tế Thiên vội bưng lên chén trà lên, cũng không thèm quan tâm nước trà đang nóng hôi hổi, trực tiếp há miệng uống, cẩn thận húp một ngụm

Ý?

Âm Tế Thiên ngạc nhiên, không những không uống được nước trà nóng mà còn đụng phải một cục đá lạnh. Hắn nghi hoặc đặt chén trà xuống, nhìn vào cái chén sau đó không nhịn được phát cáu mắng: "Phắc!"

Trà trong chén không phải nước trà nóng hầm hập mà là một viên đá kết băng lại, từ trên nhìn vào còn thấy rõ ràng lá trà.

"Cái này… cái này…"

Bắc Thận nhìn chằm chằm cục đá trong chén trà. Rõ ràng là gã pha trà nóng sao lại đông thành nước đá rồi?

"Thận quản sự, ngài mau nhìn!" Một gia phó trong đại sảnh kinh hô một tiếng

Âm Tế Thiên và Bắc Thận nhìn qua, chỉ thấy toàn bộ đại sảnh đều bị bao trùm bởi một lớp băng mỏng.

"Này…" Âm Tế Thiên khiếp sợ đi quanh đại sảnh.

Gia phó sợ hãi kêu: "Thiếu gia, là hàn khí tỏa ra từ thiếu gia!"

Âm Tế Thiên nhìn về hướng Bắc Minh, y còn chưa gỡ xuống đấu lạp nên không rõ sắc mặt y, nhưng có thể thấy lớp băng xung quanh người rõ ràng dày hơn những chỗ khác

"Bắc Minh?"

Âm Tế Thiên nhanh chóng đứng lên, lúc trước sao hắn lại không chú ý y khác thường? Không kịp để hắn đụng tới người Bắc Minh, Bắc Đẩu đột nhiên bay vào đại sảnh ôm lấy y, sau đó nhanh chóng rời đi. Âm Tế Thiên vội vàng đuổi theo ra đại sảnh, thế nhưng đến cái bóng của Bắc Đẩu cũng không nhìn thấy nữa.

Bắc Thận chạy theo phía sau an ủi: "Xin thiếu phu nhân yên tâm, nhất định Bắc Đẩu sẽ không để cho thiếu gia có việc!"

Âm Tế Thiên nhíu chặt mày. Đây là lần thứ hai rồi! Lần thứ hai hắn giống như người ngoài bị bỏ rơi, sau đó chỉ có thể ở trong này chờ đợi tin tức của Bắc Minh. Âm Tế Thiên đột nhiên cười tự giễu, hắn vốn là người ngoan độc. Từ lúc đi vào Bắc gia cho tới nay, chưa bao giờ thật sự liên quan tới sinh hoạt của Bắc Minh. Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện này căn bản không phải là Bắc Minh sai. Hắn vẫn luôn bài xích Bắc Minh, không tình nguyện tiếp xúc thân mật với y, khiến một chút chuyện của y mình cũng không biết.

Theo Bắc Minh rời đi, băng mỏng trong đại sảnh cũng dần dần tan chảy, giống như là đang có mưa, trong phòng nhỏ xuống rất nhiều giọt nước. Âm Tế Thiên suy sụp trở lại hậu viện thì nhìn thấy vú Liễu và vú Trương đứng ở cửa phòng cười nói. Các nàng thấy Âm Tế Thiên trở về lập tức tươi cười tiến lên đón. Bất quá vú Liễu cười còn có vài phần xấu hổ, tất nhiên là vẫn còn băn khoăn chuyện chén trà buổi sáng.

"Thiếu phu nhân, ngài đã trở lại rồi!" Vú Trương cười đón hắn vào nhà: "Thiếu phu nhân đã lên tới Duyên sơn chưa?"

Âm Tế Thiên nghe được hai chữ Duyên sơn không khỏi lại nhíu chặt mày. Vú Liễu nhìn ra tâm tình Âm Tế Thiên có vẻ không tốt lắm, thì cẩn thận hỏi: "Thiếu phu nhân và thiếu gia có lên tới đỉnh Duyên sơn không?"

Âm Tế Thiên nhận lấy chén trà vú Trương đưa, một hơi uống hết sạch nói: "Có lên đến đỉnh núi!"

"Vậy…" Vú Liễu thấy sắc mặt Âm Tế Thiên không tốt, cũng không dám hỏi thăm thêm nữa. Đột nhiên Âm Tế Thiên giương mắt nhìn vú Liễu: "Ngươi nói cho ta nghe mọi năm các tu sĩ đều đến Duyên sơn cầu duyên?"

Vú Liễu sửng sốt, nghĩ thầm chắc là lúc thiếu gia và thiếu phu nhân cầu duyên thì xảy ra chuyên. Vú Trương không để vú Liễu trả lời, liền đáp lời luôn: "Ta đã từng nghe tu sĩ đi qua Duyên sơn nói, sau khi đi vào Duyên sơn, không thể đi thẳng một đường lên đỉnh được, mà nếu có duyên thì sẽ lưu lại, không có sẽ bị tống khỏi núi. Những tu sĩ được giữ lại thì phải đi tầm hai nghìn đến ba nghìn bậc thang mới được sứ giả Duyên sơn đưa lên đỉnh núi.."

Âm Tế Thiên nhíu mày, ngắt lời: "Chẳng lẽ không có người đi hết được bậc thang ở Duyên sơn sao, hay là không có ai biết Duyên sơn có bao nhiêu cầu thang à?"

Vú Trương lắc đầu: "Không có! Chưa bao giờ nghe nói có người đi hết các bậc thang, đều là đi nửa đường thì được đưa lên!"

Sắc mặt Âm Tế Thiên hơi trầm lại, sao Bắc Minh biết được số bậc thang, không phải là y nói lung tung dó chứ?

Vú Trương lại nói tiếp: "Nghe nói là sau khi lên tới đỉnh núi, sẽ có sứ giả Duyên sơn múa cầu phúc, sau đó đến hồ nước nóng để tẩy bỏ dơ bẩn, cuối cùng là lễ thần, hướng thần cầu duyên!"

Âm Tế Thiên hỏi: "Tu sĩ cầu duyên như thế nào?"

Vú Liễu vừa nghe lời này liền biết bọn họ không có cầu được duyên. Tuy nhiên, chưa bao giờ nàng nghe được tu sĩ lên đến đỉnh núi rồi mà vẫn không cầu được duyên.

"Nghe nói là tu sĩ phải lấy tóc ở trên đầu, giao cho Sử thần kết thành đồng tâm kết, kế tiếp tu sĩ phải tự ném nó lên tượng thần, sau đó tượng thần sẽ phát ra ánh sáng, càng nhiều màu sắc thì càng chứng minh duyên phận của hai người càng sâu, sẽ càng nhận được nhiều phúc duyên!"

Âm Tế Thiên nghe đến đó, bất tri bất giác sờ cái ót bị giựt đau. Cái tên chết tiệt Hiên Viên Duật kia không phải là giựt tóc của mình để cầu duyên đó chứ? Thế nhưng sao Hiên Viên Duật lại giựt tóc hắn mà không phải tóc Bắc Minh? Âm Tế Thiên không khỏi nhớ lại lúc đó tượng thần phát ra ngũ sắc kéo dài cả vạn trượng, khóe mắt giật giật. Nếu như đó thật là tóc của hắn, như thế còn không phải là duyên của hắn và Hiên Viên Duật rất sâu hay sâu sao? Âm Tế Thiên đột nhiên hiểu được vì sao Bắc Minh lại giận điên lên như vậy rồi!

85. Chương 85: Hắc Độc Báo

Vú Liễu thấy sắc mặt Âm Tế Thiên nặng nề, còn tưởng rằng hắn đang mất hứng việc cầu duyên không thành, liền mở miệng đề nghị: "Tối nay là Đêm Cầu Duyên, trên đường lớn nhất định rất đông vui, thiếu phu nhân có thể cùng thiếu gia ra phủ giải sầu!"

Âm Tế Thiên nghe vú Liễu nhắc tới Bắc Minh, sắc mặt lại nặng nề thêm vài phần.

Tình trạng thân thể của Bắc Minh hôm nay, rõ ràng là do không chống chế được tâm tư tình cảm mà gây nên, thật không biết bao giờ mới khôi phục lại. Mà cho dù bây giờ có thể khôi phục lại, cũng không có khả năng ngay lập tức dẫn hắn ra phủ đi dạo!

Lại nói, trong khoảng thời gian từ buổi sáng rời giường đến khi lên núi cầu duyên, có quá nhiều chuyện ập đến. Bây giờ hắn thật sự không thể dâng lên được chút hứng thú nào với Đêm Cầu Duyên!

Âm Tế Thiên nghĩ thì như vậy. Nhưng đến khi trời tối, khi hắn dùng cơm ở đại sảnh xong, trở về phòng liền nhìn thấy Thôn Phách đang ngồi trước bàn trang điểm, cầm một cây dao nhỏ nhàn nhã mà gọt giũa móng tay.

Thôn Phách nghe thấy tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Ma bệnh nhà ngươi chắc chẳng thể nào cùng ngươi qua Đêm Cầu Duyên phải không? Vừa lúc, ta cũng thiếu bạn, chúng ta có thể nắm tay nhau ra phố đi dạo."

Nói xong, lưu loát thu dao nhỏ lại, thân hình nhoáng lên một cái, ngay sau đó, người đã đi đến trước mặt Âm Tế Thiên.

Thôn Phách nhìn thấy khuôn mặt Âm Tế Thiên, ánh mắt lóe lóe, nói: "Aiyo! Ánh mắt của ta quả nhiên không sai, ngươi mọc tóc dài rất là vừa lòng ta đấy nha!"

Âm Tế Thiên khó chịu: "Sao ngươi lại tới nữa?"

Hắn cứ cho rằng hôm qua Thôn Phách bị ăn một bụng tức giận, thì trong một khoảng thời gian sẽ không xuất hiện trước mặt mình, chẳng ngờ tới nhanh như thế đã tìm tới cửa!

Thôn Phách cầm một lọn tóc của Âm Tế Thiên đưa lên mũi hít ngửi, lập tức, cười nham hiểm, dùng thanh âm từ tính nói: "Thật muốn đè ngươi lên giường, sau đó làm một phen mây mưa tình ái!"

Đáy mắt Âm Tế Thiên chợt lóe lạnh lẽo, thế nhưng không lên tiếng. Thôn Phách lại nói: "Đáng tiếc, ta không thích sử dụng giường mà người khác đã dùng qua!"

Âm Tế Thiên nheo mắt: "Nói xong chưa? Nói xong thì cửa sổ ở đó, không tiễn!"

Thôn Phách cười nói: "Không hổ là người mà ta xem trúng, thế nhưng biết ta sẽ nhảy cửa sổ rời đi!"

Vừa mới nói xong, y bất ngờ vươn tay bịt kín miệng Âm Tế Thiên lại, kế tiếp ôm chặt lấy eo đối phương rồi bay nhanh ra ngoài cửa cổ, nhảy vọt lên trên nóc nhà, lấy tốc độ tựa tia chớp, phóng vài lần, chỉ nháy mắt đã dừng trong một con hẻm nhỏ ngoài Bắc gia.

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt mà nhìn hẻm nhỏ không một bóng người, thủ vệ của Bắc phủ lại có thể lơi lỏng đến độ này!

Nếu như có một ngày hắn bị người ta đâm chết ở trong phòng, cũng không có gì là lạ!

"Yên tâm! Trước giờ Hợi ta sẽ đưa ngươi trở về Bắc phủ!" Thôn Phách buông Âm Tế Thiên ra, triệu hồi một con báo lớn màu đen, sau đó phóng lên ngồi trên lưng nó, rồi hướng Âm Tế Thiên vươn tay cười: "Lên đây!"

Âm Tế Thiên cứ như không nghe thấy, ngơ ngác nhìn con báo lớn màu đen, tựa hồ nhìn thấy bảo bối gì đó, con ngươi tỏa sáng lấp lánh chẳng khác ánh sao trời.

Con báo màu đen này so với những con báo mà hắn đã gặp trước đây còn lớn hơn gấp mười lần, lông ngăm đen sáng bóng, thân hình chắc nịch cùng với bốn chân đầy sức mạnh, miệng hé ra cặp răng nanh đầy sắc bén, toàn bộ thân hình vô cùng uy vũ khí phách.

Âm Tế Thiên nhịn không được sợ hãi than một tiếng: "Đẹp quá!"

Chỉ cần là nam nhân, đều sẽ bị nó hấp dẫn!

Thôn Phách thấy hắn si mê nhìn báo đen, đáy mắt chợt lóe ý cười đắc ý: "Con Hắc Độc Báo này là yêu thú cấp 8, là ta bắt được ở Vạn Yêu Sâm Lâm vào hai tháng trước, trước mắt chưa bị Ngự Thú Sư thuần ……"

Lời còn chưa dứt, thì đã nhìn thấy Âm Tế Thiên đưa tay sờ soạng đầu của Hắc Độc Báo.

86. Chương 86: Ngươi Là Ngự Thú Sư

Thôn Phách kinh hãi, mau chóng lên tiếng ngăn cản: "Đừng……"

Hai chữ "sờ nó" còn chưa kịp nói xong, Âm Tế Thiên đã sờ đến đầu của Hắc Độc Báo, sau đó ngẩng đầu nghi hoặc nhìn y, hỏi: "Làm sao?"

"……" Thôn Phách kinh ngạc không thôi, nhìn Hắc Độ Báo lấy lòng mà cọ cọ bàn tay Âm Tế Thiên, không khỏi nheo mắt: "Ngươi là Ngự Thú Sư? Lại còn là Ngự Thú Sư cao cấp?"

Hiện tại y có thể ngồi trên lưng Hắc Độc Báo, hoàn toàn là do y có pháp bảo khống chế nó.

Nhưng mà Tịch Thiên lại không có pháp bảo, thế nhưng chẳng những không bị Hắc Độc Báo công kích, còn có thể khiến nó nhu thuận như vậy, hắn không phải Ngự Thú Sư, thì còn là cái gì?

Tuy nhiên, hắn lại không giống như Ngự Thú Sư bình thường!

Trong lúc Ngự Thú Sư thuần phục yêu thú, cần thúc giục lực tương tác cho nó kết hợp với yêu thú trong một thời gian dài, yêu thú mới có thể chịu thua Ngự Thú Sư, hơn nữa, đẳng cấp yêu thú càng cao thì thời gian tương tác càng lâu, không giống Tịch Thiên chỉ tích tắc đã khiến Hắc Độc Báo ngoan ngoãn lấy lòng.

Âm Tế Thiên không khỏi thấy buồn cười: "Nếu ta là Ngự Thú Sư cao cấp, người Bắc gia sẽ không chỉ để cho ta phụ trách việc mua thức ăn cho yêu thú, bọn họ cũng chẳng ngốc đến mức không thèm thí nghiệm năng lực của ta trước khi ta vào Thú Viên!"

Hắn có thể thông cảm việc Thôn Phách hoài nghi mình, ngay cả chính hắn còn thấy lạ nữa nói chi ai, có đôi khi hắn còn nghĩ có phải bản thân và yêu thú có một mối liên hệ nào đó.

Nhớ đến ngày đầu tiên xuyên đến Tu Chân giới, cùng Thanh Bảo Thanh Phong nổi lên xung đột, lúc ấy, nếu không phải khế ước thú của bọn họ đột nhiên nhảy ra giúp hắn công kích đám Thanh Bảo, thì chắc hắn đã sớm bị đám Thanh Bảo tùy tiện khi dễ, tùy tiện chà đạp dưới chân.

Lại nhớ đến cái ngày bay ngang Vạn Yêu Sâm Lâm, hắn nghe được tiếng nhóm yêu thú thảo luận. Tiếp theo là ngày tiếp nhận sự vụ ở Thú Viên, khế ước thú của đệ tử Bắc gia, thế nhưng lại ngoan ngoãn nghe lời hắn nói, tự động lui về sau ba thước.

Còn có chuyện yêu đan, đến nay vẫn là một câu đố!

Tóm lại, trong lòng hắn có nghi hoặc, nhưng mà, lại tìm không thấy đáp án, tất nhiên cũng sẽ không thể cho người khác một câu trả lời!

Thôn Phách im lặng không nói, thật chẳng biết y đang suy nghĩ cái gì!

Âm Tế Thiên nói sang chuyện khác, hỏi: "Ta có thể cưỡi nó sao? Ý của ta là ta tự mình cưỡi nó đi dạo ấy!"

"Đương nhiên có thể!" Đáy mắt Thôn Phách lóe ra tia sâu xa: "Chỉ cần ngươi có thể khống chế được nó!"

Âm Tế Thiên vỗ vỗ đầu hắc Độc Báo, ý bảo nó ngồi xổm xuống.

Hắc Độc Báo lập tức quỳ bốn chân xuống, nhượng Âm Tế Thiên ngồi lên trên.

Con ngươi Thôn Phách tràn đầy vẻ phức tạp, không tiếng động mà xê dịch ra phía sau, chừa một khoảng trống phía trước!

Âm Tế Thiên ngồi lên lưng Hắc Độc Báo, lúc này sự hưng phấn đã thay thế hoàn toàn chuyện không vui khi Thôn Phách mạnh mẽ lôi hắn ra khỏi Bắc gia.

"Đội!" Thôn Phách lấy từ trong nhẫn không gian ra áo chùng và mặt nạ, đưa tới trước mặt Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên mặc áo chùng vào, dùng mặt nạ che đi ý cười trên khóe môi.

Người phía sau cũng không xấu như hắn đã tưởng tượng, không thì, y sẽ không đưa áo chùng và mặt nạ cho hắn che lấp đi thân phận của mình!

87. Chương 87: Ngươi Cười Cái Gì?

"Đi!" Âm Tế Thiên nói với Hắc Độc Báo.

Hắn không biết nên điều khiển một yêu thú như thế nào, chỉ có thể cưỡi Hắc Độc Báo này như cưỡi ngựa. Cơ mà Hắc Độc Báo là yêu thú cấp tám, linh trí của nó và con người đã ngang ngửa nhau, cho nên kêu 'giá' bắt nó chạy giống con ngựa thì đương nhiên là không được!

Hắc Độc Báo hưng phấn dựng thẳng hai chân trước chồm lên, lúc bay lên không trung tạo thành một đường cong đen loáng, tuy rằng lưng còn chở hai người, nhưng cơ thể vẫn rất nhẹ nhàng, cứ bước cứ chạy trên không trung, tốc độ cũng không bị chậm lại, nhượng hai người ngồi trên lưng nó cảm nhận gió đêm thổi vù vù qua tai.

Cúi đầu nhìn có thể thấy đường cái vô cùng náo nhiệt, nhiều đạo lữ có đôi có cặp dắt tay kề vai đi cạnh nhau.

"Nó rất nghe lời ngươi!" Thôn Phách thâm ý nói.

Âm Tế Thiên cũng rất ngạc nhiên, vuốt lông trên cổ Hắc Độc Báo, trêu đùa nói: "Có lẽ là phật khí trên thân thể ta khiến nó cảm thấy thân thiết!"

Thôn Phách bị lời này của Âm Tế Thiên làm phá ra cười, một hồi lâu sau mới ngừng lại, hỏi: "Ta nghe nói, sáng nay ngươi và tên bệnh tật kia đi Duyên sơn cầu duyên?"

Âm Tế Thiên nghe y gọi Bắc Minh là 'tên bệnh tật' thì cảm thấy rất khó nghe: "Y không phải gọi là tên bệnh tật, y họ Bắc, gọi là Bắc Minh, ngươi có thể giống như những người khác gọi y là Minh thiếu gia"

Mắt Thôn Phách lóe sáng, trêu đùa nói: "Ngươi đang bênh vực kẻ yếu sao?"

Âm Tế Thiên hỏi vặn lại: "Chẳng nhẽ không được?"

Thôn Phách cười cười, không buồn cãi nhau với hắn chỉ vì cái xưng hô nữa mà tiếp tục đề tài trước đó: "Ta còn nghe các ngươi đến đó để cầu nhân duyên!"

Âm Tế Thiên hỏi thẳng: "Tối nay ngươi tìm ta thật ra không phải để du ngoạn mà là hỏi thăm sự tình ở Duyên sơn đúng không?"

Thôn Phách chậc chậc hai tiếng: "Lại bị ngươi đoán đúng rồi! Ta rất tò mò, rõ ràng ngươi cùng với tên bệnh… người kia đi cầu duyên, sao cuối cùng lại biến thành cầu duyên với Hiên Viên Duật! Nghe người ta nói đây là Thần Duyên ngàn năm khó gặp đó!"

Âm Tế Thiên nheo mắt lại: "Ta không biết ngươi nói Thần Duyên là cái gì, đối với ta thì duyên phận chỉ dừng lại ở việc hai người gặp được nhau, còn duyên dày hay mỏng thì có nghĩa hai người bị ràng buộc nhiều hay ít, cũng chẳng thể hiện được kết quả cuối cùng."

Lập tức, hắn lại châm biếm nói: "Nghe ngươi nói liền biết ngươi không tin vào duyên số, vì sao lại tò mò đi hỏi chuyện duyên số?" Người phía sau đột nhiên phì một tiếng bật cười, mà càng cười lại càng thoải mái, toàn bộ không trung đều vang tiếng cười của y.

"Ngươi cười cái gì?"Âm Tế Thiên không vui nhíu mày, hắn cũng đâu có nói cái gì hay ho mà người này lại cười như điên vậy.

"Ta rất vui vẻ!" Thôn Phách vừa cười vừa nói, khiến người ta cảm thấy y thật sự đang rất vui vẻ.

"Nhưng tâm tình vui vẻ của ta lại bị ngươi phá hết rồi, ta muốn trở về!"

Vốn Âm Tế Thiên rất vui vẻ, vậy mà Thôn Phách lại đột nhiên nhắc tới chuyện sáng nay, sau đó lại không ngừng cười to một cách khó hiểu, thật sự làm cho tâm trạng của hắn tuột xuống! Thôn Phách không có ý định phản đối, tùy ý để Âm Tế Thiên điều khiển Hắc Độc Báo chạy về hướng Bắc phủ.

Trở lại phòng ở Minh Thăng viện, Thôn Phách thu Hắc Độc Báo vào trong pháp bảo, sau đó đem pháp bảo vứt cho Âm Tế Thiên nói: "Tối nay ngươi làm ta thật sự rất vui vẻ, vì thế ta đem nó tặng cho ngươi!"

Sau đó liền biến mất hút!

88. Chương 88: Tóc Rụng

Âm Tế Thiên cảm thấy hành vi tối nay của Thôn Phách thực sự rất quái lạ! Bắt hắn ra khỏi Bắc phủ chỉ để tò mò chuyện Duyên sơn thôi sao? Âm Tế Thiên không đoán được ra ý định thực sự trong lòng Thôn Phách, bất quá có được Hắc Độc Báo cũng coi như đáng giá. Tuy nhiên yêu thú cấp tám chưa có nhận chủ rất quý trọng, Thôn Phách cứ nhẹ nhàng tặng người khác như thế, nhượng hắn nghi ngờ lý do không chỉ là vì hắn làm cho y vui vẻ.

Mặc kệ! Về sau sai người tăng mạnh phòng thủ, nếu không nơi này thật sự giống như nhà của y, tự do ra vào.

Âm Tế Thiên hưng phấn nằm trên giường, không ngừng đùa nghịch pháp bảo, nhìn bề ngoài như cái chuông, nhưng lại không giống chuông kêu ring ring. Lập tức, hắn như nghĩ tới cái gì, động tác nháy mắt khựng lại.

Âm Tế Thiên đột nhiên phát hiện Thôn Phách không hướng dẫn hắn cách gọi Hắc Độc Báo ra. "Con mẹ nó!" Hắn nhịn không được chửi thề: "Mẹ kiếp! Tên khốn nạn này, ông đây nên sớm biết ngươi không có rộng lượng như thế!"

Kế tiếp, Âm Tế Thiên lăn lộn cả một đêm cũng không kéo được Hắc Độc Báo từ trong pháp bảo đi ra. Mãi cho đến tờ mờ sáng mới thiếp đi, nhưng ngủ chưa được bao lâu, đã bị hai bà vú dựng từ trên giường dậy để dùng điểm tâm. Âm Tế Thiên rửa mặt xong, thì vú Liễu *** thần phấn khởi ấn hắn ngồi xuống trước bàn trang điểm.

"Ta muốn giúp thiếu phu nhân vấn tóc so hôm qua còn xinh đẹp hơn!"

Khóe mắt Âm Tế Thiên giật giật, không còn cách nào khác đành tùy tiện vú Liễu giày vò mình. Vú Liễu cười khanh khách cầm lược, nhưng mới chải qua một cái, nụ cười liền đông cứng lại. Hai tay nàng run rẩy, gỡ từ răng lược ra một dúm tóc lớn, lại nhìn chỗ da đầu mà nàng mới chải qua thấy mờ mờ lộ cả da.

Sắc mặt vú Liễu trắng bệch, đột nhiên hét lên một tiếng: "A! A! Người đến! Mau đến ah!"

Vú Trương đang thu xếp lại chăn màn trên giường, nghe thấy tiếng kêu vội vàng chạy tới: "Làm sao? Làm sao thế? Có chuyện gì?"

Âm Tế Thiên cũng bị tiếng hét của vú Liễu làm cho nhảy dựng lên, quay đầu tức giận hỏi: "Lại làm sao?"

Đêm qua hắn ngủ không ngon buổi sáng lại bị dựng dậy sớm, tâm trạng đương nhiên không tốt!

"Ngươi… ngươi nhìn này!" Vú Liễu giọng nói run rẩy, cầm cả tóc lẫn lược đưa cho vú Trương nhìn.

Vú Trương trông thấy tóc rụng một đống trên lược, kinh hãi. Khó có được thông minh một lần, nhanh chóng sai hộ vệ vừa chạy vào nhanh đi tìm Đan sư. Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn tóc rụng sau đó giơ tay lên xoa xoa đầu, xoa một cái một bó tóc to cũng rơi ra theo.

"Sao có thể như vậy được!" Vú Liễu vừa vội vừa đau lòng nhìn tóc bị rụng. Một đầu đầy tóc này chiếm mất bốn năm sự sống của thiếu phu nhân, rất rất quý giá, nếu như thiếu phu nhân có cạo hết đi thì nàng cũng đành chịu. Nhưng tóc mới mọc có một ngày liền tự động rụng ra, nàng thật sự sợ hãi thân thể thiếu phu nhân không được bình thường.

89. Chương 89: Hoàn Toàn Bị Y Bắt Lấy

Đột nhiên, một thân ảnh tựa cơn gió từ cửa phòng bay vào, nháy mắt dừng ở trước mặt Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên nhìn thấy người đến, hơi sửng sốt: "Bắc Minh?"

"Thiếu… thiếu gia?" Vú Liễu nơm nớp lo sợ hô một tiếng.

Thiếu gia chắc là gặp tên hộ vệ đi tìm Đan sư kia, cho nên mới vội vội vàng vàng chạy tới đây! Gương mặt Bắc Minh lạnh lùng, im lặng không nói mà liếc mắt nhìn bàn tay đầy tóc của Âm Tế Thiên, sau đó y lại liếc sang mảng da đầu nho nhỏ. Tròng mắt xinh đẹp co lại, nhanh chóng vươn tay bắt mạch cho Âm Tế Thiên, dùng linh lực len vào toàn thân hắn. Sắc mặt vừa nghiêm trọng vừa lạnh lẽo, khiến vú Liễu run rẩy lo sợ, một lúc lâu sau y mới thản nhiên nói: "Thân thể không có vấn đề gì."

Vú Liễu lén lút thở ra, mau mắn lôi kéo vú Trương lặng lẽ rời khỏi phòng. Bắc Minh xoa đỉnh đầu Âm Tế Thiên, theo đó từng sợi từng sợi tóc bong ra, cho đến tận khi đầu của hắn trở về trụi lủi. Âm Tế Thiên cảm giác ngón tay chạm đến da đầu mình đang run rẩy, biết y là lo lắng cho hắn, trong lòng không khỏi len lỏi ấm áp, nhìn y nói: "Không phải nói cơ thể của ta không có vấn đề gì rồi sao? Sao mặt ngươi vẫn lạnh như băng vậy?"

Chính là bởi vì Bắc Minh không phát hiện được khác thường trong thân thể của hắn cho nên mới lo lắng như thế, sợ rằng sau này xảy ra chuyện gì mà mình không thể nào đoán trước được! Y ngồi xổm xuống đem tóc rơi rụng trên mặt đất nhặt lên từng sợi một, giống như nó là cái gì đó quý hiếm lắm. Vẻ mặt rất nghiêm túc cẩn thận, không cho phép mình bỏ sót sợi nào, cẩn thận đặt trong lòng bàn tay.

Âm Tế Thiên phức tạp nhìn y, sau đó nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo của y nói: "Bắc Minh, đừng có nhặt nữa!"

"Đây là ngươi đổi bốn năm năm sự sống để có được!" Bắc Minh cố ý đem chỗ tóc bị rụng nhặt lên toàn bộ! Âm Tế Thiên không khuyên được y đành phải ngồi xổm xuống cùng y nhặt tóc của mình. Bắc Minh nhặt nhặt, đột nhiên nhào về phía Âm Tế Thiên, gắt gao ôm chặt hắn vào lòng, đem mặt chôn ở cổ hắn cọ đi cọ lại. Không biết qua bao lâu mới khàn khàn nói: "Ta sẽ không để ngươi xảy ra chuyện gì!"

Âm Tế Thiên nhìn thấy y không vui, trong lòng cũng chẳng hiểu sao mà khổ sở theo. Vươn tay đặt lên thắt lưng của y, cười an ủi: "Không phải chỉ là rụng tóc thôi sao? Cũng đâu phải chuyện gì to tát, ngươi nghe qua câu chuyện Sự nhiệt tình phá hoại

() chưa? Không… cũng không phải ý này. Tóm lại, nếu trong khoảng thời gian ngắn ta lại mọc ra một đống tóc, chẳng phải trái với quy luật tự nhiên sao? Mọc rồi rụng cũng là chuyện bình thường mà!"

Bắc Minh không nói câu nào!

Âm Tế Thiên không biết nên an ủi như thế nào cho phải!

Hắn liền buồn bực!

Rõ ràng là hắn rụng tóc, sao hắn lại trở thành người đi an ủi kẻ khác chứ? Âm Tế Thiên thở dài: "Kỳ thật, không có tóc cũng tốt!"

Sau khi dùng xong bữa sáng, hắn muốn đi tìm Vô Tịnh, để lại một đầu tóc dài ngược lại vướng bận, sợ rằng Vô Tịnh nghĩ hắn muốn hoàn tục! Cùng lúc đó, Bắc Minh đang chôn ở cổ hắn cũng nói ra tiếng: "Không có tóc cũng tốt!"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt: "Ngươi có ý gì?"

Tiếng Bắc Minh buồn buồn: "Miễn cho ngươi nơi nơi trêu hoa ghẹo nguyệt!"

Âm Tế Thiên bị y chọc cho bật cười: "Lời này của ngươi với tiểu… Dực Đồng giống y hệt nhau!"

Bắc Minh đột nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn hắn. Trong mắt lóe lên vẻ xin lỗi, nhưng rất nhanh đã bị tình cảm yêu thương sâu đậm bao trùm. Âm Tế Thiên ngơ ngác, cả người như bị ánh mắt nhu tình của y bao lấy, thật lâu không thốt ra tiếng. Bắc Minh chậm rãi giơ tay lên, dùng ngón cái xoa nắn đôi môi mọng nước, ánh mắt càng lúc càng nóng bỏng, như muốn chiếm cứ lấy hai mảnh non mềm kia. Thế nhưng lại vẫn bị lời hứa của mình làm dao động, cứ như thế mà mơn trớn qua lại trên môi hắn, lẳng lặng chờ đợi đối phương chủ động!

Âm Tế Thiên hoàn toàn bị y bắt lấy! Bất tri bất giác mà giơ tay lên, đè cái ót của Bắc Minh xuống, hôn lên đôi môi mỏng lạnh lẽo kia.

90. Chương 90: Chân Tướng

Lần thứ hai Bắc Minh chạm tới hai mảnh non mềm kia, con ngươi xinh đẹp nháy mắt hiện lên ý cười. Lập tức đảo khách thành chủ, dùng đầu lưỡi cạy mở môi răng của Âm Tế Thiên, vươn đi vào, cùng đôi môi mọng nước của hắn quấn quít chặt chẽ.

Nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng lên, trên không trung lượn lờ tiếng thở dốc. Bắc Minh ôm sát eo Âm Tế Thiên, đột nhiên bật mạnh một cái, xoay vài vòng trên không trung, vững chãi đáp xuống giường lớn. Nhưng tư thế hai người không có thay đổi, quần áo lại bị mở rộng hơn phân nửa, lỏng lẻo vắt ở trên thân.

Âm Tế Thiên nhận thấy biến hóa của thân thể Bắc Minh, thân là nam nhân đương nhiên hiểu được đó là cái gì, nhanh chóng đẩy y, rời khỏi cuộc quấn quít lưu luyến. Tuy rằng hắn có thể tiếp nhận chuyện hôn môi với Bắc Minh, nhưng không có nghĩa là hắn tiếp nhận được việc bị một người đàn ông bạo cúc, mà cho dù có bạo cũng phải là hắn đi bạo.

Âm Tế Thiên thở dốc nhìn sắc mặt hơi tái nhợt và khí lực rắn chắc của Bắc Minh, đột nhiên cảm thấy muốn bạo cúc người này khả năng sẽ không lớn! Bắc Minh cũng không quá muốn tiếp tục, hiện giờ có thể khiến cho Âm Tế Thiên chủ động hôn, đã khiến y rất thỏa mãn, nếu muốn đi sâu hơn thì cần phải chờ Âm Tế Thiên chậm rãi tiếp nhận y.

Đợi cho hô hấp quay về bình thường, y lại hôn Âm Tế Thiên lần nữa, thế nhưng lần này là đôi mắt, mũi, môi, chu sa chí của Âm Tế Thiên, sau đó đứng dậy nói: "Ta muốn rời đi một lúc!"

Trước khi Bắc Minh rời đi, y phất tay một cái đem tất cả tóc thu lại vào trong nhẫn không gian. Âm Tế Thiên nhìn y rời đi, biết y là đi giải quyết nhu cầu sinh lý, thế nhưng qua hai chén chà, người trở lại phòng là tiểu thí hài Bắc Dực Đồng, hơn nữa, trong tay còn bưng rất nhiều điểm tâm.

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn tiểu thí hài: "Ca ngươi đâu?"

Bắc Dực Đồng đặt điểm tâm lên bàn, ngẩng đầu liếc hắn một cái, nói: "Y đột nhiên có việc muốn làm, sai ta đem điểm tâm vào phòng cho ngươi!"

Không hiểu vì sao Âm Tế Thiên lại cảm giác trong giọng nói của nhóc lộ ra vẻ tức giận, sẽ không phải là bị ép buộc đưa điểm tâm đến cho hắn đó chứ?

"Nếu như ngươi có việc thì mau đi làm việc của ngươi đi!"

Bắc Dực Đồng cũng chẳng nói nhóc có muốn đi hay không, tiến lên giúp hắn chỉnh lại quần áo, sau đó hỏi: "Ngươi dùng điểm tâm xong thì đi Thú viên đúng không?"

Âm Tế Thiên bưng bát cháo lên, uống một hơi mới nói: "Không! Ta muốn xuất phủ tìm một người!"

"Ta cũng đi!"

Âm Tế Thiên không để tâm nhún vai: "Nếu ngươi muốn thì đi cùng cũng được!"

Hai người dùng điểm tâm xong, liền mang theo Bắc Duy và Bắc Sinh rời Bắc phủ, đi vào khách *** mà hôm qua Vô Tịnh đi vào. Bắc Dực Đồng nhìn lên biển khách ***, lạnh lùng hừ một tiếng, bàn tay nắm tay Âm Tế Thiên đột nhiên siết chặt lại! Âm Tế Thiên nghe thấy phía dưới truyền lên tiếng hừ lạnh, ngay sau đó đầu ngón tay bị siết chặt. Hắn không khỏi hồ nghi mà liếc mắt nhìn Bắc Dực Đồng một cái. Tiểu thí hài này, đang êm đẹp sao lại trở mặt như vậy? Âm Tế Thiên cũng không lên tiếng hỏi mà trực tiếp đi vào khách ***, hỏi chương quầy phòng ở của Vô Tịnh. Cũng không biết có phải bởi vì tiểu thí hài biết hắn tìm Vô Tịnh hay không mà cái nắm tay kia chậm rãi thả ra.

Âm Tế Thiên còn biết được sau khi Vô Tịnh tới khách *** này cũng không có rời đi, vui sướng mà lôi kéo Bắc Dực Đồng đi vào hậu viện của khách ***, đi lên lầu ba, nhẹ nhàng gõ cửa, chợt nghe thấy từ trong truyền ra tiếng nói bình thản: "Ai?"

Âm Tế Thiên nghe được tiếng nói vừa xa lạ lại quen thuộc, khóe miệng chậm rãi giương lên, sau đó bịt lại mũi nói: "Khách quan, chưởng quầy nói muốn ngài trong ngày hôm nay đem tiền thuê nhà mấy ngày trước đóng đủ ạ!"

Trong phòng truyền ra tiếng bước chân, càng ngày càng gần, rất nhanh cửa phòng được mở ra, vang ra tiếng kẽo kẹt.

"Bần tăng không có…" Vô Tịnh nhìn bốn người đội đấu lạp đứng trước cửa phòng mình, nhất thời không nói nữa, đáy mắt nhanh chóng hiện lên vẻ đề phòng, nghi hoặc hỏi: "Không biết các vị thí chủ vì sao lại phải giả mạo tiểu nhị của quán?"

Âm Tế Thiên tháo đấu lạp ra, ngoài cười trong không cười nói: "Vô Tịnh sư điệt, đã lâu không gặp!"

Vô Tịnh sửng sốt, kinh ngạc nhìn người đứng trước cửa phòng mình: "Sư… sư thúc!"

Hắn lấy lại *** thần, nhanh chóng hướng Âm Tế Thiên thỉnh an: "Vô Tịnh kiến qua sư thúc!"

Âm Tế Thiên ý bảo bọn Bắc Duy đứng canh ngoài cửa, sau đó đẩy mạnh Vô Tịnh vào trong, đóng lại cửa phòng, châm chọc nói: "Sư điệt tốt của ta ah, so với khách *** thì Bắc phủ thoải mái hơn nhiều. Vì sao ngươi lại lựa chọn ở lại nơi đơn sơ này? Chẳng nhẽ ngươi sợ sư thúc thiệt thòi ngươi?"

"Vô Tịnh không có ý này!" Vô Tịnh vội vàng rót trà cho Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên chậm rãi uống một ngụm: "Vậy ngươi nói cho sư thúc, sư phụ tốt đẹp của ngươi bảo ta đến đưa lễ vật cho trưởng lão Bắc Vũ Hoành, sao lại đột nhiên biến thành gả vào Bắc gia, làm con dâu của Bắc trưởng lão?"

Lúc hắn nói đến chữ 'con dâu' liền nghiến răng nghiến lợi. Vô Tịnh khôi phục vẻ mặt không đổi sắc: "Bẩm sư thúc Vô Tịnh không biết!"

Âm Tế Thiên đập mạnh chén trà xuống bàn, lớn tiếng quát: "Ngươi không biết? Nếu ngươi không biết, lúc đêm tối đó đi vào Bắc Hoàng thành lại giúp ta mặc vào tăng bào màu đỏ, nếu không biết là ta bị gả vào Bắc gia, ngươi sẽ biết đường mà chạy suốt đêm sao?"

Vô Tịnh nhất thời không biết nên trả lời hắn như thế nào, đành phải không ngừng nhớ kĩ bốn chứ 'a di đà phật'.

Âm Tế Thiên đứng lên đi về phía Vô Tịnh: "Có phải sư phụ tốt của ngươi cảm thấy sư thúc ta bị phá hủy linh căn, biến thành phế vật rồi, ở lại Vạn Phật tự cũng không dùng được, cho nên liền ném ta tới Bắc gia phía Nam để xung hỉ?"

Cảm thấy Vô Tịnh không muốn nói, lại tiếp tục nói rằng: "Hay là sư phụ tốt của ngươi cảm thấy ta ở lại Vạn Phật tự tốn cơm tốn gạo?"

Vô Tịnh vẫn như trước không nói, nhưng mỗi lần nhắc đến Tịch Lễ lại nhíu mày không vui. Âm Tế Thiên tiếp tục nói, hắn không tin sẽ không lấy được tí thông tin gì từ miệng Vô Tịnh: "Hay là sư phụ tốt của ngươi nói để lại một phế vật như ta chỉ khiến Vạn Phật tự mất mặt?"

"Hừ! ta sớm biết sư phụ của ngươi không vừa mắt ta, nếu không linh căn của ta vừa mới bị phá hủy đã vội vàng ném ta ra khỏi Vạn Phật tự!"

Vô Tịnh rốt cục không chịu được chuyên Âm Tế Thiên hiểu lầm sư phụ của mình, lạnh lùng nói: "Thỉnh sư thúc đừng mắng oan sư phụ! Chuyện này không liên quan đến sư phụ!"

Âm Tế Thiên cười lạnh: "Không quan hệ đến hắn? Ngươi dám nói ta không phải là bị sư phụ của ngươi lừa đến Bắc gia? Ngươi…"

Vô Tịnh trầm giọng ngắt lời: "Là sư bá Hư Không lệnh cho sư phụ, nếu có người tới cửa cầu thân, nhất định phải đáp ứng họ!"

Bắc Dực Đồng luôn yên lặng nghe được lời Vô Tịnh nói, lúc này lại hiện lên vẻ sửng sốt.

Cái gì?

"Hư… Hư Không sư phụ?" Âm Tế Thiên khiếp sợ nhìn Vô Tịnh: "Là sư phụ muốn Tịch Lễ sư huynh đáp ứng lời cầu hôn của Bắc gia?"

Hắn vẫn luôn cho rằng Hư Vô trưởng lão nhân dịp sư phụ của hắn bế quan không nên đem hắn gả đi, như thế nào cũng không nghĩ ra tất cả là chủ ý của Hư Không! Nếu thật là Hư Không đồng ý, như vậy liền hiểu được vì sao mấy trưởng lão coi nặng quy củ kia lại đáp ứng việc hòa thượng xuất gia!

"Đúng vậy!"

Vô Tịnh cho rằng nếu đã nói ra rồi, thì sẽ không cần giấu diếm nữa: "Lúc mà Hư Không sư bá bế quan thì tìm tới sư phụ, nói sư thúc sẽ có kiếp, nếu như có người tới cửa cầu thân, thì nhất định phải đáp ứng hôn nhân này! Lúc ấy, đệ tử cũng ở đó!".

Hắn chỉ vào phật châu lóe ánh vàng mà Âm Tế Thiên đang đeo trên người: "Kỳ thực đây là Hư Không sư bá chuẩn bị đồ cưới cho sư thúc, bất quá, sư phụ bắt đệ tử nói cho sư thúc đây là lễ vật. Đệ tử sở dĩ vẫn còn ở lại Bắc hoàng thành, cũng là do sư phụ lo lắng sư thúc bị người khác khi nhục

(khi dễ+làm nhục), bảo đệ tử ở lại đây! Cho nên sư thúc là hiểu nhầm sư phụ!"

"Xin lỗi! Là ta hiểu nhầm Tịch Lễ sư huynh!" Âm Tế Thiên thành tâm xin lỗi.

Hắn gây sự trước cũng là muốn bức Vô Tịnh nói ra sự thật. Âm Tế Thiên lại nghĩ đến cái gì, hỏi: "Vậy sư phụ có nói qua với Tịch Lễ sư huynh lý do muốn đem ta gả cho Bắc gia hay không? Hoặc là có nói với Tịch Lễ sư huynh là làm sao biết sẽ có người tới cửa cầu thân!"

Vô Tịnh hơi hơi há miệng, sau đó lắc đầu: "Không có!"

Âm Tế Thiên hơi nheo mắt lại, xem ra ngay bây giờ sẽ không biết được vì sao Hư Không trưởng lão lại đồng ý việc Bắc gia cầu hôn. Hắn lấy lại *** thần nhìn Vô Tịnh, đáy mát sáng lên nói: "Nếu ta đã biết được sư điệt còn ở lại Bắc hoàng thành, tự nhiên cũng sẽ không để sư điệt còn ở lại trong khách ***, hiện tại thu dọn đi, qua Bắc phủ ở!"

"Chuyện này…" Vô Tịnh có vẻ chần chừ.

Đương nhiên Âm Tế Thiên không cho hắn có cơ hội cự tuyệt: "Có câu nói nước xa không cứu được lửa gần! Nếu Tịch Lễ sư huynh đã lo lắng ta bị người khi nhục, vậy sư điệt phải ở cạnh ta, để lúc ta bị khi dễ thì ngươi cũng kịp thời ra tay. Hơn nữa, ngươi còn có thể tiết kiệm số linh thạch thuê phòng".

Vô Tịnh vừa nghe thì không chần chừ nữa, một hơi đáp ứng: "Dạ!"

"Ta hiện tại còn có việc, ngươi tự mình đến Bắc phủ tìm Thận quản sự của Minh Thăng viện, hắn sẽ an bài chỗ ở cho ngươi!"

Âm Tế Thiên lấy từ túi Càn Khôn ra lệnh bài thể hiện thân phận trong Bắc gia, treo ở thắt lưng của Vô Tịnh, thậm chí còn đem mặt khắc 'Bắc gia' hướng ra bên ngoài, dặn dò: "Đây là lệnh bài thể hiện thân phận của ta, có nó, ngươi có thể ra vào Bắc gia mà không bị ngăn trở, không bị trận pháp của Bắc gia trói buộc. Trước để cho ngươi dùng, đợi ta sau khi trở về sẽ nhắc người chế cho ngươi một miếng khác!"

Bắc Dực Đồng nghe thấy Âm Tế thiên nói, tất nhiên biết được chủ ý của hắn là gì gì, đáy mặt hiện lên vẻ buồn cười!

"Tạ sư thúc!"

"Ta đi đây" Âm Tế Thiên xoay người đi về phía cửa. Bắc Dực Đồng đứng dậy, cầm lấy đấu lạp mà Âm Tế Thiên để quên trên bàn đuổi theo. Âm Tế Thiên vừa đi ra khỏi cửa, liền nghe được có người hô: "Tịch Thiên!"

91. Chương 91: Đây Chỉ Là Mở Đầu

Âm Tế Thiên vừa xoay lại thì bắt gặp đám người Hiên Viên Duật, Tư Đồ Tâm đang đứng ở hành lang phía sau. Hắn hơi sửng sốt, không nghĩ tới bọn người Hiên Viên Duật cũng ở khách *** này. Hiên Viên Duật nhìn thấy người đi ra khỏi phòng thật sự là Âm Tế Thiên, ánh mắt sáng lên, lại gọi thêm một tiếng: "Tịch Thiên."

Hôm qua y còn gọi là Tịch Thiên tiểu sư phụ, sao hôm nay đã thành Tịch Thiên rồi? Âm Tế Thiên nghe Hiên Viên Duật gọi mình rõ thân thiết, không khỏi nhíu nhíu mày. Đang định đáp lại cho có lễ thì nghe thấy Bắc Dực Đồng đứng ở cửa phòng nghiêm túc nói: "Ngươi đừng để những người không quen thuộc kêu khuê danh của mình như vậy!"

Khóe miệng Âm Tế Thiên giật một cái, nghiến răng sửa lại: "Đó là pháp danh!"

Nếu không phải đang ở bên ngoài, hắn thật sự muốn đập cho tiểu thí hài một cái! Khuê danh là để dùng cho nam nhân sao? Quá thiếu đánh! Lại nói người ta gọi hắn như thế nào thì hắn quản được chắc!

"Với ta mà nói đều giống nhau!" Bắc Dực Đồng cầm đấu lạp đội lên đầu

Hiên Viên Duật tiến lên, cười nói: "Ta còn cho là mình nhận sai người!"

Âm Tế Thiên chắp hai tay trước ngực: "A di đà phật, bần tăng gặp qua Hiên Viên thí chủ"

"Xem ra chúng ta rất có duyên!" Hiên Viên Duật liếc mắt qua đám người Bắc Duy đảo một vòng, cười nói: "Không biết có thể sang nơi khác nói chuyện không?"

Bắc Dực Đồng không để Âm Tế Thiên trả lời, lập tức giữ chặt tay hắn, lạnh lùng nói: "Đây là người đã có chồng, nếu quá thân cận với nam nhân khác sẽ dễ khiến cho người ta hiểu lầm!"

Trán Âm Tế Thiên trượt xuống mấy lần đen! Đột nhiên hắn có cảm giác không phải là một tiểu thí hài đi theo mình, mà là một bộ trang bị nhắc nhở trinh tiết!

"Vị này là..."

Lúc này, Hiên Viên Duật mới phát hiện có một đứa trẻ đứng cạnh Âm Tế Thiên, bởi vì trên đầu nó đội đấu lạp cho nên không nhìn thấy mặt. Đầu ngón tay của Âm Tế Thiên bị Bắc Dực Đồng bóp chặt khiến hắn mơ hồ nhận ra tiểu thí hài không muốn cho Hiên Hiên Duật biết thân phận của nhóc.

"Một đứa nhỏ trong Bắc gia!"

Hiên Viên Duật nhìn đứa nhóc nắm chặt tay Âm Tế Thiên thì hiểu được hôm nay mình không thể nói chuyện tử tế với Âm Tế Thiên rồi. Khóe miệng hơi cong lên, ánh mắt cười cười quay lại nhìn Âm Tế Thiên

"Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết ta có biện pháp tìm được người đã hủy đi linh căn của ngươi. Nếu ngươi muốn biết người kia là ai, lúc nào cũng có thể đến đây tìm ta".

Âm Tế Thiên hơi ngẩn ra, hắn không có nhìn thấy Hiên Viên Duật mở miệng nói chuyện nhưng lại rõ ràng những gì y nói. Rất nhanh hắn hiểu được Hiên Viên Duật dùng mật ngữ nói chuyện với hắn. Bất quá, Hiên Viên Duật thật sự có biện pháp tìm được người kia?

Âm Tế Thiên không thực sự tin tưởng lời Hiên Viên Duật nói, các trưởng lão chữ Hư của Vạn Phật tự còn không có biện pháp tìm được tên đầu sỏ, Hiên Viên Duật tài cán như thế nào mà biết được người kia là ai? Nếu thực sự có biện pháp, sao không nói thẳng ra, còn muốn vòng vèo nhiều như vậy làm gì.

Hiên Viên Duật cảm thấy có người nhìn chằm chằm y, ánh mắt từ trên người Âm Tế Thiên chuyển sang đứa nhỏ đang nhìn mình đầy địch ý, cười nói: "Không biết Minh sư đệ đã nói sẽ dẫn ngươi đi xem Thú Triều hay chưa?"

Âm Tế Thiên nheo mắt lại, y làm sao biết Bắc Minh muốn dẫn hắn đi tham gia Thú Triều? Bắc Minh nói với hắn? Hiên Viên Duật thâm ý mỉm cười: "Từ vẻ mặt của ngươi có thể thấy được y đã nói cho ngươi rồi. Từ đó cho thấy, y hẳn là đồng ý sự tình mà ta nói. Ta đây cũng không lại tới Bắc phủ tìm y nữa! Nếu ngươi có việc ta cũng không quấy rầy ngươi, ta về phòng trước!"

Lời y nói khiến Âm Tế Thiên nhớ tới chuyện y và Bắc Minh ở trong thư phòng nói chuyện! Chẳng lẽ chuyện bọn họ nói có liên quan đến sự tình Thú Triều? Hắn có tham gia Thú Triều hay không thì liên quan gì?

Hiên Viên Duật xoay người rời đi, Bắc Dực Đồng thấy y đã đi xa rồi lập tức nói: "Đừng để ý đến y! Ta… Anh của ta mang ngươi đi tham gia Thú Triều không hề liên quan đến y!"

Âm Tế Thiên không để ý đến lời tiểu thí hài nói, thế nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm thấy có liên quan đến chuyện mười năm trước Hiên Viên Duật và Bắc Minh đã làm. Bất quá, hiện tại hắn cũng không cần phải suy đoán nhiều làm gì, hai tháng sau thì hắn sẽ biết bọn họ rốt cuộc muốn làm gì. Âm Tế Thiên cầm đấu lạp từ trên tay Bắc Dực Đồng đội lên đầu, đi xuống sảnh lớn của tầng một, hắn không rời khỏi khách *** ngay mà gọi chưởng quầy lấy một sương phòng có cửa sổ quay ra mặt đường. Đứng ở cửa sổ nhìn dòng người rộn ràng nhốn nháo qua lại, không có tò mò nhưng vẫn hỏi: "Lễ cầu duyên không phải qua rồi sao? Vì sao trên đường còn nhiều người vậy?"

Bắc Dực Đồng đi đến bên cạnh hắn, liếc mắt nhìn người đi trên đường: "Còn hai tháng nữa là đến Thú Triều! Tất cả mọi người cần chuẩn bị đồ vật cho Thú Triều lần này!"

"Còn những hai tháng, sao phải vội vàng như vậy?"

"Thú Triều bây giờ năm nay mạnh hơn năm trước, mọi người muốn chuẩn bị đồ vật cũng phải tỉ mỉ hơn. Ví dụ như đan dược, phù chí linh *** đều phải mua thật sớm hoặc là đặt sẵn hàng".

Âm Tế Thiên nghĩ mình cũng phải tham gia Thú Triều, hỏi: "Ta có phải cũng cần chuẩn bị không?"

Hắn còn nhớ rõ bọn Tịch Thiện đã chuẩn bị pháp khí, phù chú cho hắn. Khi nào có thời gian phải lấy ra xem xem có những gì, sẵn sàng chuẩn bị cho bất cứ tình huống.

"Không cần! Ta… Anh ta sẽ giúp ngươi chuẩn bị tốt hết thảy những thứ cần thiết!"

Âm Tế Thiên nghe nhóc nhắc tới Bắc Minh, khóe môi khẽ nở nụ cười khó nhìn thấy: "Sáng nay y đột nhiên rời đi, sẽ không phải là chuẩn bị mấy thứ này chứ?"

Khuôn mặt tươi cười của Bắc Dực Đồng xuất hiện vẻ chần chừ, sau đó gật gật đầu: "Mấy ngày nữa y phải bế quan! Đến trước Thú Triều vài ngày thì y mới xuất quan!"

Âm Tế Thiên nghe thấy mấy ngày tới sẽ không nhìn thấy Bắc Minh thì quay đầu nhìn xuống đường, giấu đi vẻ mất mát hiện lên trong mắt. Bắc Dực Đồng thấy hắn vẫn nhìn đường cái mãi mà không nói, tò mò hỏi: "Ngươi đang nhìn cái gì vậy?"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, tùy ý nói: "Nhìn tiểu cô nương vừa đi ra từ cửa khách ***".

Sắc mặt Bắc Dực Đồng trầm xuống: "Các nàng thì có gì xinh đẹp chứ?"

"Ta mỗi ngày đều nhìn nam nhân, nếu như không nhìn các cô nương sẽ sớm cho rằng trong Tu Chân giới chỉ có nam nhân!"

Bắc Dực Đồng lạnh lùng nói: "Trong Minh Thăng viện không phải còn có vú Liễu với vú Trương sao?"

Âm Tế Thiên hối hận vì sao lúc này mình không đang nhai gì đó, để còn có cái mà phun lên trên mặt tiểu thí hài.

"Vú Liễu và vú Trương có thể gọi là cô nương sao? Độ tuổi của các nàng có thể làm bà ngoại của ta rồi!"

Mắt Bắc Dực Đồng đảo qua một cô nương đang đi ngang khách ***, tuy không có nhìn thấy rõ khuôn mặt của nàng nhưng vẫn châm chọc nói: "Thật xấu xí!"

Âm Tế Thiên thành thật thừa nhận: "Quả thật không có người nào xinh đẹp cả"

Bắc Dực Đồng nghe nói thế, khuôn mặt nhỏ nhắn mới dịu đi một chút. Âm Tế Thiên lại nói tiếp: "Thế nhưng thân thể của anh ngươi lại không được mềm mại như các nàng!"

Bắc Dực Đồng nheo lại mắt, con ngươi hiện lên vẻ nguy hiểm: "Làm sao ngươi biết các nàng mềm mại hơn anh ta?"

Âm Tế Thiên tức giận lườm nhóc một cái: "Chưa ăn thịt heo thì cũng phải nhìn thấy heo chạy! Con trai thân thể cường tráng rắn chắc, làm sao lại đem đi so với con gái thân người mềm mại?"

Ngươi mà cũng biết nam nữ khác nhau chỗ nào! Tuy rằng chưa bao giờ chạm qua nữ nhân, đó là vì kẻ thù của hắn rất nhiều, cho nên hắn không dám ngủ cùng giường với người lạ. Nguyên nhân chính là hắn không muốn khi làm đến cao trào thì bị người đâm cho một nhát dao hoặc là cho ăn một viên đạn, cái này quá bi kịch rồi!

Hắn cũng không có thói quen ăn cỏ gần hang, ngày thường chỉ có thể nhìn đã hai con mắt. Sau đó khi xuyên đến đây thì lại càng không có cơ hội. Âm Tế Thiên kỳ quái liếc mắt nhìn tiểu thí hài, sau khi hắn nói ra câu kia, rõ ràng cảm thấy Bắc Dực Đồng không vui vẻ gì. Cho dù là em trai của Bắc Minh, thì cũng không cần quá quan tâm hắn có từng tiếp xúc với ai. Thật là một nhóc con kỳ lạ!

"Vô Tịnh sư phụ đi ra!" Bắc Dực Đồng hạ giọng nhắc nhở.

Âm Tế Thiên vội vàng nhìn về phía cửa sổ thấy Vô Tịnh đang đứng ở cửa cảm ơn tiểu nhị. Hắn quay đầu hỏi Bắc Dực Đồng: "Ngươi có Truyền âm phù không?"

Bắc Dực Đồng lấy từ nhẫn không gian ra một phù chú màu vàng, sau đó dùng linh lực nói với phù chú: "Nhìn kìa, đó không phải là nam phu nhân mà Minh thiếu gia mới cưới về sao?"

Nói xong, nhóc ném vào chỗ Vô Tịnh đang chen chúc qua đám người. Âm Tế Thiên đầu tiên là cảm thấy sửng sốt khi thấy nhóc con dùng thanh âm của một nam nhân xa lạ nói với phù chú, sau đó lại nghe nhóc nói câu kia thì không khỏi cười lớn. Hắn vươn tay vỗ vai Bắc Dực Đồng: "Giỏi lắm! Sao ngươi biết ta muốn làm cái gì?"

Tiểu thí hài này quá thông minh, hắn chưa nói gì cả, chỉ muốn lợi dụng Vô Tịnh để dời lực chú ý đi mà thôi. Đương nhiên hắn cũng có ý muốn chỉnh Vô Tịnh, sở dĩ hắn bị gả vào Bắc Gia, Vô Tịnh chính là kẻ đầu tiên gây tội! Bắc Dực Đồng nhìn cái bùa rơi xuống rất, lập tức lại sử dụng linh lực để cái phù phát tiếng

"Nhìn kìa, đó không phải là nam phu nhân mà Minh thiếu gia mới cưới về sao?" Trong đám người đột nhiên phát ra tiếng một nam tử kinh ngạc nói.

Người qua đường chung quanh vừa nghe, sôi nổi nhìn về phía Vô Tịnh

"Không thể nào! Hắn chính là hòa thượng mà Minh thiếu gia cưới về? Thật hay giả vậy? Có phải nhầm rồi không?"

"Sao có thể sai được! Ngươi nhìn lệnh bài bên hông hắn đi, khắc hai chữ 'Bắc gia' đó! Hiện tại trong Bắc gia trừ hắn là hòa thượng ra còn có ai nữa chứ!"

“Nói không chừng lại là tăng lữ tá túc ở Bắc gia!”

“Có phải tăng lữ tá túc hay không nhìn mặt trái lệnh bài thì biết!”

Vô Tịnh nghi hoặc nhìn một nhóm người đột nhiên vây đến chỗ hắn xoi mói, nhăn chặt mày lại, hơn nữa lại nhìn thấy vài tên nam tử trẻ tuổi muốn động vào lệnh bài, mày lại càng nhíu chặt hơn.

“Ngươi giật là bài của hắn lại đây thì biết!” Trong đó người trẻ tuổi mặc áo tím đẩy người trẻ tuổi mặc áo xanh bên cạnh.

Người mặc áo xanh nhìn Vô Tịnh mặt không đổi sắc, có chút lo lắng nói: “Sư huynh ta thấy tu vi của hắn cũng không thấp đâu!”

Người mặc áo tím nhìn Vô Tịnh có vẻ chần chứ, nhưng sau đó rất nhanh đã biến mất, trách mắng người mặc áo xanh: “Hắn đã bị hủy linh căn rồi thì tu vi cái gì nữa!”

Vô Tịnh không biết vì sao bọn họ lại muốn xem lệnh bài, liền cầm lấy lệnh bài ở bên hông mà sư thúc giặt vào thì thấy mặt trên khắc ngũ trảo long rất sống động và phượng hoàng đang giương cánh, còn khắc thêm hai chữ ‘Minh Thiên’, trừ cái này ra cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Người trẻ tuổi mặc áo tím nhìn mặt trên khắc hai chữ Minh Thiên lạnh lùng mỉm cười: “Quả nhiên là tên phế vật kia!”

Người chung quanh đều cho là Vô Tịnh chính là hòa thượng mà Minh thiếu gia cưới về, sôi nổi cười nhạo, thậm chí còn có vài người cố ý chặn đường Vô Tịnh, không cho hắn rời đi, mà có vài người thừa dịp Vô Tịnh không chú ý, lặng lẽ đá chân hắn. Vô Tịnh không kịp phòng bị liền ngã xuống, nhìn khuôn mặt cười nhạo trước mặt mình, mày nhăn nhíu lại. Hiện tại hắn hiểu được hoàn cảnh của Âm Tế Thiên ở Bắc hoàng thành, trong lòng âm thầm thề, trước khi hắn rời đi Bắc hoàng thành thì hắn sẽ dốc hết sức bảo vệ tốt sư thúc! Bất quá, hắn không ngờ tới chuyện này là do sư thúc hắn bày ra.

Âm Tế Thiên đứng ở lầu hai của khách *** tự giễu nói: “Thấy thế nào? Phế vật hạ đẳng chính là như thế đó!”

Bắc Dực Đồng nhăn chặt mày, đôi mắt vừa đen lại vừa sâu, khiến người ta không nhìn thấy được suy nghĩ. Âm Tế Thiên cười lạnh nói: “Cái này mới là mở đầu thôi!”

92. Chương 92: Ngươi Muốn Làm Như Thế Nào

Lệnh bài bên hông Vô Tịnh chính là Lệnh bài thân phận của Bắc gia, cho dù không xem mặt tăng thì cũng phải xem mặt phật, tuy rằng được nước làm tới chèn ép hắn nhiều hơn, nhưng cũng không tạo thành thương tổn gì lớn. Bất quá, hành vi của những người đó càng lúc càng quá đáng, đã không còn là châm chọc trên miệng nữa, có vài người bắt hắn quỳ xuống liếm hài, cũng có người muốn hắn chui qua đũng quần bọn họ, mỗi người mỗi hành động nhưng đều chung một điểm là hạ nhục hắn.

Tuy nhiên Vô Tịnh lại không dùng pháp thuật để né tránh, mà hắn chỉ dùng những cách thông thường, không hề sử dụng linh lực của bản thân đánh trả bọn họ.

Âm Tế Thiên mặt không chút thay đổi nhìn Vô Tịnh bị đàn người dưới kia khi dễ, trong miệng bỗng phun ra một câu: “Ngựa hiền bị người cưỡi, người hiền bị người khi¡‘ Hắn đeo lệnh bài Bắc gia lên cho Vô Tịnh, vì hắn thấy tính tình Vô Tịnh thuần phác thiện lương, biết Vô Tịnh tình nguyện nhận những nhục nhã này, cũng không muốn sư thúc của mình chịu thiệt thòi.

Cho nên, Vô Tịnh không hề dùng linh lực đối phó đám người kia, đơn giản thừa nhận với bọn họ hắn chính là tên phế vật mà bọn họ nói, thậm chí thu lại khí tức để phù hợp thế thân cho Tịch Thiên, từ đó Tịch Thiên có thể ở Bắc hoàng thành dễ chịu hơn một ít.

Bắc Dực Đồng cảm thấy Âm Tế Thiên tựa như biến thành một người xa lạ, toàn thân tản mát ra hơi thở vừa vô tình vừa lạnh lẽo mà nhóc chưa từng nhìn thấy qua, nó có một loại ngăn cách không muốn ai đến gần!.

Nhóc gấp gáp kêu một tiếng: “Tịch Thiên¡‘

Âm Tế Thiên nghe có người gọi hắn, kéo ánh mắt về, khi dừng lại trên người Bắc Dực Đồng, từ lạnh lẽo hắn biến trở về ấm áp, thật giống như những cảm xúc vừa rồi chỉ là một hồi ảo giác.

Hắn ôm Bắc Dực Đồng vào trong lòng, hỏi: "Làm sao¿'

Bắc Dực Đồng ôm lại eo hắn, nâng đầu nhìn: "Có phải ngươi rất hận người đã hủy đi linh căn của mình không?"

Hận?

Không.

Âm Tế Thiên không hận người đã hủy đi linh căn của Tịch Thiên!

Nếu không phải linh căn của Tịch Thiên bị hủy, có lẽ hồn phách của hắn sẽ không có cơ hội đi vào cơ thể Tịch Thiên.

Khi nào ta trong tối địch ngoài sáng, thì mới chiếm được ưu thế.

Đây đều là suy nghĩ của Âm Tế Thiên, nhưng nếu là Tịch Thiên thì……

"Đương nhiên hận." Âm Tế Thiên lạnh giọng nói: "Nếu để ta tìm được người kia, nhất định sẽ lột da hắn ra làm y phục, rút gân hắn ra làm roi ngựa, dùng máu hắn tưới cho hoa trong Minh Thăng Viện, lấy thịt của hắn băm nhừ cho yêu thú trong Thú Viên ăn, cuối cùng, dùng xương cốt của hắn hầm canh cho ca của ngươi uống bổ thân!"

Bắc Dực Đồng kinh ngạc nhìn biểu tình ác độc của hắn, mãi đến khi nghe được câu cuối kia, mới nhịn không được mà lạnh sống lưng: "Ca của ta không có cần uống canh xương của hắn!"

Âm Tế Thiên bật cười: "Lừa ngươi thôi! Nếu ta thật sự nhìn thấy người kia, nhất định sẽ cút nhanh còn hơn cơn gió!"

"Vì cái gì?"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt: "Vì nếu ta mà có năng lực đối phó người kia thì cũng không có chuyện bị hắn hủy linh căn! Giờ mà gặp phải hắn, chỉ sợ mạng nhỏ khó có thể bảo toàn!"

Bắc Dực Đồng: "……"

Âm Tế Thiên cười khẽ: "Xem ra Vô Tịnh nhất thời cũng khó thoát khỏi những người đó, chúng ta cứ đi về phủ trước rồi nói¡' Bắc Dực Đồng gật gật đầu.

Hai người trở lại Bắc phủ, còn chưa kịp đi vào Minh Thăng Viện thì đã có một danh đệ tử vội vội vàng vàng chạy tới đây: "Đệ tử Bắc Chính kiến quá Thiếu phu nhân¡' Âm Tế Thiên thấy gã vô cùng lạ mắt, bất quá, nhìn bộ dạng có việc gấp của gã, liền mở miệng hỏi: "Làm sao?"

"Ngươi là đệ tử của viện Hoành Trưởng Lão!" Bắc Dực Đồng khẳng định nói.

"Đúng vậy!" Bắc Chính nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai xung quanh, lúc này mới đi lên khẽ nói nhỏ: "Bên Thú Viên, đệ tử nghe được một ít chuyện có liên quan đến Thiếu phu nhân!"

"Chuyện gì mà có liên quan đến ta?"

Bắc Chính nhanh đáp lời: "Hiện tại người trong Thú Viên đều đang bàn tán xôn xao việc Thiếu phu nhân mua đồ ăn ở Đậu Hoa Thôn!"

Âm Tế Thiên có chút ngoài ý muốn mà nhíu mày!

Hắn còn tưởng chí ít bọn họ sẽ đợi lần giao dịch kế tiếp của hắn với Đậu Hoa Thôn, rồi phái người vụng trộm đi theo phía sau, sau đó lại tra rõ ràng.

Không nghĩ tới lúc này mới chỉ qua vài ngày, Bắc Hữu Lợi đã tra ra được đồ ăn yêu thú đến từ Đậu Hoa Thôn!

Bắc Chính tiếp tục nói: "Nghe nói tin truyền từ Lăng gia bên kia tới!"

Nghe gã nói như vậy, Âm Tế Thiên không khỏi nhớ tới lần đầu tiên đi Đậu Hoa Thôn, quả thật bọn họ có gặp người của Lăng gia.

Hóa ra là từ chỗ đó mà ra!

"Đệ tử còn nghe lén được một việc!" Bắc Chính lại đè thấp thanh âm thêm vài phần: "Đệ tử nghe lén được Bắc Hữu Lợi đem tin tức Thiếu phu nhân mua đồ ăn yêu thú từ Đậu Hoa Thôn nói ra xong, thì sai người lấy những thực phẩm làm yêu thú đi tả trộn vào trong đồ ăn."

Âm Tế Thiên không có bảo Bắc Chính này nghe lén chuyện ở Thú Viên, thế nhưng gã lại chủ động báo cáo lên cho mình mọi chuyện, có thể thấy được, linh thạch mà hắn thưởng đi ra ngoài đã bắt đầu nhận được kết quả.

Bất quá, thưởng linh thạch không có làm bọn họ đối với mình trung thành và tận tâm, thêm vào đó sau khi thu mua, thì cũng chỉ giúp một hai việc coi như trả đủ!

Âm Tế Thiên trưng ra bộ dáng vô cùng cảm kích mà tiễn bước Bắc Chính, sau đó, quay sang hỏi Bắc Dực Đồng: "Ngươi có thể tìm đến cửa hàng nhỏ chuyên bán đồ ăn cho yêu thú trong Bắc Hoàng Thành không? Càng nhanh càng tốt¡' Lúc hỏi ra những lời này, hắn cảm thấy mình thật là kỳ quái, thế nhưng tin tưởng rằng một đứa nhỏ sẽ giúp hắn làm tốt được chuyện này!

Bắc Dực Đồng nghe thấy hắn có biện pháp, đôi mắt xinh đẹp thoáng xẹt qua ý cười, đáp nhẹ một tiếng, xoay người rời khỏi sân.

Âm Tế Thiên trở lại đại sảnh Minh Thăng Viện, vừa uống một ngụm nước trà mà Bắc Thận rót, thì liền nghe báo có một tăng nhân muốn gặp Bắc Thận.

Khi Bắc Thận dẫn Vô Tịnh vào Minh Thăng Viện, thiếu chút nữa Âm Tế Thiên đã nhận không ra người trước mắt là Vô Tịnh.

Bộ tăng bào vốn sạch sẽ bây giờ đã bị xé rách te tua, ngay cả khuôn mặt cũng trở nên đen thùi, tựa như té vào vũng sình.

Vô Tịnh không có giải thích vì sao hắn trở thành bộ dạng này, đem Lệnh bài thân phận trả lại Âm Tế Thiên xong, thì theo sau Bắc Thận đến phòng khách tắm rửa thay quần áo!

Buổi chiều hôm đó, chuyện Âm Tế Thiên mua đồ ăn ở Đậu Hoa Thôn đã truyền khắp Bắc gia!

Khi sự tình đang ồn ào náo nhiệt, Âm Tế Thiên lại xem như không có việc gì mà trốn trong phòng đả tọa tu luyện, sau đó đem này nọ trong túi Càn Khôn đổ hết ra, chất đầy cả cái giường lớn, trừ những thứ Vô Tịnh chuẩn bị và những thứ Tịch Thiện đưa cho hắn, mấy thứ còn lại đều là Lễ gặp mặt của các trưởng lão Bắc gia trong ngày kính trà hôm ấy.

Âm Tế Thiên đem những pháp bảo pháp khí cần sử dụng linh lực mới phát động được toàn bộ nhét trở về trong túi.

Khi hắn cầm lấy cây pháp trượng sắc vàng kim, ánh mắt hắn lập tức bị nó thu hút lấy, yêu thích không buông tay mà vuốt ve điêu văn khắc trên đó!

Cây pháp trượng này rất là đặc biệt, không hề giống cây pháp trượng mà mấy hòa thượng hay cầm, thật ra nó giống quyền trượng hơn, chạm trổ *** mỹ

(*** xảo+xinh đẹp), trang trí lộng lẫy và rực rỡ, trên đỉnh đầu còn khảm một viên ngọc bích to bằng nắm tay, mười phần chói mắt.

Nó hẳn là Kim Pháp Trượng Vô Tịnh đặt trong túi Càn Khôn, cũng chính là đồ cưới mà Hư Không đưa!

Âm Tế Thiên vừa nghĩ đến việc nó là đồ cưới, lòng yêu thích lập tức sụt giảm, căm giận nhét vào trong túi Càn Khôn.

Bận rộn mãi đến khuya, mới đem mọi thứ phân chia xong xuôi!

Âm Tế Thiên không đợi được Bắc Minh trở về nghỉ ngơi, đành mang theo cảm giác lạc lõng đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hắn bị tiếng kêu hốt hoảng gấp gáp của vú Liễu gọi dậy: "Thiếu phu nhân không tốt rồi! Có chuyện lớn không tốt! Thú viên lại xảy ra chuyện!"

Âm Tế Thiên nghe thấy tiếng cãi nhau, nhíu nhíu mày, không định rời giường, chỉ miễn cưỡng hỏi một câu: "Lại xảy ra chuyện gì?"

Vú Liễu một bên kéo Âm Tế Thiên dậy, một bên nôn nóng nói: "Yêu thú trong Thú Viên, còn có yêu thú của các đệ tử, sau khi ăn đồ ăn Thiếu phu nhân mua, tất cả đều đi tả không ngừng, phía ngoài, hộ vệ của Chấp Pháp trưởng lão đang chờ Thiếu phu nhân đi ra kìa!"

"Vậy cứ để bọn họ chờ!" Âm Tế Thiên lại ngã trở về giường.

"Không có được!" Vú Liễu gấp gáp kéo Âm Tế Thiên dậy thêm lần nữa: "Những hộ vệ kia đến để mang Thiếu phu nhân tới Đại điện Chấp Pháp răn hỏi¡' Lúc này Âm Tế Thiên mới hoàn toàn tỉnh táo!

Hắn còn tưởng rằng chí ít phải hai ba ngày Bắc Hữu Lợi mới ra tay, không nghĩ tới gã gấp gáp không chờ được mà muốn đem hắn kéo xuống cái vị trí mua đồ ăn này.

Âm Tế Thiên rửa mặt xong, vừa đi đến đại sảnh thì lập tức bị bốn gã hộ vệ áp giải đến Đại điện Chấp Pháp.

Đó là một cái đại diện to lớn, bên trong có hơn năm mươi danh Trưởng lão Bắc gia đang ngồi, trong đó có cả Bắc Vũ Hoành và Bắc Vũ Phong, dĩ nhiên không thiếu tổng quản Thú Viên – Bắc Vạn Trọng, hai bên đại điện là đệ tử Bắc gia, còn ở giữa chính là đệ tử Thú Viên.

Lão giả ngồi ở giữa năm mươi danh trưởng lão, mắt sắc bén có thần, chỉ cần nó hơi đảo qua, cũng khiến cho các đệ tử trong đại sảnh căng thẳng một phen.

Âm Tế Thiên bước vào đại điện, lập tức cảm giác được bầu không khí nơi này đang bao phủ một vẻ gì đó rất nghiêm túc.

93. Chương 93: Chấp Pháp Trưởng Lão

Âm Tế Thiên bước vào đại điện, lập tức cảm giác được bầu không khí nơi này đang bao phủ một vẻ gì đó rất nghiêm túc.

Các đệ tử đứng bên trong đều quay đầu nhìn hắn, ánh mắt đồng loạt hiện lên vẻ xem thường khinh bỉ. Âm Tế Thiên đi đến chính giữa, đứng ở bên cạnh đệ tử Thú Viên. Liếc qua các vị trưởng lão, cuối cùng dừng lại ở lão giả ngồi ngay trung tâm. Không cần đoán cũng biết, bị lão giả này là Đại điện Chấp Pháp – Chấp Pháp trưởng lão!

Âm Tế Thiên ngó sang Bắc Hữu Lợi đứng ở bên cạnh, sau đó quay lại nhìn các vị trưởng lão, thỉnh lễ: "Tịch Thiên kiến quá các vị trưởng lão."

Chấp Pháp trưởng lão nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên, trầm giọng nói: "Quỳ xuống!"

Âm Tế Thiên nhanh chóng nhăn mày: "Xin trưởng lão chỉ bảo cho, vì sao Tịch Thiên lại phải quỳ?"

Cháp Pháp trưởng lão đập tay vịn, quát chói tai: "Làm càn!"

Khi lão ngồi lên vị trí chấp pháp này tới nay, chưa có ai dám mở miệng nghi ngờ lão. Hiện tên xú tiểu tử miệng còn hôi sữa kia dám cãi lại mệnh lệnh của lão! Thật sự quá hỗn láo! Đệ tử Thú viên đứng ở bên cạnh vẻ mặt tràn đầy vui sướng khi người gặp họa mà nhìn Âm Tế Thiên.

Thế nhưng hắn vẫn không hề sợ uy nghiêm của Chấp Pháp trưởng lão: "Chấp Pháp trưởng lão đột nhiên muốn ta quỳ xuống nhất định là phải có lý do. Nếu như ta không được biết lý do ta nhất định sẽ không quỳ xuống!"

Chấp Pháp trưởng lão nheo lại con mắt, trong ấy hiện lên vẻ không vui, nhanh chóng phóng ra một luồng linh lực áp hướng tới Âm Tế Thiên. Cùng lúc đó, người bên cạnh cũng thả ra một luồng linh lực, đem linh lực của Chấp Pháp trưởng lão chắn lại. Hai cỗ linh lực mạnh mẽ va chạm vào nhau vang lên một tiếng nổ đinh tai nhức óc khiến cho cả đại điện cũng lay động theo!

Đáy mắt Chấp Pháp trưởng lão hiện lên vẻ tức giận, thậm chí có người dám chặn lại linh lực của lão. Lão nhất thời cảm thấy uy nghiêm hao tổn, trong ngực nảy lên lửa giận, quay phắt đầu trừng về phía người phóng ra linh áp. Bắc Vũ Hoành hướng Chấp Pháp trưởng lão nở nụ cười xin lỗi: "Mong Chấp Pháp trưởng lão thứ lỗi. Vũ Hoành không phải cố ý chặn lại linh lực của Chấp Pháp trưởng lão. Chỉ là Tịch Thiên giờ là người thường, cơ bản là không chịu được uy áp của ngài, còn mong Chấp Pháp trưởng lão nương tay xử nhẹ!"

Chấp Pháp trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Ta đương nhiên biết hắn là người thường, lúc phóng linh lực thì ta sẽ tự điều khiển được nó!"

Đáy lòng Âm Tế Thiên cười lạnh, tiếng nổ vừa rồi và toàn bộ đại điện lay động, thì biết được ngay Chấp Pháp trưởng lão phóng ra một lượng lớn linh lực, nếu như không có Bắc Hoành Vũ kịp ngăn lại, chỉ sợ hắn đã tan xương nát thịt rồi.

Bắc Hoành Vũ quay đầu hướng Âm Tế Thiên nhẹ trách mắng: "Tịch Thiên, còn không mau giải thích với Chấp Pháp trưởng lão?"

Âm Tế Thiên đương nhiên sẽ ngoan ngoãn đi theo con đường là Bắc Hoành Vũ dọn cho, nói: "Chấp Pháp trưởng lão thứ tội! Tịch Thiên lo lắng rằng nếu như mình quỳ rồi sẽ khiến cho các trưởng lão lầm tưởng Tịch Thiên thừa nhận tất cả tội lỗi. Nhưng Tịch Thiên thật sự không biết là mình phạm phải lỗi gì, cũng không biết vì sao lại bị hộ vệ của Chấp Pháp đại điện đưa đến đây. Mong Chấp Pháp trưởng lão nói rõ để Tịch Thiên hiểu!"

Hắn đương nhiên chỉ quỳ trước trời và cha mẹ, làm gì có chuyện quỳ trước mặt Chấp Pháp trưởng lão. Đương nhiên hắn cũng có ý kéo dài thời gian! Sự tình quá đột nhiên, cũng không biết chuyện hắn nhờ tiểu thí hài, nhóc có làm tốt hay không! Cũng may Bắc Chính cảnh cáo đúng lúc, nếu không thì sẽ bị bọn Bắc Hữu Lợi giết cho trở tay không kịp!

Chấp Pháp trưởng lão vừa nghe Tịch Thiên nói thì sắc mặt cũng dịu đi nhiều lắm: "Nếu đã như vậy, ta sẽ nói cho ngươi biết ngươi sai chỗ nào!"

Lão hướng mắt nhìn quản sự ở dưới bậc thang, quản sự ho nhẹ một tiếng, lập tức nói: "Minh thiếu phu nhân, ngài sai ở chỗ không nên giao dịch cùng với người Đậu Hoa thôn. Người nơi đó đê tiện lỗ mãng, giao dịch với bọn họ quả thực là bôi xấu thanh danh Bắc gia. Còn nữa, chính là bởi vì mua đồ ăn chỗ đám người đê tiện lỗ mãng đó cho nên khiến cho yêu thú trong Thú viên và khế ước thú của các đệ tử xảy ra chuyện. Đến tận giờ vẫn chưa tìm được biện pháp trị liệu, làm Thú viên mất đi vài con yêu thú mới sinh!"

"Cũng bởi vì thế mà mọi người cho là Tịch Thiên sai?"

Âm Tế Thiên hỏi ngược lại, trước khi để Chấp Pháp trưởng lão kịp tức giận thì nói tiếp: "Tịch Thiên xin hỏi Chấp Pháp trưởng lão, Bắc gia có quy định rằng tuyệt đối không được làm giao dịch với người Đậu Hoa thôn hay không?"

Chấp Pháp trưởng lão thở phì phì trừng hắn: "Chuyện này còn phải quy định? Đây là luật bất thành văn của toàn Bắc gia rồi!"

"Nói cách khác, Bắc gia không có quy định như thế, mà Tịch Thiên cũng không phải là không tuân thủ quy định của Bắc gia, càng không thể nói là Tịch Thiên sai được!"

Chấp Pháp trưởng lão sửng sốt: "Cái này…"

Âm Tế Thiên tiếp tục nói rằng: "Tịch Thiên mới tới Bắc hoàng thành, thật sự không biết ở Bắc hoàng thành có luật bất thành văn nào, chỉ biết lấy lợi ích của Bắc gia làm ưu tiên. Khi Tịch Thiên tiếp nhận sự vụ của Thú viên thì Lợi quản sự bởi vì bị yêu thú gây thương tích cho nên cũng không nói rõ ràng công việc, Tịch Thiên chỉ có thể tự mình đi vòng vòng để tìm kiếm thương gia. Vậy nhưng thương gia trong Bắc hoàng thành lại muốn tận hai mươi viên linh thạch hạ cấp để mua được đồ ăn. Cho nên vẫn cứ hỏi mãi mới biết được ở Đậu Hoa thôn chỉ cần mười ba khối linh thạch hạ cấp thì có thể mua được ba mươi cân đồ ăn chay hoặc mười cân thịt. Vì thế ta mới làm giao dịch với Đậu Hoa thôn!"

Bắc Tuấn đứng bên cạnh Bắc Hữu Lợi lập tức nhảy ra nói: "Ngươi ăn nói bừa bãi, Lợi quản sự mỗi lần mua đồ ăn cho yêu thú chỉ cần mười lăm viên linh thạch hạ đẳng, vì sao ngươi đi hỏi lại thành hai mươi viên!"

Âm Tế Thiên cười châm chọc: "Cái này còn phải hỏi nhóm người buôn đồ ăn, có lẽ bọn họ nhìn thấy Tịch Thiên, nghĩ Tịch Thiên dễ bị lừa cho nên cố ý nâng giá lên. Kỳ thực Tịch Thiên cũng rất tò mò, Bắc gia là một trong bốn đại gia tộc. Mỗi tháng dùng đồ ăn cũng không ít hơn so với các gia tộc khác, nhưng mấy người buôn bán đó cho dù mở trừng mắt bỏ qua một mối tốt như vậy, cũng không nguyện ý bán?"

Chuyện các nhà buôn muốn hai mươi viên linh thạch hạ đẳng để bán đồ ăn tất nhiên cũng không phải lỗi của hắn. Mấy người kia nghe hắn nói, chỉ cần không quá ngốc cũng biết sự tình bên trong. Các trưởng bối liếc liếc nhau, nhưng một câu cũng không nói. Bắc Tuấn nghẹn đỏ mặt, một chữ cũng không thốt ra được!

"Bỏ qua chuyện mua đồ ăn đi, chuyện yêu thú bị tả, ngươi làm sao trốn được trách nhiệm!" Bắc Vạn Trọng đột nhiên mở miệng nói

Âm Tế Thiên nhăn chặt mày: "Trong lúc từ kho hàng đem đến chỗ cho yêu thú ăn qua tay rất nhiều người. Vấn đề không nhất thiết là lúc mua đồ ăn."

Các đệ tử Thú viên lập tức bất bình hét lên: "Ý của ngươi là chúng ta hạ độc trong thức ăn của yêu thú?"

"Tịch Thiên không có ý này!"

Bắc Vạn Trọng lại nói: "Giả như là người khác làm, vì sao lại chỉ khiến yêu thú đi tả không ngừng. Chuyện này thực chất không gây thương tổn quá nhiều cho yêu thú. Từ đó suy ra, việc này không phải là thừa thãi sao? Có thể thấy được, chuyện người khác hạ độc là không có khả năng!"

Âm Tế Thiên rũ mắt xuống, che đi vẻ lạnh lùng lóe lên. Hắn cũng không có cách nào phản bác, hắn cũng không thể nói là vì Bắc Hữu Lợi muốn ích lợi từ việc mua lương thực mà cố ý hãm hại hắn. Không có chứng cớ, hắn nói ra sẽ chỉ càng khiến người Bắc gia xem thường.

Bắc Vạn Trọng thấy hắn không lên tiếng, lạnh lùng mỉm cười: "Như thế nào? Ngươi không cãi được nữa?" Đệ tử Thú viên nháy mắt lại hiện lên vẻ đắc ý.

Lúc này, Bắc Tuấn đứng ra hướng Chấp Pháp trưởng lão khẩn cầu: "Ta cho rằng Minh thiếu phu nhân cũng không thích hợp chuyện phụ trách mua đồ ăn. Thỉnh Chấp Pháp trưởng lão thu hồi chức vụ, phạt đánh ba mươi trượng để cho các đệ tử một cái công đạo!"

Các đệ tử Thú viên cũng phụ họa: "Đúng vậy! Chúng ta cũng hiểu được Minh thiếu phu nhân cũng không thích hợp chức vụ đi mua thực phẩm!"

Bắc Vũ Hoành không đồng ý nhíu mày: "Nếu là sai lầm, lại là sai lần đầu thì cũng không cần thiết phải trừng phạt đi?" Bắc Tuấn lại nói: "Thỉnh Hoành trưởng lão không cần làm việc theo tư tâm! Làm sai thì càng phải phạt để ghi nhớ giáo huấn lần này, để không tái phạm nữa!"

Các đệ tử Thú viên lại lần thứ hai hướng Chấp Pháp trưởng lão thỉnh cầu: "Thỉnh Chấp Pháp trưởng lão hạ lệnh!" Chấp Pháp trưởng lão than nhẹ một tiếng: "Nếu đã như vậy, liền đánh ba mươi côn, lấy đó làm cảnh cáo, hy vọng các đệ tử Bắc gia không phạm phải sai lầm như Tịch Thiên. Sau khi xử phạt thì thu lại chức vụ, từ..."

Đúng lúc này, từ cửa đại điện đột nhiên vang lên tiếng cười trong trẻo cắt lời Chấp Pháp trưởng lão: "Trời ạ, Chấp Pháp đại điện không phải luôn lạnh tanh sao? Vì sao hôm nay lại náo nhiệt vậy?" Dứt lời, một đại hán đang cười khanh khách đi vào từ cửa

Chấp Pháp trưởng lão nhìn thấy người nói, khuôn mặt nghiêm túc lại lộ ra vẻ mỉm cười: "Bắc Thần, ngươi đã quay lại sao?"

"Lão già, đã lâu không gặp!" Sau khi Bắc Thần cười cười tiến lên chào hỏi mấy vị trưởng bối, đặt tay lên vai Chấp Pháp trưởng bối: "Ngươi vừa rồi xử phạt ai vậy?"

Chấp Pháp trưởng lão trả lời qua loa: "Một đứa nhỏ!"

Bắc Thần buông Chấp Pháp trưởng lão ra: "Nếu đã như vậy, ngươi thuận tiện phạt giúp ta một người!"

Chấp Pháp trưởng lão trêu ghẹo nói: "Ngươi muốn phạt ai? Ai lại dám trêu chọc một tộc trưởng như ngươi? Không muốn sống nữa sao?"

Bắc Thần lập tức nói: "Ta ở cửa lớn gặp một người trẻ tuổi bị bọn hộ vệ chặn lại không cho vào, hắn thật sự là đáng thương! Hắn vốn đem đồ ăn trong nhà bán đi, chuẩn bị mang theo vợ về quê an thai. Sau khi bán xong rồi thì người mua đồ ăn lại lừa hắn, nói rằng cùng lắm là sau hai ngày sẽ đem tiền trả cho hắn, vậy nhưng đến tận bảy ngày rồi cũng không có thấy người mua đồ ăn kia quay lại. Mà vợ hắn lại sắp tới ngày sinh con cho nên đành phải tới cửa tìm người để đòi tiền, tuy nhiên lại bị hộ vệ chặn ở ngoài không vào được. Lúc ta tới thì liền nhìn thấy hắn đứng ở cửa lớn đòi sống đòi chết!" Âm Tế Thiên nghe vậy, khóe miệng cong lên nụ cười nhàn nhạt.

Chấp Pháp trưởng lão nhăn chặt mày lại: "Ý ngươi là Bắc gia có người quỵt tiền của hắn?"

"Cũng không hẳn là thế!" Bắc Thần gãi gãi đầu: "Ta nghe nói người quỵt tiền của hắn tên là Bắc Hữu Lợi? Có người nào như vậy không?"

Chấp Pháp đại điện nhất thời im lặng không tiếng động! Người biết Bắc Hữu Lợi đều đồng loạt nhìn gã! Bắc Hữu Lợi đầu tiên là sửng sốt, sau đó lo lắng biện minh: "Tuyệt đối không phải là đệ tử, đệ tử căn bản không có mua đồ ăn cho yêu thú!"

Bắc Thần nhíu mày: "Ngươi chính là Bắc Hữu Lợi".

Bắc Hữu Lợi cuống quít nói: "Thưa tộc trưởng, đệ tử đúng là Bắc Hữu Lợi, nhưng mà…"

Bắc Thần lập tức không kiên nhẫn ngắt lời: "Không quan trọng có phải là ngươi làm hay không, giờ để người trẻ tuổi kia nhận mặt mới biết được!" Sau đó quay đầu ra cửa hô một tiếng: "Tiểu tử, ngươi vào đi!"

Mọi người nhìn ra cửa đại điện thì thấy một người trẻ tuổi gầy yếu đang nơm nớp lo sợ mà tiến vào. Bắc Thần tiến lên vỗ vai hắn: "Ngươi tự nhìn xem, ai là người mua đồ ăn của ngươi?" Người trẻ tuổi nhìn một đám tu sĩ, có chút sợ hãi gật đầu, sau đó dùng ánh mắt khiếp đảm đảo mắt nhìn từng người một.

Bắc Hữu Lợi cho dù không biết người trẻ tuổi kia là ai những vẫn khó hiểu nuốt nước miếng! Người trẻ tuổi đầu tiên là nhìn đệ tử ở phía bên trái, không có tìm được thì nhìn đám để tử Thú viên đứng ở trung tâm. Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Bắc Hữu Lợi, lập tức đưa tay vội vàng chỉ Bắc Hữu Lợi: "Chính là gã! Chính là gã thiếu tiền hàng của ta!"

Bắc Hữu Lợi vừa sợ vừa giận: "Ngươi ngậm máu phun người, ta khi nào mua đồ ăn trong quán của ngươi!" Người trẻ tuổi sợ hãi trốn phía sau Bắc Thần: "Tiền bối! Chính là gã!" Bắc Hữu Lợi suýt chút nữa điên rồi: "Ta còn chưa từng nhìn thấy ngươi thì làm sao biết cửa hàng của ngươi ở đâu! Làm sao mua được hàng trong quán của ngươi?"

Bắc Thần hung hăng trừng mắt nhìn gã: "Nếu như không phải ngươi làm, vì sao hắn ai không chỉ lại đi chỉ ngươi, còn biết cả tên của ngươi?"

"Ta… ta…" Bắc Hữu Lợi thật sự là không thể phân bua, nghiêng đầu nhìn Bắc Vạn Trọng cầu cứu! Bắc Vạn Trọng nhăn mày, nhìn chằm chằm người trẻ tuổi hỏi: "Ngươi có quen biết Bắc Hữu Lợi à?" Người trẻ tuổi lắc đầu!

Trong mắt Bắc Vạn Trọng bắn ra vẻ khắc nghiệt: "Nếu không quen biết, ngươi vì sao lại bán cho hắn?"

Người trẻ tuổi sợ hãi nói: "Lúc ấy ta sốt ruột muốn bán đồ ăn, mà vừa lúc vị tu sĩ này lại muốn mua. Gã lại nói gã quên không đem linh thạch, qua hai ngày sẽ đem tiền trả cho ta, sau đó gã còn cho ta biết tên của mình. Ta thấy gã mặt quần áo của Bắc gia, sợ đắc tội gã cho nên đem đồ ăn đưa hết cho gã!"

"Gã mua những đồ ăn gì ở chỗ ngươi?"

"Ngoại trừ một ít đồ ăn bình thường, còn lại đều là thực phẩm để nhuận tràng cho yêu thú!" Bắc Vũ Hoành ngồi ở ghế trưởng lão nghe được người trẻ tuổi nói, ánh mắt sáng ngời!

94. Chương 94: Cha Chồng

Ánh mắt Bắc Vạn Trọng sắc lẻm, tựa như muốn xuyên thủng qua người trẻ tuổi kia vậy: "Có ghi lại trong sổ sách không?"

"Có! Có! Có!" Người trẻ tuổi nhanh chóng lấy từ túi ra một quyển sổ đưa cho Bắc Vạn Trọng xem. Bắc Vạn Trọng vừa mở quyển sổ ra nhìn thấy trong đó ghi rõ ràng rành mạch mỗi lần bán ra cái gì, không nhìn thấy được bất cứ một lỗ hổng nào, khiến người ta thật sự tin tưởng hắn là người bán thực phẩm cho yêu thú.

"Tiểu huynh đệ, trong quán của ngươi có bao nhiêu thực phẩm nhuận tràng?" Bắc Vũ Hoành đột nhiên ôn hòa mở miệng hỏi. Bắc Vạn Trọng nghe nói thế, trong lòng sinh ra cảnh giác!

Người trẻ tuổi ngại ngùng gãi gãi đầu: "Có một vạn cân!"

Bắc Vạn Trọng thốt ra: "Sao lại nhiều như vậy?"

Cho dù là cửa hàng lớn cũng trữ cùng lắm là bốn năm trăm cân thực phẩm nhuận tràng. Bởi vì bình thường đều không dùng tới, chỉ có lúc yêu thú không đi ngoài được mới dùng một chút để khơi thông tràng đạo mà thôi! Bắc Vạn Trọng nhanh chóng lật quyển sổ, quả thật có ghi một vạn cân.

Người trẻ tuổi giải thích: "Lúc ấy bản thân vì không biết giá cả thị trường, cho nên bị người ta lừa, mua đến một vạn cân thực phẩm nhuận tràng. Sau đó chẳng bán ra được cân nào!" Bắc Vũ Hoành lại nói: "Nghe nói yêu thú ăn nhiều thực phẩm nhuận tràng, sẽ bị đi tả không ngừng, cho nên ta mới ngạc nhiên Lợi quản sự vì sao lại mua nhiều như vậy."

Xoẹt một cái, ánh mắt của mọi người trong đại điện đều nhìn về phía Bắc Hữu Lợi, sắc mặt các đệ tử Thú viên cũng trở nên khó coi. Bắc Vạn Trong giận đến tái mặt!

Bắc Hữu Lợi cuống quít biện minh: "Thỉnh các vị trưởng lão tin tưởng đệ tử, đệ tử quả thật không hề biết người này, lại càng không thể mua đồ ăn trong quán của hắn!" Gã xoay người, chỉ vào người trẻ tuổi phẫn nộ quát: "Ngươi vì cái gì muốn vu hãm ta mua đồ ăn trong quán của ngươi? Chắc chắn là có người sai ngươi tới hãm hại ta!" Người trẻ tuổi nhìn vẻ mặt dữ tợn của Bắc Hữu Lợi, sợ hãi trốn phía sau Bắc Thần!

Bắc Vũ Hoành không nhanh không chậm nói: "Hắn với ngươi không thù không oán vì sao lại muốn hại ngươi? Hơn nữa..." Bắc Vũ Hoành còn cố ý kéo dài lời, ánh mắt ôn hòa trở nên vô cùng sắc bén: "Ta chỉ hỏi ngươi vì sao lại mua nhiều thực phẩm nhuận tràng, ta không có hỏi ngươi dùng nó vào đâu, vì sao ngươi lại kích động sợ hãi? Không phải là..."

Bắc Vạn Trọng cắt lời: "Hoành trưởng lão, người đừng tùy tiện kết luận!"

Bắc Vũ Hoành mỉm cười: "Có phải hay không thì còn chờ Lợi quản sự đem một vạn cân thực phẩm nhuận tràng ra chứng minh sự trong sạch của mình!"

Sắc mặt của Bắc Vạn Trọng lại đen đi vài phần!

Bắc Hữu Lợi hít sâu một hơi, tỉnh táo lại: "Đệ tử chưa từng mua thực phẩm nhuận tràng ở chỗ hắn, thì làm sao có thể lấy ra được chứ!"

Bắc Vũ Hoành vụt đứng lên, lạnh lùng nói: "Chỉ sợ không phải là ngươi không lấy ra được mà là ngươi dùng hết rồi".

Bắc Vạn Trọng cũng đứng lên theo, cả giận nói: "Nếu Hoành trưởng lão hoài nghi Lợi quản sự trộn thêm thực phẩm nhuận tràng vào trong đồ ăn của yêu thú, vậy chỉ cần hỏi các đồ đệ lĩnh thức ăn trong mấy ngày hôm nay, điều tra xem trong túi đồ ăn có trộn lẫn thực phẩm nhuận tràng hay không là được!"

Bắc Hữu Lợi vừa nghe muốn tra túi đồ ăn của các đệ tử, kinh hãi thốt lên: "Không cần!"

Khóe miệng Âm Tế Thiên cong lên một nụ cười. Toàn bộ đại điện nháy mắt lặng ngắt như tờ, tất cả đều kinh ngạc nhìn Bắc Hữu Lợi! Trong nháy mắt khuôn mặt Bắc Vạn Trọng trở nên xanh mét!

Bắc Hữu Lợi chỉ hận không thể tự cho mình mấy cái bạt tai! Hôm qua lúc phát cho các đệ tử đồ ăn cho yêu thú, hắn đã sai người tìm mua thực phẩm nhuận tràng trộn lẫn trong đó. Hai loại đồ ăn bề ngoài không mấy khác nhau cho nên căn bản là không nhận ra được. Quan trọng nhất là người không thường tiếp xúc thì chẳng thể nào nhìn ra, chỉ đơn giản cho nó là đồ ăn bình thường.

Nếu yêu thú đi tả, các đệ tử chỉ biết trách cứ người đi mua mua phải đồ ăn có vấn đề, cứ cho là tra xét cặn kẽ, cũng tuyệt đối không thể nghĩ ra được là trong đồ ăn trộn lẫn thực phẩm nhuận tràng. Thế nhưng,

không nghĩ tới giữa chừng lại xuất hiện một người trẻ tuổi phá hoại chuyện của mình. Rõ ràng là có người muốn hại gã! Mà vừa rồi gã lại hét một câu như vậy, quả thực là giấu đầu lòi đuôi, có muốn nghĩ trong đồ ăn không trộn thứ gì cũng khó!

Bắc Vạn Trọng lạnh lùng hừ một tiếng, tức giận phất tay áo xoay người rời đi Chấp Pháp đại điện. Các đệ tử trong Thú viên cũng chẳng còn mặt mũi nào mà tiếp tục ở lại đây, cho nên cũng nhanh chóng đi theo Bắc Vạn Trọng rời khỏi nơi thị phi này!

Bắc Hữu Lợi thấy Bắc Vạn Trọng rời đi thì hoảng hốt, lo lắng gọi: "Vạn tổng quản! Vạn tổng quản! Ngài phải tin tưởng, đệ tử là bị người hãm hại!"

Nếu đến Vạn tổng quản cũng không giúp gã, thì gã không thể tưởng tượng được mình sẽ bị xử phạt như thế nào. Chấp Pháp trưởng lão hồi phục lại *** thần, thét lên: "Người tới, bắt Bắc Hữu Lợi lại!"

Hai tên hộ vệ đứng ở cửa lớn thân mình lóe lên một cái, nhanh chóng đè lại Bắc Hữu Lợi muốn đuổi theo Bắc Vạn Trọng. Bắc Hữu Lợi quỳ trên mặt đất khóc lóc kêu oan với Chấp Pháp trưởng lão: "Chấp Pháp trưởng lão! Ta bị oan! Ta bị người hãm hại!"

"Ngươi đã thốt lên như vậy, làm sao ta còn dám tin tưởng ngươi?" Chấp Pháp trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Thân là quản sự của Thú viên, thế nhưng ngươi lại dám làm ra một việc hoang đường thế này. Ngươi không xứng để tiếp tục làm quản sự nữa. Ngay hôm nay lập tức cắt chức của ngươi!"

Bắc Hữu Lợi nắm chặt lấy góc áo của Chấp Pháp trưởng lão: "Chấp Pháp trưởng lão, đệ tử có người có thể chứng minh trong mấy ngày hôm nay đệ tử tuyệt đối chưa từng ra khỏi phủ. Ngài nếu như không tin có thể hỏi Bắc Tuấn mỗi ngày đều đi theo bên cạnh đệ tử, hắn rất rõ đệ tử mấy hôm nay là đi đâu".

Gã nhanh chóng quay xuống đại điện tìm thân ảnh của Bắc Tuấn nhưng tên đệ tử cả ngày đều đi theo bên cạnh gã làm tùy tùng nay đã không biết đi đâu mất rồi. Chấp Pháp trưởng lão đương nhiên không tin lời Bắc Hữu Lợi nói, hừ lạnh: "Đã đến lúc này rồi mà ngươi vẫn còn cố chấp không nhận tội. Người đâu, đem gã kéo xuống phạt Tiên hồn, cho đến khi mất một cảnh giới thì mới được dừng lại!"

"Dạ!"

Bắc Hữu Lợi vừa nghe, cả người phát điên ôm chặt lấy đùi Chấp Pháp trưởng lão không buông: "Đệ tử thật sự bị oan, Chấp Pháp trưởng lão xin ngài tin đệ tử. Người chỉ cần phái người đi điều tra thì có thể biết được chân tướng mọi việc!"

Hai tên hộ vệ tiến lên trực tiếp đánh ngất gã, sau đó lôi ra khỏi đại điện. Chấp Pháp trưởng lão sai người đem tên trẻ tuổi kia đến Phòng thu chi lấy linh thạch, rồi xoay người nói với Âm Tế Thiên: "Là chúng ta hiểu lầm ngươi! Thiếu chút nữa thì đổ oan cho ngươi!"

Âm Tế Thiên chắp tay trước ngực: "A di đà phật. Mọi người cũng là bị che mắt cho nên mới hiểu lầm Tịch Thiên. Vì thế ngài không cần tự trách!"

Con mẹ! Làm người tốt thật má nó khó chịu! Sau khi bị hãm hại còn không thể trách lại mà phải đi an ủi!

"Hắc!" Bắc Thần nhảy lên trước mặt Âm Tế Thiên: "Con lừa ngốc này là phu nhân mà Minh tiểu tử cưới về sao?"

Âm Tế Thiên nghe được ba chữ 'con lừa ngốc' khóe miệng giật một cái. Ngày hôm qua hắn bảo tiểu thí hài tìm một tổng quản có thể tin cậy tương kế tựu kế diễn một chút, không nghĩ tới tiểu thí hài vậy mà tìm tới tận một tộc trưởng. Cho nên lần diễn này lại càng có sức thuyết phục, càng sẽ không có người hoài nghi tộc trưởng và người trẻ tuổi kia đã thông đồng sẵn với nhau.

"Bần tăng pháp danh Tịch Thiên!"

Ngay sau đó, lại có người từ phía sau kêu lên: "Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên xoay người nhìn thấy Bắc Vũ Hoành đi tới, Bắc Vũ Hoành cười tỏ vẻ xin lỗi Bắc Thần và Chấp Pháp trưởng lão: "Thần tộc trưởng, Chấp Pháp trưởng lão, ta muốn cùng Tịch Thiên nói chuyện một chút!"

Chấp Pháp trưởng lão và Bắc Thần gật gật đầu, hai người chủ động rời đi, để lại không gian cho hai người nói chuyện với nhau. Từ khi Âm Tế Thiên vào Bắc Gia tới nay, còn chưa nói chuyện riêng với Bắc Vũ Hoành lần nào. Bắc Vũ Hoành đợi Chấp Pháp trưởng lão bọn họ đi rồi cũng vẫn chưa mở lời mà bình tĩnh nhìn Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên bị Bắc Vũ Hoành nhìn chằm chằm khiến cả người căng lên, giật giật miệng muốn nói trước, lại cũng không biết nên gọi như thế nào. Cứ như vậy nhìn Bắc Vũ Hoành, trong lòng không ngừng nghĩ xem có nên gọi là "cha" hay không, hay là vẫn gọi là "Hoành trưởng lão", dù sao hắn tuyệt đối sẽ không gọi là "Cha chồng".

Nghẹn một hồi lâu mới gọi một câu: "Hoành trưởng lão."

Bắc Vũ Hoành vừa nghe, đột nhiên bật cười: "Ta không chủ động nói chuyện chính là muốn xem xem ngươi sẽ xưng hô như thế nào!".

Trán Âm Tế Thiên trượt xuống vài lằn đen!

Bắc Vũ Hoành thở dài: "Cũng được! Dù sao ngươi là hòa thượng xuất gia, bắt ngươi gọi giống như thế tục vẫn gọi thì ngược lại làm khó ngươi! Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta vừa đi vừa tán gẫu!"

Âm Tế Thiên đuổi theo bước chân của Bắc Vũ Hoành. Bắc Vũ Hoành rời đi Chấp Pháp đại điện liền nói: "Sau khi ngươi tiến vào Bắc gia, ta với thân phận là cha chồng mà chưa nói được một câu nào hoàn chỉnh!".

Âm Tế Thiên nghe hắn tự xưng là cha chồng suýt chút nữa thì ngã xấp xuống! Bắc Vũ Hoành ôn hòa cười: "Ngươi còn nhớ ngày thứ hai khi ngươi tới Bắc gia, ta đã nhắc qua việc có một cao nhân bói toán?"

Âm Tế Thiên vừa nghe Bắc Vũ Hoành nhắc tới vị thế ngoại cao nhân kia, nháy mắt cả người phấn chấn lên vội vàng gật đầu: "Nhớ rõ!"

Bắc Vũ Hoành quay đầu nhìn ra xa giống như đang hồi tưởng chuyện gì đó, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Đó thực ra là một quẻ bói vào ba mươi năm trước…"

95. Chương 95: Số Mệnh Hay Thay Đổi

Bắc Vũ Hoành quay đầu nhìn ra phương xa như đang hồi tưởng cái gì, một lúc lâu sau mới chầm chậm nói: "Kỳ thực quẻ bói đó là của ba mươi năm trước."

Âm Tế Thiên hơi sửng sốt: "Ba mươi năm trước? Nhưng không phải hôm trước ngài nói là vì thân mình Bắc Minh càng ngày càng yếu cho nên mới bất đắc dĩ tìm gặp cao nhân để xin một quẻ sao?"

Bắc Vũ Hoành cười khẽ: "Nói thế là để lừa các trưởng lão mà thôi! Nếu mà ta nói là xem từ ba mươi năm trước thì sẽ liên lụy đến rất nhiều sự tình khác."

Âm Tế Thiên thấy ông thoải mái nói chuyện như vậy, không khỏi đảo mắt nhìn bốn phía xem có người đang nghe lén hay không. Lúc này hắn mới chú ý xung quanh bọn họ được bao lại bằng một lớp màng trong suốt, hẳn là Bắc Vũ Hoành dùng linh lực làm ra để tránh có người nghe lén. Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Vậy người bói quẻ kia cho Hoành trưởng lão là…?"

Tuy Bắc Vũ Hoành từng thề với trời sẽ không nói nội dung quẻ bói và thân phận của người kia cho bất kỳ ai biết, nhưng ông đột nhiên nhắc tới chuyện này chắc là vụ thề trời thề đất gì đó cũng chỉ để gạt người mà thôi! Bắc Vũ Hoành lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

"Kỳ thực ta cũng không biết hắn là ai, khi mẹ Minh nhi mang thai Minh nhi thì hắn bỗng dưng xuất hiện, lúc đó ta thấy hắn ngày nào cũng đều đứng ở sân không nhúc nhích mà nhìn mẹ Minh nhi, ta nghĩ là hắn có ý xấu".

Ông nghĩ đến đây lại bỗng thấy buồn cười: "Ta còn nghĩ hắn có ý đồ gì với nàng, tức đến nỗi muốn đập hắn. Thế nhưng ta phát hiện ra cứ cách hắn khoảng ba trượng thì ta lại không tiến thêm được nữa!"

Âm Tế Thiên hỏi: "Lúc ấy ngài…"

Bắc Vũ Hoành lập tức nói tiếp lời Âm Tế Thiên: "Ta lúc ấy đã là đỉnh cao của Hợp Thể Kỳ, có thể thấy được cảnh giới của hắn so với ta cao hơn rất nhiều, ta thậm chí nghi ngờ hắn có thể là…"

Ông nói đến đây thì ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh biếc: "Người nơi đó! Sau đó ta mới biết được hắn là nhìn bụng mẹ Minh nhi, cũng chính là nhìn Minh lúc còn chưa ra đời. Tiếp đó hắn giúp ta rất nhiều chuyện, cũng nói với ta rất nhiều chuyện, trong đó, hắn nhắc tới Minh nhi tầm khoảng hơn 20 tuổi thì sẽ có một đại kiếp nạn."

Âm Tế Thiên căng tai, thầm nghĩ tới trọng điểm rồi!

"Hắn nói, nếu muốn thân mình Minh nhi trở nên tốt hơn. Nhất định phải vào năm Minh nhi 30 tuổi, đến Vạn Phật tự ngỏ lời xin phép Hư Không trưởng lão cho được cầu hôn, cưới một đệ tử pháp danh Tịch Thiên vào nhà. Từ lúc đó ta thời thời khắc khắc đều chú ý mọi động tĩnh của Vạn Phật tự, ngay cái năm Minh nhi xảy ra chuyện, Hư Không trưởng lão lại mang về một hài tử đặt pháp danh là Tịch Thiên!"

Bắc Vũ Hoành nghiêng đầu nhìn Âm Tế Thiên, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp, há miệng như muốn nói cái gì rồi vẫn không nói ra. Cuối cùng hít một hơi nói tiếp: "Hắn còn nói, ngươi và Minh nhi nhất định sẽ dây dưa với nhau. Minh nhi mệnh cách hung thần, đó cũng là lý do vì sao mà người được xưng là Thần Bặc

() – Bách Lý chân nhân cũng không đoán ra được số mệnh của Minh nhi. Mà ngươi, số mệnh lại hay thay đổi, gặp dữ sẽ hóa lành. Có thể thay đổi số mệnh vốn có của Minh nhi!"

(Thần Bặc: Người biết rõ tương lai – hiện tại – quá khứ).

Số mệnh hay thay đổi…

Ánh mắt Âm Tế Thiên chợt lóe lên.

Chắc vị cao nhân kia cũng đã tính được chuyện hắn xuyên qua, do đó có thể thay đổi số mệnh ban đầu của Tịch Thiên? Hắn mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy? Giả như cao nhân còn biết sau khi bị hủy linh căn, hắn vẫn có thể tu luyện…. Nếu cao nhân thực sự biết chuyện này, vậy hắn có thể đề cập chuyện này với Bắc Vũ Hoành hay không? Âm Tế Thiên thăm dò hỏi: "Hắn không có nói thêm chuyện gì nữa sao? "

Sắc mặt Bắc Vũ Hoành hơi thay đổi, sau đó lắc đầu! Âm Tế Thiên cảm thấy Bắc Vũ Hoành đột nhiên từ chuyện gì cũng không nói giờ lại nói ra chuyện lớn thế này!

"Vậy mục đích của Hoành trưởng lão khi nói với ta chuyện này là gì?"

Bắc Vũ Hoành dừng bước lại, bình tĩnh nhìn hắn: "Ta biết ngươi vẫn chưa tiếp nhận sự thật rằng mình thật sự bị gả vào Bắc gia. Nói với ngươi chuyện này là bởi vì mong muốn ngươi có thể rộng lòng tiếp thu Minh nhi. Nếu ngươi chú ý một chút, thì chuyện mà ta vẫn luôn hy vọng sẽ đạt được ngay!"

Âm Tế thiên nhăn mày, cảm thấy trong lời nói của Bắc Vũ Hoành có thâm ý. Nếu muốn hắn mở lòng tiếp thu Bắc Minh, sao không nói rõ ràng sự tình cho hắn biết! Bắc Vũ Hoành cũng không muốn nói nhiều, lảng sang chuyện khác: "Người trẻ tuổi đó là do ngươi sắc xếp?"

"Là ta bảo tiểu… Dực Đồng sắp xếp!"

Bắc Vũ Hoành nghe hắn nhắc đến Bắc Dực Đồng, ánh mắt hơi lóe lên cười nói: "Chẳng nhẽ ngươi không sợ Chấp Pháp trưởng lão phái người đi điều tra rõ ràng sao?"

"Người trẻ tuổi kia thực sự là bán đồ ăn cho yêu thú! Cứ cho là Chấp Pháp trưởng lão sai người đi điều tra thì cũng chẳng thu được gì. Hơn nữa, sau khi người trẻ tuổi kia rời khỏi Bắc gia thì sẽ bị đưa rời khỏi Bắc hoàng thành!"

Âm Tế Thiên khẳng định nói, hắn bảo tiểu thí hài tìm một quán nhỏ không thu hút chú ý, bởi vì những quán nhỏ như vậy rất ít, suy ra hỏi thăm cũng sẽ chẳng được tin tức gì, hơn nữa quán nhỏ thì dễ thu mua, chỉ cần cho hắn linh thạch sau đó bắt hắn thề với trời, tất nhiên sẽ đáp ứng hỗ trợ.

"Ngươi rất tự tin!" Bắc Vũ Hoành cười khẽ một tiếng: "Đây không phải là nói ngươi dần tiếp thu Bắc gia sao? Nếu không cũng không mất nhiều tâm sức

(tâm tư+sức lực) như vậy để giữ cái chức mua đồ ăn kia!"

Âm Tế Thiên sửng sốt. Lúc hắn muốn giữ lại chức vị này, hắn cũng chẳng nghĩ nhiều như thế. Hiện giờ Bắc Vũ Hoành nói vậy, làm hắn nhớ tới việc gần đây hắn không tính toán chuyện rời khỏi Bắc gia nữa, chắc là có liên quan đến chuyện hắn dần tiếp thu Bắc Minh. Bắc Vũ Hoành như nhìn được suy nghĩ của hắn, vui mừng mỉm cười, vỗ vai hắn ý bảo Âm Tế Thiên nhìn ra phía trước: "Nhìn xem ai đang chờ ngươi kìa!"

Âm Tế Thiên vừa ngước mắt thì thấy Bắc Minh ngồi dưới mái đình trong đại viện, lật xem sách. Lúc này mới chú ý tới mình đã bất tri bất giác về đến viện của Hoành trưởng lão. Bắc Đẩu đứng ở phía sau Bắc Minh, nhìn thấy Âm Tế Thiên trở về, vội vàng nói với Bắc Minh: "Chủ tử, thiếu phu nhân trở lại!"

Bắc Minh vừa nghe thế thì nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Âm tế Thiên đứng ngoài cửa đại viện, đột nhiên khóe miệng cong lên thì một độ cung xinh đẹp. Bắc Vũ Hoành nhìn thấy ánh mắt của Bắc Minh chỉ tập trung nhìn Âm Tế Thiên, có chút ghen tị nói: "Ta dám khẳng định Minh nhi không hề nhìn thấy sự tồn tại của một người cha như ta!"

Âm Tế Thiên cười cười, bỏ lại Bắc Vũ Hoành bước nhanh đến chỗ Bắc Minh. Bắc Vũ Hoành nhanh chóng nói: "Minh nhi với Thần tộc trưởng quan hệ rất tốt, hôm nay Thần tộc trưởng có thể sang đây, nhất định phải là do Minh nhi tới tìm!"

Âm Tế Thiên không rõ vì sao đột nhiên Bắc Vũ Hoành lại nói đến chuyện này, nhưng cũng không nghĩ nhiều, tốc độ bước càng ngày càng nhanh, chạy vội tới chỗ Bắc Minh! Bắc Minh cũng đứng dậy đi ra khỏi mái đình, kéo Âm Tế Thiên đang chạy tới chỗ mình ôm vào lòng, hỏi: "Ổn cả chứ?"

Âm Tế Thiên ngẩn ra một lúc, sau đó mới hiểu được Bắc Minh đang hỏi chuyện hắn bị hộ vệ chấp pháp mang đi: "Ừ!"

Cơ mà sáng nay lúc bị hộ vệ đưa đi Đại điện Chấp Pháp hắn không có nhìn thấy Bắc Minh! Nếu y biết mình bị hộ vệ chấp pháp mang đi, vì sao lại không tới đại điện giúp mình? Trong lòng Âm Tế Thiên bỗng có chút rầu rĩ, bất quá nghĩ đến lời của Bắc Vũ Hoành nói vừa rồi, cũng cảm thấy tiêu tan bớt! Thì ra Bắc Vũ Hoành làm thế, là vì không muốn hắn hiểu lầm Bắc Minh. Bắc Minh không xuất hiện trong đại điện cũng chẳng phải là Bắc Minh không quan tâm đến hắn.

Bắc Minh dắt tay Âm Tế Thiên: "Chúng ta trở lại Minh Thăng viện đi!"

Lúc Bắc Minh cầm tay Âm Tế Thiên, lập tức Âm Tế Thiên nhíu chặt mày: "Sao tay ngươi lại lạnh như vậy?"

Hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Bắc Minh, phát hiện sắc mặt của y trắng bệch, giống như người chết vậy, khiến hắn nhìn vào mà thấy run cả người: "Thân thể ngươi không thoải mái sao?"

Âm Tế Thiên vừa hỏi xong bỗng chợt nghe tiếng hừ lạnh như có như không. Hắn quay đầu thì nhìn thấy Bắc Đẩu đang sưng xỉa một bộ mặt lạnh băng.

Bắc Minh thản nhiên nói: "Không có gì!"

Âm Tế Thiên đang định hỏi tiếp, phía sau lại vọng đến tiếng nói sang sảng: "Minh tiểu tử!"

Mọi người nghe thấy thế bỗng quay lại nhìn, chỉ thấy Bắc Thần kích động kéo Chấp Pháp trưởng lão chạy lao đến. Bắc Thần đến trước mặt Bắc Minh, nhìn Bắc Minh kéo tay Âm Tế Thiên, trêu chọc: "Vợ chồng son tình cảm tốt thật đấy!"

Bắc Minh thản nhiên đảo mắt nhìn hai tay của Bắc Thần và Chấp Pháp trưởng lão: "Tình cảm của hai người cũng không tệ!"

Bắc Thần cười lớn: "Đó là chuyện đương nhiên!"

Nói xong, hắn nghiêng đầu hôn một cái lên mặt Chấp Pháp trưởng lão. Chấp Pháp trưởng lão tức giận trừng mắt nhìn Bắc Thần, trên mặt hiện lên vẻ thẹn thùng khả nghi! Âm Tế Thiên thấy một màn như vậy, cả người cứng đờ lại! Chẳng nhẽ bọn họ cũng là một đôi? Nhưng mà, Bắc Thần nhìn qua cùng lắm là tầm 40 tuổi, mà Chấp Pháp trưởng lão thoạt nhìn cũng hơn 80 rồi, hai người làm sao có thể là một đôi được?

Bắc Thần nhìn Âm Tế Thiên đang ngây người, cất tiếng cười lớn: "Haha, con lừa nhà ngươi bị dọa đến ngốc rồi!"

Khóe miệng Âm tế Thiên co rút! Hắn phát hiện Bắc Thần gọi hắn là con lừa ngốc vô cùng thuận miệng!

96. Chương 96: Vòng Tay Màu Đen

Bắc Minh nghe thấy ba chữ 'con lừa ngốc' thì bất mãn nhíu mày, thản nhiên sửa miệng Bắc Thần: "Hắn tên là Tịch Thiên!"

Bắc Thần sảng khoái sửa miệng: "Được! Tịch Thiên thì Tịch Thiên!"

Bắc Thần biết rõ tính cách Bắc Minh rất cố chấp, nếu không sửa lại xưng hô ngay thì có thể Bắc Minh cả đời đều đối chọi với hắn! Bắc Thần cười tủm tỉm: "Thứ mà ta muốn, đêm qua ngươi đã luyện xong rồi chứ?"

"Xong rồi!" Bắc Minh nhẹ giọng nói.

Âm Tế Thiên lập tức nhăn mày lại. Đêm qua Bắc Minh không trở về phòng ngủ là do luyện cái gì đó cho Bắc Thần sao? Sắc mặt hắn tái nhợt là do dùng linh lực quá độ? Chắc không phải là y đồng ý giúp Bắc Thần luyện chế đồ vật thì Bắc Thần mới chấp nhận diễn trò với người trẻ tuổi kia đó chứ? Âm Tế thiên liếc nhìn sang Bắc Đẩu, sắc mặt Bắc Đẩu vừa đen vừa thối, nghĩ thầm rằng suy đoán của mình xem ra là đúng!

Bắc Thần thả Chấp Pháp trưởng lão ra, chộp bả vai Bắc Minh nói: "Chúng ta qua bên kia nói chuyện một chút!"

Bắc Minh gật gật đầu, buông tay Âm Tế Thiên, đi cùng với Bắc Thần tới chỗ đại thụ trong vườn hoa. Đợi bọn hắn đi xa rồi, Chấp Pháp trưởng lão lập tức nói: "Tịch Thiên, sau này đừng nên mua đồ ăn yêu thú ở Đậu Hoa thôn nữa!"

Âm Tế Thiên biết rõ nguyên nhân nhưng vẫn hỏi: "Tại sao?"

"Người trong Đậu Hoa thôn đều là bị các thành trấn đuổi đi. Trong nhóm người đó có kẻ cực hung cực ác, có kẻ tội lỗi chồng chất, thân phận đê tiện. Giao du với bọn chúng sẽ phá hủy thanh danh của Bắc gia. Hiện giờ Bắc Hữu Lợi đã bị tước chức quản sự, còn chịu trách phạt rất nặng, chỉ cần sự tình truyền ra ngoài thì các đại thương gia cũng không làm khó ngươi nữa!" Chấp Pháp trưởng lão sống tại Bắc gia nhiều năm, làm sao lại không biết những thủ đoạn này?

Âm Tế Thiên cũng không ăn nói qua loa: "Tịch Thiên nhìn thấy trong Đậu Hoa thôn đại đa số đều là người già, phụ nữ và trẻ em, mặc dù ngài nói những người đó thực sự tồn tại, thế nhưng bọn họ cũng không phải là sinh ra vốn đã thế, rất có thể trước kia làm những chuyện đó là do bất đắc dĩ hoặc bị ép buộc. Chấp Pháp trưởng lão, chúng ta sinh ra đều ngang hàng với nhau, dân trong Đậu Hoa thôn cũng không đê tiện, chẳng qua còn phải phụ thuộc xem chúng ta nhìn nhận họ như thế nào!"

CMN! Hắn cảm thấy mình sắp thành Đường Tăng rồi!

Nếu không phải vì kiếm nhiều linh thạch, hắn cần gì phải tận tình khuyên bảo nói này nói nọ những chuyện mà trước kia có đánh chết cũng không có khả năng nói. Âm Tế Thiên biết nói như vậy khẳng định là không động chạm gì đến Chấp Pháp trưởng lão, lại nói tiếp: "Không nói đến chuyện trong Đậu Hoa thôn mà nói đến giá cả của thức ăn. Ở Đậu Hoa thôn chỉ cần mười ba viên linh thạch hạ đẳng là mua được đồ ăn rồi. Thế nhưng Lợi quản sự ở trong thành phải mất đến mười lăm viên. Nếu tiếp tục mua ở Đậu Hoa thôn, mỗi tháng có thể bớt được khoảng ba vạn viên linh thạch hạ đẳng. Có lẽ đối với Chấp Pháp trưởng lão mà nói chừng này cũng không nhiều, thế nhưng chỗ linh thạch này đã có thể cung cấp cho rất nhiều đệ tử tiêu dùng, hơn nữa tính quanh năm suốt tháng thì cũng là một khoản chi tiêu lớn của Bắc gia!"

"Ngươi…" Chấp Pháp trưởng lão nhất thời nghẹn lời.

Hắn không thể nói với Tịch Thiên đồ ăn trong Bắc hoàng thành sở dĩ cao hơn so với ở Đậu Hoa thôn là bởi vì Bắc Hữu Lợi ở giữa tham ô linh thạch. Kỳ thực cái này cũng chẳng phải chuyện lớn gì, người giống như Bắc Hữu Lợi, trong Bắc gia có rất nhiều! Từ gia chủ Bắc gia đến gia phó, trong lòng ai cũng đều biết rõ ràng, chẳng qua là hai bên ngầm hiểu mà thôi! Nếu hắn nói ra chuyện này sẽ dạy hỏng một người thành thật lương thiện mất! Âm Tế Thiên mà biết trong lòng Chấp Pháp trương lão nghĩ như thế, nhất định sẽ cười đến nỗi lăn lộn trên giường.

Chấp Pháp trưởng lão nhìn khuôn mặt trắng trẻo ngây ngô của Âm Tế Thiên, bất đắc dĩ thở dài, khoát tay áo: "Thôi! Thôi! Ngươi chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được, bất quá về sau mà lại xảy ra chuyện gì trong đồ ăn thì cũng sẽ không may mắn như hôm nay đâu!"

Tất nhiên Âm Tế Thiên hiểu được ý của Chấp Pháp trưởng lão, cũng không lo lắng sau này sẽ phát sinh chuyện Bắc Hữu Lợi hãm hại người như hôm nay. Hiện giờ thiếu mất Bắc Hữu Lợi, các đệ tử khác trong Thú viên chẳng còn dám hiên ngang gây sự, hơn nữa sau khi phát sinh chuyện hôm nay, Thú Viên nhất định có thể an ổn một thời gian. Mà Vạn tổng quản kia, Bắc Hữu Lợi gặp chuyện, hắn sẽ tạm thời không tìm mình phiền toái. Về chuyện mua đồ ăn ở Đậu Hoa thôn, chỉ cần đệ tử trong Thú Viên không cố tình gây chuyện, các đệ tử khác cũng không dám chen chân đến coi hóng chuyện trong Thú viên, nhiều lắm là sau lưng nói vài câu khó nghe.

Đúng lúc này thì Bắc Minh và Bắc Thần cũng trở lại. Âm Tế Thiên phát hiện trên trán Bắc Minh đã chảy lấm tấm mồ hôi, lập tức tiến lên đỡ y. Bắc Thần nhìn hành động của Âm Tế Thiên, vui mừng cười cười, sau đó quay đầu sang Bắc Minh: "Thú Triều sắp tới rồi, ta không thể ở lại đây lâu, chuyện sau này đành nhờ ngươi vậy. Bất quá, ngươi không cần phải cố quá, lượng sức mà làm!"

Bắc Minh không nói gì, trực tiếp lôi kéo Âm Tế Thiên trở lại phòng ở Minh Thăng viện, vừa đóng cửa thì vụt cúi đầu hôn lên môi Âm Tế Thiên. Lúc Âm Tế Thiên nhận ra Bắc Minh đang dùng đầu lưỡi cạy mở môi răng hắn, thì hắn đẩy y ra, nói: "Có muốn trở thành kẻ đầu tiên trong Tu Chân giới bởi vì hôn môi mà chết bất đắc kỳ tử không?"

Lần trước ở Duyên sơn, chỉ một cái hôn môi thôi cũng khiến thân thể Bắc Minh yếu đi. Huống chi là hiện tại, chỉ sợ hôn sâu thêm một chút liền tắt thở bỏ mình. Bắc Minh biết hắn là lo cho mình, khóe miệng hơi kéo lên, bất quá rất nhanh kiềm chế xuống, cố gắng đè ép tâm tình vui vẻ, để mình nhanh chóng bình tĩnh hơn. Y giơ lên ngón tay, nhẹ nhàng xẹt qua lông mày Âm Tế Thiên, ánh mắt, cái mũi, hai má, còn có đôi môi. Một lần lại một lần, tựa như muốn đem cả người hắn khắc thật sâu vào trong trí nhớ.

Âm Tế Thiên nhìn thấy trong tròng mắt đen láy kia toàn bộ đều là bóng dáng mình, khóe môi không nhịn được cong lên, nở một nụ cười nhẹ nhàng. Con ngươi đạm mạc của Bắc Minh hiện lên vẻ kinh diễm, hơi hơi giật mình! Tim y đột nhiên đập mạnh, gấp gáp vươn hai tay lên che lấy khuôn mặt Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên sửng sốt, ánh mắt từ khe hở xuyên qua, nghi hoặc hỏi: "Sao thế?" Bắc Minh khàn khàn trả lời: "Không có gì!"

Âm Tế Thiên cảm thấy bộ dạng của y không giống như là không có việc gì, nhanh chóng kéo tay y ra, dìu y ngồi lên ghế, rót cho y một chén trà.

Bắc Minh nhận chén trà, nhẹ uống một ngụm.

Vào lúc y tiếp nhận chén trà, Âm Tế Thiên phát hiện trên cổ tay Bắc Minh có đeo một cái vòng tay màu đen, tò mò hỏi: "Ngươi đeo cái gì trên cổ tay vậy?"

Hắn không nhớ rõ trước kia Bắc Minh có đeo vòng tay màu đen hay không, cũng có thể là hắn không có chú ý. Ánh mắt Bắc Minh hơi lóe, đặt cái chén xuống, đồng thời dùng ống tay áo che đi cái vòng.

"Chỉ là một cái vòng tay bình thường thôi!"

Âm Tế Thiên thấy y không có ý định nói, cũng chẳng thèm hỏi nữa: "Ngươi có muốn nằm lên giường nghỉ một lát không".

"Từ hôm nay ta bắt đầu bế quan!"

Trong giọng nói của Bắc Minh có pha chút bất đắc dĩ, kéo Âm Tế Thiên đến ôm vào trong lòng, dùng hai má thân thiết cọ lên mặt Âm Tế Thiên: "Có thể trước Thú Triều khoảng năm ngày thì sẽ xuất quan. Nếu như gặp phải chuyện gì không thể giải quyết thì tới tìm cha, đừng có cứng đầu chống đối! Hiểu chưa?" Bắc Minh rầu rĩ lên tiếng.

Tới Thú Triều còn khoảng hai tháng, vậy là có đến hơn một tháng hắn không được nhìn thấy Bắc Minh? Sao người trong Tu Chân giới động một cái lại bế quan vậy?

Bắc Minh đột nhiên siết chặt hai tay, nửa ngày lại nói: "Nhớ rõ cách xa Hiên Viên Duật ra, không được gặp mặt!" Nghe Bắc Minh nhắc nhở, Âm Tế Thiên lại không khỏi nhớ tới chuyện mà Hiên Viên Duật nói hôm qua.

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên không tập trung, ánh mắt hơi nhíu lại, nghiêng đầu nhẹ nhàng cắn vành tai hắn coi như trừng phạt. Âm Tế Thiên giật mình tỉnh táo lại: "Ta sẽ không tìm y!"

Hắn quyết định trước gạt Hiên Viên Duật qua một bên đã, miễn cho y quá đắc ý, cảm thấy mình cầu cạnh đến y: "Mà nếu y tới tìm ngươi thì sao?"

Âm Tế Thiên xem thường: "Đó đâu phải chuyện mà ta có thể ngăn cản được, nếu y đột nhiên xuất hiện trong Bắc gia, ta nghĩ có tránh cũng không tránh được, chẳng phải sao?" Tiếp, hắn lại nhớ tới một chuyện, nói:" Nếu như ngươi lo lắng như vậy, bảo tiểu thí… Dực Đồng đến nhìn ta là được!"

Bắc Minh trầm mặc.

"Lại nói, cứ cho là hai chúng ta gặp nhau thì đã sao?"

Âm Tế Thiên buồn buồn nói, càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng thì biến thành nói thầm: "Mà người y thích là ngươi, nếu có lo lắng thì cũng là ta lo lắng với đúng chứ!"

Câu nói sau cùng tuy đã rất nhỏ, nhưng mà vẫn để Bắc Minh nghe được. Nhất thời, vẻ u ám trên mặt Bắc Minh biến mất không còn tăm hơi, khóe miệng kéo thành một nụ cười nhợt nhạt. Hắn thật sự không biết rốt cục Hiên Viên Duật làm cái gì thế nhưng lại khiến tiểu phu nhân của mình hiểu lầm rằng Hiên Viên Duật thích mình. Thật muốn nhìn xem lúc Hiên Viên Duật biết được ý nghĩ này của Tịch Thiên thì sẽ phản ứng như thế nào!

97. Chương 97: Nghe Được Tin Tức

Bắc Minh và Âm Tế Thiên cứ ôm nhau như thế suốt nửa canh giờ, sau đó Bắc Minh đi bế quan.

Vào ngày thứ hai Bắc Minh bế quan, Âm Tế Thiên đến Thú viên đi dạo một vòng. Đệ tử của Thú viên đã an phận hơn rất nhiều, tuy thái độ đối với Âm Tế Thiên chẳng có lễ phép cho lắm nhưng cũng không có nói năng lạnh nhạt hoặc giả vờ như không thấy!

Trước kia Bắc Tuấn từng làm tùy tùng cho Bắc Hữu Lợi vì thế khi thấy Âm Tế Thiên từ xa đi tới thì cuống quýt núp vào một góc, sợ sẽ có cùng kết cục với Bắc Hữu Lợi.

Âm Tế Thiên rất hài lòng với sự thay đổi của Thú viên.

Mà cũng kể từ ngày đó, toàn bộ Bắc phủ trở nên vội vội vàng vàng!

Tuy Vô Tịnh ở lại Bắc phủ nhưng hắn lại thường xuyên ra khỏi phủ mua một chút đồ vật cần thiết, cho nên rất ít nhìn thấy bóng dáng hắn.

Mà ngay cả Bắc Duy và Bắc Sinh ngày thường ở ngay bên cạnh cũng chia nhau, thay phiên phụ trách bảo vệ Âm Tế Thiên.

Rất nhanh là tới ngày mua đồ ăn cho yêu thú. Từ sớm Âm Tế Thiên và Bắc Duy đã xuất phát tới Đậu Hoa Thôn, lúc này không khí trong thôn cũng khôi phục lại vẻ hân hoan và đầy sức sống như trước. Đại thôn trưởng vừa thấy Âm Tế Thiên lập tức nở nụ cười tiến tới nghênh đón: "Tịch Thiên, ngươi đến rồi!"

Âm Tế Thiên mim cười: "Kiến qua Đại thôn trưởng!"

Đại thôn trưởng hào hứng nói: "Lần trước chưa chiêu đãi ngươi ra trò, lần này ngươi phải ở đây dùng cơm trưa thì mới được rời đi!"

Âm Tế Thiên thầm nghĩ hồi phủ thì cũng chẳng có việc gì để làm cho nên đồng ý. Đại thôn trưởng vội vàng dẫn Âm Tế Thiên đi vào trong viện, cũng không lập tức chiêu đãi bọn hắn, mà bảo Âm Tế Thiên ngồi chơi. Âm Tế Thiên vừa vào tới, liền đánh giá viện của đại thôn trưởng. Bài trí tuy đơn giản nhưng rất sạch sẽ!

Đại thôn trưởng rót cho Âm Tê Thiên một chén trà, sau đó cười nói: "Đây là trà ta mới phơi xong, ngươi thử xem có được không?"

Âm Tế Thiên uống một ngụm, nói: "Mùi thơm ngát! Trong chén là trà lài, không phải pha chế từ lá trà thông thường!"

Đại trưởng thôn cười lớn: "Thế mà ngươi nếm ra được!"

Ngay sau đó, ông thần thần bí bí nói: "Vậy ngươi biết được đây là loại trà lài gì, biết được ta hái từ đâu sao?"

Âm Tế Thiên nhăn mày, lắc lắc đầu! Tuy rừng hắn có được ký ức của Tịch Thiên cũng nếm được đây là trà lài, nhưng dù sao hắn cũng không phải người Tu Chân giới, đương nhiên sẽ chẳng biết gì về nơi này, càng không biết những lá trà kia đến từ nơi nào.

Đại thôn trưởng thu lại vẻ tươi cười, ngón cái vuốt ve chén trà, nói: "Hoa trong chén trà này gọi là Hoa Nhân Duyên, đến từ Duyên sơn!" Nghe vậy, Âm Tế Thiên đang uống trà bỗng khựng lại, nâng mắt lên nhìn Đại thôn trưởng đang cười cười với hắn. Xem ra là muốn dùng chén trà này để thăm dò mình!

Đại thôn trưởng thấy hắn phản ứng quá mạnh, nụ cười trên miệng lại càng tươi thêm, nói: "Tịch Thiên, ngươi đã từng lên Duyên sơn đúng không?" Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm đôi mắt cười cười của đại thôn trưởng, thật lâu không nói. Hắn muốn đánh lừa Đại thôn trưởng là mình không có lên đỉnh Duyên sơn, nhưng trong mắt của Đại thôn trưởng lại rất khẳng định chuyện này.

Âm Tế Thiên cảm giác Đại thôn trưởng muốn nói chuyện gì đó, liền quay đầu bảo Bắc Duy ra canh giữ ở cửa: "Bắc Duy, ngươi vào thôn nhìn một chút, xem có cái gì ăn ngon ngon thì mua một ít về cho ta!" Bắc Duy biết Âm Tế Thiên muốn mình rời đi, chần chừ một chút sau đó lên tiếng vâng rồi bước ra sân.

Âm Tế Thiên nhìn thấy Bắc Duy đi khuất mới nói: "Đại thôn trưởng có gì muốn nói thì nói đi!"

Đại thôn trưởng phất tay áo một cái đóng lại cửa đại sảnh, sau đó từ trong túi lấy ra sáu cái lá bùa, bốn cái dán ở bốn phía vách tường, hai cái còn lại một trên nóc nhà một dưới đất. Sáu cái lá bùa đủ số bay ra ngoài, dán chặt lên. Sau khi bày xong trận pháp, biết chắc bên ngoài sẽ không nghe lén được, Đại thôn trưởng mới ngồi trở về vị trí, nói thẳng vào vấn đề: "Lễ cầu duyên hôm ấy, ta có lên tới đỉnh Duyên sơn, trông thấy một thiếu niên rất giống ngươi, nhưng mà ta lại không chắc chắn cho nên không có gọi ngươi!"

"Người đó là ta." Âm Tế Thiên thừa nhận.

Lúc ấy tóc hắn dài, Đại thôn trưởng không nhận ra, không dám chạy tới nhận thân cũng là đúng lý hợp tình! Đại thôn trưởng thấy hắn thừa nhận thì không tươi cười nữa mà thay vào đó là vẻ mặt ngưng trọng: "Nếu đó là ngươi, ta cũng sẽ nói thẳng!" Âm Tế Thiên gật gật đầu.

Đại thôn trưởng kể lại chuyện ngày hôm đó: "Hôm ấy sau khi tắm hồ nước nóng, thì ta xếp trước ngươi và vài đôi tu sĩ khác. Ta và đạo lữ cầu duyên xong thì được sứ giả dẫn rời đi, khi sứ giả mở một trận pháp chuẩn bị đưa chúng ta xuống núi. Ngay lúc ta và đạo lữ đi vào trận pháp thì Tượng Thần đột nhiên phát ra ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, sau khi ánh sáng đó biến mất, ta nghe thấy sứ giả khiếp sợ nói 'Thần Duyên', rồi gã bỏ quên chúng ta mà chạy trở về."

"Lúc ấy ta cũng vì tò mò, cho nên chạy theo, ai ngờ nhìn thấy Thần Sử tức giận đem ngươi và hai nam tử khác tống khỏi Duyên sơn!" Âm Tế Thiên ngồi thẳng thân mình: "Chắc không phải sau khi chúng ta rời đi thì xảy ra chuyện gì đó chứ?"

Đại thôn trưởng gật đầu, sắc mặt càng ngày càng nghiêm trọng: "Các ngươi rời đi rồi, Thần Sử đột nhiên rút kiếm chém Sứ giả đang đứng bên cạnh."

Âm Tế Thiên kinh ngạc hỏi: "Vì cái gì?"

Đại thôn trưởng lắc đầu: "Ta không biết, tóm lại Thần Sử như là bị sát thần nhập thân, nhìn thấy người là giết, không một ai may mắn thoát được, ngay cả những tu sĩ tới sau cũng chết dưới kiếm của hắn!" Ông cầm lấy cái chén uống một ngụm, lại nói: "Ta sợ Thần Sử phát hiện ra ta còn ở gần đó, cho nên không dám tiếp tục ở lại, bèn nhanh chóng chạy vào chỗ trận pháp Sứ giả mở ra mà rời Duyên sơn. Chuyện sau đó ta cũng chẳng biết, ta cảm thấy rất có thể Thần Sử đã giết hết mọi người ở Duyên sơn rồi!"

Đại thôn trưởng nhìn Âm Tế Thiên: "Ta vốn không định nói chuyện này cho ngươi biết, nhưng mà lại lo lắng Thần Sử tìm đến ngươi gây phiền toái. Do dự vài ngày mới quyết định nói ra!"

Âm Tế Thiên nhíu mày: "Ta cảm thấy Thần Sử sẽ không giết chúng ta." Nếu Thần Sử thật sự muốn giết bọn hắn, sẽ không để cho bọn hắn xuống núi, cái này không phải là làm chuyện thừa thãi sao?

"Ta cũng nghĩ là hắn sẽ không giết các ngươi, thế nhưng vẫn là phải đề phòng nhỡ như có chuyện xảy ra, không phải sao?"

Âm Tế thiên gật đầu: "Cảm ơn Đại thôn trưởng nói cho ta biết chuyện này!"

Hắn cầm lấy cái chén trên bàn trà, kính cẩn nói: "Lấy trà thay rượu, tạ ơn ngươi!"

Đại thôn trưởng cười cầm lấy, chạm chén với hắn: "Ta nhận!"

Âm Tế Thiên uống một hơi cạn sạch, buông cái chén xuống, nói: "Trà này chắc cũng không phải trà lài nhân duyên gì đó đúng không?"

Đại thôn trưởng ha ha cười: "Quả thật không phải! Nói ngắt ở Duyên sơn chỉ là muốn thăm dò ngươi thôi, ngươi đừng để bụng!"

Âm Tế thiên cười cười: "Ta biết là ngươi đang lo lắng ta không phải tên thiếu niên kia, nếu đem chuyện này nói ra sẽ hại đến ta, đúng không?"

"Thật thông minh!"

Âm Tế Thiên cười cười, lại uống một chén trà lài nhân duyên của đại thôn trưởng! Hắn không ngờ tới, hôm nay tới Đậu Hoa Thôn mua đồ ăn lại nghe được chuyện này, thật muốn biết vì sao tên Thần Sử kia lại đưa bọn họ đi rồi mới ra tay chém giết!

Hai người vẫn luôn cười cười nói nói cho đến buổi trưa, sau khi dùng cơm xong thì Âm Tế Thiên và Bắc Duy rời Đậu Hoa thôn. Trở lại Thú viên trong Bắc phủ, Âm Tế Thiên liền đem đồ ăn yêu thú vừa mua cất vào kho hàng. Sau đó giao cho Bắc Duy chuyện ghi chép sổ sách hôm nay. Ngay lúc hắn chuẩn bị rời Thú viên thì nhìn thấy bốn gã đệ tử đang trốn ở một góc nhỏ giọng nói chuyện.

Hắn vốn không thèm để ý, thế nhưng lại nghe thấy bọn họ nhắc tới hai chữ 'Dực Đồng' liền tò mò nghểnh tai lặng lẽ nghe lén bọn họ nói chuyện phiếm!

"Các ngươi có biết là trong viện của Hoành trưởng lão có thêm một Dực Đồng thiếu gia hay không?"

"Ta biết! Thế nhưng ta mới biết được tin này có hai ngày mà thôi!"

"Vậy bọn ngươi có biết thân phận của hắn không?"

"Ta nghe nói Dực Đồng thiếu gia là tiểu nhi tử của Hoành trưởng lão!"

"Ta cũng nghe nói Dực Đồng thiếu gia là con của Hoành trưởng lão!"

"Ta cũng thế!"

"Nhưng ta lại cảm thấy Dực Đồng thiếu gia là con của Minh thiếu gia!"

Ba người đệ tử kia kinh ngạc nói: "Không phải chứ?"

Âm Tế Thiên đang nghe lén hơi hơi sửng sốt, tiểu thí hài kia là con của Bắc Minh? Lại nói, từ lúc Bắc Minh bế quan, hắn cũng chưa nhìn thấy tiểu thí hài. Âm Tế Thiên vốn muốn nói lời cảm tạ với tiểu thí hài kia, thế nhưng tiểu thí hài không tới Minh Thăng viện, cũng không biết chạy đi chơi ở đâu, và chắc chắn là nhóc sẽ chẳng giống người ta vội vàng chuẩn bị mấy thứ cho Thú Triều.

Mấy tên đệ tử đang thì thầm nói chuyện kia không có chú ý tới Âm Tế Thiên đang đứng cách đó không xa: "Các ngươi cũng biết là người cảnh giới càng cao lại càng khó có hài tử, huống chi Hoành trưởng lão đã đến Độ Kiếp Kỳ, mà trưởng lão phu nhân cũng đã đến Hợp Thể Kỳ, hai người cảnh giới cao như vậy, không có khả năng trong hai mươi năm ngắn ngủi lại có thể mang thai sinh ra một hài tử, đúng không?"

98. Chương 98: Chuẩn Bị Thăng Cấp Cảnh Giới

Ba tên đệ tử kia nghe nói thế thì gật gù.

"Lại nói, nữ tu sĩ mà mang thai sinh con thì nhất định sẽ mất một cấp tu vi. Mấy năm gần đây, các ngươi có nghe thấy chuyện Huyền Ngọc trưởng lão của Thuần Trần phái bị rớt tu vi không?"

Ba tên đệ tử trăm miệng một lời nói: "Không có!"

"Thì đó! Trừ phi Dực Đồng thiếu gia là do Hoành trưởng lão và một nữ nhân khác sinh ra. Nhưng mà cho dù chuyện này là thật, vậy Huyền Ngọc trưởng lão của Thuần Trần phái có thể coi như không biết hoặc là nén giận bỏ qua hay sao?"

Các đệ tử vội lắc đầu: "Nhất định là không thể!"

"Nếu không phải là con trai của Hoành trưởng lão, vậy vì sao đứa nhỏ đó lại giống Minh thiếu gia như vậy, bảo không có quan hệ huyết thống thì chẳng ai tin nổi, do đó hiện tại chỉ có duy nhất một trường hợp..." Một người đệ tử nhanh chóng tiếp lời: "Là con trai của Minh thiếu gia!"

"Đúng! Chính thế! Mọi người đều biết Minh thiếu gia có khoảng thời gian mười năm không về Bắc phủ, thế nhưng Minh thiếu gia vừa quay lại không lâu thì cái đứa nhỏ được gọi là Dực Đồng thiếu gia kia cũng theo đó xuất hiện! Rõ ràng Minh thiếu gia dắt về. Các ngươi nhìn xem, Dực Đồng thiếu gia cũng tầm tám chín tuổi, Minh thiếu gia lại mất tích mười năm, vừa đủ thời gian để cùng một nữ tu sĩ khác sinh ra một đứa con!"

"Đúng vậy! Chúng ta thật không nghĩ đến chuyện này!"

Tuy rằng tên đệ tử kia phân tích đạo lý rất rõ ràng, nhưng vẫn có người nghi hoặc.

"Nếu là con trai của Minh thiếu gia, vì sao không nhận tổ quy tổng?"

"Ta cảm thấy rất có thể là vì quan hệ với thiếu phu nhân!"

"Thiếu phu nhân?"

"Đúng vậy! Thiếu phu nhân là người cửa phật, theo lý thì không được cưới xin, huống chi là gả vào Bắc gia. Tuy rằng không biết Hoành trưởng lão nói như thế nào để các trưởng lão đời chữ Hư đồng ý chuyện này, thế nhưng ta đoán có được sự đồng ý cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nếu để cho các vị đại sư biết Minh thiếu gia sinh con với một nữ tu sĩ khác, thì lòng từ bi của các vị đại sư sẽ không thể nào ngăn trở nhân duyên của người khác, do đó nhất định sẽ không đồng ý. Cho nên Hoành trưởng lão mới nhận Dực Đồng thiếu gia là con mình. Vị Dực Đồng thiếu gia đó không phải là sau khi Minh thiếu gia làm đám cưới xong mới xuất hiện sao?"

"Nghe ngươi nói vậy, ta cảm thấy Dực Đồng thiếu gia thật sự đúng là con trai của Minh thiếu gia."

"Ta cũng nghĩ vậy!"

Âm Tế Thiên nghe đến đó, lặng yên rời đi Thú viên! Lúc đi trên đường trở về Minh Thăng viện, trong đầu hắn toàn là những lời mà tên đệ tử kia nói. Dựa vào những phân tích vô cùng rõ ràng kia thì quả thật tiểu thí hài rất có khả năng là con của Bắc Minh. Thế nhưng, nếu tiểu thí hài thật sự là con của Bắc Minh, vì sao nhóc con đó lại gọi Bắc Minh là anh? Chẳng lẽ là do tiểu thí hài không dám ở trước mặt mình thừa nhận thân phận của nhóc?

Âm Tế Thiên lắc đầu, những lời đó chỉ là suy đoán của mấy tên đệ tử, thật không nên tin. Hơn nữa, trong khoảng thời gian ở chung này, hắn không có cảm giác được tiểu thí hài là con của Bắc Minh. Nếu thật là con của Bắc Minh thì hắn nhất định sẽ phát hiện ra gì đó!

Thế nhưng, từ những lời của bốn tên đệ tử kia, có thể nhận ra được một số việc, tiểu thí hài cũng giống hắn mới chỉ đến Bắc gia không lâu. Thế nhưng hắn thấy tiểu thí hài lại rất hiểu rõ Bắc gia, không giống như người mới tới. Trong đầu Âm tế Thiên đột nhiên nhớ lại mấy ngày trước, Bắc Vũ Hoành nói với hắn muốn hắn chú ý những chuyện xung quanh Bắc Minh, chẳng lẽ chuyện này cũng có liên quan?

Nhất thời, hắn không tìm được đáp án, chỉ có thể chờ về sau chậm rãi tìm hiểu.

Ngày kế đó, Âm Tế Thiên cũng trở nên bận rộn. Sáng sớm, hắn rèn luyện võ kỹ trong rừng trúc sau viện, ngoài nắm chắc lực đạo của cơ thể thì cũng phải vận dụng cả sự nhanh nhẹn, còn nếu muốn luyện tập kết hợp cả sự nhanh nhẹn và lực đạo thì rất khó, không thể vội vàng được. Khi ăn bữa sáng xong thì tới Thú viên lượn lờ, xem như là tản bộ sau khi ăn cơm.

Không biết có phải là do sắp tới Thú Triều hay không, từ sau khi Bắc Minh bế quan, Âm Tế Thiên không có gặp tiểu thí hài, cũng không thấy Hiên Viên Duật tới chơi, lại càng không thấy Thôn Phách đột nhiên xuất hiện tìm hắn. Những người này giống như không khí cùng một lúc mà biến mất, không hề xuất hiện trong tầm mắt hắn nữa.

Càng lúc thời gian tu luyện của hắn càng kéo dài, cuối cùng đành phải bỏ cả giờ ăn cơm, đổi thành Tích cốc đan, lấy cớ là tụng kinh niệm phật trốn trong phòng tu luyện. Hơn nửa tháng tu hành, Âm Tế Thiên rõ ràng cảm nhận được thân thể hắn đang có sự thay đổi, thêm vào đó lực đạo, nhanh nhẹn và ngũ giác cũng càng ngày càng được nâng cao. Mà Ngọn lửa bảy màu kia, màu cam đã dần lớn lên gần bằng với màu đỏ, màu vàng cũng đang từ từ phát triển. Âm Tế Thiên thấy toàn thân cứ rục rịch không yên, thậm chí còn cảm giác được sâu trong linh hồn đang gào thét inh ỏi. Hắn không cách nào hình dung, giống như có cái gì đó muốn lao ra khỏi xiềng xích, phá kén thoát ra, khiến hắn vừa hưng phấn vừa khó hiểu!

Âm Tế Thiên lờ mờ biết được, tựa hồ hắn sắp thăng cấp cảnh giới!

Thu lại tư thế tu luyện, hắn đứng dậy đi ra ngoài, vừa mở cửa phòng, thì thấy vú Liễu và vú Trương đang đứng chờ, vẻ mặt lo lắng không yên. Vú Liễu và vú Trương gặp Âm Tế Thiên đi ra thì thở phào một hơi: "Thiếu phu nhân, cuối cùng thì ngài cũng đi ra rồi!"

"Làm sao thế?"

Âm Tế Thiên nhăn chặt mày, thầm nghĩ không phải lại xảy ra chuyện gì đó chứ?

Vú Trương lo lắng nói: "Ngài ở trong phòng đã hơn nửa tháng rồi, vẫn luôn đóng kín cửa. Ta còn tưởng ngài xảy ra chuyện gì! Nếu không phải Vô Tịnh sư phụ nói ngồi thiền tụng kinh cần ít nhất nửa tháng hoặc một tháng thì chúng ta đã phá cửa xông vào rồi!"

Âm Tế Thiên sửng sốt, lần này hắn tu luyện mất đến nửa tháng? Nói như vậy, Bắc Minh cũng sắp xuất quan rồi. Trong lòng hắn vui vẻ, rồi bỗng nhớ tới một việc, vội hỏi: "Ai thay ta đi mua đồ ăn cho yêu thú!"

Nếu hắn ở trong phòng đến nửa tháng, thế thì không phải hắn bỏ lỡ việc tới Đậu Hoa Thôn mua đồ ăn cho yêu thú sao?

Vú Trương trả lời: "Là Bắc Duy!"

Âm Tế Thiên yên tâm gật đầu: "Vậy thì tốt rồi!"

"Thiếu phu nhân, ta cảm thấy ngài hình như….."

Vú Liễu đi một vòng quanh Âm Tế Thiên, vừa đánh giá vừa nói: "Ta cảm thấy ngài hình như thay đổi!" Nàng không phải nói thay đổi vẻ bề ngoài mà khí tức trên người hắn lan tỏa ra một loại lãnh diễm cao quý. Không biết có phải là nàng trông lầm hay không, nhưng tựa hồ có một lớp ánh sáng trắng bao phủ quanh người Âm Tế Thiên, nhìn qua rất có cảm giác thánh khiết!

Vừa nghe vú Liễu nói thế, vú Trương cũng chú ý tới thay đổi trên người Âm Tế Thiên, chẳng nhẽ tụng kinh niệm phật cũng biết đổi khí chất của một người? Âm Tế Thiên giơ hai tay ra, cúi đầu nhìn chính mình: "Không giống chỗ nào?" Bất quá, hắn đã hơn nửa tháng không tắm rửa, có phải trên người bốc lên mùi khó ngửi cho nên hai bà vú cảm thấy khác không?

Vú Liễu lắc đầu, thật sự là không biết nên nói như thế nào!

Đúng lúc này, Vô Tịnh bước đến, nhìn thấy Âm Tế Thiên đã ra khỏi phòng, lập tức tiến lên thỉnh lễ: "Vô Tịnh kiến quá sư thúc, kiến quá Liễu thí chủ, kiến quá Trương thí chủ!"

Vú Liễu lập tức hỏi: "Vô Tịnh sư phụ, hơn một tháng qua ngài ở trong phòng tu luyện sao?"

Vô Tịnh lễ phép trả lời: "Đúng vậy! Bần tăng cũng sắp lên Kết Anh kỳ!"

Vú Liễu gật đầu: "Cũng đúng!"

Âm Tế Thiên cảm thấy lời vú Liễu còn có ý khác, liền hỏi: "Vô Tịnh ở trong phòng tu luyện thì có vấn đề gì?"

"Thưa thiếu phu nhân, vấn đề không phải là Vô Tịnh sư phụ ở trong phòng tu luyện, mà tầm khoảng hơn một tháng nay, linh khí ở Minh Thăng viện dao động rất lớn, khiến cho rất nhiều trưởng lão chú ý. Vì phòng ngừa có người ngài vào Bắc phủ trộm linh khí, Hoành trưởng lão đặc biệt bảo ta tới hỏi ý kiến".

Âm Tế Thiên nhíu mày. Hắn cảm thấy linh khí Minh Thăng viện sở dĩ giao động lớn như vậy, không chỉ bởi vì Vô Tịnh sắp tới Kết Anh kỳ, mà cũng liên quan rất lớn tới hắn. May mắn Vô Tịnh vào Minh Thăng viện mới tránh được hiểm nghi, nếu không hắn cũng không giải thích rõ được! Xem ra về sau muốn tu luyện sẽ rất phiền phức, nhất là vào lúc hắn sắp thăng cấp như bây giờ. Đến lúc đó, cần đến linh khí chỉ càng nhiều chứ không ít đi: "Thì ra là thế! Bần tăng khiến các trưởng lão Bắc gia lo lắng rồi!"

Vú Liễu mỉm cười: "Các trưởng lão mà biết Vô Tịnh sư phụ sắp thăng cấp, nhất định sẽ rất vui mừng, ta chúc mừng Vô Tịnh sư phụ trước, sư phụ nhất định có thể thuận lợi lên được Kết Anh kỳ!"

"Liễu thí chủ cát ngôn!"

Vô Tịnh tạ ơn vú Liễu xong, chuyển qua nhìn Âm Tế Thiên, khuôn mặt vốn không có dao động lại hiện lên vẻ giật mình, lập tức mỉm cười: "Sư thúc không hổ là đệ tử đắc ý nhất của Hư Không sư bá, sau khi thiền định cả người giống như được rửa tội, tràn ngập linh khí!"

Âm Tế Thiên xấu hổ! Hắn nhớ rõ trước khi bế quan thì hắn nói là tụng kinh niệm phật, vậy mà giờ Vô Tịnh lại nói là thiền định, thật CMN lấy cớ quá giỏi!

"Không tốt! Không tốt! Vú Liễu vú Trương, thiếu phu nhân đã ra khỏi phòng chưa?"

Từ bên ngoài truyền đến tiếng nói của Bắc Sinh.

99. Chương 99: Bất Ngờ Xảy Ra Chuyện!

Bắc Sinh vọt vào sân, nhìn thấy Âm Tế Thiên đang đứng trước cửa phòng, nháy mắt khuôn mặt trở nên vui vẻ: "Thật tốt quá! Thiếu phu nhân ngài rốt cục cũng ra khỏi phòng rồi!"

Vũ Liễu nghiêm mặt hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Sao lại vội vàng như ma đuổi vậy?"

Bắc Sinh chợt nhớ ra mục đích gã chạy tới đây, vẻ vui mừng lập tức thay bằng vẻ lo lắng: "Ta vừa nghe được tin tức truyền từ biên thành đến, báo rằng yêu thú ở Vạn Yêu Sâm Lâm đột nhiên bạo động, có lẽ Thú Triều sẽ xảy ra sớm hơn!"

Trừ bỏ Âm Tế Thiên thì sắc mặt ba người còn lại đều vụt cái thay đổi, vú Liễu vội hỏi: "Chắc chắn là ngươi không nghe lầm đấy chứ?"

Bắc Sinh vẻ mặt đau khổ: "Làm sao ta có thể nghe lầm cho được? Hiện giờ toàn bộ người trong Bắc phủ đều đang bàn tán về chuyện này, chỉ sợ không tới nửa canh giờ nữa thì các trưởng lão sẽ triệu tập các đệ tử Bắc gia đi biên thành!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Không phải chỉ sớm vài ngày thôi sao? Có gì kì quái lắm à?"

Qua khoảng bảy tám ngày nữa cũng đến ngày Thú Triều, hiện giờ chỉ sớm thêm vài hôm thì có gì đâu mà mọi người sợ hãi như vậy?

Vô Tịnh biết Tịch Thiên suốt ngày chỉ lo tu luyện cho nên có rất nhiều chuyện bên ngoài hắn không rõ ràng lắm, vì thế giải thích: "Đó là sư thúc không biết thôi, thời gian xuất hiện Thú Triều đã trở thành quy luật rồi, chưa bao giờ đến sớm hay muộn. Vậy mà lần này đột nhiên sớm hơn vài ngày, chỉ sợ có dị biến cho nên mọi người phải sốt ruột rồi!"

Nhắc tới Thú Triều thì Vô Tịnh không khỏi nhớ tới 3 tháng trước, lúc đưa sư thúc tới phía Nam, đi qua Vạn Yêu Sâm Lâm thì gặp phải Thú Triều. Khi ấy, thật sự rất nguy hiểm, tuy nhiên cũng khiến cho gã cảm

thấy kỳ lạ, mấy con yêu thú đó không những không tấn công bọn họ mà còn nhường đường, nhìn theo bọn họ bình yêu vô sự rời khỏi. Đây là chuyện lạ nhất mà gã từng nhìn thấy!

Bất quá, sau lần đó, gã ngờ ngợ rằng Thú Triều năm nay nhất định sẽ có dị động, không ngờ tới điều gã nghĩ lại linh nghiệm! Vô Tịnh vừa mới nói xong, bên ngoài sân đột nhiên ồn ào huyên náo, tiếng nói càng lúc càng lớn mà tranh cãi càng ngày càng gay gắt, thậm chí còn có người quát lớn!

Sắc mặt Vú Trương khó coi: "Cứ cho là Thú Triều đến sớm thì mọi người cũng quá hoảng loạn rồi!"

Còn Vú Liễu thì thần tình nghiêm trọng: "Ta cảm thấy như là có việc gì đó, chúng ta ra ngoài xem sao!"

Nàng có chút kỳ quái, cho dù là Thú Triều đến sớm thì cũng không đến mức khiến người trong phủ mất quy củ mà hô to hô nhỏ như vậy. Năm người ra khỏi hậu viện, lập tức nhìn thấy gia phó đứng tụm lại thành một nhóm trong sân đang thảo luận chuyện Thú Triều năm nay.

Vú Liễu lập tức bình tĩnh lại, cả giận nói: "Có chuyện gì? Không cần làm việc nữa sao?"

Nhóm gia phó nhìn vú Liễu, người dẫn đầu nhóm gia phó nhanh chóng giải thích: "Vú Liễu ngài không biết đấy chứ, ngày Thú Triều đến sớm!"

Vú Liễu vẫn như trước nghiêm mặt: "Năm nào chẳng có Thú Triều, năm nay sớm vài ngày mà các ngươi đã quên hết quy củ rồi sao?"

Người kia lo lắng nói: "Thế nhưng vừa có tin tức từ biên thành truyền đến, không chỉ Thú Triều đến sớm mà toàn bộ yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm còn kết thành một đàn chạy về hướng Nam, nếu như các tu sĩ phía Đông, Tây, Bắc mà không tới viện trợ kịp, thì nhất định miền Nam sẽ bị tổn thất nặng nề!"

Sắc mặt bốn người vú Liễu, vú Trương, Bắc Sinh, Vô Tịnh đều trở nên nghiêm trọng. Bắc Sinh lắp bắp: "Vừa rồi từ biên thành không phải chỉ truyền mỗi tin Thú Triều đến sớm thôi sao?"

Gia phó kia vội nói: "Trước đúng là chỉ truyền đến tin Thú Triều đến sớm, thế nhưng chưa tới hai chén trà thì biên thành lại truyền tới tin, nhóm yêu thú chạy về hướng Nam bộ". Hai tay Vô Tịnh tạo thành hình chữ thập, thì thầm: "A di đà phật!"

Vú Liễu nhanh chóng thu lại vẻ mặt vừa rồi: "Tin tức dù sao cũng là tin tức, còn chưa biết là thật hay giả đâu, giờ chúng ta mà cuống hết lên thì chẳng khác nào loạn ở ngay đầu trận tuyến. Hiện tại, các ngươi lập tức trở lại làm việc của mình đi!"

"Dạ!" Gia phó kia ra hiệu giải tán nhóm gia phó đằng sau: "Tất cả giải tán, nhanh chóng đi làm việc đi!"

Một đám người đi hết rồi, vú Trương lại nói: "Chỉ sợ tin này là thật!". Vú Liễu lắc đầu: "Không quan tâm xem có phải thật giả hay không, chúng ta phải chờ đến khi các trưởng lão ra mệnh lệnh thì mới biết được!"

Mà Âm Tế Thiên bây giờ lại không thực sự quan tâm tới chuyện Thú Triều, điều hắn để ý chính là Bắc Minh đã xuất quan chưa! Dù sao cũng đã hai tháng chưa nhìn thấy Bắc Minh đương nhiên là rất nhớ y.

"Sư thúc, Vô Tịnh trước về phòng chuẩn bị một chút!" Trong giọng nói của Vô Tịnh có chút lo lắng, vừa nói xong thì lập tức xoay người trở lại hậu viện.

Bắc Sinh cười đắc ý: "May mắn ta đem tất cả những thứ cần dùng cho Thú Triều đều nhét hết vào túi không gian, hiện giờ có đi ngay đến biên thành cũng không có vấn đề gì!"

Vú Liễu tức giận trừng mắt liếc gã một cái: "Ngươi đừng có quên giờ ngươi là hộ vệ của thiếu phu nhân, nhiệm vụ của ngươi là bảo hộ thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân ở đâu, ngươi đi theo đấy! Thiếu phu nhân không thể tham gia Thú Triều ngươi cũng không thể tham gia! Ta cảnh cáo ngươi, ngươi mà dám trộm trốn đi, hậu quả nhất định sẽ rất nặng!"

"Ai nói là ta sẽ trộm trốn đi, ta và thiếu phu nhân cùng đi!" Bắc Sinh nhìn Âm Tế Thiên mỉm cười: "Thiếu phu nhân, ngài nói có đúng không!"

Vú Liễu sửng sốt: "Thiếu phu nhân cũng muốn tham gia thú triều?"

Âm Tế Thiên không yên lòng lên tiếng: "Nghe nói Trúc Cơ kỳ tầng thứ năm trở lên mới được tham gia Thú Triều… ta…"

Bắc Sinh lập tức nói: "Là thiếu gia đồng ý dẫn thiếu phu nhân đi!"

Gã nhớ rõ lúc ở khách ***, Hiên Viên công tử nói như vậy với thiếu phu nhân.

"Điong! Điong! Điong! Điong!" Đột nhiên có tiếng chuông từ phía xa xa truyền tới, tiếng chuông dồn dập khiến người ta bất giác cảm thấy lo lắng! Âm Tế Thiên phục hồi lại *** thần, ngay sau đó, liền nhìn thấy các đệ tử Bắc gia hết nhóm này đến nhóm khác bay qua trên đỉnh đầu.

Hắn nghi hoặc hỏi: "Làm sao thế?"

Vú Liễu giải thích: "Đây là tiếng chuông triệu tập đệ tử Bắc gia, xem ra là sắp xuất phát rồi!"

Âm Tế Thiên nhìn các đệ tử bay qua không trung: "Ta đến Bắc gia đã vài tháng rồi cũng chưa từng thấy đệ tử Bắc gia hay các trưởng lão phi hành trên không!"

Mỗi lần hắn ra ngoài với Bắc Minh hoặc là đi Đậu Hoa thôn với bọn Bắc Duy thì đều đi ra cửa sau của Bắc phủ, rồi mới lên pháp khí bay đi!

"Quy củ của Bắc gia là không được phi hành trên không trong phạm vi phủ!"

Bắc Sinh nhìn các đệ tử bay trên cao, trong lòng có chút sốt ruột: "Thiếu phu nhân, có phải chúng ta cũng nên đi theo bọn họ hay không?"

"Này.." Trên mặt Âm Tế Thiên hiện lên vẻ chần chừ! Bắc Minh đã nói là sẽ dẫn hắn đi xem Thú Triều, thế nhưng hiện tại Bắc Minh còn chưa xuất quan! Nếu như hắn gấp gáp xuất phát, ngược lại sẽ bị mấy trưởng lão đó đuổi về, làm trò cười cho người khác!

Vú Liễu nhìn ra được băn khoăn của hắn: "Thú Triều đột nhiên xảy ra, đây không phải chuyện nhỏ, nhất định đã kinh động đến thiếu gia đang bế quan. Tuy nhiên nhất thời ngài ấy sẽ không xuất quan ngay được. Tốt nhất thiếu phu nhân nên ở lại chờ thiếu gia, để tránh sau này thiếu gia lại phải đi tìm ngài!"

"Thiếu phu nhân!" Một tiếng gọi từ bên trên tuyền xuống. Mọi người ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Bắc Duy dùng pháp khí bay tới, đứng ở trước mặt Âm Tế Thiên, nhanh chóng lấy trong túi không gian ra một chiếc nhẫn nạm ngọc: "Thiếu phu nhân, đây là nhẫn không gian mà thiếu gia tự mình làm ra cho ngài!" Bắc Sinh nhìn chiếc nhẫn thèm nhỏ dãi. Đệ tử Bắc gia mà có một cái túi không gian đã sang lắm rồi! Thế nhưng cái túi treo ở bên hông thì rất dễ mất hoặc bị trộm đi, không giống như nhẫn có thể đeo ở ngón tay không chạy đi đâu được, vừa làm trang sức lại rất thực dụng.

Âm Tế Thiên nhận lấy cái nhẫn đeo vào ngón tay cái bên trái, rất vừa tay, sau đó hỏi: "Bắc Minh đâu?"

"Thiếu gia hiện tại đang ở trong phòng nghị sự với Hoành trưởng lão, nhất thời chưa trở lại được. Thiếu gia nói, ngài mặc y bào mà thiếu gia chế ra trước đi. Thiếu gia còn nói bên trong nhẫn đã có đủ đồ vật cho Thú Triều vì thế ngài không cần chuẩn bị gì cả!"

"Đã biết!"

Âm Tế Thiên quay trở lại phòng, lấy bộ quần áo màu trắng mà Bắc Minh đã chế cho hắn vào hai tháng trước mặc vào, sau đó trở ra thì còn thấy thêm Bắc Đẩu vẻ mặt vừa lạnh vừa nghiêm đứng ở cửa. Bắc Duy và Bắc Sinh cúi đầu đứng ở bên một bên, không dám lên tiếng: "Chủ tử bảo ta tới đón thiếu phu nhân!"

Bắc Đẩu lạnh lùng nói, thế nhưng hành động của gã thì lại không có vẻ muốn dẫn Âm Tế Thiên đi. Hắn nhăn mày, hắn cảm thấy Bắc Đấu có thành kiến với hắn, hình như là bắt đầu từ lễ Cầu Duyên. Thế nhưng hắn không có nhớ là mình từng trêu chọc gì người này: "Nếu là tới đưa ta đi, vậy ngươi đi trước dẫn đường đi!"

Bắc Đẩu không động bình tĩnh nhìn Âm Tế Thiên, lạnh giọng nói: "Trước khi đi, ta nghĩ nên nhắc nhở thiếu phu nhân vài câu, mong thiếu phu nhân không trách ta nói quá khó nghe!"

Âm Tế Thiên nhướng mày nói: "Nói đi!"

"Thiếu phu nhân linh căn bị hủy, tu vi tẫn tán, đối với người trong giới Tu Chân mà nói thì ngài là phế vật!" Bắc Đẩu còn chưa dứt câu thì Bắc Sinh đã nổi giận, vươn tay đẩy mạnh ngực Bắc Đấu: "Bắc Đẩu! Ngươi nói như vậy là có ý gì?"

"Bắc Sinh!" Bắc Duy nhanh chóng kéo gã lại

Bắc Đẩu lạnh lùng trừng Bắc Duy: "Nếu ngươi nói ngươi chưa từng nghĩ như vậy thì ta không tin đâu!"

100. Chương 100: Rời Đi

"Ta… ta… ta…" Bắc Sinh lắp bắp, không khỏi có chút chột dạ liếc mắt nhìn Âm Tế Thiên, thấy Âm Tế Thiên không có nhìn mình, nhất thời trong lòng cảm thấy có chút ủy khuất. Sau đó căm giận trừng Bắc Đẩu, cả giận nói: "Ta trước kia đúng là có nghĩ như vậy, thậm chí còn cảm thấy tân thiếu phu nhân căn bản là không xứng với thiếu gia. Thế nhưng qua thời gian hầu hạ ngài, ta cảm thấy tuy linh căn của Thiếu phu nhân bị hủy, tu vi tẫn tán nhưng so với kẻ mới có chút tu vị tự cho mình là đúng làm bộ cao cao tại thượng lại còn xem thường người khác vẫn dễ nhìn hơn!"

Bắc Đẩu cười chế nhạo: "Không phải là ngươi cầm tiền thưởng của Thiếu phu nhân cho nên ngươi mới nói tốt cho hắn như vậy!"

Bắc Sinh khinh bỉ: "Làm như ngươi thì không cầm tiền thưởng của thiếu phu nhân ấy!"

Bắc Đẩu phút chốc nheo mắt lại: "Ngươi…."

Gã đúng là có cầm tiền thưởng thế nhưng tất cả mọi người trong viện của Hoành trưởng lão đều nhận, chẳng có lý nào gã lại không nhận! Bắc Duy thản nhiên nói: "Bắc Đẩu, cho dù ngươi là hộ vệ của thiếu gia, nhưng như thế không có nghĩa là tu vi của ngươi cao hơn chúng ta!"

Âm Tế Thiên nghe những lời Bắc Đẩu vừa nói, cũng không tức giận, cũng không cảm thấy cảm động vì Bắc Sinh bênh hắn, hắn chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn họ đấu tranh nội bộ.

"Bắc Đẩu, ngươi có ý gì thì cứ nói thẳng ra!" Bắc Đẩu kéo ánh mắt lạnh lùng trào phúng từ trên người Bắc Sinh trở về, chuyển sang nhìn Âm Tế Thiên: "Thú Triều hàng năm đều rất nguy hiểm, đối với một người không có tu vi mà nói thì không khác gì đi chịu chết. Thế nhưng thiếu gia lại muốn dẫn thiếu phu nhân đi tham gia hoạt động Thú Triều, nói cách khác là vào lúc đối kháng với yêu thú thì thiếu phu nhân là trói buộc của thiếu gia!"

Âm Tế Thiên rũ mắt, không chút bận tâm mà đùa nghịch nhẫn không gian, đợi Bắc Đẩu nói xong mới chậm rì rì nói: "Có phải trói buộc hay không cũng không đến lượt ngươi nói! Bất quá, ngươi thật sự cảm thấy ta là trói buộc sao?"

Vừa dứt lời thì mí mắt chầm chậm nâng lên, lộ ra vẻ ác liệt trong con ngươi xinh đẹp.

Bắc Đẩu không khỏi ngẩn người! Chỉ trong nháy mắt đó, gã phảng phất như đang nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng, hơi thở dọa người của thiếu gia, trên người thiếu phu nhân vậy, làm tim gã không khỏi giật thót. Bắc Đẩu vội vàng lấy lại *** thần: "Bắc Đẩu khẩn cầu thiếu phu nhân chủ động từ chối tham gia Thú Triều với thiếu gia!"

Không nói đến cái gì khác, sự thật là thiếu phu nhân không có tu vi, nếu như không suy nghĩ mà lỗ mãng dẫn hắn đi Thú Triều thì sẽ liên lụy đến chủ tử!

"Bắc Đẩu, ngươi…"

Bắc Sinh còn chưa dứt lời, thì có một trận gió thổi qua, ngay sau đó Bắc Đẩu bị đẩy ngã trên mặt đất: "Trở về nói với Bắc Minh thí chủ, Vô Tịnh sẽ chiếu cố sư thúc!"

Vô Tịnh mặt không đổi sắc buông áo Bắc Đẩu ra, đi đến trước mặt Âm Tế Thiên: "Nếu sư thúc không chê thì sư thúc cứ cùng sư điệt đi tới biên thành trước!"

Mấy ngày ở trong Bắc phủ, gã nhìn gia phó trong Minh Thăng viện rất cung kính với sư thúc, còn tưởng rằng sư thúc sống ở đây cũng không tệ, không nghĩ tới hôm nay gã lại nhìn được một màn chẳng lấy làm hay ho như thế này.

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Đẩu té trên mặt đất sau đó gật đầu. Tuy rằng hắn rất muốn thấy Bắc Minh, thế nhưng cũng sẽ có nhiều người giống như Bắc Đầu phản đối hắn tham gia thú triều. Nếu đã như vậy thì

hắn vẫn nên rời đi trước với Vô Tịnh, chờ đến biên thành rồi thì mọi chuyện đã định, những người khác có muốn phản đối cũng không làm gì được. Bắc Sinh nhìn Âm Tế Thiên ngồi trên pháp khí của Vô Tịnh rời khỏi Bắc phủ thì vội vàng túm tay áo của Bắc Duy hỏi: "Chúng ta làm như thế nào giờ? Đuổi theo hay là đi theo các trưởng lão để tới biên thành?"

Bắc Duy liếc mắt nhìn Bắc Đẩu: "Nhiệm vụ chính của chúng ta là hộ vệ của thiếu phu nhân, thiếu phu nhân ở đâu chúng ta ở đó!"

Sau đó gã lấy pháp khí ra đuổi theo! Bắc Sinh cảm thấy cũng đúng, nếu thiếu gia biết bọn họ để thiếu phu nhân đi như vậy mà không đuổi theo thì nhất định sẽ bị phạt nặng!

Bắc Đẩu từ từ đứng dậy, nhịn không được nhỏ giọng mắng: "Đáng ghét!" Vậy mà gã lại quên bén mất sự tồn tại của Vô Tịnh! Vốn gã lo lắng thiếu gia mải chiếu cố cho thiếu phu nhân sẽ làm mình bị thương, cho nên muốn thiếu phu nhân quên đi việc đến biên thành, vậy mà sự tình là hoàn toàn đi ngược lại. Lần này thì không xong rồi, lát nữa quay lại thì nói như thế nào với thiếu gia?

Bắc Đẩu mang tâm trạng không tốt trở lại Đại điện nghị sự, do dự hồi lâu mới bước vào. Lúc Bắc Minh nhìn thấy bóng dáng Bắc Đẩu thì y biết gã vừa từ Minh Thăng viện trở lại. Y đang cùng mấy trưởng lão thương lượng sự tình, khóe mắt thoáng nhìn sang Bắc Đẩu, con người lạnh lùng hiện lên ý cười khó nhận ra, sau khi chấm dứt cuộc nói chuyện với các trưởng lão, y đi nhanh ra đại điện, bước thẳng tới chỗ Bắc Đẩu. Vậy nhưng ngoài đại viện chỉ có Bắc Đẩu và năm tên hộ vệ khác đang đứng chung một chỗ, chẳng thấy người y vẫn nhớ nhung đâu.

Bắc Đẩu nhìn thấy Bắc Minh đi ra, trong mắt hiện lên vẻ hoảng loạn, nhanh chóng tiến lên đón: "Chủ tử!"

Sắc mặt Bắc Minh trầm xuống: "Người đâu?"

Bắc Đẩu mím môi, nhất thời không biết nên nói như thế nào, cho đến khi gã cảm thấy khí tức trên người Bắc Minh càng ngày càng trở nên lạnh lẽo mới nhanh chóng nói ra chuyện vừa xảy ra, lập tức quỳ gối xuống: "Là thuộc hạ tự tiện làm cho chủ tử tức giận, thiếu phu nhân bỏ đi, thuộc hạ cam nguyện nhận trọng phạt!"

Bắc Minh lạnh lùng híp mắt nhìn chằm chằm Bắc Đẩu không lên tiếng. Bắc Đẩu quỳ trên mặt đất không nhìn được vẻ mặt của Bắc Minh nhưng có thể cảm thấy được y đang rất tức giận, thân mình cũng không kiềm được mà run nhẹ! Bắc vũ Hoành từ đại điện đi ra đã nhìn thấy từ xa Bắc Đẩu đang quỳ một gối ở trước mặt Bắc Minh, ông tò mò đi tới, liếc mắt nhìn Bắc Đẩu, ôn hòa hỏi: "Minh nhi, có chuyện gì sao?"

"Ngươi lui xuống trước đi! Sau khi kết thúc Thú Triều thì tự mình đến chỗ tổng quản mà lĩnh phạt!"

"Dạ!" Lập tức Bắc Đẩu nhẹ nhàng thở ra một hơi, gã còn tưởng mình sẽ không thể tham gia Thú Triều.

"Đây là…" Bắc Vũ Hoành tò mò hỏi.

Bắc Minh nhướng mày: "Tịch Thiên đi biên thành với Vô Tịnh!"

Y vốn tưởng sau khi xuất quan thì có thể lập tức thấy Tịch Thiên, không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy. Nếu sớm biết thì y sẽ tự mình đi đón người! Đều là tại mấy lão già kia cứ kéo chân mình!

Bắc Vũ Hoành ngâm khẽ nói: "Ngươi không phải là để…"

Ông nói đến một nửa thì liền dừng lại, trong lòng ít nhiều cũng đoán được chuyện gì xảy ra. Bắc Vũ Hoành vỗ vai y an ủi: "Ngươi không cần quá lo lắng cho Tịch Thiên đâu! Vô Tịnh dù sao cũng tới đỉnh cao của Kim Đan kỳ rồi, sẽ chẳng có mấy người dám tìm Tịch Thiên làm trò, hơn nữa hiện giờ sắp tới Thú Triều, thời điểm này tất cả mọi người phải cùng nhau đối ngoại. Như vậy cũng chẳng có mấy ai chú ý đến Tịch Thiên! Lại nói, cha lo lắng cho ngươi hơn!"

Bắc Minh hơi nhíu mày!

"Tịch Thiên còn chưa biết chuyện của ngươi đúng không?" Bắc Vũ Hoành hỏi không đầu không đuôi.

Bắc Minh nhíu chặt mày, ừm một tiếng! Bắc Vũ Hoành thở dài: "Cha biết ngươi có tâm với Tịch Thiên, nhưng ngươi có bao giờ nghĩ tới thân phận đệ tử cửa phật của Tịch Thiên chưa? Hắn có thể hoàn toàn tiếp nhận ngươi hay không? Cuối cùng cha lo sợ ngươi không thể nào thừa nhận nỗi đau khi mất đi Tịch Thiên. Đến lúc đó ngươi…"

Bắc Vũ Hoành muốn nói lại thôi, cuối cùng vỗ vai Bắc Minh rồi xoay người trở lại đại điện nghị sự. Bắc Minh vẫn cứ đứng tại chỗ, không biết qua bao lâu mới thì thào tự nói: "Ta tin rằng hắn nhất định có thể tiếp thu!"

Âm Tế Thiên ngồi phía sau pháp khí của Vô Tịnh, lập tức rời khỏi Bắc phủ bay ra ngoài Bắc Hoàng thành. Được một lúc thì thấy rất nhiều tu sĩ cũng lục tục bay tới biên thành. Âm Tế Thiên nhìn pháp khí bay đầy trời, hỏi: "Vô Tịnh, không phải ngươi sắp đến Kết Anh kỳ sao? Nhỡ đang bay tới biên thành thì đến thời điểm lên Kết Anh, lúc đó làm sao bây giờ?"

Kỳ thực là hắn lo lắng cho bản thân mình. Hắn cảm giác được lực lượng trong cơ thể càng ngày càng hưng phấn, chính mình cũng sắp không khống chế được cỗ khí đang rục rịch kia rồi! Âm Tế Thiên cảm thấy không quá nửa tháng sẽ có đột phá lớn, tiến vào cảnh giới không biết tên nào đó. Đến lúc ấy, nếu Vô Tịnh cũng đến Kết Anh thì cho dù có Bắc Duy và Bắc Sinh là hai Trúc Cơ tầng chín cũng không thể bảo vệ được bọn họ. Nếu không thể bảo vệ được thì rất dễ bị kẻ xấu thừa cơ phá hoại!

Vô Tịnh hai tay tạo thành hình chữ thập: "A di đà phật, sư thúc hãy yên tâm, đệ tử muốn lên Kết Anh kỳ thì cũng phải mất đến nửa tháng!"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt, ngươi nói như vậy ta lại càng không yên lòng! Vô Tịnh có nói: "Đến lúc đó, chúng ta có thể đến chỗ sư phụ!"

Âm Tế Thiên sửng sốt nhíu mày hỏi: "Chúng ta phải về phía Tây?"

Hắn không nghĩ trở về miền Tây với Vô Tịnh, hắn nghĩ… Trong đầu Âm Tế Thiên đột nhiên nảy lên hình ảnh của Bắc Minh. Xem ra, hắn không có thuốc nào cứu được rồi! Hắn thật sự thích một người đàn ông!

"Sư thúc hiểu lầm rồi! Hiện giờ yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm đều chạy về phía Nam, như vậy tu sĩ ba miền cũng sẽ không ngồi yên chẳng quan tâm. Tất cả sẽ mở ra trận pháp, dùng tốc độ nhanh nhất có thể, thông qua trận pháp đến phía Nam. Nhóm người sư phụ cũng sẽ tới đây nhanh thôi!"

Vậy là tốt rồi! Âm Tế Thiên đang định thở ra một hơi, nhưng lập tức khí đang thở lại đông cứng ngắc!

Không xong!

Hiện này toàn bộ giới Tu Chân có người nào mà không biết hắn bị hủy linh căn, tu vi tẫn tán, làm sao có thể thăng cấp được nữa? Không được! Hắn không thể cho bất cứ ai biết hắn sắp đột phá cảnh giới, hắn phải nghĩ ra cách gì đó để tránh khỏi rắc rối lần này mới được!

101. Chương 101: Yêu Tu Lão Tổ

Cái gì gọi là nghiệt duyên? Đối với Âm Tế Thiên mà nói, trong tình huống có vô số tu sĩ bay đến biên thành, còn có thể gặp phải người kia, thì đây chính là một loại nghiệt duyên! Hắn và bọn Vô Tịnh mới vừa bay ra khỏi Bắc hoàng thành không bao lâu thì đụng phải Hiên Viên Duật và Tư Đồ Tâm, họ cũng nhận được tin tức Thú Triều và đang nóng lòng bay đi. Nếu Âm Tế Thiên nhìn thấy Hiên Viên Duật sớm hơn một chút, hắn sẽ bảo Vô Tịnh bay chậm lại hoặc đáp xuống phía dưới. Thế nhưng hai người kia đứng khuất bóng vì thế khi họ đến gần rồi hắn mới nhìn thấy.

Hiên Viên Duật nhìn thấy Âm Tế Thiên lẳng lặng lấy đấu lạp từ túi càn khôn ra đội lên đầu, tủm tỉm cười nói: "Tịch Thiên, chúng ta thật là có duyên!"

Âm Tế Thiên chắp tay trước ngực: "Hiên Viên thí chủ, nghiệt duyên là một loại duyên phận tội ác, nó sẽ làm ngài không hạnh phúc, cũng mang đến cho người khác đau đớn tột cùng!"

Hiên Viên Duật cười cười: "Ta thấy trí nhớ Tịch Thiên không tốt lắm, trên đỉnh Duyên sơn hôm ấy, rõ ràng chúng ta cầu được là thần duyên!"

Tư Đồ Tâm nghe Hiên Viên Duật nói vậy thì sắc mặt lập tức trắng bệch, khó tin mà hỏi lớn: "Cái gì?"

Âm Tế Thiên châm chọc cười khẽ! Cái đó gọi là cầu được thần duyên sao? Rõ ràng là Hiên Viên Duật cưỡng chế kéo tóc hắn, chẳng quan tâm xem hắn có đồng ý hay chưa mà đem đi cầu duyên! Nếu là thế, làm sao hắn có thể thừa nhận lời Hiên Viên Duật nói là cầu được thần duyên chứ! Hiên Viên Duật thấy Âm Tế

Thiên im lặng, lại tiếp tục nói: "Sao hai tháng này, ngươi không đến khách *** tìm ta? Ta nghĩ là ngươi sẽ rất muốn biết ai đã hủy linh căn của ngươi! Chẳng lẽ ta đoán sai?"

Mấy ngày nay y vẫn luôn chờ Âm Tế Thiên, đáng tiếc đến tận khi Thú Triều đột ngột xảy ra thì vẫn không thấy hắn tìm đến! Âm Tế Thiên nhướng mày: "Hiên Viên thí chủ nói xem, bần tăng biết hay chưa biết thì có gì khác nhau? Với năng lực hiện tại của bần tăng, đến trói gà còn khó chứ đừng nói là đối phó với một người có tu vi!"

Thực ra hắn cũng rất muốn biết người kia là ai, thế nhưng ai mà biết được Hiên Viên Duật có đáng tin hay không? Tư Đồ Tâm lấy lại *** thần, lo lắng hỏi: "Hiên Viên sư huynh, ngươi vừa nói gì cơ?"

Hiên Viên Duật cứ như không nghe thấy Tư Đồ Tâm nói, tiếp tục trò chuyện với Âm Tế Thiên: "Ta có thể giúp ngươi mà!"

Âm Tế Thiên kéo đấu lạp xuống, nhếch miệng cười, xem ra Hiên Viên Duật đang rất sốt ruột việc gì đó, may mắn hắn không bị trúng kế!

"Bần tăng và Hiên Viên thí chủ chẳng phải quen chẳng thân, vì sao Hiên Viên thí chủ lại giúp bần tăng? Hơn nữa, cổ nhân vẫn nói "oan oan tương báo bao giờ mới dứt", vì thế buông tha được thì cứ buông tha!"

Đây là lần đầu tiên Hiên Viên Duật cảm thấy vô lực như vầy, y không tin Tịch Thiên bỏ qua được, hơn nữa, y cho là có Vô Tịnh ở đây nên Tịch Thiên mới tỏ vẻ không thèm để ý xem người đã hủy linh căn của hắn là ai!

Tư Đồ Tâm thấy Hiên Viên Duật ngó lơ mình, liền trút giận sang Âm Tế Thiên: "Cái tên xú hòa thượng này, rõ ràng đã có Minh sư huynh, giờ còn muốn thông đồng với Hiên Viên sư huynh. Ngươi có chỗ nào giống hòa thượng thanh tâm quả dục của Vạn Phật tự chứ! Rõ ràng là một tên *** tăng! Đại *** tăng!"

Từ đầu tới cuối Vô Tịnh vẫn không lên tiếng, nghe thấy những lời Tư Đồ Tâm vừa nói, sắc mặt liền biến đổi, không khỏi trầm giọng nói: "Thỉnh vị nữ thí chủ này ăn nói cẩn thận! Không nên bêu xấu sư thúc của bần tăng!"

Vô Tịnh đều nhìn đều nghe thấy rõ ràng, cơ bản sư thúc không có để ý tới Hiên Viên thí chủ, mà ngược lại Hiên Viên thí chủ cứ chủ động nói chuyện với sư thúc! Hiên Viên Duật lạnh lùng nói: "Sư muội, đừng vô lễ!"

Âm Tế Thiên đối với những lời Tư Đồ Tâm vừa nói không để tâm chút nào! Hắn chỉ không rõ lắm, vì sao Hiên Viên Duật lại thấy hứng thú với mình, hơn nữa còn nói sẽ giúp mình báo thù, hắn cứ có cảm giác kiểu như Hiên Viên Duật muốn tạo quan hệ với mình!

Tư Đồ Tâm ủy khuất trừng Âm Tế Thiên: "Đều là tại hắn!"

Còn chưa nói dứt lời thì nàng bị ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Duật liếc qua, lúc này những lời khó nghe đang định nói ra mới nuốt ngược vào trong bụng. Thanh Bảo nhìn nhìn Âm Tế Thiên như đoán được gì đó, đột nhiên cười nói: "Không phải Tịch Thiên tiểu sư phụ muốn tham gia Thú Triều đó chứ?"

Âm Tế Thiên giả như không nghe thấy!

Thanh Phong tung hứng: "Thanh Bảo, chắc ngươi nhầm rồi! Với năng lực hiện giờ của Tịch Thiên tiểu sư phụ thì làm sao có thể tham gia Thú Triều chứ!"

Thanh Bảo gật gù: "Sư huynh nói cũng đúng! Cứ cho là Tịch Thiên tiểu sư phụ muốn tham gia Thú Triều thì cũng phải đi cùng Minh sư huynh mới phải, hiện giờ là đi cùng với Vô Tịnh sư phụ, không phải là bị Bắc gia đuổi đi rồi đó chứ?"

Tư Đồ Tâm nhìn Thanh Bảo và Thanh Phong ngầm trào phùng Âm Tế Thiên, đáy mắt hiện lên tia cười đắc ý. Âm Tế Thiên nhìn bọn họ kẻ tung người hứng, khóe miệng kéo lên nụ cười lạnh lùng. Hiện giờ vui vẻ được thì cứ vui vẻ đi, sau này hắn nhất định sẽ làm cho bọn họ khóc thét!

Bắc Sinh và Bắc Duy vẫn luôn đi theo phía sau, thấy Thanh Phong và Thanh Bảo kẻ tung người hứng chế nhạo thiếu phu nhân của bọn họ thì lập tức bay lên. Bắc Sinh hừ một tiếng: "Đồ chó má các ngươi, Bắc gia mà muốn đuổi thiếu phu nhân đi thì cần gì phải chúng ta theo sau? Đúng là đầu óc bị yêu thú đạp hỏng!"

"Ngươi…" Thanh Bảo và Thanh Phong bị mắng đến tức điên, nhưng chỉ có thể giận dữ trừng Bắc Sinh! Hiên Viên Duật khẽ híp mắt, lạnh lùng liếc Thanh Bảo và Thanh Phong, thản nhiên nói: "Hai người các ngươi có phải muốn bị phạt hay không?"

Thanh Bảo Thanh Phong nghe vậy thì hoảng hốt, nhanh chóng lui trở lại vị trí ban đầu! Tư Đồ Tâm thấy Hiên Viên Duật giúp đỡ người Bắc gia thì thở phì phì vò quần áo trên người. Hiên Viên Duật quay đầu nói với Âm Tế Thiên: "Tịch Thiên muốn đi biên thành sao? Vừa lúc! Chúng ta có thể làm bạn đồng hành"

Tư Đồ Tâm không nhịn được xen miệng nói: "Ai muốn làm bạn với hắn?"

Ánh mắt Hiên Viên Duật đột nhiên hiện lên vẻ tà ác: "Tư Đồ Tâm, ngươi muốn đi một mình thì chẳng ai ngăn đón ngươi đâu!"

Tư Đồ Tâm thấy Hiên Viên Duật thật sự nổi nóng, cuống quít lôi kéo tay áo Hiên Viên Duật: "Hiên Viên sư huynh, ta sai rồi! Ta không nói lung tung nữa đâu!"

Hiên Viên Duật dùng tay kia kéo tay nàng ra, tiếp tục nói với Tịch Thiên: "Trước khi rời đi Bắc hoàng thành, ta nhận được tin của sư phụ, lão nhân gia hy vọng được nhìn thấy ngươi. Đợi đến khi tới biên thành, ta đưa ngươi đi gặp sư phụ!"

Sư phụ của Hiên Viên Duật? Vậy không phải là mẹ ruột của Bắc Minh sao?

Âm Tế Thiên cắn cắn môi, trong lòng đột nhiên có chút không tự nhiên, làm hắn có cảm giác con dâu xấu cũng phải đi gặp bố mẹ chồng! Hiên Viên Duật thấy hắn không lên tiếng thì không nói nữa, bất quá khóe miệng lại nở nụ cười khó hiểu!

Bắc hoàng thành cách Biên thành hơn vạn dặm, đoàn người Âm Tế Thiên đi ba ngày ba đêm, đến sáng sớm ngày thứ tư mới tới biên thành! Tường Biên thành cao ngất trời, chiến địa rất lớn, mở rộng về các phía Đông Tây Nam Bắc. Trừ bỏ những người do các gia tộc và môn phái lớn điều tới trấn giữ bên ngoài, thì cũng chỉ có một số ít tu sĩ thanh bần ở lại đây. Vào ngày thường, không khí Biên thành rất quạnh quẽ, không chỉ do sát cạnh Vạn Yêu Sâm Lâm, mà còn do nơi này khá ít người, dường như mỗi hộ gia đình đều ở cách nhau rất xa.

Âm Tế Nhiên nhìn người qua kẻ lại, trong lòng bỗng nhiên vui vẻ: "Chúng ta đi xung quanh ngao du trước đi!" Nhân cơ hội người Bắc gia chưa tới thì đi cho đã, đợi bọn họ tới lại phải chịu quản thúc, khó mà đi dạo lung tung!

Hiên Viên Duật cười nói: "Tịch Thiên! Ta phải tìm chỗ ở của sư phụ, vì thế hiện tại tạm chia tay!"

Âm Tế thiên nhìn đám người náo nhiệt, không yên lòng gật đầu.

"Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại nhau thôi!"

Hiên Viên Duật vừa nói xong câu đó thì cùng bọn Tư Đồ Tâm rời đi!

"Hiện tại đi tham quan đây đó đã!" Âm Tế Thiên vụt chạy đến chỗ đám người náo nhiệt! Bắc Duy và Bắc Sinh gấp gáp đuổi theo, Bắc Sinh hạ giọng nói nhỏ bên tai Âm Tế Thiên: "Thiếu phu nhân, nơi này rất hỗn tạp, cẩn thận là trên hết!" Âm Tế Thiên nghe Bắc Sinh nói, mới chú ý tới những tu sĩ đi ngang đều muôn hình vạn trạng. Trừ bỏ những tu sĩ tu chân mà hắn đã từng thấy qua, thì còn có phật tu, ma tu, quỷ tu, cả yêu tu ăn diện đầy yêu khí nữa!

Hắn đến Tu Chân giới đã hơn ba tháng, đây là lần đầu nhìn thấy nhiều loại tu sĩ khác nhau như vậy! Âm Tế Thiên nhỏ giọng hỏi: "Ma tu, quỷ tu, yêu tu không phải thường đối nghịch với tu sĩ tu chân sao? Vì cớ gì bây giờ đều cùng tụ lại một chỗ?"

Bắc Sinh rất kỳ quái khi Âm Tế Thiên không biết sự tình liên quan đến Thú Triều, bất quá gã vẫn giải thích: "Tất cả mọi người đã bàn bạc với nhau, mỗi năm đến ngày Thú Triều thì các môn phái lớn, các gia tộc lớn và các loại tu sĩ khác nhau, đều phải bỏ qua hiềm khích lúc trước để cùng nhau đối phó yêu thú. Trong ngày Thú Triều thì không được sinh sự, cho dù có thù lớn đến đâu cũng phải gạt qua một bên!"

"À… thì ra là thế!"

Âm Tế Thiên *** tế quan sát các loại tu sĩ khác nhau, đoán xem những kẻ nào phát ra khí tức âm trầm thì là quỷ tu, người nào lộ ra tà khí thì là ma tu, cuối cùng là ăn mặc yêu khí thì là yêu tu, ngay cả động tác cũng tràn đầy yêu khí thì chắc chắn là yêu tu rồi.

"Thiếu phu nhân, ta cảm thấy bên kia hơi kỳ quái!" Bắc Duy nhận ra được dị trạng, nhanh chóng nhỏ giọng nói. Vô Tịnh cũng phát hiện, vội vàng đến bên cạnh Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên nhìn theo ánh mắt của Bắc Duy, nhìn về nhóm yêu tu phía trước, chỉ thấy mấy tên yêu tu kia đều quay mặt lại, hình như là đang đánh giá bọn họ. Bắc Sinh nhìn hơn một ngàn yêu tu bộ dáng rục rịch, mà ngay cả ma tu và quỷ tu bên cạnh cũng bị yêu tu ảnh hưởng, dần dần hướng mắt nhìn về phía bọn họ.

Gã không khỏi lo lắng nói: "Chúng ta rời khỏi đây nhanh!"

Bắc Duy đồng ý gật đầu. Âm Tế Thiên cũng rất kỳ quái, nhanh chóng xoay người, mới bước được nửa bước đã bị mấy tu sĩ đi phía sau chắn ngang,khiến hắn phải lùi lại mấy bước. Bắc Sinh và Bắc Duy nhanh chóng đỡ lấy Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên đứng vững thân mình, giữ đấu lạp ở trên đầu, hắn nhìn thấy người đụng phải mình là một nam tu sĩ, đang dùng ánh mắt yêu dị nhìn thẳng vào hắn, sau đó giọng điệu tự cho là rất thân thiết nói với hắn: "Thật sự xin lỗi! Ta không nhìn thấy phía trước có người mới đụng phải đạo hữu. Vị đạo hữu này không sao chứ?"

Âm Tế Thiên bị người kia nhìn chằm chằm đến nỗi da đầu cũng run lên, không muốn gây sự nên nói: "Không sao!"

Tu sĩ yêu tu tiến lên một bước: "Ta thấy thân mình đạo hữu có vẻ không tốt lắm, sợ đụng đau ngươi, chi bằng để ta nhìn sơ một chút xem đạo hữu có sao không, nếu không thì ta băn khoăn lắm!"

Khóe mắt Âm Té Thiên giựt giựt, hắn không cho rằng tu sĩ yêu tu kia chỉ vì đụng phải một người mà cảm thấy băn khoăn. Bắc Sinh và Bắc Duy cũng thấy nam tu sĩ này không ổn, vội vàng bảo vệ Âm Tế Thiên ra phía sau. Vô Tịnh hai tay tạo thành chữ thập, đi đến phía trước bọn người Bắc Sinh nói, với tu sĩ yêu tu: "A di đà phật, người xuất gia sẽ không nói dối, sư thúc của bần tăng nếu đã nói không có chuyện thì tức là không có chuyện gì, tạ ơn thí chủ đã quan tâm!"

Tu sĩ yêu tu vẫn cười nói: "Vẫn nên để ta kiểm tra một lần thì trong lòng với có thể an tâm!"

Lời vừa dứt thì một cỗ linh khí cường đại nhanh chóng bao phủ cả ba người Vô Tịnh Bắc Sinh và Bắc Duy, nhất thời khiến cả ba người đều không thể động đậy. Vô Tịnh và Bắc Sinh Bắc Duy sắc mặt đại biến, Bắc Sinh cắn chặt răng rít ra tiếng: "Thiếu… Thiếu phu nhân, mau chạy đi!"

Nghe thấy thế, Âm Tế Thiên nhíu mày, không có ý định bỏ chạy mà muốn đứng lại đó xem xem tu sĩ yêu tu kia muốn làm gì. Lại nói, hiện tại hắn chỉ là người thường, sao có thể chạy trốn khỏi tu sĩ có tu vi cao hơn cả Vô Tịnh? Chi bằng giữ sức để nghĩ cách chạy trốn! Tu sĩ yêu tu đi đến trước mặt Âm Tế Thiên, khách khí nói: "Vị đạo hữu này, không cần lo lắng, ta chỉ xem xem thân thể ngươi có việc gì hay không thôi. Kiểm tra xong rồi sẽ lập tức rời đi, tuyệt đối không mảy may làm bị thương các ngươi!"

Âm Tế Thiên nhận ra tu sĩ yêu tu kia không nói dối, hơn nữa cũng không cần phải nói dối. Nếu như gã muốn mạng bọn họ, với gã mà nói thì nhẹ như lông hồng, không nhất thiết phải viện lý do gì để lại gần mình.

"Vậy đành nhờ vị đạo hữu này xem xong thì thả sư điệt và hộ vệ của bần tăng ra!"

Tu sĩ yêu tu sảng khoái đáp ứng: "Cái đó là đương nhiên!" Gã bước đến trước mặt Âm Tế Thiên, đầu tiên là ngửi ngửi người hắn. Trong mắt vị tu sĩ kia hiện lên vẻ hưng phấn, đôi môi màu tím đen không biết là do quá vui hay quá sợ hãi mà run rẩy không ngừng. Nháy mắt, trên mặt gã thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc, không khỏi vươn tay đến bụng của Âm Tế Thiên dò xét, sau đó nhanh rút tay về. Cuối cùng lại đánh giá một hồi, rồi ôm quyền nói với Âm Tế Thiên: "Quấy rầy!"

Tu sĩ yêu tu vừa xoay người đi thì linh áp cũng bị thu hồi lại, bọn người Vô Tịnh buông lỏng cơ thể, cả người ngã ngồi trên mặt đất. Bắc Sinh lau mồ hôi trên trán, thở dốc không ngừng: "Ta còn tưởng ta nhất định chết chắc!"

Bắc Duy cũng dùng ống tay áo lau mồ hôi, hỏi Âm Tế Thiên: "Thiếu phu nhân, hắn làm gì ngươi vậy?"

Âm Tế Thiên nhìn tên tu sĩ kia lắc lắc đầu đi đến chỗ nhóm yêu tu đang tụ tập. Tên yêu tu vừa rồi hành động giống y như Thôn Phách trước kia, là muốn nhìn xem hắn có tu vi hay không sao? Cách đó không xa, tên tu sĩ kia vừa trở lại với nhóm yêu tu đã bị bọn họ sôi nổi hỏi:

"Lão tổ, vị tu sĩ tu chân kia rốt cục là ai, vì sao chúng ta nhìn thấy hắn thì khí huyết trong cơ thể lại hưng phấn sôi trào. Tuy nhiên, toàn thân lại không ngừng run rẩy, thậm chí còn muốn quỳ xuống thần phục tên tu sĩ ấy!"

"Đúng vậy, ta cũng có cảm giác thế! Quá kỳ lạ! Mấy trăm năm nay ta chưa từng gặp chuyện lạ như vậy! Vừa rất hưng phấn nhưng lại rất sợ hãi, cảm giác quá mâu thuẫn!"

"Lão tổ, ngài không phải vừa mới xem tên tu sĩ kia sao? Trên người hắn có mang theo pháp bảo gì đó để khắc chế yêu tu chúng ta hay không? Nếu thật như vậy thì chúng ta thừa dịp Thú Triều giết chết hắn, sau đó hủy diệt pháp bảo kia!"

Lão tổ vội đưa tay ngăn cản người vừa muốn giết Âm Tế Thiên: "Đừng có hành động thiếu suy nghĩ!"

Gã nhăn mày: "Các người nói này đó, bổn tọa cũng giống vậy, nhưng có vẻ đó không phải vì pháp bảo!"

Nhóm yêu tu vừa nghe thì đồng loạt kinh ngạc nhìn lão tổ. Lão tổ bọn họ đã là cảnh giới đại Thừa, làm sao có thể thần phục một tên tu sĩ không tiếng tăm. Lão tổ bảo tất cả rời đi, chỉ để lại thân tín bên người.

"Lão tổ, tên tu sĩ kia rốt cục là ai?" Thiên Thuyết tò mò hỏi

Lão tổ nheo lại ánh mắt yêu dị, vẫn không ngừng nhìn chằm chằm vào Âm tế Thiên đang đi đi: "Đi bên người tên kia là đồ đệ của con lừa ngốc Tịch Lễ, mà hắn lại gọi tên tu sĩ kia là sư thúc, có thể thấy được tên tu sĩ đó là tăng lữ đời chữ Tịch. Về phần hai tên hộ vệ đi theo bên người thì dựa vào trang phục chắc chắn là người Bắc gia!"

Thiên Thuyết vừa nghe, lập tức nhớ lại tin đồn từ ba tháng trước, vội nói: "Ý lão tổ, vị tu sĩ kia là đệ tử đắc ý của Hư Không – Tịch Thiên?"

"Không tồi!" Lão tổ gật đầu: "Bổn tọa xem đan điền của hắn rất hỗn loạn, đúng là một người bị hủy linh căn!"

Thiên Thuyết liền không rõ: "Nếu là một phế nhân thì làm sao có thể..." Lão tổ nhìn Âm Tế Thiên đi về phía cửa thành, thở dài: "Đó cũng là điều khiến bổn tọa cảm thấy khó hiểu!"

Âm Tế Thiên đang đứng ở cửa thành, hoàn toàn không biết tên yêu tu kia sau khi trở về thì luôn mồm nói về hắn, giờ phút này hắn đang thắc mắc vì sao có nhiều tu sĩ chạy về phía tường thành như vậy.

"Bọn họ đang làm gì đó?"

Bắc Sinh giải thích cho hắn: "Thiếu phu nhân bọn họ đang quan sát động tĩnh của yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm"

Âm Tế Thiên nhướng mày, hắn nhớ rõ lúc cùng Vô Tịnh đến Bắc gia, từ Vạn Yêu Sâm Lâm sang biên thành phải phi hành hơn ngàn dặm, vậy mấy tên tu sĩ đứng trên tường thành có thể nhìn tới một nơi xa như vậy sao?"

Hắn đang định hỏi Bắc Sinh thì trên tường thành có một vị tu sĩ mặc áo trắng lo lắng hô: "Yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm trở nên xao động, chỉ sợ là muốn công thành!"

Tu sĩ đứng bên cạnh cũng nói: "Ta cũng nhìn thấy!"

"Kỳ quái! Vừa rồi yêu thú vẫn rất bình tĩnh, sau đó bỗng quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, cuối cùng giờ lại xao động lên?"

Trên thành xôn xao huyên náo, rất nhanh thú hút sự chú ý của các tu sĩ bên dưới, sôi nổi dùng pháp khí bay lên. Bắc Sinh và Bắc Duy nhanh chóng lôi kéo Âm Tế Thiên lùi sang một bên để tránh cho bị mấy tên tu sĩ đang chạy trốn đụng vào. Rất nhiều tu sĩ bay lên tường thành, lo lắng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Sau khi bọn họ nghe tu sĩ áo trắng nói qua tình huống, thì dùng thần thức đảo qua Vạn Yêu Sâm Lâm xem tình huống. Có một ngươi tu sĩ áo lam nói với tu sĩ áo trắng: "Trước hết đừng để mọi người hoảng hốt!"

Người đó vừa nói xong, thì tu sĩ mặc áo trắng rống lớn với mọi người ở phía sau tường thành: "Mọi người trước đừng hoảng hốt, tình huống cũng không nghiêm trọng như vậy đâu!"

Tu sĩ áo lam tiếp tục nói: "Yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm chỉ gào thét hưng phấn, không chạy về hướng Biên thành, có thể thấy được chúng nó chưa có ý định công thành. Hưng phấn gào thét có thể là nghênh đón yêu thú cấp cao."

Đám người nghe tu sĩ áo lam nói thì nhất thời thở phào một hơi. Âm Tế Thiên tò mò nhìn tu sĩ áo lam đứng trên tường thành hỏi: "Ngươi kia là ai mà sao tất cả đều nghe lời hắn nói vậy?"

102. Chương 102: Rất Nhớ Ngươi

Âm Tế Thiên tò mò nhìn người tu sĩ mặc áo lam đứng trên tường thành hỏi: "Người đó là ai mà sao tất cả mọi người đều nghe lời hắn nói?"

Bắc Sinh nhìn vị tu sĩ áo lam kia, hai mắt lòe lòe tỏa sáng: "Hắn là tiền bối Niếp Đĩnh, Ngự thú sư cấp chín duy nhất ở phía Tây. Tu sĩ nào muốn ký khế ước với yêu thú cấp tám trở lên thì đều nịnh bợ hắn, hiện giờ Thú Triều sắp tới, đương nhiên việc lớn nhỏ gì cũng phải nghe lời hắn!"

Không cần hỏi, chắc chắn Bắc Sinh cũng nằm trong số những người muốn nịnh bợ Niếp Đĩnh: "Nếu ngày nào đó Niếp Đĩnh tiền bối cho ta một con yêu thú cấp tám, dù ta có chết cũng không hối tiếc!"

"Không tiền đồ!" Âm Tế Thiên khinh bỉ trừng Bắc Sinh một cái, ai ngờ quay qua ngó thấy Bắc Duy cũng đang ngưỡng mộ nhìn tu sĩ áo lam. Vô Tịnh nhìn Niếp Đĩnh đứng trên tường thành, cảm khái nói: "Tuy bần tăng không có năng lực thuần phục yêu thú cấp tám nhưng vẫn muốn tìm Nhiếp Đĩnh tiền bối giúp bần tăng làm khế ước với yêu thú cấp tám!"

Bắc Sinh và Bắc Duy đồng loạt quay đầu nhìn về phía Vô Tịnh, trăm miệng một lời nói: "Bạn cùng chí hướng

()!"

Âm Tế Thiên vỗ bả vai Vô Tịnh: "Tịch Lễ sư huynh có một đồ đệ như ngươi, hắn có chết cũng không tiếc!"

Vô Tịnh: "…"

(Đoạn này có chơi chữ đấy, mà mạng lag quá vào baidu không nổi).

"Mọi người nhìn kìa! Là tứ đại gia tộc! Người của tứ đại gia tộc đến!" Có người đột nhiên hưng phấn hét lớn.

Âm Tế Thiên vừa quay đầu nhìn thì thấy từ phía chân trời xa xa có một đám người bay thẳng về hướng này, đông tựa một đàn kiến, che phân nửa bầu trời. Lúc đến càng gần, tứ đại gia tộc không phân biệt tộc trưởng hay là gia chủ, đều mặc phục sức giống với các đệ tử. Lăng gia mặc tím trắng, Bắc gia mặc đen trắng, Phong gia là xanh trắng, Hoa gia là đỏ trắng. Tứ đại gia tộc tựa như dải lụa bốn màu vắt trên bầu trời, đội ngũ xếp hàng chỉnh tề, khí thế hùng hồn, giống như thiên binh thiên tướng hạ phàm! Niếp Đĩnh đứng trên tường thành, vừa thấy tứ đại gia tộc đến, lập tức dẫn người ra nghênh đón.

"Không hổ là tứ đại gia tộc!" Có người cảm thán nói!

Có người lại khinh thường hừ một tiếng: "Chẳng qua là một đám người thích tỏ vẻ ta đây!"

Bắc Sinh hung hăng trừng mắt nhìn người kia, sau đó nói với Âm Tế Thiên: "Thiếu phu nhân, chúng ta đi tìm thiếu gia đi!"

Âm Tế Thiên nhìn đám người dần dần đáp xuống đất, có chút chần chừ. Hắn rất muốn nhanh nhanh đi tìm Bắc Minh, thế nhưng hắn biết thân thể mình sắp đột phá, nếu như theo Bắc Minh vào ở chung với Bắc gia, đến lúc ấy muốn tìm cơ hội để tránh đi thăng cấp lại càng khó! Ngay khi Âm Tế Thiên đang do dự, một bóng người giống như cơn gió, tách khỏi đám đông náo nhiệt mà phóng qua, tốc độ cực nhanh làm người

xung quanh chỉ kịp thấy một cái bóng đen. Đến khi Bắc Sinh và Bắc Duy kịp chú ý, thì người ấy đã vọt thẳng tới chỗ Âm Tế Thiên. Bọn họ cả kinh, cuống quít xoay người, lúc đang định rút kiếm ra đối phó thì nghe Âm Tế Thiên kinh ngạc hô: "Tiểu thí hài!"

Bắc Sinh và Bắc Duy nhìn rõ người tới, nhanh chóng thu lại tư thế lâm trận, cung kính gọi: "Dực Đồng thiếu gia!"

"A di đà phật!" Vô Tịnh đã sớm nhìn ra đó là Bắc Dực Đồng, cho nên không có ý định ngăn lại.

"Tiểu thí hài, làm sao ngươi tìm được ta vậy?" Thật sự Âm Tế Thiên khó mà tin được, một đám người đông đúc như vậy, tiểu thí hài lại có thể tìm được hắn chỉ trong thời gian ngắn ngủn. Bắc Dực Đồng liếc ngón cái đang đeo nhẫn không gian của Âm Tế Thiên, nghiêm mặt ngẩng đầu chất vấn Âm Tế Thiên: "Vì sao không đợi ta cùng nhau tới Biên thành?"

Âm Tế Thiên nghe tiểu thí hài hỏi, thì nhanh chóng phục hồi lại *** thần, vươn hai ngón tay nhéo tai nhóc, giận dữ nói: "Ngươi giải thích rõ ràng cho ta! Hai tháng nay đã chạy đi đâu hả?"

Bắc Dực Đồng mím môi không nói, vươn tay lôi kéo ống tay áo Âm Tế Thiên, ý bảo hắn ngồi xổm xuống. Âm Tế Thiên ngồi xổm xuống ngẩng đầu nghi hoặc nhìn nhóc: "Làm sao?"

Ánh mắt Bắc Dực Đồng xuyên qua tấm màn trắng của đấu lạp, bình tĩnh nhìn dung nhan giấu sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn từ nghiêm túc dần trở nên nhu hòa, giơ hai tay lên xoa má Âm Tế Thiên nhỏ giọng nỉ non: "Rất nhớ ngươi!"

Âm Tế Thiên ngớ cả người, không hiểu sao lại cảm thấy nhóc này rất giống Bắc Minh. Trước không nói đến việc khuôn mặt của Bắc Dực Đồng quá tương tự Bắc Minh, mà chỉ cần xem ánh mắt của tiểu thí hài khi nhìn hắn, giống như ngày đó Bắc Minh nhìn hắn trước khi bế quan, trong con ngươi tràn đầy bóng dáng của hắn, tựa hồ trên thế giới này chỉ có duy nhất một mình hắn. Bắc Dực Đồng nhân lúc Âm Tế Thiên xuất thần, đột nhiên đưa mặt kề sát vào, cúi đầu, cách một lớp khăn trắng, chuẩn xác không chệch đi đâu chạm nhẹ một cái lên môi hắn. Lúc ấy Âm Tế Thiên trợn tròn hai mắt, khó tin mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phóng lớn trước mắt mình, ngơ ngác thật lâu.

Bắc Duy và Bắc Sinh ở bên cạnh nhìn một màn kia, cũng trừng lớn hai mắt, nhìn thấy kẻ vây xem càng lúc càng nhiều thì gấp gáp xoay người, dùng thân thể ngăn trở tầm mắt của mọi người xung quanh. Vô Tịnh nhanh chóng nhắm lại hai mắt, không ngừng thì thầm: "A di đà phật, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn."

(Sagi: Voãi cả phi lễ chớ nhìn=]]])

Âm Tế Thiên nhanh chóng lấy lại *** thần đứng dậy. Hắn không bị ảo giác, tiểu thí hài hôn hắn? Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn Bắc Dực Đồng, thì phát hiện nhóc nghi hoặc ngó mình! Chẳng lẽ là do nhóc con cách một lớp che mặt nên hôn nhầm? Trong lòng Âm Tế Thiên không khỏi phức tạp! Hắn có thể giải thích là mình bị ảo giác, cũng có thể chống chế là tiểu thí hài hôn sai chỗ, thế nhưng tiểu thí hài nhìn hắn bằng ánh mắt nhìn người yêu thì nên giải thích như thế nào? Điều khiến cho hắn buồn bực hơn nữa là, bởi vì tiểu thí hài hôn môi hắn mà tim hắn cứ loạn cào cào lên. Thậm chí nhìn tiểu thí hài lại thấy thân ảnh Bắc Minh, Âm Tế Thiên thầm may mắn tiểu thí hài chỉ mới tám chín tuổi, không thể nhầm tiểu thí hài thành Bắc Minh được!

Hắn nhanh chóng vứt bỏ suy nghĩ kia, vội hỏi: "Ca ngươi đâu?"

Bắc Dực Đồng nghe hắn hỏi đến Bắc Minh thì đôi mắt xinh đẹp hơi sáng lên: "Y đang nghị sự với các trưởng lão!"

Âm Tế Thiên bất mãn nhăn mày! Tiểu thí hài chỉ là em trai mà vừa mới tới nơi đã chạy đi tìm hắn, còn kẻ mang tiếng là trượng phu lại đi với mấy lão già lo nghị sự! Bắc Dực Đồng dắt tay hắn nói: "Chúng ta đến sơn trang riêng của Bắc gia đi!"

Trong lúc Bắc Dực Đồng vươn tay dắt tay hắn thì hắn nhìn thấy trên cổ tay nhóc lộ ra cái vòng màu đen giống y như cái Bắc Minh đeo. Hắn im lặng tùy ý Bắc Dực Đồng lôi kéo mình, đồng thời âm thầm đánh giá cái vòng màu đen kia. Âm Tế Thiên phát hiện chất liệu của cái vòng không phải bằng ngọc, hình như là dùng nhung tơ màu đen bện lại thành cái vòng, nhưng mà nhìn kỹ độ phản quang của nó thì lại không

giống nhung tơ phổ thông, ngược lại tựa như tóc người. Hắn tựa hồ nghĩ tới cái gì, phút chốc nheo lại mắt, thầm nghĩ: 'Chẳng nhẽ lấy tóc hắn bện thành vòng tay?'

Rất nhanh Âm Tế Thiên đã tự phủ định!

Nếu như Bắc Minh dùng tóc hắn bện lại làm vòng tay thì cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng mà tiểu thí hài cũng lấy tóc hắn bện thành vòng thì lại khiến người ta cảm thấy kỳ lạ! Âm Tế Thiên nghĩ. chắc là hắn nhìn nhầm. Có lẽ vòng tay này không phải do tóc bện thành, mà cứ cho là bện từ tóc thì cũng là dùng tóc của vợ nhóc bện thành!

Âm tế Thiên nghĩ đến đây lại không khỏi nghĩ đến chuyện hắn vào Bắc gia đã ba tháng mà còn chưa nhìn thấy tiểu tức phụ của tiểu thí hài!

"Tiểu thí hài, ngươi dùng tóc của tức phụ bện thành sao?"

Thân mình Bắc Dực Đồng hơi ngừng lại: "Đúng! Hắn giống ngươi, rời đi sớm hơn so với người Bắc gia!"

Âm Tế Thiên sửng sốt, kỳ quái nhìn hắn: "Vậy sao nhóc không tìm nàng?"(Nàng và hắn đồng âm là wo)

"Hắn sẽ đến sơn trang riêng của Bắc gia!"

Âm Tế Thiên cười nói: "Đợi khi đến đó thì nhóc giới thiệu nàng cho ta nhé!"

Bắc Dực Đồng im lặng! Âm Tế Thiên đợi mãi mà nhóc không nói gì, lại đột nhiên lại nhớ tới lời mấy đệ tử Thú viên nói hôm trước.

"Tiểu thí hài, ngươi…"

Vừa định hỏi, chắc không phải tiểu thí hài là con của Bắc Minh đấy chứ, thì dưới chân hiện lên ánh sáng xanh, một trận pháp bỗng thoáng ẩn hiện. Có người hô nhỏ một tiếng: "Là truyền tống trận! Mọi người mau tránh ra!"

Bắc Dực Đồng lập tức lôi kéo Âm Tế Thiên đi ra ngoài trận pháp! Ánh sáng xanh phát ra quang mang càng ngày càng rõ, cho đến khi quang mang tắt đi thì mới dần dần hồi phục lại màu xanh nhạt ôn hòa. Chỉ chốc lát sau, bên trong trận pháp xuất hiện mấy thân ảnh. Có người kinh hỉ kêu lên: "Là đệ tử Thuần Trần phái!"

Ánh mắt Bắc Dực Đồng chợt lóe, nhanh chóng lấy đấu lạp từ nhẫn không gian ra, đội lên đầu! Tiếp theo, người đi ra khỏi trận pháp càng lúc càng nhiều, từ mười biến thành trăm, từ trăm biến ngàn, đệ tử Thuần Trần phái đi ra khỏi thì đứng xếp hàng một bên trận pháp, có lẽ nghênh đón chưởng môn và các trưởng lão. Âm Tế Thiên nhìn một đám người tiếp nối tiếp nối không dứt, nghi hoặc hỏi Vô Tịnh: "Lúc ngươi đưa ta đến Nam bộ, sao không trực tiếp dùng trận pháp? Hại ta chịu tội vài ngày liền!"

Vô Tịnh giải thích: "Sư thúc, muốn mở được trận pháp thì tốn rất nhiều linh thạch!"

Âm Tế Thiên trợn lớn mắt, thật sự là bội phục tính tình chất phác thành thật của Vô Tịnh: "Sao ngươi không đến tìm Hoành trưởng lão đòi linh thạch? Nếu cảm thấy ngại thì có thể coi đó như là hóa duyên!"

Vô Tịnh: "…"

"Trưởng lão Thuần Trần phái đi ra!" Có người đột nhiên kích động hô!

Âm Tế Thiên nhìn về phía trước, chỉ thấy mười mấy tu sĩ tiên phong đạo cốt từ trận pháp đi ra. Trong nhóm người này chỉ có một vị nữ tu sĩ, ước chừng khoảng hơn kém hai mươi lăm tuổi, dung mạo thiên hương quốc diễm, xinh đẹp khó tả, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra khí thế uy nghiêm, khiến người ta có cảm giác khó gần. Âm Tế Thiên tỉ mỉ nhìn phát hiện vị nữ tu sĩ đó giống giống Bắc Minh. Hắn cúi đầu nhìn của Bắc Dực Đồng, lại chuyển sang bên kia, hỏi: "Đó là mẹ ngươi à?"

Hắn vừa nói xong thì lập tức cảm thấy đầu ngón tay đau nhói. Âm Tế Thiên thấy Bắc Dực Đồng đang siết chặt ngón tay hắn, khẽ hỏi: "Chẳng lẽ không phải?"

"Không có!" Bắc Dực Đồng thản nhiên nói. Âm Tế Thiên nhẹ nhàng thở ra một hơn, may mắn không phải con của Bắc Minh. Nhưng mà cũng không đúng! Nếu tiểu thí hài thừa nhận Huyền Ngọc trưởng lão là mẹ

của nhóc, vậy tại sao không nghe thấy chuyện Huyền Ngọc trưởng lão bị mất cảnh giới. Chẳng lẽ do tin tức bị phong tỏa, cho nên mọi người cũng không biết chuyện này?

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Dực Đồng, tiểu thí hài thấy Huyền Ngọc trưởng lão xuất hiện mà phản ứng vẫn lạnh lùng, một chút cũng không giống như nhìn thấy mẹ, ngược lại còn cứ như là đang nhìn một người không quen biết. Còn có, lúc nhóc nhìn thấy đệ tử Thuần Trần bước ra thì ngay lập tức đã đội đấu lạp lên, như là sợ bị bọn họ nhận mặt. Hắn nhớ rõ hai tháng trước, khi gặp Hiên Viên Duật ở khách ***, tiểu thí hài cũng không có ý định để Hiên Viên Duật biết nhóc là ai. Âm Tế Thiên càng lúc càng cảm thấy Bắc Dực Đồng kỳ lạ, đồng thời phát hiện ra, mình chẳng biết gì về nhóc, điều này khiến hắn thêm hạ quyết tâm tìm hiểu Bắc Dực Đồng.

Hắn nhớ rõ lần đầu nhìn thấy tiểu thí hài là buổi sáng ngày thứ hai sau khi thành thân với Bắc Minh, tiểu thí hài nằm ngay cạnh hắn, sau đó biết hắn không đồng ý hôn sự này cho nên tức giận rời đi.

Lần thứ hai gặp lại là vào ban đêm, tiểu thí hài thở phì phì đi vào phòng hắn, vì hắn không quan tâm đến Bắc Minh nên đã cắn vào môi hắn, lúc ấy hắn đã cảm thấy đứa nhỏ này rất cổ quái.

Lần thứ ba là khi nhóc dẫn hắn đi Đậu Hoa thôn mua đồ ăn, lần thứ tư, thứ năm, thứ sáu…

Rất nhanh, Âm Tế Thiên nhận ra một chuyện… từ khi hắn biết Bắc Minh và tiểu thí hài cho tới nay thì chưa từng thấy hai người cùng xuất hiện trước mặt hắn. Hơn nữa, tiểu thí hài thường xuất hiện ở Minh Thăng viện sau khi thân thể Bắc Minh phát bệnh, còn có mỗi khi hắn trêu chọc người ngoài, thì thái độ của tiểu thí hài đối với hắn cứ như là người chồng bị vợ cắm sừng vậy!

Âm Tế Thiên càng nghĩ lại càng cảm thấy có cái gì đó sắp sửa bật ra khỏi đầu hắn!

103. Chương 103: Ngươi Càng Xinh Đẹp

"Tịch Thiên, chúng ta đi!" Đột nhiên Bắc Dực Đồng trầm giọng nói.

Lúc này, Âm Tế Thiên mới dứt ra khỏi suy nghĩ của mình, đáp án sắp bật ra khỏi đầu lập tức bị đánh bay đi mất. Cả ba người còn chưa thực sự phục hồi lại *** thần đã bị Bắc Dực Đồng kéo lên pháp khí bay nhanh rời đi. Âm Tế Thiên cảm giác hình như Bắc Dực Đồng không vui vẻ, chẳng biết nhóc hoảng thần vì chuyện gì! Hắn tò mò nhìn lại thì thấy Huyền Ngọc trưởng lão đang nói chuyện với Hiên Viên Duật không biết mới chui từ đâu ra, hai người đều cười cười, không khí bao quanh cũng rất hòa thuận. Nếu không phải bề ngoài của Huyền Ngọc trưởng lão nhìn rất trẻ, chắc Âm Tế Thiên sẽ hiểu lầm Huyền Ngọc trưởng lão và Hiên Viên Duật là hai mẹ con mất. Âm Tế Thiên quay đầu nhìn Bắc Dực Đồng nghĩ thầm, tiểu thí hài tức giận không phải là do ghen tị với cảnh tượng kia đó chứ?

Bắc Dực Đồng dừng lại ở cửa lớn sơn trang riêng của Bắc gia, Bắc Đẩu đứng canh giữ bên ngoài, vội vàng đến đón. Hắn nhìn thoáng qua Âm Tế Thiên, sau đó nói với Bắc Dực Đồng: "Tiểu thiếu gia, phòng ở đã chuẩn bị tốt rồi ạ!"

"Dẫn đường!" Bắc Dực Đồng không bỏ đấu lạp xuống, trực tiếp lôi kéo Âm Tế Thiên theo sau Bắc Đẩu đi vào tiểu viện tử ở hậu viện. Vừa đi vào đã nghe thấy tiếng cười thoải mái: "Bần tăng vì lo lắng Tịch Thiên, cho nên nhân dịp Thú Triều thì sẵn đến phía Nam thăm Tịch Thiên. Ai ngờ không chỉ Thú Triều xảy ra sớm mà yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm lại toàn bộ chạy về phía Nam, vừa lúc bần tăng có thể ở đây chờ nhóm người sư bá!"

Là tiếng của Tịch Thiện! Âm Tế Thiên ngẩn ra, vùng ra khỏi cái nắm tay của Bắc Dực Đồng chạy về phía đại sảnh.

"Tịch Thiên, hắn…"

Bắc Vũ Hoành đang định nói vài chuyện về Tịch Thiên thì nhìn thấy Âm Tế Thiên vừa chạy vào, gỡ đấu lạp xuống, khẽ cười một tiếng: "Tịch Thiên đã trở lại!"

"Tịch Thiện sư huynh!" Âm Tế Thiên vừa vào cửa liền gọi hòa thượng cường tráng đang ngồi ở bên người Bắc Vũ Hoành. Tịch Thiện vừa nhìn thấy Âm Tế Thiên vào cửa thì ánh mắt đỏ lên vội vàng đứng dậy đi về phía Âm Tế Thiên, sau đó ôm hắn nghẹn ngào gọi: "Tịch Thiên!"

Bắc Vũ Hoành cũng đứng dậy nói: "Vậy ta không quấy rầy hai sư huynh đệ gặp nhau!"

Ông đi tới cửa vỗ vỗ vai Bắc Dực Đồng ý bảo để cho Tịch Thiện chút không gian để nói chuyên. Cửa phòng vừa đóng lại thì Âm Tế Thiên lập tức đẩy Tịch Thiện đang kích động ra, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, tự rót cho mình một chén trà, thản nhiên nói: "Sư huynh có muốn nói chuyện đưa hạ lễ cho Bắc Vũ Hoành không?"

Hắn sốt ruột chạy vào cũng không phải là để ôn chuyện với Tịch Thiện. Tịch Thiện nhanh chóng lau khóe mắt hơi ướt, sau đó ấp úng mãi không nói ra được lý do, trong lòng không ngừng ảo não vì sao lại quên đi chuyện này!

"Sư huynh cũng không rõ ràng lắm, chi bằng ngươi chờ Trụ Trì sư đệ đến thì hỏi hắn!" Tịch Thiện vội vàng đem củ khoai nóng ném cho Tịch Lễ đang vắng mặt.

"Sư huynh, tại sao không nói là sư phụ đáp ứng chuyện Bắc gia cầu thân?"

Kỳ thật Âm Tế Thiên cũng chẳng trách Tịch Thiện, cho dù là Vô Tịnh không nói với hắn chuyện Hư Không đáp ứng hôn sự thì hắn cũng không trách Tịch Thiện, dù sao trước khi đến Nam bộ thì Tịch Thiện cũng đã nhắc nhở hắn không được đáp ứng bất cứ điều gì mà Tịch Lễ nói.

Tịch Thiên nháy mắt xìu mặt xuống: "Sư đệ ngươi biết rồi à?"

Âm Tế Thiên nhàn nhạt ừ một tiếng. Tịch Thiện nhanh chóng giải thích: "Ta nghĩ sư phụ nhất định có nỗi khổ hoặc là có lý do bất đắc dĩ, sư đệ ngươi không nên trách sư phụ!"

Âm Tế Thiên uống một ngụm nước trà: "Sư huynh, thực ra sư đệ chỉ muốn biết khi nào sư phụ xuất quan mà thôi!"

Hiện tại hắn chỉ cần biết khi nào Hư Không xuất quan, sau đó hỏi lão cho rõ sự tình. Tuy bây giờ hắn không còn bài xích Bắc Minh, nhưng có một số việc nhất định phải làm rõ không thể cứ để nói mập mờ mãi được! Nhắc tới Hư Không, ánh mắt Tịch Thiện sáng lên: "Cái đó, sư phụ nói sẽ xuất quan trước khi có Thú Triều, hẳn là đã xuất quan được vài ngày rồi. Hiện giờ sư bá còn chưa tới Nam bộ, chỉ sợ là phải chờ sư phụ xuất quan thì mới đến đây!"

Âm Tế Thiên nghe thấy Hư Không sẽ tham dự Thú Triều thì trong lòng hơi kích động. Biết được thời gian Hư Không xuất quan, sắc mặt của hắn tốt hơn rất nhiều,lập tức rót cho Tịch Thiện một chén trà.

Tịch Thiện biết hắn không trách mình thì gương mặt lại nở nụ cười, bưng chén trà Âm Tế Thiên rót cho mình uống một hơi nói: "Sư đệ, ngươi sao lại học cô nương điểm chu sa chí ở trán?"

Âm Tế Thiên suýt nữa bị câu hỏi này của Tịch Thiện làm cho hộc máu, tức giận lườm hắn một cái: "Ngươi cảm thấy chu sa chí này là vẽ ra được sao?"

Tịch Thiên nghiêm túc nhìn: "Quả thật không giống như vẽ lên, chẳng nhẽ là dính lên sao?"

"Cái này…"

Âm Tế Thiên phát cáu, cũng không biết nên giải thích như thế nào, nếu như nói lúc mình xuyên tới đây nó đã thấy rồi, thì nhất định sẽ bị Tịch Thiện hỏi một tràng, chi bằng cứ để Tịch Thiện hiểu lầm như vậy! Vì thế hắn nhanh chóng nói cho qua: "Đúng! Là dính lên đó!"

Tịch Thiện tò mò hỏi: "Chẳng nhẽ là tập tục tân hôn của Bắc gia?" Âm Tế Thiên cắn răng nói theo: "Đúng! Là tập tục của Bắc gia!"

Tịnh Thiện nghĩ nghĩ, than nhẹ một tiếng: "Nhưng mà ta nhớ rõ lúc ngươi ở Thạch Bích cũng có cái chu sa chí này mà"

Âm Tế Thiên không chút nghĩ ngợi nói: "Ngươi nhớ lầm rồi!"

Tịch Thiện thoải mái mỉm cười: "Sau khi sư đệ dính nốt chu sa chí này lại càng đẹp!"

Âm Tế Thiên tức giận lườm Tịch Thiện một cái, thật sự không muốn tiếp tục nói về nốt chu sa chí nữa. Đúng lúc này, cửa phòng bị gõ, sau đó có người đứng ở bên ngoài nói: "Thiếu phu nhân, ta là Bắc Sinh!"

“Tiến vào!”

Bắc Sinh được Âm Tế Thiên cho phép thì vội vàng đẩy cửa vào, đầu tiên là thỉnh lễ Tịch Thiện, sau đó nói với Âm Tế Thiên: “Thiếu phu nhân, có người của phái Thuần Trần tới truyền lời là Huyền Ngọc trưởng lão muốn gặp mặt thiếu phu nhân!”

“Huyền Ngọc trưởng lão?” Âm Tế Thiên nhăn chặt mày. Mẹ của Bắc Minh không phải vừa tới Biên thành sao? Vì sao lại muốn gặp hắn liền?

“Đúng vậy! Hiện tại đệ tử của Thuần Trần phái đang đợi thiếu phu nhân ở đại sảnh!” Bắc Sinh tựa hồ nhớ đến cái gì, lại tiếp tục nói: “Hoành trưởng lão nói, nếu thiếu phu nhân không muốn đi thì không đi cũng được!”

Âm Tế Thiên mơ mơ hồ hồ cảm thấy Huyền Ngọc trưởng lão không chỉ đơn giản muốn gặp hắn một lần, thế nhưng hắn cũng không thể giống như lời Bắc Vũ Hoành không muốn đi thì không đi, người đó dù sao cũng là mẹ của Bắc Minh, không nhìn mặt tăng thì cũng phải nhìn mặt phật.

“Huyền Ngọc trưởng lão chỉ muốn gặp mỗi ta thôi sao?”

“Đúng vậy!”

Sau đó lại hỏi: “Bắc Minh đâu?”

Trên mặt Bắc Sinh hiện lên vẻ chần chừ: “Minh thiếu gia hình như không ở trong phủ!”

Tịch Thiện cũng lộ ra vẻ lo lắng: “Huyền Ngọc trưởng lão rất khó ứng đối, Tịch Thiên ngươi không nên đi!”

Âm Tế Thiên gật gật đầu, theo Bắc Sinh đi vào đại sảnh thì nhìn thấy hai tên đệ tử Thuần Trần phái ngồi trên ghế dựa, quy củ uống trà, vừa thấy Âm Tế Thiên đi ra thì lập tức đứng dậy cung kính hỏi: “Nói vậy vị sư phụ này là đạo lữ của Minh sư huynh sao?”

Bắc Vũ Hoành ôn hòa cười giới thiệu Âm Tế Thiên: “Bọn họ là đệ tử của Huyền Ngọc trưởng lão, vị bên trái là Thanh Thư, bên phải là Thanh Hải. Ngày thường vẫn luôn phụng dưỡng Huyền Ngọc Trưởng lão!”

Âm Tế Thiên hiểu được dụng ý trong câu nói cuối của Bắc Vũ Hoành, gật đầu: “Bần tăng gặp qua hai vị thí chủ!”

Bắc Vũ Hoành vỗ vỗ vai hắn nói: “Chờ Minh nhi trở về, ta sẽ bảo nó đến Thuần Trần phái đón ngươi!”

Âm Tế Thiên gật đầu. Thanh Thư và Thanh Hải nói lời từ biệt với Bắc Vũ Hoành xong thì mang theo Âm Tế Thiên rời đi sơn trang Bắc gia. Người mới chỉ ngồi lên pháp khí bay lên không trung, Âm Tế Thiên thấy Thanh Hải liếc mắt xem thường hắn, vào lúc này thì sự lễ phép trong đại sảnh kia đã bay đi đấu hết.

“Đến cả pháp khí cũng không điều khiển được, thật đúng là một phế vật!”

“Thanh Hải!” Thanh Thư cảnh cáo gọi.

Thanh Hải hừ nhẹ một tiếng, quay đầu không nói câu nào. Ba người đi vào phủ đệ ở tạm của Thuần Trần phái, đi vào đại môn lập tức thu hút rất nhiều sự chú ý, đại viện vốn yên tĩnh đột nhiên trở nên ồn ào.

“Nhìn, tiểu hòa thượng kia không phải là đạo lữ của Minh sư huynh đó chứ?”

“Cái này còn phải nói sao? Ngươi xem người đi bên cạnh hắn là Thanh Hải sư huynh và Thanh Thư sư huynh. Hai người bọn họ được Huyền Ngọc trưởng lão đi mời từ bên Bắc gia sang đó!”

“Ta nghe Thanh Phong sư huynh nói, hòa thượng kia là bị hủy linh căn, hiện giờ là một tên phế vật không thể tu luyện!”

“Đúng vậy, bởi vì một phế vật cho nên trước đó vài ngày, Huyền Ngọc trưởng lão mới giận dữ vì Minh sư huynh đột nhiên lập gia đình!”

“Đương nhiên là giận rồi, Huyền Ngọc trưởng lão vốn nhắm đối tượng là Hiên Viên sư huynh. Năm đó, có không biết bao nhiêu người hâm mộ Huyền Ngọc trưởng lão, hiện giờ…”

Thanh Hải nghe được tiếng các đệ tử trong phái đang thảo luận lạnh lùng hừ một tiếng: "Đi cùng một chỗ với hắn thôi cũng cảm thấy mất mặt xấu hổ!"

Sau đó hắn cố ý đi cách xa Âm Tế Thiên khoảng một trượng

104. Chương 104: Sớm Tấn Chức Cảnh Giới

Đối với chuyện bị châm biếm, đùa cợt, khinh miệt thì Âm Tế Thiên nghe mãi cũng thành quen, thậm chí khi nhìn thấy hành động của Thanh Hải cũng chỉ nhăn mày lại. Thanh Thư và Thanh Hải đưa Âm Tế Thiên đến một viện tử nhỏ, sau đó chỉ nói một câu là Huyền Ngọc trưởng lão đang nghị sự rồi bỏ lại hắn đi mất. Âm Tế Thiên cười nhạo một tiếng, bọn họ vừa không mời hắn vào trong ngồi, cũng không bưng trà rót nước cho hắn, rõ ràng là muốn làm khó hắn hoặc khiến hắn xấu hổ. Hắn đánh giá cái sân trống trơn, cửa và cửa sổ phía trước mặt đều bị khóa chặt, cửa lớn ở đằng sau lúc bọn Thanh Hải rời đi cũng bị khóa lại, hiện tại cái sân này không khác nào cái nhà giam lộ thiên.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nói rất nhỏ. Hai tai Âm Tế Thiên động đậy, thử nghe xem ngoài phòng có động tĩnh gì không, chỉ thấy có người nói: "Sư huynh, tuy rằng sư phụ không có bảo chúng ta phá hắn, nhưng trong lời nói cũng ám chỉ chúng ta không cần phải đối tốt với hắn, huynh nói chúng ta trêu hắn như thế nào mới hả hê!"

Âm Tế Thiên nghe ra được là tiếng của Thanh Hải. Hắn nhăn mày lại, hắn biết Huyền Ngọc trưởng lão cũng không chỉ đơn giản muốn gặp hắn, thì ra là còn nhân cơ hội muốn hạ nhục hắn. Trong lòng Âm Tế thiên cảm thấy kỳ quái, nếu vị cao nhân kia nói với Bắc Vũ Hoành rằng hắn và Bắc Minh nhất định sẽ dây dưa với nhau, vì sao Huyền Ngọc trưởng lão còn muốn để cho Hiên Viên Duật trở thành đạo lữ của Bắc Minh? Chẳng nhẽ vị cao nhân kia không nói chuyện này với Huyền Ngọc trưởng lão và Bắc Vũ Hoành cũng không nói cho bà biết quẻ bói đó hay sao?

"Trước chúng ta dùng khế ước thú dọa hắn đã, sau đó…"

Âm Tế Thiên nhận ra đây là tiếng của Thanh Phong, nhướng mày cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới Thanh Phong cũng tham gia vào. Thanh Bảo nghe thế thì ngăn lại: "Không được! Hiện giờ đang là Thú Triều, không thể thả khế ước thú, nếu không chúng sẽ chịu ảnh hưởng của Thú Triều…"

"Đúng! Vậy mà ta lại quên mất!"

Thanh Phong ảo não nói, sau đó nghĩ tới cái gì thì lại hưng phấn nói tiếp: "Nếu không thì chúng ta dùng phù chú vậy, dù sao hiện tại hắn cũng chỉ là một phàm nhân, tùy ý trêu cợt hắn cũng có thể khiến hắn rớt nửa cái mạng!"

"Được! Cứ làm vậy đi!"

Âm Tế Thiên đang nghĩ tới làm thế nào để tránh né đùa bỡn của bọn họ, thì nhìn thấy hơn mười trương phù chú bay vào sân.

"Khiên ty phàn đẳng!" Thanh Phong thì thầm. Âm Tế Thiên thấy một phù chú bay lên rồi rơi xuống mặt đất, ngay sau đó thì phóng ra rất nhiều dây mây màu xanh phóng tới chỗ Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên nhanh nhẹn đẩy cửa vào phòng trong trốn, tuy nhiên dây mây vẫn bám riết lấy, đuổi sát theo sau. Mấy người đứng ở ngoài cửa khẽ khẽ cười trộm.

"Sư huynh, bị dây mây kia quấn vào người thì tên phế vật đó có vào nhà rồi cũng không trốn được!"

Trong phòng, toàn thân Âm Tế Thiên bị dây mây bao chặt lại, lúc này cả người giống như cái kén tằm, chỉ thiếu cái đầu hắn nữa thôi. Vốn là dây mây đang quây chặt hắn thì bỗng nhiên buông lỏng ra rồi biến mất không còn tăm hơi, những sợi đang đuổi tới cũng nháy mắt bốc cháy hóa thành tro tàn. Âm Tế Thiên mở ra hai tay, kinh ngạc nhìn một màn này. Chẳng nhẽ Thanh Phong đột nhiên tốt bụng cho nên đốt bỏ dây mây?

Bất chợt, Âm Tế Thiên nhận thấy một lực lượng khó hiểu đang dấy lên trong người hắn, hình như là thời gian đột phá cảnh giới tới sớm! Hắn âm thầm cả kinh, sao có thể như vậy được?

Âm Tế Thiên nhìn đống tro tàn, hắn đoán rằng do con người sử dụng linh lực thôi thúc phù chú, từ đó phù chú dùng linh lực tạo ra dây mây giả, cho nên dây mây biến mất là bởi vì thân thể hắn hút đi linh lực của nó, dẫn đến sự biến đổi khác thường này. Nghĩ thế, hắn nhanh chóng ngồi xuống áp chế lực lượng hưng phấn kia.

Bên ngoài sân, Thanh Phong nhăn lại mày, làm động tác niệm chú, nghi hoặc nói: "Kỳ quái, vì sao lại không có phản ứng?"

Thanh Bảo vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Thanh Phòng kỳ quái nói: "Phù chú của ta thế nhưng không có bất cứ phản ứng nào cả!"

Thanh Bảo và Thanh Hải liếc nhau, nói: "Hay thử bùa của ta đi!"

Thanh Bảo làm động tác niệm chú, lẩm bẩm: "Ngũ Lôi Hiệu Lệnh!"

Thần sắc Thanh Hải biến đổi: "Sao ngươi lại dùng Ngũ Lôi Hiệu Lệnh? Ngươi muốn đánh chết cả người trong thành chắc? Không được, ngươi không được dùng phù chú này, nếu không ta cũng không biết nói như thế nào với sư phụ!"

Thanh Bảo nhanh chóng nói: "Sư huynh, ngươi đừng lo lắng, ta chưa bao giờ sử dụng Ngũ Lôi Hiệu Lệnh thành công, đả thương đệ tử Luyện Khí tầng năm còn khó nữa mà!"

Thanh Hải lúc này mới thoáng yên tâm! Khóe miệng Thanh Phong gợi lên vẻ cười thâm ý. Hắn và Thanh Bảo cùng nhau tu luyện từ nhỏ, đối với khả năng của Thanh Bảo rõ như lòng bàn tay. Ngũ Lôi Hiệu Lệnh chính là phù chú mà Thanh Bảo đắc ý nhất, mười lăm năm qua, chế tác phù chú Ngũ Lôi Hiệu Lệnh chưa bao giờ thất bại, vào lúc này làm sao lại có thể xuất hiện chuyện hỏng hóc chứ.

Ở trong phòng Âm Tế Thiên vừa mới áp chế lực lượng trong cơ thế xuống thì nghe thấy tiếng đùng đùng. Hắn vừa ngẩng đầu thì thấy một cái phù chú đang bay vòng vòng trên đầu mình, đồng thời hiện lên những tia sét nho nhỏ. Đột nhiên từ phù chú bắn ra một tia lôi điện màu xanh đánh tới Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên cả kinh, nhanh chóng lăn một vòng sang bên cạnh, 'uỳnh' một tiếng thật lớn, nổ ra một cái hố nhỏ ở trên mặt đất. Ở bên ngoài Thanh Phong và Thanh Bảo nghe được tiếng nổ, vội che miệng cười. Thanh Hải nhíu mày: "Luôn thất bại là sao? Tiếng vang lớn như vậy!"

Thanh Bảo nhanh chóng nín lại tiếng cười giải thích: "Tục ngữ nói, rắm lớn thì không thối, rắm không tiếng mới thối. Ngũ Lôi của ta tiếng lớn nhưng uy lực không lớn!"

"Thật vậy?"

Thanh Bảo và Thanh Phong sợ hắn không tin cho nên ra sức gật đầu. Trong phòng, Âm Tế Thiên liên tục tránh thoát mấy lần sấm đánh. Ngoài sân, Thanh Bảo mấy lần không đánh trúng Âm Tế Thiên thì vừa tức vừa vội, thừa dịp Thanh Hải không chú ý thì niệm Ngũ Lôi Hiệu Lệnh mạnh nhất. Trong phòng, phù chú xoay càng lúc càng nhanh, tia sấm cũng xoay càng ngày càng mạnh. Âm Tế Thiên cảm thấy không ổn, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, bóng người nhanh như gió xẹt qua, ngay sau đó người đã bật cửa bay ra ngoài phù chú cũng đuổi theo. Cùng lúc này, trung tâm phù chú bắn ra hơn trăm tia sét màu lam đánh mạnh về phía Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên lợi dụng sự nhanh nhẹn của thân thể, phóng một cái trốn lại trong phòng. Bất quá, lúc tới gần phòng vẫn bị một tia bắn trúng, bất quá bị sấm sét đánh vào nhưng cũng không có đau đớn lắm vì hắn đã hấp thu linh lực trong đó rồi. Âm Tế Thiên lại cảm thấy lực lượng trong cơ thể hưng phấn quay cuồng, càng ngày càng rục rịch mạnh mẽ. Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, hắn nghĩ hắn sẽ tấn chức trong một hai ngày này, so với trong dự đoán sớm hơn đến năm ngày. Tất cả đều là nhờ công lao của bọn người Thanh Bảo. Âm Tế Thiên nghĩ, hắn nhất định phải cảm tạ bọn họ thật tốt, thật tốt!

Nhưng có một điều khiến hắn thấy rất buồn bực, mấy tháng qua thân thể hắn chưa bao giờ phát sinh chuyện hấp thụ linh lực. Hiện giờ lại đột nhiên phát sinh ra chuyện như vậy, có phải là do cỗ lực lượng trong cơ thể kia nóng lòng muốn đột phá ra cho nên mới có thể mạnh mẽ hút linh lực của người khác?

Ngoài sân, Thanh Phong hưng phấn hỏi: "Sao? Đánh trúng chưa?"

Thanh Bảo không chắc chắn lắm nói: "Hình như đánh trúng!"

Thanh Hải ở bên cạnh thì thầm tự nói: "Tiếng sấm cũng quá lớn đi!"

Nếu không phải hắn bố trí tốt trận pháp thì sợ là mọi người đã kéo tới sân rồi!

"Ta thử lại phù chú khác!" Thanh Phong nói. Thanh Hải nhanh chóng ngăn chặn động tác của Thanh Phong, sau đó lắc đầu, hắn há miệng thở dốc không tiếng động nói: "Thử lại thì sẽ hại chết người!"

Thanh Phong không cam lòng mà thả tay xuống. Thanh Hải vẫn cảm thấy tiếng sấm kia quá lớn, rất không bình thường, vội vàng đứng dậy chạy vọt tới đại môn. Mở ra cửa lớn, thì nhìn thấy trong viện bị sấm đánh mà tạo thành vài cái hố to. Thanh Hải cảm thấy kinh hãi quay ngoắt đầu chất vấn Thanh Bảo: "Ngươi không phải nói ngươi triệu lệnh Ngũ Lôi Hiệu Lệnh luôn thất bại sao? Hiện tại ngươi giải thích thế nào?"

Thanh Bảo nói dối: "Ta cũng không nghĩ tới hiệu quả của phù chú thất bại cũng mạnh như vậy!"

"Ngươi hại chết người rồi thì ta xem ngươi giải thích thế nào với Hư Không trưởng lão và Huyền Ngọc trưởng lão!" Thanh Hải bỏ lại những lời này, bật người chạy vọt vào trong nhà. Sắc mặt Thanh Bảo đại biến, hắn chỉ nghĩ tới sửa lưng tên xú hòa thượng kia một chút cũng chưa nghĩ đến Hư Không trưởng lão và Huyền Ngọc trưởng lão. Sắc mặt Thanh Phong cũng trắng bệch, sau đó vỗ vỗ vai Thanh Bảo nói: "Đừng lo lắng, ngươi nhìn xem, trong viện đâu có nhìn thấy tên xú hòa thượng kia đâu, Ngũ Lôi Hiệu Lệnh của người chắc hẳn cũng không có đánh trúng hắn!"

Thanh Hải vọt tới trong phòng nhìn thấy Âm Tế Thiên vẫn an toàn ngồi ở dưới đất, lập tức thở hắt ra một hơi, sau đó dùng chân đá đá Âm Tế Thiên: "Xú hòa thượng, ngươi không sao chứ?"

Thanh Phong và Thanh Bảo đi tới cửa, nhìn thấy Âm Tế Thiên bình an vô sự ngồi dưới đất, cũng theo đó mà thở ra. Hai người liếc nhau, phi thường ăn ý mà lại sinh ta ý nghĩ trêu chọc, tiếp đó đồng thời đi đến chỗ Âm Tế Thiên. Ngay lúc bọn họ chỉ cách Âm Tế Thiên còn năm bước, đột nhiên một cái bóng đen từ túi Càn Khôn của Âm Tế Thiên bay vụt ra, dừng lại chỗ trống trong phòng, hóa thành hình thú.

Ba người Thanh Hải trợn mắt há mồm nhìn Hắc Độc Báo cơ hồ chiếm hết diện tích căn phòng, hai chân không khỏi bắt đầu phát run.

"Cao… Cao… Cao cấp yêu thú!" Răng nanh của Thanh Phong đánh vào nhau. Âm Tế Thiên nghe tiếng thì mở hai mắt, nhìn thấy Hắc Độc Báo ở trước mắt hơi sửng sốt. Hắc Độc Báo này làm như thế nào mà tự ra được vậy? Thanh Bảo chỉ vào Âm Tế Thiên run rẩy nói: "Ngươi… ngươi cũng dám thả ra…"

Hắc Độc Báo đề phòng nhìn bọn Thanh Bảo, thấy Thanh Bảo chỉ vào Âm Tế Thiên thì há to mồm nổi giận gầm lên một tiếng về phía bọn họ.

"Grừ!!!!!!!"

Nhất thời trời đất rung chuyển, toàn bộ căn phòng đều lay động, cái chén bị tiếng gầm lớn đập nát, ba người Thanh Bảo bị sóng âm của yêu thú đẩy lui ra ngoài phòng, mà ngay cả trận pháp bố trí bên ngoài cũng bị Hắc Độc Báo phá hủy. Ba người Thanh Bảo bị thương không nhẹ, khóe miệng tràn máu, ôm ngực nghiêng ngả lảo đảo và chạy ra bên ngoài sân: "Có… có cao cấp yêu thú…"

Vừa mới nói xong thì có một tiếng quát truyền tới: "Là người ở đâu làm càn?"

Thanh Hải nhìn thấy người tới cuống quýt chạy tới: "Sư phụ, sư phụ, thối… đạo lữ của Minh sư huynh thế như một mình phóng xuất khế ước thú!"

Huyền Ngọc trưởng lão cùng vài trưởng lão đi theo đi về phía Âm Tế Thiên, nhìn thấy Hắc Độc Báo đứng ở bên cạnh hắn thì ngẩn người. Trong đó một trưởng lão lẩm bẩm: "Yêu thú cấp tám, từ trước đến giờ chưa từng có yêu thú cấp tám chưa có khế ước!"

Hắn khó tin rằng một con yêu thú cấp tám chưa có khế ước lại nghe lời đứng bên cạnh tiểu hòa thượng, tựa hồ chỉ cần tiểu hòa thượng ra lệnh thì sẽ tấn công về phía bọn họ. Trong mắt hai tên trưởng lão khác thì hiện lên vẻ tham lam, muốn bắt được yêu thú cấp tám vào tay mình. Thanh Bảo nghe được lời nói của Huyền Ngọc thì kéo cao giọng khó tin nói: "Đó là yêu thú cấp tám chưa có khế ước?"

Huyền Ngọc trưởng lão lấy lại *** thần, phẫn nộ quát Âm Tế Thiên: "Tế Thiên, ngươi có biết tội của ngươi chưa?"

Âm Tế Thiên bị câu nói Huyền Ngọc trưởng lão làm cho khó hiểu: "Bần tăng có tội gì?"

Huyền Ngọc trưởng lão nheo lại đôi mắt xinh đẹp: "Vào ngày Thú Triều, không thể một mình thả ra yêu thú để tránh yêu thú bị Thú Triều ảnh hưởng, khiến khế ước thú phản chiến, trái lệnh phải bị trọng phạt!"

Âm Tế Thiên nhướn nhướn mày, vừa rồi Thanh Bảo hình như có đề cập tới chuyện này! Hắn buồn cười nhìn nàng: "Huyền Ngọc trưởng lão, từ đâu mà ngài cho rằng bần tăng thả con yêu thú này ra?"

Huyền Ngọc trưởng lão sắc mặt nhất thời đỏ lên: "Ngươi…"

Thanh Bảo lập tức nói: "Chúng ta đều nhìn thấy ngươi thả ra yêu thú cao cấp!"

Âm Tế Thiên hơi hơi nheo mắt lại: "Nếu mấy người nói bần tăng thả ra yêu thú cao cấp vậy thì có thể nói lý do vì sao mà bần tăng phải thả yêu thú ra không?"

105. Chương 105: Huyền Ngọc Trưởng Lão

Thanh Bảo sửng sốt, bĩu môi tùy cơ ứng biến nói: "Chúng ta làm sao biết được vì sao ngươi muốn thả ra yêu thú chứ!"

Âm Tế Thiên cười như không cười nhìn hắn: "Thanh Bảo thí chủ làm sao có thể không biết được lý do bần tăng phải thả yêu thú, bởi vì bần tăng phải thả nó ra để tránh Ngũ Lôi Hiệu Lệnh của Thanh Bảo thí chủ mà."

Sắc mặt Thanh Bảo, Thanh Hải, Thanh Phong đại biến. Âm Tế Thiên lạnh lùng cười: "Và bần tăng phải thả nó ra thì mới tránh được Khiên ty phàn đẳng!"

Sắc mặt Thanh Bảo, Thanh Hải, Thanh Phong lại càng trở nên khó coi đến không thể khó coi hơn. Thanh Hải nhanh chóng phục hồi lại *** thần: "Ngươi có chứng cớ gì mà nói chúng ta làm?"

"Bần tăng không có chứng cớ, vậy mọi ngươi cứ coi như là bần tăng chẳng có chuyện gì làm nên đặc biệt đến phụ đệ ở tạm của Thuần Trần phái giúp đệ tử trong phái xới đất, thuận tiền đào vài cái hố!"

Trừ Huyền Ngọc trưởng lão thì các trưởng lão khác đều nhìn xuống dưới chân, thấy rõ ràng mặt đất bị nổ tung thành một vũng bùn, sắc mặt trở nên cổ quái. Huyền Ngọc trưởng lão trầm giọng: "Tịch Thiên ngươi đừng có làm càn như vậy! Mặc kệ là chuyện gì đi nữa thì ngươi một mình thả yêu thú sẽ không trốn khỏi phải chịu trọng phạt!"

Âm Tế Thiên nhận ra Huyền Ngọc trưởng lão bất kể như thế nào cũng muốn trị tội mình thì ánh mắt cong lên, nhẹ ah một tiếng: "Huyền Ngọc trưởng lão, đây chính là cách ngài tiếp khách sao? Vừa Khiên ty phàn đẳng, sau đó lại Ngũ Lôi Hiệu Lệnh, cách tiếp khách cũng rất phong phú!"

Sắc mặt của Huyền Ngọc trưởng lão càng trở nên khó nhìn, khóe môi của hắn lại càng kéo cao: "Về chuyện thả ra yêu thú, không phải là do bần tăng làm, vì sao bần tăng lại phải trốn trọng phạt? Nếu bần tăng không có chứng cớ chứng minh Thanh Bảo thí chủ từng đưa tới Ngũ Lôi Hiệu Lệnh, vậy Thanh Bảo thí chủ làm sao chứng minh được yêu thú này là của bần tăng?"

Thanh Bảo nghẹn một chút, sau đó nói: "Chúng ta nhìn thấy yêu thú này là từ gói to ngươi mang theo nhảy ra!"

"Bần tăng cũng nhìn thấy các ngươi đem phù chú bỏ vào sân!"

Thanh Bảo hung trợn trừng Âm Tế Thiên: "Ngươi… yêu thú kia ở ngay bên cạnh mà lại không công kích ngươi, không phải là của ngươi thì là của ai?"

Chỉ cần là ngươi sáng suốt thì đều có thể nhìn ra được Hắc Độc Báo chính là của Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn Hắc Độc Báo ngoan đến không thể ngoan hơn buồn cười nói: "Nhưng nó hiện tại cũng không công kích các ngươi, nói như vậy nó cũng có thể là do các ngươi thả ra, sau đó cố ý vu oan nói là của bần tăng để bần tăng bị trọng phạt!"

Huyền Tấn trưởng lão có chủ ý với Hắc Độc Báo nghe thấy Âm Tế Thiên nói nhịn không được thì thầm: "Ta ngược lại hy vọng là bọn hắn vu oan hãm hại ngươi!"

Lấy thân phận tu sĩ cao gia như lão mà nói thì có thể phát hiện được giữa Hắc Độc Báo và tiểu hòa thượng không có bất cứ liên hệ *** thần nào, cho nên, lão dám khẳng định Hắc Độc Báo trước mặt này thật sự không bị khế ước. Tại Tu Chân giới, giữa những người Tu Chân đều có quy định bất thành văn là nếu có yêu thú nào đó đã bị khế ước thì sẽ thuộc về người đó, không được phép cường đoạt, đương nhiên tà tu sẽ không đi theo quy định này. Kể từ đó, chỉ cần bọn Thanh Bảo thừa nhận Hắc Độc Báo là của bọn hắn thì những người khác cũng không thể cướp đi, sau này Hắc Độc Báo chỉ thuộc riêng về phái Thuần Trần.

Huyền Ngọc trưởng lão nhìn ra bọn Thanh Bảo không chiếm được thế thượng phong, ngược lại còn bị kéo xuống thế hạ phong, vội vàng ngắt lời mấy người đang khắc khẩu: "Đủ rồi!"

Bà nhìn Âm Tế Thiên nói: "Nếu yêu thú không phải là của ngươi, bỏ qua chuyện trọng phạt là được!"

Âm Tế Thiên lại hỏi ngược lại: "Nói như vậy yêu thú là do nhóm thí chủ Thanh Bảo thả ra, vậy thỉnh Huyền Ngọc trưởng lão lập tức trọng phạt bọn họ!"

Ba người Thanh Bảo sắc mặt trắng bệch. Huyền Ngọc trưởng lão híp mắt lại: "Ngươi vốn là tăng nhân vốn tâm phải luôn từ bi, sao có thể không khoan dung như vậy?"

Âm Tế Thiên mỉm cười: "Huyền Ngọc trưởng lão, có đôi khi từ bi cũng phải nhìn đối tượng mà nói, có vài người mà càng nhường nhịn họ ngược lại họ càng được nước lấn tới, cho nên đôi khi cũng nên giáo huấn bọn họ thật thích hợp mới khiến bọn họ an phận một chút!"

Huyền Ngọc trưởng lão không nói lại Âm Tế Thiên, cũng không muốn mất mặt trước các trưởng lão khác, liền nói với bọn họ: "Huyền Âm trưởng lão, Huyền Tấn trưởng lão, Huyền Tâm trưởng lão, ta muốn cùng đạo lữ của Minh nhi nói chuyện một chút cho nên không thể tiếp các ngươi được!"

Ba vị trưởng lão thức thời rời đi. Trước khi rời đi, Huyền Tấn trưởng lão lưu luyến nhìn Hắc Độc Báo thì thấy Hắc Độc Báo giống như con chó trung thành theo sau lưng Âm Tế Thiên đi vào đại sảnh, lão đành phải bất đắc dĩ lắc đầu rời đi. Đương nhiên không phải hắn không có ý nghĩ chiếm Hắc Độc Báo cho mình, thế nhưng yêu thú cấp tám tương đương với một tu sĩ cảnh giới Hợp Thể, muốn bắt được nó còn phải liên thủ với các trưởng lão khác. Thanh Bảo và Thanh Phong không phải đệ tử của Huyền Ngọc trưởng lão, cho nên sau khi Huyền Ngọc trưởng lão tiến vào đại sảnh thì cũng nhanh chóng ly khai nơi thị phi này.

Huyền Ngọc trưởng lão ngồi vào vị trí chủ thượng, sau khi liếc mắt nhìn Hắc Độc Báo đứng ở cửa thì lại chuyển mắt nhìn chằm chằm vào Âm Tế Thiên, không hề có ý tứ để cho hắn ngồi. Âm Tế Thiên cũng biết cứ tiếp tục thì cũng chẳng giải quyết được chuyện gì, mà hắn cũng không nghĩ tới chuyện truy cứu cho bằng được, chỉ cần bọn họ không lấy Hắc Độc Báo ra làm lá chắn thì hắn cũng không truy cứu chuyện trước đó!

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, Hắc Độc Báo làm như thế nào mà ra được? Đêm hôm đó Thôn Phách đưa Hắc Độc Báo cho hắn, mặc cho hắn gọi nó như thế nào thì Hắc Độc Báo cũng không đi ra. Hôm nay nó lại tự mình đi ra.

Không biết qua bao lâu, Huyền Ngọc trưởng lão mới chầm chậm mở miệng nói: "Tuy rằng ta không biết vì sao Hoành trưởng lão lại chọn ngươi làm đạo lữ cho Minh nhi, mà ta thì lại rất không hài lòng hôn sự này. Thế nhưng ngươi hiện tại dù sao cũng là đạo lữ của Minh nhi, đây là sự thật mà ta không thể nào phủ nhận!"

Âm Tế Thiên mím mím môi. Huyền Ngọc trưởng lão quả thật không biết nguyên nhân mà Bắc Vũ Hoành chọn hắn làm đạo lữ của Bắc Minh.

"Ngươi đã là đạo lữ của Minh nhi, thì cũng nên kính trà cho mẹ chồng chứ!"

Thanh Hải vẫn luôn hầu hạ Huyền Ngọc trưởng lão cho nên khi bà vừa dứt lời thì rất thông minh lấy từ không gian ra chén trà và ấm trà. Âm Tế Thiên nhìn thấy động tác của Thanh Hải, đầu tiên là cố ý trừu chén trà phía dưới đĩa trà, sau đó rót nước trà nóng hổi rồi bưng tới. Thanh Hải nhìn hắn cười cười nói: "Tiểu sư phụ, thỉnh kính trà!"

Thân là người tu chân, thân thể hắn tất nhiên là so với người thường chịu nóng tốt hơn, cầm lên cũng không biết nóng. Âm Tế Thiên nhìn chén trà tỏa khói nhăn chặt mày. Xúc giác của hắn đã sớm có thể thu phóng tự nhiên đương nhiên là không sợ chén trà nóng, thế nhưng sau khi tiếp nhận chén trà này rồi nhất định phải quỳ xuống trước Huyền Ngọc trưởng lão dâng trà.

Kính trà thì thôi đi, còn muốn hắn quỳ!

Thanh Hải thấy hắn không tiếp, sắc mặt trầm xuống: "Tịch Thiên tiểu sư phụ không chịu tiếp trà có phải không chịu thừa nhận mẫu thân của Minh sư huynh hay không?"

Âm Tế Thiên chậm rãi nâng mắt liếc nhìn hắn một cái, nghĩ là hắn tiếp nhận trà rồi thì dâng luôn, nếu thật sự muốn hắn quỳ xuống vậy hắn sẽ vứt trà rồi rời đi. Nghĩ thế, hắn vươn hai tay ra nhận trà. Thanh Hải nhìn động tác vươn tay nhận trà của Âm Tế Thiên thì khóe miệng kéo lên nụ cười. Nhưng ngay lúc Âm Tế Thiên sắp sửa đụng vào chén trà, đột nhiên một trận gió quét qua, chuẩn xác đánh đổ chén trà.

"Xoảng!" một tiếng, chén trà rơi xuống mặt đất! Người trong đại sảnh sửng sốt, tiếp theo đó nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Bắc Minh trưng bộ mặt lạnh lùng tuấn tú đi đến.

"Minh nhi!" Huyền Ngọc trưởng lão vội đứng lên, trên mặt khó có được mà lộ ra vẻ vui mừng. Bắc Minh lại chẳng thèm liếc bà một cái, đi thẳng đến trước mặt Âm Tế Thiên, nắm chặt hai tay đang để ở lưng chừng của hắn: "Ngươi không sao chứ?"

Lúc y bước vào viện nhìn thấy hết hố này đến hố khác, trong lòng thực sự rất lo lắng, sợ hãi Âm Tế Thiên bị người ta bắt nạt.

"Sao giờ mới tới?"

Lúc Âm Tế Thiên hỏi thì chính bản thân hắn cũng không phát hiện ra trong giọng nói của mình mang theo nồng đậm vui vẻ.

"Xin lỗi!" Bắc Minh ôm hắn vào ***g ngực, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên thái dương của hắn! Huyền Ngọc trưởng lão nhìn Bắc Minh trước mặt người ngoài mà tự nhiên thân mật với đạo lữ của y, thì vừa cảm thấy xấu hổ lại vừa cảm thấy khó coi, bất quá bà không thể tức giận với Bắc Minh.

"Minh nhi, mẹ…"

Bắc Minh giả như không nghe thấy, nói với Âm Tế Thiên: "Chúng ta trở về thôi!"

Âm Tế Thiên vừa nghe, dùng khóe mắt liếc nhìn sắc mặt cực kỳ khó coi của Huyền Ngọc trưởng lão, khóe miệng nhanh chóng cong lên thành một nụ cười diễm lệ: "Ừ!"

Hắn hiểu rồi, quan hệ của Bắc Minh và Huyền Ngọc trưởng lão chẳng có ra làm sao cả!

Huyền Ngọc trưởng lão nhìn bọn họ đi ra ngoài, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng: "Minh nhi, mẹ có chuyện muốn nói với con."

Thế nhưng bước chân của người kia một chút cũng không dừng lại, trực tiếp bước ra ngoài đại sảnh, Hắc Độc Báo cũng nhân cơ hội chui lại vào túi Càn Khôn của Âm Tế Thiên. Lúc này, rốt cục Huyền Ngọc trưởng lão cũng nổi giận, vỗ mạnh bàn quát: "Bắc Minh, trong mắt ngươi rốt cục có coi ta là mẹ hay không?"

Bắc Minh đột nhiên ngừng bước, thế nhưng không có quay người lại mà chỉ thì thầm nghi hoặc nói: "Mẹ?" Sau đó, y dùng thanh âm lạnh lùng nói tiếp: "Ta nhớ rõ mẹ ruột ta từ mười năm trước đã biến mất tăm mất tích rồi!"

Huyền Ngọc trưởng lão ngẩn ra, có chút khó tin nhìn bóng lưng hai người rời đi, thân thể tựa như trẻ con không còn khí lực, cả người ngã ngồi xuống tọa ỷ đằng sau.

106. Chương 106: Độ Kiếp (1)

Âm Tế Thiên và Bắc Minh đi ra sân liền nhìn thấy Hiên Viên Duật, Thanh Bảo, Thanh Phong cùng vài tên đệ tử Thuần Trần phái đứng ở cửa. Hiên Viên Duật gặp bọn họ thì tiến tới nở nụ cười: "Minh sư đệ vừa tới sao lại vội vã rời đi như vậy?"

Bắc Minh liếc Hiên Viên Duật đang tươi roi rói, con ngươi đen híp lại, khóe miệng nhếch lên tia cười lạnh, trực tiếp kéo tay Âm Tế Thiên rời đi. Trước khi ra khỏi đó, Âm Tế Thiên còn ngó thấy vẻ mặt vừa hận vừa ghen tỵ của Thanh Phong Thanh Bảo. Sau khi bóng lưng Bắc Minh đi khuất, tươi cười của Hiên Viên

Duật cũng rút xuống, y nhìn vẻ đố kỵ hiện rõ ràng lên trên khuôn mặt của Thanh Phong Thanh Bảo, thản nhiên nói: "Đồ vô dụng!"

Vốn định để bọn Thanh Phong Thanh Bảo làm lớn chuyện lên, sau đó chớp lấy cơ hội tốt nhảy ra giúp Âm Tế Thiên, để hắn có ấn tượng mới về mình, không nghĩ tới cuối cùng mọi thứ lại chẳng ra gì như thế này. Hiện Viên Duật tức giận phất tay áo bỏ đi. Thanh Bảo cho rằng Hiên Viên Duật nói Âm Tế Thiên, nở nụ cười nịnh nọt: "Đúng là đồ vô dụng!"

"Nhưng con yêu thú cấp tám đi theo hắn thì không phải thứ bình thường!" Con ngươi Thanh Phong lộ rõ vẻ tham lam. Lúc nãy, cho dù bọn họ có thừa nhận yêu thú cấp tám đó là của mình thì cũng sẽ bị các trưởng lão Thuần Trần phái cướp đi, chi bằng chờ đợi cơ hội đoạt lấy yêu thú từ tay Âm Tế Thiên.

"Quả thật như thế, về sau tìm cơ hội bắt nó lại!" Thanh Bảo cũng lóe lên tia ác độc.

Thanh Phong nhăn mày: "Ta nghĩ có thể tên phế vật kia dùng bảo vật để khống chế yêu thú cấp tám, đến lúc đó, cướp được bảo vật kia là xong!"

Ánh mắt hai người đồng thời nổi lên vẻ tính kế.

Từ phủ của Thuần Trấn phái đi ra, khuôn mặt Bắc Minh vẫn cứ âm trầm. Âm Tế Thiên nhìn ra được, sâu trong nội tâm Bắc Minh vẫn luôn mâu thuẫn việc Huyền Ngọc trưởng lão, bất quá sự tình mười năm trước khiến Bắc Minh bị tổn thương quá nặng mà thôi. Hắn đối với chuyện mười năm trước càng ngày càng tò mò, rốt cuộc xảy ra cớ sự gì mà khiến mối quan hệ mẹ con của hai người cứng ngắc như vậy!

Biên Thành càng ngày càng náo nhiệt, nơi nơi đều là tiếng ồn ào, tiếng thảo luận và nói chuyện của đám tu sĩ. Mấy ngày kế, các tu sĩ ở khắp ba miền cũng cũng tới Nam Bộ, cho nên Biên thành khí thế càng thêm ngất trời, con đường nháy mắt đông như nêm cối.

"Rất có thể ngay ngày mai hoặc cũng có thể hai ba ngày nữa yêu thú sẽ tấn công về đây!" Lúc trở lại biệt viện trong sơn trang Bắc gia, Bắc Minh đột nhiên nói: "Đến lúc đó, cả thành sẽ lộn xộn, ngươi đừng chạy loạn, ở lại nơi này đợi ta.".

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Ngươi không định cho ta đi tham gia Thú Triều sao?"

Nếu không có ý định cho hắn tham gia thì sao để hắn tới Biên Thành, còn đặc biệt tự tay chế ra bộ quần áo kia? Bắc Minh trầm mặc một khắc, lại nói: "Chờ Thú Triều chấm dứt…"

Âm Tế Thiên không để y nói xong, liền tức giận cắt lời: "Không phải ngươi cũng nghĩ là ta trói buộc ngươi đó chứ?"

Bắc Minh nhíu mày: "Không…"

"Ngươi đừng nói nữa!" Âm Tế Thiên đột nhiên lớn tiếng ngắt lời y. Không biết có phải là do tức giận hay không mà cỗ lực lượng trong cơ thể hắn sôi trào lên, lúc này hắn không muốn tiếp tục nghe Bắc Minh nói, bởi vì mỗi câu của y đều ảnh hưởng đến tâm tình của hắn. Hơn nữa hiện tại, cỗ lực lượng đó so với trước đây còn muốn mạnh mẽ điên cuồng hơn. Hắn biết mình sắp không áp chế được nó nữa rồi. Nếu như không có chuyện trước đó thì hắn cũng phải tấn chức!

Bắc Minh thấy khuôn mặt Âm Tế Thiên trở nên khổ sở, con ngươi đen láy hiện lên vẻ lo lắng, vội hỏi hắn: "Ngươi làm sao vậy?"

"Đừng chạm vào ta!" Âm Tế Thiên vội vàng lùi lại một bước, không cho Bắc Minh đụng vào mình. Hắn chỉ sợ sau khi Bắc Minh chạm vào thân thể hắn thì sẽ phát hiện dị trạng bên trong. Bắc Minh thu lại cánh tay đang chơ vơ giữa không trung, thấy Âm Tế Thiên cự tuyệt mình thì một cánh tay giấu vào ống tay áo bất tri bất giác nắm chặt lại thành nắm đấm, ngay cả móng tay cắm vào da thịt cũng không phát hiện ra. Giọng y khàn khàn: "Nếu không thoải mái thì ta…"

Âm Tế Thiên liều mạng đè lại lực lượng sắp sửa bộc phát trong cơ thể, cắn chặt răng gian nan nói: "Ta chỉ là bị đau bụng, muốn đi ngoài. Ta muốn đi nhà xí!"

Hắn cảm thấy mình sắp không khắc chế được nữa rồi, phải tìm một nơi nào đó không người để thăng cấp. Hiện giờ chỉ có duy nhất một nơi mà hắn có thể nghĩ ra được đó chính là nhà xí, nơi ấy khẳng định không

có người. Âm Tế Thiên vừa nói xong thì lập tức lao ra sân.

Bắc Minh ngẩn ra, sau đó lo lắng đuổi theo, nhưng chỉ vừa mới đi được hai bước thì Bắc Đẩu đã vội vàng chạy tới: "Chủ tử, yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm sắp tấn công tới đây rồi!"

Bắc Minh nhíu chặt mày, nhìn về phía Âm Tế Thiên chạy đi thì thấy Bắc Sinh đuổi theo hắn mới thoáng yên tâm: "Trước đi phòng nghị sự."

Bên kia, Bắc Sinh thấy Âm Tế Thiên từ trong viện chạy ra liền nhanh chóng theo sát, sau đó phát hiện mình không đuổi kịp Âm Tế Thiên thì đành phải gọi với theo: "Thiếu phu nhân ngài đi đâu vậy?"

"Ta muốn đi nhà xí!" Âm Tế Thiên hét lớn trả lời.

CMN!

Nếu không phải bọn Thanh Bảo phá đám, hắn cũng không tấn chức nhanh đến nỗi tìm không được nơi thích hợp như vầy! Bắc Sinh nhanh chóng hô: "Thiếu phu nhân, ngài đi sai hướng rồi!"

Âm Tế Thiên vừa nghe thì nhanh chóng quay trở về: "Nhanh đưa ta đi nhà xí, ta sắp nhịn không nổi rồi!"

Bắc Sinh vội vàng đưa hắn đi nhà xí, trên đường nhìn thấy rất nhiều đệ tử hớt ha hớt hải chạy về chạy ra tiền viện, gã gấp gáp giữ một tên trong đó hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Tên đệ tử kia vội nói: "Yêu thú sắp tấn công lại đây!"

Âm Tế Thiên vừa nghe thì thở phào một hơi! Thật sự là đến ông trời cũng giúp hắn! Chỉ cần ở riêng nơi nào đó không có người thì hắn có thể yên tâm thăng cấp rồi!

Bắc Sinh kinh ngạc: "Nhanh như vậy sao?"

Âm Tế thiên không để tên đệ tử kia trả lời, lên tiếng thúc giục: "Nhanh dẫn ta đi nhà xí!"

"A a!"

Bắc Sinh vội vàng đưa hắn đến một góc tối trong viện tử nhỏ, nói: "Thiếu phu nhân, nhà xí ở ngay bên trong ấy ạ!"

Âm Tế Thiên nhìn căn nhà xí có thể tạm coi là ổn, vội vàng vọt tới, trước khi đóng cửa thì nói với Bắc Sinh: "Ngươi không cần chờ ta, ta sẽ đi lâu lắm, cho nên ngươi cứ tham gia Thú Triều trước đi!"

Bắc Sinh quả thật rất muốn tham gia Thú Triều, do dự một chút hỏi: "Như vậy có sao không ạ?"

"Cho ngươi đi, thì đi nhanh! Ta xong rồi sẽ tự đến tìm Bắc Minh!"

"Vậy…" Bắc Sinh chần chờ một lúc: "Thiếu phu nhân vậy ta đi đây!"

Trong nhà xí, Âm Tế Thiên ngồi trên bồn cầu chưa ai sử dụng qua, cố gắng cưỡng chế lực lượng trong cơ thể, không ngừng suy nghĩ xem mình sẽ thăng cấp như thế nào. Giống như Tịch Thiên trước kia chỉ cần ngồi xuống thì có thể thăng cấp, hay là giống Nguyên Anh tu sĩ phải trải qua lôi kiếp mới tấn chức cảnh giới? Nếu như là cái sau thì hắn ở trong này không phải rất dễ bị người ta phát hiện hay sao?

Ngay tại lúc Âm Tế Thiên đang không ngừng rối rắm thì cửa nhà xí đột nhiên bị mở ra

"Ai?"

Âm Tế Thiên hốt hoảng, cuống quít từ bồn cầu nhảy dựng lên, liền nhìn thấy một nam nhân tuấn tú mặc áo bào đỏ đứng cạnh cửa nhà xí, vẻ mặt cười cười nhìn hắn: "Rốt cục ta cũng tìm được ngài!"

"Thần… Thần Sử?"

Âm Tế Thiên nhìn thấy người tới thì không khỏi chấn động, sau đó trong mắt hắn hiện lên vẻ đề phòng và sát khí. Thần Sử ở Duyên sơn sao lại tìm được đến đây? Hiện giờ xuất hiện ở chỗ này không phải là muốn giết hắn đó chứ? Thần Sự tựa như không nhìn thấy ánh mắt của Âm Tế Thiên, khẽ cười nói: "Nếu không phải ngài vội vàng thăng cấp, ta cũng chẳng thể tìm thấy ngài nhanh như vậy!"

Âm Tế Thiên cố gắng áp chế lực lượng nóng cháy trong cơ thể, cắn răng hỏi: "Ngươi tìm ta làm gì?"

Thần Sử nhìn ra thần sắc của hắn không thích hợp, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng, nặng nề nói: "Đừng nói là ngài sẽ tấn chức ngay bây giờ?"

Âm Tế Thiên tức giận lườm Thần Sử một cái. Hỏi câu này không phải quá vô nghĩa hay sao? Chẳng lẽ hắn ở trong nhà xí thì thực sự cho là hắn muốn đi ngoài? Nếu cho rằng hắn đang đi ngoài thì sao lại kéo cửa nhà xí ra làm gì, muốn giết hắn thì cũng không cần phải vội vàng đến vậy chứ!

Thần Sử gấp gáp nói: "Ngài tạm ngừng một chút đã!"

"Ta nhịn không được!" Gân xanh trên trán Âm Tế Thiên giật giật, hắn thấy mình sắp tới cực hạn rồi.

"Ngài vạn lần không thể tấn chức ở đây, nếu không thì mọi tu sĩ ở Biên thành đều sẽ chết dưới lôi kiếp của ngài!"

Thần Sử một bên lo lắng giải thích, một bên dùng linh lực của mình giúp Âm Tế Thiên khắc chế lực lượng trong cơ thể. Âm Tế Thiên nhất thời thoải mái hơn rất nhiều, liền vội vàng hỏi: "Lời vừa rồi của ngươi không phải là muốn dọa ta đó chứ?"

Hắn có lôi kiếp lợi hại như vậy sao? Có thể làm cho tất cả tu sĩ trong Biên thành đều chết hết? Thần Sử không giải thích cho hắn, mà triệu hồi khế ước thú Lôi Đình Hổ của mình, nói: "Khế ước thú của ta sẽ mang ngài đến nơi an toàn để độ kiếp!"

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn Thần Sử thật sâu, xác nhận Thần Sử sẽ không làm hại mình thì mới yên tâm ngồi lên lưng Lôi Đình Hổ. Hiện tại hắn chỉ có thể tin Thần Sử, dù sao bản thân cũng sẽ không đấu lại, chi bằng nhận sự trợ giúp của Thần Sử, ít nhất có thể thần không biết quỷ không hay yên thân mà tấn chức cảnh giới.

Thần Sử vuốt ve bộ lông xù của Lôi Đình Hổ, thấp giọng nói: "Huynh đệ, ngươi gặp vận may lớn rồi! Thậm chí có cơ hội hưởng ké được kiếp lôi của ngài!"

Lôi Đình Hổ nghiêng đầu nhìn Thần Sử, đôi mắt hung ác lại hiện lên tia sáng vui vẻ. Âm Tế Thiên ngồi vững vàng xong, thì cúi đầu hỏi Thần Sử: "Ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi tìm đến ta chẳng phải là để giết ta hay sao?"

107. Chương 107: Độ Kiếp (2)

Sau khi Âm Tế Thiên ngồi vững thì cúi đầu hỏi Thần Sử: "Ta muốn hỏi ngươi một câu, chẳng phải ngươi tìm ta là để giết ta sao?"

Thần Sử sửng sốt, lập tức cười nói: "Ngài cứ coi như ta tới để giết ngài đi! Cho nên hiện tại ngài chạy được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, nếu không…"

Thần Sử nói chưa dứt lời thì vụt đưa tay vỗ mạnh lên lưng Lôi Đình Hổ. Lôi Đình Hổ nhảy dựng, tựa lôi điện mà bay thẳng lên không trung. Bởi vì tốc độ quá nhanh, gió tạt vào mặt làm Âm Tế Thiên không mở được cả mắt, tiếng rít vù vù vang lên bên tai, hai má bị thổi đến phát đau. Đám tu sĩ đứng gần tường thành Biên Thành đang chuẩn bị xuất phát đối kháng với yêu thú thì bỗng nhìn thấy một dải ánh sáng xanh với tốc độ kinh người xẹt qua bầu trời, nhanh như tia chớp, làm người ta không khỏi nghi ngờ mình ảo giác.

"Vừa rồi trên không trung có cái gì đó lóe qua thì phải!"

"Ngươi cũng nhìn thấy? Ta còn tưởng là ta bị ảo giác!"

"Đó là cái gì?"

"Không biết! Có thể là có tu sĩ nào đó đã chạy ra khỏi thành quyết một trận tử chiến với yêu thú!"

"Ai mà muốn đi tìm chết đến như vậy, một địch đến trăm ngàn con?"

Ngay lúc nhóm tu sĩ phía dưới đang ra sức suy đoán thì đám người phụ trách đứng trên tường thành chú ý nhất cử nhất động của yêu thú đột nhiên đồng loạt hộc máu không ngừng. Mọi người cả kinh bước lên phía trước đỡ lấy đám người bị hộc máu: "Xảy ra chuyện gì?"

Những vị tu sĩ kia nhanh chóng ngồi xuống khôi phục nguyên khí, một lúc lâu sau mới mở hai mắt nói: "Yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm không biết vì sao lại đột nhiên hưng phấn gào thét, so với trước đây còn lợi hại hơn, thậm chí chỉ rống lên một tiếng đã đánh bật thần thức của chúng ta!"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, thần sắc nghiêm trọng hơn bao giờ hết. Nhất là cảm thấy khó hiểu, vì sao Thú Triều năm nay lại liên tục phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Cạnh tường thành, gương mặt ai cũng trầm trọng. Còn bên nhóm yêu tu tụ tập thì lại hưng phấn không ngừng, thậm chí còn có người nhảy múa! Một yêu tu chạy đến chỗ lão tổ ngồi: "Lão tổ, xảy ra chuyện gì? Ta đột nhiên cảm thấy rất hưng phấn!"

"Ta cũng thế, không chỉ hưng phấn, ta còn cảm thấy rất vui vẻ, thậm chí dường như muốn đem toàn bộ *** lực trên người đều phát tiết ra hết, thật là kỳ quái!"

Lão tổ cũng vô pháp khắc chế mà bắt đầu vặn vẹo cơ thể, vì không để biểu hiện của mình quá thất thố, hắn nhanh chóng ngồi xuống tu luyện tĩnh tâm. Lão tổ nhăn chặt mày, nhìn nhóm yêu tu hưng phấn, nghĩ thầm không phải là có liên quan tới tiểu hòa thượng kia đó chứ?

Lúc này trong sơn trang của Bắc gia,gia chủ, các trưởng lão cùng với các thiếu gia đã ở riêng đều tụ tập trong phòng nghị sự, thần sắc mỗi người ai cũng ngưng trọng, chờ đợi gia chủ an bài. Nghị sự rất nhanh kết thúc, Bắc Minh vừa rời khỏi đại điện thì ngay lập tức chạy về viện tử nhỏ của mình, muốn xem xem thân thể Âm Tế Thiên có ổn hay không. Ai ngờ đi vào sân chỉ thấy Bắc Duy đang nhàm chán quét tước phòng.

Bắc Duy vừa thấy Bắc Minh trở về, trên mặt lập tức hiện lên vẻ vui mừng, cho rằng Bắc Minh trở về là muốn bọn họ chuẩn bị sau đó cùng đi tham gia Thú Triều. Bắc Minh không thấy Âm Tế Thiên thì trầm mặt, hỏi: "Tịch Thiên đâu?"

Bắc Duy sửng sốt: "Thiếu phu nhân không phải đến Thuần Trần phái sao?"

Sau khi biết thiếu phu nhân tới Thuần Trần phái thì gã bỏ đi nói chuyện cùng vài hộ vệ để giết thời gian. Thẳng cho tới khi gã nhận được tin yêu thú sắp tấn công mới trở lại viện tử được phân cho Bắc Minh, nhìn thấy nơi này chẳng có ai còn tưởng Thiếu phu nhân chưa trở về cho nên muốn quét tước lại phòng cho sạch sẽ, chờ Tịch Thiên trở về nói không chừng còn muốn nghỉ ngơi một chút. Sắc mặt Bắc Minh đen thêm vài phần: "Bắc Sinh đâu?"

Bắc Duy nhìn ra thần sắc Bắc Minh không vui vẻ lắm, nhanh chóng nói: "Lúc thuộc hạ trở về, không có nhìn thấy ai cả!"

Bắc Minh tâm thần không yên: "Ngươi đi nhà xí nhìn xem!"

Y đến đại điện nghị sự cũng đã được một lúc, cho dù Tịch Thiên có bị tiêu chảy thì cũng nên trở lại rồi chứ, trừ phi thân thể Âm Tế Thiên không thoải mái mới đi tới đi lui lâu như thế. Bắc Duy vội vàng rời khỏi viện tử, một nén hương sau đó mới hớt ha hớt hải chạy trở về: "Thiếu gia, trong nhà xí không có người!"

Khuôn mặt Bắc Minh như đông lạnh, mơ hồ nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng đưa tay sờ lên chiếc vòng màu đen trên cổ tay, phóng ra thần thức tìm kiếm bóng dáng Âm Tế Thiên, rất nhanh y bị một lực lượng không biết tên cản lại. Tuy rằng như thế, y cũng biết được, phương hướng thần thức truy tung chỉ về phía Vạn Yêu Sâm Lâm.

Bắc Minh ngẩn ra! Hắn thế nhưng chạy đến Vạn Yêu Sâm Lâm. Sẽ không phải là do y không dẫn hắn tham gia Thú Triều cho nên hắn tự mình trộm chạy tới Vạn Yêu Sâm Lâm đó chứ?

Âm Tế Thiên không biết mình bay trên không trung bao lâu, chỉ biết tốc độ của Lôi Đình Hổ thực sự quá nhanh, cảnh vật bên ngoài đều trở nên hư ảo.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?"

Âm Tế Thiên không nhịn được lên tiếng hỏi, nhưng vừa mới hỏi ra mồm thì hắn tự cảm thấy mình quá ngu ngốc, hắn thế nhưng đi hỏi chuyện yêu thú, nó làm sao có thể trả lời được chứ.

"Vạn Yêu Sâm Lâm!" Đột nhiên một tiếng nói trầm thấp vang lên.

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Ai… ai… nói chuyện đó?"

Lôi Đình Hổ quay đầu khinh bỉ liếc hắn một cái! Âm Tế Thiên cả kinh: "Là ngươi? Là ngươi nói chuyện với ta? Ngươi không phải là yêu thú sao? Vì sao lại có thể nói chuyện được?"

Không đúng! Hắn nhớ rõ lúc đi đến phía Nam cũng có nghe thấy tiếng yêu thú đang nói chuyện. Lôi Đình Hổ đáp: "Chỉ có yêu thú trên cấp chín mới có thể nói chuyện, yêu thú cấp mười thì hóa thành hình người!"

Âm Tế Thiên hưng phấn hỏi: "Vậy ngươi cấp mấy?"

Khế ước thú của Thần Sử quả nhiên không giống bình thường! Lôi Đình Hổ cao ngạo ngẩng đầu: "Đừng có so sánh ta với những con yêu thú cấp thấp đó!"

"Vậy ngươi..." Âm Tế Thiên chưa hỏi được thì sắc mặt nháy mắt đại biến: "Không xong, ta sắp không nhịn được nữa rồi!"

Linh lực mà Thần Sử áp chế đã hao hết rồi, lần thứ hai trổi dậy này, lực lượng trong cơ thể hắn mạnh mẽ như muốn bùng nổ phóng thích ra ngoài. Lôi Đình Hổ vừa nghe, phút chốc mắt nổi lên khẩn trương, ngẩng cao đầu rống lớn! Nhất thời, yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm đột nhiên phát cuồng, nhanh chóng chạy về hướng Nam, những nơi bị yêu thú đi qua tựa như bị gió cấp mười tám càng quét, chỉ còn một mảnh hỗn độn.

Lôi Đình Hổ bay vào trong Vạn Yêu Sâm Lâm, đặt Âm Tế Thiên ở một nơi không có người, sau đó vừa ngẩng đầu thì thấy bầu trời vốn đang trong xanh đã bắt đầu có mây đen dày đặc. Âm Tế Thiên lập tức ngồi xuống, bắt đầu phóng xuất toàn bộ lực lượng mà hắn đã không thể khống chế được nữa kia. Ai ngờ, lực lượng vừa mới thả ra thì đã đánh bay Lôi Đình Hổ văng xa hơn ngàn thước, thân thể to lớn của nó đập mạnh vào một cây đại thụ, suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Lôi Đình Hổ lê thân mình ngồi ở phía xa xa, lầm bầm: "Chưa Độ Kiếp đã lợi hại như vậy rồi!"

Âm Tế Thiên không hề biết trong lúc vô ý, Lôi Đình Hổ bị mình đánh văng xa hơn ngàn thước. Lúc này hắn chỉ chuyên tâm đem toàn bộ lực lượng trong cơ thể phóng xuất hết. Lúc thả chúng nó ra ngoài, hắn cảm thấy toàn bộ cơ thể thoải mái hơn không ít, rất nhanh, xung quanh hắn đã bị lực lượng kia bao chặt lấy. Chỉ chốc lát sau, không trung bắt đầu phát ra tiếng sét đì đùng.

Ở Biên thành phía Nam, mấy trăm vạn tu sĩ và yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm đã bắt đầu chém giết! Trong lúc bọn họ đấu đến bất phân thắng bại, đánh đến kịch kịch liệt liệt, thì toàn bộ không trung đột nhiên tối sầm, hai phe nháy mắt cả kinh, động tác đánh nhau cũng ngừng lại. Có người hét lên: "Xảy ra chuyện gì? Sao trời đột nhiên tối như vậy?"

"A di đà phật, bầu trời trở nên khác thường, nhất định là có yêu nghiệt!"

"Hòa thượng thối, ngươi đừng có hở mồm là nói chuyện giật gân!"

Mọi người sôi nổi dùng pháp khí bay ra Vạn Yêu Sâm Lâm dừng lại phía trên cao, mà ngay cả nhóm yêu thú cũng bay lên theo. Có người chỉ vào nơi dày đặc mây đen phía xa xa kinh hô: "Trời ạ! Bên kia làm sao vậy? Có người đang Độ Kiếp sao?"

"Đây là loại Độ Kiếp gì vậy? Sao so với Độ Kiếp kỳ còn muốn lợi hại hơn?"

"Chẳng nhẽ có tiền bối cảnh giới Đại Thừa đang chuẩn bị phi thăng?"

"Ta đã từng thấy có người cảnh giới Đại Thừa phi thăng, nhưng tình huống không giống thế này!"

Người này mới vừa dứt lời, không trung đột nhiên nổi lên gió lớn. Ở bên dưới, đại thụ trong Vạn Yêu Sâm Lâm bị thổi đến lắc lư không ngừng, gió rít mạnh, thậm chí còn đổ mưa to tầm tã. Sấm nổ lớn, mưa sa gió giật, nhóm tu sĩ và yêu thú bị gió thổi đến nỗi không thể mở được hai mắt. Lúc này lại có người kinh ngạc kêu lên: "Các ngươi nhìn kìa, đó là cái gì vậy?"

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong khóm mây đen đặc kia lóe lên ánh sáng tím tựa như một đóa hoa lửa sắp thoát phá từ trong đó ra. Bất ngờ, ánh sáng tím kia ngưng tụ lực lượng, rồi vụt đánh mạnh xuống Vạn Yêu Sâm Lâm.

RẦM!!!!

Tiếng sấm lớn đinh tai nhức óc, vang vọng toàn bộ không gian, phần mặt đất của Vạn Yêu Sâm Lâm đều rung chuyển. Yêu thú cao cấp một chút thì đều trở nên hoảng hốt, sợ hãi gào thét, thậm chí chạy tán loạn xung quanh, mà ngay cả tu sĩ cấp cao cũng bị tiếng sấm này làm cho hai chân nhũn ra. Không biết là ai rống lên một câu: "Mẹ nó! Lão tử sống hơn một ngàn năm còn chưa nhìn thấy sấm màu tím!"

108. Chương 108: Độ Kiếp (3)

Từ khi Âm Tế Thiên biết bản thân sắp tấn chức cảnh giới cho tới giờ, hắn chưa hề nghĩ độ kiếp của mình lại trời long đất lở, núi chuyển đất rung đến vậy, thật y như là tận thế.

Hơn nữa nhìn vào còn kinh tâm động phách, rung động nhân tâm, chẳng khác nào muốn lấy mạng của hắn. Thời điểm Âm Tế Thiên bị đạo lôi điện đầu tiên nện xuống người, hắn suýt chút nữa liền hôn mê bất tỉnh, cả người như bị kim châm đau đớn không chịu nổi, chẳng những cảm giác trên da, mà còn cả trong gân mạch xương cốt, thậm chí vào đến lục phủ ngũ tạng. Thật tình hắn không cảm giác được thân thể này là của mình nữa rồi.

"Sao đạo lôi kiếp thứ hai lại chậm chạp như vậy?"

Trong khoảng khắc đạo lôi kiếp thứ nhất nện xuống, Lôi Đình Hổ nhanh nhẹn bắt ké được một tia sét bỏ vào mồm, ăn chưa thõa nên nó nói như thế. Lúc này, Âm Tế Thiên đến cả sức lực để liếc xéo nó cũng chẳng có. Lôi Đình Hổ nhìn Âm Tế Thiên chỉ còn lại nửa cái mạng, mới tốt bụng nhắc nhở: "Ngài nhanh nhanh điều tức một chút đi, nếu không ngài sẽ không chịu được đạo lôi kiếp thứ hai đâu. Ngài phải biết là, đạo lôi kiếp thứ hai so với đạo thứ nhất còn mạnh hơn nhiều!"

Sao không nói sớm! Trong lòng Âm Tế Thiên căm giận nhủ thầm! Sau đó gian nan chống tay lên mặt đất ngồi dậy, nhanh chóng điều hòa khí tức. Ngay lập tức, hắn nhận thấy được đạo lôi kiếp kia dường như còn lưu lại trong cơ thể mình, bèn thử đem nó chuyển hóa thành sức mạnh của bản thân. Tiếp theo, cảm giác đau đớn trên người hắn cũng nhẹ đi rất nhiều, biến hóa xuất hiện càng lúc càng rõ ràng.

Một lúc sau, mây đen lại ngưng tụ sấm sét, bắt đầu có tiếng đì đùng. Âm Tế Thiên nhìn đạo lôi kiếp thứ hai sắp nện xuống, vội hỏi Lôi Đình hổ: "Có thể né sấm sét không?"

Lôi Đình Hổ lắc đầu: "Né tránh thì chẳng khác gì độ kiếp thất bại?"

Âm Tế Thiên trợn mắt, hung hăn trừng nó một cái, lập tức quát lớn một tiếng với mây đen: "Đến đây đi!"

Sấm sét ẩn trong đám mây đen như là nghe hiểu được tiếng quát của hắn, nhanh chóng đánh xuống, mạnh mẽ chui vào người hắn. Cũng lúc đó, Lôi Đình Hổ đang đứng bên cạnh bỗng phóng người lên chụp lấy một tia sét ngoài rìa, bỏ vào mồm cắn nuốt.

Nháy mắt rầm một tiếng thật lớn. Trời đất lại rung chuyển một lần nữa! Tiếng sấm lần này so với lần trước còn vang dội hơn, càng khiến người ta hoảng sợ!

Tu sĩ và yêu thú cấp cao cũng bị tiếng sấm dọa cho sợ chết khiếp! Có người rùng mình một cái nói: "Đây... Đây thật sự là Độ Kiếp à? Sao cứ giống như trời vì dân trừ hại!"

Lại một lần nữa Âm Tế Thiệt chật vật bò từ mặt đất lên, cùng khi đó là một tiếng ợ no bụng truyền vào tai hắn. Nhất thời hắn muốn rống lên, trời quá không công bằng! Lúc hắn liều mạng với độ kiếp như địa ngục này, thì con súc sinh bên kia vui vẻ nằm hưởng thụ mỹ vị, tựa hồ nó đang ở trong thiên đường của nhân gian. Thật tình làm hắn uất ức cực kỳ.

Lôi Đình Hổ nằm ở một bên, dùng một chân vỗ vỗ cái bụng: "No quá đi mất! Lôi kiếp của ngài quả nhiên là đồ tốt!"

Nó chỉ ăn một tia điện dư ra thôi mà bụng đã no căn rồi, có thể thấy được lôi kiếp này hung mãnh đến chừng nào. May mà không đánh trúng nó, nếu không thuộc tính lôi của nó cũng chẳng chịu nổi sấm sét mạnh như thế này.

Âm Tế Thiên căm tức trừng mắt nhìn nó, chỉ kém không có liếc chết lão hổ kia thôi. Lôi Đình Hổ tựa như phát hiện ra sự oán giận của hắn, vội nói: "Còn một đạo lôi kiếp cuối cùng nữa thôi, chỉ cần ngài sống sót qua khỏi lần này thì có thể mưa tạnh trời trong rồi!"

Âm Tế Thiên nhanh chóng ngồi xuống điều tức, một lần nữa đem điện lưu còn sót lại bên trong người chuyển hoán thành sức mạnh của bản thân. Lúc này đây, thời gian mây đen ngưng tụ sấm sét tương đối dài, ước chừng đến khoảng hai chén trà, mây đen mới phát ra tiếng sấm chớp đì đùng. Âm Tế Thiên hít sâu một hơi, trong lòng không ngừng nhắc nhở: 'Đây là lần cuối cùng, đây là lần cuối cùng!'

Mây đen kia tựa như biết được hắn đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nháy mắt một đạo lôi điện màu tím cực lớn đánh oanh một cái xuống dưới, bổ vào trên người Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên cảm thấy cả người không khác gì bị lột da kéo gân, làm hắn đau đến chết đi sống lại, thậm chí chỉ còn thiếu mức lăn lộn trên mặt đất. Bất quá, vì không muốn làm trò cười cho lão hổ kia, nên hắn cố gắng chống đỡ không biểu hiện quá mức ra ngoài.

Lôi Đình Hổ ngẩng đầu, ngóng cổ nhìn mây đen bắt đầu le lói ánh sáng vàng, chiếu lên trên người Âm Tế Thiên, đôi mắt lớn cũng bắt đầu lộ ra vẻ tươi cười: "Qua rồi!"

Âm Tế Thiên vừa nghe, *** thần đang căng thẳng nháy mắt thả lỏng, cả người lập tức mềm nhũn, nằm trên đất không muốn cử động. Hắn thấy từ lúc hắn muốn thăng cấp cho đến giờ, quả thực cứ như trải qua một thế kỷ dài dằng dặt, thời gian trôi quá chậm, quá gian nan. May mắn độ kiếp chỉ có ba đạo sấm sét, nếu mà có năm sáu đạo, hắn nghĩ chắc mình không thể nhìn thấy ánh trăng tối nay nữa rồi!

Lúc này, bầu trời đang âm u bỗng dần dần sáng lên, mây đen cũng tan đi, mưa gió ngừng lại, ánh nắng khe khẽ chiếu rọi toàn bộ đất trời. Yêu thú đang bay trên cao gấp gáp hạ xuống mặt đất, quỳ mọp mà lạy trời, như là muốn ăn mừng cho kẻ thống trị của chúng, hoan hô gào thét. Vạn Yêu Sâm Lâm tựa hồ diễn ra một buổi lễ ăn mừng, toàn không gian đều là tiếng yêu thú kêu gào. Nhóm tu sĩ khiếp sợ nhìn một màn này.

"Chúng nó làm sao thế?"

"Chẳng nhẽ vừa có một yêu thú cấp cao độ kiếp? Cho nên bây giờ bọn yêu thú ăn mừng cho yêu thú cấp cao kia đã độ kiếp thành công?"

"Ta vừa mới nhìn thấy các vị tiền bối cũng lộ ra vẻ mờ mịt, thoạt nhìn bọn họ cũng không biết chuyện này là chuyện gì, tựa như trước kia chưa từng xảy ra chuyện như vậy!"

"Ta thấy không giống như là yêu thú cấp cao độ kiếp! Vừa rồi hẳn là mọi người cũng thấy được, trước khi mây đen tản đi thì có chiếu xuống những tia sáng màu vàng kim, rõ ràng là người độ kiếp chứ không phải thú!"

"Người này độ kiếp kiểu gì thế? Sao sấm sét lại màu tím?"

"Có thể là..." Một người chỉ lên không trung: "Người trên kia độ kiếp?"

"Không phải đâu! Thành tiên rồi còn độ kiếp cái gì nữa, ta còn chưa từng nghe qua chuyện như vậy đâu!"

"Ta chỉ đoán bừa thôi mà!"

"Chúng ta ở đây toàn đoán linh ***, không bằng đi xem xem như thế nào!"

Mọi người vừa nghe, ánh mắt trở nên sôi nổi, nhanh chóng móc pháp khí ra bay về phía vừa xảy ra độ kiếp. Không ngờ nhóm tu sĩ còn chưa đi ra khỏi trăm thước thì nhóm yêu thú đang quỳ trên mặt đất bỗng bay lên chắn đường nhóm tu sĩ, lại một trận chiến giữa người thú xảy ra!

Bắc Minh đứng trên pháp khí, im lặng dừng ở một nơi trên cao cao, gắt gao cắn chặt môi. Vừa rồi thừa dịp mọi người đều chú ý lôi vân phía xa, thì y trộm dùng thần khí tra xét xem Âm Tế Thiên đang ở đâu, ai ngờ y phát hiện ra hắn lại đang ở nơi xảy ra lôi kiếp kia.

"Thiếu gia!" Bắc Duy đứng bên cạnh bỗng lớn tiếng chỉ vào một bóng người phía xa: "Ta nhìn thấy Bắc Sinh!"

Bắc Minh ngẩn ra, nhanh chóng nhìn về hướng Bắc Duy chỉ, y thấy Bắc Sinh đang hưng phấn chiến đấu với một yêu thú cấp bốn, bên người lại không có thân ảnh mà y đang lo lắng. Nhất thời sắc mặt y trầm xuống: "Lôi gã qua đây!"

"Dạ!"

Bắc Duy bay đi, sau khi hợp lực với Bắc Sinh đả bại con yêu thú kia thì bay trở về chỗ Bắc Minh. Bắc Sinh hồ hởi thưa một tiếng: "Thiếu gia!"

Ánh mắt của gã không tự chủ được đảo xung quanh Bắc Minh, không nhìn thấy thân ảnh bình thường mình vẫn luôn bảo vệ, sắc mặt hơi tái đi: "Thiếu… thiếu phu nhân đâu ạ?"

Chẳng nhẽ thiếu gia không mang theo thiếu phu nhân tham gia Thú Triều? Con ngươi đen của Bắc Minh lạnh lẽo trừng Bắc Sinh. Bắc Duy sửng sốt, lập tức vừa vội vừa giận hỏi: "Cái này phải hỏi ngươi mới đúng! Không phải ngươi cùng một chỗ với thiếu phu nhân sao?"

"Này… này…" Bắc Sinh luống cuống: "Thiếu phu nhân nói, sau khi đi nhà xí xong thì sẽ tới tìm thiếu gia!"

"Ngươi…" Bắc Duy bị gã làm cho tức đến không nói thành lời.

Nhiệm vụ của Bắc Sinh là lúc nào cũng phải đi theo bên cạnh Thiếu phu nhân, vậy mà gã lại không trông coi cẩn thận để Thiếu phu nhân một mình ở lại Nhà xí, sau đó chạy tới đây tham gia Thú Triều, quả thực tội nặng không thể tha!

"Ta…" Bắc Sinh sợ đến nỗi không dám nhìn sắc mặt Bắc Minh, cũng không dám cãi lại chỉ cúi đầu nhận lỗi: "Thỉnh thiếu gia trách phạt!"

Bắc Duy cả giận nói: "Ngươi có đến mười cái mạng cũng không bằng thiếu phu nhân đâu!"

"Trước khi ngươi rời đi hắn có nói gì không?" Bắc Minh đột nhiên hỏi.

Bắc Sinh nhanh chóng nói: "Thiếu phu nhân chỉ nói ngài sẽ đi ngoài rất lâu, cho nên bảo ta tham gia Thú Triều trước. Chờ ngài xong rồi thì sẽ đi tìm thiếu gia luôn!"

Lúc ấy, gã chỉ nghĩ có lẽ thiếu phu nhân ở Thuần Trần phái ăn phải gì đó không tốt, cũng không để ý gì nhiều. Giờ nhớ lại, rõ ràng Thiếu phu nhân là muốn đuổi mình đi thôi.

"Ngươi ngốc à? Thiếu phu nhân rõ ràng là… rõ ràng là muốn…" Bắc Duy nhìn sắc mặt của Bắc Minh càng ngày càng khó coi, cũng không dám nói hết câu. Bắc Minh híp mắt ngẩng đầu nhìn về nơi vừa xảy ra độ kiếp. Nếu không phải đi cùng Bắc Sinh thì ai mang Tịch Thiên đi Vạn Yêu Sâm Lâm? Hắn vừa không có tu vi, cũng không có năng lực điều khiển pháp khí, một mình hắn tuyệt đối không có khả năng chỉ trong chốc lát đã chạy vào Vạn Yêu Sâm Lâm!

Ánh mắt Bắc Minh chợt lóe, đáy mắt lóe lên suy nghĩ khiến người ta rất khó nắm bắt, vừa thâm trầm lại vừa sáng tỏ!

109. Chương 109: Ta Nhận Thua

Sau khi ánh sáng vàng len lỏi qua đám mây đen chiếu rọi xuống người Âm Tế Thiên thì cơn đau trên khắp cơ thể vèo một cái đã không thấy tăm hơi đâu. Bất quá, tay chân vẫn không chút sức lực, chỉ có thể nằm trên mặt đất nhìn trăng mọc dần lên, đến khi trăng lặn xuống, bầu trời từ từ sáng tỏa. Hắn im lặng nằm trên mặt đất suốt một ngày hai đêm, cho đến tận sáng sớm ngày thứ ba, Âm Tế Thiên mới cảm giác được cả người như sống lại.

Hắn xoay người đứng dậy, lúc làm vài động tác thư giãn gân cốt thì phát hiện y bào đặc chế mà Bắc Minh làm riêng cho hắn từ màu trắng đã trở thành đen đúa và ẩm ướt, giờ chỉ có cái khố rách rách mướt mướt là còn che được trên người. Âm Tế Thiên đành phải tìm kiếm trong túi Càn Khôn mà Vô Tịnh đã chuẩn bị trước đó, lúc hắn thò tay định lấy một cái áo ra thì nhìn thấy chiếc nhẫn không gian đang đeo trên ngón tay. Động tác của hắn hơi ngừng lại, nhớ tới chiếc nhẫn này là Bắc Duy đưa cho hắn lúc rời khỏi Bắc hoàng thành, gã nói nó được Bắc Minh làm ra để tặng hắn, bên trong có đầy đủ đồ dùng dành cho Thú Triều. Âm Tế Thiên chua xót mỉm cười. Nếu đã chuẩn bị đầy đủ vật cần thiết rồi, sao lại không cho hắn tham gia Thú

Triều, chẳng nhẽ muốn dỗ dành hắn thôi sao? Âm Tế Thiên thả quần áo vào lại trong túi Càn Khôn, lật tới lật lui đồ vật trong chiếc nhẫn. Bắc Minh rất cẩn thận cho nên chiếc nhẫn này không giống với những chiếc nhẫn không gian khác, phải cần thần thức mới lấy được đồ vật, nó giống như túi Càn Khôn mà Vô Tịnh chuẩn bị cho hắn, chỉ cần nghĩ đến thứ cần lấy thì nó sẽ tự động đưa tới tay. Hơn nữa, Bắc Minh chuẩn bị rất chu đáo, từ cái ăn cho đến cái mặc, còn có rất nhiều phù chú, pháp khí, pháp bảo, thêm các loại đan dược không cần linh lực cũng có thể dùng được. Âm Tế Thiên càng nhìn trong lòng càng phức tạp, cuối cùng phì cười một tiếng. Được rồi! Bắc Minh, ta nhận thua! Ngươi rất bản lĩnh, có thể dỗ dành được ta! Bất quá, chuyện Bắc Minh nhất thời đổi ý không cho hắn tham gia Thú Triều vẫn khiến hắn rất tức giận!

Lôi Đình Hổ đi dạo một vòng trở về thì nhìn thấy Âm Tế Thiên nhìn Nhẫn không gian cười ngây ngô, mày nhăn chặt lại nói: "Nếu ngài đã có thể cử động thì ta sẽ đưa ngài trở về!" Âm Tế Thiên lắc đầu: "Ta không muốn trở về bây giờ!" Sau khi trở về, mọi người đều đánh nhau với yêu thú, để hắn và hộ vệ ngồi ngốc ở trong sân, nói thử xem có bao nhiêu là buồn chán cơ chứ? "Vậy ngài muốn đi đâu? Ta đưa ngài đi!" Mắt Âm Tế Thiên sáng lên: "Ta muốn tham gia Thú Triều!" Nếu Bắc Minh không dẫn hắn đi, vậy hắn sẽ tự đi, hắn rất tự tin bản thân có thể đối phó với những yêu thú cấp thấp. Lôi Đình Hổ sửng sốt giễu cợt cười một tiếng. Âm Tế Thiên nghe ra sự chế nhạo của nó, mày nhăn tít lại, bất mãn hỏi: "Ta không thể tham gia Thú Triều sao?" "Không phải!" Lập tức Lôi Đình Hổ nghiêm túc lắc đầu. Bất quá nó cảm thấy nếu Âm Tế Thiên tham gia Thú Triều thì khẳng định chắc chắn là đám yêu thú kia không đánh cũng bại! Âm Tế Thiên lườm nó một cái: "Vậy ngươi cười cái gì?" Lôi Đình Hổ không giải thích mà nói lái sang chuyện khác: "Ta vừa ra ngoài dạo một vòng, không quá một ngày nữa sẽ có tu sĩ đến đây, ngài có thể mượn cớ mà gia nhập đội nhóm của bọn họ, ta cảm thấy..." Nó liếc mắt nhìn xuống hạ bộ như ẩn như hiện của Âm Tế Thiên: "Ta cảm thấy bây giờ ngài nên thay quần áo đi thì hơn!"

Âm Tế Thiên nhìn theo ánh mắt của nó, cúi xuống thì thấy cái khố rách mướt chẳng che lấp được gì, ngay lập tức ngẩng phắc đầu lên nghiến răng nghiến lợi giơ ngón giữa về phía Lôi Đình Hổ. Sau đó trốn sau gốc cây lớn, lấy đồ từ trong nhẫn không gian mà Bắc Minh đã chuẩn bị cho hắn thay vào. Trong nhẫn có tổng cộng năm bộ quần áo, mỗi bộ quần áo đều được đoán chế

() qua, linh khí cực dư thừa, hẳn là mỗi bộ đều trên cấp bảo phẩm.

(Chế tạo theo style của tu tiên)

Âm Tế Thiên chọn bộ màu xanh nhạt, trước khi thay hắn quay đầu nhìn Lôi Đình Hổ ngồi ở phía bên kia đang vung vẩy cái đuôi, xem ra nó không có ý định nhìn lén hay chạy tới hù dọa hắn, lúc này mới thoáng yên tâm. Đương nhiên, hắn cũng không giống những cô nương khác sợ bị người ta nhìn trộm linh ***, chỉ là lúc này đang vào kì Thú Triều, đối phương có thể vèo một cái biến thành nam yêu thú! Vạn nhất cả người trần trụi của hắn bị nó nhìn thấy rồi đại phát thú tính mà vồ lấy hắn, thì trong sạch của hắn không phải là bị hủy trong tay con yêu thú này sao?

Hơn nữa, không biết Lôi Đình Hổ này là loại yêu thú gì, xem ra không phải là một yêu thú bình thường, nhất định so với yêu thú cấp mười trong Vạn Yêu Sâm Lâm còn lợi hại hơn, chỉ sợ hắn không phải đối thủ. Mà điều khiến hắn buồn bực chính là chủ nhân của nó – Thần Sử, vì sao lại muốn tìm hắn, vì sao lại giúp hắn độ kiếp! Theo lời Thần Sử nói thì do ngày đó hắn sắp thăng cấp nên Thần Sử mới tìm được phương hướng của hắn! Chẳng nhẽ đây là năng lực của Thần Sử, hay là giữa hắn và Thần Sử có mối liên hệ nào đó? Nếu giữa hắn và Thần Sử thật sự có mối liên hệ nào đó thì liệu Thần Sử có biết hắn tấn chức lên cảnh giới gì hay không?

Khi Âm Tế Thiên không suy nghĩ nữa, tiếp tục thay quần áo. Đột nhiên, hắn cứng đơ cả người! Vừa rồi lúc quay sang dòm chừng Lôi Đình Hổ, mắt của hắn trực tiếp xuyên qua thân cây mà nhìn thấy nó. Âm Tế Thiên thử làm lại lần nữa. Quả nhiên, mắt của hắn thế nhưng có thể nhìn thấu cảnh vật bị thân cây chặn lại, chắc không phải đây là năng lực của hắn sau khi độ kiếp đó chứ? Âm Tế Thiên mở hai tay ra nhìn nhìn, tạm thời không phát hiện thân thể có biến hóa gì, xem ra đành phải từ từ tìm hiểu. Hắn thay quần áo, vừa đi ra đã nhìn thấy Lôi Đình Hổ đang biếng nhác ngáp một cái! "Ngươi có thể che lại khí tức trên người ngươi để người ta chỉ nhìn ra ngươi là một động vật bình thường không?"

Âm Tế Thiên còn nhớ hai ngày trước, Huyền Ngọc trưởng lão lấy cớ hắn thả yêu thú đòi trọng phạt hắn. Nếu sau này Lôi Đình Hổ đi cùng thì nhất định phải che giấu khí tức trên người nó hoặc là bắt nó trốn trong thú túi. Lại nói, kỳ thực hắn rất cảm tạ Thôn Phách đã tặng Hắc Độc Báo cho hắn, nếu không có nó,

chỉ sợ hắn đã bị bọn Thanh Bảo kiếm chuyện, và cũng không biết nên giải thích như thế nào khi hắn có thể tránh thoát khỏi công kích của mấy tấm bùa kia.

Lôi Đình Hổ không phản đối: "Có thể! Thế nhưng rốt cuộc ngài muốn làm gì?"

"Trong ngày Thú Triều có quy định không được tự mình thả yêu thú, nếu không thì sẽ chịu trọng phạt! Mà hiện giờ ta không có thú túi, cũng không có pháp bảo cho ngươi trốn nhờ, chỉ còn cách để ngươi biến thành một con thú bình thường, như vậy mới không bị các tu sĩ khác bài xích!"

Âm Tế Thiên tựa như nhớ ra cái gì, lại nhanh chóng sửa lời: "Không đúng! Ta có mang theo một pháp bảo, nhưng ta không biết cách sử dụng như thế nào, cũng chẳng biết pháp bảo đó có thể nhốt cùng lúc nhiều yêu thú hay không, càng không biết làm thế nào để yêu thú chui được vào đó!"

Lôi Đình Hổ nhăn mày: "Ngài lấy ra cho ta xem xem!"

Âm Tế Thiên vội lấy cái chuông mà Thôn Phách đưa cho hắn từ túi Càn Khôn ra, để trước mặt Lôi Đình Hổ. Lôi Đình Hổ cẩn thận nhìn. Bề ngoài cái chuông chẳng có gì nổi bật nhưng lại bóng loáng, không điêu khắc bất cứ hoa văn nào, bên trên cái chuông chỉ có duy nhất một cái dây lụa buộc vào, hình thức rất bình thường nhưng lại có chỗ không bình thường!

"Đây không phải pháp bảo phổ thông, nó dùng để khống chế yêu thú chưa có khế ước, chuông này không phát ra âm thanh đúng không?"

Lôi Đình Hổ thấy Âm Tế Thiên gật đầu, lại nói: "Bởi vì tiếng chuông chỉ có yêu thú mới nghe được, nhân loại thì không thể! Hơn nữa, chỉ cần yêu thú nghe thấy tiếng chuông đó đều phải nghe theo lệnh của nó, bất quá yêu thú cấp càng cao lại càng khó khống chế. Xem ra cái chuông này chỉ có thể khống chế yêu thú cấp tám trở xuống. Là pháp bảo thuộc loại linh pháp, đối với người Tu Chân giới mà nói, pháp bảo này không phải cứ muốn là có!"

"Khó trách Hắc Độc Báo lại nghe lời ta như thế!" Âm Tế Thiên lầu bầu nói, nhưng nghĩ lại thì thấy không đúng lắm. Hắn nhớ rõ tối hôm hắn ra ngoài cùng Thôn Phách, hắn còn chưa cầm đến cái chuông thì Hắc Độc Báo đã ngoan ngoãn nghe lời hắn rồi. Chẳng lẽ nguyên nhân khiến Hắc Độc Báo nghe lời hắn là do Thôn Phách ở đằng sau khống chế.

Lôi Đình Hổ nghe thấy lời lẩm bẩm của hắn, nhưng không mở miệng giải thích, chỉ chăm chú liếc hắn một cái rồi hỏi: "Chuông này là ngài nhặt được?" Nếu không thì sao hắn không biết cách gọi yêu thú ra ngoài!

"Thì… xem như là người khác cho đi!" Âm Tế Thiên nhớ, vì hắn làm cho Thôn Phách vui vẻ nên y mới đưa chuông tặng hắn.

Lôi Đình Hổ kỳ lạ hỏi: "Đưa chuông cho ngài mà lại không nói phương pháp gọi yêu thú ra sao?"

Âm Tế Thiên lắc đầu: "Ta thấy y chỉ muốn trêu chọc ta, đầu tiên là khiến ta vui vẻ một chút sau đó khiến ta hụt hẫng mất mát"

Lôi Đình Hổ lại không cho là thế, chẳng có ai trong Tu Chân giới lại ngốc như vậy, dùng linh bảo để trêu đùa một người? Huống chi bên trong còn có một Hắc Độc Báo cấp tám, trêu chọc một người mà trả giá cỡ này thì quá lớn rồi! Lôi Đình Hổ lại cẩn thận nhìn cái chuông lần nữa! Bởi vì Âm Tế Thiên cầm chuông trong tay khiến nó trông cũng không rõ ràng lắm đành phải đưa tay khều lấy cái chuông. Lúc này, Lôi Đình Hổ lại quên mất mình vẫn còn là hình thú đương nhiên là không cầm được cái chuông. Ngay khi cái chân nó đụng tới bề mặt bóng loáng của cái chuông thì bị trượt xuống, đồng thời móng vuốt sắc bén vô tình mắc vào dây lụa đỏ. Cứ như vậy dây lụa bị nó kéo tuột, rớt xuống mặt đất. Một người một hổ cúi đầu nhìn, thấy bên trong dây lụa đỏ hình như có chữ viết!

110. Chương 110-1: Năng Lực Của Hắn (1)

Một người một hổ đồng loạt cúi đầu thì nhìn thấy trên dảy lụa có chữ viết. Âm Tế Thiên nghi hoặc nhặt nó lên, trên đó có viết bốn chữ mạnh mẽ rõ ràng: "Tặng cho Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên không khỏi sửng sốt, không phải là hắn làm Thôn Phách vui vẻ nên y mới tiện tay quăng pháp bảo này cho mình sao? Thế nhưng bốn chữ viết trên dảy lụa kia lại chứng minh rằng y cố tình đem nó tặng cho hắn, chẳng phải cái cớ hắn làm y hài lòng nên y mới đưa. Lại nói tiếp, đêm hôm đó quả thật Thôn Phách có chút kỳ quái, không biết vì lý do gì mà bắt hắn ra khỏi Bắc phủ chỉ để hỏi sự tình ở Duyên sơn, nếu có như vậy thì y hỏi ngay trong phòng cũng được, sao phải dẫn hắn ra ngoài? Còn nữa, lúc ấy hắn cũng chẳng làm gì khiến Thôn Phách buồn cười mà y lại bỗng nhiên cười to. Từ biểu cảm của y cũng đủ biết y rất vui vẻ, hoàn toàn không có ý đồ nào khác. Âm Tế Thiên tựa hồ nghĩ tới cái gì, mày nhăn chặt lại.

Không phải Thôn trưởng nói, sau khi lão và đạo lữ được Sứ Giả đưa đi thì Thần Sử giết hết tất cả mọi người trong Duyên sơn sao? Một khi đã như vậy, thì sao Thôn Phách có thể biết được chuyện hắn và Hiên Viên Duật cầu được Thần Duyên?

Thôn trưởng vì bảo vệ tính mạng chắc sẽ không kể cho Thôn Phách nghe, hơn nữa Thôn Phách không đến Duyên sơn đương nhiên không biết được những ai có mặt khi ấy, vì thế không có khả năng y tìm đến Thôn trưởng để hỏi chuyện. Chẳng nhẽ khi đó Thôn Phách cũng đang ở trên núi?

Nếu khi đó y thật sự có mặt ở Duyên sơn, với tính cách thích xen vào chuyện của người khác như Thôn Phách, y nhất định sẽ lượn đến trước mặt bọn họ. Thậm chí lúc Hiên Việt Duật giựt tóc hắn để cầu duyên thì Thôn Phách sẽ không thể nào đứng trơ mắt nhìn. Lại thêm, Thôn Phách bảo là y nghe nói, cho nên y sẽ không thể nào có mặt ở Duyên sơn lúc ấy!

Âm Tế Thiên nghĩ tới nghĩ lui nghĩ đến sắp nổ tung cả đầu. Cuối cùng hắn quyết định tạm thời gạt chuyện Thôn Phách sang một bên, dù sao xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, biết hay không biết gì cũng đều như nhau mà thôi!

Bây giờ, Lôi Đình Hổ mới nói: "Ta thấy pháp bảo này trước khi được đưa cho ngài đã bị hạn chế một số mặt!"

Âm Tế Thiên kỳ quái nhìn nó: "Hạn chế?"

"Đúng vậy! Tỷ như lúc ngài gặp nguy hiểm hoặc là có ai đó ý đồ cướp lấy nó thì nó sẽ triệu hoán yêu thú từ pháp bảo đi ra. Tóm lại còn phải xem người đưa cho ngài pháp bảo này đã hạn chế những gì!"

Lúc gặp nguy hiểm sao?

Âm Tế Thiên híp mắt lại, nghĩ đến việc hai ngày trước bọn Thanh Bảo chỉnh hắn, có lẽ khi ấy Hắc Độc Báo nhận thấy hắn gặp nguy hiểm cho nên mới xông ra.

"Thôi! Ngươi đã không thể trốn nhờ nó, thì đành phiền ngươi biến trở thành yêu thú phổ thông vậy. Có thể thu nhỏ lại cỡ con mèo là tốt nhất!"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ: "Đương nhiên, nếu như hiện tại ngươi muốn về với Thần Sử thì ngươi cứ đi trước cũng được, không cần chờ ta!"

Lôi Đình Hổ không hề dùng dằng vô nghĩa mà trực tiếp biến thành một con hổ nhỏ, sau đó trèo lên vai Âm Tế Thiên. Không nhìn kỹ còn tưởng đó là một con mèo lông vàng!

"Trước ngài nên thử xem năng lực sau khi Độ Kiếp của mình như thế nào, nếu không đến lúc gặp Thú Triều lại sử dụng lộn xộn lên thì hỏng!" Lôi Đình Hổ nhắc nhở nói.

Âm Tế Thiên gật đầu! Hiện nay xúc giác, khứu giác, vị giác tạm thời chưa thử được, chỉ có thể thử thị giác, thính giác, khí lực và độ nhanh nhạy! Âm Tế Thiên phóng thích năng lực thị giác, nhất thời tầm nhìn trở nên trống trải, mắt của hắn có thể nhìn được phong cảnh cách đó cả ngàn dặm, sau đó lại thả ra năng lực nhìn xuyên thấu, hắn có thể nhìn thấy rõ những con yêu thú ở rất xa, thậm chí trốn dưới đất cũng không thoát khỏi mắt hắn. Lại kết hợp cùng thính giác, quả thực như lạc vào một thế giới kỳ lạ nào đó, mặt đối mặt với yêu thú, đứng chung một chỗ.

Âm Tế Thiên phi thường vừa lòng, thu hồi lại năng lực, sau này muốn nghe lén hay nhìn lén cái gì thì hắn đều có thể làm được. Bất quá, không biết lúc hắn sử dụng năng lực này có bị trận pháp ngăn trở hay tu sĩ cấp cao phát hiện hay không thôi. Theo lý thuyết, hắn cũng chẳng sử dụng thần thức để thám thính, cho nên sẽ không bị phát hiện hoặc bị trận pháp đánh ngược lại.

Lôi Đình Hổ thấy Âm Tế Thiên chậm chạp còn chưa động đậy thì có chút nóng vội, hỏi: "Thế nào?"

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn Lôi Đình Hổ đang đứng trên vai, nói qua loa: "Ừ! Năng lực so với trước kia cao hơn rất nhiều!"

Hiện giờ hắn còn chưa biết mục đích thực sự của Thần Sử, mà nó lại là khế ước thú của Thần Sử cho nên hắn phải phòng bị, không thể đem toàn bộ năng lực của mình nói hết ra được. Lôi Đình Hổ há miệng thở dốc, một bộ muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói thêm gì, nhưng nó thấy Âm Tế Thiên mãi mà không có động tác nào, mới rầu rĩ nói: "Ngài lại thử loại năng lực khác đi!"

Âm Tế Thiên cảm thấy hơi kinh hãi, làm sao Lôi Đình Hổ biết được hắn còn năng lực khác chưa sử dụng? Lôi Đình Hổ tựa hồ biết được hắn đang nghĩ gì, nói: "Ngài đem năng lực của ngài thể hiện ra, nói không chừng ta còn cho ngài biết được ý tưởng mà ngài chưa hề nghĩ tới!"

Âm Tế Thiên cảm thấy lời của nó còn có ẩn ý gì đó, nghĩ nghĩ liền quyết định thể hiện năng lực của mình ra. Đầu tiên là hắn thử độ nhanh nhạy, nguyên bản chỉ súc địa thành thốn, chính là trong khoảng thời gian ngắn đi được một quãng hơn trăm trượng. Đã tăng lên thành thuấn di, cũng chính là trong nháy mắt cả người đột nhiên xuất hiện ở nơi cách đó cả trăm trượng, tốc độ nhanh đến không thể tìm thấy từ để hình dung, tóm lại khiến người khác không kịp nhìn thấy bóng dáng hắn. Âm Tế Thiên thấy năng lực của mình lợi hại như vậy, trong lòng không khỏi mừng như điên!

Lôi Đình Hổ khen: "Được! Rất tốt! Người thử năng lực khác xem!"

Âm Tế Thiên nhăn chặt mày! Hắn thật không biết làm thế nào để thử lực đạo của mình, chẳng nhẽ là dùng tay không phá đá hay là đốn cây? Nghĩ như thế, Âm Tế Thiên vươn tay bổ về phía cây đại thụ bên cạnh. Chỉ nghe thấy rắc một tiếng, cây đại thụ thân to bằng vòng tay bảy tám người lớn đã ầm một cái ngã trên mặt đất. Âm Tế Thiên nhìn tay phải, không hề có chút cao hứng nào. Sức lực của hắn so với trước kia cũng chỉ lớn hơn một chút, lại chẳng có chỗ nào đặc biệt!

Lôi Đình Hổ hỏi: "Sức lực của ngài rất lớn đúng không?"

Âm Tế Thiên chần chừ một khắc, sau đó thì gật đầu! Lôi Đình Hổ nghĩ nghĩ: "Ta cho rằng hai loại năng lực này có thể kết hợp được với nhau!"

Âm Tế Thiên tức giận liếc mắt nhìn nó! Còn tưởng nó có thể nghĩ ra được cái gì hay ho, thì ra cũng chẳng khác với ý tưởng trước kia của hắn! Lôi Đình Hổ không nhìn vẻ khinh bỉ trong mắt hắn, đi về phía đại thụ cách đó hơn ba mươi trượng: "Đây là một cây đại thụ đúng không?"

Âm Tế Thiên nhìn về cây đại thụ đó nói: "Đúng!"

"Trước tiên ngài đem toàn bộ sức mạnh tập trung hết lên trên tay phải, sau đó làm động tác giống khi nãy, kèm theo tốc độ nhanh nhất mà vung lên, bổ về cây đại thụ phía trước!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn nó một cái, nhưng vẫn dựa theo lời Lôi Đình Hổ mà làm theo. Khi hắn vung mạnh lên, một đường khí vô hình phóng ra từ tay hắn, những nơi nó đi qua đều bị gió thổi cho rung động! Bất quá khi cách đại thụ khoảng năm trượng thì đường khí kia tan biến.

Âm Tế Thiên sửng sốt, khó có thể tin nhìn tay phải của mình. Cái gì vừa chui ra từ tay hắn vậy?

Lôi Đình Hổ giải thích: "Đây là mượn độ nhanh nhạy của ngài phóng ra một cơn gió, kết hợp với sức mạnh to lớn tạo thành một đường kình khí. Bất quá, lần đầu tiên kết hợp kiểu này cho nên thất bại là không thể tránh khỏi, nếu về sau ngài chăm chỉ luyện tập thì chuyện chém gãy cây đại thụ cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!"

Nghe vậy Âm Tế Thiên kích động nắm chặt tay lại, một lúc lâu mới mở miệng nói: "Cảm ơn."

Lôi Đình Hổ vừa nghe thì đôi mắt nghiêm túc kia bỗng xẹt qua một ý cười: "Ngài còn năng lực gì thì lấy ra đi!"

Âm Tế Thiên lắc đầu: "Không có!"

Hắn cho rằng nếu ở ngay trước mắt nó sử dụng năng lực khứu giác, vị giác, xúc giác thì Lôi Đình Hổ cũng không cảm nhận được, vì thế cũng không trưng ra làm gì! Lôi Đình Hổ dõi mắt theo hắn, xác nhận hắn

không có nói dối thì mày nhíu lại than nhẹ một tiếng: "Có thể là do ngài mới độ kiếp nên có một số thứ ngài còn chưa phát hiện ra, bây giờ hằng ngày ngài nên chăm chỉ tìm kiếm xem ngài có năng lực mới nào nữa không!"

"Năng lực mới?" Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn nó! Lôi Đình Hổ gật đầu sau đó giương mắt nhìn sắc trời: "Trời không còn sớm nữa rồi, ngài muốn ở lại đây chờ nhóm tu sĩ đầu tiên tới hay là tự mình đi tìm bọn họ?"

"Đương nhiên là đi tìm bọn họ!" Âm Tế Thiên không chút nghĩ ngợi mà trả lời luôn. Kỳ thực hắn muốn thử dùng thuấn di, loại năng lực này tốc độ vừa nhanh lại vừa nhẹ nhàng làm hắn rất hưng phấn, nó là năng lực hắn cảm thấy vừa lòng nhất. Lôi Đình Hổ không phản đối để hắn tùy ý làm gì hắn thích.

Âm Tế Thiên lấy đấu lạp đội lên rồi ôm Lôi Đình Hổ sử dụng thuật thuấn di. Khoảng ba khắc sau thì hắn đã chạy tới cách đó hơn ba nghìn dặm. Thẳng cho đến khi cách nhóm tu sĩ đầu tiên không gần không xa, mới không tình nguyện đứng ở một nơi không có yêu thú, vờ như tình cờ gặp phải.

111. Chương 110-2: Năng Lực Của Hắn (2)

Âm Tế Thiên tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống, sau đó lấy thức ăn từ trong nhẫn không gian mà Bắc Minh đã chuẩn bị ra, cũng chẳng thèm hỏi Lôi Đình Hổ một câu, tự mình thưởng thức. Lôi Đình Hổ nhíu mày nghi hoặc nói: "Ngài còn có cảm giác đói bụng sao?"

Động tác của Âm Tế Thiên chợt ngừng lại. Vừa nghe Lôi Đình Hổ nói thì đột nhiên hắn nhớ ra, lúc rời đi Bắc hoàng thành tới nay hắn chưa ăn uống gì cả. Đúng là trước đó hắn có ăn Tích Cốc Đan, nhưng đã là chuyện hôm hắn bế quan, khi hắn bước ra khỏi phòng thì hiệu quả của nó cũng sớm hết rồi. Tuy nhiên, tính ra thì cũng vượt hơn 6 ngày rồi, thế nhưng hắn lại không cảm thấy đói bụng, hiện tại ăn cũng chỉ do buồn miệng mà thôi! Chẳng lẽ thân thể hắn đã qua kỳ Tích Cốc?

"Ta chỉ là buồn miệng!"

Âm Tế Thiên tiếp tục ăn, rồi đưa tay chỉ vào mấy con yêu thú đang sợ hãi núp sau đại thụ phía xa xa nhưng lại vì tò mò mà ngó đầu ra nhìn bọn họ: "Không phải ta bảo ngươi thu khí tức lại sao? Ngươi xem, yêu thú đều bị ngươi dọa sợ rồi, đợi khi nhóm tu sĩ kia tới thì ta phải giải thích với bọn họ như thế nào đây?"

Lôi Đình Hổ vừa nghe hắn nói, thiếu chút đã máu nóng dồn lên đến não mà tức chết! Mấy con yêu thú đó căn bản không phải sợ nó – hiểu không hả? Huống chi nó đã sớm đem khí tức trên người thu lại rồi!

"Chúng nó căn bản không phải sợ ta, mà là… mà là…"

Lôi Đình Hổ vừa không thể nói thật vừa không nghĩ ra lý do nào để lừa Âm Tế Thiên, thật cứ như người câm ăn phải hoàng liên, đắng mà không thể nói ra! Lôi Đình Hổ bị hiểu lầm oan ức nhưng lại không phân bua được, đành phải quay sang đám yêu thú kia gầm một tiếng! Ngay lập tức, chúng nó sợ hãi chạy tán loạn! Âm Tế Thiên tức giận đánh một cái vào ót Lôi Đình Hổ: "Đã nói ngươi không được dọa chúng nó!"

Thật sự Lôi Đình hổ rất oan uổng, đành phải nhẹ giọng grừ grừ vài tiếng với nhóm yêu thú đằng xa. Âm Tế Thiên không biết Lôi Đình Hổ nói cái gì với chúng nó nhưng hơn mười con yêu thú trung cấp nơm nớp lo sợ vây quanh Âm Tế Thiên, sau đó chảy nước miếng ròng ròng mà nhìn điểm tâm trong tay hắn!

"Muốn ăn?" Âm Tế Thiên cầm điểm tâm huơ huơ trước mặt chúng nó.

Đám yêu thú gật đầu! Âm Tế Thiên vui vẻ nói: "Chúng nó hiểu lời ta nói kìa!"

Lôi Đình Hổ trợn trắng mắt: "Yêu thú từ cấp ba trở lên đã có linh trí, đương nhiên có thể hiểu được lời ngươi nói!"

Âm Tế Thiên mặc kệ, lấy thức ăn từ trong nhẫn không gian ra chia cho chúng nó. Ngay lúc yêu thú định há mồm thì Lôi Đình Hổ đột nhiên lên tiếng nói: "Có người đến, hơn nữa còn là vài đội người!"

Âm Tế Thiên thất kinh! Vốn định để Lôi Đình Hổ đuổi đám yêu thú đi, nhưng nghĩ lại nếu hắn tỏ ra bình thường rồi chạy đến tiếp cận bọn họ thì không khỏi bị hoài nghi. Chi bằng để đám yêu thú này ở cạnh hắn, nói không chừng nhóm tu sĩ đó sẽ cho rằng hắn là Ngự thú sư, như thế chuyện gia nhập đội ngũ sẽ dễ dàng

hơn nhiều. Lôi Đình Hổ tựa hồ cũng tính toán như vậy, cho nên chẳng đuổi đám yêu thú đi, lẳng lặng chờ đợi nhóm tu sĩ từ xa tới.

Qua một chén trà nhỏ thì phía trước truyền đến tiếng người! Chỉ chốc lát sau, đã thoáng nhìn thấy bóng người len lỏi qua cây cối, đến lúc họ nhìn thấy có đám yêu thú đang tập trung thì hưng phấn hô lên: "Có yêu thú! Có cả một nhóm! Hơn nữa còn là yêu thú cấp năm!"

Lập tức có người tức giận mắng: "Gào cái gì! Gào nữa sẽ đuổi yêu thú đi hết!"

Sau rừng cây, một đám người lục tục đi ra, trong đó chỉ có một tốp là mặc quần áo môn phái, còn lại đều không có đồng phục, vừa nhìn là biết họ không thuộc môn phái nào, chỉ gom thành một nhóm đi chung với nhau. Ước chừng có hơn trăm người, đại bộ phận đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, chỉ có một số ít là Kim Đan kỳ và Trúc Cơ kỳ!

Bọn họ vừa đi ra ngoài, liền nhìn thấy một nhóm lớn yêu thú ngồi dưới cây đại thụ, hai mắt đồng loạt sáng ngời "Thật tốt quá! Bọn chúng ta cùng nhau tiến lên thì bắt khoảng mười con yêu thú cũng chẳng vấn đề gì!"

"Từ từ!" Có người kinh hô một tiếng: "Các ngươi nhìn kìa, có một người ngồi giữa đám yêu thú!"

Mọi người ngẩn ra, sôi nổi nhìn lên phía trước, chỉ thấy một người đội đấu lạp mặc y bào xanh nhạt ngồi xổm đó cho bọn yêu thú ăn! Có người líu lưỡi nói: "Kia... người đó là Ngự thú sư sao? Thật quá lợi hại! Dám ngồi ở giữa một đám yêu thú không có khế ước, cũng không sợ bọn chúng phát cuồng cắn chết hắn sao?"

"Ngu! Người kia chắc phải là Ngự thú sư trung cấp, cũng chỉ có Ngự thú sư trung cấp trở lên mới có thể khống chế hơn chục con yêu thú trung cấp! Nếu hắn cứ như vậy bị yêu thú cắn chết thì quả thực quá vô dụng rồi!"

Mọi người vừa nghe kẻ ngồi giữa đám yêu thú kia là Ngự thú sư trung cấp thì trong lòng rục rịch, ai cũng đều có ý mượn sức người kia, bất quá, bên nhóm người có môn phái thì tự cao tự đại chẳng thèm hạ mình đi mời mọc. Nhưng tên đội trưởng dã đội lại chẳng có chút băn khoăn nào, liền bay thẳng đến chỗ Âm Tế Thiên hỏi: "Vị đạo hữu này, vì sao ngươi lại ở đây một mình?"

Âm Tế Thiên nghe có người hỏi hắn thì động tác cho ăn mới ngừng lại, trả lời: "Ta đi lạc khỏi đội ngũ của mình!"

Trong đầu tên đội trưởng thoáng qua một tia ngờ vực, chẳng biết đội ngũ nào ngu ngốc đến nỗi làm rớt lại một Ngự thú sư trung cấp trong Vạn Yêu Sâm Lâm! Gã cũng không nghĩ gì nhiều, dù sao đội của gã không có Ngự thú sư, nếu như có thể thuyết phục người này tham gia vào thì quá tốt rồi!

"Vậy đạo hữu có bằng lòng cùng chúng ta đồng hành không?" Tên đội trưởng sợ đối phương không đáp ứng nên vội nói thêm: "Ngày mai chúng ta sẽ cùng Thuần Trần phái, Nam Dương phái, Kiếm Sơn phái, Lăng gia ở phía nam hợp tác, còn có các môn phái khác, đến lúc đó mọi người cùng nhau xâm nhập Vạn Yêu Sâm Lâm, sẽ bắt được những yêu thú cấp cao!"

Âm Tế Thiên không biết có phải vì năng lực của mình tăng lên hay không mà hắn có thể nhìn ra được tu vi của bọn họ.Vốn thấy nhóm người này cao nhất cũng chỉ Nguyên Anh kỳ, căn bản không thể bảo vệ được mình, nên muốn từ chối, nhưng khi nghe tên đội trưởng nói sẽ hợp tác với người Thuần Trần phái, ý định từ chối bèn bị đá văng đi. Âm Tế Thiên trả lời: "Được!"

Lôi Đình Hổ ngồi trên vai hắn hừ một tiếng, thấp giọng hỏi: "Ngài thật sự muốn đi cùng đám phế vật vô dụng này sao? Bọn chúng nhất định sẽ liên lụy tới ngài!"

Khóe mắt Âm Tế Thiên giựt giựt. Không nghĩ tới trong mắt con hổ này những tu sĩ Nguyên An kỳ lại là phế vật, vậy hắn – kẻ bị người ta hủy linh căn chẳng phải là rác rưởi sao?

"Ngươi nói bọn họ sẽ liên lụy ta? Chẳng lẽ sau khi ta độ kiếp thì năng lực cao hơn bọn họ?"

Lôi Đình Hổ rầu rĩ liếc hắn một cái, rồi lầu bầu nói: "Không biết!" Sau đó quay đầu, chu mông phẩy đuôi vào mặt hắn, tỏ vẻ hờn dỗi.

“Nghịch ngợm!”

Âm Tế Thiên đưa tay vỗ mông nó. Tên đội trưởng kia thấy Âm Tế Thiên đáp ứng, trên mặt lập tức trưng lên tươi cười: “Đạo hữu, thật có thể đi cùng sao?”

“Thật!”

Tên đội trưởng nhìn hơn mười con yêu thú cấp năm thì thoáng lộ ra vẻ chần chừ, sau đó nơm nớp lo sợ ngồi xuống bên cạnh Âm Tế Thiên, đối mắt với bọn nó, trong lòng da gà da vịt đã nổi hết lên rồi!

“Nó… chúng nó đều đã bị đạo hữu thuần phục?”

‘Đúng vậy!”

Đội trưởng hưng phấn hỏi: “Vậy đạo hữu có thể thuần phục giùm ta một con yêu thú cấp sáu không?”

Âm Tế Thiên lộ ra vẻ chần chừ, thầm nghĩ nếu muốn gia nhập đội thì nhất định phải thể hiện năng lực của mình, mới có thể khiến họ tin phục. Tên đội trưởng thấy hắn do dự, có chút ngại ngùng hỏi: “Phải chăng không tiện cho lắm?”

“Không phải!” Âm Tế Thiên vội phủ nhận: “Chỉ là ta chưa từng thuần phục qua yêu thú cấp sáu!”

Tên đội trưởng thấy hắn chẳng phải không muốn giúp mình thì vội vàng cười xòa: “Không có việc gì! Đạo hữu cứ thử xem, nếu không được thì thôi!”

Âm Tế Thiên nghe gã nói vậy thì yên lòng không ít: “Được!”

Sau đó hắn thừa dịp tên đội trưởng dồn lực chú ý vào đám yêu thú kia, bèn dùng đầu ngón tay cào cào mông hổ. Lôi Đình Hổ giật mình nhảy dựng lên. Tên đội trưởng nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Lúc này, gã mới chú ý tới con mèo trên vai Âm Tế Thiên, cười hề hề vui vẻ: “Vì sao đạo hữu mang vật nuôi tới tham gia Thú Triều? Ngươi không sợ nó bị yêu thú ăn mất sao?”

Âm Tế Thiên giải thích: “Ta mang nó theo là để huấn luyện lá gan của nó! Nếu cứ nhìn thấy yêu thú là sợ thì sao có thể ở cùng một chỗ với ta, đúng không?”

Đội trưởng cười lớn: “Đạo hữu nói phải!”

Gã thả yêu thú gã vừa mới bắt được ra, là một con Sí Diễm Bàng rất lớn! Con Sí Diễm Bàng vừa thoát khỏi túi thú thì nhiệt độ xung quanh lập tức tăng vọt lên, bốn phía nóng bức vô cùng, đến ngay cả nhóm yêu thú cấp năm chung quanh cũng bị khí nóng trên người nó làm lùi ra phía xa.

Sí Diễm Bàng kiêu ngạo ngưỡng cổ lên trời gáo thét, đồng thời miệng còn phun ra tia lửa, sau đó quay đầu hung ác trừng người đã bắt nó, một bộ dáng nếu không thiêu đối phương thành bột phấn nó nhất quyết không bỏ qua. Lúc này tên đội trưởng cả kinh lui một bước!

Sí Diễm Bàng hung hăng nhìn tên đội trưởng, thân mình càng lúc càng đỏ rực, nhiệt độ theo đó cũng tăng lên càng cao. Ngay lúc nó chuẩn bị phun lửa vào người tên đội trưởng thì khóe mắt liếc nhìn sang Âm Tế Thiên đang đứng bên cạnh gã.

112. Chương 111: Năng Lực Có Một Không Hai

Sí Diễm Bàng đột nhiên trừng to hai mắt chim của nó, ngọn lửa đã tới cổ họng đành cứng rắn nuốt ngược trở về, nháy mắt khiến bụng nó căng thành một quả bóng lớn tròn trĩnh.

Theo sát đó thì cơ thể đỏ rực nhanh chóng trở về nguyên trạng, độ ấm chung quanh cũng giảm xuống.

Sí Diễm Bàng sợ hãi run rẩy, lê thân hình tròn vo quỳ rạp xuống, đầu đập bùm bụp một cái, ai ngờ cái mỏ nhọn cắm vào trong bùn, lập tức làm tung một đống đất cát lên.

Tên đội trưởng dã đội cầm cái ***g sắt chuyên môn bắt giữ yêu thú đang chuẩn bị vồ về phía Sí Diễm Bàng, bỗng trợn mắt há hốc mồm khi nhìn thấy cảnh tượng này, hiện tại gã đã quên mất phải đem con Sí Diễm Bàng hung ác kia bắt lại rồi.

Còn Âm Tế Thiên đứng ở bên cạnh tên đội trưởng dã đội, khi nhìn thấy Sí Diễm Bàng muốn phun lửa thì gấp gáp đưa ngón tay chọt mạnh vào mông của Lôi Đình Hổ.

Đương nhiên chẳng phải do hắn sợ Sí Diễm Bàng, chỉ là hắn không muốn để lộ năng lực thuấn di của mình mà thôi.

Bất quá Lôi Đình Hổ còn chưa phát uy, sao Sí Diễm Bàng lại bỗng trở nên ngoan ngoãn như vậy cơ chứ?

Lôi Đình Hổ bị chọt mông liền tức giận, ngay cả ria mép cũng dựng thẳng lên, nhưng lại không thể lên tiếng bảo Âm Tế Thiên đừng có đâm vào cái nơi xấu hổ kia nữa.

"Nó… nó… nó làm sao vậy?" Tên đội trưởng dã đội nhìn thấy Sí Diễm Bàng đột nhiên quỳ xuống thì ngạc nhiên hỏi.

Sao gã lại quỷ dị nhìn ra con Sí Diễm Bàng kia đang sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy bộ dạng hiện giờ của nó giống như đang cúi đầu phục tùng với yêu thú cấp cao vậy!

Âm Tế Thiên cho rằng, có lẽ do Sí Diễm Bàng nhìn thấy Lôi Đình Hổ nên sợ hãi, vì thế nó mới đột ngột biết nghe lời thế này, thậm chí còn quỳ xuống dập đầu với Lôi Đình Hổ nữa chứ.

Đương nhiên hắn không thể nói như thế với tên đội trưởng dã đội được, đành phải tìm cái cớ lừa gạt gã: "Nó đang chờ ta thuần phục nó đấy, bất quá ngươi ở đây nhìn sẽ làm ta không tập trung được, dù sao cũng là lần đầu tiên ta ma hợp

() với yêu thú cấp 6, ta sợ mình không thể, cho nên…"

[Ma hợp là chỉ khoảng thời gian Ngự thú sư giao tiếp *** thần lực với yêu thú, khi ma hợp thành công thì tu sĩ mới có thể khế ước với yêu thú]

Tên đội trưởng dã đội vội nói: "Ta hiểu mà! Ta hiểu mà! Cám ơn đạo hữu trước vậy! Thế…"

Gã giơ ***g sắt lên: "Đạo hữu có cần cái này không?"

Âm Tế Thiên xua tay: "Không cần"

Hắn có Lôi Đình Hổ ở đây, đương nhiên không cần ***g sắt rồi.

Tên đội trưởng dã đội chớp mắt tỏ vẻ ngạc nhiên, cho dù là Ngự thú sư cấp 9 thì lúc ma hợp với yêu thú cũng phải dùng đến ***g sắt để bắt nó lại, đề phòng yêu thú chống cự khiến mình bị thương.

Tròng mắt gã đảo một cái, thầm nghĩ vị đạo hữu trước mắt chắc không chỉ là Ngự thú sư trung cấp như vậy, bằng không hắn sẽ không tự tin đến thế được!

Tên đội trưởng dã đội nghĩ tới Âm Tế Thiên có thể làm cho con yêu thú cấp 6 kia khế ước với mình, liền hớn ha hớn hở thong thả quay về đoàn đội, từ xa nhìn thấy đám yêu thú cấp 5 vẫn nghe lời đứng ở một bên thì trong lòng càng tin tưởng vững chắc vào năng lực của Âm Tế Thiên hơn.

Âm Tế Thiên đợi tên đội trưởng dã đội đi khuất, liền nói với Lôi Đình Hổ: "Ngươi có thể khiến con ưng này nghe lời ngươi chứ, để nó khế ước với vị đạo hữu kia được không?

Lôi Đình Hổ nhảy dựng lên, nhẹ nhàng phóng qua một trạc cây bên cạnh, nhìn xuống Âm Tế Thiên nói: "Ta chỉ có thể khiến Sí Diễm Bàng nghe lệnh ta mà thôi, chứ không có năng lực làm nó ngoan ngoãn trở thành khế ước thú của người khác đâu!"

Âm Tế Thiên nói bất đắc dĩ: "Xem ra, chỉ có thể nói với vị đạo hữu kia là không thu phục được rồi"

"Không! Ngài có thể đấy!"

Âm Tế Thiên giật mình: "Sao?"

Lôi Đình Hổ không có giải thích mà trực tiếp trèo lên trên đỉnh đại thụ, giấu đi bóng dáng của mình.

Âm Tế Thiên gọi thử mấy tiếng nhưng không nghe thấy Lôi Đình Hổ trả lời lại, đành phải một mình đối mặt với Sí Diễm Bàng vẫn luôn run rẩy chôn mặt dưới đất kia.

Lôi Đình Hổ nói hắn có thể thu phục con Sí Diễm Bàng này, chẳng lẽ do cái chuông pháp bảo mà Thôn Phách cho hắn hay sao?

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Không đúng!

Chuông pháp bảo mà Thôn Phách cho hắn chỉ có thể khống chế yêu thú chứ không thể làm tu sĩ khế ước yêu thú được, bằng không Thôn Phách đã sớm đem Hắc Độc Báo khế ước thành yêu thú của mình rồi!

Thế tại sao Lôi Đình Hổ lại chắc chắn hắn có thể thu phục Sí Diễm Bàng chứ?

Âm Tế Thiên đoán không ra ẩn ý trong lời nói của Lôi Đình Hổ, đành phải nhìn ngồi chằm chằm vào Sí Diễm Bàng, não không ngừng hoạt động nghĩ xem rốt cuộc phải làm sao mới có thể khiến nó ngoan ngoãn trở thành khế ước thú của người khác.

Hắn vừa không có lực tương tác như Ngự thú sư, vừa không có lực uy hiếp như Lôi Đình Hổ, thế hắn phải làm sao mới khiến Sí Diễm Bàng ngoan ngoãn nghe lời đây?

Lẽ nào muốn hắn giống như lần trước ở Thú Viên, dùng phương pháp ngôn ngữ khiến Cức Thứ Điểu rời xa hắn, giờ làm cho Sí Diễm Bàng ngoan ngoãn nghe lệnh hắn sao?

Điều này có phải đơn giản quá hay không vậy?

Bất quá, lần đó quả thật đã khiến Cức Thứ Điểu nhích xa ra đến hơn ba thước đấy!

Âm Tế Thiên nhăn mày.

Nghĩ đến chuyện Cức Thứ Điểu, lại làm hắn đột nhiên nhớ tới từ lúc xuyên qua Tu Chân giới đến giờ, có đủ thứ chuyện quái dị về đám yêu thú xảy ra xung quanh hắn, hắn mơ hồ cảm thấy giữa hắn và chúng nó có một loại quan hệ xâu xa khó hiểu nào đấy!

Âm Tế Thiên nhìn Sí Diễm Bàng run càng ngày càng dữ dội hơn, quyết định ngựa chết xem như ngựa sống mà trị thôi!

Hắn ho khẽ một tiếng, nghiêm túc ra lệnh với Sí Diễm Bàng: "Ngẩng đầu lên!"

Sí Diễm Bàng đang quỳ mọp trên đất nghe thấy mệnh lệnh của Âm Tế Thiên, không dám chần chừ chút nào mà vụt ngẩng đầu lên.

Âm Tế Thiên thấy Sí Diễm Bàng ngẩng đầu thì đáy mắt thoáng xẹt qua tia bất ngờ.

Hắn có thể trực tiếp ra lệnh cho yêu thú ư? Hay là do Lôi Đình Hổ ở sau lưng sai sử Sí Diễm Bàng nghe theo lời nói của hắn?

[Xin được phép chen ngang xíu ói máu chưa thấy ai thần kinh thô như bạn này]

Bất quá, ánh mắt Sí Diễm Bàng nhìn hắn rõ ràng là kinh hoảng và sợ hãi, hẳn không có liên quan gì tới Lôi Đình Hổ đâu.

"Lát nữa ngươi ngoan ngoãn để cho vị đạo hữu kia khế ước, có biết không?"

Sí Diễm Bàng gật đầu liên tục như giã tỏi, cứ như nhìn thấy quái thú hồng hoang vậy, cuống quýt xoay người liền chạy vọt về phía tên đội trưởng dã đội.

Đám người dã đội nhìn thấy Sí Diễm Bàng đột nhiên chạy về phía bọn họ thì lập tức hoảng hốt không thôi, còn tưởng là Âm Tế Thiên dùng lực tương tác ma hợp thất bại, đều rút pháp khí ra chuẩn bị đại chiến một trận với Sí Diễm Bàng.

Sí Diễm Bàng dừng lại trước mặt tên đội trưởng dã đội, sau đó ngoan ngoãn cúi đầu ra hiệu gã mau mau khế ước nó đi.

Đám người dã đội đều giật mình, thấy Sí Diễm Bàng nhìn về phía tên đội trưởng bằng ánh mắt van xin 'Mau tới khế ước ta đi! Mau tới khế ước ta đi!' làm khóe mắt mọi người không khỏi giật mạnh một cái.

Đây đúng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy yêu thú nài nỉ van xin được khế ước như vậy!

Những yêu thú trước kia từng bị Ngự thú sư dùng lực tương tác ma hợp qua, trong mắt vẫn sẽ lộ ra vẻ không cam lòng, trừ phi con yêu thú đó tự nguyện khế ước với tu sĩ thôi.

Cho dù như thế chúng nó cũng trưng ra một bộ mặt kêu ngạo, chứ không giống con Sí Diễm Bàng trước mắt này, hạ thấp mình cầu xin tu sĩ khế ước nó như vậy.

"Tiểu đội trưởng, nó đang đợi ngươi khế ước nó đấy!" Một tên trong dã đội khẽ nhắc.

Tên đội trưởng vẫn có chút không tin nổi mà nhìn chằm chằm Sí Diễm Bàng.

Trước đó nó vẫn còn một bộ cứ muốn giết gã, lúc này mới chỉ qua chút thời gian thôi thế mà đã cầu xin mình khế ước nó rồi.

Cho dù là Ngự thú sư cấp 9 cũng không có cách nào thu phục một con yêu thú trong khoảng thời gian ngắn như thế được, xem ra cái tên Ngự thú sư kia rất có năng lực, về sao mình phải nịnh bợ hắn thật tốt mới được!

Tên đội trưởng vội tỉnh táo lại, nhanh đưa tay đặt vào giữa trán Sí Diễm Bàng, sau đó dùng lực lượng *** thần của mình gắn liền với Sí Diễm Bàng, chờ nhận được sự cộng hưởng gã mới thả tay xuống.

Người không phải bạn cùng đội cũng nhanh chóng chúc mừng: "Chúc mừng tiểu đội trưởng khế ước được yêu thú cấp 6!"

"Cám ơn!"

Tiểu đội trưởng lên tiếng cười, sau đó đi vội về phía Âm Tế Thiên nói lời cảm ơn với hắn: "Cám ơn vị đạo hữu này giúp ta khế ước được yêu thú cấp 6, nếu không có ngươi ta còn phải tìm kiếm Ngự thú sư trung cấp khắp nơi, hòng thu phục được con Sí Diễm Bằng này đấy!"

Tìm kiếm Ngự thú sư trung cấp thật ra cũng khá dễ dàng, nhưng khiến người ta căm tức là dù mình tu vi cao cỡ nào cũng phải hạ mình năn nỉ cầu xin, sau đó kéo tới kéo lui một hồi mới đồng ý giúp người ta thu phục yêu thú!

Không chỉ Ngự thú sư mà ngay cả Luyện đan sư, Phùng sư, Chú tạo sư đều là cái vẻ đó cả, nếu bọn họ đều dễ nói như vị đạo hữu trước mắt này thì tốt rồi.

Âm Tế Thiên bất ngờ, đúng thật là khế ước được sao?

Hắn thực sự có khả năng thu phục yêu thú khiến chúng nó ngoan ngoãn nghe lời mình ư?

Nhưng mà hắn từng dùng yêu đan cấp 8 thử qua rồi, trên người hắn căn bản là không có lực tương tác, vậy thì tại sao lại có thể thu phục yêu thú được chứ?

Chẳng lẽ đây là năng lực mới của hắn à?

Trong lòng Âm Tế Thiên lập tức phản bác lại suy nghĩ ban nãy của mình.

Đây tuyệt đối không phải năng lực mới của hắn.

Hắn cảm thấy cái năng lực này đã sớm đi theo hắn rồi, chỉ là chính hắn không có nhận ra mà thôi.

Bất quá, đây là năng lực gì đây?

Âm Tế Thiên vẫn còn cảm thấy khó hiểu đối với loại năng lực này, bất quá bây giờ chỉ có Lôi Đình Hổ mới có thể giải thích cho hắn mà thôi.

Hắn vội vàng lấy lại *** thần, cười nói: "Đạo hữu không cần khách sáo đâu, chỉ là một việc nhỏ mà thôi."

Tên đội trưởng cười nói: "Đối với đạo hữu là việc nhỏ, nhưng mà với ta mà nói là một phần ân tình đấy! Đúng rồi, không biết đạo hữu họ gì, ở môn phái nào?"

Âm Tế Thiên nghe tên đội trưởng hỏi thì không khỏi ngây người.

Hắn đã bao lâu rồi chưa từng nói đến họ của mình? Nếu không có người hỏi thì hắn cũng sắp không nhớ nổi mình họ gì rồi.

Tên đội trưởng thấy hắn không lên tiếng thì cho rằng hắn có chuyện khó nói, liền bảo: "Nếu đạo hữu không thể nói được thì thôi vậy"

"Không!" Âm Tế Thiên khẽ cười một tiếng: "Chỉ là lâu rồi ta không có nói họ của mình với người khác, cũng sắp quên mất mình họ gì rồi! Tại hạ họ Âm, không môn không phái, thích đi du lịch khắp nơi.".

"Thì ra là Âm đạo hữu, tại hạ họ Tiếu, ngươi có thể gọi ta là Tiếu Ngôn, bởi vì ta không thích bị nội quy của môn phái gò bó cho nên không gia nhập môn phái nào cả!"

Trong lòng Âm Tế Thiên sốt ruột muốn tìm Lôi Đình Hổ hỏi cho rõ ràng sự việc, liền nói với Tiếu Ngôn: "Đạo hữu, đồng đội của ngươi hình như có việc tìm ngươi kìa!"

Tiếu Ngôn quay đầu lại liền thấy đồng đội của mình một tên hai tên đều mong ngóng nhìn gã, đành phải nói một tiếng xin lỗi với Âm Tế Thiên rồi trở về bên kia

Tiếu Ngôn vừa đi Âm Tế Thiên lập tức hô lên với Lôi Đình Hổ trên cây: "Không phải ngươi tính cả đời ở trên cây không xuống đó chứ?"

Vừa nói xong, một cái bóng nhanh chóng phóng từ trên cây xuống, vững vàng rơi lên trên vai Âm Tế Thiên, sau đó, trước khi Âm Tế Thiên mở miệng thì nó đã lên tiếng nói: "Ta biết ngài muốn hỏi cái gì, nhưng mà ta chỉ có thể nói cho ngài, năng lực của ngài là có một không hai! Ngài chỉ cần sử dụng cho tốt là được rồi!"

Âm Tế Thiên vừa nghe, thì lời đến bên miệng liền bị nghẹn trở vào.

Nếu Lôi Đình Hổ nói năng lực của hắn có một không hai, vậy xem ra nó không phải là lực tương tác rồi.

Bất quá hắn thật sự muốn biết đây là năng lực gì, nhưng mà Lôi Đình Hổ có vẻ không muốn nói cho lắm, hắn lại không thể bắt ép nó được, vả lại, làm nó tức giận thì sẽ không có ích lợi gì cho hắn cả.

Hơn nữa hắn còn muốn lợi dụng nó để quay về bên cạnh Bắc Minh a!

Chưa được bao lâu Tiếu Ngôn lại đi đến nữa, trên mặt mang theo vài phần xấu hổ và ngại ngùng.

Âm Tế Thiên vừa thấy liền hiểu Tiếu Ngôn có việc muốn nhờ hắn, cũng không có lên tiếng mà xem xem gã định nói gì.

Tiếu Ngôn kiên trì hỏi: "Âm đạo hữu, ngươi chuẩn bị làm gì với đám yêu thú đó vậy?"

Âm Tế Thiên nhìn đám yêu thú vẫn ngoan ngoãn ở nguyên tại chỗ nói: "Thả!"

Tiếu Ngôn vừa nghe thì hai mắt bỗng nhiên sáng lên: "Không biết Âm đạo hữu có bằng lòng đem bọn nó tặng cho chúng ta hay không?"

Đồng đội của gã và đám đệ tử môn phái đã sớm ngắm trúng đám yêu thú đó lâu rồi, chẳng qua bọn họ không dám giành yêu thú của người khác mà thôi, nhất là của Ngự thú sư nữa, nếu chuyện này bị truyền ra thì sẽ không còn ai dám thuần phục yêu thú giúp bọn họ, thậm chí ngay cả Luyện đan sư, Phùng sư và Chú tạo sư cũng không dám chế tạo thứ gì cho bọn họ cả!

"Tùy ý!"

Âm Tế Thiên đã sớm tính xong, khế ước thú của hắn nhất định phải biết nói chuyện, nói cách khác, sau này hắn sẽ bắt giữ một con yêu thú cấp 9 làm của riêng mới được.

Cho nên đám yêu thú đó đối với hắn có cũng được mà không cũng chẳng sao, vả lại hắn không có túi thú để chứa bọn nó đâu.

Tiếu Ngôn được sự đồng ý, liền hưng phấn chạy về phía đội ngũ để báo tin.

Cũng không biết có phải do Âm Tế Thiên từng thuần phục qua hay không, bọn họ rất dễ dàng mà đem hơn 10 con yêu thú cấp 5 bắt vào trong túi mình.

Bởi vì đã bắt đi yêu thú Âm Tế Thiên từng thuần hóa, cho nên hiển nhiên họ cũng không dám trơ mặt mo mà nhờ hắn ma hợp chúng nó giùm nữa.

Sau khi đội ngũ bắt xong yêu thú liền bắt đầu đi tiếp.

Âm Tế Thiên liền theo sau bọn họ đi vào Vạn Yêu Sâm Lâm, càng đi sâu vào bên trong thì yêu thú càng lợi hại. Tốn thời gian cũng càng dài hơn.

Lúc này, hắn chẳng có ra tay chiến đấu với yêu thú, chỉ khế ước thêm vài con yêu thú cấp 6 cho người trong đội ngũ mà thôi.

Lý do rất đơn giản, trước khi tập họp lại với phái Thuần Trần thì hắn không muốn để lộ quá nhiều năng lực của mình.

Đội ngũ trải qua một đêm chém giết, đi một chút ngừng một chút, cuối cùng vào trưa ngày thứ hai cũng gặp được Phái Thuần Trần, Phái Nam Dương, Phái Kiếm Sơn, Lăng gia phía Nam và đội ngũ của một số môn phái nhỏ.

113. Chương 112: Lời Đồn

Nơi các tu sĩ tụ tập, bên ngoài do chưởng môn và gia chủ phái người tuần tra canh gác. Đất trống bên trong thì tập hợp các trưởng lão, các đệ tử và các gia tộc, khoảng chừng hơn 3 vạn người, người qua kẻ lại, cứ y như là một cái chợ nhỏ vậy.

Lúc Âm Tế Thiên theo đội ngũ đi vào bên trong, liền dáo dác tìm kiếm chỗ của Phái Thuần Trần.

Bởi vì các đệ tử đều tụ chung một chỗ theo môn phái hoặc theo gia tộc mình, mà trên người lại còn mặc y bào đặc chế rất dễ nhận biết, cho nên một lát sau Âm Tế Thiên đã tìm thấy được nơi tập hợp của Phái Thuần Trần.

"Âm đạo hữu, xin đừng có đi lung tung"

Tiếu Ngôn thấy Âm Tế Thiên vừa vào nơi tụ tập liền nhìn đông đến nhìn tây, cho nên nghĩ hắn tò mò về chuyện của các gia tộc và môn phái lớn, vì thế tiện tay nhắc nhở một câu để tránh đắc tội người không nên đắc tội.

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Không thể tùy ý đi lại trong đây hay sao?"

Tiếu Ngôn nhìn xung quanh, xác định không có ai khác mới khẽ nói: "Chẳng phải không thể đi lung tung, chỉ là đệ tử của các môn phái và gia tộc lớn đều tâm cao khí ngạo, nếu không cẩn thận va chạm đến bọn họ sẽ dễ gây tranh chấp. Vả lại, trước giờ quản sự của các môn phái và gia tộc lớn thường hay bao che khuyết điểm, cuối cùng chịu thiệt đều là những người trong môn phái nhỏ hoặc là không môn không phái mà thôi".

"Cám ơn lời nhắc nhở của Tiếu đạo hữu! Bất quá ta muốn đi dạo chung quanh một lát để giết thời gian, cho hỏi Tiếu đạo hữu có biết mấy môn phái và gia tộc lớn khi nào sẽ rời khỏi đây không vậy?"

Tiếu Ngôn thấy hắn khăng khăng như thế thì cũng không cản nữa: "Chậm nhất cũng sau hai canh giờ, tóm lại sẽ không kéo dài lắm đâu. Chỗ tụ tập của chúng ta ngay dưới cây đại thụ đằng kia, nếu Âm đạo hữu muốn nghỉ chân một chút thì đi ra đó tìm chúng ta!"

Âm Tế Thiên cười nói: "Được!"

Tiếu Ngôn vừa rời khỏi, Lôi Đình Hổ vẫn nằm sấp trên đỉnh đầu liền nói: "Vừa rồi lại có người dùng thần thức tìm kiếm chỗ của chúng ta, bất quá đều bị ta chắn ngược về rồi".

Âm Tế Thiên khẽ giật mình: "Lại? Chẳng lẽ không chỉ một lần sao?"

"Cộng thêm lần vừa rồi đã là lần thứ 9 dùng thần thức điều tra chỗ của chúng ta rồi. Ta nghĩ người nọ hẳn là muốn tìm ngài đó".

Tìm hắn ư?

Trong đầu Âm Tế Thiên lập tức hiện lên bóng dáng của Bắc Minh, không khỏi sốt ruột hỏi: "Khi ngươi chắn ngược lại thần thức của đối phương, có làm bị thương người ta hay không vậy?"

Lôi Đình Hổ uể oải ngáp một cái: "Ta đoán đối phương là đến tìm ngài cho nên chỉ đơn giản bắn ngược thần thức của y mà thôi, cũng không có đả thương y".

Âm Tế Thiên vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nháy mắt lại cau mày lên.

Hắn mất tích ba ngày, chắc chắn Bắc Minh rất lo lắng, nhất định sẽ phái người đi chung quanh tìm hắn!

Bây giờ ở trong giới Tu Chân này, chỉ có một mình Bắc Minh là thời thời khắc khắc quan tâm đến sự an nguy của hắn mà thôi.

Nói vậy, Bắc Minh không cho hắn tham gia thú triều chắc cũng vì lo hắn sẽ bị thương đi.

Đột nhiên trong lòng Âm Tế Thiên dâng lên một ý niệm, muốn ngay tức khắc trở về bên Bắc Minh. Thật không biết với sức khỏe hiện tại của y, có thể gắng gượng qua tháng Thú Triều hay không nữa.

Bất quá hắn không thể về tay không được, nếu hắn đã tới đây thì nhất định phải làm được gì đó rồi mới về.

Lúc này, cơn tức của Âm Tế Thiên đối với việc Bắc Minh không cho hắn tham gia Thú Triều đã bất chợt giảm đi rất nhiều.

Âm Tế Thiên tỉnh táo lại hỏi: "Ngươi có biết người dùng thần thức điều tra chỗ của chúng ta, y đang ở đâu hay không?"

"Ở phía đông nam, cách chúng ta khoảng hơn 5 nghìn lí, căn cứ vào sự quan sát trong ba ngày qua của ta thì mục đích của y hẳn là muốn đi tới phía này"

Ánh mắt Âm Tế Thiên có chút ngẩn ra.

Bắc Minh đi về phía này hẳn là tới tìm hắn rồi!

Âm Tế Thiên ôm Lôi Đình Hổ vào trong ngực, sau đó đi về chỗ tụ tập của Phái Thuần Trần.

Đồng thời dùng năng lực thị giác quan sát đám người Thanh Bảo, sau khi xác định được mục tiêu hắn liền bước nhanh chân đi tới vị trí cách bọn họ không xa, chọn một góc độ chỉ có hai người Thanh Bảo mới có thể nhìn thấy hắn, sau đó cố ý không ôm chắc Lôi Đình Hổ, để Lôi Đình Hổ rơi tuột xuống trên đất.

Lôi Đình Hổ làm sao cũng không ngờ tới Âm Tế Thiên sẽ đột ngột buông ta, vì không có phản ứng kịp nên ngã mạnh ra đất: "Sao đột nhiên ngài buông tay ra vậy chứ?"

"Xin lỗi, tay ta đột nhiên trượt mà thôi" Âm Tế Thiên nhanh chóng ôm Lôi Đình Hổ lên.

Khóe mắt Lôi Đình Hổ giật một cái, tuy không biết hắn định làm gì nhưng mà tuyệt đối sẽ không tin cái cớ vớ vẩn này của hắn đâu.

Ngay khi Âm Tế Thiên đem nó ôm lấy đặt lên đầu thì làm bộ lơ đễnh kéo một góc tấm lụa trắng trên đấu lạp, liền lộ ra khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp. Lúc xác định đám Thanh Bảo đã nhìn đến hắn rồi thì nhanh chóng phủ tấm lụa trắng lại, sau đó xoay người đi khỏi.

Thanh Bảo Thanh Phong đang nói chuyện vui vẻ với các sư huynh đệ thì khuôn mặt tươi cười bỗng nhiên khựng lại, tiếp theo hai người cực kỳ ăn ý mà liếc nhau.

Thanh Bảo sáp lại gần Thanh Phong, nhỏ giọng hỏi: "Sư huynh, ngươi nhìn thấy không?"

Thanh Phong gật gật đầu: "Ta nhìn thấy một người rất giống tên hòa thượng thối kia!"

"Ta cũng thế!"

Hai người im lặng một hồi sau đó nói cùng lúc nói: "Đi theo xem thử!

Thanh Bảo Thanh Phong lén lút đi theo phía sau Âm Tế Thiên.

Nhìn thấy bóng lưng của đối phương, Thanh Phong khó hiểu hỏi: "Không phải qua mấy ngày nữa chúng ta mới tụ hợp với người của Bắc gia sao? Tên hòa thượng thối đó như thế nào sẽ xuất hiện ở trong đây cơ chứ?"

Thanh Bảo cũng cảm thấy rất kỳ lạ, nghĩ nghĩ nói: "Ngươi nói xem, có phải Minh sư huynh không mang hắn tham gia Thú Triều nên hắn lén một mình chạy tới hay không?"

"Một mình chạy tới tham gia Thú Triều, chẳng phải là muốn chết à?"

Thanh Bảo châm chọc cong khóe môi: "Đây không phải là chuyện chúng ta cần quan tâm, bây giờ chúng ta chỉ cần nhìn xem đó có phải tên hòa thượng thối kia hay không thôi".

Khóe miệng Thanh Phong hiện lên vẻ tàn ác: "Nếu thật là tên hòa thượng thối kia thì chúng ta phải tranh thủ cơ hội ra tay ngay, cướp lấy yêu thú và pháp bảo trên người hắn"

Hai người đi theo thẳng một đường đến dưới một cây đại thụ.

Ngay khi Thanh Bảo nhìn thấy Âm Tế Thiên ở cùng với một đám tu sĩ không có mặc y bào của môn phái, sự châm biếm trên khóe miệng nháy mắt lại nhiều hơn mấy phần.

Thanh Phong thấy người nọ mãi mà không gỡ đấu lạp xuống, trong lòng càng lúc càng sốt ruột: "Hắn không gỡ đấu lạp xuống, làm sao chúng ta xác định hắn có phải tên hòa thượng thối kia hay không chứ!"

"Chúng ta chỉ cần biết hắn ở chung với ai là được rồi, chờ tới khi rời khỏi đây sẽ tìm cơ hội để thử hắn."

Thanh Bảo Thanh Phong không ở lại nhìn nữa, sau khi xem rõ người nọ đi cùng ai liền rời khỏi.

Âm Tế Thiên đang ngồi nghe người ta nói chuyện phiếm, dư quang liếc thấy hai bóng người rời đi kia, khóe miệng không khỏi cong lên nụ cười mai mỉa.

"Lại nói tiếp, Lôi Kiếp hai ngày trước đến nay vẫn còn là một điều bí ẩn, bất quá chuyện này cũng quá kỳ lạ, chỉ cần chúng ta có ý định đến gần chỗ Lôi Kiếp điều tra thì sẽ đột nhiên nhảy ra rất nhiều yêu thú cấp cao cản đường, cho nên ta dám khẳng định, chắc chắn trong Vạn Yêu Sâm Lâm kia có yêu thú cấp 10 Độ Kiếp!"

Âm Tế Thiên nghe thấy có người nhắc tới chuyện Độ Kiếp của hắn liền quay đầu nhìn về phía chỗ đó, thì ra là một thanh niên áo xanh đang trò chuyện với một thanh niên áo lam.

Thanh niên áo lam cười xì một tiếng: "Sao ngươi còn dư thời gian mà quan tâm chuyện Độ Kiếp của người ta vậy? Bây giờ hẳn là phải nghĩ xem, làm sao có thể tranh thủ lúc hỗn loạn trộm được cái trứng thú kia mới đúng!"

Thanh niên áo xanh sửng sốt: "Trứng thú?"

Thanh niên áo lam ngạc nhiên nhìn vào gã: "Ngươi không biết việc này à? Tin tức đã truyền một ngày một đêm rồi vậy mà ngươi không biết gì sao?"

Thanh niên áo xanh có chút sốt ruột: "Ngươi mau nói đi, cuối cùng là sao chứ?"

"Cũng không biết tin này là ai đồn nữa, nói là sâu trong Vạn Yêu Sâm Lâm có con yêu thú cái cấp 10 sắp sinh sản, thời gian đại khái khoảng nửa tháng sau! Cho nên hiện tại các môn phái và các gia tộc đều muốn thừa dịp yêu thú cái kia sinh sản xong sẽ bị suy yếu thì cướp lấy trứng thú! Ngươi nghĩ thử xem, con của yêu thú cấp 10 ít nhất cũng là yêu thú cấp 8 đó, nếu may mắn chút nữa thì nói không chừng là một yêu thú con cấp 10 đấy!"

Yêu thú mới sinh không cần Ngự thú sư liền có thể trực tiếp khế ước với tu sĩ, huống chi trong Tu Chân giới không có Ngự thú sư cấp 10 từ đó không ai có thể thu phục yêu thú cấp 10. Bây giờ yêu thú cấp 10 rất có thể sẽ sinh ra yêu thú con cấp 10, tất nhiên tu sĩ của Tu Chân giới sẽ không bỏ qua cơ hội có một không hai này được!

"Yêu... yêu thú cấp 10 ư?" Thanh niên áo xanh sợ hãi mà trừng to hai mắt: "Lấy năng lực của chúng ta chỉ sợ ngay cả tới gần nó trong vòng trăm trượng cũng không được, nói chi là trộm trứng chứ!"

"Ngươi ngốc à! Khi yêu thú sinh con sẽ rất là yếu ớt, nó muốn động đậy ngón tay còn khó nữa kìa!" Thanh niên áo lam nhìn trái nhìn phải, thấy bên cạnh không ai liền nhanh chóng đè thấp giọng nói: "Chúng ta có thể thừa khi dịp tu sĩ cấp cao chiến đấu sống chết với con yêu thú cấp 10 kia thì trộm cái trứng đi!"

Lôi Đình Hổ đang nằm sấp trên đấu lạp của Âm Tế Thiên lập tức cười xì một tiếng, sau đó quay đầu tiếp tục giấc ngủ ngon lành của nó.

Âm Tế Thiên cảm thấy khá hứng thú với chuyện của bọn họ, bất quá hắn cho rằng tin tức được truyền ra rất khó tin. Vả lại trứng yêu thú cấp 10 đâu có dễ trộm như vậy chứ, dù cho yêu thú cái khi sinh sản xong sẽ rất yếu ớt, thì chẳng phải còn yêu thú đực bảo vệ hay sao?

Hơn nữa tu vi của yêu thú cấp 10 chính là ngang ngửa với một tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, mà những tu sĩ cảnh giới dưới Đại Thừa này dám chạy tới cướp trứng của nó, chẳng khác nào đi chịu chết.

Xem ra những người này đều bị trứng của yêu thú cấp 10 làm mê muội đầu óc cả rồi.

Âm Tế Thiên không có đặt mấy lời của bọn họ trong lòng, dù sao nếu thực sự có chuyện như vậy, hắn chắc chắn sẽ đi theo giúp vui. Bất quá, chỉ đứng nhìn từ xa mà thôi, tuyệt đối không ngu ngốc tới mức vọt đến phía trước giành trứng làm gì.

Không phải hắn không muốn, mà hắn định làm bọ ngựa bắt ve thôi, vả lại trứng chưa chắc sẽ thuộc về người cầm lấy nó đầu tiên.

Rất nhanh, hai canh giờ cũng qua, các môn phái và các gia tộc chỉnh đốn rồi xuất phát.

Đêm hôm trước, bọn họ bắt được rất nhiều yêu thú. Đương nhiên, tu sĩ bị yêu thú gây thương tích cũng đặc biệt nhiều, thậm chí có kha khá tu sĩ tu vi yếu kém bị giết chết dưới móng vuốt của bọn chúng.

Thấy trời đã khuya, các môn phái và các gia tộc đều ra lệnh dừng lại, ngồi tại chỗ đả tọa khôi phục nguyên khí.

Âm Tế Thiên thừa dịp Tiếu Ngôn đả tọa không chú ý, lén lút rời khỏi đội ngũ, tìm đến chỗ của Thuần Trần phái, sau đó, cố ý đi xẹt qua trước mặt Thanh Phong Thanh Bảo, rồi thâm nhập vào sâu trong cánh rừng u tối.

114. Chương 113: Muốn Chơi Gì Nào?

Cả buổi chiều Thanh Phong Thanh Bảo chẳng làm được gì, thừa dịp các đệ tử đang ngồi xuống điều tức, hai người lén lút trốn vào một góc thì thào bàn bạc, làm thế nào để dụ tên tên có bề ngoài giống như đúc hòa thượng thối kia tới chỗ không người.

Ngay khi hai người đang suy tưởng đủ loại biện pháp, thì một bóng dáng quen thuộc xẹt qua trước mặt sau đó đi về phía cánh rừng không người.

Thanh Phong Thanh Bảo liếc nhau, cười lạnh nói: "Làm hại nãy giờ chúng ta nghĩ nhiều cách để dụ hắn đi khỏi đội, còn chưa kịp dùng đến thì hắn đã tự mình đưa tới cửa rồi, đi thôi, theo sau nhìn trộm một chút!"

Thanh Bảo nhìn vào cánh rừng tối đen không hề có ánh lửa, đáy mắt thoáng một chút chần chừ!

Nhưng khi nghĩ tới rất nhanh là có thể cướp lấy yêu thú cấp 8 vào trong tay bọn họ, thì tia sợ hãi kia nháy mắt bị gã ném lên chín tầng mây!

Thanh Phong Thanh Bảo thừa dịp không ai chú ý, lén lút rời khỏi chỗ đám người phái Thuần Trần ngồi điều tức, đi theo bóng dáng kia, bước vào trong cánh rừng tối đen âm u.

Thanh Bảo xa xa nhìn người nọ không có mục đích mà đi lung tung về phía trước, có chút lo lắng hỏi: "Sư huynh, huynh nói hắn muốn đi đâu đây?"

Thanh Phong liếc gã một cái: "Quan tâm hắn đi đâu làm chi! Chờ đi xa thêm chút nữa, chúng ta lập tức xông lên bắt lấy hắn!"

"Nhưng lỡ đâu hắn là tu sĩ tu vi cao hơn chúng ta thì sao?" Trong lòng Thanh Bảo vẫn còn dè dặt, "Huynh nghĩ xem! Hắn có thể cùng tham gia Thú Triều với người khác, cảnh giới nhất định không dưới Trúc Cơ tầng 5 đâu!"

Thanh Phong đối với cái bộ dạng lo trước lo sau của Thanh Bảo rất là mất hứng, nháy mắt giận tái mặt, lạnh giọng nói: "Sư đệ, rốt cuộc ngươi có muốn cướp lấy con yêu thú cấp 8 và cái pháp bảo kia không?"

Thanh Bảo nói chắc chắn: "Đương nhiên muốn rồi!"

Thực ra, trong lòng gã vẫn không ngừng lo lắng đối phương chẳng phải tên hòa thượng thối kia. Hơn nữa, bọn họ lỗ mãng đi lòng vòng trong Vạn Yêu Sâm Lâm như thế này, rất dễ gặp phải yêu thú cấp cao, với thực lực chỉ mới Trúc Cơ trung kỳ như bọn họ, một con yêu thú trung cấp thôi, cũng có thể dễ dàng lấy đi hai cái mạng nhỏ này rồi!

Bất quá, nếu gã dám nói ra, chắc chắn sẽ bị sư huynh mắng nữa cho xem!

Thanh Phong vỗ vỗ vai: "Ngươi yên tâm đi, ta đã sớm dò hỏi những người trong đội ngũ kia rồi! Bọn họ là ở trên đường tụ họp lại với nhau, tên kia cũng chẳng hề ra mặt đánh nhau với yêu thú lần nào. Bất quá, hắn lại giúp người trong đội khế ước được mấy con yêu thú cấp 6 đó!"

Thanh Bảo nhíu nhíu mày: "Ta chưa từng nghe nói qua tên hòa thường thối kia lại còn là một Ngự thú sư trung cấp, xem ra chúng ta thực sự nhận sai người rồi!"

"Ta cũng chưa từng nghe qua. Tuy nhiên ta đoán, chắc chắn là món pháp bảo trên người hắn có thể khống chế yêu thú. Nghĩ xem, hắn tự do đi vào Vạn Yêu Sâm Lâm hẳn cũng do con yêu thú cấp 8 kia giúp đỡ, cho nên, lát nữa chúng ta phải thật cẩn thận, đừng để cho hắn có cơ hội ra tay".

"Được!"

Thanh Phong xa xa nhìn thấy người nọ đột nhiên dừng chân lại, gã lập tức kéo Thanh Bảo nấp vào phía sau đại thụ.

Trong bóng tối, bọn họ loáng thoáng nhìn thấy động tác cởi quần của người kia, bộ dạng như là đang chuẩn bị đi tiểu!

Thanh Phong lộ ra vẻ khinh thường: "Nếu hắn thật là một tu sĩ, sẽ không giống người phàm còn phải cởi quần đi tiểu như vậy đâu!"

Thanh Bảo đồng ý mà gật gật đầu, chút dè chừng còn sót lại dưới đáy lòng cũng đột nhiên biến mất không còn chút nào nữa, vội nói: "Sư huynh, vừa lúc chúng ta có thể nhân dịp này bắt lấy hắn!"

Thanh Phong thấy bộ dạng gã không còn do dự thì cười nói: "Tốt! Ngươi trái ta phải!"

Hai người lẳng lặng không chút tiếng động đi đến sau lưng người nọ, đợi đến khi chỉ còn cách đó khoảng một trượng, bọn họ không hẹn mà cùng nhào về phía trước, đánh lén từ hai phía, chộp lấy tay hắn ta.

Thanh Phong nhanh tay giật lấy đấu lạp của đối phương, Thanh Bảo thì lấy hỏa chiết ra rọi một cái, lúc này, khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc đến không thể quen hơn được nữa hiện ra trước mắt bọn họ.

Tuy Thanh Bảo Thanh Phong suy đoán người này rất có thể là Tịch Thiên, nhưng khi nhìn thấy gương mặt kia thì vẫn có chút giật mình, lập tức, Thanh Phong lộ ra ý cười mai mỉa: "Thanh Bảo, xem ra chúng ta thực sự không có nhìn nhầm, thật đúng là Tịch Thiên tiểu sư phụ đấy!"

Thanh Bảo châm chọc: "Ta thật tò mò nha! Chỉ mới không gặp mấy ngày ngắn ngủi thôi, sao Tịch Thiên tiểu sư phụ đường đường từ Thiếu phu nhân của Bắc gia lại trở thành một lâu la bé nhỏ trong một dã đội thế này, chẳng lẽ người của Bắc gia đã vứt bỏ Tịch Thiên tiểu sư phụ rồi hay sao?"

Thanh Phong nói bóng gió: "Người của Bắc gia cưới hắn là vì xung hỉ cho Minh sư huynh thôi! Bây giờ Minh sư huynh đã có thể xuống giường đi lại rồi, sao có thể nhớ tới hắn nữa, họ còn ước gì ném càng xa càng tốt kìa!"

Âm Tế Thiên mặc cho bọn họ cầm lấy tay mình, cũng không hề giãy dụa, nhìn thấy hai cái gương mặt mỉa mai châm biếm này, khóe miệng chợt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Thanh Bảo nhìn thấy hắn mỉm cười thì không khỏi có chút sợ hãi, người thoáng khựng lại, đáy lòng đột nhiên nảy lên dự cảm không tốt.

Gã nhanh chóng lấy lại *** thần, không nói hai lời, liền duỗi tay bắt về phía túi càn khôn của Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên thấy thế, mắt đột nhiên lạnh lên, thừa dịp gã buông tay ra bắt lấy cái túi thì tung quyền đánh mạnh vào bụng của Thanh Bảo.

Lập tức, Thanh Bảo giống như chiếc diều bị đứt dây bay mạnh ra ngoài hơn mười trượng, đập cái rầm vào một cây đại thụ đằng xa. Sau đó, trượt người rớt xuống, co thành một đống ngã lăn trên mặt đất.

Thanh Phong kinh hãi nhìn một màn này.

Gã thật tình không ngờ tới hòa thượng thối sẽ ra tay đánh người, càng không ngờ tới hòa thượng thối sẽ có năng lực đem người ta đánh bay ra hơn mười trượng. Vả lại, gã căn bản không nhìn được động tác của hòa thượng thối nữa chứ, có thể thấy rằng tốc độ của hắn rất nhanh, sức mạnh cũng rất lớn, hoàn toàn không cho người ta có cơ hội kịp phản ứng.

Nếu gã biết hòa thượng thối có bản lĩnh như thế này, bọn họ sẽ không nói nhiều với hắn như vậy, trực tiếp giật túi chạy lấy người rồi!

Không đúng!

Hòa thượng thối bị người ta hủy đi linh căn, lẽ ra không có khả năng đánh bay một tu sĩ Trúc Cơ kỳ được!

Thanh Phong vô cùng sợ hãi, cuống quýt buông cánh tay Âm Tế Thiên ra, lùi ra ngoài hơn một trượng, cảnh giác nhìn chằm chằm vào hắn, trầm giọng hỏi: "Ngươi không phải Tịch Thiên, ngươi rốt cuộc là ai hả?"

Âm Tế Thiên nghe thấy câu này của gã, ý cười nơi khóe miệng sâu hơn vài phần, bước từng bước về phía Thanh Phong, buồn cười nói: "Ngươi nói xem, ta vì sao không là Tịch Thiên chứ? Chẳng lẽ phải bị các ngươi bức đến nỗi dùng đầu lưỡi liếm Tích Cốc Đan mà các ngươi đạp nát mới là Tịch Thiên ư? Hay phải ngoan ngoãn đứng nghe các ngươi châm chọc khiêu khích, hoặc là tùy ý các ngươi dùng bùa chú ức hiếp mới là Tịch Thiên mà các ngươi quen hay sao?"

Thanh Phong càng nghe càng sợ hãi: "Ngươi…."

Người trước mắt rõ ràng đang mỉm cười nói chuyện với gã, tuy nhiên nụ cười kia lại khiến gã thấy sợ hãi vô cùng, cứ như một gốc cây hoa mạn châu sa – xinh đẹp đến kinh người nhưng toàn thân chứa đầy chất độc, làm người ta cảm thấy sợ hãi, nhất là dưới đêm đen, lạnh tới run người!

Thanh Phong hốt hoảng nuốt nuốt nước miếng: "Không phải ngươi bị hủy linh căn rồi sao? Sao còn có thể…. Còn có thể làm Thanh Bảo gã…."

Âm Tế Thiên tiếp tục bước từng bước về phía gã: "Quả thật ta đã bị người ta hủy đi linh căn rồi, nhưng chẳng hiểu sao lại nhảy ra một ít pháp thuật kỳ lạ, nếu không ngại ngươi tới thử thử xem sao, nhìn giúp ta đây rốt cuộc là sức mạnh gì, được không?"

"Không… không cần lắm đâu nhỉ?"

Người trước mắt khiến Thanh Phong cảm thấy đáng sợ cực kỳ, giống như là diễm quỷ đi từ địa ngục ra để báo thù vậy, làm gã không khỏi kinh hãi rụt lui về phía sau mấy bước: "Sư phụ chúng ta đang đợi chúng ta trở về!"

Không hiểu sao, gã chợt cảm thấy rằng mình chắc chắn không phải là đối thủ của thiếu niên trước mắt.

Thanh Phong hoảng sợ quay lưng bỏ chạy, nhưng không ngờ vừa xoay người thì đã thấy Âm Tế Thiên đứng ở trước mặt, mỉm cười nhìn gã.

Thanh Phong rét run mà nhìn vào hắn, sao hòa thượng thối lại có thể chạy tới trước mắt mình nhanh như vậy chứ?

Giờ này khắc này, gã không thể không tin Âm Tế Thiên có loại pháp lực không giống như người tu chân, sâu trong lòng càng thêm kinh hãi không thôi.

Âm Tế Thiên tiến lên bắt lấy cằm dưới của gã, cười u ám: "Đừng đi gấp như thế chứ! Ta còn muốn ngươi chơi đùa với ta thêm một chút nữa mà!"

Thanh Phong sợ hãi nhìn hắn, lắp bắp hỏi: "Tịch … Tịch Thiên tiểu sư phụ, muốn… muốn chơi cái gì đây?"

Âm Tế Thiên ngả ngớn mà chậc chậc hai tiếng: "Thanh Phong thí chủ nói chuyện sao cứ run run thế? Ngươi đang sợ hãi à? Nhưng mà, thân là đệ tử Trúc Cơ trung kỳ của Phái Thuần Trần sao lại sợ một người bị hủy mất linh căn như ta được, chẳng lẽ ta hoa mắt sao?"

Cầm Thanh Phong bị hắn bóp đến phát đau, thậm chí nghe thấy cả tiếng xương cốt rung răng rắc: "Ngươi, à không, ngài không có hoa mắt đâu, ta quả thật là đang sợ hãi, Tịch Thiên tiểu sư phụ, ngài đại nhân đại lượng, xin tha cho chúng ta một lần đi, vả lại ngài còn là hòa thượng của Vạn Phật Tự, cũng… cũng không thể sát… sát sinh đâu!"

Âm Tế Thiên cười tà tà: "Xem ra trời sắp đổ hồng vũ đây! Thanh Phong thí chủ tâm cao khí ngạo luôn xem thường người khác vậy mà đột nhiên cầu xin người ta? Hơn nữa, đối tượng cầu xin lại còn là phế vật mà Thanh Phong thí chủ vẫn khinh thường nữa chứ, thực sự buồn cười cực kỳ đấy!"

"Đó…. Đó là trước kia ta có mắt như mù, mới có thể đắc tội Tịch Thiên tiểu sự phụ, xin ngài đại nhân đại lượng tha cho chúng ta một lần đi!"

Âm Tế Thiên bỗng buông cằm Thanh Phong ra, sau đó lấy ta vỗ vỗ hai má gã: "Đừng lo, ta sẽ không giết các ngươi!"

Thanh Phong vừa nghe liền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng lập tức, trong mắt xẹt qua một tia oán hận khi bị người nhục nhã, tay phải giấu dưới ống tay áo chợt vươn ra hai ngón tay.

"Ta khuyên ngươi đừng có giở trò lén lút, ngươi đấu không lại ta đâu!" Âm Tế Thiên dường như nhìn thấy hành động của gã, trêu tức mà nhắc nhở.

Thanh Phong giật mình sợ hãi, nhanh chóng buông lỏng tay ra, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Âm Tế Thiên: "Ngươi…."

Lời của gã hơi khựng lại, ánh mắt xuyên qua bả vai Âm Tế Thiên nhìn thấy Thanh Bảo ngã ở dưới đại thụ đang chống người đứng lên.

Thanh Phong mừng thầm trong bụng, sợ Âm Tế Thiên phát hiện ra động tác của Thanh Bảo nên nhanh chóng thu hút sự chú ý của Âm Tế Thiên lên trên người mình: "Không phải Tịch Thiên tiểu sư phụ muốn ta thử nhìn xem pháp thuật mới của ngài ra sao à? Bây giờ ngài thử một lần đi, để cho ta thấy pháp thuật của ngài mạnh như thế nào, vả lại, không chừng ta có thể nhận ra được pháp thuật ngài học là gì đấy!"

Nghe thế, tròng mắt của Âm Tế Thiên hơi hơi liếc về bên phải, lập tức nói: "Được thôi! Bất quá lát nữa ngươi đừng có giật mình nha".

"Không đâu! Không đâu!"

Thanh Phong cười cười nói, nghĩ thầm chờ Thanh Bảo đem chưởng môn và các trưởng lão gọi tới, dù cho Tế Thiên có năng lực bằng trời cũng đừng mong chạy thoát!

Âm Tế Thiên cười tà: "Nhìn kỹ nhé!"

Nói xong cả người liền biến mất khỏi mắt Thanh Phong.

Thanh Phong giật mình nhìn khoảng không chẳng có một bóng người, sau đó cuống quýt đưa tay sờ sờ, không ngờ chỉ đụng được tới không khí.

Lòng gã trầm xuống, cho dù là tu sĩ Đại Thừa cũng không có khả năng biến mất đột ngột như vậy được!

Chẳng lẽ hòa thượng thối biết thuật ẩn thân sao, hay là hắn sử dụng pháp bảo lợi hại nào đó?

Vừa nghĩ tới đây, Âm Tế Thiên lại hiện ra ở trước mặt hắn, bất quá trong tay hắn lúc này đã có thêm một người nữa.

Thanh Phong ngưng mắt nhìn lại, bị hòa thượng thối bắt trong tay không phải là Thanh Bảo đang định chuồn êm trở về tìm người sao?

Thanh Bảo ôm cái bụng bị đá đau ban nãy, yếu ớt kêu Thanh Phong: "Sư huynh".

Sắc mặt Thanh Phong thay đổi liên tục, khó tin mà nhìn Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên giơ kiếm của Thanh Bảo lên, dùng nó vỗ vỗ mặt Thanh Phong, nói: "Thanh Phong thí chủ, ngươi nói thử xem pháp thuật này của ta có lợi hại hay không nào?"

Mặt Thanh Phong trắng bệch, liếc mắt nhìn thanh kiếm dài trên mặt, giọng nói run rẩy: "Ngài…. Vừa nãy ngài nói không giết bọn ta mà!"

Âm Tế Thiên cười u ám: "Quả thật ta không có ý định giết các ngươi, nhưng mà…."

Nụ cười của hắn chợt dừng lại, thanh kiếm sắc bén trên tay xoay một cái, tức tốc cạy mở hai môi Thanh Phong ra. Kiếm phong xuyên nhanh qua giữa hàm răng trên và hàm răng dưới thẳng đến lưỡi, gọt nhẹ một cái, rồi liền rút ra khỏi. Sau đó di chuyển phần thân, mạnh cắm chuôi kiếm vào trong miệng Thanh Phong.

Thanh Phong chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy khoang miệng truyền tới cơn đau dữ dội, tựa như là bị người ta hung ác cắt bỏ đầu lưỡi vậy. Còn chưa kịp hét lên, đã bị Âm Tế Thiên chặn họng lại, tiếng kêu thảm thiết buột phải nuốt về trong bụng.

Cơn đau từ miệng truyền tới làm trán gã không ngừng toát ra mồ hôi, bởi vì không chịu nổi cơn đau xé nát này, tầm nhìn trước mắt từ từ có chút mơ hồ, xem ra sắp ngất đi.

Thanh Bảo bị Âm Tế Thiên túm lấy áo, căn bản không hay biết động tác của Âm Tế Thiên. Chẳng qua gã có thể nhìn ra, chỉ trong thời gian nháy mắt mà Âm Tế Thiên vốn dùng thân kiếm vỗ mặt Thanh Phong nay bỗng trở thành dùng chuôi kiếm nhét vào miệng Thanh Phong, chặn lại âm thanh trong cổ họng Thanh Phong.

Ngay sau đó, Thanh Bảo nhìn thấy miệng Thanh Phong chảy ra một hàng chất lỏng đỏ tươi, thì không khỏi trợn to hai mắt. Lúc này Thanh Bảo mới bắt đầu sợ hãi, thân thể không tự chủ được mà bắt đầu run lên, nếu Âm Tế Thiên không nắm lấy áo gã chỉ sợ gã đã ngã rạp trên đất mất rồi.

Quá….. quá nhanh!

Tốc độ của hòa thượng thối quá nhanh!

Nhanh đến mức gã hoàn toàn không nhìn thấy được hòa thượng thối ra tay như thế nào nữa!

Âm Tế Thiên hờ hững nói: "Thanh Phong thí chủ, ngươi đừng có ngất xỉu đấy nhé! Nếu không cái mạng nhỏ của ngươi cũng sẽ biến mất theo!"

Hắn muốn Thanh Phong tỉnh táo, muốn Thanh Phong cảm nhận được cơn đau sống không bằng chết này.

Thanh Phong vừa nghe, cả người chớp mắt tỉnh táo lại ngay.

Âm Tế Thiên nhếch khóe miệng một cái, từ từ nghiêng đầu nhìn về phía Thanh Bảo, chợt lộ ra ý cười yêu diễm: "Thanh Bảo thí chủ, đến ngươi rồi!"

115. Chương 114: Một Cái Lưỡi Đổi Một Cái Mạng

Thanh Bảo sợ hãi nhìn Âm Tế Thiên, liều mạng lắc đầu: "Không được! Ngươi không thể đối xử với bọn ta như vậy! Ngươi là hòa thượng của Vạn Phật Tự, ứng với từ bi hỉ xả, không được sát sinh cơ mà!"

Âm Tế Thiên cười lạnh một tiếng: "Hòa thượng ư?"

Hắn nắm lấy cằm Thanh Bảo, châm chọc: "Ngươi từng gặp qua hòa thượng mà gả cho người khác à?"

Thanh Bảo thấy hắn căn bản không thèm quan tâm tới thân phận bản thân xem mình có phải là hòa thượng hay không, liền cuống quýt mở miệng nói: "Ngươi đừng có quên. Bọn ta là đệ tử của Phái Thuần Trần, nếu

bọn ta có cái gì bất trắc, sư phụ của bọn ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi đâu, thậm chí cả Phái Thuần Trần cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Âm Tế Thiên nghe mấy lời này của gã, lắc đầu chậc chậc hai tiếng: "Thanh Bảo thí chủ à Thanh Bảo thí chủ, uổng cho ta vẫn nghĩ rằng ngươi thông minh hơn Thanh Phong thí chủ đó chứ, thật không ngờ vừa tới thời điểm quan trọng thì người liền ngốc nghếch mất rồi".

Thanh Bảo sửng sốt, giận dữ nói: "Ngươi… lời này của ngươi là có ý gì?"

Âm Tế Thiên đột nhiên dùng sức siết chặt cằm của gã: "Ý của ta chính là, nếu ta sợ Phái Thuần Trần thì còn dám cắt đầu lưỡi của Thanh Phong thí chủ hay sao?"

"Cái… cái gì?" Thanh Bảo khó tin mà nhìn Âm Tế Thiên, quát chói tai: "Ngươi thế nhưng cắt đầu lưỡi của sư huynh?"

Lúc này, Thanh Phong sợ hãi trợn to hai mắt trừng Âm Tế Thiên, trong con ngươi ngập tràn các loại cảm xúc bi phẫn, căm ghét, thù hận vân vân.. dày đặc như muốn đem Âm Tế Thiên giết chết.

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn Thanh Phong đang căm thù trừng mình, bèn hỏi ngược lại gã: "Một cái lưỡi đổi một cái mạng, không đáng giá sao?"

Thanh Bảo lấy lại *** thần, căm hận gào vào mặt Âm Tế Thiên: "Rốt cuộc bọn ta đã làm gì khiến ngươi đối xử với bọn ta như thế?"

Âm Tế Thiên buồn cười hỏi gã: "Ngươi thực sự cho rằng các ngươi không có làm gì ta à?"

Nụ cười của hắn chợt ngừng lại: "Chẳng phải các ngươi không có làm gì, mà là chưa có làm được gì. Giống như Ngũ Lôi hiệu lệnh lần trước, chẳng lẽ lúc đó ngươi không nghĩ đến nó sẽ đưa ta vào chỗ chết sao? Bất quá tiếc là ta phúc lớn mạng lớn, tránh được trận sấm sét của ngươi!"

Sắc mặt Thanh Bảo trắng bệch.

Âm Tế Thiên cười lạnh một tiếng: "Hôm qua khi tập họp, có người nói với ta rằng, trước giờ đệ tử của các môn phái lớn thường không coi ai ra gì cả, tâm cao khí ngạo, ỷ thế hiếp người, lại không biết trời cao đất rộng! Một khi đã thế, ta đành ra tay dạy cho các ngươi một bài học đàng hoàng, để các ngươi biết, đừng tưởng là môn phái lớn thì có thể tùy tiện ức hiếp người khác, không phải không có ai dám ra tay trừng trị các ngươi".

Bàn tay đang bóp cái cằm Thanh Bảo lại siết chặt thêm một ít, Thanh Bảo đau đến mức hé miệng ra.

"Tối nay các ngươi nên ghi nhớ thật kỹ. Từ nay về sau, chỉ cần ta nhớ ra các ngươi thì mặc kệ chân trời hay góc biển ta đều sẽ tìm được các ngươi, sau đó cắt bỏ một bộ phận trên người các ngươi rồi rời đi, ta cứ lặp đi lặp lại như thế cho đến khi các ngươi chết mới thôi!"

Giọng nói lạnh băng khiến hai tên Thanh Phong Thanh Bảo nghe mà run rẩy không ngừng.

Âm Tế Thiên đột nhiên cười: "Cho nên ta sẽ không để các ngươi chết dễ dàng vậy đâu. Ta muốn các ngươi ngày ngày đêm đêm đều sống trong nỗi lo sợ phập phồng, muốn các ngươi mỗi lúc nghe thấy hai chữ Tịch Thiên liền không nhịn được mà run rẩy, muốn các ngươi gặp phải hòa thượng là sợ hãi né tránh, muốn các ngươi khi nhìn thấy không còn ai yếu hơn mình nữa liền nhớ tới ta!"

Thanh Phong còn chưa trải qua những ngày tháng như thế nhưng cả người đã bắt đầu run rẩy không ngừng.

Thanh Bảo lại đột nhiên vươn tay ném một quả cầu lửa về phía Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên cười tà tứ, ngay lúc quả cầu lửa sắp chạm tới hắn thì bỗng hắn biến mất không thấy bóng dáng, quả cầu lửa bay về phía xa xa, đánh lên một cây đại thụ khô.

Thanh Phong không còn chỗ chống đỡ nên ngã rạp ra đất, hai tay gã run rẩy sờ lên khóe miệng, chịu đựng cơn đau dữ dội, hơi hơi cúi đầu phun một ngụm, lúc đó một miếng thịt đầy máu liền theo đó văng ra.

"Ah ah" Thanh Phong hoảng sợ gào thét thảm thiết.

Thanh Bảo nhìn khoảng hư không trước mắt, thoáng ngơ ngác, tiếp theo Âm Tế Thiên lại đột nhiên xuất hiện trước mặt gã.

Hắn dùng tốc độ mà Thanh Bảo không nhìn thấy được mạnh bắt lấy hai má của gã ép gã mở miệng ra, trường kiếm đâm thẳng vào, ngay sau đó một cái lưỡi từ trong miệng Thanh Bảo văng ra ngoài.

Thanh Bảo chỉ cảm thấy miệng đau nhức, còn chưa kịp kêu lên đã bị Âm Tế Thiên đánh ngất xỉu, Thanh Phong cũng bị chuôi kiếm của hắn đánh mạnh vào đầu, rốt cuộc không thể chịu nổi áp lực nhân hai thế này, ngả người ngất theo.

Âm Tế Thiên cười lạnh lẽo, xoay người nhặt đấu lạp rớt dưới đất lên, vỗ vỗ bụi trên nón, sau đó đội lên đầu.

"Có thể ra rồi!"

Âm Tế Thiên nói xong liền có hai cái bóng yêu thú rơi xuống trước mặt hắn, một trong đó là Lôi Đình Hổ còn lại chính là Hắc Độc Báo.

Trước đó vì đề phòng Hắc Độc Báo đột nhiên nhảy ra làm hỏng việc nên hắn cột chuông pháp bảo lên tay Lôi Đình Hổ, để nó áp chế hành động của Hắc Độc Báo.

Lôi Đình Hổ dùng chân trước đạp một đạp lên mình Hắc Độc Báo, nói: "Quả nhiên, chỉ khi ngài gặp nguy hiểm nó mới có thể ra khỏi pháp bảo đó!"

Âm Tế Thiên nhíu mày, cất chuông pháp bảo vào trong Nhẫn không gian.

Lôi Đình Hổ liếc nhìn hai người trên mặt đất, hỏi: "Ngài cắt đầu lưỡi bọn họ, chắc chắn môn phái của bọn họ sẽ không buông tha cho ngài đâu, ngài còn muốn quay lại cái đội kia hay không?"

"Không." Âm Tế Thiên nhếch miệng cười: "Ta muốn đi về phía Đông Nam!"

Hắn nhìn Lôi Đình Hổ, nói ẩn ý: "Ngươi chỉ cần đưa ta đến chỗ Bắc Minh là ngươi có thể trở về tìm chủ nhân rồi. Nếu chủ nhân của ngươi thật sự muốn lấy mạng ta thì ngươi cứ bảo hắn đến tìm, ta sẽ không trốn đâu".

Đương nhiên lời này chỉ là nói cho dễ nghe mà thôi!

Hắn sẽ ngốc đến mức chờ người ta tới đây giết hắn hay sao chứ?

Râu mép của Lôi Đình Hổ hơi giật nhẹ, nó đột nhiên có một dự cảm không tốt, cứ cảm thấy đưa hắn về sẽ là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn đây!

Âm Tế Thiên ra lệnh cho Hắc Độc Báo: "Ngươi quay về pháp bảo đi!"

Sau đó lại nói với Lôi Đình Hổ: "Ngươi biến nhỏ lại đi, ta mang ngươi sẽ tương đối nhanh hơn".

Lôi Đình Hổ lén đảo mắt, nếu không để nó cõng hắn thì sao còn muốn nó đưa hắn trở về cơ chứ?

Âm Tế Thiên rút ngoại bào trên người xuống, thay một bộ quần áo màu vàng xanh, ôm lấy Lôi Đình Hổ đã biến nhỏ lại như một con mèo, bóng dáng chợt lóe liền đột nhiên biến mất, sau đó bỗng dưng xuất hiện ở một nơi khác xa ngoài ngàn dặm.

Ngay khi bầu trời dần dần sáng lên, người trong Phái Thuần Trần phát hiện ra có hai tên đệ tử biến mất. Sau đó ở một chỗ ngoài hai dặm phát hiện bóng dáng bọn họ, mà khóe miệng của hai tên đệ tử kia lại có vệt máu đã chảy khô, bên cạnh có rơi hai miếng thịt giống như đầu lưỡi…

Đêm tối trong Vạn Yêu Sâm Lâm cực kỳ yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng kêu của yêu thú mà thôi.

Ở khu rừng phía đông nam của Vạn Yêu Sâm Lâm, đèn đuốc sáng rực, mấy vạn tu sĩ vây quanh đống lửa ngồi điều tức, chỉ có một ít tu sĩ đè thấp giọng khẽ nói chuyện, không khí vô cùng bình lặng.

Đột nhiên, trong khu rừng bỗng vang lên một tiếng rống giận dữ, dọa chạy không ít yêu thú xung quanh, và kinh động đến các tu sĩ đang ngồi điều tức kia.

"Sao lại thế này? Có phải có yêu thú đột kích hay không?"

"Không biết nữa!"

"Theo tiếng gầm kia thì xem ra con yêu thú này cấp bậc không thấp đâu, mọi người nên cẩn thận!"

Mọi người đều đứng lên, tranh thủ lấy pháp khí ra, đề phòng nhìn chằm chằm bốn phía xung quanh.

Điện chủ Điện Thiên Tiêu ngồi ở giữa các tu sĩ chợt đứng dậy, sắc mặt vùn vụt thay đổi, liền sau đó hơn mười tu sĩ Độ Kiếp Kỳ của mấy môn phái và gia tộc lớn ở bên cạnh cũng đứng lên theo.

"Con yêu thú này chỉ sợ không chỉ là cấp 10 đâu!" Điện chủ Thiên Tiêu Điện – Vạn Vân Thiên trầm giọng nói: "Tiếng gầm kia ngay cả lão phu cũng cảm thấy run người, các ngươi nhanh chóng bảo người của môn phái và gia tộc mình chuẩn bị tốt việc rút lui đi".

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, đang chuẩn bị quay lại môn phái và gia tộc của mình bảo người chuẩn bị rút lui, liền thấy một tên đệ tử của Điện Thiên Tiêu chạy về phía Vạn Vân Thiên: "Điện chủ, đệ tử nhìn thấy một tên hòa thượng mặc y bào màu xanh vàng bị một con yêu thú hình hổ đuổi theo, lúc này hắn đang chạy về phía chúng ta!"

"Yêu thú hình hổ?" Vạn Vân Thiên khó hiểu nhìn gã.

Đệ tử Điện Thiên Tiêu nhanh chóng nói rõ: "Đệ tử nhìn không ra nó là yêu thú cấp mấy, bất quá bộ dáng bên ngoài rất giống hổ ạ".

Vạn Vân Thiên nghĩ tiếng gầm kia hẳn là có liên quan tới con yêu thú hình hổ kia, lập tức phân phó nói: "Không được để tên hòa thượng kia đi vào!"

Vừa mới nói xong lập tức có người lên tiếng ngăn lại: "Khoan đã!"

Vạn Vân Thiên đưa đầu nhìn lại liền thấy trưởng lão Bắc gia Bắc Vũ Hoành đi ra: "Điện chủ, vừa rồi ta dùng thần thức điều tra phát hiện tiểu hòa thượng kia đúng là Tịch Thiên tiểu sư phụ đã kết hôn với con trai ta, xin ngài châm chước một chút để hắn đi vào".

"Đồ đệ Tịch Thiên của Hư Không trưởng lão?"

"Đúng vậy"

Vạn Vân Thiên lộ ra vẻ khó xử: "Lão phu cảm thấy tiếng gầm kia rất có thể là do con yêu thú hình hổ đó phát ra, nếu cứ thế để cho Tịch Thiên tiểu sư phụ đi vào, chỉ sợ ngay cả chúng ta cũng như cá nằm trên thớt, lão phu không đảm đương nổi trách nhiệm này, xin Hoành trưởng lão hiểu cho, lão phu thực sự không thể để hắn đi vào được".

Đúng lúc này một tên đệ tử của Bắc gia hoảng hốt chạy tới: "Hoành trưởng lão, Minh thiếu gia đột nhiên chạy vụt ra ngoài trận pháp rồi!"

116. Chương 115: Mọc Tóc Rồi

Sắc mặc Bắc Vũ Hoành vụt thay đổi, thân mình chớp lên một cái nháy mắt đã rời khỏi tầm nhìn của mọi người.

Vạn Vân Thiên và hơn mười vị tu sĩ Độ Kiếp kỳ chỉ biết nhìn nhau, cuối cùng thở dài bất đắc dĩ: "Lão phu đi xem xem sao!"

Sáu tu sĩ Độ Kiếp kỳ cũng đi theo sau ông, mấy người còn lại thì vẫn ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, nhưng không có ai có ý muốn đi theo giúp đỡ cả.

Rất nhanh Bắc Vũ Hoành đã đuổi kịp Bắc Minh, khuyên nhủ bảo: "Minh nhi, con đừng xúc động quá! Yêu thú kia chẳng phải là yêu thú bình thường đâu, theo như lời của Điện chủ Điện Thiên Tiêu thì rất có thể nó còn trên cả cấp 10. Con liều lĩnh xông tới như vậy chỉ có thể chết dưới móng vuốt của nó mà thôi."

Lời của ông cũng không khiến Bắc Minh dừng bước, mà trái lại y còn tăng tốc chạy nhanh về phía xảy ra chuyện kia.

Bắc Vũ Hoành biết tính tình con trai mình rất cứng đầu, người mà y quan tâm, chuyện mà y đã quyết thì không thể nào thay đổi được.

Ông thở dài lắc đầu, gấp rút bám sát theo sau. Từ xa xa, đã nhìn thấy Âm Tế Thiên bị yêu thú hình hổ kia rượt đuổi, may mà Âm Tế Thiên dựa vào địa hình dày đặc đại thụ của khu rừng, trốn đông trốn tây mới có thể bình yên vô sự thoát khỏi sự tấn công của nó.

Theo lý thuyết Âm Tế Thiên sẽ không thể nào thoát khỏi con hổ kia được, nhưng chẳng hiểu sao hắn cứ như có gió dưới chân, chạy còn nhanh hơn cả chuột nhắt.

Bắc Vũ Hoành nhướng mày: "Sao hắn có thể chạy nhanh như vậy chứ?"

"Có lẽ hắn dùng Tật Phong Phù mà con cho hắn"

Bắc Minh dồn hết sức lực vọt đến trước mặt Âm Tế Thiên, lấy tốc độ cực nhanh kéo hắn lên pháp khí rồi xoay người bỏ chạy.

Âm Tế Thiên nhìn thấy người giúp mình, trên mặt bỗng hiện lên vẻ mừng rỡ: "Bắc Minh!"

Mặt Bắc Minh lạnh băng như ngày đông rét buốt, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn hắn, cả người y cứ như không còn chút độ ấm, dáng vẻ tựa hồ một chút cũng không quan tâm Âm Tế Thiên có trở lại bên cạnh mình hay không, chỉ là … khóe miệng lại cong lên một ý cười khó nhìn ra, điều đó đã bán đứng tâm trạng của y lúc này.

"Minh nhi, chạy mau!"

Bắc Vũ Hoành thấy con yêu thú hình hổ kia đuổi theo sau Bắc Minh, liền vội vàng xuất ra sáu tấm phù chú, bao vây con yêu thú hình hổ lại, ông sử dụng trận pháp mạnh nhất của tu chân giới hòng kéo dài một chút thời gian, để hai người Bắc Minh nhanh chóng thoát khỏi sự truy đuổi của nó.

Đám người Vạn Vân Thiên cũng vừa theo tới, nhìn thấy Bắc Vũ Hoành sử dụng Vây thú trận thì vội vã phụ một tay bổ sung linh lực cho trận pháp, hy vọng có thể mượn điều này áp chế con yêu thú kia lại.

Yêu thú hình hổ đột nhiên bị nhốt trong Vây thú trận, tức khắc lửa giận phừng lên, miệng hổ mở lớn, rống giận về phía đám người Bắc Vũ Hoành.

Đám người Bắc Vũ Hoành cảm thấy trận pháp có dấu hiệu lỏng ra, sắc mặt thay đổi vùn vụt, ngay khi bọn họ cho rằng yêu thú hình hổ sẽ phá trận nhào tới thì yêu thú hình hổ giống như sợ tiếng gầm của mình làm người khác bị thương vậy, mạnh nuốt nó ngược trở vào, làm nước bọt nghẹn ngang cổ họng, cho nên không ngừng ho khan thành tiếng.

"Khụ khụ! Chờ bổn tọa ho xong sẽ tìm các ngươi tính sổ!"

Mọi người: "……"

Đám người Bắc Vũ Hoành gấp rút lấy lại *** thần, gia cố trận pháp. Ai ngờ, yêu thú hình hổ quơ móng vuốt một cái liền phá trận đi ra ngoài, tốc độ thân thể cứ như tia chớp, vọt đến trước mặt đám người Bắc Vũ Hoành, giơ lên cái móng vuốt sắc bén của nó, duỗi tay chuẩn bị chụp về phía bọn họ.

Đám người Bắc Vũ Hoành đều giật mình, muốn tránh cũng đã không kịp nữa, chỉ có thể trơ mắt chờ móng vuốt sắc bén kia rơi trên người bọn họ.

"Dừng tay!" Một tiếng quát lớn đột nhiên vang lên.

Móng vuốt của yêu thú hình hổ chợt ngừng lại giữa khoảng không, còn mọi người thì đồng loạt quay đầu nhìn xem ai đã cản được nó.

Âm Tế Thiên không nhìn ánh mắt của mọi người mà nhìn thẳng chằm chằm vào yêu thú hình hổ, nói: "Ngươi thua rồi! Ngươi nên làm theo lời hứa của mình, rời khỏi đây nhanh đi, bằng không ngươi sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt!"

Ánh mắt hung ác của yêu thú hình hổ trừng trừng nhìn vào Âm Tế Thiên, khi mọi người cho rằng nó sẽ nhào qua đem Âm Tế Thiên xé nát thì bỗng dưng nó buông móng vuốt xuống, không cam lòng mà xù lông lên, tát đám Bắc Vũ Hoành bay đến trước mặt Âm Tế Thiên, sau đó xoay người rời khỏi.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bắc Vũ Hoành nhanh chóng cám ơn đám người Vạn Vân Thiên đã đến giúp đỡ, sau đó xoay sang hỏi Âm Tế Thiên: "Tịch Thiên, chuyện gì xảy ra với con yêu thú kia vậy? Sao ngươi lại chọc tới nó?"

Nhưng ai ngờ, phía sau làm gì mà còn bóng dáng Bắc Minh và Âm Tế Thiên nữa.

Bắc Vũ Hoành không biết nói gì, trợn mắt nhìn khoảng không trống hoắc trước mắt, bất đắc dĩ đành cáo lỗi với đám người Vạn Vân Thiên: "Bắc gia nhất định sẽ cho các vị một lời giải thích"

Đám người Vạn Vân Thiên gật gật đầu liền rút trở về trận pháp bảo hộ.

Bọn họ vừa mới đi khỏi, con yêu thú hình hổ tưởng đã rời khỏi kia, bỗng bước ra từ một gốc đại thụ, nhìn thấy về đám người đang xa xa thì thào: "Ta biết ngay mà, đưa hắn trở về là một nhiệm vụ cực kỳ gian khổ!"

Vừa phải giả vờ hung dữ muốn giết người, nhưng lại không thể làm người ta bị thương, còn phải khống chế lực uy hiếp cho tốt, thật sự làm khó nó quá mà. Vừa rồi, suýt nữa đã trở thành con yêu thú đầu tiên trong lịch sử bị nước miếng của mình nghẹn chết rồi.

Yêu thú hình hổ đợi đến khi không còn thấy bóng dáng của đám người Bắc Vũ Hoành nữa thì mới xoay lưng rời khỏi.

Lúc nãy, yêu thú vừa mới đi, Âm Tế Thiên đã bị Bắc Minh lôi tới chỗ Bắc gia tập họp.

Bắc Duy và Bắc Sinh nhìn thấy Âm Tế Thiên đi cùng với thiếu gia tới đây, thì lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng: "Thiếu phu nhân, ngài đã quay lại rồi!"

Âm Tế Thiên nhìn thấy hai người Bắc Duy và Bắc Sinh, bỗng nhiên có loại cảm giác đã về tới nhà

Bắc Minh đột nhiên buông tay Âm Tế Thiên ra, rồi bước tới một gốc cây đại thụ gần đó ngồi xuống điều tức.

Âm Tế Thiên sửng sốt, nhìn tay phải trống không, trong lòng liền dâng lên chút thất vọng. Biết rõ Bắc Minh đang tức giận vì chuyện hắn bỗng dưng biến mất, nhưng mà y làm vậy sẽ khiến hắn rất tủi thân á.

Bắc Duy thấy thế, lặng lẽ đi tới bên cạnh Âm Tế Thiên, khẽ nói: "Thiếu phu nhân, thiếu gia vẫn luôn lo lắng cho sự an nguy của ngài. Sợ ngài gặp phải nguy hiểm, hôm nào thiếu gia cũng mặt ủ mày chau, chưa bao giờ thả lỏng ra cả. Nếu không phải xuất hiện yêu thú cấp cao cản đường của chúng ta, chỉ sợ thiếu gia đã sớm xông vào sâu trong rừng tìm ngài rồi".

Bắc Sinh cũng xáp vào to nhỏ: "Thiếu phu nhân, ngài đi dỗ dỗ thiếu gia đi, một câu của ngài còn có tác dụng hơn một vạn câu của Hoành trưởng lão nữa".

"Ngươi nói hơi quá thì phải?"

Âm Tế Thiên thực sự không tin một lời của mình còn hơn cả một vạn câu của Bắc Vũ Hoành đâu.

Bắc Duy và Bắc Sinh sợ Âm Tế Thiên không tin, ra sức gật gật đầu: "Thiếu phu nhân, ngài tự mình thử không phải sẽ biết ngay sao!"

Âm Tế Thiên có một chút do dự, bất quá Bắc Minh không để ý tới hắn thì trong lòng hắn cũng không dễ chịu gì, đành phải kiên trì, không quan tâm cái nhìn chằm chằm của Bắc Đẩu và năm tên hộ vệ, đi đến bên cạnh Bắc Minh ngồi xuống.

Nên nói cái gì dỗ y đây?

Âm Tế Thiên buồn rầu liếc nhìn gương mặt trầm lạnh của Bắc Minh, cứ nhổ một cọng lại một cọng cỏ trên đất. Cuối cùng quyết định đem lời muốn nói nhất nói ra: "Bắc Minh, ta nhớ ngươ…"

Chữ 'i' còn chưa nói xong đã bị Bắc Minh chen ngang túm mạnh vào trong lòng y.

Đôi môi mỏng lạnh băng của Bắc Minh kề sát trên hai mảnh môi mềm mại của Âm Tế Thiên, y khàn khàn nói: "Ngươi vừa mới nói gì đó, lặp lại một lần nữa đi!"

Âm Tế Thiên nhận thấy xúc cảm quen thuộc kia, chợt có chút ý loạn tình mê, hơi hơi mở miệng, khẽ líu ríu: "Ta nói ta nhớ ngươi, Bắc Minh, ta thực sự rất nhớ ngươi!"

Bắc Minh liền ôm siết lấy eo Âm Tế Thiên, cúi đầu dùng sức mút lên đôi môi mềm mại kia, đem nỗi căng thẳng, sợ hãi và sự quan tâm lo lắng mấy ngày nay hòa sâu vào trong nụ hôn này.

Âm Tế Thiên như cảm nhận được tâm tư của Bắc Minh, nhanh chóng câu lấy cổ y, đáp lại sự nồng nàn này, xóa đi nỗi lo lắng nhiều ngày kia.

Đệ tử Bắc gia ngồi ở xung quanh thấy hai người không thèm quan tâm đến ai cả mà quấn quýt vào nhau, không khỏi trợn to mắt mà nhìn chằm chằm bọn họ.

Bắc Sinh thấy một màn này, che miệng khẽ cười: "Quả nhiên câu nói đầu tiên của thiếu phu nhân đã thu phục được thiếu gia ngay!"

Bắc Đẩu thấy các đệ tử Bắc gia đều nhìn qua đây nên tò mò nhìn theo, lập tức sắc mặt trở nên xanh mét, nhanh chóng ra hiệu năm tên hộ vệ khác vây quanh Bắc Minh và Âm Tế Thiên, ngăn cản tầm mắt của mọi người.

Tiếng thở dốc càng lúc càng lớn, mọi người càng nghe sắc mặt càng đỏ, cũng càng ngày càng nóng. Mãi tới khi có người ho khan thật lớn thì không khí mập mờ mới bình ổn trở lại.

Bắc Đẩu thấy người đến liền vội cung kính kêu: "Hoành trưởng lão."

Hai người đang ôm hôn nghe thấy tiếng hô kia thì cũng dừng lại, nhưng vẫn lưu luyến không rời khẽ hôn hai má hoặc là nơi khóe mắt của đối phương, cho đến khi ổn định được hơi thở mới đứng dậy chỉnh chủ quần áo rồi đi ra khỏi vòng vây của hộ vệ.

"Cha" Bắc Minh gọi Bắc Vũ Hoành một tiếng, sau đó đưa tay chỉnh lại cổ áo cho Âm Tế Thiên.

Bắc Vũ Hoành thấy một màn này, khóe mắt hơi giật nhẹ.

Bắc Minh đang cầm vạt áo Âm Tế Thiên, đột nhiên ngừng động tác lại, con ngươi đen xinh đẹp chợt co rút: "Mọc tóc rồi!"

Giọng của y lạnh như nước đá dưới 0 độ, vả lại trong đó còn dẫn theo một tia run rẩy khó nhận ra

Âm Tế Thiên khó hiểu giơ tay lên sờ đầu mình, lúc này liền đụng đến chân tóc thô cứng, sau đó buồn bực ngẩng đầu nhìn Bắc Minh: "Ta mọc tóc thì có gì lạ hay sao?"

117. Chương 116: Ngươi Lặp Lại Lần Nữa

Không phải trước đây hắn từng để tóc dài rồi hay sao, mặc dù kia là do tác dụng của Thôi Phát Trà, thế nhưng tóc dài thôi mà, Bắc Minh đâu cần phải làm quá lên như vậy chứ?

Bắc Minh nhìn cái đầu nhu nhú chân tóc của Âm Tế Thiên, ánh mắt càng ngày càng đen kịt, làm người ta không hiểu được y đang suy nghĩ gì.

Bắc Vũ Hoành liếc mắt nhìn sang, sau đó nỉ non: "Dù sao đi nữa thì tuổi thọ của người phàm cũng ngắn ngủi hơn so với người tu chân!"

Bắc Vũ Hoành lại thở dài nói: "Tịch Thiên, ban nãy là xảy ra chuyện gì? Vì sao ngươi lại chọc tới con yêu thú lợi hại như vậy?"

"Cái này… chuyện này…" Âm Tế Thiên đảo mắt nhìn bốn phía, phát hiện mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía mình. Hắn liếc sang Bắc Vũ Hoành, có chút khó xử hỏi: "Ta nhất định phải nói sao?"

Bắc Vũ Hoành gật đầu: "Chúng ta phải làm rõ ràng chuyện này trước các đại môn phái!"

Bắc Minh nhìn vẻ mặt khó xử của Âm Tế Thiên, mày nhăn chặt lại: "Chẳng lẽ không thể nói ra?"

"Ta chỉ sợ sau khi nói ra sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của người khác!"

Âm Tế Thiên nhỏ giọng lí nhí, chỉ có vài người bên cạnh mới nghe được. Tròng mắt Bắc Vũ Hoành co lại, khuôn mặt ôn hòa củng trở nên nghiêm túc: "Tịch Thiên, ngươi không thể nói chuyện giật gân như vậy!"

Âm Tế Thiên nhìn ông: "Hoành trưởng lão, chờ đến khi ngài nghe ta nói xong mọi chuyện thì ngài tự mình quyết định xem có nên nói ra hay không".

Bắc Vũ Hoành lộ ra vẻ chần chừ, sau đó dùng linh lực làm một tấm chắn bao lại ông cùng với Bắc Minh và Âm Tế Thiên, những người khác đều bị ngăn trở bên người.

"Nói đi! những người khác sẽ không nghe được đâu!"

Âm Tế Thiên đảo mắt nhìn Bắc Minh, hỏi: "Ngươi còn nhớ chuyện chúng ta đi Duyên sơn cầu duyên không?"

Bắc Minh nhớ lại chuyện đó, sắc mặt trầm xuống nhưng vẫn trả lời: "Nhớ! Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện hôm đó?"

Âm Tế Thiên gật đầu: "Sau khi ngươi bế quan không lâu, ta đến thôn Đậu Hoa mua đồ ăn thì thôn trưởng có nói với ta một chuyện! Hắn nói hôm đó hắn cũng có lên đỉnh Duyên sơn cầu duyên, thậm chí còn nhìn thấy chuyện xảy ra sau khi Thần Sử tống chúng ta ra khỏi Duyên sơn!"

Hắn đem chuyện mà thôn trưởng đã nói trình bày cho hai người kia biết: "Ba ngày trước, Thần Sử tìm thấy ta trong nhà xí của Bắc gia. Sau đó bắt ta đi, còn để khế ước thú của mình trong coi ta nữa. Con Lôi Đình Hổ ấy chính là khế ước thú của Thần Sử!"

Âm Tế Thiên nửa thật nửa giả nói với Bắc Vũ Hoành và Bắc Minh. Sắc mặt của hai người kia càng ngày càng nghiêm túc, đôi mắt Bắc Minh còn thoáng nheo lại: "Ngươi bị bắt đi?" Y cứ luôn cho rằng Tịch Thiên trộm trốn đi sau đó chạy đến Vạn Yêu Sâm Lâm.

Âm Tế Thiên mặt không đỏ khí không suyễn nói dối: "Đương nhiên, không thì ngươi nghĩ ta làm sao đi vào được Vạn Yêu Sâm Lâm?"

Bắc Vũ Hoành nghi hoặc hỏi: "Thần Sử có nói vì sao muốn bắt ngươi không?"

"Không có! Sau khi hắn bắt ta đi thì ném cho khế ước thú trông giữ, chỉ sợ hiện tại hắn còn chưa biết ta đã chạy thoát rồi!"

Bắc Vũ Hoành thì thào tự nói: "Không hổ là Thần Sử có thể khế ước với yêu thú trên cả cấp mười!"

Ông tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, vội tò mò hỏi: "Vậy sao ngươi trốn được?"

Bắc Minh cũng thắc mắc nhìn sang Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên làm bộ như có chút ngại ngùng gãi gãi đầu, sau đó nói ra câu chuyện đã sớm nghĩ sẵn: "Sau khi bị bắt đi, ta cùng với khế ước thú của Thần Sử đánh cuộc. Ta nói nếu có một ngày ta trốn khỏi sự trông giữ của nó, thì nó hãy thề với Thiên Đạo là sẽ không bắt ta trở về. Trong ba ngày vừa qua, ta vẫn luôn giằng co với nó, xem có chuyện gì phân tán được sự chú ý của nó hay không, để nó nhất thời quên đi chuyện đánh cuộc. May mắn nó vô tình nói ra, có người đã từng chín lần sử dụng thần thức để tìm ta, còn nói rõ phương hướng của người này. Lập tức ta nghĩ đến ngay là Bắc Minh, sau đó thì khoảng hai canh giờ trước, ta thừa dịp nó quên đi chuyện ta và nó đánh cuộc, bèn hỏi tốc độ phi hành của nó thật sự rất nhanh sao, nó trả lời là trong nửa nén hương có thể bay được xa hơn năm nghìn dặm. Ta nói không tin, muốn nó cõng ta thử một lần xem sao. Nó đáp ứng, kế tiếp mang ta đến chỗ của các ngươi. Trên đường ta mượn cớ muốn đi nhà xí, rồi chạy trốn luôn. Chuyện sau đó thì các ngươi cũng đã biết!"

Bắc Vũ Hoành nghi hoặc nói: "Ta nghe nói linh trí của yêu thú cấp mười cứ như trí tuệ của con người vậy. Vì sao lại dễ bị lừa đến thế?"

"Hoành trưởng lão, người cho dù có thông minh cũng sẽ có lúc vụng về, huống chi là yêu thú!"

Bắc Vũ Hoành cũng thả lỏng ra, cười nói: "May mắn Tịch Thiên lanh trí, cho nên mới chạy thoát được con yêu thú kia!"

Sau đó, ông thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Tuy rằng ngươi trốn được, nhưng nhất định Thần Sử sẽ không bỏ qua cho ngươi, không loại trừ khả năng hắn ta còn nhắm tới Minh nhi nữa".

Đáy mắt Bắc Minh lóe lên tia sáng: "Thần Sử tới đây thì càng tốt!"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Vì cái gì?"

Bắc Minh mím môi, xoa xoa đầu chân mày, im lặng không nói. Bắc Vũ Hoành như nhìn ra được Bắc Minh có điều khó xử, khẽ cười một tiếng: "Tịch Thiên, mấy ngày nữa chúng ta sẽ hội hợp với các trưởng lão của Vạn Phật Tự, đến lúc đó, ngươi có thể nhìn thấy sư phụ của ngươi – Hư Không trưởng lão rồi!"

Âm Tế Thiên lập tức bị kéo đi sự chú ý, vui sướng hỏi: "Sư phụ của ta xuất quan rồi?"

Vậy mình có thể làm rõ mọi chuyện rồi phải không?

"Này… ta cũng không quá rõ ràng. Bất quá, ta nghe Tịch Thiện sư phụ nói Hư Không trưởng lão sẽ đến tham gia Thú Triều cho nên ta nghĩ chắc là ngài ấy đã xuất quan rồi!"

Âm Tế Thiên còn nhớ rõ Tịch Thiện cũng từng nói với hắn chuyện này. Bắc Vũ Hoành liếc nhìn vẻ mặt trầm tư của Bắc Minh nói: "Đợi một lát, ta muốn đến Thiên Tiêu Điện giải thích rõ ràng chuyện Lôi Đình Hổ với đám người bọn họ. Cùng lắm là bắt ngươi và Minh nhi rời khỏi nơi này, bất quá, ta sẽ thỉnh cầu điện chủ để các ngươi ở lại trong đội. Nhưng nếu Thần Sử và Lôi Đình Hổ tìm tới, thì các ngươi nhất định phải tách ra, không thể để cho gia tộc chúng ta và các gia tộc khác bị liên lụy!"

Âm Tế Thiên gật đầu. Bắc Vũ Hoành vừa đi thì tấm chắn bên ngoài cũng lập tức bị thu về. Âm Tế Thiên ngẩng đầu nhìn Bắc Minh vẫn mãi im lặng xoa xoa đầu chân mày: "Ngươi đang nghĩ cái gì vậy?"

Bắc Minh hơi hoàn hồn lại, nói: "Ta nghĩ người Độ Kiếp ba ngày trước có thể là Thần Sử!"

Âm Tế Thiên kinh ngạc. Vì sao Bắc Minh lại đột nhiên nhớ tới chuyện Độ Kiếp ba ngày trước? Âm Tế thiên giả vờ không biết chuyện, hỏi: "Độ kiếp? Độ kiếp gì cơ?"

Đáy mắt Bắc Minh thoáng nghi hoặc: "Không phải lúc ấy ngươi ở cùng một chỗ với Thần Sử sao?"

Âm Tế Thiên đột nhiên nhớ tới lời Lôi Đình Hổ nói với hắn, có người đã từng chín lần sử dụng thần thức để điều tra hắn, không ngoài dự đoán, xem ra chính là Bắc Minh. Lúc đó, chắc Bắc Minh cũng đại khái biết được phương hướng, thế chẳng khác nào y biết được hắn ở chung chỗ với Thuần Trần phái sao?

Bất quá, tuy rằng hắn có nói hắn bị Lôi Đình Hổ trông coi, nhưng cũng không khai ra là bị nhốt chết một chỗ. Hơn nữa, cứ cho rằng Bắc Minh nghi ngờ hắn ở chung chỗ với Thuần Trần phái thì hắn cũng có thể nói là Thần Sử mang hắn đến gặp Hiên Viên Duật, dù sao Hiên Viên Duật cũng cùng lên Duyên sơn mà!

Âm Tế Thiên nghĩ được như vầy thì thoáng yên tâm hơn, nói: "Ta có ở đó, nhưng ta bị Thần Sử dùng pháp bảo vây lại cho nên không nghe thấy mà cũng không nhìn thấy được tình huống bên ngoài, vì thế chẳng biết gì cả!"

Bắc Minh không chút nghi ngờ gật đầu: "Tuy rằng không biết vì sao Thần Sử muốn bắt chúng ta, nhưng mà chúng ta vẫn nên cẩn thận là trên hết!"

"Ừ!"

Hai người im lặng một lát, rồi đồng thời nói:

"Thân mình ngươi ổn chứ?"

"Không bị thương chứ?"

Sau đó cùng sửng sốt, lập tức Âm Tế Thiên bật cười, khuôn mặt lạnh lùng của Bắc Minh cũng ẩn ẩn vẻ nét vui vẻ: "Lời ngươi vừa nói, lặp lại lần nữa đi!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn y: "Câu nào cơ?"

"Chính là chúng ta…" Bắc Minh hơi cúi đầu, ghé vào tai hắn nói nhỏ: "Câu mà trước khi chúng ta hôn môi đó!"

Đây là lần đầu tiên Tịch Thiên bày tỏ tình cảm của hắn với mình, đương nhiên y sẽ muốn nghe nhiều hơn rồi. Phừng một cái, hai má Âm Tế Thiên đỏ bừng lên, nhanh chóng nguýt y: "Ta quên mất lúc đó đã nói gì rồi!"

Nhất định là não hắn bị hun nóng cho nên mới nói với Bắc Minh câu kia. Hiện giờ, vừa nhớ tới hắn đã muốn đập đầu chết luôn cho rồi!

"A…" Bắc Minh đột nhiên che ***g ngực mình. Âm Tế Thiên cả kinh, vội vàng đỡ lấy y: "Làm sao vậy? Không phải bệnh lại phát tác đó chứ?"

"Ừ!" Bắc Minh vun tay ôm Âm Tế Thiên vào ***g ngực, cúi đầu hôn nhẹ lên tai hắn, nỉ non: "Nếu ngươi lặp lại lời trước đó, ta nhất định sẽ không sao nữa!"

Âm Tế Thiên nghe y nói vậy, lập tức biết y là giả bộ bệnh, tức giận nghiến răng nói: "Bắc Minh!"

"Ta nghiêm túc đấy!"

Âm Tế Thiên chả thèm tin lời của y, đẩy Bắc Minh ra rồi xoay người rời đi! Thế nhưng mới đi được hai bước, chợt nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng Bắc Đẩu hô: "Chủ tử!"

Âm Tế Thiên cuống quít xoay người, thì thấy cả người Bắc Minh mềm nhũn. Tim nhất thời đập hụt một nhịp, ngay sau đó thân mình lóe lên, dùng tốc độ mắt thường không thể nào nhìn được vững vàng đỡ lấy Bắc Minh sắp ngã trên mặt đất. Mọi người ngẩn ra, không phải nói linh căn bị hủy à? Vì sao tốc độ lại có thể nhanh như vậy?

Nhưng lúc mọi người thấy dưới chân Âm Tế Thiên có Tật Phong Phù thì mọi chuyện cũng bình thường trở lại! Bất quá, Bắc Đẩu tới chậm một bước lại dùng vẻ mặt kinh nghi nhìn Âm Tế Thiên!

118. Chương 117: Điểm Trung Tâm Của Vạn Yêu Sâm Lâm

Bắc Đẩu lấy lại *** thần, gấp gáp lấy một bình dược từ trong không gian ra, trút ra viên thuốc rồi nhét vào miệng Bắc Minh, sau đó giải thích: "Xin thiếu phu nhân yên tâm, thiếu gia không có gì đáng lo ngại đâu. Nhưng do ba ngày nay vẫn luôn lo lắng cho an toàn của thiếu phu nhân, nên ngài ấy cứ cố chịu đựng khó chịu trong thân thể. Đến tận khi nhìn thấy thiếu phu nhân bình an vô sự trở về thì tâm tình cũng thả lỏng, vì thế hiện tại bệnh tình mới phát tác!"

Lúc này, năm tên hộ vệ thuần thục trải thảm mềm ra để Bắc Minh nằm được thoải mái hơn. Âm Tế Thiên cướp lấy cái khăn ướt trong tay một hộ vệ, giúp Bắc Minh lau mồ hôi trên trán. Nhìn sắc mặt tái nhợt của y, hắn nhịn không được mà thoáng nhăn mày. Hắn còn nhớ rõ lời Bắc Vũ Hoành nói, mệnh cách của hắn hay thay đổi, có thể gặp dữ hóa lành, và hắn có thể xoay chuyển vận số cho Bắc Minh. Tuy nhiên, hắn thật sự có khả năng giúp Bắc Minh sao?

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, đưa tay gạt ra sợi tóc vươn trên gò má Bắc Minh, sau đó nhẹ nhàng mơn trớn bờ môi mỏng lạnh lẽo kia. Ngay lúc hắn thu tay lại thì phát hiện khuôn mặt tuấn mỹ của Bắc Minh hình như nhỏ đi rất nhiều, cũng trẻ ra rất nhiều. Tập trung nhìn kỹ, quả thực cứ như một phiên bản khác của tiểu thí hài. Âm Tế Thiên muốn nương vào ánh lửa để trông rõ hơn một chút, bỗng đột nhiên có tấm áo chùng trắng xẹt qua mặt hắn, rồi rơi xuống người Bắc Minh. Đến khi hắn nhìn lại thì khuôn mặt Bắc Minh đã không còn biểu hiện bất thường nào. Âm Tế Thiên nhìn Bắc Đẩu đang cẩn thận giúp Bắc Minh phủ áo cho kín, đáy mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, chẳng lẽ vừa rồi là hắn hoa mắt?

Chắc vậy! Có thể là do ánh lửa bập bùng nên hắn nhìn nhầm Bắc Minh thành tiểu thí hài! Âm Tế Thiên nhớ đến tiểu thí hài, không nhịn được hỏi: "Tiểu… Dực Đồng đâu? Vì sao lại không thấy nhóc?" Động tác của Bắc Đẩu hơi khựng lại, sau đó nói: "Tiểu thiếu gia tuổi còn quá nhỏ, Hoành trưởng lão không cho phép cậu ấy tham gia Thú Triều!"

Đáy mắt Âm Tế Thiên thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc. Tiểu thí hài thế mà không tham gia Thú Triều? Vậy ngày đó nhóc ở Biên thành bận rộn làm cái gì? Âm Tế Thiên vừa nghi hoặc vừa kéo một góc áo chùng, sau đó cầm tay Bắc Minh nhét kỹ vào bên trong. Bỗng dưng, hắn đột nhiên cảm thấy cánh tay Bắc Minh mơ hồ nhẹ đi rất nhiều, giống như giấy ngâm nước, không chỉ nhẹ mà còn mỏng manh hơn. Trong lòng hắn thoáng kinh hãi, gấp gáp nhấc ống tay áo của y lên thì thấy bàn tay vốn to rộng, khớp xương rõ ràng, nay bỗng biến nhỏ lại cứ như bàn tay trẻ con. Sau đó rất nhanh phục hồi lại nguyên trạng, tựa hồ những gì hắn vừa thấy chỉ là ảo giác.

Bắc Đẩu ngồi đối diện Âm Tế Thiên, chú ý thấy vẻ mặt của hắn là lạ, bèn vội vàng hỏi: "Thiếu phu nhân, làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, nhìn xuống vòng tay màu đen đeo trên cổ tay Bắc Minh, ngẩng đầu mỉm cười: "Ta chỉ là đột nhiên phát hiện ra vòng tay mà Bắc Minh đang đeo rất giống với cái của Dực Đồng".

Hắn vừa nói xong thì cẩn thận nhìn lại, thật sự y đúc! Mắt Bắc Đẩu thoáng hiện lên vẻ hồ nghi, bất quá thấy Âm Tế Thiên không có biểu hiện quá sợ hãi hay là gào thét linh *** gì đó, nên buông lỏng mà trả lời: "Thiếu gia và tiểu thiếu gia là hai anh em, cùng đeo hai cái vòng tay giống nhau thì có gì lạ!"

Âm Tế Thiên gật gù, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Ta cũng mệt rồi! Ngươi còn dư cái thảm mềm nào không?"

Bắc Đẩu lấy trong không gian ra một cái thảm mềm, trải xuống cạnh Bắc Minh, rồi đặt một cái gối đầu lên trên, sau đó còn tìm thêm một cái chăn mỏng nữa, nói: "Thiếu phu nhân, ngài có thể nghỉ ngơi rồi!"

Âm Tế Thiên mau lẹ nằm xuống, quay người đưa lưng sang hướng Bắc Đẩu, tức khắc trong ánh mắt hắn toát lên vẻ khiếp sợ. Lần đầu hắn nhìn thấy gương mặt biến nhỏ của Bắc Minh thì còn có thể nghĩ đó là do hắn hoa mắt! Thế nhưng đến lần thứ hai nhìn thấy tay của Bắc Minh co rụt lại như của trẻ con, hắn phải giải thích như thế nào đây? Vẫn là ảo giác sao? Nhìn tận hai lần mà hắn còn nhầm thì hắn thật sự phải tìm luyện đan sư để khám mắt mới được. Bất quá, sau khi Độ Kiếp, hắn rất tự tin về thị giác của mình, tuyệt đối không có khả năng nhìn nhầm hết lần này đến lần khác.

Xem ra hắn thật sự không có nhìn nhầm cũng chẳng phải là ảo giác, vậy…

Âm Tế Thiên càng nghĩ càng hoang mang, mắt mở lớn, trong lòng vô cùng khó tin.

Chẳng nhẽ…

Bắc Minh chính là —

Bắc Dực Đồng?

Âm Tế Thiên biết chuyện này xem ra có phần giựt gân! Tuy nhiên, hắn lại cảm thấy rất có khả năng! Đến nay hắn còn nhớ rõ đoạn đối thoại của nhóm đệ tử trong Thú Viên, kèm theo đó là thói quen, lời nói và hành động của tiểu thí hài, đều khiến hắn xác định chắc chắn nhóc ta chính là Bắc Minh. Bất quá, nếu thật sự như vậy, thì sao Bắc Minh không nói chuyện này cho hắn biết?

Cả một đêm Âm Tế Thiên không hề chợp mắt, hắn cho rằng phải chính mắt nhìn thấy thì mới khẳng định được suy đoán trong lòng. Phía chân trời chậm rãi sáng lên, các tu sĩ xung quanh cũng lục đục ngưng đả tọa, không khí yên lặng dần trở nên náo nhiệt. Âm Tế Thiên không giả bộ ngủ nữa, vừa kéo chăn ngồi dậy liền nhìn thấy mí mắt Bắc Minh khẽ nhúc nhích, có dấu hiệu muốn tỉnh lại. Hắn nhanh chóng nằm xuống bên cạnh y, lẳng lặng chờ y thức giấc. Tuy rằng có thể khẳng định đến 81% rằng tiểu thí hài chính là Bắc Minh, cũng giận y không nói chuyện này mới mình, nhưng cho dù Bắc Minh có là Bắc Dực Đồng hay không, thì tình cảm mà bọn họ đối với hắn lại rất là chân thật, không có làm bộ làm tịch. Do đó, hắn không thể vì chuyện nhỏ này mà không để ý tới Bắc Minh.

Lại nói, hắn chẳng phải là tụi con gái chuyên để bụng thù dai, tất nhiên sẽ không vì thế mà buồn bực trong lòng. Huống chi ai mà chẳng có bí mật, giống như hắn nè, chẳng phải hắn cũng không nói cho Bắc Minh biết chuyện mình có thể tu luyện hay sao?

Bắc Minh mở mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đang nhìn mình chằm chằm của Âm Tế Thiên, khóe miệng không kìm được mà nhè nhẹ kéo lên. Nếu hiện giờ y có sức, nhất định sẽ kéo người này vào ***g ngực, hung hăng hôn lên cái miệng cong cong ướt át đó.

"Tỉnh?" Âm Tế Thiên dìu y ngồi dậy: "Thân thể tốt hơn chưa?"

"Đã không sao nữa rồi!" Bắc Minh vừa đứng dậy liền tranh thủ hôn phớt lên má Âm Tế Thiên.

"Chủ tử, thỉnh rửa mặt!" Bắc Đẩu bưng nước sạch đã sớm chuẩn bị đến trước mặt Bắc Minh. Cách đó không xa, Bắc Sinh nhìn động tác của Bắc Đẩu, ảo não mà nói với Bắc Duy bên cạnh: "Khó trách Bắc Đẩu

có thể trở thành tâm phúc của thiếu gia, ngươi xem hắn cẩn thận ghê chưa kìa! Này! Ngươi có chậu nước nào không? Chúng ta cũng mang đến cho thiếu phu nhân rửa mặt.

Bắc Duy lộ vẻ khó xử, sau đó móc từ trong không gian ra một cái gần giống như chậu rửa mặt, nói: "Ta chỉ có cái này!"

Bắc Sinh lập tức giành lấy cái thau trong tay gã: "Cái này cũng được, có thể đựng được nước là tốt rồi!"

"Nhưng mà cái đó ta dùng để đựng đồ ăn cho khế ước thú!"

Lời này suýt chút nữa làm Bắc Sinh tức giận đến nỗi nện cái thau lên đầu Bắc Duy. Bắc Duy an ủi: "Cho dù chúng ta có chậu, cũng chẳng có nước! Chúng ta sao có thể so sánh với sáu hộ vệ luôn bên theo người thiếu gia, năm loại thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ đều có."

Bắc Sinh buồn bực quẳng cái thau trả lại Bắc Duy. Sau một chén trà nhỏ, tu sĩ của các đại môn phái bắt đầu đi sâu vào trong Vạn Yêu Sâm Lâm. Dọc đường đi, tu sĩ của các đại môn phái, gia tộc bắt giữ được rất nhiều yêu thú, do đó trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ thỏa mãn. Bởi vì Âm Tế Thiên là một phế vật bị hủy linh căn, thêm nữa thân thể Bắc Minh khó chịu, cho nên hai người trở thành hai kẻ vô dụng nhất đội ngũ. Chỉ có thể nhàm chán đứng trong trận pháp bình bình an an chờ nhóm tu sĩ trở về. Đến đêm khuya, bọn họ tìm được một nơi rộng trải, ngồi xuống điều tức, sáng sớm ngày thứ hai lại tiếp tục đi tìm yêu thú.

Mấy hôm tiếp theo đều như thế. Ước chừng qua khoảng năm ngày, đến sáng sớm ngày thứ sáu, mọi người đồng loạt khống chế pháp khí bay tới trung tâm Vạn Yêu Sâm Lâm, đó là nơi tụ tập của các yêu thú trên cấp chín, cũng là nơi trong hung hiểm nhất trong Vạn Yêu Sâm Lâm.

Vào ngày thường, sẽ không có một nhóm hay một tu sĩ đơn độc nào dám đi vào nơi này, cho dù sử dụng pháp khí phi hành cũng chẳng dám bay ngang trung tâm Vạn Yêu Sâm Lâm. Sợ rằng, nếu không cẩn thận sẽ bị yêu thú cấp cao đánh từ không trung rớt xuống dưới, cuối cùng chỉ có một kết cục là chết! Đi càng gần đến trung tâm Vạn Yêu Sâm Lâm, nhóm tu sĩ càng bay chậm lại, cũng càng ngày càng cẩn thận. Cùng lúc đó, tu sĩ của các gia tộc khác theo bốn phương tám hướng hợp vào đội ngũ của bọn họ, giống như là vô số con sông đổ ra biển lớn, chảy về phía trung tâm khu rừng.

Lúc này, điểm trung tâm của Vạn Yêu Sâm Lâm đã bị mấy vạn tu sĩ vây quanh, tuy nhiên chẳng người nào dám lớn tiếng ồn ào mà chỉ nhỏ giọng bàn luận sự tình, ai cũng bày ra vẻ mặt rất nghiêm túc. Âm Tịch Thiên thấy tất cả mọi người đều xôn xao về chuyện yêu thú sinh con thì ghé vào sát Bắc Minh thì thầm bên tai y: "Thật sự có yêu thú cấp mười sắp sinh con sao?"

Ánh mắt Bắc Minh hơi lóe lên, ba phải nói: "Chắc là có!"

119. Chương 118: Hư Không Trưởng Lão

Tiếng rống tựa như yêu thú rầm rú, bao phủ lấy toàn bộ mảnh đất trống, khiến nhóm tu sĩ đang châu đầu ghé tai đều bị giật mình nhảy dựng lên, mọi người đồng loạt ngẩng đầu, bất mãn nhìn người vừa tới kia. Khi thấy đối phương là một nam nhân trung niên mặc y phục của Thuần Trần phái thì lại tiếp tục rỉ tai to nhỏ. Chẳng qua, đề tài chuyển từ yêu thú sinh con sang vụ tranh cãi gì đó xảy ra giữa Thuần Trần phái và Bắc gia.

"Không phải quan hệ giữa Thuần Trần phái và Bắc gia vẫn luôn tốt à? Sao lúc này trưởng lão Thuần Trần phái lại nổi giận đùng đùng cứ như muốn tìm Bắc gia tính sổ vậy?"

"Thuần Trần phái và Bắc gia có mối quan hệ tốt cũng đã hơn trăm năm, chưa tính Huyền Ngọc trưởng lão và Hoành trưởng lão còn kết thành đạo lữ. Xem ra, trong lúc Thú Triều thì Thuần Trần phái với Bắc gia có xảy ra xung đột gì đó rồi.".

Âm Tế Thiên nghe thấy tiếng rống giận đòi tìm gia chủ Bắc gia của Huyền Bạch trưởng lão thì liền biết chắc là vì chuyện Thanh Phong Thanh Bảo! Tộc trưởng và các trưởng lão Bắc gia đều nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, tuy nhiên vẫn trưng khuôn mặt tươi cười tiến lên tiếp đón. Bắc Minh ra dấu cho Bắc Đẩu, gã lập tức hiểu ý, đuổi kịp bước chân của tộc trưởng, đi theo tiếp đón Huyền Bạch trưởng lão cùng với đoàn người của Thuần Trần phái. Bắc Thần cười cười nói: "Đã lâu không gặp Huyền Bạch trưởng lão,

nghe nói trước Thú Triều một tháng Huyền Bạch trưởng lão đã tấn chức thêm một bậc nữa! Thật là đáng mừng!"

Huyền Bạch trưởng lão tức giận trừng mắt: "Người lão phu tìm không phải tộc trưởng mà là gia chủ của Bắc gia! Bằng không để Bắc Vũ Hoành đi ra cũng được!"

Bắc Vũ Hoành đứng trong nhóm người, nghe thấy Huyền Bạch trưởng lão tìm mình thì đáy mắt hiện lên tia kinh ngạc, sau đó bước ra, ôn hòa hỏi: "Không biết Huyền Bạch trưởng lão tìm ta có chuyện gì?"

"Có chuyện gì sao?" Huyền Bạch trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Chuyện này còn phải hỏi con dâu tốt của ngươi!"

Âm Tế Thiên đứng ở đằng xa nghe thấy Huyền Bạch trưởng lão gọi ba chữ 'con dâu tốt' thì khóe mắt giật giật. Bắc Vũ Hoành sửng sốt: "Ý ngài là nói Tịch Thiên?"

Huyền Bạch trưởng lão hung ác trừng ông: "Chẳng nhẽ nhà ngươi còn có thêm một con dâu nữa sao?"

Bắc Vũ Hoành cũng không để bụng câu nói đầy ác ý của lão ta, vẫn ôn hòa cười: "Xin hỏi Huyền Bạch trưởng lão, Tịch Thiên đã làm chuyện gì mà ngài lại tức giận như vậy?"

Huyền Bạch trưởng lão giận dữ đến hai con mắt vằn lên tơ máu: "Lão phu không chỉ tức giận mà còn muốn giết chết hắn!"

Tộc trưởng và các trưởng lão Bắc gia đều sửng sốt! Huyền Bạch trưởng lão quay đầu: "Thanh Phong Thanh Bảo, các ngươi đi ra!"

Thanh Phong Thanh Bảo đi từ trong đám đệ tử ra, đứng lại bên cạnh Huyền Bạch trưởng lão, căm tức trừng Bắc Vũ Hoành. Huyền Bạch trưởng lão liếc sang hai người Thanh Phong Thanh Bảo, ngữ khí dịu đi rất nhiều: "Há miệng ra cho bọn họ nhìn!"

Thanh Phong Thanh Bảo dùng ánh mắt bi phẫn nhìn Bắc Vũ Hoành sau đó chậm rãi há miệng. Đám người Bắc gia nghi hoặc nhìn vào trong miệng Thanh Phong Thanh Bảo, lúc ban đầu thì không thấy cái gì đáng nói, nhưng nhìn kĩ lại mới phát hiện đầu lưỡi của cả hai người đều bị cắt đi phân nửa. Mọi người trông thấy như vậy không khỏi hít mạnh một hơi!

Bắc Vũ Hoành khẽ chấn động: "Này…"

Huyền Bạch trưởng lão căm giận nói: "Đây là do con dâu tốt của ngươi cắt đấy!"

Bắc Vũ Hoành vừa nghe liền bật cười: "Huyền Bạch trưởng lão, có phải ngài đang nói đùa hay không? Tịch Thiên…" Bắc Vũ Hoành hơi dừng một chút: "Chắc ngài và các vị ở đây đều từng nghe qua chuyện của Tịch Thiên, hẳn các vị đều hiểu rõ hắn làm sao có khả năng cắt được đầu lưỡi của Thanh Phong Thanh Bảo?"

Những người khác cũng cảm thấy hết sức buồn cười, người bình thường làm sao có thể đả thương được tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ? Thậm chí cả tu sĩ Luyện Khí trung kỳ cũng không đụng tay được. Bắc Đẩu nghe đến đó, mau lẹ quay đầu chạy trở về, đem sự tình nói cho Bắc Minh biết.

Huyền Bạch trưởng lão thấy mọi người cười trộm, mặt không khỏi đỏ hết lên, cả giận nói: "Ý ngươi là lão phu vu hãm con dâu của ngươi?"

"Không! Không!" Bắc Vũ Hoành vội lắc đầu: "Ta chỉ là tò mò, làm sao một người thường như Tịch Thiên có thể đả thương một tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà thôi!"

Huyền Bạch trưởng lão lạnh mặt: "Thanh Phong Thanh Bảo nói, lúc Tịch Thiên cắt lưỡi bọn họ thì hắn cũng chính miệng thừa nhận, tuy rằng linh căn đã bị hủy nhưng trong thân thể hắn lại toát ra một năng lực mới!"

Lão vừa nói xong thì xung quanh bỗng trở nên xôn xao, ai cũng rất khiếp sợ trước tin tức kia. Bắc Vũ Hoành cười lạnh: "Những việc này đều do các người nói phiếm diện, chuyện là do các người khơi mào, có ai chứng minh được rằng người đả thương đệ tử của các người chính là Tịch Thiên?"

Huyền Bạch trưởng lão trừng mắt: "Ngươi kêu con dâu ngươi qua đây, dùng thần thức thử xem trong cơ thể hắn có còn linh căn hay không, rất nhanh sẽ rõ ràng thôi!"

Các trưởng lão khác của Thuần Trần phái cũng nói phụ họa theo: "Đúng! Kêu Tịch Thiên ra đây, dùng thần thức tra rõ ràng xem trong cơ thể của hắn còn linh căn không, khi đó mọi chuyện sẽ rõ ràng!"

Huyền Bạch trưởng lão lại nói: "Hơn nữa, lão phu nghe nói con dâu ngươi còn có một yêu thú cấp tám, vậy chuyện hắn muốn đả thương một tu sĩ Trúc Cơ kỳ chẳng phải rất dễ dàng sao?"

Yêu thú cấp tám?

Người Bắc gia đều kinh ngạc nhìn Huyền Bạch trưởng lão. Bắc Vũ Hoành cũng hơi hơi sửng sốt. Lúc này bỗng có người nói: "Minh thiếu gia cùng phu nhân của y lại đây!"

Đám người Bắc gia mau chóng dạt ra, nhường đường để Bắc Minh và Tịch Thiên đi tới. Thanh Phong Thanh Bảo vừa nhìn thấy Âm Tế Thiên thì sắc mặt đại biến, trong lòng không ngừng run rẩy. Chuyện mấy hôm trước vẫn còn mới mẻ, hiện tại bọn họ hận không thể đem tên hòa thượng thối trước mắt ra thiên đao vạn quả. Thanh Phong Thanh Bảo lập tức rút kiếm, hướng Tịch Thiên phóng tới. Mấy tên đệ tử phía sau cũng cuống quít rút kiếm chuẩn bị cùng hai người kia liều mạng với Âm Tế Thiên.

Huyền Bạch trưởng lão vừa nhìn thấy Tịch Thiên, sắc mặt giận dữ: "Chính là tên hòa thượng thối ngươi đả thương đệ tử của lão phu?"

Nói xong, trên người lập tức thả ra uy áp đánh úp về phía Âm Tế Thiên. Bắc Vũ Hoành rùng mình một cái, nhanh chóng thả ra uy áp chắn cho Âm Tế Thiên và Bắc Minh!

"Huyền Bạch trưởng lão, chẳng nhẽ ngươi muốn ở trước mắt bao nhiêu người giết Tịch Thiên, sau đó xài chiêu chết không người đối chứng sao?"

Huyền Bạch trưởng lão vừa nghe, vội vàng thu lại uy áp của mình, hung hăng trừng Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên chắp tay trước ngực: "A di đà phật! Xin hỏi Huyền Bạch trưởng lão, khi nào thì bần tăng đả thương đệ tử của ngài? Lại hỏi ta đả thương đệ tử của ngài bằng cách gì? Việc này nói ra cũng cần có căn cứ, rõ ràng rành mạch thì bần tăng mới có thể tâm phục khẩu phục, rồi cam tâm tình nguyện để ngài sử dụng thần thức điều tra thân thể bần tăng!"

Huyền Bạch trưởng lão không thèm xem Âm Tế Thiên vào mắt, châm chọc nói: "Lão phu muốn dùng thần thức để điều tra thân thể ngươi, ngươi còn có thể chống cự được sao?"

"Là tên khốn kiếp nào muốn dùng thần thức điều tra thân thể của đồ đệ nhà ta!"

Tiếng thét đầy tức giận từ phía sau vọng đến, theo sát đó là một cỗ uy áp cực lớn điên cuồng ập tới, làm cho nét mặt các trưởng lão Thuần Trần phái và Bắc gia đại biến. Nhất là Huyền Bạch trưởng lão, gương mặt lão ta nhất thời rút sạch máu, chỉ thiếu không bị uy áp kia làm cho quỳ mọp xuống đất.

"Sư bá, thỉnh ngài tự xưng là bần tăng, còn có, thỉnh ngài xưng hô Huyền Bạch trưởng lão là thí chủ!" Tịch Lễ đi theo phía sau ôn hòa sửa lời.

"Vớ vẩn! Có người bắt nạt đệ tử của lão tử, còn xưng đối phương là thí chủ làm cái rắm gì!" Tiếng thét đầy tức giận kia lại một lần nữa nổi lên.

Là Hư Không!

Âm Tế Thiên nhìn thấy một vị hòa thượng tuấn tú tầm mười bảy mười tám tuổi từ trong đám người đi ra, bèn vui mừng hô: "Sư phụ!"

Hư Không nhìn thấy Tịch Thiên thì vẻ mặt tức giận nháy mắt biến thành tươi cười trìu mến, một bước vọt tới gắt gao kéo hắn ôm vào trong ngực: "Đồ đệ ngoan của lão tử, ngươi chịu nhiều thiệt thòi rồi! Lão tử vừa mới tới thì nghe được có tên khốn kiếp nào đó gây phiền toái cho ngươi, vì thế gấp rút chạy sang đây. Không sợ, có lão tử làm chỗ dựa, xem xem kẻ nào dám bắt nạt ngươi. Còn có, sư huynh Tịch Thiện của ngươi đang kéo thêm người! Đợi đệ tử Vạn Phật tự tập họp đông đủ, bảo bọn họ niệm kinh dìm chết tên khốn khiếp kia!"

Mọi người: "..."

Nghe một chút, nghe một chút, cái kiểu nói chuyện này thì giống cao tăng đắc đạo ở chỗ nào?

Vẻ mặt Tịch Lễ đầy bất đắc dĩ thì thầm: "A di đà phật!"

Hắn có thể vờ như không quen biết cái người tên Hư Không này được chứ? Âm Tế Thiên xấu hổ nhìn Hư Không so với hắn cũng không lớn hơn bao nhiêu. Bất quá, người này quả thật chính là Hư Không trưởng lão, hơn nữa tính tình của Tịch Thiện cũng học từ người này phải không?

"Phiền toái Hư Không trưởng lão trả lại Tịch Thiên cho ta!"

Bắc Minh lạnh lùng nhìn chằm chằm Hư Không cứ ôm mãi không thả Tịch Thiên ra, lúc này con ngươi đen ngập đầy vẻ ghen tuông, chỉ thiếu chưa lấy giấm chua dìm chết Hư Không mà thôi. Đáng tiếc, trong mắt Hư Không chỉ có Âm Tế Thiên, căn bản không nghe thấy lời Bắc Minh nói, trực tiếp giơ hai tay ôm lấy mặt Âm Tế Thiên xoa xoa: "Ừ… vẫn xinh đẹp như vậy, họ Bắc nhất định chăm sóc ngươi rất tốt! Không tồi không tồi, nếu dám để ngươi gầy đi một chút, lão tử nhất định khiến Bắc gia sống không yên lành!"

Tộc trưởng và các trưởng lão Bắc gia đồng loạt rùng mình, bỗng cảm thấy rất may mắn là mình chưa có bắt nạt gì Tịch Thiên.

Trán Âm Tế Thiên trượt xuống mấy cái lằn đen ==||||, không nể mặt mà đẩy Hư Không ra: "Sư phụ, ta có vài việc muốn hỏi ngươi…"

120. Chương 119: Trêu Cợt Lão

"Sư phụ! Đệ tử đến rồi!" Tiếng hô vang dội đánh gãy lời Âm Tế Thiên định nói.

Tịch Thiện ở cách đó hơn năm mươi trượng, hưng phấn kéo theo một đám người đi tới, dẫn đầu là ba mươi trưởng lão đời chữ Hư, sau nữa là mấy vạn đệ tử đầu bóng lưỡng của Vạn Phật Tự, bọn họ giống như sóng biển đổ dồn về phía bên này.

Khóe mắt mọi người thi nhau giật giật!

Trừ Bắc gia và Thuần Trần phái thì tất cả những người còn lại đều lui về một bên để cho mấy vạn đệ tử của Vạn Phật Tự chen vào đứng giữa hai phe, rồi đồng loạt chắp tay trước ngực, cùng hô to: "A di đà phật!" Mấy vạn hòa thượng mà đồng thời nói thì sẽ khiến âm thanh vang dội cực kỳ, giống như chuông lớn trong chùa, kéo dài lại trang nghiêm, thậm chí còn có khí thế không thể xâm phạm.

Mọi người: "…"

Hiện tại, bọn họ tuyệt đối tin tưởng câu nói lúc nãy của Hư Không trưởng lão 'Bảo bọn họ niệm kinh dìm chết tên khốn kiếp kia!' cũng không phải là không có cơ sở, đệ tử của Vạn Phật tự quả thật có thể làm chuyện đó. Bắc Sinh đứng sau Âm Tế Thiên, nhỏ giọng nói với Bắc Duy: "Ta thấy Bắc gia cũng nên học theo Vạn Phật Tự, làm cái khẩu hiện gì đó, sau này chỉ cần vừa đi ra thì đồng loại nói, nhất định sẽ tạo ra thêm khí thế cho Bắc gia!"

Bắc Duy tức giận trợn trắng mắt, chẳng lẽ gã không biết làm như vậy rất ngốc nghếch sao? Các trưởng lão đời chữ Hư nhìn nhau, không biết phát sinh chuyện gì, sau đó có một người đi lên trước dò hỏi Hư Không: "Sư đệ, ngươi đây là…"

Hư Không thu hồi lại uy áp của mình, nói nhỏ: "Sư huynh, có người muốn ăn hiếp Tịch Thiên!".

Huyền Bạch trưởng lão lau mồ hôi trên trán, vội vàng thu lại vẻ kiêu ngạo, sau đó cung kính nói: "Còn thỉnh Hư Không trưởng lão làm chứng, là Tịch Thiên của Vạn Phật Tự đả thương đồ nhi của lão phu trước, lão phu mới tìm hắn ta để tính sổ!".

Lúc nãy lão dám kiêu ngạo hô to đòi gia chủ Bắc gia lăn ra đây, còn gọi thẳng tục danh của Bắc Vũ Hoành, không phải do cơn giận dữ khi Tịch Thiên cắt đầu lưỡi của đồ đệ lão, mà vì lão biết chắc Bắc gia không có người nào cảnh giới Đại Thừa, nghĩ là Thuần Trần phái có thể ức hiếp bọn họ.

Hiện giờ, Hư Không đến, đương nhiên lão phải thu lại vẻ kiêu ngạo kia, miễn cho đắc tội Bắc gia mà còn kèm theo đắc tội đến Vạn Phật Tự.

"Chê cười rồi, đồ đệ của lão tử bị người ta phế linh căn thì làm gì có bản lĩnh đả thương đồ đệ ngươi, ngươi…"

"Sư đệ!" Hư Thực bình tĩnh ngăn cản Hư Không tiếp tục nói! Toàn bộ người trong Vạn Phật Tự có ai mà không biết Hư Không nổi danh bao che khuyết điểm, để cho y nói tiếp chỉ sợ từ đêm sang ngày từ ngày sang đêm còn không dứt, mặc kệ có lý hay không có lý, vào miệng y thì chỉ có ngụy biện. Hư Không bất mãn nói: "Sư huynh, ta bế quan nửa năm thôi mà ngươi đã muốn ra oai, giờ còn định quản chuyện riêng nhà ta nữa sao?"

Khóe miệng Hư Thực giật giật, thật hận không thể đá Hư Không bay về Vạn Phật Tự, miễn cho Tu Chân giới phải chịu tai họa. Hư Không chẳng thèm để ý tới Hư Thực, chuyển sang Huyền Bạch trưởng lão: "Mong Huyền Bạch trưởng lão cẩn thận tỉ mỉ nói lại một lần nữa!"

Có Hư Không ở đây, Huyền Bạch trưởng lão cũng không dám tùy tiện thêm mắm dặm muối, đem chuyện mà Thanh Phong Thanh Bảo đã nói cho lão trình bày lại: "Sáu ngày trước, hai đồ nhi của lão phu nhìn thấy một tu sĩ cực kỳ giống Tịch Thiên, nhưng bởi vì người nọ luôn đeo đấu lạp cho nên không dám khẳng định. Tuy nhiên, buổi tối cùng ngày đó, vào lúc mọi người đều đả tọa điều tức thì hai đồ nhi của lão phu nhìn thấy vị tu sĩ kia một thân một mình đi sâu vào trong rừng. Bọn họ cảm thấy vị tu sĩ kia rất có thể là Tịch Thiên, lo lắng hắn sẽ xảy ra chuyện cho nên đi theo, ai biết được…"

Lúc mọi người nghe Huyền Bạch trưởng lão nói bọn Thanh Phong bị cắt đầu lưỡi đều thật sự cảm thấy khiếp sợ, và người cắt đầu lưỡi bọn Thanh Phong lại càng làm cho bọn họ rùng mình. Nếu chuyện này xảy ra trên người bọn họ, chỉ sợ từ rày về sau sẽ không thể nào an ổn sống qua ngày, cả ngày lẫn đêm đều phải đề phòng người đó tìm tới. Âm Tế Thiên nghe Huyền Bạch trưởng lão nói, trong lòng không khỏi cười lạnh! Thanh Phong Thanh Bảo mà lo lắng hắn xảy ra chuyện thì toàn bộ hòa thượng của Vạn Phật Tự sẽ tìm được đạo lữ hết mất!

Hắn thấy bọn Thanh Phong căn bản không dám nói ra ý đồ thật của mình. Bất quá, lúc Huyền Bạch trưởng lão nói bọn Thanh Phong bị cắt lưỡi thế nhưng không có bóp méo từ đêm sang ngày, cũng không nhắc tới chuyện hắn thả yêu thú cấp tám dọa bọn chúng. Như vậy xem ra, Thanh Phong Thanh Bảo thật sự là bị dọa sợ, không dám tùy ý nói năng lung tung!

Sau khi Hư Thực nghe xong lời Huyền Bạch trưởng lão thì hai tay chắp trước ngực niệm một câu 'A di đà phật' rồi giải bày: "Huyền Bạch trưởng lão, người xuất gia sẽ không nói dối, ngày Tịch Thiên bị hủy linh căn, bần tăng và vài sư huynh đệ đều dùng thần thức kiểm tra trong cơ thể hắn, quả thật không còn. Hơn nữa cũng không có năng lực mới mà Huyền Bạch thí chủ nói. Cho nên bần tăng nghĩ rằng, rất có thể là người khác cố ý ngụy trang thành bộ dáng của Tịch Thiên, lấy chuyện này ly gián quan hệ giữa Thuần Trấn phái, Bắc gia và Vạn Phật Tự. Huyền Bạch trưởng lão chớ để bị mắc mưu!"

Bắc Vũ Hoành lập tức nói tiếp: "Tối hôm tiểu đạo hữu Thanh Phong Thanh Bảo bị người gây thương tích Tịch Thiên đang ở cùng chúng ta. Nếu Huyền Bạch trưởng lão không tin có thể hỏi Điện chủ Thiên Tiêu Điện sẽ rõ ràng, trừ cái này ra, còn có các gia tộc môn phái khác cùng nghỉ ngơi với chúng ta có thể làm chứng!"

Âm Tế Thiên nghe thấy lời Bắc Vũ Hoành nói, chậm rãi rủ mắt xuống che đi ý cười trong đó. Đêm hôm ấy, sau khi cắt đầu lưỡi của Thanh Phong Thanh Bảo thì hắn lập tức sử dụng thuấn di chạy đến phía đông nam, cũng chính là nơi Bắc gia điều tức, cứ như vậy, bọn họ làm sao có thể nghĩ ra được là hắn trong cùng một thời điểm có thể xuất hiện ở cả hai nơi.

Huyền Bạch trưởng lão nhất thời á khẩu không biết nói sao. Một bên là Hư Thực trưởng lão rất có uy tín, chứng minh rằng Tịch Thiên thật sự bị hủy linh căn, trong cơ thể cũng không có loại năng lực nào khác. Một bên nữa là Vạn điện chủ cảnh giới Đại Thừa và tất cả những người trong các môn phái khác đều giúp hắn làm chứng, lão muốn không tin Tịch Thiên không làm thì cũng khó!

Lão hướng Bắc Vũ Hoành ôm quyền nói: "Hoành trưởng lão, là lão phu lỗ mãng mong ngài đừng trách, lão phu cũng vì tức giận cho ái đồ mới có thể không giữ lễ tiết như vậy."

Thanh Phong Thanh Bảo nghe thấy chuyện này cứ như vậy mà kết thúc, không khỏi lo lắng mà a a kêu mấy tiếng. Người đả thương bọn họ trong đêm hôm đó chính là Tịch Thiên, nếu không thì sao hắn có thể rõ ràng mọi chuyện như vậy? Huyền Bạch trưởng lão thấy hai người không ngừng kêu la, nhất thời sắc mặt trầm xuống: "Đừng có náo loạn thêm nữa!"

Thanh Phong Thanh Bảo không cam tâm nhưng cũng phải im lặng xuống, sau đó giận dữ trừng Âm Tế Thiên đang đứng bên cạnh Hư Không một cái! Hoành trưởng lão liếc mắt nhìn bộ dạng hung ác của Thanh Phong Thanh Bảo, gật đầu nói: "Nếu sự tình đã làm rõ ràng rồi thì thỉnh Huyền Bạch trưởng lão về sau đừng gây phiền toái cho Tịch Thiên nữa!"

Huyền Bạch trưởng lão vội đáp lời: "Đây là đương nhiên!"

Lão nói với tộc trưởng Bắc gia vài câu khách sáo rồi mang theo người Thuần Trần phái rời đi.

"Tên khốn kia lại còn chẳng thèm xin lỗi Tịch Thiên một câu!" Hư Không nhìn bóng dáng Huyền Bạch trưởng lão rời đi, mất hứng mà hừ một tiếng. Sau đó xoay người vỗ vai Tịch Thiên nói: "Sư phụ biết ngươi chịu oan ức, đợi lúc vào trong rừng đánh yêu thú lão tử nhất định sẽ xử hắn!".

Âm Tế Thiên: "…"

Người Bắc gia: "…"

Hư Không nói không dễ dàng tha cho Huyền Bạch trưởng lão như vậy, bọn họ đều nhấc tay tán thành, ai bảo Huyền Bạch trưởng lão không thèm để Bắc gia vào mắt? Bất quá, làm chuyện xấu thì không nên lớn tiếng thế này được không? Bộ không sợ người của Thuần Trần phái biết được sẽ đánh nhau với người của Vạn Phật Tự sao?

Hư Thực thổi râu mép phì phì trừng Hư Không, sau đó lắc lắc đầu bất đắc dĩ hít một hơi! Thôi! Khỏi đi! Tính tình của y vốn tùy ý như thế, bắp ép y phải thay đổi thì đã không phải là Hư Không nữa rồi!

Tịch Thiện đột nhiên chạy lại đây, rú lên: "Sư phụ! Sao người lại để cho bọn họ rời đi? Như vậy là quá dễ dàng cho đám người dám bắt nạt Tịch Thiên rồi!"

Hư Không an ủi: "Đừng lo lắng, đợi sau khi vào trong rừng, sư phụ và ngươi liên thủ trêu cợt lão!"

"Hư Không!" Hư Thực không thể nhịn được mà trầm giọng quát: "Sao ngươi có thể dạy hư đồ đệ của mình như thế!" Bản thân y học xấu thì thôi, đã vậy còn dạy hư đồ đệ của mình.

"Ngươi xem sư bá ngươi dài dòng chưa, các ngươi về sau không được học theo hắn!"

Hư Không nhìn Hư Thực đang thở phì phì, nghiêng người xoa xoa đầu Âm Tế Thiên, cảm giác thấy tay hơi rát rát không khỏi ngẩn cả người, sau đó cười nói: "Tóc dài!"

Tịch Thiện trừng lớn mắt: "Tịch Thiên, sao ngươi lại để tóc dài ra! Chẳng nhẽ trên người ngươi không mang theo dao cạo sao? Nếu không thì sư huynh cho ngươi mượn dao cạo!"

Hư Không vươn tay ngăn trở Tịch Thiện lấy dao, nói: "Nếu dài ra rồi thì cứ để nó dài đi!"

Tịch Thiện và Âm Tế Thiên sửng sốt. Hư Không vươn tay sờ chu sa chí giữa mày Âm Tế Thiên, mãi sau mới không đầu không đuôi thốt lên một câu: "Nếu phải dài thì vẫn cứ phải dài ra!"

Có ý gì? Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn Hư Không: "Sư phụ, người…"

Đang muốn hỏi y vì sao lại gả hắn cho Bắc gia, liền nghe được có người hoảng sợ quát: "Yêu thú bên trong tấn công đến đây rồi!"

121. Chương 120: Tế Thiên

Toàn bộ không gian nháy mắt hỗn loạn. Mấy tên tu sĩ nhát gan bị dọa đến xanh mặt, còn mấy tên tu sĩ lớn mật thì lại tỏ vẻ hưng phấn, muốn lập tức giao chiến với đám yêu thú, và mấy tên tu sĩ trong các gia tộc hay môn phái thì đều đi theo sau trưởng lão, chưởng môn nhà mình.

Bắc Minh gấp gáp kéo Âm Tế Thiên đến bên người: "Đi theo ta!"

Âm Tế Thiên gật đầu, nghĩ tới mình sắp có cơ hội tiếp xúc với yêu thú cấp cao, nhất thời hai mắt sáng ngời đầy hưng phấn, thế nhưng Bắc Minh lại thừa dịp Bắc Vũ Hoành và Hư Không không để ý, lôi hắn lui về phía sau, tránh ở một nơi kín đáo.

Đừng nói là lại trốn ở một nơi an toàn nào đó chờ mấy tu sĩ kia trở về nha? Âm Tế Thiên nghiêm túc nhìn Bắc Minh, không nhịn được hỏi: "Chúng ta không theo sau để nhìn trộm một chút sao?"

Hắn còn muốn đợi mọi người giành giật đến mệt mỏi thì ngư ông đắc lợi trộm trứng thú đi nữa mà!

Bắc Minh chú ý nhất cử nhất động trong rừng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đợi một lát, sau đó đi sang nơi khác!"

Nơi khác?

Mắt Âm Tế Thiên lộ vẻ nghi hoặc, bất quá, hắn chợt nhớ ra Bắc Minh và Hiên Viên Duật có một số chuyện muốn làm trong dịp Thú Triều này. Nhất thời hứng thú đối với trứng thú giảm đi rất nhiều, bắt đầu tò mò muốn hỏi Bắc Minh đi làm cái gì mà lại không đem bọn Bắc Đẩu theo.

Chỉ chốc lát sau, các tu sĩ đồng loạt khống chế pháp khí, bay vọt vào trung tâm của Vạn Yêu Sâm Lâm, chen chúc nhau mà đại chiến với yêu thú cấp cao. Lập tức, tiếng rống hung mãnh của đám yêu thú lan tỏa khắp rừng rậm, các tu sĩ cũng hưng phấn chém giết đến rung trời, tình hình rất kịch liệt cũng rất rắc rối.

Bắc Minh mang theo Âm Tế Thiên bay tuốt ở cuối đội, trốn đông tránh tây để tránh sự công kích từ yêu thú. Âm Tế Thiên ngồi phía sau Bắc Minh, nhìn cuộc chiến kịch liệt, tâm trạng cũng hưng phấn trào dâng, nhưng đáng tiếc là hắn không thể gia nhập vào trận đấu này!

"Ngồi vững!"

Bắc Minh đột nhiên tung một cái pháp bảo chụp lên trên đỉnh đầu bọn họ, sau đó nhanh tay lấy hơn trăm tờ Tật Phong bao phủ xung quanh. Lúc này, tốc độ của pháp khí phi hành tăng lên gấp đôi. Bọn họ tựa như tia chớp, lướt qua đỉnh đầu của hàng ngàn hàng vạn yêu thú, bất quá bọn chúng hình như chẳng có nhìn thấy hai người, mà chỉ lo nhắm vào các tu sĩ trước mặt!

Ước chừng bay trên không trung được một khoảng thời gian ngắn thì Âm Tế Thiên và Bắc Minh cũng đến được trung tâm của Vạn Yêu Sâm Lâm.

Cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy những căn phòng gỗ to đùng được làm trên cây đại thụ. Chẳng những thế, còn có các ngôi nhà được xây bằng gạch đá, cộng thêm vô số hang hốc được đào trên vách đất. Chưa hết, có chi chít những con lộ được trải sỏi lót đá nữa. Từ trên cao nhìn, quả thực cứ như một thị trấn lớn!

Ở trung tâm quảng trường có rất nhiều tiểu yêu thú đang đùa giỡn, chẳng hề hay biết bên ngoài đang đánh nhau đến long trời lở đất.

"Có phải ngươi nghĩ nơi đây chẳng chút nào giống sào huyệt của yêu thú?" Bắc Minh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Âm Tịch Thiên nhìn thành trấn cảm khái: "Chà... ta còn tưởng xung quanh điểm trung tâm của Vạn Yêu Sâm Lâm sẽ chất đầy phân thú nữa chứ!"

Bắc Minh không nhịn được cười, đôi môi mỏng khẽ cong cong đầy trìu mến. Âm Tế Thiên nghe thấy y cười thì hơi hơi nghiêng đầu, trộm nhìn gương mặt vui vẻ của Bắc Minh, khóe miệng cũng cong theo y, đã thế mắt hắn lại còn nhìn y đến ngu người.

Chờ đến khi hai người hồi phục lại *** thần, Bắc Minh đã bay về cánh rừng tương đối hẻo lánh ở phía Tây, kế tiếp y thu lại Tật Phong đang bao quanh bọn họ, nhất thời tốc độ pháp khí cũng chậm lại! Chỉ chốc lát sau, hai người liền đứng trước một sơn động trên vách núi, trước cửa còn có hai con yêu thú to lớn đang canh chừng.

Bắc Minh điều khiển pháp khí bay ở tốc độ chậm nhất, yên lặng không tiếng động len qua hai con yêu thú kia. Vừa tránh khỏi bọn chúng, y bỗng tăng nhanh tốc độ bay vèo một đường vào bên trong sơn động, cho đến khi tới được một nơi rộng lớn như đại điện thì mới dừng lại.

Âm Tế thiên nhìn Bắc Minh thu lại pháp bảo trên đỉnh đầu bọn họ, tò mò hỏi: "Có phải do cái pháp bảo này mà yêu thú không nhìn thấy chúng ta không?"

"Ừ, nó giúp chúng ta ẩn thân, lại còn có thể che dấu khí tức trên người, nhưng chỉ duy trì trong khoảng thời gian hai chén trà thôi!"

Âm Tế Thiên ngẩng đầu đánh giá đại điện trong sơn động, trên vách tường khắc đủ loại yêu thú, hình thù kỳ lạ khác nhau. Và ở trung tâm, có một tảng đá thật lớn, đủ sức chứa hơn ba bốn trăm người, hai bên trái phải còn đặt những chiếc ghế đá chỉnh tề ngay ngắn, thoạt nhìn nơi này giống như chỗ để nghị sự.

"Nơi này là nơi nào?"

"Nơi này là đại điện để yêu thú cấp mười nghị sự!" Bắc Minh lôi kéo hắn đi tới bảo tọa bằng đá. Âm Tế Thiên càng tò mò: "Chúng ta tới điện nghị sự làm gì? Không phải chạy đến hang ổ của yêu thú để trộm trứng sao?"

Nếu đã đi tới trung tâm của Vạn Yêu Sâm Lâm thì nên nắm chắc cơ hội, thừa dịp yêu thú cấp cao đang đánh nhau với đám tu sĩ, len lén trộm trứng thú đi. Hắn mới nói xong thì một tiếng cười trong vắt truyền tới, Âm Tế Thiên vừa quay đầu liền thấy phía sau bảo tọa đang có một người đi ra. Khỏi nói cũng biết, ngoại trừ Hiên Viên Duật thì còn có thể là ai?

Lúc trước hắn cũng có chút kỳ lạ, vì sao không thấy bóng dáng Hiên Viên Duật, cứ tưởng rằng mình đã đoán sai rằng, thời điểm Thú Triều, Hiên Viên Duật và Bắc Minh sẽ phải làm chuyện gì đó có liên quan đến sự tình mười năm trước. Chẳng ngờ tới, kỳ thực Hiên Viên Duật đã sớm một bước đến nơi đây. Hiên Viên Duật buồn cười nhìn Âm Tế Thiên: "Chẳng lẽ, Minh sư đệ chưa nói … tin tức yêu thú cấp mười sinh sản là do chúng ta cố tình tản ra?"

Bắc Minh lạnh lẽo nhìn Hiên Viên Duật, thản nhiên đáp: "Đừng nói nhảm, vào bên trong đi đã!"

Hiên Viên Duật trêu tức nhìn hai người tay nắm tay, sau đó xoay lưng đi ra phía sau bảo tọa.

Âm Tế Thiên theo sát Bắc Minh, vừa bước tới đã thấy sau bảo tọa có một hang động nhỏ, vách tường của nó còn mơ hồ tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, soi rọi đường đi. Bước vào bên trong, lập tức liền cảm thấy linh khí bốn phía đập vào mặt như để chứng tỏ nơi này chúng nó đặc biệt dư thừa!

"Nếu có thể tu luyện ở trong này, chừng một trăm năm không xuất quan, nhất định có thể phi thăng!" Hiên Viên Duật ở phía trước nói.

Bắc Minh lạnh lùng liếc mắt nhìn y, sau đó kéo tay Âm Tế Thiên nói: "Theo sát ta!"

Âm Tế Thiên cũng nắm chặt lấy tay Bắc Minh, ngó ngó thông đạo không hề thấy điểm cuối, tò mò hỏi: "Chúng ta đi đâu đây?"

Bắc Minh không đáp lời mà hỏi ngược lại: "Lúc ngươi đi từ phía Tây về phía Nam, có nhìn thấy ở biên cảnh của Vạn Yêu Sâm Lâm có một pho tượng không?"

Âm Tế Thiên hồi tưởng lại ngày rời đi Vạn Phật Tự, đúng là có nhìn thấy một pho tượng đá rất lớn: "Có! Ta nghe Vô Tịnh nói, tượng đá kia là từ trên trời rơi xuống!" Bắc Minh gật nhẹ đầu: "Bây giờ chúng ta sẽ tới đó!"

Âm Tế Thiên lại càng cảm thấy kỳ quái: "Nếu đến đó thì sao không đi từ chỗ tượng đá? Đi phía bên đó không phải càng an toàn hơn sao?"

Hiên Viên Duật buồn cười nói: "Ngươi biết không? Tu sĩ trong giới Tu Chân cho rằng cái tượng đá đó là rơi từ trên trời xuống, chưa từng có ai dám đi vào bên trong, một trong những nguyên nhân chính là tượng đá kia không có cửa ra vào!"

Âm Tế Thiên khẽ híp mắt: "Vậy hai ngươi phát hiện nơi này bằng cách nào?"

"Mười năm trước, vào thời điểm Thú Triều, chúng ta đã vô ý phát hiện ra nơi này!"

Hiên Viên Duật nói tới đây thì Âm Tế Thiên bỗng cảm giác thấy Bắc Minh càng nắm tay hắn chặt hơn, tự nhiên hắn lại có chút căng thẳng, dường như Bắc Minh không muốn nhắc tới chuyện mười năm trước. Âm Tế Thiên hơi hơi quay đầu nhìn sang gương mặt đang cực kỳ âm trầm của Bắc Minh, giống như là có ai thiếu nợ y không trả. Hắn ngó ngó Bắc Minh, cẩn thận hỏi: "Chẳng lẽ mười năm trước, các ngươi gặp chuyện ở trong đây?"

Lúc này không khí bỗng trở nên cứng ngắc, ngay cả Hiên Viên Duật cũng không nói gì nữa, chỉ còn lại tiếng bước chân của bọn họ vang vọng trong thông đạo. Không biết đi mất bao lâu, Bắc Minh đột nhiên hỏi: "Hiên Viên, ngươi có tìm được biện pháp đối kháng không?"

Hiên Viên Duật cười lạnh một tiếng: "Biện pháp duy nhất ta nghĩ ra là che lại ngũ giác của bản thân! Như vậy nó sẽ không mê hoặc được chúng ta!"

Âm Tế Thiên chẳng hiểu bọn họ đang nói gì cả: "Các ngươi đang nói về cái gì vậy?"

Hiên Viên Duật đáp: "Chúng ta chẳng rõ nó là cái gì, có khả năng là tiên khí cũng có khả năng là thần khí, còn có thể là một cổ vật. Tóm lại nó có thể biến hóa đa đoan, nhượng chúng ta không thể nào biết được hình thể thật sự của nó. Hơn nữa nó vừa có khả năng mê hoặc tâm trí con người, vừa có trí tuệ cao hơn hẳn so với con người. Quả thực khiến người ta không biết phải làm sao, là một đồ vật rất đáng sợ, ta nghĩ chỉ có thể che ngũ giác của mình lại mới không bị nó mê hoặc!"

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn y: "Lợi hại như vậy?"

Hiên Viên Duật quay đầu nhìn hắn nháy nháy mắt: "Muốn có được nó sao?"

Âm Tế Thiên hơi nhíu mày: "Nếu nó biết được dục vọng của mình thì mình sẽ bị nó khống chế à?"

"Thông minh!"

"Nó không phải là đồ vật!" Bắc Minh vẫn luôn im lặng lại đột nhiên phát ngôn một câu. Hai người nghi hoặc nhìn y: "Cái gì?"

"Nó có tên!" Bắc Minh giương mắt nhìn hai người bọn họ, chậm rãi phun ra hai chữ: "Tế Thiên!"

122. Chương 121: Thông Đạo Tứ Quý (thông Đạo Bốn Mùa)

Âm Tế Thiên không biết vì sao Bắc Minh đột nhiên gọi hắn nên nghi hoặc chớp mắt hỏi: "Làm sao vậy?"

Bắc Minh biết Âm Tế Thiên hiểu nhầm ý của mình nên lặp lại một lần nữa: "Ý của ta, nó có một cái tên, gọi là Tế Thiên! 'Tế' là của chữ hiến tế, 'Thiên' của chữ thượng thiên!"

Tế Thiên!

Trong lòng Âm Tế Thiên nhất thời thịch một cái, sợ run nhìn Bắc Minh! Đây không phải là tên kiếp trước của hắn sao? Hiên Viên Duật buồn cười nói: "Cũng thật biết chọn tên! Đồng âm với pháp danh của Tịch Thiên! Nói không chừng Tịch Thiên và nó còn có liên hệ sâu xa nào đó mà người ta không ngờ đấy! Nhưng sao ngươi biết được?"

Bắc Minh nhíu mày, có chút mơ hồ nói: "Ta hình như nhìn thấy mặt trên của nó có khắc chữ!"

Mà nói đúng ra thì y cũng không nhớ rõ là mình làm như thế nào để biết được tên nó nữa!

"Tại sao ta lại không thấy?" Hiên Viên Duật nghĩ một chút, cũng có thể nó có khắc chữ, chỉ là y không chú ý tới thôi. Y day day thái dương: "Nó gọi là gì không quan trọng, hiện tại chúng ta phải nhanh chóng rời đi nơi này!"

"Ừ!" Bắc Minh kéo Âm Tế Thiên bước nhanh hơn, sau đó phát hiện người phía sau cứ y như rối gỗ, lôi một bước thì đi một bước. Y nghi hoặc quay đầu hỏi: "Sao thế?"

"A… A… Ta chỉ nghĩ, vì sao chúng ta không dùng pháp khí hoặc là Tật Phong Phù, đều có thể giúp tốc độ nhanh hơn mà!" Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, nói bừa một cái lý do.

"Nếu chúng ta sử dụng linh lực, thì linh khí trong này sẽ nảy sinh dao động, nếu dao động thì yêu thú bên ngoài phát hiện ra ngay! Cho nên chúng ta phải đi bộ! Đi xa rồi mới dùng pháp khí!"

Âm Tế Thiên gật gật đầu bước nhanh lên song song Bắc Minh, đồng thời mắt không ngừng đánh giá hai bên vách tường đang tỏa ra ánh sáng xanh: "Đá này là loại gì vậy? Sao lại phát ra màu xanh?"

"Là đá huỳnh quang!" Hiên Viên Duật nhanh miệng trả lời thay Bắc Minh, ngay sau đó liền bị Bắc Minh bắn cho một ánh mắt lạnh lùng. Biết Bắc Minh không vui chuyện bị y cướp lời nên cười nói: "Minh sư đệ vẫn nên giữ sức đi!"

Y nhìn qua Âm Tế Thiên: "Nếu ngươi muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi ta, nếu ta biết ta sẽ trả lời ngươi!"

Ánh mắt Bắc Minh buồn bã, lời của Hiên Viên Duật nói là thật, với tình hình này thì đúng là y không nên nhiều lời. Âm Tế Thiên nhìn sắc mặc của Bắc Minh, lặng lẽ nắm chặt tay y nói: "Trừ việc các ngươi đang chuẩn bị làm cái gì ra, ta không còn muốn hỏi thêm gì cả!"

Nếu hắn và Bắc Minh là đạo lữ, như vậy, chuyện của Bắc Minh thì hắn nên giữ lại để Bắc Minh tự mình nói ra sẽ tốt hơn. Hiên Viên Duật nhướng mày: "Ta chỉ muốn tìm một chút pháp khí, pháp bảo linh *** để sử dụng mà thôi. Còn về phần Minh sư đệ…"

Y nhìn gương mặt nghiêm túc của Bắc Minh, khóe miệng kéo lên: "Y muốn tìm một số loại thảo dược hiếm có hòng kéo dài tuổi thọ của ngươi!"

Bắc Minh lạnh lùng nói: "Câm miệng!"

Tim Âm Tế Thiên đập thịch một cái, vô cùng kinh ngạc nhìn Bắc Minh. Vì sao… y vẫn nhớ chuyện này?

"Nếu tìm thảo dược thì một mình y đi là được, vì sao còn mang ta đi theo?"

Nụ cười của Hiên Viên Duật lại càng thêm tươi rói: "Có một số loại thảo dược khi ngắt xuống thì phải dùng ngay mới có tác dụng tốt nhất.". Một lần nữa, thông đạo lại chìm trong không khí trầm mặc.

Âm Tế Thiên nhìn nhìn Hiên Viên Duật đang đi phía trước, rồi đột nhiên xoay người câu lấy cổ Bắc Minh, còn kéo đầu y thấp xuống, kiễng hai chân đưa đôi môi lên chạm vào đôi môi lạnh lẽo của Bắc Minh. Bắc Minh khẽ ngẩn người, sau đó mặt dần nhu hòa xuống.

Âm Tế Thiên không tiếng động há miệng thở dốc: "Là thưởng cho ngươi đó!"

Thật sự muốn nói cho Bắc Minh rằng, y không cần tìm cách để kéo dài tuổi thọ của hắn, vì hắn sẽ không giống như người thường chỉ có thể sống được khoảng một trăm năm. Tuy nhiên, sau khi nói ra thì nhất định phải giải thích rõ ràng chuyện hắn có thể tu luyện, quan trọng hơn là hắn cũng không biết mình có thể sống bao lâu, nhỡ như vẫn giống người bình thường chỉ có thể sống được tầm trăm năm thì… Âm Tế Thiên tự giễu, hắn cảm thấy mình nghĩ quá xa rồi! Có lẽ tình cảm của Bắc Minh cũng chẳng thể kéo dài được một trăm năm đâu!

Bắc Minh nhanh chóng cúi đầu hôn xuống, sau đó không tiếng động nói: "Cảm ơn ngươi đã thưởng!"

Âm Tế Thiên vừa nghe thấy thì khóe môi cong lên, nở nụ cười xinh đẹp.

Hai người chỉ nhìn nhau nên không biết rằng, ánh huỳnh quanh chiếu vào, đổ hình bóng hai người lên phía trước, tố rõ hành động thân mật của bọn họ. Hiên Viên Duật châm chọc mà nhếch môi!

Trong thông đạo không thấy được mặt trời, ba người cũng không rõ thời gian, chỉ biết là bọn họ đi rất rất lâu, lúc hai chân đã mỏi nhừ thì rốt cục cũng đi ra khỏi vách tường huỳnh quang tràn ngập linh khí. Hiên Viên Duật nhìn Bắc Minh nói: "Thân thể ngươi không như trước, ngươi với Tịch Thiên cùng đi chung pháp khí với ta đến chỗ vách núi, được chứ?"

Bắc Minh chậm rãi rũ mi mắt xuống che đi vẻ lãnh lệ trong đó, rất nhanh y lại nâng mi lên, trong con ngươi đen nhánh đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước: "Được!"

Ba người ngồi trên pháp khí, Hiên Viên Duật lập tức nói với Âm Tế Thiên: "Một lát sẽ tới Thông đạo Tứ Quý, nơi này khắc chế linh lực của chúng ta, chỉ có thể miễn cưỡng dùng pháp khí bay qua, đến lúc đó, phải cứng rắn chịu đựng xuống!"

"Thông đạo Tứ Quý là cái gì?" Âm Tế Thiên vừa mới hỏi xong thì một trận nước lớn tràn xuống, giống như là đập nước bị mở ra, nước không ngừng tạt tới, cả người đều ướt đẫm. Bắc Minh nhanh chóng kéo Âm Tế Thiên vào ngực, hơi khom lưng để che chở cho hắn, giải thích: "Đây là Thông đạo mùa xuân, mùa xuân đại biểu cho mùa mưa, cho nên đây chính là mưa mùa xuân!"

Con mẹ nó!

Cái này mà gọi là mưa á?

Mắt Âm Tế Thiên trợn trắng, nước trút như thác, che cả cảnh vật ở bốn phía. Hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú đang cách rất gần kia: "Thân thể ngươi chịu đựng được chứ?". Âm Tế Thiên so sánh cơ thể mình với Bắc Minh thì thấy mình gầy hơn nhiều, đương nhiên không thể giống như Bắc Minh bảo vệ mình ở trong ngực để tránh khỏi thác nước. Bắc Minh nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lo lắng, đôi mắt lạnh lùng hiện lên ý cười, cúi đầu thấp hơn, miệng đặt gần môi Âm Tế Thiên, nhẹ nhàng ma sát thì thầm: "Ta không có yếu ớt như ngươi nghĩ đâu!"

Âm Tế Thiên khẽ cắn môi mỏng: "Nhưng miệng ngươi lạnh như băng ấy!"

Bắc Minh lại nở nụ cười mê hoặc, khàn khàn nói: "Vậy ngươi giúp môi ta nóng lên là được!"

Âm Tế Thiên ngẩn ngơ nhìn y, rồi nỉ non nói: "Được!" (Buby: ccmnr:v)

Hắn vừa mới chạm lên môi Bắc Minh thì pháp khí đột nhiên xóc nảy, khiến hai người phải rời nhau ra để giữ thăng bằng, tránh cho rơi xuống.

"Này! Hai người đừng có quên ở phía trước còn có lù lù một người sống!"

Sắc mặt Hiên Viên Duật đen đến không thể đen hơn, tuy rằng chẳng nhìn thấy bọn họ thân thiết nhưng có thể nghe được đoạn đối thoạt ngọt ngào kia. Không cần quay đầu lại y cũng có thể tưởng tượng ra được bọn họ ôm hôn nhau thân mật như thế nào. Nghĩ đến đây ánh mắt thâm thúy xẹt qua chút ánh sáng quỷ dị, lập tức, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh lùng.

Bắc Minh ôm Âm Tế Thiên vào ***g ngực, chậm rãi giương mắt nhìn bóng lưng của Hiên Viên Duật, trong đáy mắt dần dâng lên một loại khủng bố khiến người ta sợ hãi không thôi.

Đi hơn nửa canh giờ trong Thông đạo mùa xuân, cuối cùng cũng ra khỏi nơi lũ lụt ào ào như thác nước kia, bước vào Thông đạo mùa hè.

Khí nóng từ bốn phía đập vào mặt làm làn da phát ra đau rát. Pháp khí hút nhiệt nên nóng kinh người, ba người đành phải đứng lên. Lúc này Bắc Minh chẳng còn cách nào giúp Âm Tế Thiên che chắn, bởi vì Thông đạo mùa hè không giống như mùa xuân – từ trên đầu dội thẳng xuống.

Âm Tế Thiên cúi đầu nhìn dưới chân mình, có vô số ngọn núi lửa đang trào ra nham thạch nóng bỏng, khí nóng hừng hực lan tỏa từ bên dưới. Còn trên đỉnh đầu, có đến năm cái mặt trời tỏa ánh nắng chói chang, làm bọn họ nóng đến không thở nổi. Quần áo trên người mới nãy còn ướt nước thì trong chớp mắt đã bị mặt trời hong khô!

Âm Tế Thiên lau đi mồ hôi trên trán nói: "Đây là cái nơi quỷ quái nào mà mới vừa mưa xong đã nắng nóng đến nướng chín cả người vậy?"

Bắc Minh giúp hắn che đi một chút khí nóng nói: "Có thể là có ai đó cố tình tạo ra trận pháp trong này. Kẻ xâm nhập phải chịu giá lạnh nóng bức, mưa to gió lớn thì mới có thể đi qua được!"

Âm Tế Thiên mở to hai mắt: "Ý ngươi là Thông đạo mùa thu thì sẽ có gió to còn Thông đạo mùa đông sẽ rất lạnh?"

Bắc Minh gật đầu. Nửa canh giờ sau, bọn họ vất vả đi qua Thông đạo mùa hè, đến Thông đạo mùa thu. Tuy nhiên, thiếu chút nữa là bị gió lớn bên này thổi lùi lại chỗ Thông đạo mùa hè. Ba người chỉ có thể nắm chặt pháp khí, không dám buông tay cũng không dám mở mắt, chỉ có thể cảm nhận từng chùm gió quất mạnh vào mặt đau rát. Thân thể cứ như tờ giấy mỏng, bị gió thổi đung đưa đung đưa. Mà ngay cả tốc độ của pháp khí phi hành cũng bị chậm lại rất nhiều, đi được ba bước thì lùi hai bước, rất khó khăn.

Rời khỏi Thông đạo mùa thu thì đã là chuyện bốn canh giờ sau. Quần áo của ba người cho dù là cấp bảo phẩm cũng bị gió thổi cho rách tung tóe, tóc thì lại càng rối loạn! Âm Tế Thiên nhìn đầu của hai người kia rối như tổ quạ, phì cười nói: "May mắn bần tăng đầu bóng lưỡng!"

Hiên Viên Duật vuốt lại tóc trêu đùa nói: "Đợi lúc nữa ngươi sẽ biết sự khổ sở khi không có tóc!"

"Đừng lo lắng, ta đã chuẩn bị mũ rồi!" Bắc Minh lấy từ trong Nhẫn không gian ra áo khoác làm từ lông thú, có cả mũ cả giày, bao Âm Tế Thiên không chút kẽ hở, đến cả mắt cũng bị bao, chỉ để lộ ra cái mũi cho hắn thở. Sau đó lấy ra một viên noãn thạch

() nhét vào trong áo Âm Tế Thiên, cuối cùng dùng thêm một cái chăn bông lớn bọc quanh Âm Tế Thiên thật chặt. Hiên Viên Duật buồn cười nhìn Âm Tế Thiên bị gói thành cái bánh chưng: "Chuẩn bị đầy đủ thật!"

(Đá giữ ấm)

Bọn họ là người tu chân, đối với thời tiết lạnh giá hay nóng bức đều có thể chịu được ở một mức nhất định, còn một phàm nhân như Âm Tế Thiên thì sợ rằng chưa đi một nửa đường thì đã bị đông chết!

Thông đạo mùa đông đối với Âm Tế Thiên có thể nói là Thông đạo dễ qua nhất, cả người bị bao kín rất ấm áp, thậm chí còn ngủ luôn, đợi đến khi tỉnh lại thì bọn họ đã rời khỏi Thông đạo Tứ Quý, đến cánh cửa đi vào tượng đá.

Hiên Viên Duật xoay người nhìn Âm Tế Thiên, khóe môi kéo kéo: "Bên trong rất nguy hiểm, phải cẩn thận!" Vừa nói xong thì pháp khí đột nhiên nghiêng về phía Bắc Minh! Âm Tế Thiên hốt hoảng đang muốn kéo Bắc Minh lại thì bị Hiên Viên Duật túm lấy. Hiên Viên Duật giữ chặt Âm Tế Thiên, sau đó đưa chân đá Bắc Minh!

Bắc Minh rùng mình một cái nhanh chóng nâng tay lên che, sau đó cả người dựa vào lực đạo của Hiên Viên Duật rơi xuống phía dưới.

"Bắc Minh!" Âm Tế Thiên kinh hô.

Hiên Viên Duật kéo cánh tay Âm Tế Thiên: "Đừng lo lắng! Y sẽ không chết đâu!"

Âm Tế Thiên nhìn thấy Bắc Minh sử dụng pháp khí tự đỡ được bản thân, nhất thời thở ra một hơn, lúc hắn hồi phục lại *** thần thì phát hiện Hiên Viên Duật đang mang hắn đi vào tượng đá.

"Minh sư đệ, giờ chúng ta mỗi người đi một ngả! Miễn cho làm bị thương nhau. Còn Tịch Thiên, ta sẽ thay ngươi chiếu cố hắn!"

Lúc Hiên Viên Duật hô những lời này thì pháp khí dưới chân cũng tăng nhanh tốc độ, vọt thẳng vào bên trong. Khi Bắc Minh chạy đến cửa lớn thì đã sớm không nhìn thấy bóng dáng bọn họ. Mắt y dần đỏ lên, nhìn con đường không một bóng người, phút chốc nắm chặt tay, như là đang nhẫn nại cái gì đó. Lúc này, thân hình y bỗng nhiên run lên, trong cơ thể phóng ra một hư ảnh khó có thể nhìn thấy. Rất nhanh, hư ảnh lại rút vào trong cơ thể, giống như màn vừa rồi chỉ là ảo giác. Sau đó, Bắc Minh nghiến răng thốt ra ba chữ: "Hiên Viên Duật!"

123. Chương 122: Ban Cho Cái Tên Hắc Lịch

"Hiên Viên Duật!" Âm Tế Thiên tức giận giật cánh tay mình ra khỏi bàn tay Hiên Viên Duật.

Tức thời mắt Hiên Viên Duật xẹt qua vẻ kinh ngạc, y không ngờ tới khí lực Tịch Thiên lại lớn như vậy, có thể vùng thoát bàn tay y. Nhưng y cũng không nghĩ nhiều, cười cười nhìn Âm Tế Thiên nói: "Đây là lần đầu Tịch Thiên gọi tên ta nhỉ, xem như mối quan hệ của chúng ta lại được kéo gần một chút!"

Âm Tế Thiên chẳng muốn nói linh *** với y. Nhìn mặt đất cách hơn mười trượng phía dưới, lạnh giọng nói: "Để ta xuống!"

Hiên Viên Duật nhướng mày: "Đừng nói ngươi định quay trở lại tìm Minh sư đệ nha? Nếu thế ta đành phải nói câu này. Hiện tại chúng ta đã đến đây rồi thì cũng không thể nào quay lại nữa. Chúng ta chỉ có một cách duy nhất là đi thẳng về trước, mới có cơ hội gặp được y!"

Sau đó khóe miệng y nhếch một cái: "Còn nếu lo lắng việc chẳng tìm được thảo dược kéo dài sinh mệnh cho ngươi thì ngươi có thể yên tâm. Ta và Minh sự đệ đều là luyện đan sư cấp mười. Không có chuyện dược mà y luyện được ta lại không luyện được."

Âm Tế Thiên có chút giật mình nhìn y: "Các ngươi đều là Luyện đan sư cấp mười?"

Bọn họ đúng thật là thiên tài của thiên tài. Hiên Viên Duật buồn cười nhìn hắn: "Ngươi không biết sao? Chẳng lẽ Minh sư đệ không có nói cho ngươi chuyện này à? Xem ra y cũng không thay đổi nhiều lắm, vẫn cái kiểu không tin bất cứ ai! Hơn nữa ngươi ở trong lòng y chắc cũng không tính là đặc biệt, chứ bằng không thì sao chuyện nhỏ như thế này y cũng không nói cho ngươi!"

Âm Tế Thiên bĩu môi: "Ngươi đang châm ngòi ly gián sao?"

"Ta châm ngòi ly gián? Nếu ta không nhầm thì ngươi chẳng biết bất cứ chuyện gì về y, mà y đối với ngươi bất quá chỉ là lợi dụng mà thôi!"

Âm Tế Thiên nhăn mày, đúng như lời Hiên Viên Duật nói, quả thật hắn chẳng biết chút gì về Bắc Minh. Nhưng chuyện Bắc Minh muốn lợi dụng hắn thì thật tình hắn cảm thấy rất buồn cười. Âm Tế Thiên tự giễu nói: "Ta chẳng qua là một tên phế vật vô dụng bị hủy linh căn, Bắc Minh muốn gì ở ta chứ? Ta có cái gì đáng giá cho y lợi dụng đâu?"

Hiên Viên Duật cười cười: "Chẳng lẽ không có sao? Theo ta được biết, khi ngươi vừa vào Bắc gia thì thân thể Minh sư đệ đột nhiên hồi phục nhanh chóng. Vốn chỉ có thể nằm ở trên giường thế nhưng chỉ qua một đêm y đã có thể xuống giường đi lại, thậm chí có thể dùng linh lực luyện pháp bảo, luyện đan.".

Y híp híp mắt: "Tuy rằng ta không biết rốt cục có chuyện gì xảy ra, nhưng ta tuyệt đối không tin rằng chỉ đơn giản xung hỉ thì có thể khiến một người bị trọng thương qua một đêm đã chuyển biến tốt đẹp! Theo ta suy đoán, trên người của ngươi nhất định có cái gì đó khiến cho thân thể của Bắc Minh chuyển biến tốt. Hơn nữa với những gì ta hiểu biết về Minh sư đệ thì y là loại người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích. Y đối tốt với ngươi có lẽ vì y nhận được lợi ích từ ngươi mà thôi"

Mày Âm Tế Thiên nhíu lại: "Ta không phủ nhận là lời ngươi nói rất đúng. Bất quá ta nghĩ rằng, có lẽ khi người khác nghe được từ 'lợi dụng' này, sẽ cảm thấy cực kì phẫn nộ. Thậm chí có khả năng muốn giết chết kẻ lợi dụng mình. Nhưng đối với ta thì lại hoàn toàn tương phản. Bởi ta nghĩ nếu người khác lợi dụng mình, chứng tỏ bản thân mình tính ra cũng có giá trị. Hơn nữa, trong chuyện này còn một khả năng phát sinh nữa, đó chính là 'người lợi dụng' có khi bị 'người bị lợi dụng' dắt mũi!"

Nói tới đây mắt hắn hơi lóe lên: "Hiên Viên thí chủ, ngươi vẫn nên tập trung tìm đồ mà ngươi muốn đi!"

Sau đó Âm Tế Thiên đột nhiên bật người lên! Hiên Viên Duật ngớ ra, nhìn Âm Tế Thiên nhảy qua, bắt lấy dây leo ở bên cạnh, sau đó thuận thế trượt xuống, đáp trên mặt đất. Bóng người lóe lên một cái rồi xông vào một cửa khẩu nào đó. Đợi đến khi y lấy lại *** thần thì cánh cửa đã biến mất không còn thấy bóng dáng. Hiên Viên Duật thấp giọng mỉm cười: "Có ý tứ!"

Lần đầu tiên y thấy một người tự xem mình có giá trị khi bị người khác lợi dụng! Hiên Viên Duật càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Tịch Thiên. Bất quá, y mới nghe lời này lần đầu thôi sao lại cảm thấy rất quen tai, giống như đã từng nghe qua ở đâu đó. Nhưng có nghĩ như thế nào thì y cũng không nhớ ra nổi, cuối cùng chỉ có thể mặc kệ. Y nhìn về phía mấy cánh cửa vừa biến mất, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng: "Hy vọng không làm sao!"

Sau khi Âm Tế Thiên đi vào cửa khẩu thì bắt đầu hối hận. Hắn không quen thuộc nơi này, cũng không biết kế tiếp sẽ có chuyện gì xảy ra. Nhưng ngay lúc hắn muốn quay lại thì cửa khẩu kia đã hoàn toàn mất tăm mất tích. Âm Tế Thiên đành phải gan lì tiến lên.

Nền đất dưới chân gập ghềnh toàn sỏi đá, ba mặt còn lại thì đều là thạch bích bóng loáng, trống rỗng vắng tanh, thoạt nhìn rất yên ả. Nhưng người xưa có câu, trước cơn bão trời luôn trong xanh. Âm Tế Thiên đành phải dùng năng lực thị giác để quan sát nơi này, tuy nhiên, ngặt nỗi là ánh mắt của hắn không thể nào nhìn xuyên qua được thạch bích. Nếu không có pháp trận thì rất có thể do tượng đá này từ trên trời rơi xuống, cho nên khác với thạch bích bình thường ở Tu Chân giới, cũng vì lẽ đó mà hắn không thể nào nhìn xuyên qua. Âm Tế Thiên đành cảnh giác quan sát bốn phía.

Nơi này thoạt nhìn rất bình thường, không có dấu hiệu đã bố trí cơ quan hay trận pháp gì cả, nhưng hắn vẫn quyết định nhanh chóng rời đi càng sớm càng tốt. Âm Tế Thiên lập tức sử dụng thuấn di, biến từ chỗ thạch bích bóng loáng kia, đến chỗ sỏi đá gập ghềnh cách khoảng năm mươi trượng. Lúc quay đầu lại, vẫn

thấy con đường yên ả như cũ. Đang lúc hắn chuẩn bị bước tiếp thì một cái bóng màu đen bay từ trong túi Càn Khôn ra, đứng trên mặt đất bằng phẳng, hóa thành thật thể. Âm Tế thiên kinh ngạc nhìn yêu thú trước mặt: "Hắc độc báo?"

Chẳng phải lúc hắn gặp nguy hiểm thì nó mới đi ra sao? Vì cớ gì lúc này lại xuất hiện? Chẳng lẽ sắp có nguy hiểm ập tới? Mắt Âm Tế Thiên mau lẹ đảo quanh, đề phòng nhìn bốn phía. Hắc Độc Báo hưng phấn cúi đầu, cung kính kêu: "Chủ tử!"

Âm Tế Thiên giật mình hỏi: "Ngươi gọi ta?"

"Đúng vậy! Chủ tử!"

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn chằm chằm nó: "Không phải ngươi là yêu thú cấp tám à? Vì sao lại có thể nói chuyện? Còn nữa, lẽ ra ngươi chỉ xuất hiện khi nào ta gặp nguy hiểm thôi chứ? Ngươi có thể tự mình ra khỏi cái chuông đó sao?"

Hắc Độc Báo giải thích: "Ta vốn là yêu thú cấp tám, nhưng vì có phúc được kim quang độ kiếp của chủ tử chiếu xuống, cho nên trong một thời gian ngắn mà thăng lên cấp chín, từ đó mới mở miệng nói chuyện được với ngài. Hiện giờ ta đã là yêu thú cấp chín cho nên pháp bảo khống chế yêu thú không thể giữ được ta nữa. Nhưng ta vẫn ở tạm trong đó.".

Âm Tế Thiên không nghĩ tới hắn độ kiếp còn có thể nâng cấp yêu thú cấp tám lên cấp chín, xem ra hắn thật là buôn bán lời!

"Ngươi tên là gì?"

Ánh mắt của Hắc Độc Báo sáng lên: "Ta còn chưa có tên, cầu chủ tử đặt tên cho!"

"Đặt tên?" Âm Tế Thiên sửng sốt, sau đó nhìn kĩ hắc độc báo, thấy lông nó đen bóng, răng nanh sắc bén liền nói: "Gọi là Hắc Lịch, được chứ?"

Hắn vừa nói xong thì dưới chân Hắc Độc Báo dâng lên một chùm ánh sáng vàng, bao phủ cả người nó. Hắc Độc Báo hưng phấn nhảy dựng lên: "Hắc Lịch tạ chủ tử đặt tên!"

Âm Tế Thiên giật mình nhìn chùm ánh sáng vàng dưới chân nó: "Đó là cái gì vậy?"

Hắc Lịch không giấu nổi vẻ kích động: "Bởi vì chủ tử đặt tên, cho nên Hắc Lịch được thần thú chúc phúc, tu vi được nâng cao, nháy mắt tấn chức yêu thú cấp mười, không tới vài ngày nữa, Hắc Lịch đã có thể hóa thành hình người rồi!".

Âm Tế Thiên khó có thể tin nói: "Đặt tên mà cũng thăng cấp được? Hơn nữa còn trong nháy mắt?"

Nếu như thế thì tu sĩ Tu Chân chỉ cần khế ước yêu thú cấp chín rồi sau đó đặt tên cho bọn nó là có thể thăng cấp thành yêu thú cấp mười rồi. Cứ như vậy, Ngự thú sư cấp mười chẳng phải trở thành vật trang trí sao? Chẳng lẽ trong Tu Chân giới không có Ngự thú sư cấp mười cũng là do nguyên nhân này? Hơn nữa yêu thú cấp chín muốn tấn chức lên yêu thú cấp mười thì chẳng phải đau khổ tu luyện làm gì, chỉ cần tìm một tu sĩ ban tên cho thì có thể lập tức trở thành yêu thú cấp mười.

Hắc Lịch hưng phấn nhảy nhót trên mặt đất: "Đúng vậy!"

Âm Tế Thiên càng ngày càng nghi hoặc, trong trí nhớ của Tịch Thiên cũng không có nghe qua chuyện yêu thú được đặt tên là có thể thăng cấp, nếu thật có chuyện như vậy thì tu sĩ trong Tu Chân giới tội gì mà phải vọt vào tận trung tâm Vạn Yêu Sâm Lâm để lấy trứng thú? Hắn kì quái hỏi:

"Này! Ta còn chưa khế ước với ngươi vì sao ngươi lại gọi ta là chủ nhân?"

Hắc Lịch dừng lại bước chân, nghi hoặc chớp chớp mắt: "Chẳng lẽ chủ tử không biết mình không cần phải khế ước với yêu thú mà cũng có thể bắt các yêu thú nghe theo lệnh ngài sao?"

Âm Tế Thiên: "..."

Hắn thật sự không biết có chuyện như vậy, hắn chỉ biết là hắn có thể mệnh lệnh cho yêu thú dưới cấp bảy ngoan ngoãn khế ước với tu sĩ. Âm Tế Thiên nuốt nước miếng, nói: "Ngươi nói là các yêu thú, bao gồm yêu thú cấp mười?"

Hắc Linh khó hiểu nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Chẳng nhẽ yêu thú cấp mười thì không phải yêu thú sao?"

Trong lòng Âm Tế Thiên càng thêm tò mò: "Vì sao?"

Hắc Lịch càng mơ hồ hơn: "Cái gì vì sao?"

Âm Tế Thiên đột nhiên muốn bóp chết nó, nghiến răng hỏi: "Vì sao tất cả yêu thú đều nghe lệnh ta?"

124. Chương 123: Ảo Cảnh

"Cái này … Cái này …"

Hắc Lịch cũng trả lời không được vấn đề này, mặt ngơ ngác nói: "Hắc Lịch chẳng biết tại sao yêu thú lại phải nghe theo lệnh của chủ tử, chỉ là Hắc Lịch ngửi thấy được trên người ngài một loại khí tức vừa khiến yêu thú muốn đến gần, lại vừa khiến yêu thú sợ hãi. Còn có thể khiến yêu thú thần phục dưới chân ngài. Tựa như… tựa như là Vương của bọn ta. Thế nhưng… chủ tử là nhân loại, sao có thể là Vương của bọn ta được chứ? Nếu không phải Vương, vậy thì là cái gì đây?"

Nó càng nói càng hỗn loạn, tự quay mình đến mê mang, mà ngay cả Âm Tế Thiên cũng bị lời nó nói làm cho mê mang.

Âm Tế Thiên giơ tay lên, ngửi mùi dưới nách hắn một cái, nhất thời, trán trượt xuống vài lần đen ==||||.

Phắc! Hắn cũng không phải yêu thú, làm sao có thể nghe ra được!

Bất quá, lời Hắc Lịch nói làm hắn có thể xác định chắc chắn bản thân có năng lực kỳ lạ nào đó khiến yêu thú nghe theo lệnh của mình. Hay là như lời Lôi Đình Hổ đã nói, năng lực của hắn là có một không hai, sau này phải tận dụng thật tốt mới được!

Âm Tế Thiên tựa hồ nghĩ đến cái gì, hỏi vội: "Lúc nãy ngươi nói chuyện ban tên ấy, phải chăng chỉ có một mình ta ban tên cho, thì mới có thể khiến yêu thú được thần thú chúc phúc?"

Nếu năng lực của hắn là có một không hai, như vậy việc ban tên cho yêu thú có phải cũng có một không hai hay không?

"Đương nhiên!".

Đáy mắt Hắc Lịch hiện lên vẻ khinh thường: "Những người khác, làm sao có thể làm được như vậy!" Con ngươi Âm Tế Thiên hiện lên vẻ mừng rỡ, đối với việc năng lực của mình đặc biệt như vậy, hắn cũng không có quá phấn khích, tuy rằng trong lòng không khỏi hưng phấn, thế nhưng, nơi này chẳng phải chỗ thích hợp để lo ra.

Hắn thu lại ý cười, cảnh giác quét mắt khắp bốn phía yên tĩnh: "Chúng ta rời khỏi nơi này trước!".

"Vâng!".

Hắc Lịch nghe lời cất bước đi lên. Lúc này, đột nhiên mặt tường trơn tuột bỗng chiếu xạ ra ánh sáng trắng chói lòa.

Âm Tế Thiên mau lẹ giơ tay lên che mắt, rất nhanh, hắn nghe thấy trên vách tường vang lên tiếng nói của một nữ nhân: "Cha đứa nhỏ à, ngươi xem, đây chính là con trai của chúng ta!". Âm Tế Thiên chậm rãi hạ tay xuống, liền trông thấy một đôi vợ chồng anh tuấn – xinh đẹp đang ôm một... một con mèo?

Hắc Lịch phấn khích chỉ vào tường nói rằng: "Chủ tử, người xem, đó là cha mẹ của Hắc Lịch!". "Cha mẹ ngươi?" Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn đôi vợ chồng trên vách tường: "Cha mẹ ngươi là yêu thú cấp mười?".

"Vâng!".

Âm Tế Thiên cau chặt mày, trên vách tường sao lại xuất hiện cha mẹ của Hắc Lịch?

Nam tử trên vách tường mừng rỡ chạm vào trán đứa nhỏ, ngay sau đó, bàn tay của hắn bay ra một chuỗi tia sáng.

Nữ nhân xinh đẹp kia vui vẻ hỏi: "Thế nào?"

Lông mày nam tử càng lúc càng nheo chặt lại, chần chờ hồi lâu, mới nói: "Đứa nhỏ này chỉ là yêu thú cấp bảy!". Hắc Lịch đang vô cùng hưng phấn nhưng khi nghe câu nói này ánh mắt bỗng chốc trầm xuống.

Âm Tế Thiên liếc nhìn Hắc Lịch một cái.

Hắn nhớ hắn có nghe trộm hai tên tu sĩ nào đó nói qua việc sinh sản của yêu thú cấp mười, nếu yêu thú cha mẹ là cấp mười, thì chí ít yêu thú con phải cấp tám, Hắc Lịch nó...

Sắc mặt nữ nhân xinh đẹp kia trắng nhợt: "Làm sao có thể? Con trai của chúng ta sao có thể là yêu thú cấp bảy? Cha đứa nhỏ à, có phải ngươi nhìn nhầm hay không?".

"Ta làm sao có thể tính sai được, đứa nhỏ này quả thực không tới cấp tám, haiz! Xem ra, chúng ta chỉ có thể phóng nó bên ngoài thành trấn, để nó tu luyện một mình, chờ nó lên cấp tám, chúng ta sẽ lại đón nó trở về!".

Vẻ mặt nữ nhân xinh đẹp kia tràn đầy không muốn: "Thế nhưng, con trai chúng ta nhỏ như vậy, sẽ bị người khi dễ!".

Sắc mặt nam tử nháy mắt trầm xuống: "Đứa nhỏ ở lại chỗ này mới thật sự bị người khi dễ, thậm chí sẽ bị những yêu thú khác coi thường! Nó mà ở lại thì vĩnh viễn đều không ngóc đầu lên được!"

Nữ nhân xinh đẹp kia rơi vào đường cùng, đành nuốt ngược nước mắt vào lòng giao đứa nhỏ cho nam tử đem đi.

Hình ảnh kế tiếp, đều là quá trình Hắc Lịch ở trong rừng trưởng thành, ngay lúc nó tấn chức lên cấp tám, Thôn Phách xuất hiện!

Hắc Lịch thấy Thôn Phách thì kích động quát: "Chính là y, chính là y thừa dịp ta đang tấn chức mà bắt ta, nếu không phải ta bị suy yếu thì căn bản y sẽ không có khả năng nhốt ta lại, ta cũng sớm gặp được cha mẹ rồi!".

Sau đó, nó không được tự nhiên nhìn Âm Tế Thiên, tiếng nói đầy giận dữ bỗng trở nên có chút vui vẻ khó áp chế: "Thế nhưng, nếu không có y bắt ta đi, thì Hắc Lịch sẽ không gặp được chủ tử, cũng không thể nào thăng lên yêu thú cấp mười!".

Thời điểm Hắc Lịch nói xong câu cuối cùng, mắt trở nên lòe lòe chiếu sáng.

Lúc này, hình ảnh trên vách tường đã chiếu tới đoạn Thôn Phách đem Hắc Lịch bắt đến tay, sau đó y sử dụng Khốn Thú Linh để khống chế Hắc Lịch.

Trên vách tường, Thôn Phách vuốt ve lông đen của Hắc Lệ, thì thầm: "Qua hơn một tháng nữa ta sẽ thành thân, đến lúc đó, ta vừa lúc có thể đem ngươi tặng cho đạo lữ của ta!" Nói đến đây, y đem Hắc Lịch bỏ vào trong pháp bảo, hình ảnh cũng theo sát mà chuyển động đến đêm hôm đó của Lễ Cầu Duyên, Hắc Lịch được Thôn Phách thả ra tới.

Kế tiếp, Hắc Lịch và Âm Tế Thiên đã làm những chuyện gì đều được vách tường chiếu lại một hồi.

Âm Tế Thiên nhìn đến đây liền rõ ràng thạch bích kia là cái gì, nó tựa như một cái tivi hồi tưởng, đem ký ức của người và yêu thú chiếu lại một lần trên vách tường ấy.

Âm Tế Thiên thầm may mắn hắn không có trực tiếp đi qua chỗ đó, thế nhưng, chẳng biết nó sẽ chiếu ra chuyện của Tịch Thiên hay là chuyện của Âm Tế Thiên đây?

(Ẻm mà đi qua là hết phim, chẳng còn truyện để coi =v=).

Thêm vào đó, câu nói kia của Thôn Phách là có ý gì?

Nếu đã tính toán đem Hắc Lịch đưa cho đạo lữ của y, thế sao còn tặng cho mình?

"Chủ tử, sau khi rời khỏi nơi này, Hắc Lịch có thể trở về gặp cha mẹ một lần không?" Hắc Lịch đột nhiên lên tiếng hỏi.

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, gật đầu: "Trước lúc rời khỏi nơi này, ta muốn đi tìm một người!". Nghĩ đến thân thể ốm yếu của Bắc Minh, hắn không nhịn được mà nhăn chặt mày.

Hắc Lịch cúi bốn chân xuống: “Chủ tử, mời ngài ngồi!”

” Tốt¡‘ Âm Tế Thiên vừa nâng chân lên, liền nghe thấy Hắc Lịch kinh ngạc hô: “Cha mẹ, sao các ngươi lại ở trong này¿‘. Hắn thoáng sửng sốt, quay đầu sang nhìn, thì thấy phía trước một mảnh trống rỗng, làm gì mà có bóng dáng cha mẹ của Hắc Lịch.

Hắc Lịch mạnh đứng lên: ”Cha, mẹ, các ngươi không cần ta sao¿‘ Âm Tế Thiên suýt chút nữa vì nó đột ngột đứng lên mà té xuống đất, hắn nghi hoặc nhìn Hắc Lịch: ”Hắc Lịch? Ngươi làm sao vậy?”

“Cha! Mẹ!” Hắc Lịch đột nhiên xông lên phía trước: “Cha mẹ, các ngươi chờ ta!”

Âm Tế Thiên suy đoán, chắc là nó rơi vào ảo cảnh của nơi này, liền gấp gáp hô: “Hắc Lịch, đó chỉ là ảo giác, không phải sự thật, mau mau tỉnh táo lại!”.

Khi hắn vừa nói xong câu này, Hắc Độc Báo đã sớm chạy mất tăm mất tích.

“Đáng chết!” Âm Tế Thiên rủa thầm một tiếng.

Lúc ban nãy, hình ảnh trên vách tường tuy rằng phát lại một lần ký ức của người và yêu thú, nhưng mà nó cũng là một cách để mê hoặc đối phương.

Âm Tế Thiên nhíu mày, chẳng biết sau khi Hắc Lịch chạy đi, còn có thể trở về hay không.

Vừa mới được con yêu thú cấp mười làm tọa kỵ, đừng nói cứ như vậy mà mất luôn nha?

Âm Tế Thiên thở dài một hơi, nhận mệnh mà dùng hai chân tiếp tục đi tới.

Càng đi sâu vào bên trong thực vật lại càng ngày càng nhiều. Từ trống không một mảnh rồi tới lấp ló một vài bụi cỏ, đến cuối cùng, đầy đất toàn hoa hoa lá lá, mùi thơm bốn phía, cảnh sắc mê người. Thạch bích trên đỉnh đầu cũng hóa thành bầu trời dương quang sáng lạn.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng cười thanh thúy của một đám nữ tử.

Âm Tế Thiên nhíu nhíu mày, tuy rằng hắn biết phía trước rất có khả năng là cạm bẫy dụ dỗ, thế nhưng, vẫn phải đi qua.

Sau đó hắn thấy hơn hai mươi cô nương xinh đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành đang chơi đùa trong hồ, trên người các nàng chỉ mặc có áo lót và tiết khố mỏng manh, hơn nữa, bị nước thấm ướt, quần áo dính sát vào thân thể căng tràn, có vẻ rất mê người.

Đúng lúc này, một cô nương trong đó nhìn thấy Âm Tế Thiên, hì hì cười: “Các tỷ muội, bộ dạng tiểu hòa thượng kia thật tuấn tú!”.

“Đúng vậy! Đúng vậy!”.

Một cô nương áo hồng bỗng hướng Âm Tế Thiên vẫy tay nói: “Tiểu hòa thượng, xuống đây cùng các tỷ tỷ chơi đùa này!”.

Âm Tế Thiên biết nhóm nữ tử này đều là dùng sắc mê hoặc người, tất nhiên sẽ giả bộ như không nhìn thấy họ, trực tiếp bước qua cái hồ.

“Ấy! Tiểu hòa thượng, sao ngươi lại đi luôn thế!”.

Hơn hai mươi cô nương nhanh chóng đuổi theo, tầng tầng lớp lớp vây quanh Âm Tế Thiên, trong đó có hai người bám vào người Âm Tế Thiên thỏ thẻ: “Tiểu hòa thượng, cùng bọn ta chơi đùa đi!”.

“Đúng vậy đó! Bọn tỷ muội chúng ta thích tiểu hòa thượng ngươi lắm, ngươi đừng có đi, ở lại với bọn ta!”.

Âm Tế Thiên cúi đầu nhìn thân hình xinh đẹp như ẩn như hiện, không khỏi nhíu chặt mày.

Chẳng biết có phải do hắn đã nhận định Bắc Minh rồi hay sao, mà nhìn các cô nương này hắn lại không nổi lên được chút hứng thú, thậm chí còn cảm thấy các nàng quá mức mỏng manh yếu ớt, mùi son phấn trên người quá mức gay mũi, thật sự không phải mẫu người hắn thích.

Âm Tế Thiên nhanh chóng nâng tay, ngăn cản một cô nương sắp hôn tới, sau đó, đẩy các nàng ra, tiếp tục đi về phía trước.

Hơn hai mươi cô nương kia thấy hắn không thèm để ý tới các nàng, hừ một tiếng, sau đó trở về trong hồ tiếp tục chơi đùa!

Lúc Âm Tế Thiên quay đầu lại nhìn hơn hai mươi cô nương kia, trong lòng thầm than không xong!

Hắn tựa hồ bị bẻ cong mất rồi!

Âm Tế Thiên vừa mới nghĩ như vậy, liền nhìn thấy phía trước có một đám nam tử tuấn mỹ tuyệt luân đang ngồi, không phải ngâm thơ đối câu, thì cũng là múa đao lộng thương, cũng có nam tử khảy đàn, vẽ tranh, chơi cờ.

Đám nam tử kia vừa thấy Âm Tế Thiên đi đến, thì thay nhau liếc mắt đưa tình nhìn hắn.

Âm Tế Thiên mạnh rùng mình một cái, da gà da vịt nổi đầy người, sau đó, bước chân càng tăng thêm tốc độ mà đi khỏi nơi này!

Hắn mà biết người phía sau đang âm thầm khống chế mấy thứ này là ai, nhất định phải lôi ra hung hăng chà đạp một phen!

Âm Tế Thiên cho rằng sự tình cứ như vậy yên tĩnh!

Ai ngờ, hình ảnh trước mắt đột nhiên biến đổi, nguyên bản hoa hoa lá lá lại bỗng biến thành một ngôi chùa lớn, bốn phía còn có đầy hòa thượng tuấn mỹ đi qua bên người hắn.

Chỉ chốc lát sau, một hòa thượng xinh đẹp dán tới đây, làm nũng nói: "Sư huynh, chúng ta cùng nhau tụng kinh niệm phật, chép kinh văn nha!".

Âm Tế Thiên vừa nghe như thế, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, đấm vào mặt đối phương một quyền, nổi giận mắng: "Phắc! Lão tử hận nhất là cái kiểu như vậy, kêu thêm một tiếng lão tử đánh thêm một hồi!".

Tiểu hòa thượng xinh đẹp kia bị đánh thì kêu thảm thiết một tiếng, sau đó cảnh sắc bên người nháy mắt trở về lại thạch bích yên tĩnh.

Âm Tế Thiên nhẹ thở một hơi: "Rốt cuộc cũng bình thường!". Đỡ cho hắn phải suy nghĩ làm sao rời khỏi cảnh tượng hư ảo kia. Tuy rằng hắn không bị mê hoặc, thế nhưng, chẳng thể bị nhốt mãi bên trong.

Âm Tế Thiên đánh giá bốn phía, trừ thạch bích vẫn là thạch bích ra, phía trước lại có thêm một thang đá hướng lên trên.

Hắn chần chờ một lát, sau đó bước qua!

Thang đó xoay tròn mà đi lên, dẫn sang tầng thứ hai – thạch lâu()

(Tòa lầu bằng đá)

Âm Tế Thiên lại một lần nữa nhìn thấy hoa hoa lá lá mọc đầy đất, bất quá, lúc này thạch bích trên đỉnh đầu không có biến thành bầu trời sáng lạn.

Mùi thơm từ hoa hoa lá lá kia lan tỏa ra cũng không phải bình thường, mà là một loại dược thảo dễ ngửi, hơn nữa, hình dạng của chúng nó cũng vô cùng quái dị, chẳng giống hoa cỏ bình thường.

Âm Tế Thiên tò mò đi vào, liền nhìn thấy trong ruộng hoa hoa lá lá kia có một thân ảnh nho nhỏ đang bận rộn luôn tay.

Hắn nghi hoặc bước qua.

Đối phương tựa hồ nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, vụt nhảy dựng lên, xoay người, đề phòng nhìn người tới.

Âm Tế Thiên thấy đối phương lại là Bắc Dực Đồng, khẽ sửng sốt: "Ngươi……"

Nguyên bản trong lòng chỉ có 80% chắc chắn chuyện Bắc Dực Đồng chính là Bắc Minh, lúc này nhìn thấy tiểu thí hài xuất hiện ở đây, liền tăng thành 100%!

"Tịch Thiên!" Bắc Dực Đồng nhìn thấy người đến là Âm Tế Thiên, nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhanh chóng nhét thảo dược trong tay vào Nhẫn không gian, rồi bước sang phía hắn.

"Tịch Thiên! Nó là giả, trăm ngàn đừng để cho nó tới gần ngươi!" Phía sau đột nhiên vang lên tiếng quát đầy nôn nóng.

Âm Tế Thiên quay đầu lại, liền nhìn thấy trước cửa có một đứa nhỏ giống Bắc Dực Đồng như đúc……

125. Chương 124: Hai Tiểu Thí Hài

Âm Tế Thiên quay đầu lại, liền nhìn thấy trước cửa có một đứa nhỏ giống Bắc Dực Đồng như đúc……

Hắn không khỏi sửng sốt, sao lại có hai tiểu thí hài?

Rồi hắn chợt nhớ lại lời Hiên Viên Duật đã nói 'Chúng ta chẳng rõ nó là cái gì, có khả năng là tiên khí cũng có khả năng là thần khí, còn có thể là một cổ vật. Tóm lại nó có thể biến hóa đa đoan, nhượng chúng ta không thể nào biết được hình thể thật sự của nó'. Chẳng lẽ, một trong hai tiểu thí hài chính là cái thứ có tên gọi Tế Thiên kia?

Tuy nhiên, Hiên Viên Duật không có nói nó có thể biến thành hình người và cũng không có nói nó chẳng thể biến thành hình người!

"Hai người các ngươi…"

Âm Tế Thiên day day cái trán thầm nghĩ, đừng nói là hai đứa nó đều tự nhận mình là thật nha?

Bắc Dực Đồng mà ban nãy hái thảo dược bỗng tiến lên kéo lấy tay phải Âm Tế Thiên, không nói gì cả, chỉ nắm chặt tay hắn, sau đó nhìn chằm chằm đứa trẻ giống y đúc nó đang đứng ở cửa. Ai ngờ, Bắc Dực Đồng đứng ở cửa cũng đi tới nắm chặt lấy tay còn lại của Âm Tế Thiên, kế tiếp cũng nhìn chằm chằm Bắc Dực Đồng bên kia. Hai tiểu thí hài chẳng nói một câu, cứ trừng nhau như vậy. Âm Tế Thiên hết nhìn Bắc Dực Đồng bên trái lại nhìn Bắc Dực Đồng bên phải, hai tiểu thí hài không chỉ giống nhau về ngoại hình mà ngay cả quần áo, tóc tai cũng đều y chang.

Theo lý mà nói thì Bắc Dực Đồng hái thảo dược sẽ là hàng thật, chẳng phải nó vẫn luôn muốn kéo dài sự sống cho hắn hay sao? Nhưng nếu như nó là hàng thật, thì lúc hắn bị Hiên Viên Duật mang đi sao nó lại không đi tìm, mà lại còn ở trong này hái thảo dược một mình? Có phải nó cũng chẳng quan tâm gì đến hắn không?

Mặt khác, Bắc Dực Đồng vừa mới chạy vào có thể là vì đi tìm mình, cho nên cũng có khả năng là thật! Âm Tế Thiên cảm thấy thái dương khẽ giựt giựt, hắn thở dài một hơi, thành thực nói: "Ta thật sự không phân biệt được ai là thật ai là giả, mà cũng có khả năng cả hai đều là giả. Nhưng dù thế nào đi nữa thì bây giờ ta cũng chẳng có hứng thú phân biệt xem hai người các ngươi ai thật ai giả. Hiện tại, ta chỉ muốn biết, vì sao tiểu thí hài lại xuất hiện ở đây?"

Hai tiểu thí hài vẫn nhìn chằm chằm đối phương, không hề lên tiếng giải thích. Âm Tế Thiên kéo hai đứa ra đứng trước mặt mình, đầu tiên quay sang hỏi Bắc Dực Đồng phía bên phải: "Có biết rằng, nơi này rất nguy hiểm không?"

Sau đó hắn lại nhìn sang Bắc Dực Đồng phía bên trái: "Vậy mà ngươi dám chạy theo đến đây! Hoành trưởng lão có biết chuyện này không?". Hai tiểu thí hài nghe thế thì đồng thời nhíu cái mày nhỏ! Âm Tế Thiên thấy động tác của hai đứa giống nhau y đúc thì lại càng thêm khó phân biệt! Xem ra, Bắc Dực Đồng giả rất hiểu rõ tâm tư của Bắc Dực Đồng thật.

Âm Tế Thiên đoán, nếu như Bắc Dực Đồng giả là từ đồ vật biến thành thì chắc sẽ không có khung xương hoặc ruột gan phèo phổi! Nghĩ đến đây, hắn không khỏi hí hửng, âm thầm dùng thấu thị

() quan sát hai tiểu thí hài. Kỳ quái là từ vị trí khung xương cho đến ruột gan phèo phổi cũng lớn nhỏ y như nhau, chẳng khác chút nào! Hắn đúng thật là quá coi thường Bắc Dực Đồng giả!

(Là thị giác xuyên thấu)

Âm Tế Thiên thở dài: "Không muốn nói sao? Cũng được, dù sao ta cũng không là gì của ngươi, chẳng quản được ngươi!"

Vừa nói xong thì hắn chợt nghe thấy nhịp tim của một đứa trong đó đập nhanh hơn hai nhịp. Ngay lập tức, hai tiểu thí hài trăm miệng một lời sốt sắn nói: "Không phải như thế!"

Âm Tế Thiên thản nhiên liếc mắt nhìn hai đứa: "Không phải như thế? Vậy ra làm sao? Với lại ngươi cũng chẳng cần phải giải thích, ta bây giờ cảm thấy rất phiền, không muốn quản ngươi nữa!"

"Ngươi làm sao vậy?" Hai tiểu thí hài lại trăm miệng một lời quan tâm hỏi.

Âm Tế Thiên xoay người, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống. Hai tiểu thí hài cũng theo sát phía sau, đứng trước mặt hắn, tỏ vẻ sẽ lắng nghe. Âm Tế Thiên dựa người vào vách tường, vờ tức giận nói: "Mới ban nãy, Hiên Viên Duật đá anh ngươi rớt khỏi pháp khí, sau đó bắt ta đi. Lúc đầu ta còn tưởng y sẽ mang ta bay thẳng vào bên trong tượng đá, không ngờ y… y … ta…"

Hắn cố tình không nói hết lời, để cho bọn nhỏ tha hồ tưởng tượng. Thần tình của hai tiểu thí hài giống nhau như đúc, nghe thấy chuyện sau đó giữa hắn và Hiên Viên Duật thì sắc mặt lập tức trầm xuống, vừa đen vừa lạnh, ánh mắt tràn đầy giận dữ, có vẻ muốn ngay tức khắc giết chết Hiên Viên Duật.

"Aizzz… không nói nữa!" Âm Tế Thiên nổi giận đập tay lên tảng đá. Hắn dùng thính giác nghe được, nhịp tim của Bắc Dực Đồng bên phải đang không ngừng kích động. Còn Bắc Dực Đồng bên trái thì ngoài mặt rất giận dữ nhưng nhịp tim lại vô cùng bình tĩnh. Âm Tế Thiên tiếp tục thở dài: "Hết cách, vẫn phải phân biệt xem hai người các ngươi ai là thật ai là giả thì ta mới có thể mang về được!"

Hắn nghiêm túc nhìn hai tiểu thí hài, sau đó đưa tay chỉ vào Bắc Dực Đồng bên trái: "Ngươi lại đây!"

Bắc Dực Đồng bên trái đưa mắt nhìn hắn đầy nghi hoặc, còn Bắc Dực Đồng bên phải thì lộ ra một tia sắc bén. Bắc Dực Đồng bên trái hỏi: "Làm sao?"

"Ta cảm thấy ngươi là tiểu thí hài thật, bởi vì ta nhìn ra ngươi rất quan tâm ta. Hơn nữa lúc ta nhắc tới Hiên Viên Duật thì ngươi xem ra rất phẫn nộ.

"Tịch Thiên!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Dực Đồng bên phải hiện lên vẻ sốt ruột. Âm Tế Thiên liếc nhìn nó một cái, lạnh lùng nói: "Bây giờ ngươi mới giả bộ lo lắng thì quá muộn rồi!"

Bắc Dực Đồng bên trái không chút nghi ngờ mà đi tới bên cạnh Âm Tế Thiên. Bắc Dực Đồng bên phải cũng theo sát, nó không cho phép tên kia thừa cơ hội. Âm Tế Thiên ôm lấy đứa bên trái nói: "Nếu ta đã chắc chắn ngươi là tiểu thí hài thì…". Hắn đột nhiên ép Bắc Dực Đồng bên trái nằm sấp úp trên đùi mình, sau đó đánh thật mạnh lên mông nó: "Nói! Vì sao lại trộm chạy theo đến đây?". Nó kêu ré lên một tiếng nhưng không trả lời.

Bắc Dực Đồng đứng ở bên cạnh thì đầy mặt kinh ngạc nhìn Âm Tế Thiên, dường như nó không ngờ tới Âm Tế Thiên lại ra tay đánh người. Âm Tế Thiên lại một lần nữa đánh lên mông tiểu thí hài trên đùi mình, cả giận nói: "Vậy mà ngươi cũng dám trốn tới đây, có biết mọi người sẽ lo lắng không?"

Bắc Dực Đồng trên đùi kêu lên một tiếng, vẫn không chịu trả lời.

"Được! Ngươi thật là bướng bỉnh! Có gan trộm tới đây mà không có gan nhận sai!"

Âm Tế Thiên lại đánh thêm một cái lên mông tiểu thí hài trên đùi. Bắc Dực Đồng đứng ở bên cạnh chỉ cho là hắn nhẹ nhàng trừng phạt, vỗ nhẹ vài cái lên mà thôi. Nhưng kỳ thực, Âm Tế Thiên tập trung khí lực vào lòng bàn tay, không chút lưu tình đánh tên Bắc Dực Đồng trên đùi này. Đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn đánh nhưng không có cởi quần ra, hòng để người khác nhìn vào nghĩ là hắn đánh không dùng quá nhiều lực.

Nhưng đánh đến cái thứ ba thì Bắc Dực Đồng trên đùi không nhịn được nữa, kêu ré lên: "Đau quá!" Trên trán nó toát ra đầy mồ hôi, đôi môi cũng tái nhợt. Âm Tế Thiên lạnh lùng nói: "Đau thì ngươi mới nhớ được!". Sau đó hắn lại đánh thêm một cái thật mạnh nữa: "Xem ngươi còn dám trốn đi như vầy nữa không!".

Ngay đến lúc Âm Tế thiên định đánh đến cái thứ năm thì Bắc Dực Đồng vốn nằm ở trên đùi kia nhảy lên, chạy cách hắn hơn ba thước, ôm cái mông đau, tức giận nói: "Ngươi đâu có là gì của ta mà muốn đánh ta?".

Sắc mặt Âm Tế Thiên đầy lạnh lẽo: "Ta thay anh ngươi dạy dỗ ngươi!".

Bắc Dực Đồng đứng ở bên cạnh đang kinh ngạc cũng trở lại bình thường, sắc mặt trầm xuống nhìn Bắc Dực Đồng ở đối diện nói: "Ngươi còn giả bộ nữa không?".

Bắc Dực Đồng đứng cách ba thước kia nghe thấy thế thì biết mình lỡ miệng nói hớ, hung hăng trừng Âm Tế Thiên: "Có phải ngươi đã sớm biết ta là giả hay không?".

Âm Tế Thiên vờ tỏ ra khiếp sợ: "Sao có thể chứ? Ngươi là giả?".

Bắc Dực Đồng giả lạnh lùng hừ một cái: "Nếu chẳng phải ngươi biết ta là giả thì sao ngươi có thể đánh mạnh như vậy?".

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Ta vừa mới nói đó, phải đánh đau thì ngươi mới nhớ đời!"

"Ta ứ thèm tin lời ngươi!" Bắc Dực Đồng giả giận giữ nói: "Ngươi nói đi, vì sao ngươi biết ta là giả? Bao nhiêu năm rồi, trừ chủ tử của ta ra thì người khác căn bản không thể…".

Nó vừa nói đến đó thì đột ngột dừng lại, khó tin trừng lớn mắt, gắt gao nhìn chằm chằm chu sa chí giữa mày Âm Tế Thiên. Bắc Dực Đồng giả có chút hoảng loạn lắc lắc đầu, miệng thì thào nói: "Làm sao có thể là ngài, vẻ ngoài không giống, khí tức cũng chẳng phải…".

Rồi dường như nó nhớ ra cái gì, trợn to hai mắt, lấy tốc độ như tên bắn biến mất khỏi tầm mắt của bọn Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên và Bắc Dực Đồng ngơ ngác nhìn nhau, hai người đều đầy vẻ nghi hoặc, không biết vì sao Bắc Dực Đồng giả lại đột nhiên bỏ chạy. Bắc Dực Đồng lấy lại *** thần, đột nhiên nhào về phía Âm Tế Thiên, khuôn mặt tràn đầy giận dữ: "Hiên Viên Duật rốt cục đã làm gì ngươi?".

126. Chương 125: Mười Năm Trước

Bắc Dực Đồng lấy lại *** thần, đột nhiên nhào về phía Âm Tế Thiên, ánh mắt tràn đầy giận dữ: "Hiên Viên Duật rốt cục đã làm gì ngươi?"

Âm Tế Thiên vội giơ tay đỡ lấy thân thể nhỏ bé đang phóng tới, khóe miệng thoang thoảng ý cười khó nhận ra.

Hắn dúi khuôn mặt tròn trĩnh kia vào ngực, giả vờ rất là tức giận, rít lên nói: "Hiên Viên Duật cố ý để pháp khí lắc lư không ngừng, làm ta không thể đứng vững được, sau đó nhân cơ hội ôm lấy ta!"

Ngay lúc Âm Tế Thiên nói lời này, dưới ngực liền truyền tới tiếng bàn tay siết chặt, khớp xương vang lên răng rắc răng rắc.

Nghe thế, con ngươi của hắn ùa tới đầy ý cười, thầm nghĩ: Ai biểu ngươi không nói cho ta biết ngươi là Bắc Minh, ta đành cho ngươi uống vài vại dấm chua, coi như là trừng phạt.

Âm Tế Thiên tiếp tục tức giận nói: "Sau đó, y cúi đầu, cố ý không cẩn thận đụng vào môi ta……"

Còn mấy chữ sau, hắn cố ý nói thật nhỏ, bộ dáng cứ như đang vô cùng bi thương.

Tuy rằng Âm Tế Thiên không nhìn thấy biểu tình của tiểu thí hài, thế nhưng, hắn lại có thể cảm giác được độ phập phồng trên ngực nhóc, thậm chí trái tim nhóc cứ 'thình thịch thình thịch' nhảy lên kịch liệt, hiển nhiên là cực kỳ tức giận!

Miệng khẽ nhếch nhếch, rồi kìm lòng không đậu mà cười híp cả mắt, nhìn bộ dáng tiểu thí hài tức giận, chẳng hiểu sao hắn đặc biệt cao hứng!

Đúng lúc này, lời nói lúc nãy của Hiên Viên Duật đột nhiên mạnh mẽ tràn vào đầu Âm Tế Thiên, làm hắn tắt ngay ý cười, nheo lại hai mắt!

Hiên Viên Duật à Hiên Viên Duật, ngươi nói Bắc Minh chỉ lợi dụng ta, nói Bắc Minh chỉ vờ đối xử tốt với ta!

Thế nhưng, dù Bắc Minh có là một người vì mục đích mà bất chấp thủ đoạn, dù y có ngụy trang thành công cỡ nào, dù những gì y làm cho ta đều là giả, thì trái tim của y, cũng không thể nào lừa được ta!

Âm Tế Thiên nghĩ đến đây, đột nhiên bật cười ra tiếng!

Người trong ngực nghe thấy thế, khẽ nhúc nhích, nghi hoặc mà ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Âm Tế Thiên đang cười vui vẻ, chớp chớp mắt, tựa hồ suy nghĩ cẩn thận chuyện gì đó, rồi lại ủi vào lòng Âm Tế Thiên, rầu rĩ hỏi: "Có phải ngươi đã biết?"

Âm Tế Thiên giả vờ như chẳng hiểu, hỏi:"Biết cái gì?"

"Biết là……"

Bắc Dực Đồng cọ cọ Âm Tế Thiên, sau đó nhỏ giọng nói: "Biết chuyện ta kỳ thật là Bắc Minh!"

Nếu hắn không biết mình là Bắc Minh, thì sao lại lấy Hiên Viên Duật ra mà trêu chọc mình?

"Cái gì?" Âm Tế Thiên giả vờ chưa nghe rõ: "Ngươi nói cái gì?"

"Ta là Bắc Minh!"

Bắc Dực Đồng lặp lại một lần, còn cố ý nói lớn thêm một chút!

Âm Tế Thiên nhìn tiểu thí hài khẩn trương, cười xấu xa: "Ngươi nói cái gì, ta nghe không rõ!"

Bắc Dực Đồng vụt ngẩng đầu, ôm lấy cổ Âm Tế Thiên, chăm chú nhìn vào mắt hắn, tức giận hỏi: "Có phải vừa rồi ngươi cố ý lấy Hiên Viên Duật ra trêu chọc ta, đúng không?"

Âm Tế Thiên cũng chẳng phủ nhận: "Ai biểu ngươi không nói cho ta biết ngươi là Bắc Minh, hơn nữa, còn lừa lâu như vậy. Không trêu chọc ngươi một hồi, ta làm sao mà hả giận!"

Bắc Dực Đồng có chút gấp gáp lại có chút vui mừng hỏi: "Vậy ý ngươi, Hiên Viên Duật không có chạm vào môi ngươi, tất cả chỉ đơn thuần là một câu nói đùa?"

"Đương nhiên!" Âm Tế Thiên cười híp mắt, hắn đem chuyện xảy ra từ lúc tiến vào tượng đá cho đến khi nhảy từ trên kiếm Hiên Viên Duật xuống nói một lần, bất quá, cắt bỏ đoạn đối thoại giữa hắn và Hiên Viên Duật ra.

Bắc Dực Đồng nghe tới khúc hắn từ trên cao nhảy xuống đi tìm mình, trong lòng không khỏi nhảy nhót, gấp gáp hôn hôn lên môi hắn một chút, sau đó lo lắng nói: "Lần sau, đừng có xằng bậy như thế¡'.Hắn là một phàm nhân, từ độ cao như vậy nhảy xuống, dễ dàng té bị thương!

Rồi bất chợt nhớ đến Âm Tế Thiên lừa mình là Hiên Viên Duật chạm vào môi hắn, trong lòng lại bắt đầu khó chịu: "Lần sau không được lấy việc này gạt ta¡'. Âm Tế Thiên lừa nhóc thật thảm, thiếu chút nữa nhóc đã lao đi tìm Hiên Viên Duật tính sổ!

Âm Tế Thiên không hài lòng hừ hừ hai tiếng: "Ai biểu ngươi lừa ta lâu như vậy. Cơ mà vì sao, ngươi không nói cho ta biết ngươi là Bắc Minh¿'. Hai tay Bắc Dực Đồng lại ghì chặt thêm vài phần, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát lên má Âm Tế Thiên, giải thích nói: "Chẳng phải ta không dám nói với ngươi, cũng chẳng phải ta cố ý gạt ngươi! Ta chỉ muốn chính ngươi phát hện ra bí mật của ta, muốn ngươi cam tâm tình nguyện tìm hiểu ta, chứ không phải mọi chuyện đều thông qua người khác ngươi mới biết, như vậy giống như ta đang ép buột ngươi tìm hiểu ta, huống chi……" Con ngươi nhóc bỗng trầm xuống, khàn giọng nói: "Huống chi ban đầu ngươi không có chấp nhận ta, nếu ta cứ luôn mồm kể về mình với ngươi, ngược lại càng khiến ngươi ghét ta hơn, không phải sao¿'. Âm Tế Thiên nghe thấy lời này, tim không khỏi thót một cái, đau đớn!

Hắn đưa tay xuống mông tiểu thí hài, nhẹ nhàng vỗ vỗ, cười cười: "Xem như ngươi nói có lý, lúc này ta tha thứ cho ngươi, nhưng mà lần tới ta còn phát hiện ngươi lừa ta chuyện gì, ta…"

Âm Tế Thiên hơi dừng một chút, nheo mắt, lạnh lùng nói: "Ta nhất định khiến ngươi không dễ chịu, hơn nữa, đừng có mơ ta lại tha thứ cho ngươi!"

Bắc Dực Đồng ôm chặt Âm Tế Thiên, không nói lời nào!

Âm Tế Thiên cũng không tiếp tục truy cứu nữa, quay sang chuyện khác: "Ta bị Hiên Viên Duật mang đi, sao ngươi lại không tìm ta?"

Đã thế còn nhàn hạ thoải mái đi ngắt thảo dược, tuy rằng thảo dược kia là vì hắn, tuy nhiên có thể tìm hắn trước rồi ngắt cũng được mà, nếu lỡ người không còn, được thảo dược thì có tác dụng gì?

Bắc Dực Đồng giải thích: “Sau khi tiến vào tượng đá sẽ rất khó tìm lại được nhau, chỉ có thể hướng đến đích mà đi, may ra mới có cơ hội đụng phải, đúng rồi, sao ngươi tới được nơi này?”

Âm Tế Thiên tỉnh lược chuyện Hắc Lịch, sau đó kể lại quá trình từ lúc hắn vào tượng đá đến giờ.

Bắc Dực Đồng nghe thấy hắn bước vào thông đạo kia, thầm buông lỏng một hơi: “Thông đạo ảo ảnh có thể xem như là thông đạo dễ nhất, chỉ cần ý chí kiên định, tuyệt đối không bị mê hoặc, còn mấy thông đạo khác thì hung hiểm vô cùng! Mười năm trước, ta tiến vào chính là thông đạo hang kiến, chỗ đó con kiến tuy nhỏ, nhưng là hàng ngàn hàng vạn con, chúng không chỉ biết gặm thịt người, mà tốc độ còn phi thường nhanh, nếu như da thịt bị đụng vào chỗ nào thì nháy mắt sẽ hư thối ngay, lúc ấy ta sử dụng hơn mười kiện bảo phẩm y bào và hơn hai mươi đôi giầy, mới chật vật chạy ra được!”

Âm Tế Thiên tò mò nhìn nhóc: “Vậy lần này ngươi tiến vào thông đạo nào?”

“Ta không đi đường thông đạo!” Bắc Dực Đồng nhíu mày: “Mười năm trước ta từng phát hiện một mật đạo, vốn định mang ngươi vào từ chỗ đó, ai ngờ Hiên Viên Duật tóm ngươi đi mất!”

“Cuối cùng ta chỉ đành lại đây chờ các ngươi đi ra!” Đáy mắt nhóc đột nhiên xẹt qua một tia âm ngoan: “Nhưng thế nào ta cũng không nghĩ tới Hiên Viên Duật lại để cho ngươi một thân một mình đi vào thông đạo, vạn nhất……”

Thật sự Bắc Dực Đồng không dám tưởng tượng hậu quả, hai tay ôm siết lấy Âm Tế Thiên, cứ như sợ hắn sẽ gặp chuyện không may.

Âm Tế Thiên nghe nhóc nhắc chuyện mười năm trước, trong lòng vô cùng tò mò, nhưng lại hi vọng Bắc Minh có thể chủ động nói ra, đành phải hỏi: “Đúng rồi! Vì sao thân thể ngươi lại rút nhỏ?”

“Cái này phải nói đến chuyện mười năm trước!” Bắc Dực Đồng biết Âm Tế Thiên kỳ thật rất muốn hỏi chuyện mười năm trước, điều chỉnh tư thế, ngồi lên hai đùi của hắn, trầm mặc một hồi, mới âm u nói: “Tháng Thú Triều của mười năm trước, ta cùng Hiên Viên Duật tới tham gia Thú Triều, sau đó vô tình phát hiện điểm trung tâm của Vạn Yêu Sâm Lâm, có một cái thông đạo dẫn tới Tượng đá, đương nhiên, lúc ấy chúng ta không biết nó dẫn tới Tượng đá!”

“Sau khi chúng ta bước vào, nhất cử nhất động đều bị giám thị. Kế đó, bởi vì chúng ta lạc đường nên tách ra hành động, đến khi gặp lại nhau, ta không biết Hiên Viên Duật đã bị thay đổi, cũng chính là do ‘Tế Thiên’ biến thành. Bởi vì ngôn hành cử chỉ của nó và Hiên Viên Duật quá mức giống nhau, trong lúc nhất thời, ta cũng chẳng hoài nghi. Nhưng mà không khéo là, lúc ta đi qua Thông đạo hang kiến, đã dùng hết toàn sức lực, khiến tu vi trong cơ thể ta bạo phát ra, bất đắc dĩ phải lập tức thăng cấp, ở một nơi nguy hiểm như vậy, ta chỉ có thể nhờ ‘Hiên Viên Duật’ thay ta canh giữ.”

Âm Tế Thiên nghe tới đây, liền có thể đoán ra chuyện sau đó:” Có phải nó tranh thủ lúc ngươi thăng cấp, ra tay với ngươi¿‘ Đáy mắt Bắc Dực Đồng chợt lóe phẫn nộ: ”Không sai, nó nhân cơ hội đó đả thương ta, rồi đào tẩu! Khi ta đuổi theo nó, lại gặp Hiên Viên Duật thật thụ, mà lúc này Hiên Viên Duật cũng từng bị ‘Tế Thiên’ biến hóa thành bộ dáng của ta đánh trọng thương, cứ như vậy, hai người chẳng hay biết gì, ra tay tàn nhẫn, thẳng đến phát hiện đối phương đều có chút không thích hợp, mới dừng tay lại, hỏi ra chuyện phía trước, chúng ta mới biết được là do nó.”

Lúc ấy, hai người chúng ta đều bị thương nặng, không thích hợp ở lâu, định nhanh chóng rời khỏi, nhưng mà‘Tế Thiên’ như lại không chịu bỏ qua cho chúng ta, nó dùng thuật mê hoặc, mê hoặc ta và Hiên Viên Duật.”

“Năm đó, ta và Hiên Viên Duật đều trẻ tuổi háo thắng, thích tranh đua hơn thua, lại thêm một trong hai người chúng ta cứ hễ coi trọng này nọ, thì người còn lại đều nghĩ biện pháp cướp đến tay. Người khác nhìn vào thì cứ nghĩ chúng ta là một đôi huynh đệ tốt, nhưng trên thực tế, quan hệ của chúng ta vô cùng tệ, thậm chí có thể nói là kẻ thù truyền kiếp, cũng vì như thế, mới dễ bị ‘Tế Thiên’ mê hoặc, rất nhanh hai người lại ra tay tàn sát nhau, muốn tranh một thắng một bại, mới chịu bỏ qua¡‘

”Ta với Hiên Viên Duật cùng là Kim Đan kỳ đỉnh phong, năng lực không hơn kém nhau bao nhiêu, muốn phân thắng bại không phải chuyện dễ dàng. Cuối cùng, biến thành lưỡng bại câu thương, thiếu chút nữa

tặng luôn cái mạng, may mắn, trước khi ta hôn mê, kéo về được một chút lý trí, tốn một lượng lớn *** thạch, khởi động trận pháp truyền tống, mang hai chúng ta trở về nơi tụ tập của Thuần Trần phái.“

Bắc Dực Đồng nói tới đây, sắc mặt lạnh căm căm, không biết là kinh hoảng hay là tức giận, thế nhưng cả người run bần bật.

Âm Tế Thiên thấy thế, ôm chặt lấy nhóc: ”Đừng lo lắng, đều đã qua¡‘. Con ngươi Bắc Dực Đồng bắn ra hàn lệ, tiếp tục nói: ”Sau khi chúng ta về tới nơi tụ tập của Thuần Trần phái, liền ngất đi. Khi ta tỉnh lại, liền nghe thấy vài Luyện đan sư bàn luận thương thế của ta và Hiên Viên Duật.“

Nhóc bóp chặt nắm tay: ”Bọn họ nói so sánh thương thế của ta và Hiên Viên Duật, thì Hiên Viên Duật nhẹ hơn một chút, chỉ cần dùng Hồi Nguyên đan cấp mười mà bọn họ chế ra, chỉ sáu bảy năm là sẽ khôi phục được thân thể Hiên Viên Duật, hơn nữa, sau này y vẫn có thể tu luyện, mà ta, thương thế vô cùng nặng, cho dù dùng Hồi Phục đan của bọn họ, cũng chỉ khiến ta tốt hơn một chút, về sau có lẽ không thể nào tiếp tục tu luyện, quan trọng nhất là, Hồi Nguyên đan cấp mười chỉ có một viên.“ Âm Tế Thiên nghe đến đó, trái tim đau đến thít nghẹn, không cần hỏi cũng biết viên thuốc kia cho ai.

Bắc Dực Đồng nhắm lại hai mắt đã đỏ lên, không biết qua bao lâu, mới chậm rãi mở ra, khàn giọng nói: ”Mà mẹ của ta, Huyền Ngọc đạo trưởng, không chút do dự lựa chọn Hiên Viên Duật¡‘. Âm Tế Thiên đau đớn nhìn khuôn mặt tràn đầy phẫn hận của nhóc, vụt cúi đầu, đặt một nụ hôn an ủi lên môi nhóc.

Bắc Dực Đồng quay đầu ôm lấy hắn: ”Sau đó, ta được cha đưa đến một nơi thanh tĩnh để dưỡng thương, trong mười năm, suốt ngày ta chỉ nằm trên giường không ngồi dậy nổi, so với phế nhân còn không bằng, thậm chí, ta còn sinh ra ý niệm tự sát, nếu không phải cha ta nói cho ta biết, mười năm sau, ta sẽ gặp được quý nhân của mình, ta nghĩ ta đã sớm……“

Nói tới đây, sắc mặt khó coi của nhóc rốt cục cũng mỉm cười: ”Ta thật vất vả chịu đựng mười năm nằm trên giường, cũng chỉ vì chờ ngày đó, cha ta để cho ta và quý nhân, cũng chính là ngươi – thành thân, nhưng ngay đêm ta và ngươi động phòng, cơ thể của ta đột nhiên co rút lại thành một đứa trẻ, hơn nữa, khi biến nhỏ lại còn rất khỏe mạnh, bất quá, không thể mãi mãi duy trì bộ dáng ấy! Ta không biết vì sao lại thế này, nhưng có thể xác định một điều là, chỉ cần ta tới gần ngươi, liền cảm thấy vô cùng thoải mái, thân thể tàn nhược cũng tốt hơn rất nhiều¡‘

127. Chương 126: Mái Tóc Quỷ Dị

Âm Tế Thiên nghe đến đó thì nghi hoặc hỏi: “Lúc nãy ngươi nhìn thấy ta, ngươi không hề nghi ngờ ta là ‘Tế Thiên’ kia biến hóa thành bởi vì ngươi cảm thấy thoải mái khi ở gần ta, đúng không?”

“Đúng vậy! Ở gần ngươi ta rất thư sướng! Cho dù là Bắc Minh hay Bắc Dực Đồng hay…” Bắc Dực Đồng dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Tóm lại là tuyệt đối không thể giả mạo được!”

Âm Tế Thiên nheo nheo mắt, hai tay giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Dực Đồng lại: “Lúc ngươi hôn ta, chắc không phải do thoải mái nên hôn đó chứ?” Nếu nhóc dám ừ một tiếng, khẳng định hắn sẽ vứt nhóc vào một thông đạo nào đó, rồi đi tìm Hắc Lịch, tự mình rời khỏi nơi đây!

“Sao có thể như thế được!” Bắc Dực Đồng bất mãn nhăn mi lại: “Tuy rằng lúc ở cạnh ngươi sẽ làm toàn thân ta cảm thấy dễ chịu, nhưng không đến nỗi khiến ta muốn hôn ngươi, hoặc là nảy sinh dục vọng giao hoan!”

“Với cái thân thể hiện giờ của ngươi mà có thể cùng ta làm chuyện đó sao?” Nghe vậy, khóe miệng Bắc Dực Đồng liền nhếch lên đầy ý tứ: “Nếu biến thành như thế này thì ngươi có muốn cùng ta giao hoan không?” Lời vừa nói ra, thân thể nho nhỏ cũng chậm rãi cao lớn.

Âm Tế Thiên tựa như đang nhìn quá trình Bắc Minh từ bé đến trưởng thành. Từ một tiểu thí hài trở thành một thiếu niên, rồi từ thiếu niên lại trở thành Bắc Minh hiện tại. Quần áo trên người đều được đặc chế theo thân thể, cho nên cũng dần dần dài ra!

Hắn vốn ôm tiểu thí hài, giờ lại thành Bắc Minh ôm hắn. Bắc Minh nhân lúc Âm Tế Thiên chưa kịp phản ứng, tranh thủ cúi đầu bắt đôi môi hắn làm tù bình, lưỡi thẳng tiến, thâm nhập vào bên trong, hôn lên hai

mảnh thơm ngọt kia.

"Ưm…" Âm Tế Thiên vừa hôn trả Bắc Minh vừa nói: "Đừng quên… chúng ta… còn ở trong… tượng đá…"

"Đừng lo lắng!" Bắc Minh vươn tay giữ gáy hắn, đang định hôn sâu hơn thì đột nhiên cảm thấy bàn tay đặt sau đầu Âm Tế Thiên là lạ.

Y vụt buông Âm Tế Thiên ra, kéo đầu hắn xuống để nhìn, những sợi tóc mới lớm chớm mọc, thế nhưng bây giờ lại dài ra tận hai tấc! Mắt y tràn đầy kinh hoảng, nắm lấy chúng nó xem xét: "Sao lại thế này? Vì sao lại mọc nhanh như vậy?" Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn Bắc Minh: "Gì thế?"

Thấy y vẫn ngơ ngác nhìn chằm chằm đầu của mình, nên hắn cũng tò mò đưa tay lên sờ thử, liền phát hiện cái đầu trọc lóc nay đã bù xù một mảnh. Âm Tế Thiên lôi kéo một hồi, mới biết tóc mình dài ra. Giật mình nhìn Bắc Minh: "Cái này…"

Phút chốc, mắt Bắc Minh nheo lại: "Đừng nói ngươi uống Thôi Phát trà nha?"

"Sao có thể chứ!?" Âm Tế Thiên lườm y một cái, rồi nhíu mày nghĩ ngợi: "Mấy ngày nay ta chỉ ăn có mỗi thức ăn mà ngươi chuẩn bị thôi!"

"Vậy thì thật kỳ quái!"

Bắc Minh nhìn chằm chằm tóc Âm Tế Thiên nỉ non nói, sau đó phát hiện mái tóc của hắn đang dần dài ra với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, hơn nữa càng dài thì tốc độ mọc càng nhanh, chưa tới nửa nén nhang mà tóc đã tới đầu gối, đến tận khi ấy mời ngừng lại, thôi không dài nữa!

Khuôn mặt lạnh nhạt của y tràn đầy vẻ kinh ngạc, mái tóc đen dài của Âm Tế Thiên dưới ánh sáng mà thạch bích chiếu xuống hiện lên màu xanh dương thăm thẳm, vô cùng yêu dị, lúc này nhìn hắn cứ tựa như yêu vật biến hòa thành!

"Làm sao vậy?" Âm Tế Thiên thấy y cứ nhìn mình mãi mà chẳng nói gì, nên nghi hoặc kéo một nhúm tóc lên nhìn, nhưng cũng không thấy có gì khác biệt.

Bắc Minh nhanh chóng lấy lại *** thần: "Trừ những đồ ăn mà ta chuẩn bị cho ngươi thì ngươi có chạm vào vật gì cổ quái không?"

Vật cổ quái?

Âm Tế Thiên lắc đầu: "Không có!"

Bắc Minh cầm một lọn tóc của hắn lên, định xem cho kỹ. Ai ngờ, vừa mới đụng tới đã bị hung hăng cắt một cái. Y cả kinh vội vàng rút tay về, nhìn lại lòng bàn tay mình thì thấy trên đó có vô số vết thương. Hai người khiếp sợ nhìn thương tích chồng chất trong lòng bàn tay y, không nói nên lời. Bắc Minh nhíu chặt mày, y chỉ nhẹ nhàng cầm mấy sợ tóc lên đã bị cắt cho chồng chất vết thương. Nếu như kéo hay giựt tóc hắn thì chẳng phải đến gân cốt cũng đứt luôn sao?

"Sao lại như vậy?" Âm Tế Thiên kéo tóc mình: "Rõ ràng tóc rất mềm rất mượt, vì sao lại cắt đứt tay ngươi?"

Bắc Minh giải thích: "Ngươi là chủ nhân của nó, đương nhiên nó sẽ không làm ngươi bị thương. Nhưng mái tóc này cũng thật kỳ lạ!" Y vươn tay bắt mạch Âm Tế Thiên thì thấy khí huyết thông thuận, thân thể rất khỏe mạnh! Bắc Minh thật sự không phát hiện ra gì bất thường, đành phải thu tay lại, đứng dậy chọn thêm vài cây thảo dược có lợi để trị liệu cho Âm Tế Thiên. Hy vọng bộ tóc này không phải là tác dụng còn sót lại của Thôi Phát Trà, càng không hi vọng nó sẽ rút thêm bốn năm năm sự sống của Âm Tế Thiên.

Mà Âm Tế Thiên thì lại ngồi trên tảng đá ngẩn người.

Gần đây trừ bỏ lúc Độ Kiếp ra thì chưa từng chạm qua đồ vật nào kỳ quái, vì sao giờ tóc lại tự dưng dài thế này? Âm Tế Thiên nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được gì, đành phải chuyển mắt qua nhìn Bắc Minh đang chuyên tâm ngắt thảo dược, hỏi: "Ngươi chốc chốc lại biến thành Bắc Dực Đồng, chốc chốc lại biến thành Bắc Minh. Ngươi có thể khống chế được khả năng biến hóa của mình sao?"

"Không!" Bắc Minh trả lời vô cùng đơn giản.

Âm Tế Thiên biết thân thể Bắc Minh không thể quá mệt nhọc cho nên cũng không bắt y nói nhiều để y còn giữ sức mà hái thuốc. Bắc Minh bất chợt nhớ ra cái gì, đột ngột dừng động tác lại, thản nhiên nói: "Từng có một người nói với ta là ta so với người khác thiếu mất một hồn!"

Thiếu một hồn?

Âm Tế Thiên đang định hỏi rõ ràng thì chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng nổ mạnh. "Chắc là Hiên Viên Duật từ trong thông đạo đi ra!" Bắc Minh vừa hái thảo dược vừa nói.

Âm Tế Thiên đứng dậy bước ra bên ngoài, quả thật trông thấy Hiên Viên Duật đang cầm kiếm đi tới. Trên người y, trừ bỏ còn một cái khố nhỏ rách nát ra thì toàn bộ đều bị thiêu trụi, lan tỏa mùi khét.

Hiên Viên Duật không nhìn thấy phía sau Âm Tế Thiên nên thấp giọng nguyền rủa một tiếng, sau đó phủi miếng vải vụn trước ngực. Đúng lúc này, trước mặt Âm Tế Thiên đột nhiên tối sầm, thì ra Bắc Minh vươn tay bịt mắt hắn lại: "Không cho nhìn!" Y bá đạo nói. Khóe miệng Âm Tế Thiên không khỏi giật giật!

Ai hiếm lạ mà nhìn!!

Từ lúc đi qua Thông đạo ảo cảnh thì hắn phát hiện, trừ Bắc Minh ra, hắn nhìn những nữ nhân xinh đẹp đến cỡ nào hắn cũng không có phản ứng, còn nam nhân thì chướng mắt không thôi. Lần này, hắn thật sự muốn Orz chính mình!

Hiên Viên Duật nghe tiếng bèn ngẩng đầu nhìn, thì thấy Bắc Minh và Âm Tế Thiên đứng trên cửa tầng hai. Đáy mắt y chợt hiện lên vẻ đề phòng. Sau đó không nhanh không chậm lấy một bộ đồ mới trong Nhẫn không gian ra thay. Đợi cho Hiên Viên Duật ăn mặc chỉnh tề, Bắc Minh mới thả cái tay đang che mắt Âm Tế Thiên xuống. Âm Tế Thiên vừa lấy lại được ánh sáng, thì liền đối mặt với vẻ cảnh giác của Hiên Viên Duật, không khỏi lầm bẩm một câu: "Chúng ta có cần đùa giỡn y một chút không?" Khóe miệng Bắc Minh cong lên, xem ra hai người bọn họ đều có cùng một ý tưởng. Bất quá, cho dù có muốn thế nào đi chăng nữa cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ.

"Không thể! Tuy ta cảm thấy Hiên Viên Duật trước mắt rất có thể là thật. Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng y là giả. Tóm lại, mặc kệ là thật hay giả thì chúng ta cũng không phải đối thủ của y!"

Âm Tế Thiên ngạc nhiên nói: "Ngươi nói cảnh giới của Hiên Viên Duật giờ đã cao hơn rồi?" Hắn nhìn kỹ Hiên Viên Duật, thì phát hiện y đã đến cảnh giới Hóa Thần rồi!

Chẳng phải lúc nãy tiểu thí hài nói dùng Phục Nguyên đan cấp mười thì cũng cần đến sáu bảy năm để khôi phục lại à? Lý do nào mà Hiên Viên Duật chỉ trong ba bốn năm ngắn ngủi đã tấn chức Hóa Thần kỳ? Chẳng nhẽ đây là cái gọi là thiên tài sao?

Đường nhìn của Âm Tế Thiên chiếu lên người Bắc Minh, trán bỗng nhíu chặt lại. Bắc Minh vẫn chỉ ở Kim Đan kỳ đỉnh phong, khó trách y lại không cam lòng như vậy. Cũng khó trách y không chịu nhận Huyền Ngọc trưởng lão làm mẹ. Rõ ràng con trai mình đang nguy hiểm mà Huyền Ngọc trưởng lão lại đi cứu Hiên Viên Duật, cũng vì sau khi Hiên Viên Duật uống thuốc sẽ khôi phục lại như cũ, có thể tu luyện thăng cấp.

"Hiên Viên Duật đã là Hóa Thần kỳ đỉnh phong!"

Ngữ khí của Bắc Minh không mặn không nhạt làm người nghe không biết được ý tứ của y là gì, tựa như chuyện cảnh giới của Hiên Viên Duật cao hơn so với mình rất nhiều cũng chẳng đáng để y đố kỵ.

Hiên Viên Duật híp mắt lại, nhìn hai người trên tầng hai, y thật sự không biết đó là thật hay giả. Nếu như là giả, thì chẳng nhẽ 'Tế Thiên' kia có thể phân thân rồi đồng thời biến hóa thành hai người? Đương nhiên cũng có khả năng một trong hai người là thật, còn người kia là giả! Ánh mắt của Hiên Viên Duật đột nhiên dừng lại trên người Âm Tế Thiên. Y tận mắt nhìn thấy Tịch Thiên chạy vào thông đạo, hắn vốn là người bình thường làm sao có thể đi qua thông đạo trước cả mình, hơn nữa lại còn có mái tóc dài, chẳng nhẽ hắn là giả?

Hiên Viên Duật nhìn chằm chằm mái tóc xinh đẹp của Âm Tế Thiên, tròng mắt thâm thúy mãnh liệt co rút!

128. Chương 127: Kính Phản Quang

Hiên Viên Duật nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên, ánh mắt thâm thúy mạnh mẽ co rút! Mái tóc kia … rất là quái dị, nếu như nói chủ nhân của nó là một người bình thường chắc sẽ chẳng ai tin!

"Hiên Viên Duật, chẳng phải ngươi muốn tìm mấy cái pháp bảo và trang bị phù hợp với ngươi à?"

Hiên Viên Duật liếc nhìn Bắc Minh, ánh mắt lại dừng ở mái tóc dài bên cạnh y: "Hắn thật sự là Tịch Thiên sao?"

Bắc Minh sợ Hiên Viên Duật làm bị thương Âm Tế Thiên liền mau lẹ ừ một tiếng. Hiên Viên Duật toát lên vẻ kinh ngạc, sau đó mày nhăn tít lại: "Vậy… Tịch Thiên, ngươi còn nhớ rõ ngày ấy, lúc ta gặp ngươi ở khách ***, đã nói chuyện gì không?"

Con ngươi Bắc Minh vụt tối lại! Y thế nhưng không phát hiện ra Hiên Viên Duật sử dụng mật ngữ với Tịch Thiên, còn Tịch Thiên lại chẳng nói gì về việc này! Từ đó suy ra, có phải sau khi y bế quan, Tịch Thiên đã từng đi gặp Hiên Viên Duật?

Âm Tế Thiên đứng phía sau Bắc Minh mà nhíu mi, cũng không biết lý do vì sao Hiên Viên Duật lại đột nhiên nhắc đến chuyện này, đành phải trả lời: "Có nhớ!"

Hiên Viên Duật cười khẽ một tiếng, sau đó đưa tay chỉ vào căn phòng đối diện: "Thứ có thể giúp ngươi nằm ở bên trong đó, có muốn cùng ta vào xem không?"

Bắc Minh nheo mắt lại, rõ ràng biểu thị y không thoải mái, lạnh giọng hỏi: "Là cái gì?"

Hiên Viên Duật nhếch mép: "Chẳng qua là một cái gương nhỏ, có thể giúp Tịch Thiên tìm được kẻ đã hủy linh căn của mình mà thôi!"

Bắc Minh nháy mắt im bặt. Âm Tế Thiên từ phía sau Bắc Minh đi ra: "Vì lý do gì mà ngươi dám khẳng định cái gương kia có thể giúp ta tìm được kẻ đã hủy linh căn của ta?"

Hiên Viên Duật nhìn khuôn mặt yêu dị trước mắt, khóe miệng lại nhếch cao thêm một chút: "Ta đã từng đọc một cuốn sách cổ, có ghi chép về chiếc gương này. Trong đó nói rằng, chiếc gương này có thể giúp người ta nhìn được hình ảnh mà họ muốn thấy nhất, tiên nhân gọi nó là Kính phản quang!"

Âm Tế Thiên nghi ngờ hỏi: "Mười năm trước ngươi đã từng nhìn thấy?"

"Đúng thế!"

Âm Tế Thiên híp mắt lại: "Nếu đã như vậy thì sao lúc ấy ngươi không mang nó đi?"

"Lúc ấy cũng muốn mang nó đi lắm, nhưng mà ai biết 'Tế Thiên' kia lại vọt vào đánh lén, cho nên không kịp mang theo! Nếu không thì sau mười năm, ta cũng chẳng chạy đến đây làm gì!"

"Thế thì phiền toái Hiên Viên thí chủ tìm nó hộ ta!"

Hiên Viên Duật nhìn ra Âm Tế Thiên đang lo lắng mình là 'Tế Thiên' biến hóa thành, sợ sau khi đi vào thì bị đánh lén. Y cười cười: "Nếu đã như vậy, ta sẽ lấy cho ngươi xem!"

Hiên Viên Duật bước sang bên đối diện, khi đi qua người Âm Tế Thiên thì cười nói: "Quả thực là một mái tóc xinh đẹp!"

Nói xong, y đưa tay muốn vuốt tóc Âm Tế Thiên, không ngờ chỉ vừa mới đụng vào đã bị cắt xẹt cho một cái, đầu ngón tay lập tức tứa máu ra. Hiên Viên Duật cả kinh, nhanh chóng rụt về, thì thấy tay mình bị cắt vô số vết thương! Y khiếp sợ nhìn Âm Tế Thiên: "Tóc ngươi…"

Âm Tế Thiên giả vờ như không biết có chuyện gì, vừa vuốt tóc vừa nói: "Tóc ta làm sao?"

Hiên Viên Duật nhìn bộ dáng mờ mịt của hắn, thầm nghĩ chẳng lẽ trong tóc có dấu cái gì đó sắc bén nên mới có thể cắt tay mình? Y nhìn kĩ mái tóc của Âm Tế Thiên, rồi không hỏi gì nhiều mà đi vào căn phòng phía đối diện. Âm Tế Thiên nhìn y khuất bóng mới dám thở ra một hơi, sau đó quay người lại thì thấy Bắc Minh đang trầm mặc không nói một lời. Hắn nghi hoặc hỏi: "Sao thế?"

Bắc Minh liếc hắn một cái, nhưng không đáp lại mà đưa tay ôm hắn vào trong lòng. Ở nơi Âm Tế Thiên không nhìn thấy, ánh mắt Bắc Minh bỗng nhiên tối tăm, giống như địa ngục hắc ám không thấy đáy, đen hoắm khiến người ta sợ hãi. Nếu hiện tại có người nhìn thấy hai con ngươi của y, chắc chắn chân sẽ nhũn ra, đứng không vững!

Âm Tế Thiên tưởng Bắc Minh trách mình chuyện vừa rồi nên liền nhanh nhảu: "Lúc ấy không nói cho ngươi biết là vì ta không tin lời y! Nhưng ai mà ngờ được, ba tháng sau y lại tự động nhắc tới nó!"

Hai tay Bắc Minh hơi thả lỏng, khàn khàn hỏi: "Sau khi biết được kẻ ấy là ai, ngươi sẽ làm gì?"

"Còn có thể làm gì? Đề phòng hắn chứ sao! Gặp tới đâu là trốn tới đó!" Âm Tế Thiên nói câu này không phải chỉ có lệ, mà chính hắn cũng chẳng biết thực lực bản thân có thể đối đầu với người kia hay không. Nếu đánh thắng được thì tốt mà đánh không lại thì đương nhiên là co giò chạy rồi.

Sắc mặt Bắc Minh lại trầm xuống. Âm Tế Thiên cảm thấy cánh tay Bắc Minh càng lúc càng siết chặt, như đang lo lắng có chuyện gì đó sắp xảy đến. Bấy giờ, Hiên Viên Duật từ trong phòng đi ra, trên tay y cầm một chiếc gương rất đẹp, có chút hưng phấn nói: "Ta tìm được rồi!"

Y bước đến trước mặt Âm Tế Thiên, đem kính phản quang đưa cho hắn, giải thích: "Ta vừa mới thử một chút, nó thật sự hiện lên hình ảnh mình muốn tìm đó. Bất quá..."

Lần đầu tiên Hiên Viên Duật lộ ra vẻ mặt quẫn bách, thấp giọng nói: "Nếu muốn nhìn thấy thì phải sử dụng linh lực của bản thân. Hơn nữa, linh lực càng cao thì càng biết nhiều bí ẩn. Ngay cả linh lực hiện tại của ta cũng chỉ có thể nhìn được một chút chuyện vặt, huống chi ngươi lại không có linh lực. Hiện tại đối với ngươi mà nói thì nó cũng chỉ là một chiếc gương bình thường! Còn nữa, người khác không thể nào giúp ngươi nhìn chuyện của chính ngươi cần đâu!"

Âm Tế Thiên cầm lấy cái gương, mở ra thì thấy bệ đỡ của nó làm bằng bạc trắng, bên ngoài cũng không điêu khắc hoa văn gì, một chiếc gương bình thường đến không thể bình thường hơn. Hắn đưa lên trước mặt, lập tức bên trong gương hiện lên khuôn mặt *** xảo của chính mình. Âm Tế Thiên hạ gương xuống, xoa xoa nói: "Rất tốt! Dùng tốt hơn so với gương của Bắc gia nhiều, khuôn mặt cũng rõ ràng hơn, ta giữ lại!"

Hiên Viên Duật nhìn hắn thả gương vào Nhẫn không gian thì không khỏi sửng sốt, nhưng cũng lập tức hào phóng cười nói: "Vậy ngươi cứ coi như nó là một chiếc gương bình thường mà giữ lại dùng! Càng biết nhiều thiên cơ thì bị Thiên Đạo xử phạt càng nhiều thôi!"

Âm Tế Thiên thốt lên: "Ta không nghĩ việc biết càng nhiều thiên cơ thì bị Thiên Đạo xử phạt càng nhiều đâu. Ta cảm thấy bị Thiên Đạo xử phạt hay không đều là do vấn đề năng lực của bản thân, nếu mình có thể cùng Thiên Đạo đối kháng, thì ai làm gì được mình?"

Chẳng biết lời này của hắn có đắc tội Thiên Đạo hay không mà trên đỉnh đầu đột nhiên nổ ầm một cái khiến ba người giật mình. Cả tượng đá bởi vì tiếng sấm kia mà cũng rúng động theo! Bọn họ ngớ cả người!

Hiên Viên Duật nhếch miệng: "Xem ngươi có còn dám nói lung tung nữa không!"

Âm Tế Thiên chẳng thèm để ý hừ một tiếng. Hiên Viên Duật cười cười: "Để ta vào lại trong đó xem xem còn đồ vật gì hay ho không!"

Y vừa xoay người thì bất ngờ nhìn thấy một cái cầu thang nối lên tầng ba, liền vội vàng hô: "Tịch Thiên! Các ngươi mau xem!"

Bắc Minh và Âm Tế Thiên nhìn về hướng Hiên Viên Duật thì thấy một cái cầu thang như ẩn như hiện. Hiên Viên Duật quay đầu liếc sang Bắc Minh: "Lần trước chúng ta không thấy cái cầu thang này, phải không?"

"Ừ! Quả thật không thấy nó!" Bắc Minh nhăn mày: "Ta cảm giác có gì đó rất kỳ quái, tốt hơn hết vẫn nên rời khỏi đây thì hơn!"

Hiếm khi Hiên Viên Duật nhất trí với Bắc Minh, gật đầu: "Ta lấy thêm vài cái pháp khí rồi đi!" Nói xong, y vội vàng chạy vào căn phòng ban nãy. Âm Tế Thiên và Bắc Minh ở phía sau nhìn thấy Hiên Viên Duật chạy được ba bước thì đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng. Hai người cả kinh, nhanh chóng nắm chặt tay nhau, cảnh giác nhìn bốn phía. Bắc Minh nặng nề nói: "Mặc kệ lát nữa xảy ra chuyện gì cũng đừng buông ra!" Âm Tế Thiên liền nghiêm túc gật đầu.

Hai người không dám nhúc nhích, cứ đứng một chỗ đề phòng. Đột nhiên Âm Tế Thiên cảm giác thấy tay dần buông lỏng, hắn vội vàng quay đầu lại thì phát hiện hoàn toàn không thấy bóng dáng Bắc Minh đâu. Hắn vẫn giữ nguyên động tác nắm chặt tay như ban nãy, bởi vì hắn sợ nếu buông ra sẽ thật sự lạc mất Bắc Minh, hắn đoán rất có thể đây chỉ là ảo giác mà thôi!

"Bắc Minh!" Âm Tế Thiên thử gọi. Nhưng không có ai trả lời. Âm Tế Thiên lại thử gọi vài lần nữa nhưng vẫn không có ai trả lời. Sau đó, hắn gọi cả Hiên Viên Duật nhưng vẫn như trước không một tiếng động. Cuối cùng, khoảng không trước mắt đột nhiên vặn vẹo, dần dần biến trở thành một cảnh sắc khác, tựa hồ là một căn phòng của người nào đó.

Ở chính giữa là một chiếc giường hoa lệ, trên vách tường bày tủ sách và tủ quần áo đẹp đẽ quý giá. Ở dưới có một cái bàn nhỏ, trên bàn bày rất nhiều hoa quả và điểm tâm, hai bên trái phải đặt hai chiếc ghế dựa.

Bày biện như thế này chỉ có thể là chủ nhà đang đợi khách quý tới. Đúng lúc này thì một tiếng gọi thanh thúy tràn đầy hưng phấn phát ra từ phía sau: "Chủ tử!"

129. Chương 128-1: Thí Thần (1)

Âm Tế Thiên vừa quay đầu liền trông thấy một thiếu niên tuấn mỹ khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi đang dắt Hắc Lịch đi tới!

Hắc Lịch gặp Âm Tế Thiên xoay người, bèn vùng khỏi trói buột của thiếu niên, hưng phấn chạy đến bên cạnh Âm Tế Thiên, sau đó cúi đầu, làm nũng mà cọ cọ lên vai hắn: "Chủ tử, là Hắc Lịch không tốt! Là Hắc Lịch năng lực không đủ, mới bị ảo ảnh mê hoặc, còn bỏ lại chủ tử một mình ở chỗ này.".

Âm Tế Thiên không có trách nó, an ủi vỗ vỗ cái trán rộng kia, rồi ngẩng đầu nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên thấy mái tóc tỏa ánh sáng xanh lam của hắn, sắc mặt không khỏi kinh ngạc, miệng thì thào: "Ngươi thật đúng là hắn!"

Âm Tế Thiên nheo mắt hỏi: "Ngươi chính là 'Tế Thiên' đúng không?"

Sở dĩ hắn đoán thiếu niên tuấn mỹ kia là 'Tế Thiên' trong lời Bắc Minh đã kể, cũng bởi vì trên người nó tản mác ra một loại khí chất thập phần tương tự như Bắc Dực Đồng giả vừa chạy mất kia!

Thiếu niên ngẩn người, rồi sau đó không được tự nhiên mà hừ một tiếng: "Ta không gọi Tế Thiên, chủ tử của ta mới là Tế Thiên!"

Âm Tế Thiên hơi kinh ngạc nhíu nhíu mày!

Nó không gọi Tế Thiên, vậy sao Bắc Minh biết được cái tên này?

Hơn nữa, trước đó hắn còn nghe Bắc Minh nhắc tới chuyện chủ tử của thiếu niên kia, thế nhưng lẽ ra Bắc Minh không biết người đó mới phải chứ!

Thiếu niên đi đến trước đài trang điểm, vỗ vỗ ghế dựa, vờ cả giận nói: "Tóc tai lùm xùm, còn ra thể thống gì! Lại đây! Ta giúp ngươi chải đầu!"

Âm Tế Thiên cổ quái mà nhìn nó, sau đó do dự một chút mới đi sang ngồi xuống, thông qua chiếc gương đồng trên bàn, hắn có thể trông thấy khóe miệng thiếu niên hé ra một nụ cười xuất phát từ chân tâm!

Thiếu niên cầm lấy chiếc lược màu vàng trên bàn, đang muốn chải xuống, liền bị Âm Tế Thiên vung tay chụp lại: "Nó sẽ làm ngươi bị thương!"

Thiếu niên hờ hững nhìn Âm Tế Thiên, không mặn không nhạt nói: "Chỉ cần ngươi không muốn nó đả thương người, nó liền không đả thương người, nếu ngươi muốn nó thay ngươi giết người, thì dù cho đuổi tới chín mươi chín tầng Minh Điện của Minh Ngục, nó cũng sẽ khiến người đó hồn phi phách tán, biến mất khỏi trời đất!"

Âm Tế Thiên thầm lẩm bẩm những lời này, đến khi lấy lại *** thần, thiếu niên đã cầm lấy chiếc lược vàng chải lên mái tóc hắn.

“Chủ nhân của ta cũng có một mái tóc xinh đẹp như ngươi, bất quá, tóc của ngài ấy đại biểu cho sự truyền thừa, là một loại tồn tại tối cao!”

Khi thiếu niên nhắc tới chủ nhân nhà mình, hai mắt lòe lòe tỏa sáng, có vẻ rất kiêu ngạo vì hắn ta!

Âm Tế Thiên không có quan tâm tới lời thiếu niên nói, bởi vì lực chú ý của hắn đang tập trung vào mái tóc mình.

Đến bây giờ, hắn mới phát hiện ra, khi ánh sáng chiếu vào tóc của hắn, nó sẽ phiếm sắc màu xanh dương, trông vô cùng yêu dị!

Thiếu niên thay hắn quấn một kiểu tóc, sau đó buông chiếc lược xuống, đến khi nó nâng tay lên lần nữa, thì bỗng trông không khí xuất hiện một cây trâm gài tóc màu bạc có khảm viên bảo thạch xanh dương, cắm lên búi tóc của Âm Tế Thiên, cố định kiểu tóc mà nó vừa chải.

Âm Tế Thiên mở to mắt kinh ngạc, khi chiếc trâm cắm lên búi tóc của hắn, cả mái tóc xanh dương lại bỗng nhiên ảm đạm thành màu một màu đen nhánh.

Thiếu niên quay đầu nhìn Hắc Lịch đang ngoan ngoãn nằm úp sấp bên cạnh, sắc mặt trầm xuống: “Ngươi lại đây!”

Hắc Lịch không dám có bất cứ chần chờ, nhanh chóng đi qua!

Thiếu niên ra dấu ý bảo Âm Tế Thiên đặt tay lên trán nó: “Ngươi có thể chúc phúc cho nó, để nó lập tức hóa thành người!”

Hắc Lịch vừa nghe, vội vàng trưng đôi mắt lòe lòe tỏa sáng nhìn Âm Tế Thiên, còn kém chút nữa là đã chảy ra nước miếng.

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: “Không phải đã chúc phúc rồi sao? Còn chúc phúc gì nữa?”

Thiếu niên khinh bỉ liếc hắn một cái: “Đế vương dưới dân gian còn có thể thưởng hai ba lần cho quan lại tần phi mà, vì cái gì ngươi không thể?”

Trán Âm Tế Thiên nhất thời trượt xuống mấy cái lằn đen ==|||| cái này cũng tính là phong thưởng hay sao?

“Vậy làm thế nào để chúc phúc cho nó!”

“Chỉ cần trong lòng ngươi muốn nó thành người thì liền có thể!”

Âm Tế Thiên thử làm theo lời thiếu niên, không đầy một giây, một đạo kim quang tỏa ra bao phủ lấy Hắc Lịch, sau đó Hắc Lịch liền biến thành một nhóc tì mười hai mười ba tuổi.

Hắc Lịch hưng phấn mà quỳ một gối xuống: “Tạ ơn chủ tử chúc phúc!”

Thiếu niên chính mắt nhìn thấy Âm Tế Thiên chúc phúc cho Hắc Lịch, trong lòng tự dưng chẳng hiểu sao lại khó chịu.

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn thiếu niên kia, rõ ràng ban nãy thoạt nhìn tâm tình nó rất tốt mà, không biết vì sao lại trở nên như thế!

“Xin hỏi, hai vị tu sĩ đi cùng ta giờ ở đâu?”

Thiếu niên tức giận nói: “Bọn họ không chết được!”

Âm Tế Thiên còn muốn hỏi thêm nữa, nhưng thiếu niên không kiên nhẫn vung tay lên, liền sau đó, hình ảnh phía trước bỗng vặn vẹo, nhợt nhạt, biến trở về thạch lâu ban nãy!

“Tịch Thiên? Tịch Thiên?”

Âm Tế Thiên nghe thấy tiếng gọi đầy sốt ruột của Bắc Minh, vừa lấy lại *** thần, liền nhận ra Bắc Minh vẫn nắm chặt tay hắn như cũ, miệng luôn gọi không ngừng!

Hắn nhìn bốn phía xung quanh, hoang mang hỏi: “Ta vừa rồi……”

Bắc Minh không đợi hắn nói xong, sắc mặt thoáng trầm xuống: "Những gì vừa rồi ngươi nhìn thấy đều là ảo giác!"

Ảo giác?

Âm Tế Thiên nghi hoặc nâng tay lên sờ vào đầu mình, kiểu tóc mà thiếu niên tuấn mỹ chải cho hắn ban nãy, thế nhưng không thấy!

Trong lòng hắn không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ vừa rồi thật sự chỉ là ảo giác?

Nhưng mà, nó cũng quá chân thật!

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, hướng Bắc Minh hỏi: "Vậy vừa rồi ngươi có nhìn thấy ảo giác không?"

Bắc Minh nhíu nhíu mày: "Không có! Ta chỉ thấy ngươi đột nhiên hai mắt trống rỗng, sau đó gọi như thế nào cũng không tỉnh, ta đoán rằng ngươi hẳn là bị mê hoặc!"

"Phải không?" Âm Tế Thiên vẫn cảm thấy những sự tình mà hắn gặp vừa rồi không phải là ảo giác.

Rồi tựa hồ nghĩ đến cái gì, hắn cầm một nhúm tóc lên, đưa cho Bắc Minh: "Ngươi thử chạm vào nó xem!"

Tuy rằng Bắc Minh từng bị nó đả thương một lần, thế nhưng khi Âm Tế Thiên bảo y thử chạm vào nó, y lại không chút do dự cầm lấy ngay!

Kỳ quái là tóc Âm Tế Thiên không giống ban nãy mà cắt lấy da thịt y!

Âm Tế Thiên nhìn bàn tay Bắc Minh lành lặn không tổn hao gì, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên!"

Quả nhiên những gì vừa rồi hắn nhìn thấy không phải là ảo giác!

Lúc này, Hiên Viên Duật từ căn phòng đối diện đi ra, sắc mặt có chút khó coi.

Bắc Minh lập tức hỏi: "Vừa rồi ngươi có gặp phải gì không?"

"Không!"

Bắc Minh thấy ngữ khí của y không tốt cho lắm, lông mi khẽ động: "Sắc mặt khó coi như vậy, đừng nói là do ngươi không tìm được pháp khí mà ngươi muốn nha?"

Hiên Viên Duật bình tĩnh nói: "Có chọn được, chẳng qua đều là pháp khí có linh tính, ta căn bản không mang chúng nó đi được!"

Bắc Minh không khỏi cười thầm trong bụng!

Hiên Viên Duật liếc mắt sang Bắc Minh, trêu tức hỏi: "Còn ngươi có hái được thảo dược không?"

Bắc Minh thản nhiên nói: "Có! Đều là thảo dược cấp mười, chỉ còn trong sách thượng cổ mà thôi!"

Hiên Viên Duật bất mãn xùy một tiếng: "Chẳng lẽ chủ nhân nơi này không xuất hiện ngăn cản ngươi hái thảo dược?"

Khóe miệng Bắc Minh cong lên nụ cười đắc ý: "Có lẽ vì sợ chúng nó để lâu hỏng mất, cho nên không có ngăn cản ta!"

Hiên Viên Duật không thèm tin chủ nhân nơi này đột nhiên dễ tính như vậy, bất quá cũng không định cùng y tranh cãi tiếp, nhìn bốn phía sau đó ngẩng đầu hướng lên tầng ba, nheo mắt nói: "Lấy năng lực hiện tại của chúng ta thì chỉ có thể tới được đây, bất quá, rồi sẽ có một ngày, chúng ta leo được đến tầng chín!"

Bắc Minh thản nhiên sửa đúng lời: "Ngươi hẳn nên dùng từ 'Ta'! Chứ không phải dùng từ 'Chúng ta', về sau nếu muốn đi, thì ngươi cứ đi một mình, đừng tìm ta!"

Hiên Viên Duật lạnh giọng cười: "Chẳng lẽ ngươi không muốn biết trên kia có cái gì sao? Nói không chừng trên lầu có đan dược có thể trị liệu thân thể ngươi, xem ngươi có đi hay không?"

Bắc Minh liếc y một cái: "Nếu thật sự có đan dược trị liệu thân thể ta, thì ngươi cảm thấy với khả năng hiện tại của ta có thể lấy được nó sao?"

Hiên Viên Duật bỗng nheo mắt lại: "Minh sư đệ, ngươi còn trách sư phụ sao?"

Bắc Minh lạnh lẽo nói: "Xin lỗi, ta không biết sư phụ của ngươi là ai!"

Nói xong, y xoay người kéo Âm Tế Thiên đi vào mật đạo!

130. Chương 128-2: Thí Thần (2)

Hiên Viên Duật cũng theo sát bọn họ, vừa đi vừa cảnh giác nhìn xung quanh mật đạo yên tĩnh, cho đến khi ra khỏi cửa đá thì mới lên tiếng: "Ngươi biết rất rõ là có một cái mật đạo, thế nhưng không nói cho ta!"

"Ngươi cho ta cơ hội để nói sao?" Bắc Minh lạnh lùng liếc y.

Hiên Viên Duật nhớ lại chuyện trước khi đi vào, đã từng hất Bắc Minh ra khỏi pháp khí, vì thế không khỏi chậc lưỡi một cái, nhanh chóng đánh trống lãng: "Ngươi có cảm thấy chuyến đi lần này của chúng ta quá thuận lợi không? Thế nhưng chẳng hề phát sinh chuyện cổ quái gì! Thật sự rất kỳ lạ!"

Bắc Minh nhăn mày, nghe như vậy trong lòng y cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Hiên Viên Duật tiếp tục phân tích: "Ta nhớ rõ mười năm trước lúc vào đây, phải trải qua một đống những khảo nghiệm khó khăn mới leo được đến tầng một. Khi ấy còn suýt nữa mất mạng, tuy nhiên bây giờ lại dễ dàng thông qua như vậy, chẳng nhẽ có liên quan tới cảnh giới của ta?"

Y nghĩ một lúc lại nói: "Ta vẫn cảm thấy không đúng! Sau khi vào tượng đá, ta không gặp phải cái đã từng mê hoặc chúng ta, là cái mà ngươi gọi bằng 'Tế Thiên' đó! Các ngươi có nhìn thấy nó không?"

Bắc Minh nghĩ tới tên Bắc Dực Đồng giả kia liền nói: "Có thấy!"

Hiên Viên Duật kỳ quái nhìn bọn họ: "Vậy sao các ngươi không bị Tế Thiên mê hoặc?"

Bắc Minh lắc đầu, không có ý định muốn nói chuyện đã xảy ra.

"Nó không phải là Tế Thiên!" Âm Tế Thiên đột nhiên nói ra tiếng. Hiên Viên Duật và Bắc Minh đồng loạt quay đầu nhìn hắn, kinh nghi hỏi: "Làm sao ngươi biết nó không phải gọi là Tế Thiên? Nếu không phải là Tế Thiên thì nó gọi là gì?"

"Nó gọi..." Âm Tế Thiên nhíu mày, nhớ lại ảo giác trước đó Bắc Minh đã nói, hình như thiếu niên tuấn mỹ kia có bảo nó không phải là Tế Thiên, tuy nhiên lại không nói cho hắn biết tên thật là gì. Đúng lúc này, bên tai truyền đến một giọng nói trẻ tuổi nhưng không được tự nhiên cho lắm: "Ta là Thí Thần!"

Nghe tiếng nói, Âm Tế Thiên giật mình ngẩng đầu nhìn về phía cửa đá. Bắc Minh thấy hành động của hắn thì quan tâm hỏi: "Sao thế?"

Hiên Viên Duật thấp giọng thì thầm: "Thí Thần?" Y khẽ cười một tiếng: "Tên này có phải ngụ ý rằng nó đã từng giết thần rồi không?"

Cũng có lẽ lời Hiên Viên Duật nói chọc tới Thí Thần, cửa lớn ở tượng đá đột nhiên ầm một tiếng đóng kín lại. Ba người sửng sốt, Bắc Minh hoàn hồn nói: "Trước rời đi nơi này đã rồi nói sau!"

Hiên Viên Duật nhanh chóng lấy ra pháp khí, đang chuẩn bị bay lên thì chợt nghe Âm Tế Thiên hỏi: "Chúng ta vẫn phải đi pháp khí để trở về sao?"

Hiên Viên Duật kỳ quái liếc nhìn hắn: "Có vấn đề gì à?"

"Đương nhiên có vấn đề!" Âm Tế Thiên day day thái dương: "Chúng ta dùng pháp khí thì phải đi qua Thông đạo bốn mùa một lần nữa!" Nếu thật như vậy, hắn chẳng muốn đi về chút nào đâu!

Hiên Viên Duật không xác định trả lời: "Chắc là thế đi!"

Mười năm trước, bọn họ dùng Truyền tống trận để thoát ra, cho nên không biết khi trở về có phải trải qua tra tấn của Thông đạo bốn mùa hay không. Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh: "Chúng ta mở Truyền tống trận có được không?"

Bắc Minh không chút nghĩ ngợi liền đáp: "Đương nhiên là được!". Y cũng không đành lòng để Tịch Thiên chịu tra tấn của Thông đạo bốn mùa một lần nữa, huống chi Tịch Thiên là một phàm nhân, sức chịu đựng không thể tính như người tu chân.

"Thật sự quá hào phóng!" Hiên Viên Duật chỉ nói câu này, chứ không hề lên tiếng phản đối chuyện dùng Truyền tống trận, dù sao linh thạch cũng không phải của y. Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh đang mở trận pháp, quay sang hỏi Hiên Viên Duật: "Truyền tống trận rất hao linh thạch à?"

"Tùy vào khoảng cách, số người và tình huống đặc biệt. Nếu bây giờ chúng ta muốn từ đây đến trung tâm của Vạn Yêu Sâm Lâm thì có thể mỗi người sẽ mất khoảng một trăm viên linh thạch thượng phẩm. Còn nếu trong tình huống đặc biệt thì càng mất nhiều hơn, có khi mất đến vài ngàn viên linh thạch thượng phẩm."

"Nhiều như vậy á?" Tới bây giờ Âm Tế Thiên mới biết, chỉ một Truyền tống trận thôi mà lại mất nhiều linh thạch đến thế.

Hiên Viên Duật nhìn vẻ đau lòng của hắn không khỏi cười ra tiếng: "Thay vì ngươi lo lắng vấn đề tiêu hao linh thạch thì lo chuyện tóc của ngươi đi. Chẳng lẽ, ngươi cứ để đầu tóc như vậy mãi? Không nói đến chuyện ngươi vẫn còn là hòa thượng xuất gia, chỉ với mái tóc quỷ dị này thôi cũng có thể khiến nhóm tu sĩ cho rằng ngươi là yêu quái, bắt ngươi lại!"

Âm Tế Thiên kéo tóc mình, nhìn mái tóc lóe lóe ánh sáng xanh, mày nhăn chặt lại. Lập tức, hắn nhớ đến ảo giác trước đó, thiếu niên tuấn mĩ đã cài lên tóc của hắn một cái trâm. Âm Tế Thiên nhanh chóng lục soát trên người mình một lần, cuối cùng tìm được chiếc trâm bạc kia trong túi Càn Khôn. Sau đó hắn lại nhớ tới Hắc Lịch, nên vội vàng lấy chuông ra, xác định chắc chắn Hắc Lịch ở ngay bên trong, mới thả chuông về trở lại.

Hiên Viên Duật nhìn cái chuông chuyên khống chế yêu thú kia thì híp híp mắt, sau đó cười nói: "Minh sư đệ đối tốt với ngươi thật đấy, pháp bảo Liên linh khống thú cũng tặng cho ngươi!" Âm Tế Thiên chẳng thèm giải thích, sau khi Bắc Minh mở ra Truyền tống trận thì vội vàng nhờ Bắc Minh búi tóc cho mình. Bắc Minh không có mang lược, đành phải dùng tay thay thế.

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh vụng vụng về về chải tóc cho mình thì trêu chọc nói: "Thật là một đại thiếu gia!"

Hắn là người hiện đại, thân phận bây giờ là một hòa thượng, không biết chải tóc cũng hợp tình hợp lý, nhưng không nghĩ tới Bắc Minh lại cũng y như mình.

Bắc Minh vuốt những sợi tóc xinh đẹp, nghe người thương nói câu trêu chọc thì khóe miệng khẽ nhếch lên vui vẻ.

Hiên Viên Duật đứng ở một bên không khỏi nheo nheo mắt, lúc này y cảm thấy mình trong mắt bọn họ cứ như là người vô hình vậy, không có cách nào chen ngang vào giữa. Y rất là buồn bực!

So với Bắc Minh, y thật không biết mình kém cỏi ở chỗ nào, kể cả là tu vi, cảnh giới, luyện đan, rèn khí cũng đều ngang bằng với Bắc Minh. Cho dù để y thay Tịch Thiên chải tóc, tin tưởng mình tuyệt đối làm tốt hơn Bắc Minh nhiều, mà Tịch Thiên hết lần này đến lần khác, cứ cùng y giữ khoảng cách.

Lúc Âm Tế Thiên đối mặt với y, không gọi y là Hiên Viên thí chủ thì cũng tự xưng là bần tăng, dáng vẻ không có thoải mái như lúc ở chung cùng Bắc Minh. Y không hiểu, mình không tốt chỗ nào! Hiên Viên Duật nhìn hai người ân ái hòa thuận, thầm nghĩ có thể là do thời điểm y biết hắn muộn hơn so với Bắc Minh.

Âm Tế Thiên sờ kiểu tóc lung lay sắp đổ, nhịn không được xem thường nói: "Sau khi trở về, ngươi phải học cho tốt để còn chải đầu giúp ta!"

"Ừ!" Bắc Minh thản nhiên trả lời, sau đó cầm lấy cái trâm cài lên đầu hắn, cố định kiểu tóc. Ngay lúc trâm cài vào thì trong nháy mắt, mái tóc màu xanh của hắn biến thành đen nhánh! Mắt Bắc Minh hiện lên một tia kinh ngạc, trước đó y còn lo sau khi trở về, mái tóc của Tịch Thiên sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý, đến lúc ấy số người muốn tìm phiền toái nhất định nhiều không đếm được!

Nhưng y lại không nghĩ tới, Âm Tế Thiên đã chuẩn bị tốt chuyện che dấu. Bắc Minh nghi hoặc trong lòng, Có phải Âm Tế Thiên biết được tóc của mình nhất định sẽ đổi màu, cho nên đã sớm chuẩn bị trâm cài tóc? Bất quá, vì có Hiên Viên Duật ở bên cạnh cho nên y không hỏi ngay. Âm Tế Thiên đứng lên, lười biếng duỗi thắt lưng: "Đã lâu không được nằm giường ngủ, sau khi trở về ta nhất định phải ngủ một giấc thật ngon mới được!"

Hắn lôi kéo Bắc Minh đi vào Truyền tống trận, sau khi chải tóc xong, hắn triệt để quên luôn Hiên Viên Duật. Tốc độ của trận pháp truyền tốc rất nhanh, chỉ trong nháy mắt thì từ chỗ này đã đến chỗ kia, chẳng qua là nơi bọn họ truyền tống có chút không đúng lắm. Âm Tế Thiên nhìn ma tu, yêu tu và quỷ tu cùng tụ lại một đám, khóe mắt âm thầm giựt giựt. Hiên Viên Duật đi theo phía sau cũng nhìn thấy, không nhịn được mà đỡ trán, rên rỉ nói: "Hy vọng là Thú Triều chưa có chấm dứt!"

Nếu Thú Triều kết thúc, thì cái đàn tà tu này không ăn sống nuốt tươi bọn họ mới là lạ. Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh – người mở ra trận pháp truyền tống – thì thấy sắc mặt y bình thường, lúc y là Bắc Minh thì mặt luôn luôn không đổi sắc, nhiều lắm thì lúc phát sinh chuyện xấu, y chỉ nhíu mày một cái. Còn nhóm tà tu đang tức giận, kịch liệt thảo luận chuyện ai đã thả ra tin tức giả yêu thú cấp mười sinh con, thì đột nhiên nhìn thấy giữa bọn họ xuất hiện một cái pháp trận truyền tống, cho nên liền dừng lại tiếng nói chuyện. Ngay sau đó nhìn thấy ba nam tu sĩ bước ra!

Nhất thời, không khí trở nên im ắng!

Ba nam tu sĩ này là ai?!

Thú Triều kết thúc rồi, vì sao còn có kẻ không biết sống chết chạy đến chỗ tà tu bọn họ! Bỗng có người *** mắt nhận ra ba người.

"Ta nhận ra bọn họ, người mặc áo trắng là Hiên Viên Duật của Thuần Trần phái, mặc áo tím là Minh thiếu gia Bắc gia, còn người kia…"

Người nọ không xác định cẩn thận nhìn lại Âm Tế Thiên: "Nhìn qua rất giống Tịch Thiên của Vạn Phật tự, nhưng mà vì sao tóc lại dài ra? Không phải là sau khi lập gia đình thì hoàn tục đó chứ!! Ha ha!!"

Nói xong thì nhóm tà tu đều cười ồ lên như điên. Âm Tế Thiên bĩu môi nói: "Ta để tóc tu hành thì không được sao? Đúng là một đám nhóc con không có kiến thức!"

Bởi vì tiếng cười quá lớn cho nên không ai nghe thấy lời hắn đáp trả, chờ cho bọn họ cười đủ thì có người nói: "Lại nói tiếp, không phải bọn họ đều được đồn đãi là thiên tài sao?"

"Đúng vậy! Sao bọn họ đều tới đây?"

"Chậc chậc! Xem là bọn chúng tự đi tìm chỗ chết rồi!"

Đột nhiên, có người hừ một tiếng, nhỏ giọng hô: "Các lão tổ đến!"

Mọi người vừa nghe thì nhanh chóng im bặt, lui về hai bên, chừa ra một cái đường lớn. Ngay sau đó năm tên Tà tu lão tổ cảnh giới Đại Thừa từ đám người đi tới, xa xa, đã nghe thấy bọn họ nhỏ giọng nói chuyện. Khi bọn họ đi xuyên qua đám người, sau đó nhìn thấy ba người Âm Tế Thiên ở đây thì không khỏi đồng loạt sửng sốt!

131. Chương 129: Đám Lão Tổ

Âm Tế Thiên nhìn năm tên lão tổ cả người đầy tà khí, không nhịn được giật giật khóe môi!

Hắn chỉ không muốn lại đi qua Thông đạo bốn mùa lần nữa nên mới sử dụng Truyền tống trận để quay về, không ngờ lại lọt trúng ổ của lũ yêu ma này.

Âm Tế Thiên nắm tay Bắc Minh, nhỏ giọng đùa: "Bắc Minh, ngươi có cảm thấy chúng ta không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng giờ sắp được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm không?"

Nếu lũ tà tu dám ra tay, hắn lập tức thuấn di, mang Bắc Minh chạy ngay lập tức!

Còn Hiên Viên Duật, sống chết của y can hệ gì đến hắn!

Bắc Minh cong môi, đẩy Âm Tế Thiên ra sau lưng mình, trầm giọng nói: "Trước cứ quan sát đã!"

Quỷ tu lão tổ Si Mị lấy lại *** thần đầu tiên, cười ác ý: "Ba vị nam tu này… vì sao lại đặt chân vào lãnh địa của tà tu bọn ta? Bất quá, lớn lên thật khôi ngô, nếu đem bọn họ mang về, nhất định phải bắt làm nam thị của bổn tọa!"

Quỷ tu lão tổ Võng Lượng đang ôm eo liền véo mạnh lên hông ả, giận dữ nói: "Mỗi lần trông thấy nam tử xinh đẹp lại đem về làm nam thị, có phải bổn tọa vẫn chưa thỏa mãn được ngươi?"

"Quỷ sứ!" Si Mị hờn mát giơ ngón tay đẩy nhẹ mặt Võng Lượng.

"Hừ!" Ma tu lão tổ U Vực căm giận trách mắng: "Hai ngươi có cần phải liếc mắt đưa tình để kích thích lão già cô đơn như bổn tọa hay không hử?"

Ma tu lão tổ Tà Hàng lạnh lùng hừ một tiếng: "Một kẻ là Hiên Viên Duật đệ tử Thuần Trần phái, một kẻ là Bắc Minh thiếu gia Bắc Gia, còn một kẻ…"

Gã híp mắt, cảm thấy Âm Tế Thiên trông có vẻ quen mắt, nhưng lại không nhớ đã từng gặp ở chỗ nào.

Đệ tử ma tu phía sau tốt bụng nhắc nhở: "Thưa lão tổ, kẻ còn lại là Tịch Thiên của Vạn Phật Tự!"

Yêu tu lão tổ Ly Trĩ vừa nghe, ánh mắt bỗng ghim chặt vào người Âm Tế Thiên!

"A?" Tà Hàng đầy hứng thú nhìn Âm Tế Thiên, cười tà nói: "Thì ra là một trong ba thiên tài tu luyện trong lời đồn, ra vậy, thêm một Thôn Phách là đủ mặt cả bốn thiên tài giới tu chân rồi! Lại nói, Si Mị lão tổ, Võng Lượng lão tổ, tên đồ đệ Thôn Phách của hai ngươi sao lại không thấy tham gia đợt hoạt động Thú Triều lần này?"

Si Mị Lão tổ và Võng Lượng Lão tổ nghe Tà Hàng Lão tổ nhắc đến đồ đệ bảo bối của họ, thực là vừa yêu vừa hận!

Võng Lượng Lão tổ vờ giận dữ đáp: "Tiểu tử chết tiệt kia năm trước đòi đi tìm cháu dâu về cho chúng ta, đến giờ vẫn bặt vô âm tín, bổn tọa nghĩ có lẽ nó có nương tử cho nên quên khuấy mất hai vị sư phụ này rồi!"

Lão tổ Si Mị cũng kể lể: "Đúng vậy, còn bảo bắt được yêu thú cấp tám đưa cho vợ tương lai làm sính lễ!"

Âm Tế Thiên nhíu mày thật chặt, đây là lần thứ hai hắn nghe được chuyện Thôn Phách đưa Hắc Lịch làm sính lễ cho vợ tương lai của y!

Vậy thì y quẳng Hắc Lịch cho mình làm cái gì chứ?

Không phải, trên dây buộc có viết bốn chữ 'Tặng cho Tịch Thiên', rõ ràng là đưa cho hắn!

U Vực Lão tổ không nhịn được cắt ngang chuyện nhà bọn họ: "Chuyện đồ đệ bọn ngươi đưa hay giữ nói sau đi, trước tiên giải quyết ba tên này đã!"

Ánh mắt Ly Trĩ Lão tổ lóe lên, lập tức nói: "Bổn tọa vô cùng thích tên tiểu tu sĩ có chu sa giữa trán, bổn tọa quyết định chọn hắn!"

Âm Tế Thiên nhìn Ly Trĩ, không khỏi sửng sốt!

Đó không phải là tu sĩ hắn đã tình cờ gặp gỡ ở biên thành sao?

Không ngờ hắn chính là Yêu tu lão tổ!

Si Mị Lão tổ cười lả lơi: "Ly Trĩ Lão tổ, dù tên tiểu tử kia bị người ta hủy linh căn, nhưng dù sao cũng là đồ đệ bảo bối của con lừa ngốc Hư Không, muốn đem đi thì khi Hư Không đến tìm cũng phải đủ bản lĩnh chống lại đấy!"

Ly Trĩ Lão tổ hừ lạnh: "Bổn tọa và con lừa Hư Không kia đều là tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, lẽ nào ta lại sợ hắn?"

Si Mị Lão tổ yêu khẽ cười: "Một khi đã vậy, ta sẽ…"

Ánh mắt tà mị của ả liếc qua liếc lại giữa Bắc Minh và Hiên Viên Duật, cả hai đều tuấn tú như vậy, thật khó chọn quá!

Võng Lượng Lão tổ sao mà không nhìn ra chủ ý của ả cho được, tùy tiện đưa tay về hướng Bắc Minh: "Chúng ta chọn hắn vậy! Còn một tên cuối cùng, Tà Hàng Lão tổ và U Vực Lão tổ, các ngươi tự quyết đi!"

Khóe môi Hiên Viên Duật khẽ mím.

Âm Tế Thiên nắm chặt tay Bắc Minh, không đến lúc quyết định, có lẽ không cần dùng thuấn di!

Tà Hàng Lão tổ và U Vực Lão tổ liếc Hiên Viên Duật một cái, miễn cưỡng gật đầu: "Cứ quyết định như thế!"

Si Mị Lão tổ vội vàng bảo: "Đem tên tiểu tử khôi ngô kia lại đây cho bổn tọa nhìn một cái nào!"

Võng Lượng Lão tổ lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng vẫn không ngăn cản.

Đệ tử quỷ tu nghe lệnh, có hai gã bước về phía Bắc Minh.

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm hai tên đệ tử quỷ tu đang bước về phía bọn họ, nhỏ giọng hỏi Bắc Minh: "Làm sao bây giờ?"

Bắc Minh nhíu mày, khe khẽ đáp lại: "Lúc nãy ta đã âm thầm truyền tin cho phụ thân, bây giờ chúng ta không được hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ đều là lão tổ cảnh giới Đại Thừa, gặp chuyện thì đều là chúng ta chịu thiệt cả!"

Hiên Viên Duật cũng hạ giọng nói: "Ta cũng đã truyền tin cho Thuần Trần phái!"

Sau đó Bắc Minh và Hiên Viên Duật đều nhìn về phía Âm Tế Thiên, tựa hồ có ý hỏi hắn có gửi tin cho ai không.

Âm Tế Thiên tức giận trừng bọn họ: "Linh căn của ta bị hủy, làm sao có linh lực truyền tin cho sư phụ!"

Hiên Viên Duật tiếc nuối: "Hư Không đại sư mà đến được lại càng hay!"

Bắc Minh thản nhiên nói: "Phụ thân nhất định sẽ báo tin cho Hư Không đại sư!"

Hai tên đệ tử quỷ tu đến trước mặt bọn họ, nhanh chóng chộp lấy tay Bắc Minh, đè xuống giải đến chỗ Si Mị lão tổ, không ngờ Âm Tế Thiên cứ nắm chặt tay Bắc Minh không chịu buông.

Hiên Viên Duật thấy năm tên lão tổ nhìn chằm chằm bọn họ, không khỏi nhỏ giọng nhắc nhở: "Tịch Thiên, cứ buông tay Minh sư đệ trước đã!"

Âm Tế Thiên lườm Si Mị lão tổ đang nhìn Bắc Minh bằng ánh mắt mê mẩn, nắm tay lại chặt thêm vài phần.

Hắn cảm thấy nếu bây giờ mà buông Bắc Minh ra, Si Mị lão tổ kia nhất định không bỏ qua cơ hội mà ăn đậu hũ của Bắc Minh. Hiện giờ hắn đã thừa nhận Bắc Minh, há lại trơ mắt nhìn người ta đưa mõm heo về phía Bắc Minh chứ!

Bắc Minh tựa hồ biết hắn đang nghĩ gì, đồng tử đen nhánh thấp thoáng ý cười, nắm tay Âm Tế Thiên cũng thật chặt.

Si Mị Lão tổ nhìn hai người nắm tay, giễu cợt bảo: "Bổn tọa nhớ đồ đệ của con lừa ngốc Hư Không đã gả vào Bắc Gia, như vậy, hiện giờ hẳn là đạo lữ của tiểu tử khôi ngô kia nhỉ, khó trách không muốn buông tay y ra! Bất quá, hắn không buông, bổn tọa lại càng muốn tách!"

Ả lạnh lùng quát hai tên đệ tử quỷ tu: "Còn không mau mang y sang đây!"

"Rõ!" Hai tên quỷ tu lập tức dùng sức kéo Bắc Minh, đồng thời đẩy Âm Tế Thiên ra!

Ly Trĩ Lão tổ thấy vậy, không mặn không nhạt thêm một câu: "Đừng làm người bổn tọa muốn bị thương!"

Hai tên quỷ tu nghe vậy nhanh chóng rụt cánh tay đẩy Âm Tế Thiên lại.

Si Mị Lão tổ cười tà: "Ha! Ly Trĩ Lão tổ đau lòng người của mình nhanh vậy sao!"

Ly Trĩ Lão tổ nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên, cười mà không nói.

Bắc Minh nhìn móng tay đen đúa của quỷ tu cắt trúng cánh tay trắng nõn của Âm Tế Thiên, đột nhiên hàn quang quỷ dị xuất hiện. Nhấc chân đá hai tên quỷ tu đi, ôm Âm Tế Thiên vào lòng.

Hai tên quỷ tu bị đá ngã xuống đất, ôm ngực đau đớn rên rỉ.

Si Mị Lão tổ nhíu mày cười lạnh: "Thật to gan, trước mặt ta mà dám đánh người của ta!"

Âm Tế Thiên híp mắt, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Si Mị Lão tổ.

Bắc Minh thản nhiên đáp. "Tiền bối, là người của ngươi làm người của ta bị thương trước, thân là nam nhân, há lại không biết che chở cho đạo lữ của mình?"

Si Mị Lão tổ nghe được câu này của y, mỉm cười lên tiếng: "Ngươi hiện tại lo thân mình còn không xong, còn muốn che chở đạo lữ, ngươi-"

Lời còn chưa dứt, sắc mặt ả bỗng thay đổi, sau đó ôm đầu kêu thảm, ngã sấp xuống đất lăn lộn.

Tất cả đều ngây người!

Võng Lượng Lão tổ lo lắng ngồi xuống hỏi han: "Phu nhân, phu nhân làm sao vậy?"

Si Mị Lão tổ ôm trán, khó khăn rít ra một câu từ kẽ răng: "Phu quân, đau quá! Đầu ta đau quá!"

"Đang yên lành vì sao lại đau đầu thế này?"

Võng Lượng Lão tổ thấy mặt ả trắng nhợt, cả gương mặt nhỏ xinh đẹp đều lấm tấm mồ hôi, lập tức nắm lấy mệnh môn ả, truyền linh lực sang.

Ba lão tổ khác cùng các đệ tử tà tu nhìn nhau, cũng không rõ nguyên nhân vì sao Si Mị Lão tổ tu vi cao thâm lại đột nhiên đau đầu như phàm nhân.

Võng Lượng Lão tổ tra không được nguyên nhân, chỉ có thể không ngừng truyền linh lực cho Si Mị Lão tổ.

Qua nửa nén hương, Si Mị Lão tổ mới dần dần bình thường trở lại.

Ả yếu đuối nằm trong lòng Võng Lượng Lão tổ: "Đừng truyền linh lực cho ta nữa, đã tốt hơn rồi!"

Võng Lượng Lão tổ lấy một ly linh trà từ Nhẫn không gian ra, kề đến miệng ả. "Trước nay chưa từng bị như vậy, làm sao bỗng dưng lại đau đầu?"

Si Mị Lão tổ yếu ớt nói: "Ta cũng không biết, lúc nãy đang nói chuyện, bỗng như có thứ gì chui vào trong đầu quấy phá Thức Hải của ta."

Đám lão tổ nghe vậy, đều không khỏi kinh hãi.

Lúc này đột nhiên có người hô to: "Không xong rồi! Ba tên tu sĩ kia bỏ trốn!"

132. Chương 130: Năng Lực Mới

Trong cánh rừng thanh tĩnh, bốn phía không người không yêu thú, trên một cây đại thụ rất lớn, bỗng dưng xuất hiện thân ảnh của ba nam tử.

Âm Tế Thiên ngã ra thân cây phía sau, nhẹ thở một hơi, nói: "Rốt cuộc trốn được rồi!"

Lúc nãy, thiếu chút nữa hắn đã túm lấy Bắc Minh sử dụng thuấn di rời khỏi nơi tụ tập của bọn tà tu.

Âm Tế Thiên đưa mắt sang nhìn Bắc Minh và Hiên Viên Duật đang loay hoay thu hồi pháp bảo.

Hắn có thể khẳng định một điều rằng, hai tên nam nhân này cũng chẳng phải hiền lành gì cho cam!

Thừa dịp lực chú ý của mọi người tập trung trên Yêu quái lão tổ, một tên thì cầm ra pháp bảo ẩn thân, một tên khác thì cầm ra pháp khí phi hành, kéo theo hắn chạy vụt khỏi nơi đó.

Độ phối hợp của bọn họ vô cùng cao, cho dù mười năm không gặp mặt, nhưng không cần nói một lời, cũng cực kỳ ăn ý mà làm tốt mọi việc, có thể thấy được, trước kia bọn họ thường xuyên hợp tác kiểu này.

Hiên Viên Duật thở phào nói: "May mắn Yêu quái lão tổ đột nhiên không khỏe, bằng không chúng ta thật sự đã bị bọn họ mang về ổ rồi!"

Âm Tế Thiên nghe thấy Hiên Viên Duật nói, khiến hắn không khỏi nhớ lại chuyện ban nãy.

Lúc ấy, hắn nhìn chằm chằm Yêu quái lão tổ, trong đầu không ngừng mặc niệm, chỉ cần ả ra tay, hắn liền túm lấy Bắc Minh rời đi.

Tuy nhiên ngay thời điểm ấy, hắn cảm giác được bản thân đang thả ra một lực *** thần rất mạnh, sau đó chui vào trong thân thể Yêu quái lão tổ.

Kế tiếp, hắn nhìn thấy một không gian u tối, trừ điều ấy ra, còn có một số pháp bảo quý trọng. Căn cứ theo ký ức của Tịch Thiên, rất có khả năng nơi đó là Thức Hải của Yêu quái lão tổ.

Thức Hải đối với tu sĩ thì như là đan điền, là nơi để tu luyện Nguyên Thần, cũng là nơi bắt nguồn của Thần Thức. Nếu bị người ta đánh tan Thức Hải, tu sĩ ấy sẽ lập tức mất mạng.

Bởi vì biết tính nghiêm trọng này, nên hắn đã dùng cỗ lực *** thần mạnh mẽ kia, hung hăng đánh vào Thức Hải của Yêu quái lão tổ.

Nguyên nhân Yêu quái lão tổ đột nhiên đau đớn, chắc chắn là do hắn đả thương Thức Hải của ả.

Bất quá, dù sao Yêu quái lão tổ cũng là tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, dựa vào năng lực vừa mới nhảy ra, thì không thể đả thương ả được bao nhiêu.

Âm Tế Thiên nghĩ đến đây, liền rũ mi mắt xuống, che lại sợ hãi xen lẫn vui mừng bên trong đó.

Xem ra, năng lực mới của hắn rất lợi hại!

"Ừm! Chúng ta vẫn nên nhanh chóng báo cho phụ thân và mọi người, bằng không chưa tính bọn họ đi về tay không, xem chừng còn có khả năng cùng bọn tà tu xích mích!" Bắc Minh lấy ra khăn tay lau mồ hôi trên trán.

Hiên Viên Duật nhìn sắc mặt Bắc Minh tái nhợt, thuận miệng nói: "Thân thể ngươi hiện giờ xem ra thật yếu đuối!"

Âm Tế Thiên nghe thấy lời này của y, liền hồi phục *** thần, hung hăng trừng y một cái.

Nhớ ngày đó, nếu không phải Huyền Ngọc đạo trưởng đem Hồi Nguyên Đan cho Hiên Viên Duật, thân thể Bắc Minh có thể yếu đến như vậy sao?

Hiên Viên Duật chuyển ảnh mắt ra xa xa: "Ta biết là ta nợ ngươi, rồi có một ngày, ta sẽ tìm được linh đan diệu dược chữa cho ngươi!"

Bắc Minh lạnh giọng cự tuyệt: "Không cần!"

Đúng lúc này, một đám tu sĩ bay vụt ngang đỉnh đầu bọn họ.

Ba người trốn trên cây đại thụ, ngước mặt lên nhìn, thì thấy nào là Bắc gia, Thuần Trần phái, Vạn Phật Tự cùng với người trong vài môn phái khác, bèn gấp gáp chặn bọn họ lại.

Bắc Vũ Hoành nhìn thấy Bắc Minh và Âm Tế Thiên trên cây đại thụ, biểu tình nghiêm túc cũng trở nên dịu đi.

Ông khống chế pháp khí bay tới, lo lắng hỏi: "Các ngươi vẫn tốt chứ?"

"Chúng ta thừa dịp hỗn loạn, trốn ra!" Hiên Viên Duật giải thích.

Huyền Ngọc đạo trưởng cũng cùng bay lại đây, đầu tiên là xem xét Hiên Viên Duật có bị thương hay không, sau đó mới nhìn sang Bắc Minh, há miệng nhưng thủy chung không hỏi ra được thành lời.

Âm Tế Thiên chú ý tới ánh mắt của Huyền Ngọc đạo trưởng, đáy lòng lạnh lẽo mà cười ra tiếng.

Hắn không phải Bắc Minh, nhưng nhìn hành động của Huyền Ngọc đạo trưởng, trái tim cũng không khỏi băng giá.

Mặc kệ nói như thế nào, Bắc Minh cũng là con trai của bà ta, tuy nhiên khi bà ta bay tới đây, thì trước tiên lại xem xét Hiên Viên Duật có bị thương hay không.

Bắc Vũ Hoành thấy sắc mặt Bắc Minh tái nhợt, liền liếc mắt sang Huyền Ngọc đạo trưởng, thở dài một hơi, rồi nói với Bắc Minh: "Có chuyện gì, chúng ta cứ đi về trước hãy nói sau."

Ông hướng Huyền Ngọc đạo trưởng nói vài câu từ biệt, tiếp theo đó mang Bắc Minh và Âm Tế Thiên bay lên không trung, cảm tạ các môn phái khác, rồi trở về nơi tụ tập của Bắc gia.

Mọi người vừa đặt chân xuống đất, Bắc Vũ Phong liền chạy tới trước mặt Âm Tế Thiên, lớn tiếng rống: "Các ngươi không ở chỗ Thú Triều mà chạy đi đâu hả?"

"Tiểu thúc……"

Bắc Minh vừa kêu hai chữ tiểu thúc, thì bị Bắc Vũ Phong ngắt lời: "Minh nhi, thân thể của ngươi không khỏe, tốt nhất không nên nhiều thời".

Hắn nói chuyện với Bắc Minh rất ôn hòa, thái độ so Bắc Vũ Hoành còn muốn quan tâm hơn, nhưng mà khi chuyển hướng sang Âm Tế Thiên, sắc mặt đột nhiên biến đổi, quả thực so lệ quỷ dưới địa ngục còn muốn ác độc hơn: "Chẳng lẽ ngươi không biết thân thể Minh nhi không tốt sao? Vì cớ gì còn mang nó đi lung tung?"

"……"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt, thật sự là đãi ngộ khác biệt!

"Bắc Vũ phong, ngươi có ý tứ gì?"

Tịch Thiện cũng cùng Bắc gia trở về, nghe thấy Bắc Vũ Phong đem mọi chuyện đổ lên người Âm Tế Thiên, lập tức bất mãn vọt lên: "Ngươi không biết Tịch Thiên đã mất hết tu vi à, sao đệ ấy có thể mang cháu của ngươi chạy lung tung? Đừng có giận không chỗ trút, liền đẩy hết lên người Tịch Thiên."

Bắc Vũ Hoành nhanh chóng lên tiếng can ngăn: "Tịch Thiện sư phụ, lệnh đệ cũng vì lo lắng cho thân thể Minh nhi, nên mới nôn nóng trách lầm Tịch Thiên, thỉnh Tịch Thiện sư phụ chớ trách!"

Tịch Thiện lạnh lùng hừ một tiếng, biết tâm tình Bắc Vũ Phong quả thật không tốt, cũng chẳng có ý định tiếp tục truy cứu thái độ của Bắc Vũ Phong.

Bắc Vũ Phong cũng cùng hừ một tiếng, sau đó quay đầu ôn hòa nói với Bắc Minh: "Minh nhi, ngươi nên biết quy củ Bắc gia, ai mà đột nhiên rời khỏi hoạt động Thú Triều, thì phải nhận lấy trừng phạt, ngặt nỗi ngươi và……"

Hắn liếc sang Tịch Thiên: "Thân thể ngươi và hắn chẳng khác gì người thường, các trưởng lão cũng thông cảm bỏ qua, chuyện trên đường rời đi sẽ không truy cứu, thế nhưng phần thưởng của hoạt động Thú Triều thì không có phần các ngươi!"

Bắc Minh nhìn các trưởng lão đang đứng một bên, gật gật đầu.

Dù sao, y tới tham gia Thú Triều, cũng không phải vì phần thưởng!

Bắc Vũ Phong vỗ vỗ lưng Bắc Minh: "Ngươi đi nghỉ tạm một hồi đi, sau đó chúng ta lại nói chuyện tiếp!"

Bắc Minh không thích úp úp mở mở, liền hỏi: "Là chuyện gì?"

Bắc Vũ Phong than một tiếng, nói: "Bắc hoàng thành sợ là muốn nổi gió!"

Bắc Minh vụt nheo lại mắt, tựa hồ đã rõ ràng ý tứ của hắn, cũng không nói thêm cái gì, xoay người hỏi Âm Tế Thiên: "Ngươi muốn nghỉ ngơi không?"

Âm Tế Thiên lắc đầu:"Không cần! Ta muốn ôn chuyện cùng sư phụ và sư huynh!"

"Được! Khi nào mệt thì sang gốc đại thụ bên kia tìm ta!"

Bắc Minh cùng đám Bắc Đẩu vừa rời khỏi, Âm Tế Thiên lập tức hướng Tịch Thiện hỏi: "Sư huynh, sư phụ đâu?"

Từ lúc Bắc Vũ Hoành tìm đến bọn họ, liền không thấy bóng dáng Hư Không!

"Sư phụ?" Tịch Thiện sửng sốt, sau đó nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, nhưng cũng không thấy sư phụ nhà mình, gã ngơ ngác hỏi Âm Tế Thiên: "Đúng ha, sư phụ đâu?"

Khó trách gã cảm thấy xung quanh sao bỗng dưng an tĩnh như thế, nguyên lai thiếu mất Hư Không!

Bắc Vũ Hoành, Bắc Vũ Phong cùng người trong Bắc gia: "……"

Khóe mắt Âm Tế Thiên giật giật: "Không phải huynh vẫn đi theo bên người sư phụ hay sao?"

"Phải ah!" Tịch Thiện nghĩ nghĩ, hồi lâu vẫn không nhớ ra được Hư Không biến mất từ lúc nào.

Đệ tử phía sau tốt bụng nhắc nhở một câu: "Bẩm sư bá tổ và sư thúc tổ, sau khi Hư Không trưởng lão nhận được tin của Hoành trưởng lão, liền lao khỏi nơi tụ tập của Vạn Phật Tự, rồi bay thẳng tới chỗ bọn tà tu luôn!"

Mọi người:"……"

Tịch Thiện ha ha cười: "Đúng! Hẳn là sư phụ không thấy từ lúc ấy!"

Khi đó gã vì lo lắng chuyện sư đệ, cho nên không có chú ý tới sư phụ rời đi hồi nào!

Âm Tế Thiên xoa xoa trán: "Nói cách khác, hiện tại sư phụ đang ở chỗ bọn tà tu?"

Thật không biết nơi đó bây giờ đang loạn thành cái gì!

Hắn đang định hỏi Hư Không vì sao lại gả hắn đến Bắc gia, nay xem ra, chỉ có thể chờ Hư Không trở về rồi nói!

"Tịch Thiên! Ngươi thật nghe lời su phụ, để tóc dài?"

Tịch Thiện nhíu mi, đưa tay giật tóc Âm Tế Thiên hòng kéo xuống.

Âm Tế Thiên nhanh chóng ngăn cản: "Sư huynh, ngươi đừng kéo! Đau!"

Kỳ thật hắn lo là lo cây trâm kia kìa, sợ nó bị Tịch Thiện làm rớt ra mất.

Tịch Thiện thở dài: "Mà thôi! Nếu sư phụ đã đồng ý ngươi để tóc dài, ta cũng không nói thêm gì nữa!"

Sau đó, gã cười đầy xấu xa: "Sư đệ, ta nói cho ngươi nghe, ta và sư phụ đã giúp ngươi báo thù!"

Âm Tế Thiên đối với câu này của gã rất là nghi hoặc: "Báo cái gì thù?"

"Chính là Huyền Bạch trưởng lão kia đó!" Tịch Thiện chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng lúc ấy, liền nén không nổi tiếng cười, há mồm cười ha hả.

Người trong Bắc gia nghe thấy Tịch Thiện nhắc tới Huyền Bạch trưởng lão, ai ai cũng mau chóng dựng lỗ tai lên!

Âm Tế Thiên hiếu kỳ hỏi: "Các ngươi báo thù như thế nào?"

Tịch Thiện che cái bụng bị đau do cười quá nhiều, nói: "Ta và sư phụ giả vờ không cẩn thận đạp lão ta rớt vào đống phân yêu thú! Còn nữa, là phân của Hỏa Viêm Thú, chỉ chớp mắt một cái, toàn thân lão ta đều mọc đầy mụn nước! Ta dám cam đoan, ba tháng tới lão ta không dám đi ra ngoài!"

Người trong Bắc gia nghe tới đây, đều nhịn không được mà cười ra tiếng.

Âm Tế Thiên lắc lắc đầu, trong lòng thật sự là bó tay với hai thầy trò bọn họ.

Hắn thật sự nhìn như thế nào cũng thấy Hư Không và Tịch Thiện giống hòa thượng chỗ nào.

133. Chương 131: Thủ Danh (gọi Là ...)

Tịch Thiện cười cười, rồi bỗng đột nhiên khựng lại, sau đó nghiêm túc nhìn Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên thấy sắc mặt Tịch Thiện không đúng lắm, bèn nhíu mày hỏi: "Có chuyện gì xảy ra à?"

Tịch Thiện đảo mắt nhìn quanh, rồi quay sang nói với Bắc Vũ Hoành rằng gã muốn cùng Âm Tế Thiên ôn chuyện riêng tư, kế tiếp liền kéo hắn đến một nơi yên tĩnh. Tịch Thiện dùng linh lực làm một cái lá chắn che đi tiếng nói của hai người, cuối cùng mới thở dài nói rằng: "Vài ngày trước, chắc ngươi có nghe qua chuyện yêu thú cấp mười sinh sản chứ?"

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Có nghe nói!"

Hắn đâu chỉ nghe nói mà còn biết rõ tin đó do Bắc Minh và Hiên Viên Duật cố tình thả ra. Hơn nữa, mục đích của việc này chẳng qua là muốn hấp dẫn lực chú ý của đám tu sĩ, để hai người bọn họ có thể thuận lợi đi vào trong tượng đá.

"Thế ngươi có biết tin này là giả hay không?"

Âm Tế Thiên không chút nghĩ ngợi mà lắc đầu. Tịch Thiện lại thở dài: "Kỳ thực tin tức là thật hay giả cũng không quan trọng, hơn nữa người tung ra tin tức giả cũng không có ý muốn làm náo loạn. Nếu thật muốn trách thì chỉ có thể trách trong lòng mọi người ai cũng có chữ tham. Nếu không thì trong nửa tháng ngắn ngủi cũng không chết nhiều tu sĩ như vậy!"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Sư huynh, ngươi vừa mới nói... nửa tháng ngắn ngủi?"

Sau khi hắn và bọn Bắc Minh đi vào thông đạo, nhiều nhất cũng chỉ tốn hai ngày để tới cửa lớn của tượng đá, kế đó đi loạn ở trong ấy khoảng hai ba canh giờ, vì sao bên ngoài lại tận nửa tháng?"

"Đúng vậy!"

Tịch Thiện cũng không chú ý tới vẻ kinh ngạc của Âm Tế Thiên, gã nhăn chặt mày tiếp tục nói: "Trong đám tu sĩ chết đi, đa số đều là người Lăng gia. Do đó, Thú Triều đối với người Lăng gia mà nói, vừa tổn hại người vừa không thu được gì, bất quá chuyện vẫn chưa dừng lại ở đây".

"Sau Thú Triều, người Lăng gia rỉ tai nhau chuyện Bắc gia nhân dịp Thú Triều, sát hại đệ tử của bọn họ, hiện giờ hai gia tộc đang trong cục diện không đội trời chung".

Tuy Âm Tế Thiên rất kinh ngạc vì chuyện này nhưng cũng nhanh chóng bắt được trọng tâm: "Sư huynh nói với ta chuyện này là lo cho ta ở lại Bắc gia sẽ tùy thời gặp nguy hiểm?"

"Đúng thế!"

Tịch Thiện đáp, sau đó lại cẩn thận nhìn bốn phía, chắc chắn rằng không có người nhìn thấy bọn họ mới lấy từ trong không gian ra một đống pháp khí, pháp bảo, phù chú gì đó nhét vào túi Càn Khôn của Âm Tế Thiên, miệng cũng vừa giải thích: "Mấy cái này là ta và sư phụ tìm được trên người đám tu sĩ chết đi, ta và sư phụ đã sàng lọc qua, cho nên không cần linh lực cũng có thể dùng được. Ngươi cầm lấy phòng khi cần thiết!"

"..."

Âm Tế Thiên cảm thấy Tịch Thiện nói nhiều với hắn như vậy nhưng chỉ có câu vừa rồi mới đúng ngay trọng điểm.

Tịch Thiện vỗ vai hắn: "Tóm lại, sau này ngươi là người của Bắc gia, cho nên phải thật cẩn thận. Sư huynh không tiện ở lâu, giờ ta phải trở về Vạn Phật Tự rồi!"

Âm Tế Thiên thấy gã muốn đi thì nhanh chóng nói: "Sư huynh, sư phụ y..."

Tịch Thiện không chờ Âm Tế Thiên nói hết câu liền chặn ngang: "Sư phụ mới xuất quan, lại gặp phải chuyện thú vị như vậy, nhất định sẽ không rời đi dễ dàng thế đâu!"

Nghe thế, khóe miệng Âm Tế Thiên giật giật, nói cách khác trước khi quay lại Bắc gia thì hắn sẽ không thể nhìn thấy Hư Không?

"Sư đệ, sư huynh đi rồi, sau này ngươi nên hạn chế ra khỏi Bắc gia!"

Âm Tế Thiên nhìn bóng dáng Tịch Thiện, đôi môi chậm rãi nở nụ cười, ánh mắt trong trẻo lóe lên tia sáng! Nếu là khi mới bị hủy linh căn, thì có thể hắn sẽ nghe lời Tịch Thiện, ngoan ngoãn ở trong phủ Bắc gia không ra ngoài, nhưng hiện tại đã khác so với mấy tháng trước rồi, hắn không để mặc cho mấy kẻ kia châm chọc mình nữa đâu. Huống chi giờ hắn còn Hắc Lịch mà, nó có thể đối kháng với một tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, căn bản không cần phải sợ người Lăng gia tới tìm hắn gây phiền toái.

Âm Tế Thiên thu hồi ánh mắt, xoay người đi sang chỗ Bắc Minh. Từ xa đã nhìn thấy Bắc Duy và Bắc Sinh đang đợi hắn với vẻ mặt vừa tức giận vừa không cam lòng, nghiến răng nghiến lợi không biết đang nói gì. Âm Tế Thiên thả chậm bước chân, sử dụng thính lực nghe lén bọn họ đang thì thầm mắng chửi.

"Thật sự là quá phận! Nếu tính đúng ra thì chúng ta phải được yêu thú cấp bốn chứ, dựa vào cái gì mà chỉ được yêu thú cấp ba! Hơn nữa còn không cho phép chúng ta đổi lại!"

Nói đến đây, Bắc Sinh càng tức giận thêm, hung hăng đá vào đại thụ bên cạnh. Bắc Duy nhíu chặt mày, trong lòng cũng tràn đầy cam tâm: "Biết thế, chúng ta không nên đi tìm Vạn tổng quản để đòi yêu thú!"

Bắc Sinh cả giận nói: "Nếu sớm biết thế, chúng ta chẳng cần nộp con yêu thú cấp bốn mà chúng ta bắt được!"

Bắc Duy tuy rất tức giận nhưng vẫn còn lý trí: "Nếu chúng ta làm vậy nhất định sẽ bị trục xuất khỏi Bắc gia!"

Bắc Sinh nghe đến đây liền ủ rũ, nhưng nhắc đến chuyện Thú Triều trong lòng vẫn bất bình: "Dù thế nào đi nữa, chúng ta vẫn là người Bắc gia, chỉ phát cho chúng ta yêu thú cấp ba thì thôi đi. Thế nhưng ai cũng tìm cớ chê bai, không chịu ma hợp bọn nó cho chúng ta, thật sự là quá phận!"

Bắc Duy trầm mặc một khắc, sau đó nói: "Đó cũng vì chúng ta là hộ vệ của Thiếu phu nhân cho nên họ mới cố ý khó xử chúng ta!"

Bắc Sinh nghe gã nói thế thì lại càng tức, hai gò má cũng phồng lên.

Âm Tế Thiên không nghe bọn họ nói thêm nữa, giả vờ như chẳng biết gì, cười hỏi: "Bắc Sinh, Bắc Duy, ta nghe nói hiện giờ có thể dùng tích phân để đổi lấy yêu thú, có thật không?"

Bắc Duy và Bắc Sinh liếc nhau, giả bộ cười đáp: "Đúng ạ!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc nói: "Vậy thì thật kỳ quái! Sao không chờ trở lại Bắc gia rồi mới cho các đệ tử đổi yêu thú?"

Bắc Duy giải thích: "Đó là vì số đệ tử muốn đổi yêu thú rất nhiều, cho nên số đệ tử muốn tìm Ngự thú sư để khế ước cũng rất nhiều. Tuy nhiên Ngự thú sư của Bắc gia lại ít ỏi không có mấy, hơn nữa, lúc Ngự thú sư sử dụng lực tương tác cùng yêu thú ma hợp cũng rất hao tổn, do đó thừa dịp Ngự thú sư của Bắc gia đều ở đây, liền cho các đệ tử đổi yêu thú để tranh thủ tìm Ngự thú sư khế ước giùm, sợ rằng dồn đến sau này thì Ngự thú sư không kịp làm hết."

Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Vậy của các ngươi đâu? Các ngươi đổi yêu thú như thế nào?"

"Chúng ta…"

Bắc Sinh vừa mới nói hai chữ thì lập tức nghẹn trở về. Gã cũng muốn nói cho Thiếu phu nhân, để Thiếu phu nhân giúp bọn họ, thế nhưng Thiếu phu nhân cũng chỉ là một người thường tay trói gà không chặt, hơn nữa ở trong Bắc gia lại không có thực quyền, cho nên vẫn không phiền toái đến ngài ấy thì tốt hơn.

"Chúng ta đổi hai tiểu yêu thú rất đáng yêu." Bắc Sinh nghiến răng nghiến lợi phun ra hai chữ đáng yêu. Nhưng đúng là hai yêu thú mà bọn họ đổi về quả thực rất đáng yêu, không giống các yêu thú cấp ba khác, vừa to lớn vừa hung mãnh. Âm Tế Thiên giả vờ có hứng thú nói: "Vậy sao? Ta muốn xem một chút!"

"Cái này…" Bắc Sinh lộ vẻ khó xử.

Âm Tế Thiên chớp chớp mắt: "Không được sao?"

Bắc Sinh lập tức lắc đầu: "Không phải là không được! Chỉ là chúng ta vừa mới đổi chúng nó về, chưa có khế ước, sợ sẽ làm bị thương Thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ: "Với năng lực của hai người các ngươi thì có thể khống chế yêu thú cấp ba hay không?"

"Đương nhiên có thể!"

Âm Tế Thiên cười nói: "Nếu đã thế thì còn sợ gì nữa? Có các ngươi ở đây, nhất định đám yêu thú sẽ không thương tổn được ta!"

Bắc Sinh nhìn Bắc Duy, thấy gã gật đầu mới mở túi thú thả yêu thú ra. Âm Tế Thiên nhìn một vệt sáng từ trong túi thú của Bắc Sinh bay ra, sau đó dừng lại dưới chân bọn họ, rồi hóa thành một nhúm lông xù lớn bằng nắm tay như quả cầu tuyết.

"Quả cầu này là yêu thú sao?"

Bắc Sinh đen mặt gật đầu: "Nó là Cầu Thử, nghe nói năng lực của nó là ăn uống…"

Âm Tế Thiên: "…"

Khó trách Bắc Sinh nhắc tới chuyện đổi yêu thú lại tức giận như vậy. Cầu Thử vừa nhìn thấy Âm Tế Thiên liền không ngừng run rẩy thân hình nhỏ bé, kế tiếp thật cẩn thận vươn cái chân nhỏ xíu đi đến cạnh hắn.

"Thiếu phu nhân, cẩn thận!" Bắc Duy che trở phía trước Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên đẩy Bắc Duy ra: "Ngươi sợ cái gì! Nó bé như thế làm sao làm bị thương ta được?"

"Nhưng mà…"

Không để Bắc Sinh nói xong, Âm Tế Thiên đã ngồi xổm xuống, sờ quả cầu không biết đâu là đầu đâu là mông, vỗ vỗ nói: "Bắc Sinh, sao ngươi không đặt tên cho nó? Nếu không ta đặt giùm cho, được chứ?"

Bắc Sinh và Bắc Duy đều kinh ngạc nhìn Cầu Thử ngoan ngoãn nằm im trong tay Âm Tế Thiên, hơn nữa lúc Âm Tế Thiên nói sẽ đặt tên cho nó thì nó hết sức hưng phấn, còn nhảy lên vài cái. Hai người không khỏi ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm Cầu Thử đang dịu ngoan còn hơn cả yêu thú đã khế ước. Bắc Sinh không nhịn được đưa tay chọc cái thân thể béo tròn kia, xúc cảm mềm mại, những bực tức lúc trước cũng không cánh mà bay. Gã đè nén hưng phấn trong lòng hỏi: "Thiếu phu nhân, người muốn đặt tên cho nó là gì?"

Âm Tế Thiên vuốt lông trên người Cầu Thử, vừa nghĩ vừa nói: "Nó bé xíu như vậy chắc lá gan cũng không lớn, Bắc Sinh muốn nó về sau sẽ mạnh mẽ hơn một chút đúng không? Còn ta lại hy vọng về sau nó có thể dũng cảm bảo vệ chủ nhân khế ước của nó, vậy cứ gọi nó là Dũng Mãnh, nếu năng lực của nó là ăn uống, như vậy hy vọng về sau nó cái gì cũng có thể ăn, hấp thu tất cả để chuyển thành năng lực của bản thân"

Bắc Sinh và Bắc Duy nghe Âm Tế Thiên đặt cho cái cục lông chỉ to bằng cái nắm tay kia là Dũng Mãnh, nhất thời người ngã trái người ngã phải, tất cả khó chịu trước đó giờ phút này đều bị đá lên chín tầng mây, bởi vì bọn họ chỉ lo cười cho nên không để ý tới biến hóa của Cầu Thử

134. Chương 132: Yêu Thú Cấp Sáu

Để tử Bắc gia ở gần đó đều bị tiếng cười của Bắc Duy và Bắc Sinh thu hút sự chú ý, ai ai cũng không khỏi quay đầu lại nhìn.

"Dũng Mãnh! Haha! Dũng Mãnh!"

Bắc Sinh càng nói lại càng cười nhiều hơn, gã cảm thấy cái bụng của mình sắp đau quặn lên mất rồi. Bắc Duy cũng chẳng còn cách nào giữ mặt mũi cho Âm Tế Thiên, kiềm nén dữ lắm, nhưng cuối cùng phốc một cái mà cười ra tiếng.

Đúng lúc này, Cầu Thử chỉ to bằng nắm tay đột nhiên lui về sau ba bước. Bắc Sinh cho rằng nó chuẩn bị chạy trốn nên thu lại ý cười, nhanh nhẹn chồm người lên, đang chuẩn bị bắt trở về, ai ngờ thân mình Cầu Thử bỗng dưng phình to ra. Thời gian biến hóa cực nhanh, chỉ thở một cái Cầu Thử đã cao lớn bằng cây

đại thụ, song song đó còn lộ ra tứ chi cường tráng và cặp mắt sắc bén. Bộ dáng lúc này của nó phải nói là cực kì hung mãnh, thực sự y như tên mà Âm Tế Thiên vừa đặt.

Bắc Sinh và Bắc Duy há to miệng khiếp sợ nhìn sự thay đổi của Tiểu Cầu Thử, trong nhận thức của bọn họ yêu thú cấp ba tuyệt đối không thể nào to lớn đến thế. Hơn nữa bọn họ cũng chưa từng nghe qua chuyện Cầu Thử có thể biến thành bộ dáng như thế. Lúc này, không biết ai hoảng sợ hô một tiếng: "Yêu thú cấp sáu! Là yêu thú cấp sáu! Nó chưa có khế ước đâu! Mau! Mau gọi tổng quản lại đây!"

Tiếng thét đó cũng làm mọi người giật mình tỉnh lại. Các đệ tử Trúc Cơ kỳ và Kim Đan kỳ chạy tán loạn lên vì sợ bị yêu thú cấp sáu gây thương tích. Lúc này, Bắc Sinh và Bắc Duy cũng quên luôn trách nhiệm phải bảo vệ Âm Tế Thiên, chỉ biết lắp bắp nói: "Yêu thú cấp… cấp sáu!"

Sao có thể thế được, rõ ràng là bọn họ lĩnh được yêu thú cấp ba mà. Sở dĩ hai người nhớ kỹ như thế, bởi vì lúc đó bọn họ còn bị rất nhiều đệ tử lén lút cười nhạo!

Trong khi mọi người đều vội vàng chạy trốn thì Tiểu Cầu Thử đột nhiên quay sang chỗ Bắc Sinh cung kính cúi đầu, ý bảo gã khế ước nó đi. Bắc Sinh nhìn Cầu Thử chủ động cho mình khế ước, miệng càng há lớn hơn.

Rõ ràng con yêu thú này chưa được Ngự thú sư ma hợp qua, sao lại ngoan ngoãn nghe lời đến vậy. Bắc Duy lấy lại *** thần trước, nhanh chóng hối thúc Bắc Sinh: "Bắc Sinh, ngươi còn không mau khế ước đi!"

Bắc Sinh cũng tỉnh lại, do dự một chút: "Nhưng mà nó còn chưa được Ngự thú sư thuần phục qua!"

"Tên ngốc! Ngươi không thấy nó đã cúi đầu trước ngươi sao? Ý là muốn cho ngươi khế ước rồi đó!" Bắc Duy lại nhìn các đệ tử đang chạy khắp bốn phía, nhanh chóng nói thêm một câu: "Ngươi mà không làm nhanh, lát nữa tổng quản và trưởng lão tới, chắc chắn con thú này không còn là của ngươi nữa đâu!"

Bắc Sinh vừa nghe như thế thì gấp gáp đưa tay đặt lên trán Tiểu Cầu Thử, dùng lực lượng *** thần của mình liên kết với nó, một lát sau gã hưng phấn kêu lên với Bắc Duy: "Khế ước được rồi! Thật sự làm được rồi! Trời ạ! Không thể tưởng được Bắc Sinh ta còn có thể khế ước cùng yêu thú cấp sáu!"

Bắc Duy cũng cao hứng thay cho Bắc Sinh. Âm Tế Thiên vẫn luôn đứng ở đằng sau, đột nhiên tốt bụng nhắc nhở: "Bắc Duy, nói không chừng yêu thú kia của ngươi cũng là yêu thú cấp sáu. Nhanh triệu ra ta xem xem, nếu không lát nữa bị tổng quản mang đi thì phí!"

Bắc Duy liền không chút do dự, triệu xuất yêu thú của mình ra. Gã hành động mà chẳng thèm suy nghĩ là vì khi nhận được nó, gã đã kiểm tra qua không biết bao nhiêu lần, thật sự nó chỉ có cấp ba thôi. Bất quá, trong lòng gã vẫn âm thầm hy vọng là mình nhầm lẫn, hy vọng mình có thể may mắn giống như Bắc Sinh, từ yêu thú cấp ba đột nhiên biến thành yêu thú cấp sáu.

Yêu thú của Bắc Duy vừa thoát khỏi túi thú liền bay thẳng về phía Âm Tế Thiên. Bắc Duy sợ hãi: "Thiếu phu nhân! Cẩn thận!"

Âm Tế Thiên nhanh tay đem yêu thú đang lao tới ôm vào lòng, sau đó quay sang Bắc Duy cười cười: "Bắc Duy, chúc mừng ngươi! Yêu thú của ngươi cũng là cấp sáu đó!"

Bắc Duy sửng sốt: "Cái gì?"

Âm Tế Thiên hạ ống tay áo xuống, con khỉ lông tím chỉ nhỏ như ngón cái lộ ra: "Nhanh làm khế ước với nó đi!"

Bắc Duy khiếp sợ nói không ra lời, tuy rằng Tiểu Hầu Tử không giống như Tiểu Cầu Thử, có thể trở nên dũng mãnh thiện chiến, nhưng gã có thể cảm nhận được khí thế cường hãn phát ra từ nó!

"Bắc Duy, ngươi khế ước nhanh lên, không thì tổng quản sắp tới rồi!" Bắc Sinh lo lắng mà thúc giục. Bắc Duy cũng không nghĩ nhiều đến chuyện kì quái này, vươn tay tới chỗ Tiểu Hầu Tử. Khế ước vừa xong thì hai tên tổng quản và một trưởng lão liền dùng pháp khí bay tới. Ba người dừng ở trước mắt bọn họ, lạnh lùng hỏi: "Yêu thú cấp sáu đâu?"

Bắc Sinh cười đem Tiểu Cầu Thử mới biến trở lại thành hình quả bóng nhỏ, đưa tới trước mắt trưởng lão và tổng quản: "Trưởng lão, người đang hỏi đến nó sao?"

Hai tên tổng quản và trưởng lão vừa nhìn thấy thì xác nhận ngay đúng là yêu thú cấp sáu, chỉ có điều, con này đã bị khế ước rồi. Trưởng lão cả giận nói: "Chúng ta hỏi là con yêu thú chưa có khế ước!"

Bắc Sinh lắc lắc đầu: "Chúng ta không nhìn thấy con nào như thế!"

Hai tên tổng quản và trưởng lão hơi sửng sốt, lập tức xoay người quát đám đồ đệ ở phía sau: "Là ai nói nhìn thấy yêu thú cấp sáu chưa có khế ước?" Tất cả đệ tử đều nói bọn họ nhìn thấy được. Trong đó có ba tên đệ tử, lúc nãy Bắc Sinh và Bắc Duy bị phát cho yêu thú cấp ba, ba người còn rủ rê các đệ tử cười nhạo bọn họ, giờ đột nhiên biến thành yêu thú cấp sáu, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy ghen tỵ.

Ba người lập tức nói với trưởng lão rằng: "Thưa trưởng lão, đệ tử từng nhìn thấy hai tên này ở Thú Viên được tổng quản phân cho yêu thú cấp ba, nhưng giờ lại biến thành cấp sáu, đệ tử cho rằng rất có thể tổng quản Thú Viên không cẩn thận phát sai yêu thú. Nếu như thật là vậy, thì hai tên đệ tử này nên đem yêu thú trả lại cho tổng quản. Tuy nhiên bọn chúng không chỉ không báo lại mà còn giấu diếm, đem yêu thú cấp sáu khế ước. Như vậy bọn họ không phải nên bị phạt nặng sao?"

Các đệ tử khác không rõ đầu cua tai nheo như thế nào, nghe nói như vậy cũng giận dữ khó nhịn nói: "Đúng vậy, phải bị phạt nặng!"

Bắc Sinh và Bắc Duy không biết phải phản bác lại như thế nào, lúc bọn họ nhận yêu thú thì đúng là cấp ba, nhưng sau đó lại chẳng hiểu vì sao biến thành yêu thú cấp sáu. Hơn nữa, quả thật bọn họ cũng có tư tâm không muốn trả lại hai con thú này nên mới vội vã làm khế ước.

Âm Tế Thiên cũng không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển thành như vậy. Hắn chúc phúc và ban tên cho yêu thú của bọn Bắc Sinh, thứ nhất là bởi vì hắn mà hai người không được phát cho yêu thú cấp bốn, thứ hai là do tổng quản Thú Viên thật sự khinh người quá đáng. Trừ chuyện này ra, Bắc Duy và Bắc Sinh chịu thiệt thòi như vậy nhưng không có tới tìm hắn nhờ ra mặt giải quyết, cho nên hắn mới nghĩ giúp bọn họ một chút. Đương nhiên cũng muốn thử năng lực của mình, thật có giống như khi ở trong tượng đá, có thể chúc phúc cho yêu thú hay không.

Âm Tế Thiên đứng dậy: "Lúc đến Thú Viên nhận yêu thú chắc chắn có rất nhiều người nhìn thấy Bắc Sinh và Bắc Duy. Cho nên yêu thú mà bọn hắn nhận có phải cấp ba hay không thì cứ hỏi tổng quản Thú Viên và các đệ tử có mặt lúc đó là được rồi!" Hắn nhìn về phía trưởng lão: "Vị trưởng lão này, thỉnh ngài dùng linh tấn

() gọi tổng quản Thú Viên và các để tử ở đó tới để làm chứng. Chúng minh yêu thú mà Bắc Duy và Bắc Sinh nhận là cấp ba"

Âm Tế Thiên nói xong lập tức nhìn về phía ba tên đệ tử kia cười nói: "Các ngươi cũng âm thầm dùng linh tấn nói với các đệ tử khác, bảo bọn họ đừng có mà nói xấu chuyện Bắc Duy và Bắc Sinh nhận được yêu thú cấp sáu nữa!"

Hai tên tổng quản và trưởng lão đồng loạt nhìn về phía bọn họ. Ba tên đệ tử bị nói trúng tim đen, mặt cũng đỏ ửng lên, hơn nữa đang bị tổng quản nhìn chằm chằm nên cũng không dám lỗ mãng. Âm Tế Thiên quay đầu, ý bảo Bắc Sinh và Bắc Duy trước thu hồi lại yêu thú. Sau khi trưởng lão đưa tin, chỉ chốc lát sau Bắc Vạn Trọng mà hơn hai mươi đệ tử dùng pháp khí bay tới. Bắc Vạn Trọng đi tới trước mặt trưởng lão thỉnh lễ: "Kiến quá Phúc trưởng lão!"

Phúc trưởng lão gật đầu chỉ vào Bắc Sinh và Bắc Duy nói: "Vạn tổng quản, hai người bọn họ lĩnh yêu thú cấp ba ở chỗ ngươi phải không?"

Bắc Vạn Trọng nhìn về hướng Bắc Duy và Bắc Sinh, tuy rằng có đến ngàn đệ tử tới nhận yêu thú thế như hai người đó là hộ vệ của Âm Tế Thiên, cho nên dù có hóa thành tro thì hắn cũng nhận ra được. Hắn lại liếc mắt nhìn sang Âm Tế Thiên, liền cho rằng Bắc Duy và Bắc Sinh đem chuyện lãnh yêu thú nói cho Âm Tế Thiên, sau đó Âm Tế Thiên lại tìm tới Phúc trưởng lão ra mặt thay cho bọn chúng. Bắc Vạn Trọng tự cho là mình đoán đúng chuyện gì đang xảy ra, liền nhanh chóng giải thích với Phúc trưởng lão: "Phúc trưởng lão, yêu thú mà bọn họ nhận quả thật là cấp ba, kia…"

Không để cho hắn nói xong, Phúc trưởng lão lập tức ngắt lời: "Thật sự là cấp ba sao? Lúc ngươi đưa cho bọn họ có kiểm tra chưa?"

Bắc Vạn Trọng cảm thấy lời Phúc trưởng lão nói mang hàm ý gì đó, giống như vô căn cứ mà ngờ vực chuyện hắn phân phối yêu thú có vấn đề. Hắn cũng không nghĩ ngợi sâu xa nhanh chóng trả lời: "Ta đã kiểm tra rất cẩn thận rồi, tuyệt đối không sai sót. Lúc ấy trừ ta và đệ tử trong Thú Viên còn có các đệ tử ở viện khác, bọn họ cũng tận mắt nhìn thấy đó là yêu thú cấp ba, bọn họ có thể làm chứng cho ta."

Hơn hai mươi đệ tử ở phía sau cũng sôi nổi nói, lúc đó bọn họ có nhìn thấy Vạn tổng quản đưa cho Bắc Sinh và Bắc Duy là yêu thú cấp ba. Bắc Sinh và Bắc Duy nghe đến đây thì khóe miệng giương lên, cười toe!

135. Chương 133: Thật Là Đạp Trúng Vận Cứt Chó

Âm Tế Thiên lên tiếng hỏi: "Chẳng biết Vạn tổng quản có nhớ rõ là đã phát yêu thú cấp ba nào cho Bắc Sinh và Bắc Duy hay không? Còn nữa, hai yêu thú kia có năng lực gì?"

Bắc Vạn Trọng nhìn Âm Tế Thiên đầy mặt tươi cười, nhất thời đáy lòng có cảm giác rất không hay. Bất quá, hắn cũng không cho là mình đã làm sai chuyện gì, mặc dù hắn phát cho Bắc Sinh và Bắc Duy yêu thú cấp ba, nhưng trong Bắc gia, đệ tử ở Trúc Cơ kỳ được phát yêu thú cấp ba cũng xem như chuyện bình thường, cho dù là gia chủ cũng chẳng thể chỉ trích hắn phân phối bất công!

"Nhớ rõ! Yêu thú cấp ba ta phát cho Bắc Sinh là Cầu Thử, năng lực là ăn được tất cả mọi thứ, cái gì cũng sẽ ăn. Còn của Bắc Duy là Hầu Tử, năng lực… thì… tạm thời không biết."

Hắn không biết năng lực của Hầu Tử, bởi vì chưa từng có ai bắt khỉ để làm khế ước thú, hơn nữa cũng rất ít người nhìn thấy Hầu Tử lượn lờ trong Vạn Yêu Sâm Lâm. Lần này tính ra chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Theo lời đệ tử bắt được nó thì là con khỉ bỗng dưng xuất hiện trên thú túi của gã, sau đó tự chui vào bên trong. Bắc Vạn Trọng nói xong lời này thì cơ hồ như không dám nâng mắt nhìn Phúc trưởng lão. Bởi vì hai con yêu thú kia căn bản là vô dụng, phát cho bọn họ loại yêu thú này quả thực có cũng như không, lãng phí điểm tích phân.

Kỳ thực hắn vốn muốn nói không nhớ được đã phát yêu thú cấp ba nào cho Bắc Sinh và Bắc Duy, nhưng cho dù hắn không nói thì Phúc trưởng lão cũng có thể tìm các đệ tử khác hỏi. Nếu thế còn không bằng hắn tự mình nói ra, như vậy không chỉ chứng minh trí nhớ hắn tốt mà còn chứng tỏ được mình không tắc trách.

Phúc trưởng lão miễn cưỡng lườm Bắc Vạn Trọng một cái, cũng không phê bình hắn phân cho các đệ tử yêu thú kém cỏi như vậy. Âm Tế Thiên cười khẽ: "Cho hỏi hai yêu thú mà Vạn tổng quản phát cho Bắc Sinh và Bắc Duy có phải là hai con này không?"

Bắc Sinh và Bắc Duy nghe thế, liền mau lẹ triệu hồi yêu thú mới vừa khế ước của mình ra. Bắc Vạn Trọng vừa nhìn thì nhận ra ngay bộ dáng của bọn chúng, lập tức gật đầu nói: "Đúng! Chính là tụi nó!"

Sau đó, hắn lại nhăn mày, vì sao hắn cảm thấy khí tức của hai con yêu thú này bỗng dưng mạnh mẽ hơn? Bắc Vạn Trọng vẫn không nhận ra bọn chúng này đã biến thành yêu thú cấp sáu. Chợt nhe thấy tiếng Âm Tế Thiên cười nói: "Bắc Sinh, Bắc Duy, còn không mau cảm ơn Vạn tổng quản. Chính ngài đã phát cho hai ngươi yêu thú mà sau khi khế ước lại có thể biến thành yêu thú cấp sáu!"

Bắc Sinh và Bắc Duy thông minh, nghe thấy lời Âm Tế Thiên nói thì vội vàng quay người sang Bắc Vạn Trọng cảm tạ: "Cảm ơn Vạn tổng quan đã phát hai con yêu thú cấp ba mà sau khi làm khế ước lại có thể biến thành yêu thú cấp sáu cho chúng ta!"

Bắc Vạn Trọng hoàn toàn bị bọn họ làm cho ngây người. Thêm đệ tử trong Thú Viên cũng một đầu mờ mịt!

Bắc Vạn Trong cẩn thận nhìn hai con yêu thú mới phát cho Bắc Sinh và Bắc Duy, thế nhưng thật sự biến thành yêu thú cấp sáu. Hắn khó tin mà chỉ vào hai con thú: "Này… này…". Đệ tử Thú Viên cũng dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn bọn chúng.

"Sao có thể chứ? Ta chưa bao giờ nghe chuyện có yêu thú sau khi khế ước thì có thể thăng đến ba cấp!"

"Ta cũng chưa từng nghe qua!"

Âm Tế Thiên nhếch khóe miệng: "Chưa bao giờ nghe qua không có nghĩa là không có. Phúc trưởng lão, ngài có nghĩ vậy không?"

Phúc trưởng lão cũng chưa bao giờ nghe qua chuyện như vậy, nhưng không phải không có khả năng này. Huống chi chuyện xảy ra ngay trước mắt khiến bọn họ không muốn tin cũng phải tin.

Bắc Vạn Trọng vốn cố ý đổi cho hộ vệ của Âm Tế Thiên hai con yêu thú vô dụng, lại không ngờ được yêu thú cấp ba đột nhiên biến thành yêu thú cấp sáu, ngược lại khiến cho bọn họ có lời. Trong lòng vừa thẹn vừa giận, không khỏi thốt lên: "Yêu thú cấp ba nếu không tu luyện hoặc hút thú đan thì sao có thể biến thành yêu thú cấp sáu? Chắc chắn các ngươi ở Thú Triều lén giấu diếm yêu thú cấp sáu xuống, sau đó thừa dịp tráo đổi yêu thú cấp ba thành cấp sáu!" Hắn lại hừ một tiếng: "Mệt cho các ngươi còn nghĩ ra lý do sau khi khế ước thì yêu thú đột nhiên tăng ba cấp!"

Âm Tế Thiên cười lạnh nói: "Vạn tổng quản, ngươi cho là chúng ta có thuật tiên đoán sao? Có thể đoán trước ngươi sẽ phát yêu thú gì cho chúng ta? Lại nói, cứ cho là giấu diếm yêu thú cấp sáu, thì cũng nên giấu yêu thú hữu ích một chút chứ không phải là hai con thú một con chỉ biết ăn, còn một con thì chẳng biết làm được cái gì!"

Bắc Vạn Trong nghe đến đây thì mặt sưng đỏ lên.

"Đủ rồi!" Phúc trưởng lão giận tái mặt, lên tiếng quát ngừng. Ông nhìn về phía Bắc Vạn Trọng nói: "Ngươi và các đệ tử Thú Viên đã khẳng định phát cho Bắc Sinh và Bắc Duy là Cầu Thử và Hầu Tử cấp ba. Mà trong tay bọn họ đúng là hai con thú đó, như vậy còn cãi nhau cái gì, chẳng qua là từ yêu thú cấp ba thành cấp sáu thôi!"

Phúc trưởng lão chuyển đường nhìn qua Bắc Sinh và Bắc Duy: "Tuy rằng ta chưa từng nghe chuyện yêu thú sau khi khế ước lại có thể tăng ba cấp, cũng không tin tưởng chuyện này lắm. Nhưng chuyện đã xảy ra ngay trước mắt thì có nói thế nào thì nó cũng vẫn vậy. Ta chỉ đành tin tưởng các ngươi không có giấu diếm yêu thú cấp sáu. Hơn nữa cũng không có chuyện trùng hợp với yêu thú Vạn tổng quản phát cho các ngươi, vì thế cứ xem là chúng tự tăng ba cấp đi".

Bắc Sinh và Bắc Duy vui sướng mà gật đầu lia lịa. Phúc trưởng lão chuyển mắt nhìn Bắc Vạn Trọng: "Vạn tổng quản, ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Bắc Vạn Trong đen mặt trả lời: "Ta không có ý kiến gì."

Ba tên đệ tử kia lập tức bất mãn nói: "Bọn họ nói bậy, rõ ràng trước khi khế ước đã biến thành cấp sáu rồi! Ba người chúng ta nhìn thấy từ đầu đến cuối!"

Âm Tế Thiên buồn cười nhìn bọn họ: "Trước chưa tính đến chuyện các ngươi có nhìn lầm hay không, nhưng cứ ví dụ như yêu thú đã thăng lên cấp sáu trước khi khế ước thì Bắc Duy và Bắc Sinh làm thế nào mà thuần phục được chúng?"

"Chúng ta nói là yêu thú chưa có khế ước, nhưng cũng không có nói chúng không bị Ngự thú sư ma hợp qua!"

"Thôi!" Phúc trưởng lão nghe bọn họ ì èo nói mãi cũng nhức hết cả đầu: "Chuyện này dừng tại đây. Nếu không phục các ngươi có thể xin Vạn tổng quản phát Cầu Thử và Hầu Tử cho các ngươi để có thể giống như Bắc Duy và Bắc Sinh, sau khi khế ước thì có thể biến thành yêu thú cấp sáu!"

Ba đệ tử kia nghe thế thì lập tức ngậm miệng lại, căm giận trừng Bắc Sinh và Bắc Duy. Phúc trưởng lão phất tay: "Giải tán đi!" Bắc Vạn Trọng lạnh lùng liếc hai con thú của Bắc Duy và Bắc Sinh, tức giận hừ một tiếng rồi phất tay áo rời đi. Đệ tử Thú Viên cũng nhanh chóng đi theo Bắc Vạn Trọng.

"Thật là đạp trúng vận cứt chó!" Ba đệ tử kia rời đi thì các đệ tử khác cũng rời đi. Chờ toàn bộ mọi người khuất bóng rồi, Bắc Sinh lập tức đắc ý cười to: "Bắc Duy ngươi có nhìn thấy không? Mặt Vạn tổng quản cứ như bị bôi mực, muốn đen như thế nào thì đen thế đó. Xém chút là tức chết rồi! Ha ha!"

Bắc Duy mỉm cười nhìn Âm Tế Thiên: "Cảm tạ thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Sao lại tạ ta?"

"Cảm ơn…" Bắc Duy ngại ngùng gãi đầu: "Cảm ơn thiếu phu nhân đã giúp chúng ta biến yêu thú cấp ba thành cấp sáu!"

Lại nói tiếp, gã thực không biết phải cảm ơn thiếu phu nhân cái gì. Tóm lại gã cảm thấy yêu thú từ cấp ba thành cấp sáu nhất định có liên quan tới Thiếu phu nhân! Bắc Duy vội vàng đem con khỉ đưa tới trước mặt Âm Tế Thiên: "Thỉnh thiếu phu nhân ban tên!"

Hầu Tử vừa nghe, ánh mắt nho nhỏ lập tức tỏa sáng lòe lòe, hưng phấn nhìn Âm Tế Thiên!

Ban tên? Âm Tế Thiên có chút khó xử!

Trước đó hắn trực tiếp chúc phúc cho Tiểu Hầu Tử để nó biến thành yêu thú cấp sáu. Nếu như lại ban tên thì sợ là sẽ giống như Cầu Thử sẽ một lần thăng ba cấp, từ cấp sáu lên cấp chín, nếu mà như vậy nhất định sẽ khiến người ta nghi ngờ!

"Ta tạm thời chưa nghĩ ra, đợi ta nghĩ ra rồi sẽ đặt cho nó sau!"

Hầu Tử nghe thấy thế thì ánh mắt sáng ngời đột nhiên tối sầm lại, đáng thương nhìn Âm Tế Thiên như muốn nói 'ngài nhất định không được quên tặng tên cho tiểu nhân!'

Bắc Sinh cười đáp: "Vâng!"

Đợi Âm Tế Thiên rời đi Bắc Duy và Bắc Sinh liếc nhìn nhau: "Ngươi thấy sao?"

Bắc Sinh như có như không vuốt ve lông xù trên người Cầu Thử, nói: "Ngoài việc chuyện này có liên quan tới thiếu phu nhân thì ta cũng không nghĩ ra lý do nào khác. Tại sao đột nhiên biến thành yêu thú cấp sáu, hơn nữa lại không cần Ngự thú sư dùng lực tương tác ma hợp mà có thể thuận lợi khế ước quả thật là chuyện khó tưởng tượng!"

Bắc Duy trầm tư một hồi: "Mặc kệ ra sao thì chúng ta cứ coi như là không biết!"

Bắc Sinh đồng ý gật đầu. Âm Tế Thiên đi vào nơi Bắc Minh nghỉ tạm liền nhìn thấy Bắc Đẩu đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình chằm chằm. Sau đó, Bắc Đẩu dẫn theo năm tên hộ vệ khác đi tới, cung kính gọi: "Thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên có chút ngoài ý muốn mà nhướng mày! Từ sau khi vào Bắc gia, hắn chưa từng thấy Bắc Đẩu và năm tên hộ vệ đặc biệt tới thỉnh an mình. Bắc Đẩu nói: "Thiếu phu nhân, thảm đã trải ra rồi, ngài có thể qua đó để nghỉ tạm!"

Âm Tế Thiên nhìn sang gốc đại thụ, bên cạnh chỗ Bắc Minh ngủ đã trải thảm sẵn, khóe miệng khẽ cười, lập tức đi về phía Bắc Minh, ghé vào bên cạnh y, dùng hai tay chống cằm ngắm nghía khuôn mặt tái nhợt của Bắc Minh, không tự chủ được nhìn đến thất thần.

Ngay lúc hắn mê mải thì đột nhiên người bên cạnh nghiêng một cái, vụt bế hắn lên. Âm Tế Thiên chưa kịp phản ứng thì cả người đã ngả vào lòng Bắc Minh.

136. Chương 134: Ai Là Nam Nhân Xinh Đẹp Nhất Tu Chân Giới

Ngay sau đó đôi môi người dưới thân liền bị bắt làm tù binh, một chiếc lưỡi ấm áp trơn trượt chui vào trong khoang miệng Âm Tế Thiên, dây dưa cùng với đầu lưỡi mềm mại của hắn. Âm Tế Thiên sửng sốt nhưng rất nhanh ánh mắt hiện lên ý cười, phối hợp với Bắc Minh, cùng y quấn quít lấy nhau. Bàn tay thon dài của y cố định lưng hắn, nhẹ nhàng vuốt ve và cảm thụ nhiệt độ đang lan tỏa sau lớp quần áo, tiếng rên rỉ như có như không mà tràn ra từ hai đôi môi. Hô hấp của hai người càng ngày càng nặng nề, khí tức nóng cháy như lửa phả vào mặt đối phương, nước bọt tràn ra đầy kích thích, khiến lý trí bọn họ trở nên điên cuồng, để rồi khát vọng đòi hỏi càng nhiều hơn.

Tận đến khi cảm nhận được vật kia cứng rắn như sắt nung mới lưu luyến không ngừng mà dừng lại. Tuy nhiên vẫn ôm lấy nhau thật chặt, để hai ***g ngực phập phồng va chạm vào nhau, hai quả tim kịch liệt tựa như đang quấn quýt giao triền, chặt chẽ không chia rời. Chẳng biết qua bao lâu, Bắc Minh mới xua được khô nóng trong cơ thể, y hôn lên hai má Âm Tế Thiên rồi dùng chất giọng khàn khàn hỏi: "Vừa rồi có chuyện gì mà vui vẻ vậy?"

"Cũng không có gì, chẳng qua là Bắc Sinh và Bắc Duy lĩnh được hai con yêu thú cấp sáu nên vui thôi."

Âm Tế Thiên không có nhắc tới chuyện yêu thú thăng cấp, không phải do hắn không tin Bắc Minh mà là hắn cảm thấy chưa đến lúc phải lật con bài này lên. Bất quá, hắn có thể cho Bắc Minh chậm rãi phát hiện ra việc hắn có thể tu luyện, sau này trước khi mọi chuyện chín mùi hắn sẽ tự động nói cho y biết.

Bắc Minh nghe tin bọn Bắc Sinh lĩnh được yêu thú cấp sáu thì kinh ngạc nhướng mày. Nhưng cũng không hỏi nhiều mà chỉ vỗ nhẹ lưng Âm Tế Thiên, nói: "Sau khi trở về, ta sẽ luyện chế cho ngươi một cái Khống thú linh, cho dù không có linh lực để khế ước yêu thú nhưng cũng có thể dùng nó để khống chế bọn chúng. Từ đó có thêm nhiều yêu thú nữa bảo vệ ngươi."

Âm Tế Thiên thấy sắc mặt Bắc Minh tái nhợt không chút máu, thân thể có vẻ rất suy yếu, thế mà vẫn muốn luyện pháp bảo cho mình, trong lòng vừa vui lại vừa đau lòng. Hắn do dự một chút, quyết định đem chuyện Thôn Phách tặng yêu thú cho hắn nói ra. Dù sao thì đám người Huyền Ngọc trưởng lão cũng đã nhìn thấy Hắc Lịch, cho nên Bắc Minh sớm hay muộn cũng sẽ biết đến sự tồn tại của nó thôi!

Sau khi Bắc Minh nghe chuyện Thôn Phách đưa Hắc Lịch cho hắn thì chỉ trầm mặc một lát rồi nói: "Ngươi sẽ không cảm thấy đạo lữ của mình rất vô dụng chứ? Đến năng lực bảo vệ ngươi cũng không có!"

Âm Tế Thiên nghe Bắc Minh nói thế thì tức giận vươn hai tay bắt lấy má y: "Ngươi có biết lời ngươi nói vừa rồi cũng mang hàm ý chê ta vô dụng, có phải ngươi cảm thấy ta liên lụy ngươi hay không?"

"Xin lỗi!" Bắc Minh trấn an mà hôn lên giữa hai mày đang nhăn nhíu của hắn, rồi nói: "Sau này Bắc gia sẽ không yên ổn nữa. Thôn Phách đưa yêu thú cho ngươi thì trước cứ giữ lại để bảo vệ mình. Nếu thân thể ta khỏe hơn, ta sẽ luyện cho ngươi một cái pháp bảo khác thật tốt. Đến khi đó, ngươi nhớ trả Khống thú linh kia lại cho Thôn Phách!"

"Trả lại pháp bảo cho y thì không có vấn đề gì, chỉ có điều trả lại yêu thú thì quá tiện nghi cho y!"

Âm Tế Thiên cũng không gạt Bắc Minh, nói thẳng: "Y đưa ta là yêu thú cấp tám! Thế nhưng từ tượng đá trở về thì nó đã trở thành yêu thú cấp mười rồi!"

Con ngươi đen của Bắc Minh xẹt qua tia kinh ngạc: "Cấp mười?" Rồi bỗng dưng y có vẻ lo lắng: "Nói thế thì chẳng phải Khống thú linh kia không khống chế nó được nữa hay sao? Nếu chẳng thể khống chế nó thì ngươi giữ bên cạnh ngược lại sẽ nguy hiểm!"

Âm Tế Thiên rũ mi mắt xuống, che đi ánh sáng đang lóe lên, nói: "Không nguy hiểm! Nó cho rằng nó thăng từ cấp tám lên cấp mười là do công lao của ta, cho nên nó liền thề với Thiên Đạo, muốn ở cạnh ta bảo vệ ta cả đời!"

Hắn sợ Bắc Minh không tin nên nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Ngươi có túi thú cho yêu thú cấp mười không? Bằng không Hắc Lịch không có chỗ ở nữa rồi!"

"Hắc Lịchh? Là yêu thú cấp mười kia?"

Âm Tế Thiên gật đầu.

"Không có túi thú cho yêu thú cấp mười!" Bắc Minh nghĩ nghĩ, lại nói: "Trăm ngàn năm qua chưa bao giờ có tu sĩ nào khế ước được với yêu thú cấp mười. Mặc dù có khế ước được thì cũng không có khả năng bắt bọn chúng ở mãi trong túi thú. Dù sao yêu thú cấp mười đã có thể hóa thành hình người, để nó ở trong thú túi chẳng khác nào vũ nhục bọn chúng!"

Âm Tế Thiên nhăn mày lại: "Vậy làm sao bây giờ? Cũng không thể bắt Hắc Lịch cứ ở mãi trong Khống thú linh!"

"Mang về Bắc phủ cho nó là đồ đệ dưới danh nghĩa của ta. Nhưng phải bắt nó thu lại hơi thở yêu thú trên người, không được để người khác chú ý. Bằng không gia chủ cảnh giới Đại Thừa của Lăng gia mà biết được thì nhất định sẽ bất chấp tất cả bắt lấy nó.

Âm Tế Thiên vui vẻ cười, hôn nhanh một cái lên khóe miệng Bắc Minh: "Vậy khi nào cho nó ra?" Đôi mắt đen của Bắc Minh hàm tiếu: "Chờ trở lại Bắc gia ta sẽ an bài sau!"

Bỗng dưng, Âm Tế Thiên nghĩ đến chuyện Hắc Lịch đã nói với hắn lúc còn trong tượng đá, liền kể cho Bắc Minh: "Đúng rồi! Hắc Lịch muốn về Vạn Yêu Sâm Lâm để thăm cha mẹ nó. Nó bảo đợi nó xong xuôi mọi chuyện sẽ tới Bắc hoàng thành tìm chúng ta!"

"Được! Nếu nó đã thề với Thiên Đạo phải bảo vệ ngươi thì sẽ không nuốt lời. Nó về thăm cha mẹ xong thì nhất định sẽ quay về tìm ngươi thôi!"

Âm Tế Thiên cười nói: "Chờ đến tối, nhân lúc không ai chú ý thì ta sẽ thả nó ra."

Bắc Minh đáp nhẹ một tiếng, rồi thuận tay vỗ về mái tóc dài sau lưng Âm Tế Thiên, không khỏi nhớ tới sự quỷ dị trước kia, lại tò mò hỏi: "Có phải ngươi đã sớm biết tóc ngươi không là màu đen?" Âm Tế Thiên sửng sốt sau đó mới nói: "Không!"

"Vậy cây trâm ngươi cài trên đầu là như thế nào? Không phải do ngươi chuẩn bị trước hay sao?"

Âm Tế Thiên lập tức đem chuyện ảo giác của mình nói ra: "Lúc ấy ta cảm thấy ảo ảnh đó rất chân thật cho nên mới tìm trên người xem như thế nào. Không nghĩ tới thật sự tìm thấy cây trâm kia!"

Bắc Minh hơi híp mắt: "Lúc Thí Thần cho ngươi cái trâm cài tóc thì có nói gì với ngươi không?"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ: "Hắn nói nếu ta không muốn mái tóc ta đả thương người thì nó sẽ không đả thương người. Mặt khác..." Hắn lắc lắc đầu: "Ta không nhớ nữa!" Chủ yếu là lúc ấy hắn không có chú ý tới Thí Thần nói cái gì! Bắc Minh cũng không nghĩ ra chuyện gì nên đành gạt sang một bên. Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên lay động dữ dội, cứ như là địa chấn. Mọi người cả kinh, vội vàng rút binh khí ra đề phòng xung quanh. Âm Tế Thiên và Bắc Minh liếc nhau cũng tức tốc đứng lên!

Bắc Đẩu và năm tên hộ vệ nhanh chóng chạy đến bên người bọn họ, vây lấy hai người, cảnh giác nhìn bốn phía. Các trưởng lão cũng vội vàng dùng thần thức điều tra, sau đó thở phào một hơn, giải thích với các đệ tử: "Mọi người đừng lo lắng, chỉ là Hư Không trưởng lão của Vạn Phật Tự đang giao thủ với Ma tu lão tổ mà thôi. Linh áp của hai người chạm nhau nên mới gây ra địa chấn!"

Âm Tế Thiên nghe thấy thế thì thái dương chảy xuống vài cái lằn đen ==|||. "Chủ tử, người nên nghỉ ngơi một chút!" Giọng nói lo lắng của Bắc Đẩu vang lên, Âm Tế Thiên hốt hoảng quay đầu nhìn về phía Bắc Minh thì thấy trên trán y bắt đầu có lấm tấm mồ hôi. Từ đó suy ra, vừa rồi y cố chịu đựng sự khó chịu trong thân thể để nói chuyện với hắn. Âm Tế Thiên vội vàng đỡ Bắc Minh nằm xuống thảm. Bắc Minh vừa ngả lưng liền kéo Âm Tế Thiên vào trong ngực mình: "Nằm với ta!"

"Được!"

Tuy Âm Tế Thiên nhắm mắt nhưng không có ngủ, lúc này trong đầu hắn đang hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong vài ngày nay. Nhất là vụ việc ở chỗ đám tà tu, hắn cho rằng nếu tiến vào *** thần của Yêu quái lão tổ được, thì không chỉ có thể đánh tan Thức Hải của tu sĩ, còn có thể khống chế người khác. Nếu thật như lời người trong mơ nói thì hắn chỉ cần tiếp tục tu luyện, không chỉ có thể khống chế được tu sĩ mà ngay cả yêu, quỷ, tiên, ma, thần thậm chí các loại thần khí pháp bảo đều có thể trở thành trợ lực của hắn. Âm Tế Thiên nghĩ đến đây lại vui buồn lẫn lộn.

Vui là vì trong cuộc sống sau này, nói không chừng có thể khống chế được người khác. Buồn ở chỗ là hắn không có nghe rõ ràng người trong mơ đã nói cái gì. Âm Tế Thiên thật sự không nhớ nổi hết giấc mộng đó, đành phải vứt nó qua một bên, từ trong không gian lấy ra chiếc Phản Quang Kính mà Hiên Viên Duật cho hắn! Hắn hà hơi một cái rồi dùng tay áo xoa xoa mặt kính, sau đó nhìn chăm chú vào đó đến nhíu mày, xem ra để tóc dài nhìn có vẻ hơi giống con gái, hơn nữa khuôn mặt này chưa có nảy nở, nên nhìn rất mềm mại. Âm Tế Thiên đột nhiên nghĩ đến lời kịch của bà Hoàng Hậu trong chuyện công chúa Bạch Tuyết, nhất thời vui vẻ thuận miệng nói: "Phản Quang Kính ơi Phản Quang Kính, ai là nam nhân đẹp nhất Tu Chân giới?"

Vừa mới niệm xong thì người đang ôm hắn đột nhiên phì cười ra tiếng. Âm Tế Thiên tức giận trừng Bắc Minh đang giả bộ ngủ, sau đó cúi xuống cắn lên bờ môi mỏng lạnh lẽo của y: "Ngươi giả vờ ngủ!"

Bắc Minh nhắm mắt lại nói: "Ta không có giả bộ ngủ, chỉ nhắm mắt dưỡng thần!" Rồi y lại ho nhẹ một tiếng hỏi: "Vậy Phản Quang Kính có hiện ra nam nhân xinh đẹp nhất Tu Chân giới không?"

Âm Tế Thiên...!

Nếu sớm biết Bắc Minh không ngủ thì hắn chẳng thèm nói câu kia làm gì, giờ bị cười nhạo vào mặt! Bắc Minh chậm rãi mở hai mắt nhìn khuôn mặt tức giận của Âm Tế Thiên nghiêm túc nói: "Mặc kệ Phản Quang Kính hiện ra mặt của ai thì trong mắt ta ngươi vẫn là xinh đẹp nhất!"

"Hừ! Bớt nói ngon nói ngọt đi!"

Âm Tế Thiên mới không thèm tin lời y, đem Phản Quang Kính cất vào trong Nhẫn không gian rồi xoay người đưa lưng về phía Bắc Minh. Tuy nhiên ngay khi vừa khuất mặt thì rốt cuộc không khống chế được ý cười, khóe miệng bất giác cong lên nụ cười vô cùng xinh đẹp. Phía sau, Bắc Minh vươn tay ôm siết hắn vào lòng, con ngươi đen chậm rãi tối lại, trở nên thâm trầm khiến người ta không biết y đang nghĩ gì.

()

(Giải thích một chút, Bắc Minh sợ Âm Tế Thiên nhìn ra trong gương người đánh vỡ linh căn của hắn là y, nên mới lo sợ và có biểu hiện này).

Đến đêm khuya, Âm Tế Thiên thả Hắc Lịch từ trong Khống thú linh ra, rồi dặn dò nó về gặp cha mẹ ít ngày thì đến Bắc hoàng thành tìm mình. Hắc Lịch rời đi, Bắc gia cũng không ở lại Vạn Yêu Sâm Lâm quá lâu, sáng sớm hôm sau, tộc trưởng Bắc gia và các trưởng lão liền ra lệnh cho các đệ tử rời khỏi Vạn Yêu Sâm Lâm, đi xuyên suốt cả ngày lẫn đêm, đến ngày thứ bảy, đội ngũ Bắc gia cũng về đến chủ trạch ở Bắc hoàng thành.

Âm Tế Thiên mới từ pháp khí bước xuống đã bị Bắc Vạn Trọng gọi lại: "Thiếu phu nhân, xin dừng bước!"

Bắc Sinh và Bắc Duy thấy Bắc Vạn Trọng đi về phía Âm Tế Thiên liền mau mắn đứng ra phía sau Âm Tế Thiên, cổ vũ khí thế cho thiếu phu nhân nhà mình! Bắc Vạn Trọng nhìn lướt qua Bắc Sinh và Bắc Duy như sợ hắn khi dễ Âm Tế Thiên, sau đó, cười nói với Âm Tế Thiên rằng: "Thiếu phu nhân, lúc ta rời đi chủ trạch thì kho thức ăn của Thú Viên đã không còn dư nhiều lắm. Huống chi chúng ta đã rời chủ trạch được một tháng rồi, cho nên thức ăn căn bản không đủ để phân phát cho các đệ tử Bắc gia. Hiện giờ mới từ Thú Triều trở về, trong phủ lại thêm mấy ngàn con yêu thú, càng khiến Thú Viên cung không đủ cầu, vì thế phiền toái thiếu phu nhân ra ngoài một chuyến, mua thêm thức ăn cho yêu thú!"

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh đứng bên cạnh, thấy Bắc Minh khẽ gật đầu nên hắn cũng nhẹ nhàng đáp ứng: "Biết!" Bắc Vạn Trọng cười với Bắc Minh nói cáo lui, sau đó đi về hướng Thú Viên. Bắc Minh nghĩ đến thế cục hiện tại đang hết sức căng thẳng của Bắc hoàng thành, không khỏi nhăn mày lại: "Ta đi cùng với ngươi!"

Âm Tế Thiên nhìn sắc mặt tái nhợt của y bèn lắc đầu, nói: "Không cần! Ngươi đi đường xuyên suốt sáu ngày đêm đã rất mệt mỏi rồi, nên về phòng nghỉ đi!"

"Nhưng mà..."

Âm Tế Thiên lập tức ngắt lời y: "Ngươi đừng lo lắng! Giờ Bắc Sinh và Bắc Duy có yêu thú cấp sáu, nếu bọn họ muốn đả thương ta, ít nhất cũng phải trên cảnh giới Nguyên Anh." Bắc Sinh và Bắc Duy vội nói: "Thiếu gia ngài yên tâm! Chúng ta sẽ bảo vệ tốt thiếu phu nhân!" Âm Tế Thiên không để cho Bắc Minh nói thêm lời nào nữa, vội vàng lôi kéo Bắc Sinh và Bắc Duy đến Phòng thu chi nhận linh thạch rồi rời khỏi Bắc phủ.

Bắc Sinh vừa ngồi lên pháp khí phi hành liền tức giận lèm bèm: "Ta thấy Vạn tổng quản rõ ràng cố ý gây khó dễ cho thiếu phu nhân! Năm ngoái lúc kết thúc Thú Triều trở lại chủ trạch, tổng quản hay quản sự nào mà chẳng nghỉ ngơi hai ba ngày mới bắt đầu làm việc!"

Bắc Duy nhăn mày, cũng cảm thấy vậy: "Bắc Sinh nói đúng, huống chi trước khi đến Thú Triều, ta đã mua thức ăn đủ dùng tới bốn tháng. Cho dù trong phủ có thêm vài nghìn con yêu thú, cũng có thể ăn thêm một tháng trời. Cần gì phải nóng lòng bắt thiếu phu nhân đi mua thức ăn chứ?" Âm Tế Thiên nghe vậy liền híp mắt lại. Nếu Bắc Vạn Trọng thật sự muốn làm khó dễ mình thì cũng không nhất thiết bắt mình đi mua đồ ăn, huống hồ đây cũng không phải việc nặng nhọc gì cho cam.

Hắn chỉ cần đến Đậu Hoa thôn, mua thức ăn về, hồi phủ báo cáo lại kết quả là có thể nghỉ ngơi rồi. Chẳng có gì đáng nói. Chẳng nhẽ Bắc Vạn Trọng có âm mưu gì đó cho nên mới dụ mình rời khỏi Bắc gia. Âm

Tế Thiên nhăn mày nói: "Lát nữa chúng ta phải cẩn thận kiểm tra thức ăn của yêu thú xem có vấn đề gì không. Để khỏi rắc rối!"

"Dạ!"

Bắc Sinh và Bắc Duy cũng tăng nhanh tốc độ, bay nhanh đến Đậu Hoa thôn. Thôn trưởng đang trong sân dùng điểm tâm, vừa nhìn thấy bọn Âm Tế Thiên thì sửng sốt, sau đó vội mỉm cười nói: "Hơn một tháng trước, Bắc Duy đạo hữu đã mua bốn tháng thức ăn rồi, hiện giờ mới có vài ngày mọi người lại tới đây, có thể nói sau Thú Triều Bắc gia bắt được rất nhiều yêu thú. Thật là đáng chúc mừng!"

Âm Tế Thiên cười nói: "Bắc gia bắt có được nhiều yêu thú hay không ta không biết, nhưng phiền toái Thôn trưởng lấy thức ăn nhiều gấp hai lần bình thường!"

Thôn trưởng sai người bên cạnh đi chuẩn bị, Bắc Sinh và Bắc Duy cũng đi theo người đó để kiểm tra thức ăn. Đợi cho bọn họ đi rồi, Thôn trưởng mới ngồi xuống rót cho Âm Tế Thiên chén trà, cười hỏi: "Trong Vạn Yêu Sâm Lâm có tìm được bảo bối gì không?" Âm Tế Thiên uống một ngụm nước trà: "Bảo bối thì không tìm thấy nhưng ta lại gặp được hắn!"

Thôn trưởng ngẩn ra: "Vậy hắn…"

"Hắn không làm gì ta, ta cũng không rõ lắm mục đích thực sự của hắn là gì!"

Âm Tế Thiên nghĩ đến mấy ngày độ kiếp kia, Lôi Đình Hổ rất chiếu cố hắn, căn bản không có ý định giết người. "Không làm gì ngươi!" Thôn trưởng than nhẹ một tiếng, rồi như nhớ ra cái gì, vội hỏi: "Đừng nói là trên người các ngươi có thứ mà hắn muốn nên hắn mới không thương tổn các ngươi đấy chứ?"

Âm Tế Thiên không cho là như vậy: "Thân phận của hắn là gì và thân phận của chúng ta là gì, làm gì có thứ hắn muốn nằm ở chỗ chúng ta? Chẳng nhẽ hắn coi trọng con người của ta?"

Thôn trưởng ha ha cười to: "Nói không chừng hắn thật sự coi trọng ngươi! Ngươi để tóc dài, bộ dáng rất tuấn tú, đương nhiên sẽ có người động xuân tâm với ngươi!"

"Thôn trưởng!" Âm Tế Thiên bất đắc dĩ gọi gã một tiếng.

"Nói đùa! Ta nói đùa thôi! Ngươi đừng để ý!" Thôn trưởng lại rót thêm trà vào tách của Âm Tế Thiên sau đó thở dài: "Mà đúng rồi, đã rất nhiều năm ta không tham gia Thú Triều nữa, ngươi kể chút chuyện thú vị cho ta nghe đi!"

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Chuyện yêu thú cấp mười sinh con có thú vị hay không?" Thôn trưởng vừa nghe thế liền hứng thú tràn đầy: "Chuyện yêu thú cấp mười sinh con là chuyện lớn. Mau nói ta nghe xem ai cướp được trứng thú ấy?"

Âm Tế Thiên bĩu môi: "Đáng tiếc, tin này là giả!" Thôn trưởng sửng sốt: "A? Vậy chuyện gì xảy ra?"

"Chính là…"

Âm Tế Thiên còn chưa nói hết thì thấy mặt Thôn trưởng biến sắc, vẻ tươi cười rút lui thay vào thần tình vô cùng nghiêm túc. Đột nhiên hắn bị Thôn trưởng kéo đứng lên, nhảy ra phía sau mười thước. Ngay sau đó 'ầm' một tiếng, chỗ bọn họ vừa ngồi đã bị nổ thành một cái hố to. Âm Tế Thiên nhìn cái hố kia nheo mắt lại. Xem ra mấy ngày này hắn ở Bắc phủ quá yên bình cho nên tính cảnh giác cũng kém đi.

Thôn trưởng tung ra phù chú bắn về phía bên kia, 'đùng' một cái trên không trung nổ ra một đóa màu đỏ rất lớn. Âm Tế Thiên liền thấy cả Đậu Hoa thôn ầm ĩ lên. Hắn nhanh chóng dùng thị giác nhìn khắp toàn bộ Đậu Hoa thôn thì thấy người dân xung quanh đang vội vàng dùng pháp khí xông vào bên trong rừng. Ngay sau đó căn phòng phía sau lưng Thôn trưởng nhảy ra mấy trăm tên hắc y đeo mặt nạ, trong đó có hơn phân nửa là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, còn lại một số là Kim Đan kỳ, bọn họ đều đồng loạt tuốt kiếm đuổi theo thôn dân.

Trừ cái này ra Âm Tế Thiên còn nhìn thấy trong căn phòng kia, có một người khí tức còn mạnh hơn cả thôn trưởng. Hắn sử dụng thấu thị liền thấy một tên tu sĩ Luyện Hư kỳ đang ngồi trên ghế trong phòng thôn trưởng, bình tĩnh uống trà ăn điểm tâm, bộ dáng thập phần kiêu ngạo. Âm Tế Thiên lại liếc mắt nhìn thôn trưởng phát hiện gã là Hóa Thần kỳ đỉnh phong, đối phó với một tên Luyện Hư kỳ sẽ tương đối khó khăn.

Trừ phi trên người có pháp bảo lợi hại hay đồ vật gì đó phụ trợ, nếu không căn bản không phải là đối thủ của tên kia.

Thôn trưởng gấp gáp lôi pháp khí ra, đẩy Âm Tế Thiên ngồi lên, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất điều khiển pháp khí rời đi. "Tịch Thiên! Xin lỗi lần này liên lụy ngươi! Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ cố hết sức đưa ngươi về Bắc gia!"

Thôn trưởng vừa nói xong thì một đạo uy áp mạnh mẽ từ phía sau ép tới. Cùng lúc đó, thôn trưởng cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng triệu hồi hai con yêu thú cấp bảy. Hai con yêu thú rống lên một tiếng, sóng âm mạnh mẽ đánh bật cỗ uy áp kia văng trở về. Âm Tế Thiên quay đầu nhìn thì thấy tên tu sĩ Luyện Hư kỳ ban nãy, đang cùng với hai con yêu thú của thôn trưởng đánh nhau loạn xạ. Nhưng bỗng dưng, thân hình tên tu sĩ đó lóe lên một cái kế tiếp liền chắn trước mặt bọn họ.

137. Chương 135-1: Giao Thủ (1)

Âm Tế Thiên từ sau lưng thôn trưởng ló đầu ra xem thì thấy, dưới lớp mặt nạ, tu sĩ Luyện Hư kỳ kia đang bắn tới hắn một ánh mắt cực kỳ nham hiểm. Bất quá rất nhanh gã liền dời đi đường nhìn, dù chỉ trong nháy mắt tuy nhiên Âm Tế Thiên hiểu được, tu sĩ Luyện Hư kỳ kia đến đây là vì hắn.

Thôn trưởng phất tay áo về phía tu sĩ Luyện Hư kỳ kia, một đám băng châm rậm rạp theo đó bay ra, dưới ánh nắng mặt trời nhưng chúng nó lại lóe lên những tia sáng vô cùng lạnh lẽo. Tu sĩ kia nhíu mày lại, lưu loát khua kiếm chém rớt những băng châm. Thôn trưởng nhân cơ hội đó xoay người vươn tay đẩy Âm Tế Thiên. Nhất thời cả người Âm Tế Thiên bay vút lên, nháy mắt đã cách đó hơn trăm trượng. Cùng lúc ấy, hắn còn nghe thấy mật ngữ của thôn trưởng: Những kẻ này chắc chắn là tới giết người trong Đậu Hoa thôn. Ngươi mau chóng chạy trở về Bắc gia, đừng nên dừng lại trong rừng.

Khi Âm Tế Thiên đáp xuống bìa cánh rừng thì nhìn thấy thôn trưởng đang bị uy áp của tu sĩ Luyện Hư kỳ ép tới quỳ rạp xuống. Và ngay sau đó, cả người lẫn pháp khí cũng từ trên trời rớt xuống. Âm Tế Thiên chân mới chạm đất còn chưa kịp bước được một bước liền bị năm tên tu sĩ Luyện Hư kỳ đeo mặt nạ chặn lại. Tên đầu lĩnh lạnh lùng mỉm cười: "May là trưởng lão có dặn dò chúng ta nhìn chừng tên hòa thượng thối này!"

Âm Tế Thiên nhăn mày, từ trong lời nói có thể nghe ra được những người này biết hắn, nếu không sao lại chỉ một người đầu đầy tóc mà gọi là hòa thượng? Tuy nhiên, bọn họ là ai? Vì sao muốn giết mình? Hơn nữa còn phái đến năm tên tu sĩ Luyện Hư kỳ đuổi giết! Cái này có phải là đại tài tiểu dụng

() hay không?!

(Là cái lớn mà dùng cho việc nhỏ)

Nếu bọn họ thật sự biết hắn, thì hẳn phải hiểu rõ hắn là một tên phế vật không có linh căn, chỉ cần một tên Luyện Hư kỳ là đã có thể giết mình rồi, thế nhưng... ánh mắt Âm Tế Thiên dao động. Đừng nói là bọn họ biết mình có một con yêu thú cấp tám nên mới phái tận năm tên đến đây? Nghĩ vậy, Âm Tế Thiên lập tức sử dụng thấu thị, xuyên qua những chiếc mặt nạ, nhìn thấy năm gương mặt xa lạ phía sau. Không biết! Hắn chắc chắn chưa từng gặp mấy người này, ngay cả Tịch Thiên cũng chưa từng!

Mấy tên tu sĩ không nhiều lời vô nghĩa, thẳng tay vung một kiếm chém về phía Âm Tế Thiên, lập tức kiếm khí tựa như một lưỡi dao sắc bén bay thẳng đến chỗ Âm Tế Thiên. Tốc độ của kiếm khí tựa cơn gió, cực nhanh, nếu không phải là tu sĩ trên Hóa Thần kỳ, căn bản khó có thể né được một kiếm này, cho nên tên xú hòa thượng kia chết chắc rồi!

Ngay khi bọn họ nở nụ cười châm chọc vì nghĩ rằng có thể dễ dàng giải quyết được tên hòa thượng thối kia thì đột nhiên nơi Âm Tế Thiên vừa đứng lại bỗng dưng trống rỗng, kiếm khí bay xuyên đến chỗ gốc đại thụ đối diện. Rầm một cái, gốc đại thụ dài hai thước ngã xuống đất. Năm tên tu sĩ sững sờ tại chỗ.

"Người đâu rồi?"

"Chẳng nhẽ hòa thượng thối vừa rồi chỉ là Thế thân phù huyễn hóa thành?"

"Không thể nào! Nếu như là Thế thân phù thì lúc kiếm khí đánh tới nó sẽ bị chia thành hai nửa chứ!"

Đúng lúc này đột nhiên vang lên xoẹt một cái, là tiếng kiếm được rút khỏi vỏ. Năm tên tu sĩ cả kinh, hốt hoảng nhìn sang chỗ phát ra tiếng động. Chỉ thấy bên hông của tên tu sĩ đứng ở rìa trái đang lủng lẳng vỏ kiếm, phần ruột đã không cánh mà bay. Năm tên tu sĩ khẩn trương nhìn xung quanh, trong lòng thầm nghĩ chẳng nhẽ trên người đối phương có pháp bảo ẩn thân?

Bọn họ mau lẹ dựa lưng vào nhau, rồi đồng loạt tung ra vô số pháp thuật. Nếu không phải dùng lửa thiêu trụi mọi thứ, thì dùng đất đá hóa thành những mũi tên sắt bén bắn đi khắp nơi, hoặc là biến bùn nhão trên đất thành những chiếc đinh dài nhọn, thậm chí còn phóng uy áp mạnh mẽ bao phủ lấy bốn phía, mục đích của những việc này hòng để tìm được nơi ẩn núp của đối phương mà thôi.

Đáng tiếc, trừ các gốc đại thụ xung quanh bị tổn hại, thì chẳng thấy người mà bọn họ dùng linh lực đả thương đâu. Năm tên kinh ngạc tu sĩ nhìn nhau!

"Có phải hắn đã chạy rồi không?"

"Hừ! Nếu hắn bỏ chạy thì chúng ta ăn nói thế nào với trưởng lão đây. Lại thêm, nếu việc này bị truyền ra ngoài, chúng ta còn mặt mũi nào nữa chứ. Năm tên tu sĩ Luyện Hư kỳ thế mà không giết chết được một phế vật!"

Tên đầu lĩnh lập tức hạ lệnh: "Chúng ta chia nhau ra đi tìm! Tìm thấy thì lập tức giết chết, nếu không giết được thì báo tin cho mọi người cùng tới hợp sức!"

"Vâng!" Bốn tên tu sĩ còn lại mau chóng khống chế pháp khí, chia làm bốn ngã đuổi theo. Còn tên đầu lĩnh đứng tại chỗ, dùng thần thức dò tìm, xác định Âm Tế Thiên không trốn ở phụ cận, mới lấy pháp khí ra. Tuy nhiên gã vừa mới đứng lên pháp khí, lại bỗn nghe xoẹt một tiếng, ngay sau đó ngực bỗng đau đớn lan tràn. Gã cứng ngắc cúi đầu, liền thấy một mũi kiếm đâm xuyên qua trái tim mình, làm gã không khỏi trừng lớn mắt. Sau đó gã ngẩng đầu lên, thì tên hòa thượng thối mà bọn gã đang tìm đang ung dung đứng trước mặt.

"Ngươi..."

Tên đầu lĩnh khó tin nhìn Âm Tế Thiên đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt mình, kế tiếp thấp giọng cười điên cuồng: "Ngươi cho rằng chỉ cần một kiếm đâm xuyên tim sẽ giết được ta à?"

Âm Tế Thiên nhíu mày. Đương nhiên hắn không ngu ngốc đến nỗi nghĩ như vậy, chỉ một kiếm đâm xuyên tim lại có thể đoạt mạng một tu sĩ Luyện Hư kỳ thì người ta tấn chức cảnh giới để làm gì? Hiện tại hắn quay trở về đây chính là muốn lợi dụng tên tu sĩ này để thử nghiệm năng lực của mình.

Tên đầu lĩnh phóng ra một lượng lớn uy áp đánh về phía Âm Tế Thiên, đồng thời bẻ gãy cán kiếm trước ngực, rút mũi kiếm ở sau lưng ra. Lập tức, Âm Tế Thiên cảm giác được có cái gì, giống như Thái Sơn đang đè nặng làm hắn thấy cả người không thoải mái. Trừ này đó thì chẳng khó chịu hay đau đớn, lại càng không vì uy áp của đối phương mà sợ hãi. Chắc có lẽ do hắn đã Độ Kiếp rồi, cho nên không giống với hồi Thanh Phong dùng uy áp, ép hắn tới nỗi choáng váng, hai chân nhũn ra, hoặc là không thở nổi, toàn thân đau nhức.

Khóe miệng Âm Tế Thiên cong lên nụ cười tà ác, như thế xem ra uy áp của một tu sĩ Luyện Hư kỳ đối với hắn chẳng hề đáng sợ. Tên đầu lĩnh thấy Âm Tế Thiên không phản ứng chút nào, vẫn đứng vững tại chỗ, không khỏi âm thầm cả kinh. Thêm vào đó khi nhìn thấy hắn mỉm cười tựa ác ma, gã lại càng hết hồn hơn, lập tức trong lòng cảm thấy không ổn. Gã không dám nghĩ ngợi nữa, nhanh tay vung kiếm chém tới Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên dựa vào tốc độ còn nhanh hơn tên đầu lĩnh kia, thuần thục tránh thoát công kích của gã.

"Ngươi không phải là Tịch Thiên!"

Tên đầu lĩnh khẳng định nói. Cứ cho là Tịch Thiên không bị người hủy linh căn thì cũng không có khả năng tránh được công kích của gã, càng không thể chống được lượng uy áp ban nãy! Âm Tế Thiên không trả lời gã mà vụt một cái xuất hiện ngay bên cạnh, dùng ngón trỏ chỉ vào đan điền của gã: "Ngươi nói xem, nếu ta dùng linh lực đánh nát đan điền của ngươi thì ngươi có trở thành phế vật giống như ta không?"

Nói xong hắn mỉm cười sáng lạn, hơn nữa còn vô cùng xinh đẹp!

"Thật cuồng vọng!" Tên đầu lĩnh tức giận quát, tức tốc đánh ra một ngọn lửa đỏ rực, nhưng Âm Tế Thiên lại vụt một cái bay ra cách đó hơn mười trượng, ngọn lửa không hề đốt được hắn. Kế tiếp, tên đầu lĩnh thả ra một con chim lửa cực lớn, đâm về phía Âm Tế Thiên. Ngay lúc chim lửa sắp tới gần, thân hình Âm Tế Thiên bỗng biến mất, chim lửa theo đà dụng rầm vào thân cây đằng sau, khiến nó như được rưới đầu, bùng một cái hừng hực bốc cháy.

Tên tu sĩ cảnh giác nhìn bốn phía, gã cảm thấy mình như đang đánh với gối bông, đánh làm sao cũng không thể tổn thương đối phương, còn đối phương cứ y hệt một con khỉ nhảy nhót khắp nơi khiến gã không biết phải ứng phó như thế nào. Gã biết một mình mình không thể đối phó được Âm Tế Thiên, liền thả ra thần thức, hòng báo cho các đồng bọn. Nhưng không ngờ vừa mới thả thần thức ra, đã bị một lực lượng kỳ quái ngăn lại. Tên đầu lĩnh kinh hãi, thấy Âm Tế Thiên lần thứ hai xuất quỷ nhập thần xuất hiện trước mặt gã, chỉ vào cái trán gã cười tà: "Ngươi đã không thích ta đánh nát đan điền của ngươi, vậy ta đành tiến vào Thức Hải của ngươi vậy."

Tên tu sĩ nghe thấy hắn muốn tiến vào Thức Hải của mình, trong lòng không khỏi run rẩy. Gã âm thầm dùng toàn lực, thi triển các loại phép thuật đánh về phía Âm Tế Thiên, ngay cả phù chú cao cấp cũng dùng hết. Thừa dịp Âm Tế Thiên lo đối phó, gã vội vàng điều khiển pháp khí bay ra khỏi khu rừng. Âm Tế Thiên thảnh thơi né tránh công kích của tên đầu lĩnh, sau đó hắn dùng thị giác nhìn bóng lưng gã đang nhân cơ hội chạy trốn, vụt một cái Âm Tế Thiên liền hư không biến mất. Nháy mắt, hắn lại xuất hiện trước mặt tên đầu lĩnh, đưa chân đá gã một cái. Lúc này, tên đầu lĩnh kêu thảm thiết đầy đau đớn, cả người bay xa hơn trăm trượng đập 'bịch' một cái vào một gốc cây cổ thụ.

Thân cây liền bị lõm một lỗ lớn, cả người tên đầu lĩnh dính trên đó, kế tiếp liền phốc một tiếng, miệng gã ói ra một búng máu tươi. Gã suy yếu nâng mí mắt lên hung tợn trừng Âm Tế Thiên, gã đã dùng hết sức lực ngăn cú đá của đối phương lại nhưng không thể, bởi vì lực lượng kia thực sự quá mạnh, khiến gã vô cùng kinh khiếp hơn nữa nó rất không bình thường, không bình thường tới nỗi gã phải sợ hãi.

138. Chương 135-2

Âm Tế Thiên đứng dưới cây đại thụ, nhìn người dính chặt trên thân cây vừa cười vừa nói: "Không phải ngươi muốn giết ta à? Cớ gì lại vội vã bỏ trốn như vậy? Làm thế khi trở về biết giao phó làm sao với trưởng lão cuả ngươi đây?"

Tên đầu lĩnh khinh bỉ hướng hắn 'phi' một tiếng, một búng máu liền văng về phía Âm Tế Thiên, Âm Tế Thiên lách người né tránh, rồi không dài dòng với gã nữa, trực tiếp làm như lúc ở chỗ bọn tà tu, sử dụng linh lực tiến vào Thức Hải của tên đầu lĩnh. Dường như tên đầu lĩnh cảm ứng được, hai mắt chỉ biết trợn to hai mắt sợ hãi nhìn Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên chậc chậc hai tiếng: "Thức Hải của ngươi so với bọn tà tu sáng sủa hơn nhiều, của bọn họ cứ âm u như mực ý, ngươi quả không hổ là nhân sĩ chính phái!"

Tên đầu lĩnh kinh hãi nói không nên lời: "Ngươi…"

Khóe môi Âm Tế Thiên cong lên ý cười tà ác: "Ngươi muốn tự mình nói ai phái ngươi tới giết ta, hay là đợi ta bức cung?" Không để tên tu sĩ trả lời, hắn đã nói tiếp: "Ngươi không tự mình nói cũng được thôi vì ta tương đối yêu thích nghiêm hình bức cung".

Hắn vừa nói xong thì tên đầu lĩnh cảm thấy não mình đau đớn, giống như bị người ta đánh cho mấy quyền. Âm Tế Thiên dừng công kích lại, thử xâm chiếm Thức Hải gã. Nhìn vẻ mặt tên đầu lĩnh từ hoảng sợ trở nên mê mang, khóe miệng hắn chậm rãi nhếch lên nụ cười, liền sau đó âm thầm tăng lớn lực độ. Dù sao đây cũng là lần đầu hắn khống chế người khác, không thể nào thuần thục được, làm tên đầu lĩnh lúc thì mê mang lúc thì thanh tỉnh. Trải qua mấy lần như vậy, tên đầu lĩnh cũng phát hiện ra Âm Tế Thiên đang muốn thử khống chế mình, sắc mặt lập tức biến đổi, cố tập trung *** thần xua đuổi lực lượng quái dị trong Thức Hải mình, không cho Âm Tế Thiên làm càn.

Tức khắc, lực lượng *** thần của Âm Tế Thiên bị đánh bật lại, cả người bị hất về sau vài bước. Cùng lúc đó, tên đầu lĩnh bắn ra một đạo Băng Kiển phù, lập tức Âm Tế Thiên bị phong ấn trong một khối băng không thể động đậy. Trên mặt tên đầu lĩnh rốt cục cũng lộ ra ý cười, sau đó lôi hai cánh tay từ trong thân cây ra, vun vẩy hoạt động gân cốt.

Đến khi toàn thân dễ chịu hơn mới rút hai cái chân ra rồi nhảy xuống dưới, lại hoạt động thêm một chút mới đi đến trước mặt Âm Tế Thiên, phun một đống máu loãng lên khối băng: "Tiểu tử chưa mọc đủ lông, ngươi mà cũng muốn không chế ta?"

Tên đầu lĩnh lấy ống tay áo lau đi vết máu trên khóe miệng, tiếp đó nâng hai ngón tay lên bắn ra hai luồng kiếm khí về phía trái tim Âm Tế Thiên, gã âm hiểm cười: "Hòa thượng thối, ngươi cũng nên thử cảm giác bị đâm vào tim một chút. Bất quá, ta thật không biết ngươi có giống như ta có bản lĩnh sống sót hay không".

Nói xong, ánh mắt gã lạnh xuống, đưa tay tống kiếm khí xuyên qua khối băng thật dày. Ngay lúc kiếm khí sắp đâm tới trái tim Âm Tế Thiên thì đột nhiên tên đầu lĩnh cảm thấy sau lưng có một cỗ uy áp cường đại đánh tới. Cả người gã run lên, uy áp nhất thời khiến gã đầu váng mắt hoa!

"Chậc chậc!" Từ phía sau bỗng vang lên một giọng nói trêu tức: "Xem ta nhìn thấy cái gì kìa? Một tên tu sĩ Luyện Hư kỳ lại đang khi dễ một tên… Ờm…. Một tên phế vật không có linh căn? Thế mà còn dụng Băng Kiển phù cao cấp để trói hắn. Thật sự quá lãng phí, quá lãng phí! Không khác nào dùng dao mổ trâu để giết gà, đại tài tiểu dụng()!"

Tên đầu lĩnh cố sức xoay người liền nhìn thấy một tên nam tử mặc áo choàng mau đen đeo mặt nạ trắng đang thảnh thơi ngồi trên cây ăn linh quả. Gã nói lớn: "Không biết các hạ là…"

"Ta và tên phế vật sau ngươi đã từng được xưng là đôi thiên tài, ngươi nói xem ta là ai?"

Tên đầu lĩnh khiếp sợ nhìn đối phương: "Đồ đệ Thôn Phách của Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ?"

Làm sao có thể chứ? Mười năm trước khi gã mới tấn chức Luyện Hư kỳ đã nghe tin Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ cùng thu nhận một đệ tử thiên tài. Lúc ấy người đó cùng lắm chỉ Trúc Cơ kỳ. Thế nhưng hôm nay không chỉ trên cả Luyện Hư kỳ, mà thậm chí còn hơn gã vài tầng! Thôn Phách ăn xong thì ném hạt vào mặt tên đầu lĩnh. Sau đó đi đến trước mặt Âm Tế Thiên, cách một khối băng đưa tay mơn trớn hai má Âm Tế Thiên, nỉ non: "Thật đẹp! Thật cứ muốn đóng băng ngươi cả đời!"

Tên đầu lĩnh vừa nghe thì buồn cười nói: "Các hạ nếu thích thì có thể đem hắn đi!" Tu vi của đối phương cao hơn so với gã, nếu khiến y tức giận chỉ sợ sẽ bị hút mất hồn phách, khiến gã từ nay về sau hoàn toàn biến mất trên cõi đời. Thôn Phách tà mị mỉm cười: "Ngươi thật thức thời!"

Lập tức, tên đầu lĩnh lạnh đến rùng mình, ngay sau đó từ hai bên trái phải của cánh rừng xuất hiện hai bóng người. Vừa thấy được tên đầu lĩnh thì tên tu sĩ ở bên phải đã lo lắng hỏi: "Lão đại, ta vừa mới nghe được tiếng nổ liền vội vàng trở về, ngươi không sao chứ?"

Tên tu sĩ bên trái nhìn Âm Tế Thiên bị giữ ở trong băng, lên tiếng mỉm cười: "Lão đại, ngươi bắt được tên hòa thượng thối rồi? Hắn chắc chắn không thể thoát được!"

Hai người nói xong mới chú ý tới sự tồn tại của Thôn Phách. Tên tu sĩ bên trái nghi hoặc hỏi: "Lão đại, y là ai? Quần áo rất giống chúng ta, chẳng nhẽ cũng là người trưởng lão phái tới?"

Tên đầu lĩnh nghe thế thì trợn trắng mắt! Thật sự là đồ ngu, thế nhưng không chú ý tới tà khí xung quanh đối phương!

"Lão ngũ!"

Tên tu sĩ bên phải đột nhiên hét lớn một tiếng ngăn lại bước chân của tên kia, đồng thời thi triển Sa Bạo thuật, khiến khu rừng vù vù nổi lên bão cát. Lúc này cát bay đầy trời khiến mọi người không ai có thể mở mắt. Tên đầu lĩnh nhân cơ hội trốn khỏi khống chế của Thôn Phách, nhanh chóng báo tin cho Lão Tam Lão Tứ. Lúc bão cát dừng lại, Lão Tam và Lão Tứ liền đuổi tới. Năm người nhanh chóng thả ra yêu thú cấp bảy đánh về phía Thôn Phách. Thôn Phách cũng mở túi thú phóng ra một con yêu thú cấp bảy và một con yêu thú cấp tám, cho chúng nó đánh trả. Nhất thời trong rừng khi thì vang lên tiếng rống của yêu thú, khi thì tiếng linh lực va đập vào nhau, hoặc là tiếng nổ do công kích tạo ra. Trong rừng một mảnh đánh đánh chém chém hỗn độn, càng nhiều thêm là đủ loại màu sắc của các loại pháp thuật.

Bên phía tu sĩ Luyện Hư kỳ, tuy rằng người đông thế mạnh nhưng không hề chiếm được ưu thế, thậm chí còn bị ảnh hưởng bởi Phệ hồn thuật của Thôn Phách, nếu không cẩn thận liền bị y nuốt mất hồn phách. Tên đầu lĩnh thấy phe mình không giết được Thôn Phách mà cũng không đánh lại Thôn Phách, đành phải

dùng mật ngữ với bốn người kia để thương lượng, để bọn họ làm phân tán sự chú ý của Thôn Phách, còn y thì giết Âm Tế Thiên.

Sau khi thương lượng rồi thì bắt đầu phân công hành động. Nhưng Thôn Phách sao mà không đoán được dụng ý của bọn họ, liền tử thủ ngay bên cạnh khối băng. Y không chỉ ngăn trở tấn công của bốn người kia còn phải chú ý hành động của tên đầu lĩnh, nhất thời bị phân tán không ít lực chú ý.

Ngay khi bọn họ đánh nhau đến khó phân biệt thì Âm Tế Thiên bị phong ấn trong khối băng đột nhiên run run mi mắt tỉnh lại, sau đó nhìn thấy bên ngoài khối băng có một đám người và yêu thú đang hỗn chiến, hắn liền hừng hực lệ khí. Nếu không phải bị tên đầu lĩnh đánh ngược lực lượng *** thần lại thì hắn cũng chẳng đến nỗi trở tay không kịp, còn bị gã dùng Băng Kiển phù giam giữ. Lúc bị đóng băng, hắn tuy không thể động đậy nhưng có thể nhìn được bên ngoài cũng nghe được tiếng động bên ngoài. Dù hắn muốn thoát ra nhưng nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên giao đấu thật sự với tu sĩ, đối với phép thuật trong Tu Chân giới vẫn không có nhiều hiểu biết. Lại nói, là hắn quá mức sơ xuất, tự cho rằng hắn có được năng lực hơn người nên có phần vênh váo. Vốn định dùng thuấn di để thoát thế nhưng Thôn Phách lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn giúp hắn đối phó với tên đầu lĩnh. Hiện giờ, y còn vì ngăn không cho tên đầu lĩnh đánh chết hắn mà một đấu năm, thật sự khiến hắn cảm thấy khó hiểu, hắn và y không thân thiết cho lắm, vì sao y lại giúp mình? Âm Tế Thiên nhìn tên đầu lĩnh muốn nhân cơ hội Thôn Phách không chú ý để giết mình, khóe miệng chậm rãi hiện lên vẻ ngoan lệ, mà khối băng dày cũng theo đó phát ra tiếng răng rắc.

139. Chương 136: Ngươi Quá Ác Độc

Đang lúc hai phe đánh nhau kịch liệt thì đột nhiên nghe 'uỳnh' một tiếng thật lớn, liền ngay sau đó là những mảnh băng vỡ sắc bén bắn ra tứ tung. Sáu người cùng với hơn hai chục con yêu thú cả kinh, vội vàng vung kiếm chém nát những mảnh băng đang bay đến.

Sau khi xử lý xong xuôi, mọi người định thần nhìn lại thì thấy Âm Tế Thiên xoa bóp tay chân, thư giãn gân cốt. Mắt Thôn Phách xẹt qua ý cười, lập tức nói: "Ta vốn nghĩ nhân cơ hội ngươi bị đông cứng, định khiêng khối băng đó về phía Đông bái đường thành thân. Ai mà ngờ tới ngươi lại dễ dàng phá nát nó!"

Tên đầu lĩnh biến sắc, vội vàng nói với mấy người kia: "Cẩn thận!" Bọn họ chỉ đối phó mỗi Thôn Phách cũng đã cảm thấy quá sức rồi. Hiện giờ lại thêm một tên hòa thượng thối nhanh như cơn gió, mà còn chẳng thèm sợ tu sĩ Luyện Hư kỳ nữa chứ. Khẳng định hai tên kia mà hợp lại sẽ rất khó xử lý! Âm Tế Thiên thản nhiên liếc nhìn Thôn Phách sau đó chuyển sang tên đầu lĩnh, khóe miệng hơi kéo lên, vẽ thành một nụ cười lãnh lệ.

"Ủm ửm! Ủm ửm!" Hơn hai mươi con yêu thú vừa cao lớn vừa hung ác lại bỗng dưng giống như cún con bị người ta trêu chọc, vội vàng lùi ra xa, trốn phía sau đại thụ. Sau đó rụt rụt rè rè mà ló cái đầu ra, dùng đôi mắt tròn tròn nhìn lén bọn họ!

"…" Thôn Phách cùng với năm tên tu sĩ kia vừa sợ vừa nghi. Âm Tế Thiên nhìn hơn hai mươi con yêu thú phía xa xa, nụ cười lại tươi thêm vài phần. Kế tiếp, ánh mắt của hắn chuyển đến đám tu sĩ, lập tức trở về lãnh lệ. Tên đầu lĩnh không nhịn được khẽ run lên một cái, cầm chắc kiếm đề phòng nhìn Âm Tế Thiên. Lão Nhị cũng trộm nhìn Thôn Phách, thấy y đang thất thần nhìn đám yêu thú, đáy mắt liền hiện lên vẻ hung ác nham hiểm, trong tay lặng lẽ ngưng tụ một đám đá sỏi bén nhọn. Rồi đột nhiên hất về phía Âm Tế Thiên. Thôn Phách vừa nhìn thấy động tác của Lão Nhị, liền gấp rút khua kiếm cản lại.

Ngay lúc đó, tên đầu lĩnh cũng nhận ra Âm Tế Thiên đã biến mất, kinh hoảng quát lớn: "Lão Nhị! Cẩn thận!"

Vừa dứt lời thì Âm Tế Thiên liền xuất hiện bên cạnh Lão nhị, giơ một quyền đánh thẳng vào đan điền của gã. Lão Nhị trúng đòn, kêu lên thảm thiết rồi ôm bụng ngã trên mặt đất. Kế tiếp, gã cảm thấy tu vi trong người ào ào xói mòn, rất nhanh gã phát hiện mình bị tuột mất một cảnh giới. Thôn Phách kinh ngạc nhìn Âm Tế Thiên đột nhiên xuất hiện cạnh Lão Nhị, khuôn mặt hắn lạnh nhạt vô tình, thập phần xa lạ. Bốn tên tu sĩ còn lại chỉ có thể lo lắng nhìn Lão Nhị nằm trên mặt đất.

"Lão Nhị! Ngươi không sao chứ?"

Lão Nhị xoay khuôn mặt đau khổ, trợn to hai mắt khủng hoảng nhìn Âm Tế Thiên, gã chịu đựng đau đớn kịch liệt hoảng sợ thét lớn: "Ngươi… ngươi thế nhưng phá đan điền của ta, hủy linh căn của ta, ngươi quá ác độc".

Mấy gã kia cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, đồng loạt dùng ánh mắt phẫn hận trừng Âm Tế Thiên. Thôn Phách lấy lại *** thần, nhếch miệng cười lạnh lùng, trêu tức nói: "Thừa dịp tu vi của ngươi chưa bị tán hết thì đem nguyên thần cống cho ta đi!".

Bốn gã tu sĩ ngẩn người, họ biết Thôn Phách nói được thì sẽ làm được, liền vội vàng thi triển pháp thuật tấn công về phía y. Âm Tế Thiên đột nhiên phất tay lên, một trận gió cực lớn từ cái phất tay đó gào thét bay về phía bốn gã tu sĩ. Bốn gã tu sĩ kinh hãi, hốt hoảng thu hồi thế công để né tránh trận gió, tuy nhiên vẫn bị nó quét qua quần áo. Tên đầu lĩnh phẫn nộ trừng Âm Tế Thiên: "Ngươi thân là đệ tử cửa Phật, thế nhưng lại giúp tà tu hút lấy nguyên thần của người khác. Ngươi không sợ việc này lộ ra sẽ tổn hại đến uy danh của Vạn Phật tự sao?"

Âm Tế Thiên lạnh lùng nhìn bọn họ: "Khiến ngươi chê cười rồi! Chẳng lẽ ngươi muốn ta ra tay giúp đỡ những kẻ đuổi giết mình?"

Đôi mắt tà mị của Thôn Phách chan đầy ý cười.

"Ngươi…" Tên đầu lĩnh nhất thời tức đến á khẩu, không nói được gì.

"Lão… Lão đại! Cứu ta… mau cứu ta!!!!" Khuôn mặt Lão Nhị vặn vẹo, thống khổ kêu rên.

"Lão Nhị!" Bốn gã tu sĩ Luyện Hư kỳ thấy Lão Nhị bị Thôn Phách cưỡng chế hút lấy nguyên thần, lo lắng bước lên, nhưng không ngờ Âm Tế Thiên lại bắn ra một trận gió lớn nữa. Bốn gã tu sĩ giận dữ, đầu tiên là quay sang quát mấy con yêu thú đang nấp đằng xa: "Đám phế vật chúng mày, còn không quay lại đây hỗ trợ?"

Chúng ta không nghe thấy ngươi nói gì! Chúng ta không nghe thấy ngươi nói gì đâu!!

Hơn hai mươi con yêu thú đồng loạt quay đầu đi, đưa cái mông to choảng về đám tu sĩ. Nhất thời mấy tên tu sĩ tức đến nỗi thiếu chút nữa hộc máu chết tươi. Tên đầu lĩnh ra lệnh cho ba người kia: "Các ngươi cứu Lão Nhị. Để ta đối phó với tên hòa thượng thối này!"

"Được!" Ba tên kia đồng loạt thi triển các loại pháp thuật cường đại tấn công Thôn Phách. Thôn Phách mau lẹ bắt lấy Lão Nhị, vừa hút nguyên thần vừa tránh né công kích của bọn họ. Còn tên đầu lĩnh thì moi ra một đám Băng Kiển phù đánh về phía Âm Tế Thiên.

"Ngươi đã đông ta được một lần rồi thì sẽ không có lần thứ hai đâu!" Âm Tế Thiên cười lạnh, nhoáng người lên một cái liền đứng ngay trước mặt đám yêu thú, sau đó chậm rãi nâng tay phải lên. Tên đầu lĩnh nheo mắt lại, không biết hành động này của hắn là có ý gì. Bất quá Âm Tế Thiên đột nhiên chạy đến trước mặt đám yêu thú, đối với gã cũng là chuyện tốt. Tên đầu lĩnh vội vàng dùng lực *** thần liên hệ với yêu thú của mình, ra lệnh cho bọn nó công kích Âm Tế Thiên. Ngay khi tay Âm Tế Thiên hạ xuống, hơn hai mươi con thú bất ngờ xoay người, đôi mắt ngoan lệ đồng loạt trừng trừng nhìn tên đầu lĩnh đang đứng cách đó ba mươi trượng.

Tên đầu lĩnh thấy đám yêu thú xoay người về phía Âm Tế Thiên thì không khỏi mừng rỡ, ai biết được bọn nó bỗng dưng chạy tới, lướt ngang Âm Tế Thiên, tấn công về phía gã. Tên đầu lĩnh nhìn đám yêu thú hùng hùng hổ hổ, nụ cười trên mặt tắt ngấm, thầm nghĩ không phải bọn nó muốn tấn công mình chứ? Rất nhanh gã liền phủ nhận suy luận này, trong hai mươi con có bốn con là yêu thú của mình, còn mười sáu con kia là của Lão Nhị, làm sao bọn nó có thể công kích gã chứ.

Tuy nhiên khi hai mươi con yêu thú chạy đến trước mặt gã thì tên đầu lĩnh lại không có bất cứ suy nghĩ gì, bởi vì gã đã bị yêu thú của Thôn Phách cắn đứt cổ, mấy con khác chia nhau cắn tứ chi, trong đó một bên tay bị chính yêu thú của gã cắn xé. Khi gã bị cắn đứt cổ thì nguyên thần từ trong cơ thể vụt bay ra. Nhưng gã còn chưa kịp phản ứng đã bị Thôn Phách bắt lấy, giam trong pháp bảo.

"Lão đại!" Lão Tam cả kinh nhìn nguyên thần của lão Đại bị hút vào trong pháp bảo, công kích Thôn Phách lại càng hung mãnh hơn. Đám yêu thú nhanh chóng chuyển hướng mục tiêu, đồng loạt tấn công ba người còn lại. Ba tên kia giống như chuột nhắt, chỉ biết chạy trốn loanh quanh, bị đám yêu thú đánh đến không còn sức phản ứng, phải liên tục dùng pháp bảo và phù chú để đối kháng. Lão Tam hoảng sợ kêu to: "Chuyện gì thế này? Chúng nó rõ ràng là yêu thú khế ước của ta, vì sao lại tấn công chúng ta?"

Lão Tứ cũng mơ màng: "Làm sao ta biết được?"

Thôn Phách ngồi ở trên đại thụ hút nguyên thần của Lão Nhị nhét vào pháp bảo. Sau đó đẩy thân thể gã xuống dưới, rồi nhíu mày nhìn ba tên tu sĩ bị yêu thú rượt đuổi. Thật kỳ quái, yêu thú của y lại không chịu sự khống chế của y. Thôn Phách không khỏi nhìn về phía Âm Tế Thiên đang đứng cách đó ba mươi trượng, đúng lúc bắt được nụ cười thị huyết nơi khóe miệng hắn, kiều diễm tựa như một đóa hoa bỉ ngạn mọc dưới Minh Ngục, tràn đầy ma lực, hấp dẫn khiến người ta không thể nào dời mắt.

Y kinh ngạc ngẩn người không kìm lòng được mà nỉ non: "Tịch Thiên!"

Thiếu niên cách đó ba mươi trượng tựa như nghe thấy lời y gọi nên liếc mắt nhìn y, bỗng dưng thân hình biến mất, rồi đột nhiên xuất hiện cạnh y.

"Ngươi biết thuấn di!?" Mắt Thôn Phách hiện lên vẻ ngạc nhiên. Tu sĩ cảnh giới Đại Thừa còn không biết dùng thuấn di, vậy mà hắn lại biết? Chẳng lẽ hắn có pháp bảo gì sao? Thôn Phách nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đúng lắm.

Âm Tế Thiên nhìn ba người phía dưới sắp không chống đỡ được, buồn bã nói: "Ngươi nói xem, nếu biết được bí mật của ta thì sẽ có kết quả như thế nào?" Lời hắn nói không nặng không nhẹ nhưng lại như Sứ giả khóa hồn đến từ Minh Ngục, khiến người ta run rẩy. Thôn Phách nheo nheo mắt, khẽ cười: "Đừng nói ngươi muốn lấy mạng của ta nha?"

Âm Tế Thiên chậm rãi quay đầu, tròng mắt khẽ đảo nhìn xuyên qua mặt nạ của Thôn Phách.

140. Chương 137: Thôn Trưởng Và Thần Sử

Dưới mặt nạ, trừ đôi mắt tà mị lộ ra bên ngoài thì chỉ còn lại khói đen, chẳng có lông mi hay mũi, lại càng không có miệng. Tựa như đôi mắt kia đang lơ lửng trong đám khói đen ấy, cực kỳ quỷ dị, khiến người ta không khỏi sợ hãi.

Âm Tế Thiên vừa nhìn thấy khuôn mặt Thôn Phách thì mém chút nữa rớt từ trên cây xuống.

Đám khói đen đó chính là khuôn mặt thực của y hay do y cố ý làm ra?

Thôn Phách thấy Âm Tế Thiên trừng trừng nhìn mình, ánh mắt đạm mạc của hắn còn thoáng hiện lên vẻ cổ quái, giống như trông thấy cái gì đó kỳ dị lắm. Chẳng lẽ trên mặt y… không, phải là trên mặt nạ y mới đúng, có cái gì sao? Âm Tế Thiên nhanh chóng thu hồi thấu thị, khôi phục lại vẻ lạnh nhạt bình thường. Hắn liếc sang ba tên tu sĩ đang chật vật chạy trốn phía dưới, khẽ hỏi: "Và sao ngươi lại giúp ta đối phó bọn họ? Vì…"

Vì sao lại đưa cho hắn cả yêu thú cấp tám lẫn pháp bảo Khống thú linh? Âm Tế Thiên không có nói ra câu sau, hắn cảm thấy cho dù hắn có hỏi thì Thôn Phách cũng sẽ không trả lời thật lòng.

"Ngươi cảm thấy ta đang giúp ngươi sao?"

Thôn Phách vừa tung hứng pháp bảo chứa nguyên thần vừa hỏi ngược lại hắn. Sau đó y cười nhạo mà liếc Âm Tế Thiên, thật giống như đang nói 'ngươi tự mình đa tình rồi, ta chỉ vì nguyên thần của bọn họ thôi'! Âm Tế Thiên nhìn pháp bảo trong tay y, khóe môi khẽ giật giật, xem ra hắn nghĩ đúng, Thôn Phách sẽ không trả lời thật lòng. Hắn lấy Khống thú linh từ trong túi Càn Khôn ra, vứt cho Thôn Phách: "Trả lại ngươi!"

Thôn Phách kinh ngạc cầm Khống thú linh, nhìn hắn như hỏi lý do. Âm Tế Thiên thành thực nói: "Yêu thú cấp tám ban đầu giờ đã tấn chức lên cấp mười rồi, cái pháp bảo này không khống chế được nó nữa, vì thế nó chạy mất rồi" Thôn Phách tự kỷ nói: "Không hổ là yêu thú ta bắt. Ngắn ngủn nửa năm đã thăng

lên đến cấp mười. Đáng tiếc không có pháp bảo khống chế yêu thú cấp mười. Nếu không, nó nghĩ mình có thể trốn đi được chắc?"

Y lại vứt pháp bảo về phía Âm Tế Thiên, ý vị sâu xa nhìn hắn nói: "Thôi, ngươi cứ giữ đi! Nó là đại biểu cho thân phận của ta, không biết chừng còn có thể dùng tới." Âm Tế Thiên hơi nheo mắt nhìn Thôn Phách. Lời Thôn Phách nói làm hắn nhớ tới chuyện mấy ngày trước đụng phải đám Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ, nghĩ thầm nói không chừng về sau thật sự cần tới cái pháp bảo này. Vì thế Âm Tế Thiên không trả Khống thú linh lại cho Thôn Phách nữa!

"Ngươi không thành thân sao?"

Âm Tế Thiên đột nhiên nhớ tới ký ức của Hắc Lịch mà hắn nhìn thấy lúc ở trong tượng đá. Khi đó Thôn Phách có nói hơn một tháng sau y sẽ thành thân, vừa lúc có thể tặng Hắc Lịch cho đạo lữ của y, nhưng mà cuối cùng Hắc Lịch lại nằm trong tay hắn. Ánh mắt Thôn Phách chợt lóe: "Không!" Âm Tế Thiên nhìn thấy tia quái lạ vừa rồi thì biết chắc là y nói dối. Thế nhưng nếu Thôn Phách nói dối vậy Hắc Lịch cũng không thể nào tới phiên mình nhận, cho nên có thể Thôn Phách thật sự không có thành thân. Âm Tế Thiên lại nghĩ đến lời Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ nói hôm trước, muốn tìm vợ cho Thôn Phách!

Chẳng nhẽ y thật sự không nói dối? Thật là không có thành thân? Thôn Phách cười nói: "Ngươi đã hỏi ta một chuyện, có phải ta cũng được phép hỏi lại ngươi một chuyện?" Âm Tế Thiên liếc y một cái ý bảo muốn hỏi gì hỏi đi.

"Vị kia nhà ngươi cũng biết ngươi… vầy vầy…".

Thôn Phách chỉ chỗ cách đó ba mươi trượng lại chỉ chỗ Âm Tế Thiên đang ngồi, ý hỏi Bắc Minh có biết chuyện hắn biết thuấn di hay không. Âm Tế Thiên nhìn về phía xa xa thản nhiên trả lời: "Không biết"

"Nếu y biết bí mật của ngươi, vậy ngươi sẽ xử lý như thế nào? Có giống như đối với ta không?"

Âm Tế Thiên liếc sang Thôn Phách cười lạnh: "Y và ngươi sao có thể như nhau? Địa vị của y trong lòng ta không ai có thể so sánh được. Còn phần ngươi, thì chẳng là gì với ta cả." Ánh mắt của Thôn Phách thoáng tối lại, hậm hực nói: "Thật là đãi ngộ khác biệt!" Lập tức y giơ tay hướng thiên thề: "Ta – Thôn Phách – Đệ tử Quỷ Tông thề với Thiên Đạo. Những việc hôm nay ta nhìn thấy nghe thấy sẽ tuyệt đối không nói cho người thứ hai biết. Nếu như vi phạm, cam chịu Thiên Đạo trừng phạt!"

Lập tức trên đầu Thôn Phách hiện lên đồ án trận pháp hình ngôi sao năm cánh, chứng minh rằng lời thề đã có hiệu lực. Y buông tay xuống, trêu đùa nói: "Như vậy ngươi vừa lòng chưa?"

Âm Tế Thiên nhíu mày. Không phải hắn không muốn lấy mạng Thôn Phách, tuy nhiên trong đầu lại vang vọng một thanh âm rất mãnh liệt, cho hắn biết rằng hắn không thể giết Thôn Phách, càng không được để cho Thôn Phách chết. Nếu đã không thể lấy mạng Thôn Phách thì bắt y thề với Thiên Đạo là biện pháp tốt nhất. Hiện giờ Thôn Phách chủ động lập lời thề, hắn cũng chẳng cần nói nhiều nữa. Âm Tế Thiên trầm mặc một khắc mới mở miệng nói: "Không nghĩ tới tu vi của ngươi thế nhưng còn cao hơn cả Hiên Viên Duật."

Trong bốn người được xưng tụng thiên tài, Tịch Thiên lại là tên vô dụng nhất! Mà chẳng qua Tịch Thiên tu luyện nhanh hơn so với người khác một chút, chứ nếu so với đám người Thôn Phách thì đến cái đầu ngón chân cũng chẳng bằng. Thôn Phách bất mãn ngó Âm Tế Thiên, tựa hồ không thích bị so sánh với Hiên Viên Duật. Lúc này, rốt cục ba tên tu sĩ kia cũng không chống đỡ được với hơn hai chục con yêu thú vây công, cuối cùng lần lượt ngã xuống. Theo sau đó, nguyên thần bay ra, liền bị Thôn Phách bắt lấy nhốt vào pháp bảo. Thôn Phách nhìn hơn hai chục con yêu thú ngoan ngoãn ngồi dưới gốc đại thụ, hỏi: "Bọn nó với chủ nhân khế ước đã không còn liên hệ *** thần nữa rồi, giờ thì ngươi tính sao? Ta thấy bọn nó đang đợi ngươi xử lý đó!"

"Từ đâu tới thì về lại nơi đó thôi!" Âm Tế Thiên nhàn nhạt nói, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn về hướng thôn trưởng ngã xuống, ánh mắt xuyên qua một mảnh rừng rậm, liền thấy đại thôn trưởng đang ngồi dựa vào gốc cây đại thụ cách đó hơn trăm trượng. Cạnh bên là Bắc Duy Bắc Sinh và hai con yêu thú của bọn họ, trông bộ dạng vô cùng thê thảm, xem ra vừa đại chiến với ai đó một hồi xong. Và cũng không xa đó, trước cửa phòng thôn trưởng là thi thể của tên tu sĩ Luyện Hư kỳ.

Đột nhiên, Bắc Duy Bắc Sinh và hai con yêu thú ngất đi, đúng lúc này một nam tử mặc áo đỏ vụt xuất hiện trước mặt thôn trưởng. Âm Tế Thiên vừa nhìn đã nhận ra nam tử mặc áo đỏ kia chính là Thần Sử trên Duyên sơn. Thôn Phách ngồi bên cạnh, nhìn hơn hai chục con yêu thú tung tăng chạy về phía Vạn Yêu Sâm Lâm, mắt không khỏi hiện lên ý tham: "Bọn nó thật nghe lời ngươi! Đừng nói là ngươi có pháp bảo khống chế được nguyên cả đám yêu thú nha? Thậm chí điều khiển được cả yêu thú đã có khế ước."

Nhưng dường như Âm Tế Thiên không có nghe thấy, hắn còn chợt kinh hãi mà đứng thẳng người lên. Thôn Phách đoán là có chuyện gì đó đang xảy ra, vội vàng ngẩng đầu: "Làm sao thế?"

"Không có gì" Âm Tế Thiên trả lời, cũng chẳng nhìn y lấy một cái, tiếp tục quan sát phía thôn trưởng. Thần Sử chào thôn trưởng rồi chậc chậc hai tiếng: "Ngươi như vậy thật khiến ta không khỏi suy ngẫm, chẳng biết bao nhiêu năm rồi mới được thấy ngươi chật vật thế này!" Thôn trưởng suy yếu kéo khóe môi: "Ngươi cứ chê cười ta đi!"

Thần Sử nhìn xác tên tu sĩ Luyện Hư kỳ, châm chọc nhếch môi: "Chỉ một tu sĩ tên Luyện Hư kỳ mà thiếu chút nữa đã lấy đi tính mạng của ngươi! Chậc chậc, cục băng, ngươi càng sống càng thụt lùi!" Thôn trưởng hừ nhẹ một tiếng: "Nếu chẳng phải chủ tử phong ấn tu vi của ta lại, ta cần gì chật vật như thế này?"

"Nói đến chuyện của chủ tử thì ta lại ấm ức!" Thần Sử tức giận đá chân Thôn trưởng: "Ngươi nói! Có phải ngươi nói xấu sau lưng ta cái gì đó với chủ tử hay không?"

Thôn trưởng cười khan một tiếng, sau đó lại ho: "Ngươi đừng ở lại chỗ này lâu, để tránh bị người khác phát hiện. Với năng lực hiện tại của ta thì không thể nào ứng phó với chúng được!"

Thần Sử không vui hừ một tiếng: "Vậy ngươi cẩn thận một chút, có chuyện gì thì nhớ báo cho ta hay, đừng có cứng đầu chống đỡ một mình!"

"Biết rồi! Dài dòng quá!"

Thần Sử bị gã chọc tức đến nghiến răng nghiến lợi, lại đạp vào chân thôn trưởng hai cái, lúc này mới chịu biến mất. Thần Sử vừa mới rời đi thì Bắc Duy Bắc Sinh và hai con yêu thú liền tỉnh lại. Thôn trưởng yếu ớt cười với bọn họ: "Hai vị đạo hữu không sao chứ?"

Bắc Duy lắc đầu: "Vừa rồi làm sao vậy? Ta hình như bị hôn mê!"

Bắc Sinh day day thái dương: "Ta cũng thế!"

Thôn trưởng cười nói: "Có thể là do linh lực của các ngươi bị tiêu hao nhiều quá nên ngất đi!"

"Vậy sao?" Bắc Duy cố sức đứng lên, chịu đựng đau đớn cười một cái nói: "Vừa rồi giao thủ với tu sĩ Luyện Hư kỳ thật sự là quá nguy hiểm. Nếu không có yêu thú cấp sáu, xem ra hôm nay thật sự chết ở đây rồi!" Bắc Sinh xoa đầu đứng lên: "Thôn trưởng, thiếu phu nhân nhà ta đâu?"

"Các ngươi yên tâm, Tịch Thiên sẽ không sao!"

"Thật à? Vậy thiếu phu nhân đang ở chỗ nào?"

Thôn trưởng chỉ về hướng Âm Tế Thiên rời đi nói: "Ban nãy ta đẩy hắn ra xa hơn trăm trượng, sau đó bảo hắn chạy về Bắc gia! Các ngươi có thể lần theo dấu vết mà tìm, nếu như không thấy thì chắc hắn đã về đến Bắc gia rồi!"

"Cảm ơn thôn trưởng! Chúng ta đi đây!"

Bắc Sinh và Bắc Duy bỏ hai con yêu thú vào túi thú, sau đó dùng pháp khí bay về hướng Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên nhìn đến đó thì thu hồi thị giác lại, giờ phút này, trong lòng hắn vừa lo sợ vừa ngờ vực!

Thôn trưởng và Thần Sử quen nhau sao?!

141. Chương 138: Người Lăng Gia

Âm Tế Thiên thấy bọn Bắc Duy đi về hướng này liền nhanh chóng thu hồi vẻ mặt kinh nghi, nhàn nhạt liếc khế ước thú của Thôn Phách một cái. Khế ước thú của Thôn Phách như hiểu ý, lập tức lột lấy Nhẫn không

gian của năm cái xác bên dưới, ngập đến dưới gốc đại thụ, cung kính hiến dâng cho Âm Tế Thiên. Thôn Phách câm nín nhìn mấy cái Nhẫn không gian nằm trong tay Âm Tế Thiên. Yêu thú của y cứ thế mà đưa hết cả năm cái Nhẫn không gian cho Âm Tế Thiên, một cái cũng chẳng thèm chừa cho chủ nhân nhà nó. Quả đúng là ăn cây táo rào cây sung.

Âm Tế Thiên thả mấy cái Nhẫn không gian vào trong túi Càn Khôn, sau đó xoa xoa đầu Hàn Phong Lang tán dương. Hàn Phong Lang liền hưng phấn cọ cọ lòng bàn tay Âm Tế Thiên! Thôn Phách rốt cục không thể chịu đựng được con yêu thú thường ngày bá khí trắc lậu của mình nay lại trở nên ngoãn ngoãn như chú thỏ con, mà lại còn trước một người không phải là chủ nhân của nó, bèn hậm hực bắt nó thu vào trong túi thú. Âm Tế Thiên thấy Hàn Phong Lang đột nhiên biến mất, không khỏi nhướng nhướng mày. Thôn Phách nhận ra có ai đó đang bay về phía này, ánh mắt tà mị xẹt qua ý cười, nói: "Ta phải đi rồi! Về sau ta sẽ còn đến tìm ngươi!"

Nói xong thì vụt ôm lấy eo Âm Tế Thiên, cúi đầu hôn lên đôi môi người nọ, sau đó thừa dịp hắn chưa kịp phản ứng liền biến mất không còn bóng dáng. Âm Tế Thiên đột nhiên đụng tới mặt nạ lạnh băng của Thôn Phách, không khỏi sững người một phen. Hắn chưa bao giờ nghĩ Thôn Phách sẽ hôn mình. Âm Tế Thiên bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, hơn nữa cứ nghĩ đến khuôn mặt quỷ dị của y thì da gà da vịt đồng loạt nổi hết lên! Dĩ nhiên, đây không phải là hắn trông mặt mà bắt hình dong, bởi vì, ngay cả cọng lông mặt của đối phương hắn còn chưa có thấy!!!

"Thiếu phu nhân?"

Một tiếng hô rất nhỏ truyền vào tai Âm Tế Thiên, hắn nhanh chóng lấy lại *** thần, kế tiếp liền biến mất, rồi vụt xuất hiện cách đó khoảng mười trượng. Chờ khoảng một chung trà nhỏ, bọn Bắc Sinh mới tìm tới nơi. Bắc Sinh từ xa xa đã nhìn thấy Âm Tế Thiên đang hớt ha hớt hải chạy trốn, không khỏi thở phào một hơi, sau đó bay nhanh đến bên người Âm Tế Thiên, tươi cười nói: "Thiếu phu nhân! Thật tốt quá, rốt cục chúng ta cũng tìm được ngài!"

Âm Tế Thiên cũng giả vờ thở hắt ra: "Hóa ra là các ngươi, ta còn tưởng đám người đeo mặt nạ kia đuổi theo!"

"Vừa rồi chúng ta có nhìn thấy năm thi thể đeo mặt nạ, còn tưởng là ngài…"

Bắc Duy vội vàng cắt ngang lời Bắc Sinh, nói lớn: "Có gì cứ để về đến nhà rồi hãng nói, tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn!"

"Đúng! Đúng!" Bắc Sinh nhanh tay kéo Âm Tế Thiên lên pháp khí của mình, rồi khống chế nó bay nhanh ra khỏi cánh rừng, hướng về phía Bắc gia. Âm Tế Thiên lên tiếng hỏi: "Thức ăn cho yêu thú các ngươi đã mua chưa?"

Bắc Duy đáp: "Thưa, chưa! Chúng ta vừa đến cửa kho hàng, trên trời bỗng nổ tung một đóa hoa màu đỏ thật lớn, sau đó toàn bộ người dân trong Đậu Họa thôn đều chạy tán loạn. Nếu không nhờ đạo hữu đưa chúng ta tới kho hàng nói đóa hoa đỏ kia hàm ý là có người đang tập kích thôn trang, chắc chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra!"

"Ngay lập tức, chúng ta chạy nhanh trở về viện tử của Thôn trưởng, tuy nhiên đến nơi lại chẳng thấy bóng dáng của ngài và Thôn trưởng đâu, chúng ta không thể làm gì khác hơn là dò xét khắp nơi. Lúc tìm được Thôn trưởng, chúng ta thấy hắn đang đánh nhau với một tu sĩ Luyện Hư kỳ, liền bị cuốn theo vào đó. Đương nhiên với năng lực của chúng ta thì chẳng thể nào là đối thủ của tu sĩ Luyện Hư kỳ kia, nếu không…"

Bắc Duy nói tới đây, Bắc Sinh liền không nhịn được mà trở nên kích động: "Nếu không phải hai con yêu thú cấp sáu quá lợi hại, chắc chắn chúng ta đã chết dưới tay gã ấy rồi!" Bắc Duy cũng không kiềm nén được: "Vốn nghĩ yêu thú của Bắc Sinh có năng lực chẳng ra gì, ai ngờ nó mấy lần nuốt lấy công kích của đối phương, sau đó hóa thành năng lượng bản thân, bắn ngược trở lại, khiến gã ta liên tục lui bước!"

Bắc Sinh hưng phấn nói: "Yêu thú của ngươi cũng rất lợi hại, không chỉ biết thuật ẩn thân, còn có thể phân thân, mấy lần đánh bị thương gã ta!"

Âm Tế Thiên chờ bọn họ nói xong nỗi niềm hưng phấn mới hỏi "Vậy các người có biết là bọn người nào tập kích Đậu Hoa thôn không?" Nếu hắn không đoán sai thì mục đích thật sự của bọn họ là hắn chứ không

phải người dân trong Đậu Hoa thôn! Sắc mặt Bắc Duy trầm xuống, mà Bắc Sinh cũng rất khó coi: "Vừa rồi, ta đã xem qua thi thể năm tên kia, có một tên trong đó là quản gia của Lăng gia, ta đã từng gặp hắn ở đại hội tỉ thí trăm năm một lần!"

Âm Tế Thiên hơi nheo nheo mắt! Vậy là người Lăng gia. Nhưng vì sao người Lăng gia lại muốn giết hắn? Vì sao bọn họ biết được hôm nay hắn sẽ tới Đậu Hoa thôn mua thức ăn cho yêu thú? Chẳng lẽ…

Âm Tế Thiên tựa như nghĩ ra cái gì đó, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh lẽo. Chuyện đầu tiên khi hắn quay về Bắc gia là trả lại linh thạch cho phòng thu chi, sau đó đến Thú Viên gặp quản sự để báo cáo mọi chuyện.

Âm Tế Thiên vừa bước chân vào Thú Viên liền nhìn thấy Bắc Vạn Trọng và các quản sự khác đang đứng trước đám ***g nhốt yêu thú mà nói cười vui vẻ về chuyện Thú Viên có thêm rất nhiều yêu thú tốt sau Thú Triều.

Trong lúc Bắc Vạn Trọng nói chuyện thì chợt thấy một bóng dáng hướng bên này đi đến, gã khẽ đảo mắt qua nhìn, chợt nhận ra là Âm Tế Thiên liền không khỏi ngây người, giống như khó có thể tin được. Bất quá rất nhanh gã đã thu lại vẻ mặt đó, cười niềm nở mà đi đến trước mặt Âm Tế Thiên: "Thiếu phu nhân đã mua thức ăn về rồi sao?"

Âm Tế Thiên thành thật đáp: "Không có!"

Bắc Vạn Trọng híp mắt lại: "Chẳng phải thiếu phu nhân đã nhận linh thạch sau đó rời phủ rồi à? Vì sao lại không mua được thức ăn?"

"Chúng ta bị tập kích!" Âm Tế Thiên ý bảo Bắc Vạn Trọng và các quản sự khác nhìn Bắc Sinh và Bắc Duy cả người toàn là thương tích.

"Bị tập kích?" Năm tên quản sự sửng sốt!

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm khuôn mặt Bắc Vạn Trọng nói: "Là người Lăng gia đuổi giết chúng ta!"

Thần sắc Bắc Vạn Trọng khẽ biến, sau đó vờ lộ ra vẻ sợ hãi nhìn Âm Tế Thiên: "Cái gì? Là người Lăng gia?"

Năm tên quản sự tức giận nói: "Không nghĩ tới Lăng gia nhanh như vậy đã xuống tay với Bắc gia! Thật quá khinh người!"

"Chẳng qua bọn họ có một tên tu sĩ cảnh giới Đại Thừa tọa chấn mà thôi, bằng không sao dám dám lỗ mãng với Bắc gia như vậy!"

Tuy trong lòng Âm Tế Thiên cười lạnh không ngớt, nhưng vẻ ngoài lại vô cùng bình thản, nói: "Chuyện thức ăn chỉ có thể chờ ngày mai hoặc ngày mốt mua thôi. Chắc hẳn, hai ngày tới cũng không đến mức thiếu thức ăn chứ, phải không Vạn tổng quản?"

Miệng Bắc Vạn Trọng tươi cười đầy gượng ép: "Đúng… đúng!"

"Nếu đã như vậy, ta cáo lui trước!"

Bắc Vạn Trọng chờ Âm Tế Thiên rời khỏi Thú Viên rồi mới cho đám quản sự đi xuống. Sau đó đứng trầm tư trước đám ***g nhốt yêu thú. Sau khi Âm Tế Thiên ra khỏi Thú Viên, liền đột nhiên hỏi: "Vạn tổng quản ở Thú Viên đã bao lâu rồi?"

Bắc Duy nói: "Nghe nói là đã hơn trăm năm!"

Âm Tế Thiên ý vị sâu xa: "Ta cảm thấy tổng quản Thú Viên của Bắc gia nên thay người rồi!"

Bắc Duy và Bắc Sinh liếc nhau: "Nếu Bắc gia muốn thay tổng quản Thú Viên thì nhất định phải tìm được một Ngự thú sư còn lợi hại hơn cả Vạn tổng quản!"

"Như thế nào mới là Ngự thú sư còn lợi hại hơn cả Vạn tổng quản?"

Bắc Duy hạ giọng nói: "Tỷ như ở Bắc gia xuất hiện một Ngự thú sư cấp chín!"

"Phải không?" Ánh mắt Âm Tế Thiên lóe lóe, nhưng không nói gì nữa.

Trở lại Minh Thăng viện, Âm Tế Thiên bắt gặp Bắc Dực Đồng đang ngồi trong đình nghỉ mát, cầm một quyển sách, đối chiếu thảo dược hái được từ tượng đá. Bắc Dực Đồng cảm giác có người đi vào sân nên ngước mắt lên nhìn. Khi trông thấy Âm Tế Thiên, tích tắc khuôn mặt nhỏ bé nghiêm túc liền ùa đầy ý cười. Tuy nhiên, khi liếc sang vết thương trên người Bắc Duy và Bắc Sinh, khuôn mặt nhỏ bé lại trở nên nghiêm trọng, nhanh chóng thu hồi thảo dược vào Nhẫn không gian, chạy tới phía Âm Tế Thiên.

"Có phải gặp chuyện gì không?"

Bắc Duy cung kính đáp: "Thưa thiếu gia, chúng ta bị tập kích!" Sau đó gã kể lại mọi chuyện xảy ra ở Đậu Hoa thôn cho Bắc Dực Đồng. Bắc Sinh nói tiếp: "Là người Lăng gia, bất quá mục đích của bọn họ ngắm vào người dân Đậu Hoa thôn, chúng ta chỉ là bị liên lụy mà thôi!"

Bắc Dực Đồng nhăn mi nhìn Bắc Sinh, cảm thấy chuyện không đơn giản chỉ có vậy, lôi kéo Âm Tế Thiên nói: "Chúng ta trở về phòng nói chuyện!"

Vừa vào phòng, Âm Tế Thiên liền gọn gàng dứt khoát nói: "Người Lăng gia nhất định là tới giết ta, mà Đậu Hoa thôn mới đúng là bên bị liên lụy!"

Bắc Dực Đồng híp mắt lại: "Vì sao ngươi cho là vậy?"

Âm Tế Thiên kể lại chuyện sau khi bị Thôn trưởng đẩy đi rồi đụng trúng năm tên tu sĩ Luyện Hư kỳ: "Bọn họ nghĩ là ta có mang theo một yêu thú cấp tám cho nên mới phái năm tên tu sĩ Luyện Hư kỳ tới đối phó ta!"

Hắn cũng không nói chuyện hắn biết Thuấn Di, mà chỉ nói là Thôn Phách đột ngột xuất hiện cứu mình. Bắc Dực Đồng nghe hắn nhắc tới Thôn Phách, trầm mặc một hồi lâu mới nói: "Ngươi nghĩ gì về chuyện này?"

Mắt Âm Tế Thiên hiện lên tia ngoan độc: "Ta cảm thấy chắc chắn Vạn tổng quản có lén lút cấu kết với Lăng gia!"

142. Chương 139: Tịch Thiên, Có Thể Chứ?

Sau khi Bắc Dực Đồng nghe nói như thế cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ thản nhiên buông một câu: "Hóa ra bọn họ đang chuẩn bị liên thủ với Lăng gia!" Nghe vậy đáy mắt Âm Tế Thiên có chút ngơ ngác: "Ý của ngươi là ngươi đã sớm biết Vạn tổng quản muốn phản bội Bắc gia?"

Giọng Bắc Dực Đồng không khỏi lạnh lẽo: "Không phải bọn họ muốn phản bội Bắc gia mà là muốn chiếm lấy Bắc gia, trở thành đương gia gia chủ. Bất quá nếu muốn đạt được điều đó, trước hết bọn họ phải giết sạch tất cả phe trực hệ thì mới thật sự nắm giữ quyền hành!" Sau đó Bắc Dực Đồng kể thêm về chuyện của hai phe: "Hiện giờ người của chi thứ càng ngày càng nhiều, tu sĩ cao tầng không ít, cho nên dã tâm cũng ngày một lớn. Nếu không phải bọn họ đã từng lập lời thề với phe trực hệ thì đã sớm động thủ chiếm lấy Bắc gia!"

Âm Tế Thiên thấy nhóc không ngừng dùng từ 'bọn họ' liền tò mò hỏi: "Ngươi nói 'bọn họ' ngoại trừ Vạn tổng quản còn có ai nữa sao?"

Bắc Dực Đồng híp mắt: "Bắc Tiềm! Hiện nay kẻ cầm đầu chi thứ muốn cướp đoạt Bắc gia là Bắc Tiềm!" Âm Tế Thiên nhướng mày: "Khó trách khi ta nhìn thấy hắn lần đầu đã cảm giác khó chịu còn hơn so với gặp kẻ thù!"

Bắc Dực Đồng nghe thấy lời này của hắn thì khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên ý cười lạnh lẽo, sau đó tiếp tục nói: "Bọn họ vẫn luôn cho rằng trực hệ không để ý đến nhất cử nhất động của bọn họ, vì thế làm việc càng ngày càng không kiêng nể ai cả. Hiện tại còn dám liên thủ với Lăng gia, xem ra sau khi Bắc gia gia chủ xuất quan bọn họ sẽ hành động ngay". Bắc gia gia chủ? Âm Tế Thiên nghi hoặc: "Chuyện bọn họ động thủ và chuyện Bắc gia gia chủ xuất quan thì có liên quan gì đến nhau?"

"Nếu gia chủ xuất quan mà đột phá cảnh giới Đại Thừa thì nhất định bọn Bắc Tiềm sẽ không dám làm gì Bắc gia. Sau này cũng sẽ an phận thủ thường, thực hiện tốt bổn phận của mình. Nhưng nếu gia chủ đột phá cảnh giới thất bại hoặc là Bắc Tiềm cũng thăng cấp lên cảnh giới Đại Thừa, vậy thì…"

Bắc Dực Đồng chưa nói hết câu Âm Tế Thiên cũng đoán được chuyện kế tiếp: "Bao lâu nữa thì gia chủ xuất quan? Hắn có thể tấn chức cảnh giới Đại Thừa không?"

"Không thể!" Bắc Dực Đồng khẳng định với Âm Tế Thiên, Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn Bắc Dực Đồng: "Gia chủ còn chưa xuất quan, sao ngươi lại dám nói như vậy? Chẳng nhẽ các ngươi giấu chuyện gia chủ đã xuất quan?"

Bắc Dực Đồng lắc đầu: "Cha ta đã từng nói, có một vị cao nhân phán rằng gia chủ thăng cấp nhất định sẽ thất bại!" Âm Tế Thiên nhíu mày, xem ra vị cao nhân mà Bắc Vũ Hoành gặp được không phải là tu sĩ nào đó trong Tu Chân giới rồi. Bắc Dực Đồng lôi kéo Âm Tế Thiên ngồi vào trên ghế, rồi ôm cổ hắn nói: "Hôm nay Bắc Vạn Trọng liên thủ với Lăng gia diệt trừ ngươi, không chỉ do ngươi ngăn cản tài lộ của hắn trong Thú Viên mà còn vì ngươi là đồ đệ của Hư Không trưởng lão. Lăng gia và Bắc Tiềm đều kiêng kị điểm này. Bọn họ sợ rằng có ngươi, Hư Không trưởng lão sẽ ra tay giúp đỡ phe trực hệ Bắc gia, khiến cho bọn họ không còn phần thắng. Cho nên diệt trừ ngươi là chuyện bắt buộc. Về sau việc mua thức ăn cứ giao cho người khác đi làm, bằng không lại giống như hôm nay, bọn họ sẽ nhân cơ hột giết ngươi."

Tuy nhiên Âm Tế Thiên không chịu bỏ qua chức vụ đầy tiền đồ của mình dễ dàng như vậy: "Bọn họ muốn giết ta thì cho dù có tránh ở trong nhà, bọn họ cũng nghĩ được cách giết ta. Ta lại không thể vì sợ bọn họ mà trốn tránh mãi như vậy được!"

"Lại nói! Hôm nay bọn họ mất đến sáu gã tu sĩ Luyện Hư kỳ, điều này đủ để Lăng gia tiếc đứt ruột. Không có khả năng lập tức phái người tới truy sát ta được!" Âm Tế Thiên ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Dực Đồng, ý vị sâu xa nói: "Tóm lại, ta cam đoan với ngươi, hôm nay bọn họ không giết được ta, sau này cũng không thể giết được ta!"

Bắc Dực Đồng nhăn mi: "Sao ngươi có thể khẳng định được như thế?"

"Bởi vì ta là phu nhân tuyệt thế thiên tài, phu nhân tuyệt thế thiên tài làm sao có thể dễ dàng chết trong tay đám tuyệt thế ngu xuẩn đó được!"

Bắc Dực Đồng nhìn bộ dáng kiêu ngạo của hắn, đôi môi mỏng khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười vô cùng đáng yêu, khiến Âm Tế Thiên không chịu được mà hung hăn hôn chụt một cái lên mặt nhóc. Bắc Dực Đồng nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên, ánh mắt chợt lóe nói: "Chúng ta đi tắm rửa thay quần áo, sau đó lên giường nghỉ một chút đi!"

Tuy rằng Âm Tế Thiên không biết vì sao đề tài lại đột ngột chuyển thành tắm rửa nhưng thấy nhóc không phản đối chuyện mình tiếp tục đi mua thức ăn liền vui vẻ mà đáp ứng: "Được!"

Lập tức, Bắc Dực Đồng lôi kéo hắn ra phía sau bình phong, Âm Tế Thiên nhìn thùng nước ấm, kinh ngạc hỏi: "Vì sao nhanh như vậy đã có nước ấm rồi?"

Bắc Dực Đồng giải thích: "Chúng ta vội vàng cả ngày lẫn đêm từ Vạn Yêu Sâm Lâm về đến nhà, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì ngươi đã phải đi mua thức ăn cho yêu thú. Ta nghĩ ngươi nhất định rất mệt cho nên tính toán thời gian ngươi trở về, rồi nhắc hạ nhân chuẩn bị nước ấm!"

Âm Tế Thiên thấy nhóc chẳng dám nghỉ ngơi ngồi đợi mình trở về, lại còn quan tâm mà chuẩn bị sẵn nước ấm, tim hắn rung động không nói nên lời, liền cúi đầu hôn lên mặt nhóc một cái nói: "Ngươi thật biết cách săn sóc người khác!"

Ánh mắt Bắc Dực Đồng lại thâm sâu thêm vài phần: "Để ta xoa bóp huyệt đạo cho ngươi!"

"Được!"

Âm Tế Thiên thuần thục lưu loát cởi hết quần áo ra, rồi ngồi vào trong thùng nước, sau đó nhìn về phía Bắc Dực Đồng thúc giục: "Ngươi cũng mau cởi quần áo, vào đây ta chà lưng cho ngươi!"

Nói xong hắn quay lưng về phía Bắc Dực Đồng nên không nhìn thấy hình ảnh Bắc Dực Đồng nhịn không được liếm liếm khóe môi. Một hồi lâu sau, Âm Tế Thiên mới nghe thấy tiếng Bắc Dực Đồng bước vào thùng nước. Kế tiếp, cây trâm trên đầu bị người lấy ra, mái tóc đen nhánh trong nháy mắt biến trở lại thành sắc xanh đậm

"Tóc ngươi thật đẹp!" Bắc Dực Đồng cầm vài sợi tóc đặt lên miệng khẽ hôn. Âm Tế Thiên trêu ghẹo nói: "Có muốn ta cắt một ít cho ngươi bện vòng tay không?"

Bắc Dực Đồng hơi ngẩn ra: "Ngươi phát hiện được?"

Âm Tế Thiên cười mà không nói. Thực ra trong lòng hắn rất vui vì Bắc Minh quý trọng tóc mình như thế. Bắc Dực Đồng bơi tới sau lưng hắn, đem mái tóc gạt sang một bên kế tiếp hôn lên chiếc cổ trắng nõn trước mắt, rồi mới bắt đầu nghiêm túc giúp Âm Tế Thiên chà lưng.

Âm Tế Thiên hoàn toàn hưởng thụ, không hề phát hiện tiểu thí hài phía sau đã dần dần lớn lên, cặp mắt xinh đẹp kia cũng càng ngày càng trở nên nóng rực, thậm chí có cảm giác y sắp nuốt luôn Âm tế Thiên vào bụng. Bắc Minh dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn đầy khêu gợi, nhẹ nhàng kêu: "Tịch Thiên?"

"Ừ?" Âm Tế Thiên trả lời rồi mới phát hiện tiếng kêu kia kì kì, liền vội vàng quay người lại. Tuy nhiên lại bất ngờ bị Bắc Minh kéo vào trong ngực, đôi môi tiếp xúc cùng một đôi môi khác, hút mạnh, miệng lưỡi quấn quýt, thật lâu mới luyến tiếc buông ra. Đến tận khi hai chân Âm Tế Thiên sắp nhũn đi, thở gấp không thôi, mới dùng tay đặt lên ngực Bắc Minh muốn tạo khoảng cách giữa hai người. Nhưng Bắc Minh vẫn không buông tha, sau khi rời khỏi đôi môi của Âm Tế Thiên thì hôn lên chóp mũi hắn rồi gò má hắn sau đó dừng ở bên tai hắn, khàn khàn thì thầm: "Tịch Thiên, có thể chứ?"

Hơi thở nóng rực phả vào trong tai Âm Tế Thiên, cả người hắn không nhịn được mà run lên. Hắn và Bắc Minh đã đến nước này mà còn ngại ngùng thì chẳng còn là đàn ông nữa rồi, huống chi ở sâu trong nội tâm hắn cũng muốn thân mật tiếp xúc với Bắc Minh. Âm Tế Thiên nghĩ thế, bèn chôn mặt vào trong lòng Bắc Minh, khẽ đáp: "Có thể!"

"Ah!" Bắc Minh sung sướng cười một tiếng, nhanh tay ôm lấy thân thể Âm Tế Thiên, thân ảnh chợt lóe, hai người liền nằm trên chiếc giường đỏ thắm.

Màn che rũ xuống, che khuất hai thân thể đang dính chặt vào nhau, trong mông lung chỉ có thể nhìn thấy hai cái bóng lưu luyến triền miên. Ngay sau đó, những tiếng ái muội không ngừng từ trong phòng truyền ra, âm thanh rung động khiến người ta đỏ mặt tim đập, ngay cả cá trong ao cũng xấu hổ lặn sâu xuống. Sau giờ ngọ, các bông hoa nở càng rực rỡ, ánh nắng cũng vàng ươm rộn rã, sóng trong ao càng không chịu thua mà đánh nhịp nhộn nhạo. Bóng đêm bao phủ, thế nhưng trong phòng chẳng hề yên tĩnh lại mà càng thêm nồng nhiệt. Ánh nến lay động, nhánh cây đung đưa theo gió, cũng giống như người trong phòng không ngừng chuyển động!

Thẳng đến tận khi sắc trời sáng dần, Bắc Minh mới lưu luyến không rời, buông tha cho người dưới thân, thương tiếc ôm lấy Âm Tế Thiên người đầy dấu hôn vào ngực, sau đó cúi đầu hôn xuống đôi mắt vì mệt mà không buồn mở ra của hắn, nhẹ giọng nói: "Ngủ đi!"

Âm Tế Thiên mệt lả, tức khí chửi nhỏ một tiếng: "Con mẹ nó! Là tên nào nói thân thể ngươi suy yếu? Lão tử muốn liều mạng với hắn!"

Nghe vậy Bắc Minh không nhịn được phì cười ra tiếng!

143. Chương 140: Yêu Thú Truyền Thừa

Âm Tế Thiên nhìn nụ cười giống như đóa băng sơn tuyết liên được điêu khắc bằng bạch ngọc kia, đẹp đến nỗi hắn không thể nào rời mắt khỏi. Tuy bị lăn qua lộn lại gây sức ép hết nửa ngày, nhưng có thể đổi lấy một nụ cười khiến người ta mê muội.

Con bà nó… Xem ra cũng đáng giá!

Cho đến khi Bắc Minh chậm rãi thu hồi tiếu ý, Âm Tế Thiên mới khép đôi mắt mỏi mệt lại.

"Bảo vật trên thế gian ngàn ngàn vạn vạn, nhưng không biết món nào có thể truyền thừa cùng ngươi đời đời kiếp kiếp, bổn tọa liền lấy sính lễ là Yêu thú truyền thừa. Từ nay về sau, ngươi có thể hiệu lệnh tất cả yêu thú trong trời đất, mà chúng nó cũng sẽ xem ngươi như tôn, gặp ngươi thì bái, thuần phục vì ngươi. Cho dù đối địch với cả Thiên Đạo, chúng nó cũng sẽ không vứt bỏ ngươi, sính lễ như vậy, ngươi đã bằng lòng chưa?"

Là ai?

Là ai đang nói chuyện?

Âm Tế Thiên vụt tỉnh giấc, liền nhìn thấy ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ chiếu vào! Hắn đưa tay lên dụi dụi đôi mắt vẫn còn nhập nhèm ngái ngủ, kế tiếp lười biếng duỗi duỗi thắt lưng, rồi ngẩn người nhìn đỉnh giường. Âm thanh trong giấc mơ vừa rồi rất quen thuộc, hình như đã từng nghe thấy ở đâu đó. Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, rồi đột nhiên sáng tỏ.

Nhớ ra rồi!

Hắn còn nhớ rất kỹ, lần đầu tiên hắn trò chuyện với Bắc Minh về hôn lễ của bọn họ, đã từng nghe thấy giọng nói này, nhưng về sau không xuất hiện nữa cho nên hắn dần quên đi mất! Sở dĩ giờ hắn có thể nhớ ra được cũng bởi khi ấy hắn rất sợ hãi, do đó lập tức khắc sâu vào đầu của mình. Tuy nhiên, vì cớ gì cách một khoảng thời gian dài như vậy hắn lại đột nhiên mơ thấy người ấy nói chuyện?

Mà… Yêu thú truyền thừa người ấy nhắc tới là gì?

Âm Tế Thiên đột nhiên cười nhạo ra tiếng, sự tình ở trong mộng sao có thể coi là thật được. Nhưng nghĩ như thế thì hắn lại cảm thấy không đúng lắm. Trước kia, không phải cũng nằm mơ và được người ta chỉ dẫn cách tu luyện, cuối cùng cũng thành công hay sao? Còn nữa, vì sao người ấy không nói gì khác mà đi nhấn mạnh chuyện yêu thú? Chẳng lẽ hắn có thể khiến yêu thú nghe lời mình, có thể khiến chúng ngoan ngoãn lập khế ước đều liên quan tới truyền thừa kia?

Đúng lúc này, một tiếng nói non nớt cắt đứt suy nghĩ của hắn: "Ngươi đang nghĩ gì vậy?"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần liền nhìn thấy Bắc Dực Đồng đang cởi giày bò lên giường! Nhất thời hắn không khỏi nhớ tới chuyện hôm qua, thế là nháy mắt hai gò má nóng phừng phực. Âm Tế Thiên xoay người đưa lưng về phía Bắc Dực Đồng, sau đó gào thét trong lòng: "Ta đã làm cái đó đó với nam nhân, hơn nữa còn là bên bị bạo cúc!!!!" Bây giờ nhớ lại, hắn vẫn cảm thấy có chút khó tin, mình thế nhưng cam tâm tình nguyện để một người nam nhân khác đè. Nếu nửa năm trước có người nói với hắn hắn sẽ bị bạo cúc, hắn nhất định vung tay dùng mười đại khổ hình thời Mãn Thanh tra tấn người đó tới chết!

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, Bắc Minh quá giảo hoạt!

Y thế nhưng lợi dụng bộ dáng Bắc Dực Đồng khiến hắn mất cảnh giác, do đó khi Bắc Dực Đồng giúp hắn tắm rửa thay quần áo, hắn chẳng suy nghĩ gì nhiều, lúc tắm cũng chẳng cảm thấy ngại ngùng! Bất quá, nếu hắn không gật đầu đồng ý thì chắc chắn Bắc Minh sẽ không dám ép hắn!

"Làm sao vậy? Có phải thân thể còn đau không?" Bắc Dực Đồng quan tâm hỏi. Nghe Bắc Dực Đồng nhắc tới, Âm Tế Thiên mới phát hiện ra tuy mình bị gây sức ép cả ngày thế nhưng không khó chịu chút nào. Hắn nghĩ có lẽ trong lúc hắn ngủ Bắc Minh có bôi thuốc qua. Bất quá, chẳng phải thân thể Bắc Minh rất suy yếu sao? Vì cớ gì khi làm chuyện kia lại sinh long hoạt hổ đến vậy?

"Không có!" Âm Tế Thiên rầu rĩ nói. Nghe thế, mắt Bắc Dực Đồng sáng lóe lên, dường như đoán được Âm Tế Thiên đang ngại ngùng. Nhóc lập tức lái sang chuyện khác: "Hôm nay có Hội đấu giá, ngươi có muốn đi xem không?"

"Có cái gì…"

Hai chữ 'hay ho' còn chưa nói xong, Âm Tế Thiên vụt ngừng lại. Trải qua chuyện giao thủ cùng mấy tên tu sĩ Luyện Hư kỳ kia, hắn mới phát hiện hình như mình thiếu binh khí. Hiện tại vừa lúc có hội đấu giá, nói không chừng thu hoạch được món nào hợp với hắn thì sao!

"Ta đi!" Âm Tế Thiên vèo một cái bật người ngồi dậy! Bắc Dực Đồng cầm lấy quần áo đã sớm chuẩn bị ở đầu giường giúp hắn mặc vào. Đợi Âm Tế Thiên rửa mặt xong thì bắt hắn ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm lấy lược bạch ngọc chải tóc cho hắn. Động tác chải đầu của Bắc Dực Đồng rất lưu loát, tựa hồ thường xuyên giúp người khác chải đầu vậy, chỉ chải hai ba cái liền tạo ra một kiểu tóc đơn giản cho Âm Tế Thiên. Cuối cùng, nhóc cầm cây trâm mà Thí Thần đưa, cắm vào búi tóc xanh lam, trong nháy mắt mái tóc yêu dị biến thành một suối tóc đen nhánh. Âm Tế Thiên nhìn qua gương đồng, kinh ngạc hỏi Bắc Dực Đồng: "Từ tượng đá trở về mới có vài ngày sao tay nghề ngươi lại tốt đến vậy?"

Ánh mắt Bắc Dực Đồng lóe lóe, lại không nói thêm câu nào, lôi kéo hắn đi ra ngoài bình phong, ấn ngồi xuống trước bàn: "Trước ăn cháo đi đã!"

Âm Tế Thiên ăn xong cháo, lại bị bắt uống thêm một chén thuốc lớn, mới được Bắc Dực Đồng thả khỏi phòng. Vừa bước ra cửa, Âm Tế Thiên liền thấy ánh mắt của mọi người đổ dồn lên người hắn. Ánh mắt của bọn họ muốn có bao nhiêu ái muội thì có bấy nhiêu, hơn nữa vú Liễu và vú Trương vẫn canh giữ bên ngoài chậc lưỡi mỉm cười khiến hắn rùng mình một cái, nghi hoặc hỏi: "Trên người ta có cái gì đó không ổn sao?"

Đầu tiên vú Liễu đánh giá hắn một cái, sau đó nhìn lên búi tóc của hắn, rồi nụ cười lại thêm tươi rói: "Không có! Không có! Thiếu phu nhân chỗ nào cũng tốt! Thật sự rất tốt!"

Vú Trương che miệng tủm tỉm, trong con ngươi tràn đầy ý cười. Âm Tế Thiên cả đầu mờ mịt, thật sự không hiểu các nàng cười gì nữa.

"Chúng ta đi thôi!" Bắc Dực Đồng lôi kéo Âm Tế Thiên, vừa đi đến cửa viện thì vú Liễu và vú Trương ở phía sau đã hưng phấn líu ríu.

"Ngươi thấy búi tóc của thiếu phu nhân thế nào?"

Vú Trương cười vui vẻ gật gù đầu: "Đẹp mắt lắm!"

"Sáng nay trời còn chưa sáng, thiếu gia đã chạy tới đập cửa phòng ta. Lúc ấy ta còn tưởng là Bắc gia có chuyện gì! Ai ngờ thiếu gia nói muốn học chải tóc, còn bảo muốn học kiểu nào đó tuy đơn giản nhưng lại xinh đẹp. Không nghĩ tới là để chải tóc cho thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nghe thấy vú Liễu nói lời này liền nắm chặt lấy bàn tay bé bé của Bắc Dực Đồng. Thì ra nhóc đột nhiên chải đầu đẹp như vậy là do sáng sớm chạy đi tìm vú Liễu học. Vú Trương kinh ngạc nói: "Ah! Là thiếu gia giúp thiếu phu nhân chải tóc sao?"

"Ngoài thiếu gia còn có ai vào đây? Đó là kiểu mà ta đã chỉ cho thiếu gia!" Vú Liễu cao hứng cười nói, tiếp theo lại vui mừng thở ra: "Trước ta còn lo lắng mối quan hệ của Thiếu gia và Thiếu phu nhân mãi không chịu phát triển. Dù sao thiếu phu nhân vốn là hòa thượng, thanh tâm quả dục sống cả cuộc đời cũng không có gì lạ. Nhưng không nghĩ tới hôm qua lại viên phòng()!" Vú Liễu càng nói càng hưng phấn: "Ngươi không biết đó! Hôm qua khi ta nghe thấy thanh âm từ trong phòng truyền ra đã kích động biết bao nhiêu!" (Là làm chuyện 18+ đó)

Âm Tế Thiên vẫn chưa ra khỏi Thạch Lâm sân, nghe câu đó suýt vấp té! Hắn rốt cục hiểu được, vì sao người hầu trong viện lại nhìn hắn đầy ái muội như thế. Nguyên lai, bọn họ nghe được chuyện mà hắn và Bắc Minh làm trong phòng.

"Bắc Minh!" Âm Tế Thiên nổi giận gằn ra hai chữ.

"Làm sao?" Bắc Dực Đồng nghi hoặc, vì sao đột nhiên kêu tên kia của nhóc?

Âm Tế Thiên cấp tốc rút tay mình khỏi tay Bắc Dực Đồng, nổi giận nói: "Lần sau, không cho ngươi giống… khụ… giống như hôm qua làm ta!"

Bắc Dực Đồng sửng sốt, lập tức đáy mắt hiện lên lo lắng: "Vì sao?" Trước đó vẫn tốt, cớ gì hiện giờ lại không cho?

"Không vì sao hết!" Âm Tế Thiên dại gì nói tiếng rên rỉ của hắn bị người khác nghe thấy? Bắc Dực Đồng vội vàng cầm chặt tay Âm Tế Thiên cố chấp hỏi: "Vì sao chứ?"

Hôm qua mới được nếm thử hương vị ngon nhất thế gian, hôm nay lại không cho ăn nữa! Nghe Âm Tế Thiên tuyên bố như vậy, quả thực so với thời điểm thân thể khó chịu còn khó chịu hơn gấp trăm lần. Lúc này Bắc Duy và Bắc Sinh cũng đi đến, nhìn thấy Âm Tế Thiên và Bắc Dực Đồng đứng ở sau cửa, lập tức cung kính thỉnh lễ: "Kiến quá tiểu thiếu gia! Kiến quá thiếu phu nhân!"

Sau đó Bắc Duy và Bắc Sinh nhìn Âm Tế Thiên cười hề hề!! Âm Tế Thiên tức giận trợn trắng mắt! Nhất định hai tên này cũng nghe thấy chuyện hôm qua giữa hắn và Bắc Minh. Bắc Dực Đồng tựa như không nhìn thấy hai người bọn họ, vẫn nâng đầu hỏi: "Vì sao?"

Nếu Âm Tế Thiên không cho nhóc một câu trả lời chính đáng, thì nhóc nhất định sẽ không bỏ qua! Bắc Sinh và Bắc Duy phát hiện không khí giữa tiểu thiếu gia và thiếu phu nhân có chút quỷ dị, hai người hết nhìn Bắc Dực Đồng lại nhìn Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên biết Bắc Minh có tính cố chấp, nếu không trả lời tử tế chắc chắn sẽ không có chuyện bỏ qua!

Hai má hắn đỏ bừng, tức giận nói: "Thỉnh ngươi lần sau làm trận pháp cách âm trong phòng cho ta nhờ!" Bắc Dực Đồng sửng sốt, liền lập tức hiểu rõ!

Thì ra phu nhân nhà hắn đang thẹn thùng!

144. Chương 141: Hội Trường Đấu Giá

Trước khi ra khỏi cửa lớn Bắc Dực Đồng đã giúp Âm Tế Thiên đội đấu lạp lên đầu. Bắc Sinh Bắc Duy và năm tên hộ vệ thường ngày đi theo Bắc Minh cũng nhanh chóng lấy đấu lạp đội lên. Âm Tế Thiên kéo tấm màn màu trắng của đấu lạp xuống, rồi liếc mắt nhìn nhóm người phía sau hỏi: "Vì sao không thấy Bắc Đẩu?"

Động tác đội đấu lạp của Bắc Dực Đồng khẽ khựng lại, kế tiếp buông màn xuống và thản nhiên nói: "Hắn đến chỗ tổng quản lĩnh phạt!"

Âm Tế Thiên lại tò mò hỏi: "Hắn làm sai gì sao?"

"Không tôn kính chủ tử, hơn nữa còn ăn nói lỗ mãng, phải phạt!" Bắc Dực Đồng không muốn có ý định nói tiếp chuyện Bắc Đẩu cho nên lôi kéo Âm Tế Thiên đi hướng cửa lớn. Âm Tế Thiên vừa mới bước chân ra khỏi đã bị dòng người đông đúc bên ngoài Bắc gia làm cho trợn mắt há hốc mồm. Cảnh tượng trước mặt quả thực còn náo nhiệt hơn cả lễ Cầu Duyên, vai đụng vai, mũi chân người này chạm gót chân người kia, kỳ lạ nhất là còn có vô số tà tu đi qua đi lại.

"Không phải Thú Triều đã qua rồi sao? Vì sao vẫn còn nhiều người như vậy?"

Bắc Dực Đồng giải thích: "Vốn sau khi Thú Triều kết thúc, các tu sĩ ở Đông Tây Nam Bắc bộ sẽ trở lại môn phái của mình nhưng không biết là ai đề nghị, bảo rằng hiếm khi các tu sĩ khắp nơi đều tụ tập lại một chỗ cho nên liền đem những thứ hay ho có được trong Thú Triều lấy về Nam bộ bán đấu giá. Mọi người cũng không cần vì thứ mình muốn mà chạy đôn chạy đáo!"

"Đề nghị này quả thật không tồi!"

Bắc Dực Đồng cười lạnh một cái: "Không biết người đề nghị chuyện này trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì."

(Ý chỉ là có âm mưu mà không biết được)

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Ngươi thấy chuyện này kỳ quái sao?"

"Ta đoán sự tình sẽ không đơn giản như vậy thôi! Hiện tại không chỉ trong Bắc hoàng thành mà ngay cả các thành trấn phụ cận đều đầy người của ba bộ khác vào ở!"

Âm Tế Thiên hình như nghĩ ra cái gì, mắt sáng lên: "Thế thì sư phụ của ta cũng ở Nam bộ à?"

"Còn phải xem xem sư phụ ngươi có ý định mua hay bán món gì không!"

Âm Tế Thiên lại ủ rũ: "Hắn nghèo như vậy còn mua bán cái gì. Đến ngay cả phù chú và pháp khí đưa cho ta cũng là lấy trên xác người chết!"

Càng nói càng cảm thấy mất mặt! Xem ra muốn tìm Hư Không để hỏi rõ ràng sự tình thì phải đợi một thời gian nữa rồi. Bất quá, may mắn là chuyện này đối với hắn cũng chẳng gấp gáp gì, trì hoãn lại một chút cũng không khác là mấy. Tiếng cười khẽ của Bắc Dực Đồng từ sau màn che truyền ra: "Người xuất gia đối với những vật ngoài thân không quá coi trọng, tất nhiên cũng sẽ không để ý đến linh thạch, mấy thứ phù chú." Nhóc nắm chặt tay Âm Tế Thiên: "Nếu Tịch Thiên muốn cái gì, cứ nói với ta. Chỉ cần ta có thể lấy được nhất định sẽ lấy cho ngươi. Dù sao ta cũng chưa chính thức tặng sính lễ cho ngươi, cũng chưa tổ chức cho ngươi một hôn lễ thật long trọng…"

"Dừng!" Âm Tế Thiên nhanh chóng ngắt lời nhóc: "Sính lễ thì ta nhận, còn hôn lễ gì gì đó thì miễn đi!" Tuy hai người đã ấy ấy vầy vầy … thế nhưng hắn vẫn chưa thực sự tưởng tượng ra chuyện hai nam nhân thành hôn. Bắc Dực Đồng dừng bước, ngước đầu nhìn hắn: "Chẳng lẽ ngươi không muốn chuyện chúng ta là đạo lữ bị nhiều người biết sao?"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt: "Ta nghĩ toàn bộ Tu Chân giới không ai không biết hòa thượng Tịch Thiên của Vạn Phật tự gả cho Minh thiếu gia của Bắc gia. Hiện giờ ngươi làm hôn lễ long trọng chỉ là thừa mà thôi!"

Bắc Dực Đồng cũng không phản bác lời hắn nói nhưng không có nghĩa nhóc dễ dàng buông tha chuyện tổ chức lễ cưới. Chuyện nhóc đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi. Âm Tế Thiên thấy nhóc im re, liền thầm nghĩ có phải lời mình nói khiến nhóc không vui hay không: "Sao chẳng nói gì nữa?". Bắc Dực Đồng kéo tay hắn lên hôn nhẹ: "Ta chỉ đang nghĩ xem nên chuẩn bị sính lễ như thế nào mới có thể làm ngươi vừa lòng!"

Lời nhóc nói khiến Âm Tế Thiên lại lần nữa nhớ tới giấc mơ đêm qua, không khỏi thốt thành câu: "Tốt nhất là có thể đánh sâu vào linh hồn, đời đời kiếp kiếp đều không thể cắt đứt!"

Nghe vậy Bắc Dực Đồng ngẩn cả người, đột nhiên ngực nhóc bỗng đau đớn dữ dội. Âm Tế Thiên thấy Bắc Dực Đồng ôm ngực không động đậy liền hốt hoảng hỏi: "Làm sao? Có phải thân thể không thoải mái không?"

Bắc Dực Đồng ôm ghì lấy chiếc cổ Âm Tế Thiên, đầu ngả lên vai hắn rồi thì thầm, hết lần này lần khác gọi tên hắn: "Tịch Thiên… Tịch Thiên… Tịch Thiên…" Tựa như cứ một lần thốt lên sẽ khiến ngực nhóc thoải mái hơn. Âm Tế Thiên nhận ra nhóc bất an, mặc dù không biết vì sao nhưng vẫn nhẹ nhàng vỗ lưng nhóc, cố ý trêu đùa: "Đừng tưởng rằng hiện tại ngươi đang trong bộ dạng trẻ con thì có thể làm nũng nhé!"

Bắc Dực Đồng không ngừng cọ đi cọ lại trên người hắn, đến lúc thoải mái rồi vẫn nằm úp lên vai Âm Tế Thiên, không muốn xuống. Đây là lần đầu tiên y gặp phải sự cố sau khi biến thành Bắc Dực Đồng.

"Ta biết tặng sính lễ gì cho ngươi rồi!"

Âm Tế Thiên cảm thấy dường như nhóc đã nghĩ thông được gì đó, thân thể cương cứng cũng dần thả lỏng. Hắn a lên một tiếng rồi cười hỏi: "Ngươi muốn tặng sính lễ gì?"

Bắc Dực Đồng không trả lời mà trượt người xuống, sau đó kéo tay Âm Tế Thiên đi về phía Hội trường đấu giá. Hội trường đấu giá của Bắc gia rất rộng lớn, được chia làm bốn tầng, có thể chứa được hơn mười vạn người, từng được khen là Hội trường đấu giá đệ nhất Tu Chân giới. Hội trường đấu giá hoạt động vào buổi sáng, chiều và tối. Người nào muốn tham gia đấu giá, bắt buột phải có vé của Bắc gia mới được tiến vào Hội trường.

Lúc Âm Tế Thiên đi vào Hội trường đấu giá thì giờ hoạt động buổi sáng vừa mới chấm dứt, đang chuẩn bị cho buổi chiều. Hiện tại người ra ra vào vào Hội trường đấu giá không dứt, bất quá không có người nào dám làm ồn. Bởi đa số những người ở đây toàn là Hợp Thể kỳ và Độ Kiếp kỳ, nếu muốn gây chuyện, cũng nên suy nghĩ cẩn thận năng lực của mình ra sao đã.

"Vé vào Hội trường, giá thấp nhất là một viên linh thạch trung phẩm. Ai muốn vào thì qua bên này, qua bên này!!!!"

Âm Tế Thiên vừa nghe một viên linh thạch trung phẩm mới được vào Hội trường liền không khỏi nhỏ giọng nói: "Khó trách sao Bắc gia lại nhiều tiền như vậy!"

Hắn liếc mắt nhìn đám người ra vào Hội trường đấu giá, ít nhất cũng phải một ngàn người. Nếu mỗi người đều trả một viên linh thạch trung phẩm, thì chẳng khác nào được cả ngàn viên, linh thạch cũng quá dễ kiếm! Bắc Dực Đồng nói: "Giá này là thấp nhất rồi, linh thạch trung phẩm chỉ có thể đứng ở góc phòng!"

Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Vậy chỗ tốt nhất giá bao nhiêu?"

"Tính theo thượng phẩm linh thạch, tóm lại, muốn có chỗ ngồi tốt thì phải cạnh tranh, ai trả giá cao hơn liền của người đó!"

"Không hổ là Hội trường đấu giá, đến chỗ ngồi cũng đấu giá. Vậy chúng ta ngồi đâu?"

Lúc này một trong năm tên hộ vệ đứng sau gọi người lại, chìa lệnh bài ra. Gã kia vừa thấy lệnh bài, lập tức cười lấy lòng sai người đưa bọn họ lên tầng cao nhất! Âm Tế Thiên mới bước vào hội trường liền líu lưỡi vì độ hoa lệ bên trong, bất kể là trần nhà hay là sàn gạch, cả tường rồi đến tay vịn cầu thang đều được khảm những viên dạ minh châu thật lớn, khiến cho cả Hội trường tuy không có đèn nhưng vẫn được chiếu sáng rực rỡ y như ban ngày. Trừ nội thất bên trong, thì điểm đặc biệt nữa là thị nữ ở đây cứ như là tiên nữ, dung nhan xinh đẹp mỹ miều, bay hết nơi này rót trà rồi bay đến nơi kia dâng bánh. Âm Tế Thiên cảm thấy nơi này không giống như nơi đấu giá mà ngược lại giống Thiên Đình hơn.

"Thiếu gia! Thỉnh đi bên này!"

Tiểu quản sự dẫn đường đưa bọn họ lên lầu bốn, đi qua mỗi sương phòng đều có thể nhìn ra được ai đang ngồi trong đó.

"Hôm nay bổn tọa nhất định phải chộp được con yêu thú cấp chín kia về!"

Âm Tế Thiên và Bắc Dực Đồng nghe thấy tiếng nói quen thuộc kia, liền quay đầu nhìn người đang ngồi trong phòng. Quả nhiên đúng là Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ, còn có sáu gã mặc áo đen đứng phía sau hầu, nhìn qua chắc là thủ hạ của bọn họ.

"Lão Quỷ! Ngươi muốn tranh con yêu thú kia với ta sao?"

Yêu quái lão tổ không thuận theo mà liếc mắt nhìn Quỷ quái lão tổ mội cái.

"Phu nhân! Ta đây chộp nó không phải để tặng cho ngươi hay sao?" Quỷ quái lão tổ lập tức hôn một cái lên má Yêu quái lão tổ.

"Nghe thế còn được!"

"Aizzz… Từ xa xa bổn tọa đã nghe thấy tiếng hai người các ngươi chim chuột()

rồi!" Một tiếng nói bất mãn đột nhiên chen vào giữa Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ.

(Là ân ân ái ái đó)

Âm Tế Thiên và Bắc Dực Đồng nhìn qua liền thấy U vực lão tổ và Tà hàng lão tổ đi từ dưới cầu thang lên, sau đó đứng trước phòng của bọn Yêu quái lão tổ. Yêu quái lão tổ đề phòng nhìn bọn họ: "Sao các ngươi lại đến đây?"

"Đương nhiên là cướp bảo bối về tay rồi!"

U vực lão tổ cũng không nói thêm gì với bọn họ, quay đầu cùng Tà hàng lão tổ rời đi. Sau đó dừng lại ở sương phòng cách bọn Yêu quái lão tổ một gian.

Lúc này tiểu quản sự đứng ở giữa sương phòng của Yêu quái lão tổ và U vực lão tổ nói: "Thiếu gia, đây là sương phòng của ngài!"

145. Chương 142: Đồng Mệnh Chú Phù Lục (chiếc Phù Nguyền Rủa Đồng Mệnh)

Âm Tế Thiên và Bắc Dực Đồng liếc nhìn nhau rồi cùng đi vào trong sương phòng. Tiểu quản sự cười nói: "Thiếu gia, một lát nữa thị nữ sẽ mang điểm tâm và nước trà đến cho ngài."

Hộ vệ lập tức vẫy tay đuổi quản sự đi.

"Vậy tiểu nhân cáo lui!"

Khi tên quản sự rời đi, Bắc Duy đóng cửa lại, Âm Tế Thiên mới tháo đấu lạp xuống nhìn ngắm căn phòng được trang trí sang trọng, cười lạnh một tiếng: "Gian phòng này thật sự rất tốt, trừ vẻ hoa lệ ra thì bên trái có U vực lão tổ, bên phải có Quỷ tu lão tổ. Lỡ bọn họ muốn đánh nhau để tranh con yêu thú cấp chín thì nhất định cả lũ chúng ta sẽ biến thành một đống thịt nát."

Bắc Dực Đồng nhíu mày, gỡ đấu lạp xuống: "Mong là bọn họ chỉ đơn thuần tranh giành bằng mồm mép".

Bọn Bắc Duy cũng lo lắng hỏi: "Tiểu thiếu gia, hiện tại bốn lão tổ tà tu đều tụ tập trong hội trường. Nếu thật sự xảy ra tranh chấp thì người Bắc gia không thể chấn trụ được bọn họ. Ngài có muốn báo cho các trưởng lão không?"

Bắc Dực Đồng nói: "Bọn họ sẽ không tùy ý làm bậy, dù sao nơi này là địa giới của nhân sĩ Tu Chân, hơn nữa còn có người của Tây bộ và Bắc bộ mà. Muốn đánh nhau cũng không phải dễ dàng như vậy!"

Âm Tế Thiên chẳng buồn để ý đến đám tà tu, cầm lấy danh sách những món sẽ được đấu giá lên xem. Trong đó nếu không là nội đan của yêu thú cao cấp thì cũng là lông, sừng hay móng vuốt của yêu thú quý hiếm, hoặc là bán đấu giá cả con yêu thú. Trừ mấy cái này ra, chỉ có năm món pháp khí và pháp bảo, không có vũ khí gọn nhẹ mà hắn muốn. Âm Tế Thiên bất mãn nói: "Vì sao chỉ có mấy thứ này?"

Không phải ban nãy đám Yêu quái lão tổ còn la hét muốn mua Yêu thú cấp chín sao? Nhưng trong danh sách làm gì có nói tới, vậy bọn họ nghe từ đâu? Mắt Bắc Dực Đồng hiện lên ý cười, lấy trong Nhẫn không gian ra một cái bảng đưa cho Âm Tế Thiên: "Những thứ đó ở trong đây!"

Âm Tế Thiên ngó cái bảng Bắc Dực Đồng đưa tới. Trên đó liệt kê những món pháp bảo, pháp khí hiếm có, ben cạnh còn chú thích xuất xứ của chúng, dĩ nhiên yêu thú cấp chín mà Yêu quái lão tổ nói cũng nằm bên trong.

"Vì sao hai bảng danh sách lại không giống nhau?"

"Bảng danh sách này phải có thượng phẩm linh thạch mới mua được!"

Âm Tế Thiên chậc chậc hai tiếng: "Đừng nói đây cũng là một cách kiếm tiền của Bắc gia nha? Nếu thật vậy, kẻ nghĩ ra mấy thứ này cũng quá là khôn khéo! Có thể khiến Bắc gia ở giữa thu gom được không ít tiền!"

Bắc Dực Đồng cười nhàn nhạt không nói. Âm Tế Thiên bắt gặp liền tò mò hỏi: "Không phải ngươi nghĩ ra đó chớ?" Bắc Dực Đồng vẫn chỉ cười không nói, "Ngươi thật là!" Âm Tế Thiên xùy xùy một tiếng rồi ôm nhóc vào lòng, không chút keo kiệt mà tán dương. Nếu Bắc Minh sinh ra ở thời hiện đại, chắc chắn sẽ là một tên gian thương!

Đúng lúc này, sáu nàng thị nữ xinh đẹp bay đến, đem trà ngon và bánh ngọt đặt lên bàn. Từ lúc Âm Tế Thiên thấy các nàng bước vào phòng liền chằm chằm nhìn chân các nàng không dời mắt. Hắn thật sự muốn xem xem vì sao các nàng không dùng tới ngự khí phi hành mà có thể bay lượn được. Tuy nhiên, do hắn cứ chằm chằm nhìn chân các nàng nên không chú ý đến sáu nữ nhân thỉnh thoảng lại liếc mắt sang khuôn mặt xinh đẹp của hắn. Đồng thời, gương mặt các nàng còn đỏ hồng lên, thậm chí thiếu chút đổ hết điểm tâm lên bàn.

Bắc Dực Đồng bắt gặp cảnh này, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, thấy Âm Tế Thiên vẫn đang nhìn chân mấy nữ nhân kia không chớp mắt, đôi mắt nhóc lập tức trở nên lạnh lẽo. Bắc Dực Đồng thản nhiên hỏi mấy thị nữ đã xong việc nhưng vẫn chưa chịu rời đi kia: "Nhìn đủ chưa?"

Âm Tế Thiên cho rằng Bắc Dực Đồng đang nói với hắn, cũng không có ngẩng đầu lên mà trả lời luôn: "Còn chưa đủ!"

Hắn cảm thấy giày của các nàng phải được làm từ pháp khí nào đó mới khiến các nàng dễ dàng bay trên không trung như vậy! Bắc Duy và Bắc Sinh đứng một bên che miệng cười trộn. Bắc Dực Đồng nghe Âm Tế Thiên trả lời, sắc mặt lại càng lạnh lẽo thêm: "Đi ra ngoài!"

Lúc này, sáu nàng thị nữ mới nhận ra là Bắc Dực Đồng đang nói với các nàng, sắc mặt đại biến. Theo quy củ của Hội trường đấu giá, nếu các nàng bị khách nhân đuổi khỏi phòng thì không chỉ mất ba tháng lương bổng mà còn bị tổng quản xử phạt. Âm Tế Thiên ngẩng đầu, liền thấy năm tên hộ vệ đang đẩy sáu nàng thị nữ ra khỏi phòng, tống xuống dưới lầu. Hắn nghi hoặc nhìn Bắc Dực Đồng: "Sao thế?"

Bắc Dực Đồng kéo hắn ngồi xuống hai chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ, nhẹ nhành nói: "Chẳng qua là các nàng nhìn thứ chẳng thuộc về mình mà thôi!"

Đing đang đing đang…

Dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng chuông, toàn bộ hội trường lập tức trở về yên tĩnh. Bắc Dực Đồng nói: "Bắt đầu đấu giá rồi!"

Âm Tế Thiên nhìn xuống tầng một, thấy người điều khiển đấu giá đang đứng trước một cái bàn, trên bàn có đặt một cái chuông vàng nhỏ. Bắc Dực Đồng thản nhiên liếc tấm bảng danh sách trong tay Âm Tế Thiên nói: "Buổi đấu giá hôm nay nhất định sẽ là một hồi cạnh tranh khốc liệt cho xem!"

"Phải không?!" Âm Tế Thiên cầm lấy tấm bảng nhìn lại một lần, trừ bỏ một thanh vũ khí Trấn quỷ chuy tiên khí, những cái còn lại hắn đều không quan tâm. Nhưng mà Chuy trấn quỷ hình như không hợp với hắn lắm, thật chẳng thể nào tưởng tượng ra nổi bộ dáng mình cầm chuy đánh người sẽ như thế nào, chắc giống trò đập chuột chũi mất! Âm Tế Thiên nghĩ thế không khỏi đưa tay đỡ trán.

"Làm sao thế?"

Bắc Dực Đồng thấy hắn đỡ trán liền quan tâm hỏi. Âm Tế Thiên buông tay xuống: "Ngươi có thích món nào trong lần đấu giá này không?"

Ánh mắt Bắc Dực Đồng chuyển tới cái bục trên cao, thản nhiên nói: "Ta đang nhắm tới Đồng mệnh chú phù lục, yêu thú cấp chín, Nhuyễn giáp cấp tiên phẩm và thảo dược trên cấp mười!"

Âm Tế Thiên nghe thấy mấy thứ mà nhóc vừa kể, liền biết sẽ tốn rất nhiều linh thạch, nhưng Đồng mệnh chú phù lục là cái gì? Hắn cúi đầu xem lại danh sách, chỉ thấy bên trong nhắc có tới nó được tìm thấy ở Thượng cổ thiên cảnh, tác dụng cụ thể thì không rõ. Âm Tế Thiên nhíu mày hỏi: "Ngươi muốn mua yêu thú cấp chín?"

Trong danh sách chỉ có một con yêu thú cấp chín Thạch phong điểu, đây chẳng phải là cạnh tranh với Yêu quái lão tổ cách vách sao? Bắc Dực Đồng nắm chặt tay hắn: "Đúng! Nếu ngươi có yêu thú cấp chín đi theo bên người, ta sẽ yên tâm hơn!"

"Nhưng mà ngươi có pháp bảo khống chế yêu thú cấp chín sao?" Âm Tế Thiên thấy nhóc im lặng không nói, liền chêm thêm: "Nếu chúng ta tranh giành yêu thú cấp chín, chưa nói đến chuyện ngươi có pháp bảo khống chế hay không, mà trước tiên chúng ta phải đối đầu với đám Quỷ tu lão tổ. Hơn nữa nếu dùng pháp bảo khống chế yêu thú, nhất định sẽ khiến kẻ khác mơ tưởng tới. Dĩ nhiên, mấy tên lão tổ cách vách cũng sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế để cướp nó khỏi ta. Đã thế con yêu thú đó chẳng khác nào củ khoai nóng phỏng tay chứ chẳng còn là hộ thân thú nữa!".

Mắt Bắc Dực Đồng hơi uể oải: "Là ta chưa suy nghĩ kĩ!"

Lực chú ý của hai người lại một lần nữa trở về trên bục cao, lúc này mới nhận ra những thứ phổ thông đã bị người khác mua hết. Kế tiếp là đấu giá những món quý hiếm. Người điều khiển đứng ở trên đài hưng phấn hô: "Sau đây, chúng ta sắp sửa đấu giá Đồng mệnh chú phù lục. Nó là tuyệt phẩm phù chú được tìm thấy bên trong Thượng cổ tiên cảnh. Tác dụng của nó có vô số, sau khi sử dụng Đồng mệnh chú phù lục, không những có thể cùng đạo lữ của mình chung sống lâu dài mà trong trường hợp một người chết người kia còn sống, vẫn có thể hồi sinh người đã chết đi!"

Vừa mới nói xong, toàn bộ Hội trường đấu giá đều trở nên ồn ào, nhất thời trở nên ầm ĩ. Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn Bắc Dực Đồng, không nghĩ tới tác dụng của Đồng mệnh chú phù lục lại lớn đến như vậy. Chẳng trách Bắc Dực Đồng muốn giành lấy nó.

Người điều khiển đấu giá mỉm cười: "Sau khi nghe ta nói, nhất định có rất nhiều cặp đạo lữ muốn giành được Đồng mệnh chú phù lục này. Nếu đã như vậy, ta cũng không dài dòng nữa. Giá khởi điểm của miếng phù chú này là một trăm viên cực phẩm linh thạch!"

Rất nhiều người nghe thấy giá khởi điểm là một trăm viên cực phẩm linh thạch đều bỏ cuộc không còn muốn mua nữa. Nếu chẳng phải người của đại môn phái hay gia tộc thì một trăm cực phẩm linh thạch là một con số khổng lồ, mà huống hồ đây chỉ là giá khởi điểm.

Bất quá vẫn có rất nhiều người cảm thấy hứng thú với miếng phù chú này, một trong số đó là đôi lão tổ ở cách vách.

"Một trăm mười viên cực phẩm linh thạch!" Yêu quái lão tổ ở cách vách bên phải hô.

"Một trăm hai mươi viên cực phẩm linh thạch!" Sương phòng bên cạnh truyền ra giọng nói trong trẻo.

"Một trăm ba mươi viên cực phẩm linh thạch!" Yêu quái lão tổ cách vách bên phải lại hô.

"Một trăm bốn mươi viên cực phẩm linh thạch!" Sương phòng bên cạnh cũng hô lớn.

"Một trăm năm mươi viên cực phẩm linh thạch!" Mà U vực lão tổ ở cách vách bên trái cũng như muốn góp vui, lên tiếng kêu giá!

146. Chương 143: Cạnh Tranh

U vực lão tổ vừa mới kêu giá, Yêu quái lão tổ liền cả giận nói: "U vực lão tổ, không phải ngươi còn cô đơn sao? Cớ gì còn tranh giành Đồng mệnh chú phù lục với ta?"

"Bổn tọa muốn mua để giành cho đạo lữ trong tương lai không được sao? Ngươi có bản lĩnh thì cứ trả giá cao hơn đi, như thế nó ắt thuộc về ngươi?"

Yêu quái lão tổ bị nói đến nghiến răng kèn kẹt, hét lớn một tiếng: "Ta trả hai trăm viên linh thạch cực phẩm!"

Liền ngay sau đó phòng đối diện cũng hô lên: "Ta trả hai trăm năm mươi viên!"

Chỉ với ngắn ngủi nửa nén nhang, giá của Đồng mệnh chú phù lục đã lên tới một ngàn viên cực phẩm linh thạch. Thế nhưng sự cạnh tranh vẫn còn rất kịch liệt, bất quá, người kêu giá cũng thiếu đi một ít. Cuối cùng chỉ còn lại Yêu quái lão tổ và người có giọng nói trong trẻo ở phòng đối diện. Yêu quái lão tổ thấy giá tiền càng lúc càng cao, không nhịn được mà giận giữ hâm dọa: "Là tên khốn kiếp nào không biết sống chết dám tranh đoạt Đồng mệnh chú phù lục với ta?"

Nếu không phải trong sương phòng có trận pháp ngăn trở uy áp thì nàng đã sớm giết chết người kia. Bên kia im lặng một khắc rồi mới phát ra một âm thanh khàn khàn: "Mong rằng Yêu quái lão tổ nể mặt Ngục Tuyền, nhường lại mảnh phù lục cho Ngục Tuyền!"

Yêu quái lão tổ nhất thời im lặng. Âm Tế Thiên cũng vội vàng lục lọi trí nhớ của Tịch Thiên nhưng đáng tiếc rằng Tịch Thiên cũng không hiểu biết nhiều lắm về Tu Chân giới. Hắn đành phải hỏi Bắc Dực Đồng: "Ngục Tuyền là ai?"

Mắt Bắc Dực Đồng trầm xuống: "Là Ngự thú sư cấp chín của Bắc bộ, không chỉ thế hắn còn là sư phụ của rất nhiều Ngự thú sư cấp chín, cũng có thể coi như Ngự thú sư lão tổ. Nếu không cẩn thận chọc tới hắn thì chỉ sợ cả đời khó có thể tìm được ai khác khế ước yêu thú cao cấp cho mình."

"Có phải ngươi vẫn không ra giá là vì nguyên nhân này không? Lo lắng tu sĩ cao tầng của Bắc gia không tìm được người hỗ trợ khế ước yêu thú cao cấp?"

Bắc Dực Đồng nhăn chặt mày lại hàm hồ nói: "Đây là một trong những nguyên nhân!"

Lúc này, sương phòng đối diện lại phát ra tiếng nói trong trẻo: "Một ngàn ba trăm ba mươi lăm viên linh thạch cực phẩm!"

Yêu quái lão tổ ở cách vách không còn tiếp tục ra giá nữa! Âm Tế Thiên híp mắt lại, hắn biết Bắc Dực Đồng đang lo lắng cái gì. Bởi vì nếu Bắc Dực Đồng mua lại chiếc phù lục kia, thì không chỉ Bắc gia sẽ bị liệt vào sổ đen mà chỉ sợ Vạn Phật tự cũng như thế. Trừ này đó ra, chắc hẳn cũng còn nguyên nhân khác…

"Kì thực ngươi lo rằng người của Bắc gia, Vạn Phật tự, Thuần Trần phái sẽ coi ta như tội nhân? Là ta khiến cho họ không thể khế ước với yêu thú cao cấp, có đúng không?"

Bắc Dực Đồng nhìn sâu vào mắt Âm Tế Thiên, đây quả thực là điều mà nhóc băn khoăn! Về phần tu sĩ cao tầng của Bắc gia, Vạn Phật tự, Thuần Trần phái có khế ước được với yêu thú cao cấp hay không, chẳng chút liên quan gì tới nhóc, trong lòng Bắc Dực Đồng chỉ lo lắng cho mỗi Tịch Thiên mà thôi.

Với suy nghĩ của người Bắc gia và Thuần Trần phái, cho dù chuyện này là do nhóc làm ra thì mọi thứ đều sẽ bị đổ hết lên người Tịch Thiên. Mặc cho nhóc bảo vệ Tịch Thiên cẩn thận như thế nào đi nữa, cũng không

thể bảo vệ hắn khỏi miệng lưỡi của những kẻ khác. Nhóc lo rằng vì chuyện này mà Tịch Thiên sẽ cảm thấy tự trách.

Lúc bấy giờ, người điều khiển không còn thấy ai ra giá nữa, nên hô lớn: "Một ngàn ba trăm ba mươi lăm viên cực phẩm linh thạch lần một!"

Âm Tế Thiên nhăn mày nhìn nhóc: "Bắc Minh ngươi muốn lấy Đồng mệnh chú phù lục để làm gì?"

Vẻ nghiêm túc của Âm Tế Thiên khiến cho Bắc Dực Đồng hơi ngẩn ra: "Ta muốn ngươi sống thật lâu với ta!"

"Một ngàn ba trăm ba mươi lăm viên linh thạch cực phẩm lần hai!"

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm khuôn mặt của nhóc: "Chỉ vậy thôi?"

"Một ngàn ba trăm ba mươi lăm viên linh thạch cực phẩm…"

Âm Tế Thiên nói nhanh: "Vậy ngươi ra giá đi!" Lập tức, Bắc Dực Đồng nở nụ cười thật tươi, ngay lúc người điều khiển đang hô chữ 'lần' nhóc nhanh chóng mở miệng nói: "Một viên linh thạch tuyệt phẩm!"

Vừa nói xong cả hội trường liền xôn xao bàn tán, toàn bộ khán phòng đấu giá đều trở nên sôi trào. Cùng lúc đó, phòng cách vách bên phải cũng truyền tới tiếng của Yêu quái lão tổ: "Trẻ nhỏ không biết tự lượng sức!"

"Haha! Có ý tứ! Thật biết điều!" U vực lão tổ ở cách vách bên trái lên tiếng.

"Người can đảm thật đáng sợ ah!" Tà hàng lão tổ cũng thâm ý nói.

Sắc mặt người điều khiển trở nên trắng bệch, người khác có thể không biết phòng giữa tầng bốn là ai nhưng hắn thì biết rất rõ. Lời kêu giá kia quả thực là đẩy Bắc gia vào ngõ cụt. Hắn vội vàng bảo quản sự ở bên cạnh: "Nhanh đi gọi trưởng lão tới!"

"Tiểu đạo hữu ở phía đối diện, ngươi xác định muốn cùng lão phu tranh Đồng mệnh chú phù lục sao?" Giọng nói khàn khàn lần thứ hai vang lên.

Bắc Dực Đồng lạnh lùng cười nói: "Tiền bối muốn cùng sống lâu với đạo lữ thì đương nhiên vãn bối cũng muốn!"

Lập tức, nhóc hạ giọng nói với Âm Tế Thiên: "Vì Ngục Tuyền lão tổ đã sắp hết thọ mệnh cho nên mới gấp gáp mua Đồng mệnh chú phù lục, duy trì tuổi thọ cho bản thân!"

"Nếu đã như vậy thì tiểu đạo hữu có thể xưng tên ra hay không?" Ngục Tuyền lão tổ vừa nói ra, lập tức cả khán phòng lại ồ lên bàn tán.

"Vị tiểu đạo hữu kia mà nói tên ra thì không chỉ hắn mà cả môn phái hay gia tộc đều sẽ bị liên lụy. Chỉ sợ sau này muốn khế ước với yêu thú cao cấp là không thể!"

"Môn phái hay gia tộc của hắn chắc chắn sẽ đoạn tuyệt quan hệ với hắn!"

Mắt Âm Tế Thiên hơi sẫm lại: "Ngươi không sợ bị Bắc gia xóa tên khỏi gia phổ sao?"

"Xóa tên?" Bắc Dực Đồng khinh thường hừ một tiếng: "Nếu Bắc gia muốn mất đi một Luyện đan sư cấp mười, Phùng sư cấp mười đồng thời là Đúc sư cấp mười thì cứ việc xóa tên!"

Âm Tế Thiên trừng lớn mắt nhìn nhóc: "Ngươi đang nói mình sao?"

Bắc Dực Đồng lộ ra nụ cười sâu xa.

"Mẹ nó! Ta cảm thấy quá bất công!" Âm Tế Thiên bưng ngực nói.

Quả nhiên là thiên tài tuyệt thế!Vừa là Luyện đan sư cấp mười, vừa là Phùng sư cấp mười lại còn là Đúc sư cấp mười, chỉ kém mỗi không có Ngự thú sứ cấp mười nữa thôi!

Bắc Dực Đồng có chút ngoài ý muốn nhướng mày: "Vì sao lại bất công? Không phải ngươi nên cảm thấy đắc ý sao?"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt: "Vì sao ta phải cảm thấy đắc ý?"

"Vì ta là phu quân của ngươi! Nói cách khác, đồ của ta cũng sẽ là của người!"

Âm Tế Thiên ngừng một chút: "Câu này cũng có lý!" Giống như hắn có thể làm cho yêu thú nghe lời hắn thì hắn cũng chẳng hẹp hòi mà để bọn nó nghe lời Bắc Minh vậy. Đúng lúc này, vang lên tiếng gõ cửa. Bắc Dực Đồng tựa như đoán được người đang đứng ở bên ngoài là ai, thân hình đột nhiên bến lớn, trở lại là bộ dáng của Bắc Minh.

Bắc Duy quay đầu nhìn, nhận được sự đồng ý rồi mới ra mở của phòng. Ngoài cửa phòng là quản lý phòng đấu giá và Minh trưởng lão với Tu trưởng lão. Bọn họ vừa mới nhìn thấy người trong phòng liền sửng sốt: "Bắc Minh!"

"Bắc Minh kiến quá Minh trưởng lão, kiến quá Tu trưởng lão!" Âm Tế Thiên cùng với Bắc Minh hướng hai vị trưởng lão làm lễ.

Minh trưởng lão cùng với Tu trưởng lão bước vào trong, cửa phòng vừa đóng lại liền lập tức nói thẳng vào vấn đề: "Bắc Minh, có phải ngươi vừa dùng một viên linh thạch tuyệt phẩm để ra giá cho Đồng mệnh chú phù lục không?"

Bắc Minh không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Đúng!"

"Ngươi…"

Minh trưởng lão hít một hơi: "Ngươi có biết hành động vừa rồi của ngươi là ý gì không?"

"Bắc Minh biết!"

"Vậy sao ngươi còn làm!? Ngươi cũng biết các ngươi làm như vậy, sau này sẽ không thể tìm Ngự thú sư cấp chín để khế ước được nữa!"

"Vậy ý của trưởng lão là sau này có thể tìm được một Luyện đan sư cấp mười, một Đúc sư cấp mười để tạo ra pháp bảo và pháp khí, tìm được một Phùng sư cấp mười để may bảo phục?"

Minh trưởng lão híp mắt lại: "Bắc Minh ngươi đang uy hiếp chúng ta sao?"

"Bắc Minh không dám! Bắc Minh chỉ muốn làm việc mà mình cần làm thôi!"

Minh trưởng lão biết nếu Bắc Minh đã quyết định chuyện gì thì cho dù có mười con yêu thú cấp mười kéo cũng không thể thay đổi được ý định của y. Ông ta xoay mắt nhìn Âm Tế Thiên. Minh trưởng lão vừa nhìn đến khuôn mặt diễm mị của Âm Tế Thiên, liền trầm giọng nói: "Nhất định là ngươi mê hoặc Bắc Minh để nó tranh giành Đồng mệnh chú phù lục với Ngục Tuyền lão tổ đúng không?"

Âm Tế Thiên nhăn chặt mày, không nói câu nào. Sắc mặt Bắc Minh trầm xuống: "Minh trưởng lão, chuyện mua Đồng mệnh chú phù lục không hề liên quan đến Tịch Thiên. Ngài không cần đổ hết chuyện này lên đầu Tịch Thiên!"

"Ngươi dám nói là ngươi mua không phải là vì hắn?"

Bắc Minh không muốn cùng Minh trưởng lão nhiều lời, quay đầu nhìn bọn Bắc Duy ra lệnh: "Đưa Minh trưởng lão ra ngoài!"

Bắc Duy lập tức hướng Minh trưởng lão thủ thế: "Minh trưởng lão, Tu trưởng lão, thỉnh!"

Minh trưởng lão tức giận phất tay áo, cùng Tu trưởng lão rời khỏi sương phòng. Cửa vừa đóng, sắc mặt Bắc Minh cũng trở nên trắng bệch, yếu ớt lùi lại hai bước! Âm Tế Thiên vội vàng đỡ y ngồi trở lại chiếc ghế cạnh cửa sổ: "Ngươi vẫn ổn chứ?"

Bắc Minh lắc đầu. Lúc này, sương phòng đối diện lại vang lên giọng nói khàn khàn trêu ngươi kia: "Tiểu đạo hữ, không phải ngươi không dám nói ra tên của mình đó chứ?"

Bắc Minh lạnh lùng nói: "Bắc gia Bắc Minh kiến quá tiền bối!".

147. Chương 144: Chết Dưới Hoa Mẫu Đơn

Mọi người vừa nghe được Minh thiếu gia Bắc gia, cả Hội trường lại lần nữa ồ lên.

"Thì ra là Minh thiếu gia ắc gia, Đúc sư cấp mười. Thảo nào lại dám cùng Ngục Tuyền lão tổ tranh Đồng mệnh chú phù lục!"

"Ớ? Không phải là Luyện đan sư cấp mười sao?"

"Các ngươi nhầm hết rồi! Là Tài phùng sư cấp mười chứ! Chính mắt ta thấy y làm ra một kiện linh phẩm, hơn nữa còn là thượng phẩm y bào!"

"Nhưng ta cũng chính mắt nhìn thấy y tạo ra linh bảo thượng phẩm trường kiếm!"

Có người cũng không thua kém thêm vào một câu: "Ta cũng chính mắt nhìn thấy y luyện được ra đan dược cấp mười!"

"Không phải chứ? Minh thiếu gia không chỉ là Đúc sư cấp mười mà còn là Tài phùng sư và Luyện đan sư cấp mười? Có nhầm không vậy?"

Mọi người: "..."

Với thực lực như vậy, chẳng thể trách vì sao Minh thiếu gia Bắc gia lại dám tranh đoạt với Ngục Tuyền lão tổ. Tại Tu Chân giới, chỉ cần Đúc sư cấp mười hoặc Tài phùng sư cấp mười hoặc Luyện đan sư cấp mười là đã có thể ngồi ngang hàng với Ngự thú sư cấp chín. Huống chi là Đúc sư, Tài phùng sư, Luyện đan sư và Ngự thú sư đều hiếm gặp như nhau, nhất là cấp thứ mười, cho dù đào hết cả Tu Chân giới cũng chưa chắc tìm ra được năm người! Đắc tội bọn họ thì đừng hòng có được đan dược, trang bị, pháp khí hay là yêu thú cao cấp!

Hiện giờ Minh thiếu gia Bắc gia tranh đoạt Đồng mệnh chú phù lục với Ngục Tuyền lão tổ, sau này Ngục Tuyền lão tổ sẽ lệnh cho đệ tử của mình không được khế ước yêu thú cao cấp cho những người liên quan đến Minh thiếu gia Bắc gia. Thế nhưng, cũng có nghĩa là Bắc gia cũng sẽ không luyện đan luyện khí cho ngươi, mà nhỡ như Minh thiếu gia có mối quan hệ tốt với các Đúc sư, Tài phùng sư, Luyện đan sư cấp mười khác thì bên Ngục Tuyền lão tổ cũng không tốt hơn là bao.

Mọi người lại tiếp tục nghị luận

"Đạo lữ của Minh thiếu gia Bắc gia là Tịch Thiên tiểu sư phụ. Hiện giờ Tịch Thiên tiểu sư phụ bị người hủy linh căn, đã trở thành người thường, thời gian sống dài lắm cũng chỉ khoảng một trăm năm. Khó trách Minh thiếu gia lại sốt ruột như vậy, xem ra chuyện giành Đồng mệnh chú phù lục là bắt buộc!"

"Đạo lữ của Minh thiếu gia quả thật rất cần Đồng mệnh chú phù lục!"

"Minh thiếu gia đối xử với đạo lữ của y thật tốt!"

Yêu quái lão tổ ở cách vách hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Thì ra là tên tiểu tử thối chạy trốn hôm đó!"

Còn sương phòng đối diện lại im lặng chẳng tiếng động! Âm Tế Thiên thấy bên đó không có phản ứng, cũng không có kiêu ngạo hét giá nữa, bèn nói: "Ta rất vừa ý!" Cái lão Ngục Tuyền kia làm như mình có giá lắm, tự cho tất cả mọi người đều phải xoay quanh hắn ấy!

Bắc Sinh nhịn không được phụt cười ra tiếng. Bắc Minh thấy bộ dạng Âm Tế Thiên đang vì mình mà đắc ý dào dạt, khóe miệng không kìm được lại nở nụ cười yếu ớt. Nếu là trước kia, y sẽ cực kỳ không thích bản thân biểu lộ tài năng ra bên ngoài, hơn nữa còn rất ghét mang tài năng đem ra khoe khoang, giống như ghét mẫu thân của y vậy! Nhưng ở trước mặt Tịch Thiên, y lại muốn thể hiện phần hoàn hảo của mình ra, để hắn luôn chỉ nhìn mỗi Bắc Minh y.

Người điều khiển buổi đấu giá khó xử mà rút khăn ra lau mồ hôi, tình hình quá căng thẳng khiến gã chẳng biết nên làm như thế nào. Gã nên làm theo luật hay là nên chờ Ngục tuyền lão tổ tiếp tục ra giá? Các tu sĩ trong hội trường lại càng không dám lên tiếng thúc giục gã mau chóng.

Âm Tế Thiên không đợi được người điều khiển lên tiếng, mày nhăn lại: "Không phải ông ta đang tính toán chi li từng đồng từng cắt đó chứ? Thân là một Ngự thú sư cấp chín cũng đâu có nghèo nàn gì đâu! Có một viên linh thạch tuyệt phẩm thôi sao lại im lặng lâu như vậy?"

Bắc Minh vừa ngồi điều tức vừa nói: "Đó là ông ta cảm thấy bị mất mặt cho nên mới tức giận như vậy. Hiện giờ cố tình kéo dài thời gian cũng chẳng do ngần ngại giá cả đâu!"

"Ngươi đừng có nói! Tập trung điều tức đi!"

Âm Tế Thiên thấy trên trán Bắc Minh đã lấm tấm mồ hôi, bèn lấy khăn tay trong ống tay áo Bắc Minh ra lau lau. Tuy Bắc Minh nhắm mắt dưỡng thần nhưng nghe được lời quan tâm của hắn thì nở nụ cười nhợt nhạt.

"Nếu như ngươi tới gần thêm một chút, ta sẽ thoải mái hơn!"

Âm Tế Thiên chợt nhớ tới lúc còn trong tượng đá y cũng đã từng nói câu này, liền cúi đầu nhìn vào mắt y, thân thể cũng kề sát lại: "Như thế này còn chưa đủ gần sao?"

"Chưa đủ!" Khóe miệng Bắc Minh dần dần cong lên thành nụ cười tà mị mà mắt thường không thể nào nhìn thấy được.

"Vậy gần như thế nào mới khiến ngươi thấy tốt hơn?"

Bắc Minh chậm rãi mở mắt, y đột nhiên ho nhẹ một cái nói: "Tốt nhất là gần như hôm qua ấy!"

Hôm qua? Âm Tế Thiên sửng sốt, lập tức hiểu ra ý tứ của Bắc Minh! Lúc này khuôn mặt nghiêm túc vụt một cái trở nên hồng rực lên giống như quả táo chín, khiến người ta chỉ muốn cắn đầy một miệng.

"Bắc Minh!" Âm Tế Thiên cắn răng tức giận: "Đêm nay ngươi cứ nằm dưới đất đi!"

"Đừng!" Bắc Minh lập tức kéo Âm Tế Thiên vào trong ngực, hôn lên vành tai hắn, nói: "Kỳ thực như vậy cũng rất tốt!"

Âm Tế Thiên hừ lạnh một tiếng không thèm nhìn y, để tránh y được đằng chân lân đằng đầu. Bắc Minh thấy hắn không thèm quay đầu nhìn mình, đáy mắt tối sầm lại, dựa trán vào vai hắn, ấm ức nói: "Tịch Thiên, ta đau ngực!"

Âm Tế Thiên vừa nghe liền sợ y đột nhiên phát bệnh như khi ở Vạn Yêu Sâm Lâm, khẩn trương quay đầu, ai ngờ môi vụt một cái, bị bắt làm tù binh. Biết mình bị mắc mưu, Âm tế Thiên không khỏi tức giận: "Bắc…" Bắc Minh nhanh chóng siết vòng tay lại, thừa cơ dùng đầu lưỡi cạy mở răng hắn rồi tiến thẳng vào trong, cùng vật nhỏ mềm mại kia triền miên quấn quýt.

"Ưm…"

Âm Tế Thiên từ chống cự đến chậm rãi thuận theo, dần dần hai tay vô thức vòng quanh cổ Bắc Minh, nhiệt tình hôn trả lại người đang ôm hắn. Chỉ chốc lát sau, tiếng thở dốc dồn dập truyền ra khỏi sương phòng. Bắc Duy nhìn hai người kia quấn quít mà bối rối mặt đỏ tai hồng.

Đến tận khi nhân nhi trong lòng mềm nhũn dựa vào ngực mình, Bắc Minh mới chậm rãi buông Âm Tế Thiên ra, khẽ hôn nhẹ lên đôi môi đỏ hồng. Âm Tế Thiên thở dốc, liếc mắt nhìn trán y đầy mồ hôi, tức giận nói: "Ngươi thật không muốn sống nữa!"

Bắc Minh ôm siết lấy Âm Tế Thiên, nhắm hai mắt lại, suy yếu nói: "Chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu!".

Âm Tế Thiên trừng mắt liếc y một cái không thèm nói chuyện nữa, tránh cho thân thể y không thể trụ được đến khi buổi đấu giá chấm dứt. Đúng lúc này Yêu quái lão tổ ở sương phòng cách vách đột nhiên lên tiếng: "Ngục Tuyền lão tổ, nếu bổn tọa rời khỏi cuộc cạnh tranh này thì ngươi cũng nên cho ta chút mặt mũi. Giúp ta khế ước với yêu thú cấp chín kia đi!"

Nàng nói lời này giống như nhờ cậy Ngục Tuyền lão tổ cho nàng chút mặt mũi giúp nàng khế ước với yêu chú cấp chín. Nhưng trên thực tế là đang muốn thêm khí thế cho Ngục Tuyền lão tổ, để tất cả mọi người ở

đây biết rằng, ngay cả tu sĩ cảnh giới Đại Thừa cũng muốn Ngục Tuyền lão tổ hỗ trợ khế ước yêu thú cấp chín!

Mà U Vực lão tổ ở sương phòng cách vách cũng nói: "Yêu quái lão tổ, sao ngươi dám khẳng định rằng ngươi sẽ mua được con yêu thú cấp chín kia? Nhỡ ta mua được thì sao? Đến lúc đó, thỉnh Ngục Tuyền lão tổ cũng để mắt tới bổn tọa một chút, giúp bổn tọa khế ước với yêu thú cấp chín"

Lúc này, sương phòng đối diện truyền ra tiếng cười khàn khàn: "Được! Được!"

Âm Tế Thiên nghe thấy vài phần đắc ý trong tiếng cười của Ngục Tuyền lão tổ thì hừ lạnh một tiếng. Bắc Minh nghe thấy thế hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì!" Âm Tế Thiên nhìn sương phòng đối diện, chậm rãi nhếch miệng, trong mắt hiện lên vẻ sắc bén. Lúc này Ngục Tuyền nói thêm: "Nếu Bắc Minh tiểu hữu nhất định muốn giành với lão phu Đồng mệnh chú phù lục thì lão phu cũng không khách khí nữa. Hiện tại trên người lão phu đang mang theo một ngàn viên linh thạch tuyệt phẩm. Nếu Bắc Minh tiểu hữu có thể ra giá cao hơn vậy Đồng mệnh chú phù lục là của ngươi!"

Toàn hội trường lại ồ lên! Một ngàn viên linh thạch tuyệt phẩm có thể mua được cả một cái trấn nhỏ! Âm Tế Thiên nhíu nhíu mày. Hắn cùng lắm chỉ có năm… À không, là bốn chín viên linh thạch tuyệt phẩm. Không biết Bắc Minh có nhiều linh thạch tuyệt phẩm như vậy không.

Bắc Minh chậm rãi mở mắt, cúi đầu hôn lên trán Âm Tế Thiên. Sau đó ngẩng đầu nhìn sương phòng đối diện nói: "Như vậy ta trả giá một ngàn một trăm viên linh thạch tuyệt phẩm!"

Mọi người lần thứ hai ồ lên! Không hổ là thiếu gia của đại gia tộc, thế như chỉ một câu là đã lấy ra một ngàn một trăm viên linh thạch tuyệt phẩm. Người điều khiển trân trối nhìn sương phòng chính giữa lầu bốn. Nếu không có tiểu quản lý ở bên cạnh nhắc nhở, gã đã quên mất mình còn đang đứng trong Hội trường đấu giá.

Người điều khiển thanh chóng lấy lại *** thần, nhìn trưởng lão đúng ở một góc, thấy bọn họ không tỏ ý gì bèn lập tức hô lên: "Hiện nay Đồng mệnh chú phù lục đã ra giá đến một ngàn một trăm viên linh thạch tuyệt phẩm. Có người nào ra giá cao hơn hay không?"

Không một ai lên tiếng! Yêu quái lão tổ thấy Ngục Tuyền lão tổ không ra giá thêm thì bắt đầu rục rịch muốn giành lấy Đồng mệnh chú phù lục. Nhưng mà linh thạch mang theo trên người không nhiều, hơn nữa mục đích chủ yếu của nàng là yêu thú cấp chín chứ không phải là cái phù lục kia. Cho nên đành phải từ bỏ.

Người điều khiển thấy không có ai trả lời đành phải hô tiếp: "Một ngàn một trăm viên linh thạch tuyệt phẩm lần một!"

Gã hô lên xong liền nhìn sang các vị trưởng lão, thấy các ngài bất đắc dĩ gật gật đầu mới lại hô tiếp: "Một ngàn một trăm viên linh thạch tuyệt phẩm lần hai!" Người điều khiển lại nhìn phòng của Ngục Tuyền lão tổ thấy không có ai lên tiếng đành phải cứng rắn hô: "Một ngàn một trăm viên linh thạch tuyệt phẩm lần ba!"

Gã vung tay đập búa lên bàn, chính thức chấm dứt màn đấu giá của Đồng mệnh chú phù lục: "Chúc mừng Minh thiếu gia Bắc gia đã mua lại được Đồng mệnh chú phù lục với giá một ngàn một trăm viên linh thạch tuyệt phẩm!"

Bắc Minh liền nói với người ở sương phòng đối diện: "Ngục Tuyền tiền bối, đa tạ!"

Miệng Âm Tế Thiên nhếch lên nụ cười mỉa mai. Hắn muốn xem thử phản ứng của đối phương ra sao, bèn nhanh chóng sử dụng thính giác dò xét sương phòng đối diện. Lúc này, bên trong vang lên một tiếng hừ lạnh, rồi nghe thấy Ngục Tuyền lão tổ nói: "Tên tiểu tử thối dám khiến lão phu mất mặt!"

"Lão tổ, ngài đứng tức giận. Ta thấy bọn Yêu quái lão tổ cũng có ý muốn giao hảo với bên chúng ta. Chúng ta có thể mượn tay bọn họ đoạt lại Đồng mệnh chú phù lục!"

Âm Tế Thiên híp híp mắt, nghe thấy giọng nói trong trẻo trước đó luôn ra giá giùm Ngục Tuyền. Ngục Tuyền lão tổ có chút chần chừ: "Những… tên tự cho mình là đúng kia, có thể nghe lời ta sao?"

"Chỉ cần lão tổ hứa hẹn sau này sẽ giúp bọn họ khế ước với yêu thú cấp chín, khẳng định bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Bất quá lão tổ cần phải cho bọn họ một chút ngon ngọt trước đã!"

"Ngon ngọt như thế nào?"

"Lát nữa không phải sẽ có một con yêu thú cấp chín sao? Trước khi giúp bọn họ khế ước với nó, người ra điều kiện với bọn họ là được!"

Ngục Tuyên lão tổ trầm tư một lúc rồi nói: "Cũng tốt!"

Âm Tế Thiên nghe tới đó thì khóe miệng nhếch lên, đáy mắt hiện lên vẻ lãnh lệ!

148. Chương 145: Yêu Thú Cấp Chín

Những phiên đấu giá kế tiếp vẫn vô cùng kịch liệt, vì muốn lấy được thứ mình muốn mà nhóm tu sĩ sẵn sàng đào hết tất cả linh thạch có trên người. Sau đó Bắc Minh cũng mua về được tiên phẩm nhuyễn giáp và thảo dược cao cấp, một lần nữa phô bày cho mọi người thấy tài chính hùng hậu của bản thân, y muốn là y có thể chiếm được.

Qua một canh giờ, buổi đấu giá cũng sắp tới hồi kết thúc, con Thạch Phong Điểu cấp chín dùng để áp tràng

() như ý nguyện mà rơi vào tay Yêu quái lão tổ. Yêu quái lão tổ đoạt được yêu thú cấp chín liền cười vui vẻ không ngừng, đến ngay cả bọn Âm Tế Thiên ở cách vách cũng nghe được tiếng nàng sang sảng.

(Thường thì trong một buổi ca nhạc nào đó, ca sĩ nổi tiếng nhất sẽ hát cuối, hòng giữ chân khán giả đến hết buổi ca nhạc. Đây cũng thế, hòng giữ chân các tu sĩ mà để con Thạch Phong Điểu đấu giá cuối cùng)

Cuối cùng, người điều khiển đứng trên bục rung chiếc chuông vàng tuyên cáo buổi đấu giá đã chấm dứt!

Bắc Duy âm thầm thở ra một hơi, may mắn mấy vị lão tổ kia cũng không vì vật đấu giá mà đánh nhau loạn xạ. Âm Tế Thiên và Bắc Minh đội đấu lạp lên, vừa đi ra khỏi sương phòng đã đụng trúng bốn vị lão tổ ở hai bên trái phải. Yêu quái lão tổ nhìn thấy bọn họ thì hừ một tiếng, rồi ôm lấy cánh tay Quỷ quái lão tổ đi xuống cầu thang. U vực lão tổ đi cạnh Tà Hàng lão tổ cũng chỉ liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó lại tiếp tục bàn bạc chuyện của mình.

"Chúng ta chờ sau khi đại hội đấu giá kết thúc thì rời khỏi Nam bộ. Thuận tiện xem xem những món chúng ta bán có ai mua không." Tà Hàng thản nhiên lên tiếng.

Âm Tế Thiên nhỏ giọng hỏi Bắc Minh: "Đại hội đấu giá khi nào mới chấm dứt?"

Bắc Minh đơn giản nói: "Một tháng sau!"

Âm Tế Thiên biết cơ thể Bắc Minh khó chịu cho nên không hỏi nhiều, mấy chuyện hắn không biết thì đợi khi về phủ hỏi bọn Bắc Sinh cũng được. Bọn họ xuống lầu một, đi tới hậu viện của Sảnh giao dịch liền trông thấy rất nhiều người đang xếp thành một hàng dài đợi trả linh thạch để lấy thứ mà bọn họ đã đấu giá trước đó. Âm Tế Thiên mới đặt chân vào đã cảm thấy khí tức nơi này không đúng, tựa hồ có cái gì đang áp chế linh lực trong người.

Hắn đưa mắt nhìn những người xung quanh, họ chẳng hề biểu hiện gì cả. Âm Tế Thiên đoán, chắc trong Sảnh giao dịch có bố trí trận pháp cao cấp hòng áp chế linh lực trên người đám tu sĩ để tránh bọn họ nhân cơ hội này cướp đoạt đồ vật.

Động tác của Tiểu quản sự Bắc gia rất lưu loát, chỉ một lát đã đến phiên Yêu quái lão tổ. Yêu quái lão tổ lấy linh thạch đưa cho Tiểu quản sự, đợi sau khi Tiểu quản sự kiểm kê linh thạch cẩn thận rồi mới sai tiểu nhị Bắc gia xách cái ***g nhốt yêu thú cấp chín ra. Lúc này, Thạch Phong Điểu cấp chín bị nhốt bên trong chỉ to như con gà trống, toàn thân được bao phủ bởi những mảnh đá đủ sắc màu, cứ như chúng được buộc lại với nhau để thành bộ lông của nó vậy. Nếu chỉ nhìn lướt qua không khéo còn nghĩ đây là một bức tượng tạc bằng đá.

Yêu quái lão tổ vừa lấy được yêu thú cấp chín liền hưng phấn nói với Quỷ quái lão tổ: "Phu quân, rốt cục ta cũng có một con yêu thú cấp chín. Nói không chừng sau này còn trở thành yêu thú cấp mười đấy!"

Quỷ quái lão tổ cười cười gật đầu: "Đợi lát nữa nhờ Ngục Tuyền lão tổ giúp một tay, mau mau khế ước với nó cho an tâm".

"Ý này hay! Cứ quyết định thế đi!"

Âm Tế Thiên nhìn con yêu thú cấp chín trong chuồng, ánh mắt lóe lên, khóe miệng hơi cong cong. Đúng lúc này một tiếng nói truyền tới: "Chúc mừng yêu quái lão tổ, chúc mừng ngài mua được yêu thú cấp chín!"

Yêu quái lão tổ nhìn thấy người tới liền nở nụ cười xinh đẹp: "Ây da! Thì ra là Ly Trĩ lão tổ. Sao giờ ngươi mới tới Hội trường đấu giá? Có biết ngươi bỏ lỡ rất nhiều thứ tốt không?!"

Ly Trĩ lão tổ miết mắt nhìn về phía Âm Tế Thiên, sau đó cười nói: "Bổn tọa đã sớm đến rồi, bất quá ở mãi trong sương phòng trên lầu ba không đi ra. Tuy rằng những vật được đấu giá lần này thực sự khiến người ta động tâm nhưng mà bổn tọa không dùng được. Đành phải ngồi một bên xem các ngươi cạnh tranh".

Hắn nhìn yêu thú cấp chín trong tay yêu quái lão tổ, ánh mắt chớp động hỏi: "À đúng rồi, các ngươi đã tìm được người giúp các ngươi khế ước với nó chưa?"

Ly Trĩ lão tổ vừa nói xong lập tức có một âm thanh khàn khàn chen vào: "Không biết lão phu có vinh hạnh giúp Yêu quái lão tổ thuần phục con thú này không?"

Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ vừa nghe câu kia liền nhanh chóng nở nụ cười. Âm Tế Thiên trông thấy người đến là một ông lão cỡ chừng sáu mươi, tóc trắng xóa, rất có phong phạm người lớn tuổi, phía sau còn có mười thanh niên theo hầu.

Lúc này, Bắc Minh giao dịch xong vật phẩm, đi ra nói: "Tịch Thiên, đi được rồi!"

"Ta không đi!" Âm Tế Thiên đột nhiên tùy hứng.

Bắc Minh nhướng nhướng mày, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc: "Sao vậy?"

"Ta ngưỡng mộ Ngục Tuyền lão tổ đã lâu, đặc biệt muốn xem ngài làm như thế nào để bắt con yêu thú kia chịu khế ước với Yêu quái lão tổ!" Tiếng Âm Tế Thiên không lớn không nhỏ, vừa đủ để Ngục Tuyền lão tổ nghe thấy.

Bắc Minh nhướng nhướng mày! Trước không biết người nào còn hỏi y Ngục Tuyền là ai, mới chỉ qua có một canh giờ đã hô rằng ngưỡng mộ đã lâu!? Ngục Tuyền lão tổ nheo nheo mắt nhìn Âm Tế Thiên, khóe miệng gợi lên tia cười lạnh khó nhận ra. Tuy rằng bọn họ đều đội đấu lạp thế nhưng lúc bọn họ rời khỏi sương phòng, lão cũng có chú ý tới bọn họ, đương nhiên biết hai người kia là ai.

Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ đồng loạt liếc nhìn Âm Tế Thiên một cách kỳ quái. Ban nãy còn vì Đồng mệnh chú phù lục mà đắc tội Ngục Tuyền lão tổ, như thế nào đi nữa cũng không cảm thấy được sự ngưỡng mộ của hắn.

Ly Trĩ lão tổ cười nói:

"Nghe tiểu đạo hữu nói như vậy, bổn tọa cũng muốn nhìn Ngục Tuyền lão tổ triển khai thân thủ một chút, cho chúng ta xem xem năng lực của Ngự thú sư cấp chín là như thế nào. Sau khi giúp Yêu quái lão tổ khế ước thành công, bổn tọa xin được làm chủ mời vài vị lão tổ uống một bữa tiên trà thượng đẳng."

Tà Hàng lão tổ đang cùng U Vực lão tổ xếp ở đằng sau Âm Tế Thiên cũng vừa mới làm giao dịch xong, nghe Lý Trĩ lào tổ nói vậy bèn trêu đùa: "Sao Ly Trĩ lão tổ lại đột nhiên hào phóng, thế nhưng muốn mời chúng ta uống tiên trà?"

Tiên trà quý hiếm không chỉ do một viên cực phẩm linh thạch mới mua được một hai lá, mà hơn nữa trà này còn cực kỳ có linh khí, bởi thế uống trà lại cứ như đang tu luyện vậy. Thanh niên đứng cạnh Ngục Tuyền lão tổ chợt nghĩ ra gì đó, nhanh chóng nói nhỏ bên tai lão: "Lão tổ, thừa dịp năm vị tà tu lão tổ đều ở đây, vừa lúc người có thể nhờ vào chuyện khế ước yêu thú để kéo bọn họ về phe mình. Sau đó tranh thủ lúc Ly Trĩ lão tổ mời chúng ta uống trà thì bàn chuyện điều kiện với bọn họ!"

Ngục Tuyền lão tổ liếc mắt nhìn Âm Tế Thiên đang đứng bên cạnh Bắc Minh, trong lòng cũng muốn biểu hiện một chút cho tên tiểu tử họ Bắc kia bớt tự cao.

U vực lão tổ đẩy Tà hàng lão tổ một cái, nói: "Được uống tiên trà miễn phí là tốt rồi, mắc gì ngươi phải quan tâm lý do! Ngục tuyền lão tổ! Ngài cho bọn ta được đại khai nhãn giới đi!". Tà Hàng lão tổ âm thầm xem thường sự sơ ý của U Vực lão tổ. Nếu một ngày nào đó U Vực lão tổ bị người khác hãm hại hắn nhất định sẽ không cảm thấy lạ.

Ngục Tuyền lão tổ vuốt chòm râu trắng muốt, cười nói: "Nếu các vị lão tổ đã yêu cầu như vậy, lão phu cũng đành thuận theo ý của mọi người!" Lão nhìn bốn phía nói: "Trong đại sảnh giao dịch có bố trí trận pháp, lão phu không thể nào thi triển năng lực được, chi bằng chúng ta ra bên ngoài đi!"

"Tốt!"

Một đám người chậm rãi đi ra Sảnh giao dich, đứng ở bãi đất trống trong hậu hiện. Bắc Sinh mau lẹ lấy trong túi không gian ra hai cái ghế dựa, đặt ở vị trí dễ quan sát nhất, sau đó thỉnh hai vị chủ tử ngồi xuống. Bắc Duy lặng lẽ dùng khủy tay huých Bắc Sinh, nhỏ giọng nói: "Ngươi chuẩn bị ghế trong túi không gian từ bao giờ vậy?"

"Sau khi từ Vạn Yêu Sâm Lâm trở về, ta bảo vú Liễu chuẩn bị thêm một bộ đồ dùng thường ngày của thiếu phu nhân và thiếu gia, rồi mang theo bên người!"

Bắc Duy cười nói: "Hảo tiểu tử! Ngươi thực sự càng ngày càng có phong phạm của Bắc Đẩu!"

Bắc Sinh ngại ngùng gãi đầu!

Yêu quái lão tổ đem ***g sắt nhốt yêu thú cấp chín đưa cho Ngục Tuyền lão tổ. Ngục Tuyền lão tổ tiếp nhận, đặt nó lên cái bàn mà đệ tử của lão lấy từ túi không gian ra, bắt đầu dùng lực tương tác ma hợp. Người vây xem càng ngày càng nhiều, chỉ chốc lát sau, bãi đất trống đã chen chút chật cứng. Thậm chí còn có người dùng pháp khí bay lên không trung, hòng tận mắt xem Ngục Tuyền lão tổ thuần phục yêu thú cao cấp như thế nào.

Mới đầu, yêu thú cấp chín bị giam trong ***g sắt nên hạn chế linh lực chỉ có thể vừa quẫy đạp vừa rống. Sau khi Ngục Tuyền lão tổ chạm hai tay lên mặt ***g thì nó từ từ chậm rãi mà an tĩnh lại! Không biết qua bao lâu, con yêu thú không còn quẫy đạp cũng không còn rống nữa, bắt đầu trở nên ngoan ngoãn, bất quá có đôi khi gào lên một tiếng với Ngục Tuyền lão tổ.

"Nhìn kìa, con yêu thú càng lúc càng nhu thuận!"

"Ngục Tuyền lão tổ chỉ dùng thời gian một chén trà nhỏ đã khiến con yêu thú cấp chín trở nên nhu thuận!"

"Suỵt! Các người đừng có làm ồn tới lão tổ!"

Khi Ngục tuyền lão tổ thấy con yêu thú đã không còn đối nghịch nữa mới đưa tay vào ***g sắt, vuốt ve đầu nó, để nó cảm nhận rõ ràng lực tương tác của lão! Âm Tế Thiên nhìn thấy cảnh này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác, mắt chăm chú trừng trừng vào con yêu thú trong ***g.

Hắn còn nhớ rõ lời người trong mộng đã nói: Phóng thích lực linh hồn của bản thân liền có thể khống chế người, yêu, quỷ, tiên, ma, thần thậm chí là các loại thần khí hoặc pháp bảo, để nó trở thành trợ lực cho mình.

Như vậy con yêu thú cấp chín bị nhốt trong ***g sắt kia có phải sẽ tùy ý hắn khống chế hay không?

149. Chương 146: Bạo Động

Ánh mắt Âm Tế Thiên chậm rãi dời về phía Thạch Phong Điểu bị nhốt trong ***g. Dường như Thạch Phong Điểu cảm ứng được điều gì, giật mình một cái, đầu nhỏ vụt quay sang nhìn Âm Tế Thiên, sau đó tựa hồ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, cuống quýt lủi về góc ***g mà run rẩy!

Ly Trĩ lão tổ đang tập trung *** thần vào Thạch Phong Điểu, dĩ nhiên sẽ chú ý tới những cử chỉ nhỏ nhặt nhất của nó. Mắt khẽ liếc về phía Âm Tế Thiên, khóe miệng không khỏi nhếch lên nụ cười đầy thâm ý.

Âm Tế Thiên híp mắt nhìn chằm chằm Thạch Phong Điểu. Ngay lập tức, hạ thân Thạch Phong Điểu bỗng dưng lóe sáng kim quang. Mọi người ngẩn ra!

“Hình như ta mới thấy hạ thân Thạch Phong Điểu tỏa ánh kim quang!”

“Ta cũng nhìn thấy!”

“Ta cũng thế!”

“Sao lại xuất hiện kim quang?”

“Cũng có thể do Ngục Tuyền lão tổ sắp sửa ma hợp thành công cho nên phát ra kim quang!”

“Không thể nào! Trước kia ta cũng có tận mắt trông thấy Ngự thú sư cấp chín thuần phục yêu thú cao cấp, không có chuyện như vậy!”

“Ta cũng thế!”

“Vậy các ngươi nhìn thấy Ngự thú sư cấp chín thuần phục Yêu thú cấp chín rồi sao?”

“Cái đó thì chưa!”

“Chưa là được! Chứng minh rằng lúc Ngự thú sư cấp chín thuần phục Yêu thú cấp chín sẽ không giống với lúc bình thường ta nhìn thấy!”

Đáy mắt Ngục Tuyền thoáng qua vẻ nghi hoặc, đạo kim quang kia rốt cục là cái gì? Năm vị lão tổ khác cũng vô cùng kinh nghi, bọn họ phát hiện khí tức trên thân con yêu thú tựa hồ thay đổi! Năm người đồng loạt đưa mắt nhìn nhau, Yêu quái lão tổ không tiếng động dùng khẩu hình hỏi: “Có chuyện gì?”

Bốn người kia đều lắc lắc đầu!

Bắc Minh dường như nhận ra được chuyện gì, con ngươi đen lóe sáng *** quang. Y bắt lấy tay Âm Tế Thiên kéo hắn ngồi lên đùi mình, đôi môi mỏng thân mật kề bên tai Âm Tế Thiên nhỏ giọng nói: “Hình như có vấn đề, khí tức của con yêu thú tự hồ đang cường đại hơn!”

Âm Tế Thiên rất kinh ngạc, không ngờ trực giác của Bắc Minh lại nhạy đến vậy! Đúng là hắn có chúc phúc cho Thạch Phong Điểu để nó tấn chức lên yêu thú cấp mười. Hắn làm vậy cũng chỉ vì muốn giữ gìn mặt mũi cho Bắc Minh, để tránh sau này mọi chuyện đều bị đổ lên người Bắc gia.

Năm vị lão tổ cũng dần trở nên bất an, bọn họ không còn như bản nãy đứng im một chỗ mà nhìn chằm chằm ***g thú. Hiện tại bọn họ liên tiếp đưa mắt ra dấu cho nhau, thậm chí còn dần lùi bước xuống.

Đương nhiên Ngục Tuyền lão tổ nhận ra được khí tức của con yêu thú này không giống như lúc ban nãy. Lực tương tác của lão không thể nào nhập vào thân thể nó. Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong nhiều năm thuần thú của lão! Đáy mắt lão không khỏi dâng lên vẻ kỳ quái. Chẳng nhẽ con yêu thú này đang muốn phản kháng lại lão? Nhưng cho dù là phản kháng, thì lực tương tác của lão cũng không thể nào chẳng nhập được vào trong thân thể nó.

Âm Tế Thiên ngồi trên đùi Bắc Minh ngó thấy Ngục Tuyền lão tổ đang có ý định thu tay lại thì vội vàng nói: “Minh, có phải Ngục Tuyền lão tổ làm không được không?”

Lần đầu tên Bắc Minh nghe Âm Tế Thiên gọi mình thân mật như vậy, y vừa vui mừng cũng vừa vui vẻ, hai tay càng thêm siết chặt người trong lòng hơn. Cách một cái khăn che mặt, y nhẹ nhàng hôn lên má Âm Tế Thiên, sau đó đáp: “Chắc vậy.”

Đoạn đối thoại của bọn họ làm sắc mặt Ngục Tuyền lão tổ sầm xuống, hai tay nguyên bản định rút về giờ lại tiếp tục vươn ra đặt lên người Thạch Phong Điểu. Tên đệ tử đứng bên cạnh cũng cảm thấy con yêu thú này có vấn đề, vốn muốn nói lão tổ cẩn thận một chút nhưng chợt nhớ Ngục Tuyền lão tổ cần chuyên tâm ma hợp với yêu thú vì thế lời đến bên miệng lại nuốt vào.

Âm Tế Thiên thấy Ngục Tuyền lão tổ lần thứ hai chuyên tâm ma hợp Thạch Phong Điểu thì khóe miệng nhếch lên, bắt đầu đánh lực linh hồn về phía chiếc ***g thú. Giống như chui vào Thức Hải của tu sĩ, nhưng ***g thú lại dễ xâm nhập hơn nhiều, vì dù sao ***g thú cũng chỉ là vật chết, không có linh thể của mình cho nên chẳng thể phản kháng lại Âm Tế Thiên. Chớp mắt một cái Âm Tế Thiên đã khống chế được ***g thú. Sau đó cấp tốc phá giải trận pháp được bố trí xung quanh đó, để tránh cho việc Thạch Phong Điểu giãy dụa khiến cho mọi người sinh cảnh giác.

Thạch Phong Điểu nhận thấy trận pháp được phá giải, linh lực nháy mắt chui trở lại trong thân thể nó. Thân hình Thạch Phong Điểu run lên một cái, đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phía Âm Tế Thiên. Có người *** mắt nhận ra Thạch Phong Điểu không thích hợp, nói: "Thạch Phong Điểu hình như càng ngày càng mạnh hơn, nhìn không giống như đang bị ma hợp!"

Mọi người còn chưa kịp nhìn kỹ thì bỗng nghe rắc một tiếng. Có người lắp bắp hỏi: "Là… là… tiếng gì đấy?"

Có người mơ hồ đáp: "Hình như là tiếng phát ra từ ***g thú."

Hai tay Bắc Minh lại siết chặt thêm chút nữa! Đột nhiên nổ ầm một tiếng, ***g thú bị phá, những chấn song bằng thiết của chiếc ***g rã ra, đánh về bốn phía, thậm chí có tu sĩ còn bị cắm vào người. Khung cảnh hoàn toàn hỗn loạn.

Bắc Minh lập tức sử dụng linh lực ôm Âm Tế Thiên bay ra xa ba mươi trượng. Năm vị lão tổ cũng nhanh chóng rời đi, bất quá không có ai kịp kéo Ngục Tuyền lão tổ.

Lúc này, khi ***g thú nổ thì Ngục Tuyền lão tổ bị thương nặng nhất, trên người lão cắm vài cái thiết côn, trong đó có một cái còn cắm vào mặt lão. Khiến lão đau đến nỗi ngã ngửa dưới đất gào thét.

Mọi người hoảng sợ la to: "Yêu thú cấp chín trốn thoát khỏi ***g thú rồi! Yêu thú cấp chín trốn thoát khỏi ***g thú rồi!"

Tiếng kêu lớn làm kinh động đến các trưởng lão và hộ vệ của Hội trường đấu giá, khiến tất cả đều chạy ùa từ Sảnh giao dịch ra. Đập vào mắt là yêu thú cấp chín vụt to ra, sau khi khôi phục lại nguyên hình, nó ngửa đầu lên trời rống to một tiếng, rồi nhấc móng vuốt lên dẫm lên ngực Ngục Tuyền lão tổ, đôi mắt sắc bén không thèm che giấu vẻ khinh thường.

"Chỉ bằng một tên Ngự thú sư cấp chín nhỏ nhoi mà dám vọng tưởng dùng lực tương tác thu phục bổn tọa. Thật không biết tự lượng sức mình!"

Lập tức Ngục Tuyền lão tổ hộc một búng máu, lão bị Thạch Phong Điểu dẫm đến không thể thở được! Các đệ tử của Ngục Tuyền lão tổ đều hoảng sợ kêu lớn: "Lão tổ!"

Lão tổ của bọn họ là Ngự thú sư cấp chín đã lâu, năng lực tương đương với tu sĩ Độ Kiếp kỳ, vì sao lại bị Yêu thú cấp chín dẫm dưới chân?

Tà Hàng lão tổ đứng ở phía xa đột nhiên nói: "Đây không phải là yêu thú cấp chín! Là yêu thú cấp mười đó! Nó đã tấn chức thành yêu thú cấp mười rồi!"

"Cái gì?"

Mọi người đều kinh hãi! Ly Trĩ lão tổ nhìn Thạch Phong Điểu, đôi môi xanh đen cong lên, sau đó thân hình lui ra khoảng mười trượng. Yêu quái lão tổ khó tin mà quát lên: "Sao có thể như vậy? Lúc bổn tọa mua nó nó vẫn là yêu thú cấp chín, cớ gì nhanh như vậy đã trở thành yêu thú cấp mười? Như thế sao bổn tọa khế ước được nữa? Vậy chẳng khác nào mất trắng linh thạch rồi?"

Nàng giận dữ trừng Thạch Phong Điểu: "Đồ súc sinh chết tiệt! Vì sao ngươi không đợi bổn tọa khế ước xong rồi hãy thăng cấp? Nếu đã không thể trở thành yêu thú của bổn tọa thì đừng trách bổn tọa vô tình!"

Si Mị rút roi da của nàng ra, cắn răng phẫn nộ nói: "Phu quân, chúng ta cũng không thể phí phạm một số lượng lớn linh thạch như vậy. Bây giờ chúng ta cứ giết nó, sau đó lấy thú đan, lột da, đổi về một chút linh thạch đã mất!"

"Được!" Quỷ quái lão tổ lấy loan đao của mình ra, cùng Yêu quái lão tổ tấn công Thạch Phong Điểu. Bắc Minh ôm Âm Tế Thiên vào trong Sảnh giao dịch, dặn dò: "Trong Sảnh giao dịch có bố trí trận pháp nên rất an toàn. Nếu ngươi muốn xem cuộc chiến thì xem, nhưng đừng ra khỏi nơi này!"

Âm Tế Thiên thấy y định rời liền gấp gáp hỏi: "Ngươi muốn đi đâu?"

Bắc Minh gỡ đấu lạp xuống đáp nhanh: "Hội trường đấu giá của Bắc gia đột nhiên xảy ra chuyện này, nhất định sẽ có rất nhiều thứ cần phải xử lý. Ta thân là thiếu gia Bắc gia nên nhất định phải ra mặt giải quyết!"

Sắc mặt của y tái nhợt, trên trán còn đổ mồ hôi ướt đẫm. Làm Âm Tế Thiên không khỏi lo lắng: "Thế nhưng thân thể của ngươi…"

Bắc Minh lấy từ Nhẫn không gian ra một bình thuốc, đổ lấy đan được ngậm vào trong miệng, rất nhanh sắc mặt đã trở nên hồng nhuận, y trấn an hắn: "Đừng lo lắng!"

Sau khi ra lệnh cho bọn Bắc Sinh bảo hộ tốt Âm Tế Thiên, y liền đi về phía nội đường của Sảnh giao dịch. Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh rời khỏi, nhăn chặt đôi lông mày, một lúc sau mới đi đến trước cửa sổ, tiếp tục nhìn cuộc chiến phía dưới.

Lúc này, khung cảnh bên ngoài như có một bão vừa thổi quét qua, những cây đại thụ đều bật cả gốc rễ, toàn bộ hoa viên trở nên vô cùng lộn xộn. Nhiều tu sĩ đang đứng vây xem không chống đỡ được uy áp của Yêu thú cấp mười và tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, đồng loạt bò người vào trong Sảnh.

Bên ngoài, dù sao Thạch Phong Điểu cũng vừa mới thăng cấp lên Yêu thú cấp mười, chưa thể phát huy toàn bộ năng lực của mình được. Mà hiện tại nó đang phải đối mặt với hai tu sĩ cảnh giới Đại Thừa cho nên liên tục bị đánh lui. Ngục Tuyền lão tổ thừa dịp con thú không để tâm tới mình, liền lê thân người đầy vết thương lết vào trong Sảnh giao dịch.

Âm Tế Thiên liếc thấy bóng dáng của Ngục Tuyền lão tổ, đáy mắt lóe lên tia lạnh lẽo. Sao hắn có thể để Ngục Tuyền lão tổ rời đi dễ dàng như thế được!

150. Chương 147: Ngự Thú Sư Chân Chính

Âm Tế Thiên lại đảo mắt sang Tà Hàng lão tổ và U vực lão tổ đang đứng bàng quan xem chiến. Lực chú ý của Tà Hàng lão tổ và U Vực lão tổ đều tập trung vào bọn Yêu quái lão tổ, không hề nhận thấy có người quan sát mình. Lúc hai người kia tràn đầy hứng thú xem cuộc chiến, bỗng dưng có mười cái bóng đen len lén từ bên cạnh bọn họ chui ra, bay thẳng đến chỗ Yêu quái lão tổ, sau đó cùng bọn Yêu quái lão tổ đánh nhau. Bất thình lình làm bọn Yêu quái lão tổ trở tay không kịp.

Đến khi Tà Hàng lão tổ và U Vực lão tổ thấy rõ mười bóng đen kia là gì, sắc mặt liền đại biến, lập tức cúi người xuống xem xét túi thú của mình. Dĩ nhiên, túi thú của bọn họ trống không.

"Xảy ra chuyện gì?" Tà Hàng lão tổ ngẩng đầu, khuôn mặt cực kỳ khó coi nhìn U Vực lão tổ. Còn U Vực lão tổ thì mờ mịt trả lời: "Cái này… ta không có thả khế ước thú!"

Ngay lúc đó, Quỷ Quái lão tổ đang đánh nhau trên không bỗng gầm lên giận dữ: "Tà Hàng lão tổ, U Vực lão tổ!!! Các ngươi có ý gì?"

Quỷ quái lão tổ và hai người Tà Hàng lão tổ đã quen biết nhau gần cả ngàn năm, sao có thể không nhìn ra khế ước thú của bọn họ chứ! Tà Hàng lão tổ nhăn mày vội vàng giải thích: "Chúng ta…"

Hắn còn chưa nói dứt lời liền nhìn thấy yêu thú của Quỷ quái lão tổ và Yêu quái lão tổ công kích về phía mình. Lúc này các vị lão tổ tà tu cùng đám khế ước thú đánh nhau đến loạn cả lên. Ly Trĩ lão tổ buồn cười nhìn bốn người và hơn chục con yêu thú kia, sau đó nhích người đến gần Sảnh giao dịch hơn.

Ngàn Đạo() trông thấy lão tổ nhà mình liền lập tức tiến lên, đưa một cái gói to cho Ly Trĩ lão tổ, sau đó thấp giọng bẩm báo: "Lão tổ đây là linh thạch thu được từ việc bán đấu giá hai món đồ kia!"

(Tên ẻm là Thiên Đạo mới đúng, nhưng như thế thì trùng vời Thiên Đạo cai quản trời đất nên ta sửa thành Ngàn Đạo)

Ly Trĩ lão tổ tiếp nhận gói to, rồi âm thầm đảo mắt liếc sang Âm Tế Thiên, khe khẽ nói: "Chẳng uổng công bổn tọa khổ cực bắt giữ con Yêu thú cấp chín và lấy Đồng mệnh chú phù lục trân quý nhiều năm ra thăm dò hắn. Quả nhiên tiểu tử kia không đơn giản."

Hắn biết tuổi thọ của Ngục Tuyền lão tổ đã sắp hết cho nên mới cố ý lấy Đồng mệnh chú phù lục ra bán, hòng kéo Ngục Tuyền lão tổ tới buổi đấu giá hôm nay. Cũng may tiểu tử Bắc gia kia không khiến hắn thất vọng, chẳng những dám đứng lên tranh giành với Ngục Tuyền lão tổ chỉ vì đạo lữ của mình, mà còn trả nhiều linh thạch như thế để mong có được Đồng mệnh chú phù lục. Nguyên nhân hắn đem Đồng mệnh chú

phù lục ra bán cũng rất đơn giản, thứ nhất là muốn cho Ngục Tuyền lão tổ và bọn Tịch Thiên đối nghịch nhau, thứ hai là vì Tịch Thiên bị hủy linh căn không thể sống lâu, hơn nữa không có tu vi thì càng dễ dàng bị người khác sát hại. Chỉ có Đồng mệnh chú phù lục mới có thể bảo vệ được tính mạng của Tịch Thiên.

Hắn làm như vậy, là muốn Tịch Thiên có thể sống thật lâu, thời gian để hắn sở dụng cũng càng nhiều. Về phần hắn đem Yêu thú cấp chín ra bán, tất nhiên vì muốn thử năng lực của Tịch Thiên mà thôi.

Lúc hắn gặp Tịch Thiên ở Biên thành đã cảm thấy trên người Tịch Thiên phát ra một loại khí tức không hề đơn giản. Hắn và nhóm yêu tu vừa nhìn thấy Tịch Thiên liền cảm thấy cực kỳ hưng phấn, đồng thời cả người cũng run rẩy một cách khó hiểu, lại thêm yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm vì Tịch Thiên mà gào thét. Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong Thú Triều mấy ngàn năm qua. Hắn cho rằng chuyện yêu thú đột nhiên chạy về Nam bộ rất có thể liên quan đến Tịch Thiên, còn yêu tu như bọn họ do tu luyện bằng cách hút thú đan nên cũng bị Tịch Thiên ảnh hưởng, do đó hắn mới nghĩ cách đem Yêu thú cấp chín ra thăm dò.

Trong lúc bán đấu giá, bọn Tịch Thiên đắc tội Ngục Tuyền lão tổ, nhất định lão ta sẽ không dễ dàng bỏ qua, chắc chắc còn tới tìm bọn Tịch Thiên để gây chuyện, từ đó Yêu thú cấp chín là chất dẫn tuyệt vời nhất. Hắn biết Yêu quái lão tổ đã sớm thèm muốn một con Yêu thú cấp chín nhưng vẫn không tìm được. Lần này, Hội trường đấu giá lại xuất hiện, nàng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua. Sau khi có được, dĩ nhiên là phải tìm Ngự thú sư khế ước, cho nên Ngục Tuyền chắc chắn là người mà nàng ta lựa chọn.

Với tính cách của Yêu quái lão tổ, để có thể khế ước với Yêu thú cấp chín, nhất định nàng ta không từ thủ đoạn nào, hòng muốn Ngục Tuyền lão tổ đồng ý giúp mình ma hợp, nàng ta sẽ tìm mọi cách cướp lấy Đồng mệnh chú phù lục của Tịch Thiên.

Còn Ngục Tuyền lão tổ rất có thể cũng ra điều kiện, muốn Yêu quái lão tổ giúp lão ta cướp Đồng mệnh chú phù lục. Mà cho dù thế nào đi nữa, mục đích của hắn chỉ là thử xem Tịch Thiên có thể làm Yêu thú cấp chín phản ứng một chút không. Đương nhiên hắn phải đứng sau tác động thì chuyện mới tiến hành thuận lợi được. Nhưng hắn lại không ngờ tới sự việc phát triển vượt quá mức mong đợi như vậy, quả thực làm hắn kinh hỉ không thôi.

Ngàn Đạo đưa mắt nhìn Âm Tế Thiên đang đứng trước cửa sổ: "Lão tổ, đệ tử có một chuyện thật sự không hiểu. Rõ ràng khi chúng ta bắt giữ Thạch Phong Điểu nó chỉ mới vừa thăng lên cấp chín. Huống chi lúc đó chúng ta đã dùng ***g thú để phong bế linh lực nó lại, từ đó nó sẽ chẳng thể nào tu luyện được. Vậy cớ gì chỉ ngắn ngủi hai tháng mà có thể tấn chức lên cấp chín?"

"Đây mới là điểm lợi hại của tiểu tử kia!" Hai mắt Ly Trĩ lảo tổ nhíu lại: "Theo quan sát của bổn tọa, hắn hẳn có thể khiến yêu thú thuần phục trước mình, lại còn có thể khiến yêu thú tấn chức trong nháy mắt!"

Ngàn Đạo ngẩn ra: "Vậy chẳng phải là bản lĩnh nghịch thiên sao?"

Ly Trĩ lão tổ hừ lạnh một tiếng: "Nếu hắn không có bản lĩnh nghịch thiên, bổn tọa cũng chẳng đến nỗi phải bán hai thứ này đi!" Khóe miệng hắn lại giương lên nụ cười quỷ dị: "Chỉ cần có hắn thì thời điểm bổn tọa phi thăng đã nằm ngay trước mắt!"

Ngàn Đạo vội nói: "Thuộc hạ trước chúc mừng lão tổ!"

Âm Tế Thiên chỉ lo nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Ngục Tuyền lão tổ, không hề hay biết có người đang đánh chủ ý lên mình. Hắn ám chỉ cho Thạch Phong Điểu, bắt nó mau mau giết chết Ngục Tuyền lão tổ. Thạch Phong Điểu nhận được ám chỉ của Âm Tế Thiên, nó nhanh nhẹn hướng về phía Ngục Tuyền lão tổ, phun ra một cái long quyển phong. Đem Ngục Tuyền lão tổ đang bò sắp tới Sảnh giao dịch cuốn lại.

Ngục Tuyền lão tổ bị hung hăng quật vài vòng, đập, hất, đánh, ném, sau đó văng thẳng về phía Sảnh giao dịch. Âm Tế Thiên nhìn thân ảnh đang bay tới, không khỏi buồn bực một phen. Thật là một con chim ngu ngốc, bảo nó giết người chứ không bảo nó ném người đến chỗ an toàn. Thế này thì hay rồi, để cho lão ta may mắn thoát một mạng. Thân thể Ngục Tuyền lão tổ bay vụt qua cửa sổ, bịch một cái đập thật mạnh xuống mặt đất. Mọi người không muốn đắc tội Ngục Tuyền lão tổ cho nên không dám vây quanh xem bộ dáng chật vật của lão, mà chỉ đứng xa xa lặng lẽ cười trộm.

Khóe miệng Âm Tế Thiên nhếch lên, chạy về phía Ngục Tuyền lão tổ đang cơ hồ như mất nửa cái mạng, lo lắng la to: "Ngục Tuyền lão tổ, ngài không sao chứ!"

Hắn dìu Ngục Tuyền lão tổ đứng lên: "Sao ngài lại bị thương nặng thế này! A di đà phật! Hy vọng Phật tổ phù hộ ngài không có việc gì!".

Âm Tế Thiên nói xong câu đó, nương theo động tác đỡ người ghé vào bên tai lão thì thào: "Ngục Tuyền lão tổ, ngươi có biết không? Ngự thú sư chân chính có thể ra lệnh cho tất cả yêu thú nghe theo lời mình, giống như con Yêu thú cấp mười bên ngoài vậy!"

Ngục Tuyền lão tổ sắp ngất xỉu tới nơi, nhưng nghe được mấy chữ 'Ngự thú sư chân chính' thì cố gắng chống đỡ mí mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thấy Thạch Phong Điểu đang đánh nhau với bọn Yêu quái lão tổ. Âm Tế Thiên tiếp tục nói: "Ta muốn nó dùng cánh đập về phía Yêu quái lão tổ..."

Hắn vừa nói xong Thạch Phong Điểu lập tức nâng cánh đập về phía Yêu quái lão tổ. Mắt Ngục Tuyền lão tổ trừng to kinh hãi.

Làm sao có thể? Là trùng hợp đúng không?

"Nó vừa mới đập cánh. Giờ ta muốn nó dùng móng vuốt công kích Quỷ quái lão tổ, nó liền sẽ..."

Âm Tế Thiên nhỏ giọng cười, nhưng hắn chưa nói hết câu Ngục Tuyền lão tổ đã nhìn thấy Thạch Phong Điểu dùng móng vuốt công kích Quỷ quái lão tổ. Âm Tế Thiên tiếp tục: "Ta muốn nó dùng phép thuật công kích hai vị lão tổ, nó liền dùng phép thuật công kích hai vị lão tổ."

Sau khi hắn nhìn thấy Thạch Phong Điểu làm theo lời mình, thì mỉm cười đầy tà mị: "Đây mới là Ngự thú sư chân chính!"

Nếu trước đó Ngục Tuyền lão tổ không từng dùng lực tương tác ma hợp qua Thạch Phong Điểu, nhất định lão sẽ cho rằng Thạch Phong Điểu là khế ước thú của Âm Tế Thiên, bằng không thì sao nó lại nghe lời Âm Tế Thiên đến vậy. Âm Tế Thiên nhìn Thạch Phong Điểu nói: "Thạch Phong Điểu, ngươi đi được rồi. Đừng để bốn vị lão tổ bắt được!"

Thạch Phong Điểu lập tức ngửa đầu lên trời gào thét một tiếng, hai cánh đập mạnh xuống đất, rồi xoay người bay khỏi Hội trường đấu giá, bốn vị lão tổ ở phía sau bị khế ước thú ngăn trở, không thể nào đuổi theo nó. Âm Tế Thiên thấy Thạch Phong Điểu rời đi rồi mới ghé tai Ngục Tuyền lão tổ châm chọc: "Ngươi mang danh là Ngự thú sư mà một con yêu thú cũng không thuần phục được, quả thực là một lão phế vật!"

Ngục Tuyền lão tổ nghe hắn nói như thế, hai mắt trợn trừng, không thể tin lại sẽ có người dám nhục mạ mình. Nếu chẳng phải lão yếu đến mức không thể mở miệng thì nhất định phải cho tiểu tử thúi này biết tay.

Đúng lúc này, đám đệ tử của Ngục Tuyền lão tổ chạy về phía hai người: "Lão tổ! Lão tổ! Ngài không sao chứ?"

Đám đệ tử nhanh chóng tiếp nhận Ngục Tuyền lão tổ từ Âm Tế Thiên. Lúc chuẩn bị buông tay, Âm Tế Thiên ngầm sử dụng phong nhận đánh về phía bụng Ngục Tuyền lão tổ. Lập tức, lão ta phun ra một búng máu tươi, làm các đệ tử sợ hãi không thôi!

Âm Tế Thiên nhếch khóe môi, hai tay chắp lại nói với đám đệ tử kia: "A di đà phật, thương thế của Ngục Tuyền thí chủ rất nghiêm trọng!".

151. Chương 148: Lời Này Nói Thật Hay!

"Ngươi cút ngay!" Ôn Ngọc – tên đệ tử ban nãy kêu gia giúp Ngục Tuyền lão tổ, chán ghét mà dùng sức đẩy Âm Tế Thiên ra. Âm Tế Thiên lảo đảo lùi về sau mấy bước rồi được Bắc Sinh và Bắc Duy đỡ lại. Bắc Sinh tức giận vươn tay đẩy bả vai Ôn Ngọc: "Ngươi có ý gì? Thiếu phu nhân nhà chúng ta có ý tốt đỡ Ngục Tuyền lão tổ mà ngươi còn đối xử với ngài ấy như vậy!"

Ôn Ngọc hất mặt hừ lạnh: "Không cần các ngươi giả mèo khóc chuột!"

Nếu Bắc thiếu gia không đoạt mất Đồng mệnh chú phù lục của Ngục Tuyền lão tổ, mắc gì lão tổ giúp bọn yêu quái lão tổ khế ước yêu thú làm gì. Mà đã không khế ước yêu thú thì ngài ấy lại càng không bị thương như thế này.

Bắc Sinh chưa từng thấy người nào vô lý đến vậy, gã nổi trận lôi đình muốn xắn tay áo lên đôi co với Ôn Ngọc một phen: "Ngươi…"

Âm Tế Thiên vội vàng ngăn Bắc Sinh lại. Hắn liếc mắt sang Ngục Tuyền lão tổ chỉ còn chút hơi thở yếu ớt, trong lòng thầm cười lạnh một tiếng, nói: "Thay vì ở đây đấu khẩu với nhau, ta khuyên vị thí chủ này nên nhanh chóng tìm Luyện đan sư đến trị liệu cho lão tổ nhà ngài mới phải!"

Phong nhận vừa rồi hắn đánh tới là dùng hết toàn lực. Nếu không phải Ngục Tuyền lão tổ mặc y bào phẩm chất cao, chỉ sợ sớm đã đứt lìa phần eo. Ôn Ngọc căm giận trừng hắn một cái rồi vội sai người nâng lão tổ rời khỏi Sảnh giao dịch. Trước khi đi còn không quên dùng cùi chỏ huých vào bụng Âm Tế Thiên, may là Bắc Duy nhanh tay lẹ mắt vươn người ra che chắn cho Âm Tế Thiên, sau đó xô Ôn Ngọc văng ra rồi khinh bỉ nói: "Chẳng lẽ lão tổ của các ngươi dạy cho các ngươi là phải dùng cùi chỏ để cảm tạ người khác à?"

Ôn Ngọc lùi về sau ổn định thân người, ngoan lệ nhìn chằm chằm bọn họ, cuối cùng cay nghiệt nói: "Các ngươi nhớ kĩ cho ta, từ nay về sau, người của Bắc gia, thậm chí chỉ cần có liên quan đến Bắc gia thôi, cũng đừng hòng tìm Ngự thú sư cấp chín nhờ khế ước yêu thú cao cấp!"

Nói xong, Ôn Ngọc phẫn hận phát tay áo xoay người rời khỏi Sảnh giao dịch. Bắc Sinh vội hỏi Âm Tế Thiên: "Thiếu phu nhân, ngài không sao chứ?"

Âm Tế Thiên nheo mắt nhìn thân ảnh đang tức giận rời đi kia, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Bắc Sinh, ta hỏi ngươi, nếu có một người luôn nhẫn nhịn thế nhưng lại làm cho người khác được đằng chân lân đằng đầu. Ngươi thử nói xem người kia có nên tiếp tục chịu đựng không?"

Mới đầu, bởi vì thân thể này bị hủy linh căn, không có năng lực cho nên hắn mới phải nhẫn nhịn. Về sau, mới phát hiện thân thể này có thể tu luyện được, nhưng lại lo lắng người hủy linh căn của Tịch Thiên sẽ lại tìm tới hại mình, cho nên hắn vẫn nhẫn nhịn. Mãi hôm nay hắn mới hiểu ra, năng lực của hắn đã ngang cơ với tu sĩ Luyện Hư kỳ, vậy nên hắn có cần tiếp tục chịu đựng nữa hay không?

Bắc Duy nhìn Âm Tế Thiên đầy kỳ quái, gã cảm thấy lời ngài ấy nói có chứa thâm ý nào đó. Nhưng Bắc Sinh lại nhanh miệng đáp trước: "Đương nhiên không cần chịu đựng nữa! Nếu mà còn nhẫn nhịn thì cuộc sống sẽ chẳng thua gì súc sinh!"

Bắc Duy quay người trừng Bắc Sinh một cái.

"Ha ha!" Âm Tế Thiên cười lớn, đưa tay vỗ vai Bắc Sinh: "Câu này được! Từ lúc ta biết ngươi đến nay mới nghe ngươi nói được một câu xuôi tai như vậy!"

Bắc Sinh lập tức ngại ngùng gãi gãi đầu. Dưới góc khuất mà bọn Bắc Sinh không thể nhìn thấy, đôi mắt dưới đấu lạp của Âm tế Thiên lóe sáng. Đợi tới khi trở về, hắn nhất định phải dùng Nghịch Thiên kính nhìn xem rốt cục ai là người đã hủy linh căn Tịch Thiên.

Lúc này bốn vị lão tổ đã thu hồi khế ước thú của bản thân lại, tuy nhiên họ vẫn đang không ngừng tranh cãi về chuyện khế ước thú của đối phương tấn công mình. Làm mọi người trong Hội trường đấu giá không dám rời khỏi Sảnh giao dịch, sợ rằng sẽ bị uy áp của bốn vị lão tổ gây thương tích.

Âm Tế Thiên quay lại đứng cạnh cửa sổ, một lúc lâu sau năm tên hộ vệ của Bắc Minh mới đi tới cung kính thưa: "Thiếu phu nhân, thiếu gia nói muốn giúp Ngục Tuyền lão tổ trị thương cho nên không thể rời trở về liền được. Ngài ấy lệnh cho chúng ta đưa thiếu phu nhân hồi phủ trước!"

Âm Tế Thiên nghe tin Bắc Minh muốn chữa thương cho Ngục Tuyền lão tổ thì không khỏi nhíu mày. Hắn đả thương Ngục Tuyền lão tổ mà Bắc Minh lại đi chữa thương giúp lão, thực khiến hắn cảm thấy buồn cười không thôi.

"Các ngươi có biết thương thể của Ngục Tuyền ra sao không?"

Hộ vệ đáp: "Bước đầu chẩn đoán thì tổn thương trên người Ngục Tuyền lão tổ khá nghiêm trọng. Những chuyện khác thuộc hạ cũng không biết!"

Âm Tế Thiên suy nghĩ, Thạch Phong Điểu cùng lắm cũng chỉ làm lão ta bị thương ngoài da, nhưng cú đánh bằng phong nhận của hắn lại ảnh hưởng đến cả tu vi. Trừ phi có đan dược tốt nhất cứu chữa, bằng không rất có khả năng xuất hiện chuyện sụt cảnh giới.

Một khi sụt mất một cảnh giới, nếu muốn tấn chức lại lần nữa thì quả thật khó hơn gấp trăm lần gấp ngàn, có thể nói gần như chẳng có khả năng. Chuyện này đối với Ngục Tuyền lão tổ quả là tương đối thảm khốc. Hơn nữa lão ta đã sống lâu rất lâu rồi, sụt một cảnh giới chẳng khác nào muốn lấy luôn mạng của lão. Âm Tế Thiên theo năm tên hộ vệ đi vào thông đạo dành riêng cho người của Bắc gia để rời khỏi Sảnh giao dịch trở lại Bắc phủ. Tuy nhiên vừa mới vào phủ, Âm Tế Thiên lập tức cảm thấy bầu không khí nơi này không thích hợp lắm.

Hắn phát hiện, từ những trưởng lão đi qua cho tới người hầu quét dọn trong sân, chỉ cần trông thấy bóng dáng hắn liền tỏ vẻ xem thường và chán ghét. Thậm chí còn ở ngay trước mặt hắn xì một tiếng đầy khinh miệt. Sau đó cố ý tạt chậu nước bẩn về phía hắn, rồi không thèm nói một câu xin lỗi mà xoay người chạy mấy. Đây là lần đầu tiên từ sau khi Âm Tế Thiên bước vào Bắc phủ tới nay, bị mọi người chán ghét khinh thường không chút che dấu, hoàn toàn tỏ vẻ muốn đuổi hắn đi.

"Thiếu phu nhân, người không sao chứ?" Bắc Sinh vội vàng giúp Âm Tế Thiên lau khô nước: "Bọn họ thật quá đáng! Dám làm như thế với ngài!"

Bắc Duy nhìn người xung quanh, mày nhăn chặt lại, thấp giọng nói: "Ta thấy hẳn là trong phủ cũng biết chuyện ở Hội trường đấu giá!"

Sắc mặt Bắc Sinh trở nên giận giữ, khẩn trương hỏi: "Ý ngươi là người trong phủ cũng biết chuyện chúng ta đắc tội với Ngục Tuyền lão tổ?"

Bắc Duy gật đầu: "Nhìn tình huống thì có vẻ là như vậy!" Nếu không phải chuyện kia, gã cũng chẳng nghĩ ra được lý do nào khác khiến thái độ người trong phủ chuyển biến nhanh đến như vậy.

Lại nói!

Nơi tổ chức đấu giá là Hội trường trực thuộc Bắc gia, người bên trong đều là người của Bắc gia, chỉ cần một tên tạp dịch nho nhỏ trong Hội đấu giá nói chuyện vừa rồi ra, đảm bảo không tới một nén hương, nhất định toàn bộ Bắc gia đều biết rõ ràng. Bắc Sinh gấp gáp nói: "Thiếu phu nhân, chúng ta nên về Minh Thăng viện trước rồi nói sau!"

Âm Tế Thiên hơi híp mắt, sau đó gật gật đầu. Trên đường trở lại viện, mặc dù có rất nhiều đệ tử cảm thấy bất mãn với Âm Tế Thiên nhưng vẫn còn biết bận tâm chuyện sư phụ Âm Tế Thiên là Hư Không trưởng lão, không dám làm gì quá mức. Ba người thuận lợi trở lại đại viện của Hoành trưởng lão, nhưng vừa mới bước vào thì Bắc Cẩn liền xuất hiện: "Thiếu phu nhân, Hoành trưởng lão mời ngài đến đại sảnh một chuyến!"

Bắc Sinh và Bắc Duy liếc nhìn nhau, không khỏi lo lắng thay cho thiếu phu nhân nhà mình. Bắc Sinh cẩn thận hỏi: "Cẩn thống quản, ngài có biết Hoành trưởng lão tìm thiếu phu nhân vì chuyện gì không?"

Bắc Cẩn trừng bọn họ một cái nói: "Chuyện của chủ tử, chúng ta làm hạ nhân làm sao mà biết được!"

Bắc Sinh cười ngượng hai tiếng.

"Đi thôi!" Âm Tế Thiên thản nhiên nói. Bắc Cẩn liếc mắt nhìn Âm Tế Thiên, len lén thở dài một tiếng, sau đó xoay người dẫn Âm Tế Thiên ra hướng đại sảnh. Người còn chưa bước vào sân, Âm Tế Thiên đã nghe thấy tiếng Bắc Vũ Phong đầy tức giận vang vang ra tới: "Lúc trước ta đã không đồng ý hắn vào Bắc phủ, Bây giờ thì hay rồi, hắn đắc tội Ngục Tuyền lão tổ! Sau này Bắc gia ta đừng có mà nghĩ đến chuyện mang yêu thú cấp chín đến tìm Ngự thú sư cấp chín để khế ước nữa!"

Bắc Vũ Hoành lên tiếng: "Theo ra được biết, người đắc tội Ngục Tuyền lão tổ cũng không phải Tịch Thiên mà là Minh nhi. Vũ Phong, ngươi đừng có đổ chuyện Minh nhi làm sai lên đầu Tịch Thiên."

Bắc Vũ Phong hừ lạnh một tiếng: "Nếu như Minh nhi không vì hắn thì sẽ đắc tội Ngục Tuyền lão tổ sao?"

Bắc Vũ Hoành *** mắt nhìn thấy Âm Tế Thiên đi theo sau Bắc Cẩn, sắc mặt nhất thời trầm xuống: "Thôi! Chuyện này dừng ở đây. Đợi sau khi Tịch Thiên vào, ngươi đừng có mà ăn nói linh *** nữa!"

Bắc Vũ Phong nhịn không được trả lại một câu: "Ta nói sai gì sao?!"

Chấp Pháp trưởng lão vẫn ngồi im lặng một bên, cũng nói: "Phong trưởng lão, xin cho ta nói hai câu. Lúc Tịch Thiên vào nhà chúng ta, tuy là có chỗ không tốt nhưng cũng có chỗ tốt. Hiện giờ Bắc gia và Lăng gia đang trong hồi căng thẳng, nếu không phải có Hư Không trưởng lão ở phía sau Bắc gia chống đỡ, chắc chắn người Lăng gia đã sớm bắn tên sang Bắc gia. Mà lý do Hư Không trưởng lão chịu ra mặt trợ giúp Bắc gia ta tin tưởng ngươi cũng rất rõ ràng!"

Bắc Vũ Phong sao lại không biết là Hư Không trưởng lão đã giúp Bắc gia rất nhiều, tất cả đều vì mặt mũi của đồ đệ Tịch Thiên nhà y. Bắc Vũ Phong giận tái mặt nhưng không nói gì nữa.

Lúc này Bắc Cẩn mang Âm Tế Thiên vào đại sảnh: "Trưởng lão, thiếu phu nhân tới rồi!"

Bắc Vũ Hoành vừa thấy Âm Tế Thiên liền ôn hòa nở nụ cười, vẫy vẫy tay với hắn: "Tịch Thiên, lại đây. Ngồi xuống cạnh ta!"

Bắc Vũ Phong thấy Bắc Vũ Hoành đối xử với Âm Tế Thiên khách khí như vậy, không khỏi hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn bọn họ.

Âm Tế Thiên cũng không tiến lên mà đưa mắt nhìn Bắc Vũ Phong và Chấp Pháp trưởng lão: "Hoành trưởng lão, ngài gọi ta tới có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi!"

Bắc Vũ Hoành vừa định mở miệng, đột nhiên một vị đệ tử vội vã chạy vào: "Hoành trưởng lão, Tiềm trưởng lão bọn họ tới!"

152. Chương 149: Bị Bức Đến Đường Cùng

Bắc Tiềm dẫn hơn hai mươi vị trưởng lão, chậm rãi đi vào đại sảnh. Lúc nhìn thấy Âm Tế Thiên đang đứng bên trong, đáy mắt bỗng lạnh lẽo, các trưởng lão còn lại cũng đều lộ ra vẻ khinh bỉ.

Bắc Vũ Hoành cười đứng dậy đón tiếp, còn chưa kịp mời đám người Bắc Tiềm ngồi xuống, lại có thêm hơn mười trưởng lão tiến vào.

Bắc Cẩn mau lẹ sai người dọn thêm mấy bộ bàn ghế trong đại sảnh, rất nhanh, hai nhóm trưởng lão đã phân trái phải ngồi xuống.

Âm Tế Thiên nhìn sơ liền biết bên trái là trưởng lão phe trực hệ, còn bên phải là trưởng lão phe chi thứ.

Hơn nữa, trưởng lão phe chi thứ nhiều người hơn so với phe trực hệ, cho nên thái độ tự cao tự đại, có vài phần cao cao tại thượng.

Bắc Vũ Hoành quay về ngồi vào vị trí của mình, cười hỏi: "Không biết chư vị trưởng lão lao sư động chúng đến viện của ta là có việc gì?"

Trưởng lão đứng đầu phe trực hệ hòa nhã nói: "Kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là chúng ta lâu rồi không có rãnh rỗi cùng nhau ngồi xuống trò chuyện, cho nên ta tìm vài vị trưởng lão đến viện Hoành trưởng lão tán gẫu một chút."

Bắc Vũ Hoành gật gù: "Thì ra là vậy! Mà cũng đúng, quả thật đã lâu rồi chúng ta chưa có ngồi xuống cùng nhau trò chuyện."

Nói xong mắt Bắc Vũ Hoành chuyển sang hướng Bắc Tiềm, hỏi: "Tiềm trưởng lão đây là cũng giống như Bách trưởng lão, muốn cùng mọi người tán gẫu sao?"

Bắc Tiềm không có lập tức trả lời, mà bưng chén trà lên, nhẹ uống một ngụm, đợi nếm ra hương vị trà, mới buông xuống nói: "Bắc gia còn nhiều sự tình chờ ta xử lý, về phần công việc tán gẫu nhàn hạ này, cứ giữ lại cho Bách trưởng lão và Hoành trưởng lão đi!"

Ý cười của Bắc Vũ Hoành có chút ngưng trọng.

Bắc Vũ Phong bất mãn nhăn mày lại.

"Bắc Tiềm ngươi có ý gì?" Bách trưởng lão thẹn quá hóa giận vỗ bàn đứng dậy.

Bắc Tiềm ngay cả nhìn cũng không thèm, trực tiếp nói với Bắc Vũ Hoành: "Ta tin tưởng Hoành trưởng lão hẳn là có nghe đến sự tình ở Hội trường đấu giá, hẳn Hoành trưởng lão cũng biết chúng ta tới đây vì mục đích gì!"

Hắn chuyển hướng về Bách trưởng lão, thản nhiên nói: "Bách trưởng lão, lúc này mà ngươi còn có tâm tình tán gẫu à, chi bằng dùng chút thời gian đó ngẫm lại làm sao để xử lý chuyện của Ngục Tuyền lão tổ đi. Hẳn là chư vị trưởng lão đều biết, từ đây về sau, Ngự thú sư cấp chín trong Tu Chân giới sẽ không giúp người của Bắc gia hay bất kỳ ai có liên can với Bắc gia ký khế ước yêu thú."

Bách vị trưởng lão nghẹn đỏ mặt, nén giận mà ngồi lại ghế.

Lão sao lại không nghe chuyện ở Hội đấu giá cho được, tuy nhiên, sự việc đã xảy ra rồi, bọn họ vừa mới đắc tội với Ngục Tuyền lão tổ, bây giờ lại đắc tội với Hư Không trưởng lão nữa, cứ như vậy, sau này Bắc gia còn có thể sống yên ổn sao?

Trừ khi gia chủ bọn họ có thể tấn thức cảnh giới Đại Thừa!

Đáy mắt Bắc Vũ Hoành hiện lên vẻ không hài lòng, cũng không cùng hắn nói lời vô ích, trực tiếp hỏi: "Vậy Tiềm trưởng lão nghĩ nên giải quyết chuyện Ngục Tuyền lão tổ như thế nào?"

Bắc Tiềm nhìn về phía trung tâm đại sảnh, xem xét kĩ lưỡng Âm Tế Thiên cứ như là đang xem một phạm nhân: "Sự tình do Tịch Thiên gây ra, muốn giải quyết thì tất nhiên phải bắt đầu từ trên người hắn rồi."

Bắc Vũ Hoành nhăn chặt mày: "Hẳn Tiềm trưởng lão cũng biết người cùng Ngục Tuyền lão tổ tranh Đồng mệnh chú phù lục trong Hội trường đấu giá không phải là Tịch Thiên, mà là Minh nhi!"

"Bắc Minh cũng vì hắn mới đắc tội Ngục Tuyền lão tổ, Bắc gia chỉ cần đoạn tuyệt quan hệ với hắn, rồi để Bắc Minh chữa thương cho Ngục Tuyền lão tổ, sau đó đem Đồng mệnh chú phù lục đưa cho ngục tuyền lão tổ. Như vậy, Ngục Tuyền lão tổ chắc chắn sẽ bỏ qua mọi chuyện."

Bắc Vũ Hoành bỗng chốc giận tái mặt.

Thật là một chiêu trúng hai con nhạn.

Vừa có thể đoạn tuyệt quan hệ, cắt đứt sự tương trợ của Hư Không trưởng lão cho phe trực hệ, Bắc Tiềm lại vừa có thể lôi kéo Ngục Tuyền lão tổ về phe mình.

Hừ!

Dựa vào cái gì mà Đồng mệnh chú phù lục do Minh nhi tiêu tốn một ngàn một trăm viên thượng phẩm linh thạch mua về, lại phải đưa không cho lão già thúi đó.

Bắc Tiềm thấy mặt Bắc Vũ Hoành trầm mặc không nói, khóe môi hơi câu lên: "Ta đây là suy nghĩ cho Bắc gia. Các vị trưởng lão cũng không muốn sau này sẽ không thể khế ước với yêu thú cấp chín chứ".

"Bần tăng muốn hỏi Tiềm trưởng lão một câu, ngài nói Bắc gia muốn cùng bần tăng đoạn tuyệt quan hệ, ý tứ có phải là muốn Bắc Minh hưu bần tăng hay không?"

Âm Tế Thiên nãy giờ ngồi im đột nhiên lên tiếng hỏi.

Bắc Tiềm lạnh giọng quát: "Làm càn! Trưởng bối đang nói chuyện, chưa đến lượt một tiểu bối như ngươi lên tiếng!"

Âm Tế Thiên nheo nửa con mắt nhìn chằm chằm Bắc Tiềm, hạ giọng hỏi thêm một lần nữa: "Bần tăng hỏi lại một lần nữa, Tiềm trưởng lão nói Bắc gia muốn cùng bần tăng đoạn tuyệt quan hệ, ý tứ có phải là muốn Bắc Minh hưu bần tăng hay không?"

Lời nói lạnh lẽo cộng thêm ánh mắt không nhiệt độ khiến Bắc Tiềm cảm thấy không được tự nhiên, thậm chí hắn còn có chút sợ hãi.

Hắn quay đầu không nhìn Âm Tế Thiên, cười lạnh một tiếng: "Hưu ngươi? Bắc gia cần gì phải hưu ngươi! Ta nghe nói đêm ngươi tiến vào Bắc gia, là cùng một con gà trống bái đường, vẫn chưa cùng Bắc Minh tổ chức hôn lễ, nghiêm túc mà nói, ngươi cùng Bắc gia căn bản không có chút quan hệ nào, nói khó nghe một chút, ngươi chẳng qua là một tên nam sủng mà Bắc Minh nuôi thôi!"

Sắc mặt Âm Tế Thiên lập tức trắng bệch!

Bắc Vũ Hoành giận dữ đập bàn một cái, đánh mạnh uy áp về phía Bắc Tiềm: "Ngươi đừng được một tấc lại muốn tiến thêm một thước. Nói như thế nào thì đó cũng là việc nhà ta, còn không tới phiên một người ngoài như ngươi nói ba đáp bốn!"

Bắc Vũ Hoành tiếp tục hừ lạnh một tiếng: "Còn biện pháp thí xe giữ tướng thối nát mà ngươi đưa ra. Nếu một ngày nào đó Bắc gia lại xảy ra chuyện gì, chắc phải đưa luôn gia chủ hoặc các trưởng lão ra để hòng bảo trụ Bắc gia?"

Bắc Tiềm vội thả ra uy áp ngăn cản công kích của Bắc Vũ Hoành.

Khi nghe Bắc Vũ Hoành nói hắn là người ngoài, sắc mặt lập tức trở nên khó coi vô cùng, trong lòng vừa thẹn lại vừa căm giận.

Hắn ở Bắc gia đợi gần cả ngàn năm, kết quả trong mắt phe trực hệ hắn thế nhưng chỉ là một người ngoài.

Bắc Tiềm giận không thể nén đứng vụt lên: "Ta vì Bắc gia suy nghĩ có gì sai? Hơn nữa, những câu ta nói đều là sự thật, nếu ngươi thật sự xem hắn là con dâu, vì sao còn để hắn bái đường thành thân với gà trống. Vì sao không chờ lúc Bắc Minh khỏe mạnh mới tiến hành lễ cưới? Muốn nói ai không thừa nhận hắn là người Bắc gia nhất, thì chính là ngươi – Bắc Vũ Hoành!"

Cả đại sảnh đều bị uy áp của hai người làm rung chuyển, có xu thế muốn sụp đổ.

Chấp Pháp trưởng lão thấy tình cảnh có thể không cứu vãn được, vội đứng lên nói: "Hai người các ngươi giữ chừng mực một chút, có chuyện gì thì ngồi xuống từ từ nói chuyện."

Hai người lạnh giọng hừ một tiếng, không có một chút ý tứ thu hồi uy áp.

"Ta ở trong mắt các ngươi thật sự chỉ là nam sủng của Bắc Minh?"

Âm Tế Thiên đột nhiên âm trầm hỏi, ánh mắt lạnh như băng đảo qua các vị trưởng lão đang ngồi, trưởng lão phe chi thứ mặt đầy khinh bỉ, còn trưởng lão phe trực hệ thì trầm mặc không nói lời nào.

Bắc Tiềm châm biếm nói: "Nói ngươi là nam sủng, đã là dễ nghe rồi! Nhìn bộ dáng ngươi hiện tại xem, so với nam sủng còn muốn yêu mị hơn, có điểm nào giống một hòa thượng chứ!"

Bắc Vũ Hoành lo lắng nói: "Tịch Thiên, đừng nghe hắn nói bậy, hắn đang cố ý chọc giận ngươi thôi!"

Âm Tế Thiên không nhìn Bắc Vũ Hoành, tiếp tục nói: "Mệt Bắc gia vẫn là đại gia tộc số một số hai Nam Bộ, thế nhưng khi biết mình về sau không ký kết khế ước yêu thú cấp chín được nữa, thì người nào người nấy chẳng khác gì con chó chạy theo lấy lòng Ngục Tuyền lão tổ. Thật là vừa buồn cười vừa đáng thương!"

"Tịch Thiên!" Chấp Pháp trưởng lão bất mãn nhíu chặt mày lại.

Âm Tế Thiên châm chọc nhìn Chấp Pháp trưởng lão: "Chẳng lẽ ta nói sai? Vì Ngục Tuyền lão tổ, muốn cùng ta phủi sạch quan hệ, lại muốn Bắc Minh chữa trị cho Ngục Tuyền lão tổ, còn muốn đem Đồng mệnh chú phù lục trị giá một ngàn một trăm viên linh thạch thượng phẩm kính dâng cho Ngục Tuyền lão tổ, này chẳng giống chó thì giống cái gì?"

"Ngươi….."

Đám trưởng lão nổi trận lôi đình đập bàn đứng lên, tức giận trợn mắt trừng hắn.

Âm Tế Thiên nhìn đám trưởng lão, khóe miệng cong lên nụ cười quỷ dị: "Đám người các ngươi vì Yêu thú cấp chín mà buông bỏ thân phận địa vị của mình, như thế sau này cũng sẽ vì nó mà sẽ quỳ xuống đất cầu người chứ!"

"Tịch Thiên!" Đáy lòng Bắc Vũ Hoành nảy lên dự cảm không tốt, vội nói: "Hôm nay ngươi cũng mệt mỏi, mau trở về Minh Thăng điện trước đi."

Đám trưởng lão tức giận nói: "Tịch Thiên, ngươi có ý tức gì? Đừng tưởng sư phụ ngươi là Hư Không trưởng lão, chúng ta sẽ không thể làm gì ngươi!"

"Hắn quả thực không coi ai ra gì, căn bản chẳng để chúng ta vào mắt. Tiểu tử này không giáo huấn một chút, hắn sẽ không biết sự lợi hại của Bắc gia!"

Bắc Vũ Hoành nghe thấy lời đám trưởng lão nói, giận dữ: "Các ngươi đủ rồi! Nếu không phải các ngươi ức hiếp hắn, hắn sẽ bị bức đến bước đường này sao? Các ngươi thân là tu sĩ cấp cao, đi khi dễ một người bình thường, có biết hổ thẹn hay không?"

Đám trưởng lão đỏ mặt: "Tuy nhiên hắn không để chúng ta vào mắt!"

Âm Tế Thiên lướt qua vẻ mặt đầy méo mó của đám trưởng lão, phút chốc thu lại ý cười, trầm giọng nói: "Chư vị trưởng lão không cần phải tức giận, chẳng qua từ đây về sau, các ngươi muốn khế ước yêu thú thì phải ở trước mặt mấy vạn người mà ba quỳ chín lạy với bọn nó, bằng không, nằm mơ cũng đừng có hòng sẽ khế ước được."

Hắn vừa nói xong, túi thú của đám trưởng lão đột nhiên rung giật dữ dội, đám yêu thú có xu thế xông ra bên ngoài.

Đám trưởng lão đều cả kinh, cuống quýt nắm chặt miệng túi thú.

Âm Tế Thiên nhìn các trưởng lão vội vã ngăn cản yêu thú thoát ra, lạnh lùng cười, rồi xoay người đi ra ngoài.

Lúc bước đến bên cửa, hắn dừng cước bộ, nghiên đầu sâu xa nói: "Còn nữa, tuy rằng ta bị hủy linh căn, nhưng chẳng đại biểu ta là quả hồng mềm mặc cho các ngươi bóp nặn. Có thể chạy thoát khỏi sự đuổi giết của năm tên tu sĩ Luyện Hư kỳ do Lăng gia phái tới, cũng không phải là vì may mắn!

153. Chương 150: Cư Nhiên Là Hắn

"Tịch Thiên! Tịch Thiên!" Dự cảm bất an trong lòng Bắc Vũ Hoành càng lúc càng lớn, ông vội vàng đuổi theo Âm Tế Thiên.

Nhưng người vừa mới chạy đến đại sảnh liền nghe thấy tiếng các trưởng lão kinh hô: "Ah! Sao yêu thú của ta lại chạy ra ngoài thế này?"

Ông vội vàng chuyển người, đập vào mắt là khế ước thú của một số trưởng lão đang giãy dụa chui ra từ túi thú, sau đó đồng loạt ùa về phía cửa sổ chạy đi, chỉ chớp mắt, chẳng còn dư lại chút bóng dáng tăm hơi.

Các trưởng lão khác thấy thế, sắc mặt đại biến, cuống quýt siết chặt miệng túi thú của mình, chỉ trách túi thú không đủ tốt, đành mở mắt trừng trừng nhìn bọn nó giãy ra khỏi, cũng chạy đi mất.

Một trưởng lão còn yêu thú trong túi thú thấy thế vội vàng hỏi: "Khế ước thú của các ngươi muốn đi đâu vậy?"

Các trưởng lão có yêu thú bỏ chạy há hốc miệng nhìn cửa sổ trống huơ trống hoắc, một trưởng lão trong đó hoảng sợ nói rằng: "Ta thế nhưng không cảm giác được phương hướng mà bọn nó chạy đi, tựa hồ bọn nó đã chặt đứt liên hệ *** thần với ta!"

Toàn bộ các trưởng lão trong đại sảnh đều trắng cả mắt, nếu thực sự chặt đứt liên hệ *** thần, chẳng khác nào nói yêu thú không còn là khế ước thú của bọn họ nữa.

Một trưởng lão còn yêu thú trong túi thú nghi hoặc hỏi: "Sao có thể phát sinh chuyện như vậy? Nếu người khế ước không chủ động cởi bỏ khế ước, thì không có khả năng khế ước thú tự động giải trừ khế ước với người khế ước!"

"Có thể các ngươi đã đoán sai?! Từ xưa đến nay, chưa bao giờ phát sinh chuyện thế này! Tóm lại, ta chưa từng nghe qua!"

"A!" Đột nhiên, lại có một vị trưởng lão sợ hãi kêu to: "Tại sao có thể như vậy?"

Các trưởng lão đều nhìn về phía ông ta, chỉ thấy vị trưởng lão kia lắc lắc túi thú, hoảng sợ nói: "Ta thế nhưng mất đi liên hệ *** thần với khế ước thú trong túi!"

Các trưởng lão còn yêu thú trong túi thú cả kinh, cuống quýt dùng *** thần dò xét, ngay sau đó, sắc mặt mọi người đồng loạt trắng không còn chút máu.

Bắc Vũ Hoành thở dài, ngồi trở lại vị trí của mình.

Bắc Vũ Phong siết chặt túi thú trong tay, sợ hãi hỏi: "Đại ca, sao yêu thú lại chặt đứt liên hệ *** thần với ta?"

Bắc Vũ Hoành thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói: "Ta làm sao biết?"

Bắc Vũ Phong nhìn túi thú bên hông Bắc Vũ Hoành không hề có động tĩnh: "Đại ca, tại sao túi thú của ngươi không có bất kỳ phản ứng gì?"

Hắn vừa nói xong, lập tức mọi người đồng loạt nhìn về phía này.

Sắc mặt Bắc Tiềm ngưng trọng nhìn Bắc Vũ Hoành, lạnh lùng nói: "Hoành trưởng lão, ngươi giải thích một chút, vì sao chỉ có túi thú của ngươi không có bất cứ phản ứng gì?"

Bắc Vũ Hoành nhìn Bắc Tiềm, cười khan nói: "Vì sao chỉ có túi thú của ta không có bất cứ phản ứng gì? Cái đó nên hỏi xem các ngươi đã làm gì khiến đám khế ước thú từ trong túi thú chạy ra, đã thế còn cùng các ngươi chặt đứt liên hệ *** thần mới phải?"

Bắc Tiềm đột nhiên nghĩ đến lời Âm Tế Thiên nói trước khi đi, sắc mặt đại biến: "Quá hoang đường!"

Các trưởng lão khác tựa hồ cũng nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt cũng hết sức khó coi!

Bắc Vũ Phong cuống quýt hỏi: "Đại ca, ngươi biết Tịch Thiên hắn có..." bản lĩnh làm khế ước thú cùng người khế ước chặt đứt liên hệ *** thần.

Bắc Vũ Hoành liếc hắn: "Ta biết cái gì? Biết Tịch Thiên có bản lĩnh làm khế ước thú từ trong túi thú của các ngươi trốn ra? Biết hắn có bản lĩnh làm khế ước thú cùng người khế ước chặt đứt liên hệ *** thần?"

Ông hừ lạnh: "Xin lỗi! Ta không biết! Ta chỉ biết, hiện tại các ngươi rất muốn lấy lòng Ngục Tuyền lão tổ, vậy thì mau lẹ phủi sạch quan hệ với Tịch Thiên, sau đó tìm Luyện đan sư cấp mười trị liệu cho Ngục Tuyền lão tổ, chờ thương thế của ông ta lành, nhờ ông ta tìm khế ước thú về cho các ngươi, ta tin chắc ông ta nhất định có bản lĩnh để các ngươi không cần ở trước mặt mấy vạn người mà quỳ xuống cầu xin yêu thú nhưng vẫn có thể khế ước được!"

Sắc mặt các trưởng lão thay đổi liên tục, gần như thành một thùng thuốc nhuộm!

Bắc Vũ Hoành tức giận phất tay áo rời đi, chừa lại các trưởng lão hai mặt nhìn nhau!

Bắc Tiềm cắn răng nói: "Ta không tin tên nam sủng phế vật bị hủy linh căn lại có bản lĩnh lớn như vậy!"

Các trưởng lão khác giật giật khóe miệng, thủy chung không nói nên lời!

Âm Tế Thiên rời khỏi đại sảnh trở về Minh Thăng viện, Bắc Sinh và Bắc Duy chỉ biết im re mà đi theo phía sau hắn!

Mãi đến khi Âm Tế Thiên vào trong phòng, đóng cửa lại, bọn họ mới có thể thở ra một hơi!

Bắc Sinh vỗ ngực nói rằng: "Từ lúc đi theo bảo vệ Thiếu phu nhân đến nay, đây là lần đầu tiên ta thấy sắc mặt Thiếu phu nhân khó coi đến vậy!"

Bắc Duy cũng cau mày: "Chắc là các trưởng lão đem hết tội lỗi đổ lên người Thiếu phu nhân rồi!"

Bắc Sinh khẽ thở dài: "Thiếu phu nhân thật đáng thương!'

Trong phòng, khuôn mặt *** xảo của Âm Tế Thiên đầy vẻ tức giận!

Con mẹ nó!

Bắc Tiềm chiết tiệt dám xem hắn như nam sủng!

Đáy mắt Âm Tế Thiên một mảnh lạnh lẽo!

Rồi có một ngày, hắn sẽ khiến bọn họ hối hận khi xem hắn là nam sủng!

Âm Tế Thiên bình tĩnh lại, vội vàng lấy Phản Quang Kính từ trong không gian ra.

Hắn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn bề mặt Phản Quang Kính, hắn còn nhớ lúc ở trong tượng đá Hiên Viên Duật đã từng đề cập, chỉ cần truyền linh lực vào, Phản Quang Kính sẽ hiện lên chuyện mà người sử dụng muốn nhìn thấy nhất.

Âm Tế Thiên nhăn mày.

Hiên Viên Duật đã ở tầng cao nhất của Hóa Thần kỳ nhưng chỉ nhìn thấy được vài ba sự tình, vậy liệu hắn có đủ linh lực để nhìn rõ người hủy linh căn Tịch Thiên là ai hay không?

Đúng!

Không phải hắn có thể khống chế pháp bảo, thần khí để nó nghe theo ý mình hay sao? Như vậy, chỉ cần hắn khống chế Phản Quang Kính thì chuyện gì hắn cũng có thể nhìn rồi.

Mắt Âm Tế Thiên lóe lên tia vui vẻ, nhanh chóng sử dụng *** thần lực tiến vào Phản Quang Kính.

Chỉ chốc lát, chiếc Phản Quang Kính mà ban đầu chỉ chiếu ra khuôn mặt Âm Tế Thiên, nay đột nhiên rực sáng, rồi bỗng hiện lên hình ảnh.

Âm Tê Thiên vừa mừng vừa nghi, sau đó chuyển sang nhăn nhăn mày, bởi vì kính không hiện lên cảnh tượng nào cả, hoàn toàn là một màu đen.

Rốt cuộc đây là cái gì?

Âm Tế Thiên vô cùng sốt ruột, mặt kính vẫn luôn là một màu đen.

Ngay lúc hắn chuẩn bị từ bỏ, hình ảnh trong kính ruốt cuộc cũng có động tĩnh!

Tuy rằng vẫn là một màu đen như trước, nhưng hắn có cảm giác, hình ảnh này tựa hồ đang chậm rãi di chuyển.

Sau đó, hắn chợt trông thấy chiếc mặt nạ bạc quen thuộc.

Âm Tế Thiên nhìn chiếc mặt nạ kia, đáy mắt ùa lên nỗi sợ hãi, suýt chút nữa là vứt luôn cả kính xuống đất.

Thôn Phách!

Cư nhiên là Thôn Phách!

Âm Tế Thiên thật không ngờ rằng người hủy linh căn của Tịch Thiên cư nhiên là Thôn Phách!

Dù sao Thôn Phách cũng đã từng tặng cho hắn một con yêu thú cấp tám, lại thêm pháp bảo Khống thú linh, rồi giúp hắn đối phó với đám sát thủ Lăng gia phái tới, nghĩ thế nào cũng không ngờ được là y!

Chẳng lẽ Thôn Phách giúp đỡ hắn hoàn toàn xuất phát từ lòng áy náy.

Âm Tế Thiên lập tức lắc đầu!

Không có khả năng!

Hắn không tin người quỷ tu phái sẽ nảy sinh lòng áy náy với người mà mình hãm hại!

Tuy nhiên vì sao Thôn Phách lại hủy linh căn của Tịch Thiên?

Chẳng lẽ do y muốn trở thành thiên tài duy nhất của Tu Chân giới?

Hay là Phản Quang Kính hiển thị chưa hết sự tình?

Nếu thật như vậy, tại sao nó không hiện lên thêm người nào nữa, cớ gì từ đầu tới đuôi chỉ có mỗi Thôn Phách?

Âm Tế Thiên vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc mà đem kính phản quang cất vào trong không gian.

Sau đó đáy mắt chỉ còn một mảnh ngoan lệ.

Lẽ ra hôm qua hắn không nên làm theo trực giác của bản thân, cứ giết chết Thôn Phách luôn cho rồi!

Bây giờ chờ gặp được Thôn Phách lại chẳng biết đến khi nào!

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, rồi có người ôn hòa gọi: "Tịch Thiên, là ta, ngươi có thể mở cửa được không? Ta có chuyện muốn nói với ngươi?"

Âm Tê Thiên nghe thấy giọng Bắc Vũ Hoành, đôi mắt khẽ động, không cần nghĩ hắn cũng biết Bắc Vũ Hoành đến đây là vì đám trưởng lão Bắc gia kia.

Bắc Vũ Hoành không nghe thấy tiếng đáp lại, thử gọi một hồi nữa, nhưng người trong phòng vẫn không có ý định trả lời.

Cạnh đó, Bắc Duy và Bắc Sinh cũng nghi hoặc liếc nhìn nhau.

Bắc Vũ Hoành nhăn mày, thầm nghĩ chẳng lẽ Tịch Thiên không muốn gặp mình?

Ông xoay người định rời khỏi, nhưng nghĩ đến vụ việc vừa phát sinh, trong lòng thực không yên.

Bắc Vũ Hoành trở lại, tiếp tục gõ cửa: "Tịch Thiên, ngươi ở bên trong thì nói một tiếng, nếu như ngươi không muốn gặp ta, ngươi cứ nó ra, ta sẽ lập tức rời đi!"

Trong phòng vẫn một mảnh im ắng!

Sắc mặt Bắc Vũ Hoành cùng đám Bắc Sinh Bắc Duy trắng bệch, cho rằng Âm Tế Thiên luẩn quẩn trong lòng nên tông cửa xông vào, nhưng nào ngờ trong phòng chẳng một bóng người!

Lúc này, tại sân của Thôn trưởng Đậu Hoa thôn.

Thôn trưởng cởi áo bào ra, dùng đầu ngón tay quệt thuốc mỡ rồi cẩn thận mà thoa lên miệng vết thương.

Đúng lúc này, một thân ảnh đột ngột xuất hiện cách phòng thôn trưởng hai thước.

Thôn trưởng hốt hoảng nhìn, sau đó cả kinh.

Vừa nhận ra người đến là ai thì thiếu chút nữa gã đã miết mạnh vào vết thương của mình.

154. Chương 151: Mái Tóc Điên Cuồng

"Tịch… Tịch Thiên!"

Thôn trưởng khiếp sợ chuyển ánh mắt từ khuôn mặt Âm Tế Thiên sang phía sau hắn.

Lúc này, mái tóc của Âm Tế Thiên không phải rũ xuống sau lưng, mà là giương nanh múa vuốt phiêu phù trên không trung, tựa như quần ma loạn vũ

(), tuy rằng không chút sinh khí, nhưng lại khiến người ta sợ hãi vô cùng.

(Một đám yêu ma đang nhảy múa)

Thôn trưởng trừng lớn mắt, miệng mồm như mắc nghẹn, gấp rút trét thuốc lên miệng vết thương sau đó mặc áo vào, cười nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

Âm Tế Thiên nghĩ đến việc Thôn trưởng và Thần sử có quen biết nhau, sắc mặt lạnh thêm vài phần, xoay người đi đến bên chiếc ghế trong đại sảnh, ngồi xuống.

Thôn trưởng vội vàng châm trà rót nước cho Âm Tế Thiên, sau đó quy củ mà ngồi nép một bên, cẩn thận hỏi han: "Ngươi đang tức giận à?"

Âm Tế Thiên liếc gã một cái, thản nhiên hỏi: "Sao ngươi biết?"

Thôn trưởng lặng lẽ liếc mái tóc phía sau lưng hắn, nhịn không được thì thầm: "Ta có muốn không biết cũng không được!"

Gã quan sát biểu tình của Âm Tế Thiên, hình như Âm Tế Thiên không biết tóc mình đang bay hừng hực, lập tức cười xòa: "Lúc trước mỗi lần ngươi đến chỗ ta, vẻ mặt đều cười tươi ôn hòa, hôm nay lại… Ách… Thoạt nhìn có chút lạnh lẽo!"

Hơn nữa, ánh mắt cứ như muốn ăn thịt gã vậy.

Đáy lòng thôn trưởng tràn đầy nghi hoặc, mình đắc tội hắn sao?

Thế nhưng, rõ ràng hôm qua vẫn còn rất vui vẻ mà?

Thế nào chỉ mới một ngày đã trở thành như thế này rồi?

Chẳng lẽ hôm qua đã xảy ra chuyện gì khiến hắn không được vui lòng?

Thôn trưởng cẩn thận hỏi: "Hôm qua ngươi có sao không? Có bị người đuổi giết không?"

Gã không đề cập tới còn đỡ, giờ nhắc lại sự việc hôm qua, không chỉ khiến Âm Tế Thiên nhớ tới mối quan hệ của gã và Thần sử, hơn nữa còn nhắc khéo luôn vụ Thôn Phách.

Chén trà vừa mới cầm trên tay liền bị đặt một cái 'rầm' xuống bàn, thôn trưởng hoảng sợ nhảy dựng lên, kém chút chạy ra cửa.

Rất.. rất đáng sợ! Rất đáng sợ!

Đuôi tóc phía sau lưng Âm Tế Thiên đột nhiên tụ thành những mũi tên, đang có xu thế tấn công về phía Thôn trưởng!

Thôn trưởng vội vàng đưa hoa quả tới trước mặt Âm Tế Thiên: "Xin bớt giận, ăn nhiều hoa quả một chút!"

Âm Tế Thiên không nhận lấy, tiếp tục cầm chén trà lên uống, một hơi cạn sạch, sau đó hỏi: "Ngươi có nhìn thấy một nam tử mặc áo đen đeo mặt nạ bạc xuất hiện ở phụ cận hay không?"

Thôn trưởng thấy mái tóc hắn đã trở lại bình thường, thở phào một hơi, sau đó cuống quýt lắc đầu: "Chưa từng thấy qua!"

Âm Tế Thiên kì quái nhìn Thôn trưởng!

Trước kia, khi Thôn trưởng nhìn thấy hắn là vui cười hớn hở, rất vui vẻ.

Nhưng sao hôm nay, từ lúc hắn đến, Thôn trưởng vẫn luôn nơm nớp lo sợ, thoạt nhìn sợ hãi vô cùng.

Chẳng lẽ, trong lòng Thôn trưởng có việc gì che giấu không muốn cho hắn biết?

"Ngươi xác định chưa từng gặp qua hắn?" Âm Tế Thiên hỏi lại một lần, còn kèm thêm câu hăm dọa: "Tốt nhất ngươi không nên gạt ta, ta hận nhất là người khác lừa gạt ta!"

Thôn trưởng thấy đuôi tóc của hắn lại tụ thành lưỡi đao, thiếu chút nữa sợ đến quỳ xuống.

"Ta thật không có gặp qua quỷ tu nào như thế! Nếu ngươi thật sự muốn tìm hắn, ta có thể giúp ngươi hỏi thôn dân ở đây một chút, nói không chừng có thôn dân đã gặp qua người này!"

Âm Tế Thiên thấy Thôn trưởng không phải nói dối, liền đảo mắt quét qua một vòng Đậu Hoa thôn cùng với vài thôn xóm phụ cận, quả thật không có thân ảnh của Thôn Phách.

"Không cần!"

Thôn trưởng thấy mái tóc Âm Tế Thiên một lần nữa trở lại bình thường, nhẹ thở phào, vội dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán.

Má ơi!

Nếu tóc của hắn mà đánh mình!

Chưa tính sống chết ra sao, nhưng trước mắt là vết thương kia cả đời cũng sẽ không lành được!

Âm Tế Thiên nhìn trán Thôn trưởng đầy mồ hôi, nghi hoặc hỏi: "Ngươi rất nóng sao?"

Theo lý thuyết, tu sĩ sẽ không giống người bình thường, không thể nào đổ mồ hôi được.

Bất quá, Bắc Minh lại khác, thân thể của y là do bệnh nặng, khi không chịu nổi mới có thể toát mồ hôi!

Thôn trưởng nào dám nói thật, đành phải lừa hắn: "Ta không nóng, chỉ là động phải vết thương trên người, nên toát mồ hôi!"

Âm Tế Thiên nhớ đến lúc mình mới tới đây, có nhìn thấy Thôn trưởng đang bôi thuốc.

Thôn trưởng vội lái sang chuyện khác: "Tịch Thiên, hôm nay ngươi đến đây để mua thức ăn cho yêu thú à?"

Sắc mặt Âm Tế Thiên khẽ đổi.

Kỳ thật hắn chỉ muốn tránh mặt Bắc Vũ Hoành, sau đó, chẳng chỗ nào để đi… mới đến Đậu Hoa thôn.

Đương nhiên, kia cũng chỉ là một trong các nguyên nhân!

Thứ hai là muốn thử xem có gặp phải Thôn Phách hay không, còn thứ ba…

Âm Tế Thiên đưa mắt sang Thôn trưởng!

Thôn trưởng thấy Âm Tế Thiên không trả lời câu hỏi của mình ngay, mà lại đưa mắt nhìn gã, liền đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, nhanh chóng mở miệng: "Tịch Thiên, ngươi có chuyện gì cần ta hỗ trợ không? Nếu có, ngươi cứ việc nói, nếu ta có thể giúp nhất định sẽ giúp!"

Âm Tế Thiên lắc đầu: "Không phải! Ta chỉ có chuyện muốn hỏi ngươi!"

Thôn trưởng vội đáp: "Vậy ngươi hỏi đi! Chỉ cần ta biết, ta nhất định sẽ nói hết, ngôn vô bất tẫn

() nói cho ngươi biết!"

(Nói không cạn lời)

Thôn trưởng thấy mái tóc của Âm Tế Thiên rũ xuống liền cong khóe miệng mỉm cười.

Âm Tế Thiên thâm ý hỏi: "Phải không?"

"Đương nhiên! Ngươi cứ việc hỏi đi!"

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Ta hỏi ngươi, ngươi có lừa ta chưa?"

Thôn trưởng không chút nghĩ ngợi đáp: "Chưa hề!"

Âm Tế Thiên hơi nheo nheo mắt, nhìn gã không nói!

Thôn trưởng bị hắn nhìn chằm chằm đến sợ hãi, tựa hồ nhớ đến điều gì, trong lòng chợt lóe, thầm nghĩ, chẳng lẽ hắn đã biết việc kia?

Không thể nào!

Âm Tế Thiên cầm hoa quả trên bàn, cắn một miếng: "Ngươi chắc chứ?"

Thôn trưởng lập tức vỗ ngực nói rằng: "Ta cam đoan, không có lừa ngươi bất cứ chuyện gì!"

Âm Tế Thiên cắn tiếp, không nói lời nào.

Dù sao chuyện hắn muốn hỏi cũng có liên quan đến Thần sử, nếu tiếp tục tra xuống, đối với mình không hẳn đã là chuyện tốt, có đôi khi biết quá nhiều lại càng bất lợi cho bản thân.

Huống chi Thần sử không phải là người hắn có thể động đến, ít nhất hiện tại hắn không phải là đối thủ của Thần sử!

Âm Tế Thiên đột nhiên mỉm cười: "Được rồi! Ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi!"

Hắn đem hạt ném ra ngoài cửa sổ, nửa thật nửa giả nói: "Chúng ta vẫn là đi xem thức ăn cho yêu thú đi! Hôm qua ta không có đem đồ ăn về, hôm nay tổng quản liền chạy tới tìm ta trách cứ!"

Thôn trưởng cười nói: "Thì ra tâm tình Tịch Thiên không tốt là do tổng quản trách cứ!"

Gã còn cho rằng chính mình chọc giận Tịch Thiên chứ!

Âm Tế Thiên bĩu môi: "Cũng không hẳn, bọn họ nói với ta một đống từ khó nghe, cho dù là ai cũng không thể chịu đựng được!"

"Vậy được rồi! Ngươi ở đây chờ ta một lát, ta sẽ lập tức mang số thức ăn mà ngươi cần tới ngay!"

Âm Tế Thiên phất phất tay: "Không cần! Ta với ngươi cùng đi!"

Thôn trưởng nhìn mái tóc của hắn vẫn còn đang bay bay, vội vàng nói: "Không! Không! Không! Ngươi là khách, sao có thể để ngươi đến nơi không sạch sẽ như vậy, cứ để ta mang đến đây thì hơn!"

Gã rất sợ Âm Tế Thiên vừa ra ngoài sẽ dọa chạy sạch hết thôn dân.

Âm Tế Thiên không tiếp tục tranh luận với Thôn trưởng, trực tiếp mở cửa phòng đi ra.

Ngay khi nhìn thấy hai tên hộ vệ đứng ở cửa, nháy mắt mái tóc của hắn liền rũ xuống, trở lại bình thường!

Thôn trưởng thở phào một hơi, nếu sớm biết khi Âm Tế Thiên nhìn thấy người khác mái tóc liền rũ xuống, vậy thì cho dù liều chết gã cũng kéo Âm Tế Thiên ra ngoài!

Thôn trưởng lấy lại *** thần, cười niềm nở dẫn Âm Tế Thiên đi ra sân.

Âm Tế Thiên nhìn thôn dân tới tới lui lui, tò mò hỏi: "Hôm qua, sao người dân trong thôn có thể trốn thoát được sự đuổi giết của đám người áo đen kia?"

Hắn thấy tu vi của thôn dân trong Đậu Hoa thôn cũng không cao lắm, đại bộ phận đều là Trúc Cơ kỳ, sao lại có thể tránh thoát sự đuổi giết của tu sĩ Kim đan kỳ và tu sĩ Nguyên anh kỳ nhỉ?

Còn có, cảnh giới của bọn họ thấp như vậy, đâu có giống người phạm phải tội ác tày trời?

Thôn trưởng cười nói: "Là do ta có bố trí một trận pháp ở trong rừng, chỉ có người trong Đậu Hoa thôn mới có thể đi vào, cho nên tránh thoát được sự đuổi giết của những người kia! Việc hôm qua cũng thật xấu hổ, liên lụy tới ngươi! May mắn ngươi không sao, không thì ta chẳng biết ăn nói thế nào với Bắc gia!"

Âm Tế Thiên cười lạnh: "Lời này ngươi nói sai rồi! Muốn tính liên lụy, phải nói là ta làm liên lụy các ngươi mới đúng! Bọn họ là tới đuổi giết ta, chứ không phải các ngươi!"

Thôn trưởng kinh ngạc: "Làm sao ngươi biết?"

"Sau khi ngươi quăng ta vào rừng ta liền đụng phải năm tên tu sĩ Luyện Hư kỳ, trong đó có một người chính miệng nói cho ta biết, bọn họ được phái tới để giết ta! Lại nói, nếu bọn họ thực sự muốn giết người trong Đậu Hoa thôn, hôm nay các ngươi còn có thể bình yên vô sự thế này sao?"

Thôn trưởng lo lắng: "Nếu như là tới giết ngươi, vậy về sau ngươi nên cẩn thận hơn!"

"Tạm thời bọn họ sẽ không đến tìm ta gây phiền toái đâu!"

Âm Tế Thiên nghiêng đầu, nhìn thôn trưởng, thâm ý nói: "Về phần ban nãy ta tới tìm ngươi bằng cách nào, ngươi không nhìn thấy, đúng không?!"

Thôn trưởng sửng sốt, nhìn mái tóc của hắn lại bắt đầu rục rịch, liền gấp gáp trả lời: "Ta có nhìn thấy cái gì sao? Xin lỗi! Trí nhớ ta không tốt lắm, nghĩ không ra ah!"

Âm Tế Thiên nghe thế, vừa lòng mà mỉm cười!

155. Chương 152: Chúng Ta Thành Thân Đi

Đầu tiên, Thôn trưởng dẫn Âm Tế Thiên đi dạo một vòng quanh Đậu Hoa thôn rồi mới đưa hắn đến kho hàng lấy thức ăn cho yêu thú. Sau khi hắn lấy thức ăn xong xuôi thì trở về sân Thôn trưởng dùng bữa tối. Cho đến khi đêm khuya trăng treo cao, Âm Tế Thiên mới sử dụng thuấn di rời khỏi Đậu Hoa thôn.

Thôn trưởng nhìn chiếc ghế không còn bóng người trước mắt, lúc này cả người xụi lơ mà ngã ra ghế dựa, rút khăn từ trong ống tay áo ra lau lau mồ hôi trên trán.

"Cái lũ khốn nạn nào dám làm Tịch Thiên tức giận đến như vậy. Thật không biết sống chết là gì!"

Mẹ nó!

Mà nói đi nói lại, đáng thương nhất vẫn chính là gã, phải gánh cơn giận thay cho bọn chúng. Thôn trưởng nhớ tới mái tóc bay hừng hực của Âm Tế Thiên, lông mày không khỏi nhíu chặt! Từ tình huống hôm nay cho thấy, Tịch Thiên hoàn toàn không biết tâm trạng của hắn sẽ gây ảnh hưởng đến mái tóc sau lưng, quan trọng hơn là hắn không thể tự khống chế mái tóc đó!

Thôn trưởng thở dài một hơi: "Thật là khó giải quyết! Hy vọng không gây thương tổn cho người vô tội!"

Việc đầu tiên khi Âm Tế Thiên trở lại Bắc Phủ là đến phòng thu chi nhận linh thạch. Quản sự nơi đó nhìn thấy Âm Tế Thiên thì đáy mắt tràn đầy kỳ quặc. Nhưng cũng không có ý làm khó dễ, ngược lại, rất sảng khoái giao linh thạch cho hắn. Âm Tế Thiên nhận lấy linh thạch, chậm rãi đi về phía Thú Viên.

Hiện tại đã khuya, đệ tử trực đêm ở Thú Viên cũng thưa thớt, đợi bọn họ kiểm tra xong chỗ hàng mua về đã mất hơn nửa canh giờ. Sở dĩ mất nhiều thời gian như vậy là do đám đệ tử Thú Viên cố ý gây khó dễ, lúc thì rề rề đo lường khẩu phần thức ăn, chốc chốc lại nói này nói nọ về chất lượng. Hắn mà không ngắt lời bọn họ, nhất định còn kéo dài hơn nữa.

Khi Âm Tế Thiên rời khỏi Thú Viên là đã qua giờ Tuất, hắn rảo bước đi về phía viện của Hoành trưởng lão. Đến nơi cũng đã gần đến giờ Hợi. Bình thường vào giờ này, người trong viện nếu như không phải về phòng tu luyện thì cũng đã ngủ mất rồi, chỉ có một nhóm nhỏ các đệ tử tuần tra quanh viện thôi. Nhưng, tối nay lại ngoại lệ.

Âm Tế Thiên chân trước vừa mới bước vào cửa viện, đã nghe thấy một tiếng "ầm" thật lớn từ phía đại sảnh truyền ra, khiến cho cả mặt đất run chuyển. Linh khí đánh ra bốn phía làm những cây đại thụ xung quanh kêu lên xào xạc. Hắn nhanh tay đỡ lấy cánh cửa, nghi hoặc nhìn vào bên trong. Chỉ thấy đệ tử trong viện Hoành trưởng lão và đám người hầu đang rối rít khống chế pháp khí, bay trên không trung mà nhìn về phía đại sảnh bên kia, miệng còn không ngừng than thở.

"Yêu thú của Minh thiếu gia thật lợi hại! Rõ ràng chỉ mới cấp tám thôi, thế nhưng năng lực đã vượt đến cấp chín rồi!"

"Đó là đương nhiên! Minh thiếu gia là Tài phùng sư và Đúc sư cấp mười, bởi vậy chế tạo trang bị cho yêu thú của mình, cũng tuyệt đối phải cực phẩm!"

"Ngoài khế ước thú, thiếu gia sử dụng pháp bảo, pháp khí cũng rất lợi hại!"

"Ta nghe nói pháp bảo của Minh thiếu gia đều làm từ bí kính hoặc thiên kính, cả cấp độ lẫn chất lượng đều trên cả tiên phẩm!" Nói xong, đệ tử này còn mang vẻ đắc ý dào dạt: "Nhóm Tiềm trưởng lão muốn phá vỡ mấy cái pháp bảo này cũng không phải dễ đâu!"

Lúc này, có người kêu lớn: "Các ngươi nhìn xem, hình như thân thể Minh thiếu gia sắp không trụ được nữa!"

Bọn đệ tử đầy mặt lo lắng: "Thân thể của Minh thiếu gia vốn đã không tốt, hiện tại đấu gần hai canh giờ với các trưởng lão đương nhiên là sắp không trụ được rồi!"

Âm Tế Thiên nghe bọn họ nói thế, trong lòng bất chợt dâng lên lo lắng.

Đã xảy ra chuyện gì? Sao Bắc Minh lại đánh nhau với bọn Tiềm trưởng lão?

Âm Tế Thiên vội vàng chạy về phía đại sảnh, còn chưa đi vào, đã nghe Bắc Vũ Hoành lo lắng hô: "Minh nhi, tuy Tiềm trưởng lão có nói khó nghe một chút nhưng chắc chắn sẽ không bắt Tịch Thiên đi, lời của ta mà con cũng không tin sao?"

"Nếu họ không bắt hắn đi, vậy Tịch Thiên đâu rồi?" Bắc Minh suy yếu hỏi.

"Tịch Thiên tự mình rời khỏi, khi ta đến tìm hắn, hắn đã không ở trong phòng!" Bắc Vũ Hoành vừa vội vừa tức lại vừa lo lắng: "Minh nhi, thân thể con không chịu được nữa đâu, mau dừng tay!"

Bắc Duy và Bắc Sinh ở xa quan sát cuộc chiến của hai bên, nghe Bắc Vũ Hoành nói, vội lớn tiếng hô: "Thiếu gia, thiếu phu nhân tự rời đi thật mà."

"Các ngươi không chông chừng được hắn, giờ còn dám lên tiếng?!" Bắc Minh cả giận nói: "Tóm lại, khi chưa nhìn thấy hắn, ta nhất định sẽ không bỏ qua!"

Bắc Sinh và Bắc Duy xấu hổ không dám nói nữa.

"Ta đã cho người đi tìm rồi!" Bắc Vũ Hoành tận tình khuyên bảo: "Bây giờ con nghỉ một chút, hết mệt rồi lại trừng trị bọn họ!"

Âm Tế Thiên nghe đến đây, đại khái cũng đã hiểu được chuyện gì xảy ra. Bắc Minh cho rằng vì Bắc Tiềm nói những lời khó nghe nên hắn mới rời khỏi Bắc gia. Âm Tế Thiên bước vào trong, liền nhìn thấy các trưởng lão phe chi thứ đang đánh nhau túi bụi với đám yêu thú và pháp bảo của Bắc Minh. Nhìn bộ dáng chật vật của bọn họ, xem ra cuộc chiến cũng kéo dài một lúc lâu rồi.

"Không!"

Khuôn mặt lạnh lẽo suy yếu của Bắc Minh tràn đầy vẻ cố chấp không chịu thỏa hiệp. Pháp bảo trong tay y liên tục đánh tới, làm đám trưởng lão ngay cả thở cũng không kịp.

Âm Tế Thiên nhìn gương mặt tái nhợt của Bắc Minh đang chảy đầm đìa mồ hôi, vành mắt nóng lên, đau lòng gọi: "Bắc Minh!"

Bắc Minh đang chuyên tâm đối phó với Tiềm trưởng lão, chợt nghe được giọng nói mà y tâm tâm niệm niệm. Bắc Minh khựng người lại, ngoảnh đầu đưa mắt lần theo phía phát ra âm thanh. Nhìn thấy Âm Tế Thiên đứng ở cửa viện, con ngươi đen vụt sáng lên, thoắt một cái đã đi đến trước mặt Âm Tế Thiên. Bắc Minh ghì chặt hắn vào ***g ngực, không ngừng cọ cọ lên lên tóc mai của hắn, đôi môi lạnh lẽo hôn hôn lên hai má hắn.

"Ta tưởng ngươi đã rời khỏi Bắc gia, rời khỏi ta!" Giọng nói của y vừa khàn khàn lại yếu ớt, hoàn toàn lộ ra vẻ lo lắng, sợ hãi.

Âm Tế Thiên nghe y nói vậy liền siết chặt lấy đối phương, vùi đầu vào ngực y, nói: "Ngươi thật ngốc!"

Sao hắn lại có thể vì mấy lời vu vơ của Bắc Tiềm mà rời khỏi Bắc Minh chứ? Đó chẳng phải là cho Bắc Tiềm được như muốn hay sao!

Bắc Vũ Hoành, Bắc Duy và Bắc Sinh nhìn thấy Âm Tế Thiên thì thở phào một hơi: "Thật tốt quá! Thiếu phu nhân rốt cuộc cũng đã trở lại!"

Đám đệ tử của Hoành trưởng lão và người hầu đang vây xem khi nhìn thấy Âm Tế Thiên cũng lộ ra nụ cười vui sướng. Âm Tế Thiên thấy tóc mai mình ướt nhẹp liền ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt là trán Bắc Minh không ngừng toát mồ hôi, hắn lo lắng nói: "Chúng ta về phòng đi!"

Bắc Minh biết mình hao tổn *** lực quá độ, thân thể không chống đỡ được bao lâu, như có như không gật đầu. Âm Tế Thiên vội vàng dìu Bắc Minh về Minh Thăng viện.

Chấp Pháp trưởng lão vẫn luôn ngồi ở đó, thấy bọn họ định đi liền gấp gáp nói: "Hoành trưởng lão, sao ngươi không bảo Bắc Minh thu hồi khế ước thú và pháp bảo chứ?"

Bắc Vũ Hoành nhìn Bắc Tiềm bị pháp bảo hành hạ, hừ lạnh một tiếng: "Cứ để như vậy một hồi nữa đi!"

Hôm nay, phe trực hệ cùng phe chi thứ coi như ngửa bài, sau này nhất định sẽ đối chọi gay gắt, nếu đã như vậy thì việc gì phải bảo Minh nhi thu hồi khế ước thú và pháp bảo? Cũng may, khế ước thú của các trưởng lão đều đã bị cắt đứt liên hệ *** thần cho nên phe trực hệ mới chiếm được ưu thế. Chứ không thì bên chi thứ nhiều trưởng lão cao giai như vậy, bằng không các trưởng lão phe trực hệ song quyền khó địch lại bốn tay.

()

(Là bên địch đông gấp đôi bên ta).

Chấp pháp trưởng lão nhìn bọn Bắc Tiềm đang khốn đốn chống đỡ, khóe miệng khẽ nhếch, giọng điệu mang theo vài phần vui sướng khi người khác gặp họa: "Cũng tốt!"

Âm Tế Thiên cẩn thận đỡ Bắc Minh nằm xuống giường, sau đó kéo chăn lên đắp cho y.

Bắc Minh khàn khàn nói: "Ngươi cũng lên nằm đi!"

Âm Tế Thiên đẩy Bắc Minh đang dính mình như sam ra, nói: "Ngươi cứ nằm xuống, ta đi lấy nước lau mồ hôi cho ngươi!"

"Không!" Đáy mắt Bắc Minh đầy lo lắng, vội vàng nắm lấy tay hắn không cho hắn rời đi: "Ngươi nằm cùng ta!"

Âm Tế Thiên thấy sắc mặt hắn lúc càng tái nhợt, vội nói: "Được! Được! Được! Ngươi đừng nói gì nữa! Giữ sức đi!"

Bắc Minh thấy hắn lo lắng cho mình, nhếch miệng lộ ra nụ cười vui vẻ. Âm Tế Thiên nằm cạnh Bắc Minh: "Ngươi ngủ đi!"

Bắc Minh nói thêm: "Hôn ta!"

Âm Tế Thiên ngẩng đầu kêu lên: "Này! Ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!"

Bắc Minh không nói gì, chỉ nhìn hắn với ánh mắt tràn ngập khát vọng. Âm Tế Thiên thấy bộ dạng đáng thương của y, đành tự động giương cờ trắng. Hắn bất đắc dĩ bò dậy: "Hôn xong thì ngươi phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi đấy!"

Bắc Minh chớp mắt, tỏ vẻ đồng ý! Đầu tiên, Âm Tế Thiên hôn lên trán y, tiếp theo hạ lên lông mày, sau đó hôn lên mi mắt, sống mũi cao cao, cuối cùng hôn đôi môi mỏng lạnh lẽo kia. Bắc Minh lẳng lặng nhìn hắn, tuy chỉ là những nụ hôn lướt qua nhưng từng cái đều chan đầy thương yêu.

Âm Tế Thiên hôn lên khóe miệng Bắc Minh, nhẹ giọng nói: "Ngủ đi!"

Bắc Minh nhìn khuôn mặt *** xảo ôn nhu trước mắt, không kìm lòng được mà vươn hai tay ôm chặt lấy hắn, khàn khàn nói rằng: "Tịch Thiên, chúng ta thành thân đi!"

156. Chương 153: Nó Chỉ Nghe Lời Ngươi

Âm Tế Thiên lẳng lặng nằm trên ngực Bắc Minh, nghe tiếng tim đập thình thịch đều đều. Bắc Minh thật sự muốn tổ chức hôn lễ một lần nữa sao? Thế nhưng, chỉ cần nghĩ tới hai đại nam nhân cùng nhau bái đường thành thân đã khiến da gà da vịt của hắn nổi hết lên. Bất quá, việc Bắc Tiềm nói hắn là nam sủng cũng làm cho hắn rất tức giận!

Âm Tế Thiên nghiến răng đáp: "Được!"

Má nó!

Cúc hoa cũng bị bạo rồi. Thành thân với một nam nhân thì có hề gì!

Bắc Minh vừa nghe thế, lập tức đôi môi mỏng trắng bệch tràn ra tiếng cười sung sướng! Âm Tế Thiên ngẩng đầu, ngắm đôi mắt Bắc Minh từ từ khép lại, khóe miệng đang nhếch cao cũng dần dần dãn ra. Rất nhanh sau đó y liền chìm vào giấc ngủ, vô cùng an tường.

Hắn ngẩn người, Bắc Minh bây giờ giống hệt hôm bọn họ cùng đi dạo phố nọ, y đột nhiên phát bệnh trong cửa hàng, lúc đó, sắc mặt của y trắng tựa người chết. Âm Tế Thiên nhẹ nhàng xoa mặt Bắc Minh. Khi trượt đến đôi gò má lạnh băng, phảng phất cứ như có điện giật, hắn không khỏi vội vã rụt tay lại. Âm Tế Thiên kinh hãi, vội vàng chạy ra khỏi phòng, muốn tìm người xem bệnh cho Bắc Minh! Nhưng mới mở cửa liền nhìn thấy Bắc Đẩu cung kính đứng canh bên ngoài. Bắc Đẩu vừa thấy Âm Tế Thiên đi ra, lập tức thi lễ với hắn: "Bắc Đẩu kiến quá Thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nhìn gương mặt tái nhợt và bộ dạng đứng không vững của gã, bất chợt nhớ lại lời Bắc Minh, rằng gã phải đến chỗ tổng quản lĩnh phạt.

Bắc Đẩu không đợi Âm Tế Thiên lên tiếng đã lập tức nói: "Ta nghe nói thiếu gia thân thể khó chịu, liền đem đan dược thường ngày thiếu gia dùng đến!" Gã đưa lọ thuốc cho Âm Tế Thiên, dặn dò: "Chỉ cần cho thiếu gia ngậm trong miệng là được."

Âm Tế Thiên nhận lấy, thản nhiên đáp: "Ta biết rồi!" Hắn đưa tay định đóng cửa phòng thì chợt nghe Bắc Đẩu vội vã kêu lên: "Thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn hắn: "Còn có chuyện gì sao?"

Gương mặt Bắc Đẩu đỏ ửng lên, ngắc ngứ một lúc lâu mới nói: "Thiếu phu nhân! Trước kia thuộc hạ đã đắc tội ngài mong thiếu phu nhân tha lỗi!"

Âm Tế Thiên cũng không nói có tha lỗi hay không, mà chỉ nhìn gã chằm chằm. Bắc Đẩu tiếp tục: "Thiếu phu nhân, nếu như ngài đã biết khi không khỏe thân thể thiếu gia sẽ co rút thành trẻ con, thì Bắc Đẩu không thể không nói câu này. Tuy rằng khi co rút thành trẻ con, thân thể thiếu gia không khác mấy với người bình thường, thế nhưng nếu biến đổi liên tục, khi biến trở lại thành Minh thiếu gia, tình trạng thân thể của ngài ấy sẽ càng thêm suy yếu!"

Âm Tế Thiên nhăn mày, hình như đúng là có chuyện này. Hôm nay khi Bắc Dực Đồng biến trở lại thành Bắc Minh, thân thể quả thật yếu đi rất nhiều.

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, nhìn Bắc Đẩu, có chút ghen tỵ: "Ngươi hiểu rõ Bắc Minh thật đấy!"

Bắc Đẩu cười khẽ: "Bắc Đẩu không muốn lại nhìn thấy thiếu gia nằm liệt trên giường giống mấy tháng trước! Khi đó thiếu gia quả thực sống không bằng chết, cho nên, Bắc Đẩu hi vọng Thiếu phu nhân đối tốt với thiếu gia hơn, cũng đừng phụ tâm ý của thiếu gia!"

"Được." Âm Tế Thiên dứt lời liền đóng cửa phòng, trở lại giường, cho Bắc Minh uống thuốc.

Sau khi trông thấy sắc mặt Bắc Minh dần tốt hơn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, rồi cởi bớt y phục nằm xuống bên cạnh y.

Khi hắn tỉnh dậy, sắc trời đã sáng rõ. Âm Tế Thiên xoa xoa hai mắt còn nhập nhèm, đột nhiên nhớ tới Bắc Minh, vội quay sang nhìn thì bên cạnh sớm đã không còn bóng dáng người nào. Hắn vươn tay sờ sờ, chăn đệm đã chuyển lạnh.

Hắn nghi hoặc mặc quần áo mang giày bước xuống giường, vừa ra ngoài bình phong liền dụng phải Bắc Minh đã biến thành Bắc Dực Đồng đang đẩy cửa phòng đi vào. Bắc Dực Đồng nhìn thấy Âm Tế Thiên, ánh mắt và khóe miệng vụt treo lên một tia vui mừng không giấu diếm.

Âm Tế Thiên cũng cười theo: "Có chuyện gì mà vui vẻ thế!"

Bắc Dực Đồng vừa nghe, vội vàng thu liễm tươi cười, nhưng chỉ trong chốc lát, trên khuôn mặt lại lộ ra vui vẻ: "Ta chải tóc cho ngươi." Bắc Dực Đồng lôi kéo Âm Tế Thiên ngồi xuống bàn trang điểm.

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn vẻ tươi cười của nhóc qua chiếc gương đồng. Bất quá, hắn cũng không định hỏi lại, để tránh làm hỏng tâm trạng của Bắc Dực Đồng!

Tiểu thí hài vừa chải đầu vừa nói: "Tịch Thiên, ta cắt một chút tóc của ngươi được không?"

Âm Tế Thiên mỉm cười: "Không phải là ngươi lại muốn làm vòng tay đó chứ?"

Bắc Dực Đồng thẳng thắn lên tiếng: "Ừ!"

Nếu là chuyện này thì tất nhiên Âm Tế Thiên sẽ không từ chối: "Vậy ngươi cắt đi."

Nụ cười ở trên môi Bắc Dực Đồng lại càng toe toét. Nhóc lấy kéo từ trong Nhẫn không gian ra, cắt đi một đoạn tóc đẹp nhất.

Thế nhưng, sau lưng Âm Tế Thiên lại vang lên tiếng kim loại ma xát nhau đến chói tai. Âm Tế Thiên nhăn mày, cái này thật sự không giống tiếng tóc bị cắt. Hắn nhìn qua gương đồng, thấy Bắc Dực Đồng cũng đang nhăn mày, nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy? Có không đúng sao?"

Bắc Dực Đồng nhìn hắn, rầu rĩ đáp: “Không phải!”

Nhóc đưa cây kéo tới trước mặt Âm Tế Thiên: “Ngươi xem”.

Âm Tế Thiên hoang mang nhìn sang, liền thấy cây kéo vốn sắc bén đã bị cắt vô số vết nho nhỏ mảnh như sợi tóc. Hắn kinh ngạc nhìn Bắc Dực Đồng: “Này… là chuyện gì xảy ra?”

Bắc Dực Đồng đem đoạn tóc mà mình vừa định cắt đưa ra phía trước: “Đây là đoạn tóc ta định cắt!”

Âm Tế Thiên nghẹn họng nhìn những sợi tóc chẳng hề tổn hao.

Bắc Dực Đồng nhăn mày, đáy mắt hiện lên bất an: “Tóc của ngươi thật quỷ dị! Không chỉ làm đứt tay người khác còn làm sứt mẻ cả kéo vàng thượng phẩm linh bảo.”

Hôm qua lúc từ hội đấu giá về, biết được Âm Tế Thiên đang ở trong phòng đột nhiên biến mất, Bắc Minh liền thử dùng chiếc vòng tay làm từ tóc Âm Tế Thiên dò tìm.

Nhưng thử đi thử lại mấy lần vẫn không thể tìm được, cho nên Bắc Minh nghĩ rằng: Chắc chắn là bọn Bắc Tiềm dấu Tịch Thiên, bằng không thì do tóc Tịch Thiên lại mọc ra lần nữa, chứ sao vòng tay của nhóc lại không tìm được Âm Tế Thiên? Từ đó nhóc mới nghĩ đến dùng tóc mới của Tịch Thiên làm một cái vòng tay khác.

Thế nhưng nhóc không ngờ lại phát sinh sự tình kì lạ như vậy, nhưng cũng vì chuyện này khiến nhóc nhớ tới mình cần nhanh chóng luyện đan dược cho Tịch Thiên.

Âm Tế Thiên nhăn mày, cầm kéo lên cắt thử. Xoạch một cái, đoạn tóc rơi xuống.

Bắc Dực Đồng nhìn đoạn tóc trong lòng bàn tay Âm Tế Thiên, nhướng mày: “Xem ra, nó chỉ nghe lời ngươi!”

Âm Tế Thiên đem tóc đưa cho Bắc Dực Đồng: “Chỗ tóc này rất kỳ lạ, ngươi còn muốn dùng nó làm vòng tay sao?”

Bắc Dực Đồng thử thử, xác định có thể tìm được chủ nhân của nó, mới đáp: “Đương nhiên!”Âm Tế Thiên cũng không hỏi nữa, ngắm Bắc Dực Đồng thay hắn chải một kiểu tóc đơn giản. Rồi hai người đi ra ngoài, chuẩn bị đến đại thính dùng điểm tâm.

Dọc theo đường đi, hắn trông thấy người hầu trong viện và các đệ tử cứ vội vội vàng vàng, vẻ mặt sung sướng, tựa như đang chuẩn bị nghênh đón chuyện vui gì đó.

Âm Tế Thiên tò mò: “Trong phủ có việc vui sao?”

Vú Liễu cùng vú Trương đứng bên cạnh nghe thấy liền mỉm cười: “Viện Hoành trưởng lão có việc vui! Là đại hỉ!”

Âm Tế Thiên vừa nghe vú Liễu nói vậy thì lại càng tò mò: “Việc vui gì?”

Vú Liễu cùng vú Trương chỉ cười cười không nói gì thêm, làm Âm Tế Thiên lại càng khó hiểu, hắn để cho hai người đi làm việc của mình. Âm Tế Thiên nhìn sang phía Bắc Dực Đồng, chỉ thấy tiểu thí hài nghiêm túc gật gật đầu: “Đúng là đại hỉ.”

“…” Âm Tế Thiên thấy bọn họ nhất định là có việc gì đó gạt mình.

Nếu không thể hỏi được bọn họ, đành phải đợi gặp bọn Bắc Sinh hỏi sau vậy!

Âm Tế Thiên đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy Bắc Thận giao cho hạ nhân hai tờ danh sách những đồ vật cần mua, thậm chí còn dặn dò rằng trong bảy ngày phải mua hết những thứ có trong giấy. Bắc Thận dặn dò xong rồi, chợt thấy Âm Tế Thiên và Bắc Dực Đồng đang tiến vào, vừa cười vừa vội chạy ra đón

“Thiếu phu nhân! Tiểu nhân đã dặn đầu bếp làm cho ngài một chén thuốc bổ để ngài bồi bổ thân mình, đợi đến đại hỉ cả gương mặt đều hồng hào.”

Âm Tế Thiên hoang mang nhìn Bắc Thận. Đại hỉ và mặt hắn hồng hào thì có liên quan gì đến nhau? Âm Tế Thiên còn chưa kịp hỏi ra miệng, một người hầu đã chạy đến: "Tiểu nhân kiến quá tiểu thiếu gia, thiếu phu nhân!"

Bắc Thận hỏi: "Có chuyện gì?"

Người hầu nói rằng: "Phong trưởng lão muốn gặp thiếu phu nhân!"

Phong trưởng lão? Bắc Vũ Phong? Âm Tế Thiên lập tức đoán ra mục đích mà Bắc Vũ Phong muốn gặp hắn, khóe miệng khẽ cong lên!

157. Chương 154: Trả Lại Nỗi Nhục Ngày Đó

Bắc Dực Đồng biết Bắc Vũ Phong vẫn luôn cho rằng Âm Tế Thiên không xứng với y, cho nên, khi nghe thấy hạ nhân báo Bắc Vũ Phong muốn gặp Âm Tế Thiên, liền lập tức nhăn mày. Mặc dù Bắc Vũ Phong là thúc thúc của y, nhưng y cũng không cho phép người thân của mình có cái quyền được xem thường Tịch Thiên.

Bắc Dực Đồng kéo Âm Tế Thiên ngồi xuống, nói: "Nếu ngươi không muốn gặp thúc thúc thì đừng gặp."

Không gặp?

Âm Tế Thiên nhướng mày, đáy mắt xẹt qua tia lãnh lệ khó phát hiện. Sao hắn lại không gặp Bắc Vũ Phong cho được! Bởi, nếu không gặp Bắc Vũ Phong, sao hắn có thể hoàn trả lại nỗi nhục nhã ngày hôm ấy?

Âm Tế Thiên cười: "Dù thế nào đi nữa, Phong trưởng lão cũng là thúc thúc của ngươi, hắn chẳng khác nào trưởng bối của ta, sao có thể không gặp hắn cho được?"Hắn truyền lời với hạ nhân: "Vậy ngươi đi mời Phong trưởng lão vào đây!" Sau đó lại nói với Bắc Thận: "Thận quản sự, ta đói bụng! Ngươi sai người đem điểm tâm đến đi! Còn Phong trưởng lão là tu sĩ cao giai, không cần ăn cơm, cho nên ngươi không cần chuẩn bị bát đũa đâu, đừng dùng tục vật làm xấu mặt Phong trưởng lão!"

Bắc Thận cười nhẹ cung kính thưa: "Vâng!"

Bắc Dực Đồng buồn cười mà nhếch khóe môi lên, cũng chẳng có ý định ngăn cản hành động vô lễ của Âm Tế Thiên. Đối với nhóc thì chỉ cần Âm Tế Thiên vui là tốt rồi.

Âm Tế Thiên liếc thấy Bắc Dực Đồng lấy từ trong nhẫn không gian ra một quyển sách về đan được, mắt liền sáng lên, hỏi: "Thương thế Ngục Tuyền lão tổ thế nào rồi?"

Bắc Dực Đồng thản nhiên đáp: "Lão bị thương khá nặng, tu vi sụt giảm, ít nhất cũng phải mất năm sáu ngày mới có thể tỉnh lại! Đệ tử của lão cứ cho rằng ta không cố hết sức cứu lão tổ nhà bọn họ, cho nên đã mang lão ta đi tìm Luyện đan sư khác rồi!"

Trán Âm Tế Thiên giật giật! Chỉ sợ năm sáu ngày sau, hắn sẽ không thể tiếp tục an ổn.

Lúc này, Bắc Thận lên tiếng: "Thiếu phu nhân! Phong trưởng lão đến!"

Âm Tế Thiên nhìn ra phía cửa đại sảnh, chỉ thấy Bắc Vũ Phong vội vội vàng vàng chạy đến bên này, vừa vào tới nơi liền hỏi ngay: "Tịch Thiên! Rốt cuộc hôm qua ngươi đã dùng yêu thuật gì, cư nhiên khiến ta và khế ước thú chặt đứt liên hệ *** thần!"

Chặt đứt liên hệ *** thần thì cũng thôi! Hắn có thể tìm Ngự thú sư khế ước lại là được.

Thế nhưng, mặc kệ sử dụng *** thần lực như thế nào đi chăng nữa, hắn và yêu thú vẫn cứ như cách nhau một bức tường dày, không có cách nào dùng lực tương tác ma hợp yêu thú để khế ước được.

Dù ngay cả con yêu thú cấp một, hắn cũng không thể nào khế ước được.

Chẳng lẽ như lời Âm Tế Thiên nói, hắn phải quỳ lạy yêu thú trước mặt mấy vạn người thì mới có thể tiếp tục khế ước được yêu thú? Nếu thật vậy, hắn sẽ hoàn toàn mất hết mặt mũi.

Bắc Dực Đồng vừa nghe thấy hai chữ "yêu thuật" liền nhíu chặt mày. Bất quá, chặt đứt lên hệ *** thần với khế ước thú là chuyện gì đây?

Âm Tế Thiên rót cho mình và Bắc Dực Đồng một chén trà, cười nói với Bắc Vũ Phong: "Phong trưởng lão, xin hỏi người còn không xứng làm lô đỉnh như ta, sao mà có năng lực sử dụng yêu thuật chặt đứt liên hệ *** thần của ngài với yêu thú được cơ chứ!" Ánh mắt của hắn đột nhiên lạnh lẽo, đùa cợt nói: "Phong trưởng lão, ngài đây là quá đề cao ta rồi."

"Ngươi..."

Mặt Bắc Vũ Phong nhất thời đỏ lên, không biết đáp lại Âm Tế Thiên như thế nào mới được. Ngày đó, mình đúng là có nói như vậy, không thể phủ nhận.

Đúng lúc này, hạ nhân của Minh Thăng viện bưng điểm tâm lên! Bắc Vũ Phong nhìn trên bàn chỉ có hai bộ bát đũa, sau đó lại nhìn về phía hạ nhân nhưng không có ai có vẻ định mang thêm cho mình một bộ bát đũa nữa.

Bắc Vũ Phong tức giận: "Thận quản sự, có thấy ta đang đứng ở đây không? Sao chẳng phân phó hạ nhân đem lên thêm một bộ bát đũa, ngươi làm quản sự kiểu gì vậy?"

Bắc Thận rụt bả vai lại nhưng vẫn không có ý định mang thêm bát đũa lên cho Bắc Vũ Phong.

Âm Tế Thiên múc cho Bắc Dực Đồng một chén cháo, nói: "Phong trưởng lão đã là tu sĩ cao giai, lại còn là trưởng bối của Bắc gia, thân phận tôn quý sao có thể cùng người ngay cả làm lô đỉnh cũng không xứng như ta, ăn những món ăn phàm nhân cơ chứ, như vậy sẽ hạ thấp thân phận của ngài, không phải sao?!"

Hạ nhân trong đại sảnh vội cúi đầu, không thể để Bắc Vũ Phong nhìn thấy biểu tình nén cười của họ được!

"Ngươi..."

Bắc Vũ Phong nhìn ánh mắt tràn đầy mỉa mai của Âm Tế Thiên, bỗng chợt ngộ ra một điều, thiếu niên trước mắt này xem ra vẫn còn đang tức giận chuyện bị hắn nhục nhã ngày hôm trước. Bắc Vũ Phong tức giận trừng Âm Tế Thiên, nghĩ muốn bỏ của chạy lấy người. Nhưng nếu cứ như vậy rời đi, chỉ sợ là sau này hắn không thể nào khế ước với yêu thú được nữa. Bắc Vũ Phong nhìn Bắc Dực Đồng với ánh mắt xin giúp đỡ, hi vọng nhóc có thể nói giúp thúc thúc vài câu! Nhưng Bắc Dực Đồng chỉ lo cúi đầu nhìn sách trong tay, không có ý định chen chân vào, đến ngay cả điểm tâm cũng là Âm Tế Thiên đưa tới miệng mới ăn.

Bắc Vũ Phong hít một hơi, áp chế cơn tức trong lòng, cố gắng nặn ra một nụ cười: "Tịch Thiên! Kỳ thật ta tới tìm ngươi là có chuyện muốn nói!"

Âm Tế Thiên đút cho Bắc Dực Đồng xong, cũng ăn một chút rồi mới đá lời Bắc Vũ Phong: "Phong trưởng lão, thật xin lỗi, thân là người mà ngay cả làm lô đỉnh cũng không xứng như ta đây, sức khỏe vốn rất yếu, chỉ có thể ăn xong mới đủ sức nghe người khác nói chuyện!"

Bắc Vũ Phong nghe thấy câu này, tức giận đến mức thiếu chút nữa rút trường kiếm bên hông ra đâm chết Âm Tế Thiên.

Nếu không phải là chuyện khế ước thú, hắn cũng chẳng vì lợi ích toàn cục mà đi cầu cạnh một tiểu bối giúp đỡ.

Đương nhiên, không có khế ước thú, hắn vẫn là tu sĩ Độ Kiếp kỳ như trước, vẫn có thể ngồi vững vàng trên vị trí trưởng lão Bắc gia. Tuy nhiên, khi hắn đối mặt với tu sĩ cùng cấp, nếu đối phương có khế ước thú, chắc chắn hắn sẽ thua. Huống hồ, cấp bậc của yêu thú và cảnh giới của người tu chân là ngang nhau, ví dụ như một yêu thú cấp chín tương đương với một tu sĩ Độ Kiếp kỳ, trong người có nhiều yêu thú cao cấp thì chẳng khác nào có nhiều tu sĩ cao giai giúp đỡ.

Có thể thấy được, khế ước thú là rất quan trọng!

Tuy Bắc Vũ Phong tức giận nhưng vẫn phải bất đắc dĩ ngồi ở một bên, thở phì phì trừng mắt nhìn Âm Tế Thiên ăn.

Hắn rất buồn bực! Một phế vật bị hủy linh căn, làm sao lại có bản lĩnh đến nỗi khiến khế ước thú cùng người khế ước mất đi liên hệ *** thần.

Nếu như nói chuyện này không liên quan gì đến Tịch Thiên. Vậy thì, lúc Tịch Thiên vừa hô lên muốn bọn họ phải ba quỳ chín lạy mới có thể khế ước với yêu thú, liền ngay lập tức, túi thú của các trưởng lão đều có

dị động, thậm chí khế ước thú không được lệnh chủ nhân đã tự ý thoát ra, chạy đi mất. Bởi vậy, không có liên quan đến Tịch Thiên thì còn liên quan đến ai?

Bắc Vũ Phong lo nghĩ cả đêm, cảm thấy chuyện này nhất định do Âm Tịch Thiên làm ra, cho nên hắn mới tìm đến đây.

Âm Tế Thiên vừa chậm rãi ăn vừa nói chuyện trên trời dưới đất với Bắc Dực Đồng: "Cái Đồng mệnh chú phù lục mua được hôm qua ấy, ngươi định dùng thế nào?"

Bắc Vũ Phong nghe Âm Tế Thiên nhắc đến Đồng mệnh chú phù lục, hừ lạnh một tiếng! Nếu không do Đồng mệnh chú phù lục thì sẽ không phát sinh nhiều sự tình như thế này.

Mắt Bắc Dực Đồng sáng lên hàm hồ nói: "Còn cần chọn ngày tốt đã!"

Âm Tế Thiên nhăn mi: "Phiền toái như vậy?"

Bắc Dực Đồng không đáp.

Âm Tế Thiên lại nói: "Đúng rồi! Ta nói cho ngươi một việc!" Hắn nhanh chóng cúi đầu, kề sát bên tai Bắc Dực Đồng, nhỏ giọng kể lại vụ việc Thần sử và Thôn trưởng có quen biết.

Bắc Vũ Phong liếc thấy vẻ mặt thần bí của bọn họ, liền vội ngẩnh tai lên. Nhưng tiếc là chẳng nghe thấy gì.

Mày Bắc Dực Đồng càng ngày nhíu chặt, nghe Âm Tế Thiên nói xong, nghi hoặc: "Thật kỳ quái!"

Âm Tế Thiên gật gù: "Ta cũng thấy kì quái!" Hiện tại hắn hoài nghi Thôn trưởng đang nói dối, rất có thể Thần sử không hề giết chết những người đến Duyên sơn hôm nọ. Nhưng nếu Thần Sử không có, thì sao lại chạy tới tìm hắn?

Thôn trưởng và Thần sử có quan hệ gì? Qua cách bọn họ nói chuyện với nhau, chắc chắn không phải là kẻ thù mới đúng.

Bắc Dực Đồng cũng không nghĩ ra nguyên nhân, đành dặn dò: "Về sau ngươi hạn chế đến đó đi!"

Bắc Vũ Phong vừa tò mò, lại nghe không hiểu bọn họ nói gì, rốt cục chịu không nổi hỏi: "Các ngươi ăn xong chưa?"

Bắc Dực Đồng nhìn Bắc Vũ Phong mất hết kiên nhẫn, nói với Âm Tế Thiên: "Ta đi luyện đan, ngươi không có chuyện gì thì đừng rời khỏi phủ!"

Nhóc lo lắng chuyện ngày hôm qua lại xảy ra, bèn dặn dò thêm: "Còn có, nếu muốn đi đâu, nhớ nói với người trong phủ một tiếng!"

Âm Tế Thiên buồn cười nhéo mũi nhóc: "Ngươi càng ngày càng dong dài!"

Bắc Dực Đồng hôn hôn Âm Tế Thiên một chút, sau đó nhân cơ hội xẹt qua tai hắn, nhỏ giọng: "Đừng đùa ra lửa!"

Dù sao Bắc Vũ Phong cũng là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, chỉ cần tùy ý phóng ra uy áp cũng có thể nháy mắt lấy mạng người thường.

Âm Tế Thiên gật gật đầu: "Ta sẽ có chừng mực!"

Bắc Dực Đồng xoay người, thản nhiên nói với Bắc Vũ Phong: "Ta đi luyện đan!"

Nhóc tin rằng chỉ cần Tịch Thiên không chọc tức Bắc Vũ Phong quá đáng, hắn cũng sẽ nể mặt nhóc mà không làm khó Tịch Thiên.

"…" Râu mép Bắc Vũ Phong giật giật, trừng mắt nhìn Bắc Dực Đồng đi mất. Dặn dò vợ mình nhiều như thế, nhưng chỉ nói với thúc thúc của mình bốn chữ!

Âm Tê Thiên gọi Bắc Thận dọn chén bát trên bàn đi, uống một ngụm trà, mới trêu tức hỏi: "Không biết Phong trưởng lão cùng một người ngay cả làm lô đỉnh cũng không xứng như ta, có chuyện gì để nói?"

158. Chương 155: Lựa Chọn Thứ Hai

Bắc Thận thấy họ có việc muốn nói liền nhanh chóng dẫn đám hạ nhân rời khỏi phòng khách. Bắc Vũ Phong nhìn thái độ đùa cợt của Âm Tế Thiên, nhất thời giận dữ đùng đùng, nhưng nghĩ đến việc mình còn cầu cạnh hắn cho nên không thể làm gì khác hơn là nén giận nói: "Tịch Thiên, thúc thúc chỉ muốn biết, chuyện khế ước thú của các trưởng lão trốn ra khỏi túi thú, sau đó tự động chặt đứt liên hệ *** thần với chúng ta, nó có liên quan gì đến ngươi không?"

Ấy chà! Tự xưng thúc thúc với hắn kìa! Muốn đánh con bài tình thân hay sao?

Âm Tế Thiên mặt không đổi sắc cầm điểm tâm trên bàn lên ăn, như có như không hỏi: "Đúng thì sao? Mà không đúng thì sao?"

Bắc Vũ Phong nghe thấy câu trả lời như không trả lời của hắn liền hít thở sâu, ở trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại: 'Phải bình tĩnh! Phải bình tĩnh!'

Bắc Vũ Phong mỉm cười: "Nếu quả thật có liên quan đến Tịch Thiên, vậy ngươi nói cho tiểu thúc nghe xem, làm sao để có thể khế ước lại với yêu thú?"

Âm Tế Thiên dừng động tác trên tay, buồn cười nói: "Phong trưởng lão, có phải ngươi tìm nhầm người rồi không? Muốn khế ước yêu thú thì phải tìm Ngự thú sư chứ? Tìm ai giống như Ngục Tuyền lão tổ ấy, hắn nhất định có thể giúp ngài! Ta chỉ là người ngay cả làm lô đỉnh cũng không xứng, sao mà biết được chuyện khế ước yêu thú cơ chứ?"

Bắc Vũ Phong thấy hắn vẫn lôi cái câu 'người ngay cả làm lô đỉnh cũng không xứng' ra xỉa xói mãi, sắc mặt nhất thời trầm xuống: "Hôm đó ta nói ngươi ngay cả đến làm lô đỉnh cũng không xứng, đúng là ta sai. Thế nhưng ta cũng vì suy nghĩ cho Minh nhi nên mới thốt ra những lời tổn thương ngươi. Hơn nữa, sự tình cũng đã qua vài tháng, có phải ngươi nên hết giận rồi hay không?!"

Âm Tế Thiên thấy hắn chủ động nhắc đến chuyện hôm đó, khóe miệng cười nhạt: "Hết giận? Lúc một người bất hạnh nhất, xung quanh chẳng những không có một ai vươn tay giúp đỡ, mà còn thi nhau đạp lên lưng mình. Nếu là ngài, ngài sẽ cảm thấy như thế nào? Chỉ ngắn ngủi vài ba tháng liền hết giận?"

Bắc Vũ Phong cau mày không nói.

Trong mắt Âm Tế Thiên hiện lên vẻ giễu cợt: "Thế nào? Đáp không được?"

Hắn thấy Bắc Vũ Phong không lên tiếng, bèn cười khẽ: "Kỳ thực, ta đã hết giận từ lâu rồi! Dù sao thì ngươi cũng là thúc thúc của Bắc Minh! Ta không keo kiệt đến mức vì một câu "ngay cả đến làm lô đỉnh cũng không xứng" của ngài mà canh cánh trong lòng."

Ánh mắt Bắc Vũ Phong sáng ngời.

"Thế nhưng..." Lời Âm Tế Thiên đột nhiên chuyển, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Bắc Vũ Phong, sau đó, lớn tiếng hỏi: "Người khác nói đạo lữ của cháu ngươi là nam sủng, lúc ấy người thúc thúc như ngài đã làm gì? Có cần ta đem chuyện hôm qua kể lại một lần hay không?"

Sắc mặt Bắc Vũ Phong tái nhợt. Lúc ấy, hắn đang chê cười nhìn Âm Tế Thiên, còn thầm nghĩ nếu Âm Tế Thiên bị đuổi ra khỏi Bắc gia, xem ra vừa hợp ý hắn.

Âm Tế Thiên giễu cợt nói: "Vậy mà còn dám tự xưng là thúc thúc trước mặt ta!"

Bắc Vũ Phong không nói lời nào, gian phòng bỗng trở nên im ắng.

Âm Tế Thiên cười nhạt ngạo nghễ liếc mắt nhìn Bắc Vũ Phong, cầm chén trà, uống một hớp: "Phong trưởng lão, sao không nói nữa? Chẳng phải ngài đến để hỏi chuyện về khế ước thú sao?"

Bắc Vũ Phong sửng sốt: "Ngươi sẽ nói cho ta biết?"

Âm Tế Thiên khóe miệng cong lên: "Sao lại không?"

Trong mắt Bắc Vũ Phong hiện lên vẻ kích động: "Vậy làm sao để khế ước lại với yêu thú?"

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày: "Ta nhớ kĩ hôm qua cũng đã nói rồi, các ngươi cứ ba quỳ chín lạy với yêu thú ngay trước mặt mấy vạn người là được."

Sắc mặt Bắc Vũ Phong tối sầm, cả giận nói: "Không thể nào!"

Âm Tế Thiên cười nói: "Cái gì không thể? Là các ngài không thể quỳ xuống trước mặt đám yêu thú, hay là cho dù các ngài có quỳ thì bọn nó cũng không thể lại khế ước với các ngài? Hay là ngài cho rằng lời ta nói sẽ không thể thành sự thật?"

Bắc Vũ Phong nghiến răng nghiến lợi nói rằng: "Không thể quỳ trước yêu thú, huống hồ trước mặt nhiều người như thế, lại càng không thể!"

"Thì ra Phong trưởng lão không thể quỳ xuống trước yêu thú! Không sao, còn có lựa chọn thứ hai!"

Bắc Vũ Phong vội vàng hỏi: "Là gì?"

Âm Tế Thiên khóe miệng cong cong: "Lựa chọn thứ hai này là ngài quỳ xuống trước mặt ta, ba quỳ chín lạy trước mặt tất cả mọi người của Minh Thăng viện!"

Bắc Vũ Phong biến sắc, cả giận nói: "Tịch Thiên! Ngươi đừng quá đáng!"

Âm Tế Thiên cười lạnh: "Ta quá đáng? Nếu ngài chịu quỳ trước ta liền có thể dễ dàng khế ước lại được với yêu thú, như thế hời cho ngài quá rồi còn gì!"

Bắc Vũ Phong cười nhạt: "Chỉ bằng ngươi?"

Vừa nói xong, yêu thú của hắn khẽ động, ngay sau đó, một cái bóng màu đỏ từ túi thú xông ra, hóa thành một con hồ ly tám đuôi rực lửa, đứng ở bên cạnh Âm Tế Thiên.

"Hỏa Hồ!" Bắc Vũ Phong kinh ngạc nhìn nó.

Hỏa Hồ là yêu thú cấp chín, là khế ước thú của hắn, cũng là khế ước thú lợi hại nhất trong đám. Hơn nữa, nó đã theo hắn được mấy trăm năm rồi, tình cảm hết sức thân thiết. Hiện giờ đã không thể nào khế ước lại với nó được nữa, chẳng lẽ nó định rời bỏ mình hay sao? Hỏa Hồ cư nhiên không đứng bên cạnh hắn, mà lại chạy sang đứng bên cạnh Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên giơ tay nhẹ nhàng xoa xoa lông mao trên đầu Hỏa Hồ: "Theo một chủ nhân như vậy có cảm thấy thiệt thòi không?"

Bắc Vũ Phong khiếp sợ nhìn Âm Tế Thiên xoa đầu Hỏa Hồ. Trước kia, nếu hắn muốn xoa đầu hoặc đuôi của Hỏa Hồ thì nhất định phải được nó đồng ý, bằng không sẽ bị linh hỏa trên người nó hung bỏng tay. Thế nhưng, Âm Tế Thiên chẳng những không bị linh hỏa làm bỏng mà còn khiến con Hỏa Hồ tràn đầy ngạo khí chỉ trong phút chốc trở nên ngoan ngoãn, ngồi yên bên cạnh cứ như vật nuôi trong nhà. Hỏa Hồ như thế hắn chưa từng thấy qua.

Hỏa Hồ liếc liếc Bắc Vũ Phong rồi lại quay sang nhìn Âm Tế Thiên cung kính nói rằng: "Bình thường hắn nói chuyện tuy có chút khắc nghiệt, thế nhưng tâm địa không xấu! Xin ngài đừng trách hắn!"

Lúc này, Bắc Vũ Phong vừa mừng vừa sợ. Mừng chính là Hỏa Hồ từ trước đến nay không thích nói chuyện, lại chịu mở miệng nói giúp cho mình. Còn sợ là sợ thái độ của Hỏa Hồ dành cho Âm Tế Thiên, cung kính đến thế, cứ như đối với chủ nhân vậy.

Âm Tế Thiên cười lạnh một tiếng: "Nghĩ không ra nha, nó không còn là yêu thú của ngài, vậy mà lại bênh vực cho ngài. Có thể thấy được, bình thường ngài đối xử với nó cũng không tệ!"

"Đương nhiên! Nó chính là bằng hữu của ta!" Bắc Vũ Phong nhìn Hỏa Hồ có chút tự hào. Nhưng vừa nói xong, liền thấy Hỏa Hồ nhìn hắn với ánh mắt ý bảo không được đắc tội Âm Tế Thiên. Bắc Vũ Phong âm thầm giật mình, ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn Âm Tế Thiên: "Đừng nói ngươi là ngự thú sư cấp chín đó nha?"

Thế nhưng cũng không giống lắm!

Cho tới bây giờ, Bắc Vũ Phong chưa từng thấy Ngự thú sư nào có thể khiến khế ước thú của người khác ngoan ngoãn đứng cạnh mình, cho dù là đã dùng lực tương tác ma hợp qua, cũng không thể nhu thuận đến

như vậy. Cứ coi như Âm Tế Thiên là ngự thú sư cấp chín thì cũng không thể nào làm được. Tuy nhiên, không phải Ngự thú sư thì lại càng không làm được. Mà nếu không phải ngự thú sư, vậy thì là cái gì?

Đúng lúc này, bên ngoài phòng khách vang lên tiếng bước chân dồn dập. Hai người quay đầu nhìn ra, trông thấy một đệ tử của viện Hoành trưởng lão chạy vào: "Thiếu phu nhân, Hoành trưởng lão muốn ngài đến đại sảnh một chuyến!"

Âm Tế Thiên nhìn thấy dáng dấp lo lắng của gã, hình như có chuyện gì đó xảy ra, hỏi: "Tại sao Hoành trưởng lão muốn gặp ta?"

Tên đệ tử kia vội vàng nói: "Đệ tử của Ngục Tuyền – Ôn Ngọc cùng với sáu vị đều là Ngự thú sư cấp chín đến tìm ngài tính sổ!"

Âm Tế Thiên nhướng mày. Không phải Bắc Dực Đồng nói là Ngục Tuyền lão tổ bị thương khá nặng, phải khoảng năm sáu ngày sau mới tỉnh lại hay sao? Cớ gì mới qua một hôm Ôn Ngọc đã tìm tới cửa rồi?

"Ta biết rồi! Ngươi đi trước đi, một chút nữa ta sẽ đến!"

Đệ tử kia vừa đi, Bắc Vũ Phong lập tức hừ lạnh ra tiếng: "Ngoại trừ việc tranh Đồng tâm chú phù lục với Ngục Tuyền lão tổ, ngươi còn gây thêm chuyện gì nữa hả?"

Âm Tế Thiên giễu cợt nhìn: "Sao ngươi biết là ta gây thêm chuyện?"

"Nếu ngươi không làm gì thì sao người ta tìm tới cửa!"

Âm Tế Thiên không đáp, vỗ vỗ đầu Hỏa Hồ, lập tức Hỏa Hồ biến thành một cái bóng đỏ bay trở lại túi thú của Bắc Vũ Phong.

Bắc Vũ Phong thấy thế, không khỏi hỏi một câu: "Rốt cuộc ngươi có phải là Ngự thú sư cấp chín không?"

Âm Tế Thiên nhàn nhạt hỏi ngược lại: "Nếu ta không phải Ngự thú sư cấp chín, có phải ngài sẽ lại đứng về phe Ngục Tuyền lão tổ, công kích ta? Đã thế, ta cho ngài biết, ta không phải!"

Bắc Vũ Phong nhất thời nghẹn lời. Âm Tế Thiên mặc kệ hắn, đứng dậy đi ra ngoài. Lúc này, Âm Tế Thiên đang tập trung suy nghĩ xem nên đối phó với sáu tên Ngự thú sư cấp chín kia như thế nào.

Âm Tế Thiên đi tới phòng khách của viện Hoành trưởng lão, liền thấy sáu tên Ngự thú sư cấp chín kia đang ngồi trên ghế trên, một trong số đó hắn đã gặp ở Biên thành, hình như gọi là Niếp Đĩnh. Đứng ở hai bên phòng đều là các trưởng lão của Bắc gia, trong đó có Bắc Tiềm và hai mươi vị trưởng lão khác. Bắc Tiềm vừa thấy Âm Tế Thiên đi đến, lập tức cười nhạt. Bắc Dực Đồng đứng ở bên cạnh Bắc Vũ Hoành, vừa thấy Âm Tế Thiên liền chạy tới, nắm lấy tay hắn. Hành động này lập tức thu hút sự chú ý của sáu vị Ngự thú sư cấp chín kia, mấy chén trà cầm trên tay cũng đồng loạt thả xuống bàn.

Niếp Đĩnh híp mắt, mở miệng nói: "Đây không phải là Tịch Thiên – đệ tử của Hư Không trưởng lão sao?"

159. Chương 156: Thu Đồ Đệ

Bắc Tiềm khinh miệt liếc Âm Tế Thiên rồi hướng Niếp Đĩnh cười nói: "Đúng! Hắn là nam…"

Âm Tế Thiên và Bắc Dực Đồng vừa nghe được chữ "nam", đáy mắt liền trở nên lạnh lẽo.

"Không sai, hắn chính là đạo lữ của Bắc Minh!" Từ phía sau theo tới, Bắc Vũ Phong nhanh chóng ngắt lời Bắc Tiềm.

Bắc Dực Đồng khẽ nhếch mày, có vẻ kinh ngạc.

Rốt cục vừa rồi Tịch Thiên đã làm gì thúc thúc, mà trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, lại có thể khiến thúc thúc thay hắn đỡ lời.

Bắc Vũ Hoành thì có chút khó tin, người em trai trước giờ luôn bất mãn với Tịch Thiên, chỉ sau một đêm, cư nhiên lại đứng ra nói giúp cho Tịch Thiên.

Đối với hành động của Bắc Vũ Phong, Âm Tế Thiên cũng hết sức kinh ngạc, thầm nghĩ, chẳng lẽ Bắc Vũ Phong thực sự cho rằng mình là Ngự thú sư cấp chín?

Lại nói, khi Bắc Vũ Phong tới tìm hắn, ban đầu hắn không có ý định bày ra năng lực để Bắc Vũ Phong thay đổi cách nhìn về mình. Hơn nữa, Hỏa Hồ cũng không phải hắn gọi đi ra, mà là nó tự ý làm thế.

Mặt ngoài thoạt nhìn như Hỏa Hồ đang muốn cảnh cáo Bắc Vũ Phong, hắn có năng lực khế ước yêu thú cấp cao hơn nữa, thế nhưng, mục đích thực sự của nó là đang che chở Bắc Vũ Phong, không để Bắc Vũ Phong đắc tội hắn.

Bởi vậy mới làm Bắc Vũ Phong hiểu lầm hắn là Ngự thú sư cấp chín!

Bắc Tiềm rất bất mãn việc Bắc Vũ Phong ngắt lời mình, không khỏi trừng Bắc Vũ Phong một cái!

Bắc Tiềm vốn định thừa dịp có người ngoài, lăng nhục Âm Tế Thiên một phen.

Cứ như vậy, vừa có thể bức Âm Tế Thiên rời khỏi Bắc gia, lại vừa giúp những Ngự thú sư cấp chín này tính sổ với Âm Tế Thiên, cuối cùng họ sẽ trả ơn gã bằng cách giúp gã khế ước lại với những con yêu thú bị chặt đứt liên hệ *** thần kia.

Từ trong khuôn mặt diễm lệ của Âm Tế Thiên, Ôn Ngọc bỗng giật mình hoàn hồn, phẫn hận vọt tới, chỉ thẳng vào Âm Tế Thiên cả giận nói: "Chính là hắn, chính hắn đả thương lão tổ!"

Âm Tế Thiên chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả, bèn đưa mắt nhìn Bắc Dực Đồng!

Bắc Dực Đồng dùng thuật truyền âm mật nói với Âm Tế Thiên: "Có người nói với Ôn Ngọc rằng hắn tận mắt trông thấy lúc ngươi đỡ Ngục Tuyền lão tổ dậy, liền đánh lén lão ta, từ đó mới dẫn đến việc tu vi Ngục Tuyền lão tổ phá hủy!"

Âm Tế Thiên không khỏi ngưng trọng trong lòng.

Thảo nào Ôn Ngọc dẫn người tìm tới cửa nhanh như thế, thì ra là có người thấy hắn đánh lén Ngục Tuyền lão tổ!

Nhưng rõ rằng, hắn thừa dịp đỡ Ngục Tuyền lão tổ dậy mới ra tay, tuyệt nhiên không để lại chút dấu vết nào, làm sao có người thấy hắn đả thương Ngục Tuyền lão tổ cho được.

Nếu quả thật có người nhìn thấy, vậy tình huống trước mắt là sao nữa đây?

Niếp Đĩnh trầm giọng trách mắng: "Ôn Ngọc, không được vô lễ!"

Ôn Ngọc giận dữ trừng Âm Tế Thiên!

Bắc Dực Đồng nói: "Theo ta được biết, Ngục Tuyền lão tổ đã là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, thân là người bình thường như Tịch Thiên làm sao có năng lực đả thương được Ngục Tuyền lão tổ. Huống hồ, Ngục Tuyền lão tổ mặc trên người chính là y bào thượng phẩm, Tịch Thiên không có khả năng mảy may thương tổn tới lão tổ, cho dù là lúc linh căn của Tịch Thiên chưa bị hủy, chỉ dựa vào Trúc Cơ đỉnh kỳ, làm gì bản lĩnh lớn tới nỗi có thể đả thương được Độ Kiếp kỳ tu sĩ!"

Niếp Đĩnh nghi hoặc nhìn về phía Bắc Dực Đồng: "Vị này là..."

Bắc Vũ Phong lập tức cười nói: "Nó là tiểu nhi tử của ta!"

Ở Bắc gia, người biết Bắc Minh là Bắc Dực Đồng rất ít, ngay cả Bắc Tiềm cũng không biết chân tướng.

Niếp Đĩnh cười nói: "Thì ra là tiểu nhi tử của Hoành trưởng lão, thảo nào trông rất giống Thiếu gia Bắc Minh! Nhắc đến thiếu gia Bắc Minh, thiên phú của y cũng khiến ta rất bội phục. Nghe nói y đã là Đúc sư cấp mười, Tài phùng sư cấp mười, Luyện đan sư cấp mười, với tài năng như thế, ta tin rằng phu nhân của y bản lĩnh hẳn cũng không kém."

Người trong đại sảnh nghe Niếp Đĩnh nói thế, đều âm thầm nhìn Âm Tế Thiên đầy chế nhạo.

Không ai ở đây mà không biết hắn bị hủy linh căn, trở thành người thường.

Nếu đã trở thành người thường thì có năng lực gì đáng để nói tới!

Mọi người không khỏi bội phục Niếp Đĩnh, công phu mỉa mai người khác cũng thực quá cao.

Sắc mặt Bắc Vũ Phong trầm xuống.

Bắc Dực Đồng nhíu đôi mày nhỏ, đang muốn phản bác liền thấy Niếp Đĩnh tiếp tục nói: "Tư chất của Minh Thiếu phu nhân quả thực rất tốt, nếu có thể thu làm đồ đệ, bồi dưỡng một phen, nói không chừng sau này còn có thể trở thành Ngự thứ sư cấp chín!"

Lúc này, tất cả mọi người đều bị lời của gã dọa sợ!

Thực sự không nghe ra được là Niếp Đĩnh đang nói thật lòng hay là lời khách sáo!

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhíu mày, đây là cái kiểu chuyển hướng quái đản nào vậy?

Không phải gã đến tìm mình là để tính sổ chuyện Ngục Tuyền lão tổ hay sao?

Thế nào lại biến thành thu đồ đệ rồi?

Bắc Tiềm cả kinh, muốn mở miệng hỏi xem đây là chuyện gì, đã bị Ôn Ngọc giành trước: "Niếp sư huynh, không phải chúng ta đến tìm Tịch Thiên tính sổ sao? Thế nào lại biến thành thu đồ đệ rồi?"

Toàn bộ mọi người cũng tò mò nhìn Niếp Đĩnh.

Niếp Đĩnh nghiêm mặt nhìn Ôn Ngọc trách mắng: "Bớt nói bậy! Ta nói đến tìm Minh Thiếu phu nhân tính sổ khi nào? Còn có, người khác hô Minh Thiếu phu nhân đả thương sư phụ thì chính là Minh Thiếu phu nhân đả thương sư phụ à? Nếu một ngày, có người nói ta giết hại đồng môn, ngươi cũng tin lời người ta sao?"

Ôn Ngọc hoảng hốt: "Đương nhiên là không, thế nhưng, hắn…"

Niếp Đĩnh cả giận: "Tai nghe là giả, mắt thấy mới thật, lúc đó ngươi đứng cạnh một bên, tại sao ngươi không thấy Minh Thiếu phu nhân đả thương sư phụ? Mà người khác đứng xa như vậy, lại có thể thấy rõ Minh Thiếu phu nhân đả thương sư phụ? Người nói Minh Thiếu phu nhân đả thương sư phụ, rõ ràng là muốn phá hỏng quan hệ giữa chúng ta và Bắc gia, ngay cả điểm đó ngươi cũng không nghĩ ra! Qua chuyện này, ngươi nên sáng mắt một chút, về sau không được nghe người khác nói gì là tin cái đó! Nhớ kỹ cần dùng đầu suy nghĩ cho kĩ vào! Được rồi, ở đây không có chuyện của ngươi! Lui qua một bên đi!"

Ôn Ngọc bị mắng đến không thể phản bác, chẳng biết làm gì hơn là trừng mắt nhìn Âm Tế Thiên, tức giận ngậm miệng!

Niếp Đĩnh lập tức hướng Bắc Vũ Hoành cười nói: "Tiểu bối không hiểu chuyện, xin Hoành trưởng lão đừng trách!"

Năm vị ngự thú sư cấp chín còn lại đều nghi hoặc nhíu mày, nhưng không lên tiếng.

Bắc Vũ Hoành và Bắc Dực Đồng nhìn nhau, thực lòng không đoán ra được ý đồ của Niếp Đĩnh.

Bắc Tiềm cười ra tiếng: "Niếp Đĩnh đạo hữu, ngài thực sự muốn thu đồ đệ thì cũng nên thu một người có lực tương tác chứ? Thế nhưng, hắn…"

Rồi cười lạnh một tiếng: "Bắc gia đã từng dùng yêu đan cấp tám cho hắn khảo nghiệm qua, quả thật yêu đan kia chẳng có bất kỳ phản ứng nào, xem ra trên người hắn không hề có lực tương tác. Nếu ngài thực sự thu hắn làm đồ đệ, chính là làm xấu mặt ngài thêm thôi! Hơn nữa, hắn đã là đồ đệ của Hư Không đại sư, như thế không ổn đâu!"

Bắc Vũ Phong nghe Bắc Tiềm nói vậy liền xùy một tiếng, định mở miệng phản bác!

Đột nhiên túi thú khẽ động, tựa hồ đang nhắc nhở hắn không nên nhúng tay vào chuyện này, Bắc Vũ Phong chẳng thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại.

Niếp Đĩnh cười: "Tiềm trưởng lão, ngươi nói sai rồi! Nhớ năm đó khi ta khảo nghiệm lực tương tác, yêu đan cũng không hề có bất kỳ phản ứng nào, nhưng bây giờ, chẳng phải ta đã là Ngự thú sư cấp chín hay sao? Có lẽ, còn cần trãi qua sự huấn luyện của ta, Minh Thiếu phu nhân mới có thể bộc lộ được tài năng!"

Bắc Tiềm và tất cả trưởng lão: "…"

Sắc mặt Ôn Ngọc xấu xí khó coi cực kỳ!

Niếp Đĩnh tiếp tục nói: "Kỳ thực từ lúc đến Biên Thành ta đã xem trọng tư chất của Minh Thiếu phu nhân, chỉ là bận rộn quá nhiều việc, mãi đến hôm nay mới có thể tới Bắc gia gặp Minh Thiếu phu nhân. Về phần Minh Thiếu phu nhân đã có sư phụ, ta cũng biết. Nhưng, Minh Thiếu phu nhân bái Hư Không đại sư là thầy để tu luyện, còn bái ta làm thầy để ngự thú, hai người không cùng chung lĩnh vực, ta tin rằng Hư Không đại sư cũng rất vui lòng khi đồ đệ của mình có thể học thêm một chút tài cán!"

Âm Tế Thiên lại càng nhăn chặt mày.

Mặc dù Niếp Đĩnh nói rất có lý, nhưng lại làm người khác nghĩ gã đang có âm mưu gì đó!

Rõ ràng lúc hắn và Bắc Minh tranh giành Đồng mệnh chú phù lục với Ngục Tuyền lão tổ, Niếp Đĩnh không hề có ý định thu hắn làm đồ đệ.

Bắc Vũ Hoành cười nói: "Xem ra đây là phúc phận của Tịch Thiên, bất quá, việc này còn cần thương lượng với Hư Không đại sư, có phải không?"

Niếp Đĩnh cười: "Đây là đương nhiên! Bất quá, ta cũng muốn được sự đồng ý của Minh Thiếu phu nhân?"

Bỗng chốc, ánh mắt mọi người đều đặt trên người Âm Tế Thiên.

Ánh mắt Bắc Tiềm lạnh lẽo.

Tuy Bắc Tiềm chẳng rõ tại sao Niếp Đĩnh lại đột nhiên coi trọng tư chất Tịch Thiên, thế nhưng tuyệt đối không thể để Tịch Thiên trở thành đồ đệ của Niếp Đĩnh, bằng không sau này gã đừng hòng khế ước được yêu thú cao cấp.

Bắc Dực Đồng nắm tay Âm Tế Thiên thật chặt, sau đó, dùng thuật truyền âm mật nói: "Không được đáp ứng hắn!"

Nếu như Tịch Thiên đáp ứng bái Niếp Đĩnh làm sư phụ, nhất định phải đi theo Niếp Đĩnh, sau này nhóc muốn gặp Tịch Thiên cũng rất khó.

Huống hồ, nhóc nghĩ … Niếp Đĩnh hẳn là không có ý tốt.

Âm Tế Thiên rút tay khỏi, rồi khoát lên vai tiểu thí hài vỗ vỗ, ý bảo tiểu thí hài không nên nóng vội.

Hắn nhanh chóng liếc sang Bắc Tiềm, khóe miệng cong cong, đấy mắt đầy vẻ tính toán, rồi cười với Niếp Đĩnh: "Niếp tiền bối đã là Ngự thú sư cấp chín, nếu được nhận ngài làm sư phụ, quả là phúc phần mà ta tu mấy kiếp mới có được."

Niếp Đĩnh nghe hắn nói lời này, cười thỏa mãn!

"Thế nhưng…"

160. Chương 157: Nhất Tiễn Song Điêu (một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn)

"Thế nhưng…" Âm Tế Thiên đột nhiên ngập ngừng làm Niếp Đĩnh không khỏi nhăn mày lại: "Minh thiếu phu nhân, ngài có việc gì thì cứ nói thẳng!"

Âm Tế Thiên cười: "Thế nhưng, ta không muốn người khác nói ta chỉ nhìn tiền bối là Ngự thú sư cấp chín liền bái tiền bối làm sư phụ."

Niếp Đĩnh biết có những người cực kỳ để tâm đến cái nhìn của người khác, đành ậm ừ một tiếng: "Vậy ngài nói xem, phải làm thế nào mới không để người khác nghĩ như vậy?"

Âm Tế Thiên giả bộ suy tư trong chốc lát, rồi nói: "Nếu tiền bối có thể cho ta kiến thức thực lực của ngài một chút, vãn bối sẽ lập tức bái ngài làm sư phụ!"

Niếp Đĩnh vừa nghe, liền cười lớn: "Cái này không khó, ngài muốn ta phải làm sao để ngài kiến thức thực lực của ta đây?"

Âm Tế Thiên lại giả vờ nghĩ ngợi hồi lâu, mới mở miệng nói: "Như vậy đi! Tiền bối hãy giúp Tiềm trưởng lão khế ước một con yêu thú cấp chín. Nếu thành công, ta sẽ bái tiền bối làm sư phụ ngay!"

Bắc Vũ Hoành và Bắc Dực Đồng đồng thời nhíu mày.

Còn Bắc Vũ Phong đối với chuyện Âm Tế Thiên muốn Niếp Đĩnh khế ước yêu thú cho Bắc Tiềm lại rất bất mãn, không khỏi hừ ra tiếng.

Đám trưởng lão thì ai cũng đầy mặt kinh ngạc. Bọn họ nhớ, rõ ràng hôm qua Bắc Tiền cố tình hạ nhục Âm Tế Thiên, vậy mà hôm nay Âm Tế Thiên lại hào phóng nhờ người khác giúp Bắc Tiềm khế ước yêu thú.

Về phần Bắc Tiềm, gã vừa vui vừa kinh ngạc nhìn Âm Tế Thiên, hôm qua hắn bị gã hạ nhục như vậy mà vẫn muốn Ngự thú sư giúp gã khế ước yêu thú sao?

Chẳng nhẽ đây chính là lòng từ bi khoan dung của đám hòa thượng à?

Thế nhưng Niếp Đĩnh thì chần chừ. Hắn vốn nghĩ sẽ khá tốn thời gian để Âm Tế Thiên gật đầu đồng ý. Nhưng không ngờ chuyện lại thuận lợi như vầy.

Âm Tế Thiên vội hỏi: "Tiền bối, ngài không đồng ý sao?"

Trong lòng Bắc Tiềm cũng cuống cả lên. Niếp Đĩnh lấy lại *** thần, cười nói: "Muốn ta khế ước giùm yêu thú cấp chín thì không có vấn đề gì, chỉ là..." Nói xong lại nhìn về phía Bắc Tiềm: "Chỉ là không biết Tiềm trưởng lão có yêu thú cấp chín hay không thôi!"

Bắc Tiềm vừa nghe thấy Niếp Đĩnh đồng ý giúp mình khế ước yêu thú, liền quăng nỗi nghi ngờ trong lòng lên chín tầng mây, vội vã đáp: "Có! Có! Có!"

Bắc Tiềm gấp rút thả con yêu thú cấp chín đã từng khế ước ra, sau đó thừa dịp yêu thú xông tới, cấp tốc dùng ***g thú nhốt nó lại.

Niếp Đĩnh nhìn cái ***g, mỉm cười nói: "Đã có yêu thú cấp chín, vậy ta cũng đành thể hiện một chút tài mọn!"

Ôn Ngọc thấy Niếp Đĩnh đến gần con yêu thú kia, trong lòng bỗng dâng lên dự cảm không tốt. Lúc lão tổ gặp chuyện không may, cũng có liên quan đến yêu thú cấp chín, đừng nói Nhiếp sư huynh sẽ lại... Ôn Ngọc nghĩ tới đây liền vội lắc đầu, thầm nhủ làm gì có nhiều yêu thú nhảy vọt lên cấp mười như thế cơ chứ!

Âm Tế Thiên mỉm cười nhìn Niếp Đĩnh chuyên tâm ma hợp yêu thú, sau đó đưa mắt sang Bắc Tiềm đang tràn đầy vui sướng, chỉ chực chờ lấy lòng đám Ngự thú sư cấp chín kia, Âm Tế Thiên không khỏi hừ lạnh một tiếng: 'Bắc Tiềm ngươi cứ cười đi! Một lát nữa là đến lúc ngươi khóc rồi!'

Lúc này, Bắc Dực Đồng thừa dịp sự chú ý của mọi người đều đặt cả trên người Niếp Đĩnh, một lần nữa nắm chặt lấy tay Âm Tế Thiên, sử dụng thuật truyền âm mật, bá đạo nói: "Mặc kệ hắn có khế ước thành công hay không, ngươi cũng không được rời khỏi ta!"

Nghe thế, đáy mắt Âm Tế Thiên không khỏi đong đầy ý cười, ngó thấy mọi người mãi mê quan sát Niếp Đĩnh, liền vụt cúi người xuống hôn một cái chụt vào má Bắc Dực Đồng rồi nhanh chóng đứng thẳng lại.

Sau đó viết lên lòng bàn tay Bắc Dực Đồng: "Không đâu!"

Khuôn mặt cứng ngắc của Bắc Dực Đồng lập tức dịu đi. Thời gian Nhiếp đĩnh dùng lực tương tác để ma hợp với yêu thú khá dài, cũng rất cẩn thận. Phải qua đến hơn nửa canh giờ thì con thú mới trở nên hiền lành ngoan ngoãn. Niếp Đĩnh không để Bắc Tiềm khế ước với yêu thú ngay mà bảo gã đợi một lúc, tới khi chắc chắn rằng không còn chút nguy hiểm nào, con yêu thú sẽ không đột nhiên công kích người, thì mới chậm rãi thả hai tay ra.

Niếp Đĩnh thấy Âm Tế Thiên đang chăm chú nhìn con yêu thú đã bị mình thuần hóa, cũng không suy nghĩ gì nhiều mà nói với Bắc Tiềm: "Tiềm trưởng lão, ngươi có thể khế ước nó rồi!"

Bắc Tiềm vừa nghe liền vui vẻ tiến lên: "Trước đa tạ Niếp đạo hữu!"

Niếp Đĩnh vẫn ôn hòa như cũ: "Tiềm trưởng lão không cần khách khí!"

Âm Tế Thiên nhìn vẻ mặt vui sướng của Bắc Tiềm, khóe miệng nhếch lên. Bắc Tiềm kích động đưa tay ra, ngay lúc còn cách yêu thú khoảng 3 tấc thì tựa như nhớ ra chuyện gì, gã đột nhiên khựng người lại.

Mẹ nó!

Gã bị lừa rồi!

Nếu gã khế ước yêu thú thành công, vậy chẳng phải thành toàn cho Âm Tế Thiên, để hắn bái Niếp Đĩnh làm sư phụ hay sao? Mà gã thì lại không thể không khế ước với con yêu thú này, bằng không nhất định sẽ đắc tội với Niếp Đĩnh và đám Ngự thú sư cấp chín kia.

Hiện tại đã lỡ đâm lao thì phải theo lao! Vừa nãy gã chỉ nghĩ đến chuyện Niếp Đĩnh giúp mình khế ước yêu thú mà quên khuấy mất việc bái sư của Tịch Thiên. Bây giờ nên làm thế nào cho phải?

Bắc Dực Đồng thấy Bắc Tiềm dừng động tác khá lâu, nhóc cũng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, rồi bỗng dưng sáng tỏ. Nhóc siết tay Âm Tế Thiên một chút, ý bảo người kia cúi người xuống. Âm Tế Thiên thấy thế, hơi cúi người nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Bắc Dực Đồng kề sát miệng vào tai hắn thì thầm: "Ngươi thật xấu!"

Âm Tế Thiên bật cười. Chuyện sau đó sẽ còn tệ hơn nữa kìa!

Niếp Đĩnh kỳ quái nhìn Bắc Tiềm đang bất động, quan tâm hỏi: "Tiềm trưởng lão, làm sao vậy?"

Bắc Tiềm xấu hổ cười cười: "Không có gì! Chỉ là đã lâu không khế ước với yêu thú cấp chín nào cho nên hơi kích động!"

Bắc Vũ Hoành đã cộng sự với Bắc Tiềm nhiều năm, chẳng lẽ lại không hiểu gã đang nghĩ gì, miệng không khỏi tràn ra tiếng cười khan. Niếp Đĩnh nhướng mày: "Vậy ngài có muốn kích động thêm chút nữa hay không?"

Bắc Tiềm vội nói: "Không cần! Không cần!"

Hiện giờ để Tịch Thiên bái Niếp Đĩnh là sư phụ, cũng khá giả hơn so với việc trước mặt nhiều người như vậy đắc tội với Niếp Đĩnh, bằng không về sau nhất định sẽ không thể tiếp tục khế ước với yêu thú cấp chín nữa. Thêm vào đó, cứ cho là Tịch Thiên trở thành đồ đệ của Niếp Đĩnh, thì Niếp Đĩnh cùng sẽ không dễ gì nghe lời Tịch Thiên mà trở mặt với gã. Xem như Tịch Thiên có thêm một nơi để dựa dẫm vậy thôi.

Bắc Tiềm đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng cắn răng, nghiêm túc đặt hai tay lên hai bên đầu con yêu thú, sau đó truyền lực *** thần vào bên trong. Thế nhưng ngay lúc lực *** thần của gã chạy đến giữa trán con yêu thú thì lập tức bị một lực lượng kỳ quái chắn lại, làm như thế nào cũng không thể liên kết *** thần với con yêu thú được. Bắc Tiềm nghi hoặc nhíu mày. Trước kia, khi gã khế ước yêu thú, chưa bao giờ xuất hiện tình trạng này, vì sao bây giờ lại như thế?

Niếp Đĩnh thấy Bắc Tiềm đầy mặt nghi hoặc, bèn hỏi: "Làm sao vậy?"

Bắc Vũ Phong nhìn Bắc Tiềm một cái liền biết gã cũng rơi vào tình huống giống mình rồi, bị một lực lượng vô hình ngăn ở bên ngoài, không thể cùng yêu thú tiến hành khế ước. Bắc Tiềm không trả lời, đầu tiên thu hồi lực *** thần lại, sau đó một lần nữa sử dụng lực *** thần tiến vào. Thế nhưng, kết quả vẫn như nhau, làm sao cũng không đi vào trong cơ thể yêu thú được.

Gã kinh nghi: "Chuyện này là sao?" Mọi người nghi hoặc nhìn gã. Bắc Tiềm vội vàng thu hồi lực *** thần của mình, nghi ngờ nói: "Ta không thể khế ước yêu thú!"

Niếp Đĩnh không tin lời gã: "Làm sao có thể?"

Các Ngự thú sư cũng không tin lời gã, rõ ràng yêu thú cấp chín đã bị Niếp Đĩnh thuần hóa xong, không có khả năng không thể khế ước.

"Nhưng..." Trong lòng Bắc Tiềm cũng rất bối rối, nhưng lại không thể giải thích tình huống này được.

Ngược lại, Bắc Vũ Phong cảm thấy có chút hả hê, bây giờ không chỉ mỗi mình mình, ngay cả Bắc Tiềm cũng không thể khế ước yêu thú. Hắn nhìn về phía Âm Tế Thiên, đáy mắt hiện lên vẻ phức tạp. Nếu như Tịch Thiên thật sự là Ngự thú sư cấp chín, sẽ không có khả năng chỉ với một câu nói lại khiến yêu thú chặt

đứt liên hệ *** thần với bọn họ, còn bắt bọn họ phải ba quỳ chín lại với yêu thú trước mặt mấy vạn người mới có thể tiếp tục khế ước.

Bắc Vũ Hoành nhướng mày! Xem ra, lời hôm qua Tịch Thiên nói đã ứng nghiệm. Bắc Vũ Hoành liếc sang Bắc Vũ Phong, thấy ánh mắt Bắc Vũ Phong đang nhìn Âm Tế Thiên đầy phức tạp. Hẳn là, Bắc Vũ Phong đột nhiên đứng về phía Tịch Thiên, chỉ sợ cũng bị giáo huấn như Bắc Tiềm rồi đây.

Khóe miệng Bắc Vũ Hoành nhếch lên, 'cao nhân' quả nhiên chọn người không giống bình thường!

Sắc mặt Niếp Đĩnh trầm xuống: "Tiềm trưởng lão, không phải ngài cố ý không khế ước đó chứ?"

Bắc Tiềm vội vàng đáp: "Niếp Đĩnh đạo hữu, không phải như ngươi nghĩ, ngươi nói xem, ta có lý do gì mà bỏ lỡ không khế ước một con yêu thú cấp chín chứ?"

Niếp Đĩnh nghe xong, sắc mặt cũng hòa hoãn rất nhiều. Quả thực là như vậy, yêu thú đã ma hợp ở ngay trước mắt, Bắc Tiềm không có lý do gì mà không khế ước nó.

Âm Tế Thiên đột nhiên nói: "Đã như vậy, xin Tiềm trưởng lão mau chóng khế ước yêu thú đi, để ta còn bái tiền bối đây làm sư phụ, nếu như không khế ước được, sẽ dễ nảy sinh hiểu lầm là tiền bối không có năng lực thuần hóa được yêu thú cấp chín!"

Sắc mặt Niếp Đĩnh lại lần nữa tối sầm. Bắc Tiềm giận dữ trừng Âm Tế Thiên. Gã nhanh tay truyền lực *** thần vào cơ thể yêu thú. Âm Tế Thiên nhìn Bắc Tiềm loay hoay không thể khế ước, đáy mắt đầy mỉa mai.

Chỉ cần Bắc Tiềm không khế ước yêu thú được, Niếp Đĩnh sẽ không thể thu hắn làm đồ đệ, vậy hắn không cần mở miệng từ chối bái sư. Thêm vào đó, nếu Niếp Đĩnh không thu được đồ đệ, lỗi hoàn toàn do Bắc Tiềm rồi. Không chỉ thế, Niếp Đĩnh còn cho rằng Bắc Tiềm là đang cố ý bôi nhọ danh tiếng của mình, sau này mặc cho Bắc Tiềm có lấy lòng các Ngự thú sư cấp chín khác như thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không có ai muốn thuần phục yêu thú cho gã.

Hắn dùng một chiêu này, quả thực nhất tiễn song điêu.

161. Chương 158: Là Ngươi Làm Đúng Không?

Lực *** thần của Bắc Tiềm không thể đi vào thân thể yêu thú, không khỏi khiến sắc mặt gã ngày càng khó coi, chẳng hiểu tại sao lại có chuyện kỳ quái như vậy, y hệt hôm qua, lúc khế ước thú đột nhiên cắt đứt liên hệ *** thần với bọn họ vậy.

Trong lòng Bắc Tiềm vừa sợ vừa nghi, rồi gã chợt nhớ ra rằng trước khi Âm Tế Thiên quay lưng rời đi hắn có nói 'Từ nay về sau, nếu các ngươi muốn khế ước yêu thú thì phải ba quỳ chín lạy với chúng nó trước mặt mấy vạn người, bằng không… đừng mong khế ước được bất cứ con yêu thú nào'.

Bắc Tiềm vụt ngẩng đầu, nhìn Âm Tế Thiên với vẻ mặt hoảng loạn. Hôm qua gã căn bản không để ý đến những gì Tịch Thiên nói, chỉ nghĩ là hắn hù dọa mình một chút thôi. Bắc Tiềm cho rằng, một người bình thường làm sao có đủ bản lĩnh để yêu thú cắt đứt liên hệ *** thần với người khế ước chứ, lại càng không thể dựa vào một câu nói là đã khiến bọn họ từ nay về sau không lập khế ước được nữa. Rồi thì Bắc Minh dắt các trưởng lão trực hệ kéo đến gây sự, làm gã cùng các trưởng lão chi thứ phải đánh nhau với đám yêu thú, pháp bảo của Bắc Minh cả một đêm. Cho đến lúc Niếp Đĩnh tới đây, Bắc Vũ Hoành mới chịu thu hồi pháp bảo giải thoát cho bọn họ, khi đó bọn họ đã sớm đem lời của Tịch Thiên vứt xa chín tầng mây.

Nhưng làm sao có thể? Một phàm nhân bình thường sao lại có thể có bản lĩnh lớn như vậy? Bắc Tiềm vụt nheo mắt, nhìn Âm Tế Thiên lớn tiếng hỏi: "Ngươi… là ngươi làm đúng không?"

Mọi người đều bày ra vẻ mặt khó hiểu, không rõ lời của Bắc Tiềm là có ý gì. Âm Tế Thiên giả bộ không hiểu: "Tiềm trưởng lão, ngươi đang nói gì vậy?"

"Là ngươi làm ta không thể…"

Bắc Tiềm như nghĩ ra cái gì, chợt ngậm miệng lại.

Không được! Mình chẳng thể nói ra chuyện mình không thể khế ước yêu thú, bằng không, hậu quả thật khó lường. Đáy mắt Âm Tế Thiên xẹt qua ý cười nhưng trên mặt lại mang vẻ khó hiểu: "Xin Tiềm trưởng lão nói rõ ràng một chút, ta khiến ngươi không thể làm cái gì?"

"Ngươi…" Bắc Tiềm nhất thời nghẹn họng! Chẳng lẽ mình thực sự phải ba quỳ chín lạy đám yêu thú trước mặt mấy vạn người mới có thể khế ước chúng nó? Nếu đúng như thế, chẳng khác nào làm trò cười cho thiên hạ hay sao?

Không! Gã tuyệt đối sẽ không quỳ lạy yêu thú!

Âm Tế Thiên cũng "không làm khó" Bắc Tiềm nữa, nhắc khéo: "Tiềm trưởng lão, Niếp tiền bối đang đợi ngài khế ước yêu thú đó! Ngài đừng kéo dài thời gian thêm chi nữa!"

Tầm nhìn của mọi người lại dồn về phía Bắc Tiềm. Bắc Tiềm trừng đỏ cả hai mắt, hận không thể thiên đao vạn quả Âm Tế Thiên! Cuối cùng, Bắc Tiềm đành thu hồi lực *** thần, nhìn quanh đại sảnh một vòng, mới quay sang Niếp Đĩnh, cắn răng nói dối: "Niếp đạo hữu, yêu thú không để ta khế ước nó!"

Tất nhiên Bắc Tiềm không thể nói mình không thể khế ước yêu thú, chẳng biết làm gì khác là đổ lỗi lên yêu thú.

Niếp Đĩnh sửng sốt: "Sao nó lại có thể không cho ngươi khế ước cơ chứ?" Niếp Đĩnh suy nghĩ một chút, tức giận: "Tiềm trưởng lão, ý ngươi là ta không thể ma hợp được con yêu thú này à?" Chuyện có liên quan đến mặt mũi và thể diện của mình, Niếp Đĩnh tuyệt đối không thể để người khác hủy đi thanh danh bản thân!

Mắt Bắc Tiềm không khỏi toát lên vẻ hoảng sợ: "Niếp đạo hữu, ta tuyệt đối không có ý đó, chỉ là… chỉ là…"

Bắc Tiềm biết Niếp Đĩnh đã ma hợp được yêu thú này, nhưng gã vừa không thể nói ra lý do thực sự, lại vừa chẳng tìm được cái cớ nào khác để che giấu chuyện gã không thể khế ước yêu thú.

Các trưởng lão chi thứ cũng sốt ruột thay cho Bắc Tiềm, lần này nếu đắc tội Niếp Đĩnh, chỉ sợ về sau không thể tìm được Ngự thú sư nào khác giúp bọn họ khế ước yêu thú cao cấp. Trừ phi Bắc Vạn Trọng trở thành Ngự thú sư cấp chín, nhưng việc này quá xa vời. Muốn tăng cấp Ngự thú sư cũng chẳng đơn giản như tu sĩ bình thường mà chỉ cần chăm chỉ tu luyện là có thể thăng cấp được.

Không chỉ cần lực *** thần để ma hợp yêu thú mà còn phải tìm được bí quyết thăng cấp, quan trọng hơn là phải xem lực tương tác trong cơ thể mình có đủ để thăng cấp cảnh giới hay không, bằng không thì chỉ mãi dừng lại ở một giai đoạn.

Các trưởng lão trực hệ biết Bắc Tiềm muốn lấy lòng mấy vị Ngự thú sư cấp chín, thế nhưng gã lại không khế ước yêu thú được, trong lòng họ vừa mừng vừa nghi, càng nhiều hơn là mong Bắc Tiềm cứ thế mà đắc tội với đám người kia.

"Chỉ là gì?" Niếp Đĩnh dần mất kiên nhẫn: "Tiềm trưởng lão, từ lúc ta ma hợp yêu thú đến giờ, cũng đã qua một chén trà rồi, nếu là người khác họ đã sớm khế ước xong xuôi. Rốt cuộc ngài còn muốn kéo dài đến khi nào?"

Trong lòng Bắc Tiềm lại càng thêm sốt ruột. Gã thật sự rất muốn nhường yêu thú cho người khác, xem xem người đó có khế ước được hay không. Thế nhưng nó là yêu thú cấp chín ah, hơn nữa, nó cũng đã đi theo gã rất nhiều năm. Làm sao gã có thể chắp tay nhường cho kẻ khác khế ước cơ chứ. Nếu người khác không khế ước được, vậy thì tốt, nhưng nếu khế ước thành công, chẳng phải gã hai tay nhường cho người ta một món hời lớn sao! Kết quả như vậy, làm sao mà gã cam tâm.

Bắc Tiềm không thể làm gì khác hơn, kiên trì nói lại một lần: "Niếp đạo hữu, quả thực yêu thú này không cho ta khế ước nó, ta chẳng thể khế ước được!"

Niếp Đĩnh tức giận trừng mắt nhìn Bắc Tiềm, hắn chưa từng nghe qua chuyện yêu thú đã ma hợp lại không cho tu sĩ khế ước, trừ phi hắn chưa thuần phục được nó. Hắn đưa tay sờ lên đỉnh đầu của con yêu thú, kiểm tra một lần nữa xem mình đã ma hợp thành công chưa, sau đó đưa mắt về những sư đệ đồng môn, ý muốn bọn họ cũng đến xem xem. Năm vị ngự thú sư cấp chín thay phiên nhau kiểm tra, đồng nhất rằng yêu thú đã được thuần phục.

Niếp Đĩnh nhìn về phía Bắc Tiềm: "Tiềm trưởng lão, ta cùng các sự đệ đã xác định, yêu thú này đã được ta thuần phục rồi, tuyệt đối không có chuyện không để ngài khế ước nó! Ngài hãy thử lại một lần nữa đi."

Bắc Vũ Hoành nhìn vẻ mặt khổ sở của Bắc Tiềm, khóe môi xẹt qua ý cười như có như không. Còn Bắc Vũ Phong rốt cuộc cũng hiểu tại sao Âm Tế Thiên muốn Niếp Đĩnh khế ước yêu thú cho Bắc Tiềm, thì ra là tính kế gã ta! Với tình hình hiện tại như vậy, mặc kệ Bắc Tiềm có khế ước yêu thú được hay không đều đã đắc tội Niếp Đĩnh! Bắc Vũ Phong thầm vỗ tay hoan hô trong lòng, đáng đời! Nếu không phải do Bắc Tiềm, mình và các trưởng lão trực hệ cũng không bị liên lụy thế này.

Bắc Tiềm kiên trì thử lại lần nữa, rồi lắc đầu nói với Niếp Đĩnh: "Vẫn không thể khế ước!"

"Ngươi…"

Niếp Đĩnh đoán rằng Bắc Tiềm cố ý không khế ước yêu thú để gây sự với hắn. Hắn càng nghĩ càng tức giận, nhưng lại không thể phát tác ở Bắc gia, chẳng thể làm gì khác là hướng Bắc Vũ Hoành nói: "Hoành trưởng lão, ta đột nhiên nhớ ra là còn có chuyện quan trọng cần phải làm, không thể ở lâu, về chuyện thu đồ đệ, lần sau hãy nói!"

Không đợi Bắc Vũ Hoành trả lời, hắn tức giận phất tay áo, xoay người rời đi.

"Niếp đạo hữu! Niếp đạo hữu!" Bắc Tiềm thu hồi con yêu thú cấp chín kia, rồi vội vội vàng vàng đuổi theo.

Các trưởng lão chi thứ cũng đi theo sát phía sau, còn các trưởng lão trực hệ thì đứng trong đại sảnh mỉa mai nhìn đám người phe chi thứ cứ như một đám chó vẫy đuôi chạy theo lấy lòng Niếp Đĩnh.

Bắc Tiềm đuổi tới nơi: "Niếp đạo hữu, không phải do ta cố tình không khế ước, mà quả thật con yêu thú không để cho ta khế ước nó!"

Niếp Đĩnh hừ lạnh một tiếng, bước chân lại càng nhanh hơn, không muốn nghe Bắc Tiềm nhiều lời! Bắc Tiềm thấy mọi người vây xem ngày càng nhiều, để duy trì hình tượng trưởng lão Bắc gia uy nghiêm, đành chẳng thể tiếp tục đuổi theo dây dưa cùng Niếp Đĩnh, trơ mắt nhìn đám Ngự thú sư cấp chín rời đi. Các trưởng lão chi thứ chạy đến trước mặt Bắc Tiềm, nghi hoặc hỏi:

"Tiềm trưởng lão, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Tiềm trưởng lão, ngươi có biết ngươi làm như thế là sẽ đắc tội với tất cả các Ngự thú sư cấp chín hay không hả?"

"Tiềm trưởng lão, vì sao ngươi cố tình không khế ước con yêu thú cấp chín kia?"

Sắc mặt Bắc Tiềm càng lúc càng đen, rồi vụt vung tay dụng lực dựng lên kết giới, che chắn xung quanh gã cùng đám trưởng lão chi thứ, không để người ngoài nghe thấy. Ánh mắt của Bắc Tiềm lạnh lùng đảo qua hơn hai mươi vị trưởng lão, nghiến răng nghiến lợi nói: "Các ngươi cho là ta cố ý không khế ước yêu thú cấp chín để hạ nhục bọn Niếp Đĩnh sao? Ta nói cho các ngươi biết, không chỉ có ta không thể, mà cả các ngươi cũng như vậy."

"Cái gì?" Tất cả các trưởng lão cả kinh, hoảng hốt hỏi: "Tiềm trưởng lão, ngươi nói như thế là có ý gì?"

"Đúng vậy! Tiềm trưởng lão, sao ngươi lại nói ngay cả chúng ta cũng không thể khế ước yêu thú?"

Bắc Tiềm đỏ cả hai mắt: "Các ngươi còn nhớ chuyện hôm qua chứ?"

Bắc Tiềm thấy tất cả các trưởng lão đều gật đầu, tiếp tục nói: "Chắc các ngươi không quên lời Tịch Thiên nói trước khi bỏ đi chứ?"

Tất cả các trưởng lão nghĩ đến lời Tịch Thiên nói trước khi bỏ đi, sắc mặt đại biến: "Ý của Tiềm trưởng lão là, ngươi không thể khế ước yêu thú được, là do Tịch Thiên sao?"

Đáy mắt Bắc Tiềm hiện lên hàn quang: "Ta biết chuyện này hết sức khó tin, nhưng quả thực ta không thể khế ước yêu thú được. Chẳng phải hôm qua, lúc hắn vừa nói xong, yêu thú của chúng ta cũng đồng loạt chui từ túi thú chạy ra ngoài, lại cắt đứt liên hệ *** thần với chúng ta sao? Ta không thể không cho rằng việc này cùng Tịch Thiên có can hệ tới nhau!"

"Làm sao có thể!" Tất cả các trưởng lão nhìn Bắc Tiềm với vẻ khó tin.

Bắc Tiềm trầm mặt: "Về phần sự tình có đúng hay không, các vị trưởng lão cũng có thể đi thử một lần, xem xem mình có còn khế ước yêu thú được nữa hay không."

Có mấy vị trưởng lão lo lắng: "Nếu thực sự chúng ta không thể khế ước được yêu thú..."

Bắc Tiềm lập tức lạnh giọng ngắt lời bọn họ: "Trước về thử đi, rồi hãy tính đến chuyện sau này!"

162. Chương 159

Niếp Đĩnh vừa ra khỏi Bắc gia, sắc mặt liền trở nên âm u lạnh lẽo, cấp tốc sử dụng linh lực tạo thành một tấm màn bao lấy hắn cùng năm vị sư đệ, sau đó tức giận nói rằng: "Bắc Tiềm chết tiệt, nói cái gì yêu thú cấp chín không cho gã khế ước nó, ta xem rõ ràng là cố ý khiến ta khó xử. Nếu đã thế, sau này gã đừng có mà tìm chúng ta khế ước yêu thú cấp chín!"

Nhị sư đệ Đồng Nhan đứng bên cạnh mặt đầy tò mò hỏi: "Sư huynh, lẽ ra chúng ta đến tìm Tịch Thiên để tính toán nợ nần, sao cuối cùng lại thành muốn thu hắn làm đồ đệ rồi?"

Niếp Đĩnh cười lạnh: "Giống như lời tiểu nhi tử của Hoành trưởng lão đã nói, Tịch Thiên bị hủy linh căn, một phế vật thì làm sao có thể đánh sư phụ chúng ta tới nỗi phá hủy tu vi? Huống chi, sự việc Tịch Thiên đả thương sư phụ là do người khác mách với Ôn Ngọc, thật hay giả còn phải chờ sau khi sư phụ tỉnh lại mới có thể chứng thật được. Nếu chúng ta đã không có bằng chứng, lỗ mãng đến tìm Tịch Thiên tính sổ, chỉ sợ không giáo huấn được hắn, mà ngược lại còn rơi vào miệng lưỡi thế gian."

Hắn hơi híp mắt: "Chưa tính đến, nếu thật sự là Tịch Thiên làm, chúng ta càng không thể để cho người khác biết chuyện sư phụ bị một phế vật đánh tới tu vi sụt giảm, chẳng những tổn hại đến uy tín của sư phụ mà mọi người cũng sẽ không tin tưởng!"

Nhị sư đệ nhăn mày: "Nhưng có liên quan gì đến việc huynh muốn thu hắn làm đồ đệ?""

Niếp Đĩnh liếc nhìn sư đệ mình một cái: "Cho dù Tịch Thiên có đả thương sư phụ chúng ta hay không, thì việc hắn và Bắc Minh tranh giành Đồng mệnh chú phù lục với sư phụ cũng đủ khiến chúng ta phải giáo huấn hắn một trận, có đúng không?"

Năm người đồng ý mà gật gật đầu.

"Thế nhưng từ trước đến nay, đấu giá là xem xem ai ra linh thạch nhiều nhất sẽ có được món đồ mình mong muốn, là một cuộc giao dịch thực công bằng. Lần này sư phụ chuẩn bị linh thạch không đủ, mới khiến đối phương thừa dịp cướp mất. Chúng ta không thể vì sư phụ mua không được Đồng mệnh chú phù lục, mà trắng trợn đến tìm người ta gây sự".

"Nếu thật sự làm như vậy, chắc chắn toàn bộ người trong Tu Chân giới sẽ rất bất mãn với chúng ta. Dĩ nhiên, có cho vàng họ cũng không dám ở sau lưng chúng ta nói ba nói bốn. Nhưng là, đến lúc chúng ta có việc cần họ, họ sẽ nhìn ở sự việc này, mà cố ý gây khó dễ. Cho nên để chu toàn mọi việc, thì thu nhận Tịch Thiên làm đồ đệ là biện pháp giáo huấn Tịch Thiên và Bắc Minh tốt nhất! Vừa không khiến người khác nói gì, cũng chỉnh được bọn người Tịch Thiên."

Niếp Đĩnh thâm ý mỉm cười: "Các ngươi nghĩ thử xem, nếu Tịch Thiên trở thành đồ đệ của ta, có phải sẽ tùy tiện cho chúng ta sai khiến hay không, từ đó muốn giáo huấn lúc nào chẳng được? Vả lại, sư phụ phạt đồ đệ là đạo lý hiển nhiên, thêm vào đó, còn có thể tra tấn trong một thời gian dài. Các ngươi nói, biện pháp của ta có phải hay hơn so với việc trực tiếp tới cửa gây phiền toái không?"

Mắt của năm người cùng sáng lên: "Sư huynh, ngươi thật gian xảo! Sớm biết có biện pháp tốt như vậy, ta đã sốt sắng giúp ngươi thu Tịch Thiên làm đồ đệ. Sau đó, vì sư phụ mà thay nhau bắt nạt hắn!"

Niếp Đĩnh cười đắc ý, rồi lập tức sắc mặt lại trầm xuống: "Đáng tiếc, sự việc hôm nay thế nhưng bị Bắc Tiềm phá hỏng!"

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Về sau, gã đừng có mà mơ tưởng sư huynh đệ chúng ta sẽ khế ước yêu thú cấp chín cho gã. Suốt cuộc đời cứ mãi dùng yêu thú cấp tám đi!"

Các sư huynh đệ khác nghe thấy câu này, cũng liên tục gật đầu!

Tuy rằng yêu thú cấp tám so với yêu thú cấp chín chỉ kém một bậc, nhưng thực lực lại hơn thua nhau rất xa. Mười con yêu thú cấp tám chưa chắc có thể đánh thắng một con yêu thú cấp chín.

Niếp Đĩnh cười lạnh: "Việc thu đồ đệ đành tạm gác qua một bên, tất cả chờ sư phụ tỉnh lại rồi nói!"

—

Đại sảnh viện Hoành trưởng lão.

Đám người Niếp Đĩnh và đám người Bắc Tiềm gây hấn xong liền rời khỏi, để lại các trưởng lão phe trực hệ hai mặt nhìn nhau.

Chấp Pháp trưởng lão kỳ quái hỏi: "Chẳng phải hôm qua Bắc Tiềm còn suy nghĩ đủ mọi biện pháp muốn lấy lòng Ngục Tuyền lão tổ sao? Như thế nào hôm nay lại đắc tội đệ tử của Ngục Tuyền lão tổ rồi? Thật không biết Bắc Tiềm đang làm cái gì nữa!"

Các trưởng lão phe trực hệ lắc đầu tỏ vẻ không biết, một người trong đó nói: "Nếu đã không có chuyện gì, ta xin đi trước một bước!"

Ngay sau đó vài trưởng lão cũng lên tiếng: "Ta cũng vậy, ta phải đi tìm Ngự thú sư khế ước lại yêu thú đây!"

Những trưởng lão cần tìm Ngự thú sư đều hướng Bắc Vũ Hoành cáo từ. Còn ba vị trưởng lão có khế ước thú chạy đi mất cứ muốn nói lại thôi mà nhìn nhìn Âm Tế Thiên, sau đó cảm thấy sự tình hẳn là không có can hệ gì tới hắn, mới than nhẹ một hơi, cũng rời khỏi!

Bắc Vũ Hoành: "…"

Bắc Vũ Phong: "…"

"Ta trở về Minh Thăng viện!" Âm Tế Thiên xoay người đi ra phía cửa!

"Luyện đan!" Bắc Dực Đồng nói càng ngắn gọn hơn!

Bắc Vũ Hoành ngồi xuống ghế, nhìn Âm Tế Thiên rời đi mà than nhẹ: "Không quá hai ngày, các trưởng lão lại đến đây tranh cãi ầm ĩ cho xem!"

"Đại ca! TịchThiên hắn…"

Bắc Vũ Hoành không đợi Bắc Vũ Phong nói xong đã tức giận ngắt lời: "Ta cái gì cũng không biết!"

Bắc Dực Đồng và Âm Tế Thiên cùng ra đại viện, sau đó tách nhau mà đi!

Âm Tế Thiên trông theo bóng lưng Bắc Dực Đồng, nhíu nhíu mày!

Hắn biết trong lòng Bắc Minh nhất định sẽ rất nghi hoặc chuyện Bắc Tiềm, nhưng y không có mở miệng hỏi, hẳn là chờ hắn tự nguyện đem tất cả nói ra.

Tuy nhiên hắn lại hy vọng Bắc Minh tự bản thân dần dần phát hiện, giống như Bắc Minh muốn hắn dần dần phát hiện ra y là Bắc Dực Đồng vậy.

Âm Tế Thiên vừa trở về Minh Thăng viện đã bị toàn bộ cảnh tượng trước mắt làm cho ngơ ngẩn!

Hắn mới đi ra ngoài không có bao lâu, toàn bộ sân đã treo đầy lụa đỏ và đèn ***g đỏ, đến ngay cả hoa trong vườn cũng không được buông tha, cũng bị quấn ruy băng đỏ!

Rốt cuộc Bắc gia có việc vui gì mà lại tổ chức long trọng tới như vậy!

Bắc Sinh Bắc Duy đang hỗ trợ việc trang hoàng, vừa thấy Âm Tế Thiên trở về, lập tức hớn hở chạy vội ra đón: "Thiếu phu nhân, ngài đã trở lại!"

Âm Tế Thiên kinh ngạc chỉ đèn ***g dưới mái hiên cùng lụa tơ tằm đỏ treo ở cửa sổ: "Bắc phủ rốt cuộc muốn làm đại hỷ gì?"

Bắc Sinh ngạc nhiên nhìn hắn: "Thiếu phu nhân không biết sao?"

Âm Tế Thiên thành thực đáp: "Ta thật sự không biết!"

Hắn cũng rất muốn hỏi nhưng một người hai người ba người đều tỏ vẻ thần bí, chẳng chịu cho hắn biết!

Bắc Duy cười ra tiếng: "Thiếu phu nhân, đại hỷ mà Bắc phủ muốn tổ chức chính là đại lễ thành thân của Minh thiếu gia và Thiếu phu nhân đó!"

Ah?

Âm Tế Thiên ngơ ngác nhìn gã: "Đại lễ thành thân của ta và Bắc Minh?"

Phắc!

Đêm qua hắn mới vừa đáp ứng cùng Bắc Minh thành thân thêm một lần nữa, thế mà hôm nay đã ráo riết chuẩn bị hôn sự?

Tốc độ như vậy có phải nhanh quá không?

Hắn cho rằng ít nhất cũng là ba bốn tháng hoặc nửa năm sau, chứ đằng nào cũng không ngờ tới Bắc Minh lại sốt ruột thế này, hèn chi sáng nay thấy y cao hứng như vậy!

"Đúng vậy! Thiếu gia nói thừa dịp các tu sĩ của ba Bộ đều đang ở Nam Bộ, khi đại hội đấu giá vừa chấm dứt, liền mở tiệc chiêu đãi mời tất cả tu sĩ tới tham gia đại lễ thành thân của Thiếu gia và Thiếu phu nhân!"

Cái gì!

Âm Tế Thiên đỡ trán, giả vờ rên: "Ta muốn đổi ý! Ta có thể không thành thân không?"

Hắn kết cái hôn này cũng quá long trọng rồi, cư nhiên mời toàn bộ tu sĩ của Tu Chân giới tới tham dự.

Bắc Sinh hình như thật sự sợ hãi Âm Tế Thiên đổi ý, lo lắng nói: "Không được đâu! Phần lớn thiệp mời đều đã gửi đi hết rồi!"

Âm Tế Thiên nhất thời cảm thấy huyệt Thái Dương mơ hồ đau đau: "Các ngươi cứ nói với những ai đã nhận thiệp rằng ngày hôm đó ta không khỏe, không bái đường được!"

Bắc Duy thấy bộ dạng có vẻ không muốn thành thân của Âm Tế Thiên, nhịn không được nhỏ giọng nói: "Nếu ngài không thành thân, chắc chắn người không thoải mái lại chính là Minh thiếu gia!"

Âm Tế Thiên: "…"

Hắn phát hiện lỗ tai nhạy bén cũng không nhất định là chuyện tốt!

Lúc này, vú Liễu và vú Trương từ trong đại sảnh đi ra, vừa nhìn thấy Âm Tế Thiên hai mắt liền lập lòe ánh sáng, vội vàng chạy về phía hắn.

Vú Liễu đầy mặt vui mừng: "Thiếu phu nhân! Thật tốt quá! Ngài trở về vừa kịp lúc, để chúng ta lấy số đo cơ thể ngài nào!"

Không đợi Âm Tế Thiên đồng ý, hai bà vú liền động tay động chân, thậm chí ngay cả đế hài cũng không buông tha, cho tới khi các nàng gây sức ép đủ mới chịu thả người.

Âm Tế Thiên về phòng, lập tức ngã người nằm lên giường.

Còn chưa kịp thở Bắc Duy đã vào tới: "Thiếu phu nhân, chúng ta còn chưa mua thức ăn cho yêu thú mà! Thừa dịp hiện tại ngài đang rảnh rỗi, đến Đậu Hoa thôn một chuyến đi?"

Âm Tế Thiên miễn cưỡng nói: "Đêm qua ta đã mua xong rồi!"

"Oh!"

Bắc Duy ậm ừ ra tiếng, nhưng không có rời đi ngay, mà đứng ở bên giường giường, bộ dạng muốn nói lại không biết mở miệng như thế nào.

Âm Tế Thiên nghi hoặc: "Còn có việc gì sao?"

Bắc Duy ngại ngùng nhìn Âm Tế Thiên: "Thiếu phu nhân, ngài còn chưa đặt tên cho khế ước thú của ta!"

Mỗi lần gọi khế ước thú ra, gã đều gọi là Tiểu Tử Hầu, thật sợ kêu lâu sẽ thành thói quen mất!

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày: "Hầu Tử của ngươi biết thuật phân thân, lại có thêm thuật ẩn thân, vậy kêu là Phân Ẩn đi!"

Hắn vừa dứt lời, túi thú của Bắc Duy lập tức hiện lên kim quang.

Bắc Duy vui sướng nói: "Tạ ơn Thiếu phu nhân đã ban tên!"

Sau khi được ban tên cho yêu thú, Bắc Duy hí hửng rời khỏi phòng.

Âm Tế Thiên xoay người, đang chuẩn bị nhắm hai mắt ngủ, vú Liễu lại tới nữa, mục đích lần này là muốn hắn chọn hoa văn cho hôn phục!

Chọn xong, vú Liễu chân trước mới vừa bước ra chân sau Bắc Thận đã tiến vào, hỏi hắn xem giữa trưa muốn ăn món gì!

Bắc Thận vừa đi, lại tới vú Trương!

Sau đó, cứ hết người này đi thì người kia đến, người kia đến khi người này đi, đến đến đi đi thêm mấy lượt nữa!

Mãi đến quá giờ cơm trưa, những người này mới chịu tạm ngừng.

Âm Tế Thiên tiếp tục nằm trên giường, nhưng người mới vừa dán vào giường, lại nghe tiếng bước chân ngoài cửa phòng truyền đến.

Hắn bực bội hỏi: "Có chuyện gì nữa đây?"

Ngay sau đó, ngoài bình phong vang lên tiếng nói nhu nhu: "Đồ nhi ngoan!"

163. Chương 160: Đồ Tế

Âm Tế Thiên nghe được thanh âm quen thuộc liền vội vàng bật dậy khỏi giường. Nhìn thấy vị hòa thượng trẻ tuổi đứng bên cạnh bình phong, Âm Tế Thiên không khỏi vừa sợ vừa nghi, mừng rỡ kêu lên: "Sư phụ!"

Trước kia hắn vẫn muốn tìm sư phụ để hỏi rõ chuyện gả tới Bắc gia, nhưng luôn có sự tình ngoài ý muốn xảy ra khiến hắn không thể gặp được người. Hiện tại, khi hắn sắp từ bỏ ý định, thì Hư Không lại tự mình đưa tới cửa.

Hư Không vội chạy đến bụm miệng Âm Tế Thiên lại, thì thào: "Ngươi nói nhỏ thôi, người Bắc gia không có biết ta tới tìm ngươi đâu!"

Âm Tế Thiên kéo hai bàn tay đang che miệng mình ra, nghi hoặc hỏi nhỏ: "Sư phụ! Vì sao ngươi phải lén lén lút lút không muốn người ta biết ngươi đến Bắc gia?"

Hư Không thở dài: "Một lời khó nói hết!" Ngay sau đó, y đột nhiên 'phụt' một tiếng, không nén nổi mà ngã vật ra giường cười lăn cười bò. Âm Tế Thiên nhìn y với ánh mắt tràn đầy khó hiểu: "Sư phụ, người đang cười cái gì vậy?"

Một lúc lâu sau, Hư Không mới ngừng cười rồi nói nguyên nhân vì sao y phải lén lút xuất hiện ở đây.

"Nếu nói nguyên nhân ta tới đây thì phải kể đến chuyện hôm qua. Lúc ấy, ta vừa mới tới Bắc hoàng thành đã nghe thấy người ta bàn tán về việc bốn tên tà tu lão tổ chẳng biết lý do gì mà đánh nhau loạn xạ ở Hội trường đấu giá. Ngươi cũng biết sư phụ ngươi rất thích giúp vui, cho nên ta lập tức vọt tới Hội trường đấu giá của Bắc gia, liền thấy Ly Trĩ đang hết lời khuyên can bốn tên tà tu lão tổ kia đừng cãi nhau nữa".

Âm Tế Thiên nghe Hư Không nhắc tới chuyện hôm qua, không khỏi nhớ tới nguyên nhân khiến cho bốn vị lão tổ đó đột nhiên đánh nhau, ánh mắt hơi lóe lên đồng thời trong lòng còn có cảm giác không hay. Hắn vội vàng hỏi: "Sau đó thế nào?"

"Ta thấy bọn họ không đánh nhau nữa, trong lòng liền rất bực bội. Hơn nữa, nhớ đến chuyện ngươi thiếu chút nữa đã bị bọn họ mang về phía Đông, trong lòng lại tăng thêm cả tức giận. Lúc ấy ta nghĩ không thể nào buông tha cho bọn họ dễ dàng như vậy!"

Âm Tế Thiên: "…"

Rõ ràng là y muốn làm lớn chuyện lại còn lấy mình ra làm lý do.

"Cho nên ta thừa dịp bọn họ không chú ý, nhanh tay ném năm cái Phù chú ngũ lôi oanh đỉnh cao cấp ra!"

Hư Không nói tới đây, lại bắt đầu không nhịn được mà há miệng cười như điên: "Nhất định bọn họ thực không ngờ tới sẽ có người dám giương oai ngay trước mặt năm tên lão tổ như họ. Cho nên đợi đến khi phản ứng kịp thì đã bị sấm đánh cho tơi bời!". Y nhớ lại dáng vẻ năm người kia khi bị sấm đánh tơi bời hoa lá, một lần nữa ôm bụng ngã vật xuống giường cười lăn lộn.

Âm Tế Thiên vốn đã biết sẽ có chuyện không tốt xảy ra, nghe xong khóe mắt không khỏi giật giật, nhanh chóng nhận ra được trọng điểm của câu chuyện: "Vậy có ai nhìn thấy người ném phù chú không?"

Hư Không tắt nụ cười, xấu hổ sờ cái đầu bóng loáng: "Có vài người nhìn thấy ta ném phù chú đi!" Y khụ một tiếng hắn giọng nói thêm: "Cho nên, ngoại trừ việc ta đặc biệt tới đây để chúc mừng chuyện vui của ngươi và Minh thiếu gia Bắc gia ra thì cũng thuận tiện tới nhắc nhở ngươi. Nếu như đụng mặt năm tên tà tu lão tổ thì liệu mà trốn cho xa vào, ta sợ bọn họ bắt ngươi để mà uy hiếp ta!"

Âm Tế Thiên đùa cợt: "Ta thấy sư phụ tới đây cũng chẳng phải để chúc mừng, chỉ là thấy thiếp mời của Bắc gia mới chợt nhớ ra còn có một tên đồ đệ trói gà không chặt đang ở Bắc hoàng thành nên thuận đường chạy qua đây nhắc nhở ta!"

Hư Không bị nói trúng tim đen, khuôn mặt nhất thời tràn đầy xấu hổ, vội vàng ra vẻ sư phụ nghiêm khắc trách mắng: "Nói hươu nói vượn! Ngươi chính là đồ đệ mà sư phụ yêu thương nhất. Làm sao ta có thể không nhớ rõ mình còn có một đồ đệ ở Bắc hoàng thành?"

"Thật sao?" Âm Tế Thiên nhếch mép cười: "Vậy xin hỏi sư phụ, nếu ta là đồ đệ ngài yêu thương nhất thì cớ gì lại để Tịch Lễ sư huynh đáp ứng gả ta tới Bắc gia chỉ sau vài ngày bị hủy linh căn?"

Hư Không không nghĩ tới Âm Tế Thiên đột nhiên nhắc tới chuyện này, nhất thời sửng sốt, lập tức đáy mắt hiện lên vẻ chột dạ, không dám nhìn thẳng vào Âm Tế Thiên, thân hình còn khẽ nhích về phía cửa sổ. Âm Tế Thiên nhận ra ý đồ của y, nhanh chóng túm lấy Hư Không đang có ý định bỏ trốn bằng đường cửa sổ: "Sư phụ! Người thoát được một lần không thoát được lần thứ hai! Sao ngài không nói hết luôn cho xong xuôi mọi chuyện!"

Hư Không nhìn cánh tay bị Âm Tế Thiên nắm chặt, biết mình trốn không được cho nên ngồi xuống cạnh Âm Tế Thiên nói: "Tịch Thiên à! Trước khi sư phụ bế quan có tính ra được ngươi sắp gặp đại nạn, phải gả cho nhà Bắc gia thì mới hóa giải được tai kiếp. Cho nên vi sư mới dặn dò Tịch Lễ đáp ứng hôn sự này!"

Theo trí nhớ của Tịch Thiên, chưa bao giờ nghe nói qua Hư Không biết bói toán, nếu đã như vậy thì làm sao tính ra được hắn sẽ gặp kiếp nạn? Hư Không bày ra vẻ mặt đáng thương, nghẹn ngào nói: "Ngươi hung dữ với ta! Ngươi cư nhiên dung dữ với ta! Nhớ khi đó vi sư một tay dọn phân dọn nước tiểu một tay nuôi ngươi lớn. Không nghĩ tới ngươi lớn lên rồi lại đối xử với ta như vậy. Thật khiến ta vô cùng buồn lòng!"

"…" Khóe miệng Âm Tế Thiên giật giật, tức giận nói: "Lúc người mang ta về Vạn Phật tự thì ta đã 5 tuổi rồi. Cái gì mà một tay dọn phân dọn nước tiểu một tay nuôi ta lớn. Nói đúng hơn phải là Tịch Thiện sư huynh nuôi ta lớn mới đúng. Người cứ xuất quan một cái là đến tăm hơi cũng không thấy đâu, mãi đến thời điểm bế quan mới chịu quay lại Vạn Phật tự!"

"Ngươi oán hận ta trước kia không chăm sóc ngươi cẩn thận sao?"

Âm Tế Thiên day day cái đầu đang phát đau, bất đắc dĩ thở dài: "Sư phụ! Ngươi cố tình đánh trống lãng!"

Vất vả lắm hắn mới gặp được Hư Không, làm gì có chuyện để cho y rời đi dễ như vậy! Hư Không thấy hắn quyết tâm muốn làm rõ chuyện này, không khỏi than nhẹ một tiếng, sau đó khuôn mặt trở nên nghiêm túc: "Tịch Thiên, tuy bây giờ ngươi chỉ là người thường nhưng ngươi vốn biết người Tu Chân kiêng kị nhất chuyện tiết lộ thiên cơ. Hiện ta ngươi vẫn sống rất tốt! Vì sao lại muốn biết chuyện mà ngươi không nên biết?"

Âm Tế Thiên nhíu chặt mày! Từ sau khi lưỡng tình tương duyệt với Bắc Minh, hắn đã không còn hứng thú với chuyện vì sao Hư Không đồng ý gả hắn tới Bắc gia. Thế nhưng ban nãy vừa gặp Hư Không, thật không

hiểu lý do gì, hắn lại đột nhiên một năm một mười muốn biết rõ chuyện này!

Hư Không vỗ vai hắn, ý vị sâu xa nói: "Ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều! Đến thời điểm cần biết thì ngươi sẽ biết! Giống như tóc ngươi vậy, đến lúc mọc thì nó sẽ mọc thôi!"

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn y một cái, cười như không cười nói: "Xem ra sự phụ biết rất nhiều 'Thiên cơ'!"

Theo cách Hư Không nói chuyện, chắc hẳn y đã sớm biết mình sẽ mọc lại tóc! Hư Không ngượng ngùng mỉm cười, lập tức đổi sang vẻ giận giữ: "Khai mau! Rốt cục là tên khốn khiếp nào đã bán đứng lão tử? Dám đem chuyện này nói cho ngươi biết? Sau khi lão tử trở về nhất định phải phạt hắn chép kinh thư một nghìn lần!"

Đương nhiên Âm Tế Thiên sẽ không khai ra Vô Tịnh, đánh trống lảng nói: "Ngài vẫn nên nói ra mục đích thật sự ngài tới Bắc phủ đi, sư phụ!"

Hắn không tin Hư Không lén lút chạy đến Bắc phủ chỉ để chúc mừng hắn và nhắc nhở chuyện tránh mặt năm vị lão tổ.

Hư Không thẹn thùng mỉm cười: "Bị ngươi phát hiện rồi!" Y ho nhẹ một tiếng: "Thật ra là vì các sư bá của ngươi quá dài dòng, giờ thêm việc né tránh năm vị tà tu lão tổ, cho nên ta chạy đến đây tìm ngươi!"

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn hắn: "Còn gì nữa?"

Hư Không chột dạ nhìn Âm Tế Thiên: "Còn có, ngươi với Minh thiếu gia kết hôn lần hai thế nhưng một chút sính lễ cũng không nhận được thì quả thực rất vô lý. Cho nên ta quyết định nếu Bắc gia không giao sính lễ ra, ta sẽ mang ngươi về Vạn Phật tự!"

Ấn đường Âm Tế Thiên nảy lên, nói thẳng: "Sư phụ, nếu ngài thiếu linh thạch, xin cứ nói thẳng ra, cớ gì lại nhắc đến sính lễ!? Sau khi ngài dùng Phù chú đánh năm vị lão tổ, ngài còn gây thêm chuyện gì nữa phải không?"

Hư Không lập tức phủ nhận: "Không có!"

Hắn thấy Âm Tế Thiên có vẻ không tin lắm, bèn gấp gáp tự minh oan cho mình: "Ta thật sự không làm gì cả! Chẳng qua là sáng nay ở Hội trường đấu giá, mấy thứ mà ta muốn cứ bị Huyền Bạch kia mua đi hết thôi!" Hư Không càng nói càng tức giận: "Lão tử chỉ không cẩn thận đá hắn vào trong đống phân thú, có vậy thôi mà hắn lại mang thù! Muốn báo thù thì cứ trực tiếp tới tìm ta đi! Bắt nạt một vị hòa thượng không có linh thạch bộ vẻ vang lắm hay sao? Ta khinh! Đừng quên lão tử còn có một đồ tế!"

Y nghe nói đồ tế vì đồ đệ của mình mà tiêu tốn đến một ngàn một trăm viên linh thạch tuyệt phẩm để mua Đồng tâm chú phù lục. Có thể thấy được đồ tế của y lưng giắt bạc triệu!!

Đồ tế!!?? Trên trán Âm Tế Thiên trướt xuống mấy cái lằn đen!!

Không đợi hắn sửa lại xưng hô, bên ngoài liền truyền đến một tiếng nói non nớt vui sướng: "Không biết Hư Không trưởng lão muốn đồ tế ta giúp ngài chuyện gì?"

Hư Không nghe thấy người hỏi, lập tức nghi hoặc nhìn ra cửa, đập vào mắt là một hài đồng xinh đẹp tầm tám chín tuổi đang bước đến gần!!

164. Chương 161: Nói Hớ

Bắc Dực Đồng đi đến trước mặt Hư Không, chắp tay cung kính thỉnh lễ:"Vãn bối Bắc Minh kiến quá Hư Không trưởng lão!"

Âm Tế Thiên nhìn hai người bọn họ, mắt chợt lóe sáng, thản nhiên cười cười:"Trở lại!"

Bắc Dực Đồng quay sang khuôn mặt tươi cười đầy diễm lệ của Âm Tế Thiên, đôi mắt cũng lan tỏa một làn vui vẻ, sau đó, đi đến cạnh Âm Tế Thiên đứng!

Bởi vì Hư Không đang ở đây, y không thể tùy tiện làm ra hành động thân mật với Âm Tế Thiên!

Hư Không chỉ vào Bắc Dực Đồng kinh nghi hỏi:"Tịch Thiên, nó thật là Bắc Minh? Ta nhớ rõ ràng Minh thiếu gia đã làm lễ thành niên rồi mà, sao bây giờ lại thành đứa trẻ?"

Âm Tế Thiên giải thích:"Nói ra thì dài dòng lắm, mười năm trước y bị thương nặng vẫn nằm trên giường không dậy nổi, thẳng đến ngày cùng ta thành thân thân thể y mới có biến chuyển tốt hơn, bất quá, hay thường xuyên rút thành đứa trẻ tám, chín tuổi! Hơn nữa, chính y cũng không biết chuyện gì đang xảy ra!"

"Việc như vậy cũng xảy ra được à!" Hư Không lại đánh giá Bắc Dực Đồng, nhìn đứa trẻ trước mắt, nhịn không được hỏi:"Y như vậy, có thể cùng ngươi sinh hoạt vợ chồng sao?"

Đôi mắt Bắc Dực Đồng không thích mà trầm xuống!

Âm Tế Thiên tức giận, trắng mắt liếc Hư Không!

Đến cùng y có phải là hòa thượng đã xuất gia hay không vậy, nhắc tới chuyện sinh hoạt vợ chồng riêng tư tế nhị, vậy mà y cũng chẳng chút rụt rè!

Âm Tế Thiên thấy lực chú ý của Hư Không vẫn đặt trên người Bắc Dực Đồng, mắt khẽ chuyển, hướng Bắc Dực Đồng hỏi:"Ngươi lại đi phòng đan dược luyện đan sao?"

Bắc Dực Đồng chợt lóe nghi hoặc, đáp nhẹ một tiếng:"Ưm!"

Trước đó, không phải Tịch Thiên đã biết nhóc đi đến phòng luyện đan sao? Sao bây giờ còn hỏi câu này? Hơn nữa, vì cớ gì hắn còn thêm vào chữ "lại"?

Khóe miệng Âm Tế Thiên cong lên ý cười:"Lại luyện đan dược cho ta à?"

Bắc Dực Đồng tổng cảm thấy giọng điệu của hắn có chút là lạ, bất quá vẫn đáp lời:"Đúng vậy!"

Âm Tế Thiên vừa nghe, ý cười lại càng sâu thêm, hỏi:"Là để dưỡng thân thể ta, hay là vì tóc của ta mà điều chế?"

Mắt Bắc Dực Đồng khẽ khựng lại, liếc sang Hư Không đang nhìn mình chằm chằm, tuy rằng không biết vì sao Âm Tế Thiên lại muốn hỏi việc này ngay trước mặt Hư Không, thế nhưng vẫn trả lời lại:"Là tóc!"

Lập tức, Âm Tế Thiên kích động ôm Bắc Dực Đồng vào trong ngực, vừa tức lại vừa vội trách:"Ngu ngốc! Ta chỉ là mọc một mái tóc xanh dương, ngươi việc gì phải mỗi ngày chạy đi phòng luyện đan lao lực? Nếu lỡ như…… Lỡ như, ta đây……"

Trong lúc nhất thời, Bắc Dực Đồng không biết Âm Tế Thiên đang làm cái gì, nhưng có thể nhìn ra được hắn đang cố ý diễn trò trước mặt Hư Không, đành phối hợp hắn nghiêm túc nói:"Ta sẽ không để ngươi phải thủ tiết!"

"Ta sặc! Ngươi đừng có mà nói nhăng nói cuội!" Âm Tế Thiên hung hăng vỗ vào mông nhóc một chút: "Lần sau không được nói điềm gở như vậy!"

"Ừm!"

Hư Không nghe tới cả đầu đầy mồ hôi:"Khoan đã! Các ngươi vừa nói cái gì? Bắc Minh ngươi có gì phải vì tóc của Tịch Thiên mà luyện đan?"

Âm Tế Thiên vừa nghe, lập tức len lén bóp nhẹ trên mông Bắc Dực Đồng một cái, ý bảo nhóc nhanh chóng đem mọi chuyện kể cho Hư Không nghe rõ ràng, hơn nữa, nói càng nghiêm trọng càng tốt!

Bắc Dực Đồng hiểu ý, liền hướng Hư Không giải thích:"Thưa Hư Không trưởng lão, chuyện này phải nói đến hơn ba tháng trước, Tịch Thiên từng uống phải Thôi Phát Trà do bà vú sai lầm chuẩn bị. Đương nhiên, trà này đối với tu sĩ của Tu Chân giới thì chẳng khác gì trà uống bình thường! Nhưng mà, người bình thường lại phải tiêu tốn đến bảy tám năm tuổi thọ mới có thể đổi được một mái tóc dài ngang lưng."

Tất nhiên Hư Không biết chuyện Thôi Phát Trà, thắc mắc hỏi:"Hơn hai mươi ngày trước khi ta gặp Tịch Thiên, chẳng phải hắn vừa nhú chân tóc sao?"

Bắc Dực Đồng tiếp tục nói:"Lúc ấy, mái tóc kia của Tịch Thiên chỉ giữ được có một ngày, ngay tại sáng sớm hôm sau, chúng nó toàn bộ đều rụng hết! Đây là sự tình mà vãn bối chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghe qua, cuối cùng tra mãi cũng không tìm ra được nguyên do."

"Sau đó, cách đây không lâu, mái tóc của hắn lại thình lình dài ra không báo trước, hơn nữa còn tỏa ánh sáng xanh dương quỷ dị, làm vãn bối sợ hãi không thôi, chỉ lo là dược hiệu của Thôi Phát Trà chưa tan hết, nảy sinh biến hóa, mới khiến tóc hắn đột ngột mọc ra, lại có thể trong Thôi Phát Trà có chứa độc tố nên chúng nó mới xanh như vầy. Càng khiến vãn bối lo lắng hơn nữa là, mái tóc mới này lại lấy đi của hắn bảy, tám năm thọ mệnh, bởi vậy vãn bối đành phải ngày ngày đêm đêm luyện chế đan dược cho Tịch Thiên, hòng điều trị thân thể hắn, trừ bỏ độc tố trên người hắn!"

Hư Không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đong đầy lo lắng, cất tiếng cười:"Nguyên lai là như vậy!"

Y vui vẻ vỗ vỗ vai Bắc Dực Đồng:"Ngươi cũng đừng bận tâm làm gì! Tóc của hắn vốn mọc rất nhanh, hơn nữa, nguyên bản màu tóc đã là xanh……"

Hư Không đột nhiên khựng lại!

Xong!

Nói lỡ miệng!

Hư Không đang muốn sửa đúng câu phía trước mà mình nói, liền trông thấy Âm Tế Thiên đầy mặt tủm tỉm nhìn mình.

Y lập tức nhận ra được tình hình, thì ra mình bị lừa vào tròng!

Hư Không tức giận từ trên giường đứng vụt lên: "Tịch Thiên ngươi tốt lắm, cư nhiên dám lừa vi sư! Vi sư xem ra ngươi càng không để vi sư vào mắt! Cũng càng không biết tôn sư trọng đạo là gì, hơn nữa, thế nhưng còn cùng người khác liên thủ để khi sư diệt tổ!"

Bắc Dực Đồng:"……"

Lời này nói cũng quá nghiêm trọng nhỉ?

Còn có, nhóc không phải người khác, mà là phu quân của Tịch Thiên!

Âm Tế Thiên không nghĩ tới Hư Không sẽ tức giận đến như vậy, thực bất đắc dĩ hô:"Sư phụ!"

Trước đó, hắn nghe Hư Không nói câu 'Tựa như tóc của ngươi, thời điểm nên mọc dài nó sẽ tự động mọc dài' xong liền nghĩ, rất có khả năng Hư Không biết rõ ràng mọi chuyện, bởi vậy mới lôi kéo Bắc Dực Đồng cùng hắn lừa Hư Không vào tròng, hơn nữa do Bắc Dực Đồng nói ra thì càng dễ dàng khiến Hư Không mất đi cảnh giác!

Hắn làm như vậy cũng chỉ muốn Bắc Minh đỡ vì tóc của hắn mà hao tâm tổn sức, nhưng không dự đoán được, Hư Không thật sự biết chuyện này!

Hư Không quả thực bị chọc tức!

"Đừng gọi ta là sư phụ! Ngươi…… Ngươi…… Ngươi……"

Hư Không chỉ vào Âm Tế Thiên đang được Bắc Dực Đồng che chở, ngươi cả nửa ngày nhưng vẫn xót lòng không dám đánh dám mắng hắn, đành chuyển đối tượng:"Đây là đồ đệ ngoan mà Tịch Thiện thay lão tử chỉ bảo đi ra sao, khi trở về lão tử nhất định bắt nó chép kinh thư một nghìn lần, còn phải đem nó ném vào Thạch Bích sám hối, sau đó mười năm không cho nó ra khỏi Vạn Phật Tự!"

Bắc Dực Đồng:"……"

Cớ gì tội lội đều bị đổ hết lên người Tịch Thiện rồi?

Lúc này, Tịch Thiện đang ở một góc nào đó của Bắc hoàng thành, chẳng hiểu lý do vì sao mà rùng mình!

"Các ngươi thật sự rất đáng giận! Lão tử không để ý tới các ngươi nữa!" Hư Không thở phì phì xoay người, phất tay áo đi ra phía cửa!

Lúc bước tới cửa phòng, tựa hồ nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng bước, móc trong Túi không gian ra một viên Dịch dung đan.

Chỉ chốc lát sau, đỉnh đầu Hư Không ù ù mọc ra tóc, khuôn mặt càng lúc càng thanh tú, cứ y như một tiểu cô nương!

Y nhanh tay thay đổi tăng bào trên người, sau đó nghênh ngang bước ra ngoài, tìm người trong Bắc phủ đánh quen cái mặt đã!

"……"

Trong lòng Âm Tế Thiên âm thầm vì Bắc gia cầu nguyện, hi vọng sẽ không vì Hư Không quấy rối mà càng trở nên hỗn loạn!

Hư Không vừa đi, Bắc Dực Đồng lập tức đưa tay xoay mặt Âm Tế Thiên hướng về phía mình:"Hư Không nói thật sao?"

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn nhóc:"Ngươi muốn nói vụ mái tóc?"

Bắc Dực Đồng gật gật đầu.

Âm Tế Thiên chau mày:"Lúc ngươi chưa trở về, sư phụ có đề cập đôi ba câu đến mái tóc của ta, ta đoán rất có khả năng sư phụ biết rõ ràng về chuyện này, cho nên mới kéo ngươi cùng ta lừa ngài! Về phần có phải thật hay không, thì không thể nào biết được! Bởi vì ta hoàn toàn không nhớ được chuyện trước khi xuất gia!"

Trong trí nhớ của Tịch Thiên, căn bản không có sự tình trước năm năm tuổi!

Bất quá, ngày xuyên đến Tu Chân giới, hắn có nằm mơ thấy cảnh Tịch Thiên được Hư Không đem về Vạn Phật Tự, lúc ấy mái tóc của Tiểu Tịch Thiên là màu đen!

Âm Tế Thiên tiếp tục nói:"Nếu do Hư Không không cẩn thận nói hớ, thì rất có khả năng là sự thật! Bằng không, sao ngài ấy chẳng thèm ngạc nhiên khi người vốn nên có một đầu tóc xanh dương, hiện tại lại một màu đen tuyền thế này!"

Bắc Dực Đồng đồng ý với suy đoán của hắn, sau đó chợt nghĩ tới cái gì, đưa tay vén tóc của Âm Tế Thiên lên xem thử. Quả nhiên! Đoạn tóc bị cắt sáng nay, giờ đã dài trở lại!

Đáy mắt nhóc ùa lên kinh ngạc:"Xem ra, Hư Không trưởng lão nói là thật!"

Âm Tế Thiên bĩu môi, cười cười:"Nếu đã vậy, ngươi cũng không nên lo lắng nữa! Về sau, không cần vì tóc của ta mà luyện đan!"

Bắc Dực Đồng không tiếng động nhìn hắn, mâu quang càng ngày càng nóng cháy.

Nụ cười của Âm Tế Thiên cứng ngắc, sao mà hắn không hiểu ánh mắt của Bắc Dực Đồng có ý gì cơ chứ, vội vàng nhắc nhở:"Bắc Minh, thân thể ngươi không thích hợp biến hóa thường xuyên!"

Lúc này, trong mắt Bắc Dực Đồng tất cả đều là đôi môi anh đào của Âm Tế Thiên đang không ngừng khép mở, làm sao còn nghe vào lời nhắc nhở của hắn nữa, huống chi Hư Không đã đi rồi, nhóc càng không cần cố kỵ!

Nhóc nghiêng người, vội vã hôn lên đôi môi Âm Tế Thiên, tư vị tuyệt vời đến nhóc không bao giờ cảm thấy đủ, đặc biệt là với thân thể nhỏ bé này, càng vì không ôm đủ Âm Tế Thiên mà càng trở nên không được thõa mãn.

Dần dần, thân thể biến hóa thấy rõ, một lát sau, đã có thể đem cả người Âm Tế Thiên đè lên trên giường.

"Bắc Minh!" Âm Tế Thiên vừa tức lại vừa vội, trừng Bắc Minh đang vội vàng biến thành người lớn kia!

Bắc Minh liếm liếm đôi môi đang thở phì phì của hắn, khàn giọng nói:"Ta đây là đang chứng minh năng lực của ta cho Hư Không trưởng lão thấy!"

Sắc mặt Âm Tế Thiên khẽ biến, trong mắt chợt lóe nghi hoặc:"Năng lực gì?"

“Năng lực trên giường!” Bắc Minh nhanh chóng bịt lấy môi hắn.

“……”

165. Chương 162: Ta Không Phải Thánh Nhân

Khi Âm Tế Thiên kịp phản ứng lại, thì quần áo trên người đã bị cởi xuống, trâm trên đầu cũng bị tháo ra, lập tức mái tóc màu lam đậm xõa tung trên giường, chỉ nháy mắt cả người dường như đang nằm giữa một lòng biển sâu.

Bắc Minh nhìn Âm Tế Thiên dưới sự phụ trợ của những sợi tóc yêu dị, càng khiến dung nhan trở nên mê hoặc, đẹp đến con ngươi y nóng cháy, không kiềm hãm được mà thì thào: “Thật đẹp!”

Vừa dứt lời, y liền mạnh cúi đầu xuống dùng sức mút lên đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi xâm nhập cùng chiếc lưỡi phấn nộn kia điên cuồng quấn lấy nhau.

Rất nhanh, tiếng rên rỉ như có như không tràn ra khỏi phòng.

Xuyên qua bình phong, mơ hồ trông thấy hai thân ảnh đang chặt chẽ quấn quýt, lưu luyến triền miên, dây dưa không ngừng. Tiếp theo đó là âm thanh va chạm như tiếng sóng biển vỗ bờ, từng tiếng từng tiếng vang lên, càng lúc càng kịch liệt dữ dội!

Bóng đêm qua đi thái dương kéo tới, ánh sáng ban mai len lỏi chiếu đến bên giường, sưởi ấm cho hai thân hình sít chặt lấy nhau kia.

Âm Tế Thiên thở phì phò trừng mắt nhìn nam nhân vẫn còn đang không ngừng chuyển động trên người hắn.

Hắn chỉ là lo lắng thân thể Bắc Minh chịu không nổi, chứ hoàn toàn không có ý khiêu khích tôn nghiêm nam nhân của y, vậy mà y lại hoan ái mãnh liệt chẳng chịu dừng, tựa hồ làm mãi vẫn không đủ.

Bắc Minh đón lấy ánh mắt tức giận của Âm Tế Thiên, khàn khàn giọng hỏi: “Đau không?”

Vừa rồi y kìm lòng không nổi nên chẳng kiềm giữ được mà thô lỗ xông vào người Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên lại lần nữa trừng Bắc Minh trong im lặng, không phải là hắn không định nói chuyện, mà do vừa rồi hắn rên rỉ khàn cả giọng mất rồi!

Bắc Minh ngồi dậy: “Để ta bôi thuốc cho ngươi!”

Âm Tế Thiên kéo Bắc Minh đang vội vàng lấy thuốc mỡ đã chuẩn bị sẵn trong túi không gian ra, vừa thẹn vừa ngượng mà cất chất giọng ấm ách nói: “Không cần!”

Bắc Minh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Âm Tế Thiên tràn đầy xấu hổ. Lúc này, môi mỏng không khỏi phát ra tiếng cười đầy khêu gợi!

Bắc Minh biết Âm Tế Thiên hay thẹn thùng, đành phải chờ hắn ngủ rồi bôi thuốc sau vậy!

Âm Tế Thiên bị giễu cợt, rất không cao hứng hừ hừ một tiếng, xoay lưng không thèm nhìn Bắc Minh nữa.

Đúng lúc này, sắc trời đột nhiên sẫm lại, cứ như là ban đêm, trong phòng bỗng chốc tối đen như mực

Âm Tế Thiên nghi hoặc, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngay sau đó, cả bầu trời cứ như bị nổ tung, ầm ầm một tiếng vang thật lớn.

Âm Tế Thiên nghe thấy tiếng sấm sét đinh tai nhức óc, hốt hoảng bật người ngồi dậy!

Bắc Minh vội vàng kéo hắn vào trong ngực, vỗ vỗ lưng trấn an: “Đừng lo lắng! Chỉ là có tu sĩ đang Độ Kiếp mà thôi!”

Âm Tế Thiên nương theo ánh sáng le lói để nhìn lên khuôn mặt bình tĩnh như đã sớm biết có người sắp Độ Kiếp kia, khẩn khẩn hỏi: “Ngươi biết là ai đang Độ Kiếp sao?”

Lúc này, bên ngoài lại ầm vang thêm một đạo sấm sét.

Bắc Minh ôm chặt lấy Âm Tế Thiên, lặng im một lát mới nói: "Là Hiên Viên Duật!"

Âm Tế Thiên ngẩn ra: "Ngươi nói là y đang thăng cấp cảnh giới Luyện Hư kỳ?"

Bọn họ và Hiên Viên Duật mới mười ngày không gặp nhau, y cư nhiên lại thăng cấp cảnh giới!

Âm Tế Thiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt âm u của Bắc Minh: "Ngươi cam tâm sao?"

Bắc Minh trầm mặc, tiếng sấm ngoài cửa sổ lại ầm ầm vang dội, đợi đến khi nó ngừng hẳn, y mới mở miệng: "Ta không phải thánh nhân!"

Âm Tế Thiên ôm lấy y, an ủi: "Chắc chắn chúng ta sẽ tìm ra biện pháp giúp thân thể ngươi tốt lên, ngươi đừng lo lắng!"

Sau mười năm mà Bắc Minh vẫn có thể sống tốt, chứng minh rằng sẽ có biện pháp nào đó giúp thân thể y khỏe mạnh hơn!

Bắc Vũ Hoành đã từng nói, cao nhân kia tiên đoán rằng mệnh cách của mình có thể biến dữ thành lành, như vậy chắc chắn mình sẽ thay đổi được số phận của Bắc Minh, không phải sao?

Một khi đã như vậy, bất cứ thứ gì có thể khiến thân thể Bắc Minh tốt lên, hắn đều sẽ sử dụng hết thủ đoạn để cướp được.

Bắc Minh cười nhẹ một tiếng: "Đang an ủi ta sao?"

Âm Tế Thiên tức giận lườm y một cái: "Đương nhiên!"

Con ngươi Bắc Minh hơi chút sáng lên, khóe miệng khẽ nhếch, khàn khàn hỏi: "Nếu muốn an ủi ta, vậy nên dùng hành động thực tế đi!"

Đáy mắt Âm Tế Thiên thoáng hoang mang: "Hành động như thế nào?"

"Giống như vầy đây!"

Tiếng Bắc Minh càng lúc càng trầm thấp đầy gợi cảm, cúi đầu bắt lấy đôi môi Âm Tế Thiên!

Chỉ chốc lát sau, âm thanh rên rỉ ái muội đầy triền miên lại một lần nữa bay ra khỏi phòng.

Có vẻ lần này, nó duy trì liên tục và càng kịch liệt hơn, mãi cho đến khuya mới dần dần trả mọi thứ quay về yên tĩnh!

—

Sáng sớm hôm sau, Âm Tế Thiên bị tiếng động bên ngoài làm giật mình tỉnh giấc. Lúc này, người bên cạnh đã không thấy tung tích, chăn mệm chẳng còn tí hơi ấm, có thể thấy Bắc Minh đã đi khỏi từ rất lâu.

Âm Tế Thiên ngồi ở mép giường, thay quần áo. Lúc hắn đang cột dây giày, đột nhiên trên mặt đất hiện lên tám chữ "Ra ngoài có việc, chờ ta trở lại".

Hắn vừa xem xong, tám chữ kia lập tức biến mất không còn dấu vết.

Âm Tế Thiên nhíu nhíu mày, mang giày vào rồi bước đến chỗ chậu nước đã sớm được chuẩn bị tốt mà rửa mặt, sau khi xong xuôi hắn mới ngồi xuống ghế dựa trước bàn trang điểm.

Nhìn mái tóc xanh thăm thẳm của mình qua mặt gương, hắn không khỏi phiền não cào cào vài cái. Kế đó, hắn cầm lấy chiếc lược bạch ngọc trên bàn bắt đầu chải tóc, nhưng bởi vì mái tóc quá dài, hơn nữa tay chân hắn quá lóng ngóng, cho nên mấy lần muốn chải ra kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản đều bị hắn chải ngã trái ngã phải.

Âm Tế Thiên hết kiên nhẫn, tức giận quăng lược lên trên bàn, nản lòng dựa lưng vào ghế ngồi, rồi trừng trừng nhìn mái tóc đến ngẩn người. Hắn nghĩ thầm, nếu nó tự động chải ra một kiểu tóc đơn giản thì tốt biết mấy, không cần phải chờ Bắc Minh trở về chải đầu cho mình.

Chẳng lẽ chỉ vì mái tóc rối bù mà hắn ngồi lì trong phòng không bước ra khỏi cửa?

Nếu về sau Bắc Minh cần bế quan, hắn phải làm sao bây giờ?

Âm Tế Thiên than nhẹ một tiếng. Liền lúc đó, qua mặt gương, hắn nhìn thấy mái tóc sau lưng mình đang nhẹ nhàng bay bổng.

Hắn vội vàng cầm lấy chiếc gương lên xem, thì rõ ràng, mái tóc của hắn không chỉ nhẹ bay lên mà còn dựa theo trình tự khi Bắc Minh chải tóc cho hắn, bắt đầu làm theo.

Chỉ chốc lát đã tạo thành một búi tóc đơn giản, giống y đúc kiểu tóc Bắc Minh vẫn thường làm.

Âm Tế Thiên trừng to hai mắt đầy kinh ngạc, thậm chí hắn còn cảm thấy có chút hoảng sợ!

Quái dị hơn, là mái tóc còn tự dài đến tận gường ngủ, sang chỗ cây trâm màu bạc, nhẹ nhàng quấn lấy nó rồi từ từ trở về cắm lên búi tóc của hắn. Xong xuôi mọi việc, mái tóc liền biến trở lại thành màu đen, rũ xuống phía sau lưng hắn.

Âm Tế Thiên vụt đứng lên!

Phắc!

Đừng nói tóc của hắn là thành *** đi?

Âm Tế Thiên lại cầm gương lên xem xem mái tóc gọn gàng phía sau lưng, rồi hốt hoảng quăng gương, vội vội vàng vàng xoay người chạy ra khỏi phòng, muốn tìm Hư Không hỏi cho rõ ràng.

Vừa bước chân ra khỏi cửa, Âm Tế Thiên liền nhìn thấy Hư Không đang ngồi dưới mái đình cùng Bắc Sinh Bắc Duy trò chuyện vui vẻ cứ như là bạn tốt lâu năm!

Thật không biết Hư Không nói cái gì mà khiến Bắc Sinh Bắc Duy tức cười đến mức ngã nghiêng.

Hư Không ngó thấy Âm Tế Thiên, lập tức hướng Bắc Sinh Bắc Duy hất hàm: "Ta đã khẳng định không quá hai chén trà thì Thiếu phu nhân của các ngươi sẽ từ trong phòng đi ra! Các ngươi thua rồi, mau mau đem linh thạch giao ra đây!"

Âm Tế Thiên: "…"

Hắn chợt nhớ tới mục đích của mình, nhanh chóng kêu: "Sư…"

Hư Không sợ Âm Tế Thiên vạch trần thân phận của y, vội vàng ngắt lời hắn: "Thiếu phu nhân, ngài tìm Hoa Không có chuyện gì không?"

Hoa Không?

Âm Tế Thiên sửng sốt, chẳng lẽ đây là tên mà Hư Không dùng trong Bắc gia?

Thấy Hư Không nháy ánh mắt mấy lần với hắn, Âm Tế Thiên bèn ho nhẹ một tiếng: "Hoa Không, mái tóc của ta…"

Hư Không liền ngắt lời hắn: "Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì! Đây là một việc bình thường, vô cùng bình thường!"

Bình thường?

Âm Tế Thiên định hỏi lại cho rõ hơn nhưng Hư Không chẳng thèm để ý đến hắn mà quay đầu sang thúc giục Bắc Sinh Bắc Duy: "Các ngươi còn chần chờ gì nữa? Các ngươi đánh cuộc thua rồi, mau mau đem linh thạch giao ra đây! Ta nói cho các ngươi biết, Thiếu phu nhân của các ngươi đang đứng ở đây, đừng hòng mà quỵt nợ!"

Bắc Sinh Bắc Duy rầu rĩ đem một trăm viên linh thạch thứ phẩm giao cho Hư Không.

Hư Không hớn hở cất linh thạch vào túi không gian, sau đó mới cao hứng vỗ vỗ vai Âm Tế Thiên nói: "Buổi chiều hôm qua, ta nghe thấy tiếng kêu đầy thỏa mãn của ngươi, vi… Khụ, ta cảm thấy rất là cao hứng vì ngươi không cần phải thanh tâm quả dục mà sống đến hết đời!"

"…" Âm Tế Thiên nghiến răng nghiến lợi trừng y!

Bắc Minh chết tiệt, lại không thèm bố trí trận pháp cách âm!

Hiện tại thì tốt rồi, Hư Không biết rõ thực lực trên giường của Bắc Minh rồi, chắc hẳn Bắc Minh sẽ vừa lòng hả dạ lắm đi!

Âm Tế Thiên thấy Hư Không không còn để bụng chuyện hắn và Bắc Minh lừa y, vậy hắn cũng không so đo việc Hư Không núp ở ngoài phòng nghe lén.

Đúng lúc này, Bắc Thận từ ngoài viện đi vào, vừa thấy Âm Tế Thiên lập tức lo lắng hô: "Thiếu phu nhân! Phu nhân hồi phủ! Hiện tại muốn gặp ngài!"

Âm Tế Thiên nhất thời không kịp phản ứng, nghi hoặc hỏi: "Phu nhân? Bắc Thận, ngươi nói phu nhân là ai?"

Bắc Sinh vội trả lời: "Phu nhân chính là bạn lữ của Hoành trưởng lão, mẫu thân của Bắc Minh thiếu gia, cũng chính là Huyền Ngọc trưởng lão của Thuần Trần phái"

Hư Không vừa nghe liền cười ha hả: "Phiền toái của ngươi tới rồi!"

166. Chương 163: Thí Nghiệm (1)

Âm Tế Thiên nhíu nhíu mày, quả thật Huyền Ngọc trưởng lão là một cái phiền phức. Nàng quay lại Bắc phủ, nếu không vì chuyện hắn và Bắc Minh làm lễ cưới thì cũng vì chuyện Bắc Minh mua Đồng mệnh chú phù lục nên đắc tội với Ngục Tuyền lão tổ. Rắc rối nhất không phải do nàng là trưởng lão của Thuần Trần phái mà bởi vì nàng là mẹ của Bắc Minh. Nếu muốn dạy dỗ nàng ta, hắn còn phải để ý đến cảm nhận của Bắc Minh nữa.

Âm Tế Thiên đứng yên tại chỗ, chỉ cần nghĩ đến chuyện mười năm trước Huyền Ngọc trưởng lão đối xử tệ bạc với Bắc Minh, cũng đủ khiến hắn không muốn nhìn thấy mặt nàng rồi. Hắn bình tĩnh ngồi xuống ghế, lạnh lùng nói: "Không gặp!"

Bắc Thận sốt ruột nói: "Thiếu phu nhân không đi gặp phu nhân chỉ sợ là không được ổn cho lắm!"

Hư Không lập tức ghé gần đến bên tai Âm Tế Thiên, nhỏ giọng nói: "Nếu ngươi không muốn gặp Huyền Ngọc trưởng lão vậy chúng ta rời phủ đi chơi?"

Âm Tế Thiên hơi híp mắt lại. Hắn quả thật nên rời Bắc phủ ra ngoài xả hơi. Nhất là sau khi từ Vạn Yêu Sâm Lâm trở về, luôn không ngừng có người đến tìm hắn phiền toái, muốn yên bình một hai ngày cũng khó. Hơn nữa, mấy hôm tới có khi cũng đừng mong nhàn rỗi, tránh được Huyền Ngọc trưởng lão thì lại tới đám trưởng lão Bắc gia. Chắc chắc bọn họ sẽ tới đây hỏi chuyện khế ước yêu thú, không rõ ràng mọi việc thì nhất định sẽ không bỏ qua. Chưa hết, còn cả vụ Ngục Tuyền lão tổ, chờ lão ta tỉnh lại, nhất định sẽ tới Bắc gia quậy đến long trời lở đất.

Bất quá...

Âm Tế Thiên ngước mắt liếc sang Hư Không. Hắn cảm thấy ra ngoài đi chơi với Hư Không cũng không phải là chuyện sáng suốt cho lắm. Tuy Hư Không là tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, nhưng nhất định y sẽ gây chuyện thị phi. Đi cùng với y, chỉ sợ khó mà giữ được mạng nhỏ này, đến lúc đó người chùi đít cho y cũng sẽ là mình chứ chẳng ai vào đây.

Ánh mắt Âm Tế Thiên lóe lên. Hay là đợi đến khi thoát được ra ngoài rồi liền tìm cách trốn khỏi Hư Không!

Âm Tế Thiên lấy từ trong nhẫn không gian ra Cao cấp thế thân phù mà Bắc Minh đã chuẩn bị sẵn, thổi một hơi. Ngay lập tức phù chú liền biến thành hình người, một Âm Tế Thiên giống y chang bản gốc. Hắn đẩy con rối về phía Bắc Thận, nói: "Ngươi mang nó đi gặp Huyền Ngọc trưởng lão! Nếu bị lộ, cứ bảo là ngươi không biết nó do phù chú biến thành, rồi đem mọi chuyện đổ lên người ta là được!"

Bắc Thận hơi do dự, nhưng thấy thái độ Âm Tế Thiên rất rõ ràng là không muốn đi gặp Huyền Ngọc trưởng lão, đành thở dài một hơi mang theo con rối rời khỏi sân viện.

Âm Tế Thiên đợi Bắc Thận khuất bóng mới nói với Bắc Duy Bắc Sinh: "Ta muốn xuất phủ ra ngoài dạo chơi khoảng bốn năm ngày, nhưng do các ngươi mặc y bào đặc biệt của Bắc gia nên rất dễ gây sự chú ý, sẽ

khiến đám người Lăng gia phát hiện. Trước hãy trở về phòng đổi quần áo đi, sẵn chuẩn bị thêm đồ dùng cho vài ngày tới, sau đó quay lại đây tìm ta!"

Bắc Sinh Bắc Duy vừa nghe có thể rời phủ dạo chơi vài ngày liền hưng phấn chạy như bay về phòng của mình sửa soạn đồ đạc. Âm Tế Thiên kéo Hư Không trở về phòng, lấy trong nhẫn không gian ra hai cái Cao cấp thế thân phù, rồi đưa một trong số đó cho Hư Không, nói: "Nhân lúc bọn Bắc Sinh chưa quay lại. Chúng ta mau đi đi!"

Hư Không nghi hoặc hỏi: "Ngươi không định dẫn theo bọn chúng sao?"

Âm Tế Thiên thổi một cái vào phù chú, đáp: "Có sư phụ ở đây, ta cần gì phải dẫn thêm hộ vệ!"

"Cũng đúng! Vi sư nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt!" Hư Không vừa nói vừa cười hí hửng, y khẽ cúi người thổi lên phù chú, rồi túm lấy Âm Tế Thiên bay ra ngoài cửa sổ. Hai người đi xuyên khu rừng trúc, đến gần bìa rừng hai người liền cấp tốc trèo qua tường. Vừa chạm mũi chân xuống đất, chợt nghe được có người giật mình kêu lên: "Hoa Không!"

Âm Tế Thiên suýt chút nữa hụt chân té ngã. Hắn quay đầu lại thì trông thấy hai tên đệ tử Bắc gia đang cười cười đi về phía Hư Không. Hư Không nhận ra bọn họ, lập tức tươi roi rói: "Hóa ra là Bắc Doanh và Bắc Tùng!"

Bắc Tùng nhìn hai người ngờ vực hỏi: "Các ngươi đang làm gì vậy?"

Hư Không tùy ý bịa bừa một lý do: "Ta và Minh thiếu phu nhân đang rèn luyện thân thể!"

Bắc Tùng và Bắc Doanh vừa nghe đến bốn chữ 'Minh thiếu phu nhân', khuôn mặt bỗng chốc cổ quái vô cùng. Bắc Doanh vội kéo Hư Không qua một bên nhỏ giọng nói: "Mặc dù ngươi là đệ tử trong viện Hoành trưởng lão thế nhưng đừng quá thân cận với Minh thiếu phu nhân thì tốt hơn!"

Hư Không nghi hoặc hỏi: "Sao thế?"

"Có vài người trong Bắc gia không thích hắn, nhất là sau chuyện hắn đắc tội Ngục Tuyền lão tổ, lại càng có người muốn đuổi hắn ra khỏi Bắc phủ!"

Hư Không nghe được tin Bắc gia đối đãi với đồ đệ cưng nhà mình tệ bạc như vậy, trong lòng không khỏi dâng trào tức tối, thật muốn đập một cái đánh bay tên trước mắt này, nhưng cuối cùng y vẫn nhịn xuống. Hư Không cười cười: "Cảm ơn ngươi đã nhắc nhở!"

Bắc Doanh và Bắc Tùng thấy Âm Tế Thiên cũng ở đây cho nên không nán lại làm gì, chỉ nói thêm vài câu rồi bỏ đi. Họ vừa quay lưng, sắc mặt Hư Không liền trầm xuống. Âm Tế Thiên mở miệng hỏi: "Sư phụ có trách ta vì ta đã đắc tội với Ngục Tuyền lão tổ không?"

Hư Không tức giận mắng: "Ngươi đang nói cái gì vậy?"

"Nhưng mà ta đắc tội Ngục Tuyền lão tổ thì sau này người trong Vạn Phật tự sẽ không thể khế ước với Yêu thú cao cấp nữa!"

Hư Không búng một cái lên trán hắn: "Chỉ không khế ước được với yêu thú cao cấp thôi mà, người cửa Phật chẳng để ý ba cái chuyện đó!"

Âm Tế Thiên gật gật đầu: "Cũng đúng! Người cửa Phật luôn phóng sinh, tất nhiên việc dùng khế ước để vây khốn một con yêu thú là chuyện đáng khinh thường nhất!"

Hư Không nghe hắn nói thế, vừa buồn cười vừa giận! Âm Tế Thiên biết Hư Không không trách hắn, cho nên cũng không dừng lại ở nơi này làm gì nữa, hai người lập tức đi về phía cửa tây của Bắc gia. Suốt đường đi không biết có bao nhiêu người gọi 'Hoa Không', dường như cứ có một ai đi qua là lại kêu một tiếng 'Hoa Không', không chỉ thế mà ai ai cũng nở nụ cười rất thân thiện. Âm Tế Thiên cảm thấy, chắc toàn bộ người trong Bắc gia đều biết đến Hoa Không.

Hắn thật rất bội phục nhân duyên của Hư Không, mới chỉ ngắn ngủi có nửa ngày đã quen được nhiều người như vậy rồi. Hai người ra khỏi cửa lớn Bắc phủ liền hòa vào biển người ở bên ngoài. Ngay khi Âm Tế Thiên đang nghĩ xem nên trốn khỏi Hư Không như thế nào thì y đột nhiên nói: "Tịch Thiên, ta muốn đi tìm bạn

cũ một chút. Nhưng mà hắn lại không thích nhìn thấy người ngoài, cho nên ngươi đứng ngoài cửa đợi ta. Bọn ta chỉ nói vài câu thôi, một chén trà nhỏ là xong rồi!"

Âm Tế Thiên vừa nghe y nói thế liền vội vàng đồng ý. Hư Không kéo hắn vào một con hẻm nhỏ, bảy cong tám quẹo cuối cùng mới tới được tòa nhà của bạn cũ y.

"Ở cửa chờ ta, nếu có việc gì cứ quát to một tiếng!"

Hư Không dặn dò xong mới đẩy cửa đi vào. Nhưng y chỉ đẩy ra một cái khe nhỏ đủ cho một người chen vào, rồi lập tức khép lại ngay, một bộ thần thần bí bí không muốn cho Âm Tế Thiên nhìn thấy cảnh vật bên trong. Nhưng hành động như vậy lại càng khiến Âm Tế Thiên cảm thấy tò mò. Hắn vốn định dùng thấu thị để nhìn lén xem là ai ở bên trong nhưng rất nhanh đã bỏ ý định đó. Hắn cảm thấy làm như vậy không tốt lắm, đương nhiên không phải hành động đó không lễ phép mà hắn cho rằng nếu mình không còn tò mò nữa thì sẽ mất đi hứng thú với rất nhiều thứ. Ví dụ như, nếu hắn biết người ở bên trong là ai, hắn sẽ không còn hứng thú làm quen người đó nữa. Rồi nếu như Hư Không có ý định muốn giới thiệu người kia cho hắn, trừ phi người bên trong cực đặc biệt, bằng không hắn lại phải vờ hưng phấn.

Âm Tế Thiên lo rằng Hư Không rất nhanh sẽ trở ra, cho nên lại lấy thêm một Cao cấp thế thân phù làm thành con rối, sau đó gấp rút rời khỏi hẻm nhỏ, chen vào giữa dòng người náo nhiệt. Hiện tại, hắn không có dẫn Bắc Duy Bắc Sinh chuyên mặc đồng phục Bắc gia đi theo, cho nên cũng không cần thiết phải đội đấu lạp che khuất mặt. Huống chi đã có Vô Tịnh thay thế hắn làm 'Minh thiếu gia phu nhân' trong mắt mọi người, lại thêm mái tóc dài đằng sau, hắn tin chắc chẳng ai có thể nhìn ra hắn là Tịch Thiên của Vạn Phật tự.

Không có khăn che cho nên nhìn đồ vật cũng rõ ràng hơn nhiều.

Âm Tế Thiên chậm rãi đi dạo qua mấy sạp bán hàng rong, thấy cái gì cũng tò mò nhìn nhìn, cũng cầm lên xem xem, chán rồi thì trả lại chỗ cũ, đi đến quầy hàng kế tiếp.

Đúng lúc này, một tiếng kêu đầy lo lắng vang lên: "Vạn tổng quản! Vạn tổng quản!"

Âm Tế Thiên nghe xưng hô kia quen quen, bèn quay đầu nhìn về phía ấy. Ánh vào mắt hắn là Bắc Vạn Trọng mặt mũi xám xịt từ trong một cửa hàng chật ních người đi ra, đằng sau còn có sáu tên đệ tử của Thú Viên. Âm Tế Thiên thấy Bắc Vạn Trọng đi sang hướng này, liền quay đầu tránh né để khỏi bị bọn họ nhận ra.

Đợi cho bọn họ đi xa rồi, hắn mới lọ mọ hướng về phía cửa hàng mà Bắc Vạn Trọng vừa bước ra. Chen chen chúc chúc trong đám người, hắn ngước mắt nhìn vào.

Chỉ thấy ở bên trong bày rất nhiều bàn nhỏ, ở mỗi cái bàn đều đặt một viên yêu đan, không khỏi khiến người ta có cảm giác đây là một cửa hàng bán yêu đan. Âm Tế Thiên ngẩng đầu nhìn lên tấm biển của cửa hàng, phía góc dưới có khắc một chữ Hoa nho nhỏ. Hửm? Không phải là cửa hàng của Bắc gia, vậy Bắc Vạn Trọng tới đây làm gì?

Hắn tò mò vỗ vỗ bả vai của nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh, hỏi: "Vị đạo hữu này, xin cho hỏi, đây là cửa hàng bán yêu đan sao?"

Người kia nghe thấy hắn hỏi, nhịn không được cười ra tiếng: "Đạo hữu, ngươi thật biết nói đùa. Chỉ nhìn thôi cũng biết đây là nơi thí nghiệm Ngự thú sư mà!"

167. Chương 164: Thí Nghiệm (2)

Âm Tế Thiên không khỏi ngờ vực. Cửa hàng đang chuẩn bị thí nghiệm Ngự thú sư sao? Vậy Bắc Vạn Trọng tới đây là để thí nghiệm à?

Thế nhưng....

Nếu Bắc Vạn Trọng thật sự muốn thí nghiệm, chắc rằng Bắc gia cũng sẽ có yêu đan để cho gã làm mà, vì sao lại phải ra bên ngoài? Âm Tế Thiên tiếp tục hỏi người trẻ tuổi kia: "Đám người vừa rồi sao lại vội vội vàng vàng rời đi vậy?"

"Ý ngươi là Vạn tổng quản của Bắc gia?"

Âm Tế Thiên gật đầu! Người trẻ tuổi xì một tiếng: "Gã cho rằng chỉ cần thay quần áo khác liền sẽ không ai nhận ra gã là Vạn tổng quản của Bắc gia? Ta nghĩ chắc là gã nghèo đến điên rồi!" Người kia thấy vẻ mặt vẫn chưa hiểu gì của Âm Tế Thiên, bèn tiếp tục nói: "Hoa gia cố ý mở gian cửa hàng này, chủ yếu để cho các Ngự thú sư không thuộc bất cứ môn phái nào tới làm thí nghiệm, mục đích là hòng chiêu mộ nhân tài vào Hoa gia. Ngoài ra còn có một cuộc tỷ thí nữa. Nếu trở thành một trong ba người giỏi nhất thì có thể nhận được linh thạch tuyệt phẩm. Bởi vậy, Vạn tổng quản của Bắc gia chạy tới làm thí nghiệm đương nhiên sẽ bị quản sự của Hoa gia đuổi đi rồi!"

Âm Tế Thiên nghe thấy có thể nhận được linh thạch tuyệt phẩm liền nhướng mày thầm nghĩ: Có phải do hắn chặn mất tài lộ của Bắc Vạn Trọng cho nên gã mới bất đắc dĩ chạy tới Hoa gia tham gia tỉ thí để mong nhận được linh thạch hay không? Chẳng biết Hoa gia trao giải bao nhiêu linh thạch tuyệt phẩm mà có thể khiến Bắc Vạn Trọng mò tới đây nhỉ?

"Chỉ cần là một trong ba người giỏi nhất liền sẽ có linh thạch sao?"

Vừa mới nói đến linh thạch tuyệt phẩm, người trẻ tuổi kia lập tức trở nên kích động: "Ba người đứng đầu ít nhất phải là Ngự thú sư cấp tám, mới có thể nhận được năm trăm viên linh thạch tuyệt phẩm. Còn Ngự thú sư cấp chín sẽ được hai nghìn viên. Bởi vậy, Ngự thú sư không thuộc môn phái đều chạy đến đây để thí nghiệm. Cho dù là không được trên cấp tám thì cũng có thể kiểm tra năng lực của mình mà không mất đồng nào."

Âm Tế Thiên nghe thấy ngự thú cấp tám được tới năm trăm viên linh thạch tuyệt phẩm liền mắt trừng lớn. Khó trách Bắc Vạn Trọng lại vứt bỏ thể diện chạy tới đây. Có một người mặc áo trắng đứng phía trước chợt quay đầu lại xen ngang: "Ta còn biết tin tiểu đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ cũng tham gia lần tỉ thí này. Xem ra hai ngàn viên linh thạch tuyệt phẩm, đã nằm gọn trong tay hắn rồi!"

Người trẻ tuổi lập tức phản bác: "Cũng không nhất định! Ngự thú sư không có môn phái nhiều như vậy, nói không chừng trong đám người này sẽ có một Ngự thú sư cấp chín khác còn nổi bật hơn cả đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Không phải bảo chỉ người không môn phái mới được tham gia sao?"

Người mặc áo trắng giải thích: "Đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ được tính là không thuộc môn phái nào, chỉ cần cho bọn họ một số lớn linh thạch thì bọn họ sẽ vì gia tộc đó mà làm việc!"

Âm Tế Thiên âm thầm cười lạnh. Lần tỷ thí này chẳng cần xem cũng đã biết ai sẽ là người thắng cuộc, còn thi thố làm gì nữa, Hoa gia thật là làm điều dư thừa! Âm Tế Thiên hoàn toàn mất đi hứng thú, đang định xoay người bỏ đi thì ngay lúc đó từ trong cửa hàng Hoa gia đi ra một quản sự, gõ gõ cái chiêng la lớn: "Thí nghiệm bắt đầu, những Ngự thú sư muốn làm thí nghiệm thỉnh đi vào bên trong."

Quản sự Hoa gia mới chỉ nói thí nghiệm bắt đầu, các tu sĩ đứng ở cửa liền như ong vỡ tổ, ùa vào bên trong. Âm Tế Thiên cứ như thế mà bị cả đoàn người cuốn vào trong cửa hàng, hắn còn chưa kịp chui ra lại bị người trẻ tuổi vừa rồi kéo đến một góc phòng bên trong, chiếm chỗ trước một cái bàn nhỏ. Âm Tế Thiên vừa nhìn thấy yêu đan cấp ba trên bàn, lập tức nhăn mày lại. Hắn không thể chạm vào yêu đan được, bằng không nó sẽ dính chặt trên tay rồi cuối cùng sẽ vỡ thành đá vụn.

Kỳ thực chuyện vỡ thành đá vụn cũng không có gì, chỉ sợ là người của Hoa gia sẽ cho rằng hắn hút trộm tu vi trong yêu đan, đó mới phiền toái. Người kia thấy hắn vẫn đứng bất động, chà xát tay cười nói: "Đạo hữu, ngươi hồi hộp sao? Thật ra ta cũng có chút hồi hộp, đã gần năm năm rồi ta chưa thí nghiệm năng lực của mình, không biết là có tăng lên hay không!?"

Âm Tế Thiên định nói mình không phải Ngự thú sư, nhưng lại nghĩ nếu hắn không chạm vào yêu đan thì nó sẽ không dính chặt vào tay mình. Hơn nữa chỉ cần yêu đan không sáng thì hắn có thể rời đi, cho nên cũng không định giải thích với người kia.

"Đạo hữu, ta làm trước nhé!"

Người trẻ tuổi bắt đầu đưa tay đặt lên yêu đan trên bàn. Âm Tế Thiên thừa dịp người kia đồn lực chú ý vào yêu đan, vội vàng xoay người chạy về phía cửa. Hộ vệ Hoa gia canh ở cửa thấy Âm Tế Thiên đi về phía

này, lập tức ngăn cản không cho ra. Quản sự Hoa gia vội đi lên hỏi: "Yêu đan của ngươi có sáng không?"

Âm Tế Thiên đang định nói yêu đan của hắn không sáng, đúng lúc này người trẻ tuổi kia chợt reo lên: "Đạo hữu! Yêu đan của ngươi sáng lên kìa! Nó sáng rồi! Ngươi đừng có đi!"

[max nhọ =))]

Sáng?

Âm Tế Thiên kinh ngạc quay đầu nhìn về phía góc phòng, chỉ thấy yêu đan trên bàn đang phát ra ánh sáng màu xanh! Hắn ngớ người, làm sao có thể! Hắn còn chưa đụng vào nó mà, làm sao nó sáng lên được cơ chứ? Bất quá, rất nhanh Âm Tế Thiên đã bình tĩnh trở lại. Nếu như hắn có thể khiến yêu thú cấp mười nghe lời mình, còn chúc phúc được cho bọn chúng thì chuyện yêu đan cấp ba phát sáng, cũng đâu có gì kỳ quái?

Tuy nhiên yêu đan tự mình sáng lên, hàm ý là cái gì?

Khóe mắt lão quản sự Hoa gia nhìn thấy yêu đan sáng lên, lại nhìn vẻ mặt từ kinh ngạc dần trở nên bình tĩnh của Âm Tế Thiên, thản nhiên nói: "Nếu đã thông qua, thỉnh vị đạo hữu này đi lên lầu hai!"

Âm Tế Thiên hỏi: "Ta có thể không tiếp tục tham gia thí nghiệm không?"

Quản sự Hoa gia hừ lạnh một tiếng: "Ngươi nghĩ đây là nơi nào, muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao? Nếu đã thông qua rồi, mong vị đạo hữu này đừng làm trò nữa! Thỉnh ngài lên lầu hai!" Gia chủ đã dặn kĩ tuyệt đối không được phép bỏ qua bất cứ một Ngự thú sư nào, cho dù là cấp thấp cũng phải giữ lại bằng được. Cho nên lão không thể để cho người này dễ dàng bỏ đi như vậy!

Âm Tế Thiên thấy thái độ của quản sự rất cứng rắn, còn hộ vệ của Hoa gia đứng chắn hết cả cửa ra vào nên hắn chẳng thể làm gì khác hơn là lẳng lặng đội đấu lạp lên, che đi vẻ giận giữ của mình.

Mẹ nó!

Nếu không phải vì tò mò lý do Bắc Vạn Trọng vác bộ mặt đen sì đi ra khỏi đây thì hắn cũng chẳng ngừng lại xem, sẽ càng không bị người ta túm vào làm thí nghiệm! Mà càng khó hiểu hơn khi hắn còn chưa kịp đụng tới yêu đan, nó đã phát sáng. Chẳng biết viên yêu đan kế tiếp có sáng lên hay không. Hắn chỉ muốn ra khỏi Bắc gia để thoải mái rong chơi, chứ không định dính vào rắc rối với Hoa gia hay là người của Ngục Tuyền lão tổ! Giờ … hắn nên làm như thế nào thì yêu đan mới không sáng lên?

Quản sự của Hoa gia cũng không ngăn cản Âm Tế Thiên đội đấu lạp lên, chỉ liếc mắt ra hiệu cho hai hộ vệ, ý bảo đưa Âm Tế Thiên lên lầu hai để tránh cho hắn nhân cơ hội trốn đi. Lúc này, người trẻ tuổi kia cũng đi tới, khoác lên vai Âm Tế Thiên cười vui vẻ: "Đạo hữu! Yêu đan của ta cũng sáng rồi, chúng ta cùng nhau lên lầu hai đi!"

Âm Tế Thiên gật đầu. Người kia vừa bước về phía lầu hai vừa nói không ngừng: "Ta là Thanh Liên, đạo hữu, còn ngươi? Ngươi tên gì?"

Âm Tế Thiên đơn giản nói: "Ta họ Âm!"

"Thì ra là Âm đạo hữu, vậy cho hỏi sao ngươi phải đội đấu lạp?"

Âm Tế Thiên bịa đại một lý do: "Ta sợ lúc thí nghiệm không qua, bị người quen nhìn thấy sẽ rất mất mặt!"

Thanh Liên ha ha cười: "Thì ra là thế! Da mặt ngươi thật quá mỏng! Nhưng ngươi cũng đừng lo lắng, ta nghe nói những tu sĩ có thể lên lầu hai liền có quyền gia nhập Hoa gia. Nếu trở thành đệ tử hay quản sự của một trong tứ đại gia tộc như Hoa gia, khẳng định bằng hữu của ngươi sẽ không giễu cợt ngươi đâu!"

Âm Tế Thiên chỉ cười không đáp. Hai người đi lên lầu hai, nơi này cũng lớn y như lầu một, cũng đặt rất nhiều bàn con, và có sẵn yêu đan trên đó, chỉ riêng duy nhất một điểm không giống là yêu đan lớn hơn một chút. Hơn nữa bốn phía đều giăng đầy trận pháp, đặt biệt là trên mấy cái bàn con, có chi chít những trận pháp để bảo vệ yêu đan, hòng khiến người xem không thể nào biết được đây rốt cục là yêu đan cấp mấy. Bất quá nhìn khối lượng của yêu đan liền biết cấp bậc của chúng ít nhất cũng là cấp bảy.

"Âm đạo hữu! Nhìn! Nhìn kìa!"

Thanh Liên kéo tay áo Âm Tế Thiên hưng phấn chỉ vào nhóm sáu người đang ngồi ở giữa phòng: "Là Bách Lý chân nhân! Bách Lý chân nhân đó!"

Bách Lý chân nhân?

Âm Tế Thiên cảm thấy cái tên này vừa lạ vừa quen: "Hắn là ai vậy?"

Thanh Liên nghe thấy câu hỏi của Âm Tế Thiên thì biểu hiện của gã giống như nhìn thấy quỷ, khó tin trừng hắn: "Đến Bách Lý chân nhân mà ngươi cũng không biết? Rốt cục ngươi có phải là người Tu Chân giới không vậy?"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt! Trách hắn được sao? Tịch Thiên cả ngày chỉ tu luyện, mấy chuyện thiết yếu nhất y cũng không biết!

Thanh Liên thấy hắn quả thực không biết chuyện Bách Lý chân nhân đành phải giải thích: "Bách Lý chân nhân là dòng chính của Hoa gia, tuy tu vi chỉ tới cảnh giới Hóa Thần nhưng thuật bói toán lại rất lợi hại. Nghe nói không có chuyện gì mà ngài ấy không tính ra, cho nên còn được mệnh danh là Thần Bặc chân nhân!"

Âm Tế Thiên nghe thấy hai chữ Thần Bặc, đột nhiên nhớ lại ngày thứ hai khi vào Bắc gia phải kính trà cho các trưởng bối, Bắc Vũ Phong đã từng nhắc đến người này! Âm Tế Thiên âm thầm hừ lạnh!

Thần Bặc cái gì! Không có chuyện nào mà không tính được??!! Nếu thật có bản lĩnh, sao lại không bói ra số mệnh của Bắc Minh chứ.

Bỗng, Thanh Liên ghé đầu lại gần nhỏ giọng nói: "Ta nghe nói sư phụ của Bách Lý chân nhân là tiên nhân!"

168. Chương 165: Thí Nghiệm (3)

Tiên nhân?

Âm Tế Thiên nhếch môi khinh thường.

Chờ Hư Không thăng thiên, chẳng phải sư phụ của hắn cũng là tiên nhân hay sao? Vậy có gì đâu mà đáng ngạc nhiên.

"Ngươi nói Bách Lý chân nhân chính là nam tử trẻ tuổi mặc áo màu trắng kia sao?"

Thanh Liên hưng phấn gật đầu.

Âm Tế Thiên quan sát Bách Lý chân nhân, khuôn mặt thanh tú, làn da trắng trẻo, thoạt nhìn cứ tưởng hai mươi tuổi, một chút cũng không giống người tu tiên, ngược lại tương đối giống một thư sinh trói gà không chặt hơn.

"Bách Lý chân nhân rất lợi hại. Nghe nói buổi thí nghiệm hôm nay là hắn an bài ra đó."

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn bộ dáng tôn sùng Bách Lý chân nhân như thần của Thanh Liên, không khỏi cười cười lắc đầu.

Ngự thú sư từ dưới lầu một đi lên ngày càng nhiều, mãi đến khi lầu hai chật ních người và người, quản sự Hoa gia mới thong thả đi tới trước quản sự lầu hai thông báo tình hình: "Những ngự thú sư thông qua kiểm tra đều đã lên hết nơi này rồi."

Quản sự lầu hai gật đầu, sau đó đi tới trước mặt Bách Lý chân nhân hỏi: "Bách Lý chân nhân, tất cả Ngự thú sư thông qua thí nghiệm đều đã lên hết lầu hai, ngài xem lúc nào thì chúng ta tiến hành đợt kiểm tra kế tiếp?"

Bách Lý chân nhân quan sát hơn trăm vị Ngự thú sư, cười khẽ nói: "Vậy cứ bắt đầu ngay bây giờ đi!"

Quản sự lầu hai xoay người về phía mọi người: "Mời các vị ra trước cửa xếp thành hàng rồi theo thứ tự mà đi vào."

Lời nói vừa dứt, chỉ chốc lát sau, Âm Tế Thiên và Thanh Liên đã bị đẩy xuống vị trí cuối cùng.

Thanh Liên bất mãn nói nhỏ với Âm Tế Thiên: "Họ gấp cái gì không biết nữa. Ai trước ai sau cũng không thể chứng tỏ đẳng cấp năng lực mà!"

Âm Tế Thiên không thèm để ý đến gã, chỉ lo mở mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Tốp ba mươi vị ngự thú sư đầu tiên tiến lên, bọn họ vừa vào phòng thì cửa lập tức đóng lại.

Âm Tế Thiên không thể làm gì khác hơn là dùng thấu thị quan sát nhất của nhất động trong phòng.

Tuy nhiên hắn rất lấy làm lạ, chẳng phải nói tiểu đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ cũng đến thí nghiệm à?

Vì sao lại không thấy hắn?

Đừng nói trong sáu vị ngự thú sư cấp chín mình nhìn thấy hôm qua, không có ai là tiểu đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ cả.

Lúc này, ba mươi vị ngự thú sư vừa vào trong phòng liền tự động tìm một vị trí đứng ngay ngắn. Quản sự lầu hai ra hiệu, lập tức bọn họ đồng loạt đặt tay lên trên yêu đan.

Rất nhanh, ba mươi viên yêu đan lập lòe tỏa ra ánh sáng nhiều màu khác nhau, có màu lam nhạt, màu hồng phấn, rồi màu cam, nhưng tuyệt nhiên không có màu tím của cấp tám cũng như màu đỏ tím của cấp chín!

Đợi ánh sáng trên yêu đan từ từ biến mất, ba mươi vị ngự thú sư tiu nghỉu bị mời ra khỏi phòng, đến lượt nhóm thứ hai tiếp tục đi vào.

"Xem bộ dáng bọn họ ỉu xìu, chắc chẳng có ai là ngự thú sư trên cấp tám rồi!" Thanh Liên nhìn nhóm đầu tiên đi ra, nhỏ giọng nói bên tai Âm Tế Thiên.

Không lâu sau, nhóm thứ hai đi ra, tới lượt nhóm thức ba, rồi tới nhóm thứ tư.

Âm Tế Thiên dùng thấu thị nên biết rõ, trong một trăm hai mươi vị ngự thú sư đều không có ai cấp tám trở lên hết. Điều này có thể thấy ngự thú sư cấp bậc càng cao thì lại càng hiếm gặp.

Sau khi nhóm thứ tư đi ra, cuối cùng cũng đến phiên hắn với Thanh Liên.

Tốp lần này chỉ có hai mươi người, Thanh Liên vừa vào phòng liền lập tức chạy đến chiếm lấy cái bàn phía trong góc.

Âm Tế Thiên nghi hoặc, không phải Thanh Liên rất sùng bái Bách Lý chân nhân à?

Nếu vậy sao không chọn vị trí gần chỗ Bách Lý chân nhân nhất, như vậy mới có hy vọng Bách Lý chân nhân nhìn trúng mình chứ?

Thế quái nào gã lại chạy đến vị trí ngược lại, chẳng lẽ đứng gần Bách Lý chân nhân quá sẽ cảm thấy ngượng?

Âm Tế Thiên không đi đến chỗ Thanh Liên mà bước sang đứng trước một cái bàn cạnh cửa, vừa vặn xung quanh cũng không có người.

Quản sự lầu hai lên tiếng: "Trước khi kiểm tra ta nghĩ nên nói với các vị ngự thú sư đây một chút, sau khi kiểm tra xong không cần biết kết quả là tốt hay xấu, ta đều hi vọng các vị ở lại gia nhập vào Hoa gia. Nếu ai không muốn, ngay sau khi kiểm tra xong liền có thể rời đi."

Đám Ngự thú sư vừa nghe quản sự nói, đồng loạt hoan hô mừng rỡ.

"Có thể bắt đầu rồi."

Âm Tế Thiên thấy tất cả mọi người đều đặt tay lên trên yêu đan, cũng nhanh chóng giả bộ đưa lên nhưng không chạm tới yêu đan, mà chừa lại một khoảng nhỏ. Trong lòng hắn không ngừng cầu nguyện yêu đan không cần phát ra màu nào hơn cấp ba giùm!

Không biết có phải yêu đan hiểu được tiếng lòng của hắn hay không, thế nhưng lại phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, thêm vào đó nó cũng không có dính chặt vào lòng bàn tay hắn.

Âm Tế Thiên chậm rãi thu tay lại, ngẩng đầu nhìn về phía Bách Lý chân nhân, vô tình bắt gặp biểu cảm thất vọng trên mặt hắn.

Quản sự lầu hay thấy bọn họ đều đã buông tay xuống, liền nói: "Các vị có thể ra ngoài, ai muốn ở lại Hoa gia mời chờ tại lầu một."

Âm Tế Thiên xoay người ra khỏi phòng, đi xuống lầu một.

"Âm đạo hữu! Âm đạo hữu!" Thanh Liên đuổi theo phía sau: "Âm đạo hữu không tính ở lại Hoa gia sao?"

Âm Tế Thiên vội nói: "Thanh Liên đạo hữu, ta còn có chuyện quan trọng trên người, thật sự không tiện gia nhập Hoa gia."

"A!" Mắt Thanh Liên tối lại, mất mát đi cùng Âm Tế Thiên xuống lầu.

Dưới đại sảnh lầu một, mười mấy vị Ngự thú sư đều đang thảo luận đợt kiểm tra lần này. Bọn họ vừa nhìn thấy Âm Tế Thiên và Thanh Liên đi xuống, lập tức hỏi: "Hai vị đạo hữu, không biết đợt các ngươi kiểm tra có xuất hiện Ngự thú sư trên cấp tám không?"

Thanh Liên đáp: "Không có!"

Bọn họ vừa nghe xong liền thở nhẹ ra một hơi, có người cảm thấy may mắn, có người cảm thấy không thú vị, cũng có kẻ vui sướng khi người gặp họa.

Một Ngự thú sư trong đó nói: "Có phải do Hoa gia chuẩn bị yêu đan toàn là dưới cấp bảy hay không? Các ngươi nghĩ xem, yêu đan cấp chín rất là trân quý. Làm sao Hoa gia dám đưa ra ba mươi viên yêu đan cấp chín cùng lúc để thí nghiệm Ngự thú sư cấp tám, cấp chín chứ."

"Không thể nào."

"Nếu thật là vậy, chỉ cần một khi có ai là Ngự thú sư cấp tám, cấp chín liền sẽ làm bẽ mặt Hoa gia hay sao?"

"Nói cũng phải! Là ta hiểu lầm Hoa gia!"

Thanh Liên đến đó thì ngưng, đưa tiễn Âm Tế Thiên ra ngoài cửa: "Âm đạo hữu, về sau chúng ta có thể gặp lại nhau không?!"

Âm Tế Thiên khẽ dừng bước, quay người liếc gã một cái nhẹ cười nói: "Hữu duyên tự nhiên sẽ gặp lại!"

Thanh Liên thấy Âm Tế Thiên không muốn cho mình biết cách liên lạc, cũng không ép hắn, nhẹ than một tiếng: "Âm đạo hữu đi thong thả!"

Âm Tế Thiên vừa ra khỏi cửa liền thở phào một hơi!

May mắn không có phát sinh chuyện gì phiền phức. Hên cho hắn là tiểu đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ không tới tham dự.

Đồng thời lúc Âm Tế Thiên nhẹ thở ra thì trong phòng trên lầu hai của cửa hàng, yêu đan mà hắn chạm vào đang dần dần biến hóa.

—

Đám người Bách Lý chân nhân thấy toàn bộ Ngự thú sư rời đi hết, mới thở dài một hơi.

Gia chủ Hoa gia Hoa Phong Tín nhìn màu sắc mà các viên yêu đan phát ra, nhíu chặt mày: "Bách Lý, ngươi không tính sai chứ?"

"Gia chủ, ta bói toán nhiều năm, có khi nào sai chưa? Theo quẻ mà ta gieo, chắc chắn hôm nay người đó sẽ xuất hiện trong cửa hàng này!"

Bách Lý chân nhân vô cùng khẳng định, nhưng chính hắn cũng không rõ. Vì sao đến kết thúc buổi thí nghiệm rồi mà người đó lại chưa xuất hiện?

Tất nhiên Hoa Phong Tín tin tưởng năng lực của Bách Lý chân nhân: "Ý của ta là, không biết ngươi có nhìn sai quẻ hay không? Dù sao trên thế gian có đến hàng vạn người, có lẽ mệnh cách của hắn ngươi không thể nhìn ra được!".

Bách Lý chân nhân thoáng có chút do dự, lúc hắn bói quẻ này, đúng là mệnh cách thay đổi liên tục, rất khó để tính toán ra.

Hoa Phong Tín thấy hắn không nói, khẽ thở dài: "Ta nghĩ chúng ta nên mau chóng đem yêu đan cấp mười trả trở về để tránh đêm dài lắm mộng. Hoa Tàng, ngươi đi thu hồi toàn bộ yêu đan đi."

Phân phó xuống, nhưng thật lâu sau cũng không nghe Hoa Tàng trả lời, gia chủ nghi hoặc gọi lại: "Hoa Tàng?"

Hoa Tàng đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng nói: "Gia chủ, chân nhân, hai người xem viên yêu đan trên chiếc bàn cạnh cửa đang biến hóa kìa."

Bách Lý chân nhân vừa nghe liền mạnh ngẩng đầu, nhìn về phía yêu đan trên chiếc bàn cạnh cửa, chỉ thấy viên yêu đan ban đầu là màu xanh nhạt lại bỗng dần dần sẫm lại, chỉ một lát sau liền biến thành màu xanh đậm!

Hoa Phong Tín xoa xoa mắt: "Ta không có nhìn nhầm chứ?"

Màu xanh nhạt và màu xanh đậm thật sự rất giống nhau, mới nhìn có thể lầm cũng không có chuyện gì là lạ!

Bách Lý chân nhân vụt đứng lên, mừng rỡ như điên mà vọt tới trước yêu đan: "Quả thật có biến hóa, gia chủ ngươi mau tới đây, nó đang có dấu hiệu chuyển sang màu hồng phấn rồi!"

Hoa Phong Tín vội chạy tới, chỉ thấy màu xanh phai mờ từ từ cho đến khi gần như trong suốt, mới chuyển thành màu hồng phấn.

Hắn không thể tin trừng lớn hai mắt: "Ta chưa từng thấy màu sắc của yêu đan sau khi kiểm tra lại có thể thay đổi như vậy!"

Bách Lý chân nhân nhìn màu hồng phấn lại dần dần trở nên đậm hơn, hưng phấn kêu: "Ngài xem, nó muốn biến thành màu cam nữa này!"

Hoa Phong Tín ngừng thở, nếu không phải có người đứng bên cạnh, hắn còn tưởng mình đang nhìn thấy ảo giác.

Yêu đan chuyển qua màu cam nhưng vẫn không dừng lại ở đó mà càng đậm hơn, dần dần biến thành màu đỏ. Sau đó, nó vẫn tiếp tục chuyển qua màu tím.

Lúc này, màu tím của yêu đan bị chia ra thành hai nửa, một nửa trở lại màu đỏ lúc trước.

Hoa Phong Tín thì thào: "Đã đến màu sắc của Ngự thú sư cấp chín!"

Thế nhưng, một nửa yêu đan còn lại cũng từ từ biến hóa, màu tím mất đi thay vào đó là màu đen hiện ra.

169. Chương 166: Ngự Thú Sư Cấp Mười Không Còn Là Truyền Thuyết

Nửa kia ngày càng đậm dần cho đến khi trở thành màu đen, lúc này yêu đan mới hoàn toàn chấm dứt quá trình biến đổi. Ngay sau đó ánh sáng lập tức bừng lên, hai màu sắc trên viên yêu đan bắt đầu chiếu rọi, trong nháy mắt, nửa bên phòng thì bị bao phủ bởi ánh sáng màu đen, còn nửa bên kia thì bao phủ ánh sáng màu đỏ, tạo nên cảm giác vô cùng quỷ dị!

"Mười... mười... mười... mười... mười... mười... mười... mười... cấp mười!!"

Hoa Phong Tín kích động đến nỗi hai tay run lên, hưng phấn lặp đi lặp lại chữ 'mười' nửa ngày trời mới nặn ra được trọn câu 'cấp mười'. Hoa Tàng khiếp sợ nhìn chằm chằm viên yêu đan màu đỏ đen trước mắt, khó có thể tin được mà lầm bầm: "Thật sự xuất hiện cấp mười ư?!"

Bách Lý chân nhân lại càng không thể ngăn chặn được sự hưng phấn của mình, hắn chẳng thèm để ý đến hình tượng, cười lớn: "Ha ha! Ngự thú sư cấp mười không phải là truyền thuyết! Không phải là truyền thuyết nữa rồi!!"

Mấy vị quản sự khác có mặt trong phòng cũng bị sự biến hóa của yêu đan cấp mười làm cho nghẹn họng, đứng im như trời trồng, thiếu chút nữa đến thở cũng quên luôn. Đúng lúc này, ánh sáng đỏ đen kia đột nhiên xoay chuyển một vòng, giống như là đang ra hiệu lệnh, nhất thời trừ bỏ viên yêu đan sát trong góc

phòng vẫn là màu xanh nhạt, toàn bộ những viên yêu đan cấp mười còn lại bỗng đồng loạt chuyển thành màu đỏ đen, làm tất cả mọi người có mặt nơi này khiếp sợ không thôi!

Trong nháy mắt, cả phòng hoàn toàn im ắng. Không biết đã bao lâu trôi qua, Hoa Phong Tín mới lấy lại *** thần, lo lắng hỏi: " Bách… Bách Lý, chuyện gì vậy?"

Bách Lý chân nhân cả kinh, vội vàng bấm tay tính toán một lúc lâu mới lắc đầu thở dài: "Ta không tính ra được! Bất quá có thể làm cho toàn bộ yêu đan cấp mười sáng lên cùng một lúc thì cũng đủ biết người này không phải là một Ngự thú sư cấp mười bình thường". Hắn nhìn những viên yêu đan cấp mười rực sáng kia, tựa hồ chợt nghĩ ra chuyện gì, không khỏi ngớ người: "Ta rốt cục hiểu được lý do vì sao quẻ bói bắt phải chuẩn bị mười viên yêu đan cấp mười rồi. Hóa ra là muốn cho ta biết sẽ có người bất phàm tới đây."

Bách Lý thấy cũng có lý, mắt không khỏi lóe lên, cười nói: "Hoa Tàng, trừ yêu đan của Hoa gia ra, lập tức mang những viên yêu đan còn lại đi trả trở về. Thừa dịp ánh sáng chưa tắt mất, để cho mọi người biết cuối cùng thì Tu Chân giới cũng có được Ngự thú sư cấp mười. Biết được tin tức kinh người này, bọn họ sẽ cảm thấy không uổng phí khi đã cho ta mượn yêu đan!"

Hoa Phong Tín lo lắng nói: "Để một mình Hoa Tàng cầm 28 viên yêu đan cấp mười trả trở về, chỉ sợ rất nguy hiểm!"

Yêu đan cấp mười cực kỳ trân quý, những gia tộc và môn phái lớn mới có được một hai viên mà thôi. Nếu như nhỡ bị cướp mất, bọn họ biết ăn nói làm sao đây?

Bách Lý chân nhân mỉm cười: "Xin gia chủ yên tâm! Lúc mượn yêu đan ta đã sớm tính qua. Một mình Hoa Tàng đem trả yêu đan là an toàn nhất. Nếu phái theo quá nhiều người hộ tống, lại càng khiến người khác chú ý hơn! Thêm vào đó, không ai mà ngờ tới ta sẽ mượn một lúc đến 28 viên yêu đan cấp mười!" Hắn biết Hoa Phong Tín vẫn còn lo lắng, lại nói: "Tuy rằng lần này Hoa gia trắng trợn tuyển nhận Ngự thú sư, nhưng họ chỉ nghĩ chúng ta dùng một hai viên yêu đan cấp chín là cùng, cho nên chẳng ai phải vì một hai viên yêu đan cấp chín mà làm chuyện mạo hiểm. Mặc dù các Ngự thú sư khi rời đi cửa hàng có nói với xung quanh rằng chúng ta dùng rất nhiều yêu đan để làm thí nghiệm, nhưng kẻ có mưu đồ hẳn là nghĩ chúng ta đã sớm cất cẩn thận yêu đan cấp chín đi rồi, cho dù có muốn cũng không thể cướp được!"

"Về phần các tiền bối bị ta mượn đi yêu đan cấp mười, gia chủ lại càng không cần lo lắng bọn họ sẽ có tâm tư gì. Mỗi vị tiền bối ta đều chỉ mượn một viên yêu đan, đồng thời hai bên cùng lập lời thề sẽ không đem chuyện này nói ra ngoài. Cho nên bọn họ hoàn toàn không biết ta đi khắp nơi mượn yêu đan, huống chi ta còn biết bói toán tránh xui, bọn họ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hoa Phong Tín nghe giải thích như thế, cũng thấy an tâm hơn nhiều, bất quá vẫn dặn dò Hoa Tàng: "Hoa Tàng, ngươi ra ngoài bằng mật đạo của cửa hàng!"

Hoa Tầng cất 28 viên yêu đan vào Nhẫn không gian sau đó đáp: "Dạ!"

Bách Lý chân nhân chợt nhớ ra chuyện gì, vội vàng chỉ vào Yêu đan cấp mười hỏi: "Đúng rồi! Người vừa đứng ở đây là ai?"

Hoa Phong Tín nghĩ nghĩ: "Hình như là cái người đội đấu lạp! Chúng ta có nên phái hạ nhân đuổi theo hắn không?"

Bách Lý chân nhân nhanh chóng ngăn cản lại: "Không cần! Nếu chúng ta phái người đuổi theo hắn, sẽ làm người ta cảm thấy chúng ta có ý đồ không tốt!"

Lúc này, quản sự lầu một mới lấy lại *** thần nói: "Khởi bẩm gia chủ, lúc ở lầu một tiểu nhân có nhìn thấy qua người này. Hắn là một thiếu niên tầm chừng mười lăm mười sáu, giữa hai mày có một nốt chu sa chí. Vẻ ngoài của y rất… rất…"

Gã suy nghĩ một hồi lâu mới tìm được từ để miêu tả vẻ ngoài của Âm Tế Thiên: "Rất diễm lệ, hơn nữa người này với Thanh Liên thiếu gia còn khá quen thân với nhau!"

Nghe quản sự lầu một nhắc tới Thanh Liên, Bách Lý chân nhân lập tức nở nụ cười: "Đúng rồi! Sao ta lại quên mất Thanh Liên và người này là có duyên phận! Nhanh! Mau gọi Thanh Liên tới!"

"Dạ!" Quản sự lầu một vội vội vàng vàng rời đi. Chỉ một lát sau, Thanh Liên bước vào, nhìn Bách Lý chân nhân nghi hoặc hỏi: "Cha! Các người tìm ta có chuyện gì?"

Bách Lý chân nhân chỉ về phía chiếc bàn cạnh cửa, nói: "Ngươi xem!"

Thanh Liên nhìn theo hướng Bách Lý chân nhân chỉ, vừa nhìn thấy màu sắc phát ra từ yêu đan kia liền kinh ngạc đến nỗi á khẩu. Hoa Phong Tín nhìn Thanh Liên há hốc, không nhịn được cười ha hả: "Bách Lý, ngươi xem Thanh Liên kinh ngạc chưa kìa!"

Bách Ký chân nhân cười khẽ!

"Mười… mười…" Thanh Liên chớt nhớ ra chuyện gì đó, kinh ngạc hét lớn: "Là Âm đạo hữu, người đứng ở chỗ này đúng là Âm đạo hữu!"

Trời ạ! Gã không hề ngờ tới thiếu niên kia lại là Ngự thú sư cấp mười! Bách Lý chân nhân hỏi: "Thanh Liên, ngươi có biết người này ở đâu không?"

Thanh Liên lập tức cứng ngắc, sau đó thất vọng lắc đầu! Bách Lý chân nhân thở dài. Thanh Liên nhìn thấy mấy cái bàn khác trống rỗng thì biết những viên yêu đan còn lại đã được trả trở về. Lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai viên yêu đan. Thanh Liên nhìn Bách Lý chân nhân hỏi: "Cha, có phải người đã sớm tính ra được cho nên mới cố ý bố trí hai viên yêu đan của Hoa gia ở hai phía góc phòng, đúng không?"

Bách Lý chân nhân thoáng chần chừ: "Kỳ thật ta cũng không chắc chắn lắm!" Hắn không bói ra được mệnh cách của người kia, đành phải xuống tay từ con trai – người hữu duyên với người kia. Thế nhưng, cũng chỉ biết rằng nên đặt hai viên yêu đan cấp mười của Hoa gia ở hai phía góc phòng mà thôi. Lúc làm thí nghiệm, hắn từng mấy lần liếc hai phía góc phòng, thế nhưng đứng ở phía đó nếu không phải Ngự thú sư cấp bốn thì cũng là cấp năm, cuối cùng là một nhóm Ngự thú sư cấp ba. Cho nên hắn hoàn toàn không chú ý tới người kia là ai.

Thanh Liên nhìn cái bàn trước mặt mình, viên yêu đan vẫn phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, sau đó lấy từ trong nhẫn không gian ra một viên yêu đan cấp mười, đưa trả cho Hoa Phong Tín: "Cha, ta không rõ vì sao người lại bắt ta phải che dấu thực lực của mình, lại còn muốn ta trong lần thí nghiệm thứ hai trộm đổi yêu đan cấp mười thành cấp ba!"

Bách Lý chân nhân tức giận hừ một tiếng: "Bắt ngươi đổi thành yêu đan cấp ba đương nhiên là vì tốt cho ngươi rồi! Thế nào? Sau khi bái Ngục Tuyền lão tổ xong thì trừ chuyện học tập làm Ngự thú sư còn học được cách khoe khoang thực lực của mình giống lão ta hay sao?"

Hoa Phong Tín mỉm cười: "Người trẻ tuổi thích khoe thực lực là chuyện bình thường. Huống chi Thanh Liên mới vừa tấn chức Ngự thú sư cấp chín, đương nhiên là sốt ruột muốn để người khác biết năng lực bản thân!"

Thanh Liên oan ức nhìn Bách Lý chân nhân: "Cha, ngươi biết là ta không có ý này mà! Ta chỉ đơn giản là tò mò vì sao ngươi không muốn ta để người khác biết được thực lực của mình thôi!"

Bách Lý chân nhân nhăn này lại: "Tình hình cụ thể thì ta cũng không rõ ràng lắm. Thế nhưng theo mệnh cách của ngươi cho thấy, chỉ có ẩn dấu thực lực của mình thì mối quan hệ của ngươi và Âm đạo hữu mới có thể thêm thân thiết!"

Thanh Liên vừa nghe liền mỉm cười hưng phấn: "Cha! Ý của ngươi là ta còn có thể gặp lại Âm đạo hữu?!"

Bách Lý chân nhân gật gật đầu: "Đối xử chân thành, tất sẽ nhận được kết quả hơn cả mong đợi!"

Lần này hắn không chỉ bói cho Hoa gia, mà còn bói cho cả con trai của mình. Hắn tin rằng người kia sẽ khiến con hắn thay đổi sang một vận mệnh khác! Bách Lý chân nhân nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: "Ngươi lấy thân phận một Ngự thú sư bình thường mà vào Hoa gia, nói với Ngục Tuyền lão tổ là mình muốn trợ giúp cho Hoa gia. Còn hai ngàn viên linh thạch tuyệt phẩm hôm nay đoạt được, cứ cầm đi hiếu kính cho lão. Sau này, nên tránh qua lại với bọn họ!"

"Dạ!"

Hoa Phong Tín đột nhiên nói: "Bách Lý! Vì sao màu sắc của yêu đan vẫn còn phát sáng?"

Màu của yêu đan vẫn chưa phai đi, hơn nữa ánh sáng vẫn chói mắt như cũ.

"Màu phai càng chậm liền chứng minh thực lực của hắn càng mạnh, nếu muốn ánh sáng tắt hẳn thì phải tự hắn ra tay".

Bách Lý chân nhân nhìn yêu đan cấp mười, ánh mắt khẽ đảo một cái nói: "Gia chủ, ta nghĩ thừa dịp ánh sáng vẫn chưa tắt, ngươi đem viên yêu đan thả đi ra cho mọi người nhìn, để cho bọn họ biết Hoa gia chúng ta phát hiện được Ngự thú sư cấp mười. Như vậy không chỉ khẳng định khả năng bói toán của ta ở Tu Chân giới, còn có thể tăng danh tiếng của Hoa gia nữa!"

Hoa Phong Tín không hề nghĩ ngợi mà gật đầu!

170. Chương 167: Không Có Tư Cách

Mọi tu sĩ ở Đông, Tây, Bắc bộ đều tập trung ở Nam bộ, khiến khắp các phố lớn ngõ nhỏ của Bắc hoàng thành toàn là người với người, nhất là khu chợ lại càng thêm náo nhiệt, lúc nào cũng có tiếng người ồn ào, chen chen lấn lấn chật như nêm cối. Giữa nơi này, bỗng một viên châu màu đỏ đen từ trong cửa hàng bay ra, chầm chậm lơ lửng trên không. Có người nhìn thấy viên châu đó phát ra ánh sáng đỏ đen thì mở lớn mắt, chỉ vào nó hô lớn: "Cái gì kia!!"

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy viên châu kia một bên phát ra ánh sáng màu đen, một bên phát ra ánh sáng màu đỏ, thoạt nhìn có vẻ rất quỷ dị.

"Cái kia hình như là yêu đan!" Có người cảm nhận được khí tức của yêu đan nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy qua yêu đan phát ra ánh sáng màu đỏ đen cho nên giọng điệu cũng không chắc chắn lắm.

Một vị tu sĩ cao giai nhận ra được cấp bậc của nó, kinh ngạc nói: "Là yêu đan! Hơn nữa còn là yêu đan cấp mười!"

Nhất thời mọi người đều ngạc nhiên kêu lên. Cũng có người muốn đoạt lấy, tuy nhiên lại hơi chùng bước vì lo lắng đây là bẫy rập, chứ không ai sẽ vô duyên vô cớ mà để yêu đan cấp mười bay lơ lửng, phơi bày trước mặt mọi người thế kia. Đúng lúc này có người quát lớn: "Tất cả mọi người đừng động!"

Mọi người trên đường cái nghe thấy tiếng nói, liền nén tâm tư lại, đồng loạt nhìn về phía phát ra âm thanh. Một lão giả với ánh mắt sắc bén đi ra, sau đó nhìn chằm chằm vào yêu đan cấp mười nói: "Nếu mọi người biết đây là yêu đan cấp mười vậy cũng nên biết chỉ khi nào làm thí nghiệm lực tương tác thì yêu đan mới phát sáng, đúng không?"

Mọi người đều gật đầu: "Đúng vậy!"

Có vài người trợn mắt: "Lời vô nghĩa!"

Vị lão giả kia lại nói: "Vậy được, ta hỏi các ngươi Ngự thú sư cấp bậc bao nhiêu mới khiến yêu đan phát ra ánh sáng đen đỏ?"

Mọi người đều sửng sốt. Có người mở miệng đếm: "Ngự thú sư cấp một phát ra ánh sáng trắng, cấp hai là xanh lá, cấp ba xanh nhạt, cấp bốn xam dương, cấp năm là hồng nhạt, cấp sáu màu cam, cấp bảy là màu đỏ, cấp tám màu tím, cấp chín màu tím đỏ, ngự thú sư cấp mười là…"

Đếm tới đây, người kia ngưng bặt, hít thở sâu một hơi mới dám nói tiếp: "Ngự thú sư cấp mười là màu đỏ đen!"

Mọi người vừa nghe, cả con phố bỗng dưng im phăng phắc. Lúc này, đừng nói là muốn cướp lấy viên yêu đan kia đến cả nói cũng không biết nên nói cái gì.

Ngự thú sư cấp mười? Ngự thú sư cấp mười trong truyền thuyết? Ngàn vạn năm qua chưa từng xuất hiện ngự thú sư cấp mười, cho nên cũng chẳng thể trách bọn họ không thể nào nhìn ra được màu sắc của yêu đan là tượng trưng cho điều gì. Bởi vì thời gian quá dài, nhóm tu sĩ cơ hồ đã quên mất sau khi Ngự thú sư cấp mười chạm vào yêu đan thì nó sẽ phát ra ánh sáng như thế nào.

Không biết là ai hoàn hồn lại đầu tiên, lắp bắp nói: "Thật… thật… thật sự xuất hiện Ngự thú sư cấp mười?!"

Lão giả kia nghiêm túc nói: "Cái này là chuyện có thật! Mọi người hẳn đã nghe tin Hoa gia đặc biệt mở một cửa hàng để những Ngự thú sư không thuộc môn phái nào đến để làm thí nghiệm đúng không?"

"Có nghe qua!"

"Ta nghĩ bọn họ làm như vậy là muốn tuyển thêm Ngự thú sư vào Hoa gia!"

Lão giải tiếp tục nói: "Đây là chỉ là một trong nhiều lý do mà thôi. Nguyên nhân thật sự khiến Hoa gia làm như vậy là bởi vì Bách Lý chân nhân gieo quẻ tính ra được nhất định hôm nay sẽ có Ngự thú sư cấp mười đi ngang qua khu phố này, do đó mới dành riêng một cửa hàng để thí nghiệm!"

"Thật có chuyện này sao?"

"Nếu mọi người không tin, có thể đến đó tìm Bách Lý chân nhân để hỏi rõ!"

Lão vừa mới nói xong, yêu đan cấp mười đang lơ lửng trên đỉnh đầu bỗng nhiên bay vụt trở về cửa hàng ban nãy.

"Đi, chúng ta qua xem!"

Mọi người thấy thế liền ùn ùn kéo nhau đi về phía của hàng. Không quá nửa canh giờ chuyện Bắc hoàng thành xuất hiện Ngự thú sư cấp mười đã lan truyền khắp nơi, rất nhiều người nhận được tin tức này đều vội vàng chạy đến cửa hàng Hoa gia để xem thật giả ra sao.

Ngay khi tin tức đang lan truyền với tốc độ chóng mặt, Bắc gia bên này cũng không yên lành. Sau khi Bắc Thận đem Âm Tế Thiên giả đưa đến trước mặt Huyền Ngọc trưởng lão, nàng liền hỏi Âm Tế Thiên giả mấy câu, nhưng hỏi mãi cũng không đáp. Huyền Ngọc trưởng lão tức giận bắt Âm Tế Thiên quỳ gối ngoài đại sảnh, mặc trời trưa nắng gắt.

Bắc Minh bận bịu xong công chuyện, quay trở về Minh Thăng viện liền đập vào mắt là tiểu phu nhân của mình đang quỳ ngoài cửa, mà người y gọi là mẹ thì lại thảnh thơi ngồi trong phòng mát, uống tiên trà sang quý.

Nhất thời, lửa giận nổi lên. Bắc Minh lạnh mặt bước vào bên trong, đau lòng kéo Âm Tế Thiên giả lên ôm vào trong lòng. Ngay khi Bắc Minh ôm Âm Tế Thiên giả, đã phát hiện ra khí tức hắn không giống như bình thường. Bắc Minh cúi đầu nhìn Âm Tế Thiên giả, chỉ thấy người trong ngực tuy lộ vẻ mặt khổ sở đáng thương nhưng trong mắt lại hoàn toàn vô hồn. Lập tức Bắc Minh hiểu ra được vấn đề, khóe miệng kín đáo nhếch lên ý cười.

Huyền Ngọc trưởng lão ngồi trên chủ vị vừa nhìn thấy Bắc Minh trở về, liền vội vàng đặt chén trà xuống, đứng lên nở nụ cười thân thiết nói: "Minh nhi về rồi sao!"

Bắc Minh nghe nàng hỏi thì mặt lại trầm xuống, nhìn về phía Bắc Thận đang hầu hạ Huyền Ngọc trưởng lão, lạnh giọng nói: "Thận quản sự! Ai cho ngươi để nữ nhân này vào đây!"

Huyền Ngọc trưởng lão nghe thấy con trai mình gọi mình là 'nữ nhân này', sắc mặt bỗng chốc trắng bệch. Tất nhiên Bắc Thận không biết Bắc Minh không muốn gặp mặt Huyền Ngọc trưởng lão. Nhưng khi Bắc Thận nghe ngữ khí chất vấn của Bắc Minh, để không đắc tội hai bên đành phải cúi đầu thật thấp. Huyền Ngọc trưởng lão phẫn nộ nói: "Bắc Minh, ta là mẹ của con, sao con có thể gọi ta là 'nữ nhân này'??"

Bắc Minh lạnh mặt: "Mặc kệ bà là ai cũng không có tư cách phạt phu nhân của ta!"

Huyền Ngọc trưởng lão tức giận hừ một tiếng: "Ta phạt con dâu thì có gì sai? Huống chi là hắn không đúng. Ta đã ôn tồn hỏi han hắn, thế nhưng hỏi đến mười câu mà một câu hắn cũng không thèm đáp. Rốt cục hắn có để người mẹ chồng này vào mắt hay không?"

Bắc Minh lạnh lùng dời mắt, nhàn nhạt nói: "Huyền Ngọc trưởng lão, ở đây là Bắc phủ, không phải Thuần Trần phái. Cho nên nơi này không có con trai cũng không có con dâu gì của bà! Bà muốn làm mẹ chồng thì mau chóng về tìm vợ cho Hiên Viên Duật đi! Bắc Thận! Tiễn khách!"

Bắc Thận thoáng có chút ngần ngừ, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt rét lạnh của Bắc Minh, liền vội vàng nói với Huyền Ngọc trưởng lão: "Phu nhân! Mời!"

"Bắc Minh! Ngươi…"

Huyền Ngọc trưởng lão biết là Bắc Minh từng tổn thương, cũng biết là không nên tức giận với y, nếu không thì mối quan hệ của hai người lại càng căng thẳng. Cho nên đành phải dời mục tiêu – liếc người đang ở trong ngực Bắc Minh.

Nàng cảm thấy rất kỳ quái! Tên kia mồm miệng nhanh nhẹn, vậy mà hôm nay hỏi bao nhiêu cũng không đáp, chỉ biết tỏ ra uất ức. Nàng cũng đã từng tiếp xúc với Tịch Thiên, hắn không phải kiểu người chịu nín nhịn. Huyền Ngọc trưởng lão càng nghĩ càng thấy không hợp lý, người trước mắt càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ. Rồi tựa như nghĩ ra cái gì, nàng đột nhiên cầm chung trà lên nhanh chóng ném về phía Âm Tế Thiên giả. Bắc Minh giật mình gấp rút đưa tay áo ra đỡ, nhưng vẫn có vài giọt nước bắn lên người Âm Tế Thiên giả. Bị nước bắn vào, người trong ngực nháy mắt biến thành một mảnh phù chú màu vàng, sau đó là là rơi xuống mặt đất.

Bắc Thận thấy Bắc Minh dùng tay không chắn nước trà nóng hầm hập lo lắng chạy lên hỏi: "Thiếu gia người không sao chứ?"

Huyền Ngọc trưởng lão nhìn mảnh phù chú trên mặt đất, sắc mặt đen xì nghiến răng nói: "Hay cho cái tên Tịch Thiên ngươi, dám dùng phù chú để đùa giỡn ta!"

Trước đó nàng chỉ lo hỏi hỏi hỏi, mà người kia lại không trả lời, cho nên trong lúc tức giận nàng cũng không chú ý tới đối phương là do phù chú biến thành.

Bắc Minh thản nhiên nói: "Tiễn khách!"

Huyền Ngọc trưởng lão lấy lại *** thần, mới nhớ tới Bắc Minh bị hắt trà nóng vào người, liền lo lắng hỏi: "Minh nhi, con không sao chứ?"

Lúc này, Bắc Thận không chần chừ nữa mà khuôn mặt đầy vẻ cương quyết: "Phu nhân! Mời!"

Huyền Ngọc trưởng lão há miệng định mắng Bắc Thận nhưng nhận thấy sắc mặt Bắc Minh không được tốt đành phải ngậm miệng lại, sau đó nhẹ giọng nói: "Ngày mai ta trở lại!"

Bắc Minh không trả lời. Đến tận khi bóng lưng Huyền Ngọc trưởng lão đi khuất rồi, mới không cứng rắn chống đỡ nữa, cả người thoát lực ngã xuống. Lúc này, một bóng người xuất hiện đỡ lấy Bắc Minh: "Chủ tử, ta dìu ngài về phòng!"

Bắc Minh liếc mắt nhìn thấy Bắc Đẩu, yếu ớt gật đầu. Sau khi Bắc Thận mời Huyền Ngọc trưởng lão rời khỏi viện, quay ngược trở lại liền nhìn thấy Bắc Đẩu đỡ Bắc Minh đi ra đại sảnh. Hắn lập tức báo cáo hành tung của Âm Tế Thiên: "Ta nghe người hầu trong viện nói thiếu phu nhân cùng với Bắc Sinh, Bắc Duy và một nữ đệ tử tên là Hoa Không rời phủ du ngoạn. Hình như không quá ba năm này sẽ không quay lại!"

Bắc Minh nghe thấy có Hoa Không đi cùng, cũng an tâm mà gật đầu. Bắc Đẩu đưa Bắc Minh về phòng, lấy thuốc ra cho y ăn. Bắc Minh cố nuốt viên thuốc, chịu đựng cảm giác đau đớn ra lệnh: "Ngươi ra ngoài đi!"

"Dạ!"

Bắc Đẩu vừa đi, Bắc Minh lập tức ngồi xuống xếp bằng, mồ hôi không ngừng tuôn tuôn, ướt cả áo. Đột nhiên thân mình y run lên, trong người đột nhiên bắn ra một hư ảnh khó có thể nhìn rõ. Ngay sau đó, hư ảnh bay về phía cửa sổ, rất nhanh đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

171. Chương 168: Đã Gặp Qua Là Không Quên Được

Huyền Ngọc trưởng lão từ Minh Thăng Viện trở lại sân của Hoành trưởng lão, đi vào đại sảnh liền nhìn thấy Bắc Vũ Hoành đang bàn chuyện với cùng Bắc Cẩn.

Bọn họ chỉ lo nói chuyện, không hề chú ý tới nàng đã quay trở lại, đôi mày không khỏi bất mãn nhíu chặt, ra lệnh:"Bắc Cẩn, ngươi ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với Vũ Hoành!"

Bắc Vũ Hoành vốn đang nghiêm túc cùng Bắc Cẩn bàn chuyện, lại bị người khác ồn ào đánh gãy, ông có chút không thoải mái mà phất phất tay, ý bảo Bắc Cẩn đi xuống trước.

Huyền Ngọc trưởng lão vừa tiễn bước Bắc Cẩn đi, ngay lập tức chất vấn: "Vũ Hoành, có phải ngươi bị người ta đánh hư đầu óc không? Ngươi để Minh Nhi cưới một tên hòa thượng thì cũng coi như thôi đi! Thế nhưng lại còn là một phế vật, ngươi không biết rằn ngươi sẽ phá hủy tiền đồ của Minh Nhi hay sao?"

Bắc Vũ hoành nghe nàng nói như thế, không vui mà nhíu nhíu mày tuy nhiên cũng không trả lời, cầm ly trà trên bàn lên thổi nhẹ.

Huyền Ngọc trưởng lão thấy Bắc Vũ Hoành không để ý đến mình, khuôn mặt mĩ lệ tràn đầy tức giận:"Bắc Vũ Hoành, ta đang nói với ngươi đấy!"

Bắc Vũ Hoành buông chén trà, nhìn nàng hỏi:"Ngươi cho rằng Minh nhi phải cưới ai mới tốt?"

Lúc này Huyền Ngọc trưởng lão mới lộ ra ý cười:"Mặc kệ là nam hay nữ, chí ít cũng phải môn đăng hộ đối với Minh Nhi của chúng ta, có thể giúp đỡ cho việc tu luyện sau này của Minh Nhi thì càng tốt."

Nàng càng nói càng hăng say:"Nhân lúc lễ thành thân còn chưa diễn ra, mau mau hủy bỏ hôn sự này. Hoặc thừa dịp người của bốn bộ đều tập trung tại Nam bộ, chúng ta nhanh chóng tìm người xứng đôi với Minh Nhi, thay thế Tịch Thiên thành thân cùng Minh Nhi. Về phần Hư Không trưởng lão, ta sẽ nhờ sư phụ của ta ngăn cản y, chắc chắn y không dám tới tìm chúng ta gây sự đâu."

Đáy mắt Bạch Vũ Hoành hiện lên sự thất vọng: "Bạch Ngọc, ngươi đã thay đổi rồi!"

Đang huyên thuyên đến hưng trí bừng bừng Huyền Ngọc trưởng lão bỗng ngẩn người, khi nhìn thấy thần sắc của Bắc Vũ Hoành, trong lòng nàng không khỏi chột dạ, nhưng vẫn cắng rắn hỏi:"Ta thay đổi? Ta suy nghĩ cho Minh nhi là sai sao?"

Bắc Vũ Hoành không muốn nhìn Huyền Ngọc trưởng lão lại đem con trai của mình ra làm cái cớ, ông quay đầu đưa mắt về phía cửa đại sảnh nói: "Bạch Ngọc mà ta biết là một người tâm địa thiện lương, đối nhân xử thế luôn bình đẳng, sẽ không khinh khi người khác, cũng sẽ không quan tâm gia thế của bất cứ ai. Tất nhiên, cũng chỉ có Bạch Ngọc như vậy mới có thể nhặt Hiên Viên Duật – người mà tư chất còn kém hơn cả ngụy linh căn, về làm đồ đệ!"

Huyền Ngọc trưởng lão nói dối: "Ta không có thay đổi! Hiện tại ta cũng chẳng hề khinh thường ai cả. Muốn cho Minh Nhi cưới người môn đăng hộ đối, chỉ xuất phát từ tấm lòng một người mẹ mà thôi!"

Bắc Vũ Hoành quay đầu nhìn nàng: "Bạch Ngọc, nếu ngươi thật sự muốn tốt cho Minh nhi thì đầu tiên ngươi đừng có quay trở lại Bắc phủ, bởi vì khi Minh nhi nhìn thấy ngươi cảm xúc của nó sẽ không tốt, ảnh hưởng đến việc khôi phục thân thể!"

Huyền Ngọc trưởng lão nghe Bắc Vũ Hoành nói như thế liền giận tím mặt:"Bắc Vũ Hoành, ý ngươi là gì? Nếu ngươi không muốn nhìn thấy ta thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải lấy Minh Nhi ra làm cái cớ!"

Sắc mặt Bắc Vũ Hoành trầm xuống: "Bạch Ngọc! Đến cùng là ai lấy Minh Nhi ra làm cái cớ? Ngươi trái một câu muốn tốt cho Minh Nhi, phải một câu muốn tốt cho Minh Nhi, vậy ngươi có hỏi qua nó cần cái gì, muốn một người như thế nào làm bạn đời chưa? Nếu ngươi thật sự muốn tốt cho nó thì mười năm trước ngươi đã không bỏ mặc nó đang nguy cấp mà đi chọn cứu đồ đệ của mình. Phải chi đồ đệ của ngươi thoi thóp sắp chết ta cũng không nói gì, nhưng đằng này ngươi chỉ vì muốn giúp hắn khôi phục lại khả năng tu luyện mà thôi. Lúc ấy, ngươi có hề nghĩ tới nếu con trai ngươi không khôi phục đan điền lại như cũ thì sẽ có hậu quả như thế nào không?"

Sắc mặt uyền Ngọc trưởng lão lập tức tái nhợt.

Bắc Vũ Hoành thở dài nói:"Ngươi đi đi! Sắp tới ngươi đừng có trở về Bắc gia, tốt nhất là cũng đừng xuất hiện trước mặt Minh Nhi, không thì ta sợ thân mình của nó sẽ chịu không nổi."

Huyền Ngọc trưởng lão khẽ run lên:"Ngươi đang trách ta có đúng hay không?"

Bắc Vũ Hoành nhìn nàng một cái thật sâu, không phủ nhận nói: "Đúng vậy! Ta đang trách ngươi! Ta không chỉ trách ngươi không lấy thuốc cứu Minh Nhi, còn trách ngươi khi Minh nhi bị thương, ngươi chưa từng đến đây thăm nom Minh Nhi lấy một lần. Nay thân thể Minh Nhi đang dần khôi phục, ngươi lấy thân phận gì mà muốn xen vào chuyện hôn sự của nó?"

Ông cười lạnh một tiếng:"Lúc hắn bị thương, ngươi có từng nghĩ tới ngươi là mẹ của nó chưa?"

Huyền Ngọc trưởng lão vội vàng giải thích:"Ta có phái người qua Bắc gia……"

Bắc Vũ Hoành không đợi nàng nói xong, châm chọc đánh gãy: "Phái người đến Bắc gia? Bạch Ngọc, đó là con của ngươi, nếu ngươi thật sự lo lắng cho nó thì phải đích thân ngươi tới mới đúng chứ? Ngươi đừng có nói với ta, ngươi bận rộn chuyện của Thuần Trần phái nên không thể đến thăm con mình?."

"Lúc ấy ta thật sự……"

Bắc Vũ Hoành cười nhạo một tiếng:"Đừng cho là ta không biết lúc ấy ngươi làm gì, ngươi đang bận chăm sóc đồ nhi ngoan của ngươi, xem xem đồ nhi ngoan của ngươi có thể khôi phục khả năng tu luyện trong một thời gian ngắn hay không!"

Đáy mắt Huyền Ngọc trưởng lão lóe một tia chột dạ, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nói: "Lúc Minh Nhi bị thương ta có đến Bắc gia, nhưng mà người trong Bắc gia đều nói ngươi và Bắc Minh không có ở nơi này. Ta đợi suốt cả tháng vẫn không đợi được các ngươi, đành phải quay trở về Thuần Trần phái!"

Bắc Vũ Hoành không muốn nhắc đến chuyện năm đó nữa: "Chuyện đã qua nói lại cũng chẳng có ý nghĩa gì, trước tiên ngươi cứ rời khỏi Bắc phủ, nếu Minh nhi muốn gặp ngươi thì ngươi hãy đến!"

"Bắc Vũ Hoành, ngươi……"

Huyền Ngọc trưởng lão hít sâu một hơi, nén giận nói:"Ta tới nơi này không chỉ là vì Minh nhi mà còn vì chuyện giữa Lăng gia và Bắc gia, nếu hiện tại ta rời khỏi Bắc gia thì sau này đừng có mà tìm Thuần Trần phái hỗ trợ!"

Bắc Vũ Hoành thản nhiên nói: "Nếu Thuần Trần phái có ý muốn giúp đỡ cũng sẽ không đứng bàn quang đến bây giờ!"

Huyền Ngọc trưởng lão lạnh giọng: "Một khi đã như vậy, nếu hai nhà đánh nhau Thuần Trần phái sẽ hoàn toàn mặc kệ!"

"Cũng tốt!"

"Hi vọng ngươi không hối hận!" Huyền Ngọc trưởng lão đè nén lửa giận, phất tay áo xoay người đi ra phía cửa đại sảnh, vừa lúc gặp Bắc Vũ Phong đang vội vàng chạy tới tìm Bắc Vũ hoành.

Mắt nàng nhất thời hớn hở, trong lòng không khỏi chờ mong vị tiểu thúc này sẽ giữ nàng lại.

Nào ngờ, Bắc Vũ Phong nhìn thấy nàng, cũng chỉ khách khí hô một tiếng:"Huyền Ngọc trưởng lão!"

Sắc mặt Huyền Ngọc trưởng lão khẽ biến, trước kia những lúc Bắc Vũ Phong nhìn thấy nàng đều sẽ rất nhiệt tình gọi nàng đại tẩu này đại tẩu nọ, nay ngữ khí của gã không chỉ khách khí mà còn mang theo cả xa cách.

Nàng không có da mặt dầy đến nỗi ở lại đây nữa, đành hừ lạnh một tiếng, rời khỏi đại sảnh.

Bắc Vũ Phong thấy Huyền Ngọc trưởng lão đi xa mới gấp gáp nói:"Đại ca, Hoa gia truyền ra tin tức, Bắc hoàng thành xuất hiện Ngự thú sư cấp mười!"

Bắc Vũ Hoành ngẩn người:"Ngự thú sư cấp mười?"

"Đúng vậy! Nghe nói là Bách Lý chân nhân bói quẻ thấy Ngự thú sư cấp mười sẽ xuất hiện tại khu phố buôn bán, cho nên mở một nửa cửa hàng ở đó để các Ngự thú sư không có môn không phái tới kiểm tra. Ai ngờ rằng, thật đúng như Bách Lý chân nhân đã tính, Ngự thú sư cấp mười lộ diện, hiện nay Chấp Pháp trưởng lão đang dẫn theo các vị trưởng lão khác đi xác nhận! Đại ca, ngươi có phải cũng nên đi xem xem?"

Bắc Vũ Hoành nghĩ nghĩ, than nhẹ một tiếng:"Chẳng lẽ là……"

Bắc Vũ phong hưng phấn đáp:"Chẳng lẽ là Tịch Thiên!"

Nghe vậy, Bắc Vũ hoành hung hăng trừng gã một cái!

—

Khi mà hơn phân nửa Bắc Hoàng thành đều đang sôi trào thảo luận về Ngự thú sư cấp mười, Âm Tế Thiên lại đang ở trong một hiệu thuốc Bắc, xem bộ sách về dược lý, chẳng chút nào hay biết bên ngoài đã phát sinh chuyện kinh thiên động địa gì.

Kỳ thật hắn cũng không rành về thảo dược cho lắm, chỉ là trong lòng muốn thân thể Bắc Minh tốt hơn, cho nên lúc nhìn thấy hiệu thuốc Bắc này liền ma xui quỷ thế nào đó mà bước vào, rồi tiện tay rút quyển sách dược lý trên kệ ra đọc.

Âm Tế Thiên nhìn vài tờ, thấy trong sách toàn viết về các loại thảo dược, không khỏi mất hứng, liền tùy ý xem xong.

Chợt, Âm Tế Thiên khựng người kinh ngạc, có chút không tin nổi mà lấy vài quyển sách khác ra đọc.

Trải qua nhiều lần kiểm tra, hắn phát hiện mình không chỉ đọc một hiểu ngàn vạn lần, mà còn có trí nhớ kinh người.

Lúc Âm Tế Thiên đang xem sách đến quên cả trời đất, thì bỗng một tiếng cười trầm thấm truyền đến:"Thật là duyên trời định nha!"

Âm Tế Thiên không cần ngẩng đầu cũng biết người đang đứng bên cạnh mình là ai.

Hiên Viên Duật rút quyển sách trên tay hắn ra, cười trêu tức nói:"Ngươi là đang xem sách, hay là đùa nghịch vậy?"

Y tùy ý lật hai trang, bên trong chỉ đơn giản giới thiệu đôi chút về các loại thảo dược.

"Ai cần ngươi quản!" Âm Tế Thiên giật sách lại, tiếp tục lật xem.

Hắn định xem cho xong đám sách này, nói không chừng về sau có thể sử dụng đến. Tuy rằng hắn không biết luyện chế dược, thế nhưng ít nhất hắn sẽ không đem dược liệu quý hiếm xem như là cỏ dại.

Hiên Viên Duật nhướng mày: "Ngươi nói xem, có phải chúng ta thật là có duyên hay không nha!"

Ban đầu y tính đem đan dược luyện chế ra được đi bán, sau đó đến Bắc phủ tìm sư phụ. Đương nhiên, mục đích chủ yếu là muốn tới gặp Tịch Thiên, ai lại ngờ tới lại gặp hắn ở chỗ này.

Âm Tế Thiên không thèm để ý đến y, đem quyển sách vừa xem xong trả lại chỗ cũ, rút ra một quyển sách khác.

Hiên Viên Duật đã sớm quen với thái độ của Âm Tế Thiên, cho nên cũng không để bụng.

"Ngươi xem sách thảo dược làm gì, chẳng lẽ muốn trồng thảo dược?"

Âm Tế Thiên dồn tất cả lực chú ý vào bộ sách, hoàn toàn không nghe Hiên Viên Duật đang nói cái gì!

Hiên Viên Duật nheo mắt, thấy hắn một lần hai lần rồi lại ba lần không để ý tới mình, liền ra đòn sát thủ:"Ngươi có muốn chữa khỏi cho Minh sư đệ không?"

172. Chương 169: Coi Trọng Hắn

Âm Tế Thiên vừa nghe Hiên Viên Duật nhắc tới ba chữ Minh sư đệ, chợt ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi: "Ngươi vừa nói cái gì?"

Hiên Viên Duật thật thương tâm, y phải dùng tới Minh sư đệ mới có thể thu hút sự chú ý của người trước mắt.

"Ta hỏi ngươi có muốn chữa khỏi cho Minh sư đệ không?"

Âm Tế Thiên híp mắt lại: "Ngươi có biện pháp sao?"

Dù sao Hiên Viên Duật cũng là Luyện đan sư cấp mười, hắn đoán rằng y sẽ biết cách để chữa cho Bắc Minh.

Hiên Viên Duật đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó nói: "Chúng ta có thể đổi sang nơi khác nói chuyện không?"

Âm Tế Thiên xem lưu lượng khách nhộn nhịp ra vào, quả thật không phải một nơi thích hợp để thảo luận.

Hắn gật đầu: "Ta nhớ đằng trước có một trà lâu, chúng ta tới đó ngồi đi!"

Môi Hiên Viên Duật không khỏi cong lên ý cười.

Hai người vừa mới dợm bước đi ra hiệu thuốc, đột nhiên có một thân ảnh lao tới.

Hiên Viên Duật vội kéo Âm Tế Thiên về phía sau, thân ảnh kia liền theo đà ngã xuống đất.

Âm Tế Thiên từ sau lưng Hiên Viên Duật nhô đầu ra nhìn, thấy người té trên đất kia mặc áo Bắc gia, bèn lẳng lặng lấy đấu lạp đội lên đầu.

"Tiểu tử thối, đồ vật Lăng gia bọn ta coi trọng ngươi cũng đám tranh sao, thật đúng là chán sống mà!"

Năm tên đệ tử Lăng gia xông tới, từng cước từng cước đạp lên lưng gã đệ tử Bắc gia kia.

Người xung quanh vừa nhìn thấy là đệ tử của Bắc gia và Lăng gia, biết rõ ân oán của hai nhà nên tự động tránh sang một bên.

Hiên Viên Duật nhếch môi, nghiêng đầu nói nhỏ với Âm Tế Thiên: "Xem ra Bắc gia và Lăng gia càng ngày càng đối chọi nhau gay gắt, sự tình đã đến nông nỗi này, về sau ngươi mà có ra ngoài thì chớ để hộ vệ của ngươi mặc áo Bắc gia nha".

Nhắc tới hai hộ vệ của Âm Tế Thiên, Hiên Viên Duật liền nhăn mày, sao hôm nay không thấy hai gã thường ngày vẫn đi theo sau hắn nhỉ?.

Đột nhiên có hai người từ đâu vọt tới, xô đám đệ tử Lăng gia ra: "Làm gì đó! Khi dễ Bắc gia chúng ta không ai à?"

Âm Tế Thiên vừa thấy hai người mới tới, không nhịn được mà đỡ trán, sao đúng dịp quá vậy!

Cầm đầu đám đệ tử Lăng gia đánh giá hai người cũng mặc quần áo Bắc gia kia: "Aiyo Các ngươi cũng là người Bắc gia sao?"

Bắc Sinh giận dữ: "Đúng thì thế nào?"

Bắc Duy đỡ người bị té trên đất đứng dậy.

Cùng lúc này, lại có thêm hai người đi tới, là một thiếu niên thanh tú và một người đội đấu lạp.

Âm Tế Thiên nhìn bọn họ, trán không khỏi trượt xuống mấy cái lằn đen.

Thiếu niên thanh tú kia không phải là Hoa Không giả thì còn là ai nữa. Và không cần phải đoán cũng biết người đội đấu lạp kia là con rối của hắn rồi.

May mắn là Cao cấp thế thân phù biến hóa theo bộ dạng hiện tại. Chứ nó mà biến ra dáng dấp thật sự, Hư Không đã sớm bị vạch trần!

Âm Tế Thiên thấp giọng nói: "Mọi chuyện cứ để bọn họ giải quyết đi!".

Tên cầm đầu đám đệ tử Lăng gia còn chưa tới Trúc Cơ kỳ, không thể nào đối phó được với đôi yêu thú cấp sáu của Bắc Sinh và Bắc Duy.

Hiên Viên Duật thấy Âm Tế Thiên đều đã nói như thế, đành khoanh tay đứng xem thôi, vì dù sao y cũng là người của Thuần Trần phái, không tiện xen vào chuyện này, kẻo liên lụy đến cả sư môn.

Âm Tế Thiên bước ra khỏi hiệu thuốc, còn chưa kịp quay lưng đi thì bỗng trông thấy năm tên đệ tử Lăng gia giơ kiếm lên, Bắc Duy vội vàng kéo Âm Tế Thiên giả ra đằng sau mình.

Bắc Duy cũng nhanh tay kéo tên đệ tử Bắc gia kia tránh sang một bên, thế nhưng Hoa Không giả lại ngây ngốc đứng một chỗ không động đậy.

Âm Tế Thiên nhìn đến đây, thầm nghĩ trong bụng, xong!

Liền sau đó, kiếm của một tên đệ tử Lăng gia chém tới con rối Hoa Không.

Bắc Sinh Bắc Duy đồng thời kêu lên: “Hoa Không, mau tránh ra!”

Con rối Hoa Không nghe được mệnh lệnh, vội vã lùi về phía sau, nhưng vẫn chậm một bước, bị thanh kiếm chém một nhát vào người. Lập tức, ‘bùm’ một tiếng con rối Hoa Không biến thành một mảnh phù chú màu vàng.

Bắc Sinh Bắc Duy sợ ngây người.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi như nghĩ đến việc gì, sắc mặt hai người đồng loạt biến đổi.

Âm Tế Thiên thấy con rối Hoa Không bị biến trở về thành mảnh phù chú màu vàng, không khỏi đưa tay ấn ấn huyệt thái dương. Xem ra kế hoạch trốn đi chơi của hắn bị ngâm nước mất rồi.

Bắc Sinh Bắc Duy biết Âm Tế Thiên đi cùng bọn họ ra khỏi phủ là một mảnh phù chú, lập tức muốn trở về bẩm báo cho Bắc Minh.

Hiên Viên Duật thấy hắn xoa trán, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì!”

Âm Tế Thiên thản nhiên trả lời, rồi dẫn Hiên Viên Duật đi vào một trà lâu cách đó không xa.

Vừa bước vào Âm Tế Thiên liền gỡ đấu lạp trên đầu xuống, sau đó đi đến trước mặt chưởng quầy, nói: “Một phòng thượng đẳng!”

“Dạ! Mời khách quan đi bên này!”

Chưởng quầy đầy mặt ý cười mà dẫn đường cho bọn Âm Tế Thiên.

Vừa mới bước lên cầu thang, một đám người lãng đãng đi tới, chen cả chưởng quầy và Âm Tế Thiên qua một bên.

Âm Tế Thiên ngẩn đầu nhìn, hắn cảm nhận được khí tức trên người bọn họ rất mạnh mẽ.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy một giọng nói khá quen thuộc: “Ngươi mau nói cho ta biết nửa năm nay ngươi chạy đi đâu mất tích thế hả? Ta tưởng ngươi quên luôn ta với phu quân rồi chứ!”

Âm Tế Thiên đưa mắt sang phía đó, chỉ thấy Yêu quái lão tổ đang khiển trách một nam tử đeo mặt nạ bạc.

Thôn Phách!

Mắt Âm Tế Thiên không khỏi dâng lên ngoan lệ.

Thật không ngờ sẽ gặp y ở đây.

Thôn Phách cảm giác có sát khí, liền quay đầu lại nhìn.

Nháy mắt khi y quay lại, Âm Tế Thiên lập tức thu hồi cảm xúc của mình về.

Hiện tại hắn tuyệt đối không thể để Thôn Phách biết mình đã phát hiện ra y chính là người hủy đi linh căn của Tịch Thiên.

Hơn nữa, Thôn Phách đang đi cùng Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ, lúc này mà gây sự với y thật không có lợi cho mình.

Thôn Phách trông thấy Âm Tế Thiên, trong lòng không khỏi có chút giật mình.

Hiên Viên Duật phát hiện Thôn Phách cứ nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên, lập tức bước tới chắn trước mặt Âm Tế Thiên, ngăn cản tầm mắt của Thôn Phách.

Thôn Phách bị Hiên Viên Duật che đi Âm Tế Thiên, ánh mắt tà mị chợt lóe lạnh lẽo.

Yêu quái lão tổ khiển trách Thôn Phách hồi lâu mà y không trả lời câu nào, không khỏi bất mãn: “Phách nhi, rốt cuộc ngươi có nghe những gì ta nói hay không?”

Quỷ quái lão tổ không kiên nhẫn khuyên can: “Phách nhi vừa mới trở về, ngươi định mắng đến nó lại bỏ đi thêm một thời gian nữa hả?!”

"Ta nào có!" Yêu quái lão tổ lầm bầm: "Ta chỉ có một đồ đệ, sao lại muốn nó bỏ đi cơ chứ!"

Quỷ quái lão tổ vỗ vỗ vai nàng: "Một khi đã như vậy, ngươi cũng đừng oán giận nữa, phải cao hứng lên mới đúng!"

Yêu quái lão tổ thấy Thôn Phách vẫn không lên tiếng, mà cước bộ lại còn chậm đi, đầu y cứ quay về sau mãi, giống như có cái gì đó đang hấp dẫn ánh mắt y vậy.

Nàng tò mò nhìn theo tầm mắt y, liền thấy tên hòa thượng Tịch Thiên của Vạn Phật tự và thiên tài Hiên Viên Duật của Thuần Trần phái đang đứng cạnh nhau.

Yêu quái lão tổ rít lên chói tai: "Aiyo Đây không phải thiên tài Hiên Viên Duật của Thuần Trần phái và thiên tài Tịch Thiên của Vạn Phật tự hay sao?"

Quỷ quái lão tổ nghe thế, cũng hùa theo giễu cợt: "Cái gì mà thiên tài! Một thì đã thành phế vật! Một thì tu vi không bằng một góc của Phách nhi nữa!"

Thôn Phách nghe thấy hai chữ phế vật, liền nhíu nhíu mày.

Y không tin một người biết Thuấn di lại chỉ là một phế vật như vậy.

Yêu quái lão tổ lập tức lộ ra vẻ đắc ý: "Dĩ nhiên rồi, Phách nhi lợi hại hơn hai người bọn họ nhiều!"

Nàng thấy ngày thường Thôn Phách nói chuyện rất nhiều, nhưng chẳng hiểu sao lúc này cứ nhìn chằm chằm Hiên Viên Duật mà không lên tiếng, nghi ngờ hỏi: "Phách nhi, đừng nói ngươi coi trọng tên tiểu tử kia nha?"

Thôn Phách lạnh lùng nhìn Hiên Viên Duật, châm biếm: "Ai lại đi coi trọng một người tu vi còn thấp hơn mình cơ chứ!"

Yêu quái lão tổ cũng yên tâm không ít.

Mặc dù nàng không quan trọng chuyện Thôn Phách yêu thích ai, cũng không thèm để ý người kia là chính hay tà. Nhưng dù sao chính tà đối lập, chỉ sợ có người đem chuyện này ra gây bất lợi cho đồ nhi nhà nàng thôi.

Ai ngờ, Thôn Phách tiếp tục nói: "Ta xem trọng chính là người phía sau y kia kìa!"

Âm Tế Thiên nghe câu này, bất giác nhăn mày lại.

Bước chân Yêu quái lão tổ không khỏi lảo đảo, ngơ ngác mà trừng lớn hai mắt: "Tu vi của người phía sau y lại càng thua ngươi xa lắc! Thậm chí hắn so với người phía trước còn kém hơn, không, phải nói là hắn căn bản không có bất luận tu vi gì. Đồ nhi ngốc, đừng nói ngươi mới ra ngoài có nửa năm mà đầu óc đã có vấn đề nha?"

Nàng nghĩ nghĩ: "Không đúng! Ngươi không phải nói muốn dẫn tức phụ về cho chúng ta gặp sao? Người đâu?"

Thôn Phách chỉ nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên mà không nói lời nào.

Đúng lúc này, một tiếng cười từ trên lầu ba truyền xuống: "Yêu quái lão tổ, Quỷ quái lão tổ, bổn tọa tưởng các ngươi sẽ không tới chứ!"

Quỷ quái lão tổ u ám nói: "Ly Trĩ lão tổ mời chúng ta uống trà, sao chúng ta lại không đến cho được?"

Ly Trĩ khẽ mỉm cười, nhưng khi nhìn đến người đứng bên cạnh Yêu quái lão tổ, ý cười càng sâu thêm: "Sao nào! Các ngươi còn dẫn cả đồ đệ cưng đi theo nữa à!"

"Đúng vậy! Ngươi cũng sẽ không trách chúng ta mang nhiều thêm một người chứ?"

"Không đâu, không đâu! Mau lên đây, U Vực lão tổ và Tà Hàng lão tổ chờ hai người đã lâu rồi!"

Ly Trĩ lão tổ xoay người trở về sương phòng, vô tình ánh mắt liếc thấy Âm Tế Thiên đang đứng dưới cầu thang, hơi khựng lại một chút, rồi mỉm cười sâu xa cho đến khi khuất bóng.

Bọn Yêu quái lão tổ cũng nhanh chân đi lên lầu ba.

Lúc này, Chưởng quầy mời Âm Tế Thiên và Hiên Viên Duật đi vào sương phòng đối diện phòng của Ly Trĩ lão tổ.

Lúc chưởng quầy khép cửa lại, Âm Tế Thiên nhìn thấy Thôn Phách đang đứng đối diện bên kia, không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm bọn họ, ánh mắt sâu thẫm làm cho người ta không biết y đang nghĩ gì.

173. Chương 170: Tên Tiểu Nhị Kỳ Quái

Âm Tế Thiên đợi cho đến khi cửa phòng đóng lại hoàn toàn, mới thu hồi đường nhìn. Rồi đột nhiên đáy mắt hắn lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Có phải nếu ta muốn biết ai là người đã hủy linh căn của mình thì chỉ cần nhìn vào Phản Quang Kính, nó sẽ lập tức hiện ra không?"

Hiên Viên Duật thấy Âm Tế Thiên bất ngờ nhắc tới chuyện Phản Quang Kính, không khỏi sửng sốt: "Cái này còn tùy thuộc vào ngươi. Nếu ngươi muốn biết ngươi đã bị hủy linh căn như thế nào, Phản Quang Kính sẽ tái diễn lại hoàn cảnh khi đó. Còn nếu ngươi muốn biết ai đã hủy linh căn của mình thì Phản Quang Kính sẽ chỉ hiện lên bộ dạng của người kia mà thôi".

Âm Tế Thiên híp mắt lại, lúc ấy hắn một lòng nghĩ tới ai đã hủy đi linh căn của Tịch Thiên, do đó Phản Quang Kính mới hiện lên bộ dạng của Thôn Phách? Hiên Viên Duật dường như đoán được cái gì, mặt ngẩn ra: "Đừng nói là ngươi đã nhìn thấy được người hủy linh căn của mình nha?"

Tất nhiên Âm Tế Thiên sẽ không kể chuyện này ra với y, bèn giả bộ đùa cợt: "Ngươi nghĩ xem ta có đủ khả năng để điều khiển Phản Quang Kính không? Chỉ là ta có cho người khác mượn nó, nên thuận tiện hỏi giùm thôi. À mà những gì xuất hiện trên Phản Quang Kính kia, có khi nào sai sự thật không?". Hắn cũng không muốn báo thù nhầm người.

Hiên Viên Duật buồn cười nói: "Phản Quang Kính là tiên vật, ngươi cảm thấy nó sẽ sai sao?"

Âm Tế Thiên nhíu nhíu mày. Như vậy thì xem ra, đúng là Thôn Phách đã hủy linh căn của Tịch Thiên rồi. Hiên Viên Duật thu lại ý cười, nghiêm túc nói: "Ta vẫn câu nói kia, không thể xem trước quá nhiều thiên cơ, mặc dù ngươi chỉ là cho người khác mượn nhưng vẫn sẽ bị liên lụy".

Âm Tế Thiên cũng không để ý lắm, trừ việc muốn biết ai đã hủy linh căn của Tịch Thiên ra, thì chẳng còn gì khiến hắn cảm thấy hứng thú.

"Nói chuyện của Bắc Minh đi! Ngươi có biện pháp chữa khỏi cho Bắc Minh sao?"

Hiên Viên Duật nhướng mày: "Không phải bảo chúng ta một bên uống trà một bên thảo luận chuyện này à? Hiện giờ trà còn chưa bưng lên, ngươi cần gì phải nóng vội. Cũng không phải vừa nói ra miệng, liền có thể ngay lập tức chữa khỏi cho Minh sư đệ."

Tất nhiên Âm Tế Thiên biết điều đó, bởi vậy hắn không phải sốt ruột chuyện này, mà hắn lo là hiện tại năm tên tà tu lão tổ cũng đang ở đây kìa. Tuy nhiên nhìn thần thái của bọn họ thì chắc hẳn chưa hay biết việc làm của Hư Không, bằng không ban nãy vừa trông thấy hắn, đã sớm nhào tới trói hắn đem đi rồi. Cho nên hắn muốn thừa dịp bọn họ chưa phát hiện, nhanh nhanh rời khỏi nơi này, càng sớm càng tốt. Âm Tế Thiên thản nhiên nói: "Ta không thích nói chuyện lúc uống trà!"

Hiên Viên Duật nhìn thấy trong mắt hắn lóe lên tia không kiên nhẫn, đành nói: "Vậy thảo luận chuyện của Minh sư đệ trước đi. Chắc hẳn ngươi cũng đã biết, trong Thượng Cổ Bí Cảnh chứa đựng vô vàn bảo vật quý hiếm mà ta không thể nào đếm hết."

Phó bản số 2 lên sàn (/

)/ <3 âm="" tế="" thiên="" nhíu="" mày:="" "ý="" ngươi="" là…"="" "không="" sai!="" không="" quá="" hai="" tháng="" sẽ="" có="" một="" thượng="" cổ="" bí="" cảnh="" xuất="" hiện,="" đến="" lúc="" đó…"="" "khoan="" đã!"="" âm="" tế="" thiên="" lập="" tức="" ngắt="" lời="" y:="" "tại="" sao="" ta="" chưa="" hề="" nghe="" qua="" chuyện="" này?".="" nếu="" thật="" có="" chuyện="" này,="" nhất="" định="" bắc="" gia="" đã="" sớm="" lan="" truyền="" rộng=""

rãi="" rồi!="" hiên="" viên="" duật="" mỉm="" cười,="" lấy="" từ="" trong="" nhẫn="" không="" gian="" ra="" một="" cái="" pháp="" bảo="" bát="" quái="" hình="" hoa="" sen="" màu="" đỏ,="" hai="" cực="" nam="" châm="" bên="" trên="" đó="" đang="" không="" ngừng="" xoay="" tròn:="" "đây="" là="" liên="" hoa="" bát="" quái="" nghi="" do="" ta="" tự="" chế,="" chuyên="" dùng="" để="" dò="" xét="" bí="" cảnh.="" năm="" đó,="" nhờ="" có="" nó="" nên="" ta="" và="" minh="" sư="" đệ="" mới="" có="" cơ="" hội="" ra="" vào="" hơn="" mười="" cái="" bí="" cảnh="" lớn="" nhỏ.="" bằng="" không="" thì="" minh="" sư="" đệ="" cũng="" sẽ="" không="" có="" nhiều="" linh="" thạch="" tuyệt="" phẩm="" để="" tranh="" giành="" đồng="" mệnh="" chú="" phù="" lục="" với="" ngục="" tuyền="" lão="" tổ.="" thậm="" chí="" còn="" dư="" thừa="" để="" mua="" những="" thứ="" khác."="" hôm="" qua="" vừa="" độ="" kiếp="" xong,="" liền="" nghe="" thấy="" các="" đệ="" tử="" trong="" môn="" phái="" bàn="" tán="" chuyện="" bắc="" minh="" cạnh="" tranh="" đồng="" mệnh="" chú="" phù="" lục="" ngục="" tuyền="" lão="" tổ="" khiến="" thuần="" trần="" phái="" cũng="" bị="" liên="" lụy="" theo.="" âm="" tế="" thiên:="" "..."="" hóa="" ra="" hai="" người="" bọn="" họ="" có="" sở="" thích="" thám="" hiểm,="" lần="" trước="" thì="" tượng="" đá,="" giờ="" lại="" là="" thượng="" cổ="" bí="" cảnh.="" hiên="" viên="" duật="" chỉ="" vào="" đồ="" án="" bát="" quái="" nằm="" hai="" bên="" trái="" phải="" trong="" đóa="" hoa="" sen:="" "bình="" thường="" thì="" chúng="" nó="" chỉ="" là="" nụ="" hoa,="" nhưng="" đến="" khi="" xuất="" hiện="" bí="" cảnh="" thì="" đóa="" hoa="" hé="" nở,="" lộ="" ra="" kim="" bát="" quái."="" hắn="" chỉ="" vào="" hai="" cái="" kim="" đang="" xoay="" tròn="" nói:="" "chúng="" xoay="" càng="" nhanh,="" chứng="" tỏ="" bí="" cảnh="" càng="" nguy="" hiểm.="" nếu="" ta="" đoán="" không="" sai,="" đây="" có="" thể="" là="" một="" đại="" thượng="" cổ="" bí="" cảnh.="" nếu="" muốn="" đi="" vào="" đó,="" tu="" vi="" cũng="" phải="" trên="" mức="" luyện="" hư="" kỳ,="" thế="" nhưng="" minh="" sư="" đệ="" mới="" chỉ="" tầng="" cao="" nhất="" của="" kim="" đan="" kỳ,="" nhất="" định="" bắc="" gia="" sẽ="" không="" cho="" y="" mạo="" hiểm."="" âm="" tế="" thiên="" im="" lặng.="" tầng="" cao="" nhất="" của="" kim="" đan="" kỳ="" và="" luyện="" hư="" kỳ="" cách="" nhau="" tới="" hai="" đại="" cảnh="" giới,="" khẳng="" định="" bắc="" gia="" sẽ="" không="" để="" một="" người="" vừa="" là="" luyện="" đan="" sư="" cấp="" mười,="" tài="" phùng="" sư="" cấp="" mười="" lại="" còn="" kiêm="" thêm="" đúc="" sư="" cấp="" mười="" như="" bắc="" minh="" đi="" vào="" bí="" cảnh.="" đừng="" nói="" là="" bắc="" minh,="" đến="" cả="" mình="" chắc="" cũng="" bị="" ngăn="" cản.="" lúc="" này,="" ngoài="" cửa="" sổ="" đột="" nhiên="" bay="" vèo="" qua="" vài="" bóng="" người,="" ngay="" sau="" đó="" liền="" truyền="" đến="" tiếng="" rống="" đầy="" giận="" dữ="" của="" yêu="" quái="" lão="" tổ:="" "hòa="" thượng="" thối,="" hôm="" nay="" bổn="" tọa="" tạm="" bỏ="" qua="" cho="" ngươi.="" trở="" về="" nói="" cho="" con="" lừa="" ngốc="" hư="" không="" kia="" biết,="" nhất="" định="" bổn="" tọa="" sẽ="" thanh="" toán="" dứt="" điểm="" món="" nợ="" này!!!"="" âm="" tế="" thiên="" yên="" lặng="" quay="" đầu,="" vô="" tội="" nhìn="" hiên="" viên="" duật:="" "yêu="" quái="" lão="" tổ="" nói="" chuyện="" với="" ta="" à?"="" nghe="" giọng="" điệu="" của="" nàng,="" chắc="" bọn="" họ="" đã="" biết="" được="" việc="" hư="" không="" làm="" hôm="" qua.="" hiên="" viên="" duật="" buồn="" cười="" nói:="" "chắc="" là="" nói="" với="" ngươi="" đó.="" ở="" đây="" chỉ="" có="" hai="" người,="" ta="" thì="" không="" phải="" hòa="" thượng="" rồi,="" ngoại="" trừ="" ngươi="" ra="" sẽ="" chẳng="" còn="" ai="" khác="" hơn".="" "thật="" may="" là="" bọn="" họ="" có="" việc="" gấp="" phải="" rời="" đi!"="" âm="" tế="" thiên="" nhướng="" mày,="" hiếu="" kỳ="" hỏi:="" "nhưng="" chuyện="" gì="" khiến="" họ="" hấp="" tấp="" đến="" vậy?"="" hiên="" viên="" duật="" ngồi="" ghé="" trên="" thành="" cửa="" sổ:="" "nếu="" ta="" đoán="" không="" sai,="" hẳn="" là="" bọn="" họ="" vội="" vã="" đi="" xác="" nhận="" chuyện="" xuất="" hiện="" ngự="" thú="" sư="" cấp="" mười!"="" âm="" tế="" thiên="" sửng="" sốt:="" "ngự="" thú="" sư="" cấp="" mười!?"="" "ừm!="" chưởng="" môn="" của="" ta="" vừa="" nhận="" được="" viên="" yêu="" đan="" cấp="" mười="" mà="" hoa="" gia="" trả="" lại,="" rõ="" ràng="" nó="" phát="" ra="" ánh="" sáng="" màu="" đỏ="" đen.="" nếu="" không="" có="" gì="" bất="" ngờ="" thì="" chắc="" giờ="" này="" hoa="" gia="" đã="" sớm="" lan="" truyền="" tin="" tức="" rồi."="" âm="" tế="" thiên="" thầm="" giật="" mình,="" chẳng="" nhẽ="" có="" liên="" quan="" đến="" buổi="" thí="" nghiệm="" ban="" nãy?="" tuy="" nhiên="" hắn="" còn="" chưa="" kịp="" suy="" nghĩ="" liền="" nghe="" thấy="" tiếng="" gõ="" cửa,="" sau="" khi="" được="" sự="" đồng="" ý="" của="" bọn=""

họ,="" tiểu="" nhị="" bưng="" khay="" bước="" vào.="" âm="" tế="" thiên="" thì="" nhìn="" nước="" trà="" nhìn="" điểm="" tâm="" trong="" khay,="" còn="" hiên="" viên="" duật="" thì="" đi="" sang="" đây="" ngồi="" xuống.="" tiểu="" nhị="" đi="" đến="" trước="" bàn,="" liếc="" hai="" người="" trước="" mắt,="" sau="" đó="" nặng="" nề="" mà="" đặt="" cái="" khay="" xuống.="" "cạch"="" một="" cái,="" hiên="" viên="" duật="" và="" âm="" tế="" thiên="" đều="" giật="" mình.="" "thật="" sự="" xin="" lỗi,="" tiểu="" nhân="" lỡ="" tay="" khiến="" hai="" vị="" hoảng="" sợ.="" mong="" khách="" quan="" đừng="" trách!"="" tiểu="" nhị="" dùng="" giọng="" điệu="" vừa="" bình="" thản="" vừa="" máy="" móc="" nói,="" chẳng="" có="" chút="" thành="" ý="" gì="" trong="" đó.="" âm="" tế="" thiên="" chẳng="" quá="" để="" ý,="" dù="" sao="" hắn="" uống="" trà="" xong="" cũng="" liền="" rời="" đi="" rồi.="" nhưng="" hiên="" viên="" duật="" lại="" nhăn="" mày="" kiếm,="" đang="" định="" trách="" cứ="" thì="" thấy="" tiểu="" nhị="" bê="" trà="" và="" điểm="" tâm="" lên="" bàn,="" sau="" đó="" rót="" một="" chén="" cho="" âm="" tế="" thiên,="" đầy="" mặt="" nịnh="" nọt="" nói:="" "khách="" quan="" cứ="" từ="" từ="" thưởng="" dụng!="" nước="" trà="" mới="" lấy="" từ="" trong="" nồi="" ra="" cho="" nên="" xin="" cẩn="" thận="" kẻo="" bỏng="" miệng!"="" âm="" tế="" thiên="" mỉm="" cười.="" hiên="" viên="" duật="" thấy="" tiểu="" nhị="" đặt="" bình="" trà="" xuống="" bàn,="" không="" khỏi="" sửng="" sốt:="" "ngươi="" không="" rót="" trà="" cho="" ta="" sao?"="" sắc="" mặt="" tiểu="" nhị="" trầm="" xuống:="" "ngươi="" có="" tay="" có="" chân,="" không="" tự="" rót="" được="" à!"="" hiên="" viên="" duật="" ngớ="" người,="" sau="" đó="" nghi="" hoặc="" mà="" quan="" sát="" tiểu="" nhị,="" nghĩ="" thế="" nào="" cũng="" không="" ra="" mình="" đã="" đắc="" tội="" tên="" này="" lúc="" nào.="" nhưng="" khi="" tiểu="" nhị="" nhìn="" qua="" âm="" tế="" thiên,="" lập="" tức="" sắc="" mặt="" thay="" đổi="" thành="" tươi="" cười,="" chộp="" lấy="" đôi="" đũa="" hiên="" viên="" duật="" đang="" định="" cầm,="" giúp="" âm="" tế="" thiên="" gắp="" một="" miếng="" điểm="" tâm:="" "khách="" quan,="" đây="" là="" điểm="" tâm="" được="" đặc="" chế="" từ="" linh="" quả.="" ngài="" ăn="" nhiều="" một="" chút="" sẽ="" rất="" giúp="" ích="" cho="" cơ="" thể!"="" tới="" lượt="" sắc="" mặt="" hiên="" viên="" duật="" trầm="" xuống:="" "ngươi="" lấy="" đũa="" của="" ta,="" vậy="" ta="" dùng="" cái="" gì?"="" tiểu="" nhị="" cũng="" chẳng="" buồn="" nhìn="" y:="" "thì="" dùng="" tay="" bốc!"="" âm="" tế="" thiên="" cảm="" thấy="" tiểu="" nhị="" này="" đối="" với="" mình="" rất="" ân="" cần,="" trong="" lòng="" không="" khỏi="" đề="" phòng,="" lẳng="" lặng="" dùng="" khứu="" giác="" ngửi="" qua="" nước="" trà="" và="" điểm="" tâm,="" xác="" nhận="" không="" có="" mùi="" vị="" gì="" khác="" thường="" mới="" nhấc="" chén="" trà="" lên="" uống.="" hiên="" viên="" duật="" giận="" dữ="" nói:="" "gọi="" trưởng="" quầy="" của="" các="" ngươi="" lên="" đây!"="" "chưởng="" quầy="" không="" tiếp="" khách,="" muốn="" tìm="" người="" tiếp="" khách="" thì="" cứ="" đến="" lô="" đỉnh="" viện!"="" hiên="" viên="" duật="" trợn="" mắt="" trừng="" tên="" tiểu="" nhị="" một="" cái,="" rồi="" đứng="" người="" dậy="" đi="" ra="" cửa.="" âm="" tế="" thiên="" liếc="" thấy="" hiên="" viên="" duật="" khuất="" bóng,="" mới="" lia="" đôi="" mắt="" sắc="" lẻm="" về="" phía="" tiểu="" nhị:="" "ngươi="" là="" ai?"="" hắn="" cảm="" thấy="" tên="" tiểu="" nhị="" này="" rất="" kỳ="" lạ!="" tiểu="" nhị="" tà="" tà="" mỉm="" cười:="" "không="" phải="" chúng="" ta="" đã="" gặp="" nhau="" rồi="" sao,="" cớ="" gì="" ngươi="" lại="" quên="" ta="" nhanh="" như="" vậy?="" đừng="" nói="" là="" có="" người="" mới="" nên="" quên="" người="" cũ="" nha?"="" lập="" tức="" âm="" tế="" thiên="" biết="" tiểu="" nhị="" này="" là="" ai="" ngay,="" đáy="" mắt="" toát="" lên="" lạnh="" lẽo,="" hô:="" "thôn="" phách!"="" đồng="" thời="" hắn="" đột="" nhiên="" vung="" tay="" lên,="" phong="" nhận="" theo="" đó="" mà="" bắn="" ra="" ngoài!="" dường="" như="" thôn="" phách="" đã="" sớm="" đoán="" ra="" được="" động="" tác="" của="" hắn,="" ngay="" khi="" âm="" tế="" thiên="" mới="" nhúc="" nhích="" thì="" y="" đã="" né="" sang="" một="" bên.="" "ầm"="" một="" tiếng,="" phong="" nhận="" đánh="" thẳng="" vào="" vách="" tường.="" âm="" tế="" thiên="" híp="" mắt="" nhìn="" về="" phía="" cửa="" sổ,="" chỉ="" thấy="" thôn="" phách="" đang="" đứng="" trên="" nóc="" nhà="" đối="" diện,="" cố="" tình="" khiêu="" khích="" mà="" ngoắc="" ngoắc="" mình.="" trong="" nháy="" mắt,="" âm="" tế="" thiên="" vụt="" biến="" mất,="" rồi="" chợt="" xuất="" hiện="" ngay="" bên="" cạnh="" thôn="" phách,="" lại="" đánh="" ra="" một="" phong="" nhận="" khác.="" lúc="" này="" thôn="" phách="" bị="" đánh="" thành="" hai="" nửa,="" sau="" đó="" 'bùm'="" một="" cái="" hóa="" thành="" mảnh="" phù="" chú="" màu=""

vàng.="" sắc="" mặt="" âm="" tế="" thiên="" đông="" lạnh,="" ánh="" mắt="" sắc="" bén="" đảo="" quanh="" bốn="" phía,="" bắt="" gặp="" thôn="" phách="" đang="" đứng="" cách="" đó="" hai="" mươi="" trượng="" ngoắc="" hắn.="" "tịch="" thiên!"="" khi="" hiên="" viên="" duật="" quay="" trở="" lại,="" trong="" phòng="" ngoại="" trừ="" vách="" tường="" bị="" đánh="" nát="" thì="" chẳng="" thấy="" bóng="" dáng="" âm="" tế="" thiên="" đâu="" nữa.="" lúc="" này,="" âm="" tế="" thiên="" đang="" ráo="" riết="" đuổi="" theo="" thân="" ảnh="" của="" thôn="" phách,="" thế="" nhưng="" mỗi="" khi="" phong="" nhận="" của="" hắn="" đánh="" tới,="" thì="" thôn="" phách="" đều="" biến="" thành="" cao="" cấp="" thế="" thân="" phù,="" mãi="" đến="" khi="" đuổi="" tới="" cửa="" lớn="" bắc="" gia.="" âm="" tế="" thiên="" nhìn="" hai="" chữ="" 'bắc="" phủ',="" cố="" gắng="" nén="" tức="" giận="" xuống,="" mày="" nhướng="" lên.="" vì="" sao="" thôn="" phách="" lại="" chạy="" tới="" bắc="" gia?="" âm="" tế="" thiên="" nhảy="" xuống="" nóc="" nhà,="" do="" dự="" đi="" về="" hướng="" cửa="" lớn,="" đồng="" thời="" đảo="" mắt="" nhìn="" xung="" quanh="" xem="" có="" thấy="" bóng="" dáng="" thôn="" phách="" hay="" không.="" đúng="" lúc="" này,="" hắn="" nhìn="" thấy="" chấp="" pháp="" trưởng="" lão="" cùng="" các="" trưởng="" lão="" khác="" cười="" pháp="" khí="" đáp="" xuống="" đất,="" đứng="" ở="" sân="" trống="" cách="" hắn="" không="" xa.="" bách="" trưởng="" lão="" vội="" vàng="" hỏi:="" "chấp="" pháp="" trưởng="" lão,="" người="" có="" nghe="" được="" tin="" tức="" gì="" từ="" bách="" lý="" chân="" nhân="" không?"="" các="" trưởng="" lão="" nghe="" thấy,="" cũng="" đồng="" loạt="" đi="" tới.="" chấp="" pháp="" trưởng="" lão="" vừa="" đi="" vừa="" nhỏ="" giọng="" kể:="" "ta="" nghe="" nói="" người="" nọ="" ở="" giữa="" mày="" có="" một="" viên="" chu…"="" ông="" vừa="" mới="" nói="" đã="" bắt="" gặp="" âm="" tế="" thiên="" đứng="" cách="" đó="" không="" xa,="" tiếng="" nói="" đột="" nhiên="" khựng="" lại,="" giống="" như="" nhìn="" thấy="" cái="" gì="" đó="" khiến="" cho="" người="" ta="" sợ="" hãi,="" mắt="" trợn="" lên,="" khó="" tin="" nói:="" "sa…="">

174. Chương 171: Ngự Thú Sư Cấp Mười

Chu sa chí!

Các trưởng lão hai mặt nhìn nhau, hình như trong những người bọn họ biết có người có chu sa chí giữa đôi chân mày!

Bách trưởng lão than nhẹ một tiếng: "Chấp Pháp trưởng lão, ngươi xác định không có nghe sai?"

Ông liếc sang Chấp Pháp trưởng lão, phát hiện Chấp Pháp trưởng lão đang trừng to hai mắt, khiếp sợ mà nhìn phía trước.

Bách trưởng lão dò theo tầm mắt của Chấp Pháp trưởng lão, liền thấy Âm Tế Thiên đang đứng cách đó không xa, dưới ánh nắng rực rỡ chiếu rọi, nốt chu sa chí trên trán hắn càng thêm xinh đẹp diễm lệ!

Theo sau đó, việc ông không thể khế ước với yêu thú bỗng nhiên lũ lượt tràn tới, không khỏi khiến ông trợn to mắt, cứng ngắc cả người.

Các trưởng lão đi bên cạnh chợt thấy thần sắc hai người có vẻ quái lạ, bèn tò mò nhìn theo hướng kia, rồi cũng đồng loạt ngớ người theo, cứ như bọn họ bị điểm huyệt vậy, bộ dáng kinh ngạc đến không có gì có thể diễn tả được thành lời.

Âm Tế Thiên nghĩ, nếu đã đụng mặt các trưởng lão, thân là tiểu bối mà không tiến lên chào một câu sẽ lại bị quở trách cho xem!

"Tịch Thiên kiến quá các vị trưởng lão!"

Các trưởng lão không nói được gì, chỉ biết khiếp sợ trừng to hai mắt nhìn hắn!

Âm Tế Thiên không khỏi nghi hoặc, lấy tay sờ sờ mặt mình.

Trên mặt hắn có dính cái gì sao?

Âm Tế Thiên không thấy gì khác thường, nên cho rằng do bọn họ bị mất khế ước thú vì thế giận dữ không muốn nói chuyện với mình, bèn bĩu môi quay người đi vào Bắc phủ.

Âm Tế Thiên vừa mới đặt chân vào Bắc phủ, thì toàn bộ hạ nhân đều ngưng hết tất cả công việc trên tay, kinh nghi nhìn hắn.

Không, chính xác mà nói là nhìn đằng sau hắn!

Âm Tế Thiên mê man xoay người, đập vào mắt là các vị trưởng lão cứ như hộ vệ của hắn, hình thành một đội ngũ trùng trùng điệp điệp đi theo phía sau.

Hắn định nép sang một bên để các vị trưởng lão bước lên trước, nhưng bất ngờ là bọn cũng khựng lại, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, trên mặt vẫn là biểu tình khiếp sợ kia.

Rốt cuộc bọn họ bị làm sao vậy?

Âm Tế Thiên bước nhanh hơn về phía viện Hoành trưởng lão.

Các trưởng lão đằng sau cũng đồng loạt bước nhanh hơn về phía viện Hoành trưởng lão.

Âm Tế Thiên vừa vào sân liền bắt gặp Bắc Sinh Bắc Duy mang theo con rối của hắn tới nhận lỗi với Bắc Vũ Hòanh: "Hoành trưởng lão, chúng ta thật sự không biết đó là do Thiếu phu nhân dùng Cao cấp thế thân phù biến thành."

Bắc Vũ hoành nhíu mày nói: "Các ngươi nói Hoa Không cũng là con rối?"

Bắc Duy nhanh chóng đáp:"Đúng vậy! Bất quá con rối của Hoa Không đã bị đệ tử của Lăng gia chém hỏng!

Bắc Vũ Hòanh thả lỏng chân mày: "Vậy có nghĩa là hiện giờ Tịch Thiên đang ở cùng Hoa Không?"

Bắc Duy có chút không xác định: "Hẳn là như thế!"

Bắc Sinh vội nói: "Hoành trưởng lão, chúng ta lại làm mất dấu Thiếu phu nhân, thật sự không còn mặt mũi gặp Thiếu gia, hy vọng ngài có thể nói tốt giùm chúng ta vài câu trước mặt Thiếu gia".

Bắc Vũ Hòanh đang định đáp lời, bỗng nhiên một tiếng rống như cuồng phong ập tới: "Tịch Thiên, ngươi hết lần này tới lần khác dám trêu đùa lão tử, lão tử nhất định phải… phải…. phải lột da ngươi."

Lời nói vừa dứt, Âm Tế Thiên liền cảm giác được có một trận gió xẹt ngang người mình.

Bắc Sinh Bắc Duy quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hoa Không đang nổi giận đùng đùng đi về phía bọn họ

, đồng thời cũng thấy Âm Tề Thiên đang đứng ngay trước cửa, không khỏi sáng rỡ hai mắt.

Tuy nhiên, Tịch Thiên chỉ trêu đùa Hoa Không mà thôi, tại sao Hoa Không lại đòi lột da Tịch Thiên lận?

Không phải y chỉ là một đệ tử mới nhập phủ hay sao? Cớ gì lại cả gan như vậy?

Hư Không tức giận đi đến trước mặt con rối Âm Tề Thiên, thở phì phì ném hai mảnh phù chú màu vàng xuống: "Lão tử vì cứu một con rối ngu ngốc chỉ biết đứng im tại chỗ, thiếu chút nữa đã bị năm tên tà tu lão tổ đánh trúng. May là lão tử chạy mau, bằng không ngươi chỉ còn nước nhặt xác cho lão tử!"

Lúc y từ nhà bạn cũ đi ra, Tịch Thiên đã bắt đầu không nói tiếng nào, tuy khi đó y có cảm thấy Tịch Thiên là lạ nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ đơn giản cho rằng Tịch Thiên giận dỗi vì y để hắn đợi lâu.

Sau đó, nghe người ta bàn tán vụ Ngự thú sư cấp mười, lòng hiếu kỳ dâng lên nên dẫn Tịch Thiên tới cửa hàng Hoa gia xem xem, không ngờ lại đụng mặt năm tên tà tu lão tổ cũng đang trên đường đến đó.

Cứ như vậy, sáu người liền xông vào đánh nhau.

Để tránh năm người kia đả thương Tịch Thiên, y đành tránh né chứ không dám công kích, thế nhưng Tịch Thiên lại chỉ biết đứng ngốc một chỗ, không hề biết chạy trốn là gì.

Yêu quái lão tổ cũng rất quỷ quyệt, nhân cơ hội đánh lén Tịch Thiên, y vì cứu Tịch Thiên mà xém chút nữa bị bốn tên lão tổ còn lại đả thương.

Cuối cùng, Tịch Thiên vẫn bị Yêu quái lão tổ chém một đao, nhưng ai mà ngờ 'bùm' một tiếng, 'Tịch Thiên' liền biến thành hai mảnh phù chú màu vàng.

Bắc Sinh nghe nói như thế, lập tức trợn to hai mắt hỏi: "Thỉnh… thỉnh giáo một chút… ngươi… ngươi làm thế nào trốn khỏi tay năm vị tà tu lão tổ vậy?.

Bản lĩnh chạy trốn cao cường thế này, thật khiến gã khâm phục vô cùng, nếu gã cũng được như vậy, thì không cần phải sầu lo khi đụng mặt đám tu sĩ cao giai của Lăng gia rồi!

Bắc Vũ Hoành biết thân phận thật sự của Hoa Không, nên khi thấy hai mắt Bắc Sinh lòe lòe tỏa sáng liền mở miệng ngăn cản: "Các ngươi có hỏi, cũng học không được!"

Hư Không chỉ vào mặt con rối Âm Tề Thiên nói: "Lão tử đang nói với ngươi đó."

"Cái kia…"

Bắc Vũ Hoành vốn định nói với y đây cũng là con rối do Thế thân phù biến thành, nhưng ông thấy Tịch Thiên đang tiến về phía này, nên đành im lặng.

"Hoa Không!"

Âm Tế Thiên thừa dịp Hư Không chưa kịp phản ứng liền chạy lên phía trước, nghiêm túc trách mắng:"Hoa Không, ngươi thân là đệ tử Bắc gia, thế nhưng dám gọi thẳng tục danh của Thiếu phu nhân, thật là không biết phép tắc, ngươi nên đến chỗ Tổng quản lĩnh phạt đi!"

Hư Không bỗng nhớ tới thân phận hiện tại của mình, liền nghẹn lời.

Chỉ có thể tức đến đỏ mặt, trừng Âm Tế Thiên!

Bắc Vũ Hoành cười cười một tiếng, sau đó chuyển mắt sang đám trưởng lão đang đứng đằng sau Âm Tế Thiên, hỏi: "Không biết các vị trưởng lão đến viện của ta là có chuyện gì?"

Đám trưởng lão vẫn giữ nguyên bộ dáng kinh ngạc mà nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên.

Ngay lập tức, Bắc Vũ Hòanh đã đoán được vài phần.

Ông quay sang Âm Tế Thiên nói: "Tịch Thiên, ngươi về phòng nghỉ ngơi trước đi!"

Âm Tế Thiên liếc thấy các trưởng lão vẫn đang ngây người, bèn gật gật đầu.

Tuy Bắc Sinh Bắc Duy và Hư Không bận nghi hoặc nhìn các trưởng lão, nhưng chân vẫn nối gót Âm Tế Thiên ra khỏi viện Hoành trưởng lão.

Các trưởng lão thấy Âm Tế Thiên rời đi, cũng xoay người định theo sau!

Bắc Vũ Hòanh lập tức cản bọn họ lại: "Các vị trưởng lão, chúng ta hãy đến Đại sảnh nói chuyện đi."

Các trưởng lão cứ như không hề nghe thấy Bắc Vũ Hoành nói gì, thẳng đến khi Âm Tế Thiên khuất bóng, mới có người thì thào nói: "Ngự thú sư cấp mười! Hắn đích thực là Ngự thú sư cấp mười?

Lúc này, Bách trưởng lão phục hồi *** thần lại, hưng phấn nói: "Chắc chắn không sai, hắn nhất định là Ngự thú sư cấp mười! Chắc chắn là thế!"

Các vị trưởng lão khác cũng đồng loạt tỉnh táo ra: "Sao Bách trưởng lão có thể khẳng định như vậy?"

Bách trưởng lão kích động nói:"Ta không biết hôm qua khi các ngươi trở về có đi tìm Ngự thú sư giúp các ngươi khế ước lại với yêu thú hay không. Nhưng ta thì mất một ngày một đêm vẫn không thể khế ước được bất kỳ một con yêu thú nào, cho dù chỉ là yêu thú cấp một, hoàn toàn chặt đứt

liên hệ *** thần với chúng nó. Ta đoán rất có thể chuyện này có liên quan đến câu nói hôm qua của Tịch Thiên. "

Ông dừng một chút rồi nói: "Lúc ấy ta không chạy ngay đến viện Hoành trưởng lão để hỏi rõ ràng, vì có một chuyện ta không thể nào chứng thực được, đó chính là ta phải ở trước mặt mấy vạn người, ba quỳ chín lạy với yêu thú thì mới có thể khế ước được với nó. Bất quá, hôm nay thông qua tin tức mà Bách Lý chân nhân truyền ra, ta tin chắc Tịch Thiên chính là Ngự thú sư cấp mười, như thế mới có thể khiến khế ước thú

chạy thoát khỏi túi thú, đồng thời còn chặt đứt liên hệ *** thần với chúng ta. Rất có khả năng đó là tuyệt kỹ riêng của Ngự thú sư cấp mười.

Chấp Pháp trưởng lão gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý!

Các trưởng lão khác nhanh chóng bồi thêm: "Hôm qua, sau khi ta trở về liền đi tìm Ngự thú sư! Tuy nhiên cũng giống như Bách trưởng lão nói, hoàn toàn không thể khế ước được với yêu thú, lúc ấy ta chỉ đơn giản cho rằng lực *** thần của mình suy yếu, cho nên định để hôm nay thử lại sau."

"Ta cũng gặp phải tình huống như vậy, lúc ấy ta lo rằng chỉ có một mình ta mới như vậy, vì thế không dám tìm các ngươi hỏi!"

Bách trưởng lão và Chấp Pháp trưởng lão càng nghe càng kích động, nếu Tịch Thiên thật sự là Ngự thú sư cấp mười, như vậy cho dù Bắc gia không có tu sĩ thuộc cảnh giới Đại Thừa, cũng không tất phải sợ bọn người Lăng gia!

Chỉ cần nghĩ đến việc về sau toàn bộ người trong Bắc gia đều có thể khế ước với yêu thú cấp mười, tâm tình bọn họ liền không thể nào bình tĩnh nổi, càng lúc càng kích động thêm.

Bách trưởng lão nói: "Chúng ta ở trong này suy đoán làm cái gì, sao không đi tìm Tịch Thiên để hỏi rõ ràng!"

Các trưởng lão khác cũng nhất nhất gật đầu: "Đúng vậy!"

Bắc Vũ Hoanh thấy bọn họ một bộ hưng trí bừng bừng, thật sự không nỡ tạt nước lạnh vào mặt, đành phải uyển chuyển nói: "Tịch Thiên cần phải nghỉ ngơi, tốt hơn hết là các ngươi không nên đến quấy rầy hắn!"

Bách trưởng lão lập tức nói: "Chúng ta chỉ hỏi hắn một câu liền rời đi!"

Bắc Vũ Hoành thấy bọn họ vẫn muốn đi tìm Tịch Thiên, đành phải nói thẳng: "Các vị trưởng lão, không phải ta muốn đả kích các ngươi, nhưng có một việc ta vẫn nên nhắc nhở các ngươi thì tốt hơn. Hai ngày trước, chuyện Tịch Thiên bị nhục mạ, các ngươi còn nhớ rõ chứ?".

Đám trưởng lão nhất thời cứng đờ cả người.

Bắc Vũ Hoành tiếp tục nói: "Vì sao khế ước thú của các ngươi phải chạy ra khỏi túi thú và chặt đứt liên hệ *** thần với các ngươi, hẳn các ngươi chưa quên đi?"

Các vị trưởng lão xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Bắc Vũ Hoành lại nói: "Ta thấy các ngươi tạm thời không cần đi quấy rầy hắn là tốt nhất!"

Trong viện nhất thời im phăng phắc.

175. Chương 172: Thẳng Thắn

Âm Tế Thiên nghe thấy lời các trưởng lão nói, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười châm chọc.

Hắn cứ tưởng các trưởng lão tò tò đi theo sau lưng hắn là vì muốn tra hỏi tại sao không ký kết khế ước với yêu thú được. Không ngờ tới, vì bọn họ cho rằng hắn chính là Ngự thú sư cấp mười, nên mới cảm thấy khiếp sợ như thế.

Tuy nhiên lúc hắn làm thí nghiệm ở cửa hàng Hoa gia, chẳng phải Yêu đan đã phát ra ánh sáng xanh nhạt sao?

Với lại tại thời điểm đó, thực tế không hề có Ngự thú sư nào trên cấp tám, thế quái nào giờ lại có tin đồn là xuất hiện Ngự thú sư cấp mười chứ?

Hiên Viên Duật nói khi chưởng môn của y nhận được Yêu đan cấp mười mà Hoa gia trả trở lại, thật đúng là phát ra ánh sáng màu đỏ đen, rõ ràng cho thấy có Ngự thú sư cấp mười tồn tại.

Chẳng lẽ sau khi hắn rời đi có một số chuyện nảy sinh nên hắn không thể nào biết được? Ví dụ như Yêu đan xuất hiện biến hóa. Nếu không phải vậy thì sao bọn người Bách Lý chân nhân dám tung ra tin tức động trời thế này.

Nhưng vì sao Bách trưởng lão cứ khẳng định người đó là mình cơ chứ?

Âm Tế Thiên vô thức đưa tay lên sờ sờ nốt chu sa chí ở giữa đôi chân mài.

Tuy rằng khi đó hắn có đội đấu lạp, bất quá cũng có không ít người đã trông thấy diện mạo của hắn rồi.

Bách Lý chân nhân khẳng định với Bách trưởng lão là Ngự thú sư cấp mười có nốt chu sa chí ở giữa đôi chân mài, vì vậy Bách trưởng lão mới dám chắc chắn hắn chính là Ngự thú sư cấp mười kia.

Khóe miệng Âm Tế Thiên khẽ nhếch lên đầy châm chọc.

Hắn nghĩ mình không phải là một Ngự thú sư cấp mười đơn giản như vậy.

Cấp mười chẳng qua cũng chỉ hơn cấp chín một bậc, lẽ ra năng lực không thể nào cách biệt quá lớn!

Thế nhưng hắn ngoài việc có thể đặt tên, ban phúc cho Yêu thú làm chúng nó tấn chức ngay lập tức. Hắn còn có thể chỉ bằng lời nói đã khiến tất cả Yêu thú ngoan ngoãn để tu sĩ khế ước với chúng nó, điều này tuyệt đối không phải một Ngự thú sư cấp mười có thể làm được!

Lúc này, Hư Không chạy vào nói nhỏ với Âm Tế Thiên: "Hiện giờ ta không thể tiếp tục ở lại Bắc gia được nữa, sợ là năm tên tà tu lão tổ mò tới cửa thì lại gây thêm phiền phức cho Bắc gia!"

Âm Tế Thiên phát hiện, Hư Không tới nhanh mà đi cũng nhanh.

"Sư phụ, chẳng phải người đã ăn Dịch Dung Đan à? Năm vị lão tổ sao lại phát hiện ra người chứ?"

Hoa Không tức giận trừng hắn: "Lúc nãy bọn họ vừa nhìn thấy ngươi đã muốn ra tay bắt người. Và dĩ nhiên ta không thể đứng nhìn rồi. Thế nhưng khi ta đánh trả, bọn họ liền phát hiện ra ta là Hư Không!"

Âm Tế Thiên thấy may mắn khi để Thế thân phù đi cùng Hoa Không: "Vậy sư phụ cũng không tất phải rời khỏi Bắc gia. Bởi vì bọn họ nghĩ, khi bị bại lộ thân phận ngài sẽ ngay lập tức chuồn khỏi Bắc gia, chẳng dại gì ở lại đây chờ chết, chắc chắc ngài đã cao chạy xa bay mất rồi."

Hoa Không rú lên: "Đúng há! Sao ta lại không nghĩ tới điều này! Ta đi sang viện khác dạo chơi đây!"

Nói xong, chớp mắt một cái đã chẳng thấy bóng dáng.

Bắc Sinh lập tức nói: "Thiếu phu nhân! Tuy rằng Hoa Không làm người có chút tùy tiện, không biết câu nệ tiểu tiết, thế nhưng y lại rất nhiệt tình. Lúc trước cũng bởi y quá lo lắng cho Thiếu phu nhân, mới có thể không chú ý quy củ mà gọi thẳng tục danh của ngài, mong Thiếu phu nhân đừng trách y!"

Âm Tế Thiên buồn cười nhìn gã: "Các ngươi quen biết y được bao lâu mà dám đứng ra biện hộ thay y?"

Bắc Sinh ngại ngùng gãi gãi đầu.

Âm Tế Thiên trở về Minh Thăng Viện, Bắc Thận lập tức tiến lên bẩm báo sự việc sáng nay cho hắn.

Nghe tới đoạn Bắc Minh thay con rối của hắn đỡ trà nóng, lo lắng hỏi: "Bắc Minh còn ở đây không?"

"Thiếu gia đột nhiên cảm thấy không khỏe, hiện giờ đang nằm trong phòng nghỉ ngơi!"

Âm Tế Thiên vừa nghe liền vội vàng chạy sang hậu viện.

Mới bước vào, đập vào mắt hắn là năm tên hộ vệ thường ngày vẫn đi theo Bắc Minh đang đứng canh giữ bên ngoài cửa phòng.

Bọn họ thấy Âm Tế Thiên đi tới, lập tức cung kính chào: "Kiến quá Thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên vào trong phòng, trông thấy Bắc Minh đang ngồi nghe Bắc Đẩu báo cáo vụ việc Ngự thú sư cấp mười xuất hiện.

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên đi vào, khuôn mặt lãnh đạm sáng ngời, vẫy tay ý bảo Âm Tế Thiên lại gần đây.

Âm Tế Thiên vừa đi qua, Bắc Minh liền vươn tay kéo hắn ngồi lên đùi mình, vuốt tóc mai của hắn hỏi: "Không phải cùng Hư Không trưởng lão ra ngoài năm ba ngày mới trở về sao?"

Âm Tế Thiên thở dài: "Đúng là định như thế, nhưng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra!"

Bắc Minh thấp giọng cười.

Âm Tế Thiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của y, quan tâm hỏi: "Thân thể ngươi không có việc gì chứ? Tay đã bôi thuốc chưa?"

Môi mỏng Bắc Minh kề sát bên tai Âm Tế Thiên, tán tỉnh: "Không sao! Ta còn có thể cùng ngươi chứng minh thực lực cho Hư Không trưởng lão biết nữa kìa!"

Âm Tế Thiên tức giận lườm y.

Bắc Minh nhân cơ hội hôn nhẹ lên môi hắn.

Âm Tế Thiên khẽ chớp mắt hỏi: "Lúc nãy, Bắc Đẩu đang nói đến chuyện Ngự thú sư cấp mười à?"

"Uh!"

Âm Tế Thiên nhìn y chằm chằm: "Vậy ngươi đối với việc này có ý kiến gì không?"

Bắc Minh nhíu nhíu mày: "Nếu có thể mời hắn đầu quân cho Bắc gia thì tốt, còn nếu không mời được cũng chẳng sao, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên đi!"

Âm Tế Thiên do dự nói: "Ví dụ bây giờ ta nói mình chính là Ngự thú sư cấp mười đó, vậy ngươi có tính toán gì không?"

Tuy hắn muốn Bắc Minh tự mình phát hiện, nhưng sự việc đã đến nước này rồi, hắn cũng không thể để cho y là người cuối cùng biết được mọi chuyện.

Bắc Minh chăm chú nhìn Âm Tế Thiên: "Người đó là ngươi?"

Âm Tế Thiên cũng không xác định nói: "Ách...ngươi cứ xem là vậy đi!"

Con ngươi đen kia nghi hoặc: "Xem là vậy? Có ý gì?"

Âm Tế Thiên nhíu chặt đôi mày: "Thật ra ta cũng không rõ ràng lắm mình có phải là Ngự thú sư cấp mười không nữa. Tóm lại, ta cảm thấy so với Ngự thú sư cấp mười thì ta còn lợi hại hơn nhiều!"

Bắc Minh cười khẽ: "Tiểu phu nhân của ta thật không biết khiêm tốn chút nào!"

Sau đó, y nắm chặt lấy hai tay Âm Tế Thiên, ghé vào lỗ tai hắn hôn nhẹ, sung sướng nói: "Ta rất vui khi ngươi nguyện ý chia sẻ chuyện này với ta!"

Âm Tế Thiên nghe y nói vậy, mặt đầy kinh ngạc hỏi: "Đừng nói ngươi phải đã sớm biết nha?"

"Không phải! Ta chỉ mới nghi ngờ thôi, đoán là ngươi có năng lực của một Ngự thú sư, nhưng không biết là cấp mấy. Thế nhưng trãi qua chuyện các trưởng lão hôm trước, ta tin rằng năng lực của ngươi so với Ngự thú sư cấp mười còn muốn lợi hại hơn. Bằng không, ngươi cũng không có bản lĩnh đến nỗi khiến đám yêu thú của bọn Bắc Tiềm thoát chạy ra ngoài, đồng thời còn chặt đứng liên hệ *** thần với chủ nhân!"

Âm Tế Thiên tưởng rằng chuyện này sẽ khiến Bắc Minh giật mình, nhưng cuối cùng người giật mình lại là chính hắn!

"Ngươi bắt đầu nghi ngờ từ bao giờ?"

Khóe miệng Bắc Minh nhếch lên một độ cong nhè nhẹ: "Lúc ngươi làm cho Hắc Lịch từ cấp tám nhảy lên cấp mười thì ta đã nghi ngờ rồi. Yêu thú cấp tám sẽ không vô duyên vô cớ mà biến thành Yêu thú cấp mười một cách dễ dàng như vậy được. Nhưng thấy ngươi không muốn nói, nên ta cũng không hỏi nhiều!"

Âm Tế Thiên trừng y: "Ngươi cư nhiên đoán được chuyện của Hắc Lịch có liên quan tới ta!"

Hắn còn cho là mình đã che giấu thật tốt, nhưng xem ra hắn quá mức tự tin rồi!

Âm Tế Thiên lại hỏi: "Vậy lúc nào thì ngươi mới chắc chắn là ta?"

"Bắc Đẩu nói với ta, gã chính mắt nhìn thấy Bắc Sinh Bắc Duy nhận được hai con yêu thú cấp ba chưa qua ma hợp. Vậy mà vừa mới qua tay ngươi, không chỉ khiến chúng nó ngoan ngoãn để cho tu sĩ khế ước, lại còn nhảy từ cấp ba lên thẳng cấp sáu. Từ đó gã hoài nghi ngươi có năng lực đặc biệt!"

Âm Tế Thiên nhớ lại ngày đó, quả thật Bắc Đẩu có nhìn chằm chằm mình đầy cổ quái, hóa ra là vì vậy.

"Sau đó lại đến chuyện của các vị trưởng lão, ta càng khẳng định ngươi có năng lực của một Ngự thú sư. Ta không nói ra, là vì muốn chính miệng ngươi nói cho ta biết mà thôi!"

Âm Tế Thiên vừa lòng mỉm cười, hôn nhẹ một cái lên môi Bắc Minh.

Lúc trước hắn còn định chờ Bắc Minh từ từ phát hiện ra năng lực của mình, không nghĩ tới tâm tư của y quá *** tế, đã sớm chú ý tới rồi.

"Vậy chắc hẳn, ngươi cũng biết…"

Thấy Bắc Minh nghi hoặc, hắn liền im bặt không nói!

Ngay sau đó con ngươi xinh đẹp của Bắc Minh cong lên ý cười: "Ý ngươi là chuyện ngươi có thể tu luyện?"

Âm Tế Thiên mở to hai mắt: "Đến cả việc này ngươi cũng biết?"

Rốt cuộc còn có cái gì Bắc Minh không biết?

Tâm tư người này sâu thật!

Bắc Minh lắc lắc đầu: "Chỉ là nghi ngờ nhưng ta không có cách nào chứng minh việc ngươi có thể tu luyện là thật hay không."

"Vậy làm sao mà ngươi phát hiện được?"

Bắc Minh cười khẽ: "Ngươi có nhớ, trong một lần ta thấy ngươi ngồi thiền, ta mới hỏi ngươi có phải đang hấp thụ linh khí không, ngươi lại nói ngươi là tụng kinh niệm phật."

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ: "Có phải cái lần ngươi dùng thân phận Bắc Dực Đồng hỏi không?"

Bắc Minh gật đầu: "Ngày đó, ta phát hiện linh khí trong Minh Thăng Viện bị cuốn hết về phía phòng chúng ta, ta vừa chạy vào xem liền thấy ngươi đang ngồi thiền. Nhưng lạ một cái là trên người ngươi không có linh khí dao động, cho nên ta chỉ mới hoài nghi mà thôi. Tuy nhiên bộ dạng chột dạ như có bí mật của ngươi lại khiến ta khẳng định chắc chắn rằng ngươi đang có chuyện gạt ta. Ta đoán rất có thể có liên quan tới việc tu luyện của ngươi, không ngờ tới hôm nay ngươi lại chủ động nói cho ta biết!"

Âm Tế Thiên bất mãn: "Hóa ra là ngươi chỉ mới đoán thôi à? Vậy mà bộ dạng cứ như biết rõ mười mươi!"

Con ngươi đen kia lóe lên ý cười: "Không bày ra bộ dạng này, thì sao ngươi chịu khai thật với ta cơ chứ!"

"Ngươi thật gian xảo!"

Âm Tế Thiên liếc y một cái nói tiếp: "Ngươi có trách ta giấu ngươi chuyện này không?"

176. Chương 173

Bắc Minh buông thắt lưng Âm Tế Thiên ra, vỗ nhè nhẹ những lọn tóc sau lưng hắn, một hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Ta biết ngươi che dấu năng lực của mình là bởi vì lo lắng người hủy linh căn của ngươi sẽ lại đến gây phiền toái!"

Âm Tế Thiên híp mắt lại đáp: "Đúng! Ta không biết người đả thương ta là ai, cũng chẳng biết thực lực đối phương như thế nào. Do đó ta không dám để lộ chuyện mình có thể tu luyện!"

"Nghe giọng điệu thản nhiên kia, chắc hẳn là đã biết ai hủy đi linh căn của ngươi?"

"Ta vận dụng Phản Quang Kính, và đã nhìn thấy được người đó."

Đáy mắt Bắc Minh thoáng dao động, hỏi: "Là ai?"

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm cửa phòng, lạnh lùng mở miệng nói ra hai từ: "Thôn Phách!"

Bắc Minh bỗng ngưng động tác vuốt ve trên tay, qua thời gian nửa nén hương mới khôi phục lại *** thần, tiếp tục vỗ về tóc Âm Tế Thiên, ấm ách nói: "Nếu ngươi đã biết được người hủy linh căn của mình, vậy thì tìm một cơ hội nào đó đáp trả lại y cho thật tốt!"

Khóe miệng Âm Tế Thiên nhếch lên: "Chuyện đương nhiên! Ta phải để y nếm thử nỗi thống khổ của người bị hủy linh căn!"

Hắn vừa dứt câu thì người phía sau đột nhiên vươn tay ôm siết lấy hắn, cứ như muốn thân thể hắn dung nhập vào trong máu thịt của y mới bằng lòng bỏ qua. Âm Tế Thiên nghi hoặc quay đầu: "Sao ngươi…"

Môi nhỏ chưa kịp nói hết đã bị nam nhân phía sau điên cuồng chiếm giữ, kịch liệt càn quét qua từng ngóc ngách trong khuôn miệng, đến tận khi hắn không thở nổi nữa mới lưu luyến mà rời khỏi. Âm Tế Thiên nhìn sắc mặt tái nhợt của Bắc Minh, vừa tức lại vừa lo lắng cả giận nói: "Lần sau ngươi còn như thế này nữa thì đừng có nghĩ tới chuyện lại gần ta trong vòng ba thước!"

Bắc Minh ôm ngực, cố nén cảm giác đau đớn thấu tận tim can, dùng hết sức lực mở lớn mắt, mỉm cười suy yếu nhìn Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên thấy rõ ràng là Bắc Minh đang cười, nhưng cớ gì nụ cười kia lại phảng phất một nỗi bi thương không thể diễn tả được thành lời. Tim của hắn chẳng biết sao lại đau xót vì y, lập tức nhớ tới lần trước Bắc Đẩu có đưa một lọ đan dược cho mình, bén lấy ra một viên đút Bắc Minh ăn. Sau đó kéo Bắc Minh lên giường nằm: "Lúc này ngươi đừng có nói chuyện nhiều!"

Bắc Minh níu lấy tay hắn, suy yếu nói: "Ta không rõ, linh căn của ngươi không phải…"

Âm Tế Thiên biết y muốn hỏi cái gì nên vội ngắt lời: "Linh căn của ta thực sự đã bị hủy rồi. Còn vì sao ta lại có thể tu luyện được thì ta cũng không biết. Thôi, ngươi muốn hỏi cái gì thì chờ tới khi khỏe hơn rồi nói sau!"

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của Bắc Thận: "Thiếu phu nhân, có các vị trưởng lão cầu kiến!"

Lúc gã nói đến chữ 'cầu', suýt nữa liền cắn trúng đầu lưỡi. Phải biết, người muốn gặp Thiếu phu nhân chính là các vị trưởng lão của Bắc gia, hơn nữa còn là trưởng bối của Thiếu phu nhân, cớ gì trưởng bối muốn gặp hậu bối mà phải dùng đến chữ 'cầu'?

Bắc Đẩu và năm tên hộ vệ canh giữ ngoài cửa nghe thấy chữ 'cầu' kia, không khỏi nhìn nhau, kinh ngạc vô cùng. Âm Tế Thiên khẽ nhăn mi: "Nói các vị trưởng lão chờ ta một chút, ta sẽ tới ngay!"

Hắn biết nếu hôm nay bọn họ không gặp được hắn thì ngày mai cũng sẽ lại đòi gặp.

"Dạ!"

"Ta cũng đi!" Bắc Minh muốn ngồi dậy. Âm Tế Thiên lập tức đè Bắc Minh nằm xuống, trừng mắt nhìn y nói: "Ngươi ở đây nghỉ ngơi cho tử tế, ta sẽ quay trở lại ngay thôi!"

"Nhưng mà…"

Khóe miệng Âm Tế Thiên cong lên nụ cười xinh đẹp: "Đừng lo lắng! Hiện giờ bọn họ muốn cầu cạnh ta, nịnh bợ ta còn không kịp chứ đừng nói là nhục nhã ta như ngày hôm trước!"

Bắc Minh vẫn lo lắng: "Để Bắc Đẩu đi cùng với ngươi!"

Âm Tế Thiên dừng một chút, cuối cùng đành gật đầu đồng ý. Hắn xoay người đi ra cửa, vừa mở cửa liền nói với Bắc Đẩu: "Bắc Minh bảo ngươi đi theo ta đến đại sảnh!"

Bắc Đẩu không hề suy nghĩ lập tức trả lời: "Dạ!"

Trong phòng, sau khi Bắc Minh xác nhận cửa đã đóng, lúc này con ngươi xinh đẹp bỗng trở nên đen sẫm.

Âm Tế Thiên và Bắc Đẩu đi đến đại sảnh tiền viện, nhìn thấy có hơn hai mươi vị trưởng lão ngồi ở ghế trên, trong đó có Bắc Tiềm cùng một vài trưởng lão thuộc phe chi thứ. Mọi người mày nhăn nhíu, sắc mặt

nghiêm trọng. Nhưng đến khi Âm Tế Thiên bước vào, trừ bọn Bắc Tiềm thì những người còn lại đều sáng mắt lên, mỉm cười roi rói: "Tịch Thiên, ngươi đã đến rồi!"

Âm Tế Thiên đưa mắt quan sát từng người một, cuối cùng dừng ở trên người Hư Không đang đứng ngay chính giữa. Tròng mắt hắn hơi khựng lại, rồi cất bước đi đến phía bên đó ngồi xuống, Bắc Đẩu nhanh nhẹn đứng vào phía sau hắn.

Bắc Tiềm thấy Âm Tế Thiên thật sự không thèm để đám trưởng lão bọn họ vào mắt. Thân là tiểu bối mà cứ giống như là gia chủ Bắc gia, đi thẳng đến vị trí chủ thượng ngồi.

Hắn ta lập tức bất mãn nói: "Ngươi là tiểu bối…" Bắc Tiềm còn chưa nói xong, đã bị Chấp Pháp trưởng lão cắt lời: "Tiềm trưởng lão, chúng ta gọi ngươi tới đây không phải để ngươi chỉ trích ai đúng ai sai mà là muốn ngươi trịnh trọng xin lỗi Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên nghe thấy lời này liền nhướn mày. Hắn không nghĩ tới các trưởng lão phe trực hệ lại muốn Bắc Tiềm trực tiếp xin lỗi hắn.

Sắc mặt Bắc Tiềm khẽ biến, giận dữ nói: "Xin hỏi Chấp Pháp trưởng lão, vì sao ta phải giải thích với hắn!"

Hắn ta cho rằng Chấp Pháp trưởng lão gọi mình cùng các trưởng lão phe chi thứ tới đây là vì muốn thảo luận chuyện đuổi Tịch Thiên ra khỏi Bắc phủ. Không ngờ tới họ lại muốn hắn ta xin lỗi cái tên phế vật này.

Chấp Pháp trưởng lão lạnh lùng nói: "Tiềm trưởng lão, hẳn là trong lòng ngươi cũng rõ, nếu cố ý tra đi xuống, hẳn toàn bộ các trưởng lão phe chi thứ đều sẽ bị liên lụy!"

Các trưởng lão phe chi thứ nghe nói như thế, sắc mặt đồng loạt biến đổi. Lúc này bọn họ cũng chẳng còn hơi sức đâu mà bênh vực Bắc Tiềm nữa rồi. Hôm qua sau khi bọn họ trở về liền tìm Ngự thú sư ma hợp yêu thú giúp mình. Thế nhưng chẳng hiểu vì sao lại hoàn toàn chặt đứt liên hệ *** thần với chúng nó. Suy ra, bọn họ không thể khế ước yêu thú, về sau cũng không thể có khế ước thú.

Hậu quả của việc không có khế ước thú rất nghiêm trọng. Nếu địch thủ là tu sĩ ở dưới Độ Kiếp kỳ, lại còn kèm theo hai con Yêu thú cấp tám, chắc chắn bọn họ sẽ thảm bại dưới tay đối phương. Các trưởng lão phe chi thứ biết, chuyện này có liên quan tới câu nói của Tịch Thiên vào hai hôm trước. Thật tình, ai bảo bọn họ đắc tội hắn làm gì, hiện tại không còn cách nào khác đành phải ăn nói khép nép thôi.

Tuy nhiên có một chuyện mà bọn họ chẳng thể nào hiểu được là, một tên phế vật bị hủy linh căn cớ gì lại có bản lĩnh lớn đến nỗi khiến Khế ước thú chặt đứt liên hệ *** thần với chủ nhân. Thậm chí làm cho bọn họ từ nay về sau không thể khế ước yêu thú được nữa.

Sắc mặt Bắc Tiềm hết sức khó coi, hắn ta làm trưởng lão đã nhiều năm, vốn quen với chuyện người khác phải cung kính trước minh, sao hắn ta có thể cúi người xin lỗi một tiểu bối chứ. Bất quá, không thể khế ước yêu thú cũng rất quan trọng. Nếu hắn ta không giải thích với Âm Tế Thiên, chỉ sợ các trưởng lão phe chi thứ sẽ oán giận hắn ta, hoặc sẽ không chịu đứng về phía hắn ta nữa.

Bắc Tiềm nghĩ đến đây liền lựa chọn im lặng, vẫn không hề có ý định nói xin lỗi.

Âm Tế Thiên cũng chẳng gấp gáp, cầm lấy chén trà Bắc Thận đưa cho hắn, chậm rãi uống một ngụm rồi đặt xuống bàn, bắt đầu bốc điểm tâm. Thế nhưng … hắn chỉ chạm tới đĩa không.

Hắn nghi hoặc quay đầu, đập vào mắt là cái đĩa ban nãy còn tràn đầy điểm tâm, nay đã sạch bong. Ngay sau đó, hắn nghe thấy mật ngữ mà Hư Không truyền tới: "Điểm tâm của Bắc gia không tồi nha."

Âm Tế Thiên ngẩng đầu nhìn khóe miệng dính đầy điểm tâm của Hư Không, khóe mắt không khỏi giựt giựt. Bắc Thận hung hăn trừng tên đệ tử hỗn hào dám ăn vụng trước mặt các vị trưởng lão, sau đó nhanh tay thay đổi một đĩa điểm tâm khác.

Chấp Pháp trưởng lão lại nói: "Tiềm trưởng lão, nếu ngươi không giải thích, ta đành phải định tội ngươi là ỷ thân phận trưởng bối khi nhục tiểu bối phe trực hệ. Sau đó áp dụng hình phạt nặng nhất của Bắc gia với ngươi."

Nếu như thế, Bắc Tiềm không chỉ bị cắt chức trưởng lão, mà còn phải chịu Tiên hồn cho đến khi cảnh giới tụt về Luyện Khí sơ kỳ mới thôi. Có thể thấy được, hình thức xử phạt kia đau đớn khổ sở đến nhường nào.

Bắc Tiềm vừa nghe, liền vụt đứng lên: "Ngươi thân là Chấp Pháp trưởng lão sao có thể lạm dụng chức quyền như vậy?"

Chấp Pháp trưởng lão lạnh lùng nhìn hắn ta: "Ta có lạm dụng chức quyền hay không, chắc các vị trưởng lão ở đây đều hiểu cả! Nếu ai cảm thấy ta lạm dụng chức quyền, xin hãy đứng lên phát biểu, ta sẽ lập tức từ chức Chấp Pháp trưởng lão nhường ngay người đó!"

Ông tin chắc rằng sẽ không có bất cứ trưởng lão phe trực hệ nào phản đối cách xử phạt của mình, vì thế liếc ánh mắt nghiêm nghị về phía các trưởng lão phe chi thứ. Các trưởng lão phe chi thứ hai mặt nhìn nhau, tuy nhiên không ai dám ngó sang Bắc Tiềm. Có một Trưởng lão bình thường hay đi bên cạnh Bắc Tiềm, chần chừ một chút định há miệng nói, nhưng còn chưa kịp phát ra tiếng đã bị hơn mười vị trưởng lão phe chi thứ lạnh lùng trừng cho im bặt.

177. Chương 174: Có Đáng Giá Hay Không?

Trưởng lão kia vội vàng co rụt bả vai lại, không chút nghĩ ngợi thốt ra: "Không ý kiến!"

Bắc Tiềm nghe thấy ba chữ này, nháy mắt sắc mặt đen thùi!

Cặp mắt hắn ta thiếu chút nữa là trừng rớt ra ngoài!

Trưởng lão kia chột dạ cúi đầu, không dám nhìn Bắc Tiềm lấy một cái!

Chấp Pháp trưởng lão khẽ nhếch miệng lên cười: "Tiềm trưởng lão! Các vị trưởng lão khác đều không có ý kiến! Vậy còn ngài thì sao? Ngài muốn xin lỗi Tịch Thiên hay là muốn nhận trừng phạt?"

Bắc Tiềm đảo mắt sang các trưởng lão phe trực hệ, châm chọc nói: "Chư vị trưởng lão, ngày đó khi ta nói Tịch Thiên là nam sủng, trừ Hoành trưởng lão ra, toàn bộ các ngươi chẳng hề có lấy một ai đứng ra bênh vực hắn, các ngươi có dám nói lúc đó các ngươi cũng không nghĩ như ta không? Bây giờ thấy mình không thể khế ước yêu thú được nữa thì làm một bộ hiên ngang lẫm liệt thay hắn chủ trì công đạo, đúng là rất tức cười!

Hắn ta liếc sang Âm Tế Thiên đang thảnh thơi ăn điểm tâm, cười lạnh một tiếng: "Lại nói, cho dù các ngươi có hao hết tâm tư lấy lòng hắn, chưa chắc gì hắn sẽ tiếp nhận!"

Lúc này, sắc mặt các vị trưởng lão lúc trắng lúc xanh, bị Bắc Tiềm áp đến không biết trả lời làm sao.

Âm Tế Thiên nhìn bộ dạng bọn họ mà không khỏi cười lạnh trong lòng!

Dưới góc độ của người đứng xem, câu nói này của Bắc Tiềm có phần rất hợp ý hắn!

Bắc Tiềm quan sát thấy biểu cảm khó coi trên mặt các trưởng lão, trong lòng không khỏi trút được một phần tức giận!

Bất quá, vì để sau này còn có thể khế ước yêu thú, cũng để các trưởng lão phe chi thứ vẫn tiếp tục đứng về phía mình, hắn ta không thể không cúi đầu!

Bắc Tiềm buông mi mắt, che đi sự nham hiểm bên dưới, sau đó lại ngước lên, lúc này khuôn mặt trở nên đầy thành ý, hướng Âm Tế Thiên nói: "Lại nói! Ngày đó ta quả thật có phần không đúng! Nhưng thân là trưởng lão của Bắc gia ta không thể không vì Bắc gia mà suy nghĩ, nên lúc đó nói nặng lời cũng chỉ muốn ngươi rời khỏi đây, nếu có gì mạo phạm hay đắc tội, mong ngươi thứ lỗi!"

Các vị trưởng lão nghe thấy Bắc Tiềm giải thích, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm thở phào một hơi, đồng loạt đưa mắt nhìn về phía Tịch Thiên, hi vọng hắn đừng truy cứu việc hôm đó!

Âm Tế Thiên bưng chén trà trên bàn lên, nương theo ống tay áo, che lại khóe miệng đang dâng lên một nụ cười đầy trào phúng.

Hắn buông chén trà xuống, rồi cười hỏi Chấp Pháp trưởng lão: "Dám hỏi Chấp Pháp trưởng lão, lúc ngài xử lí sự vụ của Bắc gia, nếu có đệ tử phạm sai lầm, vậy chỉ cần tên đệ tử kia hướng ngài xin lỗi một câu thì mọi hình phạt đều sẽ được bỏ qua sao?

Chấp Pháp trưởng lão không chút nghĩ ngợi đáp: "Đương nhiên sẽ không! Nếu thế Đại Điện Chấp Pháp còn gì là uy nghiêm nữa!"

Âm Tế Thiên quay sang Bắc Tiềm, thản nhiên nói: "Tiềm trưởng lão, đây chính là câu trả lời của ta!"

Mở miệng khinh nhục người ta, chỉ đơn giản xin lỗi một câu đã nghĩ rằng có thể xong xuôi mọi chuyện, cho là hắn quá ngây thơ hay sao?

Bắc Tiềm đã sớm biết Âm Tế Thiên sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình như vậy, nói: "Vậy không biết Tịch Thiên muốn ta phải làm như thế nào mới chịu tha thứ cho ta."

Các trưởng lão phe chi thứ cũng nhanh chóng nói thêm vào: "Con người cũng không phải là thánh, ai lại chẳng có sai lầm. Tịch Thiên, ngươi hãy tha thứ cho Tiềm trưởng lão đi! Huống chi, hắn cũng chỉ suy nghĩ cho Bắc gia thôi!"

"Đúng vậy! Sự tình có thể cảm thông mà!"

"Chẳng phải người ta thường nói người xuất gia từ bi hỉ xả khoan dung độ lượng hay sao? Vậy cho nên ……"

Âm Tế Thiên cực kì chán ghét người khác đem chuyện xuất gia ra mà áp đặt hắn, không khỏi bất mãn nhíu mi, sau đó đánh gãy lời của vị trưởng lão kia: "Không sai! Người xuất gia phải từ bi hỉ xả khoan dung độ lượng, thế nhưng người xuất gia cũng không phải trâu chó mà mặc cho kẻ khác thóa mạ, sỉ nhục, khinh bỉ nhưng phải chịu đựng ở trong lòng, chỉ chờ kẻ kia nói một câu xin lỗi rồi bỏ qua, đó không phải gọi là người xuất gia, mà là tên vô dụng."

"Đúng thế!!" Hư Không đứng phía sau cũng đang rất phẫn nộ, nên lập tức lên tiếng phụ họa.

Các trưởng lão tức giận quay đầu trừng Hư Không!

Ngươi là cái gì hả? Tưởng mình cũng là hòa thượng sao? La lối cái gì, bày ra bộ dáng tức giận đó cho ai xem?

Nãy giờ Bắc Vũ Hoành vẫn ngồi im không lên tiếng, tuy nhiên không khỏi buồn cười nhìn Hư Không đang không ngừng ăn vụng, cảm thấy y quả thực cứ như một đứa nhỏ!

Bắc Tiềm kềm nén lửa giận trong lòng, khép nép hỏi: "Vậy Tịch Thiên muốn ta phải làm như thế nào mới có thể tha thứ cho ta?"

Âm Tế Thiên liếc hắn ta một cái, rồi quay sang nói với Chấp Pháp trưởng lão: "Chấp Pháp trưởng lão, ngày đó Tiềm trưởng lão muốn lấy lòng Ngục Tuyền lão tổ như thế nào, thì……"

Hắn dừng lại một chút, khóe môi hơi hơi cong lên: "Thì các người hãy làm như vậy để lấy lòng ta!"

Chấp Pháp trưởng lão híp mắt lại: "Ý của ngươi là……"

Theo như ý tứ trong lời Tịch Thiên nói, có nghĩa hắn đang thừa nhận mình là Ngự thú sư cấp mười ư?

Ngay lập tức, ánh mắt Chấp Pháp trưởng lão tối sầm lại, chau mày hỏi: "Ý của ngươi là muốn trục xuất Tiềm trưởng lão ra khỏi Bắc gia?"

Các trưởng lão phe chi thức trắng cả mắt: "Cái gì!"

Sắc mặt Bắc Tiềm vụt trầm xuống: "Tịch Thiên, ngươi đừng được một tấc lại muốn tiến một thước!"

Âm Tế Thiên châm chọc nhìn hắn ta: "Tiềm trưởng lão, ngươi luôn miệng nói là muốn tốt cho Bắc gia, nhưng đến khi cần ngươi hi sinh một chút, thì ngươi lại lùi bước?"

Hắn khẽ cười một tiếng: "Vậy là câu nói muốn tốt cho Bắc gia của Tiềm trưởng lão đều chỉ là lời cửa miệng thôi sao?"

"Ngươi……" Nhất thời Bắc Tiềm chẳng thể phản bác.

Các trưởng lão phe trực hệ hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng muốn nhân cơ hội xóa tên Bắc Tiềm khỏi Bắc gia, nhưng nếu làm như vậy, sẽ tổn hại đến thanh danh của Bắc gia, hơn nữa còn rất phục chúng, sau này còn có ai dám nguyện ý trung thành với Bắc gia cơ chứ?

Trừ phi Bắc Tiềm tự nguyện hi sinh chính mình vì gia tộc!

Bắc Tiềm cứng mặt, trong bụng thiên hồi bách chuyển, ngay sau đó đáy mắt chợt lóe lên một tia tính toán.

Hắn ta hít sâu một hơi nói: "Muốn trục xuất ta ra khỏi Bắc gia cũng được……"

Các trưởng lão phe chi thứ cả kinh: "Tiềm trưởng lão, ngàn vạn lần không thể!"

Bắc Tiềm nâng tay lên, ý bảo bọn họ an tâm một chút chớ làm ồn: "Thế nhưng còn phải nhìn xem ngươi có đáng giá để ta bị trục xuất khỏi Bắc gia hay không!"

Âm Tế Thiên nhướng mày, không nghĩ tới hắn ta sẽ đáp ứng nhanh như vậy.

"Muốn thế nào mới khiến ngài thấy đáng giá?"

"Ngày đó, là ngươi khiến khế ước thú của chúng ta trốn ra khỏi túi thú, cũng là ngươi chặt đứt liên hệ *** thần giữa chúng ta và bọn nó, còn khiến chúng ta không thể lập khế ước với yêu thú khác, có đúng không?"

Nghe vậy, toàn bộ các trưởng lão đồng loạt quay sang nhìn Âm Tế Thiên, tuy rằng trong lòng bọn họ đã đóan được phần nào, thế nhưng vẫn muốn nghe chính miệng Tịch Thiên thừa nhận.

Âm Tế Thiên không chút nghĩ ngợi liền khẳng định: "Đúng vậy!!"

Nhất thời, các trưởng lão đều hút một hơi khí lạnh!

Dù trả lời rõ ràng rồi nhưng vẫn làm bọn họ khó có thể tin được!

Bắc Đẩu Bắc Thận cùng sáu gã người hầu đứng trong đại sảnh đều ngơ ngác nhìn Âm Tế Thiên!

Bắc Tiềm hung hăng trừng Âm Tế Thiên: "Vậy ngươi đã làm như thế nào?"

Âm Tế Thiên cười lạnh: "Việc này ngươi không cần thiết phải biết!"

Bắc Tiềm nheo mắt lại: "Ta hỏi như thế cũng không có ý gì khác, chỉ là nếu như ngươi dùng pháp bảo hay pháp khí gì đó hiệu lệnh cho khế ước thú chạy khỏi túi thú, đồng thời chặt đứt kết nối *** thần với chúng ta, còn khiến chúng ta không thể lập khế ước với yêu thú khác. Nhưng bây giờ ngươi lại không có cách nào khôi phục về nguyên trạng, như vậy ta bị trục xuất khỏi Bắc gia chẳng phải là không đáng giá sao?"

Âm Tế Thiên chậm rãi nhếch môi cười, nói từng câu từng chữ một cách thâm thúy: "Ta sẽ khiến ngươi cảm thấy phi thường đáng giá!"

Vừa dứt lời, trên mặt các trưởng lão đều ùa lên vẻ khiếp sợ!

Trong đó có một trưởng lão lắp bắp nói: "Ta……. ta hình như đã có lại kết nối *** thần với khế ước thú!"

Ngay sau đó, các trưởng lão khác cũng vui sướng la lên: "Ta cũng vậy! Ta cũng vậy!"

Bắc Tiềm kinh ngạc nhìn thiếu niên với khuôn mặt mỉm cười đầy diễm lệ đang ngồi ở trên chủ vị kia. Thật tình hắn ta đối với kết nối *** thần đột nhiên trở lại này, cũng vô cùng khiếp sợ!

Đến tột cùng tên hòa thượng kia đã làm như thế nào?

Âm Tế Thiên nhìn các trưởng lão đang mừng rỡ như điên, nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm nhỏ.

Ngay khi hắn buông chén trà xuống, các trưởng lão phe chi thứ kinh sợ ngẩng đầu nhìn về phía hắn!

Có một trưởng lão nhịn không được hỏi: "Vì sao ngươi lại tiếp tục chặt đứt liên hệ *** thần giữa bọn ta và khế ước thú?"

Các trưởng lão phe trực hệ nghe vậy, không hẹn mà cùng lộ ra thần quái cổ quái, sau đó nhanh chóng thay thế bằng nụ cười vui sướng!

Lúc này bọn họ không có bị nữa, xem ra Tịch Thiên chỉ muốn đối phó với những người của phe chi thứ mà thôi!

Âm Tế Thiên cứ như không nghe thấy, trực tiếp hỏi Bắc Tiềm: "Tiềm trưởng lão, hiện tại ngài đã thấy đáng giá rồi chứ?"

Các trưởng lão phe chi thứ khẩn trương nhìn Bắc Tiềm!

Sắc mặt của Bắc Tiềm đổi tới đổi lui, nhưng vẫn không chút do dự nâng tay lên, thề: "Trưởng lão Bắc Tiềm của Bắc gia hướng Thiên Đạo thề. Nếu Tịch Thiên nguyện ý khôi phục kết nối *** thần giữa bọn ta và khế ước thú. Hơn nữa từ nay về sau sẽ không tái tiếp tục khiến chúng nó bỏ chạy, sẽ không lại chặt đứt liên hệ *** thần và sẽ không khiến bọn ta không thể khế ước yêu thú. Một khi Tịch Thiên làm được tất cả các điều trên, Bắc Tiềm nguyện ý bị trục xuất khỏi Bắc gia, bằng không sẽ chịu Thiên Đạo xử phạt!"

Lúc này, xung quanh Bắc Tiềm hiện lên đồ án ngôi sao năm cánh, tỏ vẻ lời thề đã có hiệu lực!

Các trưởng lão phe chi thứ lập tức nói: "Tịch Thiên, Tiềm trưởng lão đã lập lời thề, ngươi cũng nên……."

Lời còn chưa dứt, các trưởng lão phe chi thứ lại cảm nhận được kết nối *** thần giữa mình và khế ước thú, nhất thời mừng rỡ như điên!

Bất quá, cũng có vài vị trưởng lão đầy mặt đau khổ, tuy rằng đã có thể lập lại khế ước với yêu thú, nhưng khế ước thú của bọn họ đều đã bỏ chạy, còn phải tốn công bắt về một lần nữa.

Đúng lúc này, một vị trưởng lão kinh ngạc chỉ ra ngoài cửa hét lớn: "Các ngươi mau nhìn!"

Mọi người hướng cửa nhìn lại, chỉ thấy vài chục con yêu thú đang từ trên không đáp xuống, rồi lần lượt hóa thành hình thể nho nhỏ như con mèo.

Vài trưởng lão kích động kêu lên: "Đó……. là……. là khế ước thú của ta! Là khế ước thú của ta!"

Các trưởng lão khác lại một lần nữa không dám tin nhìn Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên ngó vài vị trưởng lão hưng phấn mà ôm khế ước thú của mình, hơi cong cong khóe môi.

Ngày đó, hắn không có thật sự cắt đứt kết nối *** thần giữa bọn họ với khế ước thú. Hắn chỉ đơn giản ra lệnh cho chúng nó tạo nên một bức tường ngăn cách liên hệ *** thần của các trưởng lão lại, mới có thể khiến bọn họ hiểu lầm rằng hắn đã chặt đứt liên hệ *** thần giữa bọn họ và khế ước thú. Do lực *** thần của bọn họ bị phong tỏa, cho nên bọn họ cũng không thể khế ước thêm con yêu thú nào khác. Chỉ cần giữa bọn họ và chúng nó còn khế ước, thì chẳng bao giờ có khả năng sử dụng lực *** thần.

Về phần khế ước thú trốn thóat khỏi túi thú, hắn cũng chỉ ám chỉ chúng nó lặng lẽ trốn trong rừng trúc ở Minh Thăng Viện, nhờ như thế hắn mới có thể khiến khế ước thú xuất hiện đúng thời điểm.

"Tiềm trưởng lão, ngươi cũng nên thực hiện lời thề đi chứ?

Bắc Tiềm hồi thần, nhếch môi cười: "Tất nhiên ta sẽ rời khỏi Bắc gia, bất quá Bắc gia có một quy định, người đang là trưởng lão, trừ khi được gia chủ cho phép, mới có thể rời khỏi Bắc gia!"

Âm Tế Thiên nheo mắt lại, nhìn qua Chấp Pháp trưởng lão.

Chấp Pháp trưởng lão gật đầu:"Quả thật có việc này!"

Âm Tế Thiên cười lạnh, thật sự là xảo quyệt nha!

Bất quá, hắn đã sớm dự đoán được Bắc Tiềm sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy, khẳng định sẽ còn có chiêu dự phòng!

Đúng lúc này, tổng quản từ đại viện gia chủ vội vàng chạy vào: "Bắc Hạ bái kiến các vị trưởng lão!"

Chấp Pháp trưởng lão thấy Bắc Hạ đột nhiên đến Minh Thăng Viện, chắc chắn là có việc gấp, nhanh chóng mở miệng hỏi: "Đã phát sinh chuyện gì sao?"

Bắc Hạ nhanh chóng bẩm báo: "Gia chủ Lăng gia mang theo các vị trưởng lão Lăng gia đến bái phỏng!"

Các vị trưởng lão đều cả kinh: "Bọn họ có nói tới vì chuyện gì không?"

Sắc mặt Bắc Hạ có phần nghiêm trọng: "Gia chủ Lăng gia nói, ông ta muốn đến bái phỏng Ngự thú sư cấp mười!"

Lời vừa dứt, đùng một cái, các trưởng lão phe trực hệ đều quay đầu nhìn về phía Âm Tế Thiên.

178. Chương 175: Ăn Ngon Là Tới Ngay

Âm Tế Thiên phảng phất như không trông thấy, nâng chén trà lên, nhàn nhã mà thưởng thức.

Bắc Tiềm cùng đám trưởng lão phe chi thứ nhìn về phía Bắc Hạ, đầy mặt kinh ngạc hỏi: "Ngươi nói Gia chủ Lăng gia đến Bắc gia bái phỏng Ngự thú sư cấp mười hả?"

Bọn họ có nhận được tin về Ngự thú sư cấp mười do Hoa gia truyền ra ngoài, đồng thời còn tự mình đi đến phố thương nghiệp để nhìn xem Yêu đan cấp mười được Hoa gia trưng bày trong đại sảnh cửa hàng. Quả thực Hoa gia không có lừa gạt mọi người.

Nhưng khi bọn họ hỏi thăm tin tức về Ngự thú sư cấp mười từ Bách Lý chân nhân và Hoa Phong Tín thì hai người đó chỉ cười cười không nói, xoay sở đủ cách vẫn chẳng hé môi.

Cho nên bọn họ chỉ đành ôm một bụng tức giận quay trở về, định tìm phương pháp khác để dò la tung tích người này.

Không ngờ bọn họ vừa mới về tới Bắc gia chưa được nửa canh giờ, gia chủ Lăng gia lại dẫn theo chư vị trưởng lão đến bái phỏng, mà đối tượng cư nhiên là Ngự thú sư cấp mười. Điều này có nghĩa Ngự thú sư cấp mười là người của Bắc gia sao?

Bắc Hạ đầy mặt nghiêm trọng: "Đúng là gia chủ Lăng gia nói như thế."

Bắc Tiềm vội hỏi: "Ngươi xác định mình không có nghe lầm chứ?"

Bắc Hạ khẳng định chắc chắn: "Tiểu nhân đã hỏi rất kỹ, tuyệt đối không thể sai được!"

Phiếm trưởng lão không thể áp chế khiếp sợ, khó tin mà nói: "Lúc nào thì Ngự thú sư cấp mười lại ở Bắc gia, nhất định gia chủ Lăng gia tìm nhầm rồi!"

(Ông này là cái ông hay đi chung với Bắc Tiềm đó)

Bắc Tiềm lại hỏi: "Bắc Hạ, gia chủ Lăng gia có nói Ngự thú sư cấp mười là ai hay không?"

"Không có! Nhưng gia chủ Lăng gia nói, nhất định trưởng lão Bắc gia sẽ biết Ngự thú sư cấp mười là ai?"

Các trưởng lão phe chi thứ vừa nghe đều hai mặt nhìn nhau, lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Sau đó quay sang các trưởng lão phe trực hệ, chỉ thấy bọn họ ngó chằm chằm vào Âm Tế Thiên không nhúc nhích.

Âm Tế Thiên hoàn toàn không chú ý đến bọn họ, cứ mãi mê cùng tên đệ tử đứng phía sau tranh giành khối điểm tâm cuối cùng trên đĩa.

Bắc Thận đứng kế bên không thể nhịn được nữa, hạ giọng trách mắng: "To gan, ngươi dám cướp điểm tâm của Thiếu phu nhân!"

Hư Không giật mình khẽ khựng người lại, lập tức bị Âm Tế Thiên chớp thời cơ mà bốc khối điểm tâm kia nhét vào miệng.

Các trưởng lão phe chi thứ nhìn một màn này, ánh mắt đều hiện lên vẻ khinh thường.

Phàm nhân chính là phàm nhân, vẫn ham mê ăn uống tục vật!

Bắc Hạ thấy chư vị trưởng lão không tỏ thái độ gì, đáy lòng hiện lên lo lắng, vội hỏi: "Chư vị trưởng lão có muốn tiếp gia chủ Lăng gia không ạ?"

Các trưởng lão phe trực hệ vẫn ngó chằm chằm vào Âm Tế Thiên đang ăn điểm tâm.

Bắc Tiềm nghi hoặc nhìn bọn họ, rồi quay qua Âm Tế Thiên đang uống trà nhuận cổ họng, đột nhiên một suy nghĩ hoang đường xuất hiện trong đầu hắn ta.

Chẳng lẽ Ngự thú sư cấp mười là……

Bắc Tiềm cười tự giễu một cái, lập tức đánh vỡ suy nghĩ vớ vẩn này.

Bắc Đẩu thấy Âm Tế Thiên chả thèm để ý đến hoàn cảnh mà ợ to một cái, khóe mắt hơi nhíu lại, thay các trưởng lão nhắc hắn: "Thiếu phu nhân, các trưởng lão đang chờ ngài trả lời."

Âm Tế Thiên ăn uống no nê, biếng nhác dựa lưng vào ghế ngồi, mắt híp híp, đầy mặt thõa mãn!

Hắn không kiên nhẫn phất phất tay: "Chờ ta làm gì, ai cần làm gì thì cứ làm đi."

"Vâng!" Một vị trưởng lão phe trực hệ không chút nghĩ ngợi đáp.

Chúng trưởng lão tức giận trừng mắt với người vừa lên tiếng, thân là trưởng lão lại nghe lời tiểu bối, cũng quá dọa người rồi!

Vị kia thấy mọi người đều đồng loạt trừng mình, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng.

Thật sự không thể trách lão, động tác của Âm Tế Thiên và động tác của gia chủ khi vẫy lui bọn họ rất là giống, lão chỉ làm theo phản xạ mà thôi!

Chấp Pháp trưởng lão thấy Âm Tế Thiên đầy mặt không kiên nhẫn, lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của Bắc Vũ Hoành, ý bảo ông khuyên Âm Tế Thiên đi cùng bọn họ ra gặp gia chủ Lăng gia.

Dù sao gia chủ Lăng gia chỉ nói bái phỏng Ngự thú sư cấp mười, có thể thấy được bên phía lăng gia cũng không biết người đó là ai, chỉ mơ hồ nghe được tin tức từ Bách Lý chân nhân.

Về phần bái phỏng, xem ra là muốn thăm dò thực hư chuyện này thôi mà.

Kỳ thật Bắc Vũ Hoành không muốn miễng cưỡng Âm Tế Thiên làm chuyện hắn không muốn, nhưng đại sự có liên quan đến hưng thịnh của Bắc gia, ông không lên tiếng không được.

Bắc Vũ Hoành khẽ thở dài, nói với Âm Tế Thiên: "Tịch Thiên, ngươi cùng chúng ta ra đại sảnh tiếp kiến gia chủ Lăng gia cùng các vị trưởng lão được không?"

Tim các trưởng lão phe trực hệ nhảy thình thịch thình thịch, khẩn trương nhìn Âm Tế Thiên, chỉ cần hắn đồng ý đi thì đồng nghĩa hắn đang khẳng định mình chính là Ngự thú sư cấp mười

Âm Tế Thiên thấy thái độ thành khẩn thực lòng của Bắc Vũ Hoành, đang suy nghĩ có nên đi hay không, chợt nghe người phía sau sảng khoái đáp: "Có ăn ngon là đi ngay!"

Âm Tế Thiên: "…"

Các vị trưởng lão: "…."

Phiếm trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Đệ tử Hoành trưởng lão càng ngày càng làm càng! Hoành trưởng lão, sao ngươi không quản giáo bọn họ cho tốt vào, cứ để họ giễu võ giương oai trên đầu ngươi thế à!"

"Là tiểu nhân quá phận." Hư Không giả vờ sợ hãi: "Tiểu nhân không nên tự thay Thiếu phu nhân làm chủ, có ăn ngon mới đến đại sảnh. Thiếu phu nhân, ngài coi như tiểu nhân chưa nói gì cả. Ngài vẫn nên ở lại chỗ này bàn chuyện xuất quan của gia chủ, để vấn đề kia cho Tiềm trưởng lão giải quyết đi ạ!"

"Ngươi…" Phiếm trưởng lão tức giận không thốt ra lời.

Chấp pháp trưởng lão nói: "Đợi gia chủ xuất quan, ta lập tức bẩm báo chuyện này cho người."

Âm Tế Thiên liếc sang Bắc Tiềm, thấy vẻ mặt hắn ta vô cùng bình tĩnh.

Chấp Pháp trưởng lão lại lôi kéo ống tay áo Bắc Vũ Hoành.

Bắc Vũ Hoành mở miệng: "Tịch Thiên…"

Cùng lúc đó từ ngoài cửa truyền đến âm thanh trầm thấp: "Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên nghe thấy giọng nói quen thuộc, hắn bật người chạy nhanh đến, đỡ lấy Bắc Minh đang chuẩn bị bước vào, quan tâm hỏi: "Sao không nghỉ ngơi cho tốt, đến đây làm cái gì?"

Bắc Minh giơ tay lau vụn bánh trên khóe miệng hắn, khàn khàn nói: "Ta cùng ngươi đi ra đại sảnh!"

Âm Tế Thiên biết, chắc chắn là Bắc Đẩu đem chuyện này nói cho Bắc Minh, nếu không sao y vừa tới đã vội vàng đòi cùng hắn đi ra đại sảnh.

Hắn quan sát sắc mặt Bắc Minh, xác định có phần hồng nhuận, mới gật đầu đáp: "Được rồi."

Các trưởng lão phe trực hệ vừa nghe hắn nói liền thở phào một hơi. Sau đó lập tức vui vẻ lên, như vậy Âm Tế Thiên đã gián tiếp thừa nhận mình là Ngự thú sư cấp mười rồi?

Chấp Pháp trưởng lão nói nhỏ vào tai Bắc Vũ Hoành: "Bạn lữ quả nhiên hữu dụng hơn cha chồng! Sớm biết như vậy, đã mời Bắc Minh ra từ đầu!"

Bắc Minh chỉ đơn giản nói một câu, Âm Tế Thiên liền không nghĩ ngợi mà đồng ý.

Bắc Vũ Hoành nhìn trong mắt hai người kia chỉ có hình bóng của nhau, vui mừng mỉm cười, Tịch Thiên càng ngày càng quan tâm để ý đến Minh nhi hơn.

Các trưởng phe lão trực hệ thấy bọn Âm Tế Thiên rời đi, cũng nối đuôi theo sau ra đại sảnh.

Con các trưởng lão phe chi thứ thì vẫn đứng đó hai mặt nhìn nhau.

"Sao Chấp Pháp trưởng lão sao lại khăng khăng muốn Tịch Thiên cùng đi ra đại sảnh vậy?"

"Không biết!"

"Nhưng mà, thật sự Ngự thú sư cấp mười ở trong Bắc gia ư? Có khi nào do Lăng gia muốn kiếm chuyện với Bắc gia nên mới lấy cớ đó hay không?"

Bắc Tiềm nhìn bọn người kia đi xa, đáy mắt toát lên tia nghi ngờ, nhưng lập tức liền khôi phục về bình tĩnh: "Đến đại sảnh xem xem."

Khi rời khỏi viện của Hoành trưởng lão, Phiếm trưởng lão lập tức dùng linh lực tạo ra một màn chắn bao bọc hơn hai mươi người bọn họ lại, lo lắng hỏi: "Tiềm trưởng lão, ngươi thật sự muốn rời khỏi Bắc gia sao? Nhiều năm tính toán của chúng ta chẳng lẽ bây giờ đổ sông đổ biển hết à?"

Các trưởng lão khác liên tục gật đầu, khẩn trương nhìn Bắc Tiềm.

Hắn ta thản nhiên liếc bọn họ, cười lạnh nói: "Nếu ta không làm như vậy, cả đời này chúng ta cũng đừng hòng có khế ước thú. Nhưng các ngươi cũng không cần quá lo lắng, dù cho gia chủ xuất quan cũng không đuổi ta ra khỏi Bắc gia ngay được, nói gì thì ta cũng là trưởng lão Bắc gia bao năm rồi. Thế nên chúng ta cứ y kế hoạch mà làm."

Các trưởng lão nhất thời an tâm hơn một chút.

Bắc Minh đi phía trước đám người, thấy Đại viện chính càng lúc càng gần, bèn hạ giọng: "Lần này Lăng gia đến Bắc gia, chắc chắn là do nghe được chút tin tức gì đó từ Bách Lý chân nhân, nên mới kiếm cớ thăm dò."

Âm Tế Thiên nhíu mày: "Ngươi sợ là gia chủ Lăng gia tính kế à?"

Hắn thả khế ước thú của đám trưởng lão ra cũng là vì lấy đại cục làm trọng, để bọn họ đủ lực lượng mà chiến đấu với Lăng gia.

Hiện tại Bắc gia và Lăng gia đều là gia tộc lớn, hai nhà ai cũng muốn đứng đầu. Tuy nhiên Bắc gia lại không có tu sĩ cảnh giới Đại Thừa đứng đầu, chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi hơn.

Nếu các trưởng lão không còn sự phụ trợ của Khế ước thú, Bắc gia sẽ hoàn toàn không chống đỡ nổi. Cho nên hắn mới lấy lí do đuổi Bắc Tiềm đi để làm điều kiện trả lại khế ước thú cho bọn họ.

Âm Tế Thiên thấy Bắc Minh muốn nói thêm, vội ngăn y lại: "Được rồi. Ta biết phải làm sao mà, ngươi ít nói chuyện một chút để giữ thể lực đi!"

Bắc Minh biết hắn là người cơ trí, cũng không nói thêm gì nữa. Vả lại nơi đây là Bắc gia, Lăng gia sẽ không dám trắng trợn kiếm chuyện.

179. Chương 176

Đại sảnh chính của Bắc gia.

Đệ tử Lăng gia và đệ tử Bắc gia đứng thành hai bên, đều đồng loạt mắt to trừng mắt nhỏ về phía đối phương, không khí càng lúc càng căng thẳng, chỉ có nước chưa rút kiếm ra chém nhau mà thôi. Dần dần, thái dương đệ tử Bắc gia chảy mồ hôi không ngớt, giống như trên đầu bị cả một quả núi đè nặng, khuôn mặt của họ trông thật dữ tợn, đến cả đứng cũng phải cố hết sức.

Đệ tử Lăng gia thấy phía đối phương bị uy áp do tu sĩ cao giai của Lăng gia đè tới đứng không muốn nổi, không khỏi mỉm cười châm chọc. Đúng lúc này, hơn mười vị trưởng lão của Bắc gia chậm rãi đi vào đại sảnh chính, ngồi xuống vị trí chủ thượng. Không khí nháy mắt cũng theo đó thay đổi, đệ tử Bắc gia đều thở phào một hơi, hai chân bủn rủn nhưng vẫn cố gắng đứng vững.

Đệ tử Bắc gia thấy các trưởng lão nhà mình thì lập tức tươi cười mừng rỡ, tuy nhiên khi bắt gặp Âm Tế Thiên cũng theo phía sau, tức khắc nét cười nhạt đi rõ rệt. Nhờ các vị trưởng lão đến mới có thể vớt vát được chút mặt mũi, nhưng cớ gì Âm Tế Thiên cũng đi theo ra đây? Còn ngại Bắc gia bọn họ chưa đủ mất mặt chắc? Đã không có linh căn thì thôi, lại còn khiến Thiếu gia vì hắn mà đắc tội Ngự thú sư cấp chín. Quả đúng là tai họa của Bắc gia.

Đệ tử Bắc gia chỉ cần nghĩ tới việc Bắc Minh vì Âm Tế Thiên mà đắc tội Ngục Tuyền lão tổ, sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi. Bọn họ phẫn hận trừng Âm Tế Thiên, nếu bây giờ có thể mở miệng chen ngang, bọn họ đã sớm cản hắn lại, không cho hắn ra khỏi Minh Thăng viện để tránh rước thêm xấu hổ?

Bắc Vũ Phong cùng một vài vị trưởng lão trông thấy bọn người Chấp Pháp trưởng lão ra đến, cũng nhè nhẹ thở phào một hơi. Uy áp của tu sĩ cao giai quả thật không dễ chịu chút nào, chỉ kém chút nữa đã khiến bọn họ bất tỉnh.

Chấp Pháp trưởng lão vừa nhìn thấy gia chủ Lăng gia lập tức tươi cười: "Ngọn gió nào đã thổi gia chủ Lăng gia đến đây vậy?"

Gia chủ Lăng gia Lăng Uy Dương ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ta nghe nói Bắc gia xuất hiện một Ngự thú sư cấp mười, vì tò mò nên mới tới đây."

Chấp Pháp trưởng lão hỏi: "Sao gia chủ Lăng gia lại khẳng định Bắc gia xuất hiện một Ngự thú sư cấp mười? Chẳng nhẽ ngài không sợ kia chỉ là tin thất thiệt, khiến ngài đi một chuyến uổng công à?"

Tầm nhìn của Lăng Uy Dương đảo qua các trưởng lão một lượt rồi cuối cùng dừng lại ở trên người Âm Tế Thiên đang đứng dấu mình sau đám người, đôi mắt ông ta hơi nheo lại, cười đầy thâm ý nói: "Khả năng bói toán của Bách Lý chân nhân rất chuẩn xác, việc nhìn sai quẻ hầu như không có. Hôm nay ta đến Bắc gia, cũng cảm thấy chuyến đi này không tệ!" Ông ta không nhìn Âm Tế Thiên nữa mà quay sang Chấp Pháp trưởng lão: "Đúng rồi! Lúc đến Bắc gia, ta có đặc biệt mang theo một món lễ vật, ban nãy đã giao cho Vạn tổng quản của Thú Viên rồi!"

Các trưởng lão đồng loạt nhìn về phía Bắc Vạn Trọng đang đứng cạnh Bắc Vũ Phong. Bắc Vạn Trọng lập tức nói: "Là … Là một con yêu thú cấp mười!"

Mọi người không khỏi kinh ngạc. Không ngờ Lăng Uy Dương lại hào phóng như vậy, cho dù Lăng gia không có Ngự thú sư cấp mười đi chăng nữa thì cũng có thể giết con thú đó để lấy Yêu đan hoặc là dùng các bộ phận trên người nó để đấu giá, chắc chắn kiếm được ít nhất cũng mấy trăm viên linh thạch tuyệt phẩm. Thế mà cư nhiên đem nó đi tặng cho người khác, hơn nữa còn là gia tộc không đội trời chung với mình.

Chấp Pháp trưởng lão lấy lại *** thần, cười nói: "Gia chủ Lăng gia thật là khẳng khái hào phóng, vừa đến đã tặng bọn ta một con Yêu thú cấp mười, thật không khỏi kinh ngạc!"

"Có thể tận mắt nhìn thấy Ngự thú sư cấp mười thì một con yêu thú nhỏ nhoi có đáng là gì!"

Nhóm trưởng lão Bắc gia nghe Lăng Uy Dương dùng từ 'có đáng là gì' để nói về một con Yêu thú cấp mười thì sắc mặt khẽ biến. Câu này chẳng khác gì vả mặt bọn họ nói bọn họ quê mùa dốt nát chưa được nhìn thấy Yêu thú cấp mười. Chấp Pháp trưởng lão vẫn mỉm cười, liếc thấy trên bàn của Lăng Uy Dương không

có nước trà cũng không có trái cây, đáy mắt trầm xuống: "Bắc Hạ! Khách quý đến nhà, sao lại không biết bưng trà rót nước? Thật không biết phân biệt tôn ti trật tự!"

Bắc Hạ vội nói: "Tiểu nhân đi chuẩn bị ngay!"

Lăng Uy Dương cũng chẳng để ý tới chuyện Bắc gia có chuẩn bị trà bánh cho mình hay không, ánh mắt lại đảo qua Âm Tế Thiên một lần nữa, nói: "Chấp Pháp trưởng lão, chuyện trà nước xin thôi miễn! Bọn ta chỉ cần nhìn thấy Ngự thú sư cấp mười là sẽ đi ngay!"

Đệ tử Bắc gia đầy mặt nghi hoặc. Lăng Uy Dương cứ mở miệng là nhắc tới Ngự thú sư cấp mười, chẳng nhẽ Bắc gia thật sự có kẻ như vậy sao? Mà nếu có, cớ gì bọn họ là người Bắc gia mà không hay biết? Lúc này, Bắc Hạ mới vừa rời khỏi đại sảnh để chuẩn bị trà nước lại bỗng dưng quay ngược trở vào.

"Trưởng lão! Thuần Trần phái, Thiên Tiêu điện, Lạc Vân tông cùng với các vị chưởng môn của các đại môn phái đến bái phỏng. Còn có cả các vị tà tu lão tổ nữa. Bọn họ đều nói rằng muốn gặp mặt Ngự thú sư cấp mười!"

Trưởng lão Bắc gia nghe thấy thế đều giật mình, không ngờ chuyện này lại lan truyền nhanh đến như vậy. Chấp Pháp trưởng lão lạnh nhạt liếc sang Lăng Uy Dương, thầm nghĩ có lẽ chính ông ta đã phát tán tin tức Bắc gia có Ngự thú sư cấp mười, bằng không cớ gì ông ta vừa tới Bắc gia thì người của các môn phái khác cũng lần lượt nhau kéo đến đây? Còn có, chính bọn họ cũng chẳng dám khẳng định Âm Tế Thiên là Ngự thú sư cấp mười, tuy nhiên Lăng Uy Dương lại tự tin dẫn người tới Bắc gia đòi gặp mặt, thậm chí còn dùng Yêu thú cấp mười làm lễ vật tặng Bắc gia? Có thể thấy được, trong này chắc chắn có âm mưu gì đó.

"Để bọn họ vào!"

"Dạ!"

Hư Không nghe thấy năm vị tà tu lão tổ cũng tới liền lặng lẽ lủi vào trong đám đệ tử Bắc gia để tránh bọn họ phát hiện ra mình. Bắc Hạ rời đi không lâu thì đã dẫn vào hơn cả ngàn người. Người hầu của Đại sảnh chính bận đến túi bụi để chuẩn bị trà nước cho khách tới.

Các chưởng môn của các đại môn phái đều nói ngắn gọn, bày tỏ bọn họ muốn gặp mặt Ngự thú sư cấp mười.

"Này..." Chấp Pháp trưởng lão khó xử nhìn qua Bắc Vũ Hoành.

Tịch Thiên không chủ động đứng ra, lão lại không tiện chỉ vào Tịch Thiên mà nói hắn chính là Ngự thú sư cấp mười.

Bắc Vũ Hoành cũng lực bất tòng tâm. Tịch Thiên đã chịu theo chân bọn họ tới Đại sảnh chính rồi, còn về phần hắn có muốn đứng ra hay không thì tùy thuộc vào hắn cả. Nếu như hắn không muốn, ép buộc hắn chỉ tổ khiến hắn chán ghét, lỡ như hắn có chết cũng không thừa nhận mình là Ngự thú sư cấp mười, thế chẳng phải khiến Bắc gia trở thành trò cười sao?

Lăng Uy Dương thấy bọn họ mắt đi mày lại, mãi mà không đưa ra câu trả lời! Dần dần kiên nhẫn của Lăng Uy Dương cũng mất, thản nhiên mở miệng nói: "Đừng bảo là các trưởng lão Bắc gia cũng không biết Ngự thú sư cấp mười là ai đó chứ?"

Các đại chưởng môn, trưởng lão và năm vị tà tu lão tổ đều sửng sốt. Lập tức, Yêu quái lão tổ cả giận nói: "Không biết Ngự thú sư cấp mười là ai mà các ngươi dám thả ra tin tức nói người đó ở trong Bắc gia? Hiện giờ chúng ta tới Bắc gia thì các ngươi nói rằng không biết, có phải cố tình đùa bỡn chúng ta hay không?"

Lăng Uy Dương nói: "Yêu quái lão tổ, ngài đừng nóng giận. Người truyền tin ra chưa chắc đã là người Bắc gia! Hơn nữa Bắc gia không biết trong nhà có Ngự thú sư cấp mười âu cũng đúng lý hợp tình. Dù sao Bách Lý chân nhân đâu thể tùy tiện gặp ai cũng nói!"

Yêu quái lão tổ nhìn về phía Lăng Uy Dương: "Nghe ý tứ của gia chủ Lăng gia thì Bách Lý chân nhân có nói Ngự thú sư cấp mười là ai cho ngài biết?"

Lăng Uy Dương khoát tay áo: "Bách Lý chân nhân không miêu tả tỉ mỉ chuyện là như thế nào, chỉ bảo người này ở giữa mày có một viên chu sa chí. Sau đó ta lại nghe thấy tin Ngự thú sư cấp mười đó ở trong Bắc gia, liền bỏ hết chuyện trong nhà để tới đây!"

Nghe đến đó, đệ tử Bắc gia đều khó tin đổ dồn mắt về phía một người. Trừ bỏ cái tên phế vật ở Minh Thăng viện có nốt chu sa chí giữa mày thì còn ai vào đây. Các trưởng lão phe chi thứ cũng trừng lớn mắt, sao Ngự thú sư cấp mười có thể là Tịch Thiên được chứ? Thế nhưng nếu không đúng, vậy chuyện xảy ra ở Minh Thăng viện ban nãy, phải giải thích như thế nào?

Chẳng lẽ khiến Yêu thú thoát khỏi thú túi, khiến bọn nó chặt đứt liên hệ *** thần rồi còn làm bọn họ không thể khế ước với yêu thú khác đều là năng lực của Ngự thú sư cấp mười? Bắc Tiềm cảm thấy lời Lăng Uy Dương vừa nói như tát một phát vào mặt gã. Trước đó gã vì lấy lòng Ngự thú sư cấp chín mà đi đắc tội với Ngự thú sư cấp mười? Trên đời này còn có ai ngu hơn gã không?

Âm Tế Thiên nghe vậy, không khỏi nhíu chặt mày. Bắc Minh che Âm Tế Thiên trong ngực, híp mắt nhìn chằm chằm Lăng Uy Dương. Dĩ nhiên, Huyền Ngọc trưởng lão đứng trong đám người Thuần Trần phái cũng khó có thể tin mà ngó thiếu niên ở trong ngực con trai mình.

Một nửa đại sảnh lập tức trở nên im phăng phắc. Người không biết chuyện thì đều liếc nhìn xung quanh, tìm xem xem trong đại sảnh có ai có chu sa chí giữa mày hay không.

Yêu quái lão tổ dường như nghĩ ta cái gì không dám tin mà kêu lên: "Đó không phải là bạn lữ của Minh thiếu gia sao? Chính là đệ tử Tịch Thiên của con lừa ngốc Hư Không ở Vạn Phật tự?"

180. Chương 177: Quả Thật Tinh Mắt

Tiếng kêu bén nhọn của Yêu quái lão tổ cũng khiến đám người Bắc gia tỉnh táo trở lại. Đùng một cái, ánh mắt của bọn họ đồng loạt nhìn về phía Âm Tế Thiên, những người khác cũng quay sang theo, lập tức cả đại sảnh trở nên ồn ào huyên náo.

"Cái tên phế… Minh thiếu phu nhân sao có thể là Ngự thú sư cấp mười?"

"Haha! Nếu hắn thật sự có năng lực như vậy, cớ gì lại làm trò cười cho người khác?"

"Có nhầm lẫn gì hay không? Dù sao Tu Chân giới cũng rất lớn, người có chu sa chí ở giữa mày đâu phải chỉ một mình hắn!"

Đệ tử Bắc gia thế nào cũng không thể tin được cái tên phế vật luôn bị bọn họ khinh thường, bỗng dưng có một ngày lại biến trở thành Ngự thú sư cấp mười mà người người đều phải tranh đua nhau nịnh bợ. Bắc Vạn Trọng đứng bên cạnh Bắc Vũ Phong thì sắc mắt đen đến không thể đen hơn. Chức vụ mua đồ ăn cho yêu thú bị Âm Tế Thiên chiếm mất khiến cho gã không thể ăn chận linh thạch được nữa. Hiện giờ lại còn biến thành Ngự thú sư cấp mười, thế chẳng khác nào muốn cướp luôn vị trí tổng quản củ gã hay sao?

Chưởng môn Thuần Trần phái Tư Đồ Túc nhìn Âm Tế Thiên đang nép trong ngực Bắc Minh, tủm tỉm nhỏ với Huyền Ngọc trưởng lão: "Huyền Ngọc trưởng lão thật có phúc khí, nhi tử là Đúc sư cấp mười, Tài phùng sư cấp mười lại còn là Luyện đan sư cấp mười. Giờ bỗng dưng có thêm một con dâu là Ngự thú sư cấp mười trong truyền thuyết, từ nay về sau ắt không cần lo lắng chuyện khế ước yêu thú nữa."

Huyền Ngọc trưởng lão thấy Tư Đồ Túc tỏ vẻ hâm mộ với mình cho nên không khỏi đắc ý trong lòng, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, nhưng chỉ chốc lát sau sắc mặt liền tái nhợt, cảm thấy xấu hổ cùng cực. Ban sáng còn ghét bỏ nói Âm Tế Thiên chỉ là một người bình thường, vừa không trợ giúp được gì cho năng lực của Minh nhi, mà còn chẳng môn đăng hộ đối. Cho nên nàng bảo Bắc Vũ Hoành phải hủy bỏ cuộc hôn sự này. Thế nhưng nàng cũng không ngờ tới, chỉ ngắn ngủn một buổi trưa, tên hoà thượng thối kia lại trở thành Ngự thú sư cấp mười trong truyền thuyết. Sau này nàng biết nhìn mặt Bắc Vũ Hoành làm sao đây!

Tư Đồ Túc cười nói: "Sau này Thuần Trần phái còn phải dựa vào con dâu của Huyền Ngọc trưởng lão để khế ước yêu thú!"

Huyền Ngọc trưởng lão chỉ cười không nói, trong lòng vừa khó chịu lại vừa cảm thấy quá mỉa mai. Vì sao cảm thấy khó chịu thì không cần nói! Nhưng châm chọc ở chỗ là khi Bắc gia và Lăng gia đối địch với nhau, Thuần Trần phái chẳng có đến một người đứng ra giúp đỡ Bắc gia, hiện tại vừa xuất hiện Ngự thú sư cấp mười, đã lập tức muốn nhờ Tịch Thiên giúp bọn họ khế ước, có khả năng sao?

Huyền Bạch trưởng lão đứng một bên hừ lạnh một tiếng: "Chưởng môn nói thế chẳng phải còn quá sớm sao? Tịch Thiên có phải là Ngự thú sư cấp mười hay không vẫn còn chưa chắc chắn mà!"

Tư Đồ Túc vẫn tủm tỉm cười nhưng cũng không phản bác lời Huyền Bạch trưởng lão nói. Lúc này, có người hô lớn: "Mọi người yên lặng một chút!"

Theo đó, mọi người cũng dần dần không thảo luận nữa, quay đầu nhìn người vừa nói. Chỉ thấy Ly Trĩ lão tổ mỉm cười tà mị, bước từ trong nhóm lão tổ đi ra, rồi nhanh tay lấy trong Nhẫn không gian ra một viên Yêu đan nói: "Muốn biết Minh thiếu phu nhân có phải Ngự thú sư cấp mười hay không thì chỉ cần một viên Yêu đan cấp mười là biết!"

Âm Tế Thiên híp mắt lại.

"Đúng vậy! Sao chúng ta không nghĩ ra chuyện này chứ!"

Những người khác cũng đều gật đầu đồng ý với ý kiến của Ly Trĩ lão tổ. Ly Trĩ lão tổ cũng nhìn về phía Âm Tế Thiên nở nụ cười đầy ý tứ: "Minh thiếu phu nhân, ý của ngươi như thế nào?"

Bắc Vũ Hoành và Chấp Pháp trưởng lão thấy Ly Trĩ lão tổ tới gần Âm Tế Thiên thì không khỏi đề phòng, thân mình nhoáng một cái đã chắn trước người Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên nhíu nhíu mày, lúc làm thí nghiệm ở Hoa gia, cả hai lần đều hiện lên màu xanh. Hắn không biết bây giờ nếu thử lại, nó sẽ ra màu gì nữa. Ánh mắt Âm Tế Thiên xuyên qua bả vai của Bắc Vũ Hoành và Chấp Pháp trưởng lão, quan sát viên Yêu đan cấp mười trong tay Ly Trĩ lão tổ, cũng nhìn thấy Lăng Uy Dương ngồi ở phía sau Ly Trĩ lão tổ, khóe miệng ông ta đang nhếch lên nụ cười cáo già.

Ấn đường của Âm Tế Thiên nhăn tít. Rốt cục cái tên gia chủ Lăng gia này là có ý gì? Chẳng nhẽ chỉ đến để xem Bắc gia bị chê cười? Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên không động thì nghĩ hắn không muốn làm thí nghiệm liền ôm siết hắn vào ngực, thấp giọng hỏi: "Có phải không muốn làm thí nghiệm không?"

Âm Tế Thiên không trả lời Bắc Minh mà trực tiếp nói với Ly Trĩ lão tổ: "Không cần thí nghiệm! Ta quả thật có thể thuần phục Yêu thú cấp mười!"

Hắn vừa dứt câu liền thấy nụ cười của Ly Trĩ lão tổ và Lăng Uy Dương tươi thêm vài phần. Sau đó cả đại sảnh lại một lần nữa nổ tung.

"Không thể nào! Hắn thật sự là Ngự thú sư cấp mười sao?"

"Nhìn bộ dạng tự tin của hắn, xem ra là thật rồi! Nếu không phải thì Bắc gia không chỉ mất hết mặt mũi mà chỉ sợ sau này cũng không sống yên ổn được!"

"Nói cũng đúng!"

Các trưởng lão phe trực hệ của Bắc gia tuy cũng đã nghĩ đến trường hợp Âm Tế Thiên có thể là Ngự thú sư cấp mười thế như sau khi nghe hắn chính miệng thừa nhận, bọn họ vẫn lộ ra vẻ khó tin. Mà Bắc Tiềm vừa nghe Âm Tế Thiên nói xong, sắc mặt lập tức đen xì khó coi vô cùng. Gã nhớ rõ ngày đó Tịch Thiên có nói hắn tránh thoát được năm tên tu sĩ Luyện Hư kỳ đuổi giết, cũng không phải chỉ nhờ may mắn. Chẳng nhẽ lúc đó trong người hắn có yêu thú cấp mười?

Tư Đồ Túc cười nói: "Bắc Minh cưới được một đạo lữ thật tốt!"

Huyền Ngọc trưởng lão sượng cứng.

Mắt Yêu quái lão tổ sáng lên, khẽ thì thào: "Phu quân, Phách nhi của chúng ta có ánh mắt thật tốt!"

Quỷ quái lão tổ và Yêu quái lão tổ đã ở chung với nhau có đến hơn ngàn năm, sao lại không hiểu ý tứ của phu nhân nhà mình, khóe miệng nhếch lên đầy thâm ý nói: "Đúng thế!"

Tà Hàng Lão tổ và U Vực lão tổ cũng tham lam nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên. Bắc Minh nhận ra có rất nhiều tầm mắt nhìn người trong ngực mình với rất nhiều toan tính, y không khỏi lại siết mạnh vòng tay hơn một chút, giữ chặt hắn trong lòng. Đương nhiên Âm Tế Thiên cũng để ý thấy, hắn vỗ vỗ mu bàn tay của Bắc Minh tỏ vẻ y không cần quá lo lắng. Đúng lúc này, có người nói ra: "Nói miệng không bằng chứng, ai biết Thiếu phu nhân đây là lời thật hay giả vờ? Nhỡ đâu ngươi không phải Ngự thú sư cấp mười, mà chỉ lợi dụng uy danh đó để trục lợi thì sao?"

Mọi người liên tục gật gù: "Nói có lý!"

Âm Tế Thiên nhìn người đàn ông trung niên vừa nói chuyện kia, gã có khuôn mặt rất bình thường, tựa như cố ý không muốn cho mọi người biết gã là đệ tử của môn phái nào cho nên trên người chỉ mặc quần áo rất phổ thông. Tuy nhiên lúc hắn nhìn qua, mắt người kia liền toát lên vẻ sợ hãi.

"Tên đàn ông trung niên kia là có người cố ý phái tới làm khó ngươi, nhìn tình huống thì rõ ràng gã đang muốn ngươi bày ra năng lực của Ngự thú sư cấp mười!" Bắc Minh nói nhỏ với Âm Tế Thiên.

Gã đàn ông kia lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nói: "Ngươi đã nói là có thể thuần phục được Yêu thú cấp mười thì ngươi cũng nên ở trước mặt mọi người bày ra năng lực của mình. Như vậy chúng ta mới tâm phục khẩu phục!" Mọi người cũng gật đầu tán thành: "Đúng vậy!"

Âm Tế Thiên nói nhỏ với Bắc Minh: "Ngươi đoán không rồi! Tiếp nối, ta đoán đây vốn là chủ ý của Lăng gia. Con yêu thú cấp mười ban nãy không chỉ đơn giản là quà gặp mặt, và mục đích chính là bọn họ chuẩn bị nó cho ta!"

Trong con ngươi xinh đẹp của Bắc Minh hiện lên vẻ tán thưởng. Âm Tế Thiên nhìn tên kia hỏi: "Ngươi có Yêu thú cấp mười để ta bày ra năng lực của mình sao?"

Tên nam tử kia nhất thời nghẹn lời, ánh mắt lặng lẽ liếc sang Lăng Uy Dương một cái. Nhóm trưởng lão Bắc gia và các đệ tử cũng không biết Âm Tế Thiên muốn làm gì, sợ sẽ làm hỏng chuyện của hắn cho nên không có mở miệng nói Lăng gia vừa mới tặng cho Bắc gia một con Yêu thú cấp mười.

Đệ tử Lăng gia cũng liên tục liếc về phía Lăng Uy Dương, thấy gia chủ và trưởng lão không nói lời nào nên bọn họ cũng không dám hé răng. Những người khác hai mặt nhìn nhau, mục đích của bọn họ đến Bắc gia đơn thuần là chỉ muốn xem Bắc gia có phải là thật có một Ngự thú sư cấp mười hay không thôi. Chứ chẳng nghĩ đến chuyện thí nghiệm năng lực của Ngự thú sư cấp mười. Cho dù có nghĩ đến, chưa chắc đã có ai có năng lực bắt được Yêu thú cấp mười. Đến ngay cả năm vị tà tu lão tổ cũng không thể bắt sống được một Yêu thú cấp mười nhốt trong thú túi.

Âm Tế Thiên đảo mắt nhìn những người khác, cuối cùng lại đảo qua đảo lại trên người Lăng Uy Dương rồi thản nhiên nói: "Nếu tất cả mọi người không có yêu thú cấp mười như vậy đành lấy yêu đan của Ly Trĩ lão tổ để thí nghiệm cấp bậc của ta vậy!"

Lăng Uy Dương vừa nghe thế, không khỏi có chút bồn chồn chột dạ. Ông ta nghiêng đầu ra dấu cho tên trưởng lão ngồi bên cạnh một cái. Lăng gia trưởng lão vừa nhận được ám chỉ của Lăng Uy Dương, vội vàng đánh động cho đệ tử Lăng gia. Mấy tên đệ tử hiểu ý, lập tức nói: "Minh thiếu phu nhân, chẳng phải trước đó gia chủ của chúng ta có tặng cho Bắc gia một con Yêu thú cấp mười sao? Ngươi có thể dùng nó để phô diễn năng lực của mình!"

Đáy mắt Âm Tế Thiên lập tức lóe lên, khóe miệng nhếch lên nụ cười diễm lệ. Quả nhiên hắn đoán không có sai!

181. Chương 178: Tuyết Sư

Người đàn ông trung niên kia vừa nghe thấy thế, vội vã tiếp câu: "Nếu đã có yêu thú cấp mười ở đây, vậy mong Minh thiếu phu nhân hãy biểu diễn năng lực bản thân, cho bọn ta có cơ hội nhìn ngắm phong thái của Ngự thú sư cấp mười!"

Ánh mắt của mọi người lại một lần nữa đổ dồn về phía Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên gật đầu ra dấu với Chấp Pháp trưởng lão, ý bảo lão cứ sai Bắc Vạn Trọng đem Yêu thú cấp mười ra đây.

Chấp Pháp trưởng lão ra lệnh cho Bắc Vạn Trọng: "Vạn tổng quản, ngươi hãy đem Yêu thú cấp mười ra cho Tịch Thiên đi!"

Bắc Vạn Trọng lập tức đáp: "Hồi bẩm trưởng lão, lúc Vạn Trọng nhận lấy lễ vật từ gia chủ Lăng gia, do trên người không có thú túi có thể chứa Yêu thú cấp mười cho nên Vạn Trọng đã đem nó tới Thú viên, nhốt vào trong trận pháp!"

Nghe vậy, Chấp pháp trưởng lão nhìn về phía Bắc Vũ Phong đang đứng bên cạnh Bắc Vạn Trọng, thấy Bắc Vũ Phong gật đầu, liền nói: "Vậy ngươi đến Thú viên mang nó lại đây!"

"Vâng!"

Bắc Vạn Trọng bước nhanh ra khỏi đại sảnh!

Đệ tử Lăng gia canh giữ ở tiền sảnh thấy Bắc Vạn Trọng đi ra, đáy mắt lóe lên tia khinh thường, sau đó cùng các đệ tử bên cạnh thảo luận một cách chẳng e dè: "Ngươi biết Bắc Vạn Trọng canh giữ thú viên của Bắc gia không?"

Bắc Vạn Trọng nghe thấy đệ tử Lăng gia thảo luận về mình, bèn thả chậm bước chân!

"Biết! Làm sao vậy?"

Đệ tử Lăng gia châm biếm một tiếng: "Sáng nay, lúc Hoa gia đặc biệt mở một cửa hàng để thử nghiệm các Ngự thú sư không môn không phái, Vạn tổng quản của Bắc gia lại mặt dày mày dạn tới đó tham dự. Cuối cùng, ngươi biết có chuyện gì xảy ra không?"

"Chuyện gì?"

Tên đệ tử Lăng gia đó cười nhạo: "Bị quản sự của Hoa gia đuổi ra ngoài!"

"Ha ha! Ông ta chắc vì phần thưởng mới đến, đúng không?

"Ha ha! Chắc không đâu!"

"Thế nhưng, không phải gã là tổng quản của cả một Thú viên hay sao? Cớ gì lại vì mấy trăm viên linh thạch tuyệt phẩm mà đánh mất mặt mũi như vậy?"

"Nguyên bản gã ta cũng là một người rộng rãi, nhưng từ sau khi Minh thiếu phu nhân gả đến Bắc gia thì số tiền ăn chận được từ việc mua thức ăn cho yêu thú đã rơi vào tay Thiếu phu nhân hết. Bây giờ Bắc gia lại có thêm một Ngự thú sư cấp mười, xem ra vị trí tổng quản kia gã cũng ngồi không được lâu!"

Bắc Vạn Trọng nghe đến đó, sắc mặt không khỏi trầm xuống, đáy mắt lóe lên một tia ác độc nham hiểm, tăng nhanh tốc độ dưới chân, đi thẳng đến Thú Viên.

Tên đệ tử Lăng gia kia thấy Bắc Vạn Trọng đi xa, lập tức cùng các đệ tử khác cười lớn!

Lúc Bắc Vạn Trọng trở lại đại sảnh chính, đã là hai khắc sau.

Trong lúc đó, Bắc Minh vì thân thể vẫn chưa phục hồi như cũ, cho nên cùng Âm Tế Thiên sang một gian phòng nhỏ nghỉ ngơi.

Những tu sĩ đang chờ ở trong đại sảnh, nhìn thấy Bắc Vạn Trọng mang theo Yêu thú cấp mười đi vào, hai mắt liền sáng lên: "Đến! Vạn tổng quản đến rồi!"

Chấp pháp trưởng lão thấy Bắc Vạn Trọng trở về, lập tức phân phó đệ tử đi mời Âm Tế Thiên ra đây.

Đến khi Âm Tế Thiên và Bắc Minh có mặt, ở giữa đại sảnh đã đặt một chiếc bàn bằng đá rất lớn, cùng với một chiếc ghế dài có phủ nệm bên trên, hiển nhiên kia là để cho Âm Tế Thiên ngồi.

Âm Tế Thiên vừa đến, mọi người lập tức nép sang hai bên chừa ra một lối đi nhỏ, để hắn và Bắc Minh cùng ngồi vào ghế đệm lớn.

Âm Tế Thiên ngồi xuống, đầu tiên là đánh giá Yêu thú cấp mười đang bị nhốt trong ***g!

Đó là một con Tuyết Sư màu trắng, do thân thể bị co rút nhỏ lại cho nên nhìn nó có đôi phần giống một chú chó lông xù nhỏ nhắn dễ thương.

Tuy nhiên 'con chó nhỏ' này lại rất hung hãn. Từ lúc Âm Tế Thiên bước vào đại sảnh đến giờ, Tuyết Sư không ngừng điên cuồng gào thét với những người xung quanh, sau đó dùng răng nanh bén nhọn cắn phá

thanh sắt của ***g thú, thậm chí còn dùng móng vuốt sắc lẻm cào mạnh vào đế ***g dưới chân nó, nhất thời phát ra một âm thanh rít rít rất chói tai.

Âm Tế Thiên lập tức nhận ra được, con Tuyết Sư này có gì đó không thích hợp!

Thoạt nhìn thì nó rất sợ hắn, đầu tiên là vừa không ngừng gào thét vừa lui về phía sau!

Lúc không thể lui được nữa, nó lại hung ác tiến về phía trước, dùng sức cắn phá ***g sắt, một bộ muốn lao ra khỏi ***g thú để cắn xé Âm Tế Thiên.

Đám tu sĩ vây quanh thấy Âm Tế Thiên vẫn không hề có động tác, dần dần bắt đầu nảy sinh nghi ngờ năng lực của hắn, cho rằng hắn là đang nói dối để lừa gạt bọn họ.

Người đàn ông trung niên ban nãy mở miệng đầu tiên: "Minh thiếu phu nhân, rốt cuộc ngài có làm được không? Nếu như không được thì cứ việc nói thẳng, không cần lãng phí thời gian của chúng ta!"

Lời này ngay lập tức dấy lên sự bất mãn của các tu sĩ xung quanh, đương nhiên đối tượng để bất mãn là Âm Tế Thiên.

Ly Trĩ lão tổ lập tức trừng tên trung niên kia, ngoan lệ nói: "Ngươi không nói không ai bảo ngươi câm! Còn có ngươi không nhìn thấy con Yêu thú cấp mười kia thực không đúng sao?"

Tên trung niên kia thấy người vừa lên tiếng là Ly Trĩ lão tổ, sắc mặt nhất thời chuyển trắng, sau đó cũng không dám lên tiếng nhiều lời thêm.

Những người khác nghe thấy lời Ly Trĩ lão tổ nói, liền sôi nổi quan sát nhất cử nhất động của con Yêu thú cấp mười này, quả thật so với những con Yêu thú bình thường thì nó có phần điên cuồng hơn rất nhiều, tựa hồ đã hoàn toàn mất lí trí.

Có người hỏi: "Con Yêu thú cấp mười này bị sao vậy?"

Một đệ tử Bắc gia nói: "Thật kỳ lạ, lúc gia chủ Lăng gia đưa nó cho Vạn tổng quản rõ ràng vẫn còn rất tốt mà, như thế nào mới chỉ một hồi, liền trở nên điên cuồng như thế này!"

Âm Tế Thiên vừa nghe, lập tức đưa mắt về phía Bắc Vạn Trọng, vừa kịp nhìn thấy đáy mắt ông ta lóe lên một tia chột dạ.

Chấp Pháp trưởng lão xoay người hỏi Bắc Vũ Phong: "Có thật là như vậy không?"

Bắc Vũ Phong gật đầu: "Lúc gia chủ Lăng gia đưa nó đến, có thể do bị gia chủ Lăng gia đánh bị tương rất nặng cho nên rất yên phận nằm trong ***g, không điên cuồng như hiện tại."

Chấp pháp trưởng lão lập tức hỏi Bắc Vạn Trọng: "Vạn tổng quản, ngươi có biết đã xảy ra chuyện gì không?"

Bắc Vạn Trọng vội vã lắc đầu: "Lúc ta trở lại Thú viên, con yêu thú cấp mười này đã như vậy rồi, nếu trưởng lão không tin, có thể tìm hỏi các đệ tử trông coi Thú viên!"

Đệ tử Lăng gia nói: "Có thể vết thương của con Yêu thú cấp mười này đã tốt hơn cho nên mới điên cuồng như vậy, hòng phá được ***g sắt mà trốn ra bên ngoài. Xem ra do nó chưa bị ma hợp qua nên không chịu ngoan ngoãn, cách duy nhất bây giờ là phải nhờ Ngự thú sư thuần phục nó thôi!"

Những người khác đều cảm thấy tên kia nói rất có đạo lý, đều nhất nhất gật đầu.

Âm Tế Thiên nhìn vào tên đệ tử Lăng gia kia, sau đó đảo sang Lăng Uy Dương.

Khi hắn nhìn thấy nụ cười trên môi Lăng Uy Dương, đột nhiên mơ hồ phán đoán rằng Lăng Uy Dương và Bắc Vạn Trọng đã sớm có qua lại, bây giờ bọn họ khiến con yêu thú này điên cuồng như vậy, chắc muốn mượn tay nó diệt trừ hắn.

Tuy nhiên, có vẻ không hợp lý lắm!

Âm Tế Thiên cảm thấy hôm nay Lăng Uy Dương đến Bắc gia là có hai mục đích. Thứ nhất ông ta thật sự cho rằng hắn là Ngự thú sư cấp mười, cho nên mới tặng con Yêu thú này, sau đó nhân cơ hội buộc hắn ra tay thuần hóa nó, sau khi hắn thuần hóa xong liền ra tay đoạt lại, để nó khế ước với chính ông ta.

Thứ hai trong lòng Lăng Uy Dương cũng không tin hắn là Ngự thú sư cấp mười cho lắm, nhưng mặt ngoài vẫn thừa nhận hắn là Ngự thú sư cấp mười. Kế tiếp nhân lúc hắn đang thuần phục yêu thú liền khiến yêu thú diệt trừ hắn.

Nếu như vậy, Lăng Uy Dương không thể cùng Bắc Vạn Trọng có qua lại được. Bởi vì mục đích của Lăng Uy Dương là muốn Hư Không cùng Bắc gia trở mặt thành thù. Cho nên tất nhiên Lăng Uy Dương sẽ đem mọi việc làm đến hoàn hảo, tuyệt đối không để người khác phát hiện ra một chút dấu vết nào cả, bởi vậy cũng sẽ không tự tay đưa con yêu thú điên cuồng này tới Bắc gia.

Nếu Lăng Uy Dương đã không tham gia, thì rất có khả năng Bắc Vạn Trọng bị thiết kế, bị lợi dụng!

Đệ tử Bắc gia thấy Âm Tế Thiên không chịu ma hợp yêu thú, trong lòng không khỏi sốt ruột. Nếu không thể thuần phục được nó, tức khắc mặt mũi Bắc gia sẽ thật sự mất hết!

Bắc Minh biết Âm Tế Thiên đang lâm vào trầm tư, cho nên không có ý định gọi hắn hoàn hồn, bởi vì trong lòng y chẳng chút lo lắng Âm Tế Thiên sẽ làm không được.

Lúc này, có một người chẳng nhịn nổi, lên tiếng hỏi: "Minh thiếu phu nhân, rốt cuộc ngươi có thể thuần phục con yêu thú này không vậy? Nếu thật sự không được thì cứ trực tiếp nói ra đi, để tránh bị con Yêu thú cấp mười này làm bị thương!"

Bắc Vũ Hoành cùng Bắc Vũ Phong nghe được lời cuối kia, không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, mỉa mai nhìn đám người xung quanh nói: "Ta rất ngạc nhiên, rốt cuộc các vị đây có muốn ta thuần phục được con Yêu thú này không? Hay là chỉ ngồi chờ ta không làm được, sau đó chê cười Bắc gia?"

Tất cả mọi người tức khắc im phăng phắc.

Trong đại sảnh, phần lớn người đều hy vọng Âm Tế Thiên có thể thuần phục con Yêu thú cấp mười kia, nếu thế trong tương lai mình cũng có thể có cơ hội khế ước với Yêu thú cấp mười!

Mà phe đối đầu với Bắc gia, hoặc những người đã từng khinh thường Âm Tế Thiên thì lại không muốn hắn thuần phục được nó.

Âm Tế Thiên thu hồi ánh mắt, một lần nữa tập trung nhìn chiếc ***g, sau đó nâng tay phải lên đưa vào bên trong.

Mọi người xem đến đây, không khỏi ngừng thở, chỉ sợ mình lỡ chớp mắt một cái liền bỏ lỡ hình ảnh đặc sắc khi Âm Tế Thiên thuần phục yêu thú.

Lúc tay Âm Tế Thiên tới gần, Yêu thú cấp mười liền sợ run cả lên, từng bước từng bước một lui về phía sau, tựa như gặp phải thứ gì còn hung dữ hơn tà ác hơn cả nó, hoảng sợ đến nỗi bộ lông trên người cũng xù cả lên.

Đáy mắt mọi người lấp đầy nghi hoặc.

Rốt cục con yêu thú này bị làm sao vậy, một hồi thì cực kỳ điên cuồng, một hồi thì nhút nhát như thỏ đế.

Lúc ngón tay Âm Tế Thiên chạm vào đỉnh đầu của Tuyết sư, bỗng vụt một cái ánh mắt sợ hãi kia biến đổi, nó đột nhiên há miệng cắn về phía Âm Tế Thiên.

182. Chương 179: Khinh Người Quá Đáng

Mọi người thấy Tuyết Sư chồm tới muốn cắn xé Âm Tế Thiên, có kẻ thì vui sướng, cũng có kẻ thì hoảng sợ, còn có người nén không được hô lên một tiếng. Nhưng bỗng nhiên bịch một cái, Tuyết Sư té sụp xuống đất, sau đó vừa run rẩy vừa co quắp cứ y như một chú chó nhỏ đáng thương.

Mọi người sửng sốt. Lúc nhìn thấy bàn tay trắng trẻo tựa bạch ngọc trên đỉnh đầu nó, đáy lòng lại dâng lên từng đợt khiếp sợ! Minh thiếu phu nhân đã ra tay như thế nào vậy? Sao bọn họ chẳng hề nhìn thấy động tác của hắn? Chẳng nhẽ khi bọn họ chớp mắt đã bỏ lỡ hình ảnh thiếu niên kia đè đầu con Tuyết Sư xuống à?

"Này..."

Mọi người bốn mắt nhìn nhau, ý hỏi đối phương có nhìn thấy Âm Tế Thiên đã làm như thế nào không? Mà Ly Trĩ lão tổ bắt gặp bộ dáng Tuyết Sư quỳ rạp xuống đất cứ như một con chó thì miệng không khỏi nhếch lên nụ cười xảo quyệt. Lăng Uy Dương cũng bắt đầu ngồi không yên, ông ta không tự chủ được mà đứng lên, bước lên trước hai bước để nhìn cho rõ.

Các trưởng lão phe trực hệ của Bắc gia hưng phấn tột độ, còn các trưởng lão phe chi thứ lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên ấn đầu Tuyết Sư xuống, xoa xoa nhúm lông mềm trên đầu nó. Đột nhiên, một loạt hình ảnh chui vào trong đầu hắn, cứ như một thước phim đang không ngừng chuyển động. Âm Tế Thiên không khỏi kinh ngạc, vì sao trong đầu của hắn lại xuất hiện hình ảnh của Lăng Uy Dương. Lúc này, Lăng Uy Dương kia nói với một trưởng lão Lăng gia rằng: "Đã truyền tin tức ra ngoài chưa?"

Vị trưởng lão ấy trả lời: "Đã truyền ra rồi, khẳng định không đầy một chén trà nhỏ, tất cả mọi người trong Bắc hoàng thành đều sẽ biết Bắc gia có một Ngự thú sư cấp mười!"

Lăng Uy Dương cười nói: "Tốt! Giờ thì đến Bắc gia xem kịch vui thôi!"

Vị trưởng lão Lăng gia ấy lộ ra vẻ chần chừ: "Gia chủ, ta không hiểu một việc, mong gia chủ chỉ giáo!"

"Nói đi!"

"Ta không hiểu sao gia chủ lại đem Tuyết Sư tặng cho Bắc gia, như thế không phải quá hời cho bọn họ à?"

"Ngươi tưởng ta sẽ thật sự tặng cho Bắc gia sao?" Lăng Uy Dương cười lạnh: "Ta đưa nó cho Bắc gia cũng là có mục đích. Nếu tên hòa thượng kia quả thật là Ngự thú sư cấp mười, ngươi nghĩ hắn sẽ giúp Lăng gia chúng ta khế ước Yêu thú à?"

Vị trưởng lão ấy không chút nghĩ ngợi mà lắc đầu.

"Cho nên, mang danh là tặng lễ vật để cho tên hòa thượng kia thuần phục nó. Nếu hắn thật sự là Ngự thú sư cấp mười, vậy ngay khi hắn vừa ma hợp xong, chúng ta lập tức nhảy ra cướp nó về. Sau đó ta sẽ khế ước với nó. Còn nếu tên hòa thượng kia không phải Ngự thú sư cấp mười, thì chúng ta cứ nhân cơ hội này diệt trừ hắn!"

Tiếp đó, ông ta kể ra kế hoạch lợi dụng sự ghen tị của Bắc Vạn Trọng, làm cho gã đối phó với Âm Tế Thiên. Cứ như thế, Lăng gia chỉ việc đứng ngoài xem, không bị liên lụy vào. Bởi, nếu Tịch Thiên có chuyện chắc chắn Hư Không sẽ không bỏ qua.

Hình ảnh vừa đến đây thì chuyển đổi, Âm Tế Thiên nhìn thấy Bắc Vạn Trọng đang mạnh tay nhét một viên thuốc kích thích khiến yêu thú trở nên điên cuồng vào miệng Tuyết Sư, sau đó còn làm bị thương cổ họng của nó để nó không thể phát ra tiếng.

Tới đây mọi thứ bắt đầu mờ dần rồi biến mất. Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, bắt gặp Tuyết Sư khổ sở mà ghé đầu vào lòng bàn tay hắn, tuy nhiên hai chân lại không ngừng cào loạn lên, thế nhưng chẳng dám thương tổn đến hắn dù chỉ mảy may. Khóe miệng Âm Tế Thiên nở nụ cười lạnh lùng, nếu hắn đoán không sai, có lẽ những hình ảnh vừa rồi là do Tuyết Sư chứng kiến sau đó nó truyền sang đầu hắn. Âm Tế Thiên rũ mắt xuống, che đi vẻ hiểm ác trong đó. Hắn dùng sức xoa xoa đầu Tuyết Sư, lập tức cả thân mình nó lóe lên ánh sáng vàng.

Mọi người đều đưa tên lên dụi dụi mắt, nhỏ giọng thảo luận: "Hình như vừa rồi ta thấy Tuyết Sư phát ra kim quang!"

"Ta cũng nhìn thấy! Ta còn tưởng là mình hoa mắt!"

"Suỵt! Mau nhìn xem, Tuyết Sư dần dần trở nên yên tĩnh rồi kìa!"

Bọn họ quay đầu nhìn lại, quả nhiên con Tuyết Sư đã ngoan ngoãn hơn, không còn cào loạn xung quanh nữa. Mọi người không khỏi kinh ngạc trước cảnh này, chẳng lẽ con Tuyết Sư này đã bị Minh thiếu phu nhân thuần phục rồi?

Hai mắt Bắc Vạn Trọng hằn lên tơ máu! Rõ ràng là chính tay gã đã nhét thuốc kích thích vào miệng nó rồi, vì sao chỉ nhoáng một cái nó liền yên tĩnh trở lại? Chẳng lẽ do dược hiệu không nhạy?

Trong lòng Lăng Uy Dương cũng rất nghi hoặc. Rõ ràng con yêu thú kia bị ông đánh tới trọng thương, vì cớ gì bây giờ xem ra rất bình thường! Quá kì lạ! Thật sự kì lạ!

Âm Tế Thiên liếc thấy Lăng Uy Dương vẫn đang nhìn chằm chằm Tuyết Sư, bèn chậm rãi thu hồi bàn tay lại. Đồng thời còn nhân cơ hội đó, lặng lẽ gỡ bỏ pháp trận của bao phủ trên ***g, kế tiếp quay sang nói với Bắc Minh: "Có thể khế ước được rồi!"

Mọi người sửng sốt lần thứ hai! Chỉ như vậy thôi sao? Từ lúc Âm Tế Thiên vươn tay vào đến giờ cùng lắm chỉ mới qua một chén trà nhỏ, sao lại có thể trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà thuần phục được Yêu thú cấp mười? Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên nháy nháy mắt, con ngươi đen láy cong lên ý cười rất nhạt. Bất quá, để tỏ vẻ tôn trọng các vị trưởng lão của Bắc gia, y quay sang hỏi bọn họ một tiếng: "Vãn bối khế ước con yêu thú cấp mười này, các vị trưởng lão sẽ không phản đối chứ?"

Các trưởng lão phe trực hệ đều không hề suy nghĩ mà trả lời: "Không hề!"

Bọn họ dám phản đối sao? Trừ phi sau này không muốn khế ước với yêu thú cấp mười nữa! Đương nhiên cũng đừng hòng yêu cầu Bắc Minh luyện đan, luyện pháp khí! Còn mấy vị trưởng lão phe chi thứ tuy không hài lòng nhưng cũng không dám ý kiến, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn Bắc Minh làm khế ước. Bắc Minh thấy bọn họ không lên tiếng ngăn cản, bèn đưa tay vào trong ***g thú.

Mọi người lại bắt đầu khẩn trương!

Mặc dù nhìn Tuyết Sư có vẻ ngoan ngoãn, thế nhưng chưa tận mắt nhìn thấy nó trở thành khế ước thú, trong lòng bọn họ vẫn cảm thấy nghi ngờ chuyện Ngự thú sư cấp mười! Bắc Minh học theo Âm Tế Thiên xoa xoa đầu con thú một cái, sau đó áp lòng bàn tay vào hai bên đầu nó, cực chậm rãi mà rót lực lượng *** thần đi vào.

Mọi người lại bắt đầu nín thở!

Ngay khi sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về phía Bắc Minh và Tuyết Sư thì mắt Lăng Uy Dương đảo một cái, ông ta đột nhiên xuất thủ đánh một chưởng về phía Bắc Minh. Âm Tế Thiên vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của Lăng Uy Dương, cho nên kịp thời kéo Bắc Minh ra, bởi thế liên hệ *** thần giữa Bắc Minh và Tuyết Sư bị cắt đứt. Lăng Uy Dương nhân cơ hội đó, cướp đi ***g thú.

Các trưởng lão phe trực hệ của Bắc gia lấy lại *** thần, đưa mắt nhìn ***g thú trong tay Lăng Uy Dương, sắc mặt đại biến. Ngay sau đó, nhanh chóng bảo vệ xung quanh Bắc Minh và Âm Tế Thiên. Chấp Pháp trưởng lão lạnh lùng trào phúng: "Đường đường là gia chủ của một đại gia tộc, cư nhiên lại làm ra hành vi tiểu nhân đê tiện như vậy. Nếu việc truyền ra ngoài, chỉ sợ danh tiếng của Lăng gia sẽ chẳng được hay ho!"

Một nữa tu sĩ chính phái cũng rất khinh thường hành vi của Lăng Uy Dương, phần tu sĩ còn lại tuy không đồng ý với hành vi của gã nhưng lại chẳng lên tiếng phản đối. Về phần năm vị tà tu lão tổ, có lẽ cũng đoán được Lăng Uy Dương sẽ không chịu ngồi yên, cho nên cũng không có vẻ gì là giật mình, chỉ châm chọc nói một câu: "Nhân sĩ chính phái là như vầy sao?".

Bọn họ cũng rất muốn cướp lấy con yêu thú kia, nhưng dù sao đây cũng là Nam Bộ, tu sĩ nhiều hơn tà tu, để tất cả cùng chạy đi an toàn là không có khả năng.

Lăng Uy Dương chẳng thèm để ý tới, cầm ***g thú cười nói: "Chấp Pháp trưởng lão, sao ngươi lại tỏ vẻ nghiêm trọng vậy? Ta chỉ là sợ Minh thiếu phu nhân chưa thuần phục tốt Tuyết Sư, sợ nó đả thương Minh thiếu gia, cho nên mới cướp lấy để thử trước, xem có thể thực sự khế ước được với nó không! Sao là hành vi tiểu nhân được chứ!"

Nhóm trưởng lão bắc gia đều cả giận nói: "Vô sỉ!"

Lăng Uy Dương cũng chẳng muốn nhiều lời, khinh miệt liếc bọn họ một cái rồi xoay người cùng đám trưởng lão và đệ tử Lăng gia rời khỏi đại sảnh. Âm Tế Thiên đang trong lòng ngực Bắc Minh, nhìn bóng lưng Lăng Uy Dương cầm cầm ***g thú đi mà không khỏi nhếch mép lên cười.

"Thật khinh người quá đáng!" Chấp Pháp trưởng lão thấy bọn người Lăng gia xấc xược như thế, giận giữ rống: "Không thể để bọn họ cứ như vậy mà bỏ đi! Mở trận pháp của chủ viện ra!"

Cho dù bọn họ không có khả năng đánh thắng đám người Lăng gia nhưng cũng chẳng thể để bọn họ rời đi dễ dàng như vậy được, bằng không về sau Bắc gia không thể nào sống yên ổn ở Bắc Hoàng thành này! Chấp Pháp trưởng lão vừa mới dứt lời, các trưởng lão khác còn chưa kịp mở trận pháp ra, đã nghe thấy một tiếng nổ lớn, kế tiếp là đến tiếng hét thảm thiết của Lăng Uy Dương, liền sau đó thân mình ông ta như con diều đứt dây, từ cửa đại sảnh bị đánh bay ngược trở vào, bịch một cái té xuống đất. Khụ một tiếng, Lăng Uy Dương hộc ra một búng máu tươi.

Mọi người đều sửng sốt.

"Gia chủ!" Các trưởng lão Lăng gia cả kinh, cuống quít quay lại đại sảnh, vội vàng nâng Lăng Uy Dương dậy. Lăng Uy Dương bưng ngực ngồi dậy, khó tin mà nhìn chằm chằm con yêu thú ở cửa: "Làm sao có thể!"

Mọi người cũng trông theo tầm mắt của ông ta, chỉ thấy 'chú chó nhỏ' vừa rồi nay đã biến thành một con sư tử hung hãn, ánh mắt bén nhọn đầy ác độc kia đang ngoan lệ chằm chằm nhìn Lăng Uy Dương. Mọi người đều cả kinh, sao Tuyết Sư lại thoát ra khỏi ***g thú được???

183. Chương 180: Dùng Hành Động Chứng Minh

Lăng Uy Dương thấy Tuyết Sư vốn ngoan ngoãn nay bỗng trở nên cực kỳ hung bạo, như nghĩ tới điều gì, đảo ánh mắt ngoan lệ, nhìn sang Âm Tế Thiên đang được Bắc Minh ôm vào trong ngực, tức giận nói: "Ngươi … Căn bản ngươi chẳng thuần phục được nó, ngươi không phải là Ngự thú sư cấp mười!"

Lăng Uy Dương cho rằng Âm Tế Thiên đã thuần phục được Tuyết Sư, mới không có ý đề phòng. Hơn nữa, Tuyết Sư còn bị chính ông ta đánh trọng thương, sao lại có khả năng phá được trận pháp của ***g thú.

Mọi người không tin được mà ồn ào bàn cãi. Rõ ràng bọn họ tận mắt nhìn thấy Tuyết Sư từ điên cuồng biến trở thành dịu ngoan, sao lại chưa thuần phục cơ chứ?.

Âm Tế Thiên lạnh lùng liếc Lăng Uy Dương một cái, sau đó xoay người hướng Tuyết Sư thản nhiên ra lệnh: "Trở về!"

Tuyết Sư to lớn đầy hung hẵn kia lập tức như một chú cún trung thành, thân thể to lớn xìu xuống, hưng phấn chạy về phía Âm Tế Thiên, sau đó thuận tiện ngồi xổm trước mặt hắn.

Mọi người giật mình nhìn Tuyết Sư chỉ còn kém chưa vẩy đuôi mừng chủ với Âm Tế Thiên, xem thế nào cũng không giống một con Yêu thú cấp mười, mà tựa hồ cứ như chú cún được nuôi dưỡng trong nhà.

Âm Tế Thiên xoa đầu Tuyết Sư chỉ đứng tới eo của mình, nhìn Lăng Dy Dương đầy giễu cợt: "Sở dĩ ngươi bị nó đả thương, là do ngươi xứng đáng!"

"Ngươi…" Lăng Uy Dương tức giận cực kỳ, vừa mới nói được một chữ đã ho khan không ngừng.

Nhóm trưởng lão Lăng gia lập tức ép hỏi: "Minh Thiếu phu nhân, ý ngươi là gì hả?"

"Có ý gì sao?" Âm Tế Thiên chế nhạo "Nếu các ngươi không có ý định cướp đi Yêu thú cấp mười thì sẽ bị nó công kích sao? Như vậy không đáng đời à!"

Lúc đó, kỳ thật Bắc Minh cố ý truyền linh lực vào thân thể Tuyết Sư một cách cực kỳ chậm rãi, mục đích là để câu Lăng Uy Dương tới cướp Tuyết Sư đi. Như vậy khi ông ta chưa kịp phòng bị, mới có cơ hội cho Tuyết Sư đánh ông ta.

Âm Tế Thiên nhàn nhạt đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó lại trở về trên người Lăng uy Dương, cười lạnh: "Không có sự cho phép của ta, ngươi tưởng ngươi bắt lấy nó thì sẽ khế ước được sao? Thật là ngu xuẩn."

Đám người Lăng gia cả kinh: "Lời này của ngươi là có ý gì?"

Âm Tế Thiên thản nhiên đáp: "Ý trên mặt chữ!"

Tuyết Sư khinh thường liếc Lăng Uy Dương một cái, hừ lạnh nói: "Nhân loại ngu xuẩn!"

Bắc Vạn Trọng nghe Tuyết Sư có thể nói chuyện, sắc mặt trắng bệch, trong lòng cảm giác có chuyện không ổn sắp xảy ra.

Âm Tế Thiên vuốt nhẹ đỉnh đầu Tuyết Sư.

Tuyết Sư xoay người một cái, liền biến thành một nam tử mặc áo trắng.

Nó bước lên đến trước mặt Bắc Minh, quỳ một gối xuống, cung kính nói: "Thỉnh chủ tử ký khế ước!"

Một màn này, đừng nói những người khác mà ngay cả Bắc Minh biết rõ Âm Tế Thiên không phải là Ngự thú sư cấp mười bình thường, đều cảm thấy giật mình.

Đây là năng lực Ngự thú sư cấp mười sao?

Cư nhiên có thể khiến Yêu thú cấp mười một lòng một dạ nghe theo theo chỉ lệnh của mình.

Âm Tế Thiên thấy Bắc Minh không nhúc nhích, lặng lẽ kéo kéo áo y.

Bắc Minh thu hồi sự kinh ngạc, vươn tay đặt lên đỉnh đầu của Tuyết Sư, nhanh chóng truyền lực *** thần vào, chỉ tít tắc đã lập được liên hệ *** thần. Tuyết Sư chính thức trở thành khế ước thú của y.

Khi mọi người cảm giác thấy liên hệ *** thần giữa Bắc Minh và Tuyết Sư, thật lâu sau mà vẫn chưa hoàn hồn lại.

Bắc Minh đã ký kết khế ước với Yêu thú cấp mười, tức là y sẽ có một hộ vệ ngang cơ với tu sĩ cảnh giới Đại Thừa. Từ đây về sau còn có ai dám chọc vào y nữa!

Không biết qua bao lâu, mới có người thì thào một câu: "Thật sự xuất hiện Ngự thú sư cấp mười!"

Lăng Uy Dương lấy lại *** thần, không muốn ở lại Bắc gia chịu nhục thêm nữa, đứng lên trừng Âm Tế Thiên một cái rồi nghiến răng nghiến lợi nói: "Đi!"

Năm vị Tà Tu lão tổ đã biết Ngự thú sư cấp mười là ai, cũng không tính ở lại lâu, liền theo sau đám người Lăng gia rời khỏi Bắc gia.

Lăng gia vừa đi, các đệ tử Bắc gia lập tức hoan hô vui sướng, cảm giác cứ như đánh thắng một hồi chiến, châu đầu nhau sôi nổi thảo luận trò hề của Lăng Uy Dương.

"Các ngươi có nhìn thấy sắc mặt của gia chủ Lăng gia không? Quả thật đen như than luôn!"

Các đệ tử khác hùa theo cười như điên.

Chấp Pháp trưởng lão lập tức ho nhẹ, ý bảo họ đừng quên quy củ mà làm um xùm lên như vậy.

Dù sao trong đại sảnh ngoài người Bắc gia ra thì cũng còn người của các gia tộc, môn phái khác nữa.

Thế nhưng lúc các đệ tử Bắc gia ngừng tiếng cười, thì nhóm Bắc trưởng lão nhớ tới bộ dạng chật vật của Lăng Uy Dương lúc rời đi, không thể nín cười nổi, phụt một cái cười ra tiếng.

Tư Đồ Túc lấy lại *** thần, mang theo Huyền Ngọc trưởng lão đi đến trước mặt Bắc Vũ Hoành, mỉm cười nói: "Thực sự chúc mừng Hoành trưởng lão, chúc mừng Hoành trưởng lão, có thể lấy được một người con dâu tốt như vậy."

Bắc Vũ Hoành nghe nói thế, ôn hòa cười: "Tư Đồ chưởng môn quá khen rồi."

Huyền Ngọc trưởng lão đứng bên cạnh nhẹ kêu một tiếng: "Vũ Hoành."

Bắc Vũ Hoành nhìn nàng khẽ gật đầu, sau đó xoay người đi đón tiếp các gia tộc, môn phái khác: "Nếu các vị đã đến Bắc gia, vậy ngồi lại uống chén trà tán gẫu vài câu, không biết ý các vị như thế nào?"

Huyền Ngọc trưởng lão thấy Bắc Vũ Hoành không thèm để ý đến mình, sắc mặt khẽ đổi một chút nhưng không dám đem khó chịu trong lòng lộ rõ ra bên ngoài.

"Nếu Hoành trưởng lão đã nói vậy, sao bọn ta có thể từ chối cho được."

Những người ở lại đều muốn cùng Bắc gia tạo mối quan hệ tốt, hi vọng về sau Bắc gia có thể giúp bọn họ ký khế ước với Yêu thú cấp mười.

Huống chi hôm nay bọn họ bị từ kinh ngạc này đến kinh ngạc kia, quả thật cũng nên uống chén trà tĩnh tâm lại.

Đúng lúc này, trong đại sảnh đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người cả kinh, nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy Tuyết Sư đã biến thành hình thú, đang đạp lên người một đệ tử Bắc gia.

Nhóm trưởng lão Bắc gia khẽ biến sắc, đồng loạt nhìn về phía Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên không chút hoang mang cùng Bắc Minh đi tới chỗ Tuyết Sư, rồi ra lệnh cho Bắc Đẩu đang đứng phía sau đỡ kẻ bị Tuyết Sư đạp ngồi dậy, cho mọi người thấy rõ mặt kẻ đó.

Trưởng lão Bắc gia và Bắc Vũ Hoành đi tới, nghi hoặc nhìn hai người họ: "Người này là ai thế?"

Âm Tế Thiên và Bắc Minh đang định nói rõ nguyên do cho Chấp Pháp trưởng lão, nhưng Tuyết Sư không hiểu đạo lý làm người, liền lớn tiếng nói: "Thằng nhãi này đem bản…"

Tuyết Sư ngừng lại, nghĩ đến mình giờ là khế ước thú của Bắc Minh, liền lập tức sửa miệng: "Trước khi đem ta ra đại sảnh, thằng nhãi này đã âm thầm ép ta ăn thuốc điên, mục đích là mượn ta để ám hại Phu nhân của chủ tử!"

Chấp Pháp trưởng lão và Bắc Vũ Hoành ngẩn ra: "Cái gì?"

Nghe thế sắc mặt của bọn họ bỗng cực kỳ giận dữ, lập tức sai người nâng Bắc Vạn Trọng đem nhốt, sẽ thẩm tra sau.

Bắc Vạn Trọng vừa mới nghe các trưởng lão muốn đem mình nhốt lại, cuống quýt quỳ xuống cầu xin tha thứ: "Chấp Pháp trưởng lão, Vạn Trọng chỉ là nhất thời nổi lên lòng ganh tị, cho nên mới đánh mất lý trí mà muốn ám hại Thiếu phu nhân. Cầu Chấp Pháp trưởng lão niệm tình tiểu nhân nhiều năm trung thành tận tâm với Bắc gia, tha tội cho tiểu nhân một lần."

Chấp Pháp trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Phạm sai lầm tức sẽ bị xử phạt. Tha cho ngươi thì sao này ngươi cũng sẽ tái phạm thôi."

Bắc Vạn Trọng cuống quýt giữ chặt góc áo Chấp Pháp trưởng lão: "Chấp Pháp trưởng lão, sẽ không. Chắc chắn sau này tiểu nhân sẽ không tái phạm nữa đâu."

Chấp Pháp trưởng lão không để cho mọi người chê cười Bắc gia, nhanh chóng rút áo ra. Kêu hai hộ pháp của mình áp giải Bắc Vạn Trọng rời khỏi đại sảnh.

Các trưởng lão phe chi thứ đứng ở góc phòng nhìn Bắc Vạn Trọng bị lôi đi, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Tiềm trưởng lão, hiện giờ Bắc Minh có thêm một con Yêu thú cấp mười, kế hoạch của chúng ta có khi nào không thực hiện được không?"

"Đúng vậy! Hơn nữa tiểu hòa thượng Tịch Thiên còn có thể khế ước Yêu thú cấp mười nữa, xem ra Bắc gia càng ngày sẽ càng có thêm nhiều Yêu thú cấp mười, như thế đối với chúng ta sẽ cực kỳ bất lợi."

Bắc Tiềm cười lạnh: "Ngươi tưởng Yêu thú cấp mười dễ bắt lắm sao? Bắc gia được mấy người có năng lực vào Vạn Yêu Sâm Lâm để bắt Yêu thú cấp mười hả?"

Các trưởng lão phe chi thứ nghe vậy, sắc mặt hơi buông lỏng: "Nói cũng phải!"

Bắc Tiềm lại nói: "Cho dù Bắc Minh có một con Yêu thú cấp mười đi chăng nữa cũng không ngăn cản được hành động của chúng ta!"

"Ý của Tiềm trưởng lão là…"

Bắc Tiềm thâm ý cười: "Sẽ có người giúp chúng ta đối phó bọn họ."

Chấp Pháp trưởng lão đứng ở cửa không hề hay biết mưu đồ lén lút của bọn người phe chi thứ, lão đang suy nghĩ xem phải xử lý Bắc Vạn Trọng ra sao.

Bắc Vũ Hoành và Chấp Pháp trưởng lão mới bàn tính được phân nửa thì thấy Huyền Ngọc trưởng lão đi về phía bọn họ, lập tức dừng miệng lại, quay sang nói với Bắc Minh: "Minh nhi, ta thấy sắc mặt con tái nhợt, mau mau trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Âm Tế Thiên cũng thấy Huyền Ngọc trưởng lão đi về phía bọn họ, lập tức ôm lấy cánh tay của Bắc Minh: "Chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi!"

Bắc Minh không muốn hắn quá lo lắng cho thân thể mình, khàn khàn giọng đáp: "Thân thể ta tốt lắm."

Âm Tế Thiên nguýt y: "Tốt hay không cũng không phải chỉ do miệng nói!"

Mâu quang Bắc Minh loé lên, thâm ý nói: "Đã vậy ta sẽ dùng hành động để chứng minh cho ngươi thấy!"

Nói xong, y cũng không thèm quay đầu lại mà kéo Âm Tế Thiên rời khỏi đại sảnh.

184. Chương 181: Hành Vi Tìm Chết

Bắc Minh mới kéo Âm Tế Thiên đi ra ngoài sân, liền đụng phải Hiên Viên Duật đang trở về Bắc gia tìm Âm Tế Thiên.

Lúc Hiên Viên Duật nhìn thấy Âm Tế Thiên, đôi mắt sâu thăm thẳm kia như sáng lên, nhanh chân bước đến trước mặt Âm Tế Thiên để xác định hắn không có việc gì, rồi nhẹ thở một hơi nói: "Ta còn tưởng ngươi bị tên tiểu nhị đó bắt đi mất!"

"Ách…"

Sau khi Âm Tế Thiên vạch trần thân phận của Thôn Phách, hắn đã hoàn toàn đem Hiên Viên Duật ném ra sau đầu, nếu không phải y tới Bắc gia tìm người, chắc hắn cũng quên mất mình đã từng đến trà lâu uống trà với Hiên Viên Duật luôn.

Hiên Viên Duật nhướng mày kiếm lên: "Ban nãy ngươi có bị…"

Thời điểm y quay trở lại gian phòng kia đập vào mắt là những lổ hổng rất lớn trên vách tường. Y còn tưởng Tịch Thiên gặp chuyện bất trắc gì nữa chứ, cũng may là hiện trường không có thi thể của Tịch Thiên, cho nên y đoán rất có thể Tịch Thiên đã bị tên tiểu nhị đó bắt đi.

Kế tiếp, y tìm xung quanh trà lâu một hồi nhưng vẫn không thấy tung tích gì, đành vội vã trở về Bắc Phủ. Vốn định thông tri cho Bắc Minh để Bắc Minh phái người đi tìm, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới Tịch Thiên đã trở lại Bắc phủ từ sớm!

Trong lúc nhất thời Âm Tế Thiên cũng không biết trả lời Hiên Viên Duật như thế nào!

Lúc hắn đang định tìm lí do để đánh lừa Hiên Viên Duật, Bắc Minh đột nhiên chen vào đứng giữa hai người bọn họ.

"Hiên viên sư huynh, ngươi tới thật vừa lúc, như vậy ta cũng tiết kiệm được nhân lực, không cần phải phái người đi đưa thiệp mời cho ngươi."

Bắc Đẩu đang đứng phía sau lập tức bước lên, chìa tấm thiệp cưới màu đỏ chữ vàng cho Hiên Viên Duật.

Bắc Minh tiếp tục nói: "Khi Đại hội đấu giá kết thúc chính là ngày cưới của ta và Tịch Thiên, hoan nghênh ngươi đến tham gia lễ thành hôn của bọn ta!"

Nói xong, y kéo Âm Tế Thiên đi thẳng ra khỏi sân viện.

Hiên Viên Duật nhìn chữ vàng óng ánh trên thiệp mời, khóe miệng bớt chợt lên, cười nói: "Thiệt tình, sợ ta cướp mất Tịch Thiên đến vậy sao!"

Thuần Trần phái đã sớm nhận được thiệp mời của Bắc gia, sao lúc đó không nhân tiện gửi thiệp cho y luôn đi!

Xem ra, Bắc Minh cố tính làm thế để có thể tự tay đưa thiệp mời cho y, hòng khiến y biết khó mà rút lui có trật tự!

Hiên Viên Duật nhẹ ha một tiếng: "Ta mà dễ dàng bỏ qua như vậy thì không gọi là Hiên Viên Duật nữa rồi".

—

Vừa bước ra Đại sảnh chính, Âm Tế Thiên lập tức giải thích với Bắc Minh: "Ta tình cờ gặp Hiên Viên Duật trong tiệm thuốc Bắc, sau đó nghe y nói có cách chữa khỏi cho ngươi nên ta mới theo y đến trà lâu!"

Bắc Minh nghe tới đây lập tức dừng bước chân lại, ngước nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn đầy lo lắng, không kìm lòng được mà ôm hắn vào trong ngực, khàn khàn nói: "Đồ ngốc!"

Mặc dù hai chữ 'đồ ngốc' này nghe giống như là mắng người, nhưng từ giọng nói của y cũng có thể nhận ra một nỗi vui sướng khó kềm nén!

Bắc Minh không có trách Tịch Thiên lén lút gặp mặt Hiên Viên Duật, y chỉ là đố kỵ, đố kỵ đến phát cuồng. Thế nhưng, y lại càng hận bản thân mình hơn, chẳng những không thể cùng Tịch Thiên đi dạo khắp nơi, lại còn khiến Tịch Thiên ngày ngày đều phải lo lắng cho thân thể của y.

"Đúng vậy! Ta là đồ ngốc! Còn ngươi là đại đồ ngốc, bằng không sao có thể xứng với ta, có thể làm phu quân của ta!"

Âm Tế Thiên cảm thấy mình rất ngốc, hắn và Hiên Viên Duật đi trà lâu chứ đâu có vào khách *** thuê phòng, hơn nữa bọn họ cũng không có làm gì khác người, việc gì phải vội vàng giải thích cơ chứ!

Đôi môi mỏng của Bắc Minh tràn ra tiếng cười khẽ: "Rốt cuộc ngươi cũng chịu thừa nhận rồi à!"

Âm Tế Thiên ngẩng đầu, tức giận lườm y một cái: "Thừa nhận cái gì? Thừa nhận mình là đồ ngốc?"

"Ngươi rốt cục cũng chịu thừa nhận ta là phu quân của ngươi!"

Âm Tế Thiên trừng y, phản bác: "Sao ta lại không thừa nhận, ngươi vốn đã là phu quân của ta mà, còn ta chính là nam nhân của ngươi! Hừ!"

Bắc Minh mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang thở phì phò vì tức giận, không đùa hắn nữa: "Chúng ta ra Bắc phủ dạo chơi vài ngày đi!"

Lại nói, Tịch Thiên được gả qua Bắc gia cũng đã hơn bốn tháng, nhưng bản thân mình lại chẳng dẫn hắn ra ngoài dạo chơi lần nào cả, bạn lữ như y quả thật thiếu trách nhiệm.

Hiện giờ mọi người đều biết Tịch Thiên là Ngự thú sư cấp mười, đoán chừng không quá nửa ngày sẽ có rất đông tu sĩ kéo tới làm thân. Đến lúc đó, chắc chắn Tịch Thiên sẽ phải vướng vào không ít rắc rối. Xem ra cứ dẫn Tịch Thiên trốn đi chơi một chút, vừa được giải phóng *** thần, lại nhân tiện tránh mặt những người tới cửa cầu kiến.

Âm Tế Thiên vừa nghe Bắc Minh nói muốn dẫn hắn đi ra ngoài đi chơi, ánh mắt sáng lên: "Đi đâu?"

Bắc Minh ra vẻ thần bí: "Đi tới một nơi mà các trưởng lão Bắc gia không tìm thấy."

———

Hai người trở lại Minh Thăng Viện, Bắc Minh bàn giao công tác chuẩn bị hôn sự cho Bắc Thận cùng hai bà vú, sau đó mới yên tâm mang theo Âm Tế Thiên, Bắc Đẩu cùng Tuyết Sư ra khỏi Bắc phủ.

Bốn người đi thẳng một đường về phía nam, ước chừng khoảng một canh giờ sau bọn họ tới một chỗ có những dãy núi lớn trùng trùng điệp điệp, bốn phía non xanh nước biếc cảnh sắc mê người, quả thật là một nơi thích hợp để tu luyện. Bất quá, tuy nơi này khá đẹp nhưng linh khí xung quanh lại rất ít, thậm chí còn có chút vẩn đục!

Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Đây là đâu? Tại sao linh khí nơi này lại ít đến như vậy?"

Có lẽ không nên dùng từ 'ít' để hình dung, bởi vì họ càng đi sâu vào bên trong linh khí càng cạn kiệt hơn, hầu như không còn sót lại một chút gì.

"Cách Đoạn sơn!" Bắc Đẩu trả lời thay cho Bắc Minh đang nhắm mắt dưỡng thần.

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Cách Đoạn sơn?"

Bắc Đẩu không nói tiếp, đẩy nhanh tốc độ của pháp khí vọt vào sâu bên trong núi, sau đó dừng lại trước một tòa phủ đệ nằm trên một mặt đất bằng.

Lúc hai tên hộ vệ canh giữ trước cửa nhìn thấy Bắc Minh đến, lập tức giật mình kinh ngạc, sau đó một trong số hai người vội vàng chạy vào bên trong phủ báo tin cho Tổng quản.

Tên hộ vệ còn lại nhanh chóng tiến lên, cung kính hành lễ: "Bái kiến Minh thiếu gia!"

Âm Tế Thiên thấy tên hộ vệ mặc trang phục của Bắc gia, nên suy đoán đây có thể là một phân viện của Bắc gia!

Bắc Minh vẫn như thường lệ, hỏi: "Mọi việc ở đây vẫn tốt chứ!"

Tên hộ vệ đó tức khắc đem những chuyện xảy ra gần đây từng cái một bẩm báo lên: "Những năm gần đây người ra vào phàm giới ngày càng nhiều, bất quá đa số đều là các tu sĩ có tu vi tương đối thấp, cho nên cũng không có dám làm gì bậy bạ trong địa phương mà Bắc gia cai quản."

Lúc này, có hai lão giả vội vã chạy từ trong phủ ra, ngay khi nhìn thấy Bắc Minh, liền kích động tiến lên hành lễ: "Bắc Hoài, Bắc Tập bái kiến Minh thiếu gia!"

Bắc Minh kéo Âm Tế Thiên đến bên cạnh: "Đây là phu nhân của ta!"

Bắc Hoài và Bắc Tập sửng sốt, vội vàng hành lễ với Âm Tế Thiên: "Bắc Hoài, Bắc Tập bái kiến Thiếu phu nhân!"

Sau đó, Bắc Tập lập tức tán dương: "Thiếu phu nhân lớn lên đúng là quốc sắc thiên hương, y hệt như tiên nữ hạ phàm, cùng Thiếu gia quả thật là một đôi trai tài gái sắc!"

Tuy nhiên, làm ông ta cảm thấy nghi hoặc là sao Thiếu phu nhận lại mặc đồ nam?

Âm Tế Thiên nghe mỗi từ mà ông ta ca ngợi mình thì khóe mắt giựt một cái, cuối cùng hỏi: "Ngươi là đang nói ai?"

Bắc Tập sửng sốt: "Tất nhiên là nói Thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta là nam!"

Phắc!

Hắn để tóc dài, liền xem hắn là đàn bà!

"A!"

Bắc Hoài cùng Bắc Tập đồng thời sửng sốt!

Đôi mắt đen xinh đẹp của Bắc Minh hiện lên ý cười!

Bắc Đẩu lập tức tiến lên nói mục đích của chuyến đi lần này cho bọn họ: "Hôm nay chúng ta đến đây là muốn xuống Nhân gian ở vài ngày, làm phiền hai vị Tổng quản chuẩn bị một chút!"

"Vâng!" Hai vị tổng quản nhanh chóng lui xuống.

Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Chúng ta sẽ tới Nhân gian sao?"

Khó trách Bắc Minh hô rằng tới một nơi mà các trưởng lão Bắc gia không thể tìm được, nếu thế quả thật Nhân gian là một nơi khá lý tưởng.

"Ừm!"

Khuôn mặt *** xảo của Âm Tế Thiên ánh lên sự vui vẻ: "Sau khi đến Nhân gian, ta muốn đi gặp Hoàng đế!"

Bắc Minh nghi hoặc: "Tại sao ngươi lại muốn nhìn thấy hắn ta?"

"Ta chỉ muốn xem xem rốt cuộc Hoàng đế có bộ dạng ra sao, có phải Đế vương nào cũng có khí phách oai hùng như lời người đồn đãi hay không!"

Bắc Minh nghe thấy hắn muốn đi nhìn khí phách oai hùng của nam nhân khác, sắc mặt liền tối sầm: "Không được đi!"

Âm Tế Thiên nghe ra ngữ khí của Bắc Minh tựa hồ không hài lòng, tức khắc biết ngay Bắc Minh là đang ghen tị!

Dù sao bình thường y vẫn cứ dặn đi dặn lại là không được lại gần Hiên Viên Duật, cứ luôn sợ mình sẽ cùng nam nhân khác bỏ trốn!

Âm Tế Thiên an ủi: "Kỳ thật xem Hoàng đế chỉ là việc phụ!"

Sắc mặt Bắc Minh lập tức dịu đi rất nhiều, bất quá câu phía sau càng khiến mặt y đen hơn!

"Mục đích chủ yếu của ta là nhìn ngắm tam cung lục viện của Hoàng đế, coi trộm cung phi mỹ nữ của hoàng đế ah." Âm Tế Thiên càng nói càng hưng phấn, không hề hay biết hắn đây là đang tìm chết: "Đúng rồi! Nghe nói Nhân gian còn có cả Tiểu quan quán, chúng ta phải tới đó kiến thức một chút! Sẵn tiện, lại tới Thanh lâu nghe hí khúc luôn!"

Bắc Minh lập tức xoay người, lạnh lùng nói: "Bắc Đẩu, chúng ta hồi phủ!"

"Vâng!"

Âm Tế Thiên sửng sốt, nhận ra mình nói sai, vội vàng ôm eo Bắc Minh cười cầu tài: "Đừng đi mà! Vừa rồi ta chỉ nói đùa thôi! Nói đùa thôi!"

Giỡn hoài!

Khó khăn lắm mới được tới Nhân gian một chuyến, sao hắn lại chịu hồi phủ chứ!

Bắc Minh tiếp tục đi về phía cửa!

Âm Tế Thiên gấp gáp nói lời mật ngọt: "Ta thật sự chỉ nói đùa thôi! Từ sau khi gặp ngươi, chẳng còn ai có thể tiến vào trong mắt ta nữa. Từ đó ngươi cũng biết đối với ta ngươi là độc nhất vô nhị, những người khác căn bản chẳng hề thay thế được ngươi. Ngươi nói xem sao ta có thể nhìn ngắm bọn họ cơ chứ, đúng không?"

Bắc Minh chợt dừng bước chân.

185. Chương 182: Ghèn Mắt Tiểu Bắc Minh

Âm Tế Thiên thấy y ngừng bước liền vội vàng luyến thoắng: "Ngươi chỉ cần quay lại nhìn sẽ thấy trong mắt ta hoàn toàn lấp đầy hình bóng của ngươi. Đến ngay cả ghèn bên trên đó cũng gọi là ghèn mắt Tiểu Bắc Minh!"

Mẹ nó! Thật không ngờ tới có ngày mình lại sẽ nói ra những câu dụ dỗ ngon ngọt như thế.

Đột nhiên, 'phụt' một tiếng, Bắc Đẩu đang đứng cạnh bên vừa nghe thấy chữ 'ghèn mắt Tiểu Bắc Minh' rốt cuộc không nhịn được nữa mà bật cười. Bắc Minh cũng không khỏi cong cong khóe miệng, bị lời của hắn làm cho từ tức giận biến thành buồn cười, nhưng ngay khi y xoay người lại thì tiếu ý bỗng chốc lặn mất tăm. Bắc Minh cả mặt lạnh tanh, nhàn nhạt nói: "Miệng lưỡi cũng quá trơn tru đi!"

Có thể không trơn tru được sao? Trước kia Âm Tế Thiên thường hay nghe đám anh em nhà hắn bàn tán cách dỗ ngon dỗ ngọt mấy bà vợ, thật không ngờ lại phát huy tác dụng vào lúc này. Hắn thấy sắc mặt Bắc Minh đã dịu đi rất nhiều, xem ra những lời kia còn có thể dụ được cả nam nhân.

"Đây chính là tiếng lòng của ta, tất nhiên là phải thuận miệng rồi!"

Bắc Minh nhướng mày lên, hiển nhiên không mấy tin tưởng lời hắn nói, hỏi: "Thế ngươi nghe ai nói về chuyện ở Nhân gian?"

Y mà biết kẻ nào dám nói xằng với Tịch Thiên mấy chuyện như Thanh lâu rồi Tiểu quan quán, sau khi trở về, nhất định y sẽ sửa trị người đó cho thật đau!

"Sư phụ ta!" Âm Tế Thiên chẳng chút lưỡng lự đẩy Hư Không ra làm bia đỡ đạn. Ai biểu chỉ có đẩy Hư Không ra, mới không bị Bắc Minh vạch trần lời của hắn là nói dối. Bắc Minh nghe thấy câu trả lời của Âm Tế Thiên, đôi mày rậm không khỏi nhíu nhíu lại. Quả thật hành động của Hư Không trưởng lão rất khác với những tăng lữ bình thường, hơn nữa cách dạy dỗ đồ đệ cũng không tuân theo bất cứ chuẩn mực nào cả, căn bản chẳng giống một vị sư phụ. Cho nên chuyện Hư Không kể lể với đồ đệ của mình về mấy thứ như Thanh lâu rồi Tiểu quan quán, y cũng không cảm thấy quá kì quái.

Lúc này, Bắc Hoài và Bắc Tập trở lại: "Minh thiếu gia, mọi chuyện đã chuẩn bị xong, một lát nữa là có thể mở cửa thông với Phàm giới!"

Đệ tử đứng ở phía sau bưng một cái khay đến trước mặt Bắc Đẩu. Trên đó đặt một đám nguyên bảo, bạc vụn và một xấp ngân phiếu, là đặc biệt chuẩn bị để bọn họ tiêu dùng khi ở Nhân gian!

"Minh thiếu gia, Thiếu phu nhân, xin đi qua bên này!" Bắc Hoài cúi người làm động tác mời. Âm Tế Thiên hưng phấn lôi kéo Bắc Minh đi theo bọn Bắc Tập ra phía Hậu viện. Bên trong Đại sảnh của Hậu viện, có một nhóm người mặc thường phục đang đứng chờ đệ tử Bắc gia ghi chép lại. Khi bọn họ nhìn thấy hai vị Tổng quản của Thông quan Phàm giới thế nhưng lại tự mình ra mặt dẫn đường, tất cả đều không khỏi nổi lên tò mò. Bắc Tập đưa bọn họ đến một con đường ngầm dưới đất, hai bên vách tường được khảm những viên Dạ minh châu chiếu sáng, kéo dài đến không thấy điểm cuối.

Lúc bọn họ từ trong con đường kia đi ra, đã qua mất 2 chung trà. Trước mắt trở nên trống trải, xuất hiện một bình đài rất rộng, trên đó có một cánh cửa bằng đá hoa điêu cao ngất. Ở hai bên đều có các đệ tử Bắc gia đang đứng tuần tra canh gác, giám thị nhất cửa nhất động của đám tu sĩ từ Phàm giới trở về. Cửa đá kia cao ước chừng khoảng mười trượng, không có cánh cửa, chỉ có một màn ánh sáng vàng loe lóe ngăn cách lấy hai giới. Lúc này, tu sĩ ra ra vào vào nhiều không kể xiết.

Khi còn cách cửa đá lớn khoảng mười trượng, Bắc Tập và Bắc Hoài liền dừng bước: "Minh thiếu gia, Thiếu phu nhân, chúng ta chỉ đưa hai người tới đây thôi!"

Bắc Minh gật đầu, trực tiếp kéo Âm Tế Thiên bước vào màn ánh sáng vàng kia. Âm Tế Thiên còn chưa kịp phản ứng thì cảnh sắc trước mắt đã biến đổi, bọn họ liền đứng tại một cái sân rất lớn, không khí vẩn đục xung quanh ập thẳng vào cả mặt mày. Đệ tử canh giữa ở cửa truyền tống lập tức hô lớn: "Tu sĩ từ Tu Chân giới đi ra hãy nhanh chóng rời khỏi cửa truyền tống, đừng chắn đường người khác!"

"Đi! Chúng ta ra ngoài ngao du!" Âm Tế Thiên kích động mà dắt tay Bắc Minh, theo sau đám tu sĩ phía trước rời đi Tu Chân Giới phủ đệ. Bốn người vừa bước ra khỏi hẻm nhỏ, lọt vào tầm mắt đó chính là một khu chợ vô – cùng – náo nhiệt!!! Tuy rằng so chợ ở Tu Chân giới cũng không kém là bao, thế nhưng lại khiến Âm Tế Thiên cảm nhận được một chút gọi là nhân khí.

Hắn thở dài một hơi: "Vẫn là nhân gian tốt hơn nhiều!"

Bắc Minh nhướng nhướng mày nói: "Nhân gian tốt như vậy sao?"

"Ít nhất ở nhân gian có cái ăn ngon, có cái chơi vui! Không giống như ở Tu Chân giới, mấy cái quán nhỏ nếu như không phải bán phù chú thì là pháp bảo, pháp khí, hoặc là đan dược, cho dù trên người có bao nhiêu linh thạch đi chăng nữa, cũng không có mà chỗ tiêu!"

Bắc Đẩu âm thầm trợn trắng mắt liếc Âm Tế Thiên một cái. Chủ tử đã chuẩn bị đầy đủ chu đáo cho ngài rồi, vì thế tất nhiên ngài không cần phải phí linh thạch để mua là đúng. Bắc Minh nhanh tay níu lại Âm Tế Thiên đang muốn chạy tới một hàng quán, nói: "Hôm nay không còn sớm nữa, chúng ta nên đến khách *** nghỉ tạm một chút. Đợi ngày mai tỉnh táo hơn rồi hãy đi chơi!"

Âm Tế Thiên nhìn mặt trời sắp hạ xuống phía tây, đành phải lưu luyến mà dứt mắt khỏi sạp bán hàng. Lúc này, bên cạnh truyền đến hai tiếng hô nho nhỏ: "Nhìn kìa, hai người kia thật tuấn tú!"

Âm Tế Thiên thấy có năm nữ tử đang lặng lẽ chỉ về phía bọn họ, khóe miệng hơi kéo lên. Là người thì đều thích được khen, hắn cũng không có ngoại lệ!

"Đúng vậy! Hơn nữa cái người mặc áo màu xanh kia thật tuấn mĩ cực kỳ, ta còn chưa thấy ai đẹp hơn y cả!"

Âm Tế Thiên liếc sang Bắc Minh đang mặc quần áo màu xanh nhạt, trong lòng cũng gật gù đồng ý theo.

"Đáng tiếc người ta đã là hoa có chủ! Ngươi nhìn xem, y dắt tay một tiểu cô nương kìa!"

Khóe miệng Âm Tế Thiên run rẩy: "…" Đừng nói hai nam tử mà các nàng nhắc tới là Bắc Minh và Tuyết Sư đó nha?

"Nàng thật có phúc! Có một công tử tuấn mĩ như thế đi theo cạnh! Bất quá cô gái kia cũng rất xinh đẹp, giống như thiên tiên hạ phàm vậy, đứng cạnh vị công tử kia quả thật xứng đôi vô cùng!"

Đầu Âm Tế Thiên đầy lằn đen ==!!!!! Lúc đi ngang qua năm người đó, thế nhưng nghe thấy tiếng các nàng xì xào bảo hắn là con gái. Hắn cố ý đè thấp giọng, nói với các nàng: "Lão tử là nam!"

Nói xong còn đặc biệt cầm ngón tay Bắc Minh để lên miệng hôn một cái. Năm nử tử đó cứng cả người. Bắc Đẩu thấy cảnh này, không khỏi đỡ trán rên rỉ một tiếng. Còn trong đôi mắt vốn lạnh lẽo của Bắc Minh lại hiện lên nét buồn cười, thân mật kéo Âm Tế Thiên vào lòng, sủng nịch mà hôn lên mí mắt hắn!

Mấy nử tử kia thấy thế liền giật mình tỉnh táo lại, vội vàng tránh xa như ôn dịch: "Đoạn tụ! Hai nam nhân kia là đoạn tụ?"

Tiếng kêu của các nàng nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh: "Không nghĩ tới áo mũ chỉnh tề như vậy mà lại là đoạn tụ! Cư nhiên dám ôm ấp giữa đường giữa xá! Quá đồi phong bại tục!!"

Âm Tế Thiên: "…"

Hắn quên mất, Nhân gian và Tu Chân giới không giống nhau, người ở Nhân gian không chấp nhận chuyện hai nam nhân ở cạnh nhau! Người vây xem càng lúc càng nhiều, đột nhiên có một cái bóng đen nhỏ bắn về phía bọn họ! Bắc Đẩu nhanh tay lẹ mắt rút kiếm ra chém vào nó. Vì thế nên 'bộp' một phát, thứ ở bên trong nó bắn ra, Âm Tế Thiên bị dính một ít lên mặt. Hắn đưa tay quệt lấy, nhìn thì thấy kia là một chất lỏng vàng vàng, sau đó đưa lên mũi ngửi một chút lập tức ngửi thấy một hương vị quen thuộc.

Khóe mắt Âm Tế Thiên giật giật, thế nhưng là lòng đỏ trứng gà? Lớn đến như vậy rồi, đây là lần đầu tiên hắn bị ném trứng gà! Sắc mặt Bắc Minh cũng không tốt hơn là bao, đôi mắt trở nên lạnh lẽo đến mức có thể đông chết người! Quần chúng vây xem chỉ trỏ vào bọn họ, lời nói rất khó nghe: "Mất mặt xấu hổ!"

"Hai nam nhân mà lại ôm ấp nhau! Ghê tởm!"

Ngay sau đó, mọi người đều đem đồ cầm ở trong tay ném về phía Âm Tế Thiên. Động tác của Tuyết Sư và Bắc Đẩu cực nhanh, rác rưởi ném đến đều bị bọn họ đánh rớt. Âm Tế Thiên nhìn vẻ mặt căm phẫn xen lẫn xem thường của mọi người, đột nhiên khóe mắt cong lên, miệng chậm rãi nhếch thành nụ cười tà khí khó nhận ra. Lúc này, Bắc Minh bỗng nhiên kéo Âm Tế Thiên quay về phía mình, cúi đầu áp đôi môi mỏng lạnh lẽo của y lên đôi môi đỏ mọng của hắn, nhỏ giọng nói: "Nếu bọn họ nói chúng ta ghê tởm, vậy chúng ta cứ tiếp tục ghê tởm cho bọn họ nhìn!"

Âm Tế Thiên sửng sốt, hắn không nghĩ Bắc Minh lại có một mặt như vậy! Nụ cười nơi khóe miệng không khỏi tươi thêm vài phần, nhanh tay ôm lấy thắt lưng y, nhỏ giọng nói: "Ta cũng có ý này!" Bọn họ càng cảm thấy ghê tởm, hắn lại càng khiến bọn họ ghê tởm hơn!

Con ngươi đen nhánh của Bắc Minh lấp đầy vui sướng, tay y đỡ lấy đầu Âm Tế Thiên, chạm lên đôi môi đỏ mọng của hắn. Lúc này, khi mọi người thấy hai nam tử tuấn mĩ kia đứng ôm hôn nhau, thế nhưng không cảm thấy ghê tởm mà ngược lại còn cảm thấy cảnh này thật đẹp. Thậm chí không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ. Bất tri bất giác, động tác trên tay cũng ngừng lại, há hốc mồm nhìn hai nam nhân kia môi lưỡi giao triền.

Ngay khi mọi người còn đang ngẩng ngơ, Bắc Minh vụt buông Âm Tế Thiên ra, phất tay áo một cái, bụi bặm trên đất cuồn cuộn dâng lên. Mọi người chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo, y liền kéo Âm Tế Thiên chạy xuyên qua đám đông. Bắc Đẩu và Tuyết Sư cũng theo sau đó. Khi mọi người tỉnh táo lại, lập tức tiếp tục thóa mạ hai nam nhân kia. Nhưng kế đó, có người hoảng sợ kêu lên: "Túi tiền của ta! Túi tiền của ta không thấy đâu nữa rồi!"

186. Chương 183: Ngươi Thật Đành Lòng

Âm Tế Thiên đắc ý lắc lắc sáu cái túi tiền trong tay!

Không nghĩ tới người cổ đại cất túi tiền cũng giống y hệt như trên TV vẫn diễn, chẳng phải ở trước ngực hay trong ống tay áo, mà là treo bên hông, chỉ cần bọn họ đi ngang qua liền có thể nhanh thay thó lấy nó!

Âm Tế Thiên đổ toàn bộ ngân lượng bên trong ra, đếm được hơn hai mươi khối bạc vụn cùng một ít tiền đồng có giá trị nhỏ, so với mấy thỏi vàng mà tên đệ tử Bắc gia kia đưa cho Bắc Đẩu, giá trị của bọn nó quả thật ít đến đáng thương!

"Thật ít!"

Bắc Minh không tiếng động đi vòng qua người hắn, tịch thu toàn bộ số bạc vụn trên tay Âm Tế Thiên, ném vào trong Nhẫn không gian.

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Ngươi làm gì vậy?"

Bắc Minh bình tĩnh nói: "Ta sợ ngươi sẽ đột nhiên tách khỏi ta!"

Âm Tế Thiên càng nghi hoặc!

"Ta và ngươi tách ra thì có liên quan gì tới số bạc vụn kia? Nếu ta thật sự tách khỏi ngươi, thế chẳng phải nên cầm theo tiền để phòng thân hay sao?"

"Quan trọng là, ta lo sau khi ngươi tách khỏi ta, ngươi sẽ không cẩn thận mà đi vào Tiểu quan quán!"

Khóe mắt Âm Tế Thiên giựt mạnh một cái!

Xem như ngươi lợi hại!

Trước khi màn đêm xuống, bốn người cuối cùng cũng tìm được khách *** để trọ lại!

Âm Tế Thiên và Bắc Minh triền miên trong nhà tắm một lúc lâu, liền nằm dài trên giường ngủ!

Lúc tỉnh giấc, sắc trời vẫn chưa sáng, nhưng người bên cạnh đã chẳng còn bóng dáng!

Âm Tế Thiên rờ trúng khoảng không, nháy mắt tỉnh táo ngay, chạy nhanh ra ngoài bình phong thì chỉ nhìn thấy Bắc Đẩu đang ngồi tu luyện trên ghế.

Bắc Đẩu nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, lập tức mở mắt.

Âm Tế Thiên vội vàng hỏi: "Bắc Minh đâu?"

"Cả ngày nay Thiếu gia cũng khá mệt mỏi rồi, ngài ấy đang ngồi thiền trong phòng bên cạnh!"

Âm Tế Thiên lo lắng: "Thân thể y vẫn tốt chứ?"

Bắc Đẩu thấy Âm Tế Thiên quan tâm Bắc Minh như vậy, trong lòng không khỏi vui mùng, thật chẳng uổng công Thiếu gia đối xử tốt với hắn.

"Không có vấn đề gì, chỉ cần tĩn dưỡng một đêm, ngày mai là có thể khôi phục lại rồi!"

Âm Tế Thiên thấy vẻ mặt Bắc Đẩu rất bình tĩnh, cũng an tâm hơn không ít, nhưng mà không gặp tận mặt Bắc Minh, trong lòng vẫn có chút không yên!

"Ta qua nhìn chút!"

Bắc Đẩu vừa nghe, đáy mắt lóe lên tia chột dạ khó nhận ra, vội vàng ngăn cản Âm Tế Thiên: "Thiếu phu nhân, Thiếu gia đang tĩnh dưỡng, ngài đột ngột đi vào như vầy, dễ khiến Thiếu gia tẩu hỏa nhập ma đấy!"

Âm Tế Thiên ngừng bước chân, nghĩ Bắc Đẩu nói không phải không có lý, liền trở về giường nằm xuống.

Bắc Đẩu thấy Âm Tế Thiên không có ý định đi tìm Bắc Minh nữa, trái tim nhất thời buông lỏng, tiếp tục nhắm mắt đả tọa dưỡng thần!

Âm Tế Thiên nằm trên giường lăn lộn, không tài nào ngủ được. Đột nhiên, nghĩ tới gì đó, hắn mở lớn mắt.

Sao hắn lại quên khả năng thấu thị của mình cơ chứ, chỉ cần nhìn xuyên qua bức tường là được, tuyệt đối sẽ không làm phiền Bắc Minh.

Âm Tế Thiên vừa nghĩ tới đó liền hành động ngay, lập tức xoay người vào vách tường nhìn thấu sang gian bên cạnh, rồi đảo mắt xung quanh một vòng.

Lúc đến sau bình phong, hắn mới bắt gặp Bắc Minh đang nghiêm túc đả tọa ở đó.

Âm Tế Thiên thấy trán Bắc Minh không có hiện tượng đổ mồ hôi lạnh, bộ dáng cũng không có vẻ khó chịu, nhất thời an tâm hơn!

Ngay lúc hắn chuẩn bị thu hồi thấu thị, bỗng nhiên có một bóng đen phóng vào trong phòng Bắc Minh.

Âm Tế Thiên cả kinh quát lớn: "Ai!"

Cùng lúc đó, hắn biến mất khỏi giường!

Bắc Đẩu nghe thấy tiếng quát của Âm Tế Thiên, lập tức mở mắt, chạy ra sau bình phong, lúc này trên giường đã không còn bóng dáng Âm Tế Thiên đâu nữa.

Cạch, phòng bên vang lên một tiếng động rất nhỏ.

Bắc Đẩu vội vã mở cửa chạy qua đó, gã rất ngạc nhiên khi thấy Âm Tế Thiên đang lục lọi xung quanh như muốn tìm kiếm thứ gì.

Bắc Minh từ từ mở mắt ra, bắt gặp Âm Tế Thiên săm soi tấm thảm dưới sàn nhà, nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên vừa mở tủ quần áo vừa nói: " Ta mới vừa phát hiện có kẻ đột nhập vào đây bằng đường cửa sổ!"

Bắc Đẩu sửng sốt, trong lòng vừa sợ vừa nghi.

Chẳng phải Thiếu phu nhân đang nằm trong phòng bên cạnh sao?

Sao lại biết bóng người lẻn vào đây?

Hơn thế nữa, gã căn bản không trông thấy Thiếu phu nhân bước ra khỏi phòng, cũng chẳng nghe được tiếng bước chân của Thiếu phu nhân, cớ gì ngài ấy lại xuất hiện trong này?

Bắc Minh nhăn mày, y cũng nhìn thấy sự sửng sốt và lo sợ của Bắc Đẩu, liền hỏi: "Ngươi có thấy rõ là người kia là ai không?"

Âm Tế Thiên ngước lên nhìn xà nhà, lắc đầu: "Do ta quá lo lắng cho an nguy của ngươi, nên không chú ý tới diện mạo của người nọ. Bất quá ta có thể khẳng định, người đó mặc đồ đen, thân cao xấp xỉ ngươi!"

Ấn đường của Bắc Minh lại nhăn thêm một chút: "Có lẽ ta đã quá tập trung tu luyện, vì thế không phát hiện có người tiến vào!"

"Người kia chắc cũng là tu sĩ, bằng không sao ngươi lại chẳng phát hiện được chứ! Thế nhưng ngươi không sao là tốt rồi!" Âm Tế Thiên nhìn chung quanh một hồi, nghi hoặc hỏi: "Tuyết Sư đâu?"

Thân là Yêu thú cấp mười, vì sao nó không phát hiện ra có kẻ lạ lẻn vào?

Bắc Đẩu vội vàng nói đỡ: "Có lẽ do Tuyết Sư từng bị gia chủ Lăng gia đánh trọng thương, cho nên mới chẳng phát hiện có người đột nhập!"

"Không có khả năng!" Âm Tế Thiên không chút nghĩ ngợi liền phủ định lời Bắc Đẩu!

Hôm qua hắn đã chúc phúc cho Tuyết Sư, tuyệt đối không thể vì vết thương cũ mà lơ là cảnh giác!

Âm Tế Thiên nghĩ, rất có thể Tuyết Sư đã xảy ra chuyện, bèn chạy ra ngoài tìm.

Bắc Đẩu nóng ruột nhìn về phía Bắc Minh, Bắc Minh ra hiệu bảo gã đi theo sau!

Âm Tế Thiên đi tới phòng của Tuyết Sư, trực tiếp đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy Tuyết Sư đang ngồi thiền.

Tuyết Sư nghe tiếng động, lập tức mở mắt, nhìn thấy Âm Tế Thiên, đáy mắt không khỏi lóe lên tia nghi hoặc!

Âm Tế Thiên hỏi thẳng: "Ngươi có thấy ai đột nhập vào không?"

Tuyết Sư lắc đầu.

Bắc Đấu lập tức nói: "Thiếu phu nhân, có phải ngài nhìn nhầm rồi không? Lại nói, chẳng phải ngài đang nằm trong phòng sao? Làm thế nào ngài lại có thể nhìn thấy có kẻ lẻn vào phòng Thiếu gia cơ chứ! Chắc có lẽ ngài quá lo lắng cho Thiếu gia nên ngủ mớ mất rồi?"

Đáy mắt Âm Tế Thiên đầy nghi ngờ, nghĩ thầm chẳng lẽ mình thực sự nhìn nhầm!

Nếu không, tại sao một người hai người đều không phát hiện có kẻ lẻn vào phòng Bắc Minh?

Bất quá, quả thật lúc ấy trời cũng khá tối, rất có khả năng mình đem bóng cây nhìn thành bóng đen, vậy xem ra hợp lý hơn nhiều!

Lúc này, Bắc Minh đứng ngoài cửa phòng nói vào: "Tịch Thiên, thừa dịp trời còn chưa sáng, ngươi bồi ta nghỉ ngơi thêm một lát đi!"

Âm Tế Thiên không suy nghĩ thêm nữa, trở về phòng cùng Bắc Minh nằm xuống giường.

Bắc Minh vừa ngả lưng, lập tức hỏi: "Vừa rồi Bắc Đẩu nói ngươi đang ở trong phòng, vậy sao ngươi lại biết có kẻ lẻn vào phòng ta? Chẳng lẽ ngươi nhận ra khí tức của hắn?"

"Mắt ta có thể thấu thị!"

Âm Tế Thiên cho rằng Bắc Minh đã biết hắn có thể tu luyện, vậy thì việc mắt hắn có thể thấu thị cũng không cần phải giấu làm gì.

Bắc Minh hơi ngẩn ra: "Mắt thấu thị?"

"Đúng vậy! Chính là ta có thể nhìn xuyên qua tường, nhìn thấy hết thảy căn phòng bên cạnh!"

Bắc Minh kinh ngạc: "Giống như thần thức phải không!"

"Ách…"

Âm Tế Thiên không chắc chắn lắm nói: "Thần thức của tu sĩ có thể bị người khác bắn ngược lại, nhưng khả năng thấu thị của ta sẽ không bị bắn ngược trở về, tuy nhiên trận pháp cấp cao lại có thể ngăn cản tầm mắt của ta."

Mâu quang Bắc Minh lóe lên: "Phải không? Nghe có vẻ rất lợi hại!"

Âm Tế Thiên ngẩng đầu: "Ngươi không tin?"

Bắc Minh cũng chẳng nói tin hay không, chỉ hỏi: "Vậy chắc ngươi cũng có thể nhìn xuyên qua quần xuyên qua áo của ta, trông thấy thân thể của ta?"

Âm Tế Thiên không chút nghĩ ngợi đáp: "Đương nhiên có thể!"

Bắc Minh đột nhiên nói: "Ta cảm thấy mình rất thiệt thòi!"

Âm Tế Thiên bị lời của y làm cho bối rối: "Vì sao ngươi lại thiệt thòi?"

"Ngươi có thể nhìn thấu cơ thể của ta, mà ta lại không thể nhìn thấu lại ngươi!" Bắc Minh thò tay vào trong vạt áo của hắn, vuốt ve làn da mịn màn, khàn khàn nói: "Cho nên bây giờ ta phải cố gắng đòi lại phần thiệt thòi đó".

"Chính là, ta… ưm…"

Âm Tế Thiên còn chưa kịp nói hết, đã bị Bắc Minh dùng môi ngăn lại.

Tức thì, trong phòng vang vọng tiếng rên rỉ đầy ái muội, khung giường cũng theo nhịp thở mà lắc lư lắc lư, kẽo kẹt kẽo kẹt.

Thẳng đến khi mặt trời dâng lên, mọi động tĩnh mới dần dần ngừng lại!

Bắc Minh ôm lấy thiếu niên đang mệt mỏi ghé vào trên người mình, bá đạo ra lệnh: "Ngoài ta ra, không cho phép ngươi dùng khả năng thấu thị để nhìn cơ thể người khác!"

Âm Tế Thiên quá mệt để trả lời y.

Bắc Minh không nghe hắn hứa hẹn thì không bỏ qua, vỗ nhẹ mông hắn, hỏi: "Nghe không?"

Âm Tế Thiên miễn cưỡng đáp: "Đã nghe! Về sau ta cũng chỉ nhìn chằm chằm một mình ngươi, sau đó đếm hết tất cả lông mao có trên người ngươi. Nhất là phần che lấp tiểu huynh đệ của ngươi kia, ta càng nên ghi nhớ rõ ràng, sau đó công bố số lượng kia cho toàn bộ thiên hạ đều biết!"

Bắc Minh buồn cười nói: "Ngươi thật sự đành lòng công bố ra ngoài?"

Âm Tế Thiên hừ một tiếng: "Bởi vì ta luyến tiếc nên mới chưa làm đó!"

Bắc Minh bị lời này của hắn chọc cho mỉm cười!

187. Chương 184: Đây Là Con Của Chúng Ta

Bắc Minh thân thiết ôm ấp Âm Tế Thiên một lúc lâu nữa mới chịu xuống giường rửa mặt thay quần áo.

Còn Âm Tế Thiên thì nằm ngủ thêm một hồi. Đến khi hắn tỉnh giấc, đập vào mắt là một nam tử xa lạ đang ngồi bên giường đả tọa.

Hắn sửng sốt: "Ngươi…"

Âm Tế Thiên phát hiện người kia mặc quần áo của Bắc Minh, đoán rằng đây có lẽ là Bắc Minh đã ăn Dịch Dung Đan, hắn kêu nhỏ: "Bắc Minh!"

Bắc Minh nghe tiếng hô, chậm rãi mở mắt ra, con ngươi đen xinh đẹp lãnh đạm lúc nhìn sang Âm Tế Thiên lại hiện lên một mảnh dịu dàng.

"Tỉnh"

"Uhm."

Âm Tế Thiên biếng nhác duỗi lưng, sau đó cuốn chăn lăn lộn vài vòng trên giường, khi lăn về chỗ cũ thì liếc Bắc Minh bằng một ánh mắt quyến rũ: "Tiểu Minh Tử, còn không mau giúp

(ai)

gia thay quần áo!"

Con ngươi Bắc Minh cong lên ý cười, đứng dậy bước đến gần, cưng chiều mà ngắt nhẹ mũi hắn. Kế tiếp y vươn tay lấy y phục đặt ở đầu giường, hầu hạ hắn rửa mặt thay quần áo. Cuối cùng mới đút Âm Tế Thiên ăn Dịch Dung Đan.

Nhìn khuôn mặt xa lạ trong gương đồng, hắn cười nói: "Thật là nhìn không quen!"

Bắc Minh bỏ lược xuống đáp: "Chờ đi dạo trở về, ăn nửa viên Tẩy Dung Đan là sẽ phục hồi như cũ thôi."

Hai người đi ra phòng khách, nhìn thấy Bắc Đẩu và Tuyết Sư đã ngồi chờ ở đây khá lâu.

Bước xuống lầu, Bắc Minh liền phân phó: "Ta với Tịch Thiên định đi dạo chung quanh, còn hai ngươi muốn làm gì thì làm đi!"

"Vâng!" Bắc Đẩu lấy ra một ít ngân phiếu giao cho Bắc Minh.

Lúc hai người rời khỏi khách ***, Âm Tế Thiên liền như là một con khỉ hoang dã, hết vọt qua trái rồi chạy qua phải, mỗi sạp hắn đều xem xem một lần, chỉ cần kiếm được món đồ chơi yêu thích sẽ lập tức kêu Bắc Minh trả tiền.

Nhất là ở hàng trái cây, hắn mua hết tất cả những hoa quả có trên sạp, làm người bán hàng rong mừng rỡ không thôi!

Bắc Minh vẫn luôn theo sát hắn, lần đầu tiên y nhìn thấy một mặt trẻ con này của Âm Tế Thiên, đôi môi mỏng nhếch lên mãi mà không hạ xuống được.

"Bắc Minh, chúng ta đi nắn tượng đất đi!"Âm Tế Thiên lôi kéo y đến sạp nắn tượng đất.

Người bán hàng rong thấy quần áo Âm Tế Thiên và Bắc Minh mặc đều là hàng thượng đẳng, lập tức tươi cười niềm nở: "Hai vị công tử muốn nắn tượng đất sao? Nói không phải khoe chứ tay nghề nắn tượng đất của ta là đứng đầu toàn cái thành này. Chắc chắn sẽ làm hai vị vừa lòng!"

Âm Tế Thiên chỉ chỉ mình và Bắc Minh: "Ngươi có thể nắn hai người bọn ta được không?"

"Tất nhiên có thể!" Người bán hàng vỗ ngực cam đoan: "Ta nhất định nặn ra tượng đất giống y đúc hai vị."

"Không có khả năng." Bắc Minh đột nhiên lên tiếng.

Âm Tế Thiên cùng chủ sạp đầy sửng sốt.

Bắc Minh nhìn hắn nói: "Hắn không có khả năng nặn ra bộ dáng chúng ta!"

Âm Tế Thiên chớp chớp mắt, nhìn khuôn mặt không tính là tuấn tú của Bắc Minh, chợt hiểu được ý tứ của y: "Cũng đúng."

Hắn và y đều dùng Dịch Dung Đan, tất nhiên tượng đất mà gã nặn ra không thể nào giống bọn họ được rồi.

Chủ sạp nghe hai người bọn họ nói chuyện, trong lòng không khỏi khó chịu: "Hai vị công tử chưa thấy qua tượng đất mà ta nặn sao biết được nó không giống?"

Bắc Minh không trả lời, chỉ móc một nén bạc ra ném cho gã, sau đó trực tiếp cầm lấy công cụ.

Chủ sạp thấy số tiền kia có thể mua được luôn cả sạp của mình, tươi cười lại nở đầy mặt: "Hai vị công tử cứ chậm rãi dùng, muốn lấy cái gì cũng được."

Haha, hôm nay gặp được thần tài rồi!

Được một nén bạc nhưng không cần phải làm gì, đúng là của hời mà. Ngày nào cũng gặp khách hàng như vậy, mình không phải lo không lấy được vợ rồi!

Âm Tế Thiên thấy Bắc Minh đưa tay vân vê bùn đất, nghi hoặc hỏi: "Ngươi làm được không đó!"

Hắn thật không biết Bắc Minh còn có tài lẻ là nặn tượng đâu.

Bắc Minh liếc mắt nhìn Âm Tế Thiên: "Không nên nghi ngờ năng lực của phu quân mình!"

Âm Tế Thiên: "…."

Phốc một tiếng, chủ sạp đang ngồi một bên cắn hạt dưa, nghe Bắc Minh nói vậy thiếu chút nữa là sặc hạt dưa lên lỗ mũi luôn.

"…" Âm Tế Thiên đưa mắt sang nhìn chủ sạp bị sặc hạt dưa.

Bắc Minh lại tiếp: "Nhất là lúc ở trên giường!"

Trán Âm Tế Thiên giật giật: "Câm miệng!"

Chủ sạp lặng lẽ nhích xa bọn họ cách cả thước, rồi im ỉm tiếp tục cắn hạt dưa.

Bắc Minh liếc gã một cái, sau đó cầm lấy dụng cụ, nhanh tay cắt vẽ đường nét trên tượng.

Âm Tế Thiên thấy động tác của y vô cùng thuần thục, mỗi dao đều rất chuẩn xác, cứ như trước đây đã từng nắn tượng đất rồi vậy.

"Ngươi có học qua?"

"Học lúc rảnh rỗi nhưng chỉ khắc trên gỗ mà thôi."

Khó trách …

Âm Tế Thiên không quấy rầy y, nhìn một hồi chán quá nên chạy sang sạp khác dạo chơi.

Lúc quay về, từ xa hắn đã thấy khóe miệng Bắc Minh cong cong ý cười sung sướng, còn tượng đất trên tay y đã hoàn thành hơn phân nữa.

Âm Tế Thiên thấy y cực độ chăm chú nên không lên tiếng gọi y, nhè nhẹ bước đến bên cạnh, xem xem bán thành phẩm trên tay y, miệng cũng không khỏi mỉm cười.

Tuy tượng đất chỉ giống hắn được bảy tám phần, nhưng thần thái lại vô cùng sống động.

Bất quá, khi Âm Tế Thiên nhìn xuống phía dưới, sắc mặt nháy mắt đen thùi.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Xin hỏi Minh thiếu gia, ngươi đang nặn cái gì đó?"

Bắc Minh cũng không quay đầu lại, vừa nặn thân dưới vừa trả lời: "Ngươi."

"Tất nhiên ta biết là mình, nhưng cớ gì nó lại không mặc quần áo hả?"

Bắc Minh trả lời rất đường hoàng: "Bởi vì chưa nặn tới!"

"Cứ xem là ngươi nói có lý đi, vậy cho ta hỏi thêm một cái nữa …" Âm Tế Thiên thở dài, chỉ chỉ hai điểm đỏ trước ngực cái tượng của mình, lại chỉ tiếp tiểu huynh đệ giữa hai chân nó, cắn răng nói: "Nếu phải mặc quần áo, vậy mấy thứ này cũng nên bỏ đi luôn chứ?"

Động tác Bắc Minh chợt ngừng lại, y ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Như vậy không đủ một con người!"

Âm Tế Thiên: "…."

Bắc Minh cầm tượng đất đã nặn xong đưa cho Âm Tế Thiên xem: "Đây là ta."

Âm Tế Thiên trừng y một cái, rồi nhận lấy nó, *** tế quan sát. Tượng đất này giống Bắc Minh đến bảy tám phần, sau này Bắc Minh có bế quan, hắn liền mang nó theo bên người cho đỡ nhớ vậy.

Bắc Minh cầm một tượng đất khác đưa tới trước mặt hắn: "Còn đây là con của chúng ta!"

Con sao?

Bọn họ làm gì có con chứ!

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn tượng đất nho nhỏ trong tay y, khóe mắt giựt liên tục.

Phắc!

Tượng đất này không phải là Bắc Dực Đồng thì còn ai vào đây nữa.

Âm Tế Thiên tức giận, giật lấy tượng đất Bắc Dực Đồng ném vào trong Nhẫn không gian. Sau đó tiếp tục đùa nghịch tượng đất Bắc Minh trên tay. Quả thật khuôn mặt của nó giống Bắc Minh cực kỳ, làm hắn cứ muốn hôn ngay một ngụm.

Hắn lén quan sát Bắc Minh đang chuyên chú nắn tượng, sau đó lặng lẽ rà tay vào trong quần áo của tượng đất Bắc Minh.

Đang định giở quần áo nó lên nhìn thì người phía sau đột nhiên lên tiếng: "Quần áo của tượng đất kia không thể tách rời ra được. Ngươi đừng có làm hư nó."

Oành một cái, cả khuôn mặt Âm Tế Thiên đỏ rực như quả cà chua.

Hắn nhanh tay vứt tượng đất vào trong Nhẫn không gian, xoay người thở phì phò trừng Bắc Minh: "Ngươi nhanh chút đi, ta còn muốn sang chỗ khác chơi!"

Bắc Minh bỏ dụng cụ xuống: "Ta làm xong rồi!"

Âm Tế Thiên nhìn thấy thành phẩm, sắc mặt từ đỏ chuyển sang đen: "Quần áo nó đâu?"

Bắc Minh đùa nghịch tượng đất Âm Tế Thiên trên tay, xác định nó đã hoàn hảo mới bỏ vào trong không gian: "Chờ trở về Bắc phủ, ta sẽ dùng vải may quần áo cho nó."

Âm Tế Thiên: "..."

Chủ sạp vẫn luôn đưa lưng về phía hai người bọn họ, mãi đến khi nghe thấy tiếng bước chân rời đi, mới xoay người lại nhìn theo bóng dáng bọn họ: "Không ngờ được hai nam nhân mà tình cảm có thể tốt đến vậy."

Rời khỏi sạp nặn tượng, Âm Tế Thiên vẫn luôn cảm thấy không công bằng: "Vì sao quần áo của tượng đất Âm Tế Thiên có thể tùy ý thay đổi, còn cái Bắc Minh thì không thể?"

Bắc Minh nắm tay hắn: "Ai nói là không thể chứ?"

"Chẳng phải vừa rồi ngươi nói là không gỡ ra được sao?"

"Đúng là nó không gỡ ra được! Nhưng ngươi không cần phải làm thế, vẫn có thể nhìn được người thật mà!"

"..."

Âm Tế Thiên phát hiện, bình thường Bắc Minh rất ít nói, nhưng một khi đã nói là làm người ta á khẩu không trả lời được.

"Keng! Keng! Keng!"

Đột nhiên tiếng đồng la vang lên đinh tai nhức óc, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Âm Tế Thiên và Bắc Minh thấy nhiều người chạy lên phía trước.

Hai người liếc nhau, cũng tò mò đi qua xem xem có chuyện gì.

188. Chương 185: Hậu Quả (1)

Hai người liếc nhau, rồi cũng tò mò chạy theo nhìn.

Tại một bãi đất trống trước cửa một tửu lâu có dựng lên vài tấm ván gỗ thành cái bục đơn giản, phía trên bày hơn hai mươi cái bàn, còn có trăm vò rượu ngon. Chưởng quầy của tửu lâu đứng trước đài, cười nói với đám người náo nhiệt xung quanh: "Hôm nay là ngày tốt mà tửu lâu bọn ta khai trương. Vì thế để ăn mừng, bọn ta đã đặc biệt chuẩn bị trăm vò rượu ngon. Nếu như ai có thể uống được mười vò mà không say không ngã, bọn ta sẽ cho người đó thêm mười vò nữa để mang về uống. Còn ngược lại, nếu chưa được mười vò mà đã say thì phải trả một số bạc tương ứng!"

Nghe qua có vẻ người uống có lợi, nhưng thực tế lại là tửu lâu kiếm được lời! Mọi người nghe đến đó, nhất thời xôn xao một mảnh. Chưởng quầy tiếp tục nói: "Có ai muốn thử sức không?"

Những người có tửu lượng tốt chẳng thèm nghĩ ngợi liền bước lên đài. Chỉ chốc lát sau, trên đài đã đứng hơn mười đại hán!

"Ta cũng muốn lên thử!" Âm Tế Thiên hưng phấn nói với Bắc Minh. Bắc Minh nhăn mày lại: "Ngươi sao?"

"Đúng! Ta uống là ngàn chén không say, vì thế ngươi cứ yên tâm đi!" Âm Tế Thiên vỗ ngực cam đoan. Kỳ thực, đã lâu lắm rồi hắn chưa uống rượu, bây giờ được uống miễn phí thì ngu gì bỏ qua! Bắc Minh há há miệng định nói, nhưng cuối cùng chỉ đành nhìn Âm Tế Thiên xông lên đài. Y vốn muốn hỏi, hắn ở trong Vạn Phật tự được phép uống rượu sao? Nhưng nghĩ kĩ lại, đến cả thịt cũng ăn luôn rồi, rượu có tính là cái gì! Huống chi, bọn họ đến đây để thư giãn nghỉ ngơi mà, lại thêm Tịch Thiên cũng đã cam đoan là hắn sẽ không say, bởi vậy cứ mặc hắn đùa giỡn đi!

Âm Tế Thiên chạy lên đài, chưởng quầy lập tức ngăn hắn lại, nói: "Tiểu tử, ngươi xác định mình có thể uống được mười vò rượu à?"

"Nếu không uống được ta lên đây làm gì?"

Chưởng quầy cười nói: "Thế nhưng, điều kiện khi lên uống rượu là phải trả trước mười lượng bạc!"

Âm Tế Thiên nhíu nhíu mày: "Còn chưa uống rượu mà đã đòi bạc?"

"Tiểu tử, đây là quy định! Nếu không thu trước tiền rượu, lỡ đâu các ngươi uống rồi mà không chịu trả tiền thì bọn ta biết làm sao? Đương nhiên, nếu các ngươi uống không đủ mười vò, chúng ta vẫn sẽ chờ các ngươi tỉnh lại rồi trả tiền dư!"

Âm Tế Thiên quay đầu nhìn về phía Bắc Minh, Bắc Minh cấp tốc vứt một nén bạc lên trên đài. Chưởng quầy thu được ngân lượng, cười híp mắt mà nhường đường cho Âm Tế Thiên đi qua, còn sắp xếp cả vị trí cho hắn. Đại hán đứng bên cạnh nhìn thân hình nho nhỏ của Âm Tế Thiên, cười ha hả: "Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi vẫn nên về nhà bú sữa mẹ đi cho lành!".

Âm Tế Thiên phản kích nói: "Ta thấy ngươi mới là nên về nhà bú sữa mẹ ấy!".

Đại hán nghe hắn đáp trả thì bật người cười lớn. Âm Tế Thiên cũng chẳng thèm quan tâm đến gã nữa, đáy mắt bình tĩnh nay bỗng dưng lóe lên tia lo lắng. Lúc nãy vì quá hưng phấn nên hắn quên bén đi mất, thân thể này đã không còn là thân thể trước kia, thật không biết tửu lượng của Tịch Thiên ra làm sao, hy vọng là đừng quá kém cỏi!

Được khoảng hai mươi người khiêu chiến thì chưởng quầy ra lệnh bắt đầu cuộc đấu! Mười chín tên đại hán trực tiếp khiêng cả vò lên tu ừng ực, chỉ có Âm Tế Thiên lại yêu cầu chưởng quầy cho hắn một cái chén nhỏ, sau đó đổ rượu vào chén rồi từ từ thưởng thức! Mặc dù hắn không phải là người sành sỏi trong chuyện phẩm rượu, nhưng hắn vẫn rất thích quá trình thưởng thức nó, chầm chậm mà tận hưởng vị ngon tuyệt vời của rượu.

Khi mười chín người kia uống xong vò đầu tiên, Âm Tế Thiên chỉ mới uống xong có một chén, nhưng khi hắn rót chén thứ hai thì đột nhiên phịch một tiếng, cả người gục xuống bàn.

Mọi người giật mình!

Trong hai mươi người, trừ Âm Tế Thiên vẫn còn là thiếu niên thì số còn lại toàn là đại hán ba bốn mươi tuổi, cho nên hắn rất được mọi người chú ý, thậm chí còn có vài người lặng lẽ đánh cược xem hắn uống được nhiều ít. Thế nhưng ai mà ngờ tới, hắn mới uống có một chén đã ngã gục ra bàn.

"Ha ha! Ta đã nói tên thiếu niên kia uống không được mà! Những người vừa mới đánh cược với ta đều thua hết nhá! Như vậy số bạc này đều là của ta!"

Tên đại hán làm nhà cái() cười ha ha, đang muốn lấy ngân lượng đút vào trong túi thì đột nhiên cổ tay bị người ta bắt lại. Tên đại hán đó trừng nam tử không tính là tuấn tú trước mặt: "Đã đánh cược thì phải chịu thua, đừng nói là ngươi đổi ý à?"

(Là người đứng ra nhận đánh cược).

Bắc Minh nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên đã ngã ra mặt bàn: "Hiện tại còn chưa phân thắng thua, cớ gì ngươi lại gấp gáp thu bạc như vậy!"

Tên đại hán hừ lạnh một tiếng: "Đã gục ra bàn thế kia rồi mà còn bảo chưa phân thắng thua?"

"Chờ đến khi thực sự kết thúc thì phân thắng thua cũng chưa muộn!"

Những người thua cược khác cũng ồn ào nói: "Đúng đó!! Chưa phân thắng thua mà ngươi vội đút tiền vào túi rồi".

Gã ta mặc dù rất bất mãn nhưng vẫn phải nhịn xuống, tiếp tục quan sát diễn biến trên đài. Bề ngoài thì Bắc Minh cực độ bình tĩnh nhìn thiếu niên đã gục xuống bàn kia, nhưng thật ra trong lòng y lo lắng đến sốt cả lên! Tuy nhiên y phải nên tin tưởng vào Tịch Thiên, đó cũng là lý do vì sao khi Tịch Thiên gục xuống, y không có chạy lên trên đài.

Chưởng quầy thấy Âm Tế Thiên gục xuống bàn mãi không dậy nổi, bèn ra dấu cho hai tên tiểu nhị tới kéo Âm Tế Thiên xuống đài. Nhưng thời điểm bọn họ tới gần thì bỗng dưng Âm Tế Thiên bật người ngồi dậy, mơ mơ màng màng nhìn quanh bốn phía, sau đó dần dần tỉnh táo hơn, sắc bén hơn, rồi tiếp tục rót rượu uống.

"Nhìn xem! Thiếu niên kia đâu có say, hắn uống tiếp kìa!!"

Tên đại hán không khỏi hít hà một tiếng. Mười chín người kia sau khi uống xong vò thứ hai, đã bắt đầu nhuốm men say. Còn Âm Tế Thiên càng uống lại càng tỉnh, bất quá hắn vẫn chậm rì rì mà phẩm rượu, hơn nữa tư thế cũng vô cùng thanh nhã, so với mười chín tên đại hán kia thì hắn cứ như một công tử quý tộc đang ngồi trên một chiếc ghế hoa lệ, uống một chén rượu thượng đẳng.

Rất nhanh, mười chín đại hán đã uống xong vò thứ tư, mà Âm Tế Thiên mới chậm rãi mở ra vò thứ hai. Còn Bắc Minh đứng dưới đài, lại cảm thấy Âm Tế Thiên càng lúc càng không đúng. Vẻ mặt của hắn rất lãnh đạm, cứ như xung quanh không có náo nhiệt, mà chỉ có một mình hắn ngồi, tất cả mọi thứ chẳng hề liên quan gì đến hắn. Người như vậy, không khỏi khiến người ta cảm thấy hắn rất vô tình!

Trong lòng Bắc Minh bất chợt hoảng hốt!

Đúng lúc này, tiếng vò rượu rơi xuống đất 'choang' một cái, ngay sau đó một trong mười chín gã đại hán ngã gục xuống bàn. Còn lại mười tám người kia cũng có vẻ lung lay sắp đổ, chỉ riêng mỗi Âm Tế Thiên là vững vàng như Thái Sơn, hết mở vò này đến mở vò khác. Mãi tận khi tên đại hán cuối cùng thua cuộc, Âm Tế Thiên đã uống đến vò thứ sáu, thế nhưng sắc mặt hắn vẫn rất thanh tỉnh, chẳng có chút gì là nhuốm men say, thế nhưng ánh mắt hắn càng lúc càng thêm lãnh đạm. Hắn nhìn tất cả mọi người xung quanh cứ tựa như nhìn người chết.

Có người nhỏ giọng thảo luận: "Xem ra thiếu niên kia thật có thể uống được cả mười vò!"

"Tuổi nhỏ mà tửu lượng tốt thật! Xem ra chúng ta đã quá coi thường hắn!"

Những người khác cũng gật gù đồng ý. Còn tên đại hán làm nhà cái lại đầu đầy mồ hôi. Hiện giờ trong đám người cá cược, trừ Bắc Minh ra thì đều đã thua hết cả, thế nhưng số tiền Bắc Minh đặt cược rất là lớn, cho dù thêm cả cái mạng của gã cũng không đủ để trả

Sau nửa canh giờ, rốt cục Âm Tế Thiên cũng đổ hết cả mười vò rượu vào bụng, tuy nhiên trên mặt vẫn chẳng chút men say. Thậm chí hắn còn dặn dò chưởng quầy gửi rượu và bạc đến khách *** mà hắn đang trọ.

Bắc Minh lập tức chạy lên đài.

Còn tên đại hán làm nhà cái thì thừa dịp Bắc Minh không chú ý, vội vàng lủi đi mất.

Bắc Minh giữ tay Âm Tế Thiên, quan tâm hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Âm Tế Thiên lắc đầu: "Ta muốn quay về khách ***!"

Bắc Minh thấy hắn không sao, mới kéo cổ tay hắn nói: "Được! Chúng ta quay về!"

Âm Tế Thiên dùng ánh mắt lãnh đạm liếc y, sau đó tránh khỏi tay Bắc Minh, xoay người bước xuống đài. Hắn hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, như là đang tìm ai đó. Bắc Minh đến bên cạnh, hỏi: "Sao vậy?"

Âm Tế Thiên không đáp lời y mà đi xung quanh tửu lâu một vòng, nhưng vẫn không tìm được người kia, trong lòng không khỏi sốt ruột quýnh quáng cả lên. Bắc Minh chẳng biết hắn đang muốn làm gì, chỉ có thể yên lặng đi theo phía sau. Âm Tế Thiên nỉ non: "Sao lại không thấy?"

Hắn dừng lại một chút, nghĩ ngợi gì đó, rồi dợm bước về phía khách ***. Bước chân Âm Tế Thiên rất nhanh, nháy mắt một cái liền không thấy tăm hơi đâu nữa. Bắc Minh sửng sốt, y cũng gấp gáp tăng nhanh tốc độ, cuối cùng thấy Âm Tế Thiên đang đứng trong khách *** hỏi tiểu nhị gì đó. Tên tiểu nhị lắc đầu liên tục rồi bỏ đi. Còn sắc mặt Âm Tế Thiên nhất thời trở nên đặc biệt khó coi.

Bắc Minh nhíu nhíu mày, chạy tới hỏi: "Tịch Thiên, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi tìm ai sao?"

Âm Tế Thiên híp mắt, nhìn chằm chằm Bắc Minh, lạnh lùng hỏi: "Ngươi là ai?"

Nani, Âm Tế Thiên sao thế kia????

189. Chương 186: Hậu Quả (2)

Bắc Minh ngớ cả người! Lời nói lạnh lùng cùng ánh mắt không nhiệt độ kia, như đang chứng tỏ cho y thấy, hắn thực sự không biết y là ai. Âm Tế Thiên híp mắt, bước tới gần khuôn mặt đầy hoảng hốt của Bắc Minh: "Nói! Ngươi là ai? Sao ngươi biết tên của ta?"

Ấn đường Bắc Minh càng nhíu chặt hơn, y mím môi không nói được một lời, mắt chằm chằm nhìn khuôn mặt *** xảo đầy lạnh lẽo của Âm Tế Thiên. Y chẳng hiểu vì cớ gì Tịch Thiên lại đột nhiên không biết y là ai. Hiện giờ, cách giải thích duy nhất là hắn bị say rượu. Bởi, có kiểu người khi say thì ăn nói linh ***, có kiểu người khi say sẽ điên điên dở dở, cũng có kiểu người như Tịch Thiên, nhìn thì có vẻ tỉnh tảo nhưng thật ra đã say khướt rồi!

Bất quá, uống rượu cũng đâu thể nào mất trí nhớ! Chẳng lẽ bị tu sĩ cao giai đoạt xá?

Tuy nhiên nếu bị đoạt xá thì y sẽ phát hiện ra ngay chứ. Hơn nữa, nếu bị đoạt xá hắn sẽ chẳng biết đường chạy về khách *** được. Vậy chuyện này nên giải thích thế nào, chẳng lẽ thật sự khi say rượu là bị mất trí nhớ sao?

Sắc mặt Bắc Minh trầm xuống, y tuyệt đối không chấp nhận chuyện này. Bắc Minh cười lạnh nói: "Sáng nay khi hoan ái với ngươi, ta có để lại dấu hôn ở đùi non, bụng, lưng, cả xương quai xanh của ngươi nữa. Ngươi nói thử xem, ta là ai?"

Âm Tế Thiên nghe vậy, đáy mắt bắn ra hàn quang: "Có phải ngươi muốn ta xé rách miệng của ngươi ra thì ngươi mới chịu nói thật đấy nha?" Rồi như chợt nghĩ tới cái gì, khuôn mặt Âm Tế Thiên tràn đầy giận dữ, hắn vươn tay túm lấy cổ áo Bắc Minh, kéo tới gần mình, gằn giọng: "Đừng nói ngươi đã bắt y đi?"

Bắc Minh ngơ ngác, y bắt ai cơ? Lúc này Bắc Đẩu và Tuyết Sư từ ngoài phố trở về, bắt gặp Âm Tế Thiên đang giận giữ lôi kéo cổ áo Bắc Minh không buông, nhất thời cũng sửng sốt theo.

"Thiếu gia, Thiếu phu nhân, chuyện này là…."

Âm Tế Thiên cười lạnh: "Thì ra ngươi còn có đồng lõa."

Đồng lõa? Bắc Minh lại ngơ ngác tiếp. "Hắn uống rượu!" Trong giọng nói nhàn nhạt của Bắc Minh không khỏi có phần bất đắc dĩ.

Tuyết Sư đứng ở bên cạnh Bắc Đẩu vừa thấy Âm Tế Thiên, mắt bỗng trợn to: "Khí tức trên người hắn khác lắm!"

Nếu như nói khí tức trên người Âm Tế Thiên trước kia khiến cho nó phải thuần phục, phải sợ sệt. Vậy thì hiện tại, khí tức Âm Tế Thiên phát ra lại làm cho từng giọt máu, từng cọng lông trên người nó đều cực kỳ kinh hãi.

Bắc Minh lo lắng: "Chẳng lẽ bị đoạt xá?".

"Không đâu!" Tuyết Sư cũng không thể nói rõ nguyên nhân.

Bắc Đẩu lấy lại *** thần: "Có uống say cũng đâu đến nỗi không nhận ra chúng ta được. Hơn nữa, bộ dạng Thiếu phu nhân hoàn toàn không giống như là uống say!"

Âm Tế Thiên túm lấy áo Bắc Minh, lạnh lùng nói: "Các ngươi đừng có đánh trống lảng! Nói mau! Ngươi giấu y ở đâu rồi!!!???"

Bắc Minh kiềm chế sự kích động hỏi: "Y là ai?"

"Minh! Ngươi giấu Minh ở đâu?"

Bắc Minh lại ngơ ngác lần ba. Bắc Đẩu nhắc nhở nói: "Thiếu gia! Ngài ăn Dịch Dung Đan nên hắn mới không nhận ra ngài!"

Nhưng mà cũng không đúng lắm! Hai người bọn họ đâu có ăn Dịch Dung Đan, sao Thiếu phu nhân không nhận ra bọn họ? Giờ, Bắc Minh mới nhớ ra sáng nay mình đã ăn Dịch Dung Đan, y lập tức lấy Tẩy Dung

Đan ra ăn ngay trước mặt Âm Tế Thiên, rất nhanh liền khôi phục lại dung mạo vốn có. Âm Tế Thiên ngớ người: "Ngươi…"

Hắn vội vàng đưa mũi lại gần Bắc Minh ngửi ngửi. Sau khi xác định đây quả đúng là mùi hương quen thuộc thì sắc mặt mới buông lỏng, hàn khí xung quanh cũng biến mất, kế tiếp nhào vào trong ngực Bắc Minh, lo lắng nói: "Ta còn nghĩ rằng ngươi bị bọn họ bắt đi mất!!"

Bắc Minh ôm lấy Âm Tế Thiên, phát hiện hắn đang nhè nhẹ run, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Bọn họ nào?"

"Quang Thần Tướng của Đế Thiên!"

Bắc Minh, Bắc Đẩu, Tuyết Sư – ba người đều sửng sốt!

Nếu Âm Tế Thiên chỉ nói hai chữ Đế Thiên thì có khi bọn họ còn cho rằng đây là một cái tên bình thường mà thôi. Thế nhưng lại còn thêm ba chữ Quang Thần Tướng, đây chính là Thần Tướng đi theo bên người của Đế Thiên – người thống trị Thần giới trong truyền thuyết!

Bắc Đẩu cười ra tiếng: "Đúng là Thiếu phu nhân uống say rồi!"

Bắc Minh day day huyệt thái dương, nếu y biết sau khi Tịch Thiên uống rượu xong sẽ làm loạn như thế này, y đã sớm ngăn cản! Y vỗ nhẹ lưng Âm Tế Thiên nói: "Chúng ta về phòng nghỉ ngơi thôi!"

Âm Tế Thiên đột nhiên ợ lên hơi rượu: "Ta còn muốn uống thêm. Còn chưa uống đã!" Hắn lại quay sang nhìn Bắc Đẩu và Tuyết Sư nói: "Các ngươi có muốn uống không? Ta vừa thắng được mười vò rượu ngon đó!"

Bắc Đẩu thở ra một hơi: "Cuối cùng cũng nhận ra chúng ta!"

Âm Tế Thiên quay sang nhìn Bắc Minh, đột nhiên nhăn mày lại: "Sao lại có hai Minh thế này?"

Bắc Minh vội vàng lôi hắn đi về phía phòng nghỉ, vừa đi vừa nói: "Do ngươi say chứ sao!"

"Không phải! Là hồn phách trong người ngươi không ổn định!" Âm Tế Thiên khẳng định nói. Ngay lập tức, Bắc Minh khựng bước chân lại, xoay người hỏi hắn: "Ngươi nói gì cơ?"

Âm Tế Thiên chớp chớp hai mắt: "Ta nói ta còn muốn uống rượu nữa!"

"…"

Bắc Minh theo dõi gương mặt vô tội của hắn, một khắc sau mới lại lôi kéo hắn trở về phòng. Tuy nhiên, người bị y kéo bỗng kinh ngạc nói: "Sao trong người ngươi chỉ có một mảng ngụy hồn! Hồn thật của ngươi đâu rồi?"

Lần thứ hai Bắc Minh khựng bước chân, y xoay người nhìn chằm chằm vào Âm Tế Thiên: "Ngươi nói lại xem?"

Âm Tế Thiên cũng lần thứ hai chớp chớp mắt nói: "Ta nói ta còn muốn uống rượu nữa!"

Bắc Minh: "…" Không phải là hắn cố ý đó chứ? Bắc Minh nheo nheo mắt, thế nhưng nhìn làm sao cũng không tìm được manh mối gì. Tuy nhiên, khi lần thứ ba y xoay người, lại nghe thấy người phía sau lo lắng nói: "Minh! Mảng ngụy hồn này chỉ chống đỡ được một thời gian ngắn nữa thôi. Ngươi phải đi tìm hồn thật của ngươi về. Nếu không…"

Lúc này, Bắc Minh không dừng bước chân nữa, vẫn bình thản dắt tay Âm Tế Thiên kéo hắn đi vào phòng. Thế nhưng, khi vào phòng thì Âm Tế Thiên lại không nói nữa!

Bắc Minh nghi hoặc xoay người, liền thấy Âm Tế Thiên giãy tay ra, sau đó nhào vào ngực y. Âm Tế Thiên dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ vẽ vòng vòng lên ngực Bắc Minh, nói: "Minh, rất lâu rồi chúng ta chưa hoan ái!"

Cổ họng Bắc Minh căng lên. Đây là lần đầu tiên Tịch Thiên chủ động với y. Âm Tế Thiên thấy y không đáp thì hơi ngẩng đầu, bắt gặp hầu kết Bắc Minh xao động, bèn chậm rãi nói: "Hôm nay cứ để ta hầu hạ ngươi!" Hắn tiến lên vài bước, ép Bắc Minh lùi về phía sau, sau đó đẩy Bắc Minh ngã xuống giường, còn mình thì nằm lên người y. Bắc Minh nhanh chóng lấy Tẩy Dung Đan ra: "Vậy ngươi ăn cái này đi đã!"

Y cũng không muốn hoan ái với một gương mặt xa lạ như thế này. Âm Tế Thiên vươn đầu lưỡi đỏ mọng, liếm liếm môi: "Đút cho ta đi!"

Con ngươi đen láy của Bắc Minh lóe lên tia lửa nóng rực, hô hấp cũng rối loạn, y vươn tay đưa thuốc đến bên môi hắn. Thế nhưng Âm Tế Thiên lại lắc lắc đầu: "Ta muốn ngươi đút ta bằng miệng cơ!"

"Thật là một tiểu yêu *** mê người!" Một tay Bắc Minh cho Tẩy Dung Đan vào miệng mình, một tay đè Âm Tế Thiên xuống giường, cực kỳ chuẩn xác mà hôn lên đôi môi đỏ mọng, truyền Tẩy Dung Đan qua cho hắn. Âm Tế Thiên rất phối hợp, nuốt Tẩy Dung Đan xong thì cuốn lấy đầu lưỡi của Bắc Minh, quấn quýt giao triền. Đồng thời hai tay hắn cũng không nhàn rỗi, hắn khơi vạt áo của Bắc Minh ra, vói vào bên trong. Bắc Minh vì thế mà hơi thở gấp gáp hơn. Dưới sự hầu hạ đầy thuần thục của Âm Tế Thiên, y cảm thấy hôn môi sẽ chẳng thể nào thõa mãn được, hai tay không chút kềm giữ mà lướt đi trên thân thể hắn.

Ngay khi y muốn càng nhiều thêm nữa thì đột nhiên, Âm Tế Thiên ngã trên người y, không gượng dậy nổi. Bắc Minh sửng sốt, tưởng rằng hắn bị làm sao nên vội vàng đỡ hắn dậy, ai ngờ nghe thấy thiếu niên đang nhắm tịt hai mắt kia nói: "Ta còn muốn uống rượu!"

Sau đó liền ngủ luôn!

"..."

Bắc Minh vừa tức vừa bất đắc dĩ, không còn cách nào khác hơn là cởi áo khoác hắn ra để cho hắn ngủ thoải mái một chút. Sau đó chỉnh lại quần áo trên người mình rồi bước ra ngoài, vừa lúc đụng phải Bắc Đẩu đang bưng trà giã rượu tới.

"Chủ tử, đây là trà giã rượu ta bảo đầu bếp của khách *** làm!"

Bắc Minh nhàn nhạt nói: "Trước cứ để trong phòng đi!"

"Dạ!"

Bắc Minh theo sau Bắc Đẩu vào phòng: "Đợi đã, ngươi bày một cái cao cấp trận pháp trong phòng này đi!"

"Dạ!" Bắc Đẩu đáp lời xong, khuôn mặt mới có chút do dự, sau đó khuyên nhủ: "Chủ tử, ở nhân giân không có thừa linh khí, ngài không nên ở lại đây lâu!"

Bắc Minh liếc gã một cái, thản nhiên nói: "Ta tự biết chừng mực!"

Bắc Đẩu không chịu bỏ qua, tiếp tục khuyên: "Nếu tiếp tục ở lại, chỉ sợ Thiếu phu nhân sẽ phát hiện ra một thân phận khác của ngài!"

Bắc Minh nhăn nhăn mày, nhớ tới lời nói lúc ở cầu thang của Âm Tế Thiên: "Có lẽ sớm đã bị phát hiện!" Nhưng y cũng cảm thấy Tịch Thiên không có phát hiện, bởi vì sau khi say rượu Âm Tế Thiên có chút gì đó rất kỳ lạ. Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng của tiểu nhị: "Khách quan, Túy Đông Lâu cho người đem rượu tới!"

Bắc Minh nhíu nhíu mày, dặn dò: "Nhân lúc Tịch Thiên còn chưa tỉnh, ngươi đem mấy vò rượu kia xử lý đi. Không được mang về Tu Chân giới, một vò cũng không!"

"Dạ!"

"Từ từ!"

Bắc Minh bỗng cản Bắc Đẩu lại. Y chợt nhớ đến chuyện sau khi Tịch Thiên uống say sẽ chủ động cầu hoan với bộ dạng mê người vừa rồi, trong lòng không khỏi lưỡng lự. Y bất đắc dĩ thở dài: "Thôi giữ lại! Sau đó ngươi qua Túy Đông Lâu mua thêm một trăm vò mang về Tu Chân giới!"

190. Chương 187-1: Chết Sớm Siêu Sinh Sớm (1)

Lúc Âm Tế Thiên tỉnh lại, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối hẳn, chỉ còn ánh nến trên bàn lập lòe chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Hắn đứng dậy mang giày vào, vòng qua bình phong, đi thẳng ra cửa!

Bắc Đẩu đả tọa bên ngoài, nghe thấy tiếng động lập tức mở mắt thì trông thấy Âm Tế Thiên đang mở cửa, liền vội vàng lên tiếng hỏi: "Thiếu phu nhân, ngài muốn đi đâu?"

Âm Tế Thiên lầm bầm một tiếng: "Ta muốn đi tiểu!"

Bắc Đẩu sửng sốt: "Trong phòng có bô mà!"

"Cái bô?" Âm Tế Thiên ngơ ngác nhìn Bắc Đẩu: "Ta muốn đi tiểu, không phải muốn uống nước!"

Khóe mắt Bắc Đẩu giật giật, cuối cùng cũng hiểu ra, thiếu niên có vẻ như thanh tỉnh trước mắt này vẫn còn chưa tỉnh rượu!

"Ý ta là … Thiếu phu nhân…" Gã không được tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, miết mặt mình, chỉ vào cái bô dưới giường: "Tiểu… tiểu trong cái bô này!"

Âm Tế Thiên nhìn cái bô dưới giường, bất mãn nói: "Quá nhỏ! Ta sẽ làm ướt quần mất!"

Gân xanh trên trán Bắc Đẩu nổi đầy lên: "Ta dẫn ngài đi nhà xí!"

Lúc này Âm Tế Thiên mới chịu gật đầu hài lòng!

Bắc Đẩu mang Âm Tế Thiên đi đến nhà xí ở phía sau viện của khách ***, dọc đường hoàn toàn chẳng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, khiến gã không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá, sau khi đến nhà xí, Âm Tế Thiên lại nằn nặc bắt gã đứng đợi ở ngoài phòng khách dưới lầu, nếu không hắn sẽ không tiểu được!

Bắc Đẩu đành phải nghe theo chứ chẳng biết làm gì hơn!

Âm Tế Thiên đợi gã đi khuất liền cởi quần thả nước, đến khi tiểu tiện xong quay trở ra, hắn mơ mơ hồ hồ nhìn hai bên trái phải của cửa viện, lẩm bẩm nói: "Đi bên nào nhỉ?"

Âm Tế Thiên quan sát một lúc lâu, cuối cùng quyết định đi sang phía bên trái.

Phía bên trái là một chuồng ngựa, cùng với một cánh cổng lớn.

Âm Tế Thiên liền đi thẳng về phía cổng lớn, đẩy cánh cửa gỗ, bước ra ngoài.

Hắn mờ mịt nhìn ngõ nhỏ tối đen vắng vẻ, thì thầm nói: "Phòng của mình ở đâu ha?"

Đúng lúc này, có một bóng đen từ trong khách *** bay vút ra, sau đó lẩn vào trong ngõ nhỏ!

Âm Tế Thiên sửng sốt, hắn cảm thấy bóng đen kia có chút quen thuộc, cho nên không tự chủ được mà đi theo phía sau.

Bóng đen kia chạy cực kỳ nhanh, chỉ nháy mắt đã ở ngoài phạm vi trăm trượng!

Nhưng Âm Tế Thiên vẫn lẽo đẽo phía sau, hoàn toàn không bị tụt lại. Lúc bóng đen dừng hắn cũng dừng, lúc bóng đen đi hắn cũng đi. Cuối cùng bóng đen chui vào trong một ngôi nhà, hắn mới ngừng bước.

Hắn nhìn chằm chằm khung cửa sổ của ngôi nhà, mãi đến khi nghe thấy một tiếng động rất nhỏ, hắn mới xông vào!

Âm Tế Thiên vừa vào tới liền trông thấy một người mặc áo đen đang đặt tay lên bụng một gã nam tử, mà gã nam tử kia thì nằm trên mặt đất, khuôn mặt đầy thống khổ và giãy dụa!

Âm Tế Thiên đi đến gần, ngồi xổm xuống hỏi: "Ngươi đang làm gì đó?"

Người áo đen khựng lại, vụt ngẩng đầu, nhìn hắn chằm chằm!

Âm Tế Thiên thấy chiếc mặt nạ bạc trên mặt Người áo đen, liền duỗi hai tay ra chạm vào nó, nghi hoặc nói: "Ngươi tựa hồ nhìn rất quen! Hình như… giống người đó, tuy nhiên y hẳn không nên xuất hiện ở Phàm giới mới phải chứ!"

Người áo đen cũng đưa tay lên sờ mặt nạ, như nghĩ tới gì đó, không khỏi thở dài một hơi!

“Cứu… cứu ta!” Gã nam nhân té trên mặt đất thống khổ vươn tay về phía Âm Tế Thiên!

Nghe vậy, mắt Người áo đen bỗng nhiên căng thẳng, tuy nhiên y lại không có bất kỳ động tác gì, tựa hồ chờ đợi xem Âm Tế Thiên có ý định cứu người này ra khỏi tay y hay không!

Âm Tế Thiên chầm chậm quay đầu sang nhìn gã nam nhân đang đau đớn tột cùng kia, hoang mang chớp chớp mắt hỏi: “Phật nói, chết sớm siêu sinh sớm, một khi đã như vậy, vì sao ta phải cứu ngươi?”

Người áo đen: “…”

Khuôn mặt vặn vẹo của gã nam nhân kia càng thêm méo mó, Kinh Phật có dạy những lời này sao?

Âm Tế Thiên quay sang nhìn Người áo đen, nói: “Ta vào nhà xí đi tiểu xong liền bị lạc đường, may là có ngươi cũng từ trong khách *** đi ra. Vì vậy, ta đi theo phía sau ngươi để mong ngươi có thể dẫn ta về phòng giùm!”

Người áo đen: “…”

Âm Tế Thiên không đợi y trả lời, tiếp tục nói: “Nếu ngươi không đưa ta về, sẽ báo quan ngay lập tức, nói ngươi ở trong này giết người!”

Người áo đen: “…”

Âm Tế Thiên chẳng thấy y trả lời, không khỏi tức giận: “Giết… ưm…”

Người áo đen vội vàng bụm miệng hắn lại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta đưa ngươi trở về!”

Âm Tế Thiên gỡ tay y ra, đắc ý nói: “Sớm đáp ứng có phải hơn không!”

Hắn trực tiếp nhảy lên lưng của Người áo đen: “Ta không còn sức lực! Ngươi cõng ta về đi!”

Người áo đen nhận mệnh mà cõng hắn nhảy ra cửa sổ, thở dài nói: “Ngươi thật sự sinh ra chỉ để tra tấn ta!”

“Không phải!” Âm Tế Thiên hùng hồn nói: “Ta sinh ra là để tra tấn Bắc Minh!”

“…”

Âm Tế Thiên hứng luồng gió lạnh thổi tới, vỗ vỗ lưng Người áo đen: “Vị huynh đệ này, ngươi thật tốt! Bất quá, tiếng nói của ngươi nghe rất quen! Giống … Ai đó!”

Người áo đen xì một tiếng: “Uống rượu vào, chẳng còn nhớ ra ai nữa!”

“Ai nói! Ta…”

Người áo đen không đợi hắn nói xong, trực tiếp thả hắn xuống, sau đó đẩy hắn vào cửa viện trước mặt: “Đến rồi!”

Âm Tế Thiên còn muốn nói gì đó, thì chợt nghe tiếng Bắc Đẩu truyền tới: “Thiếu phu nhân!”

Bắc Đẩu lo lắng nói: “Thiếu phu nhân ngài làm gì… làm gì lâu vậy?”

Thiếu chút nữa gã đã xông vào nhà xí tìm người rồi!

“Ta đi nặng!”

“…”

Bắc Đẩu day day cái trán phát đau: “Vậy bây giờ có thể về phòng ngủ được chưa?”

Âm Tế Thiên ngoan ngoãn gật đầu: “Ta mệt rồi!”

Hắn quay trở về phòng, nằm lên giường, sau đó như nghĩ tới điều gì, mở to đôi mắt, mơ hồ nói: “Ta quên cảm tạ y rồi!”

“Cái gì?” Bắc Đẩu nghe thấy tiếng thì thào, bèn hỏi.

Âm Tế Thiên nghĩ Người áo đen kia hình như cũng ở trong khách *** này, liền dùng thấu thị quét một vòng xung quanh, bắt gặp y đang lẻn vào phòng bên cạnh, sau đó hắn bị trận pháp bên trong chặn mất tầm mắt.

"Hóa ra y ở phòng bên cạnh! Ngày mai phải đi cảm ơn y mới được!"

Bắc Đẩu đến gần hỏi: "Thiếu phu nhân, ngài đang nói gì vậy?

Âm Tế Thiên mơ hồ đáp: "Ta thấy Người áo đen đi vào phòng bên cạnh!"

Sau đó, mặc kệ vẻ mặt ngốc lăng của Bắc Đẩu, ngã ra ngủ như chết!

Lần thứ hai Âm Tế Thiên tỉnh lại, mặt trời đã lên cao quá đầu!

Hắn ngồi sang mép giường, xoa xoa cái trán phát đau, uể oải gọi một tiếng: "Bắc Minh!"

Âm Tế Thiên không nghe thấy tiếng trả lời, đáy mắt không khỏi hiện lên tia nghi hoặc, sau đó trong đầu chợt lóe qua hình ảnh hắn dáo dác tìm kiếm Bắc Minh!

Hắn giật mình kinh hãi, kia rốt cuộc là mơ hay thật!

Lập tức, Âm Tế Thiên biến mất khỏi phòng, một giây sau hắn đã xuất hiện trong phòng Bắc Đẩu, nhưng … vẫn không có ai cả!

Đáy lòng hắn ùa lên lo lắng, vội vàng lao ra ngoài, chợt … nghe có tiếng hô: "Thiếu phu nhân, chúng ta ở chỗ này!"

Âm Tế Thiên vừa nghe liền quay đầu nhìn lại, trông thấy Bắc Minh, Bắc Đẩu và Tuyết Sư đang ngồi dưới lầu phơi nắng.

Hắn khẽ thở phào một hơi, chầm chậm đi xuống!

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên chỉ mặc có một lớp áo trong đã chạy ra khỏi phòng, mày không khỏi cau lại, đang định lên tiếng bảo hắn trở về mặc thêm quần áo, thì chợt phát hiện, hắn thậm chí giày còn không có mang!

Bắc Minh vội vàng đứng dậy, lấy từ trong Nhẫn không gian ra một cái đấu lạp, choàng lên cho hắn, rồi kéo hắn ngồi vào lòng mình: "Sao không mặc quần áo đàng hoàng rồi hãy ra khỏi phòng!"

Âm Tế Thiên ôm cổ Bắc Minh nói: "Ta tỉnh lại mà không thấy ngươi, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì!"

Thật sự, càng ngày hắn càng để ý đến Bắc Minh nhiều hơn, chỉ nhất thời không thấy bóng dáng, trong lòng đã lo lắng sốt cả lên!

Bắc Minh hơi ngơ ngác, hóa ra do hắn không thấy mình nên mới gấp gáp đến quên cả mang giầy.

Ngay lập tức, hai tay siết chặt thêm, dùng sức hôn lên đôi môi Âm Tế Thiên một cái, nhỏ giọng khàn khàn nói: "Ngu ngốc!"

Bắc Đẩu khó có được mà trêu ghẹo: "Nhất định là Thiếu phu nhân mơ thấy Thiếu gia bị ai đó bắt đi!"

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn Bắc Đẩu: "Sao ngươi biết?"

Ngoại trừ mơ thấy mình sốt ruột tìm kiếm Bắc Minh khắp nơi, hắn tựa hồ còn mơ thấy một Người áo đen đang hút linh hồn, cuối cùng Người áo đen lại chạy trở vào phòng Bắc Đẩu.

"Hơn nữa, Thiếu phu nhân còn mơ thấy Thiếu gia bị Quang Thần Tướng của Đế Thiên giam giữ!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Quang Thần Tướng của Đế Thiên là cái gì vậy?"

Ba người Bắc Đẩu: "…"

Âm Tế Thiên gãi gãi đầu: "Ta nhớ … Hình như ta đang thi uống rượu? Vậy sao ta trở về đây được?"

Bắc Minh nhướng mày: "Ngươi không nhớ gì à?"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Không có chút ấn tượng nào! Bất quá, cuối cùng ai thắng mười vò rượu!"

"Một tên họ 'Bổn' (Ngốc)."

Âm Tế Thiên có chút mê hoặc: "Trong bách tính có cái họ này sao?"

Bắc Đẩu không nhịn được mà cười ra tiếng, đã bao lâu gã chưa nghe qua chủ tử nói đùa rồi nhỉ!

Bất quá, vẻ mặt cùng bộ dáng của chủ tử đứng đắn như vậy, thật sự rất khó có thể khiến người khác hoài nghi lời nói của y!

Âm Tế Thiên trừng gã một cái: "Ngươi cười cái gì?"

"Ta... ta chỉ là..." Tươi cười của Bắc Đẩu liền cứng ngắc: "Thiếu phu nhân, tóc của ngươi ... sao... tại sao lại có màu lam đậm thế!"

Lúc trước gã không có để ý tới, bây giờ nhìn kĩ lại, quả thật là màu lam đậm!

Tuyết Sư liếc nhìn Âm Tế Thiên một cái, sau đó lặng lẽ cầm chén trà trên bàn lên, uống trà thôi!

Sắc mặt Bắc Minh khẽ biến: "Chúng ta về phòng!"

Âm Tế Thiên tùy ý cho Bắc Minh lôi kéo: "Hôm qua ta uống bao nhiêu rượu mới ngã ra bàn?"

Bắc Minh đẩy hắn ngồi xuống ghế, cầm lược lên nói: "Một chén!"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Ah! Tửu lượng của ta kém như vậy sao?"

Nhớ năm đó hắn chính là ngàn chén không say, bây giờ lại thành một chén đã gục!

"Ngươi đang nghĩ gì?" Bắc Minh chỉ cần nhớ tới việc hắn cầu hoan mới một nửa đã gục thì không khỏi nghiến răng nghiến lợi!

Âm Tế Thiên nhìn qua gương đồng, thấy vẻ mặt quái dị của Bắc Minh, thật cẩn thận hỏi: "Sau khi ta uống rượu, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Động tác chải đầu của Bắc Minh chợt khựng lại: "Ngươi thật sự không nhớ chút gì sao?"

Âm Tế Thiên thầm nghĩ, chẳng lẽ hắn đã đem mấy cái hình thức tra khảo người khác dùng lên trên người Bắc Minh à?

"Có phải ta đã làm chuyện gì không thể tha thứ hay không?"

Băc Minh liếc hắn một cái, không lên tiếng!

Âm Tế Thiên vội vàng lái sang chuyện khác: "Ta đây ngủ bao lâu rồi?"

"Hai ngày!"

Âm Tế Thiên lại sửng sốt: "Lâu như vậy, thế thì sắp phải trở về Tu Chân Giới rồi!"

Bắc Minh thấy hắn đầy mặt mất mát, lòng nhất thời mềm nhũn: "Chúng ta ở lại hai ngày nữa rồi hãy trở về!"

Hai mắt Âm Tế Thiên liền sáng lên: "Thật sao!"

"Ừm! Đợi lát nữa ta dẫn ngươi đi gặp một người bạn!"

Âm Tế Thiên hiếu kì hỏi: "Ngươi cũng có bạn dưới Nhân gian à?"

Bắc Minh khẽ ngừng động tác trên tay: "Trước tiên ta phải nói rõ điều này! Sau khi đến nhà hắn, ngươi không được ra hậu viện của hắn chơi!"

191. Chương 187-2

Âm Tế Thiên nhìn qua gương đồng, kỳ quái mà quan sát Bắc Minh!

Sao hắn có cảm giác lúc Bắc Minh nhắc tới hậu viện của bằng hữu y, dường như y đang nghiến răng nghiến lợi vậy cà.

Đến khi Âm Tế Thiên theo Bắc Minh đến nơi, hắn rốt cuộc cũng hiểu được tại sao Bắc Minh không cho hắn ra hậu viện nhà người ta chơi!

Bởi vì, bằng hữu của y chính là đương kim hoàng thượng của Phàm giới, bởi thế hậu viện tất nhiên là tam cung lục viện rồi!

Bắc Minh lấy một lệnh bài Cửu Long màu vàng ra đưa cho thị vệ giữ cửa, lập tức bọn họ được cho vào cung ngay.

Âm Tế Thiên nhìn quảng trường rộng lớn tráng lệ cùng với cung điện hoàng cung nguy nga lộng lẫy, lần thứ hai xác nhận: "Bắc Minh, ngươi chắc chắn bằng hữu của ngươi là hoàng đế hả, thật không phải tổng quản thái giám đi?"

Bắc Minh chẳng hiểu sao hắn cứ một hai hỏi vấn đề này, nhưng vẫn kiên nhẫn đáp lời.

"Vậy ngươi có thể bảo hắn sai Ngự Thiện Phòng làm nhiều đồ ăn một chút, để chúng ta mang về Tu Chân Giới được không?"

"Sao ngươi toàn biết có ăn thế này?"

Âm Tế Thiên nhún vai: "Chẳng còn cách nào khác! Ở Tu Chân Giới cái gì cũng có, nhưng chỉ không có thức ăn!"

Tuy hiện giờ cơ thể của hắn đã không còn cảm giác đói khát, tuy nhiên miệng của hắn lại không chịu ngồi yên á.

Tim Bắc Minh liền mềm nhũn, dắt tay hắn đi theo nội thị đến Long Ngâm Điện – nơi hoàng đế xử lý chính vụ.

Hai người vừa mới dợm bước vào đã nghe thấy một tiếng nói đầy bén nhọn truyền tới: "Bắc công tử!"

Âm Tế Thiên giương mắt lên nhìn, chỉ thấy một tổng quản nội thị tuổi chừng bốn, năm mươi đang bước nhanh về phía bọn họ, kích động nói: "Bắc công tử, cuối cùng ngài cũng chịu đến gặp Hoàng Thượng! Hoàng Thượng mong ngóng ngài suốt mười hai năm qua, bây giờ đã đợi được!"

Ông ta lấy tay ái lau đi nước mắt ở khóe mắt, xoay người nói với tiểu nội thị: "Mau! Mau tới cung của Ninh Phi nương nương bẩm báo với Hoàng Thượng, Bắc Minh công tử đến!"

Sau đó xoay người, làm ra tư thế mời với Bắc Minh: "Bắc công tử, mời vào bên trong!"

Bắc Minh mỉm cười nhợt nhạt: "Liễu công công, đã lâu không gặp!"

Liễu công công hiền hòa nói: "Bắc công tử, ngài chẳng thay đổi dù chỉ một chút, vẫn trẻ như vậy, không như Phàm nhân chúng ta, theo thời gian trôi qua thì dung nhan cũng từ từ già úa!"

Bắc Minh móc năm bình Dưỡng nhan đan và năm bình Dưỡng sinh đan đưa cho Liễu công công: "Đây là đan dược ta luyện chế, một năm dùng một viên sẽ có tác dụng cường thân kiện thể, vĩnh viễn thanh xuân!"

Liễu công công sửng sốt, kích động nói cảm tạ: "Cảm ơn Bắc công tử đã ban thưởng đan dược cho ta!"

Ông ta cẩn thận cất đan dược vào trong ống tay áo rồi dẫn bọn Bắc Minh đi vào Thiên Thính của Long Ngâm Điện.

Âm Tế Thiên vừa vào Long Ngâm Điện liền tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, thậm chí ngay cả sàn nhà cũng không buông tha. Nếu chẳng phải Bắc Minh vẫn luôn cầm tay hắn, chỉ sợ hắn đã sớm chạy bay tới long ỷ, giải tỏa cơn nghiện làm hoàng đế!

Bất quá, hắn phát hiện ánh mắt của nội thị nhìn hắn và Bắc Minh có chút gì đó kì quái!

Lúc Liễu công công mời Bắc Minh nhập tọa, mới chú ý tới trong tay Bắc Minh còn dắt theo một thiếu niên, bộ dáng rất *** mỹ diễm lệ, nếu không phải ông ta đã gặp qua vô số người, thật sẽ lầm thiếu niên kia thành một tiểu cô nương!

"Bắc công tử, vị tiểu công tử này là…"

Bắc Minh đơn giản giới thiệu: “Phu nhân của ta, Tịch Thiên!”

Liễu công công sửng sốt, đáy mắt lóe lên u quang rồi biến mất, cười nói: “Thật không ngờ mười hai năm không gặp, Bắc công tử đã có vợ rồi!”

Âm tế Thiên sửa lại: “Là y lấy chồng!”

Liễu công công lại sửng sốt: “Ah!”

Âm Tế Thiên không để ý tới hắn, trực tiếp nói với Bắc Minh: “Ta muốn ra ngoài đi dạo một chút!”

Bắc Minh biến sắc.

Âm Tế Thiên vội vàng hôn một cái trên mặt y, nói: “Ta cam đoan sẽ không tùy tiện chạy loạn!”

Sắc mặt Bắc Minh nhất thời dịu hơn nhiều, sau đó y nhìn sang Liễu công công, Liễu công công hiểu ý, kêu một tiểu nội thị tới, mang Âm Tế Thiên đi dạo xung quanh.

Âm Tế Thiên vừa rời khỏi Thiên Thính thì tựa như một con ngựa hoang thoát cương, chạy ùa tới long ỷ trong chính điện ngồi lên, không chờ nội thị canh giữ chính điện đuổi xuống, hắn lại bật người chạy ùa ra ngoài.

Hai vị nội thị bắt tiểu nội thị đi theo phía sau Âm Tế Thiên lại, hỏi: “Tiểu Dĩnh Tử, vị thiếu niên kia là ai, sao to gan lớn mật như thế, dám ngồi lên long ỷ của Hoàng thượng, hắn không sợ bị chém đầu à!”

Tiểu Dĩnh Tử lau lau mồ hôi lạnh trên trán: “Là khách quý của Hoàng thượng, hình như là người từ Tu Chân Giới tới! Không nói nữa! Nếu tiểu tổ tông kia mà chạy mất, ta thật không biết ăn nói làm sao với Liễu công công đây!”

Hai vị nội thị nghe là khách quý của Hoàng thượng, lại còn là tu sĩ, liền không đứng ra ngăn cản nữa!

Sau khi Âm Tế Thiên chạy ra khỏi đại điện, liền bĩu môi: “Long ỷ cũng chả có gì vui, vừa cứng vừa nhỏ!”

“Tiểu công tử! Tiểu công tử, ngài muốn đi dạo ở đâu, Tiểu Dĩnh Tử dẫn đường cho ngài!” Tiểu Dĩnh Tử đuổi theo, thở hồng hộc nói.

“Nơi nào cao nhất trong cung?”

Âm Tế Thiên cảm thấy ở đây, ngoại trừ Hoa viên ra thì chẳng còn cái gì đáng để xem, duy nhất có Hậu cung nhưng lại bị Bắc Minh hạ lệnh cấm, hiện giờ đành tìm chỗ nào cao cao, dùng thấu thị ngó sang Hậu cung vậy.

Tiểu Dĩnh Tử cười nói: “Hóa ra tiểu công tử muốn đi Vọng Minh Đình!” (Đình ngắm bình minh)

“Vọng Mính Đình?” (Đình ngắm trà)

Tiểu Dĩnh Tử giải thích: “Vọng Minh Đình là do Hoàng Thượng đặc biệt sai người kiến tạo vào mười năm trước, là nơi cao nhất của Long Ngâm Cung này, có thể nhìn thấy toàn bộ quang cảnh Hoàng cung!”

“Đi xem xem!”

Tiểu Dĩnh Tử lập tức dẫn đường cho Âm Tế Thiên, xa xa liền bắt gặp một cái đình bằng đá nho nhỏ trên một ngọn núi giả.

Âm Tế Thiên liếc thấy Bài tử trên cửa đình, không khỏi dừng bước lại, hóa ra là Vọng Minh Đình chứ không phải Vọng Mính Đình.

Nhất thời, đáy lòng hắn nảy lên một tia không được tự nhiên, cứ cảm thấy tên cái đình này như có hàm ý gì đó!

Tiểu Dĩnh Tử nghi hoặc hỏi: “Tiểu công tử?”

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, theo chân Tiểu Dĩnh Tử đi lên đình, vừa phóng thấu thị ra, toàn bộ hoàng cung đều nằm trong mắt hắn.

Hắn cười nói: “Phong cảnh nơi này quả thật rất đẹp!”

Tiểu Dĩnh Tử cũng cười nói: "Tiểu Dĩnh Tử cũng là nhờ phúc của tiểu công tử mới được lên đây! Ngày thường, chỉ có nội thị quét tước mới được phép lên Vọng Minh Đình!"

"Phải không? Hậu cung của Hoàng Thượng ở đâu?"

Tiểu Dĩnh Tử nhanh chóng chỉ tay về phía tây!

Khóe miệng Âm Tế Thiên cong lên, lập tức dùng thấu thị quan sát. Đập vào mắt là một nam tử mặc long bào đang vội vàng chạy về hướng Long Ngâm Điện, nhiều lần suýt chút nữa là vấp phải đá dưới chân, bộ dáng hết sức chật vật!

Dù vậy, vẫn không tổn hại đến uy nghiêm của Hoàng Đế!

Tuy rằng Âm Tế Thiên cảm thấy bộ dạng Hoàng Đế như vậy rất buồn cười, nhưng mà hắn làm sao cũng không cười nổi.

Không phải nói chỉ là bằng hữu thôi sao, cớ gì phải vội vã như vậy?

Âm Tế Thiên càng xem, mày càng ngày càng nhíu chặt!

Hắn phát hiện, Hoàng Đế đang chạy kia không giống như những Hoàng Đế bình thường, trên người hắn ta tỏa ra một loại khí tức hoàn toàn không giống Phàm nhân, chẳng lẽ do Hoàng Đế là chân long thiên tử ư?

Ánh mắt Âm Tế Thiên không ngừng dõi theo Hoàng Đế đang chạy kia!

Sau một chung trà, rốt cuộc Hoàng Đế cũng chạy tới bên ngoài Long Ngâm Điện. Trước khi bước vào điện, hắn ta dừng lại, để nội thị thay hắn ta chỉnh trang lại vẻ bên ngoài, xác định mình không có bất luận chỗ nào không ổn, mới thả chậm bước chân, bình tĩnh đi vào trong điện.

Âm Tế Thiên lập tức sử dụng năng lực thấu thị, xuyên qua Long Ngâm Điện, liền bắt gặp ánh mắt của Hoàng Đế khi nhìn thấy bóng lưng Bắc Minh, rõ ràng lóe lên một loại kích động cùng nhu hòa.

Bắc Minh nghe tiếng bước chân, quay đầu lại, nhìn thấy người đến là Hoàng Đế, liền đứng lên, mỉm cười nhàn nhạt với Hoàng Đế.

Rốt cuộc Hoàng Đế không đè nén được tâm tình kích động, vọt tới, ôm siết Bắc Minh vào trong ngực!

"Phắc!"

Âm Tế Thiên nhanh chóng rút tầm mắt ra, không hề muốn nhìn khung cảnh cố nhân lâu ngày gặp lại này. Lần thứ hai chỉa phương hướng về phía Hậu cung, nhìn đàn đàn lớp lớp mỹ nữ để giải tỏa tâm tình vậy.

Hắn cứ tưởng trong Hoàng cung phải có không ít dong chi tục phấn, ai mà ngờ toàn là khuynh quốc khuynh thành. Thế nhưng, đám nam tử mặc áo quần hoa lệ kia là ai?

"Tiểu Dĩnh Tử, tại sao trong hậu cung của Hoàng thượng các ngươi lại có những nam tử trẻ tuổi?"

Sắc mặt Tiểu Dĩnh Tử khẽ biến, tuy rằng nó không rõ tại sao Âm Tế Thiên lại biết điều này, nhưng vẫn cuống quýt nói nhỏ: "Tiểu công tử, những người đó đều là nam sủng của Hoàng Thượng! Tuy nhiên, Hoàng Thượng không cho phép chúng ta bàn luận về chuyện này, tiểu công tử vẫn không nên hỏi nhiều thì hơn!"

Âm Tế Thiên biết Hoàng cung có nhiều quy củ, bất quá, hắn càng nhìn đám nam tử kia càng cảm thấy quen quen!

192. Chương 188: Đánh Dấu Chủ Quyền

Âm Tế Thiên cẩn thận quan sát đám nam sủng, rồi như phát hiện ra cái gì, mặt biến sắc. Bọn họ, người thì có đôi mắt giống Bắc Minh, kẻ thì có cái miệng giống Bắc Minh, hơn nữa cái tên nam tử trẻ tuổi ngồi ở giữa kia, phải giống Bắc Minh đến bảy phần. Tiểu Dĩnh Tử thấy sắc mặt Âm Tế Thiên không tốt lắm, vội vàng hỏi: "Tiểu công tử, ngài làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên quay ngoắt người, bình tĩnh đi ra Vọng Minh Đình. Cuối cùng hắn cũng hiểu được ý nghĩa của từ Vọng Minh Đình, cũng hiểu được vì sao ánh mắt đám nội thị ở Long Ngâm Điện khi nhìn bọn họ lại kỳ quái đến vậy.

Âm Tế Thiên lạnh lùng quay lại Long Ngâm Điện, khi bước vào chính điện thì bỗng nở nụ cười diễm lệ, làm Tiểu Dĩnh Tử suýt nữa chói mù cả mắt. Âm Tế Thiên chạy tới chỗ Bắc Minh, ngượng ngùng khẽ gọi: "Phu quân!"

Bắc Minh đang cầm chén trà lên chuẩn bị uống, nghe Âm Tế Thiên gọi mà tay y run một cái, suýt chút nữa đã đánh rơi xuống đất. Hoàng Đế nhướng mày, khi nhìn thấy khuôn mặt *** xảo của Âm Tế Thiên, đáy mắt hắn ta lóe lên quang mang. Tuy nhiên lúc Âm Tế Thiên lao về phía Bắc Minh, sắc mặt hắn ta lại trầm xuống. Bất quá, rất nhanh đã bị che giấu đi.

Liễu công công lặng lẽ quan sát Hoàng Đế, sau đó thầm thở dài một tiếng. Lão biết rõ khi Hoàng Đế vừa gặp Bắc Minh thì đã yêu y say đắm rồi, do đó Hậu cung mới có nhiều nam sủng có khuôn mặt giống Bắc Minh như vậy. Lão vẫn luôn cho rằng trong khoảng thời gian Hoàng Đế còn sinh thời, Bắc Minh sẽ không lấy vợ sinh con. Ai mà ngờ được y cư nhiên lại cưới một nam thê. Thử nghĩ xem, sao Hoàng Đế có thể tiếp thu cho được?

Bắc Minh để Âm Tế Thiên ngồi lên đùi mình, sau đó ngửi cái miệng nhỏ của hắn, hỏi: "Có phải lại trộm uống rượu không?" Bằng không sao lại tự dưng thân thiết gọi y là phu quân? Bình thường chẳng bao giờ hắn chịu gọi y như thế.

Âm Tế Thiên không coi ai ra gì, hôn mạnh lên môi Bắc Minh một cái, sau đó lặng lẽ liếc sang khuôn mặt khó coi của Hoàng Đế, trong lòng thầm đắc ý. Bất quá, rất nhanh hắn lại nhớ tới đám nam sủng ban nãy. Âm Tế Thiên chẳng thèm giả bộ nữa, buồn bực nói: "Ta không thoải mái! Muốn đi về!"

Đúng là trong lòng hắn rất không thoải mái, chỉ cần nghĩ tới tên Hoàng Đế kia ngày ngày đêm đêm ôm ấp một đống nam sủng có gương mặt tương tự như Bắc Minh, hắn liền khó chịu và càng cảm thấy tên Hoàng Đế kia ghê tởm.

Hoàng Đế thấy Âm Tế Thiên hôn môi Bắc Minh, sau đó lại nghe hắn đòi đi về, sắc mặt liền lạnh đến không thể lạnh hơn. Mới mới gặp Bắc Minh, ngồi còn chưa ấm chỗ đã phải để y rời đi sao?

Bắc Minh vừa nghe Âm Tế Thiên bảo không thoải mái, vội vàng bắt mạch cho hắn, thấy hắn chẳng có gì bất ổn mới hơi thở nhẹ ra. Bất quá khi nhìn thấy sắc mặt hắn, y lại nóng nảy cả người, mày nhăn nhíu lại, trong mắt đều là vẻ lo lắng: "Sao sắc mặt ngươi kém vậy?"

Hoàng Đế thấy trong mắt Bắc Minh chỉ toàn là lo lắng dành cho Âm Tế Thiên, không khỏi siết chặt chén trà trong tay, nở nụ cười cứng ngắc: "Hiền đệ, vị này là..."

Thế nhưng hiện tại Bắc Minh đang mãi sốt ruột vì Âm Tế Thiên, đâu có rãnh tai mà nghe lời nói của Hoàng Đế. Hoàng Đế thấy Bắc Minh chỉ biết quan tâm vuốt ve khuôn mặt của Âm Tế Thiên, chẳng có ý định trả lời mình, chén trà trong tay lại bị siết chặt thêm.

Liễu công công nhìn bàn tay của Hoàng Đế đã nổi cả gân xanh, vội vàng cầm lấy cái chén trong tay hắn ta đặt xuống bàn, nói: "Vị tiểu công tử kia là phu nhân của Bắc công tử."

Hoàng Đế nghe thế liền đứng vụt dậy, khó tin hỏi lại: "Cái gì? Hắn là phu nhân của hiền đệ?"

Đừng nói là gương mặt, hiện tại đến cả giọng nói của Hoàng Đế Âm Tế Thiên cũng không muốn nghe thấy. Hắn lặp lại: "Ta muốn về nhà, về Tu Chân giới!" Ngữ khí của hắn rất kiên quyết, ý tứ rõ ràng là không cho bàn cãi gì hết.

Còn Hoàng Đế thấy hắn đòi về Tu Chân giới, sắc mặt nháy mắt còn kém hơn cả Âm Tế Thiên.

Trừ cái lần Âm Tế Thiên bốc đồng đòi y ở lại xem Ngục Tuyền lão tổ làm khế ước thú, thì đây là lần đầu tiên Bắc Minh thấy hắn tùy hứng như vậy. Y đoán có lẽ Âm Tế Thiên đã gặp phải chuyện gì đó.

Bắc Minh nghe Âm Tế Thiên bảo khó chịu, tim y cũng xót xa, đáp: "Được! Chúng ta trở về." Sau đó y ôm chặt Âm Tế Thiên, rồi nhìn sang Hoàng Đế với vẻ mặt xin lỗi: "Thực xin lỗi! Vừa tới đã phải rời đi!"

Hoàng Đế vội vàng giữ lại: "Thế nhưng chúng ta đã mười hai năm không gặp. Chẳng phải ngươi nên ở lại thêm một hai ngày sao?"

Liễu công công cũng vội vàng chêm vào: "Bắc công tử, Hoàng thượng đã đợi ngài nhiều năm như vậy, hiện tại mới gặp được. Ngài cứ thế mà rời đi, Hoàng thượng sẽ rất thất vọng. Nếu tiểu công tử không thoải mái, chúng ta có thể chuẩn bị phòng cho ngài ấy nhỉ ngơi. Chứ nếu lại đi xe ngựa có khi ngài ấy còn khó chịu hơn."

Bắc Minh không chút nghĩ ngợi mà tìm một cái cớ để cự tuyệt: "Vốn thân thể Tịch Thiên vẫn không tốt, lại thêm linh khí ở Phàm giới không đủ. Đáng nhẽ không nên ở lại đây lâu mới đúng."

Đôi mắt của Hoàng Đế trầm xuống hỏi: "Vậy khi nào hiền đệ quay trở lại?"

Không để Bắc Minh kịp trả lời, Âm Tế Thiên đã chen vào: "Không tới nữa! Về sau ta sẽ không tới Phàm giới! Cũng không cho ngươi tới Phàm giới!"

Con mẹ nó! Nam nhân của hắn sao có thể để cho người ta mơ ước? Nằm mộng đi!

Liễu công công nhíu mày không vui nói: "Tiểu công tử, đây là chuyện giữa Bắc công tử và Hoàng thượng. Ngươi không thể quyết định thay Bắc công tử được!"

Âm Tế Thiên ngẩng đầu hỏi Bắc Minh: "Chuyện của ngươi thì có phải cũng là chuyện của ta không?"

Bắc Minh nở nụ cười: "Đúng vậy!"

Hoàng Đế chưa bao giờ thấy qua Bắc Minh yêu chiều một người đến như vậy, tim hắn ta cứ như bị dao cắt, ghen tị đến phát điên. Hoàng Đế cử động đôi môi khô khốc, nghẹn hỏi: "Hiền đệ, chẳng nhẽ về sau ngươi sẽ không tới Phàm giới nữa sao?"

Bắc Minh thản nhiên nói: "Ta theo lời Tịch Thiên nói!" Lần này đến Phàm giới, nếu không phải do Tịch Thiên đòi nhìn thấy Hoàng Đế thì y cũng chẳng nghĩ tới chuyện ghé thăm Hoàng cung. Y tới đây cũng chỉ vì muốn Tịch Thiên vui vẻ mà thôi.

"Vậy chúng ta…"

Âm Tế Thiên nhanh chóng nhảy xuống, kéo tay Bắc Minh nói: "Chúng ta đi về!"

Liễu công công biết, nếu muốn giữ Bắc Minh ở lại thì chỉ có thể thuyết phục Âm Tế Thiên, lão tức giận vội nói: "Tiểu công tử! Hoàng thượng đã mười hai năm chưa được gặp Bắc công tử, ngài để cho họ nói vài câu đi!"

Âm Tế Thiên dừng bước nói: "Được…"

Hoàng Đế vừa mới vui vẻ, nào biết Âm Tế Thiên lại kèm theo: "Mới lạ!" Hắn ta tức đến nỗi thiếu chút nữa nhào tới lôi Âm Tế Thiên ra cổng Ngọ Môn chặt đầu ngay! Âm Tế Thiên nói với Bắc Minh: "Ta muốn rời khỏi đây, ngay tức khắc!"

Bắc Minh lưu loát lấy pháp khí ra, ôm Âm Tế Thiên bay vút ra khỏi cửa sổ. Bọn họ vừa đi, Hoàng Đế cũng chẳng thèm nén giận nữa, hắn ta hất tung cái bàn, làm điểm tâm và trà văng tung tóe, nhất thời mảnh vỡ rơi đầy đất.

"Hoàng thượng! Ngài đừng tức giận mà phá hủy thân mình!"

Hoàng Đế đỏ quạch cả hai mắt: "Tên tiểu tử thối kia là ai? Dựa vào cái gì mà dám chiếm lấy tâm tư của Hiền đệ? Dựa vào cái gì mà không cho Hiền đệ tới Phàm giới?" Hắn ta điên cuồng bắt lấy cánh tay Liễu công công: "Về sau Hiền đệ sẽ không tới Phàm giới nữa! Trẫm không thể gặp lại y nữa!"

Liễu công công vội nói: "Hoàng thượng, Bắc công tử không tới đây, nhưng ngài có thể tới Tu Chân giới tìm Bắc công tử mà! Trước kia là do không hỏi thăm được tin tức của Bắc công tử, hiện tại công tử xuất hiện đủ chứng tỏ y đã trở về Bắc gia rồi!"

Hoàng Đế nghe nói thế liền nhất thời nguôi giận! Đúng vậy! Hắn ta cũng có thể tới Tu Chân giới tìm Hiền đệ mà!

Bắc Minh vừa bay ra khỏi Hoàng cung vừa hỏi: "Ban nãy ngươi đã gặp phải chuyện gì à?"

Âm Tế Thiên nghe Bắc Minh nhắc, sắc mặt tiếp tục khó coi: "Không có gì!"

Hắn mà nói chuyện này ra, nhất định Bắc Minh sẽ cảm thấy ghê tởm, lại còn bị Bắc Minh gặng hỏi vì sao hắn biết chuyện của Hậu cung. Nếu như hắn thành thật khai ra, lúc đó lại phải dỗ ngon dỗ ngọt Bắc Minh một phen nữa. Bắc Minh thấy sắc mặt Âm Tế Thiên không dễ nhìn nên cũng không hỏi lại. Âm Tế Thiên đột nhiên nói: "Ta quyết định đánh dấu …"

"Dấu?"

"Đúng! Đánh dấu ngươi bằng ấn ký của ta! Để mọi người ai ai cũng biết ngươi là của ta!"

Bắc Minh hưng trí hỏi: "Vậy… ngươi muốn đánh dấu như thế nào?"

Âm Tế Thiên ra vẻ âm trầm: "Việc này còn phải tính toán kỹ lưỡng hơn!"

Bắc Minh buồn cười nhéo chóp mũi của hắn. Sau khi hai người quay về khách ***, Âm Tế Thiên liền bảo Bắc Đẩu chuẩn bị nước nóng cho hắn. Đợi lúc nước nóng chuẩn bị xong, hắn nhanh tay lột sạch quần áo trên người Bắc Minh ra, ấn y vào thùng nước. Kế tiếp cẩn thận chà sạch Bắc Minh từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài. Đến khi da Bắc Minh đỏ ửng cả lên, mới chịu để y mặc quần áo vào, trèo lên giường. Cuối cùng còn ngửi ngửi mùi trên người Bắc Minh, thấy chỉ còn mùi da thịt của chính y thôi mới vừa lòng gật gật đầu. Không còn mùi của tên Hoàng Đế đó nữa rồi!

193. Chương 189: Chỉ Cần Ngươi Khỏe Mạnh

Bắc Minh nằm trên giường, nhắm mắt lại, lẳng lặng hưởng thụ Âm Tế Thiên cọ tới cọ lui, hôn tới hôn lui trên người mình. Qua những hành động thân mật như vậy, y mới cảm nhận được sự quan tâm của Âm Tế Thiên dành cho mình! Mãi đến khi Âm Tế Thiên nằm im lìm trên ngực y, Bắc Minh mới ôm người vào lòng, nói:

"Sau khi ngươi tới Phàm giới, chưa từng thấy qua cảnh đêm nơi này. Tối nay chúng ta ra ngoài đi dạo một vòng, sáng sớm ngày mai lại về Tu Chân Giới, như thế nào?"

Âm Tế Thiên không chút nghĩ ngợi đáp: "Được!"

Từ lúc nhìn thấy đám nam sủng trong hoàng cung của Hoàng Đế, hắn đã hoàn toàn mất hết hứng thú với Phàm giới, chỉ muốn mau mau lẹ lẹ rời khỏi đây. Âm Tế Thiên đột nhiên nghĩ tới việc gì đó, vội ngẩng đầu lên nhìn Bắc Minh hỏi:

"Sức khỏe ngươi vẫn tốt chứ?"

Theo lý thuyết, linh khí ở Phàm giới không đủ, sẽ dễ khiến thân thể Bắc Minh suy yếu vô lực. Thế nhưng từ khi đi tới Phàm giới đến giờ, chẳng những không nhìn thấy Bắc Minh phát bệnh, mà ngược lại sức khỏe y còn tốt hơn xưa, sắc mặt cũng hồng hào hơn!

Đương nhiên, thân thể chuyển biến tốt là chuyện đáng mừng. Thế nhưng hắn sợ rằng Bắc Minh vì muốn hắn vui vẻ khi ở Nhân gian, nên cố giả bộ khỏe mạnh. Thậm chí lén hắn ăn đan dược để chống đỡ thân thể suy yếu!

Mắt Bắc Minh lóe lên: "Đừng lo lắng, ta còn chịu được một khoảng thời gian nữa!"

Âm Tế Thiên vẫn có chút không yên lòng: "Hay là về Tu Chân Giới luôn đi?"

Bắc Minh đè lại Âm Tế Thiên đang định bò dậy, nói: "Ở thêm nửa ngày cũng chẳng mất mát gì. Huống chi ngươi có nói từ nay về sau sẽ không bao giờ đến Phàm giới nữa. Vậy nên cứ chơi vui tối nay, sáng sớm ngày mai lập tức lên đường trở về."

Không đợi Âm Tế Thiên đáp lại, y nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Ngươi có biết Ngụy hồn là cái gì không?"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Ngụy hồn? Ngụy hồn là cái gì?"

Bắc Minh chau mày. Từ này là y nghe được từ miệng Tịch Thiên khi hắn uống say, có lẽ là Tịch Thiên nói bậy bạ. Nhưng y lại cảm thấy không đúng, bởi vì quả thật y là thiếu một hồn.

Nếu một người mà ít đi một hồn, tuyệt đối không có khả năng đi đứng suy nghĩ như thường nhân. Cho nên rất có khả năng trong cơ thể y có tồn tại một Ngụy hồn như Tịch Thiên nói. Nếu đúng như vậy, có vẻ cái Ngụy hồn kia sắp chống đỡ không được nữa rồi.

Âm Tế Thiên thấy y im im không nói, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?"

Bắc Minh lấy lại *** thần, ôm hắn vào trong lòng: "Từ giờ đến khi trời tối còn một canh giờ nữa, ngươi cứ nghỉ tạm một hồi đi!"

Âm Tế Thiên phát hiện Bắc Minh có tâm sự, hơn nữa còn liên quan tới thân thể của y: "Bắc Minh, ta hy vọng ngươi đừng giấu ta bất cứ chuyện gì có liên quan đến thân thể của ngươi, ta không muốn mình là người cuối cùng biết được mọi chuyện. Có thể ngươi nói ra, ta cũng không giúp được gì cho ngươi. Thế nhưng, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ cố hết sức, cho dù phải dùng mọi thủ đoạn, ta cũng sẽ làm cho cơ thể của ngươi tốt lên!"

Bắc Minh bị lời nói của hắn làm cho ngơ ngẩn, không tự chủ được mà lặp lại phần sau của câu nói kia: "Cho dù phải dùng mọi thủ đoạn…"

"Đúng vậy! Ta chỉ muốn ngươi khỏe mạnh!"

Trái tim Bắc Minh khẽ run lên!

Âm Tế Thiên ngẩng đầu nhìn y, cười tủm tỉm nói: "Cảm động chưa?"

Bắc Minh: "…"

Âm Tế Thiên đưa tay chọc chọc eo y: "Nói đi! Nói đi!"

Bắc Minh: "…"

Âm Tế Thiên bất mãn: "Ta nói hay như vậy mà ngươi chẳng chút biểu cảm là sao?"

Đột nhiên Bắc Minh mạnh xoay người, đè Âm Tế Thiên xuống dưới thân, nhanh nhẹn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn vừa khiến y cảm động vừa khiến y mất hứng kia. Sau đó, dùng hành động để diễn tả tâm trạng mãnh liệt của y lúc này.

Hai người dành toàn bộ buổi chiều mà ở trong phòng mây mưa cá nước, thẳng đến khi màn đêm buông xuống, mới ló đầu ra khỏi cửa.

Bắc Minh dừng lại trước phòng Bắc Đẩu, nói: "Ta có một số việc muốn giao cho Bắc Đẩu, ngươi xuống lầu chờ ta một chút!"

Âm Tế Thiên gật đầu, vừa xuống lầu thì bắt gặp Tuyết Sư đang đứng trong sân, chắp tay sau lưng, ngước mắt nhìn sao trời.

"Tuyết Sư!"

Tuyết Sư nghe thấy Âm Tế Thiên gọi, vội vàng xoay người, cung kính nói: "Chủ tử, Tuyết Sư chỉ là tên chủng loại của chúng ta thôi. Tên của ta là Bạch Tư!"

Âm Tế Thiên nhìn thoáng qua trăng tròn trên trời: "Ngươi đang làm gì đó?"

"Ta đang hấp thụ *** hoa nhật nguyệt!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc nói: "Tinh hoa nhật nguyệt không phải nên tĩnh tọa mới có thể hấp thụ sao?"

"Đứng cũng có thể! Bất quá, chỉ có thể hấp thụ được một ít ánh trăng thôi!"

Âm Tế Thiên không hiểu gì về việc tu luyện của yêu thú, chỉ có thể cười cười, không lên tiếng nữa!

Bạch Tư không hiểu sao bỗng nhiên trở nên bối rối, lúc thì gãi đầu lúc lại hắn giọng, rồi thì vò vò áo bào, rõ ràng là đang không biết làm sao.

Âm Tế Thiên hồ nghi nhìn nó: "Ngươi sao vậy? Không phải trên người ngươi có rận đó chứ?" Trán Bạch Tư trượt xuống mấy cái lằn đen!

Nó nghẹn hồi lâu, mới mở miệng nói: "Chủ tử, ngài có biết yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm đều đang chờ ngài hay không?!"

Âm Tế Thiên kinh ngạc: "Chờ ta?".

Bạch Tư dường như sợ hắn không tin, ra sức gật đầu!

"Chờ ta làm gì?"

Bạch Tư vội nói: "Chờ ngài mang chúng ta về Yêu giới!"

Âm Tế Thiên nhìn nó đầy kỳ quái: "Tại sao lại muốn ta mang các ngươi về Yêu giới? Chẳng lẽ các ngươi không biết đường về Yêu giới?"

Nếu như ngay cả bọn chúng cũng không biết, vậy sao hắn biết Yêu giới ở đâu chứ!

Bạch Tư lắc đầu: "Không phải! Là…"

Nó bỗng dưng im bặt, liền ngay sau đó có tiếng bước chân từ trên lầu vọng xuống!

Âm Tế Thiên trông thấy người xuống là Bắc Minh, lập tức quẳng chuyện Bạch Tư vừa nói với hắn ra sau đầu.

Bắc Minh dắt tay Âm Tế Thiên rời khỏi hậu viện.

Bạch Tư định đi theo.

Bắc Đẩu vội vàng ngăn nó lại: "Chúng ta không nên quấy rầy bọn họ!"

—

Bắc Minh mang theo Âm Tế Thiên rời khỏi khách ***, sau đó hòa vào dòng người náo nhiệt bên ngoài!

Âm Tế Thiên nhìn con đường treo đầy đèn ***g lớn, hưng phấn nói: "Không nghĩ tới cổ… khụ, chợ đêm ở Nhân gian lại náo nhiệt đến như vậy!"

Bắc Minh cười khẽ: " Vậy ngươi cho rằng Nhân gian sẽ như thế nào?"

"Ta cứ nghĩ ở Nhân gian đến đêm thì nhà nhà người người đều đóng cửa ngủ sớm!"

"Cũng có một số người như thế!"

Bắc Minh kéo Âm Tế Thiên tới một sạp hàng nhỏ, lựa lấy một chiếc mặt nạ xanh đeo lên cho Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Tại sao lại muốn ta đeo mặt nạ!"

Bắc Minh nhân lúc chọn mặt nạ, che đi ánh sáng lập lòe trong con mắt, nói: "Ngươi không nhớ chuyện xảy ra hôm chúng ta vừa tới Phàm giới, bị người xung quanh ném đồ ư?"

Âm Tế Thiên chợt nhớ ra rằng, người Phàm giới rất khinh thường Gay, đành phải ngoan ngoãn mang mặt nạ: "Sớm biết vậy chúng ta ăn Dịch Dung Đan cho rồi!"

Bắc Minh chọn một chiếc mặt nạ màu xanh nhạt, vừa đeo vừa nói: "Ta không muốn ăn Dịch Dung Đan nữa!"

Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Tại sao vậy?"

"Bởi vì có người uống rượu vào xong là quên mất tiêu ta. Đã thế, còn kéo cổ áo ta hỏi có phải ta bắt Bắc Minh đi hay không?!"

Âm Tế Thiên: "…"

Thảo nào khi hỏi việc sau khi hắn uống say, Bắc Minh lại không nguyện ý nhắc tới!

Sau khi Bắc Minh mang mặt nạ vào, lại mua thêm hai cái hà đăng hình hoa sen, rồi đưa bút lông cho Âm Tế Thiên: "Viết nguyện vọng của ngươi lên đây đi!"

Âm Tế Thiên cầm bút lông, đầy mặt ngượng nghịu mà nhìn hà đăng.

Bắc Minh thấy hắn chậm chạp không hạ bút, hỏi: "Không có nguyện vọng gì ư?"

"Không phải!"

"Không nghĩ ra nên viết gì?"

"Cũng không phải!"

"Vậy..."

Âm Tế Thiên buồn bực nửa ngày, đành phải mang vẻ mặt đau khổ thừa nhận: "Ta không biết dùng bút lông!"

Bắc Minh phì cười một tiếng: "Khó trách lần tước lúc ngươi làm sổ sách, phải giả bộ gãy tay!"

Âm Tế Thiên tức giận nói: "Ta giả vờ gãy tay bộ dễ dàng lắm sao? Cuối cùng tay ta còn bị ngươi bao thành cái bánh chưng!"

"Lúc đó ta nghĩ ngươi cố ý gãy tay để lừa ta làm sổ sách hộ, vì vậy ta mới bao tay ngươi thành một cục. Ai mà ngờ, là do ngươi không biết dùng bút lông!"

Bắc Minh nhớ tới Âm Tế Thiên khi đó, thực sự rất đáng yêu, nhịn không được kéo hắn vào lòng, hôn một cái, nhưng không ngờ chỉ đụng tới mặt nạ của đối phương.

Y bất mãn khẽ mắng: "Chết tiệt!"

"Không hôn được chứ gì! Đáng đời ngươi! Ai bảo ngươi cười ta!"

Âm Tế Thiên đẩy y ra, sau đó dùng tay dính mực nước, trực tiếp viết lên hà đăng!

Bắc Minh nhìn hắn lưu loát viết lên hà đăng, không giống như là không biết chữ, cũng không giống người không biết viết chữ, chẳng lẽ chỉ đơn thuần không biết dùng bút lông?

"Được rồi!" Âm Tế Thiên hài lòng nhìn chữ viết trên hà đăng rồi cúi người thổi thổi cho khô.

"Nguyện ước của ngươi là gì vậy?"

Âm Tế Thiên vội giấu hà đăng ra sau lưng: "Nói ra sẽ không còn linh nghiệm! Đi, chúng ta đi thả hà đăng!"

Đúng lúc này, trên không bỗng vang lên một trận tiếng vang 'Bùm'!

194. Chương 190: Nói Được Làm Được

Mọi người ngước đầu nhìn không trung tối đen, chỉ thấy bầu trời phía trên tòa thành có đám tia sáng xanh bắn vụt lên. Ngay sau đó, chúng nó tựa như những mầm cây, bắt đầu dần dần mở lá rồi trưởng thành. Khi cây ngừng phát triển, từ trong khóm lá ló ra nụ hoa đầu tiên. Theo thời gian trôi qua, từng điểm từng điểm nụ hoa hé lộ. Cuối cùng chúng nó đồng loạt nở bùng, đủ các loại hoa bày ra trước mắt mọi người, thật có cảm giác như đang đứng trong một vườn hoa. Bỗng một làn gió nhẹ thổi qua. Những cánh hoa rung động theo gió, từng cánh từng cánh hoa rơi xuống, khiến cho cả hoàng thành cứ như bao phủ bởi một trận mưa hoa.

Mọi người đều thầm cảm thán: "Đẹp quá!"

Âm Tế Thiên hứng lấy cánh hoa, kinh ngạc nói với Bắc Minh đứng bên cạnh: "Hoa thật này!"

Thế nhưng Bắc Minh đã sớm không thấy bóng dáng. Âm Tế Thiên sửng sốt. Người đâu rồi? Lúc trước còn đứng cạnh mình mà! Âm Tế Thiên vội vàng nhìn quanh bốn phía tìm người, liền thấy Bắc Minh từ trong một con hẻm đi ra.

Hắn nghi hoặc nhìn Bắc Minh: "Sao ngươi lại từ cái hẻm đó đi ra vậy?"

Bắc Minh nắm lấy tay hắn, trả lời: "Chúng ta đi thả hà đăng đi."

Âm Tế Thiên nắm lòng bàn tay Bắc Minh nhíu mày: "Sao tay của ngươi lạnh vậy? Có phải thân thể không thoải mái không?"

"Đừng lo lắng. Ta mới ăn đan dược rồi."

Âm Tế Thiên không nói gì nữa, nhưng trong lòng thầm lo lắng Bắc Minh vì muốn cùng mình đi chơi mà cố gắng chống đỡ. Để an tâm hơn, hắn sử dụng thấu thị nhìn xuyên qua mặt nạ, định xem xem sắc mặt Bắc Minh như thế nào. Nhưng khi nhìn thấy, Âm Tế Thiên tá hỏa, nhanh chóng rút tay trở về, cứ như dính phải bệnh dịch, không thể tin mà trừng y, tức giận kêu lên: "Thôn Phách!"

'Bắc Minh' ngẩn ra: "Sao ngươi biết?"

Âm Tế Thiên kéo áo y, tức giận hỏi: "Bắc Minh đâu? Ngươi làm gì y rồi?"

Ban nãy Bắc Minh còn đứng cạnh hắn, sao Thôn Phách lại có thể không tiếng động mà kéo y đi được chứ? Âm Tế Thiên như nghĩ đến cái gì, sắc mặt khẽ biến. Chẳng lẽ trận mưa hoa ban nãy là Thôn Phách cố ý làm ra để dời đi lực chú ý của hắn.

Đáy mắt Thôn Phách lóe lên vẻ quỷ dị, khôi phục tiếng nói của mình: "Bắc Minh hả? Ngươi muốn biết y ở đâu không? Đêm nay nếu ngươi làm ta vui vẻ, ta sẽ nói cho ngươi biết y đang ở nơi nào!"

Âm Tế Thiên nheo mắt nhìn y, sau đó vội vàng phóng thị giác, quét nhanh qua cả tòa thành lớn. Nhưng càng xem hắn lại càng sợ hãi, thế nhưng nhìn cả toàn thành mà không phát hiện được bóng dáng của Bắc Minh. Chẳng lẽ Thôn Phách dùng trận pháp cao cấp giấu Bắc Minh đi rồi.

"Thế nào? Rốt cuộc ngươi có đáp ứng hay không?"

Âm Tế Thiên trầm mặc hỏi: "Rốt cục là ngươi muốn gì?"

Thôn Phách kéo kéo tay áo, sau đó dắt hắn đi đến hướng bờ sông: "Chúng ta trước đi thả hà đăng đi!"

Âm Tế Thiên không lên tiếng, tùy ý y kéo tay mình đi đến bờ sông. Thôn Phách đi đến gần bờ sông mới buông Âm Tế Thiên ra, y phất tay áo một cái, hai ngọn hà đăng liền sáng lên. Âm Tế Thiên ngồi xuống ở bên cạnh, chắp tay nghiêm túc cầu nguyện rồi thả hà đăng xuống sông.

Đợi nó trôi ra xa, Thôn Phách mới đứng dậy nói: "Ngươi biết nguyện vọng của ta là gì không?"

"Ta không có hứng!"

Âm Tế Thiên quay đầu không buồn nhìn Thôn Phách, trực tiếp thả hà đăng xuống sông. Hắn nhìn hà đăng của mình chậm rãi đuổi theo hà đăng của Thông Phách, không biết vì sao lại có chút ngẩn người. Không biết qua bao lâu, Âm Tế Thiên giống như bị cái gì đó làm cho giật mình, vội vàng đứng vụt dậy rồi lùi về phía sau.

"Sao thế?" Thôn Phách vội đỡ lấy thân thể hắn.

Âm Tế Thiên nhanh chóng đẩy y ra, lui một bước dài về phía sau, hít sau một hơi mới hỏi: "Ta đợi xem ngươi muốn làm cái gì?"

Thôn Phách thấy bộ dạng của hắn chẳng vui vẻ chút nào, liền cười một tiếng nói: "Nhìn bộ dạng này của ngươi, thật khiến ta cứ muốn trêu ngươi mãi". Sau đó xoay người đưa lưng lại với Âm Tế Thiên, tiếp tục nói: "Bắc Minh bị người của ta mang về khách ***, ngươi đi tìm y đi."

Vừa dứt lời Thôn Phách đã bị người phía sau dùng sức đá một cái, cả người mất đà rơi thẳng xuống nước.

Âm Tế Thiên đứng ở bờ sông, lạnh lùng nhìn Thôn Phách đang từ từ nổi lên: "Lần sau mà để ta nhìn thấy ngươi thì ngươi chết chắc rồi!"

Vừa nói xong, vụt biến mất đến bóng dáng cũng không còn. Thôn Phách nhìn chỗ Âm Tế Thiên đứng ban nãy giờ đã trống không, bất đắc dĩ thấp giọng cười. Y xoay người nhìn về phía hà đăng mà Âm Tế Thiên đã thả, đưa tay hút nó vào tay mình.

Thôn Phách nhìn dòng chữ ghi trên hà đăng: "Hy vọng thân thể Bắc Minh có thể sớm ngày khỏe mạnh."

"Đúng là ngốc!" Y cười mắng một tiếng, rồi đem hà đăng thả trở lại dưới sông.

—

Âm Tế Thiên dùng thuấn di rời khỏi bờ sông, tuy nhiên không lập tức chạy về khách ***, mà tìm một quán nhỏ ngồi uống chung chén trà, xong sau đó mới thuấn di chạy về khách ***.

Bắc Đẩu thấy Âm Tế Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, kinh ngạc thốt lên: "Thiếu…thiếu phu nhân?"

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm Bắc Đẩu hỏi: "Bắc Minh đâu rồi?"

"Thiếu…Thiếu gia đang ở trong phòng của ta."

Âm Tế Thiên lại hỏi: "Bắc Minh là tự mình trở về hay người khác đưa y trở về?"

Bắc Đẩu tỏ ra vỡ lẽ, lập tức trả lời: "Có hai hắc y nhân mang thiếu gia trở về."

"Ngươi có biết hai hắc y nhân kia là ai không?"

"Không ạ."

Âm Tế Thiên cẩn thận liếc gã một cái nhưng rồi cũng không hỏi gì thêm mà lập tức đi về phía cửa, tiến thẳng đến phòng của Bắc Đẩu. Sau đó phát hiện, trong phòng có trận pháp. Hắn nhìn trận pháp kia một cái, rồi ánh mắt chuyển đến bên giường, thấy Bắc Minh đang nằm trên đấy, thở dài một hơi. Khi hắn phát hiện trán Bắc Minh đang không ngừng toát ra mồ hôi, tim Âm Tế Thiên khẽ nhói lên, hắn hỏi Bắc Đẩu đang đứng phía sau: "Lúc y ra ngoài, không phải tốt lắm sao? Thế nào bây giờ lại phát bệnh rồi?"

Bắc Đẩu thành thật trả lời: "Mấy ngày nay thân thể Thiếu gia rất khó chịu nhưng ngài ấy vẫn cố ở lại để dạo chơi cùng Thiếu phu nhân"

"Tên ngốc!" Âm Tế Thiên tức giận ôm lấy Bắc Minh: "Chúng ta trở về Tu Chân giới ngay."

"Dạ!"

Bắc Đẩu xoay người gọi Bạch Tư tới. Bốn người cấp tốc quay lại Truyền Tống phủ của Tu Chân giới. Bởi vì người Bắc gia canh giữ nơi này, nên Tổng quản vừa nghe tin Bắc Minh thiếu gia trở về, liền vội vàng mở cánh cửa thông với Tu Chân giới.

Âm Tế Thiên vừa sang Tu Chân giới liền bỏ rơi Bắc Đẩu và Bạch Tư. Ôm lấy Bắc Minh, sử dụng thuấn di, tít tắc đã về đến Minh Thăng viện. Nhẹ tay đặt Bắc Minh lên giường, bỏ bớt áo khoác bên ngoài, dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán y, cuối cùng hôn nhẹ lên đôi môi mỏng lạnh băng của y. Âm Tế Thiên dùng đầu ngón tay phác theo từng đường nét khuôn mặt của Bắc Minh, trong mắt đều là vẻ yêu thương. Đợi sắc mặt y chuyển hồng lên mới đứng dậy đi ra khỏi phòng.

"Cuối cùng các ngươi cũng trở về rồi!" Đột nhiên bên tai vang lên âm thanh ai oán trầm thấp.

Âm Tế Thiên bị hù cho hoảng sợ, quay đầu lại thì thấy người đứng bên cạnh mình không phải là Hư Không thì còn có thể là ai nữa chứ.

"Sư phụ, người đứng chỗ này hù ma à?"

Hư Không đầy mặt uất ức: "Các ngươi đi chơi chỗ nào mà không cho ta theo?"

Âm Tế Thiên bước vào trong đình ngồi xuống, thành thật khai báo: "Chúng ta đi Phàm giới"

Âm Tế Thiên lấy hoa quả mua ở Phàm giới từ trong nhẫn không gian ra, đặt trên bàn mời Hư Không. Hư Không tùy ý cầm lấy quả táo gần mình nhất, cắn một cái rõ to: "Các ngươi đi chơi thoải mái nhỉ!? Có biết bao nhiêu người đang nhăm nhe Bắc phủ hay không?"

Âm Tế Thiên dựa lưng vào bàn đá, nhìn trăng tròn trên trời không nói gì.

Hư Không phát hiện thấy Âm Tế Thiên không giống bình thường, vội hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên lo lắng hỏi: "Sư phụ, người có biết ngụy hồn là gì không?"

"Ngụy hồn hả?" Hư Không cắn một miếng táo thật to, nghĩ nghĩ nói: "Theo sách xưa ghi lại, chính là dùng linh lực cường đại tạo ra một linh hồn giả."

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Hồn giả? Làm giả được sao?"

"Đúng vậy. Ngươi đừng coi thường mảnh giả hồn này, nó so với hồn thật cũng không khác nhau lắm. Ngươi cũng biết cho dù là người, yêu, quỷ, tiên, ma, thần, chỉ cần họ mất một hồn liền trở thành si ngốc, thậm chí thân thể chỉ biết cử động như con rối thôi. Nhưng nếu đưa hồn giả nhập vào, người nọ sẽ giống y như bình thường."

Hư Không nhíu nhíu mày: "Nhưng hồn giả có một điểm không tốt, là không cách nào đoán được thời gian nó ở trong cơ thể con người, có khi là mười năm, cũng có khi là hai mươi năm, hoặc lâu hơn nữa. Cái này hoàn toàn phải dựa vào mức độ mạnh mẽ của chính nó. Người có hồn giả nhập vào thì một khi bị kích thích hay bị thương sẽ làm giảm thời gian duy trì của hồn giả, mà cơ thể cũng theo đó ngày càng suy yếu hơn."

Âm Tế Thiên vội hỏi: "Vậy nếu hồn giả biến mất, cơ thể người đó sẽ như thế nào?"

"Nhẹ thì trở nên ngu ngốc, còn nặng thì sẽ chết đi."

Âm Tế Thiên nhất thời ngẩn cả người, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo như băng, tựa hồ có ai đó tạt nguyên chậu nước đá vào tim. Hắn nhớ rõ Bắc Minh có nói với hắn, y thiếu mất một hồn. Mà bây giờ xem ra, y có thể đi đứng nói chuyện, hoàn toàn bởi vì trong người y có một mảnh ngụy hồn.

Hư Không cười nói: "Ngươi có biết người có hồn giả có nghĩa là gì không?"

Âm Tế Thiên vội hỏi: "Là sao ạ?"

Hư Không thần bí đưa đầu về phía trước, nhỏ giọng nói: "Chính là người này đã gặp được Thần."

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn Hư Không: "Thần sao?"

"Đương nhiên. Chỉ có thần mới có đủ khả năng làm ra được hồn giả thôi. Chứ không thì ngươi cho là những tu sĩ ở Tu Chân giới ai có bản lãnh lớn để tạo ra mảnh hồn giả đó chứ."

Hư Không vỗ vỗ vai hắn: "Nói cho ta nghe một chút là ai may mắn đến vậy, có thể gặp được Thần trong truyền thuyết? Ta muốn đến nhìn xem người nọ có năng lực gì mà khiến Thần vì hắn chế tạo ra hồn giả."

Âm Tế Thiên tùy ý nói: "Ta gặp hắn ở Phàm giới, hắn biết ta đến từ Tu Chân giới nên mới hỏi ta về việc hồn giả. Lúc đấy ta không trả lời được, còn bị hắn chê cười nữa. Về phần người có được hồn giả có phải là hắn không thì ta cũng không rõ."

Hư Không đầy mặt đáng tiếc: "Sao Phàm nhân lại gặp được Thần cơ chứ!"

Âm Tế Thiên im lặng không trả lời. Hắn không biết từ lúc nào Bắc Minh có mảnh hồn giả kia. Nhưng nhìn bộ dáng y suy yếu đến như vậy, rất có thể mảnh hồn giả đó không thể chống đỡ được bao lâu nữa. Hư Không thấy Âm Tế Thiên ngẩn người không nói gì, dùng tay đẩy đẩy hắn: "Ngươi đang suy nghĩ gì thế?"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, qua loa nói: "Ta chợt nhớ ra là quên đem rượu ngon ở Phàm giới về cho sư phụ rồi, nhưng sư phụ là hòa thượng, chắc không uống rượu đúng không?"

Động tác Hư Không dừng lại một chút: "Đừng nói là ngươi đã uống rượu đó chứ?"

"Ừ!" Âm Tế Thiên không định nói dối: "Ta còn ăn thịt nữa!"

"Ngươi…." Hư Không tức đến khó thở, nhảy dựng lên: "Tốt quá nha! Ngươi lại phá giới hả. Ta muốn trục xuất ngươi ra khỏi sư môn! Ta muốn trục xuất ngươi ra khỏi sư môn!"

Âm Tế Thiên tức giận lườm Hư Không, cũng chẳng thèm để ý tới lời y nói.

"Sư phụ, vậy người có dám nói là người chưa bao giờ trộm ăn uống mấy thứ này?"

Hư Không xấu hổ mỉm cười: "Đó đều là chuyện đã qua. Khụ! Không cần đề cập đến, Không cần đề cập đến!"

Y ngồi lại kế bên Âm Tế Thiên, vươn tay kéo hắn dựa vào vai mình: "Thành thật nói cho sư phụ biết, lúc ngươi uống say, có phát sinh chuyện gì không?"

Âm Tế Thiên liếc mắt, lắc đầu: "Không biết! Đồ nhi uống một chén liền say. Còn chuyện sau đó thì người phải hỏi Bắc Minh mới biết được!"

"Vậy ngươi có mơ thấy cái gì không?"

Âm Tế Thiên kỳ quái liếc Hư Không: "Người hỏi chuyện này để làm gì?"

Hư Không chột dạ liếc mắt về phía khác: "Ta nghe nói Ngự thú sư cấp mười nằm mộng vô cùng linh nghiệm, cho nên hỏi chút thôi."

Khóe miệng Âm Tế Thiên nhếch lên: "Sư phụ, ta phát hiện ra người không hề ngạc nhiên khi biết ta là Ngự thú sư cấp mười. Không phải người đã sớm biết rồi đó chứ?"

Hư Không kiêu ngạo nói: "Đồ đệ của ta vốn là thiên tài, trở thành Ngự thú sư cấp mười thì không có gì là ghê gớm. Cho dù có ngày ngươi thành Đúc sư cấp mười, sư phụ cũng chẳng thấy ngạc nhiên. Ah! Ta đột nhiên nhớ còn việc chưa có làm. Chờ ta làm xong rồi quay lại tìm ngươi."

Hư Không vội vàng đem hoa quả trên bàn thu hết vào túi không gian, sau đó nhanh như chớp mà chạy biến khỏi Minh Thăng viện. Âm Tế Thiên cũng chẳng tin cái cớ Hư Không đưa ra, nhếch môi nói: "Nửa đêm thì còn việc gì phải làm chứ?"

Hắn ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên cao, rơi vào trầm tư.

Cho đến khi Bắc Đẩu trở về, Âm Tế Thiên mới hồi phục lại *** thần, sai gã chuẩn bị chỗ ở cho Bạch Tư, sau đó tiếp tục ngẩn người nhìn trời. Âm Tế Thiên ngồi đó cho đến hừng đông. Người hầu đến quét tước sân, bị người ngồi cứ như pho tượng trong đình kia làm cho hoảng sợ. Bắc Sinh và Bắc Duy nghe tin Âm Tế Thiên trở lại Bắc phủ, hưng phấn chạy từ sân hộ vệ lại đây. Vừa vào đến nơi, nhìn thấy Âm Tế Thiên ở trong đình, kích động chạy tới: "Thiếu phu nhân!"

Âm Tế Thiên miễn cưỡng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, chẳng buồn lên tiếng. Mắt Bắc Sinh tỏa sáng nhìn Âm Tế thiên, cười hề hề nói: "Thiếu phu nhân, chúng ta biết hết rồi!"

"Biết cái gì?"

Bắc Sinh kích động nói: "Biết thiếu phu nhân là Ngự thú sư cấp mười."

Lúc trước đa số mọi người đều xem thường Thiếu phu nhân nhà bọn họ, hiện giờ biết Thiếu phu nhân là Ngự thú sư cấp mười, thì từ chúng đệ tử Bắc gia, đến cả tổng quản ai ai cũng hùa nhau nịnh bợ bọn họ, mong bọn họ nói giúp vài lời tốt đẹp trước mặt Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên buồn cười: "Không chỉ có các ngươi biết chuyện này, mà hầu như toàn bộ người Tu Chân giới đều đã biết ta là Ngự thú sư cấp mười!"

Bắc Sinh gãi đầu, ngượng ngùng mỉm cười. Bắc Duy lên tiếng: "Cũng bởi vì họ biết Thiếu phu nhân là Ngự thú sư cấp mười. Cho nên Nhiếp Dĩnh tiền bối vì chuyện thu Thiếu phu nhân làm đồ đệ mà xấu hổ quá, không còn mặt mũi ở lại Nam bộ, suốt đêm dẫn người trở về Tây bộ luôn rồi."

Khi Bắc Duy nhắc tới Nhiếp Dĩnh, khiến Âm Tế Thiên nhớ tới Ngục Tuyền lão tổ: "Vậy Ngục Tuyền lão tổ đã tỉnh lại chưa?"

"Hôm qua đã tỉnh lại."

Bắc Duy nhắc tới Ngục Tuyền lão tổ liền tức điên cả người: "Thiếu phu nhân, ngài không biết đâu. Sau khi Ngục Tuyền lão tổ tỉnh lại liền nói là ngài đánh lão, hại lão bị thương nghiêm trọng, hôn mê nhiều ngày liền. Rồi còn tìm đến tận cửa để đòi lại công đạo."

Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Kế tiếp thế nào?"

"Dĩ nhiên là không có ai tin lời Ngục Tuyền lão tổ nói, ngày đó rất nhiều người thấy ông ta bị Yêu thú cấp mười gây thương tích, Thiếu phu nhân chỉ tiến lên giúp đỡ. Vậy mà ông ta lại đổ lỗ qua ngài. Tất cả mọi

người đều nghĩ Ngục Tuyền lão tổ vì ganh tị Thiếu phu nhân là Ngự thú sư cấp mười, mới cố ý hãm hại ngài."

Âm Tế Thiên ngoài ý muốn mà nhướng mày, hắn chỉ mới ra ngoài mấy ngày, sự việc đều phát triển theo hướng hắn không tính tới. Nếu như không phải hắn bỗng trở thành Ngự thú sư cấp mười thì kết quả sẽ không như bây giờ, chắc chắn sẽ có người chèn ép Bắc gia, để lấy lại công đạo cho Ngục Tuyền lão tổ.

"Ah! Thiếu phu nhân, Phân Ẩn của nô tài đã lên cấp bảy rồi!" Bắc Duy hưng phấn triệu hồi khế ước thú, đem khoe trước mặt Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên đưa tay sờ sờ đầu tiểu hầu tử, giả vờ không biết chuyện hỏi: "Bắc Sinh, yêu thú của ngươi có thể lên tới cấp bảy không?"

Bắc Sinh hưng phấn nói: "Còn chưa, nhưng ta tin tưởng khế ước thú của ta cũng sẽ đột phá lên cấp bảy."

Âm Tế Thiên thấy gã không có chút đố kỵ nào, khóe miệng nhếch lên: "Ta cũng tin tưởng nó sẽ có thể thăng lên cấp bảy."

Bắc Sinh gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười.

Lúc này, Bắc Thận đi vào hậu viện. Khi nhìn thấy Âm Tế Thiên, ánh mắt sáng lên, cung kính hỏi: "Tiểu nhân tới hỏi ý kiến Thiếu phu nhân muốn ăn gì vào buổi điểm tâm và cơm trưa ạ?"

"Hôm nay không ăn."

"Vậy khi nào thì Thiếu phu nhân tiếp nhận sự vụ của Thú viên, để tiểu nhân bẩm báo lại với các trưởng lão."

Âm Tế Thiên như lọt trong sương mù: "Sự vụ nào?"

Bắc Sinh vội nói: "Chúng ta mãi mê cao hứng khi thấy Thiếu phu nhân trở về mà quên mất chuyện này."

Âm Tế Thiên nhìn về phía Bắc Sinh: "Chuyện gì?"

"Vạn tổng quản, a không, hiện tại phải gọi hắn là Vạn quản sự bị tiên hồn xử phạt xong, liền trục xuất khỏi Bắc gia. Rồi gia chủ Lăng gia thu lưu hắn, đổi thành họ Lăng, hiện đang làm quản sự thú viên ở Lăng gia. Bởi vậy chức tổng quản thú viên của Bắc gia bỏ trống, chư vị trưởng lão đề nghị Thiếu phu nhân lên tiếp quản."

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Vậy ai phụ trách việc mua đồ ăn?"

"Vẫn là Thiếu phu nhân phụ trách."

Âm Tế Thiên thờ phào: "Vậy còn được!" Hắn cũng không muốn làm khổ sai không công.

Âm Tế Thiên nhìn về phía Bắc Duy và Bắc Sinh nói: "Việc quản lý vụ sự Thú Viên cứ giao cho hai ngươi phụ trách đi, nếu có chuyện gì không giải quyết được thì hướng ta bẩm báo."

Hai người sửng sốt: "A!" Bọn bọ là hộ vệ, sao giờ lại làm Tổng quản vụ sự rồi!

"Cứ quyết định như vậy đi."

Âm Tế Thiên không đợi bọn họ phản đối, đứng dậy nói với Bắc Thận: "Hôm nay ta muốn xuất phủ một chuyến, việc tiếp nhận chức Tổng quản cứ để ngày mai bắt đầu."

Hắn bước ra ngoài đình, lại nhớ đến chuyện gì, nói: "A! Nếu Bắc Minh tỉnh lại, ngươi nói y cứ ở lại trong Minh Thăng điện lo mà tịnh dưỡng cho tốt, sự vụ trong phủ bỏ qua một bên đi, nếu không…." Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ: "Nếu không, về sau đừng nghĩ vào phòng ngủ chung với ta!"

Bắc Duy và Bắc Sinh bật cười.

Âm Tế Thiên tức giận liếc mắt nhìn họ: "Cười cái gì? Ta nói được thì làm được!"

195. Chương 191: Đừng Có Nhịn

Âm Tế Thiên vừa cùng Bắc Sinh, Bắc Duy bước ra khỏi Minh Thăng Viện, lập tức mọi ánh mắt xung quanh đều đổ dồn tới.

Đặc biệt là những đệ tử đi ngang qua, ai cũng nhất nhất cung kính kêu Thiếu phu nhân. Giọng nói, thái độ so với lúc được thưởng linh thạch càng to, càng tích cực, càng ân cần hơn. Làm cứ như Âm Tế Thiên chỉ liếc mắt một cái là có thể nhớ hết bọn họ vậy!

Rời khỏi Bắc phủ, Bắc Sinh lập tức xì một tiếng: "Lúc Thiếu phu nhân còn chưa phải là Ngự thú sư cấp mười, bọn họ đối xử với Thiếu phu nhân như thế nào? Hiện tại biết Thiếu phu nhân là Ngự thú sư cấp mười rồi mới liều mạng lấy lòng, có phải là đã quá muộn hay không!"

Âm Tế Thiên nghĩ đến sự nhiệt tình của các đệ tử Bắc gia, nhếch môi cười châm chọc, hỏi: "Có nơi nào ở Bắc hoàng thành nhận làm ngọc trâm không?"

Bắc Duy nhanh chóng nói: "Có ạ! Có một cái Ngọc Y *** thuộc Hoa gia ở Phố Thương Nghiệp. Có thể đặt áo bào, cũng có thể yêu cầu bọn họ làm ngọc trâm. Còn bán son phấn bột nước cho các cô nương!"

"Đi! Chúng ta đi xem!"

Ba người vừa vào Ngọc Y ***, Âm Tế Thiên liền đi thẳng đến quầy hàng bày ngọc sức!

Ban đầu, chưởng quầy là chú ý tới hai người Bắc Sinh và Bắc Duy đang mặc áo bào của Bắc gia, rồi mới nhìn về phía tiểu công tử xinh đẹp mà bọn họ theo phía sau.

Ngay khi thấy chu sa chí giữa mày Âm Tế Thiên, ánh mắt chưởng quầy liền sáng lên, nhanh chóng gọi tiểu nhị tới, nhỏ giọng dặn dò vài câu sau đó tự mình tiến lên chào đón: "Vị tiểu công tử này, ngài muốn mua ngọc trâm sao?"

Âm Tế Thiên tùy tiện cầm trâm cài tóc dành cho nam tử lên nhìn một chút, hỏi: "Ở đây có làm trâm cài tóc theo yêu cầu không?"

"Đương nhiên có! Dạ thưa, không biết tiểu công tử muốn làm trâm cài loại gì! Chúng ta còn có bản vẽ tay cho công tử lựa chọn."

Âm Tế Thiên thấy thái độ săn đón của chưởng quầy, tâm trạng cũng tốt lên theo: "Ta muốn làm…"

Hắn đột nhiên dừng nói nhìn Bắc Sinh và Bắc Duy đang đứng hai bên phải trái nói: "Các ngươi đi chung quanh một chút, đừng cản trở ta cùng chưởng quầy thảo luận công việc!"

Chưởng quầy cười nói: "Tiểu công tử, trong cửa hàng có phòng trà, chúng ta có thể vào bên trong bàn chuyện."

Bắc Sinh phản đối nói: "Không được!"

Gã cũng không muốn lại một lần nữa để lạc mất Thiếu phu nhân ngay dưới mí mắt của mình!

Bắc Duy theo sau nói: "Thiếu phu nhân! Chúng ta ở ngay phụ cận đi dạo một chút, nếu ngài có gặp chuyện gì, phải gọi chúng ta một tiếng!"

Âm Tế Thiên phất phất tay, tiếp tục cùng chưởng quầy thương thảo: "Ta muốn làm như thế này!"

Âm Tế Thiên chấm chấm mực vẽ lên giấy hình mẫu của ngọc trâm cùng với hoa văn điêu khắc trên đó, tiếp theo chọn lựa màu sắc, cuối cùng còn định chế thêm vòng tay và vòng cổ.

Chưởng quầy nhất nhất đem yêu cầu của Âm Tế Thiên đều ghi vào sổ, viết viết, bỗng nhiên lại nhịn không được phì cười một tiếng, rồi vội vàng nhịn lại.

Âm Tế Thiên liếc ông ta một cái: "Ngươi muốn cười thì cứ việc cười đi! Đừng có kềm nén sẽ dễ bị nội thương lắm đấy!"

Lúc hắn định chế cái này, cũng đã chuẩn bị tốt việc bị người khác giễu cợt. Chính vì như thế nên mới bảo bọn Bắc Sinh đi xa một chút!

Chưởng quầy không được tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng: "Xin lỗi, tiểu công tử!"

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một thanh âm kinh ngạc: "Âm đạo hữu!"

Âm Tế Thiên quay đầu nhìn lại, người tới chính là nam tử trẻ tuổi mà hắn gặp được ở cửa hàng Hoa gia khi kiểm tra!

Hắn mỉm cười: "Thanh Liên đạo hữu!"

"Chúng ta như vầy có tính là hữu duyên không!" Thanh Liên cười đi đến trước mặt Âm Tế Thiên, nhìn trâm cài tóc trên mặt bàn: "Người muốn mua trâm cài tóc sao?"

"Ta muốn đặt làm trâm cài tóc!"

Thanh Liên lấy lệnh bài bên hông đưa cho chưởng quầy xem: "Ta là quản sự vườn thú của Hoa gia, hắn định làm gì đều tính lên cho ta!"

Âm Tế Thiên phản đối nói: "Không được! Ta làm trâm cài tóc là để tặng cho người ta! Làm sao lại để ngươi trả tiền được!"

Thanh Liên cười nói: "Đã như vậy, kia xin mời chưởng quầy, lấy giá cả hợp lí nhất bán cho vị tiểu công tử này!"

"Được!" Chưởng quầy cười chuyển sang nhìn Âm Tế Thiên: "Không biết tiểu công tử còn yêu cầu gì nữa không?"

Âm Tế Thiên nóng lòng muốn trâm cài tóc làm xong nhanh lên một chút, liền hỏi: "Có thể trong vòng hai ngày, đem vật ta yêu cầu làm xong không?"

"Đương nhiên có thể! Đến lúc đó, chúng ta sẽ phái người đưa đến quý phủ cho ngài!"

Âm Tế Thiên lại dặn dò vài câu, hoàn tất tiền đặt cọc, mới nói với Thanh Liên: "Không nghĩ tới mới mấy ngày không gặp, Thanh Liên đạo hữu đã là tiểu quản sự của Hoa gia rồi!"

Thanh Liên mỉm cười một cái: "Ta cũng thật không ngờ ngươi là người Bắc gia, thảo nào lại không muốn cùng ta vào Hoa gia."

Thanh Liên đưa mắt nhìn quanh bốn phía: "Nơi này không tiện nói chuyện, chi bằng chúng ta đến trà lâu uống chén trà tiên, như thế nào?"

Tất nhiên là Âm Tế Thiên không có ý kiến, gọi Bắc Sinh, Bắc Duy rồi cùng Thanh Liên đi đến trà lâu.

Bốn người chọn một sương phòng của trà lâu, gọi ít trà và điểm tâm, ngồi xuống ngay bên cạnh cửa sổ.

Thanh Liên mở miệng nói "Âm đạo hữu, có chuyện không biết có nên nói hay không!"

"Thanh Liên đạo hữu, có chuyện cứ nói đừng ngại!"

Thanh Liên thấy Âm Tế Thiên nói vậy thì cũng không ngần ngừ nữa: "Âm đạo hữu vừa là tăng lữ của Vạn Phật tự, vừa là người Bắc gia, hiện giờ lại là Ngự thú sư cấp mười. Chuyện này đối với tu sĩ chính phái mà nói quả là sự kiện đáng để cao hứng. Tuy nhiên, đối với người tà phái mà nói, ngươi là cái gai đâm trong tay bọn họ, cũng đâm trong mắt bọn họ, bọn họ thề nhất định sẽ tìm cơ hội mang ngươi đi. Hơn nữa năm vị tà tu lão tổ đều tụ tập tại Nam bộ, đối với ngươi càng như là hổ rình mồi. Nếu như không thể mang ngươi đi được, lấy tính cách của nhóm người đó, nhất định sẽ giết ngươi, khiến ngươi không thể đứng về phía chính phái. Cho nên, Âm đạo hữu, ngươi vẫn nên ít ra khỏi Bắc gia là tốt nhất!"

Âm Tế Thiên nhăn mày!

Lúc nãy hắn ra ngoài, một lòng cũng chỉ nghĩ muốn làm ngọc trâm, đúng là không cân nhắc đến việc này!

"Đa tạ Thanh Liên đạo hữu đã nhắc nhở!"

Thanh Liên thấy đề tài quá mức nghiêm túc, liền nói sang chuyện khác: "Nghe nói Âm đạo hữu chuẩn bị cùng Minh thiếu gia của Bắc gia đại hôn, vậy ta trước chúc ngươi cùng Minh thiếu gia bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm!"

Âm Tế Thiên chân thành nói lời cảm tạ: "Cảm ơn! Đến lúc đó Thanh Liên đạo hữu nhất định phải đến Bắc gia uống một ly!"

Tuy hắn thấy hôn lễ giữa nam nhân và nam nhân làm cho hắn cảm thấy không được tự nhiên, nhưng mà lúc nghe người khác chúc hắn cùng Bắc Minh sống đến bạc đầu, lại không kiềm được cảm thấy vui vẻ.

Thanh Liên nhìn nụ cười mỹ lệ này, không khỏi thất thần, thậm chí quên phải nói lời tạ ơn với Âm Tế Thiên!

"Tịch Thiên!" Đột nhiên một đạo thanh âm trong trẻo từ dưới lầu truyền lên!

Âm Tế Thiên vừa cúi đầu nhìn, liền nhìn thấy Hiên Viên Duật đang ở dưới lầu vẫy vẫy tay với hắn, đứng bên cạnh Hiên Viên Duật còn có Thanh Hải, Thanh Thư và Huyền Ngọc trưởng lão!

Lúc này, sắc mặt Huyền Ngọc trưởng lão đặc biệt khó coi, ánh mắt thỉnh thoảng còn trừng về phía hắn. Bất quá, hình như không phải trừng hắn, mà là Thanh Liên!

Âm Tế Thiên nhỏ giọng hỏi: "Thanh Liên đạo hữu, có phải ngươi đã trêu chọc gì Huyền Ngọc trưởng lão không?"

Thanh Liên đầy mặt mê man: "Không có ah! Ta chỉ mới gặp nàng có mấy lần!"

"Vậy sao nàng lại trừng ngươi?"

"Có thể là..."

Thanh Liên đột nhiên đem lời định nói dừng lại!

Thanh Liên nghĩ, chắc một màn si mê ngắm nhìn Âm Tế Thiên ban nãy, đã bị Huyền Ngọc trưởng lão thấy được. Cho nên sắc mặt của Huyền Ngọc trưởng lão mới trở nên khó coi như vậy. Dù sao đi nữa, người Thanh Liên nhìn cũng chính là con dâu của nàng!

"Tịch Thiên! Lúc chúng ta rời khỏi Bắc gia, ta nghe nói Minh sư đệ lại bất tỉnh! Ngươi thân là đạo lữ của hắn, lại có thể nhàn hạ thoải mái ở trong này uống trà, có phải quá không quan tâm đến đạo lữ của mình rồi hay không?"

Cái gì?

Bắc Minh lại bất tỉnh?

Âm Tế Thiên đột nhiên đứng lên, vội vàng cáo biệt với Thanh Liên sau đó theo bọn Bắc Sinh rời khỏi trà lâu!

Thanh Liên trông theo bóng dáng Âm Tế Thiên lo lắng rời đi, đáy mắt hiện lên một tia chua sót!

Hiên Viên Duật nhìn đến thân ảnh đang dần khuất sau ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

"Duật nhi, tại sao ngươi lại nói cái điểm gở là Minh nhi bất tỉnh chứ?"

Hiên Viên Duật hàm tiếu nói: "Hẳn sư phụ không muốn nhìn thấy Tịch Thiên cùng cái tên nam tử trẻ tuổi kia ở cùng một chỗ phải không?"

Mặc kệ Huyền Ngọc trưởng lão có nnghĩ cái gì, y cũng không muốn Âm Tế Thiên ngồi nói chuyện với nam nhân khác.

Huyền Ngọc trưởng lão nghi hoặc hỏi: "Việc này thì liên quan gì đến chuyện Minh nhi bất tỉnh?"

"Sư phụ, ngài xem!" Hiên Viên Duật chỉ một ngón tay ra phía sau!

Huyền Ngọc trưởng lão quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Âm Tế Thiên lo lắng mang theo hai người Bắc Sinh vọt ra khỏi khách ***.

Nàng liền thông suốt: "Hắn là đang lo lắng cho Minh nhi!" Huyền Ngọc trưởng lão hừ nhẹ một tiếng: "Coi như hắn có chút lương tâm! Cũng không uổng công Minh nhi khăng khăng muốn chọn hắn làm đạo lữ!"

Hiên Viên Duật cười mà không nói!

Âm Tế Thiên vội vàng chạy về Minh Thăng Viện, nhưng mà không thấy thân ảnh của Bắc Minh ở trong phòng!

Hắn từ trong phòng vọt ra, vội vàng túm lấy một gã người hầu hỏi: "Bắc Minh đâu?"

Nam phó hơi sửng sốt: "Hình như Minh thiếu gia ở trong phòng vú Liễu!"

"Sân của vú Liễu ở đâu?"

Nam phó chỉ tay về phía Tây viện, Âm Tế Thiên vội vàng chạy về hướng đó.

Vừa mới vào trong sân, liền nghe được tiếng nói đầy sốt ruột của bà vú Liễu: "Thiếu gia! Tay ngài cầm ngược rồi! Không phải chải như vậy!"

"Vậy chải làm sao?"

Âm Tế Thiên nghe được thanh âm trầm thấp hữu lực kia, liền thở phào nhẹ nhõm, không khỏi thả chậm lại cước bộ, đi tới phòng của vú Liễu.

196. Chương 192: Điêu Luyện Sắc Sảo

Trong phòng, tiếng vú Liễu kiên nhẫn dạy cách chải tóc và cách vấn tóc luôn không ngừng truyền ra. Âm Tế Thiên lặng yên không một tiếng động mở cửa, bắt gặp Bắc Minh đang cầm chiếc lược, cực kỳ nghiêm túc mà chải đầu cho Bắc Đẩu, tuy thế động tác tay có vẻ không được tự nhiên lắm. Có mấy lần tóc Bắc Đẩu bị kéo đau thế nhưng gã chẳng dám tỏ thái độ gì. Vú Liễu thấy Bắc Minh càng vấn tóc càng đẹp, động tác trên tay cũng càng lúc càng lưu loát, không khỏi vui mừng cười nói: "Thiếu phu nhân thật tốt số!"

Âm Tế Thiên đứng ở cửa, nghe thấy vú Liễu nói thế thì khóe miệng cong lên, trong mắt đều là vẻ mặt nghiêm túc của Bắc Minh.

"Ôi, Thiếu phu nhân, sao ngài lại đứng đó mà không đi vào?"

Vú Trương ở cùng một viện với vú Liễu. Lúc đi ngang qua trông thấy Âm Tế Thiên đứng ở cửa cười cười ngây ngốc, không khỏi tò mò bước tới hỏi. Ba người trong phòng nghe tiếng vú Trương, giật mình quay đầu lại nhìn. Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên đứng ở cửa thì vẻ lạnh nhạt và bình tĩnh bỗng trở nên có chút khốn quẫn. Âm Tế Thiên cười nói: "Cứ coi như ta chưa từng tới đây, mấy người tiếp tục đi!"

Dứt câu liền xoay người rời đi. Bắc Minh vội vàng buông lược, đuổi theo bắt lấy tay Âm Tế Thiên hỏi: "Sao ngươi trở về nhanh vậy?" Y cứ tưởng ít nhất buổi trưa hoặc chiều gì đó Tịch Thiên mới trở về, bởi vậy y lén tới chỗ vú Liễu học chải tóc.

Âm Tế Thiên nín cười nói: "Nếu không về sớm thì sao có thể thấy cảnh ngươi chuyên tâm học chải tóc chứ!"

Hắn thấy vẻ mặt Bắc Minh không được tự nhiên cho lắm, vội đánh trống lảng: "Kỳ thực ta nghe nói ngươi bị ngất nên mới vội vã trở về!"

Bắc Minh khó hiểu hỏi lại: "Ngất sao?" Y lắc đầu: "Sau khi ta tỉnh rồi sẽ không ngất tiếp đâu!"

Âm Tế Thiên không suy nghĩ nói: "Vậy sao Hiên Viên Duật lại nói ngươi ngất?"

Bắc Minh thấy hắn nhắc tới Hiên Viên Duật, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng. Âm Tế Thiên nhớ ra Bắc Minh không thích Hiên Viên Duật, liền vội vàng giải thích: "Y thấy ta ngồi ở trà lâu nên gọi ta một tiếng. Rồi y bảo ngươi ngất nên ta đã vội vã trở về!"

Tròng mắt Bắc Minh hơi đảo. Với sự hiểu biết của y dành cho Hiên Viên Duật, chắc chắn nếu y nhìn thấy Tịch Thiên thì sẽ bằng mọi cách quấn lấy hắn không tha, tuyệt đối không có chuyện lừa Tịch Thiên đi chỗ khác. Theo y, nhất định là Hiên Viên Duật đã nhìn thấy chuyện gì đó, thế nhưng bản thân y đang có việc hoặc bên cạnh y đang có người cho nên mới lừa Tịch Thiên chạy trở về.

"Khi đó ngươi đang ở cùng ai?"

"Lúc đó ta đang ngồi uống trà với một quản sự của Hoa gia, sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Bắc Minh nhíu mày: "Có phải hắn còn trẻ không?"

Âm Tế Thiên ngạc nhiên: "Sao ngươi biết?"

Bắc Minh nhếch mép không nói. Y có thể đại khái hiểu được chuyện gì đang xảy ra rồi. Bắc Minh lảng sang chuyện khác: "Mấy ngày gần đây không được yên ổn cho lắm. Trước khi kết thúc hội đấu giá, ngươi nên hạn chế ra ngoài đi!"

Âm Tế Thiên gật đầu, chuyện này Thanh Liên cũng có nhắc nhở hắn. Vốn hắn cũng đã định hạn chế ra Bắc phủ sẵn. Hơn nữa lâu rồi hắn chưa tĩnh tâm tu luyện, giờ phải tranh thủ, chuẩn bị cho Bí cảnh sắp tới. Mà vừa nghĩ tới đây, hắn vội nói: "Đúng rồi! Hiên Viên Duật nói không quá hai tháng nữa sẽ có một Thượng cổ Bí cảnh.

Bắc Minh híp mắt lại: "Thượng cổ Bí cảnh?"

"Đúng vậy! Ngươi có muốn đi không?"

Bắc Minh hỏi ngược lại: "Vậy còn ngươi, có muốn đi không?"

Âm Tế Thiên nghiêm túc trả lời: "Chỉ cần có một chút xíu cơ hội để cơ thể ngươi khỏe mạnh trở lại, ta đều muốn thử!"

Mặc dù thân thể Bắc Minh có uống nhiều thuốc đến bao nhiêu cũng không thể tốt hơn, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần. Bắc Minh nghe hắn nói thế thì ngẩn ra, sau đó mỉm cười. Âm Tế Thiên nhìn nụ cười tựa như hoa sen trắng, xinh đẹp mà không yêu dã, tim liền đập thình thịch. Nếu tên Hoàng đế kia nhìn thấy Bắc Minh lúc này, nhất định sẽ nhào tới giở trò với y.

Nô nô!

Tự dưng nghĩ tới tên đó làm gì? Không được! Hắn phải mau chóng đánh dấu hàng chủ quyền lên người Bắc Minh mới được!

"Vậy thì đi!" Bắc Minh tràn đầy vui vẻ, tươi cười nói. Thế nhưng y đợi mãi không thấy Âm Tế Thiên trả lời, nghi hoặc hỏi:"Sao thế?"

Âm Tế Thiên đột nhiên bảo: "Ta có thứ này muốn cho ngươi!"

Bắc Minh nghe Âm Tế Thiên muốn cho y cái gì đó, lập tức hứng thú hỏi: "Cái gì vậy?"

"Trước hết ngươi phải hứa với ta là không bao giờ được tháo nó ra, lúc nào nó cũng phải kè kè theo bên cạnh ngươi!"

Bắc Minh chẳng thèm nghĩ ngợi, ngay lập tức nói: "Đương nhiên!" Đồ Tịch Thiên tặng cho y, cớ gì y không mang theo bên người chứ!

Âm Tế Thiên cười hớn hở, sau đó lại hơi nhạt đi: "Cái đó còn chưa chuẩn bị xong, đợi hai ngày nữa vậy!"

Thế nhưng bất ngờ là sáng ngày hôm sau, hắn đã nhận được số trâm cài tóc từ Ngọc Y *** gửi tới, hơn nữa còn do chính Thanh Liên đặc biệt mang sang. Lúc ấy, Âm Tế Thiên đang dùng điểm tâm với Bắc Minh. Vừa nghe thấy đệ tử thông báo quản sự Ngọc Y *** cầu kiến thì vội vàng buông đũa, lao ra khỏi đại sảnh. Không chỉ thế, hắn còn không cho Bắc Minh đi cùng, bắt y ngoan ngoãn ở đại sảnh đợi hắn quay lại.

Âm Tế Thiên vừa tới nơi liền nhìn thấy Thanh Liên đang chờ trong sân. Hắn sửng sốt một chút, sau đó nói: "Thanh Liên đạo hữu, sao ngươi lại tới đây?"

Thanh Liên cười cười hỏi: "Sao thế? Không muốn gặp ta sao?"

"Không phải!" Âm Tế Thiên trông ra phía sau Thanh Liên nhưng chẳng thấy ai cả, bèn nghi hoặc hỏi: "Thế nhưng đệ tử trong phủ báo là có quản sự của Ngọc Y *** cầu kiến, chẳng nhẽ người đó là Thanh Liên đạo hữu à?"

"Đúng vậy!" Thanh Liên cong miệng nói: "Vì ngươi, nên ta mới đích thân mang tới đây!"

Âm Tế Thiên nghe vậy, không khỏi cười vui vẻ, vội mời Thanh Liên vào chòi nghỉ mát ngồi, cũng dặn dò Bắc Thận chuẩn bị tiên trà thượng đẳng để chiêu đãi Thanh Liên. Thanh Liên vừa đặt người lên ghế đá

liền lấy từ trong không gian ra một chiếc hộp màu đỏ *** mỹ, nói: "Ta biết Âm đạo hữu rất sốt ruột, muốn nhìn thấy trâm, cho nên mới tự ý đem tới, hy vọng ngươi không chê ta nhiều chuyện!"

Tuy rằng Âm Tế Thiên chỉ có thể nhìn thấy một nửa thành phẩm, thế nhưng vẫn cảm thấy thích thú vô cùng: "Ta cảm tạ ngươi còn không kịp sao có thể trách cứ được!"

Thanh Liêm đặt chiếc hộp trước mặt Âm Tế Thiên hỏi: "Ngươi nhìn qua đi, nếu có chỗ nào không hài lòng thì cứ nói, ta đem về sửa lại!"

Âm Tế Thiên mở nắp ra, cẩn thận quan sát từng chiếc từng chiếc trâm. Chúng nó *** xảo cứ như được *** linh làm ra, không chút tỳ vết, khiến hắn hài lòng đến không thể hài lòng hơn.

"Ta muốn dùng bốn chữ để hình dung Ngọc Y ***!"

"A?" Thanh Liên cười cười nhìn hắn: "Bốn chữ gì?"

"Điêu luyện sắc sảo!"

Thanh Liên cười ra tiếng: "Quá khen rồi!"

Âm Tế Thiên thấy y cười đến híp cả mắt lại, không nhịn được trêu chọc: "Ta đâu có khen ngươi, sao ngươi lại vui vẻ đến vậy chứ?"

"Âm đạo hữu, ngươi đừng quên hiện giờ ta đã là người của Hoa gia, ngươi khen thợ làm ngọc của Hoa gia thì cũng là khen ta rồi!"

Thanh Liên vừa nói xong, hai người không hẹn mà cùng bật cười. Đợi Bắc Thận đem trà tới, hai người mới thu lại một chút ý cười.

Và … trong khi bọn họ đang nói cười vui vẻ, thì ở đại sảnh lại mây đen giăng đầy, gió lạnh tứ tung, chỉ kém không có sấm chớp mà thôi. Sắc mặt Bắc Minh lạnh tựa nước đá, đứng trước cửa sổ mà nhìn hai người kia trò chuyện vui vẻ, âm trầm hỏi: "Tên nam tử trẻ tuổi đó là ai?"

Bắc Đẩu đứng ở bên cạnh trả lời: "Là quản sự của Ngọc Y ***!"

Bắc Minh chậm rãi quay đầu nhìn Bắc Đẩu: "Đương nhiên ta biết đó là quản sự của Ngọc Y ***. Ta hỏi tên của hắn kìa!"

"Thuộc hạ lập tức phái người điều tra." Bắc Đẩu đưa mắt ra hiệu cho một hộ vệ khác, ý phân phó bọn họ đi tra thân phận của Thanh Liên, thậm chí đến cả tổ tông mười tám đời cũng không được bỏ sót. Bắc Minh nhìn Âm Tế Thiên cầm chiếc trâm trong tay mà nở nụ cười sáng lạn, lại nói tiếp: "Khi ta tặng thượng phẩm y bào cho Tịch Thiên, cũng không thấy hắn vui như vậy"

Bắc Đẩu ngó sắc mặt càng ngày càng lạnh của Bắc Minh, thành thật nói: "Khi chủ tử tặng y bào cho Thiếu phu nhân thì thiếu phu nhân còn chưa thích chủ tử!"

Gã vừa nói xong, khung cửa liền đóng một lớp băng dày. Bắc Minh lạnh lùng trừng gã một cái: "Ý của ngươi là Tịch Thiên thích tên quản sự Hoa gia kia?"

Bắc Đẩu vội nói: "Ý của thuộc hạ không phải như vậy!"

Bắc Minh hừ lạnh một tiếng: "Chẳng phải chỉ là một chiếc trâm bình thường thôi sao, có cái gì mà vui vẻ đến vậy?"

Bắc Đẩu cũng vội vàng a dua theo: "Đúng đúng! Thân phận Thiếu phu nhân cao quý như vậy, có dùng cũng nên dùng trâm cài do chủ tử làm ra."

Bắc Minh lại quay đầu hỏi Bắc Đẩu: "Ngươi có thấy đồ đạc của Tịch Thiên hơi ít không?"

Bắc Đẩu: "…" Ít chỗ nào?! Đồ vật trong nhẫn không gian mà chủ tử tặng cho Thiếu phu nhân còn nhiều hơn gã tích trữ mấy chục năm trời ấy chứ. Bắc Minh quay đầu, bắt gặp khuôn mặt tươi cười của Âm Tế Thiên đang dâng lên một mạt xấu hổ! Nhìn thấy cảnh đó, khuôn mặt của y nháy mắt đen hơn đáy nồi.

197. Chương 193: Dùng Sơ Trâm Để Đánh Dấu Chủ Quyền

Âm Tế Thiên không hề hay biết Bắc Minh đứng chỗ cửa sổ đại sảnh quan sát hai người bọn họ, hắn đang không ngừng mân mê những chiếc trâm mà Thanh Liên đưa tới. Thanh Liên nhìn đường nét hoa văn điêu khắc trên đó, ánh mắt hơi tối lại, hắn bưng chén trà lên nhẹ nhấp một ngụm, cười nói: "Xem ra, Âm đạo hữu rất quan tâm tới Minh thiếu gia."

Âm Tế Thiên bị người nói trúng tâm tư, không khỏi ngại ngùng, mặt có chút xấu hổ: "Khiến Thanh Liên đạo hữu chê cười rồi!"

Thanh Liên cười lắc đầu: "Không! Ta lại rất hâm mộ Minh thiếu gia. Y được Âm đạo hữu quan tâm để ý như vậy, quả thật có phúc khí!"

Âm Tế Thiên cười cười, hắn quen biết Thanh Liên cũng chẳng có bao lâu, không tiện nói quá nhiều về mình và Bắc Minh. Thanh Liên thấy Âm Tế Thiên đặt trâm trở vào hộp, hỏi: "Âm đạo hữu, chắc mấy chiếc trâm này không có chỗ nào chưa vừa ý nhỉ?"

"Đúng vậy!"

Thanh Liên đứng dậy nói: "Nếu thế thì ta cũng không tiện ở lại lâu hơn, còn rất nhiều việc ở Hoa gia đang chờ ta về xử lý. Ngày mai ta sẽ đem số còn lại tới, cả vòng ngọc và ngọc trụy nữa!"

"Vậy cảm ơn Thanh Liên đạo hữu!" Âm Tế Thiên cũng đứng dậy theo, sau đó nói với Bắc Thận: "Bắc Thận, thay ta tiễn Thanh Liên đạo hữu!"

"Dạ!" Bắc Thận tiến lên làm một động tác mời. Đợi Thanh Liên rời khỏi sân rồi, Âm Tế Thiên hí hửng ôm chiếc hộp màu đỏ chạy vào đại sảnh, hắn ngồi xuống bên cạnh Bắc Minh cười nói: "Ngươi đoán xem bên trong này là cái gì?"

Bắc Đẩu lặng lẽ thay Âm Tế Thiên lau mồ hôi lạnh.

Thiếu phu nhân! Ngài không thấy sắc mặt của thiếu gia hiện giờ rất khó coi sao? Sao còn dùng mấy cái trâm kia kích thích Thiếu gia?

Bắc Minh trầm mặc, lạnh lùng nói: "Là quản sự Hoa gia tặng cho ngươi?"

Âm Tế Thiên tức giận lườm y một cái: "Mắc mớ gì quản sự Hoa gia lại tặng đồ cho ta. Cái này do ta đặt làm mà!"

Sắc mặt Bắc Minh nháy mắt biến chuyển, y chợt nhớ lời hôm qua Âm Tế Thiên đã nói, không khỏi sửng sốt nhìn chiếc hộp màu đỏ, hỏi: "Đây là đồ vật mà ngươi nói muốn tặng cho ta?"

Âm Tế Thiên cao hứng gật đầu: "Đúng vậy!"

Bắc Đẩu trợn trắng mắt, chủ tử nhà gã uống một đám dấm chua uổng phí rồi! Bắc Minh giả bộ không biết trong hộp là cái gì, hỏi: "Trong đó có cái gì vậy?"

Âm Tế Thiên tủm tỉm cười nói: "Ngươi đoán đi!"

Bắc Minh muốn mau mau nhìn thấy mấy chiếc trâm kia nên nói thẳng: "Là trâm cài tóc!"

Âm Tế Thiên tức giận liếc y một cái: "Không thú vị gì cả! Sao ngươi đoán trúng phóc vậy!"

Bắc Minh chỉ cười không nói. Âm Tế Thiên mở nắp hộp. Đầu tiên là nhìn màu sắc bộ quần áo Bắc Minh đang mặc trên người, trừ vạt áo và ống tay áo màu đỏ, còn lại đều là màu trắng. Hắn cúi đầu nhìn đám trâm cài tóc trong hộp, sau đó lấy ra một chiếc sơ trâm màu trắng in hoa văn đỏ: "Hôm nay dùng cái này là hợp nhất!"

Bắc Minh nhìn chiếc sơ trâm có hình cánh quạt kia, trong mắt hiện lên ý cười, cẩn thận cầm lấy nó ngắm nghía, lập tức sắc mặt khẽ biến. Y chỉ vào dòng chữ được khảm trên đó, hỏi: "Cái này là cái gì?"

Âm Tế Thiên mở to đôi mắt vô tội, nói: "Là chữ! Chẳng nhẽ ngươi không biết chữ sao?"

"Vật của riêng Tịch Thiên!"

Bọn Bắc Đẩu đứng ở đằng sau dùng giọng nói không lớn không nhỏ thì thầm, lập tức cười lớn: "Chủ tử! Từ những chữ trên trâm kia, có thể thấy được Thiếu phu nhân rất để ý đến ngài!"

Bắc Minh nghe nói thế, sắc mặt cũng dịu hơn nhiều. Thế nhưng, phải mang mấy chiếc trâm này đi khắp nơi sao? Hắn nhìn chiếc hộp trong tay Âm Tế Thiên, hỏi: "Bên trong đó toàn là trâm cài tóc sao?"

"Đúng vậy! Màu gì kiểu gì cũng có, tất cả đều phù hợp với y bào của ngươi!"

Bắc Đẩu lại phụt cười ra tiếng! Chỉ mới nghĩ tới bộ dáng Chủ tử về sau phải mang những chiếc trâm này ra đường, gã đã không nhịn được cười. Khóe miệng Bắc Minh giật nhẹ một cái: "Tất cả số trâm trong đó đều giống vậy sao? Đều khắc dòng chữ như thế này?"

Âm Tế Thiên trừng Bắc Đẩu đang lén cười trộm, nói: "Đương nhiên là không phải!"

Bắc Minh nhẹ nhàng thở ra. Y quyết định về sau sẽ không bao giờ mặc bộ đồ này nữa, tránh cho phải mang chiếc sơ trâm kia. Âm Tế Thiên hưng phấn đứng lên, ngồi cùng một cái ghế với Bắc Minh, sau đó lấy từ trong hộp ra một chiếc trâm cũng có hình quạt, nhưng là sơ trâm màu trắng hoa văn đen: "Đây là cây trâm dùng khi ngươi mặc y bào của Bắc gia!"

Bắc Minh vừa nhìn, tức khắc cả người đều cứng lại. Bắc Đẩu lần thứ hai hảo tâm đọc lên giúp Bắc Minh: "Ta là nam nhân của Tịch Thiên!"

Bắc Minh vụt quay đầu, lạnh lùng liếc gã một cái. Bắc Đẩu vội vàng ngậm miệng. Bắc Minh tự an ủi mình, một năm cũng chẳng có mấy lần mặc y bào của Bắc gia!

(Ý ảnh, chỉ có ảnh mới được nói câu kia thôi)

"Còn cái kia!"

Âm Tế Thiên lại lấy ra một cái khác. Lần này là một chiếc trâm rất đặc biệt, không giống với hai cái trước chỉ có hình quạt, mà trên thân nó khảm đầy những lá trúc xanh. Bất quá ở giữa vẫn có khắc chữ, là màu vàng.

"Ta thích nhất cái này, tiếc một nỗi lá xanh xứng hoàng ngọc, cho nên chữ không được rõ lắm!"

Bắc Minh thầm nghĩ: Không rõ ràng mới tốt! Y nghiêm túc nhìn mấy chữ màu vàng: "Minh yêu Tịch Thiên nhất!" Y hơi ngẩn ra, sau đó cắn răng nói: "Quả thật không rõ lắm!"

Chết tiệt!

Cái phải thấy rõ thì lại không rõ, cái không cần thì lại hiện lên rõ ràng như thế! Bắc Minh nhìn chằm chằm chiếc trâm, trong lòng bất giác mềm nhũn. Y quyết định làm thêm vài bộ y bào màu xanh, mỗi ngày đổi một bộ, như vậy ngày nào cũng có thể dùng chiếc trâm này. Đáng tiếc là chữ trên trâm không rõ ràng lắm. Bắc Minh nhìn chiếc trâm khảm lá trúc, vừa yêu vừa tức.

Sau đó, Âm Tế Thiên lấy ra rất nhiều những chiếc trâm màu sắc kiểu dáng khác nhau, trên đó đều khắc mấy câu chữ bá đạo. Tất cả như nhằm tuyên cáo rằng: Bắc Minh là người của hắn!

Bắc Minh đột nhiên lên tiếng hỏi: "Đây là đánh dấu mà ngươi nói?"

Âm Tế Thiên gật đầu, cầm lấy chiếc trâm đỏ trắng, cẩn thận hỏi y: "Ngươi sẽ mang chứ?"

Bắc Minh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa khẩn trương lại vừa có vẻ đáng thương kia, mấy lần muốn mở miệng hỏi y không mang được không. Thế nhưng, chỉ cần nhớ tới bộ dạng hí hửng của Âm Tế Thiên khi cầm đám trâm trên tay thì y lại không đành lòng làm hắn mất hứng, cuối cùng vẫn thốt ra: "Ta sẽ dùng!"

Bắc Đẩu nghe Bắc Minh trả lời như thế, tức khắc hiểu được chủ tử nhà mình thật rất yêu thương đạo lữ của y, bởi y thà để mình mất mặt cũng không muốn để cho đạo lữ mất hứng! Âm Tế Thiên vui vẻ nhảy dựng lên: "Ta biết là ngươi sẽ dùng mà!"

Hắn gỡ chiếc trâm trên đầu Bắc Minh xuống, sau đó tự tay cài chiếc trâm trắng đỏ trong tay vào. Cuối cùng còn ôm lấy cổ Bắc Minh, cúi đầu hôn cái bẹp lên mặt y. Bọn người hầu đứng trong đại sảnh thấy vậy cũng không nhịn được cười. Bắc Đẩu đánh giá Bắc Minh sau khi đã đổi trâm: "Rất tốt! Trâm và y bào rất

hợp nhau, quả thật là đẹp hơn rất nhiều so với mang một cây trâm đơn giản!" Sau đó ở trong đầu thầm nói: "Nếu như không có mấy chữ kia, chắc sẽ đẹp hơn nhiều!"

Bất quá, nếu như không nhìn chằm chằm vào mấy chiếc trâm, cũng sẽ không phát hiện được dòng chữ khắc trên đó. Ngặt nỗi, chiếc trâm rất bắt mắt, không muốn chú ý cũng khó.

Bắc Minh nghiêm túc nhìn hơn mười chiếc trâm, ghi nhớ mấy chiếc có chữ không rõ ràng lắm, để chốc lát dặn người may mấy bộ y bào có màu giống vậy.

Lúc này, Bắc Sinh và Bắc Duy đi tới.

"Bắc Sinh, Bắc Duy kiến quá thiếu gia, kiến quá Thiếu phu nhân!"

Hai người ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Bắc Minh liền khựng người lại. Bắc Minh biết bọn họ đang nhìn chiếc trâm trên đầu mình, không vui mà nhíu nhíu mày: "Có chuyện gì?"

Bắc Duy vội nói: "Hôm nay là ngày thiếu phu nhân tiếp nhận vị trí tổng quản Thú Viên, cho nên bọn thuộc hạ mới đến nhắc Thiếu phu nhân một tiếng!"

"Xem này! Ta vội vàng chuyện trâm cài tóc nên quên hết cả luôn!"

Âm Tế Thiên vội vội vàng vàng uống vài hớp cháo rồi cùng bọn Bắc Sinh rời khỏi đại sảnh! Bắc Minh vừa thấy Âm Tế Thiên đi ra khỏi hậu viện, đã vội vàng đưa tay lên sờ chiếc trâm. Bắc Đẩu nhanh chóng nói: "Chủ tử vẫn cứ nên để đó đi. Nhỡ đâu thiếu phu nhân giống như hôm qua, đột nhiên quay lại, sau đó nhìn thấy chủ tử không cài trâm, ngài ấy nhất định sẽ rất buồn lòng!"

Động tác của Bắc Minh bỗng khựng lại. Nghĩ đến chuyện hôm trước trộm học chải đầu chỗ vú Liễu, Âm Tế Thiên vì bị Hiên Viên Duật gạt mà đột nhiên chạy trở về Bắc phủ, liền bắt gặp bộ dáng vụng về của y khi đó. Y thả tay xuống, trong lòng vừa thấy cao hứng lại vừa cảm thấy có chút bất đắc dĩ và đè nén. Đột nhiên muốn tìm người để phát tiết!

Trong mắt Bắc Minh vội lóe lên, quay đầu nhìn Bắc Đẩu: "Có phải Hiên Viên Duật cũng ở trong phủ với Huyền Ngọc trưởng lão?"

"Dạ! Nghe nói là sau khi biết tin Thiếu phu nhân là Ngự thú sư cấp mười thì Huyền Ngọc trưởng lão liền lôi kéo Hiên Viên công tử cùng với hai tên đệ tử vào phủ ở!"

Bắc Minh nhếch mép, đứng lên nói: "Đi! Chúng ta đi tìm Hiên Viên Duật!"

Bắc Minh muốn cho Hiên Viên Duật nhìn thật kĩ chiếc trâm mà Tịch Thiên đã đặt làm tặng y, muốn cho Hiên Viên Duật biết tim của Tịch Thiên hoàn toàn thuộc về y, thuận tiện khiến cho Hiên Viên Duật thôi mơ tưởng tới Tịch Thiên của y đi!

198. Chương 194: Ra Oai Phủ Đầu

Hiên Viên Duật đang định xuất môn tìm Âm Tế Thiên thì gặp Bắc Minh đi tới, trong lòng hắn có chút kinh ngạc. Thoạt nhìn, hôm nay Bắc Minh có vẻ quý khí hơn xưa, khiến hắn nhịn không được mà nhìn lâu thêm một chút. Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc trâm cài tóc của Bắc Minh. Lúc trông thấy sáu chữ trên đó, Hiên Viên Duật không khỏi bật cười: "Minh sư đệ, trâm cài tóc của ngươi thật đặc biệt! Ngay cả ý tứ cũng đặc biệt. Bất quá, ngươi sợ sẽ có người nào khác ngoài Tịch Thiên thích ngươi sao? Vậy thì ngươi hãy yên tâm về ta. Bởi trái tim của ta đã sớm trao cho người khác, không hề có chút ý tứ gì với ngươi cả!"

Bắc Minh nghe Hiên Viên Duật hô trái tim của y đã trao cho người khác, phút chốc liền nheo mắt lại, trong đó biểu lộ rõ vẻ không vui. Bắc Đẩu thấy khí lạnh tỏa ra từ chủ tử nhà mình càng lúc càng nặng, vội nói: "Hiên Viên công tử, ngài hiểu lầm rồi! Sơ trâm trên đầu chủ tử nhà ta là do Thiếu phu nhân đặc biệt đến Ngọc Y *** đặt làm tặng cho chủ tử."

Đáy mắt Bắc Minh tức thời tràn đầy đắc ý, trong lòng thầm tán thưởng Bắc Đẩu một tiếng. Sắc mặt Hiên Viên Duật khẽ biến, khóe miệng nhếch lên, châm chọc một câu: "Hóa ra là do Tịch Thiên tặng! Vậy Minh sư đệ tới tìm ta không phải là muốn khoe khoang đó chứ?"

Chỉ một câu mà đã đâm trúng tim đen của Bắc Minh, thế nhưng y nhất quyết không nhận.

"Ta tới là để bàn với ngươi về chuyện Bí cảnh!" Bắc Minh nghiêng đầu nhìn Bắc Đẩu dặn dò "Ta muốn nói chuyện riêng với Hiên Viên sư huynh, ngươi đi chuẩn bị tiên trà và tiên quả."

Ngay khi y nghiêng đầu nói chuyện với Bắc Đẩu thì ánh nắng chiếu vào trâm cài tóc, theo đó tia sáng khúc xạ lóe lên một cái, vừa vặn đập vào mắt Hiên Viên Duật, khiến hắn không khỏi nheo nheo mắt lại.

Lúc Bắc Minh quay đầu về, ánh sáng lại một lần nữa chiếu qua mắt Hiên Viên Duật. Bắc Minh nhìn Hiên Viên Duật xoa xoa đôi mắt, khóe miệng nở nụ cười như không cười.

Hiên Viên Duật thầm nguyền rủa vài tiếng trong bụng. Thời điểm Bắc Minh bước vào phòng, hắn ở sau lưng mà trừng chiếc sơ trâm kia, nhưng chợt nhớ lại dòng chữ ghi trên đó, không khỏi phì cười ra tiếng. Hắn dám khẳng định, chắc chắn Bắc Minh đến đây để khoe khoang chứ chẳng phải vì chuyện Bí cảnh.

Bắc Minh ngồi lên ghế, nhìn sắc mặt đen xì của Hiên Viên Duật, mọi đè nén trong lòng nhất thời biến mất không con tung tích.

"Hiên Viên sư huynh, sao huynh cứ đứng ở cửa mãi vậy? Huynh không muốn nói chuyện Bí cảnh sao?"

Hiên Viên Duật ngồi xuống cạnh y, mỉa mai: "Bộ dạng hiện tại của ngươi thật khiến cho người ta chán ghét, bất quá so với trước kia thì có sức sống hơn một chút."

Bắc Minh không thèm để ý mà nhướng mày nói: "Chỉ cần Tịch Thiên thích là được rồi! Những kẻ khác ghét hay không cũng chẳng quan trọng."

Hiên Viên Duật cười lạnh một tiếng: "Xem ra ngươi thật sự động tâm với Tịch Thiên."

Bắc Minh không phủ nhận, thản nhiên nói: "Nếu ngươi không thật sự động tâm với Tịch Thiên, vậy đừng có quanh quẩn xung quanh hắn nữa!"

Hiên Viên Duật nhếch môi: "Theo ý ngươi, ta mà thật sự động tâm với Tịch Thiên thì có thể quanh quẩn xung quanh hắn?"

Ánh mắt Bắc Minh lạnh đi: "Nếu ngươi thật sự động tâm với hắn, ta khuyên ngươi nên cách hắn càng xa càng tốt, bởi vì…" Khóe miệng y cong lên một độ cung đầy tự tin: "Tịch Thiên mãi mãi sẽ không thích ngươi, cho nên ngươi mau chết tâm đi."

Hiên Viên Duật híp mắt, nhìn chằm chằm vẻ mặt tự tin của Bắc Minh, nói: "Minh sư đệ, ngươi có biết rằng quá tự tin sẽ trở thành tự phụ không?"

"Hiên Viên sư huynh, thất bại của con người thường là do thiếu tự tin mà ra!"

Nhất thời trong phòng im phăng phắc, hai người ra sức mà trừng nhau. Hai bên cứ lom lom nhìn đối phương, tựa hồ không có một bên chào thua thì sẽ không ngừng lại. Lúc này, Bắc Đẩu bưng trà và tiên quả tới, đặt ở giữa hai người, đồng thời cũng ngăn trở tầm mắt của cả hai.

Hiên Viên Duật lấy lại *** thần, cười nói: "Cái loại cảm giác này, cứ như là được trở về mười một năm trước vậy!"

Bắc Minh lạnh lùng liếc hắn một cái, bưng chén trà lên cẩn thận nhấp một ngụm. Hiên Viên Duật nhìn Bắc Minh chằm chằm: "Sắc mặt Minh sư đệ so với mấy tháng trước đã hồng nhuận hơn nhiều. Hơn nữa lời nói cũng nhiều thêm. Có phải là thân thể đã không còn gì đáng ngại nữa không?"

Động tác uống trà của Bắc Minh nhất thời khựng lại, ánh mắt tối đen: "Cơ thể của ta không tới phiên Hiên Viên sư huynh quan tâm." Y đặt chén trà xuống nói: "Chúng ta vẫn nên nói chuyện Bí cảnh đi."

Hiên Viên Duật nghe y nhắc tới Bí cảnh, lập tức thu lại vẻ tươi cười: "Lần này là Thượng cổ Bí cảnh, bên trong hung hiểm khó dò. Đừng nói đến tu sĩ Kim Đan kỳ, mà ngay đến cả Luyện Hư kỳ như ta đây cũng không dám lỗ mãng xông vào!" Khóe miệng hắn lại nở nụ cười châm chọc: "Ta vốn định kéo ngươi đi cùng. Tuy rằng tu vi của ngươi không đủ nhưng lại có khế ước thú cao cấp bảo hộ. Thế nhưng nghĩ lại, tu vi của ngươi chỉ mới Kim Đan kỳ, cho dù là có khế ước thú cao cấp cũng chưa chắc có thể bảo hộ ngươi được an toàn."

Bắc Minh nghe vậy, mắt tiếp tục híp lại, lần thứ hai nhấc chén trà lên, tựa như chẳng mấy để ý mà chậm rãi nhấp một ngụm trà, khiến cho người ta không thể biết được y đang nghĩ cái gì.

Bắc Duy, Bắc Sinh đợi Âm Tế Thiên rời khỏi Minh Thăng viện liền nhỏ giọng bàn tán về chiếc sơ trâm trên đầu Bắc Minh.

"Bắc Duy, ngươi có thấy cái trâm trên đầu Thiếu gia không?"

Bắc Duy không nhịn được mà phụt một tiếng, nhìn thấy Âm Tế Thiên đứng phía trước nên cố nhịn xuống: "Có thấy! Đâu là Thiếu phu nhân giúp Thiếu gia thủ thân như ngọc. Có cái trâm đó trên đầu thì ai mà muốn tiếp cận Thiếu gia cũng phải khựng tay."

Âm Tế Thiên nghe được lời thì thầm của bọn họ, khóe miệng khẽ nhếch lên. Tuy rằng trâm là hắn tìm người đặt làm, thế nhưng mà Bắc Minh cài lên đầu, người khác nhìn thấy sẽ cho rằng tự Bắc Minh chủ động tìm người làm, rồi tự mình dùng.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu như không có dũng khí hy sinh vì người thương thì sẽ chẳng dám cài đám trâm có chữ kia trên đầu, đây cũng là một biểu hiện cho thấy Bắc Minh rất để ý đến hắn. Không uổng công hắn bảo người khắc chữ: "Tịch Thiên yêu Minh nhất!"

Kỳ thực khi hắn dặn khắc những lời này, không chỉ là nói lời trong lòng hắn, mà còn muốn Bắc Minh mềm lòng mà đáp ứng cài trâm. Bất quá, lúc nói cho người điêu khắc và lúc người khác nhìn thấy những lời này, hắn thật sự rất xấu hổ. Do đó mới cố ý dùng màu vàng khảm trên chiếc trâm màu xanh nhạt, mục đích là không muốn để câu nói kia quá rõ ràng.

"Thiếu phu nhân, người đi quá rồi!" Ở phía sau, Bắc Duy kêu lên. Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, phát hiện mình đã bất tri bất giác đi huốt Thú Viên lúc nào không hay. Bắc Sinh trêu ghẹo nói: "Thiếu phu nhân, có phải ngài lại nghĩ tới Thiếu gia không? Cho nên mới có thể đi quá luôn?"

"Ừ." Âm Tế Thiên thành thật thừa nhận, sau đó bỏ mặc hai kẻ còn đang ngẩn người, đi thẳng vào trong Thú Viên. Vào sân, hắn liền cảm giác được không khí nơi này bất thường. Trong viện, không chỉ vừa bẩn vừa loạn, mà ngay cả các đệ tử trong thú viên cũng biếng nhác, cửa không lau, rác không quét, còn có vài đệ tử ở trong góc cười cười nói nói.

Đúng lúc có người nhìn thấy Âm Tế Thiên đến liền cuống quít kéo đồng bạn đứng lên, cung kích hô: "Tịch tổng quản!"

Các đệ tử khác nghe tiếng cũng vội vàng ngẩng đầu, nhanh chóng đứng dậy chỉnh lại quần áo rồi gấp rút tập hợp trước mặt Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên nhìn lướt qua hơn trăm tên đệ tử Thú Viên: "Kêu tất cả đến đại điện, quản sự hay đệ tử nào không đến đều hạ xuống làm người hầu Bắc gia!"

Các đệ tử vừa nghe, lập tức chạy đi tìm những người khác ra đại điện. Chưa đầy một chén trà nhỏ, hơn sáu trăm tên đệ tử và quản sự toàn bộ đã đến đông đủ. Âm Tế Thiên ngồi ở vị trí tổng quản, không nhanh không chậm mà uống trà nóng do đệ tử bưng tới. Hắn nhìn đám đệ tử và quản sự đang dần mất kiên nhẫn, khóe miệng khẽ cong lên. Sau khi uống trà xong mới rì rì mở miệng: "Ai nói cho ta biết, vì sao Thú Viên không có đệ tử nào quét tước?"

Lập quản sự nói: "Không có tổng quản cho nên sẽ không có người điều phối chuyện quét tước!"

Âm Tế Thiên nhướng mày lên: "Nói như vậy chuyện điều phối quét dọn cũng là do tổng quản phụ trách?"

"Dạ."

Âm Tế Thiên cười khẽ một tiếng: "Nếu đến cả chuyện điều phối quét tước cũng cần tổng quản ra mặt, vậy quản sự như ngươi để làm gì?"

Hắn không cho quản sự thanh minh, tiếp tục nói: "Ngươi đừng vội nói, để ta đoán! Nếu tổng quản là người an bài chuyện quét tước, vậy quản sự như ngươi sẽ là người quét dọn?!"

Đệ tử Thú Viên đứng xung quanh đồng loạt che miệng cười trộm. Lập quản sự đỏ mặt trừng Âm Tế Thiên: "Ngươi…"

Ánh mắt Âm Tế Thiên bỗng trở nên khắc nghiệt: "Chẳng nhẽ ta nói sai rồi? Chuyện nhỏ như quét tước cũng đợi tổng quản phụ trách, vậy giữ quản sự lại làm gì?" Ánh mắt hắn sắc lẻm, lia đến mười lăm tên quản sự: "Ta hạn cho các ngươi trong vòng nửa canh giờ, sắp xếp cho các đệ tử dọn dẹp sạch sẽ Thú Viên từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Nếu không thì chức quản sự không cần các ngươi làm nữa!"

Hơn sáu trăm tên đệ tử đều hít hà. Mà mười lăm trên quản sự nhất thời hai mắt đều trừng đến đỏ cả lên!

199. Chương 195: Gia Chủ Bắc Gia

Các đệ tử vừa tán đi, Bắc Duy lập tức nói: "Thiếu phu nhân, ngài đừng nóng giận, cũng đừng nên trách Lập quản sự vô lễ! Lập quản sự vẫn luôn trung thành và tận tâm với Bắc gia. So với Vạn tổng quản, ah không, phải gọi là Lăng Vạn Trọng, Lập quản sự vào Thú Viên làm việc còn sớm hơn hắn mấy năm. Đa số mọi người đều cho rằng sau khi Lăng Vạn Trọng bị trục xuất khỏi Bắc Gia, vị trí tổng quản sẽ rơi vào tay Lập quản sự. Nhưng không nghĩ tới, các vị trưởng lão quyết định đem vị trí tổng quản kia nhét vào tay Thiếu phu nhân!"

Nói tới đây, gã khẽ thở dài: "Lập quản sự biết tin này, trong lòng khó tránh khỏi có chút khó chịu. Lại thêm việc Lăng Vạn Trọng từng thêu dệt đủ thứ chuyện về ngài, Lập quản sự mới hồ đồ mà làm ra hành vi như vậy!"

Âm Tế Thiên liếc gã một cái: "Có vẻ ngươi đối với chuyện này hiểu rất rõ!"

Bắc Duy ngại ngùng nói: "Sau khi chúng ta biết Thiếu phu nhân phải làm tổng quản của Thú Viên, liền chú ý mọi động tĩnh của nơi này, cho nên… khụ khụ… mới biết rõ những việc kia!"

Âm Tế Thiên nhếch môi: "Thật không biết làm tổng quản có cái gì hay ho, nếu hắn muốn thì cứ quẳng công việc này sang cho hắn đi!"

Cá nhân Âm Tế Thiên vẫn thích chức vụ mua thức ăn cho yêu thú hơn, vừa thoải mái, lại vừa kiếm được tiền. Nghĩ đến việc ngày nào hắn cũng phải đi tuần tra một vòng quanh Thú Viên, thật không muốn chút nào, thà ru rú trong phòng ăn với ngủ còn sướng hơn!

Bắc Duy sửng sốt: "Này…"

Lời chưa kịp nói xong, ngoài đại điện liền vang lên tiếng chuông inh ỏi, ba dài hai ngắn. Nhất thời, cả Bắc gia ầm ĩ một mảnh.

Bắc Duy Bắc Sinh hân hoan, không hẹn mà cùng nói: "Là gia chủ xuất quan!"

"Gia chủ xuất quan?"

Âm Tế Thiên nhíu mày, không khỏi nhớ tới mấy ngày trước Bắc Minh có nhắc tới việc gia chủ thăng cấp thất bại!

"Đúng vậy!"

Bắc Sinh hung phấn gật đầu: "Ba tiếng chuông dài và hai tiếng chuông ngắn, là nói có người cấp bậc trưởng lão trở lên xuất quan! Hơn nữa, mấy ngày gần đây, cũng chỉ có gia chủ bế quan thăng cấp! Cho nên, nhất định là gia chủ xuất quan!"

Âm Tế Thiên nhìn hai tên hộ vệ nhà mình đang kích động đến mức run cả tay chân kia, thầm nghĩ, Bắc gia sắp gặp phải tai họa tới nơi rồi, cao hứng làm gì không biết!

Nhưng cũng phải, Bắc Duy và Bắc Sinh đều không biết gia chủ thăng cấp thất bại mà!

Bắc Sinh nhìn Âm Tế Thiên với vẻ mặt đầy chờ mong: "Thiếu phu nhân, chúng ta có thể đi chủ viện nhìn nhìn không?"

Âm Tế Thiên cau mày!

Hiện tại hắn vừa là tổng quản Thú Viên, vừa là đạo lữ của Bắc Minh, cho dù là thân phận nào, cũng phải đi qua nhìn một chút!

"Ừm! Đi xem!"

Âm Tế Thiên mới cùng bọn Bắc Sinh bước ra khỏi Thú Viên, liền trông thấy rất nhiều đệ tử hưng phấn chạy nhanh về phía chủ viện!

Bắc Duy đột nhiên lên tiếng: "Ta có dự cảm không tốt!"

Bắc Sinh lập tức lườm gã một cái: "Ngươi nói cái gì đó?"

Thời điểm gia chủ xuất quan mà còn dám nói mấy lời xui xẻo nữa!

Bắc Duy ngó xung quanh, xác định chỉ còn ba người bọn họ mới dám thốt ra lời trong lòng: "Ngươi ngẫm lại xem, có phải gia chủ thăng cấp cảnh giới xong là lên Đại Thừa kỳ không? Vậy mà ngoài tiếng chuông báo ra, thì hoàn toàn chẳng còn động tĩnh gì nữa. Không những thế, tính theo ngày, hình như gia chủ xuất quan sớm!"

Bắc Duy tựa hồ cũng nghĩ đến vấn đề này, vẻ hưng phấn nhất thời nhạt đi rất nhiều, bất quá, gã không dám tùy ý kết luận!

Âm Tế Thiên nghĩ, nếu gia chủ thăng cấp thất bại, bọn Bắc Tiềm nhất định sẽ có động tác. Hơn nữa, còn có thể liên hợp với Lăng gia để đối phó Bắc gia.

Hắn vội mở miệng hỏi: "Mấy ngày ta rời khỏi Bắc gia, Lăng gia có tìm Bắc gia gây phiền phức không?"

Bắc Sinh nghe thấy hai chữ Lăng gia, lập tức phẫn nộ nói: "Đâu chỉ gây phiền phức, còn đả thương rất nhiều đệ tử Bắc gia! Hiện tại Lăng gia càng ngày càng ngông cuồng!"

Sắc mặt Bắc Duy cũng có chút khó coi: "Lăng gia còn nuốt mất hai cửa hàng của Bắc gia chúng ta! Hôm qua, biết Thiếu gia và Thiếu phu nhân hồi phủ, bọn họ mới thu liễm một chút!"

Âm Tế Thiên không nói gì nữa, theo bọn Bắc Sinh đi vào chủ viện. Lúc này, bên trong chủ viện đông nghẹt người là người.

Chúng đệ tử và hộ vệ thì đứng ở bên ngoài nhìn, chỉ cấp bậc quản sự trở lên mới có tư cách đi vào.

Bắc Duy nói: "Thiếu phu nhân! Bọn ta ở ngoài này chờ ngài!"

Âm Tế Thiên gật đầu, một mình đi vào. Ngay lập tức, hắn cảm giác được không khí xung quanh vô cùng nặng nề. Hơn nữa đám quản sự và tổng quản đều bị chặn lại, chỉ có trưởng lão cùng những người phe trực hệ mới có thể tiến vào bên trong đại điện.

Hắn thấy đại điện đứng rất nhiều người, nên vội tìm một góc vắng vẻ, lén quan sát nam tử trung niên ngồi ghế chủ vị ngay chính giữa.

Khuôn mặt người nọ tuấn tú, ánh mắt sắc bén, toàn thân tản mát ra một cỗ uy nghiêm làm người khác không thể nào xem nhẹ. Nhưng, giữa hai hàng lông mày lại mang theo vài phần mệt mỏi cùng suy yếu.

"Ta thăng cấp thất bại!" Bắc Diệu Đông vô lực nói.

Dường như mọi người cũng sớm biết điều đó, đồng loạt trầm mặc không nói nên lời. Có một số người thân thiết với gia chủ, thì trên mặt đã sớm đầy nét khổ sở! Cũng có một số, nhân cơ hội này mà che miệng cười!

Bắc Diệu Đông nhìn xung quanh một lượt, thái độ của ai ai ra sao hắn đều ghi hết vào trong mắt: "Tuổi thọ của ta cũng giảm xuống, cho dù có muốn thăng cấp lần nữa, cũng không còn thời gian để ta tu luyện. Ngay bây giờ, trong vòng năm năm, phải nhanh chóng chọn lựa gia chủ đời kế tiếp!"

Vừa dứt lời, mái tóc đen nhánh của hắn nháy mắt liền biến thành màu trắng, ngay cả làn da bóng loáng cũng xuất hiện những vết lốm đốm chồng chất lên nhau, nhìn giống hệt như một ông lão tám, chín mươi tuổi, già đi rất nhanh!

Bắc Hạ nhanh tay lấy Trú Nhan Đan ra nhét vào miệng Bắc Diệu Đông, tít tắc, Bắc Diệu Đông lại trở về bộ dáng ban đầu!

Dù như thế, một màn Bắc Diệu Đông từ một nam tử trung niên biến thành lão nhân này, đối với Âm Tế Thiên mà nói, có sức ảnh hưởng đặc biệt lớn!

Bất chợt, hắn thấy cực độ sợ hãi, sợ hãi mình sẽ già đi ngay trước mắt Bắc Minh, mà khi đó, Bắc Minh vẫn một bộ dáng trẻ trung như bây giờ!

Bắc Diệu Đông nghỉ ngơi một lát, bỗng nhiên bi phẫn đấm một quyền vào thánh ghế, không cam lòng nói: "Ta tuyệt không muốn nhìn thấy Bắc gia bị hủy trong tay ta, ta..."

Nếu hắn có thể thăng cấp lên cảnh giới Đại Thừa, chắc chắn Bắc gia sẽ có thể quay trở lại như mười một năm trước, vẫn là một đại gia tộc phong quang vô hạn, sẽ không giống như bây giờ, hứng chịu sự chèn ép của Lăng gia!

Chấp pháp trưởng lão thấy Bắc Diệu Đông càng ngày càng kích động, vội nói: "Gia chủ, Bắc gia bây giờ vẫn rất tốt, sao ngài lại nói một cách thất vọng như vậy!"

Một vị tiểu thư trẻ tuổi của Bắc gia nghe gia chủ vẫn luôn miệng hô Bắc gia sẽ suy tàn, cũng lên tiếng theo Chấp pháp trưởng lão, bất mãn nói: "Sao có thể như vậy được! Bắc gia có Ngự thú sư cấp mười, chỉ cần khế ước thêm vài con yêu thú cấp mười nữa, xem Lăng gia còn dám khi dễ chúng ta hay không!"

Bắc Diệu Đông ngẩn ra, lớn tiếng hỏi: "Cái gì? Ngươi nói cái gì?"

Vị tiểu thư kia nhất thời bị hắn rống đến hoảng sợ, hốt hoảng giấu mình sau lưng phụ thân!

Bắc Diệu Đông nhìn về phía Chấp pháp trưởng lão: "Ngự thú sư cấp mười là gì!"

Chấp pháp trưởng lão vội vàng giải thích: "Gia chủ! Sau khi người bế quan, Bắc Minh trở về Bắc gia, đồng thời còn cùng tiểu đồ đệ của Hư Không trưởng lão kết làm đạo lữ. Bất quá, mọi người như thế nào cũng không ngờ, đạo lữ của Bắc Minh chính là Ngự thú sư cấp mười!"

Ánh mắt Bắc Diệu Đông tức khắc sáng ngời, quay sang phía mọi người hỏi: "Là thật?"

Rất nhiều người dùng sức gật đầu!

"Thật tốt quá!"

Bắc Diệu Đông nhìn thấy những biểu tình khẳng định mười phần kia, mới nhẹ thở phào một cái. Sau đó, không còn chống cự được nữa, ngất đi!

"Gia chủ!" Bắc Hạ lo lắng ôm lấy Bắc Diệu Đông!

Chấp pháp trưởng lão xoay lại nói với mọi người: "Tất cả giải tán! Để gia chủ nghỉ ngơi! Có chuyện gì, chờ gia chủ khỏe lại rồi hẵng nói!"

Mọi người trong đại điện chậm rãi rời đi, Bắc Hạ nhanh chóng ôm Bắc Diệu Đông bước ra sau hậu viện.

Ánh mắt Âm Tế Thiên vẫn như trước duổi theo thân ảnh đang di chuyển của Bắc Diệu Đông!

Hắn nhìn thấy, khoảnh khắc Bắc Diệu Đông nằm lên giường, hai mắt đột nhiên mở ra, nhìn Bắc Hạ nói: "Vừa rồi lúc ta biến lão, có phải rất xấu hay không?"

Bắc Hạ sửng sốt: "Ngài giả bộ hôn mê?"

Bắc Diệu Đông nhếch môi châm chọc: "Ta thật sự không muốn nhìn thấy những khuôn mặt giả tạo kia, bên ngoài thì khổ sở nhưng trong lòng lại âm thầm cười nhạo ta, bởi thế ta giả đò hôn mê luôn!"

Hắn nhìn Bắc Hạ, hỏi lại một lần nữa: "Ngươi còn chưa trả lời ta, vừa rồi lúc ta biến lão, có phải rất xấu hay không!"

Bắc Hạ nhanh chóng hôn hôn Bắc Diệu Đông một cái: "Một chút cũng không xấu!"

Âm Tế Thiên nhìn đến đây, vội vàng thu hồi tầm mắt, rầu rĩ không vui rời khỏi đại điện!

"Thiếu phu nhân!"

Bắc Sinh Bắc Duy đã biết việc gia chủ thăng cấp thất bại, hai người đều đầy mặt nặng nề!

Âm Tế Thiên vừa trở lại Minh Thăng Viện, liền nhìn thấy vú Liễu và vú Trương đang thảo luận với Bắc Minh về chuyện y bào!

"Ngươi không đi chủ viện?"

Bắc Minh nói: "Chẳng phải chính ngươi bảo ta ở yên trong sân tĩnh dưỡng, bằng không, ngươi không cho ta vào trong phòng ngủ sao!"

Bà vú Liễu cười nói: "Thiếu phu nhân mới là người luyến tiếc Thiếu gia ngủ ở ngoài!"

Âm Tế Thiên lại cười không nổi, ngồi lên ghế trên, bắt đầu ngẩn người!

Hắn đột nhiên phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Chính là, kỳ thật nếu hắn già rồi, mà Bắc Minh vẫn mang bộ dáng trẻ trung, cũng không phải là chuyện đáng sợ gì. Bởi chuyện đáng sợ hơn nữa là, hắn còn trẻ, nhưng Bắc Minh đã không còn ở trên cõi đời này kìa!

Bắc Minh nhận thấy Âm Tế Thiên có chút gì đó không đúng, liền bảo vú Liễu và vú Trương lui xuống trước, sau đó kéo Âm Tế Thiên ngồi lên đùi mình, hỏi: "Làm sao vậy? Có phải lúc ở Thú Viên xảy ra chuyện gì không?"

Âm Tế Thiên dần lấy lại *** thần, không nói mà cứ nhìn chăm chú vào ánh mắt lo lắng của Bắc Minh!

Ngay lập tức, hắn tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, mở lớn mắt, hỏi: "Đồng mệnh chú phù lục đâu?"

200. Chương 196: Ngươi Vừa Lòng Chưa

Bắc Minh có chút giật mình: "Để trong nhẫn không gian đây!"

Âm Tế Thiên lập tức nói: "Hôm nay chúng ta đem Đồng tâm chú phù lục ra dùng đi."

Bắc Minh chằm chằm nhìn hắn, đôi mắt thâm trầm kia thật khiến người khác đoán không ra y đang nghĩ gì.

Âm Tế Thiên tiếp tục líu lo: "Không cần chọn ngày lành tháng tốt, cứ hôm nay luôn cho nhanh".

Bắc Minh không trả lời mà hỏi lại: "Ngươi đã gặp phải chuyện gì?"

Âm Tế Thiên biết y nhìn ra được mình có tâm sự trong lòng, nên không giấu nữa, kể lại chuyện Gia chủ phút chốc già nua: "Ta không muốn khi ta trở thành một ông lão mà ngươi vẫn còn trẻ tuổi anh tuấn như thế này. Khẳng định ta sẽ rất xấu xí!"

Bắc Minh vẫn im lặng không nói gì.

Y từng bảo sẽ chọn một ngày tốt để sử dụng Đồng tâm chú phù lục, cơ bản cũng vì sợ Tịch Thiên sẽ già đi. Nhưng đó chưa đủ để Tịch Thiên phải vội vã muốn sử dụng nó như vậy.

Âm Tế Thiên bị Bắc Minh nhìn đến cả người không được tự nhiên.

Hắn biết nếu mình không nói thật thì với tính tình cố chấp của Bắc Minh, y sẽ dây dưa không dứt.

Âm Tế Thiên buồn bực nói: "Kỳ thật, ta sợ ta vẫn còn trẻ trung nhưng ngươi đã chẳng còn trên cõi đời này. Trả lời như vậy, ngươi vừa lòng chưa?"

Bắc Minh ngẩn ra, con ngươi sâu thẳm ánh lên nét rung động, khuôn mặt tuấn mỹ thoáng có chút do dự.

Âm Tế Thiên phát hiện, Bắc Minh đã mất đi sự kiên quyết như lúc ở Hội đấu giá, trong lòng chợt lóe, nhìn vào mắt y hỏi: "Ngươi đổi ý không muốn dùng Đồng tâm chú phù lục nữa?"

Bắc Minh bị nhìn thấu tâm tư, cũng không có ý định giấu giếm hắn: "Nếu dùng Đồng tâm chú phù lục, không hẳn….."

Âm Tế Thiên bình tĩnh đánh gãy lời của Bắc Minh: "Ngươi chỉ cần trả lời ta, ngươi có biết sử dụng Đồng tâm chú phù lục hay không là được?"

Hắn biết y sợ. Y sợ cho dù sử dụng Đồng tâm chú phù lục cũng chưa chắc làm mảnh hồn đã mất của y sống lại. Nhưng thật ra, Bắc Minh càng sợ chấp niệm của hắn hơn. Sợ hắn không chịu thua mà cứ tìm hết cách này đến cách khác để mong chữa khỏi cho y, để rồi lãnh lấy từng đợt từng đợt thất vọng.

Đáy mắt Bắc Minh đầy kiên định nhìn Âm Tế Thiên, không tự chủ gật gật đầu: "Ta biết cách sử dụng."

Âm Tế Thiên nghe câu trả lời kia, cuối cùng đôi môi cũng lộ ra ý cười: "Vậy mau chóng chọn ngày tốt để dùng Đồng tâm chú phù lục đi!"

Bắc Minh thả hắn xuống, đứng dậy nói: "Không cần! Tối nay luôn đi! Ta đi chuẩn bị!"

Y đã dự định sử dụng Đồng tâm chú phù lục trong Đại điển thành hôn của bọn họ, ngay trước mặt mọi người, cho nên mới nói với Tịch Thiên là chờ chọn ngày.

Nhưng xem xét tình hình của Bắc gia lúc này, vẫn là nhanh chóng thực thi thì tốt hơn.

Âm Tế Thiên ngồi trên ghế, nhìn bóng lưng Bắc Minh rời đi, nhỏ giọng nói: "Một hồn kia của y, rốt cuộc là đang ở đâu?"

Hắn phải làm thế nào mới tìm được nó?

Âm Tế Thiên ngồi đó, cho đến khi bầu trời tối đen.

Lúc Bắc Minh trở lại, thấy Âm Tế Thiên vẫn còn đang ngơ ngẩng.

"Mãi suy nghĩ gì thế?"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, mới phát hiện sắc trời bên ngoài đã tối đen từ lúc nào không hay.

"Chuẩn bị xong hết rồi à?"

"Ừ!"

Bắc Minh dắt tay hắn ra rừng trúc phía sau phòng ngủ, bắt gặp Bắc Vũ Hoành, Bắc Vũ Phong, Chấp Pháp trưởng lão cùng với bảy vị trưởng lão khác đã đứng chờ sẵn.

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Sao các vị trưởng lão đều ở đây thế?"

Bắc Minh đơn giản giải thích: "Ta muốn cùng bạn lữ chung sống lâu dài, chống đối với trời, mạnh mẽ sửa lại số mệnh. Cho nên phải mở trận pháp ngăn cản trừng phạt từ Thiên Đạo."

Khóe mắt Âm Tế Thiên nheo lại, không phải lại có thêm ba đạo sét đánh chứ?

Bắc Vũ Hoành thấy hai người họ đến, cười nói: "Có thể bắt đầu được chưa?"

Bắc Minh gật đầu, kéo Âm Tế Thiên đi vào Trận pháp Thiên Huyền, ngồi xuống.

Mười vị trưởng lão cũng lập tức vào vị trí, Chấp Pháp trưởng lão nói: "Nhắm hai mắt lại, nính thở ngưng thần."

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh một cái, sau đó mới chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hắn không nhìn thấy chung quanh, chỉ cảm giác được một luồng linh khí tập trung dưới người, bên tai truyền đến âm thanh lá trúc khua xào xạc xào xạc.

Gió càng thổi càng lớn, sấm trên đầu chớp vang đì đùng.

Đột nhiên, xung quanh truyền đến những tiếng thét thảm thiết, Âm Tế Thiên lập tức nhận thấy linh khí đang dần dần tản đi mất, sau đó nghe được tiếng hô kinh sợ của Chấp Pháp trưởng lão: "Ngươi là người nào? Tại sao dám đột nhập vào Bắc phủ, còn đả thương người khác nữa?"

Âm Tế Thiên vụt mở mắt ra, đập vào mắt là Bắc Vũ Hoành, Bắc Vũ Phong và Chấp Pháp trưởng lão đang cũng một nam tử áo đỏ giằng co qua lại.

Hắn hơi sửng sốt: "Thần Sử?"

Sao Thần Sử lại xuất hiện trong Bắc phủ?

Chẳng lẽ muốn đến giết hắn và Bắc Minh?

Bắc Minh lập tức đứng dậy, ôm Âm Tế Thiên bảo hộ trong ngực, híp nửa con mắt hỏi: "Xin hỏi Thần Sử, nửa đêm nửa hôm lẻn đến Bắc phủ chúng ta là có chuyện gì?"

Thần Sử không hề xem đám Trưởng lão Bắc gia để vào mắt, thản nhiên lướt qua bọn họ, chuyển hướng nhìn thẳng vào Âm Tế Thiên, nghiêm túc nói: "Các ngươi không được dùng Đồng tâm chú phù lục!"

Mọi người sửng sốt. Âm Tế Thiên thốt ra: "Vì sao?"

Tại Sơn Duyên, Thần Sử không cho bọn họ cầu thần thì cũng được đi. Vì Duyên Sơn là địa bàn hắn ta, tất nhiên do hắn ta làm chủ. Nhưng bây giờ, Đồng tâm chú phù lục là của bọn họ, bọn họ dùng linh thạch mua được, hắn ta dựa vào cái gì để ngăn cản bọn họ chứ?

Thần Sử miết miết con mắt, thản nhiên nói: "Ta nói các ngươi không được sử dụng Đồng tâm chú phù lục chính là không dược sử dụng, các ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì."

Dứt lời, Thần Sử vươn tay thi triển phép thuật, muốn đánh tan Trận pháp Thiên Huyền trên không trung.

"Khoan đã." Âm Tế Thiên vội ngăn cản động tác của Thần Sử: "Tuy rằng không biết vì sao Thần Sử muốn ngăn cản bọn ta sử dụng Đồng tâm chú phù lục, nhưng mà..."

Hắn khẽ ngẩng đầu nhìn trận pháp bên trên, đáy lòng tính toán xem có thể nhanh tay hơn Thần Sử, trước khi hắn ta kịp phá hư nó mà giành trở lại hay không.

Thần Sử cư nhiên biết được suy nghĩ của hắn, cười nói: "Nếu Đồng tâm chú phù lục đã khởi động, chỉ cần lấy nó xuống nó sẽ lập tức mất hiệu lực ngay, phút chốc biến thành mảnh giấy vụn."

Sắc mặt Âm Tế Thiên trầm xuống: "Vậy trước khi Thần Sử hủy diệt nó, thỉnh ngài trả cho bọn ta một ngàn một trăm khối tuyệt phẩm linh thạch đi."

Mọi người: "..."

Thần Sử co rút khóe miệng: "Không có."

"Nếu không có thì cũng đừng ngăn cản bọn ta sử dụng Đồng tâm chú phù lục!"

"Không được! Hai người các ngươi tuyệt đối không thể sử dụng Đồng tâm chú phù lục."

Ngữ khí Thần Sử kiên định, không cho phép có bất cứ hoài nghi gì. Nói xong lần thứ hai, hắn ta tiếp tục thi triển phép thuật. Không ngờ, Âm Tế Thiên lại la lên: "Chờ một chút."

Âm Tế Thiên lạnh mắt trừng Thần Sử. Nếu hắn đoán không sai, Thần Sử đến không phải để giết hắn và Bắc Minh, mà chỉ đơn thuần muốn ngăn cản bọn họ sử dụng Đồng tâm chú phù lục.

Tuy không biết vì sao Thần Sử phải làm như vậy, nhưng hắn cảm thấy Thần Sử sẽ không làm hại bọn họ. Bởi nếu muốn giết bọn họ, hắn ta đã trực tiếp ra tay, việc gì phí lời đấu võ mồm như vậy.

Nhưng, không sử dụng Đồng tâm chú phù lục, hắn sẽ nhanh chóng già đi, còn Bắc Minh rất có thể sẽ chết trước cả hắn.

Hắn già thì cũng không có gì đáng sợ, nhưng hắn lại không thể mở mắt trừng trừng nhìn Bắc Minh chết đi.

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần nói: "Ý của Thần Sử là, cả ta và Bắc Minh đều không thể sử dụng Đồng tâm chú phù lục?"

"Đúng vậy!"

Bắc Minh đè nén nghi hoặc trong lòng, nhíu chặt chân mày.

Âm Tế Thiên thở dài: "Nói cách khác, những người khác đều có thể dùng Đồng tâm chú phù lục đúng không?"

"Dĩ nhiên rồi."

Âm Tế Thiên nghe câu trả lời, sắc mặt lại lạnh thêm vài phần.

Hiện giờ Thần Sử nói hắn và Bắc Minh không thể dùng Đồng tâm chú phù lục được. Nhưng hắn lại không thể trơ mắt nhìn nó – một ngàn một trăm khối tuyệt phẩm linh thạch bị hủy trong tay Thần Sử như vậy.

"Ngươi thật không có một ngàn một trăm khối tuyệt phẩm linh thạch?"

Thần Sử mặt đầy gân xanh: "Không có!"

Âm Tế Thiên thật sự không cam lòng, nhưng lại không nghĩ ra được biện pháp nào. Cả đám người bọn họ căn bản không là đối thủ của Thần Sử, cùng Thần Sử đánh nhau quả thật là tìm chết.

Hắn lập tức nghĩ đến điều gì, mâu quang khẽ động: "Nếu Thần Sử không có một ngàn một trăm khối tuyệt phẩm linh thạch, vậy mời Thần Sử trả lời ta một vấn đề coi như là bồi thường đi."

Thần Sử cắn răng nói: "Ngươi thật là, một chút cũng không chịu thua thiệt. Trước tiên ta xin nhắc, ta không thể nói cho ngươi biết lý do vì sao các ngươi không thể sử dụng Đồng tâm chú phù lục được."

"Ta sẽ không hỏi ngươi vấn đề mà biết chắc ngươi chẳng muốn trả lời."

Sắc mặt Thần Sử khẽ chùng, nghĩ nghĩ: "Được rồi, vậy ngươi hỏi đi."

Bắc Minh nheo mắt lại, y phát hiện Thần Sử mặc kệ hành vi tác oai tác quái của Âm Tế Thiên.

"Ngươi từ từ đã."

Âm Tế Thiên chạy vụt ra khỏi rừng trúc, hướng về phía Bắc Dẩu đang canh giữ ngoài đó, giao phó một chút. Sau đó lại chạy trở về, bảo Thần Sử làm một tấm màn chắn xung quanh hai người bọn họ, để tránh người khác có thể nghe thấy.

Bên ngoài màn chắn, Bắc Minh gắt gao nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Thần Sử. Các trưởng lão lại tò mò không biết Âm Tế Thiên đang muốn hỏi vấn đề gì.

201. Chương 197: Ngươi Là Đang Dụ Ta Nói?

Thần Sử vừa dựng màn chắn lên, Âm Tế Thiên liền nói: "Trước khi hỏi ra vấn đề, ta muốn mời Thần Sử nhìn giúp ta, xem xem trong cơ thể Bắc Minh có phải thực sự tồn tại một mảnh ngụy hồn hay không?"

Thần Sử nhíu mày: "Không phải ngươi nói chỉ hỏi một vấn đề thôi sao? Cớ gì còn bắt xem ngụy hồn?"

Âm Tế Thiên hỏi ngược lại: "Ngươi không giúp ta xem cho rõ, thì sao ta biết đường mà hỏi? Hay là, ngươi không có khả năng nhìn thấu được linh hồn người khác?"

Thần Sử quả thật bị hắn làm tức đến nghiến răng nghiến lợi, đành phải chuyển mắt sang nhìn Bắc Minh. Lập tức, mày hắn ta khẽ nhíu, rồi quay đầu nói: "Ta không thể nhìn thấu linh hồn của người này. Nhưng ta có thể cảm nhận được, trong người y có một mảnh hồn phách rất yếu ớt, chắc nó là ngụy hồn mà ngươi nói!"

Âm Tế Thiên lo lắng hỏi: "Vậy ngươi có biết mảnh ngụy hồn kia còn duy trì được bao lâu nữa không?"

Thần Sử nhướng mày: "Đây chính là vấn đề mà ngươi muốn hỏi?"

Sắc mặt Âm Tế Thiên khẽ biến: "Không!"

Thần Sử nhíu mày: "Vậy rốt cuộc ngươi muốn hỏi cái gì?"

Âm Tế Thiên nói: "Ta chỉ muốn biết nếu một người thiếu mất một hồn, vậy thì một hồn kia nó đi đâu?"

Thần Sử híp mắt: "Ngươi muốn hỏi một hồn kia của Bắc Minh đang ở đâu, đúng không?"

Âm Tế Thiên gật gật đầu!

Thần Sử lắc đầu: "Việc này thật sự rất khó nói! Lúc làm mất linh hồn, có ba khả năng xảy ra! Khả năng thứ nhất chính là mất ở đâu thì quay lại chỗ đó mà tìm! Khả năng thứ hai chính là linh hồn kia đã bay tới Minh Ngục, bắt buộc các ngươi phải tới Minh Ngục gọi hồn trở về! Khả năng cuối cùng là…"

Thần Sử híp híp mắt: "Linh hồn của y đã tiêu thất giữa thiên địa này, bất luận các ngươi có làm gì đi nữa, cũng không bao giờ tìm được nó! Theo ta suy đoán, Bắc Minh rất có thể thuộc khả năng thứ ba, nếu không, tại sao lại có một mảnh ngụy hồn cấy vào cơ thể y chứ!"

Âm Tế Thiên lạnh mặt, trầm giọng nói: "Ta không tin y thuộc khả năng thứ ba!"

Chẳng phải còn hai khả năng nữa sao? Hắn nhất định sẽ tìm được mảnh linh hồn kia trở về!

Thần Sử nhún nhún vai: "Dù sao ta cũng đã trả lời ngươi rồi, bây giờ ta có thể hủy Đồng tâm chú phù lục kia rồi chứ?"

"Từ từ!" Âm Tế Thiên lại một lần nữa lên tiếng ngăn cản!

Thần Sử híp mắt: "Đừng nói là ngươi muốn nuốt lời?"

Âm Tế Thiên hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy ta có năng lực đi cản ngươi hủy Đồng tâm chú phù lục hay sao mà nuốt lời?"

Thần Sử hừ một tiếng: "Đã tự hiểu lấy như vậy, ngươi còn muốn ta chờ cái gì?"

"Trước đó ngươi đã nói, chỉ có ta và Bắc Minh mới không thể sử dụng nó thôi sao?"

"Đúng vậy!"

"Vậy ta có thể tìm người khác tới sử dụng nó được chứ?"

Thần Sử hừ lạnh một tiếng: "Ngươi tưởng ai cũng có thể sử dụng Đồng tâm chú phù lục à?"

Âm Tế Thiên híp mắt lại: "Ngươi nói vậy là có ý gì?"

"Ngươi hẳn cũng biết ý nghĩa của hai chữ Đồng tâm? Nếu hai người không tâm đầu ý hợp, thì cho dù là đạo lữ cũng không có khả năng sử dụng Đồng tâm chú phù lục! Một khi cưỡng chế sử dụng, rất có thể sẽ phản tác dụng!"

Đáy mắt Âm Tế Thiên tứ khắc đầy lạnh lẽo: "Ngươi ngăn cản ta và Bắc Minh sử dụng Đồng tâm chú phù lục, đừng nói là vì ngươi nghĩ bọn ta không tâm đầu ý hợp?"

Thần Sử tức giận quăng cho hắn một cái liếc xem thường: "Đương nhiên là không! Ngươi nghĩ ta đặc biệt chạy tới đây ngăn cản ngươi, chỉ vì mỗi cái nguyên nhân nhàm chán kia hay sao?"

"Vậy thì vì cái gì?"

"Đương nhiên là vì sợ các ngươi bị phát hiện…"

Thần Sử bỗng khựng lại, nheo nheo mắt nhìn Âm Tế Thiên, cả giận nói: "Ngươi là đang dụ ta nói!"

"Không! Ta chỉ thuận theo lời của ngươi mà hỏi tiếp thôi!" Âm Tế Thiên đầy mặt vô tội!

Thần Sử: "…"

Đúng lúc này, Bắc Diệu Quang và Bắc Hạ đi vào rừng trúc!

Âm Tế Thiên nhanh mắt phát hiện có người tới, nói: "Hai người dử dụng Đồng tâm chú phù lục đã tới!"

Bắc Diệu Quang nghi hoặc nhìn lướt qua trận pháp dưới đất, tiếp đó quay sang Bắc Vũ Hoành và mười vị trưởng lão, hỏi: "Làm sao vậy?"

Chấp pháp trưởng lão sửng sốt: "Gia chủ, sao ngài cũng tới đây?"

Bắc Diệu Quang càng mơ hồ hơn: "Không phải các ngươi bảo hai chúng ta tới đây sao?"

Âm Tế Thiên lập tức bước ra khỏi màn chắn, nói: "Là ta bảo Bắc Đẩu tìm Gia chủ và Hạ tổng quản tới!"

Bắc Diệu Quang quay đầu, nhìn thiếu niên diễm mị đang đi về phía bọn họ, không khỏi ngẩn ra: "Ngươi là…"

Bắc Vũ Hoành giới thiệu: "Hắn là đạo lữ của Minh nhi, Tịch Thiên!"

Đáy mắt Bắc Diệu Quang dâng lên sự kinh hỉ: "Hắn chính là Ngự thú sư cấp mười mà các ngươi nói?"

Âm Tế Thiên tiến lên, trực tiếp hỏi: "Gia chủ, trên người ngài có hai ngàn hai trăm khối linh thạch tuyệt phẩm chứ?"

Khóe mắt các trưởng lão giật một cái, đáy lòng nhiều hoặc ít cũng đã đoán được dự định của Âm Tế Thiên!

Bắc Diệu Quang không chút nghĩ ngợi đáp: "Có chứ!"

"Đồng tâm chú phù lục, không biết ngài đã nghe qua chưa?"

Bắc Diệu Quang chấp chưởng Bắc gia nhiều năm như vậy, đương nhiên có thể từ hai ba câu nói của Âm Tế Thiên liền đoán ra được hắn đang muốn làm gì: "Ngươi muốn bán Đồng tâm chú phù lục cho ta?"

Âm Tế Thiên cười cười: "Nói chuyện cùng người thông minh, quả thật rất tiện! Không cần quanh co lòng vòng!"

Bắc Vũ Hoành vội hỏi: "Tịch Thiên! Không được vô lễ với gia chủ!"

Bắc Diệu Quang cao giọng cười: "Không sao!"

Âm Tế Thiên tiếp tục nói: "Vậy ngài đưa ta hai ngàn hai trăm khối linh thạch tuyệt phẩm, Đồng tâm chú phù lục chính là của ngài!"

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía Bắc Minh: "Minh, ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Bắc Minh ôm Âm Tế Thiên vào lòng, hôn một cái trên trán của hắn: "Cứ làm theo ý của ngươi đi!"

Bắc Hạ nói: "Tiểu nhân nhớ rõ lúc Minh thiếu gia mua Đồng tâm chú phù lục, chỉ tốn một ngàn một trăm khối linh thạch tuyệt phẩm, vậy đây chẳng phải là lừa gạt tống tiền gia chủ hay sao?"

Âm Tế Thiên cắn răng nói: "Ta mà không lừa, thì nỗi tức giận trong bụng ta không tiêu tan được!"

Bắc Hạ cùng các trưởng lão: "..."

Bắc Diệu Quang không thèm để ý, đưa mắt nhìn dang Đồng tâm chú phù lục đã được kích hoạt, mỉm cười nói: "Nếu ta đoán không sai, chắc là ngươi và Bắc Minh vì một lý do nào đó cho nên không thể sử dụng Đồng tâm chú phù lục này được. Nhưng Đồng tâm chú phù lục một khi đã kích hoạt rồi mà thu hồi lại, nó sẽ ngay lập tức hóa thành giấy vụn. Bởi thế, lẽ ra ngươi phải bán cho ta rẻ hơn mới đúng chứ?"

Âm Tế Thiên nhếch môi: "Nói không sai! Tuy nhiên, Đồng tâm chú phù lục có hóa thành giấy vụn, thì đối với Bắc Minh cùng lắm chỉ là mất đi một ngàn một trăm khối linh thạch tuyệt phẩm. Bất quá, gia chủ lại không giống vậy! Ngài không mất linh thạch, mà thay vào đó là cả cái mạng, so sánh giữa hai người, vậy ai hơn ai thiệt?!"

Hô hấp Bắc Hạ lập tức căng thẳng, đột nhiên cảm thấy dùng hai ngàn hai trăm khối linh thạch tuyệt phẩm để mua Đồng tâm chú phù lục thật vô cùng đáng giá!

Bắc Diệu Quang cười ha ha ra tiếng: "Đạo lữ của Bắc Minh nhà ta thực sự rất thú vị! Ta thích! Ta thích!"

Nghe thế, sắc mặt Bắc Minh lập tức căng thẳng, ôm siết Tịch Thiên vào trong lòng, tuyên bố quyền sở hữu của mình: "Gia chủ, việc hiện tại mà ngài phải làm là nhanh chóng đi tìm một người nào đó hâm mộ ngài, đồng thời ngài cũng thích người đó, bằng không chẳng thể sử dụng Đồng tâm chú phù lục được đâu!"

Các trưởng lão cũng cùng nói: "Đúng vậy! Gia chủ! Ngài nên mau mau đi tìm một người mà ngài tâm đầu ý hợp đi, như vậy, Bắc gia cũng không cần phải tái chọn lại gia chủ!"

Mặt Bắc Diệu Quang có chút xấu hổ, mắt không ngừng liếc về phía Bắc Hạ!

Bắc Hạ cũng không khá hơn, hai má hồng hồng, cúi đầu không dám nhìn mặt Bắc Diệu Quang!

Âm Tế Thiên ái muội mà liếc qua liếc lại giữa Bắc Diệu Quang và Bắc Hạ!

Từ thái độ của các trưởng lão cho thấy, chắc chắn bọn họ còn chưa biết gì về chuyện tình của Bắc Diệu Quang và Bắc Hạ. Cũng từ thái độ của hai người Bắc Hạ và Bắc Diệu Quang cho thấy, xem ra Bắc Hạ không muốn công khai chuyện tình giữa hắn và Bắc Diệu Quang!

Đáy mắt Âm Tế Thiên chợt lóe, nói: "Gia chủ! Có chuyện này ta quên nhắc ngài! Nếu trong vòng tối nay ngài không tìm được người tâm đầu ý hợp với ngài, vậy thì Đồng tâm chú phù lục sẽ bị người nọ hủy!"

Hắn hất hất hàm về phía Thần Sử đang đứng, ý bảo người muốn hủy Đồng tâm chú phù lục chính là hắn ta!

"Cái gì!" Tức khắc, Bắc Hạ hốt hoảng cả kinh, nhìn về phía các trưởng lão: "Là thật?"

Sắc mặt các trưởng lão cũng nhất thời trầm xuống, sau đó gật gật đầu!

Trong lòng bọn họ rất là rõ ràng, bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của Thần Sử, nếu Thần Sử muốn hủy Đồng tâm chú phù lục, chắc chắn bọn họ sẽ không thể nào ngăn cản được!

Âm Tế Thiên nhìn thần tình vừa lo lắng lại vừa do dự của Bắc Hạ, tiếp tục nói: "Gia chủ, nếu ngài không có người tâm đầu ý hợp, vậy ta bảo người nọ hủy Đồng tâm chú phù lục luôn vậy!"

Bắc Hạ cuống quýt lên tiếng ngăn cản: "Từ từ!"

Tất cả các trưởng lão đều nhìn về phía Bắc Hạ!

Bắc Hạ nghẹn đỏ mặt, nhẹ giọng nói: "Ta tới thử xem!"

Chấp pháp trưởng lão tức giận lườm hắn một cái: "Cái gì gọi là thử xem! Chuyện này có thể thử sao?"

Bắc Diệu Quang cao hứng mỉm cười, kéo Bắc Hạ đến bên người, hôn mạnh một cái lên miệng hắn!

Lúc này, các trưởng lão đều hóa đá!

Ngay cả Bắc Minh cũng cứng cả người!

Gia chủ và Hạ tổng quản lại là một đôi?

Đây là chuyện từ khi nào?

Sao bọn họ lại không biết?

Khóe miệng Âm Tế Thiên khẽ cong, có chút hâm mộ mà nhìn bọn họ!

Đúng lúc này, Thần Sử không nhịn được nữa, hô: "Này! Các người còn muốn rề rề rà rà tới khi nào? Nếu còn không bắt đầu, ta liền phá hủy Đồng tâm chú phù lục này luôn đấy!"

202. Chương 198: Quả Nhiên Là Tuyệt Phối

"Đây là hai ngàn hai trăm viên linh thạch tuyệt phẩm!"

Bắc Diệu Quang không chút nghĩ ngợi, lấy từ trong không gian ra hai cái gói to và hai cái gói nhỏ, đặt xuống đất, sau đó kéo Bắc Hạ bước vào trong trận pháp. Âm Tế Thiên nhìn bốn cái gói trước mặt, nói với Bắc Minh rằng: "Ta cảm thấy ta là kẻ duy nhất trong Tu Chân giới có linh thạch mà không có chỗ tiêu xài!"

Mắt Bắc Minh hiện lên ý cười sủng nịch, cầm hai ngàn hai trăm viên linh thạch tuyệt phẩm cất vào trong Nhẫn không gian, kế tiếp cùng Âm Tế Thiên nhích ra xa xa đứng quan sát. Y nhìn Bắc Diệu Quang và Bắc Hạ ngồi trong trận pháp, hỏi: "Sẽ hối hận sao?"

Âm Tế Thiên liếc Bắc Diệu Quang một cái, khóe miệng hơi cong lên: "Đổi lấy một đáp án có lợi hơn, ta việc gì mà phải hối hận."

Hắn cho rằng điều quan trọng nhất hiện giờ là tìm được hồn thật của Bắc Minh về. Còn chuyện sống lâu hay già đi thì cứ chờ đến khi thân thể Bắc Minh khỏe lên hãy tính sau.

Bắc Minh mím môi không nói. Âm Tế Thiên hồ nghi mà nhìn y: "Sao ngươi không hỏi ta đáp án kia là gì?"

Bắc Minh ngó hắn một cái, rồi tiếp tục nhìn đằng trước. Âm Tế Thiên chớp chớp mắt hỏi: "Chẳng nhẽ ngươi không hiếu kỳ chút nào sao?"

Hắn biết trong lòng Bắc Minh chắc chắn sẽ rất tò mò, chẳng qua là y làm bộ không thèm để ý để hắn tự động cung khai mà thôi. Khóe miệng Bắc Minh bỗng nhếch lên ý cười đầy thâm sâu: "Đối với một người trong đầu toàn là lo lắng cho đạo lữ, sợ y chết ngay khi mình còn trẻ, vậy ngươi thử nghĩ xem hắn sẽ hỏi gì?"

Trước đó, lúc y thấy Thần Sử quay đầu sang nhìn mình, y đã đoán ra được chuyện Tịch Thiên muốn hỏi là về thân thể của y.

Âm Tế Thiên trừng Bắc Minh một cái: "Ngươi không thể giả ngốc một chút hay sao?"

Bắc Minh chỉ cười không nói, y kéo Âm Tế Thiên ôm vào trong ***g ngực, siết thật chặt, như chỉ sợ mình hơi tí thả lỏng thì người này sẽ biến mất không tăm hơi.

Đúng lúc ấy, mười vị trưởng lão khởi động trận pháp, gió lại thổi lên lần nữa, xung quanh cũng bắt đầu ầm ầm rung động. Âm Tế Thiên đưa tay chắn không cho bùn cát thổi vào mặt, ngẩng đầu nhìn bầu trời kéo đầy mây đen cứ tựa như một long quyển phong, nó đang dần dần tạo thành một cơn lốc thật lớn, và ở ngay tâm điểm của vòng xoáy, có lóe lên một đạo kim quang, bám vào người Bắc Hạ và Bắc Diệu Quang.

"Nơi này không nên ở lại lâu!"

Bắc Minh vội vàng kéo tay Âm Tế Thiên chạy ra khỏi rừng trúc, ngay tức khắc Âm Tế Thiên trông thấy một tia chớp lóe lên trên bầu trời, chỉ chốc lát sau hơn mười đạo sấm sét màu xanh đánh mạnh xuống. Lúc này, trong rừng vang lên tiếng 'ầm àm ầm ầm', người hầu của Minh Thăng viện cũng hốt hoảng chạy ra nhìn. Nhưng tình huống kia chẳng kéo dài quá lâu, chỉ chốc lát sau mây đen đã tán đi, toàn bộ sân nhỏ khôi phục lại như lúc ban đầu.

"Có người Độ Kiếp sao?" Một nam phó nhỏ giọng hỏi.

"Ta thấy không giống như Độ Kiếp cho lắm."

Âm Tế Thiên nắm chặt tay Bắc Minh, nhìn rừng trúc đã yên ắng trở lại, hỏi: "Bọn họ thành công rồi sao?"

"Thành công rồi!" Trong mắt Bắc Minh hiện lên ý cười: "Không quá hai ngày thì tất cả người trong Bắc gia đều sẽ biết chuyện của gia chủ và Hạ tổng quản!" Nghe vậy, trên mặt Âm Tế Thiên không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

Bắc Diệu Quang lại có thể ở cùng Bắc Hạ thêm vài trăm năm, nếu một trong hai người thăng cấp, sẽ còn sống được lâu hơn nữa. Đúng lúc này, Bắc Diệu Quang, Bắc Hạ và các trưởng lão cùng bước ra khỏi rừng trúc, sắc mặt ai nấy cũng tươi roi rói.

Bắc Diệu Quang đi đến trước mặt Âm Tế Thiên, cười hỏi: "Tịch Thiên, sao ngươi biết chuyện giữa ta và Bắc Hạ?" Y và Bắc Hạ rất ít khi có hành động thân mật trước mặt người Bắc gia, ngay cả liếc mắt đưa tình cũng chưa từng có. Y có thể khẳng định chắc chắn, dù một người sống lâu năm trong Bắc gia cũng tuyệt đối không thể phát hiện ra được chuyện giữa y và Bắc Hạ, chứ đừng nói là Âm Tế Thiên mới vào cửa không lâu.

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn Bắc Hạ đang ngại ngại ngùng ngùng: "Ban sáng, ta thấy Hạ tổng quản hôn môi gia chủ."

Nghe vậy, mặt Bắc Hạ tức khắc đỏ bừng: "Ta… lúc ấy chúng ta ở trong phòng mà, sao ngươi thấy được?"

Các trưởng lão đều che miệng cười trộm.

Mày Âm Tế Thiên khẽ cau lại: "Trong lúc ý loạn tình mê, người ta thường xem nhẹ mọi vật xung quanh."

Mặt Bắc Hạ lại càng đỏ hơn: "Vậy… ngươi… ngươi…." Vậy khi hoan ái cùng với gia chủ, cũng bị hắn thấy hết rồi sao?

Âm Tế Thiên không nghe hết nhưng cũng biết ý hắn là gì, bỡn cợt nói: "Không sai! Ta đều thấy hết!"

Mặt Bắc Hạ đỏ đến không thể đỏ hơn được nữa, hận không thể đào cái lỗ mà chui xuống luôn. Bắc Diệu Quang nhìn Bắc Hạ lúng túng, cười nói: "Yên tâm! Hắn không thấy gì đâu!"

Tuy rằng khi đó thân thể y đang suy yếu, nhưng cũng chẳng có nghĩa là y không cảnh giác. Y không rõ lý do vì sao Tịch Thiên biết được, bất quá y có thể khẳng định hắn không trốn ở bên ngoài nhìn lén.

Bắc Minh lên tiếng: "Không còn sớm nữa, các vị trưởng lão cũng đã hao phí không ít linh lực, nên sớm trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt!"

Bắc Vũ Hoành cũng mở miệng nói: "Các vị trưởng lão đã vất vả rồi! Mọi người nên sớm quay về phòng nghỉ ngơi đi!"

Các trưởng lão quay sang Bắc Diệu Quang khách sáo vài câu rồi cùng nhau trở về viện của mình. Bắc Diệu Quang cũng không ở lại làm gì, bảo Bắc Minh và Âm Tế Thiên có rảnh thì đến chủ viện chơi một chút, sau đó kéo Bắc Hạ rời đi. Bắc Vũ Hoành đợi mọi người đều khuất bóng mới hỏi: "Tịch Thiên, nam tử áo đỏ ban nãy là Thần Sử sao?"

"Dạ!"

Bắc Vũ Hoành cả kinh: "Vậy mục đích thật sự của hắn ta khi đến Bắc Phủ là…"

"Chỉ đơn giản là ngăn ta cùng với Bắc Minh dùng Đồng tâm chú phù lục thôi!" Từ cái câu 'đương nhiên là sợ các ngươi bị phát hiện…' của Thần Sử, hắn có thể khẳng định Thần Sử không phải đến để giết bọn họ. Nếu hắn ta thật muốn giết, sẽ không nói ra cái từ 'sợ' này!

Hai mày Bắc Vũ Hoành dãn ra, cũng không hỏi thêm nữa mà chỉ nói: "Gia chủ thăng cấp thất bại sẽ khiến Bắc phủ hỗn loạn. Mọi việc các ngươi đều phải cẩn thận, nhất là Tịch Thiên, thân phận Ngự thú sư cấp mười đã làm cho cả Tu Chân giới náo loạn rồi. Hiện giờ, ai ai cũng canh chừng ngươi như hổ rình mồi. Trước khi chuyện giữa Bắc gia và Lăng gia bình ổn, ngươi nên hạn chế ra khỏi phủ, biết chưa?"

Âm Tế Thiên nghe được Bắc Vũ Hoành là đang quan tâm mình, bởi vậy ngoan ngoãn gật đầu. Bắc Vũ Hoành thấy hắn đáp ứng thì quay sang nói với Bắc Minh: "Ngươi đang chuẩn bị Đại Hôn, chuyện trong phủ cứ gác qua một bên đi, dành nhiều thời gian cho Tịch Thiên."

Bắc Minh biết Bắc Vũ Hoành là sợ sẽ có người hãm hại Tịch Thiên cho nên mới bảo y buông chuyện trong phủ ra mà quan tâm tới hắn hơn.

"Ta sẽ giao hết sự vụ sang cho Bắc Đẩu xử lý!"

Bắc Vũ Hoành gật gật đầu, sau đó xoay người rời khỏi sân. Âm Tế Thiên thấy tất cả mọi người đều đi cả rồi mới nhanh nhanh kéo Bắc Minh quay về phòng, hỏi thẳng: "Lần trước lúc ở trong tượng đá, ngươi nói ngươi thiếu một hồn, vậy ngươi có biết mình đã làm mất nó ở đâu không?"

Bắc Minh hơi nhíu mày: "Ta không nhớ rõ mình đã từng làm mất một hồn!"

Âm Tế Thiên thoáng nghĩ ngợi: "Chắc là mười năm trước, lúc ngươi bị thương nặng đã làm mất một hồn? Dù sao vào khi đó ngươi cũng đang hôn mê, có thể là mất hồi nào mà ngươi cũng không biết!"

"Nếu có thì chắc chắn cha ta sẽ biết. Ông không nói tức là không có!" Bắc Minh nhìn hắn: "Ngươi hỏi chuyện mất hồn là bởi vì Thần Sử nói với ngươi cái gì sao?"

Âm Tế Thiên lập tức thuật lại những gì Thần Sử đã nói cho hắn nghe: "Ngươi bảo có người đã từng nói ngươi thiếu mất một hồn, vậy người đó nói thế nào?"

Hai mày Bắc Minh nhíu chặt lại, im lặng một lúc mới nói: "Là khoảng 4 năm trước! Ta đã từng nhờ người dùng pháp bảo Sưu Hồn tìm hồn về, thế nhưng không tìm được, ngay cả một chút cảm ứng cũng không. Nói cách khác, mảnh hồn kia của ta không ở Tu Chân giới."

Nghe vậy, ánh mắt Âm Tế Thiên thoáng tối lại, trong ba loại khả năng mà Thần Sử nói, trừ bỏ khả năng thứ ba và thứ nhất rồi thì cũng chỉ còn lại khả năng thứ hai.

"Nói cách khác, chúng ta phải đi Minh ngục!"

Người phàm gọi Minh Ngục là Âm Phủ, Địa Phủ – là chỗ mà hồn phách sau khi chết sẽ đi tới. Minh Ngục vừa u ám vừa âm trầm, tuy rằng có linh khí dư thừa, thế nhưng linh khí kia là thuộc tính âm hàn, không hề tốt đối với người Tu Chân, ở Minh Ngục càng lâu càng dễ bị biến thành quỷ tu.

Bắc Minh nghe thấy hai chữ 'Minh Ngục" thì ấn đường khé nhướng, nói: "Việc này ta phải xem xét lại!"

Y ôm lấy Âm Tế Thiên, ngã xuống giường: "Không còn sớm nữa rồi, chúng ta nghỉ tạm một chút đi!"

"Thế nhưng…"

Bắc Minh không để cho Âm Tế Thiên có cơ hội nói chuyện, y cúi đầu ngăn lại môi hắn, hai tay cũng luồn vào trong áo hắn. Dưới sự âu yếm thuần thục của Bắc Minh, nháy mắt Âm Tế Thiên đã quên mất chuyện đang cần nói, rất nhanh trong miệng hắn tràn ra âm thanh rên rỉ khe khẽ.

Bắc Minh nhìn vẻ ý loạn tình mê kia, khóe miệng cong lên, càng dốc sức đong đưa trên người Âm Tế Thiên. Thẳng đến khi người dưới thân mệt nhoài, cơ hồ đã bất tỉnh rồi, y mới chậm rãi dừng lại động tác. Bắc Minh ôm Âm Tế Thiên vào ngực, đợi cho hắn ngủ say, mới giúp hắn bôi thuốc.

Bắc Minh ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Âm Tế Thiên, thì thào đây thâm ý: "Đại ngu ngốc và đại ngu ngốc quả nhiên là tuyệt phối!"

203. Chương 199: Cửu Đăng Tháp

Hôm sau, Thanh Liên lại đến Bắc phủ thêm lần nữa. Mang theo trâm cài tóc, vòng tay, ngọc trụy mà Âm Tế Thiên đặt. Hai người vẫn giống như trước, ngồi trong sân vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, gia tăng tình cảm.

Từ tin tức mà hộ vệ tra xét về, Bắc Minh mới biết Âm Tế Thiên và Thanh Liên quen nhau ở buổi thí nghiệm của Hoa gia. Thân phận Thanh Liên cũng không có gì khả nghi, do đó y không lên tiếng ngăn cản bọn họ lui tới. Dù sao trong cái Bắc Hoàng Thành này, Âm Tế Thiên rất khó có thể tìm được một người bạn để nói chuyện trời trăng mây nước.

Cho đến buổi trưa, Thanh Liên mới lưu luyến không rời mà ly khai Bắc phủ.

Âm Tế Thiên như trở lại quãng thời gian Thú Triều. Buổi sáng đến Thú Viên tuần tra một vòng, tới trưa thì quay về dùng bữa với Bắc Minh, sau đó hai người cùng nhau ở trong phòng đã tọa tu luyện.

Lúc rảnh rỗi, Âm Tế Thiên sẽ bảo Bắc Minh tới rừng trúc dạy hắn kiếm thuật. Nhưng thường chỉ đánh được một nửa, hai người liền chạy sâu vào phía trong mà triền miên, ngày ngày trôi qua khoái hoạt.

Bất quá, sau khi Gia chủ xuất quan, không khí trong phủ vô cùng quái dị. Không phải nặng nề nhưng cũng không là sinh động. Thỉnh thoảng còn có một vài đệ tử đánh nhau, các trưởng lão phe trực hệ cảm thấy hết sức phiền lòng.

Ngoài chuyện này ra, còn có người đến Bắc gia cầu kiến Âm Tế Thiên càng ngày càng nhiều. Cuối cùng Bắc Diệu Quang lấy cớ Âm Tế Thiên bận bịu chuẩn bị Đại Hôn mà đuổi những người kia đi hết.

Cũng do Đại Hôn tới gần, cho nên việc trục xuất Bắc Tiềm bị dời đến sau hôm ấy rồi mới xử lý.

Cứ như vậy, ngày Đại Hôn của Bắc Minh và Âm Tế Thiên từng chút một tới gần.

Trước lễ Đại Hôn ba ngày, Đại hội đấu giá cũng vừa lúc kết thúc. Nhưng các tu sĩ vẫn ở lại Nam Bộ, không muốn rời đi. Mục đích dĩ nhiên là muốn tham gia Đại lễ thành hôn của thiếu gia Bắc gia, đồng thời chiêm ngưỡng chút ít phong thái của Ngự thú sư cấp mười.

Ngay sáng sớm hôm đó, các trưởng lão của Vạn Phật tự tới Bắc gia để đón Âm Tế Thiên về khách ***. Rồi đợi đến Đại lễ thành hôn, mới một lần nữa gả nhập Bắc phủ.

Lúc này, năm vị trưởng lão phụ trách đến đón Âm Tế Thiên đang ngồi trong Minh Thăng viện mà trừng hai người dính chặt lấy nhau không chịu rời kia.

Tảng sáng bọn họ đã đến đây, nhưng khi đón Âm Tế Thiên đi thì Bắc Minh thiếu gia lại muốn cùng Tịch thiên ăn sáng xong mới chịu thả người.

Đã nói như vậy, bọn họ cũng không tiện mạnh tay bắt người, đành kiên nhẫn chờ hai người kia chậm chạp ăn xong điểm tâm.

Sau đó, Bắc Minh thiếu gia lại sợ Tịch Thiên ăn đồ ăn của khách *** không quen, muốn đầu bếp chuẩn bị điểm tâm để hắn mang theo ăn dần.

Bọn họ chẳng thể làm gì khác hơn là chờ, tuy nhiên khi bàn điểm tâm được đem ra thì trời cũng đã trưa, lại phải tiếp tục đợi Bắc Minh thiếu gia và Tịch Thiên ăn cơm trưa.

Nhưng sau giờ cơm trưa, Bắc Minh thiếu gia lại sợ tóc Tịch Thiên quá dài, đi chung với một đám hòa thượng sẽ dễ bị người ta phát hiện thân phận, rồi đánh chủ ý xấu lên người Tịch Thiên, bắt hắn phải mang đấu lạp y mới chịu.

Bây giờ Tịch Thiên mang trong mình thân phận Ngự thú sư cấp mười, bọn họ cũng như Bắc Minh, sợ người ta đánh chủ ý lên hắn, cho nên đành phải đợi Bắc Minh thiếu gia đem đấu lạp ra.

Lúc Tịch Thiên đội đấu lạp, thay áo tăng xong xuôi, Bắc Minh thiếu gia vẫn luyến tiếc không chịu buông tay Tịch Thiên, như sợ bọn họ bỏ mất Tịch Thiên vậy.

Thật ra không chỉ luyến tiếc, mà Bắc Minh càng lo lắng cho an nguy của Tịch Thiên hơn. Mỗi khi Tịch Thiên không có bên người là y cực kỳ cực kỳ bất an.

"Đầu bếp, chuẩn bị nhiêu điểm tâm đó có đủ hay không, nếu chưa thì tranh thủ làm thêm vài dĩa nữa đi."

Hư Vô trưởng lão không thể tiếp tục nhịn, cắn răng mà xen vào: "Bắc thí chủ, điểm tâm mà ngài chuẩn bị đủ để Tịch Thiên ăn cả một tháng luôn rồi."

Đã bảo tách ra có ba ngày thôi, cũng đâu phải ba tháng hay ba năm, có cần luyến tiếc đến như vậy không?

Hoa Không đứng bên cạnh lập tức giễu cợt: "Con lừa ngốc nhà ngươi thì biết cái gì? Bọn họ là không nỡ tách ra, người không hiểu tình cảm như ngươi đừng có mở miệng kẻo phá hư bầu không khí."

Hư Vô trưởng lão bị thanh niên trước mắt chọc cho tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, thấy người nọ mặc áo Bắc gia, chắc là đệ tử trong phủ, nhưng sao dám cả gan vô lễ với trưởng lão Vạn Phật tự như vậy.

Bất quá, bộ dạng vị thanh niên này có bảy phần tương tự với Hư Không sư huynh.

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh hận không thể nhét hắn vào trong Nhẫn không gian, từ đây về sau không bao giờ rời khỏi nhau, thật cảm thấy vừa buồn cười mà tim lại vô cùng ấm áp.

Hắn cũng không nỡ rời xa Bắc Minh ba ngày, dù sao mấy hôm gần đây, bọn họ luôn đi có đôi, như hình với bóng. Bây giờ đột nhiên tách ra thật đúng là không có thói quen. Hơn nữa chưa tách ra đã bắt đầu thấy nhớ đối phương rồi.

Hư Vô trưởng lão hừ lạnh: "Nếu không muốn tách ra, vậy ở lại Bắc gia, trực tiếp xuất giá đi."

Hoa Không lập tức la lên: "Như vậy sao được, cái này không hợp lễ nghĩa."

Bắc Minh nghe bọn họ nói thế, đành phải bỏ tay Âm Tế Thiên ra: "Ba ngày sau, ta sẽ rước ngươi vào cửa."

Âm Tế Thiên gật gật đầu, chỉ sợ càng nói chuyện với y càng không nỡ rời đi, nhanh chóng đội đấu lạp lên đầu rồi bước ra đại sảnh.

Bắc Đẩu đưa đấu lạp đưa cho các trưởng lão Vạn Phật tự, phòng ngừa chỉ có Tịch Thiên mang đấu lạp lại càng gây chú ý hơn.

Hư Không cũng nhận đấu lạp, Hư Vô trưởng lão đứng bên cạnh bật người hỏi: "Ngươi định theo chúng ta đến khách *** luôn à?"

Hư Không trừng hắn một cái: "Đồ đệ của lão tử muốn thành thân, ta không theo hắn tới khách ***, vậy ba ngày sau hắn kính trà cho ai? Chẳng lẽ kính trà cho sư thúc ngươi sao?"

Hư Vô trưởng lão khó tin mà nhìn Hư Không: "Ngươi…ngươi….ngươi là sư huynh!"

Hư Không lườm hắn: "Bây giờ mới biết à? Thật không hiểu mắt ngươi để ở đâu nữa? Có như vậy cũng không nhận ra!"

Hư Vô trưởng lão vô cùng chán nản. Bộ dáng hiện giờ của Hư Không, cho dù là chưởng môn còn nhìn không ra, nói chi hắn.

Hư Không đeo đấu lạp lên đầu: "Sau khi trở về, cấm ngươi không được nói với đám người kia ta là Hư Không, miễn cho bọn họ cứ ở trước mặt ta lảm nhảm, so với tụng kinh còn phiền phức hơn. Còn có, ngươi mà dám tiết lộ nửa lời, lão tử thề không cho ngươi sống yên ổn."

Nói xong, y quay sang bốn vị đệ tử: "Các ngươi cũng vậy. Biết chưa?"

Bốn vị Hư Tự trưởng lão vội vàng gật đầu.

Lúc này, Hư Không mới vừa lòng mà hừ một tiếng: "Thật là một đám không làm người ta bớt lo, chúng ta về khách ***, đi."

Năm vị trưởng lão vừa thở phì phì vừa trừng bóng lưng Hư Không. Rốt cuộc ai mới không làm người khác bớt lo chứ.

Thật không biết kẻ nào nhảy vào trêu chọc năm vị Tà Tu lão tổ, sau đó vỗ mông chạy lấy người, để lại cục diện rối rắm cho bọn họ thu dọn.

Âm Tế Thiên cùng tăng lữ Vạn Phật tự đi ra Minh Thăng viện, liền đụng mặt Hiên Viên Duật lâu ngày không gặp.

Hiên Viên Duật nhìn một đám bần tăng đội đấu lạp đi từ trong Minh Thăng viện ra, không tự chủ mà dừng bước chân lại. Lòng thầm nghĩ, hóa ra ba ngày nữa chính là Đại lễ thành hôn của Bắc Minh và Âm Tế Thiên.

Y nhíu nhíu mày, nỉ non: "Vì sao lại nhanh như vậy."

Cứ tưởng vào được Bắc gia thì có cơ hội thân cận với Tịch Thiên. Nhưng do chuyện bí cảnh, y không thể không bế quan luyện chế pháp bảo, mãi cho đến sáng nay mới thành công. Ai ngờ tới, y xuất quan thì ngày thành hôn của bọn họ đã sắp sửa cận kề.

Hiên Viên Duật nhìn mấy người họ, nhịn không được mà kêu: "Tịch Thiên!"

Nhưng không có một người nào dừng bước, hay liếc nhìn y một cái, cho dù khẽ ngừng cũng không hề có.

Hiên Viên Duật nhíu nhíu mày.

Y biết, chắc chắn Tịch Thiên có trong đám tăng lữ này. Nhưng Tịch Thiên lại không thèm để ý đến mình, làm lòng y khó chịu vô cùng.

Đúng lúc này, một tăng lữ chậm rãi quay đầu nhìn hắn một cái, lập tức quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

Hiên Viên Duật nhìn bóng lưng của tăng lữ đó, khóe miệng hơi cong cong, nỗi niềm không thoải mái trong lòng cũng tan biến. Tuy rằng Tịch Thiên chỉ nhìn mình một cái, nhưng ít nhất không coi thường mình như trước kia nữa.

Đội tăng lữ tiến về phía trước, Hư Không quay đầu nhìn nhìn Hiên Viên Duật, sau đó liếc sang Âm Tế Thiên đang đứng bên cạnh, hỏi: "Tịch Thiên có người gọi ngươi đấy. Sao ngươi lại không để ý tới người ta. Thật không lễ phép."

"Có sao?" Âm Tế Thiên thản nhiên trả lời: "Ta không nghe thấy!"

Hiện giờ, hắn không có tâm trạng để ý đến Hiên Viên Duật, hơn nữa giữa hắn với y cũng chẳng có chuyện gì mà nói.

Hiên Viên Duật không hề biết người quay đầu nhìn y là Hư Không, còn đầy mặt sung sướng đi vào Minh Thăng viện. Vừa đến đại sảnh, bắt gặp Bắc Minh đang cầm một cái trâm màu vàng ngắm nghía đến ngẩn người.

"Minh sư đệ, ngươi đang suy nghĩ gì thế?"

Hiên Viên Duật đi lên, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Bắc Minh cất cây trâm vào túi không gian, thản nhiên hỏi: "Có việc gì?"

Hiên Viên Duật mỉm cười, nhanh tay lấy trong không gian ra một cái bảo tháp: "Đây là Cửu Đăng Tháp mà ta đặc biệt chế tạo ra."

Bắc Minh thản nhiên liếc nó một cái, một tòa tháp nhỏ với chín tầng, nhướng mài hỏi: "Dùng như thế nào?"

Hiên Viên Duật cười đắc ý: "Chỉ cần chúng ta đứng ở lối vào Bí cảnh, Đăng Tháp sẽ cảm ứng được cấp bậc bảo thạch trong đó. Chúng ta có thể dựa vào nó mà quyết định có nên tiến vào bí cảnh mạo hiểm hay không."

Y vừa đứt lời, tầng cao nhất của Cửu Đăng Tháp đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu đỏ tím.

204. Chương 200: Thần Vật Thượng Cổ

Hiên Viên Duật nhìn Cửu Đăng Tháp, không khỏi ngẩn người: "Tại sao ngọn đèn của tầng thứ chín lại đột nhiên phát sáng?"

Y cầm nó lên xem xét: "Pháp bảo này ta vừa mới luyện chế xong sáng nay, chẳng lẽ ta luyện chế thất bại?"

Bắc Minh nghi hoặc nhìn Hiên Viên Duật đang lầm bầm lẩu bẩu: "Pháp bảo xảy ra vấn đề gì sao?"

Nghe tiếng, Hiên Viên Duật lấy lại *** thần, vội vàng đặt Cửu Đăng Tháp lên bàn, chỉ vào tầng trên cùng nói: "Ngọn đèn của Cửu Đăng Tháp càng cao, đại biểu cho bảo vật được tìm thấy có cấp bậc càng lớn. Hiện tại tầng thứ chín phát ra ánh sáng mãnh liệt, hơn nữa còn là màu đỏ tím, cho thấy rằng có Thần vật thượng cổ ở gần đâu đây!"

Đáy mắt y toát lên sự khó hiểu, sau đó quay sang nhìn chằm chằm Bắc Minh, hỏi: "Lẽ nào ngươi có cất giấu Thần vật thượng cổ?"

Bắc Minh thoáng có chút sửng sốt, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh nói: "Sao ta có thể có vật quý báu đến vậy cơ chứ!"

Hiên Viên Duật suy nghĩ lại, cũng hiểu được Bắc Minh không có khả năng có Thần vật thượng cổ!

Y và Bắc Minh đã cùng nhau ra vào rất nhiều các Bí cảnh lớn nhỏ, trên người Bắc Minh có bảo vật gì, chắc chắn y phải là người biết rõ nhất. Huống chi Bắc Minh còn nằm bệnh trên giường hết mười năm, càng không thể có được Thần vật thượng cổ!

Hiên Viên Duật cầm Cửu Đăng Tháp lên nhìn lần nữa, lầm bầm nói: "Chẳng lẽ ta luyện chế không thành công? Không có khả năng! Từ sau khi ta bắt đầu luyện chế pháp bảo, chưa từng có chuyện luyện chế thất bại!"

Y thử đưa thần thức vào trong Cửu Đăng Tháp, thăm dò xem có phải nó bị luyện chế thất bại hay không!

Khóe miệng Bắc Minh hơi nhếch lên, giễu cợt nói: "Thật khó gặp ngươi luyện chế pháp bảo bị thất bại!"

Hiên Viên Duật thu hồi thần thức, liếc Bắc Minh một cái: "Bớt vui sướng khi người gặp họa đi! Ngươi nên biết, pháp bảo này có liên quan đến tính mạng của chúng ta đấy!"

Bắc Minh không châm chọc y nữa, dù sao Hiên Viên Duật luyện chế pháp bảo Cửu Đăng Tháp, cũng vì suy nghĩ đến sự an toàn của bọn họ!

Hiên Viên Duật cầm lấy Cửu Đăng Tháp đi về phía cửa. Song, càng đi ngược trở ra, ngọn đèn của Cửu Đăng Tháp càng yếu ớt, màu sắc trên đó cũng càng lúc càng nhạt dần!

Y chợt khựng người, lui về phía sau một bước, bất ngờ ngọn đèn của Cửu Đăng Tháp lại sáng đột nhiên sáng lên tiếp.

Hiên Viên Duật xoay người, quay về ngồi xuống bên cạnh Bắc Minh: "Ta chắc chắn, khẳng định, tuyệt đối không phải pháp bảo của ta có vấn đề, mà là trên người của ngươi hoặc dưới chân chúng ta có Thần vật thượng cổ!"

Bắc Minh nhíu mày, nhận lấy Cửu Đăng Tháp, cẩn thận quan sát: "Có khi nào ngươi đã làm ngược các cấp bậc dò xét bảo vật của Cửu Đăng Tháp không? Ví dụ như, tầng thứ chín kỳ thật đại biểu cho bảo vật có cấp bậc thấp nhất!"

Bắc Minh đợi mãi không thấy Hiên Viên Duật trả lời, nghi hoặc ngẩng đầu, bắt gặp Hiên Viên Duật đang híp nửa mắt theo dõi mình!

Hiên Viên Duật nói: "Ta phát hiện, lúc ngươi cầm lấy Cửu Đăng Tháp, ngọn đèn sáng đến rực rỡ! Ta khẳng định, Thần vật đang ở trên người của ngươi!"

Suy nghĩ đầu tiên của y chính là thần vật nằm ở trong tay áo của Bắc Minh. Hiên Viên Duật vung tay lên, tạo thành một luồng gió mạnh, hướng Bắc Minh ùa tới. Lập tức, hai ống tay áo của Bắc Minh bị thổi lật lên!

Hiên Viên Duật nhìn cổ tay phải của Bắc Minh, tức khắc khóe mắt giựt giựt!

Bởi vì, trên cổ tay phải của Bắc Minh chính là chiếc vòng bạch ngọc do Âm Tế Thiên đặc biệt làm tặng y!

Nó không giống những loại vòng ngọc tròn bình thường, mà trên thân nó bị cắt mất một khúc dài, giữa hai đầu được nạm hai khối đầu rồng bằng vàng, còn thân ngọc khắc hoa văn hình vảy rồng, khiến cho chiếc vòng ngọc mộc mạc bỗng trở nên quý khí lạ thường!

Nhưng, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là ở trên thân ngọc còn chêm thêm mấy chữ 'Tịch Thiên đại ngu ngốc!'

Lúc Bắc Minh trông thấy ba chữ đại ngu ngốc kia, có chút không được tự nhiên mà ho nhẹ một cái!

Hiên Viên Duật xùy xùy ra tiếng, tầm mắt chuyển sang cổ tay trái của Bắc Minh, trông thấy một chiếc vòng tay được bện từ những sợi tơ màu lam đậm. So với chiếc vòng ngọc trên cổ tay phải, thì nó có vẻ vô cùng tầm thường, dù có tùy ý ném xuống đất, cũng chẳng có ai thèm nhặt lên!

Hiên Viên Duật chợt nheo mắt lại, y tựa hồ cảm thấy màu sắc của chiếc vòng tay kia hết sức quen thuộc!

Bắc Minh thả Cửu Đăng Tháp về lại trên bàn: "Ta có Thần vật hay không chẳng lẽ ta không biết? Tóm lại là, chắc chắn pháp bảo của ngươi có vấn đề!"

Hiên Viên Duật hoàn hồn, mỉm cười một cách thâm ý: "Phải không?"

Y cầm lấy Cửu Đăng Tháp, đầu tiên là đưa về phía tay phải của Bắc Minh, ngọn đèn ở tầng trên cùng nháy mắt tối sầm lại.

Hiên Viên Duật tiếp tục đưa Cửu Đăng Tháp qua bên tay trái của Bắc Minh, ngọn đèn lại một lần nữa sáng rực lên!

Bắc Minh nhìn Cửu Đăng Tháp đang tối sầm bỗng dưng sáng trở lại, ánh mắt khẽ động!

Chẳng lẽ Thần vật thượng cổ là chỉ…

Hiên Viên Duật không bỏ sót biểu cảm của y, hỏi: "Chiếc vòng trên cổ tay trái của người là cái gì vậy? Ta cảm thấy màu sắc của nó có vẻ rất quen thuộc!"

Bắc Minh mặt không đổi sắc nói dối: "Chỉ là dùng lông của yêu thú bện thành dây xích tay thôi!"

Ấn đường Hiên Viên Duật khẽ động, hiển nhiên là không quá tin tưởng lời nói của Bắc Minh. Bất quá, y cũng không tiếp tục tra hỏi về nguyên liệu của vòng tay nữa, bằng không Bắc Minh lại hiểu nhầm là y thèm muốn cái món Thần vật kia!

Bắc Minh lái sang chuyện khác: "Cửu Đăng Tháp phát ra ánh sáng màu đỏ tía biểu thị cho cái gì!"

Hiên Viên Duật giải thích: "Ngươi cũng biết, bất kể là pháp bảo, pháp khí hay trang bị gì thì cũng đều có chia ra các cấp bậc. Trong các cấp bậc lại chia ra các loại phẩm chất khác nhau. Như bây giờ, mượn ánh sáng do tầng thứ chín phát ra mà nói, chứng minh rằng vật chúng ta gặp được là Thần vật thượng cổ. Và nếu ánh sáng càng đậm thì đại biểu cho phẩm chất của Thần Vật càng cao. Ví dụ ánh sáng đỏ tím hiện tại, chứng minh phẩm chất của bảo vật này, là Thần vật trong Thần vật thượng cổ!"

Y dừng lại một chút, nhìn Bắc Minh nói: "Nói cách khác, chiếc vòng trên cổ tay trái của ngươi là Thần vật trong Thần vật thượng cổ!"

"Hoang đường!"

Bắc Minh cảm thấy lời phân tích của Hiên Viên Duật thật sự rất khó khiến y tiếp thu nổi!

Dây xích tay này được bện từ tóc của Tịch Thiên, nếu như là Thần vật thượng cổ, vậy chẳng khác nào nói Tịch Thiên là người thượng cổ rồi!

Đáy mắt Hiên Viên Duật hiện lên thâm ý: "Minh sư đệ, có phải ngươi quá kích động rồi không? Nếu quả thật trên tay ngươi là Thần vật thượng cổ, vậy đây không phải là chuyện tốt hay sao? Nhưng mà, phản ứng của ngươi cứ như là sắp có tai vạ đến nơi vậy! Chẳng lẽ dây xích tay này có bí mật nào đó mà không thể cho ai biết!"

Bắc Minh lập tức thu liễm cảm xúc: "Hiên Viên sư huynh quá lo lắng rồi! Nếu có bí mật gì đó không thể cho ai biết, ta cần gì phải mang trên tay, thu hút sự chú ý của người khác cơ chứ!"

"Vậy tại sao Minh sư đệ lại kích động như vậy!"

Bắc Minh thản nhiên liếc y một cái, cười lạnh: "Ta là đang cảm thấy rất buồn cười. Ta chỉ dùng lông của yêu thú bện thành dây xích tay, nay bỗng đột nhiên nó trở thành Thần vật thượng cổ. Đổi lại là ai cũng cảm thấy chuyện này quá mức vớ vẩn!"

Y đứng lên: "Ta xem Hiên Viên sư huynh, vẫn nên đem Cửu Đăng Tháp của ngươi về kiểm tra kĩ lưỡng một chút, để sau này khỏi phải tốn công bịa lời lừa gạt ta!"

Bắc Minh gọi Bắc Đẩu đang canh giữ ở cửa tiến vào dìu mình, sau đó nói với Hiên Viên Duật: "Thân thể của ta không khỏe, không thể tiếp tục tán gẫu với Hiên Viên sư huynh được nữa. Nếu Hiên Viên sư huynh rãnh rỗi, nên luyện chế thêm vài cái pháp bảo dự phòng, để chúng ta bớt lo lắng hơn khi đi vào Bí cảnh!"

Hiên Viên Duật nhìn khuôn mặt tái nhợt cùng cái trán mướt mồ hôi của Bắc Minh, liền hiểu không phải Bắc Minh đang giả bộ bệnh!

"Nghỉ ngơi cho tốt đi! Nếu cần cái gì ở ta, cứ việc bảo Bắc Đẩu tới tìm!"

"Trước cảm tạ Hiên Viên sư huynh!"

Hiên Viên Duật nhìn vào bóng lưng gầy gò Bắc Minh, rơi vào trầm tư!

Y luôn cảm thấy màu sắc của chiếc vòng tay kia hình như đã gặp ở đâu đó rồi, chỉ là trong lúc nhất thời y không thể nào nhớ ra nổi!

Bắc Minh được Bắc Đẩu dìu trở về phòng, lấy đan dược ra nuốt vào trong bụng, đợi thân mình tốt hơn một chút, mới nâng tay trái lên, quan sát chiếc vòng trên cổ tay.

"Thần vật thượng cổ!"

Khóe miệng Bắc Minh nhếch lên một tia châm biếm!

Cho dù tóc của Tịch Thiên có khiến mọi người cảm thấy quái dị, nhưng cũng không tới mức là Thần vật thượng cổ đi!

Bắc Đẩu thấy Bắc Minh nhìn chiếc vòng trên tay đến xuất thần, cười nói: "Thiếu phu nhân mới rời đi chưa tới nửa canh giờ, chủ tử đã nhớ Thiếu phu nhân rồi!"

Gã nhớ rõ, chiếc vòng trên tay chủ tử là do Thiếu phu nhân cắt từ tóc của ngài ấy bện thành!

Bất quá, màu sắc hình như có chút khác!

Bắc Minh cười một tiếng, chỉ vào dây xích tay nói: "Nếu có người nói với ngươi rằng, cái này là Thần vật thượng cổ, ngươi sẽ nghĩ như thế nào?"

"Thần vật thượng cổ? Làm sao có thể!"

Bắc Đẩu cảm thấy đây quả thật là một lời nói dối không căn cứ!

Nhưng sau đó suy nghĩ lại, nếu sự việc có liên quan tới Thiếu phu nhân, như vậy cũng không phải là không có khả năng!

Bắc Đẩu nói: "Nếu tính ra! Việc này cũng không phải không có khả năng! Chủ tử, ngài còn nhớ chứ, Thiếu phu nhân từ một phế vật bị hủy linh căn, bỗng dưng biến thành Ngự thú sư cấp mười trong truyền thuyết. Nếu là trước kia, chúng ta chắc chắn sẽ không tin, nhưng bây giờ nó xảy ra ngay trước mắt, chúng ta có muốn không tin cũng không được. Bất quá, nói tóc của Thiếu phu nhân là Thần vật thượng cổ thì thật sự có chút khoa trương. Tuy nhiên nếu nói là bảo vật cấp mười, không chừng còn có thể là sự thật!"

Bắc Minh cũng thấy lời Bắc Đẩu khá hợp với tâm ý của y!

Tóc của Tịch Thiên có thể gây tổn thương cho người khác, còn có thể làm hỏng chiếc kéo vàng thuộc hàng linh bảo thượng phẩm của y, nói không chừng tóc của Tịch Thiên thật sự là bảo vật cấp mười hay cái gì đó.

Về phần Thần vật thượng cổ mà Hiên Viên Duật nói, e là Cửu Đăng Tháp của Hiên Viên Duật thật sự có vấn đề!

Bắc Đẩu thấy Bắc Minh không lên tiếng, dò hỏi: "Tóc của Thiếu phu nhân là bảo vật cấp mười thật ư?"

Trước đó gã cũng chỉ tùy ý nói mò, đừng nói là bị gã đoán trúng nha?

Bắc Minh liếc Bắc Đẩu một cái: "Ra ngoài! Ta muốn tu luyện!"

205. Chương 201: Đại Hôn (1)

Từ lúc Âm Tế Thiên cùng mấy người Hư Vô trưởng lão đi vào khách ***, chỉ có thể dùng một chữ thảm để hình dung!

Mỗi ngày mỗi đêm hắn đều phải nghe các trưởng lão tụng kinh niệm phật cầu phúc cho hắn, cảm giác này quả thực cứ như rơi vào trong hố phân, bị tiếng ruồi bọ vo ve đến ong ong cả đầu!

Cuối cùng, Âm Tế Thiên đành phải phong bế thính giác, tự đả tọa tu luyện, cho dù đám trưởng lão niệm bảy ngày bảy đêm, cũng không liên quan đến hắn!

Lần tu luyện này, hắn phát hiện bảy ngọn lửa trong cơ thể hắn có sự biến hóa. Ngọn lửa màu đỏ bắt đầu có xu hướng phát triển lớn hơn nữa, tựa hồ đây là đại biểu cho tu vi của hắn sắp thăng tiến lên một tầng mới!

"Không phải là hắn đang ngủ đấy chứ?"

Đám trưởng lão niệm kinh cầu phúc cho Âm Tế Thiên xong, gọi hắn mãi mà không thấy phản ứng, bất mãn nói.

Hư Vô trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Chúng ta ngày đêm cầu phúc cho hắn, còn hắn thì tốt rồi, cư nhiên ngủ thiếp đi!"

"A di đà phật!" Hư Thực trưởng lão chắp tay trước ngực: "Tịch Thiên giờ đã là người thường, cho nên không thể nào được như chúng ta ngày đêm niệm kinh mà không biết mệt mỏi! Các người nên ôm hắn về phòng, để hắn nghỉ ngơi cho tốt!"

Tịch Lễ vừa nghe, lập tức bảo Vô Tịnh ôm Âm Tế Thiên trở về phòng!

Vô Tịnh đặt Âm Tế Thiên lên giường, đắp chăn cho hắn kỹ lưỡng, liền rời khỏi phòng!

Cửa phòng vừa đóng, Âm Tế Thiên đang nằm ngủ trên giường bỗng mở mắt ra, nhìn đỉnh màn lẩm bẩm nói: "Cũng may ngày mai là đến ngày thành thân, chứ nếu ở lại đây thêm vài hôm nữa, chỉ sợ mình sẽ điên mất thôi! Khó trách Hư Không muốn bỏ chạy, đổi lại là mình, có thể chạy xa được bao nhiêu liền chạy bấy nhiêu! Không bao giờ trở lại nữa!"

Hắn nói thầm vài câu, rồi đứng dậy thả lỏng gân cốt. Tiếp đó, phóng người ngồi lên khung cửa sổ, nhìn sao trời mênh mông vô bờ, thưởng thức tiên trà và điểm tâm mang theo từ Bắc gia, cả người cảm thấy vô cùng nhàn nhã!

Đây là buổi tối thanh tĩnh nhẹ nhàng nhất từ khi hắn đến khách ***, không người quấy rầy, cũng không người niệm kinh bên tai!

Âm Tế Thiên vô cùng thỏa mãn mà mỉm cười, rất nhanh, tiếu ý nơi khóe miệng vụt tắt!

Hắn vừa ngồi lên khung cửa sổ, đã cảm giác được có người đang nhìn mình!

Do không nhận thấy ác ý từ phía đối phương, cho nên hắn mới không thèm quan tâm. Thế nhưng, tầm mắt kia càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng khiến hắn chẳng thể xem nhẹ được nữa.

Thêm vào đó, tựa hồ đối phương đang nhìn hắn bằng thái độ chuyên chú đến nóng rực, đặc biệt là khi hắn cười, khiến hắn có cảm giác ánh mắt của đối phương như đang muốn thiêu trụi hắn, làm hắn không khỏi tò mò, rốt cuộc là ai đang nhìn trộm mình!

Âm Tế Thiên nghiêng đầu, liếc sang chỗ đối phương, lập tức nhìn thấy một bóng người mang mặc nạ bạc đang đứng trên nóc khách ***, đặc biệt nổi bật giữa đêm tối!

Thôn Phách!

Âm Tế Thiên phút chốc nheo mắt lại!

Thôn Phách đứng trên nóc nhà, tùy ý để gió thổi bay tóc và y phục của mình. Mắt vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm thiếu niên ngồi bên khung cửa sổ, từng chút từng chút miêu tả đường nét trên khuôn mặt của Âm Tế Thiên, sau đó khắc sâu hình ảnh ấy vào lòng!

Âm Tế Thiên thử sử dụng lực *** thần hướng Thôn Phách nói: "Ngày mai là ngày vui của ta, ta không muốn sát sinh, thức thời thì cút xa ta một chút!"

Rất nhanh, hắn liền nhận được hồi âm của Thôn Phách: "Ta đã làm gì khiến ngươi chán ghét ta đến như thế!"

Âm Tế Thiên lạnh lùng trừng y: "Trong lòng ngươi biết rõ rồi, cần gì phải hỏi lại ta!"

Thôn Phách không hé răng nữa, tuy nhiên vẫn đứng trên nóc nhà, chẳng có ý định rời đi!

Âm Tế Thiên quay đầu lại, mặc kệ Thôn Phách. Thế nhưng, ánh mắt của đối phương thật khiến hắn không thể nào xem nhẹ.

Hắn khẽ dừng, mau quang lóe lóe, rồi quay sang Thôn Phách, khóe miệng chậm rãi cong lên nụ cười tuyệt diễm, tiếp đó ngoắc ngoắc đầu ngón tay với y, ý bảo Thôn Phách lại đây!

Mắt Thôn Phách khẽ khựng, thái độ Âm Tế Thiên đột nhiên tốt bất ngờ, làm y có chút thụ sủng nhược kinh!

(Được yêu thương mà kinh sợ).

Nhìn nụ cười xinh đẹp kia, bất tri bất giác y như người mất hồn mà tiến lên phía trước, hướng khách *** nhảy tới!

Nào ngờ, vừa mới đến gần một chút, đã bị chiếc ***g bảo hộ trong suốt cản đường. Ngay sau đó, ***g bảo hộ phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, một khắc sau, khách *** bỗng chốc ồn ào nhốn nháo!

"Có kẻ muốn xông vào khách ***! Có kẻ muốn xông vào khách ***!"

Dưới tiếng kinh hô, nháy mắt từ trong sương phòng của khách *** ùa ra hơn trăm tên hòa thượng. Đám tăng lữ chữ Tịch thấy người đứng bên ngoài ***g bảo hộ là tà tu, tức khắc ra tay tấn công về phía Thôn Phách!

Thôn Phách thoáng kinh hãi, nhanh chóng lùi về phía sau mười bước!

Ngay khoảnh khắc xoay người rời đi, y bắt được ý cười gian xảo nơi khóe miệng Âm Tế Thiên!

Thôn Phách liền hiểu được mình bị mắc lừa!

Trước đó, chắc chắn Tịch Thiên là cố ý dẫn dụ y chạy qua, theo đó va chạm vào trận pháp do tăng lữ Vạn Phật Tự bố trí, để cho tăng lữ Vạn Phật Tự đối phó với y!

Âm Tế Thiên nhìn Thôn Phách nhanh nhẹn trốn thoát, nhịn không được mà bật cười ra tiếng!

Thẳng đến khi khách *** khôi phục lại yên tĩnh, hắn mới chậm rãi thu hồi nụ cười, tuy nhiên tiếu ý vẫn đong đầy trong mắt. Âm Tế Thiên nhìn về hướng mà Thôn Phách đứng ban nãy, khóe miệng khẽ cong, thâm ý nói: "Đại ngu ngốc, ta sẽ không dễ dàng cho qua như vậy đâu!"

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Trời còn chưa sáng, Âm Tế Thiên đã bị một đám bà mai lôi ra khỏi giường. Đầu tiên bắt hắn ngâm mình trong thùng nước rải đầy cánh hoa, sau đó giúp hắn mặc áo trong, rồi đến áo ngoài màu đỏ rực, cuối cùng khoác lên người hắn một chiếc áo choàng lộng lẫy!

Đám bà mai nói với Âm Tế Thiên một đống lớn lời may mắn, sau đó kéo nhau ra khỏi phòng. Tiếp đến vú Liễu và vú Trương vào tới, bắt đầu giúp Âm Tế Thiên chải mái tóc dài!

Âm Tế Thiên xuyên qua gương, quan sát biểu cảm của vú Liễu và vú Trương khi nhìn thấy mái tóc màu lam đậm kia, quả nhiên họ không hề tỏ ra kinh ngạc chút nào, chắc rằng Bắc Minh đã nói cho vú Liễu và vú Trương biết chuyện này, do đó hai người ấy mới được phép đến chải đầu cho hắn!

Vú Liễu cài vào tóc Âm Tế Thiên một chiếc trâm màu xanh nhạt, rồi đội thêm phát quan bằng hồng ngọc bên ngoài. Sau đó ngắm nhìn kiệt tác của các nàng, trên mặt tràn đầy ý cười: "Hôm nay Thiếu phu nhân thật sự rất đẹp! Thiếu gia có thể lấy được Thiếu phu nhân, thật sự là phúc khí của Thiếu gia!"

Tướng mạo của Âm Tế Thiên vốn đã vô cùng diễm lệ, hiện giờ mặc trên người hỉ phục màu đỏ, càng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn kia trở nên đặc biệt yêu diễm mỹ lệ!

Âm Tế Thiên nghe được từ mỹ, khóe mắt hơi khẽ giật!

Hôm nay là ngày vui của hắn, cũng lười so đo với các nàng!

Lúc này, bên ngoài khách *** đột nhiên vang lên tiếng pháo 'Bùm! Bùm! Bùm!'

Vú Liễu cười nói: "Nhất định là đội ngũ đón dâu đến!"

Vừa mới nói xong, một bà mai đầy mặt sáng lạn bước vào: "Đội ngũ đón dâu đến! Đội ngũ đón dâu đến!"

Cả người Âm Tế Thiên nhất thời cứng ngắc. Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, thế nhưng lại giống phụ nữ mà làm tân nương, hắn thật sự cảm thấy không được tự nhiên chút nào!

Vú Liễu từng tự tay đè đầu ép Âm Tế Thiên bái đường với con gà trống, cho nên khi nhìn thấy sắc mặt Âm Tế Thiên đột nhiên thay đổi có chút khó coi, trong lòng ít nhiều cũng đoán được tâm tư của hắn!

Nàng vội vàng cười nói: "Đã ba ngày rồi Thiếu gia không được gặp Thiếu phu nhân, không biết trong đầu ngài ấy có bao nhiêu là tưởng nhớ Thiếu phu nhân đâu! Thấy giờ lành vừa đến, Thiếu gia liền dẫn đội ngũ đón dâu tới đón ngài!"

Âm Tế Thiên nghe vú Liễu nhắc tới Bắc Minh, sắc mặt nhất thời dịu đi rất nhiều!

"Minh thiếu gia đến! Minh thiếu gia đến!" Đám bà mai đứng bên ngoài hưng phấn kêu lên.

Âm Tế Thiên vừa nghe, lập tức đứng bật dậy, vừa khẩn trương vừa cao hứng mà nhìn cửa phòng rộng mở! Vú Liễu thấy hắn vội vã muốn gặp Bắc Minh như thế, không khỏi che miệng cười trộm!

Âm Tế Thiên nghe tiếng cười, giật mình cảm thấy bản thân có chút thất thố, liền đè nén tâm tình xuống, ngồi trở lại trên ghế, bất quá khóe mắt vẫn như có như không mà nhìn ra phía cửa!

Không quá một khắc, đám bà mai ồn ào hớn hở nói lời chúc mừng. Ngay sau đó, một bóng người áo đỏ tiến vào trong phòng!

Lúc nhìn thấy thiếu niên diễm lệ ngồi trên ghế, Bắc Minh khẽ khựng bước chân, không khỏi ngừng thở, nhìn Âm Tế Thiên đến xuất thần!

Đây không phải là lần đầu tiên Âm Tế Thiên thấy Bắc Minh mặc y phục màu đỏ, tuy nhiên thời điểm Bắc Minh tiến vào, hắn vẫn không khỏi ngây người một chút. Bất quá, rất nhanh đã lấy lại *** thần, chờ Bắc Minh lại đây đón hắn ra ngoài!

Nhưng mà, Bắc Minh cứ ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ!

Trong lòng Âm Tế Thiên vừa vội vừa tức lại vừa cảm thấy buồn cười, cuối cùng không kiềm chế được nữa, đứng dậy nhào về phía Bắc Minh, kéo cổ của y xuống, dùng sức hôn một cái lên đôi môi lạnh lẽo kia, nói: "Ta rất nhớ ngươi!"

Dù sao cũng là vợ chồng già, cái gì là thẹn thùng, cái gì là rụt rè, hoàn toàn không có liên can tới hắn. Hơn nữa, hắn quả thật rất nhớ Bắc Minh, mặc dù chỉ không gặp mặt có ba ngày, thế mà giống như xa cách cả ba thu!

"Ta cũng vậy!" Bắc Minh lấy lại *** thần, nhanh tay ôm siết lấy eo của Âm Tế Thiên, cúi đầu mút vào đôi môi đỏ mọng mà y đã tưởng niệm nhiều ngày, đợi đến khi hai người đều thở hồng hộc, mới buông thiếu niên trong ngực ra!

Vú Liễu vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Thiếu gia, hôm nay là ngày vui của các ngài, một lát còn phải kính trà cho trưởng bối, đừng để cho mấy người Hư Không trưởng lão đợi lâu!"

Đám bà mai cũng lập tức vào phụ một tay, để bọn họ mau mau đi xuống dưới kính trà!

Khóe miệng Bắc Minh khẽ cong, dắt Âm Tế Thiên ra khỏi phòng!

Lúc này, bên trong đại viện của khách ***, có rất nhiều hòa thượng đang đứng, còn có đệ tử Bắc gia.

Các trưởng lão đời chữ Hư ngồi thành một hàng, chờ Âm Tế Thiên và Bắc Minh xuống kính trà cho bọn họ!

206. Chương 202

Lúc Âm Tế Thiên và Bắc Minh đi từ trên lầu xuống, trừ Hư Không ra thì tất cả mọi người ai nhìn thấy thiếu niên kia cũng giật mình.

Hắn chính là tên hòa thượng đó sao? Dung mạo này cũng quá mức diễm lệ rồi!

Hư Không khó nén được kích động, miệng không ngừng kể lại chuyện lúc xưa: "Đứa bé khi xưa ta một tay dọn phân một tay dọn nước tiểu, vậy mà nháy mắt một cái đã lập gia đình, lấy chồng … vợ!"

Hư Vô trưởng lão lấy lại *** thần, hừ lạnh một tiếng: "Hòa thượng xuất giá, không làm mất mặt đã tốt lắm rồi! Có gì mà vui vẻ!!"

Vừa nói xong thì … 'Chát', cái ót của hắn bị xán một bạt tai. Hư Không thở phì phì trừng Hư Vô trưởng lão: "Không biết hai hôm trước khi nhận được sính lễ của của Bắc gia, ai là người cười đến toe toét!"

Hư Vô trưởng lão vô cùng nghẹn khuất: "Sư huynh… Ngươi là đang nói mình à?"

Sính lễ của Bắc gia, Hư Không đều giữ hết lại làm của riêng mà. Sở dĩ hắn cao hứng, là rốt cục Hư Không cũng có linh thạch trả nợ cho hắn!

Hư Thực trưởng lão nghe bọn họ rì rầm cãi nhau, lập tức nghiêm khắc nói: "Các ngươi một tên là sư phụ, một kẻ là sư thúc. Không thể ra dáng trưởng bối một chút được sao?"

Hư Vô trưởng lão nghe vậy liền im re, còn Hư Không quay sang nhìn Âm Tế Thiên, nói bâng quơ: "Nhớ năm đó, khi ta ẳm Tịch Thiên về, người phản đối Tịch Thiên nhập phái nhiều nhất chính là Hư Vô sư đệ. Thật không ngờ đã bao năm trôi qua rồi, ngươi vẫn chẳng vừa mắt Tịch Thiên!"

Khóe mắt Hư Vô trưởng lão co rút, cố gắng nhịn xuống, không thèm chấp nhặt với Hư Không.

"Thật may! Tịch Thiên được gả vào Bắc gia! Từ nay về sau không cần phải nhìn sắc mặt Hư Vô sư đệ nữa. Bất quá, cứ mỗi lần ta nhớ đến chuyện lúc Tịch Thiên mới bị hủy linh căn liền bị nhốt vào thạch thất, ta vẫn đau lòng không thôi!" Hư Không nói xong lại đánh một cái vào ót của Hư Vô trưởng lão: "Ngươi nói xem! Cớ gì cánh tay ngoài dài hơn cánh tay trong, bộ ngươi tưởng ngươi giúp đỡ người ngoài thì sẽ được vang danh là chí công vô tư hay sao? Hừ! Ta chỉ biết, bọn họ xem ngươi chẳng thua gì thằng ngu!"

(Đồng nghĩa với Khôn nhà dại chợ)

"Sư huynh!" Hư Vô trưởng lão lạnh lùng trừng Hư Không. May là sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người Tịch Thiên, nếu không, bị sư huynh dạy dỗ ngay trước đám đông như vậy, thật sự rất mất mặt.

"Hư Không!" Hư Thực trưởng lão không nhịn được nữa, đưa tay đập một cái vào ót y. Hư Không uất ức nhìn Hư Thực trưởng lão: "Sư huynh, ta là đang bênh vực cho Tịch Thiên! Còn có, ta cảm thấy nên chữa trị hai cánh tay của Hư Vô sư đệ đi, để sau này nó khỏi dài ra bên ngoài nữa!"

Hư Thực trưởng lão tức giận trừng y một cái: "Nên trị chính là ngươi, hai tay của ngươi mới là dài quá mức rồi!"

"Ế!" Hư Không đầy mặt ngạc nhiên nhìn Hư Thực trưởng lão: "Sư huynh, ta không ngờ tới ngươi cũng biết nói đùa đó nha!"

Hư Thực trưởng lão: "…"

Có một vị trưởng lão chen vào nói: "Hư Không, hôm nay là ngày vui của đồ đệ ngươi. Đừng có làm mất vẻ nghiêm trang của một vị sư phụ!"

"Ta vốn muốn ra dáng sư phụ trước mặt Tịch Thiên cho nên cố ý tìm Hư Vô sư đệ tính nợ, như vậy mới tỏ rõ oai nghiêm của ta được."

Hư Thực trưởng lão, Hư Vô trưởng lão quyết định không nó chuyện với Hư Không nữa, để tránh bị y làm cho tức chết! Hư Không nhìn thấy Âm Tế Thiên và Bắc Minh đi tới phía này, vội vàng ngồi thẳng lưng lên, hưng phấn nói: "Bọn họ tới! Bọn họ tới rồi!"

Âm Tế Thiên và Bắc Minh đi tới trước mặt Hư Không, quỳ xuống. Âm Tế Thiên nhận lấy chén trà từ một vị tiểu hòa thượng, dâng lên trước mặt Hư Không: "Tịch Thiên cảm tạ ơn dưỡng dục nhiều năm qua của sư phụ. Từ nay về sau, Tịch Thiên không thể ở cạnh hầu hạ ngài được nữa!"

Hư Không nhất thời đỏ cả hai mắt, nhịn không được khịt mũi một cái, nhận lấy chén trà uống một ngụm sau đó đặt lên cái đĩa mà tiểu hòa thượng đang cầm: "Về sau, ngươi ở Bắc gia gặp phải ấm ức gì, cứ việc mách với sư phụ. Nhất định sư phụ sẽ kéo toàn bộ hòa thượng của Vạn Phật tự tới để trút giận giùm ngươi!"

Bắc Minh lập tức nói: "Ta nhất định sẽ không để cho Tịch Thiên phải chịu ấm ức!"

Hư Không hừ lạnh một tiếng: "Nói nghe được đó, nhưng nếu sau này Tịch Thiên mà chịu ấm ức, ta nhất định tới tìm ngươi hỏi tội!"

"Dạ!" Bắc Minh cầm lấy chén trà mà tiểu hòa thượng đưa tới, dâng lên trước mặt Hư Không: "Thỉnh sư phụ an tâm giao Tịch Thiên cho ta chăm sóc."

Hư Không không lập tức nhận lấy chén trà kia, chỉ nhìn chằm chằm vào mắt Bắc Minh: "Nếu ngươi đã là đạo lữ của Tịch Thiên, hẳn phải hiểu về con người hắn. Vậy ngươi đọc một đoạn Tâm Kinh đi!"

Mọi ngươi: "…"

Trên trán Âm Tế Thiên trượt xuống mấy cái lằn đen ==!!. Nói thật, nếu hắn không có ký ức Tịch Thiên thì thật không biết Tâm Kinh là cái gì luôn. Huống chi Bắc Minh tu đạo, làm sao có thể biết Tâm Kinh cho được!

Tuy nhiên, Bắc Minh mặt không đổi sắc, mở miệng dõng dạc nói:

"Quán tự tại bồ tát hành thâm Bát nhã ba la mật đa thời chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách.

Xá Lợi Tử! Sắc bất dị không, không bất dị sắc sắc tức thị không, không tức thị sắc thọ, tưởng, hành, thức diệc phục như thị.

Xá Lợi Tử! Thị chư pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm. Thị cố không trung, vô sắc, vô thọ, tưởng, hành, thức vô nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý vô sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp vô nhãn giới, nãi chí vô ý thức giới vô vô minh diệc vô vô minh tận nãi chí vô lão tử, diệc vô lão tử tận vô khổ, tập, diệt, đạo vô trí diệc vô đắc.

Dĩ vô sở đắc cố, bồ đề tát đỏa y Bát nhã ba la mật đa cố tâm vô quái ngại vô quái ngại cố vô hữu khủng bố viễn ly điên đảo mộng tưởng cứu cánh niết bàn, tam thế chư Phật y Bát nhã ba la mật đa cố đắc a nậu đa la tam miệu tam bồ đề.

Cố tri Bát nhã ba la mật đa, thị đại thần chú, thị đại minh chú, thị vô thượng chú, thị vô đẳng đẳng chú, năng trừ nhứt thiết khổ, chơn thiệt bất hư.

Cố thuyết Bát nhã ba la mật đa chú, tức thuyết chú viết: Yết đế, Yết đế, Ba la Yết đế, Ba la tăng Yết đế, Bồ đề. Tát bà ha."

Âm Tế Thiên sửng sốt, không ngờ Bắc Minh có thể đọc Tâm Kinh làu làu như thế. Hư Không quay đầu nhìn về phía Hư Vô trưởng lão: "Y niệm đúng hay sai?"

Hư Vô trưởng lão tức giận lườm Hư Không một cái: "Đúng hay không ngài không biết sao?"

"Ta biết thì hỏi ngươi làm gì?"

Chúng hòa thượng: "..."

Khóe miệng Hư Thực trưởng lão giật giật, nghiến răng nói: "Sau khi trở lại Vạn Phật tự, phạt ngươi chép Tâm Kinh một trăm lần!"

"Sư huynh! Ngày vui của Tịch Thiên, ngươi đừng có nói mấy câu mất hứng như thế! Ta coi như huynh chưa nói gì cả, nhưng ta chỉ bỏ qua một lần này thôi đấy, biết chưa?"

Hư Không nhanh nhẹn nhận lấy trà trong tay Bắc Minh uống hết một hơi, sau đó lấy hai cái phong lì xì nhét vào trong tay Âm Tế Thiên và Bắc Minh, nói: "Các ngươi còn không mau dâng trà cho Hư Thực sư bá?"

Hư Thực trưởng lão vội nén lại vẻ mặt khó coi, hé ra nụ cười. Âm Tế Thiên biết là Hư Không muốn đánh trống lảng, cho nên khi kính trà còn cố ý nói mấy lời dễ nghe để Hư Thực trưởng lão quên đi chuyện phạt Hư Không chép Kinh Thư.

Lúc bọn họ kính trà cho tất cả các trưởng lão chữ Hư xong xuôi, Bắc Minh dắt tay Âm Tế Thiên đi ra đại sảnh của khách ***. Âm Tế Thiên nhỏ giọng hỏi: "Sao ngươi biết đọc Tâm Kinh?"

Bắc Minh nói: "Trước đây có xem qua!"

Kỳ thực là y suy đoán, với tình tình kỳ quặc của Hư Không, rất có thể sẽ lấy Kinh Phật ra để làm khó y. Cho nên trong hai ngày này, y cố ý lấy mấy quyển Kinh thư mà người nhà Phật hay đọc ra học thuộc, không ngờ tới quả thật sẽ dùng đến. Âm Tế Thiên cảm thấy có chút hoài nghi, thế nhưng cũng không hỏi nhiều.

Hai người đi ra đại sảnh của khách ***, Âm Tế Thiên nháy mắt bị đám đông ở bên ngoài làm cho giật mình.

"Sao lại nhiều người thế này?"

Bắc Minh nói: "Tất cả mọi người đều tới đây để xem phong thái của Ngự thú sư cấp mười!"

Có một người đứng bên ngoài khách *** phát hiện Bắc Minh và Âm Tế Thiên ra tới, liền hưng phấn kêu lên: "Minh thiếu gia và đạo lữ của y đi ra kìa!"

Đám đông nghe vậy thì nháy mắt trở nên ồn ào xôn xao, ai ai cũng ngưỡng cổ nhìn về phía khách ***.

"Thiếu niên có viên chu sa chí ở ấn đường kia chính là tiểu sư phụ của Vạn Phật tự?"

"Ngu ngốc! Nhìn y phục màu đỏ trên người hắn liền biết đó là Tịch Thiên tiểu sư phụ rồi!"

Có người líu lưỡi: "Hắn là hòa thượng thật sao? Dung mạo quá mức diễm lệ so với người thường! Khó trách Bắc gia lại dâng sính lễ long trọng đến vậy. Bất quá, đứng cùng với Minh thiếu gia quả thật rất xứng đôi."

"Các ngươi quan tâm hắn là hòa thượng hay không làm gì, hiện tại chỉ cần biết hắn là Ngự thú sư cấp mười đủ rồi. Về sau, ai muốn khế ước với Yêu thú cấp mười thì phải ra sức mà nịnh bợ hắn!"

"Ta nghe nói hắn từng bị hủy linh căn, trở thành phế vật, sao vèo một cái đã là Ngự thú sư cấp mười trong truyền thuyết rồi?"

"Đấy là ông trời chiếu cố nhân tài. Hủy đi linh căn còn không quên ban cho hắn đường lui. Tuy nhiên, ông trời còn quên cho hắn cuộc sống trường cửu!".

"Chẳng phải Minh thiếu gia Bắc gia đã mua Đồng tâm chú phù lục rồi à? Chỉ cần dùng nó ắt sẽ sống lâu thôi?"

"Ta nghe đệ tử Bắc gia nói, phù lục kia đã bán cho gia chủ Bắc gia dùng rồi!"

"Không phải chứ! Nếu vậy chẳng phải Tịch Thiên tiểu sư phụ chỉ sống được ngắn ngủi có trăm năm thôi sao? Thật khiến cho người ta đố kỵ, lại vừa làm người ta thương cảm!"

Âm Tế Thiên nghe tiếng nghị luận của mọi người, mày không khỏi nhíu lại, nương theo sức đỡ của Bắc Minh, ngồi lên trên kiệu. Ngay sau đó, đội ngũ đón dâu xếp thành hàng dài, bay về phía Bắc phủ.

Tốc độ bay không nhanh không chậm, trên đỉnh đầu vang lên tiếng 'đùng đùng đùng', tức khắc cả bầu trời nở rộ ra vô số cánh hoa đỏ thắm. Gió nhẹ thổi qua, khiến từng đám từng đám rơi xuống, nháy mắt Bắc hoàng thành phủ đầy cánh hoa, không khí vui mừng hoan hỉ.

Dọc theo đường đi, hoa nở không ngừng. Đội ngũ đón dâu tới cửa chính Bắc gia, nhưng không ngừng lại mà bay thẳng vào bên trong.

207. Chương 203

Âm Tế Thiên vào Bắc gia đã mấy tháng, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc quan sát nơi này từ trên cao.

Diện tích Bắc gia vô cùng rộng lớn, chí ít cũng phải hơn một ngàn thước vuông, kết cấu *** diệu phức tạp. Nội viện được bao phủ bởi vô số con hẻm nhỏ, tạo thành hình trận đồ bát quái. Còn bên ngoài là phòng ốc và viện tử.

Thêm vào đó, mỗi Đại viện đều có một tòa tháp cao nằm trong góc. Từ phía trên nhìn xuống sẽ phát hiện, khi liên kết chúng nó lại, liền hình thành một trận pháp bảo hộ cao cấp.

Âm Tế Thiên quan sát phủ đệ dưới chân, sợ hãi than: "Bắc gia không hổ là một trong Tứ đại gia tộc, cả tòa phủ đệ thoạt nhìn vô cùng tráng lệ, tràng đầy khí thế."

Bắc Minh ôm lấy hắn, thâm ý nói: "Sao ngươi chỉ chú ý đến sự bao la hùng vĩ của Bắc phủ, mà không phát hiện ra người bên trong đó cũng rất nhiều."

Người?

Âm Tế Thiên liền cúi đầu nhìn, ngoại trừ khách khứa và đệ tử của các môn phái lui tới. Còn có rất nhiều đệ tử Bắc gia tụ tập thành đội, ai ai cũng đầy mặt nghiêm túc, chẳng hề có không khí vui mừng, bộ dáng cứ như đang chuẩn bị ra trận đánh nhau vậy.

Hắn nhíu mài, quay lại nhìn Bắc Minh nói: "Chẳng lẽ…."

Đừng nói là bọn người Bắc Tiềm thừa dịp ngày vui, một mẻ bắt lấy Bắc gia?

Mâu quang Bắc Minh xẹt qua một tia lạnh lẽo, ôm Âm Tế Thiên vào trong ngực, nhẹ giọng: "Không sai!"

Khóe miệng Âm Tế Thiên hơi nhếch lên: "Nhất định hôm nay sẽ là một ngày vô cùng náo nhiệt cho xem."

Nếu chỉ có phe chi thứ của Bắc gia tranh đoạt, chắc chắn bọn người Bắc Tiềm sẽ thất bại. Có lẽ chính hắn ta cũng hiểu rõ được điều này. Hiện, hắn ta dám nhân dịp Đại hôn mà cướp lấy Bắc gia, nhất định ngoài kế sách hoàn mỹ ra thì còn có sự trợ giúp của thế lực bên ngoài nữa.

Không cần biết thế nào, Âm Tế Thiên chỉ hy vọng Đại điển thành thân có thể tiến hành thuận lợi, hắn thật không muốn phải kết hôn thêm lần thứ ba đâu!

Đội ngũ đón dâu bay đến Quảng Trường Tế Tự. Xa xa, đã nhìn thấy một chiếc thảm đỏ, trải dài từ cửa chính xuyên qua quảng trường rộng lớn, đến tận Đại điện Tế Tự đầy hùng vĩ.

Lúc này, có người nhìn thấy hàng dài đội ngũ đón dâu đỏ rực cả bầu trời kia, hưng phấn thét lên: "Mọi người nhìn kìa! Bắc Minh thiếu gia đón bạn lữ của ngài ấy về."

Tất cả đều dừng tán gẫu, ngẩng đầu lên không trung nhìn đội ngũ đón đâu từ từ đáp xuống Quảng Trường Tế Tự. Một lúc sau, đôi tân nhân thong thả xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Tu sĩ ngồi trên quảng trường hết người này nối tiếp người nọ đứng vụt lên, dường như sợ rằng họ chỉ chớp mắt một cái là không còn trông thấy đôi tân nhân kia vậy. Tất cả như ngừng thở, không chớp mắt mà nhìn Âm Tế Thiên và Bắc Minh nắm tay nhau bước trên chiếc thảm đỏ.

Âm Tế Thiên có cảm giác mình là tướng quân, đang đến đây để duyệt binh. Dưới ánh nhìn của hàng vạn con người, trong đó còn có những tu sĩ nhìn hắn với vẻ kính sợ, hắn sắp ảo tưởng mình là một vị Thần được người người cúng bái mất.

Hắn bình tĩnh đảo mắt nhìn quảng trường toàn là đầu người chen lẫn đầu người, không dằn lòng được, truyền âm hướng Bắc Minh hỏi: "Rốt cuộc ngươi phát bao nhiêu cái thiếp mời vậy?"

"Khoảng chừng mười vạn cái."

Khóe mắt Âm Tế Thiên co rút: "….."

Vậy là trên quảng trường có tới hơn mười vạn người?

Bắc Minh truyền âm hỏi: "Hồi hộp?"

Buồn cười! Hắn mà hồi hộp à?

Âm Tế Thiên tức giận ném cho Bắc Minh một cái liếc mắt: "Không hồi hộp. Ta chỉ cảm thấy hôn lễ này thật sự rất long trọng. Căn bản không như Đại điển thành thân, mà ngược lại tương đối giống cử hành nghi thức đăng cơ hoàng đế hơn. Chỉ kém một chỗ là tu sĩ hai bên chưa hô "Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế" nữa thôi!"

Con ngươi đen láy của Bắc Minh hiện lên ý cười.

Khi bọn họ bước lên bục cao trước cửa Đại điện Tế Tự, mọi người mới phục hồi lại *** thần.

"Thật là tổ tiên Bắc gia tích đức, không chỉ có Tài phùng sự, Luyện đan sư, Đúc sư cấp mười. Mà giờ còn cưới thêm một con dâu Ngự thú sư cấp mười trong truyền thuyết. Nếu không phải Bắc gia không có tu sĩ cảnh giới Đại Thừa tọa trấn, chỉ sợ toàn Tu Chân giới ai ai cũng như Thiên Lôi của Bắc gia, sai đâu đánh đó".

"Thuần Trần phái cũng không kém. Bọn họ có Hiên Viên Duật vừa ngang tài vừa ngang sức với Minh thiếu gia đó thôi? Hơn nữa, Huyền Ngọc trưởng lão của Thuần Trần phái là mẫu thân của Bắc Minh thiếu gia, tức là mẹ chồng của Tịch Thiên tiểu sư phụ. Do vậy, Thuần Trần phái cũng có thể đồng hưởng tề phúc rồi."

(Là được hưởng phước ké).

Có người nghe tới đó, chế giễu: "Đồng hưởng tề phúc? Bộ các ngươi không thấy trong Đại điển thành thân lần này, Bắc gia không có mời Huyền Ngọc trưởng lão nhập tọa hàng ghế trưởng bối sao?".

Mọi người sửng sốt: "Chẳng phải Huyền Ngọc trưởng lão là mẫu thân của Bắc Minh Thiếu gia à? Đã thế còn là người của Thuần Trần phái, đúng ra phải được mời vào hàng ghế trưởng bối chứ."

Người nọ cười lạnh: "Tuy nói như vậy, nhưng nếu các ngươi biết mười năm trước đã xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ không nói như vậy."

"Mười năm trước đã xảy ra chuyện gì? Có liên quan đến chuyện hai tuyệt thế thiên tài đột nhiên biến mất hay không?"

"Cụ thể ra sao thì ta không rõ. Nhưng ta có nghe kể rằng, mười năm trước, Bắc Minh thiếu gia và Hiên Viên Duật của Thuần Trần phái cùng bị thương rất nặng. Tuy nhiên, tình trạng của Bắc Minh thiếu gia

nghiêm trọng hơn, cơ hồ là hấp hối rồi. Vậy mà Huyền Ngọc trưởng lão lại lấy viên đan dược duy nhất ra cứu mạng Hiên Viên Duật, nguyên nhân là vì Bắc Minh thiếu gia cho dù có chữa khỏi thì sau này cũng không thể tiếp tục tu luyện nữa. Còn Hiên Viên Duật, chỉ cần năm sáu năm là đã có thể thăng cấp cảnh giới. Do đó, Huyền Ngọc trưởng lão không chút do dự, đem đan dược cho đồ đệ của mình. Các ngươi nói xem, trải qua chuyện như vậy, Minh thiếu gia còn nguyện ý kính trà hay sao?"

"Việc này ngươi nghe được từ đâu?"

"Từ một đệ tử Thuần Trần phái mà ta vô tình cứu được."

Mọi người ai ai cũng cảm thấy tức giận bất bình!

"Mẫu thân như vậy, không có còn hơn."

"Khó trách hôm nay ta không nhìn thấy Huyền Ngọc trưởng lão, chắc là nàng không có mặt mũi nào đến dự Đại lễ thành thân của con mình."

Chưởng môn và các trưởng lão của Thuần Trần phái nghe mọi người bàn tán, sắc mặt đen đến không thể nào đen hơn, chỉ thiếu chút nữa là phất tay áo bỏ đi.

Lúc này, Âm Tế Thiên và Bắc Minh đang ở trong Đại điện Tế Tự bái tế tổ tiên Bắc gia, rồi mới đi ra ngoài cử hành nghi thức thành hôn.

Quá trình bái đường không tính là phức tạp, so với nhân gian cũng không khác nhau là mấy. Chỉ có điều lúc kính trà, số lượng trưởng bối hơi nhiều, xong xuôi cũng mất hết nửa canh giờ.

Khi người điều khiển chương trình thông báo buổi lễ kết thúc, đột nhiên yêu thú nằm trong túi thú của các tu sĩ hưng phấn rống to lên, nháy mắt cả khoảng không toàn là âm thanh kích động của bọn nó

Mọi người không khỏi sửng sờ.

Nhưng lắng nghe kỹ hơn thì mới phát hiện, không chỉ Quảng Trường Tế Tự, mà cả Bắc gia, thậm chí là toàn bộ Bắc hoàng thành, đang không ngừng vang lên tiếng yêu thú cao hứng gầm rú. Từng đợt từng đợt nối tiếp nhau, duy trì liên tục, tựa hồ như đang chúc mừng cho đôi tân nhân phía trên.

Có người líu lưỡi hỏi: "Khế...Khế ước thú bị sao vậy?"

Bọn họ chưa từng gặp phải trường hợp như vậy, cứ như sắp sửa đến Thú Triều vậy.

"Từ tiếng rống của bọn nó cho thấy, bọn nó đang rất hưng phấn, cũng rất kích động ... Tựa như ... Tựa như là ... Chúc."

Có người nghi ngờ hỏi: "Không phải bọn nó chúc mừng Minh thiếu gia ... Không, phải nói là bọn nó đang chúc mừng cho Ngự thú sư cấp mười chứ?"

Mọi người vừa nghe, đáy mắt toát lên vẻ khiếp sợ.

Ngoại trừ khả năng này, bọn họ hoàn toàn không thể nghĩ ra lý do nào khác để giải thích vì sao khế ước thú vừa nghe người điều khiển chương trình hô kết thúc buổi lễ, lại đột nhiên gầm rú như vậy.

Các trưởng lão Bắc gia hai mặt nhìn nhau, sau đó quay sang hướng Âm Tế Thiên.

Sắc mặt Âm Tế Thiên đầy quái dị.

Bắc Minh thấy hắn có vẻ như biết lý do vì sao bọn yêu thú gầm rú, hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

Âm Tế Thiên có chút khó xử: "Chẳng biết có phải do ta nghe nhầm không nữa!"

Bắc Minh nhướng mày: "Ngươi nghe được cái gì?"

Hắn có chút khó tin mà trả lời: "Ta nghe được bọn nó đang chúc mừng cho chúng ta."

Trừ bỏ bọn Hắc Lịch, Lôi Đình Hổ, Hỏa Hồ, Bạch Tư. Và lần đi ngang Vạn Yêu Sâm Lâm đến Nam bộ nghe thấy bọn yêu thú nói chuyện với nhau. Thì đây là lần đầu tiên hắn chân chân thật thật nghe được đám yêu thú nói chuyện với mình.

Bắc Minh có chút giật mình, sau đó cười nói: "Chỉ cần bọn nó không đến phá hư Đại điển thành thân của chúng ta là tốt rồi."

Chẳng biết qua bao lâu, tiếng yêu thú gầm rú mới dần dần tắt đi, Bắc Hoàng thành khôi phục lại vẻ yên tĩnh như lúc ban đầu.

Bấy giờ, có người đứng ra hỏi Âm Tế Thiên: "Xin hỏi Minh thiếu phu nhân, ngài có biết vì sao khế ước thú lại đột nhiên gầm rú không ngừng chăng?"

Tức khắc mọi ánh mắt trên quảng trường đều tập trung vào người Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh, thấy y gật gật đầu.

Âm Tế Thiên nói: "Chỉ là đám khế ước thú đang chúc mừng cho bọn ta mà thôi."

Lời vừa dứt, đã có người vặn lại: "Làm sao bọn ta biết lời này là thật hay giả, chỉ sợ Minh thiếu phu nhân đang tự nâng cao bản thân mà thôi."

Lúc này, có nhiều người xem kịch vui mà chờ Âm Tế Thiên mất mặt như thế nào.

208. Chương 204: Đại Hôn (4)

Bắc Minh ôm Âm Tế Thiên vào ngực, lạnh nhạt ngó xuống mọi người dưới quảng trường, trầm giọng nói: "Muốn biết thật giả cũng rất dễ! Chỉ cần triệu hồi Khế ước thú cấp chín ra hỏi, tất cả sẽ được rõ ràng thôi!"

Mọi người vừa nghe, tức khắc có tu sĩ triệu hồi Khế ước thú cấp chín của mình ra rặn hỏi, biết được kết quả, không khỏi đồng loạt kinh ngạc. Không ngờ quả thật đúng như những gì Âm Tế Thiên nói, chẳng hổ là Ngự thú sư cấp mười trong truyền thuyết, Yêu thú cư nhiên chủ động chúc phúc cho hắn. Đây chính là sự khác nhau giữa Ngự thú sư cấp mười và Ngự thú sư cấp chín sao?

Những kẻ muốn nhìn Âm Tế Thiên xấu mặt không khỏi nuốt trái đắng. Chẳng biết là ai mở lời đầu tiên, hướng hai người đứng trên bục nói: "Chúc mừng Minh thiếu gia, chúc mừng Minh Thiếu phu nhân! Chúc các ngươi bạch đầu giai lão."

Đám đông cũng đồng loạt lấy lại *** thần, thi nhau chúc mừng Bắc Minh và Âm Tế Thiên. Trong nháy mắt, cả quảng trường toàn là những lời chúc tốt đẹp. Các trưởng lão Bắc gia liếc nhìn nhau, từ ánh mắt đến khóe miệng đều không kiềm nén được ý cười.

Bắc Minh và Âm Tế Thiên dù sao cũng là tiểu bối, sau khi nhận lời chúc mừng xong, còn phải đến hoàn lễ trưởng lão của các danh môn chính phái.

(Một hình thức cảm tạ khách khứa).

Bái kiến hết một hàng dài cái bàn, Âm Tế Thiên cười đến đơ cả mặt, nói đến khô cả cổ. Rất may, đám người tiếp theo đều là tu sĩ tà tu, do đó khách sáo vài câu cho có lệ là xong xuôi.

Tuy nhiên, đến chỗ năm vị lão tổ thì có vẻ hơi khó nhằn. Nhất là Yêu quái lão tổ, trong lúc nói chuyện cứ thích đưa tay sờ mặt Âm Tế Thiên và Bắc Minh. Chỉ nửa nén hương, tất cả những chỗ da lộ ra ngoài quần áo của hai người đều bị Yêu quái lão tổ sờ qua một lần.

Âm Tế Thiên và Bắc Minh đều trừng đỏ cả mắt, trong lòng lớp thì giận lớp thì ghen. Cho dù là ai đi chăng nữa, cũng không thể nào trơ mắt nhìn đạo lữ của mình bị người ta sờ soạn. Thế nhưng, hai người lại chẳng biết làm gì hơn, chưa nói đến chuyện bọn họ là lão tổ cảnh giới Đại Thừa, chỉ tính hôm nay là ngày vui của hai người đi, chẳng lẽ lại đánh nhau trong ngày thành hôn hay sao? Yêu quái lão tổ cũng chỉ chạm vào mặt và tay bọn họ, chưa làm gì quá mức, lại thêm bọn họ là nam, bị một bà chị có chồng sờ soạn một chút, chả lỗ lã gì mà sợ.

Sau khi thoát khỏi năm vị lão tổ, Âm Tế Thiên nhẹ nhàng thở hắt ra, hỏi: "Sao lại mời đám tà tu lão tổ tới đây?"

Bắc Minh giải thích: "Nếu không mời bọn họ, mọi chuyện còn rắc rối hơn nữa kìa."

Âm Tế Thiên nghĩ lại cũng hiểu được, nếu không mời, bọn họ sẽ nói Bắc gia xem thường bọn họ, rồi từ nay về sau kết thù với Bắc gia. Cứ cho là hôm nay không đến, thì trước sau gì bọn họ cũng trăm phương nghìn kế tìm cơ hội gây sự với Bắc gia. Nếu đã như vậy, chẳng bằng mời bọn họ tới uống rượu mừng, bớt được vài chuyện. Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên không nói năng gì, hỏi: "Chẳng lẽ ngươi không muốn gặp bọn họ?"

"Ai?"

"Tà tu!"

Âm Tế Thiên hơi hạ mắt, che đi quang mang bên dưới, nói: "Không, là do ta giận cá chém thớt. Từ sau khi bị một tên tà tu hủy linh căn, ta liền không thích bọn họ!"

Bước chân của Bắc Minh khựng lại, sau đó lại tiếp tục đi tới, nói: "Đã như vậy, ta bảo bọn Bắc Sinh đưa ngươi về phòng, sau khi tiễn hết khách khứa ta sẽ sang tìm ngươi."

Âm Tế Thiên bận rộn cả ngày, cũng cảm thấy mệt mỏi, cho nên không từ chối gợi ý của Bắc Minh. Trước khi trở về phòng, hắn nói với Bắc Minh: "Vừa rồi khi đi ngang năm vị tà tu lão tổ, ta cảm thấy khí tức của Ly Trĩ lão tổ và Quỷ Quái lão tổ không bình thường, ngươi nhắc các vị trưởng lão chú ý bọn họ một chút."

Âm Tế Thiên nói xong, không lưu lại nữa mà cùng Bắc Sinh Bắc Duy ly khai. Bắc Minh nhìn bóng dáng của Âm Tế Thiên, ánh mắt từng chút từng chút sẫm màu.

Khi trở về viện Hoành trưởng lão, sắc trời đã tối. Âm Tế Thiên bước vào Minh Thăng viện liền nhìn thấy Hiên Viên Duật đang ngồi trong đình, không khỏi sửng sốt: "Sao ngươi lại ở đây?"

Lại nói tiếp, không phải Bắc Minh đã gửi thiệp mời cho Hiên Viên Duật sao? Cớ gì ban nãy không thấy Hiên Viên Duật đâu.

Hiên Viên Duật nhìn Âm Tế Thiên mặc hỉ bào, hai mắt sáng ngời, hơi cong môi nói: "Ta đặc biệt ở đây chờ ngươi."

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Có việc gì sao?"

Hiên Viên Duật liếc sang Bắc Duy Bắc Sinh ở phía sau hắn. Bắc Sinh Bắc Duy tức khắc rời khỏi đình, đứng canh giữ ở cửa đại sảnh. Hiên Viên Duật lấy từ trong nhẫn không gian ra một cái hòm màu đỏ, đặt ở trên bàn: "Tặng ngươi!"

Âm Tế Thiên không lập tức mở ra, chỉ hỏi: "Là quà cưới?"

Hiên Viên Duật nhướng mày, không phủ nhận cũng không thừa nhận: "Ngươi mở ra xem đi!"

Âm Tế Thiên liếc nhìn y một cái, sau đó mới mở hòm ra. Bên trong đặt một trường kiếm màu bạc dài hơn ba thước, trên chuôi kiếm khảm một viên ngọc bích rất lớn, cùng chiếc trâm bạc hắn thường dùng cực kỳ xứng đôi. Mắt hắn tỏa sáng, nhanh chóng cầm lấy kiếm hươ vài đường, kêu lên: "Hảo kiếm!"

Từ linh khí tỏa ra, có thể khẳng định thanh trường kiếm này phải thuộc hàng trung phẩm linh bảo trở lên. Hiên Viên Duật nói: "Ngươi thích là tốt rồi."

Âm Tế Thiên nghiêng đầu nhìn y: "Vì sao lại tặng kiếm cho ta?"

Hắn vẫn luôn muốn tìm một vũ khí nào đó vừa tay, không ngờ Hiên Viên Duật lai đưa thanh kiếm này cho hắn. Hiên Viên Duật giải thích: "Tuy ngươi bị hủy linh căn, nhưng ngươi vẫn có thể dùng pháp bảo, trang bị, pháp khí, bùa để bù đi những chỗ thiếu hụt. Cho nên ta mới đặc biệt chế tạo thanh kiếm này. Có nó, ngươi hoàn toàn có thể đánh bại tu sĩ dưới Trúc Cơ kỳ. Như vậy, sẽ có cảm giác tu vi của ngươi lại trở về tầng cao nhất của Trúc Cơ kỳ."

Âm Tế Thiên không khách khí thu kiếm vào Nhẫn không gian: "Chỉ chút đồ như vậy sao có thể bù, mà cũng không bù lại được."

Hiên Viên Duật nghiêm túc: "Ta biết!"

Âm Tế Thiên cười nói: "Nhưng dù sao cũng cảm ơn ngươi."

Hiên Viên Duật nhìn nụ cười diễm lệ của hắn, ánh mắt lóe lên: "Ta hỏi ngươi một chuyện."

Vì tâm tình tốt, cho nên Âm Tế Thiên sảng khoái đáp: "Được!"

"Nếu như ta gặp ngươi sớm hơn Minh sư đệ, người thành thân với ngươi hôm nay có thể là ta không?"

Âm Tế Thiên chẳng thèm nghĩ ngợi mà lập tức trả lời: "Không!"

Hiên Viên Duật khó hiểu: "Vì sao? Ta kém y ở điểm nào?"

"Vấn đề không phải ở việc hơn hay kém. Cho dù ngươi có ưu tú cỡ nào đi chăng nữa, ta cũng không nhất định sẽ thích ngươi, thành thân với ngươi. Mà là trong suốt quá trình chung đụng, ta không hề có chút rung động nào dành cho ngươi. Nói thực tại hơn, là ngươi đã làm được cho ta cái gì? Ngươi đã tặng được cho ta cái gì?"

Hiên Viên Duật nghe câu nói cuối cùng kia, rất muốn thốt lên rằng thanh kiếm này không phải y tùy tiện mua về, mà là y suốt ba ngày ba đêm không ngủ để chế tạo ra. Thế nhưng, nếu nói vậy, nhất định Âm Tế Thiên sẽ trả lại không lấy. Âm Tế Thiên quăng cho y một cái liếc mắt: "Mà thông thường, người hỏi câu này sẽ có cảm tình với đối phương. Đừng bảo ngươi thích ta à nha?"

Hiên Viên Duật nghĩ nghĩ rồi đáp: "Đúng vậy!"

Âm Tế Thiên cười nhạo: "Đừng! Ngươi đừng tưởng rằng nói như vậy ta sẽ vui mừng hớn hở tựa một cô nương tuổi mới lớn. Ta cho ngươi biết, chuyện này không thể nào, bởi vì ta biết được mục đích thực sự của ngươi."

Hiên Viên Duật sửng sốt: "Ngươi biết mục đích thực sự của ta?" Y có mục đích gì?

Âm Tế Thiên tiếp tục nói: "Ngươi cố tình nói vậy để ta thích ngươi, sau đó rời bỏ Bắc Minh chứ gì?"

Hiên Viên Duật không hề suy nghĩ mà gật đầu.

"Vậy đúng rồi! Ngươi muốn ta rời bỏ Bắc Minh, để ngươi có thể nhân cơ hội chen vào giành lấy Bắc Minh."

Hiên Viên Duật: "…" Y chen vào giành lấy Bắc Minh? Câu này là có ý gì?

Âm Tế Thiên tiếp tục suy luận: "Tuy rằng Bắc Minh nói quan hệ sư huynh đệ của các ngươi chẳng thân thiết gì, thậm chí có thể tính là một mất một còn. Thế nhưng ta cảm thấy, ngươi cố tình chọc cho Bắc Minh chán ghét ngươi, mục đích đơn giản là thu hút sự chú ý của Bắc Minh!"

Hiên Viên Duật lập tức ngắt lời hắn: "Từ từ! Ta có chút không rõ! Vì sao ta lại muốn giành lấy Minh sư đệ? Vì sao ta muốn y chú ý đến ta?"

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn Duật: "Không phải ngươi thích Bắc Minh sao?"

Hiên Viên Duật: "…" Đột nhiên y có cảm giác vô lực. Rốt cục là y đã làm gì mà lại khiến Tịch Thiên nghĩ rằng y thích Bắc Minh? Hiên Viên Duật vắt não nghĩ ngợi. Chẳng lẽ là do y đã từng khiêu khích Tịch Thiên, nói y là đạo lữ tương lai của Bắc Minh sao?

Âm Tế Thiên quan sát vẻ mặt câm nín của Hiên Viên Duật, khóe miệng cong lên. Đúng là trước kia hắn từng cho rằng Hiên Viên Duật thích Bắc Minh, thế nhưng từ sau khi Bắc Minh nói quan hệ của y với Hiên Viên Duật rất gay go thì ý tưởng này cũng đã tan thành mây khói. Sỡ dĩ bây giờ hắn nói vậy, tất nhiên là vì hắn nhận ra Hiên Viên Duật thật sự có ý tứ với hắn, cho nên mới cố tình vặn vẹo ý tứ của Hiên Viên Duật. Về sau, hắn chỉ cần giả ngu là xong. Cứ như thế, Hiên Viên Duật cũng sẽ không biết làm thế nào mới phải. Hiên Viên Duật lấy lại *** thần nói: "Ta nghĩ ngươi hiểu lầm rồi! Ta với Minh sư đệ…"

Y chưa nói xong thì mặt đất bỗng nhiên rung chuyển.

209. Chương 205: Nội Loạn Ở Bắc Gia (1)

Âm Tế Thiên bám vào bàn đá, vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc nói: "Xảy ra chuyện gì thế?"

Liền sau đó, trong sân viện trở nên rối loạn, bên ngoài viện truyền đến âm thanh nhốn nháo của các đệ tử!

Hiên Viên Duật vụt đứng dậy, ra khỏi đình, ngẩng đầu nhìn lên màn trời, chỉ thấy phía trên lập lòe màu ánh kim của chiếc ***g bảo hộ, rồi ngay dưới ánh mắt của mọi người, biến mất!

Y nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: "Trận pháp phòng hộ của Bắc gia … bị phá hủy rồi!"

——-

Cùng lúc đó trên Quảng Trường Tế Tự, nhóm tu sĩ cao giai đang chuyện trò vui vẻ, đột nhiên nhận thấy mặt đất rung chuyển, tức khắc khựng người, hai mặt nhìn nhau, đều kinh nghi hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiếp đó, bọn họ liền thấy một đạo kim sắc của ***g bảo hộ hiện ra, bất quá, rất nhanh đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi!

Các trưởng lão Bắc gia có mặt trong Đại Điện Tế Tự đều trầm sắc mặt, sau khi liếc mắt trao đổi với nhau, gia chủ Bắc Diệu Đông đứng dậy, bước lên chiếc bục của quảng trường, cao giọng nói: "Ta thay mặt Bắc Minh và Tịch Thiên, cảm tạ mọi người đã đến tham dự Đại điển thành thân của bọn họ, hiện giờ sắc trời không còn sớm, buổi yến hội của hôn lễ xin mạn phép dừng tại đây, nếu có chỗ nào đón tiếp không chu toàn, mong chư vị thứ lỗi!"

Các tu sĩ cao giai đều mơ hồ đoán được Bắc gia có chuyện xảy ra, cũng không trách bọn họ làm mất hứng, chỉ đứng dậy cười nói từ biệt, rồi lần lượt khởi động pháp khí rời khỏi quảng trường bái tế tổ tiên của Bắc gia.

Nhìn tu sĩ của các môn phái lục tục rời đi, nhóm trưởng lão Bắc gia không nhịn được nữa, lên tiếng mắng: "Đám súc sinh kia, thế nhưng dám phá hủy trận pháp bảo hộ do tổ tiên Bắc gia tạo ra!"

"Ta mà biết là ai phá hư trận pháp, nhất định sẽ trói hắn lại, Tiên Hồn cho đến chết!"

Lúc này, Bắc Diệu Đông trầm mặt đi trở về, nói: "Các ngươi nhìn tà tu bên kia!"

Các trưởng lão nghe vậy, lập tức liếc nhìn sang phía tà tu, chỉ thấy cả trăm bàn tà tu, vậy mà chẳng có ai rời đi. Không những thế, bọn chúng còn thỏa thuê ăn uống hoan hỉ, một bộ mặc kệ Bắc gia phát sinh việc gì cũng hoàn toàn không liên quan tới chúng!

Bắc Minh nói: "Trước lúc Tịch Thiên rời khỏi Quảng Trường Tế Tự, từng nhắc đến việc khí tức của Ly Trĩ lão tổ và Quỷ Quái lão tổ không được bình thường, muốn các trưởng lão chú ý nhiều hơn!"

Nhóm trưởng lão vừa nghe, đồng loạt dùng khóe mắt quan sát Ly Trĩ lão tổ và Quỷ Quái lão tổ, nhưng không phát hiện được gì!

Bắc Diệu Đông nghi hoặc nói: "Ta không hề cảm thấy khí tức của bọn họ có cái gì khác biệt, xem chừng Tịch Thiên nghĩ sai rồi?"

Bắc Minh nửa híp mắt: "Ta tin tưởng phán đoán của Tịch Thiên!"

"Một khi đã như vậy, chúng ta cần phải cẩn thận hơn nữa!"

Tất cả các trưởng lão đều gật đầu!

Bắc Minh vội nói: "Tịch Thiên đang một thân một mình trong Minh Thăng Viện, ta thật không yên tâm. Giờ để Bạch Tư ở lại đây, ta trở về nhìn xem!"

Không đợi các trưởng lão đồng ý, y dặn dò Bạch Tư, rồi khởi động pháp khí bay vút về phía Minh Thăng Viện.

Bắc Minh chân trước vừa đi, Bắc Tiềm cùng các trưởng lão phe chi thứ liền mang theo rất nhiều đệ tử Bắc gia tràn vào tới, giơ kiếm, cấp tốc bao vây lấy Quảng Trường Tế Tự!

Bắc Diệu Đông híp mắt, phẫn nộ quát: "Lớn mật! Bắc Tiềm, ngươi đây là muốn tạo phản hay sao?"

Bắc Tiềm mỉa mai: "Gia chủ, ngài hiểu lầm ta rồi! Ta đã từng tuyên thệ trước mặt phe trực hệ của Bắc gia, sao có thể làm phản cơ chứ!"

"Vậy ngươi mang theo một đám đệ tử vọt vào Quảng Trường Tế Tự, là có ý gì?"

Bắc Tiềm cười nói: "Từ lúc Bắc gia được sáng lập đến nay, đã trải qua cả vạn năm dài, vậy mà phe chi thứ của Bắc gia thế nhưng vẫn bị phe trực hệ đạp ở dưới chân, hoàn toàn không ngóc đầu lên được. Bây giờ, là thời điểm để Bắc gia thay da đổi thịt!"

Lời hắn ta vừa dứt, lại có một đám người khác tràn vào Quảng Trường Tế Tự. Lúc này đây, không phải là đệ tử Bắc gia nữa, mà là trưởng lão và các đệ tử mặc y bào màu trắng của Lăng gia.

Sắc mặt Bắc Diệu Đông trở nên lạnh lẽo: "Ngươi giỏi lắm Bắc Tiềm, thế nhưng dám cấu kết với người của Lăng gia!"

Bắc Tiềm cười lạnh: "Gia chủ, nếu như ta đã tuyên thệ trước mặt phe trực hệ, thì sao có thể cấu kết với người Lăng gia, như vậy đã bị Thiên Đạo xử phạt mất! Hiện giờ, ta còn khỏe mạnh đứng ở chỗ này, đã chứng minh rằng ta không có cấu kết với Lăng gia, mà là Lăng gia đã sớm nhìn đám trực hệ các người không vừa mắt!"

Trưởng lão Lăng gia hừ lạnh một tiếng: "Bớt nói nhảm! Lên hết cho ta!"

Đệ tử Lăng gia như ong vỡ tổ nhào tới, đánh nhau với đệ tử Bắc gia!

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ quảng tường trở thành một mảnh hỗn loạn!

———-

Minh Thăng Viện

Lúc Âm Tế Thiên biết được trận pháp phòng hộ của Bắc gia bị phá, tức khắc khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, ngồi trở lại ghế đá: "Chắc là bọn Bắc Tiềm làm!"

Trước đó, lúc ở Quảng Trường Tế Tự kính trà cho các trưởng lão, hắn đã không nhìn thấy Bắc Tiềm cùng đám trưởng lão phe chi thứ đâu!

"Bắc Tiềm? Tiềm trưởng lão của Bắc gia?" Hiên Viên Duật hơi híp mắt: "Ý của ngươi là Tiềm trưởng lão muốn phản bội Bắc gia sao?"

"Không! Hắn ta chỉ muốn cướp đoạt Bắc gia, rồi tự mình lên làm gia chủ!"

Đúng lúc này, Minh Thăng Viện vang lên tiếng leng keng của đao kiếm giao phong, cùng với âm thanh va chạm của linh lực đụng nhau, toàn bộ viện, đều là bang bang đương đương!

(Coi phim chưởng nó đánh kiếm nghe thế đó).

Bắc Duy Bắc Sinh vừa nghe, tức khắc lao ra Minh Thăng Viện, liền nhìn thấy cảnh các đệ tử Bắc gia đang đánh nhau với đệ tử trong Đại viện. Đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại lo lắng chạy trở về, hướng Âm Tế Thiên nói: "Thiếu phu nhân, đại sự không ổn, chúng ta mau mau tìm chỗ an toàn trốn đi!"

Bọn họ đã ở Bắc gia nhiều năm, ít nhiều cũng biết được sự tình bên trong. Lúc này, đệ tử Bắc gia cùng với đệ tử của Đại viện đánh nhau, nhất định là đám người phe chi thứ tạo phản!

Âm Tế Thiên hỏi ngược lại: "Các ngươi cảm thấy Bắc gia còn có chỗ nào an toàn sao?"

Cho dù Bắc gia có chỗ an toàn, chắc chắn người sống ở Bắc gia hơn một ngàn năm như phe chi thứ, cũng sẽ biết, cứ như vậy nó sẽ không còn an toàn nữa rồi!

Bắc Sinh khổ não gãi gãi đầu: "Này…"

Bắc Duy nói: "Chúng ta ở chỗ này cũng không an toàn, lấy thân phận hiện tại của Thiếu phu nhân, chắc chắn sẽ có người muốn bắt lấy ngài để lợi dụng!"

Nghe vậy, Âm Tế Thiên khẽ híp mắt lại, con ngươi xẹt qua một tia ngoan độc, rút thanh kiếm Hiên Viên Duật vừa đưa ban nãy ra, nâng hai ngón tay lau lau phía trên thân kiếm, khóe miệng dần dần tràn ra ý cười khát máu, giống như phù dung sớm nở tối tàn, đẹp đến nỗi khiến người không khỏi thất thần!

Dưới bóng đêm, Hiên Viên Duật và hai người Bắc Sinh Bắc Duy nhìn thấy nụ cười lãnh diễm kia, không khỏi ngẩn ra. Nhưng rất nhanh, Hiên Viên Duật hoàn hồn, khẽ cười nói: "Không nghĩ tới thanh kiếm này

lại được sử dụng nhanh như vậy! Bất quá, kiếm dù sao cũng chỉ là kiếm, ngươi vẫn nên lượng sức mà chạy trốn cho thỏa đáng!"

Ý nói là, tuy kiếm có lợi hại, nhưng dù sao ngươi cũng chỉ là phàm nhân bình thường, nếu không cẩn thận bị tu sĩ tổn thương đến, mạng nhỏ kia liền khó mà giữ được!

Âm Tế Thiên liếc Hiên Viên Duật một cái, không nói!

Bắc Sinh lo lắng hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?"

Âm Tế Thiên không chút nghĩ ngợi đáp: "Chúng ta tới Quảng Trường Tế Tự tìm Bắc Minh!"

Hiên Viên Duật chậc một tiếng, nhưng cũng không lên tiếng phản đối!

Bắc Duy nghĩ, trên Quảng Trường Tế Tự có gia chủ cùng các trưởng lão trấn trụ, nhất định có thể bảo hộ tốt cho Thiếu phu nhân, ít nhất so với nơi này – chỉ có một tu sĩ cao giai là Hiên Viên Duật thì an toàn hơn nhiều!

"Vâng!"

Bắc Duy và Bắc Sinh mới vừa triệu hồi pháp khí, tức khắc có một đám đệ tử Bắc gia tràn vào cản trở đường đi của bọn họ.

Âm Tế Thiên nhìn thấy trên tay phải của đám đệ tử Bắc gia kia đều cột một sợi dây màu đỏ, đoán rằng bọn chúng chắc là sợ giết nhầm người nhà, mới làm như thế để làm kí hiệu.

Bắc Duy phát hiện có không ít tu sĩ cao giai tràn vào, vội vàng hộ Âm Tế Thiên sau người, kế đến triệu hồi khế ước thú của gã ra!

Hiên Viên Duật nhìn thấy trong đám người kia, có hai kẻ là trưởng lão phe chi thứ của Bắc gia, hơn nữa, còn là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ!

Y không khỏi nhíu chặt mày: "Ta có một chuyện không rõ, chắc hẳn Minh sư đệ đã sớm biết việc trưởng lão phe chi thứ muốn chiếm lấy Bắc gia, vậy tại sao y không phái thêm vài người nữa đến bảo hộ ngươi?"

Âm Tế Thiên nhìn vào mắt Hiên Viên Duật, đáp: "Lấy tình trạng hiện tại, trừ khi là trưởng lão Bắc gia đến bảo hộ ta, bằng không, cho dù hắn phái hai trăm hộ vệ đến đây, cũng không đối phó được với hai tu sĩ Độ Kiếp Kỳ!"

"Chẳng lẽ ngươi tưởng, y đã sớm đoán được sẽ xảy ra tình huống như vậy, cho nên mới không phái người đến bảo hộ ngươi?" Hiên Viên Duật nhếch môi mỉa mai: "Ngươi ít lừa mình dối người lại đi! Ta thấy rõ ràng là y không có coi trọng ngươi mà thôi!".

Âm Tế Thiên không giận mà còn mỉm cười, thâm ý nói: "Ta cảm thấy, chắc y nghĩ ta sẽ có năng lực tự bảo vệ mình!"

Hiên Viên Duật xuy một tiếng, nhưng chưa kịp nói tiếp, đã bị tiếng hô của trưởng lão phe chi thứ cắt ngang: "Mọi người nhớ kỹ! Phải bắt sống! Tuyệt đối không được tổn thương đến Ngự thú sư cấp mười!"

"Vâng!"

Hơn hai trăm đệ tử Bắc gia xông lên, đánh nhau cùng đám đệ tử trong Minh Thăng Viện!

"Ngươi theo sát phía sau ta! Rồi tìm cơ hội chạy khỏi nơi này!" Hiên Viên Duật lập tức triệu hồi bốn Yêu thú cấp bảy và hai Yêu thú cấp tám ra.

Âm Tế Thiên nhìn hai trưởng lão phe chi thứ đang đi về phía bọn họ: "Ngươi có thể đối phó với tu sĩ Độ Kiếp kỳ?"

"Dùng toàn bộ pháp bảo, đối phó với một tu sĩ Độ Kiếp kỳ tuyệt đối không thành vấn đề!"

Âm Tế Thiên xuy một tiếng: "Nhưng mà hiện tại có tới hai tên Độ Kiếp Kỳ!"

Hơn nữa, hai vị trưởng lão phe chi thứ học khôn, cư nhiên không mang theo Yêu thú bên mình. Cứ như vậy, hắn không thể kích động Yêu thú phản công kích bọn họ!

Đúng lúc này, hai vị trưởng lão phe chi thứ phóng uy áp, đánh về phía đám người Âm Tế Thiên!

210. Chương 206: Nội Loạn Ở Bắc Gia

Tức khắc, Bắc Sinh Bắc Duy té xuống ngất đi. Khế ước thú của bọn họ lẫn Khế ước thú của Hiên Viên Duật nhũn cả hai chân ra, chúng nó cực độ sợ hãi uy áp từ tu sĩ cao giai, cả người không khỏi run lẩy bẩy!

Hiên Viên Duật cố kềm nén thân thể đang có xu hướng quỳ xuống đất của mình!

Y nhanh chóng tung pháp bảo phồng hộ ra, nhờ vậy mới đỡ được uy áp từ trưởng lão phe chi thứ!

Hiên Viên Duật vừa thở nhẹ một hơi, đã bắt gặp trưởng lão phe chi thứ khiếp sợ mà nhìn sang bên này!

Y thấy bọn họ đột nhiên thất thần, một bên tính toán xem làm thế nào để mang Âm Tế Thiên trốn đi, một bên liếc mắt sang nhìn Âm Tế Thiên.

Nào ngờ, thiếu niên bị người ta hủy đi linh căn, trở thành một phàm nhân, vậy mà lại có thể đứng vững như bàn thạch, lạnh lùng nhìn hai vị trưởng lão phe chi thứ!

"Ngươi…"

Hiên Viên Duật cực độ kinh ngạc, y cứ tưởng rằng ngay khi trưởng lão phe chi thứ phóng uy áp ra, Âm Tế Thiên đã té xuống đất ngất đi. Nhưng y thật không ngờ, hắn cư nhiên có thể trấn trụ uy áp từ tu sĩ Độ Kiếp Kỳ!

Chẳng lẽ việc Tịch Thiên bị hủy linh căn là giả?

Không đúng, cho dù là giả đi chăng nữa, thì một tu sĩ đang ở tầng cao nhất của Trúc Cơ Kỳ, cũng không thể nào chịu nổi uy áp cao giai hơn mình!

Âm Tế Thiên nhàn nhạt quay sang Hiên Viên Duật, hỏi: "Thanh kiếm này của ngươi có thể chống đỡ được uy áp từ tu sĩ Độ Kiếp kỳ à?"

Lúc trưởng lão phe chi thứ phóng uy áp ra, hắn cư nhiên chẳng cảm thấy khó chịu chút nào, thậm chí so với bình thường cũng không khác là mấy!

Theo lý thuyết, hắn không có khả năng chống cự được uy áp của tu sĩ Độ Kiếp Kỳ mới phải. Dù sao mấy tháng trước, lúc giao thủ với tu sĩ Luyện Hư Kì, uy áp của bọn họ vẫn khiến hắn cảm thấy tức ngực khó thở. Không có khả năng chỉ sau một thời gian, mọi chuyện lại thay đổi!

Như vậy, giải thích duy nhất chỉ có thể là thanh kiếm trên tay hắn đây.

"Đúng là vậy!" Hiên Viên Duật nghi hoặc: "Nhưng không thể nào ngăn cản uy áp của tu sĩ Độ Kiếp Kỳ!"

Lúc y luyện chế nó, cảm thấy thanh kiếm này tuy giúp Tịch Thiên đánh trên cơ tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng bản thân Tịch Thiên lại không chịu được uy áp từ bọn họ, cho nên y còn đặc biệt gắn thêm một trận pháp phòng hộ vào!

Vừa có thể chống đỡ uy áp của tu sĩ Nguyên Anh kỳ, vừa có thể ngăn cản lực công kích từ tu sĩ Nguyên Anh kỳ!

Âm Tế Thiên hơi hơi nhếch môi, lại một lần nữa khen: "Kiếm tốt!"

Nhờ nó mà nhận thức của hắn dành cho Hiên Viên Duật có đôi chút thay đổi, coi như là thêm vài phần kính trọng đi!

Âm Tế Thiên đột nhiên giơ tay lên, huy kiếm về phía trước!

Tốc độ huy kiếm của hắn rất nhanh, chỉ mơ hồ nhìn thấy một vài đạo kiếm quang.

Hiên Viên Duật tưởng hắn đang thử kiếm, lung tung quơ vài đường trên không trung, tựa như đang vẽ vời chơi đùa, không có bất kì quy luật gì!

Thế nhưng, khi Âm Tế Thiên hạ nét bút cuối cùng cho bức tranh, lúc chém về phía hai vị trưởng lão, lại bất ngờ xuất hiện một cỗ phong nhận, chỉ cần nó đi tới đâu, da thịt của những đệ tử đứng gần đó đều bị cắt ra vô số vết thương!

Một trong hai vị trưởng lão phe chi thứ hốt hoảng lấy lại *** thần. Tuy rằng không thấy được, nhưng vẫn có thể nhận ra, có một thứ gì đó rất nguy hiểm đang lao về phía này!

Hắn ta vội vàng chợt né sang một bên, ngay tức khắc, một chuỗi tiếng cách cách cách cách vang lên!

Hắn ta vừa quay đầu nhìn lại, liền bắt gặp Nhật trưởng lão đi cùng mình đang dùng màn bảo hộ chống đỡ cỗ nguy hiểm kia!

Hai luồng linh lực va chạm vào nhau, bởi vậy mới phát ra tiếng cách cách cách cách. Rất nhanh, hắn ta nhìn thấy màn bảo hộ của Nhật trưởng lão xuất hiện rất nhiều vết rách!

Tại thời điểm hắn ta cho rằng Nhật trưởng lão chống cự không được nữa, lực lượng của cỗ nguy hiểm kia lại dần đần suy yếu, cuối cùng biến mất không còn bóng dáng.

Bất quá, cỗ nguy hiểm kia còn chưa chính thức chấm dứt, tuy rằng bị Nhật trưởng lão loại bỏ mất, nhưng đây chẳng qua chỉ là một nửa trong số đó, một nửa còn lại vốn là đánh vào người hắn ta, hiện giờ đang tựa như ngựa hoang thoát cương, tiếp tục bay thẳng, chụp vào ba tên đệ tử đứng phía sau.

Chỉ thấy cỗ lực lượng không biết tên kia xuyên qua ba tên đệ tử, 'Bùm' một tiếng, vỗ vào tường viện, lập tức tường viện nát thành một đống bột phấn!

Trưởng lão phe chi thứ kinh ngạc nhìn tường viện nát thành một đống bột phấn, rồi lại quay sang ba tên đệ tử không hề bị tổn tương, khóe miệng châm biếm mà cười một cái!

Hóa ra chỉ là chiêu thức hù dọa người!

Tuy nhiên, khóe miệng của hắn vừa hơi cong, trên thân thể ba tên đệ tử ấy bỗng toát lên những miệng vết thương *** tế tựa lưới đánh cá, rồi theo đó mà chậm rãi tràn ra tơ máu!

Một màn kế tiếp, thật khiến người ta nổi da gà da vịt!

Ba tên đệ tử cứ tựa như dùng phép biến hình, vết rách trên người từ từ tràn xuống phía dưới, da thịt từng chút từng chút mở rộng ra bên ngoài!

Cuối cùng, ba tên đệ tử không chống đỡ được nữa, bịch một tiếng, nháy mắt biến thành ba đống thịt vụn!

Hai vị trưởng lão phe chi thứ trừng muốn rớt cả hai mắt!

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chẳng phải Tịch Thiên đã bị hủy linh căn rồi sao?

Cớ gì không sợ uy áp của bọn họ, mà còn có khả năng đánh trả?

Âm Tế Thiên nhìn hai vị trưởng lão phe chi thứ chẳng chút thương tích, trong lòng không vui vẻ lắm!

Hiên Viên Duật có chút líu lưỡi: "Đó là chiêu thức gì?"

Rốt cuộc Tịch Thiên đã học công pháp gì, mà chiêu thức lại tàn nhẫn đến thế!

Âm Tế Thiên thản nhiên nói: "Tự nghĩ ra!"

Trong khoảng thời gian luyện kiếm cùng Bắc Minh, hắn cảm thấy mình chỉ đánh ra một đạo phong nhận thì có vẻ hơi đơn điệu, cũng dễ khiến người khác né được!

Chi bằng lợi dụng tốc độ của mình, tạo ra một chiêu phong võng (gió + lưới), bất quá lực lượng vẫn còn hơi yếu, làm hắn không thể phát huy phong võng đến mức cao nhất!

Đột nhiên Hiên Viên Duật phát hiện, y một chút cũng không biết người trước mắt!

Xem ra, y phải tìm hiểu kỹ hơn về đối phương!

Lúc này, Khế ước thú của Bắc Sinh Bắc Duy cùng với Khế ước thú của Hiên Viên Duật vừa được giải thoát, lập tức nhào về phía hai vị trưởng lão phe chi thứ.

Hiên Viên Duật thừa lúc hai vị trưởng lão phe chi thứ đánh nhau với Khế ước thú, nhanh chóng nắm lấy tay Âm Tế Thiên, nói: "Chúng ta đi!"

Âm Tế Thiên gật gật đầu!

Với năng lực hiện tại của hắn, căn bản không phải là đối thủ của tu sĩ Độ Kiếp Kỳ, trước vẫn nên rời đi thì tốt hơn!

Đương nhiên, hắn có thể chúc phúc cho Khế ước thú của Hiên Viên Duật, để chúng nó trở thành Yêu thú cấp chín, từ đó dễ dàng xử lý hai tên tu sĩ Độ Kiếp Kỳ kia!

Nhưng như thế, càng làm hắn bại lộ năng lực nhiều hơn, đây đối với hắn rất bất lợi!

Hiện giờ ai ai cũng đều biết hắn không phải một người bình thường mặc cho người ta bày bố, nếu đột nhiên nhảy ra quá nhiều con bài chưa lật, rất dễ khiến kẻ khác nắm rõ được năng lực của hắn, rồi nhân lúc hắn chưa kịp cường đại mà giáng một kích chí mạng!

Âm Tế Thiên vừa mới ngồi lên pháp khí của Hiên Viên Duật, chợt nghe thấy một tiếng kêu yếu ớt từ xa xa truyền đến: "Tịch Thiên!"

Hắn vừa quay đầu nhìn lại, liền thấy Bắc Minh suy yếu tựa vào người Bắc Đẩu, đang sử dụng pháp khí bay nhanh về phía này.

Đằng sau, có hai tên tu sĩ Nguyên Anh của Lăng gia đuổi theo sát nút, một trong hai tên đó còn tung thủy cầu về phía Bắc Đẩu, hung hăng đập vào lưng gã.

(Bóng nước đó, nhưng dịch ra thì có vẻ nhẹ nhàng quá).

Bắc Đẩu ọc một tiếng, miệng phun ra một đống máu tươi, cuối cùng không trụ được nữa, cùng Bắc Minh lảo đảo rơi xuống đất.

Hai tên tu sĩ Nguyên Anh thừa thắng xông lên, vung kiếm đâm về phía Bắc Minh đang vô cùng suy yếu.

Âm Tế Thiên tức khắc đỏ hốc mắt!

Hiên Viên Duật khẽ nhíu mày, vừa định đánh uy áp về phía một tên tu sĩ Nguyên Anh trong đó, thì bỗng nhiên, thiếu niên nguyên bản đang đứng bên cạnh y, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hai tên tu sĩ Nguyên Anh.

Hai tên tu sĩ Nguyên Anh còn chưa kịp phản ứng, liền như một trái banh, bị đá văng ra ngoài!

Hiên Viên Duật trừng trừng nhìn bên cạnh chẳng còn bóng người, đáy mắt không khỏi toát lên vẻ kinh ngạc!

Âm Tế Thiên lo lắng ngồi xổm người xuống, ôm lấy Bắc Minh đang té trên mặt đất: "Bắc Minh, ngươi không sao chứ?"

Bắc Minh chậm rãi mở mắt ra, khi nhìn thấy Âm Tế Thiên, tựa như nhìn thấy báu vật, con ngươi lập lòe, miệng tràn ra tiếng cười trầm thấp đắc ý: "Cuối cùng cũng bắt được ngươi!"

Bắt?

Âm Tế Thiên tức khắc căng thẳng cả người!

Là hắn nghe lầm sao?

Âm Tế Thiên cứ cảm thấy Bắc Minh có cái gì đó không thích hợp!

Không chỉ ánh mắt, mà ngay cả nụ cười cùng khí chất đều làm hắn cảm thấy vô cùng quái dị!

Âm Tế Thiên đang muốn buông tay ra, liền nghe thấy tiếng hô đầy lo lắng của Hiên Viên Duật truyền tới: "Tịch Thiên, cẩn thận!"

Ngay sau đó, trước mắt tối sầm, cả người bất tỉnh nhân sự!

——-

Quảng Trường Tế Tự hỗn loạn một mảnh, đệ tử của hai đại gia tộc đánh đến khó phân thắng bại. Bắc Tiềm cũng mang đệ tử Bắc gia gia nhập vào đó. Bất quá, bọn họ không trực tiếp chống lại phe trực hệ, chỉ đánh giết một ít tiểu đệ tử và quản sự của Bắc gia!

Nếu như không có Bạch Tư chống đỡ toàn bộ cục diện, Bắc gia mất đi hơn phân nửa tu sĩ cao giai, sao có thể chống cự lại Lăng gia. Hiện giờ, hai nhà xem như là đánh ngang tay!

Đúng lúc này, một cỗ uy áp cường đại từ bên ngoài quảng trường ép tới, nhóm trưởng lão Bắc gia mềm nhũn cả hai chân, cố gắng chống đỡ toàn bộ cơ thể.

Trưởng lão Bắc gia rối rít ngẩng đầu nhìn về phía cửa quảng trường, chỉ thấy Lăng Uy Dương mang theo rất nhiều đệ tử Lăng gia tràn vào!

Lăng Uy Dương nhảy lên một cái, trực tiếp xuống tay với Bạch Tư đang đối phó với nhóm trưởng lão Lăng gia!

Nhờ sự gia nhập của Lăng Uy Dương, rất nhanh, Bắc gia bị ép bại lui!

Mắt thấy phe trực hệ Bắc gia đã vô sức phản kháng, lại một cỗ khí tức cường đại khác bao phủ toàn bộ quảng trường!

211. Chương 207: Nội Loạn Ở Bắc Gia

Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Hư Không đứng thẳng tắp trên pháp khí, bay nhanh về phía Quảng Trường Tế Tự, theo sau chính là các trưởng lão đời chữ Hư và chúng đệ tử Vạn Phật tự!

Tăng lữ Vạn Phật vừa đáp xuống đất, liền niệm: "A di đà phật!"

Trưởng lão Lăng gia Lệ Thanh hỏi: "Các trưởng lão Vạn Phật tự, không lẽ các người định chen chân vào việc giữa Bắc gia và Lăng gia à?"

Hư Thực trưởng lão nhìn thi thể đầy đất, trầm giọng nói: "Chúng ta tới là để ngăn cản hai nhà tiếp tục giết chóc!"

Lăng Uy Dương cười lạnh một tiếng: "Chẳng phải từ trước đến nay, hòa thượng Vạn Phật tự chỉ biết ăn chay niệm phật thôi sao? Cớ gì hôm nay lại muốn chen chân vào những chuyện phàm tục như thế này?"

Hư Không chậc chậc hai tiếng: "Đừng nói là đến giờ gia chủ Lăng gia mới phát hiện đệ tử phật môn rất thích chen vào việc của người khác nha? Nhất là những chuyện như … Gia chủ Lăng gia muốn cướp đoạt Bắc Gia, lão tử thích chen vào nhất!"

"Ngươi…"

Lăng Uy Dương bị chọc tức đến trướng đỏ cả khuôn mặt, phóng uy áp đánh về phía Hư Không!

Hư Không tức khắc thu lại nụ cười, thả ra uy áp, đáp trả lại Lăng Uy Dương. Nháy mắt, vang lên một tiếng 'bùm' thật lớn, mặt đất của Bắc gia bỗng chốc rung chuyển dữ dội, mọi người vội vã giữ vững cước bộ!

Hai bên tài sức ngang nhau, cho nên cục diện lại tiếp tục rơi vào thế giằng co, chẳng ai hơn ai!

"Nà! Rốt cuộc các người có đánh hay không vậy? Bổn tọa nhìn đến mỏi cả mắt luôn rồi!" Đột nhiên một giọng nói kiều mỵ chen vào!

Lăng Uy Dương và Hư Không nhìn thấy năm tên tà tu lão tổ đi về phía này, lập tức thu hồi uy áp, đề phòng mà nhìn chằm chằm bọn họ!

Hư Không cười cười: "Si Mị lão tổ, nếu mệt thì về nhà cùng phu quân của ngươi lăn lộn trên giường một phen đi, cam đoan *** thần của ngươi nháy mắt sẽ tăng lên gấp trăm lần!"

"Khụ khụ!" Các trưởng lão đời chữ Hư nghe Hư Không nói mà nghẹn đến không ngừng ho khan!

Rốt cuộc ngươi có phải là hòa thượng không vậy? Cư nhiên mặt không đổi sắc bàn luận về chuyện phòng the của người ta!

Si Mị lão tổ trầm mặt, cắn răng nói: "Hư Không, con lừa ngốc nhà ngươi, món nợ lần trước ngươi dùng Ngũ Lôi oanh tạc bọn ta, xem ra cũng nên đến lúc tính sổ rồi!"

Mọi người: "..."

Hư Không vờ đầy mặt vô tội: "Cái gì Ngũ Lôi? Cái gì oanh tạc? Si Mị thí chủ, có phải ngài đã hiểu lầm bần tăng hay không!"

Si Mị lão tổ phẫn nộ: "Ta phun! Ngươi là con lừa thối không biết xấu hổ. Ít giả bộ hồ đồ cho ta, nhất định hôm nay ta phải cho ngươi biết mặt!"

"Mặt bần tăng sinh ra là đã đẹp sẵn rồi!"

Si Mị lão tổ tức đến nghiến răng nghiến lợi, không đôi co nữa mà vung trường tiên đánh về phía Hư Không!

Hư Không nhanh nhẹn né tránh, trường tiên theo đà quất lên trên đất. Nháy mắt, mặt đất bằng phẳng nứt ra một cái khe lớn, đá xanh nát vụn bay tứ tung.

Si Mị lão tổ cả giận nói: "Tà Hàng lão tổ, các người còn không mau lại đây hỗ trợ!"

Hư Không oa oa kêu to lên: "Chẳng lẽ bọn ngươi muốn chơi trò năm đánh một? Không công bằng! Thật sự rất không công bằng!"

Tà Hàng lão tổ nhếch môi nói: "Đối phó với con lừa ngốc nhà ngươi, thủ đoạn càng ti bỉ càng tốt!"

U Vực lão tổ ha ha cười to: "Bổn tọa thích nhất chính là đánh con lừa thối Hư Không nhà ngươi!"

Ba vị tà tu lão tổ đồng loạt tấn công về phía Hư Không, buộc Hư Không phải liên tục lùi về phía sau!

Sau một hồi im lặng, Bắc gia và Lăng gia lại bắt đầu một vòng đánh nhau mới.

Lúc này đây, đệ tử Vạn Phật Tự và đệ tử tà tu cũng gia nhập vào trong đó. Vạn Phật tự vì mối quan hệ với Tịch Thiên, tất nhiên là giúp đỡ người của phe trực hệ Bắc gia. Tuy nhiên, đệ tử tà tu lại vô duyên vô cớ giúp đỡ người Lăng gia đối phó với Bắc gia và Vạn Phật Tự!

Do đó, Bắc gia và Vạn Phật Tự bị ép vào thế hạ phong. Huống chi, Ly Trĩ lão tổ và Võng Lượng lão tổ còn chưa có ra tay, nếu hai vị lão tổ này cũng nhảy vào vòng chiến, chắc chắn Bắc gia và Vạn Phật tự sẽ chịu thất bại!

Toàn bộ cục diện lại một lần nữa trở nên hỗn loạn, không là tiếng pháp thuật của nhóm tu sĩ va chạm, thì cũng là tiếng gào thét của đám khế ước thú. Giống như một chiến trường, cảnh đánh nhau vô cùng kịch liệt, âm thanh vang lên không ngừng!

Hư Không vừa trốn vừa quan sát thế cục trên quảng trường, càng xem lòng càng sốt ruột!

Tà Hàng lão tổ nhìn ra tâm tư của Hư Không, khóe miệng vừa động, liền xoay người gia nhập vào cuộc chiến, làm Hư Không tức giận đến mức phải phun ra hai chữ đê tiện!

U Vực lão tổ thấy bộ dáng thở phì phì của Hư Không, trong lòng vô cùng thống khoái, vừa cười vừa dùng pháp thuật công kích y!

Dưới sự gia nhập của Tà Hàng lão tổ, Bắc gia lại lần nữa lâm vào khốn cảnh!

Đúng lúc này, đột nhiên phía chân trời truyền đến một tràng tiếng gầm gừ kinh thiên động địa, toàn bộ mặt đất Bắc hoàng thành đều rung chuyển!

Mọi người cả kinh, rối rít dừng cuộc chiến, nhìn về hướng bắc!

Sắc mặt của những tu sĩ cảnh giới Đại Thừa đang ở đây, đều trở nên vô cùng ngưng trọng!

Bạch Tư hóa thành hình thú, cũng hướng về phía bắc gào thét, còn khế ước thú của đám tu sĩ thì run rẩy thân mình!

Có người nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Không ai lên tiếng, chỉ đầy mặt đề phòng nhìn về hướng phía bắc. Dần dần, có ba cái bóng xuất hiện trong tầm mắt mọi người, cuối cùng đáp xuống mảnh đất trống trên quảng trường!

Lúc này, mọi người đều có thể nhìn rõ, ba cái bóng kia là ba con yêu thú rất lớn, đặc biệt là Khiếu Thiên Hổ đi ở giữa với bộ lông màu ánh kim, cả người nó tản mát ra một loại khí phách vương giả, khiến khế ước thú ở đây đồng loạt run lẩy bẩy!

Đứng bên phải là Thôn Thiên Lang, khí thế không chút nào thua kém Khiếu Thiên Hổ. Bất quá, trong mắt nó lại lộ ra vài phần lười biếng, bộ dáng như với việc gì cũng đều không hứng thú!

Về phần Hắc Độc Báo đứng bên trái, so với hai con yêu thú kia thì nó có vẻ đáng yêu hơn nhiều, trong đáy mắt chứa đầy nét hưng phấn, bước chân cũng thập phần nhẹ nhàng, cứ như tới tham gia hỉ yến!

Khiếu Thiên Hổ phảng phất như không nhìn thấy thi thể nằm đầy đất, dẫn Thôn Thiên Lang và Hắc Độc Báo từng bước từng bước đi qua các thi thể. Khi đến trước mặt Ly Tri lão tổ và Võng Lượng lão tổ, thản nhiên liếc mắt một cái. Tiếp đó, cũng không biết là cố ý hay vô tình, cái đuôi quét qua người hai vị lão tổ.

Tức khắc, hai vị lão tổ bị quất bay ra ngoài, hung hăng ngã mạnh xuống cách đó khoảng ba mươi trượng. Ọc một tiếng, hai vị lão tổ bụm ngực phun ra một đống máu tươi!

Mọi người kinh hãi!

Đang lúc mọi người nghi hoặc vì sao hai vị lão tổ lại không chịu nổi một kích, thì hai vị lão tổ bỗng biến thành hai kẻ vô danh tiểu tốt không ai biết!

Mọi người không khỏi sửng sốt: "…"

Đôi mắt ngoan độc của Khiếu Thiên Hổ lóe lên một mạt khinh thường!

Bạch Tư vội vàng tiến lên, cung kính thưa chuyện với Khiếu Thiên Hổ, nhưng bằng thú ngữ nên mọi người chẳng có ai hiểu!

Mày Khiếu Thiên Hổ càng lúc càng nhíu, đáy mắt toàn là sự bất mãn, ngoan độc liếc sang đám người Lăng Uy Dương, rồi gật gật đầu!

Lăn Uy Dương bị Khiếu Thiên Hổ nhìn, bỗng nhiên có loại cảm giác hết hồn hết vía!

Hắc Độc Báo hưng phấn nhảy dựng lên, cùng Bạch Tư đi đến trước mặt Bắc Diệu Đông nói: "Chúng ta là Yêu thú lão tổ, nguyện ý trợ giúp Bắc gia đối phó với Lăng gia!"

Yêu thú lão tổ?

Các trưởng lão phe trực hệ của Bắc gia đều không khỏi sửng sốt!

Chẳng lẽ là đầu lĩnh của Vạn Yêu Sâm Lâm? Cớ gì nó lại chạy tới giúp bọn họ đối phó với đám người Lăng gia?

Người Lăng gia vừa nghe Hắc Độc Báo nói, sắc mặt nhất thời trắng bệch!

Mắt thấy sắp cướp được Bắc gia, vậy mà lại bị ba con yêu thú không biết từ đâu nhô ra phá hủy hết thảy.

Hắc Độc Báo không kiềm nén nữa, nhảy cẫng lên, vung trảo về phía đám người Lăng gia!

Trưởng lão Lăng gia cùng các đệ tử đều kinh hãi không thôi, rất nhanh, người của hai nhà lại đánh nhau!

Tà Hàng lão tổ đối đầu với Thôn Thiên Lang, một người một thú, thực lực tương đương ngang nhau. Tà Hàng lão tổ thấy không ổn, nhanh chóng rời khỏi cuộc chiến giữa Bắc gia và Lăng gia.

Thôn Thiên Lang cũng không đuổi theo lão, trở lại bên cạnh Khiếu Thiên Hổ, vươn người ngáp một cái!

Hư Không bị hai vị lão tổ đuổi giết, thấy thế cục xoay chuyển, không thèm dây dưa với bọn họ, nhanh chân vọt đến bên người Khiếu Thiên Hổ, làm cho Si Mị lão tổ và U Vực lão tổ tức giận đến mức mắng Hư Không là nhát gan!

Bên kia, Lăng Uy Dương bị Bạch Tư và Hắc Độc Báo tấn công từ hai phía, liên tục trúng hai đòn nghiêm trọng, suýt nữa là đã không đứng vững!

Lăng Uy Dương thấy đại thế đã mất, cấp tốc mang theo đệ tử Lăng gia rút lui!

Cùng lúc đó, ba vị lão tổ tà tu như nhận được tin vui gì đó, tươi cười hưng phấn, mang theo đệ tử tà tu rời khỏi Quảng Trường Tế Tự.

Bắc Tiềm thấy Lăng Uy Dương và bọn người tà tu lão tổ cứ như vậy mà buông tay, sắc mặt đại biến, bỏ lại chúng đệ tử, rối rít cùng nhóm trưởng lão phe chi thứ rời khỏi Bắc gia!

Sao Bắc Diệu Đông cùng các trưởng lão phe trực hệ có thể để cho bọn người Bắc Tiềm rời đi dễ dàng như vậy, dưới sự trợ giúp của Bạch Tư và Hắc Độc Báo, chỉ chốc lát đã bắt gọn Bắc Tiềm cùng các trưởng lão phe chi thứ!

Bắt được trưởng lão phe chi thứ, Bắc Diệu Đông phân công các trưởng lão phe trực hệ dẫn người đi bắt hết những dư đảng còn sót lại, đợi an bài thỏa đáng, mới xoay người nói lời cảm tạ với Khiếu Thiên Hổ: "Ta đại biểu Bắc gia cảm ơn lão tổ đã hỗ trợ, nếu không e rằng cơ nghiệp vạn năm của Bắc gia sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!"

Hắc Độc Báo tức khắc biến thành thiếu niên mặc đồ đen khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi, hưng phấn hỏi Bắc Diệu Đông: "Chủ tử đâu? Chủ tử ở đâu?"

Bắc Diệu Đông sửng sốt: "Chủ tử của ngài là ...?"

Hắc Độc Báo ngây thơ nói: "Chính là chủ tử đó!"

Bạch Tư vội giải thích: "Nó nói chủ tử là chỉ Minh thiếu phu nhân!"

Bắc Diệu Đông sáng tỏ, cười đáp: "Nguyên lai Tịch Thiên là chủ tử của ngài à! Bất quá, Tịch Thiên không ở đây, hắn ở Minh Thăng Viện!"

Y vừa nói xong, Bắc Vũ Hoành đứng một bên chợt hô to ra tiếng: "Không xong!"

212. Chương 208

Bắc Diệu Đông hỏi vội: "Làm sao vậy?"

Bắc Vũ Hoành nhớ tới vẻ mặt hưng phấn của đám tà tu lão tổ lúc rời đi, nói: "Sợ là Tịch Thiên đã bị bọn tà tu bắt đi rồi."

Khiếu Thiên Hổ nghe thấy thế, không khỏi nhíu chặt mày. Các trưởng lão Vạn Phật tự sửng sốt, Hư Không rống lớn: "Cái gì?"

Bắc Diệu Đông nghĩ đến hai tên lão tổ giả bị Khiếu Thiên Hổ quất ngã kia, trong lòng cũng thầm thấy không xong: "Chúng ta đi xem sao!"

Bắc Vũ Hoành, Hư Không, Bắc Diệu Đông cùng với bốn con yêu thú vội vàng bay về phía Minh Thăng Viện. Ở trên đường, bọn họ trông thấy Bắc Đẩu ngất trong một ngõ hẻm, còn Bắc Minh đang bị một tu sĩ Luyện Hư kỳ dây dưa. Nếu không phải trên người Bắc Minh có Khế ước thú cấp cao cùng nhiều pháp bảo, trang bị lợi hại, chỉ sợ y đã sớm bỏ mạng dưới tay tu sĩ Luyện Hư kỳ kia.

Hai mắt Bắc Vũ Hoành đầy lạnh lẽo, giáng một tia sấm sét về phía tu sĩ Luyện Hư kỳ kia, tức khắc hắn ta bị giật đen như than. Bắc Minh thấy đám Bắc Vũ Hoành tới, nhẹ thở phào một hơi, lảo đảo thân mình dựa vào bức tường đằng sau.

"Minh nhi, con không sao chứ?" Bắc Vũ Hoành gấp gáp đỡ lấy y. Bắc Minh đẩy nhẹ Bắc Vũ Hoành, vô lực nói: "Đừng quan tâm con, cha mau đi tìm Tịch Thiên!"

Trước đó, y vừa rời khỏi Quảng Trường Tế Tự, đã bị tên tu sĩ Luyện Hư kỳ kia dây dưa mãi mà chẳng dứt ra được, thật không biết hiện giờ Tịch Thiên có an toàn hay không nữa. Bất quá, dù sao thân phận của Tịch Thiên là Ngự thú sư cấp mười, bọn chúng sẽ không dám đả thương hắn, chỉ bắt hắn mà thôi.

Hư Không nhìn Bắc Minh mệt đến sắp tắt thở tới nơi nhưng vẫn không quên Tịch Thiên, trong lòng cũng an ủi ít nhiều. Bắc Vũ Hoành nhanh chóng ôm lấy Bắc Minh, đi lên pháp khí, bay về phía Minh Thăng Viện. Cách Minh Thăng Viện càng gần, mày của Bắc Vũ Hoành càng nhíu chặt hơn, trầm giọng nói: "Minh nhi, con chuẩn bị tâm lý cho tốt, rất có thể Tịch Thiên đã bị bọn chúng bắt đi rồi!"

Haiz, rõ ràng là ngày vui, vậy mà xảy ra chuyện như thế này. Con ngươi đen của Bắc Minh loe lóe: "Ai bắt Tịch Thiên?"

Bắc Vũ Hoành nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của y, liền trấn an: "Chuyện vẫn chưa xác định rõ ràng, con đừng vội gấp gáp. Nếu không ta sợ con chống đỡ chẳng được lâu".

Bắc Minh im lặng không đáp. Bốn người bốn yêu thú bay đến Minh Thăng Viện liền thấy thi thể nằm đầy đất, sau khi tìm kiếm một loạt, cuối cùng chỉ tìm được hai người Bắc Duy và Bắc Sinh. Bắc Vũ Hoành tiến lên xem xét hai người Bắc Sinh, phát hiện bọn họ chỉ bị hôn mê. Ông nhanh chóng lấy đan được ra đút cho bọn họ. Một lát sau, Bắc Sinh Bắc Duy tỉnh lại. Bắc Sinh day day cái đầu đau như búa bổ, đầy mặt mờ mịt nhìn Bắc Vũ Hoành, rồi hình như nhớ ra mọi chuyện, mắt đầy lo lắng, hỏi: "Hoành trưởng lão! Thiếu phu nhân đâu? Thiếu phu nhân có ổn không?"

Sắc mặt Bắc Minh trầm xuống: "Chẳng phải các ngươi đi cùng Tịch Thiên sao?"

Bắc Sinh hoảng hốt, vội vàng giải thích: "Chúng ta đụng trúng Nguyệt trưởng lão cùng với hai tên trưởng lão nữa. Bọn họ phóng ra uy áp khiến chúng ta bất tỉnh, cho nên chuyện sau đó chúng ta không biết gì cả."

Bắc Duy cũng nói theo: "Đúng rồi! Lúc ấy còn có Hiên Viên công tử."

Bắc Minh nghe thấy Hiên Viên Duật cũng ở đó, sắc mặt càng lúc càng không tốt. Bắc Vũ Hoành nhăn mày lại: "Không thấy Hiên Viên Duật, chẳng nhẽ cùng bị bắt đi?"

Hư Không tức giận nói: "Đáng giận! Đến đồ đệ của lão tử mà cũng dám động tay động chân! Đúng rồi! Sao trước đó Hoành trưởng lão lại nói Tịch Thiên là bị tà tu bắt đi? Chẳng nhẽ người bắt Tịch Thiên không phải là Nguyệt trưởng lão mà Bắc Sinh nói?"

Bắc Minh kinh nghi hỏi: "Tà tu? Là đám tà tu bắt Tịch Thiên?"

"Ta chỉ suy đoán thôi!" Bắc Vũ Hoành nói với Bắc Minh: "Minh nhi, chẳng phải ngươi nói rằng Tịch Thiên thấy khí tức của Ly Trĩ lão tổ và Quỷ quái lão tổ không bình thường sao?"

"Đúng vậy!"

"Kỳ thật hai vị lão tổ đó là do người khác giả trang, sau đó ta thấy vẻ mặt của Yêu Quái lão tổ, Tà Hàng ão tổ và U Vực lão tổ lúc rời đi có gì đó hơi kỳ quái. Cho nên ta mới phỏng đoán, rất có thể Ly Trĩ lão tổ và Quỷ Quái lão tổ đã thừa dịp lúc Bắc gia đang nhốn nháo mà bắt Tịch Thiên chạy về phía Đông."

Ánh mắt Bắc Minh lóe lên: "Đám Quỷ Quái lão tổ bắt Tịch Thiên?"

Khiếu Thiên Hổ vẫn một bộ nhíu mày. Nó chỉ cảm thấy vạch trần hai tu sĩ cảnh giới Đại Thừa kia là giả rất thú vị, cho nên mới đả thương bọn họ. Không nghĩ tới phía sau còn có cả một âm mưu như vậy

"Lão tử đi phía Đông cứu Tịch Thiên!" Hư Không nói xong, liền lên pháp khí rời khỏi Bắc gia.

"Ta cũng phải đi cứu Chủ tử!" Hắc Độc Báo hô!

Bắc Minh chú ý tới thiếu niên la hét muốn đi cứu Tịch Thiên, cư nhiên là Hắc Lịch mới đi thăm cha mẹ từ Vạn Yên Sâm Lâm trở lại. Ngày đó, Tịch Thiên thả Hắc Lịch từ Khống Thú Linh ra, y cũng đã gặp bộ dáng nhân loại của nó. Hắc Lịch hóa thành hình thú, nhanh nhẹn bay vút khỏi Bắc gia. Bắc Minh lấy lại *** thần, nói với Bắc Vũ Hoành: "Cha, người nhanh chóng phái người đến Đông tìm Tịch Thiên."

"Ta biết!"

Bắc Diệu Đông nhìn hỉ bào Bắc Minh mặc thấm mướt mồ hôi, đoán rằng thân thể y sắp không chịu được nữa, gấp gáp hỏi: "Bắc Minh, con vẫn ổn chứ?"

Rốt cuộc, Bắc Minh chống đỡ hết nổi, ngã vào người Bắc Vũ Hoành, suy yếu nói: "Ta muốn bế quan một thời gian!" Nói xong liền rơi vào hôn mê, Bắc Vũ Hoành vội vàng ôm lấy y, đưa đến Bế quan thất.

Thôn Thiên Lang nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, lười biếng hỏi Khiếu Thiên Hổ: "Người chúng ta muốn tìm đã bị bắt! Kế tiếp phải làm gì đây?"

Khiến Thiên Hổ híp mắt: "Nếu đã có người đi tìm hắn, vậy chúng ta cứ ở đây chờ thôi!"

Bắc Diệu Đông nghe thế, hỏi: "Các ngươi muốn tìm Tịch Thiên?"

Thôn Thiên Lang trả lời: "Đúng vậy, tuy nhiên lại không có cơ hội. Chỉ có thể chờ hắn trở về!"

Bọn họ theo Hắc Lịch đến Nam Bộ, chính là vì muốn gặp Âm Tế Thiên. Nhưng thật không ngờ đụng trúng nội loạn ở Bắc gia. Kế đó mới biết người đã gặp bị tà tu bắt đi, đúng là ra đường không coi ngày mà!

"Nếu hai vị lão tổ không chê, ta sẽ chuẩn bị phòng nghỉ cho hai vị!"

"Làm phiền rồi!"

Bắc Diệu Đông tìm người chuẩn bị thỏa đáng cho Khiếu Thiên Hổ và Thôn Thiên Lang xong, liền trở về chủ trạch để xứ lý chuyện Bắc Tiềm. Bất kỳ đệ tử nào tham gia vào tạo phản Bắc gia, đều phải nhận trọng phạt, trừ việc chịu Tiên Hồn ra, còn bị trục xuất khỏi Bắc gia. Về phần Bắc Tiềm, không chỉ đơn giản là Tiên Hồn, còn bị phá hủy linh căn, sau đó ném tới Vạn Yêu Sâm Lâm cho hắn ta tự sinh tự diệt.

Hiện giờ, có thể nói Bắc gia là nguyên khí đại thương. Không chỉ do hụt mất một tu sĩ cao giai như Bắc Tiềm, mà thêm nữa là trong cuộc chiến với Lăng gia, Bắc gia đã mất đi không ít đệ tử. Điều may mắn duy nhất là Lăng Uy Dương bị Bạch Tư và Hắc Lịch đánh cho trọng thương, cho dù tĩnh dưỡng hai ba mươi tái cũng chưa được khôi phục lại được. Bắc Diệu Đông còn thừa dịp Lăng Uy Dương bế quan, tiến hành chỉnh đốn lại Bắc gia, từ nay về sau không phân biệt phe trực hệ hay phe chi thứ, đều được đối đãi bình đẳng. Thêm vào đó, Bắc Diệu Đông cũng cử ra vài người bổ khuyết vị trí của đám trưởng lão phe chi thứ và Bắc Tiềm, khôi phục lại phong thái trước kia của Bắc gia.

Hiện tại, tuy rằng thực lực của Bắc gia không còn bằng ngày trước, nhưng dù sao cũng là một gia tộc lâu đời, cho dù đột ngột mất đi khá nhiều tu sĩ cao giai, nhưng vẫn là một đại gia tộc nhất nhì của Nam bộ.

Âm Tế Thiên nghe thấy tiếng tranh cãi ầm ĩ không dứt, chầm chậm mở hai mắt ra, khi bị ánh sáng chói vào, vội vàng nhíu mắt lại, mãi một lúc sau mới từ từ hoàn hồn. Hắn chợt nhớ tới những chuyện xảy ra trước lúc hôn mê. Âm Tế Thiên vội vàng bật người ngồi dậy, nhìn năm tên tà tu lão tổ đang không ngừng cãi vã.

"Đây là đạo lữ mà Phách nhi nhà ta coi trọng, phải đem tiểu hòa thượng này về động phủ, để hắn thành thân với Phách nhi nhà ta!"

Yêu quái lão tổ nổi giận đùng đùng cao giọng nói, hơn nữa ý chí vô cùng kiên định, không ai có thể làm nàng đổi ý cả.

"Ta khinh!" U vực lão tổ cả giận nói: "Hiện tại, toàn bộ Tu Chân giới đều biết tiểu hòa thượng này là đạo lữ của Minh thiếu gia Bắc gia. Cho dù có bái đường với đồ đệ ngươi, người khác cũng không công nhận hắn là tức phụ của đồ đệ nhà ngươi!"

Yêu quái lão tổ chẳng thèm nói lý: "Thế thì sao? Chỉ cần đồ đệ của ta thích là được rồi!"

U Vực lão tổ hừ lạnh: "Bổn tọa thấy rõ ràng là ngươi muốn độc chiếm Ngự thú sư cấp mười thì có!"

Quỷ quái lão tổ hung hăn trừng hắn: "U Vực lão tổ, nếu bọn ta thực sự muốn độc chiếm Ngự thú sư cấp mười, thì lúc vừa bắt hắn ra khỏi Bắc gia, bọn ta cứ thế đem về động phủ của mình luôn rồi. Còn đứng ở đây đấu võ mồm, tốn thời gian làm gì?"

Nói về thực lực, y cao hơn Ly Trĩ lão tổ hai phần, nếu đánh nhau y tin chắc mình có thể dễ dàng mang người về Quỷ tu phái. U Vực lão tổ không nói nữa. Tà Hàng lão tổ lại tà tà cười không nói, chẳng hề có ý định tranh đoạt. Ly Trĩ lão tổ bình tĩnh không lên tiếng, trong nhóm quỷ tu, ma tu và yêu tu, thì quỷ tu và ma tu có hai vị lão tổ cảnh giới Đại Thừa, còn yêu tu chỉ có một mình hắn. Nội tính điểm này, hắn cũng bất lợi hơn rồi. Mà có muốn đoạt, hắn cũng đoạt không lại hai vị lão tổ Quỷ tu.

Từ mấy câu của bọn họ, Âm Tế Thiên không khỏi nhớ lại tình trạng trước lúc hôn mê. Bắc Minh lúc ấy chắc chắn không phải là Bắc Minh thật. Nếu hắn đoán không nhầm, rất có thể Bắc Minh và Bắc Đẩu kia

là do Quỷ quái lão tổ và Ly trĩ lảo tổ dịch dung. Âm Tế Thiên bất đắc dĩ thở dài. Cũng do hắn, khi nhìn thấy tu sĩ Nguyên Anh muốn đả thương Bắc Minh, quá nóng vội nên mới xảy ra sơ xuất.

213. Chương 209

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, mới chợt nhận ra mình đang bị nhốt trong một chiếc ***g rất lớn, mỗi thanh sắt đều được khắc đầy những phù triện, trên đỉnh và phía dưới cũng có trận pháp cao cấp, nhìn kỹ sẽ thấy chúng nó đang lóe lên ánh sáng màu đen.

Nếu hắn đoán không sai, chiếc ***g này được đặc chế để tước hết linh lực của người bị giam cầm. Trừ đó ra, thì chuỗi phật châu mà Hư Không đưa, cùng nhẫn không gian và túi Càn Khôn đều không thấy đâu, hiển nhiên đã bị đám tà tu lão tổ lấy đi.

Đúng rồi! Còn Hiên Viên Duật nữa.

Lúc ấy, Hiên Viên Duật cũng có mặt ở đó, chẳng biết y có bị đám tà tu lão tổ bắt đi không. Âm Tế Thiên nhìn quanh bốn phía, tìm xem xem có bóng dáng Hiên Viên Duật không, nhưng xung quanh toàn là đệ tử tà tu, xem ra Hiên Viên Duật đã kịp trốn thoát.

Yêu quái lão tổ thấy ba vị lão tổ khác đều không lên tiếng, bèn cười đắc ý: "Nếu ba vị lão tổ không có ý kiến gì, bọn ta xin phép đem tên tiểu hòa thượng này về động phủ!"

U vực lão tổ hừ lạnh một tiếng: "Bổn tọa đã đồng ý cho các ngươi mang tên tiểu hòa thượng kia đi đâu."

Tà Hàng lão tổ không thèm để ý, cười cười: "Ai mang tên tiểu hòa thượng này đi cũng không có gì quan trọng. Chỉ cần về sau, các ngươi để hắn khế ước thú cho bổn tọa, bổn tọa sẽ chẳng chút ý kiến."

Lỹ Trĩ lão tổ thì im lặng, không nói lời nào.

Âm Tế Thiên nghe bọn họ không ngừng thảo luận về mình, khóe miệng nhếch lên nói: "Khi các ngươi bàn luận về ta, có phải nên hỏi ý kiến ta trước, xem ta có chịu đi cùng với các ngươi hay không?"

Tà Hàng lão tổ nhướng mày: "Ái chà! Con lừa ngốc tỉnh rồi!"

Yêu quái lão tổ xì một tiếng: "Nhóc con! Đã nằm trong tay bọn ta mà còn đòi hỏi này nọ?"

Khóe môi Âm Tế Thiên lại rộng thêm vài phần: "Yêu quái lão tổ, tuy ta đang ở trong tay các người, thế nhưng các người đừng quên mục đích bắt ta về là để làm gì. Nếu ta không vui, ta sẽ chẳng khế ước yêu thú đâu!"

U Vực lão tổ cười lạnh: "Bọn ta biến ngươi thành con rối, đến lúc đấy làm hay không không phải việc của ngươi nữa!"

Âm Tế Thiên ngược lại chẳng hề sợ hãi: "U Vực lão tổ, ngươi dám chắc chắn là biến ta thành rối xong, ta vẫn có thể khế ước yêu thú cho các ngươi sao?" U Vực lão tổ nhìn nụ cười đầy kiêu ngạo của Âm Tế Thiên, không khỏi khựng người, chính hắn ta cũng chẳng rõ ràng lắm, khi thành rối rồi có thể khế ước thú được nữa hay không.

Ly Trĩ lão tổ mỉm cười tà mị: "Vậy Tịch Thiên tiểu hòa thượng muốn đi cùng với ai?"

"Ta chọn…"

Âm Tế Thiên nhìn thật sâu vào mắt Ly Trĩ lão tổ. Trong đó che kín vẻ tham lam, khiến hắn cảm thấy chán ghét cực kỳ.

Sau đó Âm Tế Thiên chuyển sang phía U Vực lão tổ, trên mặt hắn ta lấp đầy nét giận dữ.

Về phần Tà Hàng lão tổ, lại một bộ hoàn toàn không quan tâm.

Cuối cùng, Âm Tế Thiên quay sang nhìn Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ, bọn họ có vẻ rất là sốt ruột. Quỷ Quái lão tổ còn nhíu nhíu mày, khiến hắn đoán không ra y đang nghĩ gì.

Quan sát thế thôi, nhưng trong lòng hắn đã có đáp án sẵn rồi. Nếu là trước kia, chắc chắn hắn sẽ chọn Tà Hàng lão tổ. Bất quá, ai bảo Yêu quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ lại là sư phụ của Thôn Phách làm chi? Nếu hắn không chọn hai người bọn họ thì thật quá có lỗi với bản thân.

Yêu Quái lão tổ bị hắn nhìn chằm chằm đến nỗi mất tự nhiên, cả giận nói: "Tiểu tử thối! Ngươi nhìn đủ chưa?"

Âm Tế Thiên cười nói: "Yêu Quái lão tổ kiều mị vô song, tất nhiên sẽ khiến người ta nhìn không rời mắt được."

Yêu Quái lão tổ tức khắc tỏ ra thẹn thùng: "Tiểu tử ngươi cũng thật *** mắt."

Trừ Quỷ Quái lão tổ ra thì ba vị lão tổ còn lại đều im lặng quay đầu đi, bọn họ thật sự không thể nào chịu đựng được khuôn mặt giả bộ thẹn thùng của Yêu Quái lão tổ.

"Ta chọn Quỷ Quái lão tổ."

Ly Trĩ lão tổ, U Vực lão tổ, Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ đều giật mình sửng sốt. Yêu Quái lão tổ lấy lại *** thần, cả giận nói: "Tiểu tử thối! Vì sao ngươi chọn Quỷ Quái lão tổ mà không chọn… không đúng! Ngươi chọn Quỷ Quái lão tổ thì cũng chính là chọn bổn tọa rồi!"

Âm Tế Thiên cười cười không nói! Tà Hàng lão tổ chen vào: "Nếu tiểu hòa thượng chọn Quỷ Quái lão tổ thì hy vọng sau này Quỷ Quái lão tổ và Yêu Quái lão tổ đừng quên giao kèo lúc trước!"

Nói xong hắn ta chẳng chút chần chừ mà rời khỏi, U Vực lão tổ đuổi theo sát phía sau, dùng linh lực làm lá chắn ngăn cách âm thanh của hai người: "Tà Hàng, vì sao trước đó ngươi lại đáp ứng đi bắt tên tiểu hòa thượng kia?"

Tà Hàng lão tổ hỏi ngược lại: "Mục đích ngươi bắt hắn về đây là để làm gì?"

"Chẳng phải là bắt hắn khế ước yêu thú cho chúng ta sao?"

Tà Hàng lão tổ cười nói: "Nếu đã như vậy, tên tiểu hòa thượng đó ở trong tay ai thì có sao đâu? Chỉ cần Quỷ Quái lão tổ hứa sẽ để tên tiểu hòa thượng đó khế ước yêu thú cho chúng ta, những chuyện khác tùy tiện Quỷ Quái lão tổ muốn gì thì làm." Nói tới đây khóe miệng hắn lại càng tươi hơn, thâm ý nói: "Huống chi đồ đệ của Hư Không cũng không phải dễ đối phó."

U Vực lão tổ vừa nghe Tà Hàng lão tổ nhắc tới 'Đồ đệ của Hư Không', không khỏi nghĩ tới con lừa ngốc Tịch Thiên kia cũng chẳng phải dạng dễ đối phó. Tức khắc hắn hiểu rõ ràng, cũng cười cười: "Nói có lý! Cứ để cho Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ xử lý tên tiểu hòa thượng kia đi!"

Sau khi Tà Hàng lão tổ và U Vực lão tổ rời đi không lâu thì Ly Trĩ lão tổ cũng đen mặt bước ra, Ngàn Đạo vội vàng đuổi theo theo hỏi: "Lão tổ, các người thương lượng chuyện Tịch Thiên tiểu sư phụ như thế nào rồi?"

Sắc mặt Ly Trĩ lão tổ càng xấu xí hơn: "Tên tiểu hòa thượng kia tự chọn đi theo Quỷ Quái lão tổ!"

"A?" Ngàn Đạo sửng sốt. Ly Trĩ lão tổ cười lạnh: "Như vậy cũng tốt! Từ nay về sau mọi người đều biết Ngự thú sư cấp mười ở trong tay Quỷ Quái lão tổ. Đợi về sau có cơ hội, chúng ta lại lặng lẽ phái người bắt hắn về đây để chưng dụng!"

Ngàn Đạo lập tức khen: "Lão tổ cao minh!"

Ly Trĩ lão tổ đắc ý cười.

Đợi ba vị lão tổ đi hết, Âm Tế Thiên mới bắt đầu liên thanh nói ra yêu cầu của mình: "Mỗi ngày trước khi ta đi ngủ đều phải tắm nước ấm một lần, nước kia phải được lấy từ Thần Lộ. Tuyệt đối không được có một chút tạp chất hay nước sông lẫn vào. Ngoài ra còn phải có cả cánh hoa, cánh hoa…"

Khóe mắt Quỷ Quái lão tổ giật giật, trầm giọng ngắt lời: "Chúng ta chỉ có nước sông, ngươi có tắm hay không tùy ngươi!"

Âm Tế Thiên thở dài: "Rốt cục ta cũng biết vì sao Yêu Quái lão tổ lại thích những nam tử khác hơn rồi!"

Quỷ Quái lão tổ nhướng mày: "Vì sao?"

Yêu Quái lão tổ cũng tỏ ra tò mò, nhìn nhìn Âm Tế Thiên.

"Quỷ Quái lão tổ, đây không phải là ta cố ý nói xấu ngươi. Tuy ngươi là nam nhân, thế nhưng mấy cái lỗ chân lông trên mặt ngươi sắp to bằng cái động kiến. Ngươi nhìn ta mà xem, da thịt mịn màng nõn nà, dĩ nhiên Yêu Quái lão tổ sẽ thích nhìn ta hơn!"

Yêu Quái lão tổ quay sang ngó ngó Quỷ Quái lão tổ, đột nhiên phì cười: "Động kiến! Ha ha ha! Động kiến!"

Mặt Quỷ Quái lão tổ không khỏi đen xì xì. Âm Tế Thiên nói: "Đấy chính là sự khác biệt của việc dùng nước sông và Thần Lộ.!"

Quỷ Quái lão tổ nghiến răng nói: "Bổn tọa chỉ cần ăn Mỹ Nhan Đan, tức khắc sẽ hơn ngươi dùng Thần Lộ!"

"Được! Ta có thể nhẫn nhịn mà dùng nước sông, thế nhưng các phương diện như ăn ở thì ngươi không được phép qua loa. Dù thế nào đi nữa, ta cũng chỉ là một phàm nhân, không thể so với các ngươi chỉ cần ăn Tích Cốc Đan là đã no đến cả nửa tháng! Nếu như ta liên tục ăn Tích Cốc Đan, cơ thể sẽ bị suy yếu, vì thế nên các ngươi…"

Rốt cuộc Quỷ Quái lão tổ không chịu được nữa, ném cái bút cho hắn: "Ngươi muốn ăn cái gì cứ việc ghi vào, bổn tọa sẽ bảo người làm cho!"

Âm Tế Thiên vô tội nhìn y: "Ta không biết dùng bút lông!"

Quỷ Quái lão tổ: "…"

Âm Tế Thiên thấy Quỷ Quái lão tổ đã nhịn sắp tới cực hạn rồi, vội vàng sửa lời: "Đồ đệ Thôn Phách của các ngươi đâu? Chắc là y biết viết bút lông chứ? Các ngươi gọi y tới đây giúp ta, như vậy vừa có thể ghi những thứ ta muốn, vừa có thể vun đắp thêm tình cảm!"

Yêu Quái lão tổ vỗ tay: "Ý hay!"

Quỷ Quái lão tổ híp mắt lại: "Ngươi có ý đồ gì?"

Âm Tế Thiên cười nhìn y: "Không phải các ngươi định gả ta cho đồ đệ nhà các ngươi sao? Nếu đã vậy, chẳng phải nên để y và ta vun đắp thêm tình cảm à?"

"Hai người các ngươi chưa bao giờ gặp nhau, đột nhiên ngươi lại nhắc tới Thôn Phách, thật khiến bổn tọa không khỏi nghi ngờ ngươi…"

Âm Tế Thiên ngắt lời y: "Ai nói với ngươi là bọn ta chưa bao giờ gặp nhau? Bốn tháng trước y còn tặng cho ta một con yêu thú cấp tám! Đúng rồi khi ấy y còn kèm luôn cả Khống Thú Linh nữa! Nếu ngươi không tin, cứ việc tìm trong Nhẫn không gian là sẽ thấy!"

Hắn nhỡ rõ Thôn Phách đã từng nói qua, cái Khống Thú Linh kia là đại biểu cho thân phận của y!. Quỷ Quái lão tổ lấy Nhẫn không gian của Âm Tế Thiên ra, quả sự tìm được Khống Thú Linh mà Thôn Phách đưa cho hắn. Yêu Quái lão tổ ghen tị nói: "Khó trách ta năn nỉ mãi nhưng Phách nhi thế nào cũng không chịu đưa Khống Thú Linh cho ta! Hóa ra là đem tặng ý trung nhân!"

Âm Tế Thiên nói linh ***: "Y sợ ta trở thành phàm nhân sẽ bị mọi người bắt nạt. Cho nên mới dùng cái Khống Thú Linh này, nhốt một con yêu thú cấp tám, tặng cho ta!"

Yêu Quái lão tổ bất mãn hừ một tiếng: "Tiểu tử thối kia đối xử với ngươi thật tốt!"

Quỷ quái lão tổ nhét Khống Thú Linh vào lại Nhẫn không gian, sau đó ra dấu ý bảo các đệ tử dùng miếng vải đen phủ lên ***g sắt, rồi nâng về động phủ. Âm Tế Thiên ngồi trong ***g, khóe miệng mỉm cười đầy thâm sâu.

Thôn Phách!

Ngươi xuất hiện nhanh lên! Đừng có làm ta thất vọng!

214. Chương 210: Không Sợ Ta Chạy Trốn

Miếng vải đen bao phủ toàn bộ ***g sắt lại, Âm Tế Thiên không nhìn thấy tình huống bên ngoài, nhưng hắn chẳng có ý định sử dụng năng lực thấu thị, vì chỉ bằng cảm giác hắn cũng biết, phải còn một đoạn đường dài nữa mới tới được động phủ của quỷ tu!

Cứ như vậy, chẳng biết hắn ngủ thiếp đi từ lúc nào, thẳng đến khi cảm giác thấy một bàn tay lạnh băng đang vuốt ve trên mặt mình, hắn mới từ từ tỉnh dậy. Đập vào mắt chính là chiếc mặt nạ bạc quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Bất giác, đáy mắt Âm Tế Thiên thoáng qua một tia vui vẻ, nhanh đến không ai có thể nắm bắt kịp!

Tuy nhiên ngay sau đó, đôi con ngươi của hắn tựa như một hầm băng, lạnh đến mức làm người ta cảm thấy sợ hãi, càng làm người ta cảm thấy vô tận tuyệt tình!

'Bốp' một tiếng, Âm Tế Thiên hung hăng hất cái tay trên mặt mình ra: "Ta đã từng nói, nếu lần sau còn để ta nhìn thấy ngươi, thì đó cũng chính là ngày tàn của ngươi!"

Hắn đảo mắt nhìn ***g sắt, lại nói: "Bất quá, hiện tại ta bị nhốt ở trong này, không có khả năng lấy mạng ngươi. Cho nên, cuộc sống về sau, mong ngươi bảo trì khoảng cách năm thước với ta, ta sợ ta ngửi thấy vị đạo của ngươi, sẽ … buồn nôn!"

Mâu quang Thôn Phách khẽ run lên, nhưng ngay sau đó liền khôi phục lại vẻ đùa giỡn vốn có, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy xa cách kia, hỏi: "Ngươi không sợ ta lập tức giết chết ngươi à?"

Âm Tế Thiên nhếch khóe miệng, nói: "Nếu ta sợ, còn dám buông lời chọc giận ngươi sao? Hơn nữa, sinh tử đối với ta chỉ là chuyện sớm muộn, ngắn thì chết dưới tay ngươi, dài thì cũng chỉ thêm được vài ba chục năm nữa thôi. Với ngươi, nó chỉ bằng một lần bế quan tu luyện!"

Thôn Phách bỗng dưng đứng phắt người dậy, xoay lưng về phía Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên không nhìn thấy thần sắc của Thôn Phách. Bất quá hắn có thể từ hai nắm tay đang siết chặt của y, mà đoán ra y đang rất tức giận, xen lẫn một tia run rẩy như có như không.

Hắn nhanh chóng dời tầm mắt, đánh giá mọi thứ bên ngoài ***g sắt!

Lúc này, hắn mới chú ý tới mình đang ở trong một sơn động, bốn phía không có cửa sổ. Trừ bỏ tủ quần áo cùng với thùng gỗ dùng để tắm rửa ra, thì hết thảy đồ dùng đều được làm từ đá.

Âm Tế Thiên bình tĩnh nhìn thùng gỗ đang bốc hơi nước, thản nhiên nói: "Ta muốn tắm rửa!"

Nghe tiếng, nam tử đưa lưng về phía hắn khẽ động, trực tiếp đẩy cửa lớn của ***g sắt, đi ra ngoài!

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, hỏi: "Không sợ ta chạy trốn sao?"

Thôn Phách nói: "Sư phụ đã thêm một đạo phong ấn lên người ngươi, cho dù ngươi có linh lực cũng hoàn toàn không sử dụng được!"

"Phải không?" Âm Tế Thiên không chút ý đứng lên, khẽ buông lỏng gân cốt, đi ra khỏi ***g sắt, kéo hồng ngọc phát quan() trên đầu xuống, không coi ai ra gì mà chậm rãi cởi hỉ bào cùng nội sam trên người.

Thẳng đến khi chỉ còn lại một chiếc quần, mới xoay người đối diện với Thôn Phách đang nhìn đến ngơ ngác, lạnh giọng nói: "Quay mặt đi chỗ khác!"

Thôn Phách trên đùa: "Đều là nam nhân, còn sợ bị người khác nhìn sao?"

Âm Tế Thiên không lên tiếng, cứ như vậy mà ngó y chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng chiếu vào trong tròng mắt Thôn Phách.

Thôn Phách bắt được sự ghét bỏ kia, mâu quang hơi tối sầm lại, chậm rãi xoay người đưa lưng về phía hắn.

Âm Tế Thiên nhìn bóng lưng của Thôn Phách, khóe môi cong lên thành một độ cung diễm lệ, cởi nốt chiếc quần trên người ra, nhấc chân bước vào trong thùng gỗ!

Nháy mắt khi cả người hoàn toàn ngâm trong nước, miệng hắn không khỏi phát ra tiếng thở dài thỏa mãn!

Thôn Phách nghe phía sau vang lên tiếng nước róc rách, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng ngâm khẽ thư sướng, ánh mắt có phần sâu hơn!

Không biết qua bao lâu, tiếng nước phía sau đột nhiên ngừng lại!

Thôn Phách có phần nghi hoặc, theo lý thuyết sau khi tắm rửa xong nên từ trong nước bước ra, nhưng tại sao nãy giờ y không nghe thấy bất kì thanh âm gì, chẳng lẽ đã ngủ quên?

Y chờ thêm giây lát, vẫn không nghe phía sau có chút động tĩnh, vội vàng xoay người lại, ai ngờ không thấy người trong thùng tắm đâu cả!

Thôn Phách thoáng nghi hoặc, sau đó chợt nghĩ đến, rất có thể Âm Tế Thiên đã ngủ quên nên trượt người vào trong nước, đáy mắt không khỏi lo lắng sốt ruột, vội vàng chạy qua.

Quả nhiên, cả người Âm Tế Thiên đều chìm nghỉm dưới thùng!

Thôn Phách vội vàng vớt hắn ra, nhưng không ngờ, mới vừa ôm thiếu niên đứng lên, liền bị hắn hung hăng đẩy một cái, cả người lảo đảo lui về phía sau mấy bước.

Âm Tế Thiên lạnh lùng liếc y một cái: "Ta nói! Không được lại gần ta!"

Hắn bước ra khỏi thùng gỗ, quấn nội sam quanh người, rồi cầm lấy khăn bố chà lau mái tóc dài, trào phúng nói: "Không phải vừa rồi ngươi cho rằng ta chết ngạt dưới nước đó chứ?"

Âm Tế Thiên quay lại nhìn Thôn Phách, tiếp tục giễu cợt: "Mới nãy ngươi còn đòi giết ta, cớ gì lại lo lắng như thế?"

Từng câu từng lời đều mang theo gai nhọn khiến Thôn Phách không khỏi nheo nheo mắt lại. Nhìn cơ thể xinh đẹp gần như trần trụi kia, hầu kết y khẽ động, nhanh tay lấy một bộ quần áo màu đen từ trong Nhẫn không gian ra, đặt trên bàn: "Mặc quần áo vào trước đã!"

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn bộ quần áo trên bàn, bất chợt như có như không mà mỉm cười. Ngay trước mặt Thôn Phách, cởi nội sam ra, chậm rãi mặc quần vào, khi nhìn thấy tầm mắt Thôn Phách từ từ dời xuống bụng dưới của mình, độ cong nơi khóe miệng lại càng lớn!

Lúc Thôn Phách sắp nhìn thấy bộ phận trọng điểm, hắn nhanh chóng kéo quần lên, khoát áo vào rồi ngồi lên ghế, giống như bậc đế vương cao cao tại thượng, ra lệnh: "Ta đói, bưng đồ ăn vào cho ta!"

Thôn Phách thấy Âm Tế Thiên mặc quần áo màu đen vào, thoạt nhìn còn tà mị hơn cả ma tu, y không nói lời nào mà xoay người, đi ra ngoài cửa.

Y chân trước vừa ly khai, khuôn mặt lạnh băng băng của thiếu niên phía sau tức khắc xụ xuống!

Âm Tế Thiên tiếp tục cầm khăn bố lau tóc, dần dần, cả người liền rơi vào trầm tư!

Khi Thôn Phức bưng đồ ăn trở lại, đập vào mắt là Âm Tế Thiên ngồi trên ghế đá ngẩn người, khuôn mặt lạnh băng kia không còn hiện hữu!

"Đang nghĩ gì?"

Nghe tiếng, Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, một lần nữa trở về bộ dáng ban nãy, lạnh giọng nói: "Liên quan gì tới ngươi?"

Thôn Phách trầm sắc mặt, đặt đồ ăn lên trên bàn đá!

Âm Tế Thiên thấy Thôn Phách dù đã để đồ ăn xuống nhưng vẫn đứng xớ rớ trước bàn, nói: "Mời ngươi cách xa ta năm thước!"

Thôn Phách rũ mi mắt, chầm chậm lui về phía sau hai bước!

Âm Tế Thiên mặt không đổi sắc liếc y một cái, rồi cầm lấy đôi đũa, tùy ý gắp một miếng thịt lên, bỏ vào miệng nhai nhai, không hề giống bộ dáng đói bụng!

Sau khi ăn hai cái, hắn bất chợt đặt đũa xuống, nói: "Những món này thật khó ăn!"

Lời này là hắn trái lương tâm mà nói!

Kỳ thật đồ ăn rất thơm, chính là hắn không có đói bụng, lại thêm nguyên nhân rất lớn là chỉ có mình hắn ngồi ở trước bàn ăn, còn một điều cuối cùng là Thôn Phách cứ đứng đối diện nhìn hắn chằm chằm. Làm hắn có cảm giác như đang trừng phạt hạ nhân, không cho hạ nhân ăn cơm vậy!

Thôn Phách hỏi: "Đồ ăn không hợp khẩu vị?"

Âm Tế Thiên thản nhiên đáp: "Ta nghĩ chắc là nhìn mặt ngươi, cho nên ta mới cảm thấy khó nuốt tới vậy!"

Hai mắt Thôn Phách tối sầm lại, tự giễu nói: "Hóa ra ta có sức ảnh hưởng tới khẩu vị của ngươi như vậy, kia thật là xin lỗi!"

Y xoay người đi về phía cửa, căn bản không chú ý tới mặt Âm Tế Thiên tức khắc che đầy bất mãn!

Ngay khi y chuẩn bị rời khỏi phòng, thì thiếu niên phía sau đột nhiên gọi y lại: "Từ từ!"

Thôn Phách dừng bước chân, nhưng không có xoay người, khàn giọng hỏi: "Còn việc gì nữa à?"

Âm Tế Thiên hỏi: "Ngươi biết tình trạng của Bắc gia bây giờ ra sao chứ?"

Thôn Phách đơn giản đáp: "Bắc gia an toàn!"

Âm Tế Thiên vội hỏi: "Bắc Minh đâu?"

"Không chết được!"

Thôn Phách nói xong, lần nữa dợm bước, nhưng không ngờ người phía sau lại kêu lên: "Chờ một chút!"

"Sao?"

Âm Tế Thiên để đũa xuống, nói: "Ta không ăn! Ta muốn đi dạo một chút!"

Hắn lướt qua người Thôn Phách, rời khỏi sơn động. Nhưng vừa mới ra khỏi cửa, liền trông thấy Si Mị lão tổ đang cùng với Võng Lượng lão tổ chọn ngày lành!

Võng Lượng lão tổ có chút không kiên nhẫn: "Cứ trực tiếp thành thân vào ngày mai là được rồi! Còn chọn ngày lành làm gì!"

Si Mị lão tổ tức giận trừng y một cái: "Bổn tọa chỉ có một đồ đệ bảo bối, há có thể tùy tùy tiện tiện, bổn tọa không cần Đại Hỉ Yến như Bắc gia, nhưng ít nhất các phương diện lễ tiết đều phải chu toàn!"

Võng Lượng lão tổ nghe Si Mị lão tổ nhắc tới Thôn Phách, ghen tỵ mà hừ một tiếng: "Chúng ta coi nó như đồ đệ bảo bối, nhưng nó có coi chúng ta là sư phụ bảo bối hay không? Nhìn nó đi, vừa trở lại đã sốt ruột hỏi thăm sự tình của tên tiểu hòa thượng, bổn tọa thấy nó chẳng còn nhớ sư phụ của mình là ai nữa rồi!"

Lúc này, hộ pháp đứng phía sau bọn họ chen vào: "Tịch Thiên tiểu sư phụ và Thôn Phách chủ tử đi ra!"

Võng Lượng lão tổ nhìn thấy Âm Tế Thiên, không vui mà nhíu nhíu mày, hỏi Thôn Phách đang đi ở đằng sau: "Sao lại thả hắn ra?!"

Thôn Phách móc bốn bình đan dược đưa tới trước mặt Si Mị lão tổ và Võng Lượng lão tổ: "Bốn bình đan tỷ cấp mười này là đồ nhi hiếu kính sư phụ!"

Khuôn mặt Võng Lượng lão tổ rốt cuộc cũng có nét tươi cười, thu lấy hai bình trong đó, dặn dò: "Sau khi ra ngoài, dẫn hắn đi xung quanh chơi đùa một phen, để cho hắn biết làm quỷ tu so với hòa thượng còn lạc thú hơn nhiều!"

Y thật lo lắng, sau khi tiểu hòa thượng này trở thành đồ tức của y, mỗi ngày trừ ở trong phòng tụng kinh niệm phật ra, thì chỉ biết ra ngoài cảm hóa đệ tử Quỷ Tu Phái!

Nếu thật như thế, y sợ Quỷ Tu Phái sớm muộn gì cũng sẽ giải tán!

215. Chương 211: Đừng Làm Rộn

Đông Bộ bất đồng với Nam Bộ, Tây Bộ và Bắc Bộ. Nó vừa không có thành trấn phồn hoa, vừa không có phòng ốc mái ngói đá xanh. Bốn phía không phải là núi lớn liên miên thì cũng là núi nhỏ trùng điệp, đến ngay cả chỗ ở của tà tu, cũng toàn do sơn động thiên nhiên tạo thành!

Âm Tế Thiên đi trên sơn đạo của Quỷ Tông Phái, bộ dáng cứ như đây là nhà mình, hết chạy đông tới chạy tây, nếu không phải có Thôn Phách đi theo phía sau hắn, đệ tử Quỷ Tông Phái đã sớm quát mắng Âm Tế Thiên chớ tùy tiện xông loạn!

Cũng bởi Âm Tế Thiên không cho Thôn Phách đến gần mình, nên mất khoảng hai canh giờ, hắn mới ra khỏi núi của Quỷ Tông Phái, sang tòa Sơn Thành cách đó không xa.

Sau khi tiến vào Sơn Thành, mái tóc màu lam đậm của Âm Tế Thiên cũng không gây sự chú ý cho lắm, nguyên nhân rất lớn trong đó là do ở Đông Bộ, tà tu có tóc màu nhiều không đếm xuể, vì vậy Âm Tế Thiên cũng không phải trường hợp kỳ lạ gì!

Bất quá, Âm Tế Thiên lại cảm thấy vô cùng kỳ quái. Tuy rằng Sơn Thành không phồn hoa bằng Bắc Hoàng Thành, nhưng mỗi ngọn núi đều có rất nhiều cửa hàng, ấy thế mà trên đường phố lại không có mấy người đi đường, nhà nhà đều đóng cửa kín mít.

Thẳng đến khi Âm Tế Thiên đi đi lại vô mục đích suốt nửa canh giờ, bóng đêm cuối cùng cũng chịu buông xuống, lúc này mới thấy lục tục có người mở cửa hàng, thắp đèn ***g lên.

Thời gian chỉ cỡ chừng một chén trà nhỏ, nguyên dãy núi lớn liên miên trập trùng, tất cả đều toàn là ánh sáng của nến. Trên đường càng lúc càng náo nhiệt hơn, tà tu cũng càng lúc càng nhiều. Âm thanh rao hàng không ngừng nghỉ, giống hệt như một phiên chợ đêm!

Âm Tế Thiên càng đi dạo càng hưng trí!

Hắn phát hiện tà tu không những là cú đêm, mà hơn nữa, họ còn lây nhiễm toàn bộ thói hư tật xấu của nhân gian như cật, hát, phiêu, đổ. Mọi thứ rất là đa dạng, muôn hình muôn vẻ, không thua kém những nơi ăn chơi thời hiện đại một chút nào!

(Ăn, uống, chơi gái, cờ bạc)

Sau khi Âm Tế Thiên ăn uống ở khách *** no say, liền trực tiếp rời khỏi, để Thôn Phách đang ngồi ở một bàn khác, giúp mình trả tiền.

Ngay lúc hắn đi ngang qua Lô Đỉnh Viện, bước chân không khỏi dừng lại một chút!

Ba vị cô nương tú lệ đang đứng ở cửa ra vào nhìn thấy một thiếu niên tuấn mỹ như vậy, hai mắt liền mở lớn, vội vàng tiến lên ôm lấy cánh tay Âm Tế Thiên: "Vị tiểu tu sĩ này, có muốn vào trong động của bọn ta ngồi một chút không, bọn ta cam đoan ngươi sẽ có thể dục tiên dục tử, không nỡ rời đi!"

"Không được vào!" Một giọng nói âm trầm chen ngang giữa bọn họ.

Âm Tế Thiên nghiêng đầu liếc nhìn Thôn Phách một cái, thản nhiên nói: "Ngươi dựa vào cái gì mà không cho ta vào?"

Ba vị lô đỉnh cô nương cũng phụ họa theo: "Đúng vậy đó! Tiểu tu sĩ muốn vào đây, mắc mớ gì tới ngươi chứ?"

Mắt Thôn Phách trở nên căng thẳng: "Hắn không có linh thạch, các ngươi còn muốn kéo hắn vào sao?"

Sắc mặt vị lô đỉnh cô nương khẽ biến, sau đó ngượng ngùng mà buông tay Âm Tế Thiên ra, có chút lưu luyến không rời nói: "Tiểu tu sĩ, chờ khi nào ngươi có linh thạch, nhớ tới tìm chúng ta đó!"

Âm Tế Thiên khẽ nhếch môi: "Ta sẽ sớm quay lại tìm các người!"

Tươi cười quyến rũ làm cho ba vị lô đỉnh cô nương không khỏi thất thần, một cô nương trong đó chẳng kìm lòng nổi mà bước nhanh tới, hôn phớt qua mặt Âm Tế Thiên.

Tuy nhiên, người còn chưa tới gần Âm Tế Thiên, đã bị một trận gió đen quét văng ra xa hơn mười trượng, chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết!

Thôn Phách dùng âm thanh cực kỳ lạnh lẽo nói: "Không được làm ô uế mặt hắn!"

Hai vị cô nương khác nhìn thấy toàn thân Thôn Phách không ngừng phát ra hàn khí, cũng chẳng quản sống chết của bạn mình, cuống quít chạy vào Lô Đỉnh Viện!

Đáy mắt Âm Tế Thiên có chút giật mình, bĩu môi nói: "Đánh cả nữ nhân, một chút phong độ cũng không có!"

Thôn Phách nhìn hắn, lửa giận trong mắt vô pháp áp chế: "Nếu ngươi dám bước vào Lô Đỉnh Viện một bước, ngươi có tin ngay cả ngươi ta cũng đánh hay không?!"

Âm Tế Thiên không thèm đem Thôn Phách để vào mắt, châm chọc nói: "Ngươi có tư cách gì quản ta? Ngươi lấy thân phận gì để quan tâm ta?"

Thôn Phách vẫn cứ nhìn chằm chằm hắn, con ngươi hằn lên tia máu, thật làm người khác sợ hãi cực kỳ!

Âm Tế Thiên không khỏi lui ra phía sau một bước, yên lặng đi đằng sau y.

Âm Tế Thiên đột nhiên nói: "Cho ta linh thạch!"

Thôn Phách nghĩ hắn muốn linh thạch là để vào Lô Đỉnh Viện, trầm giọng: "Không!"

Âm Tế Thiên cũng chẳng hỏi lại, lúc hắn nhìn thấy trước một cửa tiệm có treo chữ Đổ, tròng mắt khẽ chuyển, lập tức chui vào.

Đầu tiên hắn dạo một vòng quanh sòng bạc, thấy người bên trong không chơi Tài Xiểu thì cũng là đánh cược Đơn Song, những thứ này đối với một người hiện đại như hắn quả thật chẳng chút thú vị!

(Đại Tiểu – Lớn Nhỏ)(Chẵn Lẻ).

Ngay lúc hắn thấy thiếu hưng trí định quay lưng rời khỏi, dòng người ra ra vào vào lại thu hút lực chú ý của hắn.

Âm Tế Thiên nhìn mấy người trong sòng bạc, đa số không phải chơi Tài Xiểu hay Đơn Song, mà là chui vào một cửa khẩu, đồng thời cũng có người từ bên trong cửa khẩu đi ra.

Tò mò, hắn cũng chui vào theo!

Lối đi bên trong không lớn, nhưng có chút dài. Ước chừng mất một nén hương, Âm Tế Thiên mới mơ mơ hồ hồ nghe được tiếng hò hét, có vẻ vô cùng kịch liệt!

Ngay khi âm thanh càng lúc càng rõ ràng, thì tầm mắt cũng được thông suốt!

Âm Tế Thiên nhìn thấy có rất nhiều tà tu đứng bên trong một sơn động khá lớn, mà chính giữa lại đặt một ***g sắt khổng lồ, có hai con yêu thú cấp hai, cao khoảng ba thước đang vật lộn trong đó.

Hắn tùy ý đoán một cái, cũng biết nhóm tà tu này là đang đấu thú.

Khóe miệng Âm Tế Thiên khẽ nhếch!

Thôn Phách không đưa linh thạch cho hắn, hắn vẫn có thể tự mình kiếm ra!

Đầu tiên Âm Tế Thiên đi dạo một vòng, tiếp đó xác định được mục tiêu là ba tà tu trung niên đang ủ rũ cúi đầu!

Hắn tiến về phía bọn họ.

Thôn Phách khẽ nhíu nhíu mày, tựa hồ đoán được mưu đồ của hắn là gì!

Âm Tế Thiên chặn trước mặt bọn họ, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Có phải ba vị tiền bối cược thua mất rất nhiều linh thạch không?!"

Ba vị tà tu trung niên phẫn phất như không nghe thấy lời hắn nói, phiền não cào cào tóc, thương lượng xem ván kế tiếp phải đánh cược xem yêu thú nào thắng mới thỏa đáng!

Âm Tế Thiên cũng không để bụng, tiếp tục nói: "Ta có thể giúp ba vị tiền bối dễ dàng thắng được một khoản lớn linh thạch!"

Ba vị tà tu nghe thấy mấy chữ 'thắng được một khoản lớn linh thạch', đều đồng loạt ngẩng đầu. Nhưng khi phát hiện người đứng trước mặt bọn họ là một thiếu niên, liền tức giận phất tay quát: "Đi! Đi! Đi! Đừng có cản đường phát tài của bọn ta!"

Âm Tế Thiên không lên tiếng nữa, cứ thế mà lẳng lặng đứng cạnh bọn họ, nghe bọn họ thỏa thuận với nhau là lát nữa sẽ đặt cược cho con Cửu Ngục Khuyển, hắn cười cười: "Ba vị tiền bối, chắc chắn một lát nữa Cửu Ngục Khuyển sẽ thua!"

Ba vị tà tu trung niên kia nghe hắn nói, tức khắc nổi giận: "Tiểu tử thối, ý ngươi là gì hả? Có phải ngươi cố tình tới đây trù xui bọn ta hay không?"

Âm Tế Thiên cười nói: "Ta chỉ là ăn ngay nói thật, như vậy đi! Nếu ván này ta thắng! Ván tiếp theo, các ngươi phải nghe theo ta, ta nói đặt cái gì, các người liền đặt cái đó. Nhưng mà, linh thạch thắng được phải chia một phần cho ta, thế nào?"

Ba vị tà tu trung niên nhìn vẻ tự tin của Âm Tế Thiên, liếc mắt ra hiệu với nhau, sau đó gật gật đầu: "Thành giao! Chỉ cần ngươi có thể giúp bọn ta thắng được linh thạch, tuyệt đối sẽ không thiếu phần ngươi!"

Bởi vì câu chắc chắn Cửu Ngục Khuyển sẽ thua của Âm Tế Thiên, bọn họ cũng không dám móc linh thạch ra đặt cho nó, chỉ có thể ngồi ngốc chờ trận đấu của ván này trôi qua.

Sau một chén trà nhỏ, ván cược chính thức bắt đầu. Cửu Ngục Khuyển cùng với một con Sơn Hầu khác được thả ra, rất nhanh, dưới sự hò hét của tà tu, hai con yêu thú cấp hai lao vào đánh nhau điên cuồng.

Sau một lúc chiến đấu, Cửu Ngục Khuyển có vẻ chiếm ưu thế hơn, chỉ cần là người sáng suốt, đều có thể nhìn ra Cửu Ngục Khuyển thắng chắc!

Ba vị tà tu trung niên mắt thấy Cửu Ngục Khuyển thắng tới nơi, mà bọn lại không có đặt cược cho nó, tức giận trừng Âm Tế Thiên một cái!

Âm Tế Thiên bình thản nói: "Ván cược còn chưa đến cuối cùng, cũng không biết chắc là ai thắng ai thua!"

Hắn khẽ ngẩng đầu nhìn về Cửu Ngục Khuyển!

Nguyên bản Cửu Ngục Khuyển đang vô cùng hung ác, bất chợt giống như bị kinh hách, liên tục lui về phía sau, mà Sơn Hầu nãy giờ luôn bị khi dễ kia, bỗng dưng lại trở nên dũng mãnh hơn hẳn!

Cửu Ngục Khuyển bị Sơn Hầu đánh đến nỗi phải liên tục tháo chạy, ba vị tà tu trung niên nhìn líu cả lưỡi: "Thế cục nghịch chuyển thật quá là nhanh!"

Mâu quang Thôn Phách chợt lóe!

Những tà tu đã đặt cược cho Cửu Ngục Khuyển, đều không thể tin mà nhìn thế cục chuyển biến, thậm chí có người còn tức giận rống lên: "Đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi không phải Cửu Ngục Khuyển vẫn còn rất tốt sao? Cớ gì bỗng dưng lại co đầu rụt cổ? Có phải có ai đó đã động tay động chân hay không!"

Ba vị tà tu trung niên nghe chung quanh nói thế, yên lặng không tiếng động quay đầu ngó về phía Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên đầy mặt vô tội nói: "Nhìn ta làm gì? Đừng nói các người cho rằng ta làm ra đấy nha?"

Ba vị tà tu trung niên ngẫm lại cũng thấy không có khả năng, bọn họ vẫn luôn đứng bên người hắn, hắn mà có động tác gì thì bọn họ sẽ phát hiện ra ngay.

Sau nửa nén hương, thắng thua của ván cược đã có kết quả!

Ba vị tà tu trung niên nhìn thấy Cửu Ngục Khuyển thảm bại, lập tức đầy mặt hưng phấn quấn lấy Âm Tế Thiên hỏi: "Ván kế tiếp bọn ta đặt cái gì?"

Khóe miệng Âm Tế Thiên cong lên thành một hình cung: "Nếu lát nữa muốn thắng…"

Ba vị tà tu trung niên lập tức nói: "Chia cho ngươi một phần. Không, chia cho ngươi hai phần, có thể chứ?"

Lúc này, Thôn Phách lên tiếng: "Đừng làm rộn!"

216. Chương 212: Ta Cưới

Âm Tế Thiên sửng sốt, khóe miệng đột nhiên gợi lên một nụ cười tà mị, khiến mọi người chung quanh không khỏi nhìn đến thất thần!

Không cho hắn quậy, hắn càng muốn quậy lớn một chút!

Những trận đấu thú kế tiếp, ba vị tà tu trung niên liên tục thắng cuộc!

Linh thạch được phân cho Âm Tế Thiên càng lúc càng nhiều, túi để đựng linh thạch cũng càng lúc càng lớn!

Đám tà tu xung quanh thấy bọn họ liên tục thắng năm, sáu ván cược liên tiếp, nhao nhao đặt theo họ!

Trong nửa canh giờ ngắn ngủi, nhà cái đã tổn thất một lượng linh thạch đáng kể, rất nhanh chuyện này cũng gây nên sự chú ý của tổng quản sòng bạc!

"Tiểu đạo hữu, ngươi nói xem lần này bọn ta nên đặt gì?" Ba vị tà tu cười lấy lòng.

Âm Tế Thiên liếc nhìn mấy tấm thẻ bài, rồi quay sang bọn họ nói: "Kế tiếp…"

Hắn dừng lại một hồi, ánh mắt xuyên qua bả vai ba vị tà tu trung niên, thấy có hơn mười tà tu cao giai đang tiến về phía này, bộ dáng hùng hùng hổ hổ, vừa thấy liền biết là tổng quản sòng bạc đến mời họ uống trà!

"Chạy trốn!"

Âm Tế Thiên túm cái gói to dưới chân lên bỏ chạy, Thôn Phách sửng sốt, nhanh chóng đuổi theo!

"Chạy trốn?" Ba vị tà tu trung niên ngây ngốc nhìn thẻ bài trong tay: "Không có con nào tên Chạy trốn mà!"

Âm Tế Thiên vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy ba vị tà tu trung niên bị hộ vệ của sòng bạc bắt lấy, còn một tốp đang đuổi về phía bên này!

Thôn Phách cũng không khỏi quay đầu nhìn theo, phát hiện hộ vệ của sòng bạc đang đuổi theo bọn họ, một người trong đó là tổng quản sòng bạc, cảnh giới đã là Độ Kiếp đỉnh kỳ!

Âm Tế Thiên nói: "Hình như có một tà tu Độ Kiếp Kỳ!"

Quả nhiên là quậy lớn chuyện!

Cũng do thắng linh thạch mà thắng quá mức, mới có thể bị tu sĩ Độ Kiếp đỉnh kỳ đích thân ra mời bọn họ về uống trà!

Thôn Phách: "…"

Âm Tế Thiên lao ra khỏi Đổ Phòng, liền buồn bực!

Đường phố trong Sơn Thành đúng là từ những ngọn núi uốn lượn tạo thành, từ dưới chân núi lên đến đỉnh núi chỉ có một con đường uốn lượn lớn kéo dài. Nói cách khác, dưới tình huống không có pháp khí để rời đi, thì bọn họ không muốn chạy xuống dưới chân núi, cũng bắt buộc phải chạy xuống dưới chân núi, không hề có hẻm nhỏ đan xen nào cho bọn họ ẩn nấp!

Thôn Phách lên tiếng: "Chúng ta cưỡi pháp khí rời đi!"

Âm Tế Thiên cũng không quay đầu lại nói: "Ngươi cách xa ta một chút!"

Tiếp đó, hắn liền chạy xuống núi!

"Chết tiệt!"

Thôn Phách nhìn bóng lưng đang chạy đi, tức giận mà hung hăng nện vào cánh cửa bên cạnh, rầm một tiếng, cửa Đổ Phòng nháy mắt văng ra ngoài!

Hai tên hộ vệ canh giữ ở cửa ngốc lăng nhìn Thôn Phách, không đợi bọn họ kịp phản ứng, người đã chạy xa!

Hai tên hộ vệ lấy lại *** thần, vừa đuổi theo vừa la ầm lên: "Tên tiểu tử thúi nhà ngươi, ngươi còn chưa bồi thường tiền cửa mà đã dám chạy! Có phải chán sống rồi hay không!"

Tổng quản cùng với mười tên hộ vệ từ phòng đánh cược chạy ra, trái nhìn phải nhìn!

Khi thấy hai tên hộ vệ vừa đuổi theo một cái bóng đen vừa la hét đòi tiền, cũng không chút nghĩ ngợi mà lao về phía ấy.

Lúc Âm Tế Thiên chạy đến chỗ ngoặt, phát hiện Lô Đỉnh Viện ngay phía trước, ánh mắt sáng lên, tức khắc chạy vào!

Thôn Phách đang đuổi theo phía sau, thấy Âm Tế Thiên chạy vào Lô Đỉnh Viện, một bụng lửa giận ùng ùng nổi lên!

Âm Tế Thiên vội vội vàng vàng ném linh thạch thắng được lên người nữ quản sự, sau đó vừa đi vừa nói: "Cho ta một gian phòng, tốt nhất là có bố trí trận pháp cao cấp, người khác không xông vào được, cũng không thể sử dụng thần thức tra xét!"

Với một nơi hỗn tạp như Lô Đỉnh Viện này, khẳng định sẽ có bố trí trận pháp cao cấp giúp khách nhân giữ bí mật riêng tư. Hơn nữa, người có thể mở được Lô Đỉnh Viện hay Đổ Phòng trong một thành lớn, sau lưng chắc chắn có núi to để dựa. Chắc chắn đám người của Đổ Phòng sẽ không dám tùy tiện tới đây tìm phiền toái, trừ phi chủ nhân của Lô Đỉnh Viện và Đổ Phòng là cùng một người!

Nữ quản sự che miệng cười: "Tiểu tu sĩ, ngài cứ yên tâm đi. Mỗi gian phòng ở nơi đây đều có trận pháp cao cấp, cam đoan sẽ không có ai quấy rầy ngài!"

Nàng mở túi ra, xác định bên trong đều là linh thạch, tươi cười càng thêm rực rỡ, vội vàng dẫn Âm Tế Thiên đến căn phòng tốt nhất trong Lô Đỉnh Viện.

Vừa vào tới nơi, nữ quản sự bật người hỏi: "Không biết tiểu tu sĩ thích cô nương dạng gì?"

"Hắn không cần!" Một tiếng nói đầy lạnh lẽo chen vào!

Nữ quản sự vừa xoay người lại, liền trông thấy một nam tử mặc đồ đen mang mặt nạ màu bạc đang tiến về phía này, hàn khí từ trên người y tràn ra khiến cho nàng không khỏi run rẩy!

Thôn Phách bước vào trong, đem quản sự đẩy mặt ngốc lăng đẩy ra ngoài, rầm một tiếng, đóng cửa phòng lại!

Nữ quản sự có chút lo lắng, sợ tiểu tu sĩ gặp bất trắc!

Bất quá, thời điểm tiểu tu sĩ nhìn thấy người áo đen, cũng không có tỏ vẻ sợ hãi hay hướng nàng cầu cứu, nói vậy chắc hai người có biết nhau!

Nữ quản sự đoán có lẽ bọn họ là đạo lữ đang giận dỗi, khóe miệng hé ra nụ cười ái muội, rời khỏi chỗ đó, xuống dưới chuẩn bị tiếp khách nhân khác!

Hai tên thủ vệ Đổ Phòng đứng trước cửa Lô Đỉnh Viện, không dám đi vào tìm người, tổng quản vừa đuổi theo tới, hỏi: "Có phải các ngươi đang đuổi theo hai nam tử mặc đồ đen không?"

Hai tên thủ vệ sửng sốt: "Vâng!"

Làm sao tổng quản biết bọn họ đang đuổi theo chúng?

Chẳng lẽ tổng quản cũng nhìn thấy nam tử áo đen phá cửa Đổ Phòng?

Tổng quản hỏi: "Vậy bọn hắn đâu rồi?"

Hai tên thủ vệ chỉ Lô Đỉnh Viện!

Tổng quản nhíu mày!

Mỗi gian phòng của Lô Đỉnh Viện đều có bố trí trận pháp cao cấp, sử dụng thần thức căn bản không thể tra xét ra bóng dáng hai tên kia. Hơn nữa, người trong Lô Đỉnh Viện cũng không phải dễ chọc!

"Hai người các ngươi ở đây canh chừng, vừa thấy hai tên kia đi ra, lập tức báo cho ta biết!"

"Vâng!"

Lúc này trong Lô Đỉnh Viện, Âm Tế Thiên cứ như không nhìn thấy lửa giận của Thôn Phách, thảnh thơi ngồi trên ghế, rót cho mình một chén nước trà!

Thôn Phách lạnh mặt nhìn Âm Tế Thiên, đột nhiên lên tiếng nói: "Ngươi còn nhớ lúc trước ta đã nói gì không?"

Âm Tế Thiên khẽ dừng động tác trên tay, nghi hoặc hỏi: "Nói cái gì?"

Thôn Phách kềm nén lửa giận, giật lấy chén trà trong tay Âm Tế Thiên, sau đó ôm người đến bên giường, đặt Âm Tế Thiên nằm lên đùi, đánh thật mạnh vào mông hắn!

Âm Tế Thiên sửng sốt, mãi đến khi mông truyền đến cảm giác đau đớn, hắn mới phục hồi lại *** thần: "Sao ngươi đánh ta?"

Thôn Phách cả giận: "Ta nói rồi, nếu ngươi dám bước vào Lô Đỉnh Viện một bước, ngay cả ngươi ta cũng sẽ đánh!"

"Ta đây cũng đã hỏi ngươi, ngươi có tư cách gì quản ta, lấy thân phận gì để quản ta? Nếu ngươi trả lời được, ta sẽ mặc cho ngươi đánh!"

Thôn Phách dừng động tác lại, giọng nói vẫn lạnh tanh: "Là đạo hữu tương lai, như vậy có tư cách không?"

Âm Tế Thiên ngẩn ra!

Hắn quên mất việc Si Mị lão tổ và Võng Lượng lão tổ muốn gả hắn cho Thôn Phách!

Thôn Phách tiếp tục vung tay, đánh mạnh vào mông Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên ăn đau, kêu lên một tiếng!

Nghe thế, Thôn Phách rất đau lòng. Nhưng vẫn quyết tâm đánh mông Âm Tế Thiên hơn mười cái!

"Lần sau còn dám bước vào Lô Đỉnh Viện không?"

Âm Tế Thiên chẳng lên tiếng!

Thôn Phách không nghe được câu trả lời của hắn, nguyên bản muốn đánh thêm vài cái, nhưng vừa nghĩ tới thân thể của hắn chịu không nổi, cuối cùng đành phải buông hắn xuống!

Âm Tế Thiên châm mới vừa chạm đất, đã mạnh nhào về phía Thôn Phách, đem người đặt ở dưới thân, trào phúng hỏi: "Ta đối với ngươi chỉ có hận cùng ghê tởm, ta như vậy, ngươi cũng muốn cưới sao?"

Thôn Phách ngẩn ra, trong mắt có chút phức tạp, giọng khàn khàn nói: "Ta cưới!"

Âm Tế Thiên cũng nhìn ra các loại cảm xúc ấy, đột nhiên lật người, đá y lăn xuống giường, kéo chăn đắp qua đầu, buồn bực nói: "Ta muốn đi ngủ!"

Thôn Phách đứng lên: "Ta bôi thuốc cho ngươi!"

Bên trong chăn lập tức phát ra một tiếng xùy: "Bị ngươi đánh chính là bị ngươi đánh, cho dù thoa thuốc, thì chuyện ngươi đánh ta cũng là sự thật!"

Thôn Phách trầm giọng nói: "Ta không hối hận khi đánh ngươi, lần sau ngươi còn bước vào Lô Đỉnh Viện, ta cũng sẽ lại đánh ngươi như vậy!"

Y kéo kéo chăn: "Bôi thuốc!"

Âm Tế Thiên hừ một tiếng: "Cút ra xa năm thước cho ta, không cần khiến ta thêm ghê tởm!"

Thôn Phách có chút bi thương, đồng thời, lại có chút bất đắc dĩ!

Y đứng bên giường một lúc lâu, mới xoay người ngồi lên ghế nhắm mắt dưỡng thần!

Âm Tế Thiên nghe được tiếng bước chân đi xa, len lén nhấc một góc chăn lên, trông thấy Thôn Phách ngồi trên ghế tu luyện, mới lặng lẽ úp góc chăn lại, bưng mông mà khẽ nguyền rủa nói: "Phắc diu mó đờ, thật là đau mà!"

Hắn xoay người, cuộn chăn càng chặt hơn càng kín hơn!

Âm Tế Thiên không biết là mình ngủ khi nào, chỉ cảm thấy trong lúc mơ mơ màng màng, có người cởi quần của hắn, kế tiếp trên mông được bôi một lớp mỡ mát lạnh, nhất thời tia đau đớn kia liền biến mất tăm mất tích!

Sau đó, hắn ngủ cực kỳ thơm ngọt, hơn nữa một đêm không mơ cho đến tận hừng đông!

Lúc Âm Tế Thiên tỉnh lại, Thôn Phách đã chuẩn bị sẵn một bàn điểm tâm lớn!

Thôn Phách thấy hắn dậy, nhàn nhạt nói: "Ta có đặt một chậu nước bên giường, ngươi rửa mặt xong thì qua dùng điểm tâm!"

Âm Tế Thiên nhìn nhìn y một lúc lâu, mới chậm rãi mang giầy vào, đứng dậy rửa mặt súc miệng, rồi bước đến trước bàn ăn ngồi xuống!

Lúc này, hắn mới chú ý tới, cái mông bị đánh đau đêm qua, thế nhưng chẳng còn đau nữa!

217. Chương 213: Chân Cú Kiếm*

(= Thật là kiếm. Đọc có cảm giác giống câu Thật là tiện, đây là chơi chữ).

Âm Tế Thiên ngó ngó Thôn Phách, đoán rằng nhân lúc hắn ngủ, y đã bôi thuốc cho hắn. Thôn Phách chú ý tới ánh mắt của Âm Tế Thiên, tưởng rằng hắn đang cảnh cáo mình nên cách xa hắn năm thước, cho nên hơi khẽ lùi lại!

Âm Tế Thiên bắt gặp hành động đó của Thôn Phách, cái tay định cầm chiếc đũa bỗng chốc khựng lại. Rồi chợt nhớ ra, mình đã từng bảo y cách xa mình ngoài năm thước, mới chậm rì rì ăn điểm tâm!

Hắn ăn hai cái liền cảm thấy không đói nữa, để đũa xuống, trầm giọng nói: "Ta muốn trở về!"

Thôn Phách cho rằng Âm Tế Thiên muốn về Bắc gia, nhàn nhạt nói: "Ta sẽ không đưa ngươi về Bắc gia!"

Âm Tế Thiên tức giận nói: "Ý ta là Quỷ Tông Phái!"

Thôn Phách sửng sốt!

Âm Tế Thiên đứng dậy mở cửa phòng, đi ra ngoài!

Lúc này, Lô Đỉnh Viện không có náo nhiệt như đêm qua, bốn phía vắng lặng, chỉ có hai nữ quản sự ngồi trên ghế ở đại sảnh thì thầm nói chyện!

Hai nữ quản sự nhìn thấy Âm Tế Thiên đi xuống, lập tức lộ ra nụ cười yêu mị: "Tiểu tu sĩ thức dậy sớm thế?"

Âm Tế Thiên hỏi: "Các ngươi có cửa sau không?"

Nữ quản sự ngẩn người, nhưng rất nhanh liền cười nói: "Tiểu tu sĩ là muốn rời đi sao? Tuy nhiên tối nay, trong tiệm chúng ta có một cô nương mới đến…"

Nàng còn chưa dứt lời, đã bị Thôn Phách đứng đằng sau Âm Tế Thiên làm cho phát hoảng, ánh mắt âm lãnh khiến nàng phải vội vàng sửa miệng lại, nói: "Tiểu tu sĩ muốn tìm cửa sau phải không? Ta đây dẫn đường cho ngài!"

Nữ quản sự vội vàng mang bọn họ bước vào thông đạo dẫn đến chân núi. Lúc Âm Tế Thiên đi khỏi thông đạo, nhìn bầu trời rực rỡ, hắn lại cảm thấy buồn bực.

Lúc đến Sơn Thành, hắn mất gần hai canh giờ mới từ ngọn núi của Quỷ Tông Phái đi tới đây. Chẳng lẽ bây giờ lại phải mất thêm hai canh giờ nữa để quay trở về Quỷ Tông Phái? Không! Nếu tính đúng ra thì thời gian xuống uối là hai canh giờ, nhưng lúc lên trở lại e rằng sẽ lâu hơn nữa!

Thôn Phách thấy hắn đứng mãi không đi, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?"

Âm Tế Thiên nhăn nhăn mày: "Ngươi về Quỷ Tông Phái trước, bảo sư phụ ngươi dời động phủ vào trong Sơn Thành, ta sẽ trở về!"

Thôn Phách: "…"

Y không nói lời nào trực tiếp kéo hắn lên pháp khí, bay về chủ phong của Quỷ Tông Phái!

(Ngọn núi cao nhất)

Hai người trở lại chủ phong, từ trên pháp khí đã nghe thấy trong đại điện truyền đến tiếng rống giận của Si Mị lão tổ: "Cái gì? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao chỉ trong một đêm lại tổn thất nhiều linh thạch như vậy?"

Nghe tiếng, Thôn Phách liền trực tiếp đi thẳng vào đại điện, chỉ thấy Si Mị lão tổ đang chất vấn một tà tu.

"Đêm hôm qua, có hai cao nhân tới sòng bạc, lần nào đánh cuộc cũng thắng, sợ rằng chúng đã hạ dược lên yêu thú, nên mới không thua lần nào. Sau đó, tà tu xung quanh cũng xúm nhau đặt cược theo bọn họ, bởi thế sòng bạc của chúng ta mới có thể trong một đêm, tổn thất không ít linh thạch như vậy!"

Si Mị lão tổ tức giận vỗ lên bàn: " Vậy mà gọi là không ít? Gần như là một tháng thu nhập đều bay vào đấy rồi! Cứ theo đà này, mở sòng bạc làm cái gì nữa?"

Âm Tế Thiên đi đằng sau Thôn Phách, nghe được đoạn đối thoại giữa bọn họ, nhỏ giọng hỏi: "Kia không phải là sòng bạc do Quỷ Tông Phải mở đấy chứ?"

Thôn Phách trả lời: "Không biết!"

Y cũng không có hỏi tới chuyện làm ăn của Quỷ Tông Phái!

Tổng quản vội rụt người lại: "Thuộc hạ đã cho người canh giữ trước cửa Lô Đỉnh Viện, chỉ cần bọn chúng đi ra, chắc chắn thuộc hạ sẽ dẫn bọn chúng đến chỗ Nhâm lão tổ để xử phạt!"

Lời này của hắn cứ như là đổ thêm dầu vào lửa, Si Mị lão tổ tức đến nỗi muốn đập nát đầu tên kia: "Ngươi chỉ phái người canh giữ ở trước cửa Lô Đỉnh Viện, vậy có phái ngươi canh giữ cửa sau của Lô Đỉnh Viện hay không?"

Tổng quản càng rụt người hơn nữa, nhỏ giọng nói: "Không có!"

Hắn căn bản không biết cửa sau của Lô Đỉnh Viện ở đâu, dù có phái người đi canh giữ, cũng không biết canh giữ chỗ nào!

"Thật là bị ngươi làm cho tức chết! Qua một đêm rồi, hai người kia cũng đã cao chạy xa bay rồi!"

Lúc này, Võng Lượng lão tổ mới lên tiếng hỏi: "Ngươi tả vẻ ngoài của chúng để bổn tọa phái người đi tìm xem!"

Si Mị lão tổ phụ họa nói: "Đúng! Ngươi nhanh chóng miêu tả khuôn mặt của hai người kia, tỷ như có đặc thù gì cần lưu ý, chờ bổn tọa bắt được hai kẻ đó, bổn tọa nhất định phải xử đẹp bọn chúng! Xem về sau còn dám đến chỗ bổn tọa đập phá nữa hay không!"

Tổng quản hồi tưởng một lần, mới nói: "Hai người đều mặc quần áo màu đen, trong đó có một người mang mặt nạ màu bạc, một người khác thì… Một người khác thì giữa này có nốt chu sa chí, bộ dáng xem ra vô cùng *** xảo, có vài phần giống nữ nhi, lại có vài phần giống thiếu niên!"

Si Mị lão tổ: "…"

Võng Lượng lão tổ: "…"

Miêu tả như vậy, sao nghe quen quen, giống như hai người đang đứng ở cửa điện ấy!

Tên hộ vệ đứng đằng sau hai vị lão tổ thay chủ nhân của mình hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Ý ngươi là hai người kia?"

Tổng quản nhìn lại, chỉ thấy hai người hắn muốn bắt ngay tại trước mắt, kích động nói: "Đúng! Đúng! Đúng! Chính là bọn họ, bắt hai người bọn họ lại!"

Si Mị lão tổ hung hăng mà trừng hắn một cái, cắn răng nói: "Người mang mặt nạ màu bạc là đồ đệ của bổn tọa, còn thiếu niên có nốt chu sa chí trên trán, là đạo lữ tương lai của đồ đệ bổn tọa, ngươi nói bắt ai?"

Tổng quản sửng sốt: "Cái kia… Cái kia…"

Trước kia hắn chỉ gặp qua Thôn Phách có một lần, khi đó đối phương không có mang mặt nạ, cho nên hắn không nhận ra cũng không thể trách hắn!

Võng Lượng lão tổ phất phất tay, ý bảo hắn lui xuống trước đi!

Tổng quản không biết Thôn Phách cũng là hợp tình hợp lí, Thôn Phách rất ít khi lấy khuôn mặt thật gặp người, hơn nữa y thường xuyên đeo mặt nạ, không biết cũng không kì quái!

Thôn Phách xoay người nói với Âm Tế Thiên: "Ngươi về phòng trước, một lát nữa ta lại sang tìm ngươi!"

Âm Tế Thiên liếc liếc hai vị lão tổ, liền xoay người rời đi!

Võng Lượng lão tổ hừ lạnh một tiếng: "Tuy bổn tọa bảo ngươi dẫn hắn dạo chơi một phen, nhưng không bảo ngươi dẫn hắn đi đập phá cửa hàng nhà mình!"

Thôn Phách thản nhiên trả lời: "Về sau sẽ không!"

Y trầm mặc một lát, lại nói: "Sư phụ, Nhẫn không gian với túi không gian của Tịch Thiên đâu?"

Võng Lượng lão tổ nhíu mày: "Chẳng lẽ ngươi muốn trả hai thứ này lại cho tiểu hòa thượng à?"

Thôn Phách thành thật nói: "Vâng!"

"Ngươi không sợ sau khi hắn có hai thứ này, liền sẽ chạy trốn hay sao?"

"Không sợ!"

Võng Lượng lão tổ khẽ thở dài, đem Nhẫn không gian với Túi không gian ném vào ngực y!

"Đa tạ sư phụ!" Thôn Phách lấy được thứ mình muốn, dợm bước định rời đi.

"Từ từ!" Võng Lượng lão tổ lấy trong Nhẫn không gian ra một thanh trường kiếm: "Đây là kiếm của hắn!"

Thôn Phách tiếp nhận kiếm, đáy mắt thoáng qua một tia nghi ngờ, nhưng cũng không nói gì, ly khai đại điện!

Si Mị lão tổ tở dài: "Phách nhi hình như thật sự thích tiểu hòa thượng!"

Đáy mắt Võng Lượng lão tổ lóe lên tia hung ác nham hiểm: "Phách nhi thích hắn là phúc khí của hắn, nếu hắn dám đối xử tệ với Phách nhi. Bổn tọa nhất định khiến hắn sống không bằng chết!"

Thôn Phách bước vào phòng của Âm Tế Thiên, bắt gặp hắn đang nhàm chám đùa nghịch tóc! Y đem Nhẫn không gian với Túi không gian vừa lấy được từ chỗ Võng Lượng lão tổ ném lên người Âm Tế Thiên: "Trả cho ngươi!"

Âm Tế Thiên chụp lấy đồ mà y vứt tới, cúi đầu nhìn, phát hiện đúng là Nhẫn không gian cùng với Túi không gian của mình, không khỏi ngẩn ra, rồi mới đeo chúng lại vào người.

"Thanh kiếm này của ngươi không tồi!" Thôn Phách nhắc tới thanh kiếm mà Võng Lượng lão tổ đưa cho hắn.

Âm Tế Thiên nhìn thanh kiếm trong tay Thôn Phách, tròng mắt khẽ đảo, cười nói: "Ngươi mà cũng biết nó không tồi sao? Vậy khen thêm vài câu đi, ta thích nghe."

Thôn Phách thấy hắn cao hứng, cũng không phiền mà tiếp tục nói: "Thanh kiếm này đã đạt đến cấp độ linh bảo thượng phẩm, vật liệu dùng để tạo ra nó đều là những thứ cao cấp qúy hiếm. Đối với một người

bình thường mà nói, nó có tác dụng rất lớn. Cầm nó trên tay, hoàn toàn có thể đánh bại tu sĩ dưới Kim Đan Kỳ. Ngoài ra, thanh kiếm này còn được thêm vào trận pháp bảo hộ và tầng phòng hộ, có thể chống đỡ được uy áp dưới Nguyên Anh kỳ, cũng có thể ngăn cản công kích linh lực dưới Nguyên Anh kỳ, xem ra người tạo nên nó đã dùng rất nhiều tâm huyết mới làm ra được."

Khoé miệng Âm Tế Thiên khẽ cong: "Đúng là kiếm tốt, phải không?"

Thôn Phách không chút nào keo kiệt khích lệ nói: "Đối với người dưới Nguyên Anh mà nói, đúng là một thanh kiếm tốt khó có được!"

Độ cong nơi khóe miệng của Âm Tế Thiên lại tăng thêm vài phần: "Thanh kiếm này là do Hiên VIên Duật tự tay làm tặng ta."

Thôn Phách nghe thấy ba chữ Hiên Viên Duật, ý cười trong đáy mắt vụt tắt: "Hiên Viên Duật?"

"Đúng vậy! Y sợ ta trở thành Phàm nhân, sẽ bị đệ tử Bắc gia khi dễ, vì thế lén đưa thanh kiếm này cho ta!" Âm Tế Thiên cười cười: "Lại nói tiếp! Y rất có tâm cũng rất cẩn thận. Không biết sau này ai may mắn trở thành đạo lữ của y nữa. Thế nhưng dù là ai thì người nọ chắc chắn sẽ rất hạnh phúc!"

Thôn Phách: "..."

Âm Tế Thiên như nghĩ tới điều gì, lại nói: "Đúng rồi! Ta còn chưa đặt tên cho thanh kiếm này! Nếu không, ngươi thay ta nghĩ một cái tên đi?"

Thôn Phác hung hăng mà trừng thanh kiếm trong tay, cắn răng nói: "Vậy gọi nói là "Chân Cú Kiếm' đi!"

218. Chương 214: Ngươi Đang Lo Lắng Cho Ta?

Thật là kiếm? Thật là tiện?

Âm Tế Thiên ngẩn người, phụt một tiếng cười ha ha: "Thật là kiếm! Thật là tiện! Tên này đúng là rất có ý tứ! Ta thích! Ta rất thích!"

Thôn Phách lườm hắn một cái, chỉ cần nghĩ tới mình vừa khen thanh kiếm này nức nở, liền cảm thấy thập phần buồn bực. Nếu sớm biết kiếm là do Hiên Viên Duật chế tạo ra, y đã chê nát nước, để về sau Tịch Thiên không bao giờ dùng tới nó nữa!

Âm Tế Thiên cố nén cười: "Vậy cứ kêu nó là Chân Cú Kiếm đi!"

Nói xong, hắn lại không nhịn được mà há mồm cười ha hả. Thôn Phách thấy Âm Tế Thiên vui vẻ thoải mái như vậy, tâm trạng cũng dịu đi, khó chịu và giận dữ dưới đáy mắt dần dần trở nên nhu hòa. Y nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của người thương, không kìm lòng nổi tiến về phía hắn, sờ vào đôi má *** xảo trắng nõn kia!

Nụ cười của Âm Tế Thiên cứng lại, sững sờ nhìn chiếc mặt nạ màu bạc tiến tới gần mình, nháy mắt khi cảm xúc lạnh lẽo chạm tới đôi môi, Âm Tế Thiên đột ngột bừng tỉnh, vội dùng sức đẩy nam nhân trước mắt ra, lạnh lùng nói: "Ngươi đang làm gì đó?"

Thôn Phách nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng, mâu quang hơi tối sẫm lại, cũng không giải thích hành vi ban nãy của mình!

"Đi ra ngoài!" Mắt Âm Tế Thiên dõi theo y, sẵn giọng nói: "Đi ra ngoài cho ta!"

Thôn Phách siết chặt thanh kiếm trong tay, một lát sau mới xoay người, không nói lời nào mà đi về phía cửa!

Âm Tế Thiên lên tiếng: "Để kiếm lại!"

Bước chân Thôn Phách khẽ dừng, sau đó bất ngờ vung kiếm khiến nó cắm phập vào trong vách đá, kế đó bước nhanh khỏi động!

Âm Tế Thiên nhìn thấy như thế, khóe miệng cong cong: "Rất tức giận sao?"

Hắn không gỡ kiếm xuống mà ngồi lên ghế nhắm mắt dưỡng thần, thẳng đến khi người hầu của Quỷ Tông Phái bưng nước trà cùng với điểm tâm vào, mới chậm rãi mở hai mắt ra. Chỉ thấy người hầu vội vàng đặt cái khay lên bàn rồi bước nhanh về phía hắn.

Âm Tế Thiên nghi hoặc theo dõi gã!

Nam phó đi lên kéo tay hắn, gấp giọng nói: "Thừa dịp Thôn Phách chưa trở về, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này!"

Âm Tế Thiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, trong lòng có chút sửng sốt, nhìn khuôn mặt xa lạ kia, không xác định mà kêu lên: "Hiên Viên Duật?"

Tại sao y lại ở chỗ này?

Hiên Viên Duật đè giọng thấp xuống nói: "Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta rời đi trước rồi nói!"

Âm Tế Thiên rút tay về, nhàn nhạt nói: "Ta không đi!"

Hiên Viên Duật ngẩn ra: "Ngươi không đi?"

Đêm đó, sau khi Âm Tế Thiên bị hai vị tà tu lão tổ đánh hôn mê, y liền nhanh nhẹn lẫn vào bên trong đội ngũ tà tu, mục đích là tìm cơ hội cứu Âm Tế Thiên ra. Nhưng không ngờ tới, thật vất vả tìm được cơ hội tiếp cận hắn, người lại không muốn rời khỏi Quỷ Tông Phái!

"Đúng vậy! Ta không đi!"

Hiên Viên Duật thật không hiểu hắn đang nghĩ cái gì: "Vì sao ngươi không đi? Chẳng lẽ ngươi muốn ở lại đây thành thân với Thôn Phách?"

Âm Tế Thiên lườm y một cái: "Không phải!"

"Nếu không phải, vậy liền thừa dịp Thôn Phách chưa trở về, nhanh chóng rời khỏi đây! Bằng không, nửa tháng sau, ngươi sẽ phải thành thân với Thôn Phách đấy!"

"Muốn đi, thì ngươi tự mà đi!" Âm Tế Thiên không muốn giải thích nguyên nhân với y, cho nên đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Hiên Viên Duật có chút bất đắc dĩ, liền đuổi theo hắn, nhưng lại bất ngờ bắt gặp mái tóc của Âm Tế Thiên dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống, lóe ra vẻ đẹp óng ánh của sắc lam đậm!

Ánh mắt của y khẽ khựng lại một chút, tựa hồ nhớ đến cái gì, vội vàng lấy Cửu Đăng Tháp mà y mới luyện chế vài ngày trước ra, sau đó tiến về phía Âm Tế Thiên.

Ngay thời điểm Hiên Viên Duật móc Cửu Đăng Tháp ra khỏi Nhẫn không gian, ngọn đèn ở tầng thứ chín lập tức sáng bừng lên. Thêm vào đó, mỗi khi y càng gần Âm Tế Thiên hơn một chút, ngọn đèn màu đỏ tía cũng càng đậm hơn một chút, cuối cùng cơ hồ hóa thành màu đen!

Hiên Viên Duật nghi hoặc nhìn Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên đột nhiên dừng bước, Hiên Viên Duật đang đi ở đằng sau, không kịp phòng bị liền trực tiếp đụng vào lưng của hắn! Tít tắc ấy, viên minh châu trên đỉnh Cửu Đăng Tháp bất chợt sáng lên, phát ra quang mang đủ mọi màu sắc!

Hiên Viên Duật kinh ngạc nhìn minh châu trên đỉnh Cửu Đăng Tháp!

Từ lần trước, lúc Bắc Minh bảo y đem Cửu Đăng Tháp về kiểm tra, y liền cẩn thận chế tạo Cửu Đăng Tháp thêm một lần nữa. Thí nghiệm đi thí nghiệm lại, y có thể khẳng định chắc chắn, Cửu Đăng Tháp tuyệt đối không có vấn đề!

Âm Tế Thiên vội kéo Hiên Viên Duật đang đầy mặt khiếp sợ ngồi xổm xuống, suỵt một tiếng, ý bảo Hiên Viên Duật không được lên tiếng.

Ánh mắt của hắn xuyên qua lùm cây trước mặt, nhìn thấy một tiểu cô nương xinh đẹp khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi đang ôm chặt cánh tay Thôn Phách không buông, mơ mơ hồ hồ còn nghe tiểu cô nương kia không cao hứng mà bĩu môi nói: "Thôn Phách ca ca, ta nghe phụ thân nói ngươi muốn thành thân!"

Thôn Phách không bỏ tay tiểu cô nương ra, nhưng cũng không để ý tới nàng, coi như nàng không tồn tại. Y cầm loan đao chém tới cọc gỗ đã được gia cố bằng trận pháp, tựa hồ đang phát tiết lửa giận.

Tiểu cô nương không thèm để ý việc Thôn Phách phớt lờ mình, tiếp tục nói: "Thôn Phách ca ca, ngươi là của ta, ta không cho ngươi cùng với tên hòa thượng kia thành thân!"

Thôn Phách phảng phất như không nghe thấy lời của nàng, động tác liên tục không ngừng nghỉ.

"Thôn Phách ca ca, ta sẽ đi nói với lão tổ là ta muốn gả cho ngươi, sau đó để lão tổ hủy bỏ hôn sự giữa ngươi cùng với tên hòa thượng thối kia!"

Thôn Phách chợt xoay người, đặt loan đao lên trên cổ của tiểu cô nương, lạnh lùng nói: "Ai dám phá hư hôn lễ của ta cùng Tịch Thiên, ta sẽ lấy mạng của kẻ đó!"

Tiểu cô nương nhìn thấy đôi mắt dưới lớp mặt nạ của Thôn Phách đỏ lên, không khỏi run rẩy nói: "Nhưng mà, hỉ bào của chúng ta, ta đã thêu xong! Ta…"

Thôn Phách không đợi tiểu cô nương nói xong, gạt tay nàng ra, xoay người bỏ đi!

"Thôn Phách ca ca!" Tiểu cô nương không sợ chết đuổi theo!

Âm Tế Thiên nhìn thấy bọn họ đi xa, cười lạnh một tiếng: "Thật là tiện!"

Hiên Viên Duật lấy lại *** thần, nghi hoặc hỏi: "Ngươi vừa mới nói gì?"

Âm Tế Thiên quay đầu nhìn y, nói cho có lệ: "Ta nói ta có đặt tên cho thanh kiếm mà ngươi tặng ta, Chân Cú Kiếm!"

"Chân Cú Kiếm?" Hiên Viên Duật nhíu nhíu mi, tổng cảm thấy cái tên này có cái gì đó không đúng: "Này… Cái tên kiếm này rất… Đặc biệt!"

Âm Tế Thiên cười ra tiếng, ngay sau đó, liền chú ý tới cái tháp nhỏ cao chín tầng trong tay Hiên Viên Duật!

Hắn tò mò cầm nó lên, quan sát ngọn đèn màu trắng trên đỉnh tháp, hỏi: "Đây là cái gì?"

Hiên Viên Duật liếc nhìn đỉnh Cửu Đăng Tháp đã khôi phục lại quang mang màu trắng, nói: "Cửu Đăng Tháp!"

Y đang định giải thích tác dụng của Cửu Đăng Tháp, ai ngờ Âm Tế Thiên lại đem Cửu Đăng Tháp thu vào trong Nhẫn không gian: "Đa tạ! Ta vừa lúc thiếu đèn chiếu sáng!"

Cũng không biết do Quỷ Tông Phái nghèo quá, hay là vì phòng của hắn vừa mới sửa sang lại, mà bên trong không có Dạ Minh Châu chiếu sáng, chỉ có vài ngọn đèn leo lét, ánh nến màu cam thật khiến hắn rất khó chịu!

Hiên Viên Duật: "…"

Y nghĩ một chút, vẫn không nên giải thích thì tốt hơn!

Âm Tế Thiên đứng lên: "Ngươi nên thừa dịp bọn họ còn chưa phát hiện ra, nhanh chóng rời khỏi Quỷ Tông Phái đi!"

Hiên Viên Duật nhếch môi một cái: "Ngươi đang lo lắng cho ta?"

"Không! Ta chỉ sợ ngươi bị phát hiện sẽ gây liên lụy đến ta!"

Hiên Viên Duật: "…"

Thiếu niên trước mắt luôn làm cho y vừa bất đắc dĩ, vừa tức giận, nhưng cũng vừa vô lực!

Âm Tế Thiên tiếp tục nói: "Nếu ngươi không muốn rời khỏi Quỷ Tông Phái thì cũng được thôi! Bất quá, lúc không có chuyện xin đừng tới tìm ta, mà lúc có chuyện lại càng không được tới tìm ta! Biết chưa?"

Hiên Viên Duật: "…"

Nói thẳng ra không cần đi tìm hắn là được rồi!

Âm Tế Thiên xoay người trở lại trong phòng, nhàm chán ngồi ăn trà bánh mà Hiên Viên Duật bưng tới lúc nãy!

Vốn tưởng lát sau Thôn Phách sẽ trở lại phòng tìm mình, vậy mà mãi đến khi sắc trời tối đen vẫn chẳng thấy bóng dáng Thôn Phách xuất hiện.

Hắn nhăn mày, cuối cùng ngồi không yên, chạy ra ngoài tìm, bắt gặp đệ tử Quỷ Tông Phái đang bận rộn chuẩn bị cho Buổi hôn lễ vào nửa tháng sau!

Âm Tế Thiên đi hết một vòng chủ phong, cũng không tìm được thân ảnh của Thôn Phách, bắt đắc dĩ đành phải trở về phòng! Ngay khi hắn vào đến sân, liền nhìn thấy một gã đệ tử Quỷ Tông Phái đang khiêng một người đứng trên pháp khí, vội vội vàng vàng bay về phía sâu nhất của sân.

Âm Tế Thiên có chút nghi hoặc, theo như quần áo của người bị đệ tử Quỷ Tông Phái kia khiêng, không giống như là tà tu ở phía Đông! Hắn không nén được hiếu kỳ, cũng chạy theo sau.

Tên đệ tử kia hoàn toàn chẳng phát hiện có người ở phía sau. Gã cứ bay thẳng đến cuối sân, ấn vào một viên đá nhô lên trên vách động. Kế đó, có tiếng ù ù vang lên, thạch bích di chuyển sang hai bên tạo thành một cánh cửa lớn, bên trong có ngọn đèn dầu chiếu ra.

Chẳng biết là do tên đệ tử kia quá nóng vội hay sao, mà cửa lớn được mở ra xong, cũng không có đóng lại.

Âm Tế Thiên đi tới, chợt nghe thấy tên đệ tử kia nói: "Chủ tử, người đã bắt tới!"

"Đem hắn đặt trước mặt ta!"

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, người vừa nói chuyện thế nhưng lại là Thôn Phách!

Thôn Phách tiếp tục nói: "Ngươi cởi ra quần áo hắn ra!"

Âm Tế Thiên nghe nói thế, mắt khẽ híp lại. Rốt cuộc y đang định làm cái gì?

219. Chương 215

Âm Tế Thiên len lén ngó đầu vào nhìn, trông thấy tên đệ tử Quỷ Tông Phái đang cởi áo bào của nam tu sĩ chính phái kia: "Chủ tử, áo bào của hắn là bảo vật!"

Thôn Phách thản nhiên nói: "Vậy lấy đi."

"Tạ ơn chủ tử!"

Tên đệ tử Quỷ Tông Phái vui sướng đem y bào cất vào trong túi không gian sau đó đứng lui sang một bên.

Thôn Phách vận công, đem tay phải đặt lên trên ót của tên tu sĩ chính phái kia. Không quá một khắc, tên tu sĩ kia vì quá đau đớn mà tỉnh lại, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ. Gã liều mạng muốn giãy dụa, nhưng do bị trận pháp phong tỏa nên không thể nào nhúc nhích. Tiếp đó, người gã run lên, ánh mắt trắng dã, khuôn mặt trở nên vặn vẹo dữ tợn, trông vô cùng kinh khủng.

Âm Tế Thiên nhìn thấy rất rõ ràng, cũng hiểu được là Thôn Phách đang hút hồn phách của đối phương để tu luyện.

Hắn đứng ở trước cửa khoảng một chén trà nhỏ rồi xoay người rời đi. Ngay khi hắn rời khỏi, Thôn Phách tức khắc nhắc mí mắt lên nhìn về phía cánh cửa, sau đó lại tiếp tục công việc hấp thụ linh hồn.

Âm Tế Thiên còn chưa kịp trở lại phòng của mình, đã bị mười tên đệ tử Quỷ Tông Phái cản đường.

"Ngươi chính là Tịch Thiên?" Một thanh âm mềm mại từ phía sau các đệ tử truyền đến.

Âm Tế Thiên vừa ngước mắt lên nhìn, liền thấy tiểu cô nương ban nãy quất quýt Thôn Phách đang đi từ phía sau các đệ tử ra.

"Ta nghe nói ngươi là Ngự thú sư cấp mười!" Tiểu cô nương đánh giá dung mạo Âm Tế Thiên, nhất thời sinh ra ghen tỵ, hừ lạnh một tiếng: "Cũng không có cái gì đặc biệt hơn người!"

Âm Tế Thiên thản nhiên hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Hắn thật không muốn tốn thời giờ vô ích với một tiểu cô nương ngây ngô. Nàng ngồi lên chiếc ghế mà các đệ tử đưa đến, tỏ vẻ như ta đây là chủ nhân: "Về sau, ngươi và ta sẽ giống như là tỷ muội…"

Tỷ muội?

Âm Tế Thiên nghe đến hai từ này, khóe mắt co rút!

"Chuyện cần làm của chúng ta chính là hầu hạ tốt Thôn Phách ca ca, nhưng có một điều này ngươi nhất định phải rõ, ta mới là chính thê của Thôn Phách ca ca, còn ngươi chỉ là một tên nam thiếp, trường hợp trọng yếu…"

"Khoan đã!" Âm Tế Thiên nhu nhu huyệt trên trán: "Tiểu cô nương, lời này ngươi nên nói với Thôn Phách ca ca của ngươi! Ta nghe cũng chẳng để làm gì!"

Thật chịu không nổi mà!

Cái loại kịch truyền hình vợ cả giáo huấn vợ lẽ kia, sao lại diễn ra trên một người nam nhân như hắn chứ. Huống chi, cô nương kia còn chưa có cưới xin gì với Thôn Phách mà, thật không biết nàng nghĩ gì, cứ nằng nặc đòi cùng hầu một chồng.

Tiểu cô nương cả giận nói: "Lớn mật! Cư nhiên dám không để chính thê như ta vào mắt!"

Âm Tế Thiên âm thầm trợn trắng mắt. Thật muốn đi hỏi Thôn Phách tìm được cái ôn thần này ở đâu!

Tiểu cô nương hạ lệnh cho mười tên đệ tử phía sau: "Các ngươi bắt hắn lại, ta muốn nghiêm khắc xử phạt hắn!"

Mười tên đệ tử phía sau có chút chần chừ, kế đó đầu lĩnh lên tiếng nói: "Tiểu thư! Sắc trời không còn sớm! Ngài hãy để cho Tịch Thiên tiểu sư phụ quay về phòng nghỉ ngơi đi!"

Đối phương là Ngự thú sư cấp mười, còn là đạo lữ tương lai của Thôn Phách chủ tử, tiểu cô nạt một chút còn được chứ nếu 'xử phạt' thật thì đừng nói lão tổ không tha cho gã, mà khẳng định Thôn Phách chủ tử cũng sẽ rút da bọn họ.

Huống chi, Tịch Thiên bị người khác phá hủy linh căn, hiện giờ chỉ là một phàm nhân bình thường, tiện tay đập một cái thôi cũng đủ lấy mạng của hắn rồi.

"Các ngươi… Các ngươi thế nhưng không nghe mệnh lệnh của ta!"

Tiểu cô nương dậm chân tức đến khó thở, thấy Âm Tế Thiên cười chế nhạo mình, cảm thấy vô cùng mất mặt, nổi giận mà nhảy dựng lên, đánh về phía Âm Tế Thiên!

Mười tên đệ tử cả kinh, sự tình phát sinh quá đột ngột, muốn ngăn cản cũng không thể nào được!

Âm Tế Thiên nhìn tiểu cô nương đánh về phía hắn, nhướng mày một cái, trước khi nàng kịp chạm tới người hắn, liền kêu lên một tiếng rồi ngã lăn trên đất giả ngất.

Nhất thời cả sân lập tức hỗn loạn. Đệ tử đầu lĩnh hốt hoảng ôm lấy Âm Tế Thiên, lo lắng phân phó những người khác: "Nhanh! Mau đi gọi Đan sư đến! Còn nữa, thông báo ngay cho lão tổ và Thôn Phách chủ tử!"

Tiểu cô nương ngơ ngác nhìn bàn tay của mình, có chút thất kinh nói: "Ta chưa có đụng tới hắn mà!"

Nàng còn chưa đánh tới hắn hắn đã ngất là cớ nào? Chẳng lẽ phàm nhân đều yếu ớt như vậy? Ngay cả chưởng phong cũng chịu không nổi?

Âm Tế Thiên được đệ tử đầu lĩnh ôm trong ngực, mắt khẽ mở ra một cái khe nhỏ, nhìn thấy vẻ mặt luống cuống của tiểu cô nương, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười. Mới thế thôi nàng đã hoảng lên thì còn lâu mới tranh nam nhân được.

Âm Tế Thiên được đặt lên giường, chỉ chốc lát sau, liền nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân dồn dập!

Hai vị lão tổ tiến vào trong phòng, Võng Lượng lão tổ trầm giọng quát: "Xảy ra chuyện gì? Một người đang yên đang lành, tại sao lại bị thương?"

Mười tên đệ tử quỳ trên mặt đất im thin thít không dám nói câu nào.

Tiểu cô nương sợ hãi vò vò góc áo, thành thật thừa nhận: "Là ta ra tay đả thương hắn!" Ngay sau đó nàng lại lo lắng giải thích: "Nhưng mà, ta ngay cả góc áo của hắn còn chưa kịp đụng tới, hắn đã bất tỉnh!"

Si Mị lão tổ cau chặt mày, cảm thấy lời của nàng trước sau rất mâu thuẫn!

"Hồ đồ!" Võng Lượng lão tổ không cần nghĩ cũng biết tiểu cô nương tìm Tịch Thiên để gây phiền toái!

Tiểu cô nương giật mình nhảy dựng lên: "Lão tổ, ta..." chưa nói xong nước mắt đã rơi lã chã.

"Ngươi vẫn nên xem thương thế của Tịch Thiên trước đi!" Si Mị lão tổ nói với Võng Lượng lão tổ, tiếp theo đó, liền quay đầu hỏi tiểu cô nương: "Hỏa Oanh, vì cớ gì ngươi lại ra tay đánh Tịch Thiên!"

Hỏa Oanh đỏ mặt lí nhí: "Ta... Ta... Ta nói muốn cùng hắn thờ một chồng..."

Lời còn chưa dứt, đã bị Thôn Phách đầy bụng sốt ruột mà lạnh giọng cắt ngang: "Đạo lữ của ta chỉ có một mình Tịch Thiên!"

Y vừa vào cửa, liền trực tiếp vọt tới giường, so với Võng Lượng lão tổ còn sớm một bước, đặt tay lên mạch Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên đang giả vờ hôn mê, cảm thấy trên cổ tay truyền đến một trận lạnh lẽo, thầm thở phào một hơi. Nếu như bị Võng Lượng lão tổ phát hiện hắn bày trò, nhất định sẽ lại giận dữ một phen!

Thôn Phách trầm ngâm xem mạch tượng của Âm Tế Thiên, đáy mắt có chút nghi hoặc!

Y nhìn sắc mặt hồng nhuận của Âm Tế Thiên, đáy mắt khẽ lướt qua vẻ cưng chiều bất đắc dĩ!

Võng Lượng lão tổ thấy Thôn Phách vẫn không lên tiếng, vội hỏi: "Thương thế có nghiêm trọng không?"

Thôn Phách thu hồi tay: "Nói nhẹ không nhẹ, nói nặng cũng không phải nặng. Nhưng phải cẩn thận tĩnh dưỡng vài ngày."

Âm Tế Thiên nghe nói như thế, đáy lòng hừ nhẹ một tiếng!

Coi như ngươi thông minh!

Hỏa Oanh lo lắng nói: "Nhưng mà, ta còn chưa có đụng tới hắn, sao hắn lại bị thương được?"

Thôn Phách lạnh lùng nhìn nàng: "Không đụng tới hắn mà hắn lại hôn mê bất tỉnh sao?"

Võng Lượng lão tổ trừng Hỏa Oanh: "Ngươi thật sự là càng ngày càng hồ đồ, kể từ hôm nay, tới Bích Động diện bích tư quá một năm!"

"Một năm!" Hỏa Oanh trợn to hai mắt.

"Chẳng lẽ ngươi muốn hai năm?"

Hỏa Oanh thở phì phì dậm chân, xoay người chạy ra ngoài!

Si Mị lão tổ bất đắc dĩ lắc đầu!

Nhiều năm như vậy, sao bọn họ lại không biết tâm tư của Hỏa Oanh. Đáng tiếc, Phách nhi cũng chỉ coi nàng như một tiểu nha đầu mà thôi. Hai vị lão tổ thấy có Thôn Phách chiếu cố Tịch Thiên, cũng không lưu lại nữa, kéo nhau rời khỏi phòng.

Bọn họ vừa đi, Âm Tế Thiên liền vụt mở mắt, chậc một tiếng: "Ngươi thật sự đành lòng để tiểu hồng nhan của mình đi diện bích tư quá một năm sao!"

Thôn Phách thản nhiên nói: "Ta không có cái gọi là tiểu hồng nhan, nhưng ngươi lại có một đại lam nhan!"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Đại lam nhan? Cái gì là đại lam nhan?"

"Người chế tạo ra thanh hảo kiếm tặng ngươi kia, không phải là đại lam nhan thì là cái gì?"

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, không phủ nhận, cũng không thừa nhận!

Ánh mắt Thôn Phách đảo quanh phòng, khẽ nhíu lại: "Đại lam nhan của ngươi tới tìm ngươi, đúng không!"

Âm Tế Thiên sửng sốt, bật thốt ra: "Làm sao ngươi biết?"

Thôn Phách nhìn hắn hỏi: "Sao ngươi không đi cùng y?"

Âm Tế Thiên bĩu môi: "Ta vốn đã muốn đi rồi! Nhưng nếu như vậy, chẳng phải sẽ bỏ lỡ cơ hộ tốt để giày vò ngươi hay sao? Đương nhiên, ta vẫn sẽ đi, hơn nữa ta cũng đã tính toán kỹ, chọn ngay ngày thành thân mới đi, để cho ngươi xấu mặt trước mọi người!"

"Ngươi hận ta như vậy?"

Âm Tế Thiên lạnh lùng nhìn y, hỏi ngược lại: "Vậy ngươi nói xem? Ta có lý do gì để không hận ngươi? Nói một cái lý do ra, không biết chừng ta nghe xong sẽ không hận ngươi nữa."

Thôn Phách nhìn hắn im lặng.

"Không có chứ gì!" Âm Tế Thiên đẩy y, chẳng cho y ngồi bên mép giường: "Nói không được thì cách ta hơn năm thước! Đỡ làm ta ghê tởm!"

Thôn Phách tức khắc bị hắn đẩy ngã trên mặt đất!

Thôn Phách đứng lên, vỗ vỗ áo bào, nhìn khóe miệng đang cong cong nụ cười của Âm Tế Thiên, mâu quang trầm xuống, đột nhiên nhào người về phía hắn!

Âm Tế Thiên bất ngờ bị đè nặng, oai oái kêu ra tiếng: "Ngươi làm cái gì đó?"

"Không phải nói ta ghê tởm sao?" Thôn Phách vạch áo bào của hắn ra, luồng tayvào: "Vậy hãy để ta tiếp tục khiến ngươi ghê tởm!"

Âm Tế Thiên sao có thể để y thực hiện được mục đích!

Tiếp đó, hai người ở trên giường lăn qua lăn lại thành một đoàn, rất nhanh chỉ vì muốn tranh thắng thua mà quần áo đều loạn hết cả lên.

Bất chợt, hai người nhất thời cứng đờ!

220. Chương 216: Phục Vụ Gia Cho Tốt, Gia Sẽ Có Thưởng!

Lúc này, Thôn Phách đang nằm úp xuống giường, phía trên bị Âm Tế Thiên đè lên. Y còn cảm giác thấy mặt sau có thứ cứng cứng đang chọc vào mình!

Không cần nghĩ, chỉ cần là nam nhân thì đều biết kia là cái gì. Hai người đều cương!!!

Âm Tế Thiên thấp giọng nguyền rủa một tiếng. Thế quái nào mới có ma sát thân thể thôi, mà Tiểu Tế Thiên lại ngẩng đầu lên rồi?

Thôn Phách đột nhiên cười ra tiếng, trêu chọc nói: "Thật không ngờ, đối mặt với người mà ngươi ghê tởm, ngươi cũng có cảm giác đấy!"

Âm Tế Thiên híp híp mắt, nhếch môi châm chọc nói: "Chỉ cần dưới thân ta là con người, ta đều sẽ có cảm giác!"

Thôn Phách xì một tiếng, cựa người muốn xoay thân lại, không ngờ càng bị Âm Tế Thiên đè chặt hơn.

Âm Tế Thiên cả giận nói: "Chết tiệt! Ngươi còn động nữa, có tin ta bạo hoa cúc của ngươi không?"

Con bà nó!

Thật vất vả áp chế khô nóng dưới hạ thân, Thôn Phách bỗng dưng nhúc nhích, làm Tiểu Tế Thiên càng có *** thần hơn!

Thôn Phách nghe thế, cả người cứng ngắc.

Y phát hiện tiểu huynh đệ đang chọc chọc vào mặt sau của mình có xu thế biến lớn hơn.

"Ta giúp ngươi!"

Âm Tế Thiên hừ lạnh nói: "Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của ngươi đụng vào ta!"

Mâu quang Thôn Phách trầm xuống, oán thầm: Chẳng lẽ ngươi nằm trên người ta thì không cảm thấy ô uế sao?

Âm Tế Thiên cũng phát hiện ra điều đó, nhưng hỏa căn bản không có xu hướng hạ, mà càng lúc càng lớn hơn.

Hắn vụt xoay người nằm ngửa sang một bên, khàn khàn giọng nói: "Ngươi đi ra ngoài, ta cần phải giải quyết một chút!"

Tính ra thì cũng đã lâu rồi hắn chưa giải tỏa cho tiểu huynh đệ nhà mình. Thôn Phách ngồi dậy, nhìn khuôn mặt tràn đầy vẻ quyến rũ kia, tròng mắt y khẽ đảo, bất ngờ vươn tay bắt lấy Tiểu Tế Thiên!

Âm Tế Thiên sửng sốt, cả giận nói: "Ngươi đang làm gì đó?"

Thôn Phách cười cười, thoáng dùng sức niết tiểu huynh đệ của Âm Tế Thiên: "Không muốn ta bóp vỡ, thì hãy ngoan ngoãn để ta giúp ngươi giải quyết nó!"

Âm Tế Thiên ăn đau, nhíu mày lại, trừng y: "Ta đã nói, không được dùng bàn tay bẩn thỉu của ngươi chạm vào ta!"

Bàn tay Thôn Phách khẽ chuyển động, Âm Tế Thiên nhất thời tìm được thoải mái trong đau đớn!

Thôn Phách nhìn khuôn mặt mị hoặc của thiếu niên, ánh mắt càng nóng bỏng hơn. Y khom người ôm lấy Âm Tế Thiên, đặt hắn ngồi trên người mình.

Âm Tế Thiên tức giận trừng y: "Ngươi…"

Thôn Phách cười ôn nhu: "Ngươi muốn lập tức giải quyết nó, hay vừa chịu đau vừa sung sướng?"

Âm Tế Thiên nạt: "Ngươi có tin ta chặt đứt bàn tay ngươi không?"

"Vậy trước đó cứ để ta hầu hạ ngươi cho tốt đã!"

Âm Tế Thiên rên rỉ một tiếng, dưới sự hầu hạ tận tình của Thôn Phách, rất nhanh hắn đã phóng thích. Sau đó, thoải mái mà nằm mềm nhũn trong ngực y!

Từ lúc Âm Tế Thiên bị bắt vào Quỷ Tông Phái tới nay, đây là lần đầu tiên Thôn Phách được 'ôm ấp yêu thương' như thế, sao y có thể bỏ qua cơ hội được ôm ghì lấy thiếu niên kia chứ. Thật hy vọng thời gian cứ mãi dừng lại ở khoảnh khắc này.

Trong phòng một mảnh yên lặng, hai người ôm ngồi ở mép giường ôm chặt lấy nhau, nhìn qua có vẻ rất hòa hợp.

Thôn Phách đợi hồi lâu cũng không thấy Âm Tế Thiên đẩy mình ra, liền nghiêng đầu nhìn, trông thấy Âm Tế Thiên đã ngủ mất từ lúc nào chẳng hay. Y cảm thấy có chút buồn cười. Kế đó, Thôn Phách sai người mang nước ấm đổ vào thùng gỗ, tắm rửa sạch sẽ cho Âm Tế Thiên, rồi mới ôm người lên giường nằm.

Y nhìn Âm Tế Thiên say ngủ, trong lòng không khỏi ngũ vị tạp trần. Chỉ cần nghĩ đến ngày mai hắn lại dùng vẻ mặt chán ghét nhìn mình, y đã muốn than thở ra tiếng. Thôn Phách rất tham luyến

(tham lam + lưu luyến) giờ khắc yên bình này, thế nhưng thời gian lại trôi qua quá nhanh. Y đành phải nhân lúc Âm Tế Thiên còn chưa tỉnh lại, nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Lúc Âm Tế Thiên thức dậy, đập vào mắt là Thôn Phách ngồi cách hắn năm thước, tươi cười dịu dàng nhìn mình. Thôn Phách chỉ vào cái chậu ở đầu giường nói: "Ta đã lấy nước rồi! Ngươi rửa mặt trước đi, rồi dùng điểm tâm."

Âm Tế Thiên mơ mơ màng màng súc miệng rửa mặt. Sau khi tỉnh táo hẳn ra, mới chợt nhớ lại chuyện tối hôm qua, hai má không khỏi đỏ lên, tức giận lườm lườm Thôn Phách. Thôn Phách làm bộ như không thấy, cười nói: "Hôm qua ngươi mới 'bị thương', đừng có xuống giường vội. Để ta giúp ngươi ăn."

"Không…"

Thôn Phách cắt lời Âm Tế Thiên, nói: "Yên tâm, ta sẽ không tới gần ngươi trong vòng năm thước!"

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, hắn rất tò mò xem y làm như thế nào để có thể 'giúp' mình ăn. Hắn nhìn Thôn Phách đứng cạnh cái bàn cách hắn năm thuớc, trên bàn đặt đầy điểm tâm sáng.

Âm Tế Thiên nhàn nhã dựa vào cột giường, câu môi nói: "Được! Hầu hạ gia cho tốt, gia sẽ có thưởng!"

Thôn Phách thấy hắn tỏ vẻ đại gia, đáy mắt hiện lên ý cười, tiếp đó y lấy từ trong Nhẫn không gian ra, đồ vật mà y đã chuẩn bị trước!

Âm Tế Thiên mở to mắt, nhìn hai cây gậy *** xảo dài chừng sáu thước trong tay Thôn Phách: "Đừng nói với ta cái mà ngươi cầm trong tay là đũa."

"Đương nhiên là đũa rồi! Nếu không thì làm sao đút ngươi ăn được."

Thôn Phách giơ chiếc đũa dài lên, rất quen thuộc mà kẹp lấy một cái bánh bao nhỏ trên bàn, đưa tới chỗ Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên rũ mi mắt, nhìn cái bánh bao nho nhỏ chỉ cách miệng khoảng hai tấc, chần chờ một lát mới há mồm cắn một miếng.

Thôn Phách hỏi: "Như thế nào? Ăn ngon không?"

Âm Tế Thiên vừa nhai vừa trả lời: "Tàm tạm!"

"Uống miếng cháo giải khát đã!"

Thôn Phách lại lần nữa từ trong Nhẫn không gian lấy ra một cái muỗng nhỏ dài sáu thước, múc một muỗng cháo hoa đưa tới bên miệng Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên lập tức đem cháo hoa uống cạn!

Thôn Phách tiếp tục đem bánh bao đưa tới trước mặt hắn!

Âm Tế Thiên nhìn bánh bao cách hắn tới một thước, nhăn mày: "Quá xa! Ta không ăn được!"

"Ah!"

Đáy mắt Thôn Phách hiện lên ý cười, đưa chiếc đũa tới phía trước một chút, đúng lúc đó, bánh bao đột nhiên rơi xuống, do vậy hai chiếc đũa cứ theo đà mà trực tiếp cắm vào lỗ mũi Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên tức giận nói: "Ngươi làm gì đó?"

Thôn Phách nhìn hai chiếc đũa cắm trong lỗ mũi Âm Tế Thiên, thành khẩn giải thích: "Xin lỗi! Lần đầu ta sử dụng đũa dài như vậy, cho nên vẫn chưa được thuần thục. Lần sau sẽ không thế đâu."

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm vẻ mặt hối lỗi của y, vươn tay đem đôi đũa cắm trong lỗ mũi rút ra, lấy vạt áo chùi chùi vụn bánh bao trên đó. Mặc dù Thôn Phách tỏ ra vô tội, nhưng hắn vẫn cứ cảm thấy, Thôn Phách là cố ý.

"Đũa trên tay ngươi cắm vào lỗ mũi của ta, bẩn rồi!"

"Đổi một đôi khác là được thôi!" Thôn Phách ném đôi đũa qua một bên, nhanh nhẹn lấy ra một đôi đũa dài khác!

Âm Tế Thiên tò mò nhìn y: "Rốt cuộc ngươi đã chuẩn bị bao nhiêu đôi vậy!"

Thôn Phách đáp: "Hơn một trăm đôi! Tiếp theo ngươi muốn ăn cái gì? Ta gắp cho ngươi!"

Âm Tế Thiên đảo mắt nhìn cả bàn đều là các món ăn mà mình thích, nói: "Ngoại trừ bánh bao ra, thì cái nào cũng được!"

Thôn Phách tùy tiện gắp đậu giác tới trước mặt hắn.

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, nhìn đậu giác trên đỉnh đầu nói: "Ngươi để đũa quá cao!"

Thôn Phách hạ đôi đũa xuống một chút!

Nhưng Âm Tế Thiên vẫn ăn không tới, vì Thôn Phách đưa đũa bị lệch.

Hắn tức giận nói: "Này! Mắt ngươi bị lác hả? Có thể đưa chính xác một chút được hay không?"

Âm Tế Thiên vừa nói xong, chiếc đũa trước mặt đột nhiên run lên, rốt cuộc Thôn Phách không nhịn được nữa, cười ra tiếng: "Ngươi thật sự rất thú vị!"

Y có cảm giác như mình đang trêu chọc một tiểu yêu thú.

Âm Tế Thiên tức khắc hiểu ra mình là bị đùa giỡn, cả giận nói: "Thì ra là ngươi cố tình trêu chọc ta!"

Hắn cầm cái gối đầu sau lưng, ném về phía Thôn Phách.

Thôn Phách khẽ nghiêng người né tránh, cười nói: "Trên bàn có đũa và chén, ngươi tự mình ăn đi!"

Y để lại một câu, liền nhanh chân chạy ra khỏi phòng. Âm Tế Thiên nhìn theo bóng lưng Thôn Phách, mắng nhỏ: "Đồ khốn kiếp!"

—

Thôn Phách vừa cười vừa từ trong phòng đi ra, các đệ tử gần đó ai ai cũng ngạc nhiên nhìn y. Bình thường, bọn họ chưa bao giờ nghe thấy Thôn Phách chủ tử cười ra tiếng, cho dù có cười cũng chỉ thể hiện một chút qua ánh mắt chứ chưa bao giờ mở miệng ha hả như hôm nay. Lúc này, Yểm hộ vệ bên người của Thôn Phách đi tới, cung kính nói: "Chủ tử! Hai vị lão tổ bảo ngài đến đại điện một chuyến!"

Thôn Phách thu lại nụ cười, lạnh nhạt hỏi: "Có biết chuyện gì không?"

Yểm không xác định lắm: "Thuộc hạ chỉ mơ hồ nghe lão tổ nhắc tới hai chữ 'Bí cảnh'!"

Mí mắt Thôn Phách khẽ giật, liền quay lưng tiến về phía đại điện, còn chưa bước vào cửa, đã nghe được tiếng thảo luận kịch liệt bên trong truyền ra.

Si Mị lão tổ mắt sắc, phát hiện ra Thôn Phách tới, khóe miệng cong lên nụ cười xinh đẹp: "Phách nhi đến!"

Mọi người liền ngừng thảo luận, sôi nổi nhìn về phía Thôn Phách!

Si Mị lão tổ tiến lên kéo Thôn Phách đi vào, để hắn ngồi xuống cạnh mình: "Phách nhi, chúng ta vừa nhận được một tin tức rất chuẩn xác, nói là phía đông bắc Vạn Yêu Sâm Lâm sắp xuất hiện Thượng Cổ Bí Cảnh, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, nội trong năm ngày nữa Bí cảnh sẽ mở!"

Thôn Phách nhướn mày: "Năm ngày nữa?"

"Đúng vậy! Nói cách khác…"

Si Mị lão tổ đẩy đẩy Võng Lượng lão tổ, ý bảo ông ta nói tiếp. Võng Lượng lão tổ ho nhẹ một tiếng: "Nói cách khác, hôn lễ của ngươi và Tịch Thiên sẽ phải dời lại cho đến sau khi rời khỏi Bí cảnh!"

Lời nói vừa xong, đại sảnh nhất thời im phăng phắc. Không biết qua bao lâu, Thôn Phách đột nhiên lớn tiếng cười. Mọi người sửng sốt. Đừng nói là do không thể thành thân với tiểu hòa thượng nên Thôn Phách phát điên đó chứ?

221. Chương 217: Thượng Cổ Bí Cảnh (1)

Si Mị lão tổ lo lắng nhìn Thôn Phách: "Phách nhi, ngươi… vẫn tốt chứ?"

Thôn Phách nén cười, tạ lỗi với hai vị lão tổ: "Xin lỗi sư phụ, ngài vừa mới nói cái gì vậy?"

Y vừa nghe Võng Lượng lão tổ nhắc tới Tịch Thiên, trong đầu liền nhớ lại hình ảnh y đem đôi đũa cắm vào lỗ mũi hắn. Si Mị lão tổ và Võng Lượng lão tổ liếc nhau, sau đó cẩn cẩn thận thận nói: "E rằng hôn lễ của ngươi và Tịch Thiên phải dời đến sau khi rời khỏi Thượng Cổ Bí Cảnh mới có thể tổ chức được!"

Bọn họ chỉ sợ y không chấp nhận nổi chuyện này, bằng không sao lại đột nhiên cười to như vậy.

Thôn Phách trầm mặc một lát, nói: "Hôn lễ còn có thể tổ chức sau, nhưng Bí cảnh không thể bỏ lỡ được!"

Hai vị lão tổ vừa nghe thế liền thở phào nhẹ nhõm. Võng Lượng lão tổ quay sang các vị trưởng lão khác, nói: "Thượng Cổ Bí Cảnh xuất hiện, nhất định bên trong sẽ rất hung hiểm. Chuyến đi lần này, các đệ tử dưới Nguyên Anh kỳ, không nên tham gia!"

Thôn Phách lên tiếng: "Tu vi chưa đạt tới cảnh giới Luyện Hư kỳ, cũng không được đi vào!"

Mọi người trong đại điện sửng sốt: "Luyện… Luyện Hư kỳ?"

Tu sĩ đạt tới cảnh giới Luyện Hư kỳ, chỉ sợ trong các môn phái lớn, nhiều lắm cũng hơn ba trăm người. Lấy số lượng ấy mà tiến vào Thượng Cổ Bí Cảnh, có phải là hơi ít quá hay không?

Võng Lượng lão tổ nhìn Thôn Phách: "Phách nhi, ngươi đã biết cái gì rồi đúng không?"

Nghe ngữ khí của y, tựa hồ rất rành về Thượng Cổ Bí Cảnh. Đáy mắt Thôn Phách chợt lóe lên, nhưng im lặng không nói. Võng Lượng lão tổ thấy y như thế, trầm ngâm một lát, đành phải nói: "Thượng Cổ Bí Cảnh quả thực không phải là nơi chúng ta có thể xem thường. Vậy thì cứ nghe theo lời Phách nhi, hãy bảo những ai tu vi đã đạt đến cảnh giới Luyện Hư kỳ ra đại sảnh tập họp!"

"Vâng!" Các trưởng lão lần lượt rời khỏi.

Các trưởng lão vừa khuất bóng, Si Mị lão tổ lập tức hỏi: "Vậy tiểu hòa thượng tính sao? Một khi chúng ta vắng mặt, chắc chắn sẽ có người tới mang hắn đi."

Võng Lượng lão tổ nhăn mày: "Tìm một chỗ giấu hắn."

"Không! Ta tính dẫn hắn đi Thượng Cổ Bí Cảnh!" Thôn Phách lên tiếng nói!

Si Mị lão tổ sửng sốt: "Hắn chỉ là phàm nhân! Đi vào đó chẳng phải là muốn tìm chết sao!"

Võng Lượng lão tổ cười lạnh một tiếng: "Cũng không nhất định là như vậy."

Cái hôm bọn họ bắt tiểu hòa thượng, tuy ông không biết hắn dùng cách gì chỉ trong tíc tắc đã xuất hiện trước mặt mình. Nhưng nếu làm được vậy, chắc chắn hắn sẽ có cách tự bảo vệ mình.

Si Mị lão tổ nghi hoặc hỏi: "Nói vậy là sao?"

Võng Lượng lão tổ lắc đầu: "Bổn tọa cũng không nói rõ được!"

Ông đã từng kiểm tra cơ thể của tiểu hòa thượng, quả thật linh căn bị hủy. Bất quá, để ngừa vạn nhất, ông vẫn hạ phong ấn lên đan điền của tiểu hòa thượng, để tránh hắn chạy thoát.

Võng Lượng lão tổ nhìn Thôn Phách: "Nếu chúng ta mang hắn đi, rất có thể sẽ bị tu sĩ chính phái đoạt lại! Ngươi thực sự muốn làm như vậy sao?"

Thôn Phách gật đầu!

Võng Lượng lão tổ suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng được! Vậy cứ mang hắn theo! Chứ để hắn ở lại Quỷ Tông Phái, cũng chưa chắc sẽ không bị mang đi. Có lẽ đặt ở bên người, trông chừng còn tiện lợi hơn. Chốc nữa, bổn tọa sẽ cởi bỏ phong ấn trên người hắn."

Thôn Phách nói: "Chờ đến khi tiến vào Bí cảnh rồi hãy giải phong ấn!"

"Cũng được!"

"Vậy đồ nhi đi về trước để chuẩn bị!"

Hai vị lão tổ gật đầu.

Thôn Phách trở lại phòng của Âm Tế Thiên, trông thấy hắn đang cầm Cửu Đăng Tháp suy nghĩ, miệng nói thầm: "Chẳng lẽ bị hư rồi?"

Âm Tế Thiên buồn bực nhìn Dạ Minh Châu đang phát ra đủ mọi màu sắc, như vậy sao mà chiếu sáng đây?

Thôn Phách lên tiếng hỏi: "Làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên phát hiện Thôn Phách trở về, tức giận trừng y một cái, rồi tiếp tục cầm Cửu Đăng Tháp nghiên cứu.

Hai ngày nay, Thôn Phách cũng đã quen thói lạnh lùng của hắn, tiếp tục nói: "Phía đông bắc của Vạn Yêu Sâm Lâm xuất hiện Thượng Cổ Bí Cảnh. Nếu không có gì ngoài ý muốn, có lẽ chúng ta sẽ sớm khởi hành đi Vạn Yêu Sâm Lâm!"

Âm Tế Thiên khẽ khựng người, rầm rì nói: "Thượng Cổ Bí Cảnh thực sự xuất hiện!"

Không nghĩ tới pháp bảo của Hiên Viên Duật lại linh nghiệm như thế!

Âm Tế Thiên liếc sang Thôn Phách: "Ngươi nói chuyện này với ta, ngụ ý là muốn dẫn ta đi cùng sao?"

"Đúng vậy!"

Ánh mắt Âm Tế Thiên khẽ động, nói: "Người của Bắc gia cũng sẽ tới sao?"

"Đây chính là Thượng Cổ Bí Cảnh trăm ngàn năm mới xuất hiện một lần, ai ai cũng muốn được tiến vào đó, huống chi là đại gia tộc như Bắc gia! Sao? Ngươi muốn nhân cơ hội trở lại Bắc gia?"

Âm Tế Thiên thành thật nói: "Ta đang nhớ Bắc Minh, không biết y có thể tiến vào đó không?"

Mâu quang Thôn Phách lập lòe: "Y là thiếu gia của Bắc gia, nhất định sẽ không thể vắng mặt. Hơn nữa, bên cạnh y còn có Yêu thú cấp mười bảo hộ, chắc chắn các trưởng lão Bắc gia sẽ cho phép y đi vào!"

Âm Tế Thiên thâm ý mà nhếch môi một cái: "Vậy thì tốt rồi!"

Hắn buông Cửu Đăng Tháp xuống, đứng dậy đem thanh kiếm cắm trên thạch bích rút ra.

Thôn Phách thấy động tác của hắn ngọt ngào nhẹ hẫng, khóe mắt hơi giật một cái. Không phải Tịch Thiên đã bị phong ấn linh lực rồi sao? Nếu như thế, cớ gì một phàm nhân lại có thể dễ dàng rút thanh kiếm cắm sâu trong thạch bích ra?

Tịch Thiên hắn…

Âm Tế Thiên vừa lau thân kiếm vừa hỏi: "Lúc ta nói nhớ Bắc Minh, vì sao ngươi không ghen?"

Thôn Phách hỏi ngược lại: "Nếu ta ghen thì ngươi sẽ không nhớ tới y nữa?"

"Không thể!"

Thôn Phách nhướng mày: "Rồi có một ngày, ta sẽ làm cho ngươi nhớ ta như nhớ y!"

"Ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày à?"

Âm Tế Thiên thản nhiên lườm y một cái, sau đó cất thanh kiếm vào trong Nhẫn không gian, cuối cùng đi về phía cửa.

Thôn Phách vội gọi lại: "Ngươi không mang cái này theo sao?"

Âm Tế Thiên quay đầu, thấy Thôn Phách chỉ vào Cửu Đăng Tháp, nhíu nhíu mày: "Chỉ là một cái đèn thôi mà, mang theo làm gì?" Hơn nữa, còn là đèn bị hư!

Thôn Phách: "…"

Y im lặng nhét Cửu Đăng Tháp vào trong Nhẫn không gian.

Tốc độ tập hợp của Quỷ Tông Pháp rất nhanh, chỉ sau hai chén trà nhỏ, toàn bộ tu sĩ Luyện Hư kỳ đã tập trung đông đủ tại đại điện. Sau khi Võng Lượng lão tổ bàn giao toàn bộ công việc, lập tức xuất phát hướng về phía đông bắc Vạn Yêu Sâm Lâm. Bởi vì tà tu ở phía Đông, cho nên chỉ tốn ba ngày là đến được Vạn Yêu Sâm Lâm!

Khi bọn họ còn cách Thượng Cổ Bí Cảnh chừng trăm thước, thì trông thấy nơi đó đã tụ tập không ít tà tu và tu sĩ phương Bắc!

Tà Hàng lão tổ và U Vực lão tổ nhìn thấy bọn Võng Lượng lão tổ cư nhiên mang theo Âm Tế Thiên đến Vạn Yêu Sâm Lâm, không khỏi nhíu mày hỏi: "Tại sao Võng Lượng lão tổ lại mang tiểu hòa thượng đến đây?"

Võng Lượng lão tổ hừ lạnh một tiếng: "Bổn tọa muốn mang ai tới thì mang thôi!"

Tà Hàng lão tổ cười nói: "Dù sao nơi này cũng là Thượng Cổ Bí Cảnh, chẳng lẽ Võng Lượng lão tổ không sợ tiểu hòa thượng làm liên lụy đến ngươi à? Ngươi nên nhớ rằng, hiện tại hắn chỉ là phàm nhân! Cho dù còn là tu sĩ đi chăng nữa, cũng chưa chắc hắn có thể tự bảo vệ mình!"

Võng Lượng lão tổ nhíu mày: "Chúng ta đã tính toàn kỹ lưỡng rồi".

Ôngvốn định cho Tịch Thiên ăn Dịch Dung Đan, thế nhưng Thôn Phách không đồng ý. Lý do là Tịch Thiên dùng bộ dáng ban đầu sẽ thuận tiện hơn, nếu gặp nguy hiểm, không chừng sẽ có người vì thân phận Ngự thú sư cấp mười mà ra tay cứu hắn.

Tà Hàng lão tổ và U Vực lão tổ liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói gì nữa.

Hai ngày kế tiếp, tu sĩ của các bộ cũng lục tục kéo tới Vạn Yêu Sâm Lâm.

Thôn Phách thấy người càng lúc càng đông, liền bắt Tịch Thiên mang đấu lạp, tránh cho có kẻ dòm ngó tới hắn.

Sáng sớm ngày thứ năm, phía đông bắc của Vạn Yêu Sâm Lâm đồng thời xuất hiện hai trận pháp truyền tống lớn. Âm Tế Thiên nghe nói là người của Nam Bộ và Tây Bộ tới, do đó vẫn luôn chú ý trận pháp phía Nam.

Còn hai vị lão tổ, vẫn không ngừng dòm chừng Âm Tế Thiên, sợ sơ sảy hắn sẽ chạy vọt sang bên chính phái kia. Si Mị lão tổ thấy Âm Tế Thiên mong ngóng nhìn bên phía Nam, trừng mắt nói: "Cái tên tiểu hòa thượng này vẫn còn nhớ tới Bắc gia?"

Quỷ quái lão tổ hừ lạnh một tiếng: "Bổn tọa tin tưởng Phách nhi sẽ có thể khiến tiểu hòa thượng chết tâm."

Nhắc tới Thôn Phách, Si Mị lão tổ nghi hoặc đảo mắt quanh bốn phía, nàng bất chợt nhớ ra rằng, từ sáng tới giờ nàng chẳng thấy y đâu: "Phách nhi đâu rồi?"

Sắc mặt Võng Lượng lão tổ khẽ biến: "Ta cũng không thấy nó."

"Tịch Thiên, ngươi có nhìn thấy Phách nhi đâu không?" Si Mị lão tổ hỏi Âm Tế Thiên.

"Không thấy!" Âm Tế Thiên chẳng thèm quay đầu lại mà trả lời.

Si Mị lão tổ vội hỏi hộ vệ bên người Thôn Phách: "Phách nhi đâu rồi?"

"Sáng nay chủ tử có bảo thuộc hạ nhắc nhở Võng Lượng lão tổ, sau khi tiến vào Thượng Cổ Bí Cảnh thì nhớ cởi bỏ phong ấn trên người tiểu sư phụ. Và từ lúc ấy đến giờ, thuộc hạ không thấy chủ tử đâu nữa."

Si Mị lão tổ nhíu mày: "Vào lúc quan trọng này mà nó còn chạy đi đâu vậy kìa?"

Võng Lượng lão tổ nói: "Có lẽ nó nhân lúc Thượng Cổ Bí Cảnh còn chưa mở, tranh thủ tìm kiếm vài dược liệu linh *** ấy mà. Với lại nó có phải trẻ con nữa đâu, chẳng cần quá lo lắng cho nó, thế nào có cũng trở lại thôi."

Si Mị lão tổ gật gật đầu. Đúng lúc này, từ xa truyền tới tiếng ầm ĩ: "Tứ đại gia tộc của Nam bộ tới rồi!"

Âm Tế Thiên vừa nghe thế, vội vàng quay đầu nhìn truyền tống trận ở phía Nam.

222. Chương 218: Thượng Cổ Bí Cảnh (2) – Nhập Cảnh

Đầu tiên, bước ra khỏi trận pháp phía nam là người của Lăng gia, bộ dạng cứ như cao nhân, khiến mọi người xung quanh không nhịn được mà nhỏ giọng thảo luận.

"Ta nghe nói Lăng gia nhân lúc phe trực hệ và phe chi thứ của Bắc gia nội chiến liền chen một chân vào định chiếm luôn Bắc gia. Thế nhưng không ngờ tới, Bắc gia còn chưa chiếm được, gia chủ đã bị trọng thương rồi."

"Ta cũng có nghe nói việc này, hình như từ sau đêm hôm đó, gia chủ Lăng gia vẫn đóng cửa bế quan không ra ngoài. Ngươi nhìn xem, lúc này người dẫn đầu Lăng gia chỉ là một vị trưởng lão, có thể thấy được chuyện kia chắc chắn là thật!"

"Dã tâm của Lăng gia thật lớn mà. Ngàn vạn năm qua, Bắc gia vẫn luôn đứng đầu trong tứ đại gia tộc. Thế nhưng, bọn họ chưa từng có suy nghĩ đem ba đại gia tộc đặt dưới chân! Hiện tại, Lăng gia chỉ mới đứng đầu được mười năm, cư nhiên đã nung nấu ý định nuốt chửng Bắc gia. Thật quá kiêu ngạo."

"Lại nói tiếp, gia chủ Lăng gia cũng rất vô sỉ. Ngày ấy khi Bắc gia xuất hiện Ngự thú sư cấp mười, gia chủ Lăng gia đã tặng cho Bắc gia một con Yêu thú cấp mười xem như hạ lễ. Thế mà ngay sau đó, lúc Ngự thú sư cấp mười đang dùng lực tương tác để ma hợp con yêu thú, hắn ta lại nhân cơ hội cướp đi, với mong muốn biến nó thành của mình."

Mọi người đều cảm thấy tức giận bất bình đối với hành động của Lăng gia, xem thường Lăng gia. Ai ai cũng nhủ nhau, khi vào Bí cảnh nên bớt dính líu tới Lăng gia, đỡ cho bọn họ dùng ám chiêu hại mình.

"Bắc gia đi ra!"

Mọi người vừa nghe, trên mặt liền nhiều thêm vài phần cao hứng, đánh giá phi thường cao đối với Bắc gia!

Từ trong thảo luận của bọn họ, Âm Tế Thiên phát hiện mọi người còn chưa biết việc hắn bị tà tu bắt đi.

Người đầu tiên của Bắc gia đi ra là Bắc Diệu Đông, kế tiếp là các vị trưởng lão Bắc gia…

"Tại sao lần này người của Bắc gia lại ít như vậy, toàn là tu sĩ cảnh giới từ Luyện Hư kỳ trở lên. Chẳng lẽ ngày đó tranh đoạt chức gia chủ, đã tổn thất rất nhiều tu sĩ từ Hóa Thần kỳ trở xuống?"

Âm Tế Thiên không quan tâm đến bất kì ai của Bắc gia, chỉ lo lắng tìm kiếm thân ảnh mà hắn muốn thấy trong số những người đó!

Khi thấy bóng lưng tuấn bạt đi ở cuối đội ngũ, ánh mắt của hắn không khỏi mở lớn, nhìn thấy Bắc Minh vẫn khỏe mạnh, đáy lòng an tâm không ít!

Đối phương dường như cảm nhận được gì đó, hơi hơi nghiêng đầu, đưa mắt về phía bên này!

Ngay khi tầm nhìn hai người gặp nhau, tim Âm Tế Thiên nảy lên một cái, thật muốn nhào tới đè y ra hôn tới tấp. Thế nhưng, hai ánh mắt tóe lửa đằng sau lưng hắn lại không để cho điều đó xảy ra.

Hắn đành phải quay đầu, hỏi: "Thôn Phách đâu?"

Võng Lượng lão tổ: "…"

Si Mị lão tổ tức giận nói: "Không biết!"

"Ah!" Âm Tế Thiên kêu một tiếng sau đó lại tiếp tục hưng phấn nhìn Bắc Minh!

Si Mị lão tổ thấy hắn như thế, không nhịn được nữa, cả giận nói: "Ngươi có thể quan tâm Phách nhi nhiều hơn một chút được không?"

Âm Tế Thiên bình thản đáp trả nàng một câu: "Người không có ở đây, ta quan tâm y bằng cách nào?"

Si Mị lão tổ chán nản không biết nên nói gì.

Võng Lượng lão tổ lạnh giọng: "Ngươi có thể hỏi nó đi đâu? Có gặp nguy hiểm hay không?"

Âm Tế Thiên bẻ ngược lại: "Chẳng phải các người đã nói là không biết sao?"

"…" Võng Lượng lão tổ cũng không hơn.

Âm Tế Thiên lần nữa hưng phấn quay đầu lại, nhìn sang chỗ Bắc gia tụ tập. Đúng lúc này, đột nhiên một trận gió to nổi lên, toàn bộ cánh rừng phát ra tiếng lá cây xào xạc.

Có người nói: "Gió này có chút kỳ quái!"

Người nọ vừa nói xong, mọi người cũng chú ý tới hướng gió có vấn đề!

Gió là từ phía đông bắc thổi tới, theo lý thuyết, tóc và vạt áo của bọn họ sẽ bay theo hướng nam hoặc hướng tây nam. Nhưng kỳ lạ là gió từ đông bắc thổi tới, mà quần áo lại bay theo hướng đông bắc!

Mọi người liền nghị luận: "Quả thật có chút kỳ quái!"

Gió càng thổi càng lớn, cũng càng lúc càng mãnh liệt, bụi mù cuồn cuộn nổi lên, chung quanh tức khắc toàn một mảnh cát vàng, ai nấy đều vội vã giơ ống tay áo lên che mắt, trong mông lung, có tiếng ai đó thét lên đầy sợ hãi. Mọi người hé mắt ra nhìn, mơ mơ hồ hồ thấy có bóng người đang bay vút lên không trung.

Âm Tế Thiên đội đấu lạp có khăn che mặt, tất nhiên sẽ không bị sự quấy nhiễu của cát vàng. Hắn thấy rõ ràng, có rất nhiều tu sĩ bị cuồng phong hút lấy, cuốn bay về phía Thượng Cổ Bí Cảnh.

"Hình như cơn gió này muốn hút chúng ta vào trong Thượng Cổ Bí Cảnh!"

"Cái gì!!!"

Mọi người chung quanh nghe Âm Tế Thiên nói, đều lộ ra biểu tình khiếp sợ. Bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị gió cuốn đi mất. Có vài người nhanh nhẹn túm được cành cây, thế nhưng cuồng phong lại làm bật luôn cả gốc cây ra. Cho dù dùng mọi cách thức để phòng hộ, cũng chẳng có tác dụng gì. Hoặc là phòng hộ bị cuốn đi, hoặc là trận pháp bị phá hỏng.

Âm Tế Thiên không có chống cự, để được tiến vào Thượng Cổ Bí Cảnh, cho dù dùng phương pháp khó chịu đến cỡ nào, hắn cũng đều chấp nhận.

Tốc độ hút của cơn gió cực kỳ nhanh, tựa như súc địa thành thốn, bên tai hầu như chỉ còn âm thanh vù vù.

Chưa quá nửa nén hương, Âm Tế Thiên liền nhìn thấy một cái động đen sâu không thấy đáy, những tu sĩ bị hút vào chẳng thể nào phản kháng, đành phó mặc cho cuồng phong cuốn đi.

Sau khi Âm Tế Thiên tiến vào cái động đen kia, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ có thể nghe được tiếng kêu gào của đám tu sĩ.

Chẳng biết qua bao lâu, tốc độ bay dần dần chậm lại, có cảm giác như đang phập phồng trên không trung.

Đột nhiên, xung quanh vụt sáng, Âm Tế Thiên vì không kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột này, vội nhắm tịt hai mắt lại. Một lúc sau, mới chậm rãi hé ra nhìn, đập vào mắt là một cánh rừng lớn xinh đẹp, đầy hoa thơm chim hót.

Từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn không thể thấy được giới hạn.

Âm Tế Thiên ngó quanh bốn phía, ước chừng đám tu sĩ đang từ từ rơi xuống đất đằng trước, cũng chỉ có năm người, số còn lại không biết đã bị gió thổi đến nơi nào.

Mũi chân hắn vừa chạm đất, đã nghe thấy có tu sĩ cảm thán: "Nơi này thật đẹp!"

Âm Tế Thiên xùy một tiếng

Chỉ là vẻ ngoài dùng để lừa phỉnh mà thôi, chẳng ai có thể biết được trong phiến rừng xinh đẹp này cất chứa những nguy hiểm đáng sợ đến cỡ nào. Âm Tế Thiên lập tức dùng thấu thị quan sát toàn bộ cánh rừng, xem xem có thể tìm thấy Bắc Minh hay không.

Thế nhưng hắn chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh trong vòng năm dặm, mà xa hơn đó thì tựa hồ bị cái gì chặn lại, không quan sát đến được.

Đương nhiên, nó không hề liên quan đến việc Võng Lượng lão tổ phong ấn linh lực của hắn!

Trong quá trình tu luyện, mặc dù hắn cũng hấp thu linh khí, nhưng mục đích chủ yếu là tăng cường các giác quan, sức lực và trí nhớ. Khi hắn sử dụng năng lực, lại hoàn toàn không dùng tới linh lực. Còn *** thần lực của hắn là từ linh hồn giải phóng ra, cho nên linh lực đối với hắn chẳng có ích lợi gì. Võng Lượng lão tổ phong ấn linh lực của hắn quả thật rất uổng công, đó cũng là lí do vì sao hắn không thèm để ý đến việc này!

Có một nam tu sĩ bước tới chỗ Âm Tế Thiên, nói: "Ta đã sử dụng thần thức tra xét qua, xem ra nơi này chỉ có sáu người chúng ta mà thôi!"

Bốn tu sĩ còn lại vừa đánh giá xung quanh vừa đi tới đây. Lúc này Âm Tế Thiên mới phát hiện trong đó có hai tu sĩ mà hắn quen biết, một người là mẹ của Bắc Minh – Huyền Ngọc trưởng lão, một người khác là thanh niên vừa mới quen tháng trước, hiện tại cũng chính là quản sự thú viên của Hoa gia – Thanh Liên!

Sáu người nhìn thoáng qua nhau, trầm mặt một khắc, nam tu sĩ đứng cạnh Âm Tế Thiên đứng ra tự giới thiệu trước: "Ta là Kế Đường – đệ tử của Thanh Thương Môn, là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, hy vọng các vị tiền bối chiếu cố nhiều hơn!"

Một nữ tu sĩ cũng nhanh chóng nói: "Ta là Vân Tân – đệ tử của Lạc Vân Tông, là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, thỉnh các vị chiếu cố nhiều hơn!"

Một nam tu khác cũng theo đó nói: "Ta là Chương Nhạc – đệ tử của Lăng Âm Các, là tu sĩ cảnh giới Hóa Thần, thỉnh các vị chiếu cố nhiều hơn!"

Thanh Liên nhìn Âm Tế Thiên đội đấu lạp cùng với Huyền Ngọc trưởng lão, mỉm cười nói: "Ta là Thanh Liên – quản sự thú viên của Hoa gia ở Nam bộ, là tu sĩ Kim Đan đỉnh kỳ, hy vọng trong lộ trình kế tiếp, có thể chiếu cố lẫn nhau!"

Bốn người đã tự giới thiệu xong, chỉ còn lại Âm Tế Thiên và Huyền Ngọc trưởng lão!

Huyền Ngọc trưởng lão nhấp nhấp môi, nói như thế nào thì nàng cũng là trưởng lão của Thuần Trần Phái, bảo nàng đứng ra giới thiệu giống như bọn họ, quả thật có chết nàng cũng không làm được.

Thanh Liên tựa hồ nhìn ra sự quẫn bách của Huyền Ngọc trưởng lão, giương môi mỉm cười: "Huyền Ngọc trưởng lão cũng không cần phải giới thiệu! Ta tin các vị đứng ở chỗ này đề biết Huyền Ngọc trưởng lão của Thuần Trần Phái, chúng ta có thể ở cùng một chỗ với Huyền Ngọc trưởng lão, thật đúng là phúc ba đời!"

Ngoại trừ Âm Tế Thiên, ba người khác đều nối đuôi nhau nói lời nịnh bợ lấy lòng!

Tâm tình của Huyền Ngọc trưởng lão liền tốt hơn, mỉm cười gật đầu với bốn người khác, sau đó ánh mắt dừng trên người Âm Tế Thiên đang đội đấu lạp!

Bốn người còn lại cũng tò mò nhìn sang Âm Tế Thiên, bởi vì không nhìn thấy khuôn mặt của hắn. Mà từ đầu đến cuối hắn lại chưa nói một câu nào, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần tò mò đối với sự thần bí ấy!

Thanh Liên tốt tính hỏi: "Vị đạo hữu này, ngài không tự giới thiệu mình một chút sao?"

Âm Tế Thiên nhìn năm người trước mắt, bụng có chút chần chờ!

Vì để lộ trình kế tiếp không bị mọi người cô lập, hắn đành phải bỏ đấu lạp xuống, lộ ra khuôn mặt *** xảo tuyệt diễm!

223. Chương 219: Thượng Cổ Bí Cảnh (3) – Thực Yêu

Mọi người không khỏi ngẩn ra, ngoại trừ Thanh Liên và Huyền Ngọc trưởng lão, ba người còn lại đều vì dung mạo diễm mị của Âm Tế Thiên mà nhìn đến ngơ ngác!

Thanh Liên lấy lại *** thần, hưng phấn hô to một tiếng: "Âm đạo hữu!"

Âm Tế Thiên mỉm cười nhìn y: "Thanh Liên đạo hữu!"

Thật may mắn khi cuồng phong cũng quăng Thanh Liên vào chỗ này. Chứ nếu để hắn và Huyền Ngọc trưởng lão ở chung một mình, hắn sợ bản thân không kiềm lòng nổi mà giáng cho bà ta một chưởng.

Huyền Ngọc trưởng lão kinh ngạc nhìn Âm Tế Thiên, có chút lúng túng mím mím môi, nhưng không phát ra tiếng, đáy mắt đầy vẻ mất tự nhiên.

Kế Đường là người đầu tiên lấy lại *** thần, cười hỏi: "Không biết vị đạo hữu này đến từ môn phái nào?"

Hai vị đạo hữu khác cũng tò mò nhìn Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên thấy bọn họ không nhận ra mình, liền tùy tiện bịa ra một cái thân phận: "Ta họ Âm, không môn không phái, chỉ là một tán tu Trúc Cơ sơ kỳ bình thường!"

Nếu bọn họ không biết thân phận của hắn, vậy tốt nhất không nên nói cho bọn họ, để tránh cho gặp phải phiền toái không cần thiết. Thanh Liên và Huyền Ngọc trưởng lão cũng không có ý định vạch trần lời nói dối của hắn!

Kế Đường ngẩn người, cười nói: "Tuy tu vi của Âm đạo hữu hơi thấp một chút, nhưng chỉ cần có Khế ước thú bảo hộ là tốt rồi!"

Âm Tế Thiên nói: "Ta không có Khế ước thú!"

Huyền Ngọc trưởng lão khó có thể tin: "Ngươi không có Khế ước thú? Ngươi là..."

Chợt khựng lại, nàng cũng không nói ra câu tiếp theo. Huyền Ngọc trưởng lão kỳ quái nhìn Âm Tế Thiên, bộ dáng của hắn không giống như đang nói dối. Hơn nữa ở trong bí cảnh hung hiểm như thế này, cũng không cần phải thiết nói dối!

Bất quá, không phải hắn là Ngự thú sư cấp mười sao? Cớ gì ngay cả Khế ước thú hắn cũng không có?

Đáy mắt ba người Kế Đường, Vân Tân, Chương Nhạc hiện lên nét cổ quái.

Thanh Liên khẽ cười nói: "Âm đạo hữu đi theo ta là được rồi!"

Âm Tế Thiên khẽ ừ một tiếng!

Kế Đường nhìn cảnh sắc chung quanh, nói: "Ta vốn đi cùng người trong môn phái, thế nhưng không ngờ tới, phương thức tiến vào Thượng Cổ Bí Cảnh lại đặc biệt như vầy. Không chỉ bị hút vào, mà còn bị chia cách khỏi đồng môn! Hiện tại, chúng ta hãy mau mau tìm ra những người khác! Dù sao nơi này cũng là Thượng Cổ Bí Cảnh, dựa vào sáu người chúng ta, e rằng chưa chắc có thể đi ra khỏi cánh rừng này!"

Những người khác đồng ý gật đầu, sau đó đều nhìn về phía Huyền Ngọc trưởng lão. Kế Đường lại nói: "Huyền Ngọc trưởng lão là tiền bối của chúng ta, vậy kế tiếp cứ nghe theo lời của Huyền Ngọc trưởng lão đi. Được chứ?"

Vân Tân và Chương Nhạc dùng sức gật đầu, bọn họ mong rằng Huyền Ngọc trưởng lão có thể chiếu cố mình, cho nên cũng không nói gì.

Thanh Liên nói: "Ta không có ý kiến!"

Những người khác lại đồng loạt nhìn về phía Âm Tế Thiên, Âm Tế Thiên quăng cho Huyền Ngọc trưởng lão một cái liếc mắt, nói: "Sao cũng được!"

Huyền Ngọc trưởng lão mỉm cười: "Nếu tất cả mọi người đều đồng ý nghe theo ta, vậy tạm thời chúng ta không nên Ngự khí phi hành, trước thăm dò tình huống xung quanh rồi an bài sau!"

Bốn người khác đều gật đầu!

Âm Tế Thiên cũng bất đắc dĩ gật đầu, tất nhiên hắn rất muốn đi tìm Bắc Minh ngay. Thế nhưng chưa hiểu rõ nơi này ra làm sao mà cứ lỗ mãng sử dụng thuấn di, sẽ rất dễ rơi vào nguy hiểm.

Huyền Ngọc trưởng lão nhìn Âm Tế Thiên, bứt một sợi tóc trên đầu, cột vào chuôi kiếm của mình, sau đó miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

Kiếm của nàng chậm rãi bay lên, sau khi xoay chuyển vài vòng trên không trung, mũi nhọn của kiếm chỉ về hướng đông nam!

Âm Tế Thiên không hiểu nàng đang làm gì, đành phải nhỏ giọng hỏi Thanh Liên: "Huyền Ngọc trưởng lão đang làm gì vậy?"

Thanh Liên cau mày, hạ giọng trả lời: "Nàng dùng tóc cột lên trên thân kiếm, chắc là muốn tóc chỉ dẫn cho nàng, phương hướng nào có người cùng quan hệ huyết thống. Nếu ta đoán không sai, Huyền Ngọc trưởng lão đang muốn tìm Minh thiếu gia!"

Mâu quang Âm Tế Thiên ánh lên vài phần hưng phấn.

Huyền Ngọc trưởng lão thu hồi trường kiếm, nói: "Chúng ta hãy đi về hướng đông nam!"

Tiếp đó, sáu người bắt đầu lên đường. Trong quá trình đó, bọn họ phát hiện thấy chim nhỏ bay trên trời, khi đến một độ cao nhất định, sẽ bị một cái lá chắn vô hình đánh rơi xuống dưới.

Chim nhỏ tức khắc trở thành một khối thi thể bị cháy rụi, chỉ cần nhẹ chạm vào nó, nó sẽ lập tức hóa thành tro tàn!

Tình huống như vậy, tức khắc khiến bọn họ xốc lên mười hai phần *** thần. Hiện tại, chẳng những phải chú ý xem xung quanh có mê trận hay không, mà còn phải cảnh giác đối với nguy hiểm bất ngờ ập tới.

Trừ đó ra, bọn họ còn phải né tránh sự tập kích của dây mây và cây cỏ!

Hơn nửa canh giờ sau, đầu tóc mọi người đều tán loạn, quần áo cũng có bụi bẩn, nhìn vào rất chật vật. Thật may là tất cả mọi người đều mặc y bào thượng phẩm, cho nên mới không bị thương.

Vân Tân một bên chém vào cây mây đang tấn công nàng, một bên thở dốc nói: "Hên là ở đây không có Thực Yêu cao cấp, bằng ngược lại chúng ta nhất định sẽ chết!"

Kế Đường nhíu mày: "Nói không chừng nơi này thực sự có Thực Yêu cao cấp, chứ nếu không Thực Yêu cấp thấp cũng sẽ chẳng tác quái như thế này!"

Chương Nhạc phun mạnh một hơi: "Chỉ với đám Thực Yêu cấp thấp này đã hao tốn của chúng ta không ít thể lực. Nếu gặp thêm Thực Yêu cao cấp, e là chúng ta chẳng còn bao nhiêu hơi sức đâu để vật lộn với nó!"

Vân Tân nghe hai người kia nói, tức giận quay đầu lại trừng bọn họ: "Các người ít nói điềm gở một chút có được không hả?"

Kế Đường cùng Chương Nhạc liếc nhau, không nói chuyện nữa.

Thanh Liên cười cười: "Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi!"

Vân Tân liếc y một cái: "Lấy tình trạng trước mắt của chúng ta, nếu tránh được thì nên tránh!"

Nàng vừa nói xong, liền kinh ngạc kêu lên một tiếng: "Âm đạo hữu, sao người ngươi vẫn sạch sẽ như vậy?"

Người Âm Tế Thiên bây giờ vẫn y hệt lúc mới vào bí cảnh, quần áo sạch sẽ không chút lộn xộn, giống như chẳng hề bị Thực Yêu tấn công.

Nếu so với mấy người bọn họ, hắn thật giống một vị hoàng tử được bảo hộ cẩn thận, còn bọn họ cứ như một đám cận vệ trung thành.

Những người khác nghe Vân Tân nói, đều quay sang Âm Tế Thiên đang đi tuốt đằng cuối. Quả nhiên, quần áo hắn vẫn còn sạch nguyên.

Âm Tế Thiên thản nhiên nói: "Là Thanh Liên đạo hữu bảo hộ ta quá tốt!"

Kỳ thật đáy lòng hắn cũng rất buồn bực, tuy rằng Thanh Liên đứng trước mặt hắn vẫn không ngừng chém vào bọn Thực Yêu đang công kích tới. Nhưng mà, hắn phát hiện người Thực Yêu công kích chỉ có Thanh Liên, đối với hắn thì chúng nó tránh còn không kịp, cho nên kiếm cầm trên tay nãy giờ mà chưa hề động tới.

Thanh Liên cười nói: "Âm đạo hữu không có bị thương là tốt rồi!"

Huyền Ngọc trưởng lão đưa mắt nhìn Âm Tế Thiên cả người sạch sẽ, trong lòng tuy rằng tò mò, nhưng vẫn nói: "Quần áo mà hắn mặc trên người đều là linh bảo thượng phẩm, Thực Yêu cấp thấp không đánh được hắn, cũng chẳng có gì kỳ quái!"

Nói như vậy, nhưng y bào mà nàng mặc cũng là linh bảo thượng phẩm, thế quái nào nàng lại chật vật thế này?

Nghe Huyền Ngọc trưởng lão nói như thế, Kế Đường, Vân Tân và Nhạc Chương mới chú ý tới phẩm chất của y bào mà Âm Tế Thiên đang mặc, không khỏi lộ ra thần sắc hâm mộ. Lại thêm, khi nhìn thấy kiếm hắn cầm trong tay cũng là linh bảo thượng phẩm, trong lòng chợt dâng lên đố kỵ.

Một tên tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, sao y bào mặc trên người lại có phẩm chất cao như vậy. Cả thanh kiếm kia nữa, cầm nó trên tay hoàn toàn có thể liều mạng với tu sĩ Nguyên Anh, khó trách dám chạy vào Bí cảnh, thì ra là có mang bảo vật theo bên người.

Âm Tế Thiên thấy bọn họ nhìn thanh kiếm trong tay mình, nghĩ thầm có khi nào màn bảo hộ trên thân kiếm khởi động, cho nên Thực Yêu mới không công kích được hắn, thế nhưng vẫn cảm thấy không đúng lắm.

Nếu là do màng bảo hộ của kiếm, cũng phải chờ Thực Yêu công kích rồi thì màng bảo hộ mới phát huy tác dụng được chứ. Cớ gì Thực Yêu vừa nhìn thấy hắn, liền vội vã lách qua một bên, chạy đi công kích người khác!

Thanh Liên phát hiện thấy tia ghen tỵ trong mắt ba người Kế Đường, cau mày: "Chúng ta vẫn nên đi nhanh lên!"

Huyền Ngọc trưởng lão quay người lại, tiếp tục đi về phía trước: "Ta phát hiện Thực Yêu càng lúc càng lợi hai! Mọi người cẩn thận một chút!"

Kế Đường, Vân Tân và Nhạc Chương nghe thấy lời của nàng, trong đầu không khỏi khẩn trương lên, mỗi bước chân đều thập phần cẩn thận!

Sáu người chưa đi bao xa, Huyền Ngọc trưởng lão đột nhiên khựng người lại.

Vân Tân lập tức khẩn trương hỏi: "Huyền Ngọc trưởng lão, làm sao vậy?"

Huyền Ngọc trưởng lão không trả lời câu hỏi của nàng, mà lo lắng móc mấy bản vẽ trong Nhẫn không gian ra, vội vàng lật lật, sau đó rút ra một bức có hình một đóa hoa nhỏ màu xanh, so sánh với đóa hoa mọc đằng trước!

Càng xem càng cảm thấy giống, nàng lộ ra vẻ hưng phấn, cầm bản vẽ hỏi Vân Tân ở phía sau: "Ngươi nhìn giúp ta xem, đóa hoa nhỏ màu xanh ở dưới đại thụ phía trước kia, có giống đóa hoa nhỏ trong bản vẽ này không?"

Vân Tân nghiêm túc so sánh một chút: "Rất giống!"

Huyền Ngọc trưởng lão nói với mấy người phía sau: "Các người cũng nhìn giúp ta xem!"

Âm Tế Thiên theo chân bọn họ vây lại, nhìn thấy hoa nhỏ trên bản vẽ, cùng với hoa nhỏ màu lam dưới đại thụ kia có đến chín phần giống nhau, cũng không biết Huyền Ngọc trưởng lão muốn làm gì nữa!

Thanh Liên tiếp nhận bản vẽ, hỏi: "Huyền Ngọc trưởng lão muốn tìm Đồ Lam Hoa phải không?"

Huyền Ngọc trưởng lão vừa nghe, đáy mắt hiện lên vẻ hưng phấn: "Đúng! Ta chính là muốn tìm Đồ Lam Hoa, ngươi có hiểu biết về dược thảo sao?"

"Từng học của gia phụ một ít, không phải quá hiểu biết, thế nhưng ta có thể khẳng định, đóa hoa dưới đại thụ kia đúng là Đồ Lam Hoa!"

Huyền Ngọc trưởng lão cất bản vẽ vào trong Nhẫn không gian, lại lấy ra một cái xẻng nhỏ, nói: "Các người chờ ta một lát!"

Nàng tiến về phía Đồ Lam Hoa, xác định xung quanh không có nguy hiểm, mới ngồi xổm xuống từng chút từng chút đào nó lên!

Năm người đứng cách đó không xa, đề phòng cảnh giác. Đột nhiên, Kế Đường hô to một tiếng: "Huyền Ngọc trưởng lão, cẩn thận!"

Mọi người tức khắc nhìn về phía Huyền Ngọc trưởng lão, chỉ thấy trong gốc đại thụ lóe lên một cái bóng màu xanh lục, công kích về phía Huyền Ngọc trưởng lão.

Thanh Liên trầm giọng nói: "Là Thực Yêu cao cấp!"

Huyền Ngọc trưởng lão cũng phát hiện nguy hiểm, phóng người qua bên phải, nhận thấy tu vi của đối phương không thua nàng, vội vàng dùng xẻng đâm sâu vào mặt đất bên cạnh Đồ Lam Hoa, sau đó nạy một cái, hất văng về phía Âm Tế Thiên!

Đất với hoa đồng thời rơi vào lòng Âm Tế Thiên!

"Tịch Thiên, ngươi hãy mang Đồ Lam Hoa giao cho Minh nhi!"

Âm Tế Thiên vững vàng tiếp được Đồ Lam Hoa, khó hiểu nhìn chằm chằm Huyền Ngọc trưởng lão

Huyền Ngọc trưởng lão cố sức đỡ một chưởng từ phía đối phương, tiếp tục hô to: "Các người đi mau, để ta đối phó với nó!"

"Này… này…"

Kế Đường, Vân Tân và Chương Nhạc gấp đến độ rối hết cả lên. Nếu như bọn họ không có Huyền Ngọc trưởng lão dẫn đầu, chẳng biết lộ trình phía sau bọn họ có thể an toàn rời khỏi cánh rừng này hay không.

Nhưng mà nếu không đi, cũng chưa chắc bọn họ có thể sống sót.

Huyền Ngọc trưởng lão biết mình không thể địch lại đối phương, nhanh chóng triệu hồi bốn Khế ước thú cấp bảy ra đánh nhau với Thực Yêu.

Thực Yêu cao cấp đối mặt với bốn Khế ước thú cấp bảy, tựa như nhìn thấy bốn đóa hoa nhỏ yếu ớt. Cơ thể nó túa ra vô số nhánh cây, quất mạnh vào đám Khế ước thú.

Lúc này, bốn Khế ước thú cấp bảy liền văng ra ngoài hơn mười trượng.

Ba người Kế Đường, Vân Tân và Chương Nhạc thấy thế, cuống quýt xoay người bỏ chạy.

Thanh Liên muốn triệu hồi Khế ước thú ra để trợ giúp Huyền Ngọc trưởng lão, lại nghe người bên cạnh thản nhiên nói: "Đi!"

224. Chương 220: Thượng Cổ Bí Cảnh (4) – Gặp Nhau

Thanh Liên sửng sốt, há miệng muốn nói gì đó, nhưng khi y nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng vô tình của Âm Tế Thiên thì đành ngậm miệng lại, yên lặng không tiếng động tiếp tục đi về phía trước.

Huyền Ngọc trưởng lão triệu hồi thêm hai con Yêu thú cấp tám ra nữa. Âm Tế Thiên liếc nhìn nàng một cái rồi cất Đồ Lam Hoa vào trong Nhẫn không gian, chẳng chút do dự xoay người rời đi.

Nói hắn độc ác cũng được, nói hắn thấy chết mà không cứu cũng chả sao, Huyền Ngọc trưởng lão sống hay chết, có liên quan gì tới hắn?

Mặc dù nàng hái thảo dược là vì Bắc Minh, thế nhưng đó là việc mà nàng phải làm. Nếu năm đó nàng không bỏ mặc Bắc Minh, mọi chuyện đã không như thế này. Hiện tại muốn hối hận, thì cũng nên trả một cái giá khá lớn!

Âm Tế Thiên lạnh mặt đi theo phía sau Thanh Liên!

Thanh Liên không quay đầu lại nhìn hắn, tuy nhiên vẫn cảm giác được khí lạnh khiến người khác phải sợ run đang bắn ra bốn phía.

Chẳng biết có phải do y nghĩ nhiều hay không, mà nhờ khí lạnh do người phía sau tản mát ra, cho nên Thực Yêu không còn dám tiếp tục tấn công tới nữa.

À không, Thực Yêu chỉ công kích ba người Kế Đường, còn y và Âm đạo hữu lại bình an vô sự.

Đi một hồi lâu, Chương Nhạc đột nhiên khựng bước: "Hình như ta có nghe thấy tiếng đánh nhau!"

Vân Tân hưng phấn nói: "Ta cũng có nghe!"

Tuy nhiên Kế Đường lại không kích động như bọn họ, gã lý trí nói: "Chúng ta hãy dò la xem có nguy hiểm hay không rồi hãy tính sau!"

Nếu phía trước là tu sĩ của môn phái nào đó đang đánh nhau với Thực Yêu cấp cao, mà đúng lúc này bọn họ lại lượn qua, thì chẳng khác nào đi tìm chết.

Chương Nhạc đồng ý gật đầu: "Để ta dùng thần thức tra xét xem sao!"

Hắn thả thần thức ra, phóng về hướng ấy, sau khi thấy rõ mọi việc xảy ra, mới mở miệng nói: "Ta thấy có mười tu sĩ đang đánh nhau với đám Thực Yêu cấp thấp. Không quá nguy hiểm, thế nhưng tu vi của bọn họ không cao, chỉ là tu sĩ Kim Đan kỳ thôi."

Kế Cường nói: "Nhiều người một chút cũng dễ chiếu cố nhau hơn!"

"Vậy chúng ta đi qua!"

Chương Nhạc dẫn đầu tiến về phía mười tên tu sĩ kia.

Mười tên tu sĩ kia nhìn thấy Chương Nhạc đi tới, ánh mắt tức khắc sáng ngời, trong đó có một người là đệ tử của Lăng Âm Các, hưng phấn chạy nhanh lại chỗ Chương Nhạc: "Đệ tử Khúc Dĩnh ra mắt sư thúc!"

Chương Nhạc thấy Khúc Dĩnh mặc áo bào của Lăng Âm Các, gật gật đầu: "Đợi một lát chúng ta cùng nhau rời khỏi cánh rừng này!"

Khúc Dĩnh cao hứng gật đầu liên tục, chín tên tu sĩ còn lại cũng lộ ra vẻ phấn khởi.

Lúc này, Kế Đường xoay người nhìn Âm Tế Thiên, ánh mắt lóe lên, nói: "Vừa rồi, Huyền Ngọc trưởng lão có đưa cho ngươi một gốc Đồ Lam Hoa, đúng không?"

Vân Tân và Chương Nhạc đều quay sang nhìn Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên cau mày: "Đúng vậy!"

Kế Đường mỉm cười: "Nếu đã như thế, ngươi hẳn nên đem Đồ Lam Hoa chia thành sáu phần. Hai phần trong đó là của ngươi và Huyền Ngọc trưởng lão, còn lại là của bốn người chúng ta!"

Thanh Liên sửng sốt, cả giận nói: "Đó là Huyền Ngọc trưởng lão đưa cho Âm đạo hữu, ngươi dựa vào cái gì mà đòi chia phần? Huống chi Đồ Lam Hoa không thể chia nhỏ được, bằng không sẽ mất công hiệu."

Ánh mắt Kế Đường trở nên lạnh lùng: "Chẳng nhẽ Thanh Liên đạo hữu không biết quy tắc trong Bí cảnh sao? Kiến giả hữu phân. Nếu bọn ta cũng nhìn thấy Đồ Lam Hoa, vậy tính ra ai ai cũng có phần. Các ngươi nói xem có đúng hay không?"

(Ai nhìn thấy cũng đều được chia phần).

Chương Nhạc gật đầu, Khúc Dĩnh cũng đi theo phụ họa: "Đúng, kiến giả hữu phân!"

Trên mặt Vân Tân thoáng có chút chần chờ. Nàng nhớ lúc Huyền Ngọc trưởng lão vứt Đồ Lam Hoa cho Âm đạo hữu, có gọi hắn là Tịch Thiên, còn bảo đưa lại cho Minh nhi. Nếu nàng đoán không sai, Minh nhi mà Huyền Ngọc trưởng lão nói chính là Minh thiếu gia của Bắc gia, như vậy Âm đạo hữu chính là…

Thanh Liên vẫn tức giận bất bình: "Ta không cần biết quy củ gì hết. Rõ ràng Huyền Ngọc trưởng lão đã liều mạng để lấy Đồ Lam Hoa đưa cho Âm đạo hữu, chứ không phải đưa cho các ngươi."

"Thanh Liên đạo hữu, ngươi có quyền không lấy phần của ngươi nhưng bọn ta thì không như thế! Đương nhiên, ta cũng biết là Đồ Lam Hoa không thể phân chia. Bất quá, Âm đạo hữu có thể dùng những thứ khác để bồi thường cho chúng ta. Tính từ linh khí mà Đồ Lam Hoa phát ra, giá trị của nó ít nhất cũng phải mười vạn linh thạch thượng phẩm. Nếu Âm đạo hữu không có nhiều linh thạch như vậy, xin hãy đưa y bào và kiếm của ngươi cho bọn ta."

Kế Đường nói xong, đáy mắt khó có thể kềm chế được tia tha lam, cứ nhìn chằm chằm vào y bào và Chân Cú Kiếm trong tay Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên cười lạnh một tiếng: "Hóa ra là tham lam kiếm với y bào của ta, chỉ có thế thôi hà tất phải đem Đồ Lam Hoa ra làm cái cớ, thật khiến người ta cảm thấy ghê tởm!"

Kế Đường đỏ mắt trừng hắn: "Đây chẳng phải lấy cớ, mà là thứ bọn ta nên được!"

Vân Tân nhìn chu sa chí giữa mày Âm Tế Thiên, lên tiếng nói: "Đúng là Huyền Ngọc trưởng lão đưa Đồ Lam Hoa cho Âm đạo hữu. Huống chi từ đầu tới cuối, nàng ấy chỉ bảo chúng ta đi trước, chứ không bắt chúng ta giúp sức, bởi thế chúng ta không có quyền chia phần!"

Kế Đường cười lạnh: "Nếu Huyền Ngọc trưởng lão không hái Đồ Lam Hoa, chúng ta sẽ đụng phải Thực Yêu cao cấp à? Về phần ngươi, không muốn chia phần, thì hãy câm miệng đi!"

"Ngươi..."

Vân Tân chán nản, cảnh giới của nàng cao hơn Kế Đường, vậy mà Kế Đường lại không chút kiêng nể leo lên đầu của một tu sĩ Nguyên Anh kỳ ngồi. Nếu không phải còn một Hóa Thần kỳ như Chương Nhạc đang muốn chia phần, gã ta ăn gan hùm cũng không dám lớn tiếng như vậy.

Thanh Liên chưa từng thấy ai vô sỉ đến thế, sắc mặt trở nên lạnh lẽo: "Nếu bọn ta không đưa, ngươi định làm gì?"

Kế Đường hung ác nói: "Nếu các ngươi không đưa, thì cũng đừng trách bọn ta không khách khí!"

Khóe miệng Âm Tế Thiên nhếch lên nụ cười mỉa mai: "Thật muốn nhìn xem các ngươi không khách khí là như thế nào!"

Kế Đường nhìn về phía Chương Nhạc, Chương Nhạc khinh miệt liếc hai người Âm Tế Thiên, cảm thấy bọn họ rất không biết tự lượng sức.

Thanh Liên và Vân Tân tức khắc căng thẳng cả người, đoán được Chương Nhạc có ý định phóng uy áp ra chèn ép bọn họ, đang chuẩn bị triệu hồi Yêu thú. Thì đột nhiên, ở cách bọn họ không xa, truyền đến tiếng gầm rừ của Yêu thú cấp cao. Nhất thời, toàn bộ mặt đất bởi vì sóng âm cường đại mà rung chuyển!!

Mọi người cực độ sợ hãi, vội vàng rút kiếm, nhìn về phía phát ra tiếng gầm rừ.

Âm Tế Thiên sửng sốt, nhưng nháy mắt khuôn mặt ánh lên tia hưng phấn, không kìm lòng được mà chạy về phía ấy!

Thanh Liên lo lắng gọi một tiếng: "Âm đạo hữu!"

Âm Tế Thiên nói: "Không được đi theo ta!"

Hắn mới vừa tiến tới hai bước, thì đột nhiên từ trong bụi cỏ nhảy ra hơn mười cái bóng. Mọi người nhìn kĩ lại, phát hiện thấy đó là mười bốn con Yêu thú đang nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đứng trước mặt Âm Tế Thiên. Trong đó có bảy con Yêu thú được mặc trang bị phẩm cấp linh bảo, uy phong lẫm lẫm, khí phách mười phần, dưới chân còn đạp lên đám Thực Yêu, cứ như đạp những con kiến.

Khiến cho bọn họ cảm thấy khiếp sợ hơn nữa là, trong bảy con Yêu thú đó, thậm chí còn có một con Yêu thú cấp mười. Trừ việc này ra, cư nhiên có một nam tử áo trắng ngồi trên lưng của con Yêu thú cấp mười, mặt y lạnh tựa ngọc, giống như tiên nhân hạ phàm, không khỏi khiến người ta tim đập thình thịch.

Các con yêu thú còn lại cũng có người ngồi, nhưng không có ai có thể hấp dẫn tầm mắt của mọi người giống như nam tử áo trắng!

Mọi người thở phào một hơi, hóa ra là Khế ước thú của tu sĩ.

Cùng lúc đó, bọn họ nhìn thấy Âm Tế Thiên hưng phấn phóng người lên, nhào vào lòng nam tử áo trắng đang ngồi trên lưng Yêu thú cấp mười, kích động đè y xuống, hung hăng mút vào đôi môi kia.

Mọi người sửng sốt, Kế Đường lấy lại *** thần, nhăn mày hỏi: "Đừng nói là hắn muốn dùng sắc đẹp để mê hoặc vị tu sĩ kia hòng khiến y giúp hắn đối phó chúng ta?"

Chương Nhạc cười lạnh nói: "Quả thật dung mạo của hắn vô cùng diễm lệ, muốn thông đồng với vị tu sĩ kia cũng không có gì kỳ quái!"

Thanh Liên nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, cười nhạo một tiếng, nhưng không giải thích bất kì cái gì, ánh mắt chỉ hơi tối sầm lại.

Vân Tâm lườm Kế Đường một cái sắc lẻm.

Ngay khi bọn họ ai ai cũng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Âm Tế Thiên, thì nam tử áo trắng lại chủ động vươn hai tay ra, một bên siết chặt lấy thắt lưng Âm Tế Thiên, một bên dùng sức giữ ót của hắn, điên cuồng quấn quýt lấy đầu lưỡi mềm mại trước mắt. Đến lúc cả hai người không thở được nữa, mới lưu luyến buông nhau ra, nhưng vẫn thân mật khăng khít hôn má, mũi, mắt, trán… của đối phương.

Thời điểm Âm Tế Thiên hôn tai của đối phương, hắn không kìm lòng được mà nỉ non nói: "Bắc Minh! Ta nhớ ngươi, ta rất nhớ ngươi!"

"Ta cũng vậy!"

Bắc Minh khàn giọng hôn lên môi nhỏ của Âm Tế Thiên, cởi đai lưng trên người hắn, đưa tay sờ vào bên trong áo.

Mọi người nhìn đến đây, trợn to hai mắt miệng mồm há hốc.

Lúc này, Yêu thú cấp mười như muốn làm tấm thảm cho bọn họ, thân thể dần dần biến lớn hơn, để hai người trên lưng có thể thoải mái một chút, sau đó nằm úp sấp xuống.

Mà sáu con thú chung quanh cũng theo đó biến lớn, vây quanh con Yêu thú cấp mười, ngăn trở tầm mắt của mọi người, đồng thời cũng che đi luôn hai người đang ở bên trong.

Kế Đường líu lưỡi nhìn một màn này: "Không lẽ bọn họ định làm chuyện kia ngay tại đây!"

Trên trán mọi người trượt xuống mấy cái lằn đen: "Nhìn tình hình này có vẻ đúng như thế!"

"Nhưng mà, đây chính là Thượng Cổ Bí Cảnh, một chỗ nguy hiểm như vậy, bọn họ thế nhưng còn hưng trí lên được!"

Vân Tân câu môi mỉm cười: "Không kìm lòng nổi!"

Kế Đường cười lạnh: "Ta thấy là lộ thủy tình duyên đi!"

(419 đó)

Vân Tân giễu cợt nhìn gã: "Người ta là đạo lữ của nhau, sao lại là lộ thủy tình duyên chứ."

Kế Đường và Chương Nhạc: "…"

225. Chương 221: Thượng Cổ Bí Cảnh (5)

Lúc mọi người đang thảo luận về Âm Tế Thiên và Bắc Minh, Bắc Minh đã dùng linh lực tạo thành một bức màn chắn, che lại tiếng ồn ào bên ngoài, đồng thời cũng ngăn cách không cho người khác nghe thấy thanh âm hoan ái của bọn họ.

Nháy mắt khi Khế ước thú ngăn trở tầm mắt của những người khác, Âm Tế Thiên vội vàng cởi bỏ áo bào trên người mình và Bắc Minh, tiếp tục thêm một lần hôn nồng nhiệt nữa.

Bắc Minh hiếm thấy được Âm Tế Thiên chủ động như thế, đương nhiên y sẽ không để hắn thất vọng. Trong suốt quá trình hoan ái, những cú va chạm vô cùng mãnh liệt, làm cơ thể hai người dung hợp cùng nhau, cứ như sắp sửa hòa làm một, giao triền chặt chẽ không tách rời.

Cuối cùng, khi nhiệt tình phóng xuất ra ngoài cơ thể, cả hai liền ôm nhau nằm trên lưng Khế ước thú, vành tai tóc mai gần kề, thân mặt khắng khít không nỡ buông nhau ra.

Âm Tế Thiên hôn hôn cằm Bắc Minh, buồn cười nói: "Hiện chúng ta đang ở trong Thượng Cổ Bí Cảnh thì phải!"

Thời điểm nhìn thấy Bắc Minh, hắn hoàn toàn quên mất việc bọn họ đang ở trong Thượng Cổ Bí Cảnh, chẳng kềm nén được mà đè Bắc Minh xuống hôn, đủ để thấy hắn nhớ Bắc Minh đến nhường nào.

Bắc Minh nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng trơn mịn của Âm Tế Thiên, không để ý nói: "Cứ nằm một lát, rồi hãy đi ra!"

Âm Tế Thiên ngóc người lên, tò mò hỏi: "Chắc là ngươi đi tìm ta nên mới chạy đến chỗ này đúng không? Vì sao ngươi biết ta ở đây?"

"Ta dùng tóc của ngươi để dò tìm phương hướng."

Mắt Âm Tế Thiên giật giật: "Vậy sao ngươi biết ta có mặt trong Thượng Cổ Bí Cảnh?"

Nghe vậy, Bắc Minh siết chặt Âm Tế Thiên hơn, khàn khàn nói: "Nhờ tóc của ngươi, nên ta cảm ứng được ngươi đang ở đây."

Sắc mặt Âm Tế Thiên hơi tối xuống, không lên tiếng nữa.

Bắc Minh nhận thấy tâm tình của hắn không tốt, nghi hoặc hỏi: "Ngươi sao thế?"

Âm Tế Thiên im lặng móc Đồ Lam Hoa trong Nhẫn không gian ra đưa cho Bắc Minh.

Bắc Minh nhận lấy nó, đáy mắt thoáng có chút kinh ngạc: "Đồ Lam Hoa! Sao ngươi có được nó? Tìm thấy trong Bí cảnh sao?"

Âm Tế Thiên không dự định kể sự tình của Huyền Ngọc trưởng lão ra, bâng quơ nói: "Ta không hiểu lắm về thảo dược, chỉ cảm thấy hoa này có linh khí, nên mới đào nó lên!"

Bắc Minh trầm ngâm một lát: "Năm đó, cha vì muốn Luyện Đan sư lại điều chế thêm một viên Phục Nguyên đan cấp mười cho ta, nên đã lùng sục khắp Tu Chân giới, tuy nhiên cuối cùng toàn bộ thảo dược đều tìm thấy nhưng chỉ thiếu mỗi gốc Đồ Lam Hoa này".

Y cười châm chọc: "Lúc ta cần thì tìm không thấy, lúc ta không cần thì nó lại xuất hiện. Bây giờ, nó đối với ta đã chẳng còn ý nghĩa nữa."

Âm Tế Thiên cảm thấy lời này hình như là đang nói về Huyền Ngọc trưởng lão.

"Nếu đã không còn ý nghĩa, vậy cứ hủy nó đi!"

Nói xong, Âm Tế Thiên giật lấy Đồ Lam Hoa chuẩn bị hủy đi, nhưng không ngờ lại bị Bắc Minh đoạt về!

"Đây là thảo dược do chính tay ngươi hái cho ta, sao có thể hủy chứ!" Bắc Minh đem Đồ Lam Hoa cất vào trong Nhẫn không gian.

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày: "Nếu ta nói đóa hoa kia không phải do ta hái, mà là một người khác cũng rất quan tâm đến ngươi hái, vậy ngươi định xử lý nó như thế nào?"

"Nếu không phải do ngươi hái, ta sẽ đem nó đi phơi khô để dự trữ! Còn nếu là ngươi hái, ta sẽ đem nó đi trồng lại, chăm sóc nó một cách tỉ mỉ!"

Âm Tế Thiên hỏi: "Ý là trong lòng ngươi ta rất đặc biệt?"

Sau khi hoa bị phơi khô, cách một thời gian rất lâu mới lấy ra nhìn xem còn sử dụng được không. Nhưng trồng xuống đất thì không giống như vậy, ngày ngày đều phải chăm sóc tỉ mỉ, chẳng cần nói cũng thấy được sự khác biệt rất lớn.

Đáy mắt Bắc Minh hiện lên ý cười, nhẹ ngắt chóp mũi Âm Tế Thiên, sủng nịch nói: "Đương nhiên!"

Âm Tế Thiên cười cười, sau đó bất ngờ bổ nhào lên người Bắc Minh, lại một lần nữa kịch liệt triền miên!

Chờ đến khi bọn họ đi xuống lưng Bạch Tư thì đã nửa canh giờ trôi qua!

Sắc mặt của những người thủ bên ngoài đã đen nay càng đen hơn. Nếu chỉ đơn thuần ngồi tại chỗ chờ Âm Tế Thiên và Bắc Minh đi ra, thì cũng không có gì. Thế nhưng bọn họ đâu có rãnh rỗi, bởi bọn họ phải luôn tay luôn chân đánh nhau với Thực Yêu. Cảm giác này rất không dễ chịu!

Âm Tế Thiên vừa đi ra, liền phát hiện số người ít đi hơn phân nửa, nhướng nhướng mày hỏi: "Cái gã tu sĩ tên Kế Đường đâu?"

Thanh Liên nói: "Bọn họ biết ngươi là đạo lữ của Minh thiếu gia, sợ bị ngươi trả thù, hơn nữa bọn họ cũng chẳng còn mặt mũi nào để ở lại, nên Chương Nhạc đạo hữu đã mang theo đám tu sĩ Kim Đan kỳ kia rời đi rồi."

Âm Tế Thiên cười lạnh: "Coi như hắn chạy nhanh, nếu không ta sẽ cho hắn nếm mùi."

Bắc Minh đi lên hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Âm Tế Thiên gạt bỏ chuyện của Huyền Ngọc trưởng lão, nhẹ nhàng bâng quơ nói về việc Kế Đường muốn phân chia Đồ Lam Hoa với hắn.

Sau khi Bắc Minh nghe xong, mâu quang thoáng xẹt qua tia hung hiểm. Cư nhiên có kẻ dám dòm ngó áo bào mà y đặc biệt làm cho Tịch Thiên, không biết mặc nó vào sẽ phải lãnh chịu hậu quả to lớn như thế nào à.

Bắc Minh như có như không quét mắt qua Thanh Liên, Vân Tân và bảy tên tu sĩ đi cùng mình, nhàn nhạt nói: "Áo bào của ngươi là do ta đặc chế. Nói cách khác, ngươi mặc thì không sao, nhưng nếu người khác mặc sẽ bị linh lực trong áo phản phệ."

Lời này giống như đang giải thích cho Âm Tế Thiên nghe, nhưng mục đích thực sự là cảnh cáo những người khác, đừng có nhòm ngó đến trang bị của Âm Tế Thiên.

Vân Tân là người đã từng thèm thuồng trang bị trên người Âm Tế Thiên, khi nghe được lời Bắc Minh nói, trái tim giật thót một cái.

Hậu quả của việc bị trang bị cao cấp phản phệ cực kỳ nghiêm trọng, nhẹ thì hạ cảnh giới, nặng thì bị tầng linh khí bảo vệ kia đè ép lên lục phủ ngũ tạng, thậm chí là đan điền, cho đến khi cả người đều bị vỡ nát mới thôi!

Đồng thời, cũng cảm thấy may mắn khi mình đã sớm phát hiện ra thân phận của Âm Tế Thiên. Cho nên mới có thể ở cùng một chỗ với Yêu thú cấp mười, còn được tu sĩ cảnh giới Đại Thừa bảo hộ. Chứ nếu không, bây giờ nàng chỉ biết chạy đi theo bọn người Chương Nhạc!

Âm Tế Thiên nói: "Thật ác độc!"

Bắc Minh hơi biến sắc: "Ngươi không thích?"

Âm Tế Thiên nhón mũi chân hôn một cái lên má y, cười nói: "Phải nói là vô cùng thích!"

Lập tức, sắc mặt của Bắc Minh lại tràn đầy ý cười nuông chiều.

Thanh Liên bất đắc dĩ nói: "Hai người các ngươi không cần khoe khoang ân ái nữa đâu! Nếu cứ như vậy mãi, trời sẽ tối mất. Hiện tại chúng ta cần nhanh chóng tìm được nơi nghỉ chân trước khi màn đêm buông xuống!"

Âm Tế Thiên nhìn mặt trời đã lên tới đỉnh đầu: "Mới đó mà đã là buổi trưa rồi à!"

Mọi người nghe được lời này của hắn, ngoại trừ Bắc Minh ra, ai ai cũng thầm xem thường. Hắn nghĩ thử xem hắn và Bắc Minh đã núp trong đám yêu thú 'thân mật' mất bao lâu rồi?

Bắc Minh nói: "Trước khi rời khỏi nơi này, ta muốn nhắc nhở mọi người một chút!"

Mọi người vội vàng điều chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nghe y nói tiếp. Bắc Minh đảo mắt nhìn qua nhóm tu sĩ, thuyết minh tình huống: "Ở trong cánh rừng này được một thời gian, chắc hẳn mọi người đều biết nơi đây chỉ toàn là Thực Yêu. Thực Yêu cấp thấp thì không nói tới đi, nhưng Thực Yêu cao cấp lại không thể nào xem nhẹ, bởi vì đẳng cấp cao nhất của chúng nó rất có thể đã vượt quá cấp mười."

Toàn bộ đều tức khắc ngây người.

Những tu sĩ đi cùng Bắc Minh cũng khiếp sợ hỏi: "Minh thiếu gia, làm sao ngài biết được việc này?"

Cả đoạn đường đi tới đây bọn họ đâu có đụng trúng Thực Yêu cao cấp?

Bắc Minh nhìn Yêu thú cấp mười, giải thích: "Là Bạch Tư nói với ta!"

Ngoại trừ Âm Tế Thiên và Thanh Liên, những người còn lại không khỏi sợ hãi trong lòng!

Bắc Minh tiếp tục nói: "Cánh rừng này chỉ mới là bìa ngoài của Thượng Cổ Bí Cảnh. Nếu đi vào sâu hơn rất có thể sẽ gặp Thực Yêu cao cấp hơn. Các ngươi còn muốn tiếp tục sao?"

Tám gã tu sĩ có phần muốn lùi bước!

Vân Tân hỏi: "Chẳng phải Minh thiếu gia đã nói Thực Yêu cao cấp ở nơi này rất có thể đã vượt quá cấp mười rồi hay sao? Nói cách khác, cho dù chúng ta đợi ở chỗ này hay tiếp tục xâm nhập thì đều nguy hiểm như nhau!"

Bắc Minh thản nhiên nói: "Đúng vậy!"

"Vậy chi bằng chúng ta cứ tiếp tục tiến sâu vào bên trong, còn đỡ hơn đứng đây chờ chết!"

Bắc Minh quay sang hỏi bảy tên tu sĩ đi cùng mình: "Các người thì sao?"

Bảy tên tu sĩ thoáng có chút chần chừ, cho nhau một cái liếc mắt, mới nói: "Chúng ta vẫn nên đi sâu vào trong rừng đi!"

"Nếu các ngươi đã quyết định muốn đi sâu vào trong rừng, vậy ta xin nói trước: Hễ có gặp bất cứ nguy hiểm gì, ta cũng sẽ đặt an toàn của đạo lữ ta lên trên hết. Còn các ngươi thì tự mình bảo vệ mình đi."

Thanh Liên mở miệng nói: "Minh thiếu gia chỉ cần bảo vệ tốt cho Âm đạo hữu là được rồi."

Bắc Minh vừa lòng nhìn hắn một cái. Âm Tế Thiên cười cười với Thanh Liên.

Hắn cảm thấy cái tên Thanh Liên này làm gì cũng rất có chừng mực, không dây dưa quá mức, cũng không mặc kệ chẳng nhìn. Khéo léo biết tiến biết lùi, cách nói chuyện cũng không khiến người khác cảm thấy đáng ghét.

Vân Tân thấy Bắc Minh nhìn Thanh Liên với ánh mắt hài lòng thì cũng vội vàng nói: "Âm đạo hữu là đạo lữ của Minh thiếu gia, an toàn của Âm đạo hữu hiển nhiên cũng là trách nhiệm của ngài. Ta không có ý kiến gì."

Bắc Minh cười gật đầu, chuyển qua nhìn bảy tên tu sĩ còn lại: "Các người thì sao?"

Đương nhiên bảy tên tu sĩ cũng không dám có ý kiến gì.

226. Chương 222: Thượng Cổ Bí Cảnh (6)

Bắc Minh thấy mọi người không có ý kiến, cho nên chừa Bạch Tư và một con Yêu thú cấp tám ở ngoài, còn lại đều thu hết vào túi thú.

"Nơi này ngự khí phi hành sẽ rất nguy hiểm, dễ đụng phải cái ***g chắn lôi hỏa phía trên kia, vì vậy cứ dùng Yêu thú thay cho đi bộ."

Âm Tế Thiên nhân lúc Bắc Minh nói chuyện với mọi người, mắt khẽ liếc về hướng mà bọn hắn mới vừa đi qua lúc nãy, nhìn xem xem Huyền Ngọc trưởng lão có còn ở đó hay không.

Tuy nhiên, phía bên kia ngoại trừ cây cỏ và một vài dấu tích đánh nhau ra, thì ngay cả vết máu cũng không có chứ đừng nói là thi thể, đến bóng dáng của Thực Yêu cao cấp cũng chẳng thấy đâu.

Âm Tế Thiên có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ bọn họ vừa rời đi không lâu, Huyền Ngọc trưởng lão đã bị Thực Yêu cao cấp nuốt chửng vào trong bụng.

Âm Tế Thiên quan sát kỹ nơi mà Huyền Ngọc trưởng lão và Thực Yêu cao cấp đánh nhau, cẩn thận phân tích tình huống.

Đột nhiên, một cái long quyển phong xuất hiện, thu hút sự chú ý của hắn. Long quyển phong này khác hẳn so với mấy cái long quyển phong nhìn thấy thường ngày, nó không dựng thẳng đứng từ trên cao xuống dưới đất, mà lại trôi nổi lơ lửng trên không trung, tựa một con tằm khổng lồ đang lượn lờ chờ ăn dâu.

Ngoại trừ cây cỏ cắm rễ dưới đất thì bất cứ thứ gì chạm vào nó đều đột nhiên biến mất, giống như là bị nó nuốt lấy.

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên ngẩn người nhìn đăm đăm về một hướng, bèn ôm hắn vào lòng, thấp giọng hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?"

Âm Tế Thiên thu hồi tầm mắt: "Ta đang nghĩ, không biết chuyến đi này của chúng ta có bị uổng công hay không."

Hắn đã từng muốn đi vào Thượng Cổ Bí Cảnh để tìm thảo dược tốt cho Bắc Minh. Thế nhưng từ sau khi biết thân thể của Bắc Minh suy yếu là do thiếu một hồn, hắn cũng không còn chấp nhất nữa. Hiện giờ, bọn họ phải đối mặt với vô số nguy hiểm không thể nào lường trước được, thật không biết lựa chọn ban đầu của hắn là đúng hay sai.

Bắc Minh ôm Âm Tế Thiên ngồi lên trên lưng của Yêu thú cấp tám, nhìn bốn phía xung quanh toàn là Thực Yêu cấp thấp, híp híp mắt nói: "Lúc ta bị cuốn vào trong Bí cảnh, ta liền có linh cảm mãnh liệt. Có lẽ chuyến đi này, cũng không quá tệ đâu."

Âm Tế Thiên tức giận lườm y một cái: "Nói thừa. Trong Thượng Cổ Bí Cảnh nhiều thứ tốt như thế, cứ lấy bừa một món pháp bảo hay phù chú thì ra ngoài cũng chẳng uổng công rồi."

Mắt Bắc Minh hiện lên ý cười. Y không cho rằng linh cảm kia chỉ đơn giản là nói về pháp bảo hay phù chú.

Âm Tế Thiên không thấy y đáp lời, liền quay đầu lại hỏi: "Sao thế?"

Bắc Minh nhìn chằm chằm đằng trước, mắt sắc bén, giọng trầm xuống: "Ngươi có phát hiện ra rằng đám Thực Yêu không dám đến gần chúng ta hay không?"

Rõ ràng đám Thực Yêu đang sợ hãi, sợ hãi đến cả người run rẩy. Nếu không nhìn kỹ cứ tưởng là do gió thổi nên cành lá lay động, thế nhưng cẩn thận quan sát sẽ nhận ra, không phải do gió, tựa hồ có cái gì đó khiến chúng nó co quắp lại như thế.

Bắc Minh để ý thấy, chúng nó không dám tiến lên công kích hai người bọn họ, thậm chí muốn đánh người cũng phải chạy vòng qua, rồi mới công kích đám tu sĩ phía sau.

Lúc y đi tìm Tịch Thiên thì không có chuyện này, nói cách khác, thứ mà Thực Yêu sợ không phải là Bạch Tư – Yêu thú cấp mười.

Âm Tế Thiên cũng không giấu diếm Bắc Minh làm gì, liền nói ra suy nghĩ của mình: "Ta thấy hình như chúng nó không dám tới gần ta."

Bắc Minh nhướng nhướng mày: "Sao ngươi lại nói như vậy?"

"Lúc đi cùng với đám Thanh Liên, ta đã phát hiện ra chúng nó cố ý né tránh ta."

Thực Yêu không giống với Yêu thú, Âm Tế Thiên không nhìn thấy biểu tình của Thực Yêu, chỉ có thể từ hành động của chúng nó mà cảm giác được, chúng nó không dám tới gần mình.

Bắc Minh hơi chút kinh ngạc: "Có chuyện như vậy sao!"

Y nghĩ nghĩ, nói: "Có khi nào có liên quan tới Thân phận ngự thú sư của ngươi hay không?"

Âm Tế Thiên nhíu mi, không chắc chắn lắm: "Cũng có lẽ là vậy! Chắc lực tương tác của Ngự thú sư ngoại trừ thuần phục Yêu thú, còn có thể ma hợp Thực Yêu?"

Nếu nguyên nhân Thực Yêu không dám tới gần hắn là do năng lực thuần phục Yêu thú, như vậy bọn họ không cần phải sợ đụng mặt Thực Yêu cao cấp nữa.

"Vạn năm trước, Thực Yêu đã từng là Khế ước Thực Yêu của các tu sĩ. Bất quá, so với Yêu thú thì Thực Yêu khó ma hợp hơn, bởi linh trí của chúng nó không cao như Yêu thú, khiến cho các Ngự thú sư luôn gặp phải thất bại trong việc thuần hóa chúng, dần dà tu sĩ và Ngự thú sư cũng buông tha việc bắt giữ Thực Yêu về Khế ước! Trừ việc này ra, Thực Yêu cấp thấp cùng với Thực Yêu cấp trung không thích hợp tồn tại ở Tu Chân Giới, trước khi chúng trở thành Thực Yêu cấp cao thì năng lực vô cùng thấp, rất dễ bị Yêu thú cắn nuốt hoặc là bị tu sĩ xem như tư liệu để luyện chế, cũng bởi vì vậy mà Thực Yêu ở Tu Chân Giới càng ngày càng ít, đến hiện tại thì rất khó để tìm được một gốc Thực Yêu!

Ánh mắt Âm Tế Thiên vụt sáng ngời: "Nói cách khác Ngự thú sư cũng có thể thuần phục được Thực Yêu?"

"Ừ."

Âm Tế Thiên nghĩ tới gốc Thực Yêu cao cấp vừa đánh nhau với Huyền Ngọc trưởng lão ban nãy, hoàn toàn không giống với câu "không chịu nổi một kích" mà Bắc Minh nói: "Sau khi trở thành Thực Yêu cao cấp, chúng nó sẽ rất lợi hại phải không?"

"Đúng vậy! Năng lực tái sinh của chúng rất mạnh, chỉ cần nội đan không bị thương tổn, chúng sẽ không ngừng phát triển, sinh mệnh dường như vô hạn!"

Âm Tế Thiên nhìn đám Thực Yêu dù rất muốn nhưng lại không dám tới gần bọn họ, nói: "Để ta thử xem xem có thể đuổi chúng nó đi không!"

"Đuổi đi?"

Ánh mắt Bắc Minh chợt lóe.

Tiểu phu nhân của y nói muốn đuổi Thực Yêu đi, chứ không phải thuần phục chúng. Chuyện này không phải là chuyện mà Ngự thú sư có thể làm được.

Âm Tế Thiên chăm chú nhìn đám Thực Yêu trước mặt, thử sử dụng ý niệm để bọn chúng cút ra xa một chút. Chỉ trong nháy mắt, Thực Yêu xung quanh tức khắc chạy đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đám người Thanh Liên đồng loạt dừng động tác khua chém trên tay, kinh ngạc nhìn tiểu Thực Yêu đang xoay người chạy trốn.

Một vị nam tu khẩn trương hỏi: "Tại sao chúng nó lại đột nhiên bỏ chạy? Có phải có Thực Yêu cao cấp tới đây hay không? Cho nên, chúng mới hốt hoảng như vậy!"

Lời này vừa ra, mọi người mới chỉ vui mừng vì không cần phải khua chém Thực Yêu, nhất thời lại lo sợ nhìn quanh bốn phía, đề phòng Thực Yêu cao cấp đột nhiên vọt tới chỗ bọn họ!

Bắc Minh không quan tâm đến đám người đang bất an kia, cũng không quan tâm Thực Yêu có thực sự rời đi hay không, chỉ ôm chặt người trong ngực, thân thiết hỏi: "Ngươi đuổi đi một đám Thực Yêu như vậy, có gây ảnh hưởng đến thân thể hay không?"

Y không cần biết Tịch Thiên làm cách nào để đuổi một đám lớn Thực Yêu kia đi. Y chỉ lo Tịch Thiên làm như vậy sẽ khiến linh lực trong cơ thể suy kiệt, đấy là chuyện y không cho phép cũng không muốn nó xảy ra.

Âm Tế Thiên ngửa đầu về phía sau, nhìn đôi mắt xinh đẹp đầy quan tâm của Bắc Minh, khóe miệng cong cong, cười nói: "Ngươi yên tâm đi! Đuổi chúng nó đi, đơn giản cứ như hít thở vậy!"

Bắc Minh thấy sắc mặt của hắn vẫn hồng hào mới thoáng thả lỏng: "Ngươi nói xem, có phải ta đã cưới được một phu nhân rất lợi hại hay không?"

"Đến giờ ngươi mới biết à?" Âm Tế Thiên đưa tay nhéo nhéo hàm dưới của y, cười nói: "Ngươi phải biết ta bị rất dễ bị người dòm ngó, về sau ngươi nên nắm chặt ta trong tay, nếu không ta sẽ bị người ta cướp đi đó!"

Bắc Minh ôm chặt lấy Âm Tế Thiên, lạnh giọng nói: "Ai cũng không thể cướp ngươi khỏi tay ta!"

Âm Tế Thiên thấy ánh mắt Bắc Minh trở nên nghiêm túc, hắn không khỏi mỉm cười ấm áp.

Trong thời gian hai người nói chuyện phiếm, mấy tu sĩ phía sau lại cảm thấy vô cùng khốn khổ.

Từ lúc đám Thực Yêu trốn đi hết, tâm lý của bọn họ tức khắc trở nên căn thẳng, lo sợ đột nhiên nhảy ra một con Thực Yêu cao cấp. Chỉ cần gió thổi cỏ lay, bọn họ liền hốt hoảng, không dám thả lỏng dù chỉ một khắc

Cho đến khi màn đêm xuống, bọn họ lại gặp được hai nhóm tu sĩ, đội ngũ từ mười một người bỗng chốc thành một nhóm lớn hơn trăm người! Trong đó có một tu sĩ Độ Kiếp Kỳ, và ba tu sĩ Luyện Hư Kỳ.

Cả người bọn họ đều chật vật không chịu nổi, hơn nữa khi nói tới chuyện trong rừng thì sắc mặt ai nấy cũng đều khó coi.

"Không hổ là Thượng Cổ Bí Cảnh, so với trong tưởng tượng của ta còn hung hiểm hơn nhiều. Hiện giờ cũng không biết có thể an toàn rời khỏi đây hay không nữa!"

Mọi người nghe tu sĩ Độ Kiếp Kỳ kia nói, sắc mặt ai nấy đều trở nên trầm trọng, không khí bỗng dưng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Tu sĩ Độ Kiếp Kỳ thấy mọi người không lên tiếng, lại nói: "Hiện tại đã vào đêm, chúng ta không nên tiếp tục tiến lên phía trước, mọi người nên ngồi tại chỗ đả tọa, để ngày mai còn có *** thần ứng phó với Thực Yêu!"

Hắn cùng với ba tu sĩ Luyện Hư Kỳ đứng dậy bày trận pháp kết giới ở bốn phía xung quanh, cho mọi người có thể an tâm đả tọa điều tức!

Bắc Minh dắt Âm Tế Thiên đi tới một gốc đại thụ, lấy thảm trong Nhẫn không gian ra trải lên trên đất, nói: "Ngươi nghỉ ngơi trước đi!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Còn ngươi?"

"Ta phải đả tọa điều tức!"

"À!" Âm Tế Thiên nằm lên thảm, nhắm mắt lại!

Vào ban đêm, xung quanh hết sức yên tĩnh, chỉ khi gió lùa qua cánh rừng, mới phát ra tiếng xào xạc.

Nhóm tu sĩ an tĩnh ngồi đả tọa, thế nhưng cứ qua nửa canh giờ, sẽ có người tới đổi phiên gác đêm một lần!

Tại thời điểm đổi phiên gác đêm lần thứ ba, Bắc Minh bỗng dưng mở mắt ra, ngắm nhìn thiếu niên đang hô hấp đều đều bên cạnh mình, lặng yên không một tiếng động đứng dậy, đi về phía cánh rừng tối đen.

Nhưng y rời đi không lâu, thiếu niên đang nằm ngủ kia chậm rãi mở mắt.

227. Chương 223: Thượng Cổ Bí Cảnh (7)

Âm Tế Thiên nhìn thân ảnh dần dần biến mất trong bóng đêm, chờ giây lát, mới đứng lên đuổi theo hướng mà Bắc Minh vừa đi. Tu sĩ gác đêm thấy Âm Tế Thiên lướt ngang qua, cũng không hỏi gì, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi tiếp tục tuần tra.

Âm Tế Thiên vừa đi vừa tìm kiếm bóng dáng của Bắc Minh, mãi cho đến rìa trận pháp mới dừng lại. Hắn nhìn cánh rừng tối đen như mực, nhíu mày lầm bầm nói: "Chẳng lẽ y ra khỏi kết giới rồi?"

Âm Tế Thiên đứng ở rìa trận pháp lưỡng lự một lát, sau đó phóng thị giác quan sát bốn phía xung quanh. Hắn không thấy bóng dáng Bắc Minh đâu, thế nhưng cách đó hơn ba dặm lại có một người mặc áo đen đang cố hết sức dựa vào gốc cây, chậm chạp ngồi xuống. Lúc người kia quay đầu lại, hé ra chiếc mặt nạ bạc quen thuộc.

Thôn Phách!

Mâu quang Âm Tế Thiên sầm xuống, vụt biến mất khỏi chỗ ấy, và tíc tắt sau liền đứng trước mặt Thôn Phách. Thôn Phách cảm giác được có người đến gần, thoáng giật mình, nhanh nhẹn rút đao ra chém về phía đối phương. Nhưng khi phát hiện người kia là Âm Tế Thiên, y hơi ngẩn ra, vội vàng thả đao xuống.

Âm Tế Thiên cười lạnh nói: "Chật vật quá nhỉ!"

Thôn Phách không nói gì.

Âm Tế Thiên cầm Chân Cú Kiếm, dùng mũi kiếm nâng cằm Thôn Phách lên, tiếp tục châm biếm: "Thoạt nhìn ngươi có vẻ rất suy yếu! Ngươi nói xem, đây có phải là cơ hội tốt để cho ta xuống tay hay không?"

Thôn Phách lẳng lặng nhìn hắn, từ dưới mặt nạ phát ra tiếng nói khàn khàn yếu ớt: "Ngươi có thể giết ta, thế nhưng đổi thanh kiếm khác đi."

Âm Tế Thiên cười khẩy: "Chết đến nơi mà ngươi còn yêu sách sao?" Hắn thu lại kiếm: "Trên người của ta chỉ có thanh kiếm này, nếu không thì ngươi ở đây chờ. Ta đi mượn kiếm!"

Ngay lúc Âm Tế Thiên xoay người, Thôn Phách buồn cười lên tiếng: "Ngươi không sợ ta bỏ chạy hay sao?"

Âm Tế Thiên chế nhạo nói: "Mắt của ta chẳng những có khả năng thấu thị, mà còn có thể nhìn thấy từng sự vật từng hiện tượng ở cách đó ngàn dặm, về phần ngươi..."

Âm Tế Thiên không dài dòng với y nữa, xoay người vụt một cái liền biến mất.

Thôn Phách nhìn trước mắt đã chẳng còn bóng người, cười khổ: "Hắn thật muốn giết mình?"

Sau khi Âm Tế Thiên rời khỏi chỗ Thôn Phách, hắn cũng không quay về nơi nghỉ chân mà chạy sang một hướng khác. Cách mỗi năm dặm, hắn sẽ dùng thị giác điều tra xung quanh một lần, cho đến khi nhìn thấy đám người Kế Đường và Chương Nhạc đang ngồi đả tọa, khóe miệng mới khẽ nhếch lên.

Thân hình hắn nhoáng một cái liền thuấn di tới chỗ bọn chúng. Thế nhưng còn cách bọn họ khoảng mười trượng thì bị kết giới bảo hộ đánh ngược trở ra, đồng thời khiến các tu sĩ bên trong kết giới tỉnh giấc.

Sắc mặt Âm Tế Thiên trở nên lạnh lẽo, thừa dịp mọi người chưa nhìn thấy hắn, liền nhanh nhẹn thuấn di ra xa hơn năm dặm. Tu sĩ bên trong kết giới cuống quít, cầm lấy kiếm, đứng lên đề phòng động tĩnh xung quanh.

Có người khẩn trương hỏi: "Có phải có Thực Yêu công kích không?"

"Không biết! Ngoài kết giới không có dị trạng gì cả!"

Tu sĩ dẫn đầu nói: "Cho dù không có dị trạng gì, mọi người cũng không được lơ là!"

"Rõ!"

Âm Tế Thiên đứng xa xa nhìn đám tu sĩ hoảng loạn thành một đoàn, không khỏi cau mày. Làm thế nào để phá hủy trận pháp phòng hộ của bọn họ đây?

Âm Tế Thiên nhìn xác Thực Yêu cấp thấp bị chém giết đầy đất, nghĩ thầm nếu bên trong kết giới có Thực Yêu cấp cao thì tốt rồi, có thể bức bọn họ chạy ra ngoài kết giới. Đương nhiên, ý tưởng nghe qua rất tốt, đáng tiếc là bên trong ấy đừng nói là Thực Yêu cấp cao, cho dù là Thực Yêu cấp thấp cũng không có một mống. Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm đám người trong kết giới, ý đồ dùng *** thần lực khống chế họ. Tuy nhiên, *** thần lực cũng bị ngăn cản ở bên ngoài kết giới.

Ngay khi hắn còn đang nghĩ đủ loại cách thức để dụ đám tu sĩ ra khỏi kết giới, thì khóe mắt bất chợt trông thấy một cái bóng đen, dùng tốc độ cực nhanh vọt về phía kết giới.

Âm Tế Thiên kinh hãi. Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đoàn bóng đen đang bay múa phía sau hắn, nhưng chưa kịp nhìn kỹ đã chẳng thấy đâu.

Hắn nghi hoặc xoay ra đằng trước, lúc này bóng đen lại tiếp tục vọt về phía kết giới.

Đây rốt cuộc là cái gì?

Âm Tế Thiên vươn tay ra phía sau nắm lấy bóng đen kia, cảm giác đầu tiên là mềm mại, hơn nữa còn rất quen thuộc. Hắn lần theo nó, phát hiện ra đó chính là tóc của mình

Âm Tế Thiên kinh ngạc trừng lớn mắt. Nhưng tức khắc, hắn chợt nhớ tới tóc của hắn đã từng học theo Bắc Minh tự chải đầu, tự bện được kiểu đơn giản. Như vậy hiện tại, tóc của hắn đang làm theo ý tưởng của hắn, chuẩn bị công kích vào kết giới sao?

Âm Tế Thiên nhìn sợi tóc đứng im không động trước kết giới. Trong lòng thầm sốt ruột, không ngừng sử dụng ý niệm bảo tóc ơi công kích đi, nhưng sau đó nghĩ lại, dùng tóc để phá kết giới hình như không khả quan cho lắm.

Âm Tế Thiên thầm thở dài, sao hắn lại suy nghĩ viễn vông thế nhỉ. Bất quá, đúng lúc này, tóc của hắn đột nhiên cuộn lại thành một mũi dùi sắc bén, chậm rãi vươn lên phía trên. Lúc đến đỉnh kết giới, nó mạnh đâm thẳng xuống, chỉ nghe xoảng một tiếng. Kết giới bị phá, tu sĩ bên trong hốt hoảng. Âm Tế Thiên ngây người nhìn sự việc phát sinh. Khi tỉnh táo lại thì thân mình cũng vụt biến mất khỏi chỗ đó, xuất hiện bên trong đám người, túm lấy áo Kế Đường và Chương Nhạc xong liền biến mất, giống như chưa hề xuất hiện.

Hai vị tu sĩ đứng gần đó còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra thế nào, đã không thấy hai người kia đâu. Vội hốt hoảng mà hét lên:

"Không thấy! Không thấy!"

Mọi người nhìn về phía bọn họ: "Làm sao vậy?"

"Hai tu sĩ vừa rồi đứng bên cạnh chúng ta đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa!"

Tu sĩ dẫn đầu trầm sắc mặt, vội nói: "Nhanh chóng kiểm kê nhân số!"

Kiểm tra xong, quả nhiên thiếu mất hai người, thế nhưng ai ai cũng tưởng bọn họ bị Thực Yêu bắt đi, chết cũng không ngờ tới Âm Tế Thiên mới là thủ phạm.

Kế Đường và Chương Nhạc vẫn chưa hay biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến đổi, từ kết giới sáng sủa đổi thành khu rừng tối đen. Tiếp đó, hai người bị vứt mạnh xuống đất, mặt đập nghe cái bộp, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Thôn Phách giật mình nhìn hai người đột nhiên xuất hiện kia, tiếp đó một cái chân đạp lên lưng bọn họ. Y ngẩng đầu, liền nhìn thấy Âm Tế Thiên đang vuốt vuốt tóc, thản nhiên nói: "Lúc nãy đi mượn kiếm, vừa lúc gặp hai kẻ hôm nay dám đòi lột trang bị của ta, cho nên ta bắt bọn họ lại đây!"

Thôn Phách nhìn hắn: "Nếu đã như vậy, sao không giải quyết tại chỗ, cần gì phải mang chúng đến tận đây?"

"Giải quyết tại chỗ thì dễ dàng cho bọn chúng quá!"

Âm Tế Thiên hất tóc ra phía sau, tiếp tục nói: "Khi ở Quỷ Tông phát, ta từng nhìn thấy ngươi hút linh hồn của tu sĩ. Mà người bị ngươi hút linh hồn cũng không dễ chịu gì, cho nên…"

Thôn Phách nói tiếp: "Cho nên ngươi muốn ta hút hồn phách của chúng, đúng không?"

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày: "Sao? Cho ngươi ăn no một bữa trước khi chết, ngươi còn không muốn?"

Ánh mắt Thôn Phách khẽ run, trong lòng thoáng kinh ngạc!

Lúc này, hai tên kia chậm rãi tỉnh táo lại, bưng khuôn mặt đau đớn muốn từ dưới đất bò dậy, không ngờ trên lưng như bị một ngọn núi đè nặng, làm thế nào cũng không nhúc nhích nổi!

Chương Nhạc đau đớn xoa mặt, hoang mang hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Kế Đường rít một tiếng: "Đau quá!"

Âm Tế Thiên nhếch môi: "Chương Nhạc đạo hữu, Kế Đường đạo hữu, lại gặp nhau rồi! Xem ra chúng ta thật có duyên!"

Chương Nhạc nghe được thanh âm vừa lạ vừa quen kia, sững sờ hô: "Là… là Âm đạo hữu? Không! Là đạo lữ của Minh thiếu gia, đồ đệ Tịch Thiên của Hư Không trưởng lão?"

Hôm nay, sau khi biết được thân phận thật sự của Âm Tế Thiên từ Vân Tân, bọn họ liền cúp đuôi bỏ chạy, sợ bị Minh thiếu gia trả thù.

Kế Đường ngẩn ra, vội buông cái tay trên mặt, quay đầu nhìn người đang giẫm trên lưng mình: "Tịch… Tịch Thiên tiểu sư phụ?" Gã nhớ đến hành vi hôm nay của mình, lại nhớ đến việc đột nhiên bị bắt tới đây, đáy lòng không khỏi hoảng hốt, vội hỏi: "Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Độ cong trên khóe miệng Âm Tế Thiên thoáng tăng thêm vài phần, dưới bóng đêm càng giống như yêu quỷ, khiến người khác không khỏi run sợ: "Các người nói xem?"

Kế Đường vội hô lên: "Hôm nay bọn ta rời đi mà chẳng lấy thứ gì cả. Ngươi còn muốn sao nữa?"

Âm Tế Thiên thấp giọng mỉm cười: "Đừng có gấp! Ta sẽ không làm gì các người!"

Chương Nhạc và Kế Đường cùng thở phào một hơi.

Âm Tế Thiên tiếp tục nói: "Bất quá túm các ngươi tới đây, là bởi vì đồ đệ Thôn Phách của Si Mị lão tổ và Võng Lượng lão tổ ở Quỷ Tông Phái muốn nếm thử linh hồn của các ngươi, xem rốt cuộc nó có thơm hay không mà thôi!"

228. Chương 224: Thượng Cổ Bí Cảnh (8)

Nghe thế, Kế Đường và Chương Nhạc đều cứng đờ cả người!

Quỷ Tông Phái? Thôn Phách – đồ đệ của Si Mị lão tổ, Võng Lượng lão tổ?

Kế Đường và Chương Nhạc quay đầu nhìn lại, khi thấy trong bóng đêm, có một người đeo mặt nạ trắng ngồi dưới gốc cổ thụ, bọn họ không khỏi run rẩy thân hình. Hai người đều nhìn ra được, tu vi của Thôn Phách cao hơn bọn họ, đáy lòng nhất thời dâng lên nỗi sợ hãi.

Kế Đường lấy lại *** thần, tức khắc giãy dụa điên cuồng, miệng bi phẫn hét lên: "Tịch Thiên, ngươi là người cửa phật, sao lại tiếp tay cho tà tu hút hồn phách của bọn ta. Ngươi không sợ việc này truyền ra ngoài thì thanh danh của Vạn Phật tự sẽ mất hết hay sao? Chẳng những thế Vạn Phật tự còn bị tu sĩ chính phái xa lánh, bị khu trục khỏi Nam Bộ nữa?"

Thôn Phách liếc sang Âm Tế Thiên, muốn nhìn xem hắn sẽ xử lý như thế nào.

Âm Tế Thiên nhíu nhíu mày, hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy chuyện này có khả năng truyền ra ngoài sao?"

Kế Đường cứng đờ người, run run rẩy rẩy hỏi: "Ngươi là có ý gì?"

Âm Tế Thiên cười khẽ: "Ý là người chết sẽ không thể mở miệng!"

Kế Đường hoảng sợ trợn to hai mắt: "Ngươi…".

Chương Nhạc cuống quít hỏi: "Nếu chúng ta thề với trời sẽ đem chuyện này nói ra ngoài, ngươi sẽ bỏ qua cho chúng ta chứ?"

Một bên nói chuyện, một bên hắn âm thầm dùng lực nhấc thân mình lên, nào ngờ ngay cả một chút cũng không ngẩng được.

Đáy lòng Chương Nhạc vừa vội vừa sợ. Không phải mọi người đều nói đồ đệ của Hư Không trưởng lão đã bị hủy linh căn rồi à? Vì sao sức lực lại lớn như vậy, dễ dàng đem một tu sĩ Hóa Thần Kỳ dẫm dưới chân? Âm Tế Thiên cũng nhận thấy động tác nhỏ kia, chân đột nhiên dùng sức, rắc một cái xương thắt lưng của Chương Nhạc tức khắc gãy làm làm đôi. Hắn đau đớn thét to một tiếng.

Âm Tế Thiên cười nhạo nói: "Cho dù các ngươi có thề với trời, đảm bảo sẽ không đem chuyện này nói ra, nhưng không có nghĩa là sẽ không đem chuyện này viết ra. Không thể viết, các ngươi còn có thể vẽ, không thể vẽ, còn có thể dùng những cách khác để thông báo cho mọi người biết! Bởi vậy, bản nhân sẽ không tin lời thề có trăm ngàn chỗ hở như vậy được, bất quá ta lại tin rằng người chết chẳng thể mở miệng nói ra chuyện này, nhất là một thi thể – không có linh hồn!"

Âm Tế Thiên quay sang hỏi Thôn Phách: "Ngươi nói xem, ta nói có đúng không?"

Trong mắt Thôn Phách lóe lên ý cười đầy tà khí: "Đúng!"

Âm Tế Thiên mắt lạnh: "Nếu đã vậy, xin nhanh lên một chút!"

Chương Nhạc hoảng hốt. Hắn chịu đựng đau đớn trên lưng, vội vàng ném một cái Bạo phá phù cấp cao về phía Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên vẫn luôn phòng bị, cho nên nhanh nhẹn nhảy sang một bên, mảnh phù theo đó rơi xuống đất, phát ra tiếng nổ ầm vang.

Lực đè trên lưng Kế Đường và Chương Nhạc biến mất, bọn họ cuống quít bò từ trên đất dậy, đồng thời phát lệnh cho Khế ước thú nhảy ra khỏi túi thú tấn công về phía Âm Tế Thiên, sau đó vội vàng lấy ra pháp khí định bỏ chạy.

Tuy nhiên, bọn họ mới chỉ đứng trên pháp khí, đã bị Âm Tế Thiên đột ngột xuất hiện trước mặt đá một cái, Chương Nhạc văng ra ngoài, vừa vặn ngã đến chỗ Thôn Phách.

Thôn Phách nhanh chóng bày ra trận pháp, khóa Chương Nhạc ở bên trong, để hắn không thể động đậy được. Kế tiếp vươn tay đặt ngay thiên linh cái của đối phương, cưỡng chế đem hồn phách hút ra.

Chương Nhạc thống khổ vô cùng, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, đau đớn hô to: "Tịch Thiên! Việc ngươi giúp y hút hồn phách của tu sĩ, cho dù bọn ta không nói ra, nhưng chắn chắn sẽ có một ngày, tu sĩ chính phái cũng phát hiện ra được chuyện này thôi!".

Âm Tế Thiên cười nhạo nói: "Nếu ta sợ bị người khác phát hiện, ta đã không làm như vậy!"

Bên kia, lúc Kế Đường vừa bị Âm Tế Thiên đá văng ra, lập tức có một con yêu thú bay tới, dùng tứ chi giẫm lên người gã khiến gã không thể đứng dậy được. Lòng gã vừa hoảng vừa sợ vừa nóng vội, gã cố hết sức dãy dựa nhưng khi nhìn lên gã mới phát hiện, đây không phải là Khế ước thú của mình hay sao? Khế ước thú của gã thì phải bảo vệ gã chứ, sao lại kềm giữ gã?

Đúng rồi! Còn những Khế ước thú khác đâu?

Kế Đường kinh nghi nghiêng đầu, liền trông thấy Khế ước thú của mình và của Chương Nhạc đang ngoan ngoãn đứng cạnh Thôn Phách, giống như là vây xem cuộc vui, lẳng lặng nhìn Thôn Phách hấp thụ hồn phách của Chương Nhạc!

Sao có thể như vậy?

Kế Đường chợt nhớ tới việc đạo lữ của Minh thiếu gia Bắc gia chính là Ngự thú sư cấp mười, không ngờ tới Ngự thú sư cấp mười lại lợi hại như vậy. Ngoại trừ việc có thể thuần phục Yêu thú, còn có thể làm cho Khế ước thú đã có chủ ngoan ngoãn nghe lời hắn.

Ngay thời điểm đó, gã hiểu được mình trốn không thoát, ánh mắt khiếp sợ bỗng nhiên đỏ lên, điên cuồng vặn vẹo: "Tịch Thiên, ta nguyền rủa ngươi, nguyền rủa ngươi không được chết tử tế. Chẳng những thế, sau khi chết ngươi còn bị điện chủ Minh điện ném tới tầng thứ chín mươi chín của Minh ngục, nhận hết khổ hình tra tấn, ngươi… A!!!".

Còn chưa nói xong, gã đã bị Thôn Phách phóng ra uy áp, đánh tới cả người đau đớn.

Âm Tế Thiên không chút để bụng mà liếc qua Kế Đường. Ngay cả hướng Thiên Đạo thề hắn còn không tin, nói chi là một lời trù ẻo vu vơ. Cái này đối với hắn chẳng có nghĩa lý gì cả. Âm Tế Thiên cúi xuống nhặt túi thú của Kế Đường lên, trừ bỏ Khế ước thú đang giẫm trên người Kế Đường, số còn lại đều bị hắn thu trở vào túi thú.

Hắn thấy trong nhất thời Thôn Phách sẽ không thể hút sạch hồn phách của Chương Nhạc và Kế Đường được. Cho nên hắn đi tới gốc đại thụ phía sau Thôn Phách, cầm lấy tóc của mình lên, bắt đầu nghiên cứu!

Nhớ lại lúc ở trong tượng đá, thiếu niên kêu Thí Thần kia có nói qua, chỉ cần hắn không cho tóc đả thương người khác thì nó sẽ không đả thương người khác! Nhưng nếu hắn bảo tóc đi giết người, vậy có nghĩa là tóc sẽ giúp hắn giết người, đúng không nhỉ?

Âm Tế Thiên thử sử dụng ý niệm điều khiển mái tóc dài phía sau. Ngay lập tức, dưới sự điều khiển của đại não, tóc từ dài biến thành ngắn, bảo nó qua bên trái, nó tuyệt đối sẽ không qua bên phải, bảo nó chui xuống dưới đất, nó tuyệt đối sẽ không bay lên trời. Trừ cái này ra, nó còn có thể biến hóa hình dáng thành các loại binh khí khác nhau, hơn nữa còn chém sắt như chém bùn, vô cùng bén nhọn.

Đương lúc Âm Tế Thiên đùa nghịch mái tóc đến không biết trời trăng mây nước gì, thì Thôn Phách từ bên kia đi tới. Y vừa nhìn thấy bóng dáng Âm Tế Thiên đang dựa vào gốc đại thụ, bỗng có một cái bóng đen đánh về phía y, bất quá còn cách Thôn Phách khoảng một thước, nó dừng lại

Thôn Phách nhìn cây giáo màu đen trước mặt, khẽ giật mình!

Âm Tế Thiên ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Trước khi chết, ngươi có nên giải thích một chút hay không, vì sao khi đó ngươi phải hủy linh căn của ta?"

Thôn Phách không lên tiếng, bình tĩnh nhìn vào mắt Âm Tế Thiên, rồi lại quay sang cây giáo màu đen trước mặt. Đột nhiên, y tiến một bước dài về phía trước, mắt thấy cây giáo màu đen kia sắp cắm vào mặt y, thì nó lại giật lùi về sau hai thước.

Nhìn đến đây, đáy mắt Thôn Phách lóe lên ý cười nồng đậm, nói một cách chắn chắn: "Ngươi sẽ không giết ta! Không! Phải nói là ngươi không nỡ giết ta!"

Nghe vậy, Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, nhấp nhấp môi, sau đó cười khẩy nói: "Trước khi ngươi trả lời cho ta biết lý do ngươi hủy linh căn của ta, đương nhiên ta sẽ không giết ngươi!"

Thôn Phách lại tiến lên phía trước một bước, cây giáo màu đen cũng theo đó lui về sau một thước, ý cười trong mắt y lại càng rõ ràng.

"Nếu ta vẫn không trả lời vấn đề của ngươi, vậy chẳng phải ngươi sẽ không giết ta ư? Nếu đã như thế, ta đây lại càng không nói!"

Âm Tế Thiên chăm chăm nhìn y, cây giáo màu đen đột nhiên mềm xuống, biến trở về mái tóc dài thường ngày.

Thôn Phách hơi ngẩn ra, nghi hoặc hỏi: "Tóc ngươi…"

Âm Tế Thiên lạnh lùng nói: "Chuyện không liên quan tới ngươi!"

Thôn Phách tiến thêm hai bước về phía hắn.

Âm Tế Thiên vung Chân Cú Kiếm đặt lên cổ y: "Cách xa ta ra, nếu không…"

Hắn còn chưa nói xong, Thôn Phách bỗng ôm siết hắn vào lòng, nỉ non nói: "Đồ đại ngốc!"

Âm Tế Thiên nghe được thanh âm sủng nịch mà chỉ duy nhất một mình Bắc Minh mới có, cả người ngẩn ra, kinh ngạc nhìn đôi mắt ôn nhu dưới lớp mặt nạ.

"Ngươi…"

Thôn Phách buông hắn ra, gỡ mặt nạ xuống, hé lộ khuôn mặt tuấn mỹ thuộc về Bắc Minh.

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, chầm chậm giơ tay lên, nhưng lại đột nhiên đẩy mạnh y ra, cười lạnh nói: "Ngươi tưởng rằng biến thành Bắc Minh thì ta sẽ không nỡ giết ngươi sao? Ta cho ngươi biết, đừng có nằm mơ!"

Thôn Phách lui lại hai bước, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang phừng phừng giận giữ kia, đáy mắt có chút bất đắc dĩ. Âm Tế Thiên không thèm đối diện với biểu cảm đầy vẻ nuông chiều của người kia, vụt xoay người đưa lưng về phía y.

Thôn Phách đi lên, từ phía sau luồng tay ra ôm lấy Âm Tế Thiên vào lòng, nhẹ giọng nói: "Kỳ thật ngươi đã sớm biết, đúng không?"

Âm Tế Thiên cười lạnh nói: "Biết cái gì? Ta chẳng biết gì hết!"

Hắn làm bộ giãy, thấy thế người phía sau lại càng dùng sức ôm chặt hắn hơn.

"Ngươi buông ra!"

"Không buông!"

Thôn Phách cứ như sợ hắn chạy trốn, càng ra sức siết chặt. Âm Tế Thiên tức giận nói: "Ta sắp tắt thở tới nơi rồi nè!"

Thôn Phách không có buông hắn ra, hai tay vẫn ngoan cố siết chặt. Âm Tế Thiên thản nhiên nói:

"Trước khi nghe được lời giải thích của ngươi, ta sẽ không chạy."

Thôn Phách hỏi lại: "Thật?"

"Ừ!"

Thôn Phách chậm rãi buông tay ra, đợi Âm Tế Thiên xoay lại thì kéo hắn ôm vào trong ngực.

229. Chương 225: Thượng Cổ Bí Cảnh (9)

Âm Tế Thiên không có đẩy Thôn Phách ra, hai tay buông thõng bên người, mặc cho y ôm chặt! Thôn Phách vòng tay giữ Âm Tế Thiên, không giải thích, cũng không nói gì chỉ thỉnh thoảng dùng hai má cọ cọ vào tóc mai của hắn, động tác vô cùng nhẹ nhàng, cho thấy y quý trọng người trong ngực như thế nào.

Im lặng cứ thế kéo dài không biết bao lâu, cuối cùng người không chịu nổi lại là Âm Tế Thiên. Hắn chậm rãi giơ hai tay lên ôm lấy eo của Thôn Phách, nhướn lên một chút rồi tựa đầu lên vai Thôn Phách.

Thôn Phách nhìn thiếu niên thân mật tựa đầu vào vai mình, khóe miệng chậm rãi cong lên, nở nụ cười ấm áp. Thế nhưng y lại buông lỏng cái ôm. Âm Tế Thiên cảm thấy y không còn siết chặt nữa liền bất mãn nhăn mày lại, càu nhàu: "Ông đây cho phép ngươi buông lỏng tay ra sao? Cho phép ngươi buông ta ra sao?"

Từ đôi môi mỏng của Thôn Phách tràn ra tiếng cười trầm thấp, lần thứ hai siết chặt tay, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vầng trán của thiếu niên trong ngực một cái, khàn giọng nói: "Xin lỗi!"

Một tiếng giải thích này bao hàm áy náy, lo lắng, tình yêu, khẩn cầu và cả sự bất an. Âm Tế Thiên từ hai từ đó hiểu được y đang sợ hãi, sợ mình sẽ rời khỏi y. Tim hắn đột nhiên thít lại, rồi tràn ra cảm giác đau lòng, suýt chút nữa đã buột miệng nói tha thứ. Hắn hừ lạnh một tiếng: "Ngươi cho là chỉ hai chữ đó là có thể khiến ta tha thứ cho ngươi sao? Đừng có nằm mơ!" (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hai tay của Thôn Phách lại ôm chặt thêm một chút, giải thích: "Không phải ta muốn hủy đi linh căn của ngươi, bất quá ta cũng có tư tâm."

"Ngươi còn nhớ khi ta ở trong tượng đá đã từng đề cập tới việc cha ta muốn ta thành thân cùng với quý nhân không? Lúc cha ta nhắc nhở chuyện này, ông còn dặn rằng trước khi thành thân với ngươi, cần phải hủy đi linh căn của ngươi, mới có thể khiến thân thể ta chuyển biến tốt hơn! Thêm vào đó, ta phải tự mình ra tay, mới có thể hủy đi linh căn của ngươi!"

Âm Tế Thiên khẽ híp mắt, chẳng lẽ vị cao nhân mà Bắc Vũ Hoành kể kia đã yêu cầu Bắc Minh phải làm như vậy? Ngày đó, thời điểm Bắc Vũ Hoành nhắc chuyện này với hắn, hắn đã cảm thấy Bắc Vũ Hoành còn có điều chưa nói hết. Bây giờ nghĩ lại, rất có thể ông giấu đi chuyện hủy linh căn của hắn.

Thôn Phách lại nói tiếp: "Tuy ta không hiểu vì sao cha lại muốn làm như vậy. Thế nhưng chỉ cần nghĩ tới có thể làm cho thân thể tốt hơn thì muốn ta làm cái gì cũng được. Thừa dịp tổ chức tỷ thí giữa các môn phái trăm năm có một lần, ta đã đả thương ngươi, rồi hủy đi linh căn." (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Y nhớ lại việc hôm đó, than thở: "Ta không biết có phải ông trời muốn trừng phạt ta hay không mà trước khi hủy đi linh căn của ngươi, trong mắt ta ngươi chỉ là một tiểu hòa thượng xa lạ, không chút cảm tình liền xuống tay. Thế nhưng, sau đó ta nhìn ngươi nằm trên mặt đất không nhúc nhích, trái tim của ta như có cái gì cứa vào, không ngừng đau đớn. Ta chẳng biết mình đã quay về nhà như thế nào, cho đến tận khi nghe được tin ngươi không có việc gì, ta mới cảm thấy đỡ hơn."

Y cảm thấy sau khi Tịch Thiên bị hủy linh căn, hắn giống như là đạo lữ mà y đã tìm kiếm nhiều năm qua. Hơn nữa trong đầu luôn có một giọng nói nhắc nhở y phải đối tốt với Tịch Thiên, không được để hắn chịu buồn tủi, cũng không được để hắn rời khỏi mình.

Âm Tế Thiên hỏi: "Ban đầu ngươi đối tốt với ta, không phải là vì áy náy?"

"Đương nhiên không phải!"

Âm Tế Thiên trầm mặc không nói.

Thôn Phách ôm chặt hắn: "Từ khi ngươi vào Bắc gia, ta vẫn luôn lo lắng sẽ có một ngày, ngươi phát hiện ra việc ta hủy đi linh căn của ngươi, cho nên ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội để thú nhận. Nhưng ta sợ ta vừa nói cho ngươi biết, ngươi liền không chút do dự rời bỏ ta, không bao giờ xuất hiện trước mắt ta nữa! Hơn nữa, ngươi còn nói ngươi Thôn Phách, ghê tởm Thôn Phách, ta càng không dám thừa nhận thân phận Thôn Phách của mình." Lúc y nói câu cuối cùng, giọng nói càng nồng đậm chua chát, xen lẫn tia run rẩy

Âm Tế Thiên mím chặt môi, hắn có thể cảm giác được sự bất an trong y.

"Lúc nghe ngươi nói ngươi hận ta, ta đã cảm thấy cả người đau đớn đến co rút lại, sự khổ sở ấy ta không thể tìm ra từ nào để hình dung được nó. Nếu ngươi rời bỏ ta, ta thật không biết mình sẽ trở thành cái dạng gì nữa! Cho nên, ta nghĩ nếu thân phận Thôn Phách khiến ngươi cảm thấy ghê tởm như thế, thì ta lại càng không thể để cho ngươi thống hận thân phận Bắc Minh của ta!". Thôn Phách khàn khàn nói: "Tịch Thiên, ta sợ, sợ sẽ mất đi ngươi! Tịch Thiên, tha thứ cho ta, được không?"

Y không dám nhìn vào thiếu niên mà mình vẫn ôm trong lòng, sợ hắn sẽ đáp trả bằng ánh mắt tràn đầy vẻ hận thù và ghê tởm. Âm Tế Thiên nghe thế, lòng đau không ngớt. Hắn biết mình không thể nào hận Bắc Minh cho được, huống chi ngay từ đầu hắn cũng không hận kẻ đã phá hủy linh căn của Tịch Thiên.

Thôn Phách đợi mãi vẫn không thấy hắn trả lời, cứ tưởng mình bị phán tử hình, khổ sở đến mức không biết nên làm gì cho phải. Ngay khi y nghĩ có lẽ nên rời đi trước thì người trong ngực y lại nói: "Lúc ta biết Bắc Minh chính là Thôn Phách – kẻ hủy đi linh căn của ta. Ta đã ngồi trong Minh Thăng viện suốt một đêm. Nghĩ xem sau này phải đối mặt với ngươi như thế nào mới tốt."

Thời điểm thả hà đăng ở nhân giới, kỳ thật hắn có nhìn thấy nguyện vọng trên hà đăng của Thôn Phách, viết 'Hy vọng Tịch Thiên sau khi biết ta chính là Thôn Phách, vẫn có thể tha thứ cho ta!'

Lúc đó, hắn đã cảm thấy lời này rất kỳ quái, rõ ràng y chính là Thôn Phách, tại sao lại viết 'Hy vọng Tịch Thiên sau khi biết ta là Thôn Phách, vẫn có thể tha thứ cho ta', đọc thế nào cũng khiến người khác cảm thấy khó hiểu.

Nhưng khi xem đến chữ viết, hắn bỗng cảm thấy quen thuộc vô cùng, giống hệt như chữ viết của Bắc Minh.

Sau đó, hắn liền nghĩ đến một giả thiết: nếu như lời này là do Bắc Minh nói ra, như vậy sẽ không còn kỳ quái nữa.

Chẳng lẽ Bắc Minh chính là Thôn Phách!

Hắn càng lúc càng kinh hãi, cũng càng lúc càng cảm thấy khả năng này có thể xảy ra.

Hơn nữa Thôn Phách còn xem Bắc phủ giống như nhà của mình, qua lại tự nhiên khiến người khác không khỏi hoài nghi.

Trước đó hắn còn buồn bực, mỗi viện của Bắc phủ đều có bố trí trận pháp cao cấp, cớ gì người khác lại dễ dàng tiến vào như vậy.

Và thời điểm ở trong tượng đá, hắn nhìn thấy ký ức của Hắc Lịch, từng nghe được lời Thôn Phách nói lúc bắt lấy Hắc Lịch. Y bảo hơn một tháng sau sẽ thành thân, nên định đưa Hắc Lệ cho đạo lữ của y.

Tuy nhiên, Thôn Phách không có thành thân, còn đem Hắc Lịch đưa cho hắn, nói là muốn hắn vui vẻ một chút. Tuy nhiên, qua mảnh lụa trên Khống thú linh, tỏ vẻ y đã sớm có ý định đưa Hắc Lịch cho hắn.

Còn có ngày đó sau khi từ Vạn Yêu Sâm Lâm trở về, hắn đi Đậu Hoa Thôn mua đồ ăn bị lọt vào đuổi giết của Lăng gia, Thôn Phách đột nhiên xuất hiện trong rừng.

Nếu như Thôn Phách đúng là Bắc Minh, vậy có thể giải thích được tại sao y lại xuất hiện ở Đậu Hoa Thôn, tại sao y lại giúp mình.

Còn nữa, đêm đó ở Nhân giới, hắn rõ ràng nhìn thấy có bóng đen chạy vào căn phòng cách vách, nhưng Bắc Minh lại nói không nhìn thấy gì cả, cũng không cảm thấy có điều kỳ quái.

Thêm nữa, sau khi thả hà đăng trở về, hắn tìm hỏi Bắc Đẩu Bắc Minh trở về bằng cách nào, ngôn hành cử chỉ của Bắc Đẩu lúc đó đều khiến hắn cảm thấy hoài nghi!

Cuối cùng, hắn đưa ra tổng kết, Bắc Minh chính là Thôn Phách!

"Ta cũng từng nghĩ đến việc rời khỏi ngươi…"

Toàn thân Thôn Phách run lên, ôm chặt Âm Tế Thiên không buông, chỉ sợ một khi buông tay, người đã biến mất không thấy tăm hơi.

Âm Tế Thiên cảm thấy y bất an, vội nói tiếp: "Tuy nhiên, ta làm không được, ta không tưởng tượng được sau khi rời khỏi ngươi sẽ như thế nào. Hơn nữa, mấy ngày ở chung với nhau, tình cảm của ngươi đối với

ta là thật hay giả, chẳng lẽ ta không cảm nhận được hay sao. Tuy ngươi hủy linh căn của ta, bất quá nếu ngươi thật sự muốn hại ta, cơ hội có rất nhiều, chắc chắn ta có chẳng có cơ hội ngồi trong sân, để suy sét về chuyện giữa ta và ngươi."

Thôn Phách nghe nói như thế, nhất thời thở phào một hơi.

Chỉ cần Tịch Thiên không rời bỏ y, cho dù không tha thứ cho y cũng không có vấn đề gì!

"Nhưng ta lại nghĩ, nếu cứ như vậy bỏ qua cho ngươi thì quá dễ dàng! Dù sao ngươi cũng hủy đi linh căn của ta, chuyện này cho dù xảy ra với ai đi chăng nữa cũng không thể nào dễ dàng bỏ qua được! Cho nên, ta muốn tìm cơ hội để tra tấn ngươi một chút, khiến ngươi khó sống. Mà Si Mị lão tổ và Võng Lượng lão tổ mang ta trở về Quỷ Tông Phái, chính là cơ hội tốt nhất."

Thôn Phách nhịn không được nói thầm một tiếng: "Thật đúng là bị ngươi tra tấn thảm hại!"

Nếu như chỉ là tra tấn trên thân thể thì không có gì, nhưng cố tình lại là tra tấn *** thần.

Nghĩ lại thời điểm ở Quỷ Tông phái, mỗi một câu, thậm chí mỗi một ánh mắt của Tịch Thiên đều có thể đâm sâu vào tim y.

Âm Tế Thiên nói tới đây, liền buồn bực: "Nhưng ta lại sai lầm rồi! Mỗi lần nói lời lạnh nhạt với ngươi hay nói hận ngươi, bảo ngươi ghê tởm, ta thật chẳng có chút khoái cảm nào. Mà ngược lại, thời điểm nhìn ánh sáng trong mắt ngươi tối lại, trái tim của ta liền vô cùng khó chịu, đau đến mức khiến ta cảm thấy hít thở không thông!".

Lúc vào Lô Đỉnh Viện, bị Thôn Phách đánh, hắn không phản kháng, là bởi vì hắn cảm thấy chỉ có như vậy, tim của hắn mới tốt lên được một chút!.

Đương nhiên, câu này không thể nói với Thôn Phách được!

Âm Tế Thiên tự giễu cười một tiếng: "Ta cảm thấy chính mình là tự làm tự chịu, ta căn bản không phải đang tra tấn ngươi, mà là đang tra tấn bản thân!"

Thôn Phách hỏi: "Vậy tại sao lúc đó ngươi không vạch trần việc ta là Bắc Minh?"

"Ta muốn chính miệng ngươi nói! Thế nhưng, ngươi chẳng những không chịu nói ngươi là Bắc Minh, mà còn dùng đũa chọt vào lỗ mũi của ta, ngươi nói xem chuyện này nên tính toán thế nào đây?"

Thôn Phách: "..."

Sao đề tài lại chuyển nhanh quá vậy?

230. Chương 226: Thượng Cổ Bí Cảnh (10)

Thôn Phách chuyển đề tài hỏi: "Sao ngươi phát hiện ra được ta chính là Thôn Phách?"

Âm Tế Thiên nhớ lại đêm đó nói: "Lúc thả hà đăng, ta muốn nhìn thử xem một tên tà tu sẽ cầu nguyện những gì, cho nên ta lén dùng thấu thị! Bất quá, ta thật không ngờ trên hà đăng lại cất giấu bí mật lớn đến như vậy!"

Thôn Phách chợt nhớ tới, năng lực thấu thị của Âm Tế Thiên có thể nhìn rõ sự vật ở ngoài đó cả ngàn dặm, bởi thế xem được nguyện vọng trên hà đăng cũng không có gì kỳ quái!

Mắt y nảy lên ý cười: "Đêm đó ngươi cũng đá ta văng xuống sông, vậy xem như bù trừ việc ta cắm đũa vào mũi ngươi nhé!"

Âm Tế Thiên thở phì phò trừng y: "Hai cái này sao tính chung với nhau được? Ta cho ngươi biết, cả đời này ngươi cũng không bôi xóa được nó đâu! Ta muốn ngươi thiếu ta cả đời!"

Thôn Phách sảng khoái đáp: "Được! Bất quá, ngươi cũng phải thời thời khắc khắc ở bên cạnh ta, ta sợ lúc ta muốn trả nợ thì lại tìm không thấy ngươi!"

Âm Tế Thiên nghe Thôn Phách bẻ cong sự thật từ trả nợ thành ở bên cạnh y suốt đời, vừa bực mình vừa buồn cười: "Đại ngốc!"

Thôn Phách biết được hắn thật lòng không để ý đến thân phận cùng những việc mà mình đã làm, cả người buông lỏng, sung sướng cúi đầu mút lấy đôi môi nhỏ nhắn đang mỉm cười kia!

Khi Âm Tế Thiên chạm vào môi y, hắn hơi ngẩn ra, vội hỏi: "Tại sao môi của ngươi lại lạnh như vậy?"

Cho dù là lúc Bắc Minh đang phát bệnh, cũng chưa từng lạnh lẽo như thế này. Cứ như hôn một thi thể đã chết nhiều ngày ấy!

Thôn Phách khẽ dừng lại một chút, buông Âm Tế Thiên ra, bất đắc dĩ thở dài: "Chuyện đã tới nước này, ta cũng không gạt ngươi nữa. Hiện tại, ta đang dùng thực thể do hồn phách tu luyện thành, tất nhiên trên người sẽ không có độ ấm!"

Âm Tế Thiên quan tâm: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Thôn Phách ôm Ân Tế Thiên ngồi xuống đất, nói: "Năm đó, sau khi ta bị trọng thương thì hồn phách bắt đầu mất ổn định, dẫn đến linh hồn thường xuyên bị xuất khiếu. Tuy nhiên tìm mãi mà không ra nguyên do, cha sợ ta bị sứ giả Minh ngục câu mất hồn phách, cho nên đề nghị ta luyện quỷ tu, tạo thành một thân thể khác."

"Do vốn dĩ ta đã có sẵn tu vi, bởi vậy thời điểm tạo thành thân thể mới, tu vi của ta trực tiếp nằm ở Hồn Đan Kỳ đỉnh cấp, cũng chính là cảnh giới Trúc Cơ Kỳ đỉnh cấp của tu sĩ chính phái. Lại thêm ta tư chất cao, tốc độ tu luyện rất nhanh, cơ hồ chưa từng gặp phải bình cảnh, cho nên thăng cấp cũng mau. Kế đó, ta gặp được Si Mị lão tổ và Võng Lượng lão tổ, bọn họ thấy tư chất tu luyện của ta không tồi, liền thu nhận ta làm môn hạ, đồng thời trở thành đồ đệ của bọn họ!"

Thôn Phách nói tới đây, hơi khẽ nhíu mày: "Tuy nhiên, bốn năm trước, cảnh giới của ta đột nhiên ngừng lại không tiến thêm được nữa, chẳng có cách nào để đột phá mà thăng cấp. Võng Lượng sư phụ hao hết toàn bộ tâm tư mới tìm được nguyên nhân, là trong cơ thể ta thiếu một hồn!"

Âm Tế Thiên nhớ lúc ở trong tượng đá, Bắc Minh từng bảo rằng có người nói cơ thể y bị thiếu mất một hồn, hóa ra là do Võng Lượng lão tổ cho y biết!

"Cũng từ khi đó, hồn phách của ta lại bắt đầu không ổn định. Cần phải hút linh hồn của người khác, mới có thể duy trì cơ thể giống với người bình thường. Mà Bắc Minh thường xuyên bệnh lên bệnh xuống, cũng là do bị Thôn Phách ảnh hưởng! Hiện tại, cơ thể của ta lạnh như vầy là do không thể đột phá Luyện Hồn Kỳ, cũng chính là Luyện Hư Kỳ của tu sĩ chính phái. Nói cách khác, Thôn Phách không phải là một con người!"

Âm Tế Thiên nghe đến câu sau cùng, trái tim trở nên run rẩy, muốn nói cái gì đó, lại phát hiện mình làm thế nào cũng không phát ra tiếng được!

Một hồi lâu, hắn mới gian nan mở miệng hỏi: "Cơ thể Bắc Minh đâu?"

Thôn Phách mang mặt nạ vào, giải thích: "Được ta giấu ở một nơi khác, ta có bố trí kết giới, cho nên ngươi không cần lo lắng. Chắc do trong cơ thể Bắc Minh có mảnh ngụy hồn, bởi vậy sau khi Thôn Phách thoát ly khỏi cơ thể đó, nó vẫn hô hấp giống hệt như đang ngủ!"

Âm Tế Thiên nhìn theo cái mặt nạ màu trắng của y: "Ta cũng biết ngươi là Bắc Minh rồi, sao còn phải đeo mặt nạ?"

Thôn Phách trầm mặc một lát, nói: "Bởi vì linh hồn bất ổn, không thể hoàn toàn ngưng tụ ra khuôn mặt được. Bởi thế phải đeo mặt nạ, nếu không một lát nữa sẽ làm ngươi sợ!"

Âm Tế Thiên nhíu mày: "Nhưng không phải vừa rồi ngươi mới …"

Thôn Phách đánh gãy lời nói của hắn: "Vừa rồi ngươi nhìn thấy, là do ta hao tổn linh lực ngưng tụ ra!"

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm y một lúc lâu, rồi mới rầu rĩ nói: "Ta từng nhìn thấy khuôn mặt của ngươi khi không có lớp ngưng tụ kia!"

Thôn Phách thoáng kinh ngạc: "Lúc nào?"

"Hôm từ Vạn Yêu Sâm Lâm trở về, ta từng lén dùng thấu thị nhìn khuôn mặt của ngươi! Lúc ấy…" Âm Tế Thiên ho nhẹ một tiếng, không được tự nhiên nói: "Thiếu chút nữa bị khuôn mặt của ngươi dọa sợ tới mức té khỏi đại thụ!"

Thôn Phách cười ra tiếng, đừng nói Âm Tế Thiên, đến ngay cả hắn khi nhìn thấy khuôn mặt mình còn cảm thấy sợ hãi mà!

Âm Tế Thiên vội nói lảng sang chuyện khác: "Si Mị lão tổ và Võng Lượng lão tổ có biết chuyện ngươi là Bắc Minh không?"

Theo tình huống này, hẳn hai vị lão tổ còn chưa biết chuyện gì!

Thôn Phách lắc đầu: "Không biết! Khi gặp bọn họ ta dùng khuôn mặt khác!"

"Ta thấy hai vị lão tổ đối xử với ngươi cũng không tệ!"

Thôn Phách không phủ nhận: "Mặc dù bọn họ là tà tu, nhưng đối xử với người của mình rất là tốt! So với một số tu sĩ chính phái luôn giả nhân giả nghĩa thì hai vị sư phụ quả thật hơn hẳn! Đối với ta, bọn họ như là cha mẹ khác của ta! Bọn họ…"

Y khẽ ngập ngừng, định kể một chút sự tình của hai vị lão tổ, nhưng nghĩ đến người trong ngực là tu sĩ chính đạo, sợ nói tốt về hai người tà tu kia sẽ khiến hắn cảm thấy phản cảm, đành dừng lại!

Âm Tế Thiên kỳ quái nhìn y: "Sao không nói nữa?"

Thôn Phách thăm dò: "Ngươi không ghét tà tu sao?"

Lúc Đại hôn, Tịch Thiên từng nói, trong lòng hắn có chút khúc mắc với tà tu!

Âm Tế Thiên buồn cười nói: "Mắc mớ gì ta phải ghét tà tu. Khi đó ta bảo thế là để ngươi khó chịu trong lòng thôi! Tóm lại, ta không có phản cảm với phe tà tu, trong mắt ta tà tu hay chính phái đều như nhau cả! Đúng rồi, sao ngươi biết ta đã phát hiện ra Bắc Minh chính là Thôn Phách?"

"Từ lúc ngươi rút Chân Cú Kiếm ra khỏi vách đá, ta liền bắt đầu nghi ngờ!"

Thôn Phách nhắc đến Chân Cú Kiếm, ba chữ kia cơ hồ là từ trong kẽ răng văng ra: "Khi đó ta đoán ngươi không hề bị Võng Lượng sư phụ phong ấn linh lực, nhưng nếu không bị phong ấn linh lực, thì cớ gì không chạy khỏi Quỷ Tông Phái. Với khả năng thuấn di của ngươi, nếu muốn chạy trốn khỏi Quỷ Tông Phái, hẳn là chuyện rất dễ dàng!"

"Còn có, ngươi nói do ngươi không có linh lực nên không giết ta, tuy nhiên đến khi ngươi có linh lực ngươi vẫn không giết ta. Bởi thế ta nghĩ, chắc chắn có nguyên nhân gì đó, ngươi mới chịu ở lại Quỷ Tông Phái! Bất quá, ta không đoán được nó là gì!"

Thôn Phách khẽ cười: "Cuối cùng suy nghĩ lại, ta mới hiểu là ngươi đã phát hiện ra thân phận của ta! Ví dụ như, có ai mà chuẩn bị giết người báo thù, lại phí hơi phí sức bắt về cho ta hút linh hồn! Lại ví dự như, ngươi sợ ta bị thương, cho dù để mũi khoan đen kia chạm nhẹ vào ta một chút, ngươi cũng không làm được. Bởi thế, ta liền khẳng định, chắc chắn ngươi đã biết ta là Bắc Minh!"

Nói tới đây, mắt y khẽ tối lại: "Tuy rằng ta rất tự tin ngươi sẽ không giết ta, nhưng ta lại không có tự tin khiến ngươi không rời bỏ ta!"

Âm Tế Thiên bất mãn hừ hừ hai tiếng: "Coi như ngươi thông minh! Nếu không, chờ đến khi ta mất hết kiên nhẫn, ngươi sẽ biết tay!"

"Tịch Thiên! Thật xin lỗi!" Thôn Phách áy náy nói.

Âm Tế Thiên im lặng tiếp nhận lời xin lỗi kia. Một hồi lâu sau, mới lên tiếng: "Kỳ thật, ta chẳng mảy may hận thù việc ngươi hủy linh căn của ta. Ngay cả khi không phải là ngươi làm, thì ta vẫn như thế. Ta nóng lòng tìm ra hung thủ, cũng vì muốn có thể sớm phòng bị, không đến mức địch trong tối ta ngoài sáng, bị vây dưới tình thế bất lợi! Có câu nói rất hay, có mất tất có được! Nếu ta không bị hủy linh căn, sẽ chẳng có bản lĩnh lợi hại thế này? Dù có tu luyện thêm ngàn năm nữa, cũng chưa chắc có được năng lực ấy!"

Thôn Phách tò mò hỏi: "Mà linh lực của ngươi là làm sao? Chẳng lẽ Võng Lượng sư phụ không có phong ấn nó lạ?"

Âm Tế Thiên giải thích: "Đúng là Võng Lượng lão tổ có phong ấn linh lực của ta, tuy nhiên năng lực của ta không phải dựa vào linh lực mới có thể triển khai! Ta tu luyện không giống với tu sĩ bình thường, mà là lực linh hồn, mượn nó cường hóa năm giác quan. Lực lượng, tốc độ và trí nhớ cũng là một bộ phận trong cơ thể, không có liên quan gì đến linh lực. Tựa như ngươi bị phong ấn linh lực, vẫn có thể nhìn, có thể nghe, có thể nói, có thể ngửi. Tình huống cụ thể thì ta không rõ lắm, cho nên thật không biết giải thích với ngươi như thế nào!"

"Còn lý do tại sao ta đột nhiên trở thành Ngự thú sư, ta cũng không biết!" Hắn nhăn mày: "Ta cảm thấy hẳn là Hư Không biết rất nhiều chuyện, nhưng mà y không chịu nói. Hơn nữa y còn bảo thơi cơ chín mùi tất sẽ rõ!"

Thôn Phách không rõ lực linh hồn mà hắn nói là cái gì, chỉ mơ hồ rằng nó có thể giúp Tịch Thiên tu luyện!

Y thấy sắc trời sắp sáng, liền kéo Âm Tế Thiên ngồi lên trên Khế ước thú, quay lại chỗ mà bọn họ rời đi khi nãy. Đến cách đó khoảng nửa dặm, y ra lệnh bảo Khế ước thú dừng lại.

Kế tiếp, y bước qua một gốc đại thụ, phá vỡ kết giới được bố trí xung quanh ấy, ngay tức khắc, cơ thể Bắc Minh hiện ra trước mắt bọn họ.

Âm Tế Thiên đứng cách đó không xa, chính mắt nhìn thấy Thôn Phách trở lại trong cơ thể Bắc Minh, cho đến khi cả hai người hợp lại thành một, Bắc Minh nằm dưới đất mới chậm rãi mở mắt ra!

231. Chương 227: Thượng Cổ Bí Cảnh (11)

Âm Tế Thiên đi tới chỗ Bắc Minh, nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của y, quan tâm hỏi: "Thân thể ngươi vẫn tốt chứ?"

Bắc Minh nghe được lời quan tâm, khóe miệng khẽ nâng lên thành một độ cong khó có thể nhận ra, chậm rãi ngồi dậy, dùng thanh âm khàn khàn nói: "Không tốt!"

"Làm sao vậy?" Âm Tế Thiên có chút lo lắng, ngồi xổm xuống, vươn tay sờ mặt y!

Bắc Minh cười khẽ, đột nhiên bắt lấy tay hắn kéo vào trong lòng, đôi môi mỏng tràn ra tiếng cười khàn khàn, thập phần dễ nghe, dễ khiến người khác mê muội!

"Hôm nay còn chưa có hôn ngươi, cho nên thật không tốt!"

Âm Tế Thiên sửng sốt, giận dữ nói: "Ngươi có biết là ta đang lo lắng cho ngươi hay không, sao lại đùa giỡn như vậy!"

Bắc Minh thấy hắn tức khí, thành khẩn nhận sai: "Xin lỗi!"

Từ sau khi y sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên y xin lỗi một người nhiều đến như vậy!

Âm Tế Thiên trừng y nói: "Ta muốn bồi thường!"

"Được! Ngươi muốn bồi thường gì, chỉ cần ta có thể làm được, ta…"

Bắc Minh còn chưa dứt lời, đã bị Âm Tế Thiên dùng miệng chặn lại!

Âm Tế Thiên vừa hôn vừa nói: "Ta muốn ngươi lấy thịt bồi thường, ngươi làm được sao?"

Bắc Minh buồn cười lên tiếng: "Ta đáp ứng! Hơn nữa, còn vô cùng cam tâm tình nguyện!"

Chữ 'nguyện' vô tình biến mất giữa đôi môi của hai người!

Chẳng biết có phải là do mối quan hệ của hai người đã không còn bất luận bí mật gì hay không, mà quá trình hoan ái vô cùng vui thích, thoải mái. Nhịn không được một lần lại thêm một lần, tìm kiếm thư sướng trên người đối phương, tiếc nuối cuộc vui chấm dứt nhanh như vậy!

Mãi đến khi sắc trời sắp sáng lên, bọn họ mới ngừng lại, ôm siết lấy nhau ngủ!

Âm Tế Thiên ngửi được mùi vị chỉ có trên người Bắc Minh, nặng nề ngủ thiếp đi. Tiếp đó, lại rơi vào trong giấc mộng quen thuộc.

Hắn nhìn một đoàn rồi một đoàn bay lượn trên không trung, chẳng những có ma quỷ với ánh mắt đỏ ngầu như máu, còn có oan hồn du đãng. Thật khiến Âm Tế Thiên không khỏi sửng sốt.

Âm Tế Thiên liếc nhìn chung quanh, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc. Bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó, chợt xoay người, một cái sơn động lớn tối đen xuất hiện trong mắt hắn.

Đúng lúc này, trong sơn động vang lên một thanh âm khàn khàn: "Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm vào sơn động mờ tối, cảnh giác hỏi: "Ai? Ngươi là ai?"

Ngay sau đó, hắn nghe được trong sơn động truyền ra tiếng bước chân nặng nề, đang đi về phía cửa!

Tiếng động càng lúc càng gần, hắn mơ mơ hồ hồ nhìn thấy trong sơn động có một cái bóng đen đang di chuyển, từng bước từng bước tiến về phía hắn!

"Tịch Thiên, ngươi không nhớ ta là ai sao?"

Giọng nói bi ai chui vào màng tai Âm Tế Thiên, giống như một đôi tay, nhéo mạnh vào tim của hắn, một trận lại một trận đau đớn!

Cùng lúc đó, người trong sơn động đi đến cửa, ánh sáng của sấm chớp chiếu vào khuôn mặt kia, khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng quen thuộc.

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn người đứng trước cửa động: "Bắc…"

Hắn vừa mới nói ra từ 'Bắc', đã vội ngừng lại!

Không đúng!

Tuy người nọ có khuôn mặt giống hệt Bắc Minh, nhưng đối phương không có khí tức sạch sẽ của Bắc Minh.

Gã giống như sự tồn tại của bóng tối, tản mát ra hơi thở tà ác, quả thực tựa như… tựa như…

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, mắt đột nhiên lóe sáng!

Giống như là sự kết hợp giữa Bắc Minh và Thôn Phách. Bất quá so với bọn họ, đối phương lại nhiều thêm một phần khí thế cao quý bá đạo uy nghiêm, tựa như là vương giả thống trị của đám yêu ma quỷ quái cùng với oán linh chung quanh, khiến người khác không dám nhìn thẳng!

"Ngươi thật sự không nhớ ra ta?" Người nọ lại mở miệng hỏi!

Âm Tế Thiên thấy con ngươi đen của y trầm xuống, trong lòng như bị ai nhéo một cái, vội vàng nói: "Không! Không phải vậy!"

Nhưng mà, gã là ai? Gã rốt cuộc là ai?

Âm Tế Thiên nhìn vào ánh mắt chờ mong kia, thật sự không muốn làm đối phương thất vọng, nhưng hắn thật không thể nói ra tên của đối phương.

Đối phương thấy Âm Tế Thiên hồi lâu cũng không gọi ra được tên của mình, mâu quang từng chút từng chút tối lại: "Xem ra, ngươi đã thực sự quên mất ta!"

Âm Tế Thiên thấy gã đang từng bước từng bước lui về phía sau, vội vàng xông lên: "Ta không có quên ngươi, Minh, đừng đi… ahh…"

Hắn vừa mới bước vào trong sơn động, đã bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ bắn ngược trở về, trước mắt đột nhiên biến thành một mảnh tối đen!

"Tịch Thiên!" Một tiếng hô đầy lo lắng truyền vào tai hắn.

Âm Tế Thiên chậm rãi mở mắt, liền đối diện với đôi con ngươi đầy quan tâm của Bắc Minh!

Hắn cuống quýt ngồi dậy, ôm siết lấy Bắc minh, khẩn trương nói: "Minh! Ta không có quên ngươi! Ngươi phải tin tưởng ta! Ta thật sự không có quên ngươi!"

"Ừm! Ta tin! Ta tin ngươi không có quên ta!"

Đây là lần đầu tiên Bắc Minh thấy hắn kinh hoàng thất thố đến như vậy. Hai tay ôm lấy hắn, đau lòng mà an ủi: "Đừng lo lắng! Vừa rồi chỉ là mơ thôi!"

"Mơ ư?" Âm Tế Thiên sửng sốt!

Thế nhưng, tại sao hắn lại có cảm giác vô cùng chân thật, cứ như lạc vào cảnh giới kỳ lạ!

"Đúng vậy! Là nằm mơ!"

Bắc Minh rút khăn tơ tằm ra lau mồ hôi trên trán hắn: "Ngươi vừa mơ thấy cái gì vậy?"

Không biết hắn nhìn thấy cái gì, mà bị dọa đến toàn thân đều ướt đẫm mồ hôi!

Âm Tế Thiên nhớ lại cảnh trong mơ vừa rồi, vô lực nói: "Ta mơ thấy ngươi, không, ta mơ thấy một người rất giống ngươi!"

Bắc Minh buồn cười lên tiếng: "Mơ thấy ta, với mơ thấy người rất giống ta thì có gì khác nhau sao?"

Khác nhau rất nhiều!

Âm Tế Thiên thật không biết giải thích như thế nào!

Cũng không biết người trong mộng đã xảy ra chuyện gì!

Tóm lại, hắn cảm thấy mình cùng với người nọ đã quen biết nhau trong một khoảng thời gian rất dài, nhưng không nói rõ được bọn họ rốt cuộc đã quen biết nhau bao lâu!

Hơn nữa, hắn thế nhưng đối với người kia cảm thấy đau lòng và không nỡ, giống như bọn họ là người yêu vậy!

Bắc Minh thấy hắn trầm mặc không nói, cũng không đùa hắn nữa, vụng vụng về về giúp hắn mặc quần áo vào, rồi ôm người ngồi lên lưng Khế ước thú, trở lại đội ngũ lúc trước của bọn họ.

Bình minh mới vừa lú dạng phía chân trời, tu sĩ đang đả tọa điều tức lục tục ngồi dậy chuẩn bị lên đường. Trải qua một đêm hồi sức, một thân mệt mỏi của ngày hôm qua đã quét sạch, cả người đều trở nên sảng khoái nhẹ nhõm!

Trừ cái này ra, bọn họ còn phát hiện Bắc Minh và Âm Tế Thiên vốn dĩ đã thân mật khăng khít, nay càng trở nên thân mật khăng khít hơn!

Bất kể là biểu cảm hay lời nói cử chỉ, đều tỏa ra một bầu không khí ngọt ngào. Chỉ cần nhìn động tác của hai người bọn họ, đều sắp bị lây nhiễm theo, thậm chí còn khiến người khác cảm thấy vô cùng hâm mộ!

Tu sĩ Độ Kiếp Kỳ nhìn Âm Tế Thiên vừa ăn một cái bánh ngọt vừa đút một cái khác cho Bắc Minh, cười nói với Bắc Minh: "Minh thiếu gia và Minh thiếu phu nhân thật hạnh phúc"

"Đó là đương nhiên!"

Âm Tế Thiên giành đáp trước, sau đó lại đút cho Bắc Minh một cái bánh nữa!

Bắc Minh cưng chiều xoa xoa đầu hắn!

Tu sĩ Độ Kiếp Kỳ cười cười, tùy ý mở miệng hỏi: "Một lát nữa chúng ta sẽ lên đường! Không biết hai vị muốn đi hướng nào?"

Âm Tế Thiên khẽ dừng động tác lại, lắc lắc đầu!

Nơi này quá nhiều bình chướng, làm cho thấu thị của hắn chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật trong vòng năm dặm. Bởi thế hắn cũng không biết phải đi về hướng nào, thì mới có thể rời khỏi cánh rừng này!

"Đi về phía Tây đi!" Bắc Minh chắc chắn nói.

Tu sĩ Độ Kiếp Kỳ sửng sốt: "Phía Tây?"

"Phía Tây?" Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn y!

Từ sau khi bọn họ gặp mặt nhau, thì vẫn luôn đi về phía nam, như thế nào lại đột nhiên thay đổi phương hướng.

Bắc Minh gật gật đầu: "Ta đột nhiên có một loại dự cảm rất mãnh liệt, phía Tây sẽ có lối ra. Bất quá, bên đó sẽ rất nguy hiểm! Ứng tiền bối, các người vẫn nên suy nghĩ kĩ càng, xem có nên đi theo chúng ta qua bên kia hay không."

Ứng Lý Tương khẽ ưm một tiếng, nhíu mày nói: "Ý Minh Thiếu gia là muốn tách khỏi đoàn của chúng ta?"

"Ta đã quyết định đi về phía Tây, nếu mọi người có ý định đi nơi khác, chỉ có thể tách ra hành động!"

Ứng Lý Tương liếc về phía ba vị tu sĩ khác trong đội, đợi bọn họ gật gật đầu, mới lên tiếng nói: "Nếu Minh Thiếu gia đã bảo bên kia có lối ra, vậy không ngại thử một lần, chung quy so với lượn lờ ở trong rừng vẫn tốt hơn!"

Âm Tế Thiên đợi đến khi Ứng Lý Tương cùng với ba vị tu sĩ kia đi gọi những người khác chuẩn bị lên đường, liền tò mò hỏi: "Sao lại đột nhiên muốn đi về phía Tây?"

Bắc Minh ngẩng đầu nhìn về phía Tây nói: "Lúc ngươi ngủ, ta mơ hồ nghe thấy có một thanh âm nào đó đang gọi ta. Tuy không được rõ ràng lắm, nhưng ta có một loại dự cảm rất mãnh liệt, ta nhất định phải đi về phía tây một chuyến. Hơn nữa, trực giác nói cho ta biết, nơi đó vô cùng nguy hiểm!"

"Nếu đã như vậy, thì đi xem một chút!"

Ứng Lý Tương cùng với ba vị tu sĩ kia nói sơ qua tình huống, cũng bao gồm độ nguy hiểm cho mọi người biết, sau khi mọi người đều đã nhất trí, liền quyết định đi về phía Tây!

Dưới sự dẫn đường của Âm Tế Thiên, nhóm Thực Yêu cũng không dám tới gần, một đường suông sẻ đi tới, cực kỳ yên ổn. Hơn nữa lộ trình cũng nhanh hơn rất nhiều, chỉ mất một ngày ngắn ngủi, bọn họ đã từ Nam bộ đi tới Tây bộ.

Trên đường đi, mọi người hái được không ít thảo dược cao cấp, dưới sự phân phối công bằng của Ứng Lý Tương, chẳng có ái mở miệng tranh cãi, ở chung cũng rất yên ổn, tâm tình tất nhiên là hết sức cao hứng!

Bất quá, sự yên ổn ấy đã bị đánh vỡ vào hai ngày sau đó!

232. Chương 228: Thượng Cổ Bí Cảnh (12) – Động Đen

Qua ba ngày di chuyển trong sóng yên gió lặng, mọi người cơ hồ đã quên mất mình đang ở trong Thượng Cổ Bí Cảnh. Hơn nữa một đường đi tới, không hề gặp lại Thực Yêu cấp cao, đến ngay cả Thực Yêu cấp thấp cũng biến mất không còn bóng dáng. Hiện giờ, trong đầu bọn họ chỉ còn mỗi suy nghĩ, làm sao mang đống dược thảo quý hiếm ra khỏi Bí cảnh!

"Không phải hô phía Tây rất nguy hiểm à? Cớ gì đến cả Thực Yêu cấp thấp cũng không thấy?" Có người nhỏ giọng hỏi!

"Ai biết! Cũng có lẽ Ứng tiền bối muốn chúng ta đề cao cảnh giác hơn, cho nên mới cố ý nghiêm trọng hóa vấn đề lên!"

"Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, lần này tiến vào Thượng Cổ Bí Cảnh, chúng ta thu hoạch cũng không nhỏ!"

Mọi người nghe nói như thế, cũng hùa theo vui vẻ, không kềm nén được tiếng cười, bật ra haha!

Ứng Lý Tương đi ở phía trước, nghe thấy tiếng cười truyền đến, mày không khỏi nhăn lại, đang muốn quở trách bọn họ, thì bất ngờ có một cỗ quái dị từ dưới chân vọt tới!

Hắn nhíu nhíu mày, nhanh chóng liếc mắt ra hiệu cho mấy vị tu sĩ Luyện Hư Kỳ bên cạnh!

Ba người Âm Tế Thiên, Bắc Minh, Thanh Liên đi tuốt ở đằng trước, nhưng bọn họ cũng chú tới cỗ khí tức quỷ dị này, lập tức cảnh giác quan sát bốn phía.

Ứng Lý Tương nhìn đám tu sĩ trộm vui sướng ở phía sau, sắc mặt trầm xuống, quay đầu quát: "Các người…"

Lời còn chưa nói hết, toàn bộ mặt đất đột nhiên rung chuyển!

Mọi người kinh hãi, chưa kịp làm ra phản ứng gì thì mặt đất bằng phẳng cứng rắn bỗng nhiên dãn ra, giống như gặp phải cát lún, Khế ước thú từng chút từng chút chìm xuống!

Khế ước thú cuống quít bay lên trên không, cùng lúc đó, mặt đất đột nhiên sụp đổ, địa phương dưới chân lập tức biến thành một cái động đen rất lớn sâu không thấy đáy. Theo sát đó, động đen kia như có một lực hút cực kỳ lớn, muốn đem cả Khế ước thú và tu sĩ hút vào bên trong!

Mặc cho Khế ước thú và tu sĩ giãy dụa, cho dù sử dụng các loại pháp bảo, phù chú cũng không có cách nào chạy khỏi vùng trời trên động đen. Chỉ có người đứng ngoài phạm vi động đen mới có thể may mắn thoát khỏi một kiếp này!

Có tu sĩ tốt bụng quăng sợi dây thừng cho người bị hút vào trong động đen, định bụng lôi ra giùm. Không ngờ, ngay cả mình cũng cùng bị cuốn vào theo!

Thấy thế, tất cả mọi người đều không dám lỗ mãng trợ giúp nữa!

Ứng Lý Tương thử sử dụng pháp thuật gió cuốn, muốn cuốn đám người bên trên động đen ra phía bên ngoài. Tuy nhiên, gió cuốn vừa mới tới bên cạnh động đen đã bị một lá chắn không thể nhìn thấy cản lại, làm thế nào cũng không xâm nhập vào bên trong ấy được.

Hắn trầm trọng nói: "Bên cạnh động đen có kết giới ngăn cản phép thuật của ta!"

Thanh Liên nhíu mày, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, nhảy xuống lưng Khế ước thú, lấy trong Nhẫn không gian ra một sợ dây thừng, cột một đầu vào trong gốc cổ thụ, một đầu khác vứt vào bên trong động đen, cuối cùng dán lên trên sợi dây một Kiên Cố phù!

Có một tu sĩ vội vàng bắt lấy sợi dây thừng, nương theo sức kéo, thử bò ra khỏi phạm vi của động đen.

Mọi người thấy thế, cũng nhanh tay làm theo Thanh Liên. Tu sĩ bên trên động đen đều bắt được dây thừng, tu sĩ không bắt được thì cố gắng di chuyển qua chỗ tu sĩ bắt được.

Một vị tu sĩ đứng ngoài phạm vi động đen đột nhiên nghe được tiếng răng rắc răng rắc, gấp gáp lên tiếng nói: "Hình như có tiếng gì đó vang lên!"

Nghe vậy, những người khác lập tức khẩn trương lên, vểnh tai, nghe ngóng động tĩnh chung quanh!

Bốn phía yên ắng, chỉ còn lại tiếng "răng rắc —- răng rắc—-", giống như là tiếng cây cối gãy đổ!

Âm Tế Thiên nhìn thấy mặt đất dưới gốc cổ thụ xuất hiện vết nứt, trầm giọng nói: "Cổ thụ cũng bị bật gốc!"

Tu sĩ đứng ngoài phạm vi động đen đều ngẩn ra, nhìn về phía cổ thụ. Quả nhiên, chỉ cần cây cổ thụ nào có cột dây thừng, trên mặt đất đều xuất hiện vết nứt. Trong nháy mắt, rễ cây dưới mặt đất bị bật cả lên.

Thanh Liên nhanh chóng lấy Kiên Cố phù ra, nhưng chưa kịp ném đi, thì một gốc cổ thụ bị nhổ lên, bay về phía động đen.

Âm Tế Thiên thấy gốc cổ thụ bay ngang qua trên đỉnh đầu, ánh mắt vừa động, vụt nhảy bật lên một cái, đồng thời tập trung toàn bộ sức lực xuống dưới chân, sau đó vung cước đá vào gốc cổ thụ!

Lúc này, gốc cổ thụ lẫn người bên trên động đen bị kéo lên trên không trung, vẽ nên một vòng cung, bay vút ra xa, đến khi chỉ còn một chấm nhỏ, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

"…" Mọi người ngơ ngác nhìn về phía gốc cổ thụ và vị tu sĩ kia biến mất, chẳng biết nói gì giờ!

Một người trong động đen bật kêu to: "Mấy gốc cổ thụ khác cũng sắp bị bật lên rồi!"

Thanh Liên lấy lại *** thần, ném Kiên cố phù xuống mấy gốc cổ thụ. Nhưng không hề có tác dụng, chúng nó vẫn từng chút từng chút bị nhổ lên.

Các tu sĩ khác nhanh chóng lấy lại *** thần, đi đến trước cổ thụ, định giống như Âm Tế Thiên, ngay khi chúng nó bật lên, thì vung chân đá!

Âm Tế Thiên ngồi xuống cạnh Bắc Minh, nhìn mấy tu sĩ đứng trước cổ thụ, thản nhiên nói: "Bọn họ đá không được!"

Lấy khoảng cách của vị tu sĩ vừa rồi mà tính, nhiều lắm cũng chỉ bay ra ngoài khoảng năm dặm. Nhưng nếu là lúc bình thường, hắn mà dùng toàn lực, hẳn có thể bay ra xa năm mươi dặm. Có thể thấy được, phải dùng rất nhiều sức lực, mới có thể cứu người ra!

Nghe vậy, Bắc Minh nhướng nhướng mày, phân phó các tu sĩ dự định đá gốc cổ thụ: "Mọi người dán nhiều Lực Đạo phù lên chân một chút!"

Mọi người vừa nghe, vội vàng lấy bốn, năm cái Lực Đạo phù dán lên chân, tít tắc khi cổ thụ từ dưới đất bật lên, dùng sức đá chúng nó một cái!

Kết quả, cổ thụ không bị đá đi, mà tu sĩ lại bị đánh bật ra ngoài ba trượng.

Mọi người sửng sốt!

Rốt cuộc Minh Thiếu phu nhân đã dùng bao nhiêu cái Lực Đạo phù mới có thể đá cổ thụ bay xa tít tắp như vậy?

Bắc Minh, Âm Tế Thiên: "..."

Cổ thụ trực tiếp bay về hướng động đen, đập lên người tu sĩ và khế ước thú bên trong đó, người và thú vội vàng tránh né!

Ứng Lý Trong nhanh chóng nói: "Chúng ta thử phương pháp vừa rồi thêm một lần nữa xem, lần này mọi người dán nhiều lực đạo phù hơn!"

"Không kịp rồi!" Một vị tu sĩ Luyện Hư Kỳ nói!

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy tu sĩ và Khế ước thú bên trên động đen bị kéo vào trong đó với tốc độ rất nhanh, bọn họ không khỏi lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, thậm chí có một vài tu sĩ còn nhìn chằm chằm những người bên ngoài như muốn lên án mọi người thấy chết không cứu!

Chỉ chốc lát sau, mọi người không còn thấy bóng dáng tu sĩ hay khế ước thú nào bên trên đó nữa, động đen cũng khôi phục lại nguyên trạng, là một con đường bằng phẳng.

Đám tu sĩ còn lại run lẩy bẩy nhìn con đường bằng phẳng kia: "..."

Ngay sau đó, mặt đất đột ngột trồi lên một đống xương trắng, có yêu thú, có cả người. Đám tu sĩ đứng ở phía trước kinh hoảng, sợ hãi lui ra sau vài bước, suýt nữa té nhào.

Mọi người không lên tiếng, cứ trừng trừng mà nhìn đống xương trắng kia!

Đúng lúc này, dưới lòng đất lại dâng lên một cổ quỷ dị!

Ứng Lý Tương xanh mặt: "Lại tới nữa!"

Trãi qua chuyện trước đó, lúc này đây, tính cảnh giác của mọi người đều đặc biệt cao. Nghe Ứng Lý Tương nói, không chút nào chần chờ, gấp rút cưỡi Khế ước thú, vội vã bay khỏi đó.

Bọn họ vừa mới chạy xa mảnh đất kia một khoảng, nơi đó nháy mắt biến hóa giống hệt như ban nãy, mềm ra, sụp đổ, kế tiếp, hình thành một cái động đen lớn.

Lần này, không chỉ có một cái động đen xuất hiện, mà là hết cái nọ đến cái khác. Tựa như muốn đuổi theo đám tu sĩ, không cho ai trốn thoát!

Vài tu sĩ không chạy kịp, lũ lượt bị hút vào trong động, khiến người chạy ở phía trước run sợ không thôi, lo lắng người kế tiếp phải chết chính là mình.

Ước chừng chạy được khoảng năm dặm, động đen mới ngừng xuất hiện!

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bất quá, không ai còn dám lơ là nữa, vẫn cố chạy nhanh về phía trước!

"Thật nguy hiểm!" Âm Tế Thiên thở nhẹ ra, tựa lên người Bắc Minh.

Bắc Minh ôm lấy hắn, nhíu mày, nói nhỏ bên tai hắn: "Về sau sẽ càng nguy hiểm hơn!"

Âm Tế Thiên than: "Không biết sẽ còn nảy sinh chuyện gì nữa!"

Chỉ mới gặp động đen thôi mà đã chết nhiều tu sĩ như vậy. Đoạn đường kế tiếp, phải chết thêm bao nhiêu người nữa mới ra khỏi được đây.

Lúc này, có người lên tiếng nói: "Tổng cộng có ba mươi bảy tu sĩ bị cuốn vào động đen!"

Nghe thấy con số này, đám tu sĩ còn lại không khỏi run rẩy, nhớ lại tình hình ban nãy, sợ hãi tiếp tục dâng lên!

"Đừng có nói đoạn đường phía sau sẽ càng nguy hiểm hơn?" Có người nhỏ giọng hỏi.

"Không biết!"

"Chuyện vừa rồi, làm ta không dám đi tiếp nữa!"

Các tu sĩ bắt đầu nghị luận ầm ĩ!

Ứng Lý Tương nghe thấy tiếng líu ríu phía sau, sắc mặt trầm xuống, nói: "Nếu không muốn đi nữa, cứ việc đợi ở đây, hoặc tự mình quay về cánh rừng phía nam!"

Có người tỏ vẻ bất bình với lời của hắn: "Nhắc tới mới nhớ! Hẳn là Ứng tiền bối nên nói vài câu về chuyện ban nãy đi chứ! Nếu ngài đã biết nguy hiểm như vậy, cớ gì còn mang bọn ta đi về phía này, đây chẳng phải là đi tìm chết hay sao?"

Ứng Lý Tương vừa nghe, không khỏi giận dữ: "Trước khi tới đây, ta đã nói rõ bên này rất nguy hiểm, các ngươi cũng đồng ý bảo sẽ đi về hướng Tây. Bây giờ lại quay ngược, gặp chuyện liền đem trách nhiệm đổ hết lên người ta, chẳng thèm nghĩ xem, những tu sĩ đã chết kia, đều toàn do bọn họ buông lỏng, đứng nói chuyện phiếm, nếu không cũng không đến mức bị hút vào trong động đen!"

Các tu sĩ tắc tiếng!

Âm Tế Thiên cười lạnh nhìn bọn họ!

Bắc Minh thản nhiên nói: "Từ đầu tới cuối, không có ai ép các ngươi theo tới đây! Nếu không dám đi tiếp nữa thì cứ ở lại chỗ này là được!"

Nhóm tu sĩ im phăng phắc, đang không biết nên lựa chọn như thế nào thì mới tốt!

Cho dù là ở lại đây, hay là tiếp tục đi về phía trước, thì đều nguy hiểm như nhau!

Đúng lúc này, phía trước vang lên tiếng chân yêu thú chạy, căn cứ vào độ ầm ầm rung chuyển, có thể đoán được số lượng yêu thú đặc biệt nhiều!

233. Chương 229: Thượng Cổ Bí Cảnh (13) – Vùng Đất Của Những Oan Hồn

Mọi người nghe thấy tiếng bước chân tháo chạy của đám yêu thú, không khỏi đề phòng, cảnh giác nhìn phía trước.

Tuy trong lòng bọn họ rất muốn xoay người bỏ chạy ngay, nhưng phía sau lại là động đen ăn thịt người, bọn họ càng không thể thụt lùi. Hơn nữa, hiện tại mới chạy, tựa hồ không còn kịp rồi!

Lúc này, hơn mười cái bóng đen từ trong bụi rậm nhảy vọt ra, dừng ở trước mặt bọn họ.

Mọi người thấy có bóng dáng của tu sĩ ngồi trên lưng yêu thú, nhất thời thở phào một hơi!

Mới vừa chạy khỏi phạm vi của động đen, bọn họ chẳng hề muốn phải lại liều mạng đánh nhau với một bầy yêu thú hung mãnh!

Bắc Minh nhìn người tới, mắt khẽ sáng lên: "Cha!"

Bắc Vũ Hoành thấy Bắc Minh và Âm Tế Thiên đều bình an vô sự, mỉm cười: "Không có việc gì là tốt rồi!"

Âm Tế Thiên hướng Bắc Vũ Hoành gật gật đầu, sau đó mới chú ý tới năm vị tu sĩ bên cạnh Bắc Vũ Hoành. Đều là người Bắc gia, một trong số đó là tộc trưởng của phân tộc – Bắc Thần, một người là Chấp Pháp trưởng lão, còn ba vị tu sĩ còn lại, hắn chưa từng thấy qua!

Đúng lúc này, có người ầm ĩ hô: "Ta đã nói là Minh Thiếu gia và Minh Thiếu phu nhân cùng đi với nhau, bây giờ các người có thể cho ta vào đội rồi chứ?"

Nghe tiếng, Âm Tế Thiên mới chú ý tới phía sau lưng Bắc Thần, có một gã tu sĩ!

Có người nhận ra gã, kinh hô một tiếng: "Hắn không phải là tên tu sĩ mới vừa bị Minh Thiếu phu nhân đá bay hay sao?"

Mọi người: "..."

Bắc Thần cười ha ha: "Thì ra hắn quả thật do Tịch Thiên đá bay đi! Trước đó, hắn từ trên trời giáng xuống, vừa vặn rơi ngay chỗ bọn ta đang đả tọa. Chúng ta cứ nghĩ hắn tới đánh lén, cho nên bắt hắn lại. Sau khi vặn hỏi, hắn mới nói là do Minh Thiếu phu nhân đá hắn bay đi, chúng ta không tin. Cuối cùng Hoành trưởng lão sử dụng Thuật chỉ dẫn, mới chứng thực Minh tiểu tử quả nhiên đang ở phía Tây!"

Gã tu sĩ leo xuống lưng Khế ước thú của Bắc Thần, phun mạnh một hơi, nói với bọn Âm Tế Thiên: "May mà gặp được các người, không thì ta sẽ bị bọn họ ném vào Vùng đất của những oan hồn mất!"

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt gã đảo qua đoàn người Âm Tế Thiên, phát hiện nhận số sụt giảm, trong lòng đột nhiên hưng phấn lên, cẩn cẩn thận thận hỏi dò: "Sao lại thiếu nhiều người như vậy? Những kẻ khác đâu?"

Nhóm tu sĩ đều trầm mặt không nói, Thanh Liên than nhẹ: "Trừ ngươi ra, không một ai may mắn thoát khỏi!"

Gã tu sĩ nhất thời run lẩy bẩy!

Lúc trước gã còn oán giận Minh Thiếu phu nhân đá gã bay xa như vậy, thiếu chút nữa hại gã bị ném vào Vùng đất của những oan hồn. Hiện tại nghe được kết quả, gã lại vô cùng cảm kích Minh Thiếu phu nhân đã giúp gã một cái đá kia!

Gã tu sĩ nhìn Âm Tế Thiên, cảm kích nói: "Cảm ơn Minh Thiếu phu nhân đã cứu mạng!"

Âm Tế Thiên gật gật đầu, xem như tiếp nhận lòng biết ơn của gã!

Kỳ thật lúc đá một cước kia, hắn cũng chỉ muốn thử xem xem mình có thể đá người ra ngoài động đen hay không thôi!

Bắc Minh cưỡi Khế ước thú đi đến trước mặt Bắc Vũ Hoành, hỏi: "Phía trước là nơi nào?"

Sắc mặt Bắc Vũ Hoành ngưng trọng: "Là nơi tụ tập của đám oan hồn! Không chỉ vậy, oán khí còn rất nặng. Hơn nữa, với năng lực của chúng ta, căn bản không đối phó được với bọn chúng!"

Chấp Pháp trưởng lão sửa lại lời của Bắc Vũ Hoành: "Chính xác mà nói, cho dù chúng ta có sử dụng phép thuật, hay sử dụng kiếm pháp bình thường, hoặc dùng phù chú quý báu, đều không đánh vào bọn chúng được. Tuy nhiên bọn chúng lại có thể chạm vào thân thể chúng ta!"

Mọi người nghe đến đây, đều trầm mặc!

Tình huống như vậy, chẳng khác nào đi chịu chết!

Âm Tế Thiên quay đầu nhìn Bắc Minh: "Chúng ta phải làm sao mới có thể đi qua?"

Bắc Minh khẽ híp mắt: "Trước xem xem rồi hãy nói!"

Bắc Vũ Hoành hỏi: "Các ngươi muốn đi vào Vùng đất của những oan hồn?"

Bắc Minh liếc mắt nhìn đám tu sĩ phía sau Bắc Vũ Hoành, đơn giản nói: "Ta cảm thấy bên kia có lối ra!"

Tu sĩ đi theo Bắc Vũ Hoành hai mặt nhìn sau, có người lên tiếng hỏi: "Minh thiếu gia, ngươi nói ngươi cảm thấy bên kia có lối ra, tại sao phải dùng từ cảm thấy, có phải chính ngươi cũng không chắc chắn lắm?"

Bắc Minh không phủ nhận đáp: "Đúng vậy! Quả thật ta không chắc chắn lắm!"

"Nếu không chắc chắn, ta khuyên Minh Thiếu gia vẫn không nên mạo hiểm thì tốt hơn, ngươi chưa thấy Vùng đất của những oan hồn khủng bố đến cỡ nào đâu!"

Bắc Minh nói: "Ta vẫn muốn đến xem một chút!"

Bắc Vũ Hoành và Thanh Liên trăm miệng một lời nói: "Ta cũng đi!"

Bắc Thần, Chấp Pháp trưởng lão cùng với ba vị tu sĩ còn lại đều đồng ý đi theo qua đó!

Bắc Minh gật đầu, không để ý đám người còn lại có đi theo hay không, cưỡi khế ước thú chạy về phía Vùng đất của những oan hồn!

Bọn Bắc Vũ hoành đi theo phía sau!

Nhóm tu sĩ còn lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó lục tục nối gót!

Có những tu sĩ không muốn đi qua đó, nhưng khi thấy phần lớn mọi người đều đi hết, mà nơi này lại là chỗ cực nguy hiểm, đành phải kiên trì theo sau!

Ước chừng chạy được hai dặm, mặt trời đã lên cao, rừng cổ thụ xung quanh chết héo từ lâu, chỉ còn lại cành khô trụi lủi!

Trừ cái này ra, có vô số ngôi mộ rậm rạp chằng chịt xếp đầy dưới gốc cổ thụ, gió lạnh thổi qua, mọi người nhịn không được đều khẽ rùng mình.

"Đi thêm một dặm nữa, là có thể nhìn thấy Vùng đất của những oan hồn! Nơi đó có một cái lá chắn rất kỳ lạ, ngăn cản oan hồn không cho ra khỏi!" Bắc Vũ Hoành nói!

Âm Tế Thiên thử phóng tầm nhìn, lập tức nhìn thấy Vùng đất của những oan hồn cách đây một dặm. Bên trong toàn là oan hồn với oan hồn. Bọn chúng hé ra khuôn mặt âm u, màu da có xanh có trắng có cả xanh đen, hai mắt lờ đờ hung tợn, đầy người tử khí. Quần áo mặc trên người đều đã rách nát tả tơi.

Quan trọng là, oán khí vô cùng nặng, nặng đến mức cả thân hình đều tỏa ra khói đen, làm cho toàn bộ cánh rừng khô đều bị âm khí che kín!

Đội ngũ đi đến Vùng đất của những oan hồn, liền dừng lại trước lá chắn. Khi nhìn thấy oan hồn bên trong, không khỏi nhíu mày lại!

Oan hồn bên trong Vùng đất của những oan hồn, nguyên bản đang lơ lửng không mục đích. Thế mà vừa nhìn thấy nhóm tu sĩ đến, liền trở nên hung hãn cực kỳ. Há cái miệng to như bồn máu, lộ ra hàm răng xấu xí, phẫn nộ đánh về phía bọn họ.

Nhóm tu sĩ chưa nhìn thấy cảnh này bị dọa sợ, không khỏi lui về phía sau vài bước!

Tuy nhiên, oan hồn mới vừa tiến tới phía trước, đã bị một cái lá chắn trong suốt cản đường. Bất luận bọn chúng có hung tợn như thế nào, cố gắn xông tới chỗ bọn họ như thế nào, đều bị lá chắn kia ngăn lại.

Nhóm tu sĩ thấy đám oan hồn không có cách nào qua đây, thầm thở phào.

Bắc Minh lên tiếng hỏi: "Bọn chúng không qua được đây, vậy chúng ta thì sao, có thể đi qua đó không?"

Chấp Pháp trưởng lão trả lời: "Có thể! Hình như lá chắn kia không có tác dụng đối với tu sĩ, mặc cho bọn ta đi lại tự nhiên. Nếu không, bọn ta sớm đã chết ở bên trong!"

"Ta đi thử xem!"

Bắc Minh nhảy xuống lưng Khế ước thú, xách kiếm bước tới chỗ Vùng đất của những oan hồn!

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm vào bóng lưng Bắc Minh, nếu có tình huống gì đột ngột phát sinh, hắn sẽ lập tức dùng thuấn di mang Bắc Minh rời khỏi!

Bắc Minh đi tới trước lá chắn, oan hồn phảng phất như không nhìn thấy y, vẫn luôn gầm rú với nhóm tu sĩ bên kia!

Nhóm tu sĩ đứng ở xa xa nên không phát hiện ra điểm này, nhưng Âm Tế Thiên lại chú ý tới!

Hắn nhíu chặt lông mày, chẳng lẽ liên quan tới việc Bắc Minh thiếu một hồn, cho nên oan hồn mới không nhìn thấy sự hiện hữu của y. Hay do hồn phách của Bắc Minh là quỷ tu, bởi thế oan hồn không hề xem y như một con người?

Bắc Minh đứng trước lá chắn, cũng phát hiện ra ánh mắt của oan hồn không hề tập trung trên người mình.

Y quan sát bọn chúng một hồi lâu, mới lấy trong Nhẫn không gian ra một cái Khu Quỷ phù, dán lên thân kiếm. Sau đó, cắm kiếm vào bên trong!

Kiếm xuyên qua lá chắn trong suốt, đâm lên người một nữ oan hồn tóc tai bù xù!

Sắc mặt nữ oan hồn kia khẽ biến, chậm rãi ngước xuống, ngơ ngác nhìn mũi kiếm trên bụng!

Nhóm tu sĩ nhìn thấy nữ oan hồn kia cúi đầu nhìn kiếm, không khỏi hưng phấn hỏi lẫn nhau: "Có phải đã đâm trúng nó rồi không?"

Có người không chắc chắn nói: "Hình như vậy!"

Bắc Vũ Hoành kinh ngạc nhìn Bắc Minh, Bắc Thần tò mò hỏi: "Minh tiểu tử, ngươi dán phù gì lên thân kiếm thế?"

Bắc Minh xoay người: "Khu Quỷ phù!"

Bắc Thần khó có thể tin mà la lên: "Làm sao có thể!"

Lúc trước bọn họ cũng có dùng Khu Quỷ phù, tuy nhiên vẫn không giết được những oan hồn này!

Bắc Minh lại nói: "Ta dùng chính là Khu Quỷ phù linh phẩm!"

"Ban nãy ta cũng dùng linh phẩm! Cớ gì ngươi lại có thể đâm vào được oan hồn! Phải chăng kiếm của ngươi có gì đặc biệt?"

Bắc Minh lắc đầu: "Chắc không có liên quan tới kiếm!"

Bắc Thần không tin, đi tới nói: "Ngươi đưa Khu Quỷ phù cho ta xem thử!"

Bắc Minh lại lấy một cái Khu Quỷ phù trong Nhẫn không gian ra!

Ngay khi hắn dưa Khu Quỷ phù cho Bắc Thần, động tác bất chợt khựng lại, đáy mắt đột nhiên nảy lên sự khủng hoảng, lo lắng hét lớn với Âm Tế Thiên: "Tịch Thiên, coi chừng!"

234. Chương 230: Thượng Cổ Bí Cảnh (14) – Đầm Lầy Đen (hắc Sắc Chiểu Trạch)

Âm Tế Thiên nghe Bắc Minh hét lên đầy lo lắng, phản ứng đầu tiên chính là muốn sử dụng thuấn di rời khỏi lưng Khế ước thú.

Nhưng không ngờ tới, thân thể hắn như bị thứ gì đó hít chặt, khiến hắn không thể nào động đậy!

Âm Tế Thiên quay đầu nhìn lại, liền bắt gặp cái long quyển phong của mấy hôm trước đang ở trên không xoay mòng mòng, ngay trung tâm của nó là một lỗ đen chẳng thấy đáy. Bắt gặp cảnh này, ai cũng không khỏi hốt hoảng!

Hắn còn chưa kịp giãy dụa, cả người đã bị hút mạnh vào trong long quyển phong!

Thời điểm đó, Âm Tế Thiên ngó thấy mọi người xung quanh cũng giống như hắn, bị hút luôn!

Bắc Minh ngơ ngác nhìn cảnh ấy, trong lòng hoảng hốt, ánh mắt nhất thời đỏ lên, con ngươi hằn lên vô số tơ máu. Y gấp rút xông lên, tuy nhiên, bị Bắc Thần đứng bên cạnh chặn lại!

Bắc Minh quay đầu giận dữ hét: "Làm gì đó?"

Đây là lần đầu tiên Bắc Thần thấy Bắc Minh điên cuồng đến như vậy, không khỏi sửng sốt!

Lúc trước, mỗi khi chạm mặt Bắc Minh, y đều là một bộ dáng thong dong lạnh nhạt, tao nhã tôn quý, sẽ không vì bất kì chuyện gì mà tỏ vẻ sốt ruột. Nhưng hiện tại, y tựa như một đầu sư tử bị quấy nhiễu khỏi giấc ngủ mê, giận dữ tới điên cuồng!

Bắc Thần vội lấy lại *** thần, nói: "Ngươi đừng có gấp, long quyển phong kia chỉ là một cánh cửa truyền tống!"

Bắc Minh vừa nghe, hơi khẽ thu lại thất thố cùng giận dữ, hỏi: "Là ý gì?"

Bắc Thần giải thích: "Ta đã từng bị hút vào đó, khi ấy ta còn tưởng chết chắc rồi! Không ngờ tới, ta bị quăng đến một nơi xa lạ. Kế tiếp, lại bị nó kéo sang chỗ này, mới có thể may mắn gặp được cha ngươi cùng với bọn người Chấp Pháp trưởng lão."

Bắc Minh đưa mắt nhìn long quyển phong đang dần dần biến mất, lạnh mặt, trầm giọng hỏi: "Ngươi chắc chứ?"

Y sợ nó giống cái động đen vừa rồi, người nào rơi vào đó, đi ra chỉ còn là nhúm xương trắng!

Bắc Thần tức giận lườm y một cái: "Bộ ngươi tưởng ta dư hơi lắm hay sao mà đem chuyện này ra đùa giỡn? Nếu vừa rồi ngươi xông lên, chưa chắc có thể rơi xuống cùng một chỗ Tịch Thiên đâu. Đến lúc đó, chỉ sợ hai người các ngươi còn bị tách xa hơn! Cho nên, hiện tại chúng ta phải tìm cách đi qua Vùng đất của những oan hồn kia! Không chừng ở đằng trước, chúng ta có thể gặp được Tịch Thiên!

Bắc Minh im lặng nhìn chỗ trống mà ban nãy Âm Tế Thiên đứng!

Đội ngũ có hơn trăm người, giờ chỉ còn y và Bắc Thần. Hơn nữa, long quyển phong đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, y cũng chẳng biết đi đâu mà tìm Tịch Thiên. Chỉ còn mỗi cách này, tin tưởng lời Bắc Thần nói, tin tưởng Tịch Thiên đang ở đằng trước đợi mình!

Bắc Minh ném Khu Quỷ phù trên tay cho Bắc Thần, xoay người, triệu hồi một Khế ước thú khác ra!

"Đợi lát nữa chúng ta cùng ngồi chung một Khế ước thú, hai bên có thể chiếu ứng lẫn nhau!"

"Ừm!"

Bắc Thần nhìn Bắc Minh, thầm thở phào một hơi!

Lời ban nãy hắn nói với Bắc Minh quả là sự thật, tuy nhiên chỗ bị quăng tới lại hung hiểm vô cùng, chẳng biết một phàm nhân như Tịch Thiên có thể bình an vượt qua, bình an về tới đây hay không nữa.

Bắc Thần dán Khu Quỷ Phù lên trên thân kiếm, đâm vào thân thể của đám oan hồn, rồi rút mạnh ra!

Tuy nhiên, oan hồn vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, vẫn đứng tại chỗ gào thét với bọn họ!

Bắc Thần nhíu chặt mày: "Ta thấy, nhất định vấn đề nằm ở chỗ thanh kiếm!"

Bắc Minh lạnh mắt nhìn đám oan hồn phía trước: "Ngươi cứ yên ổn ngồi trên lưng Khế ước thú đi! Oan hồn cứ để ta chém!"

Bắc Thần cười nói: "Vậy vất vả cho ngươi rồi!"

May một nỗi Bắc Minh chỉ cần đâm vào, là có thể khiến oan hồn tiêu tan. Chứ nếu không, chẳng biết một người như y phải chém tới khi nào!

Hai người ngồi trên Khế ước thú, vọt vào bên trong lá chắn!

Oan hồn bên trong ấy lập tức trở nên điên cuồng, nhào về phía bọn họ, chính xác mà nói, là nhào về phía Khế ước thú và Bắc Thần. Bất quá, đều bị Bắc Minh từng con từng con một chém giết, oan hồn theo mũi kiếm hóa thành một làn khói đen!

Lúc ban đầu Bắc Thần còn chưa chú ý chuyện này, mãi đến khi bọn họ chạy vào Vùng đất của những oan hồn được một chén trà nhỏ, hắn mới phát hiện ra rằng, oan hồn không hề công kích Bắc Minh.

"Minh tiểu tử, có phải trên người ngươi có mang pháp bảo đuổi quỷ hay không?"

"Không có!"

Bắc Thần nghi hoặc: "Thật kỳ lạ!"

Bắc Minh buồn bực không lên tiếng, chỉ chăm chú chém oan hồn. Lúc này, trong lòng y đang bận lo lắng đến an nguy của Âm Tế Thiên, cho nên không có tâm tình đi tìm hiểu lý do tại sao oan hồn lại không công kích mình.

—

Bên kia, sau khi Âm Tế Thiên bị hút vào trong long quyển phong, cảnh vật trước mắt nháy mắt biến thành một màu tối đen.

Bất quá, trên thân không có cảm giác đau đớn gì, hắn suy đoán hẳn là mình không có bị long quyển phong ăn tươi nuốt sống!

Ước chừng qua khoảng một nén hương, đôi mắt dần dần nhìn thấy một ít ánh sáng, theo sát đó, cả người chậm rãi đáp xuống.

Âm Tế Thiên nhìn địa phương không sáng hơn là bao so với long quyển phong này, mày khẽ nhíu.

Sắc trời trên đỉnh đầu hắn âm u, giống như đã vào khuya, dưới lòng bàn chân, lại là một cái đầm lầy đen hôi thối lầy lội. Nhờ đó mà toàn bộ không gian, có vẻ như gia tăng thêm sự thối nát hủ bại!

Âm Tế Thiên cảm thấy cực kỳ may mắn khi hắn rơi vào một đỉnh núi, chứ không phải là đầm lầy phía dưới.

Hắn ngửi được một mùi khác thường, nhanh tay bịt mũi lại: "Thật thối!"

"Mùi hôi thối này có chứa kịch độc!" Phía sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói khàn khàn.

Nghe tiếng, Âm Tế Thiên vội vàng xoay qua, chỉ thấy một người dính đầy thân sình đen, đi ra từ phía sau tảng đá.

Bởi vì sắc trời quá mức âm u, cho nên hắn không nhìn thấy rõ khuôn mặt của đối phương!

Thẳng đến khi đối phương đi đến trước mặt hắn, đưa một viên đan dược cho hắn, hắn mới phát hiện người mà cả thân đầy sình lầy này, chính là Huyền Ngọc trưởng lão bị mất tích mấy ngày trước.

Âm Tế Thiên nhìn Huyền Ngọc trưởng lão đã mất đi vẻ ngăn nắp gọn gàng thường thấy, thay vào đó là sình đen dính khắp mặt, đáy mắt không khỏi xẹt qua một tia phức tạp. Bất quá, hắn vẫn nhếch khóe miệng, trào phúng nói: "Ta còn tưởng ngài đã bị Thực Yêu cấp cao nuốt vào vụng rồi chứ!"

Huyền Ngọc trưởng lão nhét đan dược vào tay hắn, mỉa mai nói: "Ta còn chưa ngu ngốc đến mức đi liều mạng với Thực Yêu cấp cao!"

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, bỏ đan dược vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Đan dược mà ngài đưa chắc không có vấn đề gì chứ?"

Huyền Ngọc trưởng lão trừng hắn một cái: "Không độc chết ngươi được đâu!"

Âm Tế Thiên xùy một tiếng, chuyển mắt nhìn xung quanh, dùng thị giác quan sát. Tuy hắn có thể quét đến cảnh vật ngoài đó ngàn dặm, nhưng lại không tìm được lối ra!

"Sao ngài tới được đây?"

Huyền Ngọc trưởng lão đi lướt qua hắn, nói: "Ngươi tới làm sao, thì ta cũng tới như vậy!"

Ngày đó, bà biết tu vi của mình không bằng Thực Yêu cấp cao, cho nên sau khi bọn Âm Tế Thiên chạy đi, bà cũng tìm cơ hội chạy trốn. Nhưng không ngờ, lúc bà mới vừa xoay người, lại bị hút mạnh vào trong long quyển phong, kế đó bà bị quẳng tới đầm lầy đen này!

Âm Tế Thiên đứng sau lưng bà, tò mò hỏi: "Chỗ này chỉ có hai người chúng ta?"

Huyền Ngọc trưởng lão hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ ngươi còn nhìn thấy người thứ ba?"

"Thế nhưng, lúc ấy có hơn trăm người bị hút vào trong long quyển phong cùng với ta. Cớ gì, chỉ còn có mình ta rơi xuống đây!"

"Ta không nhìn thấy những người khác, chỉ nhìn thấy một mình ngươi từ trên không trung đáp xuống!"

Âm Tế Thiên thấy không thể hỏi được gì từ Huyền Ngọc trưởng lão nữa, đành phải đem đề tài quay lại trên người bà: "Tại sao ngài lại chật vật như vậy?"

Huyền Ngọc trưởng lão thâm ý liếc hắn một cái: "Đợi lát nữa, ngươi sẽ biết ta vì cái gì lại chật vật như vậy!"

Âm Tế Thiên đón lấy ánh mắt của bà, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt lắm, chẳng lẽ sắp có chuyện lớn gì đó phát sinh?

"Ngài ở trong này nhiều ngày như vậy, mà còn chưa tìm được lối ra à?"

Huyền Ngọc trưởng lão cười nhạo nói: "Nếu ta tìm được lối ra, ta còn ở lại chỗ này làm gì?"

Âm Tế Thiên nhíu nhíu mày, thấy Huyền Ngọc trưởng lão đi một chút thì dừng một chút, hơn nữa còn không ngừng nhìn đông tìm tây, như đang kiếm cái gì đó!

Hắn nghi hoặc hỏi: "Ngài đang tìm cái gì à?"

Sắc mặt Huyền Ngọc trưởng lão khẽ cứng lại, nghĩ nghĩ, sau đó lấy ra một cái bản vẽ, đưa cho hắn nhìn: "Ta đang tìm dưỡng linh thảo, nếu ngươi nhìn thấy cây cỏ nào màu đen, thì báo cho ta một tiếng!"

Âm Tế Thiên cầm bản vẽ, nhìn cái cây nhỏ màu đen được vẽ trên đó, ánh mắt khẽ chuyển: "Ngài chắc chắn ở đây có loại cây này?"

Huyền Ngọc trưởng lão vừa tìm vừa nói: "Ta chỉ biết dưỡng linh thảo thích sinh trưởng ở những nơi tối tăm ẩm ướt, về phần nơi này có hay không, còn cần phải tìm mới biết!"

Âm Tế Thiên hỏi: "Vì sao ngài phải tìm dưỡng linh thảo?"

Huyền Ngọc trưởng lão đột nhiên trầm mặc!

Âm Tế Thiên thấy bà không đáp, ánh mắt khẽ dời sang chỗ khác. Hắn đi lướt qua bà, thản nhiên nói: "Trên sườn núi cách đây trăm dặm, có vài bụi cây giống như trên bản vẽ, không biết có phải là cái mà ngài muốn tìm không!"

Huyền Ngọc trưởng lão kinh ngạc hỏi: "Làm sao ngươi biết?"

Âm Tế Thiên nhếch miệng: "Chỉ cần tìm được thứ mà ngài muốn là tốt rồi, ngài hỏi chuyện của ta để làm gì!"

Tuy Huyền Ngọc trưởng lão không tin hắn lắm, nhưng vẫn đi về hướng hắn nói.

Âm Tế Thiên đi theo đằng sau, vẫn luôn chú ý động tĩnh xung quanh, nhìn xem có thể tìm được long quyển phong đã đưa bọn họ tới đây hay không. Hắn đoán, chắc nó sẽ là truyền tống đưa bọn họ trở về chỗ cũ.

Bất quá, không biết có phải do hắn ảo giác hay không, mà bất luận là hắn đi hay dừng, hắn vẫn luôn cảm thấy mình đang di chuyển!

235. Chương 231: Thượng Cổ Bí Cảnh (15) – Ma Quy

Âm Tế Thiên khựng bước lại, nhìn cảnh sắc đang không ngừng lùi về phía sau, cau mày nói: "Ta cảm thấy ngọn núi dưới chân chúng ta có vấn đề!"

Huyền Ngọc trưởng lão hừ cười một tiếng: "Ai bảo thứ dưới chân chúng ta là ngọn núi?"

Âm Tế Thiên đưa mắt nhìn dãy núi lớn liên miên trập trùng phía trước, nói: "Không phải là núi thì là cái gì?"

"Đây là…"

Huyền Ngọc trưởng lão còn chưa dứt lời, mặt đất dưới chân bỗng dưng lấy tốc độ nhanh nhất chìm xuống, sắc mặt bà khẽ biến, thấp giọng nguyền rủa một tiếng, hô: "Lại đến rồi! Ngươi mau mau ôm lấy tảng đá lớn bên cạnh đi!"

Âm Tế Thiên cũng nhận thấy được điều đó, tuy không biết có chuyện gì sắp phát sinh, nhưng vẫn làm theo lời Huyền Ngọc trưởng lão.

Hắn nhìn Huyền Ngọc trưởng lão đứng cách đó không xa, hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Huyền Ngọc trưởng lão ném cho hắn một ánh mắt giễu cợt, nói: "Ngươi sắp biết được lý do vì sao ta lại chật vật như thế này!"

Nghe vậy, sắc mặt Âm Tế Thiên nhất thời đen thui, thầm nghĩ trong bụng, đừng nói ngọn núi này sẽ chìm xuống cái đầm lầy đen phía dưới nha?

Huyền Ngọc trưởng lão vội la lớn: "Mau hít sâu vào!"

Âm Tế Thiên thấy nước bùn màu đen đã dâng đến chân của mình, vội vàng làm theo lời bà, cố gắng hít một hơi thật sâu. Liền sau đó, cả người ngập trong vũng bùn vừa thối vừa đen kia!

Không quá một khắc, áo bào của hắn bị nước sình thấm ướt đẫm, tay mặt đầu tóc đều bê bết sềnh sệt, làm hắn cực độ khó chịu.

Hơn thế nữa, khi chìm trong vũng bùn, Âm Tế Thiên cảm giác được mình vẫn di chuyển, giống như đang bơi ấy.

Lúc hắn sắp tắt thở tới nơi, bá một cái, ngọn núi lớn trồi ra khỏi đầm lầy, khôi phục trạng thái lúc trước!

Âm Tế Thiên buông tảng đá lớn ra, không dám hít thở mạnh, sợ rằng hút bùn vào trong mũi luôn.

Trước tiên hắn lau bùn trên tay ra, sau đó thật cẩn thận mà chùi miệng với mũi!

Đợi sau khi xong xuôi, Âm Tế Thiên mới tức giận mắng: "Ta phắc! Ta phắc phắc phắc! Móa nó, có chuyện gì xảy ra với ngọn núi này vậy?"

Trải qua sự việc vừa rồi, rốt cuộc hắn cũng biết vì sao Huyền Ngọc trưởng lão lại chật vật như thế!

Âm Tế Thiên giơ tay lên vuốt vuốt tóc, tức khắc có một vũng bùn dính vào tay hắn, hắn phẫn nộ ném nó xuống đất: "Shit!"

Hiện tại cả người hắn vừa ướt vừa đen vừa thối vừa dính đầy bùn, đã thế còn hôi như mới rơi vào trong hố phân, khiến hắn rất buồn nôn!

Giờ phút này, tâm tình của Âm Tế Thiên quả thực cực tồi tệ!

"Sao, ngươi còn nghĩ nó là ngọn núi nữa không?" Huyền Ngọc trưởng lão cười nhạo một tiếng: "Ngươi từng gặp qua ngọn núi nào biết di chuyển à?"

Âm Tế Thiên lại vuốt một nắm bùn từ trên tóc xuống, vừa nghi hoặc vừa cả giận hỏi: "Đây không phải núi thì là cái gì?"

Huyền Ngọc trưởng lão không chắc chắn lắm nói: "Chắc là ma quy!"

"Ma quy?" Âm Tế Thiên dừng động tác, kinh ngạc nhìn bà: "Ý của ngài là, hiện tại chúng ta đang đứng trên mai của một con rùa?"

Hắn liếc nhìn xung quanh, đồi núi chập trùng không thấy đích, líu lưỡi nói: "Ta phắc! Rốt cục con rùa này có bao lớn lận?"

"Ai biết!"

Huyền Ngọc trưởng lão tùy tiện thanh lý bùn trên người, tiếp tục đi về phía trước!

Âm Tế Thiên tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, nhăn chặt mày: "Không đúng! Lúc ma quy chìm xuống, chúng ta còn có thể ngự khí phi hành mà? Nếu làm thế, sẽ chẳng phải chịu đựng cái tội này!"

Huyền Ngọc trưởng lão tức giận nói: "Nếu có thể ngự khí phi hành, ta cũng chẳng chật vật đến như vậy!"

"Không thể ngự khí phi hành? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Huyền Ngọc trưởng lão cực kỳ bất đắc dĩ nói: "Chỗ này khắc chế linh lực của tu sĩ!". Âm Tế Thiên nghe được đáp án, bĩu môi, không lên tiếng nữa.

Kế tiếp, hai người một đường không hề nói chuyện!

Huyền Ngọc trưởng lão cảm thấy không khí trầm mặc như vầy có chút xấu hổ, ánh mắt thỉnh thoảng hơi khẽ liếc về phía Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên vẫn luôn thầm nghĩ cách để thoát khỏi địa phương quỷ quái này, cho nên không chú ý tới Huyền Ngọc trưởng lão đang nhìn mình.

Lúc bọn họ đi được chừng năm dặm, Huyền Ngọc trưởng lão thấy có một vài cọng cỏ nhỏ màu đen trên sườn núi mà Âm Tế Thiên nói.

Bất quá, Âm Tế Thiên phát hiện sườn núi kia hơi dốc, còn có chút cao!

Hai người yên lặng không tiếng động ngẩng đầu, nhìn cỏ nhỏ sinh trưởng gần như là trên đỉnh núi, đang lay động theo gió.

Một lúc lâu sau, Huyền Ngọc trưởng lão giật giật thân mình, đầu tiên là cởi bỏ giày dưới chân, rồi cuộn ống tay áo và ống quần lên. Cuối cùng lau khô hai tay hai chân, thử trèo lên!

Huyền Ngọc trưởng lão mới leo lên được chừng mười thước, đã suýt trượt xuống, không khỏi giật giật khóe miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng vẫn là thu lại, mặc cho Huyền Ngọc trưởng lão tiếp tục trèo núi!

Ban nãy hắn bảo nơi này có một sườn núi nhỏ, vì đối với những tu sĩ biết ngự khí phi hành mà nói, hái thảo dược trên đây chỉ là chuyện dễ dàng như ăn cơm. Ai mà biết địa phương quỷ quái này lại khắc chế linh lực của tu sĩ.

Như vậy, trèo núi vừa cao vừa dốc đối với một tu sĩ không có linh lực, quả là hơi chút khó khăn.

Âm Tế Thiên ngước đầu, nói với Huyền Ngọc trưởng lão đang treo leo chừng hai mươi thước trên cao: "Ngay cả phù chú cũng không thể dùng à?"

Huyền Ngọc trưởng lão cắn răng nói: "Nếu có thể dùng, ta cần chi leo cao như vậy! Ngươi đừng nói chuyện với ta nữa, sẽ làm ta phân tâm!"

Âm Tế Thiên khẽ híp mắt!

Kỳ thật hắn muốn nói rằng, chờ ma quy chìm xuống, cứ nương theo sức nổi của vũng bùn, sẽ có thể dễ dàng hái được cỏ nhỏ màu đen kia.

Ngoài ra, hắn còn muốn nói với bà, nếu hái không được thì cứ đi thêm hai dặm nữa, chỗ đó cũng có vài cọng cỏ nhỏ màu đen mọc ở dưới chân núi.

Bất quá, bà không cho hắn nói, vậy khỏi nói luôn đi!

Hắn chống mắt nhìn xem, bà có bao nhiêu nghị lực để trèo núi hái thảo dược kia xuống!

Âm Tế Thiên ngẩng đầu, nhìn chân của Huyền Ngọc trưởng lão có mấy lần trượt ra ngoài, suýt rơi xuống chân núi, thật cảm thấy so với Đô vật tự do còn kích thích hơn!

Khi còn cách đỉnh núi chừng năm trượng, hắn lại một lần nữa phát giác ra mặt đất dưới chân bắt đầu chìm xuống.

Âm Tế Thiên thấp giọng nguyền rủa một tiếng, tìm một tảng đá nhỏ ôm chặt.

Chỉ chốc lát sau, nước bùn màu đen nhấn chìm lấy hắn!

Khi 'ngọn núi' trồi lên, hắn nhìn thấy Huyền Ngọc trưởng lão đã đứng trên đất, trong tay nắm chặt mấy cọng cỏ nhỏ màu đen.

Huyền Ngọc trưởng lão không để ý tới việc lau đi bùn thối trên mặt, hưng phấn nói với Âm Tế Thiên: "Nhìn xem! Ta hái được rồi!"

Khi bà nói, nước sình đen theo khóe môi tràn vào miệng bà, nhưng bà chẳng hề phát hiện ra điều đó, vẫn cứ cười vui vẻ.

Âm Tế Thiên vừa lau chùi nước sình, vừa nhìn hai tay Huyền Ngọc trưởng lão xước đầy vết máu, nhưng vẫn nắm đám cỏ đen chẳng buông. Khóe mắt hắn không khỏi giật giật, xùy một tiếng: "Nài chắc chắn thứ ngài hái chính là dưỡng linh thảo?"

Ý cười trên mặt Huyền Ngọc trưởng lão bị ngưng lại, cầm cỏ nhỏ màu đen lên nhìn nhìn, đúng là bà chẳng thể xác định chắc chắn được!

Âm Tế Thiên lạnh lùng nhếch môi một cái: "Thời gian tìm dưỡng linh thảo kia, chi bằng ra sức mà kiếm lối ra, chứ nếu không, có tìm được dưỡng linh thảo cũng vô dụng!"

Huyền Ngọc trưởng lão cất cỏ nhỏ màu đen vào Nhẫn không gian, kiên định nói: "Ta phải tìm được dưỡng linh thảo trước, mới tìm lối ra sau!"

Âm Tế Thiên xuyên qua bùn đen nhìn khuôn mặt kiên nghị của bà, ánh mắt khẽ dừng, tiếp đó lại lạnh nhạt nói: "Vậy ngài tìm dưỡng linh thảo của ngài, ta đi tìm lối ra của ta. Nhưng mà, khi ta tìm thấy lối ra, ta sẽ chẳng quay lại gọi ngài đâu, ngài… A!"

Âm Tế Thiên còn chưa dứt lời, mông đột nhiên cảm thấy đau đớn dữ dội, nhịn không được mà kêu to một tiếng.

Huyền Ngọc trưởng lão bị hắn làm cho hoảng sợ: "Sao vậy?"

Âm Tế Thiên đen mặt, đưa tay sờ mông, bắt được cái gì đó vừa trơn vừa cứng!

Thừa dịp mông bớt đau hơn so với lúc nãy, hắn rút mạnh ra, vừa nhìn, liền trông thấy một con cá nhỏ màu đen với đôi hàm răng sắc nhọn!

"WTF! Đây là cá gì vậy?".

Nháy mắt khi cá nhỏ màu đen nhìn thấy Âm Tế Thiên, tức khắc cứng đờ cả thân mình, không dám lộn xộn nữa, chỉ biết trưng ra đôi mắt to đầy vô tội.

Âm Tế Thiên ném mạnh nó đi, cả giận nói: "Thật xúi cmn quẩy!"

Lúc con cá nhỏ rớt xuống đất, đột nhiên trong thân thể mọc ra hai cái chân, hoảng hoảng hốt hốt vội vàng tẩu thoát.

Âm Tế Thiên sờ sờ cái mông bị cắn đau, sau đó thu tay lại nhìn, phát hiện trong bùn còn xen lẫn vết máu.

Huyền Ngọc trưởng lão thấy bộ dáng hắn chật vật đến vậy, nhịn không được cười ra tiếng!

"Phắc!" Âm Tế Thiên căm tức đá một cái thật mạnh vào tảng đá bên cạnh!

Ngay sau đó, toàn bộ mặt đất đột nhiên rung động.

Âm Tế Thiên và Huyền Ngọc trưởng lão sửng sốt: "Xảy ra chuyện gì?", Chẳng lẽ ma quy lại muốn chìm xuống?"

"Không biết! Ta tới đầm lầy đen cũng đã nhiều ngày, chưa bao giờ phát sinh chuyện như thế này. Hơn nữa, thời gian chìm xuống đầm lầy đều là cách nửa canh giờ một lần, không có chuyện rút ngắn lại."

Âm Tế Thiên và Huyền Ngọc trưởng lão nhìn mặt đất ngày càng rung động kịch liệt, vội vàng ôm lấy tảng đá bên cạnh.

Huyền Ngọc trưởng lão nói: "Không giống lúc chìm xuống!"

"Không phải chìm xuống, thì là… cái… cái gì…"

Thời điểm Âm Tế Thiên nói đến từ 'cái', đầu lưỡi líu lại, đôi mắt trợn to, như nhìn thấy thứ gì đó vô cùng khủng bố.

236. Chương 232: Thượng Cổ Bí Cảnh (16)

"Làm sao vậy?"

Huyền Ngọc trưởng lão thấy mặt Âm Tế Thiên cứ như gặp quỷ, quay đầu nhìn theo, liền phát hiện trên bầu trời có hai mặt trăng đỏ thẫm màu máu!

Không! Không phải là mặt trăng!

Huyền Ngọc trưởng lão nhìn vào bên trong hai 'mặt trăng', có hai hạt châu màu đen đang chuyển động, thoạt nhìn cứ như một đôi mắt to!

Từ từ, hai 'mặt trăng' chậm rãi nhích về phía bọn họ!

Âm Tế Thiên và Huyền Ngọc trưởng lão không hẹn mà cùng nuốt nuốt nước bọt, ngừng thở nhìn 'mặt trăng' màu đỏ càng lúc càng gần!

Dần dần, bọn họ thấy rõ hai 'mặt trăng' màu đỏ kia là được khảm ở trên một cái bóng đen rất lớn, nó càng đến gần hơn, thì cũng càng nhìn rõ hơn. Rất nhanh, một cái đầu rùa với chi chít những ngọn núi nhỏ phía trên ấy, xuất hiện trước mặt bọn họ.

Âm Tế Thiên và Huyền Ngọc trưởng lão trừng lớn mắt, khiếp sợ nhìn đầu rùa với biểu cảm hung thần ác sát!

Nó ——

Đừng nói nó muốn ăn thịt bọn họ nha?

Nào ngờ, đôi mắt đỏ thẫm màu máu kia bỗng dưng mềm xuống, một bộ cứ như cô dâu nhỏ chịu ấm ức, còn kém khóc lóc kể lể với bọn họ nữa thôi!

Một lúc lâu sau, đầu rùa kia mới há mồm nói: "Ngài đá đau ta!"

Thanh âm của nó vừa trầm thấp vừa vang dội, một lần lại một lần vang vọng trong không gian mờ tối này!

Âm Tế Thiên: "…"

Một cước vừa rồi kia, đúng là hắn rất dùng sức!

Nhưng mà, hắn chỉ đá một tảng đá trên lưng nó, vậy mà nó cũng đau à?

Âm Tế Thiên nhìn vẻ mặt đầy ấm ức của nó, chẳng lẽ nó là muốn hắn mở miệng xin lỗi?

"Xin lỗi!" Huyền Ngọc trưởng lão đứng bên cạnh vội vàng nói: "Bọn ta không cố ý!"

Bà rất buồn bực!

Một cước của Tịch Thiên kia, đừng nói là đá khúc gỗ còn không suy suyển, mà cho dù đá bà cũng chẳng khiến bà bị thương, thế quái nào lại làm đau con rùa to lớn này?

Ma quy nhìn về phía Huyền Ngọc trưởng lão: "Thứ mà ngươi vừa hái, quả thật là dưỡng linh thảo!"

Nghe tiếng, Huyền Ngọc trưởng lão mở lớn mắt: "Thật à!"

Đáy mắt ma quy thoáng có chút không vui, nó không thích người khác nghi ngờ lời nó nói.

Huyền Ngọc trưởng lão cũng nhận thấy nó mất hứng, cuống quít nói: "Xin lỗi! Thật sự xin lỗi! Ta chỉ là quá vui sướng! Cho nên mới mạo phạm ngài!"

Ma quy ngạo kiều hừ nhẹ một tiếng, quay đầu, ụp trở về đầm lầy!

Huyền Ngọc trưởng lão lấy dưỡng linh thảo trong Nhẫn không gian ra đưa cho Âm Tế Thiên: "Cầm!"

Âm Tế Thiên nhìn tay bà, nhướng nhướng mày, nhưng không nhận lấy mà châm biếm nói: "Đừng nói ngài đưa dưỡng linh thảo cho ta, là vì thực hiện theo quy củ chia đều của Bí cảnh đó chứ?"

Huyền Ngọc trưởng lão do dự một hồi, mới nói: "Đúng vậy!"

Bà nhét cỏ nhỏ kia vào tay hắn!

Âm Tế Thiên xùy một tiếng, nhìn bà đầy xem thường!

Nhưng cũng không nói gì cả, cất dưỡng linh thảo vào trong không gian.

Huyền Ngọc trưởng lão lấy một cái khăn lụa sạch sẽ ra, nhẹ nhàng lau chùi bùn đất trên tay. Lúc này, tất cả những vết thương có lớn có nhỏ trên ngón tay và lòng bàn tay đều được bày ra, do nước bùn có độc, cho nên miệng vết thương đã bắt đầu thối rữa!

Bà cúi đầu hút độc trong đó ra, rồi bôi thuốc lên miệng vết thương.

Huyền Ngọc trưởng lão nhìn hai tay chẳng có biểu hiện khá hơn, thở dài: "Linh khí trong thuốc mỡ gặp phải không khí dơ bẩn ở đây liền mất đi tác dụng. Xem ra chúng ta phải nhanh chóng tìm được lối ra, bằng không, miệng vết thương vẫn sẽ tiếp tục thối rữa, rất bất lợi cho chúng ta!"

Bà nhìn Âm Tế Thiên đang nhíu chặt hàng lông mày, cắn cắn môi, tuy rằng cảm thấy khó mở miệng, nhưng vẫn lên tiếng hỏi: "Nơi đó của ngươi vẫn tốt chứ?"

Bà không hỏi thì còn tốt, vừa nghe sắc mặt Âm Tế Thiên nhất thời đen lại.

Hắn cắn răng nói: "Ngài cảm thấy ta có thể tốt được sao?"

Huyền Ngọc trưởng lão bị thương là ở tay, có thể tự mình hút độc ra, nhưng hắn bị thương là ở mông đó!

Âm Tế Thiên nghĩ đến đây, hận không thể đem con cá nhỏ kia ra ngàn bầm vạn chém!

Bây giờ mông bị thương, hỏi sao hắn có thể hút độc ra đây?

Hắn lại chẳng thể chai mặt mở miệng bảo Huyền Ngọc trưởng lão giúp hắn!

Cho dù đối phương có là nam, hắn cũng không có khả năng cởi quần, để người đó hút cái chỗ kia.

Huyền Ngọc trưởng lão nghĩ đến chỗ bị thương của Âm Tế Thiên, nghẹn cười nói: "Chúng ta bị long quyển phong cuốn tới đây, vậy chỉ cần tìm được nó, nói không chừng chúng ta có thể đi ra ngoài!"

Kế tiếp, cũng không biết là do ma quy thông cảm cho hai người ở trên lưng nó hay sao, mà thay đổi giờ chìm đầm lầy từ nửa canh biến thành năm canh, Âm Tế Thiên miễn cưỡng cảm thấy vừa lòng.

Sau khi hắn và Huyền Ngọc trưởng lão trải qua bốn lần ngâm trong vũng bùn, rốt cuộc cũng chờ được long quyển phong xuất hiện!

Hai người không chút do dự chạy vào bên trong đó!

Ngay khi Âm Tế Thiên biến mất khỏi Đầm lầy đen, con cá nhỏ màu đen cắn bị thương Âm Tế Thiên ban nãy, len lén từ trong khe đá đi ra, đáng thương hề hề nói: "Lão Quy, ta… ta cắn mông của vị đại nhân kia, làm sao bây giờ?"

"Ngài ấy sẽ không nhớ cái tên vô danh tiểu tốt như ngươi đâu!"

"Tuy nhiên, ta nghe nói trí nhớ của ngài ấy rất tốt, chỉ cần gặp qua là sẽ không quên!"

"Vậy ngươi liền lấy cá chết để tạ tội đi!"

"…"

Sau khi Bắc Minh và Bắc Thần tiến vào Vùng đất của những oan hồn, suốt hai canh giờ chẳng hề được nghỉ ngơi. Tuy nói là không cần hao tổn linh lực để đuổi oan hồn đi, nhưng thể lực lại phí không ít,

Bắc Thần thấy sắc mặt Bắc Minh càng lúc càng trắng, trong lòng có lo lắng nhưng lại bất lực. Hơn nữa mắt thấy sắp ra khỏi Vùng đất của những oan hồn, lại bất ngờ có một con rất lợi hại nhảy ra cản đường.

Mặc cho Bắc Minh chém giết nó như thế nào, nó vẫn không hề thương tổn, đường kiếm của Bắc Minh đối với nó, quả thực giống như gãi ngứa vậy.

Bắc Minh ngoại trừ đối phó với nó, còn phải xử lý đám oan hồn như tre già măng mọc ùa tới!

Bắc Thần không có cách nào thương tổn được oan hồn, nên chỉ có thể đứng một bên vừa nhìn vừa sốt ruột. Trong lòng không ngừng cầu nguyện kỳ tích ơi mau mau xuất hiện, để bọn họ có thể bình yên vô sự rời khỏi nơi này!

Đúng lúc đó, chẳng biết do lời cầu nguyện của hắn ứng nghiệm, hay là ông trời không đành lòng nhìn Bắc Minh mệt mỏi ngã xuống nơi đây. Cho nên ngay đỉnh đầu của con đại oan hồn, đột nhiên xuất hiện một cái long quyển phong, rồi hút mạnh nó đi mất.

Bắc Minh và Bắc Thần nhất thời thở phào một hơi!

Tuy nhiên, ngay khi long quyển phong sắp sửa biến mất, bên trong vụt rơi ra một thứ gì đó đen như mực.

'Bùm' một tiếng, chính chính xác xác dừng dưới chân Khế ước thú.

Bắc Thần ngửi được một mùi vị khác thường, nhanh chóng bịt mũi nói: "Là cái gì vậy? Thật thối!"

Bắc Minh vừa chém giết oan hồn, vừa phân tâm liếc nhìn vật thể màu đen dưới chân Khế ước thú, từ hình thể xem ra … đó là một con người!

"Hình như là người!"

"Người?" Bắc Thần sửng sốt, lần nữa nhìn xuống: "Chẳn lẽ là tu sĩ ở địa phương khác bị truyền tống tới đây?"

Bắc Minh nghe nói như thế, nhịn không được nhìn nhiều thêm một chút, lúc y nhìn thấy một góc áo bào lộ ra khỏi bùn đen, không khỏi ngẩn người.

Đáy mắt lập tức ùa lên tia vui vẻ, còn xen lẫn lo lắng: "Là Tịch Thiên!"

Bắc Thần nhìn khuôn mặt bị che kín bởi bùn đen kia, khó có thể tin trợn to hai mắt: "Với bộ dạng như thế này, ngươi cũng nhìn ra được hắn?"

"Ta nhận biết áo bào trên người hắn, là do ta đặc biệt đặc chế tạo nên!"

Bắc Minh vội vàng nhảy xuống đất, gấp gáp vọt tới phía bóng đen kia, thật cẩn thận ôm lấy người nọ, rồi quay trở về lưng Khế ước thú, quát nó: "Đi!"

Khế ước thú tránh trái tránh phải né đi sự công kích của đám oan hồn, vọt lên, xông về phía lá chắn cách đó không xa.

Nháy mắt khi đi ra khỏi lá chắn, Bắc Thần thầm thở phào một hơi, từ lúc hắn tu luyện tới nay, đây là lần đầu tiên cảm thấy bản thân không có ích đến thế.

Hắn nhìn về phía Âm Tế Thiên đang được Bắc Minh nhẹ chân nhẹ tay thả xuống, chậc một tiếng: "Chẳng biết hắn rớt vào hố phân nào nữa?"

Bắc Minh lạnh mắt liếc bắc Thần một cái, vừa định vươn tay bắt mạch cho Âm Tế Thiên, thì người đang mê man đột nhiên mở to mắt, ngồi dậy: "Phắc! Dám làm ông đây hôn mê!"

Lúc Âm Tế Thiên nhảy vào trong long quyển phong, vẫn luôn phải chuyển động theo tốc độ xoay của nó. Ước chừng được nửa canh giờ, cũng không thể nào ra khỏi đó, cho nên cuối cùng chịu không nổi mà ngất đi.

"Ngươi có khỏe không?"

Âm Tế Thiên nghe được giọng nói quen thuộc, mạnh quay đầu, nhìn thấy dung mạo tuấn tú quen thuộc, không khỏi kinh ngạc hô: "Bắc Minh?"

Hắn bất chợt nhớ tới Huyền Ngọc trưởng lão cũng đồng thời nhảy vào trong long quyển phong với mình, vội vàng nhìn xung quanh, phát hiện trên Khế ước thú chỉ có ba người: hắn, Bắc Minh và Bắc Thần: "Bà ấy đâu?"

"Ai?" Bắc Minh lấy khăn tơ tằm ra, giúp hắn lau đi bùn đen trên mặt, hỏi: "Trước đó ngươi ở cùng với ai?"

"Chính là…" Mâu quang Âm Tế Thiên khẽ lóe, nói: "Là một người vừa quen thuộc vừa xa lạ!"

Bắc Minh nhướng mày, thật sự đoán không ra người Âm Tế Thiên bảo là ai!

Bắc Minh buồn cười nói: "Lúc này mà còn chơi trò bí hiểm, nói thẳng tên hắn không được sao!"

Âm Tế Thiên tức giận trừng y một cái, đúng lúc này, thân dưới bỗng dưng đau nhói lên, hắn hít hà một tiếng, mắng ra miệng: "Thật cmn đau!"

Bắc Minh vừa nghe, khuôn mặt nhàn nhạt có chút lo lắng: "Đau chỗ nào?"

Âm Tế Thiên nhìn vẻ mặt sốt ruột của Bắc Minh, lại nhìn ánh mắt quan tâm của Bắc Thần, ngại ngại ngùng ngùng nói: "Mông đau!"

237. Chương 233: Bí Cảnh Thượng Cổ (17)

Bắc Minh ngẩn người. Bắc Thần lại nhíu mày: "Ta thấy chân ngươi chạm đất trước mà? Sao giờ lại đau mông?"

Âm Tế Thiên nhớ tới bộ răng sắc nhọn của con cá quả kia liền nghiến răng: "Ta bị cắn mông."

Sắc mặt Bắc Minh tối hù hù, lạnh giọng hỏi: "Ai cắn?" Y mà biết là ai thì chắc chắn y sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

"Con cá quả." Âm Tế Thiên vừa tức vừa xấu hổ bảo Bắc Thần: "Ngươi xoay người sang chỗ khác đi!"

Bắc Thần buồn cười nói: "Đều là nam nhân, ngươi…".

Hắn ta còn chưa nói xong đã bị Bắc Minh bắn tới một ánh mắt lạnh lẽo, đành mất tự nhiên đưa tay quẹt quẹt mũi rồi xoay người qua. Âm Tế Thiên nghiêng nghiêng mình, nhịn đau nói: "Ngươi nhanh tay lên, không thì vết thương thối ra mất!".

Bắc Minh nhìn cái mông dính bê bết máu, nói khẽ: "Ừm".

"Đúng rồi! Miệng vết thương có độc, phải hút chất độc ra nữa!" Âm Tế Thiên xấu hổ, nói đến chữ 'hút' thì hạ giọng xuống, nhỏ như tiếng muỗi kêu. Bắc Thần phụt một cái cười ra tiếng. Bắc Minh lạnh mặt lườm lườm Bắc Thần, rồi nhẹ tay giở y bào Âm Tế Thiên lên. Lúc y thấy trên quần có bốn cái lỗ, mày chợt nhíu, cá mà có thể cắn thủng y bào thượng phẩm thì quả không phải tầm thường. Bắc Minh kéo quần Âm Tế Thiên xuống, nhìn thấy chiếc khố dính đầy màu đỏ đỏ đen đen, mắt liền nheo lại:

"Sao lúc bị thương không bôi thuốc luôn đi?" Y nhớ y có dự trữ rất nhiều thuốc trị thương trong Nhẫn không gian của Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên tức giận trợn mắt nói: "Ta cũng muốn bôi thuốc lắm chứ, nhưng môi trường nơi đó rất độc, không khí ô nhiễm, thuốc mỡ chẳng có tác dụng gì cả!"

Bắc Thần xen mồm hỏi: "Ngươi rơi xuống chỗ nào?"

"Chỗ có con ma quy rất lớn, chung quanh toàn là đầm lầy đen. Hơn nữa khí độc ở đó còn ngăn cản linh lực của tu sĩ. Bởi vậy mà pháp bảo, phù chú, thuốc mỡ chẳng thứ nào có tác dụng hết!"

"Ma quy!!" Bắc Thần giật mình kêu lên: "Ngươi có thể thoát khỏi ma quy ư? May mắn thế!"

"Ma quy không làm hại người, nhưng cứ nửa canh giờ lại trầm mình vào đầm lầy một lần." Âm Tế Thiên nhớ đến thói quen kia của ma quy, liền cảm thấy tức điên lên.

"Cho nên ngươi mới chật vật như vầy?"

"Ừ! A! A! Nhẹ tay thôi! Nhẹ thôi!"

Âm Tế Thiên không muốn giống các chị các bà đau liền gọi cả liệt tổ liệt tông ra, thế nhưng thật sự rất đau, giống như thịt với vải khố đã dính vào nhau luôn rồi ấy! Bắc Minh nghe tiếng kêu thảm thiết của hắn, ngón tay khẽ run rẩy, không dám động vào nữa, chuyển sang bốc một đám bùn đen đưa lên mũi ngửi ngửi. Tức khắc sắc mặt y liền trầm xuống:

"Bùn đen này có độc!"

Bắc Minh kéo tay Âm Tế Thiên lên bắt mạch, sau đó thở ra một hơi. Âm Tế Thiên nghiêng đầu nhìn Bắc Minh hỏi: "Độc đó có xâm nhập vào bên trong cơ thể không?"

"Không!" Bắc Minh thả tay hắn ra: "Trước đó, ngươi đã ăn thuốc giải độc rồi à?"

Âm Tế Thiên nhớ rằng Huyền Ngọc trưởng lão có cho hắn ăn viên thuốc, mắt đảo một cái nói: "Ừ!"

"May là ngươi kịp ăn nếu không thì..." Bắc Minh không thể nào tưởng tượng được kết quả xấu ấy.

Bắc Thần lại nói: "Nếu bùn này có độc, chúng ta nên mau mau tìm nơi nào đó ăn toàn để Tịch Thiên tắm rửa, rồi tranh thủ xử lý vết thương?"

"Ừm." Bắc Minh giúp Âm Tế Thiên thay khố mới.

Âm Tế Thiên vẫn không động đậy, tò mò hỏi: "Chúng ta đang ở đâu?"

Bắc Thần nói: "Lúc đụng phải ngươi, bọn ta vừa vặn rời khỏi chỗ Oan hồn!"

Âm Tế Thiên kinh ngạc hỏi: "Các ngươi làm thế nào để thoát khỏi đó?"

Bắc Thần đầy hổ thẹn kể: "Từ khi bước vào đó, một mình Bắc Minh đối phó với bọn chúng, ta chẳng giúp được gì."

Âm Tế Thiên nghe Bắc Thần nói thế mới để ý thấy sắc mặt Bắc Minh tái nhợt, hắn chịu đựng cơn đau, ngồi dậy hỏi: "Ngươi vẫn ổn chứ?"

Bắc Minh nhìn gương mặt lem luốc đầy vẻ sốt ruột và lo lắng kia, khóe miệng cong lên, ôm chặt người vào lòng: "Ngươi không sao là tốt rồi!"

Lúc y chứng kiến Tịch Thiên bị hút vào long quyển phong, trong lòng vẫn luôn bất an khó chịu. Mãi đến khi thấy hắn bình an vô sự trở ra, mới an tâm hơn. Âm Tế Thiên nói:

"Người ta toàn bùn, vấy bẩn ngươi mất!"

"Không sao!" Bắc Minh lại càng siết chặt hơn.

Âm Tế Thiên khẽ cười:

"Thế ngươi không thấy thối sao?"

"Không hề!"

Bắc Thần nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, không nhịn được mà lẩm bẩm: "Có khi bây giờ Minh tiểu tử ngửi cái gì cũng thấy thơm."

Âm Tế Thiên vươn tay ôm chặt lấy Bắc Minh, rồi như chợt nhớ tới cái gì đó, gấp rút móc Dưỡng Linh Thảo trong Nhẫn không gian ra, đưa cho Bắc Minh.

"Ta tìm được trên núi Ma quy."

Bắc Minh cầm lấy nhúm cỏ be bé màu đen, lúc nhận ra nó thì vừa vui mừng cũng vừa sợ hãi nói:

"Dưỡng Linh Thảo? Còn là Dưỡng Linh Thảo sắp lên cấp Thần???"

"Hả?"

Bắc Thần nghe thấy Dưỡng Linh Thảo sắp lên cấp Thần thì không kìm lòng được xoay người lại, rồi vội vội vàng vàng chạy đến cạnh Bắc Minh, cướp lấy nhúm cỏ trong tay y:

"Để ta xem nào!" Hắn ta vừa nhìn liền bật thốt lên: "Không hổ là Dưỡng Linh Thảo! Linh khí rất sung túc!"

Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Dưỡng Linh Thảo là cái gì?"

Bắc Thần tức giận trừng hắn: "Đến cả Dưỡng Linh Thảo mà ngươi cũng không biết?"

Âm Tế Thiên lườm hắn ta một cái: "Không biết mới hỏi!"

Bắc Minh giải thích: "Dưỡng Linh Thảo sinh trưởng ở nơi u ám ẩm ướt, được nuôi dưỡng bằng linh khí thuần khiết nhất trong trời đất. Bản thân nó không chỉ chứa một lượng linh khí cực lớn, mà còn có thêm công năng thanh lọc. Tu sĩ nào hấp thu nó thì nội trong một thời gian ngắn tu vi sẽ tăng tiến cực nhanh. Ví dụ như tu sĩ mới ở đầu Hóa Thần kỳ, hấp thụ linh khí của nó xong sẽ lên ngay Hóa Thần kỳ đỉnh phong, thậm chí là thăng cấp."

"Bất quá, bình thường tu sĩ chỉ dùng nó khi gặp bình cảnh, hoặc là cần vật dẫn để đột phá thăng cấp!"

Âm Tế Thiên cái hiểu cái không hỏi: "Ý của ngươi là, nếu Gia chủ Bắc gia ăn Dưỡng Linh Thảo, sẽ có thể thuận lợi thăng cấp?"

"Ừ."

Âm Tế Thiên nhìn y: "Nếu… Thân thể đình trệ nhiều năm, ở mãi Kim Đan kỳ như ngươi, thì có thể đột phá cảnh giới không?"

Bắc Minh lộ vẻ chần chừ: "Cái này ta không rõ, chắc cũng có khả năng."

Bắc Thần ngại ngùng chen vào giữa hai người: "Tịch Thiên, cho ta một mảnh Dưỡng Linh Thảo nhỏ bằng móng tay có được không?"

Âm Tế Thiên lập tức hô: "Sao thế được!" Kế đó hắn quay sang Bắc Minh nói: "Ở trong Đầm Lầy Đen, linh lực phù chú pháp bảo gì gì hoàn toàn là vật vô dụng. Cho nên, để lấy Dưỡng Linh Thảo cho Bắc Minh, ta đã không ngần ngại trèo lên ngọn núi cao hơn mười trượng, thậm chí có lần suýt trượt lăn xuống. Miệng vết thương thì bị mưng mủ, mà thuốc mỡ lại không có tác dụng, ta đành phải chịu đau để nó dần thối rữa".

Bắc Thần nghe hắn nói thế, cũng rất ngại ngùng. Âm Tế Thiên vừa nói hai tay hai chân đều bị thối rữa, Bắc Minh liền vội vàng kéo tay hắn lên xem. Ngoại trừ nhem nhuốt vì dính bùn, thì chẳng còn miệng vết thương nào cả. Y hơi chút nghi hoặc, chẳng nhẽ Tịch Thiên nói vậy là vì không muốn cho Bắc Thần xin Dưỡng Linh Thảo? Thế nhưng, hắn không giống như đang nói dối, vẻ mặt Tịch Thiên rất nghiêm túc, mỗi câu mỗi chữ đều mang theo phập phồng, biểu hiện rõ tình cảnh nguy hiểm khi ấy.

Bất quá, Tịch Thiên cũng đã nói năng lực của hắn không hề có liên quan đến linh lực. Nếu đúng như vậy, hắn chỉ cần sử dụng thuấn di là thoắt một cái liền đứng trên đỉnh núi rồi. Hoàn toàn chẳng cần thiết phải tay không leo núi, để bản thân rơi vào cảnh nguy hiểm như vậy. Còn nữa, Tịch Thiên không hề biết Dưỡng Linh Thảo có tác dụng gì, sao hắn lại biết y đang cần tìm Dưỡng Linh Thảo?

Bắc Minh nhìn Âm Tế Thiên đang cố nín cười, nói: "Ngươi…"

Âm Tế Thiên ngắt đứt lời của y: "Ta vất vả hái Dưỡng Linh Thảo cho ngươi, ngươi còn ý kiến ý cò gì nữa?"

Bắc Minh nhướn nhướn mày không nói. Y chẳng định nêu ý kiến, chỉ là cảm thấy người hái Dưỡng Linh Thảo không phải là Tịch Thiên. Nhưng y cũng chẳng quan tâm người nọ là ai, cũng chẳng quan tâm người nọ có phải vì hái Dưỡng Linh thảo mà thật sự tay không trèo lên đỉnh núi hay không. Y chỉ cảm tạ người nọ đã đưa dưỡng linh thảo này cho Tịch Thiên thôi.

Âm Tế Thiên thấy Bắc Minh im lặng, mới quay sang nói với Bắc Thần:

"Hái Dưỡng Linh Thảo là vì Bắc Minh, nếu ngươi muốn thì cứ mà hỏi y."

Bắc Thần vui vẻ nhìn Bắc Minh: "Minh tiểu tử!"

Bắc Minh lấy lại *** thần, gật gật đầu. Bắc Thần cũng ngại lấy nhiều, chỉ ngắt một ít to bằng ngón cái là được, chỗ còn lại trả về cho Bắc Minh.

Sau nửa canh giờ, rốt cục ba người cũng tìm được nơi an toàn để nghỉ ngơi.

238. Chương 234

Ba người chân vừa chạm đất, Bắc Thần và Bắc Minh ngay lập tức đố trí trận pháp quanh một gốc đại thụ. Bắc Thần thì ngồi nghỉ tạm, còn Bắc Minh lôi kéo Âm Tế Thiên ra phía đằng sau, dùng linh lực tạo một

vách ngăn rồi mới giúp Âm Tế Thiên xử lý miệng vết thương. Âm Tế Thiên nằm lên trên tấm thảm mà Bắc Minh trải ra, hỏi:

"Nếu ta thu lại xúc giác, sẽ chẳng thấy đau nữa phải không?"

Bắc Minh đang chuẩn bị cởi quần hắn ra, nghe thế động tác liền khựng lại, hỏi: "Nếu ngươi muốn, cứ làm thử xem!"

Bằng không, nhìn vẻ mặt đau đớn của Âm Tế Thiên, y cũng không dám xuống tay xử lý vết thương cho hắn. Âm Tế Thiên thu hồi xúc giác, nói:

"Được rồi! Ngươi làm đi!"

Bắc Minh vẫn không dám dùng sức, cẩn thận từng chút một cởi khố ra, sợ đụng tới miệng vết thương. Đập vào mắt y là hai cánh mông dính đầy nước bẩn, bên trên có bốn cái lỗ to bằng ngón tay cái, phần da ở miệng vết thương đã sớm hư thối, không nhìn kỹ còn tưởng là mông nở hoa cúc.

Âm Tế Thiên chẳng cảm thấy gì, nhờ nghe tiếng động mới biết Bắc Minh đã cởi khố hắn ra rồi.

"Ngươi đang cởi quần của ta phải không?"

"Ừ!" Bắc Minh kéo được cái khố ra, ném sang một bên.

"Ta khôi phục lại xúc giác đây."

Bắc Minh nghi hoặc hỏi: "Ta chưa xử lý xong vết thương, khôi phục xúc giác làm gì."

"Phong bế xúc giác khiến ta cảm thấy mình cứ như không phải con người, ngay cả quỳ rạp trên đất cũng chẳng biết đâu, tựa người chết ấy."

Âm Tế Thiên khôi phục lại xúc giác, tức khắc cảm giác đau đớn lan tràn tới từng dây thần kinh, khiến hắn không nhịn được mà kêu lên một tiếng. Bắc Minh nghe hắn nói hai chữ 'người chết', sắc mặt khó coi:

"Cấm nói bậy!" Y đứng lên: "Dậy. Phải rửa vết thương mới bôi thuốc được."

"Ừm!"

Âm Tế Thiên đã sớm bất mãn với mùi hôi thối trên người. Hắn đứng dậy, tháo trâm cài trên tóc ra, cởi quần áo trên người, rồi quay sang phía đại thụ, đưa lưng về phía Bắc Minh:

"Ngươi xối nước đi".

Bắc Minh nhìn mái tóc che gần hết cả thân mình hắn, bật cười ra tiếng: "Còn ngại ngùng."

Gò má Âm Tế Thiên nóng lên, tức giận nói: "Ai cũng sẽ cảm thấy ngại."

"Ta lại hy vọng ngươi có thể nhìn thẳng vào mắt ta, tốt nhất là có thể nhớ kỹ từng cọng lông trên người ta."

Âm Tế Thiên trợn mắt: "Ta không có mặt dầy như ngươi. Ngươi mau xối nước đi, ta sắp bị mùi thối này hun chết rồi!"

Khóe miệng Bắc Minh khẽ nhếch, lấy hai tấm bùa nước và lửa nhập vào nhau, sau đó thả chúng lên phía trên đầu Âm Tế Thiên, ngay tức khắc có một dòng nước ấm chạy xuống.

"Thoải mái quá đi!" Âm Tế Thiên vội vàng gội đầu: "Ngươi có cái gì trừ bỏ được mùi hôi thối này không?"

Bắc Minh lấy từ trong người ra một đóa Tam Lý Hương sấy khô, đặt dưới hai tấm bùa, nước chảy qua nó liền có mùi thơm. Chỉ cần mùi thơm này dính lên trên người, thì cho dù cách xa ba dặm vẫn có thể ngửi thấy được.

Âm Tế Thiên hít một hơi, cả người tràn trề sảng khoái. Chẳng hề phát hiện ánh mắt của nam tử đứng đằng sau hắn, càng lúc càng tối lại. Nhất là khi hắn chống chân lên thân cây để tẩy rửa phần dưới, ánh mắt kia nóng đến rực lửa, chăm chú nhìn vào thiếu niên vẫn hồn nhiên chưa biết gì, vô tư phô bày thân thể quyến rũ. Mãi đến khi tắm rửa sạch sẽ trong ngoài, Âm Tế Thiên mới hơi khựng lại, xấu hổ nói:

"Bắc Minh, ngươi có thể giúp ta rửa miệng vết thương không?"

Miệng vết thương ở đằng sau, hắn không nhìn thấy được. Nghe Âm Tế Thiên nói, hô hấp của nam tử thoáng hụt một cái, lời như vậy chẳng khác nào mời Bắc Minh tới nhấm nháp. Âm Tế Thiên đợi mãi không thấy động tác của Bắc Minh, nghi hoặc quay đầu lại, trông thấy y đã cởi hết quần áo trên người, nhoáng một cái đã đứng sát vào mình. Bắc Minh ôm lấy hắn, cúi đầu hôn lên cái miệng hồng hào nho nhỏ, cạy mở đôi môi hắn, đầu lưỡi xông thẳng vào càn quet1 khoang miệng. Âm Tế Thiên nhận thấy người phía trên hừng hực lửa nóng, vừa hôn vừa nói:

"Đừng nói ta bị thương mà ngươi cũng không tha nha?"

Tuy Bắc Minh rất muốn đè Âm Tế Thiên ra làm ngay, thế nhưng y cũng biết thân thể hắn không được thoải mái, khàn khàn giọng nói:

"Để ta xử lý vết thương cho ngươi."

Bắc Minh giúp Âm Tế Thiên rửa sạch miệng vết thương, búi lại tóc, cài lại trâm. Giúp Âm Tế Thiên mặc xong quần áo, sau đó mới đặt hắn nằm lên trên thảm. Âm Tế Thiên ho nhẹ một tiếng, gượng gạo nói:

"Không phải ngươi định hút độc ra đó chứ?"

Bắc Minh ngồi xuống cạnh Âm Tế Thiên, buồn cười hỏi:

"Không hút, chả nhẽ lại đẩy độc vào sâu hơn?"

Âm Tế Thiên tức giận quay đầu lại trừng y một cái: "Ý ta không phải thế!"

Bắc Minh đưa tay xoa xoa hai cánh mông trắng nõn tràn đầy co giãn: "Vậy ý của ngươi là gì?".

Âm Tế Thiên thở phì phì đáp: "Ý của ta là ngươi định dùng miệng hút độc ra à?"

Bắc Minh cười cười nói: "Ý kiến hay đấy!"

"Này!"

Bắc Minh không định đùa hắn nữa: "Vết thương của ngươi rộng quá! Dùng miệng hút thì ngươi sẽ đau."

Y lấy ra một cái phù chú, dán trên mông của Âm Tế Thiên, một khắc sau phù chú từ màu vàng biến thành màu đen. Bắc Minh nhanh chóng kéo nó ra, vứt ra xa, bùm một cái phù chú nổ tung, biến thành khí đen bốc hơi l6n trời. Kế đó y lấy thuốc trị thương ra bôi lên, y nhìn miệng vết thương không thể ngày một ngày hai khỏi hẳn, nói: "Bùn độc kia đã ăn mòn da thịt ngươi rồi. Thuốc ta bôi cho ngươi không có tác dụng gì quá lớn, đành đợi nó dần dần tốt lên vậy."

Âm Tế Thiên nghe Bắc Minh nói, trong bụng thầm rủa con cá quả kia. Bắc Minh tiếp tục nói:

"Ngươi nghỉ tạm một chút đi, ta muốn điều tức."

Âm Tế Thiên nhìn sắc mặt tái nhợt của Bắc Minh, liền ngoan ngoãn im lặng nằm trên tấm thảm lông, ngủ. Lúc hắn tỉnh lại, người ngồi cạnh hắn đã trở thành Thôn Phách.

"Ngươi…" Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn Thôn Phách: "Thân thể Bắc Minh đâu rồi?"

Thôn Phách bất đắc dĩ liếc qua một bên: "Ở kia."

Âm Tế Thiên quay đầu nhìn theo, thấy thân thể Bắc Minh yên lặng nằm cạnh mình, bèn nghi hoặc hỏi: "Bắc Thần ở bên kia đại thụ mà? Ngươi thay đổi bằng cách nào?"

"Thể lực của thân thể kia đã cạn kiệt, knếu nghỉ ngơi ba bốn ngày mà không khỏe lại được. Thì có khả năng …"

Âm Tế Thiên không kịp đợi Thôn Phách nói xong, sốt ruột hỏi: "Khả năng làm sao?"

Thôn Phách day day thái dương, trấn an nói: "Chắc là biến thành Bắc Dực Đồng."

"Bắc Dực Đồng?" Âm Tế Thiên chưa kịp phản ứng lại: "Đúng là đã lâu lắm rồi không nhìn thấy nó!"

Thôn Phách khẽ cười. Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Bây giờ ngươi không trở lại thân thể Bắc Minh được sao?"

Thôn Phách giải thích: "Bây giờ trở về thân thể đó chỉ là tìm khổ. Hơn nữa nó quả thật cạn kiệt sức lực, cho dù ta quay lại thì cũng sẽ bị đá ngược ra thôi."

Âm Tế Thiên nói: "Vậy đừng trở lạic! Nếu không sẽ dễ bị người khác phát hiện ra thân phận."

"Ta cũng nghĩ thế."

"Thế nhưng lát nữa, phải giải thích với Bắc Thần sao đây?"

Âm Tế Thiên vừa nói xong, phía trước chợt phát ra tiếng ù ù, mặt đất cũng rung lên. Hai người vội vàng chạy ra khỏi vách chắn, bắt gặp Bắc Thần cũng đang hốt hoảng nhìn phía trước:

"Hình như có cái gì chạy về phía chúng ta."

Hắn ta không có để ý tới đứng bên cạnh Âm Tế Thiên là Thôn Phách, phóng thần thức ra để thăm dò xung quanh, xác định không có gì nguy hiểm mới thu hồi thần thức lại, quay đầu cười nói:

"Ta thấy có hơn trăm tên tu sĩ cưỡi Khế ước thú chạy về phía này…"

Bắc Thần còn chưa nói xong, vừa thấy Thôn Phách đứng cạnh Âm Tế Thiên, biến sắc hỏi:

"Ngươi là ai?"

Thôn Phách thản nhiên nói: "Thôn Phách! Đệ tử Quỷ Tông phái."

Bắc Thần nghe y nói mình là tà tu, sắc mặt càng khó coi: "Sao ngươi chạy vào trong kết giới được?"

Trong kết giới có người lạ, vậy mà gã lại không phát hiện ra. Âm Tế Thiên ngó ngó Thôn Phách, xem y giải thích như thế nào. Thôn Phách liền nói ra lý do mình đã chuẩn bị sẵn:

"Trước khi các ngươi đến đây, ta đã ngồi điều tức trên đại thụ rồi. Do các ngươi không phát hiện ra thôi."

Bắc Thần đảo mắt thấy Bắc Minh nằm im trên đất, lớn tiếng rống: "Ngươi làm gì Bắc Minh vậy?"

Trên trán Thôn Phách trượt xuống mấy cái lằn đen. Âm Tế Thiên sợ hai người sẽ đánh nhau, liền giải thích:

"Do thể lực Bắc Minh quá mức cạn kiệt cho nên bất tỉnh. Xem ra phải ba bốn ngày mới khôi phục lại được."

Bắc Thần thấy Âm Tế Thiên giải thích thì sắc mặt với thoáng dịu đi, nghiêm khắc nhìn chằm chằm Thôn Phách, cảnh cáo nói:

"Hiện tại cả đám đều đang ở trong bí cảnh, mong là ngươi đừng có dùng thủ đoạn để ám toán bọn ta. Nếu không đừng trách ta không khách khí."

Tên tà tu này thấp hơn hắn ta hai cảnh giới, đối phó y, hắn ta dư sức.

"Không đâu."

Đương nhiên Bắc Thần không dễ tin tưởng lời y, hắn ta kéo Âm Tế Thiên đến gần Bắc Minh, nói nhỏ với Âm Tế Thiên:

"Y là tà tu, ngươi đừng thân cận với y quá."

Âm Tế Thiên: "…"

Thôn Phách: "…"

239. Chương 235: Thượng Cổ Bí Cảnh (19)

Ba người đứng dưới gốc đại thụ, im lặng nhìn về phía trước. Chỉ chốc lát sau, chấn động dưới đất càng lúc càng lớn, tiếng ù ù cũng càng ngày càng to hơn. Qua ước chừng một chén trà nhỏ, mấy trăm tên tu sĩ cưỡi Khế ước thú xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Bắc Thần thấy nhóm người chạy về phía này đều là tu sĩ cấp cao, nhẹ thở phào.

Thôn Phách phát hiện đám tu sĩ kia ai nấy đều hoảng hoảng hốt hốt, thoáng nheo mắt lại: "Xem bộ dạng bọn họ, dường như có cái gì không đúng!"

Âm Tế Thiên cũng nhìn ra một ít manh mối, vừa nghe Thôn Phách nói, khẽ gật gật đầu!

Bắc Thần hừ lạnh một tiếng: "Bọn họ thấy tên tà tu nhà ngươi, cho nên sắc mặt không tốt là phải!"

Kỳ thật hắn ta cũng phát hiện có gì đó không thích hợp, thế nhưng Thôn Phách lên tiếng, hắn ta không kềm được mà xóc mỉa đôi câu!

Thôn Phách: "…"

Âm Tế Thiên: "…"

Lúc này, trong đám tu sĩ kia có người *** mắt phát hiện ra bọn họ, vội vàng rống lớn lên: "Thú triều tới! Chạy mau! Thú triều tới! Chạy mau!"

Ba người sửng sốt!

"Sao ở đây cũng có thú triều?"

Bắc Thần lấy lại *** thần trước tiên, triệu hồi Khế ước thú, bế lấy Bắc Minh đang nằm trên đất, rồi nhảy lên lưng Khế ước thú. Xong quay đầu lại, liền nhìn thấy Âm Tế Thiên bị Thôn Phách ôm vào lòng, chạy đi trước!

Hắn ta trừng lớn mắt, cả giận nói: "Tiểu tử thối, đưa Tịch Thiên cho ta!"

Thôn Phách hỏi ngược lại: "Ngươi thấy mình có thể đồng thời bảo hộ hai người sao?"

Bắc Thần tức khắc im miệng!

Bắc Minh còn đang bị hôn mê, mà Tịch Thiên lại là một phàm nhân tay trói gà không chặt. Nếu gặp chuyện gì, quả thật hắn không thể phân thân, đồng thời chiếu cố hai người.

Bắc Thần đành rống vào mặt Thôn Phách: "Ngươi chiếu cố Tịch Thiên cho thật tốt vào, bằng không, ta sẽ tìm ngươi hỏi tội!"

Âm Tế Thiên dựa vào trong lòng Thôn Phách, dùng đầu ngón tay chọc ah chọc eo y: "Nghe chưa? Hắn bảo ngươi phải chiếu cố ta cho thật tốt đấy!"

Đáy mắt Thôn Phách dâng lên ý cười, cách mặt nạ hôn lên trán hắn một cái!

Âm Tế Thiên tức giận lườm y: "Không sợ người khác nhìn thấy sao?"

Thôn Phách khẽ cười: "Đều ở phía sau, nhìn không tới! Đúng rồi! Không phải ngươi có thể nhìn thấy sự vật ngoài ngàn dặm sao? Người nhìn thử xem, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!"

"Ừm! Bất quá, không biết nơi này có lá chắn ngăn cản tầm mắt của ta hay không nữa!"

Âm Tế Thiên thả thị giác, nhìn ra phía sau.

Cách đó khoảng ngàn dặm, có hơn vạn con Yêu thú khổng lồ đang chạy về phía bên này. Tốc độ khá nhanh, chỉ sợ không quá hai chén trà, là có thể đuổi kịp bọn họ.

Nom bộ dạng, xem chừng cấp bậc bọn nó còn trên cả cấp mười.

Âm Tế Thiên kể lại cho Thôn Phách nghe.

Thôn Phách nhíu nhíu mày: "Ngươi cảm thấy, với năng lực của ngươi, có thể khiến đám Yêu thú kia nghe lời hay không?"

Mắt Âm Tế Thiên khẽ lóe một tia không xác định: "Này… Ta cũng không dám cam đoan! Ta có thể khiến Yêu thú cấp mười nghe lời ta nói, nhưng chưa từng thử sai khiến Yêu thú trên cấp mười phục tùng!"

"Một khi đã như vậy, không rơi vào tình thế nguy cấp, vẫn không nên mạo hiểm là hơn!"

Âm Tế Thiên tán thành ý kiến ấy: "Nhưng, đằng trước là Vùng đất của những oan hồn, cũng không phải nơi an toàn gì!"

Trước đó, hắn đã từ lời kể của Bắc Thần nghe ra được, lúc xuyên qua Vùng đất của những oan hồn, chỉ có mỗi Bắc Minh mới có thể chém trúng bọn nó mà thôi. Nếu quả thật như vậy, mọi người lỗ mãng chạy vào bên trong, chẳng phải là chịu chết hay sao?

Thôn Phách trầm mặc!

"Hơn nữa! Ngươi đã nói muốn đi về phía Tây mà? Hiện tại, chúng ta là đang lùi về đó!"

Một lúc lâu sau, Thôn Phách mới lên tiếng: "Xem xem có thể dẫn đám Yêu thú tiến vào Vùng đất của những oan hồn hay không, để đám oan hồn đến đối phó với bọn nó!"

"Oan hồn trong Vùng đất của những oan hồn là hàng xóm của đám Yêu thú phía sau kia mà?"

"Cứ thử xem sao đã!" Thôn Phách dùng liên hệ *** thần, ra lệnh cho Khế ước thú dưới thân mau mau chạy về phía Vùng đất của những oan hồn.

Nhóm tu sĩ phía sau cũng biết Thú triều cách bọn họ càng ngày càng gần, rối rít thúc Khế ước thú tăng nhanh tốc độ lên.

Ngay khi bọn họ còn cách Vùng đất của những oan hồn nửa dặm, đám Yêu thú đuổi kịp tới đây.

Thủ lĩnh là một con Yêu thú … vừa giống bò vừa giống sư tử, trên đầu có hai cái sừng trắng thật lớn uốn cong về phía sau. Vảy của nó là những phiến kim loại cứng rắn, cộng thêm đôi mắt sáng như đuốc. Nó vừa ngửa mặt lên trời rống một tiếng, Khế ước thú của đám tu sĩ nhao nhao khựng bước chân lại, không dám tiến về phía trước mảy may

Có một tu sĩ nóng ruột nói: "Tại sao Khế ước thú không chạy nữa!"

Mắt thấy sắp vọt vào Vùng đất của những oan hồn, cớ gì đột nhiên dừng lại!

"Hẳn là Yêu thú phía sau ra lệnh cho Khế ước thú của chúng ta dừng lại!"

"Làm sao bây giờ?"

Có sáu tên tu sĩ nhát gan vội vã quăng Khế ước thú bỏ chạy, điều khiển pháp khí bay về phía Vùng đất của những oan hồn.

Bắc Thần nhanh chóng hô to: "Đừng tiến vào Vùng đất của những oan hồn!"

Sáu tên tu sĩ nhát gan nào có nghe được lời Bắc Thần nói, trong lòng chỉ nghĩ đến việc chạy thoát thân!

Ngay khi Bắc Thần nói xong từ 'hồn', sáu người đã vọt vào bên trong. Bầy oan hồn ngay tức khắc bổ nhào vào sáu tên tu sĩ, hung ác cắn xé thân thể bọn họ.

Sáu tên tu sĩ hoàn toàn không có khả năng phản kháng, chẳng thể thương tổn nó bằng quyền pháp, cũng chẳng thể thương tổn nó bằng đao kiếm, chỉ biết giãy dụa điên cuồng, cho đến khi chết đi!

Đám tu sĩ cách đó nửa dặm hoảng sợ nhìn một màn đầy kinh tâm động phách này!

Hồn phách của sáu tên tu sĩ vừa bay ra khỏi thân thể là bị bọn oan hồn hút lấy ngay, những con nào hút được, sẽ theo đó to ra gấp đôi.

Có vẻ, chúng nó đã phát hiện ra đám tu sĩ đứng gần đó, cho nên đồng loạt bay tới gần lá chắn, lom lom ngó bọn họ, đôi mắt âm u kia khiến các tu sĩ rùng mình liên tục.

Có người kinh hoảng nói: "Bầy oan hồn kia còn đáng sợ hơn cả thú triều, nếu chúng ta lỗ mãng đi vào, chỉ sợ có con đường chết!"

Bắc Thần bình tĩnh nói: "Lấy năng lực của chúng ta, căn bản không thể gây thương tích cho bầy oan hồn kia, nhưng bọn nó lại có thể tổn thương đến chúng ta!"

"Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không thể ở chỗ này chờ chết!"

Có tu sĩ tương đối bình tĩnh lên tiếng quát: "Tất cả im lặng! Các người xem xem đám Yêu thú kia, tựa hồ bọn nó không có ý định thương tổn chúng ta!"

Mọi người nhìn về phía đám Yêu thú, chỉ thấy chúng nó đứng yên tại chỗ, chẳng có ý định tiến lên, hơn nữa ánh mắt cũng vô cùng ôn hòa, thoạt nhìn không có vẻ như muốn đuổi giết bọn họ!

"Ở đây có Ngự thú sư không? Để Ngự thú sư câu thông câu thông với bọn nó đi, nói không chừng bọn nó có thể thả chúng ta rời đi!"

"Đồ ngu! Mấy con Yêu thú kia còn trên cả cấp mười, còn cần chi Ngự thú sư câu thông, cứ trực tiếp nói chuyện với bọn nó là được! Đâu phải bọn nó không hiểu tiếng người!"

"Vậy ai đi câu thông với bọn nó bây giờ?"

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tuy nhiên không ai dám đứng ra nói chuyện.

"Không phải chỉ là nói chuyện thôi sao, cũng đâu phải kêu các người chạy vào miệng bọn nó, sợ cái gì chứ?" Bắc Thần vừa khinh bỉ những tu sĩ quá mức nhát gan này, vừa cười Khế ước thú đi đến trước mặt thủ lĩnh Yêu thú, hô to: "Cái kia... cái kia, chúng ta nên xưng hô như thế nào nhỉ?"

Mọi người vừa nghe, suýt chút nữa bị tức đến ngất xỉu!

Có người nổi nóng nói: "Hỏi trọng điểm!"

Yêu thú không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm bọn họ!

Âm Tế Thiên nhỏ giọng nói với Thôn Phách: "Ta có cảm giác, bọn nó đang đợi ta mở miệng nói!"

Thôn Phách nói: "Vậy ngươi thử xem có thể câu thông với bọn nó hay không!"

Ngay khi Bắc Thần đang định hỏi, Âm Tế Thiên xen ngang: "Không biết chư vị vây khốn bọn ta, là có ý gì?"

Mọi ngươi nghe thấy một âm thanh trong trẻo từ phía sau vang lên, đồng loạt quay đầu!

Có tu sĩ nhận ra Âm Tế Thiên, hưng phấn nói với người bên cạnh: "Hắn chính là bạn lữ của Minh Thiếu gia, đồ đệ của Hư Không đại sư, cũng chính là Ngự thú sư cấp mười mà mấy ngày trước đó mọi người đang bàn tán hăng say!"

"Thiếu niên kia chính là vị Ngự thú sư cấp mười kia ư?"

"Đúng vậy! Có hắn ở đây, hẳn là có thể câu thông được với đám Yêu thú!"

"Bộ dạng thiếu niên này thật xinh đẹp, bất quá, tại sao hắn lại ở cùng một chỗ với quỷ tu?"

"Nghe nói ngay đêm Đại Hôn của hắn và Minh Thiếu gia, hắn bị tà tu bày kế bắt đi! Sự tình là thật hay giả, ta cũng chỉ nghe được một ít, không có chứng thực, cũng không có nghe ai thảo luận về việc này. Sau đó, lời đồn kia cũng bị bỏ qua, hiện tại nhìn thấy hắn ở cùng tà tu, chắc hẳn là sự thật!"

Lúc này, Yêu thú đầu lĩnh rống to lên!

Tu sĩ cả kinh: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ câu thông không thành công?"

Tuy Âm Tế Thiên không biết lý do tại sao mình có thể nghe hiểu thú ngữ, thế nhưng, hắn càng nghe càng cảm thấy kinh ngạc!

Sau khi Yêu thú đầu lĩnh nói xong, hắn mới đáp lại: "Làm phiền các người!"

Ngay sau đó, hơn vạn con Yêu thú không hẹn mà cùng bay lên, đứng giữa không trung, ngửa mặt lên trời rít gào.

Toàn bộ mặt đất bởi vì sóng âm của chúng mà kịch liệt lay động, oan hồn ở cách đó nửa dặm bị yêu thú ảnh hưởng, cũng cùng ngửa mặt lên trời gầm rú. Tiếng gào thét đinh tai nhức óc, khiến các tu sĩ phải vội vàng dùng linh phù phong bế hai lỗ tai lại.

Tiếp đó, bọn họ nhìn thấy từ miệng đám Yêu thú, không phải bắn ra tia lửa tia điện, thì cũng là một đống đất cát, nom có vẻ như đang tụ tập linh lực.

Ngay lúc các tu sĩ kinh ngạc nhìn lom lom, suy đoán xem bọn chúng muốn làm gì. Thì đột nhiên, chúng nó cúi đầu, linh lực to lớn kia, tấn công về phía mặt đất.

240. Chương 236: Thượng Cổ Bí Cảnh (20)

"Oanh" một tiếng, nhất thời, toàn bộ mặt đất đều rung chuyển, cát bụi cuồn cuộn, che khuất tầm mắt của các tu sĩ.

Sau khoảng nửa nén hương, cát bụi mới dần dần tản đi. Các tu sĩ gỡ linh phù trên hai tai xuống, đồng loạt ngước nhìn hơn vạn con yêu thú đang bay lơ lửng trên không trung.

Có một tu sĩ vừa che miệng, vừa khua khua bụi đất trước mặt: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Các người nhìn xem, mặt đất bị đánh ra một cái động lớn!"

"Minh Thiếu phu nhân! Ngươi có thể giải thích cho chúng ta biết tình huống hiện tại là gì không?"

Ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người Âm Tế Thiên!

Âm Tế Thiên ho nhẹ một tiếng, nói: "Vừa rồi, yêu thú đầu lĩnh nói với ta, chúng ta không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của chúng, cũng không thể thoát khỏi bí cảnh này!"

Mấy trăm tên tu sĩ vừa nghe tới đó, sắc mặt đại biến: "Vậy ý của bọn chúng là muốn chúng ta chết ở chỗ này?"

Âm Tế Thiên nâng tay ý bảo bọn họ im lặng: "Trước hết nghe ta nói xong đã!"

Mọi người an tĩnh lại!

Âm Tế Thiên tiếp tục nói: "Chúng bảo, nếu các người đã tiến vào trong bí cảnh, thì phải làm theo lời của chúng!"

Có người hỏi: "Chúng muốn chúng ta làm gì?"

Âm Tế Thiên chỉ vào cái lỗ lớn mới vừa bị oanh tạc kia nói: "Đó chính là lối ra, bất quá, phía dưới rất nguy hiểm! Thế nhưng, muốn rời khỏi đây, mỗi người phải giao ra một nghìn viên linh thạch cực phẩm! Đương nhiên, người nào không giao, xin mời lui vào bên trong Vùng đất của những oan hồn kia ngay lập tức!"

Đám tu sĩ: "..."

Đây là ép mua ép bán sao?

Có tu sĩ phục hồi *** thần, ngơ ngác hỏi: "Yêu thú muốn lấy linh thạch để làm gì?"

"Ngu dốt! Yêu thú cũng phải cần hấp thu linh khí để tu luyện chứ!"

"Nhưng, một ngàn viên linh thạch cực phẩm có phải hơi đắt không?"

Âm Tế Thiên nhìn người nọ, nói: "Ngươi cứ nghĩ rằng, một ngàn viên linh thạch cực phẩm đổi lấy một cái mạng, sẽ không còn cảm thấy đắt nữa!"

"Đúng là vậy!"

Có người hỏi Âm Tế Thiên: "Minh Thiếu phu nhân, ngươi xác định chỗ đó đích thực là lối ra sao?"

Âm Tế Thiên nói: "Chúng nói với ta như vậy!"

"Nhưng, ta thấy con Yêu thú thủ lĩnh kia nói rất nhiều, sao thông qua miệng ngài, lại chỉ còn đơn giản vài câu như vậy?"

Âm Tế Thiên thản nhiên nói: "Đây chính là điểm khác biệt giữa tiếng người và tiếng thú!"

Nghe vậy, Thôn Phách lặng lẽ rũ mi mắt, che đi ý cười nồng đậm bên trong!

Y dám khẳng định, tuyệt đối con Yêu thú thủ lĩnh kia không nói những lời đó!

Và, Thôn Phách cư nhiên đoán trúng!

Âm Tế Thiên chính là nhân cơ hội, tranh thủ vơ vét đám tu sĩ này một chút!

Bằng không, sẽ bỏ phí mất một dịp may hiếm có.

Sau khi đám tu sĩ thương lượng hồi lâu, mới đưa ra quyết định, mỗi người nộp lên một ngàn viên linh thạch cực phẩm, rồi nhờ Âm Tế Thiên chuyển giao cho Yêu thú đầu lĩnh.

Nhưng trước đó, bọn họ đến gần cái hố lớn, đưa mắt nhìn xuống thăm dò. Và tức khắc, đồng loạt ngơ ngẩn cả người.

Kỳ thực cảnh sắc bên trong so với cảnh sắc của bí cảnh không khác nhau lắm. Điểm đặc biệt duy nhất là, nơi này một nửa giống như tiên cảnh, mặt trời chiếu rọi khắp nơi, cành lá tươi tốt, trăm hoa đua nở, hoa thơm chim hót, quả thực đẹp không sao tả xiết!

Nửa còn lại thì giống như Minh Ngục, vô cùng đáng sợ, bầu trời màu đỏ, mặt đất màu đen, cành khô lá rụng, mồ mả ở khắp mọi nơi. Tiếng kêu quàng quạc của bầy quạ nghe rất chát chúa, khiến người khác có cảm giác hít thở không thông.

Đám tu sĩ nhìn về phía tiên cảnh kia, không chút do dự giao linh thạch Âm Tế Thiên. Sau đó, cưỡi Khế ước thú, bay xuống vùng đất đầy ánh nắng kia.

Lúc đến lượt Bắc Thần, hắn ta vừa vươn tay đưa một túi linh thạch lớn cho Âm Tế Thiên, vừa nói lớn với con Yêu thú đầu lĩnh: "Bên trong này là ba ngàn viên linh thạch cực phẩm, đây là…"

Hắn ta chỉ chỉ chính mình, Bắc Minh và Âm Tế Thiên nói: "Đây là phần linh thạch của ta cùng với Bắc Minh và Tịch Thiên kia!"

Âm Tế Thiên: "…"

Thôn Phách: "…"

Lũ yêu thú đồng loạt nhìn Bắc Thần đầy quái dị.

Bắc Thần quay đầu nhìn về phía Thôn Phách: "Giao Tịch Thiên cho ta, rồi ngươi cứ đi xuống trước!"

Thôn Phách thản nhiên nói: "Vẫn là câu nói kia, ngươi xác định nếu bên trong có nguy hiểm, ngươi sẽ cùng lúc bảo vệ được hai người?"

Bắc Thần nhìn vùng đất giống như Minh Ngục phía dưới, tức giận nói: "Còn hơn là để Tịch Thiên đi theo ngươi tiến vào địa phương quỷ quái kia! Hơn nữa, dù sao Tịch Thiên cũng là tu sĩ chính phái, càng không thể đi theo bên cạnh ngươi!"

Thôn Phách cười nhạo một tiếng: "Ta không nhớ là có quy định nào nói tu sĩ chính phái được đi dưới ánh nắng mặt trời, còn tà tu phải buộc đi ở nơi âm khí nặng nề kia!"

Bắc Thần nói không lại y, nhìn về phía Âm Tế Thiên hỏi: "Tịch Thiên, ngươi quyết định đi với ai?"

Bảo Âm Tế Thiên chọn, tất nhiên là chọn Thôn Phách, bất quá, hắn cũng không thể nói rõ ra!

"Ngươi bảo vệ tốt Bắc minh, cũng tương đương với bảo vệ ta!"

Bắc Thần thành thật thừa nhận nói: "Ta đích xác không thể bảo toàn cho hai người, thế nhưng, nếu tên tà tu này có hành động quấy rối ngươi, ngươi nhất định phải nói cho ta biết!"

"Ừm!"

Bắc Thần trừng mắt nhìn Thôn Phách, ôm lấy thân thể Bắc Minh, cưỡi Khế ước thú, bay vào trong cái hố lớn.

Thẳng đến khi bên trên rìa hố chỉ còn Âm Tế Thiên và Thôn Phách, Âm Tế Thiên thu toàn bộ linh thạch thu được vào trong Nhẫn không gian, rồi đưa mắt nhìn Yêu thú đầu lĩnh, sau đó nói với Thôn Phách: "Chúng ta xuống!"

Thôn Phách để hắn ngồi tựa lên người mình, miệng dán lên lỗ tai của hắn, buồn cười khẽ nói: "Ta còn chưa nộp một ngàn viên linh thạch cực phẩm mà!"

Âm Tế Thiên tức giận lườm y một cái: "Vậy ngươi còn không lấy linh thạch ra!"

Thôn Phách cười lấy ra một túi linh thạch đưa cho hắn.

Nháy mắt khi Âm Tế Thiên tiếp nhận cái gói lớn, liền phát hiện trọng lượng của nó không bằng những người khác!

Hắn mở ra nhìn, phát hiện bên trong toàn là linh thạch tuyệt phẩm, ước chừng có bảy, tám trăm viên lận.

Âm Tế Thiên hừ cười một tiếng: "Thật rộng r!"ãi

Bên ngoài hố lớn, nhóm Yêu thú nhìn Âm Tế Thiên đi xa dần. Có một con bỗng dưng bật cười nói: "Vị đại nhân kia thật giảo hoạt, khi dễ những người khác không hiểu tiếng thú, thu lấy một số tiền lớn!"

Yêu thú thủ lĩnh gật gật đầu: "Đợi khi nào có tu sĩ khác muốn vào bên trong hố, liền bảo bọn họ nộp lên một ngàn viên linh thạch cực phẩm!"

Lũ Yêu thú hiếu kỳ nhìn nó: "Ngươi cần linh thạch cực phẩm để làm gì?"

"Sau này nộp cho đại nhân!"

Lũ Yêu thú: "…"

"Đúng rồi! Trước khi thu được linh thạch, tốt nhất không nên dọa chạy bọn họ!"

Lũ Yêu thú: "…"

—

Dưới cái nhìn chăm chằm của Bắc Thần, Thôn Phách cưỡi Khế ước thú bay về phía có ánh mặt trời bên này, theo sau đội ngũ, tiếp tục tiến về phía trước.

Thôn Phách đặc biệt đi ở cuối hàng, dùng linh lực tạo ra lá chắn, ngăn cách âm thanh của bọn họ, hỏi: "Rốt cục vừa rồi đám yêu thú đó nói cái gì?"

Đột nhiên bọn nó lại hợp lực đánh ra một cái hố lớn để bọn họ rời đi, nhất định trong đó phải có nguyên nhân gì!

Âm Tế Thiên nhớ tới lời của con Yêu thú đầu lĩnh, nhíu mày: "Nó nói, đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đợi được ta! Sau đó, chủ động bảo sẽ khai thông con đường đi đến Ám Thần Điện, còn nói bên trong cực kỳ nguy hiểm. Lấy năng lực hiện tại của ta, có lẽ sẽ không an toàn đi tới Ám Thần Điện, lấy được những thứ ta muốn. Rồi sau đó ta nghe không hiểu nó nói gì nữa!"

Thôn Phách nghi hoặc hỏi: "Nó nói gì?"

"Nó nói, năm đó ta vừa đi, có một Thiên Thần Thượng Cổ tiến vào trong bí cảnh. Y cầm một thanh thần khí cắm vào ngay bên cạnh thần khí của Ám Thần Vương, dẫn đến trên không trung của Ám Thần Điện xuất hiện ánh sáng mặt trời, khiến cho đại điện xảy ra biến hóa!

Âm Tế Thiên nhìn nhìn phía trước: "Chuyện nó nói, rất có thể là cảnh sắc mà chúng ta nhìn thấy kia! Một nửa được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, nửa còn lại thì giống như địa ngục a tì!"

Hắn bĩu môi: "Tóm lại, ta nghĩ có lẽ đám yêu thú kia đã nhận nhầm người! Đúng rồi! Không phải ngươi nói phía Tây có lối ra sao, đợi sau khi đám Yêu thú rời khỏi, chúng ta lại đi lên trên tìm xem!"

"Không cần!" Thôn Phách nhìn hoàn cảnh xung quanh: "Cái lối ra kia, ở trong này!"

"Cái gì?" Đáy mắt Âm Tế Thiên chợt lóe tia kinh ngạc!

Thôn Phách nhìn hắn một cái: "Tiếng kêu gọi kia, càng ngày càng rõ hơn!"

Y nhắm mắt lại, nghiêm túc nghe: "Tuy rằng ta không có nghe rõ người nọ đang nói cái gì, nhưng ta có thể biết được, hắn rất hưng phấn, cũng rất kích động!"

Âm Tế Thiên nghe nói như thế, không hề cảm thấy cao hứng: "Ngươi có cảm thấy mọi việc hơi quá trùng hợp không?"

Thôn Phách mở mắt: "Sao?"

"Trước, ngươi nói là có tiếng kêu gọi ngươi, chúng ta mới chạy đến đây. Nếu không có đám Yêu thú, chúng ta còn đang mù quáng tìm kiếm lối ra mà ngươi nói. Thử nghĩ xem, đám Yêu thú cố tình xuất hiện đúng lúc, sau đó đồng ý giúp chúng ta khai thông đường đi. Và cái hố này cư nhiên lại hướng tới chỗ mà ngươi nói, ngươi nghĩ xem, có vẻ như mọi thứ đã được sắp đặt sẵn!"

Thôn Phách nheo mắt: "Ngươi nói không phải không có lý!"

"Phải là rất có lý mới đúng! Bất quá, chúng ta cũng đã tới đây, không thể lui về. Hơn nữa, lối ra ở ngay trong này. Do vậy đoạn đường phía sau, cẩn thận một chút là được!"

Lúc này, Bắc Thần đang đi đằng trước bỗng quay đầu lại, quát: "Tên tiểu tử tà tu nhà ngươi, còn không mau đuổi theo!"

Thôn Phách bất đắc dĩ tăng tốc độ chạy theo.

Dọc đường đi, mọi người không gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì, trải qua hai ngày hai đêm gấp rút lên đường, rốt cục mọi người đi tới quảng trường bên ngoài Ám Thần Điện!

Âm Tế Thiên nhìn Ám Thần Điện đầy khí thế trước mắt, cho dù đã bị chia thành một âm một dương, cũng không tổn hao đến phong thái hùng vĩ của nó, sừng sững uy nghiêm!

Nhìn nó, tâm tình đều bị chia làm hai loại, một là tâm tình tốt, một là tâm tình xấu!

Mọi người dừng chân trước cổng lớn của Ám Thần Điện, nhìn cánh cửa đóng chặt, mọi người có vẻ rất do dự.

Có một tu sĩ nói: "Hay là chúng ta chờ thêm mấy ngày nữa rồi lại vào!"

"Tại sao?"

"Không phải vừa rồi con Yêu thú đầu lĩnh nói nơi này rất nguy hiểm hay sao? Tuy rằng tạm thời ta không nhìn thấy nguy hiểm, thế nhưng vẫn nên cẩn thận thì hơn, đúng không? Hơn nữa, nói không chừng bên trong có che giấu cơ quan, cho nên, chúng ta nên đợi thêm mấy ngày, nói không chừng sẽ còn có tu sĩ đến đây."

Hiên tại, bọn bọn họ chỉ có hơn năm trăm người, tính cả Khế ước thú, cũng chỉ được hai ba ngàn. Với số lượng này, đi vào bên trong đại điện nguy hiểm kia, rất có khả năng toàn bộ mọi người đều chết hết.

"Ta đồng ý với lời của Lâm đạo hữu, chúng ta muốn nhanh chóng rời đi, chứ không phải muốn nhanh chóng đi tìm. Chắc chắn sẽ còn có tu sĩ khác đến đây nữa!"

Bắc Thần lên tiếng nói: "Nếu đã như vậy, mọi người hãy tìm địa phương nghỉ tạm mấy ngày!"

Mọi người thống nhất xng ý kiến, lần lượt xuống khỏi Khế ước thú.

Âm Tế Thiên chân vừa chạm đất, lập tức nhận lấy cơ thể của Bắc Minh từ tay Bắc Thần, sau đó ôm siết vào lòng.

Hành động của hắn, chọc cho Bắc Thần cười một trận!

Thôn Phách nhìn Âm Tế Thiên vừa đem áo phủ lên trên đất, vừa cẩn thận hầu hạ cơ thể Bắc Minh. Hắn săn sóc như thế, ngay cả bản tôn là mình mà y cũng nhịn không được nổi cơn ghen tuông!

Y tới gần bên tai Âm Tế Thiên nhỏ giọng nói: "Ngươi đối với Bắc Minh tốt quá, ta ghen đấy!"

Âm Tế Thiên trừng mắt khẽ lườm Thôn Phách!

Đối xử tốt với Bắc Minh, không phải cũng tương đương đối xử tốt với y hay sao? Y ghen tuông cái quái gì?

"Tên tà tu tiểu tử nhà ngươi, ngươi dựa vào Tịch Thiên gần như vậy làm chi? Đi! Đi! Đi! Cút xa ra một chút!"

Bắc Thần vừa nhìn thấy Thôn Phách tới gần Âm Tế Thiên, lập tức chạy sang đuổi người!

Thôn Phách thấy Bắc Thần ở đây, cũng không tiện thân cận với Âm Tế Thiên quá, liền xoay người đi dạo đến đại điện gần đó!

Khi y bất tri bất giác đến gần Đại điện, có một đám tu sĩ đứng xa xa, nhìn sang y với ánh mắt đầy khinh bỉ.

"Tà tu thì vẫn là tà tu, cuối cùng cũng bị tà khí bên trong hấp dẫn!"

"Nếu không phải hiện giờ chúng ta đang ở trong Bí cảnh, ta đã sớm ra tay giết chết hắn rồi!"

Âm Tế Thiên nghe nói như thế, ánh mắt tối lại, lạnh lùng liếc mấy tên tu sĩ đang nói chuyện kia.

"Tình huống của Bắc Minh sao rồi? Đã hai ngày sao còn chưa tỉnh?" Bắc Thần có chút buồn bực nói.

Nếu hắn ta là Luyện Đan Sư thì tốt rồi!

Có thể xem bệnh cho Bắc Minh!

Âm Tế Thiên nói: "Ta so với ngươi còn sốt ruột hơn kìa. Bất quá, nếu hắn nói phải mê man năm, sáu ngày, vậy cứ kiên nhẫn mà đợi đi!"

Bắc Thần nhìn Âm Tế Thiên giúp Bắc Minh vén tóc mai trên hai má, còn dịu dàng hôn một cái lên trán Bắc Minh. Nhìn vào, ai cũng đều rõ, Âm Tế Thiên rất để ý đến Bắc Minh đến cỡ nào.

Bắc Thần thở dài: "Cũng chỉ biết vậy thôi!"

241. Chương 237

Âm Tế Thiên thấy Bắc Thần ngồi xuống điều tức, mà ở trong Bí cảnh nguy hiểm này lại không có chỗ nào khác có thể đi, cho nên hắn cũng đành học theo Bắc Thần ngồi xuống. Thế nhưng mới vừa nhắm mắt lại, đã có người nhỏ giọng bàn tán:

"Nhìn, Minh thiếu phu nhân cũng học theo tu sĩ ngồi tu luyện. Hắn là người bình thường, làm thế nào hấp thu được linh khí chứ?"

Có người nhắc nhở nói: "Suỵt! Ngươi nói nhỏ thôi."

"Sợ cái gì? Tai người thường có được như tai của tu sĩ đâu, sao có thể nghe được chúng ta nói."

"Hắn không nghe được, thế nhưng tu sĩ Độ Kiếp kỳ bên cạnh hắn kia, lại có thể nghe thấy đó!"

Cũng không biết có phải Bắc Thần dùng ánh mắt cảnh cáo bọn họ hay không, mà sau đó Âm Tế Thiên không còn nghe thấy tiếng bàn tán nữa. Năm ngày tiếp theo, hầu như mọi người đều chỉ biết ngồi xuống tu luyện. Âm Tế Thiên đã từng kiểm tra tình trạng của Bắc Minh mấy lần, không biết có phải do Thôn Phách liên tục điều tức hay không mà hai ngày gần đây, sắc mặt của Bắc Minh hồng hào hơn nhiều.

Vào sáng ngày thứ sáu, khi mọi người dần dần mất kiên nhẫn vì không có thêm bất cứ tu sĩ nào xuất hiện. Đang lúc bọn họ tính toán chọn khoảng 100 người để tiến vào đại điện, thì rốt cục cũng có người lục tục đi tới. Ban đầu chỉ khoảng 3 4 tu sĩ, dần dần càng nhiều thêm, sau đó cả quảng trường vốn trống rỗng bỗng chốc đầy ắp người. Nhìn bọn họ đầy vẻ mệt mỏi xơ xác, hơn nữa mỗi người vừa tới nơi đều tự động nói ra những chuyện gặp phải mấy hôm nay, cùng với vụ việc đám yêu thú đòi thu một ngàn viên linh thạch cực phẩm mới cho qua động khẩu. Mà nhắc tới đó, ai cũng đầy mặt tức giận.

cửa động

"Nhớ lại, ta lại càng thêm tức giận. Lúc ấy ta mới vừa thoát khỏi long quyển phong, rơi xuống cạnh động khẩu thông tới nơi này. Ta cứ cho rằng mình an toàn rồi, nào ngờ chân chưa kịp chạm đất đã thấy hai con Yêu thú cấp cao đánh về phía ta. Ta tưởng đâu chúng muốn giết mình nên vội vàng quay đầu bỏ chạy, thậm chí dùng hết các loại phù chú pháp bảo để đối phó, nhưng vẫn không thể thoái khỏi ma trảo của chúng. Ngay khi ta cho rằng mình chết tới nơi rồi, lại nghe thấy tiếng Yêu thú nói: 'Vào nơi này phải giao ra một ngàn viên linh thạch cực phẩm.'!" Nói tới đây, tên tu sĩ lại nghiến răng kèn kẹt: "Chúng nó nói với ta sớm

một chút không phải tốt rồi sao? Còn cố tình chờ tới khi ta hao hết linh lực, dùng hết cả phù chú cao cấp mới nói. Thật khiến người ta tức chết đi được!"

"Ngươi chỉ bị đòi một ngàn viên linh thạch cực phẩm. Còn ta tới tận năm nghìn viên! Bọn chúng nói ta khó coi, cho nên đòi nhiều."

Âm Tế Thiên nghe bọn họ kể chuyện, lặng lẽ lấy tay đỡ trán, có vẻ đám Yêu thú kia hung hăng hơn hắn nghĩ.

"Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên nghe được tiếng gọi quen thuộc liền ngẩng đầu lên, trông thấy Bắc Vũ Hoành và một vài vị tưởng lão đầy vẻ sốt ruột chạy về phía này. Bắc Vũ Hoành đi thẳng đến trước mặt Âm Tế Thiên, hỏi han:

"Ngươi không sao chứ?"

Âm Tế Thiên khẽ tủm tỉm:

"Không có gì. Thế nhưng..." Hắn nghiêng mình để Bắc Vũ Hoành nhìn thấy Bắc Minh đang nằm ở dưới chân: "Y đã hôn mê 7 ngày rồi."

Sắc mặt Bắc Vũ Hoành trở nên nghiêm trọng: "Vậy nó..."

Âm Tế Thiên ra dấu ám chỉ ông Thôn Phách đang ngồi phía bên kia kìa. Bắc Vũ Hoành quay đầu nhìn y, rồi lại quay đầu về nhìn Âm Tế Thiên, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng:

"Tịch Thiên, có phải... ngươi đã biết hết rồi không?"

"Đúng thế!"

Bắc Vũ Hoành có chút nóng vội, lo lắng hỏi: "Vậy ngươi có để ý nó là..."

Âm Tế Thiên ngắt lời ông: "Nếu ta để ý ta đã sớm vứt y cho đám Yêu thú tráng miệng."

Bắc Vũ Hoành thấy hắn không thèm để ý, cũng thở ra một hơi: "Thế là tốt rồi. Về sau nếu có cơ hội ta sẽ nói rõ ràng chuyện này cho ngươi nghe."

Âm Tế Thiên nhíu mày: "Tình trạng hiện giờ không tốt lắm. Xung quanh có rất nhiều người, cho nên y không thể nào quay lại thân thể, chờ đến khi đi vào đại điện, chúng ta chỉ có thể ôm thân thể y đi theo."

Bắc Vũ Hoành nhăn mày: "Thật là phiền toái."

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn về phía Thôn Phách đang ngồi, chỗ đó đứng đến hơn trăm tên tà tu, hơn nữa tu vi toàn là Hóa Thần kỳ và Luyện Hư kỳ.

"Sao lại ít tà tu như vậy? Không phải năm vị lão tổ là gặp phải vấn đề gì đó chứ?"

Nếu tà tu không có năm vị lão tổ trấn trụ, chỉ sợ bên chính phái sẽ lấy lý do trừ hại mà giết sạch hơn trăm tên tà tu ở đây. Bắc Vũ Hoành cười một tiếng:

"Chúng ta còn có thể bình yên vô sự mà đến tận đây. Bọn họ là tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, làm sao gặp bất trắc gì được. Chắc bây giờ, bọn họ đang bận xếp hàng giao linh thạch đó thôi."

Âm Tế Thiên: "..." Sao đột nhiên có cảm giác giống giao vé vào cửa để xem phim.

Bắc Vũ Hoành tiếp tục nói: "Bởi vì có người không mang đủ một ngàn viên linh thạch cực phẩm cho nên mới lấy loại khác để đủ số. Không ngờ vị Yêu thú thu linh thạch ka phát hiện ra. Cho nên từ sau lúc đó, tất cả phải linh thạch đều phải qua kiểm tra mới được thả cho vào."

Âm Tế Thiên: "..."

"Nhưng chắc là sẽ nhanh thôi! Bọn họ xếp ở sau chúng ta không xa."

Bắc Vũ Hoành vừa dứt lời, mặt đất chợt rung động ầm ầm, sau đó là tiếng người nói chuyện ầm ĩ:

"Mọi người nhìn kìa! Tà tu đến rồi!"

Âm Tế Thiên và Bắc Vũ Hoành nhìn sang cửa quảng trường, trông thấy năm vị tà tu lão tổ cười Khế ước thú dẫn đầu, cùng một đám tà tu chậm rãi đi qua phía âm u bên kia. Trong ánh mắt bọn họ, còn đầy vẻ khiêu khích dành cho phe tu sĩ chính phái. Thôn Phách nghe tiếng, cũng chậm rãi mở mắt ra. Quỷ quái lão tổ và Yêu quái lão tổ đi phía trước, vừa nhìn thấy Thôn Phách thì tươi cười rạng rỡ. Quỷ quái lão tổ nhảy dựng lên, sau đó nhẹ nhàng dừng lại ở trước mặt Thôn Phách, ha ha cười nói:

"Bổn tọa đã nói tiểu tử thối này phúc lớn mạng lớn! tuyệt đối sẽ không có việc gì!"

Yêu quái lão tổ đi tới, hừ một tiếng: "Cũng không biết là ai lo lắng tiểu tử thối này không mang đủ một ngàn linh thạch, cho nên vội vàng phái người cầm mấy ngàn viên linh thạch, đứng đợi ở cửa động, chờ nó xuất hiện!"

"Để bổn tọa bảo hắn không cần chờ nữa."

Thôn Phách thăm dò hỏi: "Lúc hai người tới đây cũng bị thu lich thạch?"

Quỷ quái lão tổ tức giận nói: "Sao không! Mỗi người một ngàn viên linh thạch cực phẩm! Còn nhiều hơn cả sử dụng truyền tống!"

Thôn Phách: "..."

Lúc này Ly Trĩ lão tổ với khuôn mặt bình tĩnh đi tới gần: "Sao tên Tịch Thiên cũng ở trong Bí cảnh? Các ngươi không nhốt hắn lại sao?"

Quỷ quái lão tổ rất bất mãn với kiểu chất vấn của Ly Trĩ lão tổ: "Tịch Thiên là vợ của đồ đệ bổn tọa. Bổn tọa muốn mang hắn đi đâu thì mang! Ngươi cấm cản được chắc!?"

Sắc mặt Ly Trĩ lão tổ trầm xuống: "Quỷ quái lão tổ, ngươi có mang hắn đi hay không cũng chẳng liên quan gì đến bổn tọa! Thế nhưng ngươi thả hắn về lại phe tu sĩ chính phái, bổn tọa đành phải xen vào!"

Quỷ quái lão tổ đưa mắt nhìn thiếu niên có viên chu sa chí ở giữa hai mày kia. Giọng đầy lạnh nhạt:

"Nếu bổn tọa thả hắn ra, bổn tọa sẽ có trách nhiện tóm hắn về."

Gương mặt Ly Trĩ lão tổ hung ác: "Vấn đề không phải là ai dẫn hắn về, mà là liệu hắn có toàn thây trở về hay không kìa!"

"Đồ tức của bổn tọa! Bổn tọa sẽ phụ trách an nguy của hắn!"

Ly Trĩ lão tổ cười lạnh nói: "Ngươi một câu đồ tức, hai câu đồ tức, cũng phải xem xem hắn có đồng ý làm đồ tức của ngươi hay không đã. Ngươi nhìn xem, người hắn coi trọng cũng chẳng phải là đồ đệ của ngươi."

Mọi người nghe thế, đều quay sang nhìn về phía Âm Tế Thiên, chỉ thấy Hiên Viên Duật – đệ tử Thuần Trần phái tủm ta tủm tỉm cười, đi đến trước mặt Âm Tế Thiên. Vừa thấy y, sắc mặt Thôn Phách đã không tốt, y vội bước nhanh qua đó. Bên kia, Âm Tế Thiên nhìn dáng vẻ như tìm được bảo bối của Hiên Viên Duật, liền nhướng mày:

"Tìm được bảo vật?"

"Không thấy!" Khóe miệng lại kéo rộng lên: "Thế nhưng ta cảm thấy được, bên trong đại điện kia, có thứ rất tốt đang chờ ta tới lấy!"

Âm Tế Thiên âm thầm cười nhạo y. Hiên Viên Duật cũng không thèm để ý Âm Tế Thiên có tin mình hay không, cười cười:

"Đúng rồi! Đưa Cửu Đăng Tháp cho ta."

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Ngươi nói cái đèn chiếu sáng kia?"

Hiên Viên Duật nghe hắn gọi Cửu Đăng Tháp gần như là tiên phẩm mà mình vất vả chế tạo ra kia, là đèn chiếu sáng, khóe miệng liền giật giật:

"Nó không phải là đèn dùng để chiếu sáng."

"Thế nó là...?"

Hiên Viên Duật liếc mắt nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói: "Cái đó là dùng để cảm ứng cấp bậc của bảo vật. Chúng ta sẽ dựa vào nó để quyết định có nên mạo hiểm hay không."

Âm Tế Thiên trừng mắt nhìn y: "Sao ngươi không nói sớm?"

Hắn cứ tưởng cái đèn kia bị hư, cho nên vứt lại Quỷ Tông phái mất rồi. Nếu biết nó có tác dụng lớn như vậy, hắn đã mang nó theo. Hiên Viên Duật nheo nheo mắt hỏi:

"Đừng nói là ngươi không mang nó theo đấy nhé?"

"Ngươi thấy ta nên mang một cái đèn chiếu sáng tới Bí cảnh hay sao?"

Hiên Viên Duật tức khắc bị Âm Tế Thiên làm cho nghẹn họng. Lúc này, giọng nói trầm thấp vang lên phía sau bọn họ:

"Cái đèn kia đang ở chỗ của ta."

242. Chương 238: Thượng Cổ Bí Cảnh (22)

Nghe tiếng, Âm Tế Thiên và Hiên Viên Duật quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt âm u dưới lớp mặt nạ của Thôn Phách.

Hiên Viên Duật nhíu mày: "Ngươi vừa nói gì?"

Thôn Phách không dấu vết tách Hiên Viên Duật và Âm Tế Thiên ra: "Ta nói ngọn đèn kia đang ở chỗ của ta!"

"Sao Cửu Đăng Tháp lại ở chỗ ngươi?"

Hiên Viên Duật vừa thốt ra câu này, tức khắc cảm thấy mình hỏi có vẻ hơi dư thừa!

Trước đó Tịch Thiên bị bắt về Quỷ Tông Phái, Thôn Phách nhìn thấy Cửu Đăng Tháp, thì cũng không có gì làm lạ!

Âm Tế Thiên vừa vui vừa tò mò: "Sao ngươi biết mà mang nó theo?"

Thôn Phách không trả lời hắn, trực tiếp đưa Cửu Đăng Tháp cho Hiên Viên Duật. Hiên Viên Duật liếc y một cái: "Ngươi vừa nghe lén bọn ta nói chuyện?"

Thôn Phách hỏi ngược lại: "Ngươi nghĩ sao?"

Nếu đã bị y biết, Hiên Viên Duật cũng không tính toán che che lấp lấp, nhìn ngọn đèn màu đỏ tím chợt lóe trên tầng thứ chín của Cửu Đăng Tháp, khóe miệng khẽ nhếch: "Quả nhiên trong đại điện có đồ tốt!"

Âm Tế Thiên ghé đầu sát vào: "Sao ngươi biết?"

Minh châu trên Cửu Đăng Tháp lập tức phát ra chùm tia sáng đủ mọi màu sắc!

Hiên Viên Duật nhìn thấy cảnh này, không khỏi nâng tay đỡ trán!

Sao y lại quên mất Tịch Thiên cũng đang ở đây!

Âm Tế Thiên thấy Hiên Viên Duật không lên tiếng, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?"

Hiên Viên Duật quét mắt nhìn mái tóc của Âm Tế Thiên, trong bụng chợt lóe tia quái dị!

Thôn Phách quan sát Hiên Viên Duật, mày cũng khẽ nhíu!

"Cái kia..." Hiên Viên Duật đang nghĩ, làm thế nào để Âm Tế Thiên chịu đi ra chỗ khác, nhưng bất chợt trông thấy Huyền Ngọc trưởng lão đứng đằng xa, đầy mặt nóng vội nhìn sang bên này!

Đáy mắt của y khẽ đảo, cười cười: "Ta đột nhiên nhớ ra, sư phụ ta nói có chuyện cần tìm ngươi!"

Nhất thời, Âm Tế Thiên không nhớ ra được ai là sư phụ của y: "A?"

Hiên Viên Duật chỉ Huyền Ngọc trưởng lão đứng đằng xa!

Thôn Phách lạnh mắt liếc sang Huyền Ngọc trưởng lão!

Âm Tế Thiên nhíu chặt mày, trộm nhìn Thôn Phách một cái. Hắn vốn định cự tuyệt, nhưng sau đó nghĩ lại, đành xoay người đi tới chỗ Huyền Ngọc trưởng lão.

Thôn Phách đợi Âm Tế Thiên đi xa, lập tức nói: "Ngươi cố ý đuổi hắn đi! Tại sao?"

Hiên Viên Duật cúi đầu nhìn Cửu Đăng Tháp, đầy sâu xa nói: "Nếu Tịch Thiên ở đây, Cửu Đăng Tháp sẽ không thể hoạt động bình thường được!"

Thôn Phách lóe lóe: "Có ý gì?"

Hiên Viên Duật thản nhiên liếc y một cái: "Chuyện không có liên quan tới ngươi thì phải?"

Nói xong, xoay người đi về phía đại điện.

Thôn Phách híp mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Hiên Viên Duật, thầm nghĩ, chẳng lẽ Hiên Viên Duật biết chuyện tóc của Tịch Thiên?

Thôn Phách đứng tại chỗ một hồi, sau đó cũng đi qua.

Hiên Viên Duật dán Cửu Đăng Tháp vào cánh cửa, ngọn đèn trên tầng thứ chín lập tức sáng lên, ngay cả minh châu cũng lóe ra tia sáng màu vàng nhạt!

Thôn Phách ở phía sau hỏi: "Ánh sáng kia đại biểu cho cái gì?"

Hiên Viên Duật giải thích đơn giản: "Tầng thứ chín phát sáng, chứng tỏ bên trong có bảo vật, còn minh châu là chỉ phương hướng!"

Lúc Bắc Minh bảo Cửu Đăng Tháp bị hỏng, kêu y đem về kiểm tra thêm. Y liền gắn thêm minh châu vào, chỉ cần cách bảo vật càng gần, màu sắc lóe lên càng đậm!

Mắt Thôn Phách khẽ động, không lên tiếng nữa!

—

Huyền Ngọc trưởng lão thấy Âm Tế Thiên đi về phía này, nhất thời không biết phải làm thế nào. Muốn gọi, nhưng lại sợ đối phương chẳng phải đến tìm mình.

Âm Tế Thiên bước đến trước mặt Huyền Ngọc trưởng lão, nhìn bà từ bối rối chuyển sang kinh ngạc, rồi bình tĩnh cuối cùng lại biến trở về bộ dáng cao cao tại thượng. Thật, hắn cảm thấy hơi buồn cười!

Nữ nhân này giả vờ giỏi ghê!

Bất quá từ biểu cảm của bà, hắn có thể nhìn ra được, Huyền Ngọc trưởng lão không có tìm hắn, là Hiên Viên Duật cố ý đuổi hắn đi.

Nhưng, Âm Tế Thiên vẫn lên tiếng hỏi: "Tìm ta có việc?"

Bà tìm hắn?

Đáy mắt Huyền Ngọc trưởng lão xẹt qua tia nghi hoặc, bất quá không phủ nhận việc bà tìm hắn.

Bà do dự một lát, mới hỏi: "Minh nhi y… y vẫn tốt chứ?"

Từ sau khi bà tới quảng trường, Bắc Minh vẫn luôn nằm im trên đất, đến nay vẫn chưa tỉnh lại!

Âm Tế Thiên cười lạnh: "Tự ngài qua đó xem, là biết ngay thôi mà!"

Huyền Ngọc trưởng lão trầm mặc một lúc, lại nói: "Ta qua đó, chỉ khiến y thêm mất hứng!"

Âm Tế Thiên cười châm chọc: "Biết vậy thì tốt!"

Huyền Ngọc trưởng lão hít sâu một hơi, trừng hắn, rồi cầm một gói to đưa đến trước mặt Âm Tế Thiên: "Đây là… đây là thảo dược Duật nhi hái cho Minh nhi!"

Khóe miệng Âm Tế Thiên lại tăng thêm vài phần giễu cợt!

Nếu thật là thảo dược Hiên Viên Duật hái cho Bắc Minh, ban nãy y đã sớm đưa rồi, chẳng cần thiết phải nhờ Huyền Ngọc trưởng lão giao lại cho hắn.

Muốn bà thừa nhận thảo dược do mình hái, khó như vậy sao?

Âm Tế Thiên nhìn cái gói to, đồng thời cũng nhìn bàn tay của bà, vết thương cũ chưa lành nay đã chồng thêm vết thương mới.

"Nếu thảo dược là Hiên Viên Duật hái, vậy ngài bảo y tự mình giao cho Bắc Minh đi! Hoặc là, chính ngài tự đi một chuyến cũng được!"

Huyền Ngọc trưởng lão thấy hắn không có ý định nhận lấy, đành phải thu hồi gói to lại. Sau đó nhịn không được, bèn kiên trì hỏi thêm một câu: "Minh nhi … không sao chứ?"

Âm Tế Thiên nhìn bà chằm chằm: "Hiện giờ ngài mới quan tâm tới y, có phải đã quá muộn rồi hay không?"

"Ta…"

Huyền Ngọc trưởng lão đang định nói thêm cái gì đó, phía sau đột nhiên vang lên tiếng cười nói: "Đây không phải là Tịch Thiên sao?"

Huyền Ngọc trưởng lão vừa nghe, sắc mặt trầm xuống, không nói gì thêm.

Âm Tế Thiên thản nhiên nhìn thoáng qua, bắt gặp Tư Đồ Túc dẫn theo vài tên trưởng lão đi về phía bên này!

Huyền Ngọc trưởng lão thấp giọng nói: "Ngươi rời khỏi đây trước đi!"

Âm Tế Thiên cũng không có ý định lải nhải với bọn người Tư Đồ Túc, chẳng hề chào hỏi một câu, trực tiếp xoay người rời đi.

Tư Đồ Túc cùng đám trưởng lão thấy Tịch Thiên không thèm để ý tới bọn họ, sắc mặt lập tức đen lại.

Một vị trưởng lão trong đó, bất mãn nói: "Thái độ gì đây, cư nhiên không xem chúng ta vào mắt!"

Tưởng Ngự thú sư cấp mười là giỏi lắm sao?

Đương nhiên, lời này ông ta không dám nói ra!

Huyền Ngọc trưởng lão xoay người nói: "Minh nhi đột nhiên hôn mê bất tỉnh, Tịch Thiên lại đây hỏi ta có thảo dược trị liệu cho thân thể Minh nhi không. Ta vừa nói không có, trong lòng hắn cũng nóng vội, nên mới rời đi vội vàng như vậy!"

Tư Đồ Túc nhướn nhướn mày!

Thật là như vậy à?

Bất quá, lúc ông ta đến, quả thật có nhìn thấy Bắc Minh nằm im ỉm trên đất không dậy nổi.

—

Âm Tế Thiên vừa tách khỏi đám người của Thuần Trần phái, lập tức nhận được thiên lý truyền âm của Thôn Phách.

"Cắt một sợi nhúm tóc của ngươi cho ta!"

Âm Tế Thiên sửng sốt, dùng *** thần lực trả lời: "Ngươi muốn tóc làm gì?"

"Bây giờ ta là tà tu, rất có khả năng sẽ tách khỏi các ngươi. Bởi vậy, có tóc của ngươi, sẽ dễ tìm thấy nhau hơn! Ngươi cắt xong, ném đại vào một chỗ không người, ta sẽ đến lấy nó."

Âm Tế Thiên ngẩng đầu tìm Thôn Phách, trông thấy y đang đứng ở cạnh cửa đại diện.

"Ngươi đứng yên đó chờ ta!"

Âm Tế Thiên vòng ra một gốc đại thụ sát ngoài cùng, nhìn trái phải không thấy người, mới dùng niệm lực, khiến cho mái tóc mọc dài ra.

Khi vừa chấm đất, chúng nó liền dễ dàng chui xuống dưới lòng đất!

Âm Tế Thiên ló đầu ra khỏi đại thụ, dùng *** thần lực nói với Thôn Phách: "Xoay người, nhìn dưới chân ngươi!"

Thôn Phách nhận được truyền âm, xoay người, liền nhìn thấy một nhánh cây màu đen đang từ dưới đất mọc lên!

Nhìn kĩ hơn, mới biết hóa ra đó là một nhúm tóc!

Thôn Phách không khỏi kinh ngạc!

Âm Tế Thiên thúc giục nói: "Mau cắt nó đi!"

Thôn Phách nhanh tay lấy kéo ra, cắt ngang nhúm tóc. Từ màu đen, y vừa cắt rời, chúng nó liền biến thành màu lam đậm.

Tiếp đó, y biện tóc thành một cái vòng, đeo vào cổ tay.

Thôn Phách nhìn nó, mắt cong cong ý cười. Nhưng chợt nhớ tới cái gì, ý cười biến mất, lạnh giọng hỏi Âm Tế Thiên: "Vừa rồi, bà ta nói cái gì với ngươi?"

Âm Tế Thiên giả bộ không hiểu, ngơ ngác hỏi lại: "Cái gì? Bà ta nói cái gì là cái gì?"

Thôn Phách im lặng một hồi, nói: "Huyền Ngọc trưởng lão, bà ta nói cái gì với ngươi?"

"Ôh! Huyền Ngọc trưởng lão à!" Âm Tế Thiên cố ý lạnh giọng: "Cũng không có gì, chỉ nói cho ta một việc thôi!"

Thôn Phách nghe giọng điệu của hắn có vẻ là lạ, vội hỏi: "Việc gì?"

Âm Tế Thiên ló đầu ra, nhìn về phía Huyền Ngọc trưởng lão. Trông thấy bà vừa cầm thuốc mỡ, vừa cầm bản vẽ của thảo dược, bàn luận gì đó với Hiên Viên Duật.

Hắn khẽ đảo mắt, trả lời: "Bà nói đồ đệ của bà, cũng chính là Hiên Viên Duật thích ta. Sau đó, muốn ta rời khỏi ngươi, sống với Hiên Viên Duật. Ngươi xem, hiện tại bà ấy đang châu đầu ghé tai với Hiên Viên Duật kia kìa, hẳn là bàn luận xem nên dùng âm mưu quỷ kế gì để chia rẽ chúng ta. Ngươi nhanh qua đó nghe lén bọn họ đi! Để chúng ta còn biết cách mà đối phó!"

Nguyên bản, trong lòng Thôn Phách có khúc mắc đối với Huyền Ngọc trưởng lão, nay nghe tin Huyền Ngọc trưởng lão muốn chia rẽ y và Âm Tế Thiên, nhất thời trong cơn giận dữ, mất đi lý trí vốn có, chẳng chút phát hiện lời Âm Tế Thiên nói, rất là không ổn.

Y xoay người, mặt đầy lạnh lẽo, tiến về phía Huyền Ngọc trưởng lão và Hiên Viên Duật.

Âm Tế Thiên nhìn thấy Thôn Phách đi sang chỗ Thuần Trần Phái, khóe miệng khẽ nhếch!

243. Chương 239: Thượng Cổ Bí Cảnh (23)

Toàn thân Thôn Phách bắn ra hơi lạnh, tu sĩ chính phái đứng cạnh y rối rít dạt qua hai bên để nhường đường, còn đưa mắt cảnh giác nhìn, xem rốt cuộc tên tà tu này là muốn làm gì!

Huyền Ngọc trưởng lão và Hiên Viên Duật đang chuyên chú bàn chuyện, một chút cũng không chú ý tới tình huống xung quanh.

"Đồ Lam Hoa, Dưỡng Linh Thảo, Ninh Thần Thảo, Tụ Linh Liên… Những thứ này, chúng ta đều tìm được rồi!"

Thôn Phách nghe thấy tên của hai loại thảo dược Đồ Lam Hoa và Dưỡng Linh Thảo, trong lòng sửng sốt, đột nhiên thả chậm bước chân, nộ khí cũng theo đó tiêu tán rất nhiều!

"Còn thiếu Tư Hoa Lộ, Phật Thủ Diệp, Long Tu Thảo, Phượng Hoàng Vĩ… Duật nhi, chúng … rất khó tìm! Có lẽ trong bí cảnh này, cũng không có những loại thảo dược ấy!"

Hiên Viên Duật khẽ mỉm cười: "Sư phụ, đừng sốt ruột!"

Huyền Ngọc trưởng lão nôn nóng nói: "Sao ta có thể không sốt ruột cho được, ngươi xem sau khi chúng ta đi tới đây, cũng đã gần nửa ngày, mà cũng không thấy Minh nhi có dấu hiệu tỉnh lại, lỡ đâu…"

Hiên Viên Duật đánh gãy lời bà: "Sư phụ, việc ngài nên làm bây giờ, là đem độc tố trong hai bàn tay của ngài bức ra. Nếu không, thần đan thần dược gì cũng không cứu ngài được, càng đừng nói tới việc tìm thêm thảo dược!"

Y cầm thuốc mỡ trên tay Huyền Ngọc trưởng lão, giúp bà bôi lên vết thương.

Thôn Phách đứng yên tại chỗ, nheo mắt lại, chăm chú nhìn hai tay Huyền Ngọc trưởng lão!

Miệng vết thương trong lòng bàn tay bà, cùng với miệng vết thương trên mông của Âm Tế Thiên, cực kỳ giống nhau. Da thịt hai bên đều bị nứt ra, còn có dấu hiệu hư thối!

Có lẽ tầm mắt của Thôn Phách quá mức lộ liễu, Huyền Ngọc trưởng lão và Hiên Viên Duật đồng thời ngẩng đầu, liền nhìn thấy Thôn Phách đứng ở cách đó không xa!

Huyền Ngọc trưởng lão chống lại đôi mắt bên dưới lớp mặt nạ của Thôn Phách, trong lòng không hiểu sao run lên, luôn cảm thấy y rất là quen thuộc.

Hiên Viên Duật nhìn y một cái, rồi quay đầu tiếp tục bôi thuốc cho Huyền Ngọc trưởng lão.

Thôn Phách dời mắt, đi một vòng lớn, cuối cùng quay về chỗ của Võng Lượng lão tổ, chẳng nói câu nào mà ngồi xuống.

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại, lúc Âm Tế Thiên cho y Đồ Lam Hoa và Dưỡng Linh Thảo, sau một lúc lâu, y mới truyền âm cho Âm Tế Thiên: "Ngươi…"

Trong lúc nhất thời, Thôn Phách không biết nên nói cái gì!

Lúc này, Âm Tế Thiên đang nằm cạnh Bắc Minh, nhận được truyền âm của Thôn Phách, hỏi: "Thế nào? Nghe lén được mưu kế của bọn họ chứ?"

Nói xong, thật lâu không thấy đáp lại, khóe miệng hắn khẽ nhếch, vươn người ra phía trước hôn hôn lên môi Bắc Minh!

Ngay tại thời điểm Âm Tế Thiên ôm thân thể Bắc Minh chuẩn bị rơi vào giấc ngủ, lại nghe được giọng nói không mấy lưu loát của Thôn Phách truyền tới: "Đồ Lam Hoa và Dưỡng Linh Thảo, đều là bà ta hái?"

Âm Tế Thiên giả bộ bất mãn hô: "Ngươi nói cái gì? Cái gì bà ta hái? Ta nói cho ngươi biết, Đồ Lam Hoa và Dưỡng Linh Thảo đều do ta vất vả hái được! Đừng đem công lao của ta tính lên người bà ta, nếu không, ta sẽ tức giận đấy!"

Thôn Phách hừ nhẹ nói: "Quỷ nói dối!"

"Ta lừa ngươi cái gì? Hơn nữa! Trong lòng ngươi, sao cứ để ý chuyện ai hái thảo dược cho ngươi quá vậy?"

Thôn Phách im lặng không nói!

Âm Tế Thiên lại lần nữa không nghe được hồi âm, cầm lấy một cánh tay của Bắc Minh, đem đầu mình gối lên!

Lừa Thôn Phách để y nghe lén Huyền Ngọc trưởng lão và Hiên Viên Duật nói chuyện, cũng không phải là do hắn nhất thời mềm lòng, mà là có nguyên nhân!

Hắn làm như vậy, tất cả đều là vì Bắc Minh!

Nếu trong lòng Bắc Minh, thật sự không để ý tới người mẹ Huyền Ngọc trưởng lão này. Như vậy, cho dù Huyền Ngọc trưởng lão có làm gì đi nữa cũng đều phí công. Kể cả Huyền Ngọc trưởng lão chết trước mặt y, Bắc Minh cũng không suy sụp!

Nhưng, trải qua việc Thôn Phách nghe lén kia, hắn có thể hiểu được, đáy lòng Bắc Minh vẫn luôn có người mẹ Huyền Ngọc trưởng lão này, chẳng qua bị những hành vi quá đáng của Huyền Ngọc trưởng lão năm xưa, làm cho thương tâm mà thôi!

Bây giờ muốn cởi bỏ khúc mắc của Bắc Minh, còn phải nhờ vào Huyền Ngọc trưởng lão tự mình cố gắng!

Sau đó, Âm Tế Thiên vẫn không nghe được Thôn Phách hồi âm!

Kế tiếp, bọn họ chờ thêm bảy ngày nữa, thẳng đến khi không còn trông thấy tu sĩ nào đến đây, hai bên chính phái và tà tu mới chỉnh đốn đội ngũ xuất phát. Trải qua sự nhất trí, cuối cùng đưa ra quyết định mỗi bên tự mở nửa cánh cửa phía bên mình.

Sắp có thể đi vào đại điện, tất cả mọi người đều phi thường hưng phấn, chỉ có tu sĩ Bắc gia là đầy mặt mây đen!

"Bắc Minh đã hôn mê gần hai mươi ngày, sao còn chưa tỉnh lại?" Bắc Thần sốt ruột đi qua đi lại: "Hoành trưởng lão, thân thể của y thật sự không có vấn đề gì chứ?"

Bắc Vũ Hoành nói: "Vốn dĩ thân thể Minh nhi đã rất suy yếu, bây giờ lại hao hết thể lực nên mới có thể hôn mê bất tỉnh lâu đến vậy, mọi người không cần quá lo lắng! Đợi lát nữa để Bạch Tư bảo hộ Minh nhi và Tịch Thiên là được rồi!"

Bắc Vũ Phong vẫn chưa yên tâm, hỏi: "Trên người Minh nhi có đan dược gì giúp thân thể y mau tốt lên không?"

Âm Tế Thiên mặt không đổi sắc nói dối: "Ta đã đút cho y rồi!"

Chấp Pháp trưởng lão thở dài: "Hy vọng Bắc Minh có thể sớm ngày tỉnh lại! Hiện tại chúng ta phải theo các môn phái khác tiến vào đại điện thôi!"

Âm Tế Thiên nhẹ nhàng ôm lấy Bắc Minh, Bạch Tư cuốn lấy hai người đưa lên lưng nó, rồi theo sau Bắc Vũ Hoành đi đến cửa đại điện.

Cửa lớn đóng chặt, dưới sự hợp lực của chúng tu sĩ, phát ra thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt. Đột nhiên, ầm một tiếng, cửa lớn nháy mắt mở toạch ra!

Mọi người kinh ngạc nhìn toàn bộ đại điện!

Bên phía tu sĩ chính phái, một màu tường vàng rực rỡ, cho dù là cây cột điêu khắc *** xảo, hay là sàn nhà bóng loáng, đều phản chiếu ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, cứ y như Thiên điện.

Còn phía tà tu bên kia, lại do hắc bảo thạch tạo thành, cho dù là bàn ghế hoa lệ, hay là cửa sổ *** mỹ đều từ hắc bảo thạch điêu khắc ra.

Ngoại trừ cái đó, mỗi một vật phẩm trong này đều được khảm viền vàng, khiến cho người ta có cảm giác, đại điện này vừa đặc biệt thần bí nhưng cũng không kém phần đẹp đẽ quý giá, cực kỳ khí thế!

Âm Tế Thiên vừa tiến vào đại điện, lập tức bị kiến trúc điêu khắc từ hắc bảo thạch hấp dẫn tầm mắt, ngay sau đó, một cảm giác quen thuộc ùa lên trong lòng!

Hắn lưu luyến từng cái góc mỗi cái kẹt, giống như máy quét, đem toàn bộ bài trí trong đại điện khắc sâu vào đầu.

Cuối cùng, tầm mắt dừng lại nơi góc điện hẻo lánh, Thôn Phách đang khẽ vuốt mỗi nét hoa văn trên vách tường.

Thôn Phách tựa hồ phát hiện có người đang nhìn y, quay đầu liền thấy Âm Tế Thiên đằng kia, tròng mắt chậm rãi ùa lên ý cười trìu mến.

Âm Tế Thiên mỉm cười xấu xa, dưới sự chứng kiến của Thôn Phách, cúi đầu hung hăng hôn Bắc Minh một cái!

Thôn Phách thấy thế, lòng lại tăng thêm vài phần vui vẻ!

Đúng lúc này, cửa lớn đột nhiên 'rầm' một tiếng, dưới sự xô đẩy không ngừng của mọi người, đóng chặt lại.

Toàn bộ Dạ Minh Châu sáng rực lên, khiến nội điện sáng như ban ngày!

Mọi người cả kinh!

"Xảy ra chuyện gì?"

Có người hốt hoảng hô: "Cửa lớn đại điện không mở được!"

Nhất thời, toàn bộ đại điện một mảnh sôi trào!

"Mọi người im lặng!" Điện chủ Vạn Vân Thiên của Thiên Tiêu Điện hô to, sau đó phóng ra uy áp cường đại, ép buộc mọi người mau mau bình tĩnh lại.

Vạn Vân Thiên nhàn nhạt nhìn mọi người: "Nếu chúng ta quyết định tiến vào đại điện, thì cũng đã tính đến trường hợp xấu nhất rồi. Nay lại nhao nhao ồn ào, có thể giải quyết vấn đề gì sao?"

Những người tranh cãi ầm ĩ ban nãy, bị nói tới mặt chuyển xanh chuyển đỏ, thập phần xấu hổ!

Vạn Vân Thiên nhấn mạnh: "Một khi đã tiến vào, vậy mục tiêu của chúng ta là đi sâu vào trong. Giờ cửa chính bị đóng, tức là có ý gì? Chúng ta phải tìm một cửa ra khác."

Có người lên tiếng hỏi: "Vậy Vạn điện chủ có tính toán gì không?"

Vạn Vân Thiên thành thật nói: "Ta chưa từng tiến vào đây, tất nhiên không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì! Cho nên, ta cũng chẳng có tính toán gì cả, chỉ có thể đi một bước tính một bước! Tóm lại, mọi người phải đề cao cảnh giác, không được hời hợt!"

Năm vị lão tổ tà tu liếc nhìn Vạn Vân Thiên một cái, còn tưởng rằng hắn có ý kiến gì hay.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung chuyển.

Mọi người kinh hãi, cuống quýt cầm pháp khí lên, đề phòng nhìn bốn phía.

"Xem kìa, sàn nhà đang chuyển động!" Có người hoảng sợ hô.

Tất cả cúi đầu, chỉ thấy mặt đất đang tách ra thành từng khối!

Ai nấy cuống quýt rời khỏi những khối bị tách ra. Lúc này, chúng nó từ từ dâng lên cao, tạo thành một bức tường, ngăn trở tầm mắt của mọi người. Đồng thời, cũng thành công chia rẽ mấy vạn tu sĩ!

Âm Tế Thiên quay đầu nhìn xung quanh!

May mà người đứng cạnh hắn đều thuộc Bắc gia!

Có người từ bên kia bức tường hô lên: "Mọi người không sao chứ? Có phát sinh chuyện gì kỳ quái không?"

Mọi người đồng thời đáp lại: "Không có!"

"Nếu ta đoán không sai, chắc hẳn nơi này đã trở thành mê cung, mọi người cẩn thận một chút!"

Từ "chút" vừa mới nói xong, liền nghe có người kêu thảm một tiếng.

Mọi người không biết đã phát sinh chuyện gì, vội vàng hỏi: "Sao thế?"

Tu sĩ đứng cạnh người kia, nhìn đồng bọn té trên mặt đất, hắn không khỏi run rẩy lắp bắp hô: "Mọi người nghìn vạn lần không được Ngự khí phi hành, trên đỉnh đầu có trận pháp Lôi Đình!"

Ngay sau đó, lại có kẻ phát ra tiếng kêu thảm thiết!

Mọi người bị dọa, tức giận hỏi: "Lại sao nữa?"

Có người yếu ớt nói: "Tất cả đừng sử dụng thần thức, sẽ bị bắn ngược!"

Mọi người: "..."

Bắc Vũ Phong hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói: "Những người này thật quá lỗ mãng!"

Âm Tế Thiên nhân lúc mọi người đang cãi nhau, thử sử dụng thấu thị, phát hiện tường đá kia không có ngăn trở tầm mắt của hắn.

Bắc Vũ Hoành nhíu mày: "Hiện tại chẳng biết cửa ra là ở đâu, hơn nữa ta đoán nơi này không chỉ là mê cung đơn giản như vậy, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn!"

"Được!" Những người khác đáp lời.

"Tất cả xoay người, lùi ra phía sau!" Âm Tế Thiên đột nhiên lên tiếng.

Người Bắc gia sửng sốt!

Bắc Vũ Hoành vội hỏi: "Tịch Thiên, ngươi biết cái gì sao?"

Âm Tế Thiên nhìn ông nói: "Không phải ta biết cái gì, mà là ta nhìn thấy cái gì! Tin ta, tuyệt đối không sai!"

Bắc Vũ Hoành nghe thấy lời khẳng định của hắn, cũng không do dự, xoay lại nói với những người khác: "Đều nghe theo Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên nghiêng đầu nhìn về phía tà tu bên kia, phát hiện nhóm tà tu như ruồi bọ không đầu, chạy tán loạn trong mê cung!

Hắn muốn dùng *** thần lực truyền lời cho Thôn Phách, nhưng lại sợ bị bắn ngược trở về, đành phải từ bỏ ý định!

Hơn nữa, cũng không thể lớn tiếng chỉ Thôn Phách đi hướng nào, đành đợi đến lúc hắn ra ngoài, lại nói phương hướng cho bọn họ sau.

Người Bắc gia đi về phía trước, khi đi đến khúc quanh cuối đường, tu sĩ đi đầu tiên quay đầu lại hỏi: "Bây giờ chúng ta nên đi đâu, phía trước có hai con đường, một cái…"

Âm Tế Thiên không đợi hắn nói xong, liền ngắt lời hắn: "Đi bên phải!"

Tu sĩ đi đầu sửng sốt!

Đằng sau có bức tường cản trở tầm mắt, sao Âm Tế Thiên biết hướng bên phái có lối đi?

Năm tên tu sĩ dẫn đầu hai mặt nhìn nhau, sau đó liền đi về phía bên phải.

Chấp Pháp trưởng lão thấy mọi người đi đằng trước đều có vẻ hiếu kỳ, cứ nhìn về phía sau, giận tái mặt nói: "Không được phân tâm!"

Âm Tế Thiên nhìn thấy phía trước loáng thoáng có vài bóng người, tức khắc nói: "Lúc rẽ trái, phải cẩn thận, có dị trạng! Người tu vi không cao đều lui về phía sau đi!"

Năm tên tu sĩ dẫn đầu đều là Luyện Hư Kỳ, so với Độ Kiếp Kỳ thì còn kém xa!

Cho nên, khi bọn họ nghe thấy lời Âm Tế Thiên nói, không chút do dự lui trở về, để trưởng lão Độ Kiếp Kỳ tiến lên.

Bắc Vũ Hoành và Chấp Pháp trưởng lão liếc nhau.

Lúc bọn họ rẽ trái, mười lăm binh sĩ mặc áo giáp màu trắng vọt ra, công kích bọn họ!

Trưởng lão Độ Kiếp Kỳ đi ở phía trước sớm đã có phòng bị, nháy mắt khi binh sĩ lao tới, vội vàng tung chiêu giải quyết hai tên!

Còn mười ba tên kia, cũng bị đám người nhanh gọn tiêu diệt!

Thoạt nhìn giải quyết hết sức dễ dàng, kỳ thật, đều là năm tu sĩ đánh một binh sĩ, mới có thể nhẹ nhàng xử lý đối phương.

Mười lăm binh sĩ vừa ngã xuống đất, liền hóa thành bùn đất, bị vách tường hấp thu đi mất.

Bắc Thần cao giọng cười: "Tịch Thiên, ngươi lại có thêm một điểm khiến ta bội phục!"

Hắn ta vừa mới nói xong, tiếng kêu thảm thiết liên tục phát ra!

Có người hô: "Sao thế?"

Người kia vừa chạy vừa nói: "Bên chúng ta đột nhiên xuất hiện một đám yêu thú, rất lợi hại, mọi người trăm ngàn lần đừng đi qua đây!"

Người của Bắc gia biến sắc!

Từ giọng nói phát ra, phương hướng có yêu thú kia cũng chính là hướng mà bọn họ muốn đi tới.

Âm Tế Thiên dùng thấu thị quan sát, nhìn thấy các tu sĩ bị một đám yêu thú đuổi theo, bất quá ra khỏi một phạm vi nhất định, đám yêu thú sẽ dần dần biến mất không thấy bóng dáng.

Bắc Vũ Phong nhỏ giọng hỏi: "Tịch Thiên, ngươi xác định không tính sai hướng!"

Âm Tế Thiên thu hồi ánh mắt: "Chỗ đó chắc chắc có lối ra, nhưng càng gần lối ra, thì đám yêu thú sẽ càng lợi hại hơn!"

Bắc Vũ Phong lại hỏi: "Sao ngươi biết được?"

Âm Tế Thiên thấy tất cả mọi người đều nhìn mình đầy hiếu kỳ, mày khẽ nhướng!

Nếu hắn không nói rằng mình có thấu thị, sẽ rất khó để đám Bắc Vũ Hoành tin phục!

Thế nhưng, hắn lại không muốn năng lực của mình bị quá nhiều người biết tới!

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, nếu sử dụng *** thần lực, nhưng không xuyên thấu qua bức tường, chắc hẳn sẽ không bị bắn ngược trở về nhỉ!

Trầm mặc một lát, hắn quyết định thử một lần!

"Mắt ta có thấu thị!" Âm Tế Thiên sử dụng *** thần lực, nói với Bắc Vũ Hoành, Bắc Thần, Chấp Pháp trưởng lão và Bắc Vũ Phong: "Thấu thị của ta có thể xuyên thấu vách tường, nhìn được cảnh vật bên kia!"

Bắc Vũ Hoành, Bắc Thần, Chấp Pháp trưởng lão và Bắc Vũ Phong nhận được truyền âm của Âm Tế Thiên, đồng loạt giật mình nhìn hắn!

Phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là, một người thường không có linh lực, cư nhiên có thể truyền âm cho bọn họ?

Hay là, bọn họ đều nghe lầm?

Bắc Vũ Hoành lấy lại *** thần đầu tiên, dùng truyền âm, nghi hoặc hỏi: "Ngươi nói có thấu thị. Ý là, mắt có thể nhìn xuyên qua vách tường, cùng loại với thần thức?"

"Không sai."

Bắc Vũ Hoành truyền âm lại nói: "Không bị bắn ngược trở về sao?"

Âm Tế Thiên giải thích đơn giản: "Nói chung, thấu thị của ta sẽ không bị bắn ngược trở về!"

Bắc Vũ Phong cũng lấy lại *** thần, khiếp sợ chỉ vào Âm Tế Thiên, nhìn Bắc Vũ Hoành lắp bắp nói: "Hắn… Hắn…"

Bắc Vũ Hoành thấy Bắc Vũ Phong giật mình, liền biết Âm Tế Thiên cũng đã nói với Bắc Vũ Phong về việc thấu thị!

Hắn đè tay Bắc Vũ Hoành xuống: "Trong lòng biết là được rồi!"

Bắc Thần kinh ngạc nhìn Âm Tế Thiên nói: "Ta không nghe lầm chứ! Ngươi vừa rồi hình như có nói…"

Hắn ta bị Bắc Vũ Hoành lườm cảnh cáo, lập tức đổi thành ho nhẹ một tiếng: "Xem như là ta không nghe lầm!"

Cuối cùng, Chấp Pháp trưởng lão nói: "Hết thảy đều nghe theo Tịch Thiên!"

244. Chương 240

Những tu sĩ còn lại trong Bắc gia đều đưa mắt nhìn nhau, tuy không biết vì sao Chấp Pháp trưởng lão lại muốn bọn họ nghe lời một tên người thường không có linh lực. Thế nhưng, từ khả năng đoán trước được nguy hiểm của Âm Tế Thiên, bọn họ cũng nên thử liều mạng một phen, nói không chừng còn có thể ra khỏi mê cung. Có người lên tiếng hỏi:

"Vậy chúng ta nên đi theo hướng nào?"

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Vũ Hoành, Bắc Vũ Phong, Bắc Thần và Chấp Pháp trưởng lão. Rồi tiếp tục dùng linh lực truyền âm:

"Ta mong là các ngươi hiểu. Năng lực của ta, chỉ có thể nhìn thấy được con đường nào sẽ đột nhiên có nguy hiểm, không thể cam đoan mọi người nhất định sẽ an toàn rời khỏi đây."

Chấp Pháp trưởng lão gật đầu. Âm Tế Thiên đưa mắt nhìn về phía trước, sau đó quay sang mọi người nói:

"Đi thẳng, một lát sẽ có đường quẹo, theo đó rẽ phải. Tuy nhiên phải chú ý một chút, rất có thể trên vách tường sẽ nhảy ra binh sĩ hoặc là yêu thú. Và năng lực, có khi còn mạnh hơn mười lăm tên binh sĩ ban nãy gộp lại."

Người Bắc gia đều nghe theo lời Âm Tế Thiên đi thẳng về phía trước, lúc bọn họ chuẩn bị quẹo thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vang lên từ vách tường bên kia. Lập tức, mọi người đồng loạt rút kiếm ra đề phòng. Âm Tế Thiên nói:

"Đừng vội! Chỉ là một nhóm tu sĩ chạy qua thôi."

Nhóm tu sĩ kia vừa thấy bọn họ thì cuống quít giơ kiếm lên, nhưng cẩn thận nhìn lại, biết là người Bắc gia mới mạnh thở phào một hơi. Tu sĩ đi đầu nhanh chóng nói:

"Ở phía trước có Yêu thú rất mạnh. Ta khuyên Bắc gia các người đừng đến đó thì hơn."

Chấp Pháp trưởng cười nói: "Cảm tạ vị đạo hữu này đã báo trước, thế nhưng chúng ta vẫn muốn đi qua xem sao."

Thấy bên Bắc gia không nghe, bọn họ cũng chẳng lên tiếng khuyên can nữa, cả đoàn liền vội vàng rời đi. Kế tiếp Bắc gia lại gặp thêm vài nhóm tu sĩ chạy ngược trở về, sau đó binh sĩ và Yêu thú cũng càng ngày càng hung mãnh hơn. Ban đầu, năm tên tu sĩ đối phó một binh sĩ là thừa sức. Hiện tại, hai tu sĩ Độ Kiếp kỳ và ba tu sĩ Hợp Thể kỳ liên thủ cũng khó mà giết được một binh sĩ. Có thể thấy được binh sĩ và Yêu thú cường hãn như thế nào. Khi Bắc gia giải quyết được toàn bộ đám binh sĩ, mọi người đều mất hết sức lực, ngồi bệch xuống đất điều tức. Bắc Vũ Phong lấy thuốc mỡ ra bôi vào vết thương, nhẹ thở phào một hơi, rồi hỏi:

"Tịch Thiên, chúng ta phải đi bao lâu nữa mới ra khỏi mê cung?"

Từ đầu đến cuối, bọn họ đều nghe theo sự chỉ dẫn của Tịch Thiên, chưa hề gặp phải tử lộ cho nên hắn ta không thể không tin rằng, Tịch Thiên thật sự có thấu thị. Âm Tế Thiên nhìn con đường phía trước, nói:

"Theo ta nhìn thấy, chắc phải rẽ khoảng hai mươi lần nữa, mới ra khỏi nơi này."

Mọi người vừa nghe, sắc mặt liền trở nên khó coi. Đường còn dài như vậy, chỉ sợ chưa tìm được lối ra, cả bọn đã chết trong mê cung rồi. Âm Tế Thiên tiếp tục nói:

"Đoạn sau này, ta định nói hết một lần cho mọi người biết, để trên đường đi không phải dừng lại."

Bắc Vũ Phong lo lắng hỏi: "Cứ thế lao ra có được không?"

"Ừm… chắc là được!"

Chấp Pháp trưởng lão nói: "Nếu đã thế, mọi người cưỡi Khế ước thú của mình, trực tiếp lao ra khỏi mê cung."

Mọi người nghe được mệnh lệnh, liền thả Khế ước thú ra, dưới sự chỉ huy của Âm Tế Thiên, thuận lợi đi theo phương hướng đã báo trước. Tuy rằng trên đường có bị một đám binh sĩ và Yêu thú đuổi giết, thế

nhưng khi bọn họ rời khỏi phạm vi, chúng nó liền biến mất không còn tăm hơi. Cả bọn thấy đã thoát hiểm, gương mặt trở nên sáng sủa hơn hẳn, lại thêm điểm đích đã gần ngay trước mắt, cho nên vui lại càng vui. Ai nấy cũng vội vã thúc giục Khế ước thú đẩy nhanh tốc độ, lao ra ngoài.

Thế nhưng, chưa được bao lâu, cả người và Khế ước thú đều bị một cái lá chắn chặn lại, theo đà bắn ngược trở về. Khế ước thú lảo đảo vài bước, đụng vào mấy con đằng sau, đám tu sĩ ngồi trên đó phải vội vàng ôm lấy cổ bọn nó để khỏi ngã xuống. Những tu sĩ phía sau cả kinh hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Vị tu sĩ bị bắn ngược ra sau, vội nói: "Chỗ vừa rồi, hình như có một cái lá chắn!"

"Không phải! Không phải là lá chắn mà là cấm chế! Các ngươi xem, Phong trưởng lão đi được kia kìa".

Bắc Vũ Phong chạy xược qua rồi, nhưng thấy mọi người đứng cả lại thì không khỏi nghi hoặc hỏi: "Sao các ngươi còn không đi ra?"

Mọi người: "..."

Chấp Pháp trưởng lão ở phía sau hỏi: "Người bị chặn lại, là cảnh giới gì?"

Có người đáp: "Là Luyện Hư kỳ."

"Bảo nhóm người Luyện Hư kỳ tránh đường, để tu sĩ không phải Luyện Hư kỳ đi qua xem xem có được hay không."

Tu sĩ Luyện Hư kỳ nhanh chóng tránh sang một bên, tu sĩ Hợp Thể kỳ và Độ Kiếp kỳ đều thuận lợi đi qua được. Bất quá, có vài Khế ước thú bị cấm chế, cho nên người cưỡi bọn nó cũng bị chắn lại trong mê cung. Tu sĩ đứng ở ngoài mê cung hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?"

Chấp Phấp trưởng lão nhăn mày nói: "Cấm chế chẳng những không cho tu sĩ Luyện Hư kỳ đi qua, mà còn giam luôn cả Khế ước thú dưới cấp tám."

Bắc Vũ Hoành gấp gáp gọi Âm Tế Thiên vẫn còn đứng bên trong: "Tịch Thiên, ngươi thử xem có thể mang Minh nhi ra đây được không?"

Âm Tế Thiên ôm Bắc Minh nhảy xuống lưng Bạch Tư, sau đó tiến về phía cấm chế. Bất quá, cũng giống như đám tu sĩ Luyện Hư kỳ, bị chặn lại. Sắc mặt Bắc Vũ Hoành không được tốt lắm. Lúc này một tên tu sĩ Luyện Hư kỳ lo lắng hô:

"Không xong! Lại có binh sĩ chui từ trong tường ra."

Mọi người quay đầu nhìn, bắt gặp một đám binh sĩ xông tới. Tên tu sĩ Luyện Hư kỳ sốt ruột kêu lên:

"Chấp Pháp trưởng lão, chắc chắn bọn ta không thể nào đối phó được với đám binh sĩ này. Các ngài mau tìm biện pháp phá cấm chế đi!"

Chấp Phấp trưởng lão vội vàng trấn an bọn họ: "Các ngươi đừng gấp! Hiện tại chúng ta tìm xem xem có cách nào phá vỡ cấm chế hay không."

Âm Tế Thiên quay đầu lại, nhìn đám binh sĩ đang dần dần đến gần, sau đó bảo nhóm người đứng bên ngoài mê cung: "Những người có thể phá cấm chế thì ở lại, còn những người không thể, hãy dò tìm xung quanh xem có chốt mở cơ quan hay không!"

Bắc Vũ Phong vừa nghe, vội nói: "Đúng rồi! Người không thể phá cấm chế, hãy nhanh chóng tìm cách mở được cơ quan của mê cung!"

Dứt lời, một đám tu sĩ gấp rút rời đi, để lại năm vị trưởng lão có am hiểu về cấm chế ở lại phá giải.

"Này!" Một vị trưởng lão đầy mặt khó coi nhìn Chấp Pháp trưởng lão: "Đây đều là Thượng cổ cấm chế, với năng lực của chúng ta, căn bản không thể nào phá giải được!"

Bọn người ở trong mê cung nghe thế, lại thêm sốt ruột hơn. Cộng với đám binh sĩ càng ngày càng đến gần, ai nấy không khỏi nản lòng thoái chí. Chấp Pháp trưởng lão tức giận trừng vị trưởng lão vừa nói kia. Bộ ông ta không biết, làm như vậy sẽ khiến các tu sĩ bên trong đánh mất dũng khí hay sao? Âm Tế Thiên cũng không nhàn rỗi, dùng thấu thị nhìn cẩn thận mọi ngóc ngách trong mê cung.

"Sắp… sắp tới đây rồi!" Một vị tu sĩ sợ đến nỗi chỉ có thể lắp bắp hô lên.

Chấp Pháp trưởng lão nhìn đám binh sĩ chỉ còn cách các tu sĩ chưa đầy ba trượng, vội vàng nói: "Các ngươi thả Khế ước thú ra, ngăn lại!" Sau đó ông quay đầu quát gọi nhóm người đang tìm cơ quan: "Có tìm được không?"

Toàn bộ tu sĩ bị nhốt trong mê cung vừa nghe tiếng hô của Chấp Pháp trưởng lão liền mừng rỡ:

"Phải chăng đã có người ra khỏi được mê cung?"

"Ai? Ai ra được mê cung vậy?"

Chỉ tíc tắc, cả đám người trong mê cung đều ầm ầm lên, hỏi xem ai đã rời đi được. Đáng tiếc, chẳng có tiếng trả lời, bởi cả bọn Bắc gia đều đang vội vàng tìm chốt mở cơ quan. Trong mê cung, các tu sĩ Luyện Hư kỳ đều đồng loạt triệu hồi Khế ước thú ra. Âm Tế Thiên cũng thả Khế ước thú của bọn Kế Đường và Bắc Minh ra để đối phó. Đáng tiếc, Yêu thú dưới cấp tám đối với đám binh sĩ mà nói, giống như … xắt rau cải vậy. Chém một cái là cả bầy yêu thú văng ra, đập mạnh vào vách tường. Chỉ nháy mắt, hơn phân nửa Yêu thú đã bị hạ gục. Các tu sĩ Luyện Hư kỳ không còn cách nào khác, đành vội vàng rút kiếm ra:

"Bạch Tư! Ngươi cũng đến hỗ trợ đi!"

"Vâng!"

Có Bạch Tư, các tu sĩ thoáng thở ra một hơi, thế nhưng đám binh sĩ vẫn rất khó đối phó. Âm Tế Thiên quay đầu tiếp tục tìm kiếm chốt mở. Lúc hắn không để ý, có một con Khế ước thú nữa bị đánh bay, đụng phải lưng hắn khiến hắn mất đà đập mặt vào cấm chế, sau đó bị cấm chế bắn ngược ra, rơi trúng bên chân binh sĩ.

Chấp Pháp trưởng lão và Bắc Vũ Hoành nhìn thấy thế, nhất thời nhảy dựng lên. Bắc Vũ Hoành lo lắng hô lớn: "Tịch Thiên, cẩn thận!"

Người trong mê cung nghe được hai chữ 'Tịch Thiên', ban đầu là im lặng, sau đó lại cãi nhau:

"Là Bắc gia! Chẳng nhẽ người Bắc gia đã rời khỏi mê cung rồi?"

Âm Tế Thiên bị đập có chút đau, nhưng lúc nhìn thấy binh sĩ đang giơ kiếm hướng về phía mình, phản ứng đầu tiên của hắn chính là phải bảo vệ thân thể Bắc Minh, may mà khi đó Bạch Tư nhanh tay cầm hai chân hắn kéo mạnh đi. Cả hắn và Bắc Minh nhoáng một cái đã ở trước cấm chế. Âm Tế Thiên vội vàng đứng dậy, cẩn thận kiểm tra thân thể Bắc Minh, xác định không có vết thương nào, mới thở ra một hơi. Kế tiếp, hắn quay đầu nhìn Chấp Pháp trưởng lão và Bắc Vũ Hoành, nói một tiếng:

"Chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Chấp Pháp trưởng lão thấy hắn vô tư lự mà cười nói, không khỏi tức giận lườm hắn một cái. Đúng là lo bò trắng răng! Bắc Vũ Phong đang tìm cơ quan ở cách đó không xa, nhìn thấy phía bên trong cấm chế đã nhiễm đỏ cả một mảnh, liền lo lắng đến nỗi chửi tục:

"Mẹ nó! Rốt cục chốt mở cơ quan ở đâu cơ chứ!"

Âm Tế Thiên trả lời: "Cây cột thứ tư của tay vịn cầu thang chính là chốt mở cơ quan."

Nói xong hắn liền sửng sốt. Sao hắn lại biết được vậy? Ban nãy, hình như hắn chỉ theo bản năng mà trả lời Bắc Vũ Phong.

Bắc Vũ Phong chẳng chút hoài nghi lời nói của Âm Tế Thiên, đến hỏi một câu 'làm sao ngươi biết' cũng không có, vội vàng vọt tới chỗ tay vịn cầu thang, xoay chuyển cây cột thứ tư.

Rắc một tiếng. Sau đó là tiếng rung động ầm ầm, vách tường của mê cung bắt đầu chìm dần xuống đất. Các tu sĩ Luyện Hư kỳ thấy đám binh sĩ bị hút trở về, liền xả bỏ mọi đề phòng, ngã bệch ra nghỉ mệt. Âm Tế Thiên ôm lấy Bắc Minh, ngốc nghếch đứng tại chỗ.

Sao thế này?

Cây cột thứ tư của tay vịnh cầu thang đúng là cơ quan.

Đợi đến khi toàn bộ đại sảnh khôi phục lại nguyên trạng, mọi người nhìn thấy đám đệ tử nằm trong vũng máu, vội vàng tiến tới nâng bọn họ lên, để qua một nơi an toàn, rồi kiểm tra thương thế cho bọn họ. Chưởng môn, tộc trưởng của các môn phái vội hướng Chấp Pháp trưởng lão nói lời cảm tạ:

"Thật sự cảm ơn Bắc gia các ngài. Bằng không, bọn ta đã bị nhốt mãi trong mê cung không ra được."

Chấp Pháp trưởng lão cười nhạt: "Công nhấc tay mà thôi."

Bắc Vũ Hoành tiến đến chỗ Âm Tế Thiên, quan tâm hỏi:

"Tịch Thiên, ngươi sao thế?" Y vươn tay nhận lấy Bắc Minh từ Âm Tế Thiên

Âm Tế Thiên vẫn chưa lấy lại *** thần: "Ta…"

"Tịch Thiên, ngươi không sao chứ?" Một cái bóng đen đột nhiên vọt tới, ôm chặt lấy Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên thấy người ôm mình là Thôn Phách, liền cười nói: "Ta không sao."

Hắn đang định ôm lại y, thì đột nhiên có người chạy tới, đẩy mạnh Thôn Phách ra:

"Này! Này! Này! Cái tên nhóc con này! Ngươi định làm gì? Tịch Thiên là ai mà ngươi dám ôm?" Bắc Vũ Phong bất mãn trừng tên tà tu trước mặt.

Bắc Vũ Hoành nhìn Thôn Phách bị Bắc Vũ Phong đẩy đến nỗi lảo đảo giật lùi vài bước, liền giận dữ mắng: "Vũ Phong! Ngươi làm cái gì vậy?"

Cùng lúc đó bên phía tà tu truyền đến giọng nói tức tối của Quỷ Quái lão tổ: "Bắc gia các ngươi định làm gì đồ đệ của bổn tọa? Hả!"

Ngay sau đó, Quỷ Quái lão tổ đột nhiên kêu thảm một tiếng!

245. Chương 241

Nghe tiếng, mọi người đều quay sang nhìn Quỷ Quái lão tổ, chỉ thấy y đau đớn ôm lấy mu bàn tay trái.

"Phu quân! Ngươi sao thế?" Yêu Quái lão tổ lo lắng hỏi.

Thôn Phách cũng vội vàng chạy trở về: "Sư phụ ngài làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên thấy Thôn Phách chạy trở về đội ngũ tà tu, không khỏi mất hứng. Mấy ngày nay, chẳng có được Bắc Minh ôm, cho nên vừa rồi, hắn xém quên luôn thân phận tà tu của Thôn Phách. Nếu không phải Bắc Vũ Phong chạy tới tách hai người ra, hắn đã vươn tay ôm chặt lấy y rồi. Âm Tế Thiên bực mình trừng mắt nhìn Bắc Vũ Phong, sau đó đoạt lấy Bắc Minh từ trong tay Bắc Vũ Hoành, hung hăng hôn lên môi y, cuối cùng ôm chặt vào trong ngực mới thoáng an ủi được phần nào.

Bắc Vũ Phong chẳng hiểu vì sao mình bị lườm. Mình đắc tội Tịch Thiên à?

Đến khi Quỷ Quái lão tổ dần bớt đau đớn, mới chậm rãi buông tay phải ra. Mọi người đồng loạt đổ dồn mắt, nhìn vào mu bàn tay phải bị đốt phồng rộp kia.

"Sao… sao thế này?" Yêu Quái lão tổ đau lòng hô.

Thôn Phách vội vàng lấy thuốc mỡ ra, bôi đầy lên tay Quỷ Quái lão tổ. Quỷ Quái lão tổ nhíu chặt mày nói:

"Trước đó, bổn tọa nhìn thấy có người đẩy Phách nhi, định chạy tới tính sổ. Không ngờ chỉ mới vừa duỗi tay qua bên tu sĩ chính phái, liền bị chính khí đốt phỏng."

Nhóm tà tu hoảng hồn. Si Mị lão tổ khó tin hỏi: "Hả? Ngươi bảo tay ngươi bị chính khí đốt bỏng?"

"Bổn tọa không chắc chắn lắm. Thế nhưng ta đoán rằng, tà tu không thể vượt khỏi ranh giới kia, đồng thời bên chính phái cũng vậy."

Yêu Quái lão tổ tỏ vẻ nghi hoặc: "Không đúng cho lắm. Phách nhi vọt thẳng tới bên kia luôn, mà đâu có sao đâu."

Thôn Phách đang bôi thuốc bỗng khựng lại: "Ta không rõ!"

Chính y cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, trước đó vài ngày y còn đứng cạnh đám tu sĩ chính phái. Đâu có bị gì đâu. Còn ban nãy, y nghe thấy Bắc Vũ Hoành lo lắng gào Tịch Thiên cẩn thận, trong lòng cực kỳ lo lắng. Ngay sau khi mê cung biến mất, bắt gặp Tịch Thiên đứng trong vũng máu, liền hoảng hồn hoảng vía lao tới. Lúc ấy, y chỉ muốn chạy đến xem xem Tịch Thiên có bị thương hay không thôi. Quỷ Quái lão tổ trừng mắt lườm y một cái:

"Lần sau cấm không được vội vàng như vậy!"

Thôn Phách biết Quỷ Quái lão tổ quan tâm mình nên ngoan ngoãn đáp: "Dạ!"

Yêu Quái lão tổ oán giận nói: "Phách nhi! Ngươi một lòng lo lắng cho tên tiểu hòa thượng kia, nhưng nó lại chỉ biết có thiếu gia Bắc gia! Sư phụ cảm thấy, thực không đáng chút nào!"

Mọi người quay sang nhìn Tịch Thiên bên này, thấy thiếu niên tuấn tú kia đang ẳm thiếu gia Bắc gia, vừa ôm vừa hôn. Còn cầm khăn tay cẩn thận lau vết máu dính trên mặt y, cuối cùng lấy lược chải mái tóc đen của y cho thật mượt. Mọi người trong đại điện đều đang lo lắng đề phòng, vậy mà hắn chơi vui đến quên trời đất, thật khiến hai vị lão tổ sôi cả máu. Thôn Phách bắt gặp Âm Tế Thiên cẩn thận chăm sóc thân thể Bắc Minh như vậy, trong mắt hiện lên vẻ yêu chiều, hỏi ngược lại:

"Sư phụ có biết rằng, người như hắn, một khi yêu sẽ không bao giờ thay đổi?"

"Đúng thế! Hắn không thay đổi, thế nhưng người hắn thích thì không phải là ngươi!"

Thôn Phách chỉ cười không nói, ánh mắt vẫn nhìn Âm Tế Thiên thật lâu. Rồi y truyền âm nói với Âm Tế Thiên:

"Nghịch thân thể của ta rất vui?"

Âm Tế Thiên nghe thấy truyền âm thì khựng lại, ngẩng đầu nhìn sang phía tà tu, phát hiện hai vị lão tổ đang tức giận trừng mình. Hắn cũng chẳng khách khí mà trừng trả về. Quỷ Quái lão tổ bị hắn làm tức đến nỗi xắn tay áo lên, chuẩn bị vọt sang đó giáo huấn hắn.

"Cái con lừa ngốc này! Cho hắn chút mặt mũi, hắn liền được đằng chân lân đằng đầu!"

"Đúng thế!!" Yêu Quái lão tổ cũng rất tức giận

Đồ đệ của nàng đối xử với hắn tốt như vậy, thế mà hắn không thèm đoái hoài tới tình cảm của nó. Đợi nàng ra khỏi đây, nhìn xem nàng xử hắn ra sao. Thôn Phách thấy hai vị sư phụ giận dữ, vội vàng nói:

"Hai vị sư phụ! Tịch Thiên còn trẻ không hiểu chuyện, hai người đừng so đo với hắn!"

"Ngươi xem! Người còn chưa cưới vào cửa mà đã che chở như thế! Cưới xong rồi, sẽ làm sao nữa đây?"

Quỷ Quái lão tổ vừa tức vừa bất đắc dĩ, thế nhưng cũng không nỡ quát mắng Thôn Phách. Thôn Phách nói:

"Đến lúc ấy, ta và Tịch Thiên sẽ hiếu kính hai vị sư phụ!"

"Tên xấu xa nhà ngươi! Chỉ biết nịnh!" Yêu Quái lão tổ một bên bực mình, một bên lại buồn cười mà vỗ vỗ cái mặt nạ của y.

Thôn Phách lập tức nhận được truyền âm của Âm Tế Thiên: "Ngươi là của ta."

Mắt y hiện lên ý cười: "Đương nhiên rồi!"

Sau đó lại nghe thấy Âm Tế Thiên nói: "Thế nên cho dù là sư phụ ngươi, cũng không được chạm vào mặt nạ của ngươi!"

Thôn Phách bật cười thành tiếng. Hai vị lão tổ liền hỏi: "Cười cái gì?"

Thôn Phách nhịn cười: "Không ạ."

Y quay sang nhìn Âm Tế Thiên, định trả lời lại thì thấy Bắc Vũ Phong ngồi xuống cạnh Âm Tế Thiên. Bắc Vũ Phong vừa đặt mông liền hỏi:

"Tịch Thiên, ngươi ôm Minh nhi suốt thế không mệt sao?"

Âm Tế Thiên chẳng thèm ngẩng đầu lên trả lời: "Không mệt!"

Bắc Minh cứ như con búp bê vải, chẳng tốn chút lực nào hết. Bắc Vũ Phong có chút ngại ngùng: "Vừa rồi cám ơn ngươi. Nếu không có ngươi thì không biết chúng ta còn ở trong mê cung bao lâu nữa."

Âm Tế Thiên cười nhạo một câu: "Các ngươi bị nhốt trong mê cung, thì ta cũng bị nhốt theo. Có gì đâu mà phải cảm ơn."

Mặt Bắc Vũ Phong lại hồng lên. Kỳ thực hắn ta chỉ muốn tìm đề tài để nói chuyện với Tịch Thiên thôi, thế nhưng hắn ta lại không biết nên nói gì giờ, vì thế đành phải nhắc tới chuyện mê cung. Âm Tế Thiên đặt Bắc Minh nằm xuống, liền hỏi:

"Ta nhớ gia chủ cũng có tới. Sao không thấy y."

Sắc mặt Bắc Vũ Phong trở nên không tốt. Âm Tế Thiên nhìn gã liền đoán rất có thể Bắc Diệu Đông lành ít dữ nhiều. Hắn lảng sang chuyện khác:

"Sao sư phụ của ta không đến?"

Bắc Vũ Phong nói: "Các trưởng lão đời chữ Hư biết Bí cảnh rất nguy hiểm, cho nên không muốn vì một chút tục vật mà để chúng đệ tử phiêu lưu, vì thế quay lại Vạn Phật tự rồi. Lúc Hư Không biết ngươi bị tà tu bắt đi, liền một thân một mình rời khỏi Bắc gia, nói rằng đến phía Đông để cứu ngươi ra."

Khóe mắt Âm Tế Thiên giựt giựt. Với tính cách của Hư Không, nếu đến phía Đông nhất định sẽ quậy cho nơi đay long trời lở đất. Thế nhưng, hắn ở đó lâu như vậy mà không hề thấy Hư Không xuất hiện. Nhất định là đi được nửa đường thì gặp được mấy chuyện thú vị, rồi quên mất tiêu hắn luôn. Bắc Vũ Phong tựa như nhớ ra cái gì liền nói:

"Đúng rồi! Tối hôm ngươi bị bọn tà tu bắt đi, có ba con Yêu thú cấp mười tới tìm ngươi."

Âm Tế Thiên hoang mang nhìn Bắc Vũ Phong: "Yêu thú cấp mười?"

Hắn cũng chẳng quen biết Yêu thú cấp mười gì nhiều. Sao tự dưng lòi ra ba con Yêu thú cấp mười cơ chứ.

"Đúng rồi! Trong đó có một con báo đen, gọi ngươi là chủ tử. Và gọi hai con còn lại là lão tổ. Xem ra, rất cố thể chúng là thủ lĩnh của đám yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm."

"Con báo đen gọi là Hắc Lịch, còn hai con còn lại..." Âm Tế Thiên lắc đầu: "Ta không rõ, bọn chúng tới tìm ta làm gì?"

"Không biết".

Lúc này Bắc Vũ Hoành đi tới: "Các đệ tử Luyện Hư kỳ đều tỉnh lại rồi. Chúng ta có thể tiếp tục đi!"

Bắc Vũ Phong quan tâm hỏi: "Bọn họ thế nào?"

"Có đan dược cho nên cũng không đáng lo. Thế nhưng Khế ước thú của bọn họ lại chết không ít, thậm chí có vài người bị sĩ binh giết sạch Khế ước thú!"

"Sau khi trở về, bảo bọn họ tới Thú Viên chọn vài con khác là được rồi?"

Bắc Vũ Hoành lo lắng thở dài: "Quan trọng là phải ra ngoài được trước cái đã."

Sắc mặt Bắc Vũ Phong cũng trầm xuống.

"Người dò đường do Điện chủ Thiên Tiêu Điện phái đi đã trở về rồi. Hiện, chúng ta có thể đi lên cầu thang. Đúng rồi, nên cẩn thận một chút, đừng đi qua ranh giới của tà tu."

Bắc Vũ Phong vội hỏi: "Làm sao thế?"

"Vừa rồi có một đệ tử dò đường, vô ý để vạt áo phất qua bên ranh giới của tà tu. Chỉ nháy mắt, áo bào trắng liền bị ăn mòn thành đen."

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn Bắc Vũ Hoành: "Có chuyện như thế nữa à?"

"Ừ. Không phải ban nãy Quỷ Quái lão tổ kêu la có vẻ rất đau hay sao? Ta dám khẳng định, y là bị chính khí tổn thương."

"Thế nhưng…"

Bắc Vũ Hoành biết Âm Tế Thiên định nói gì, vì thế ngắt lời: "Có lẽ không được đầy đủ, cho nên không bị thương."

Ý của ông, rất có thể hồn của Thôn Phách không được hoàn chỉnh, do đó chính khí mới không gây thương tổn cho y. Âm Tế Thiên an tâm gật đầu:

"Vậy thì tốt rồi!"

Bắc Vũ Phong nghe mà choáng váng: "Các ngươi đang nói cái gì vậy?"

Sao hắn ta chẳng hiểu gì hết? Bất quá, Tịch Thiên lại có vẻ rất an tâm. Âm Tế Thiên và Bắc Vũ Hoành nhìn hắn ta, trăm miệng một lời nói: "Không có chi."

Bắc Vũ Phong: "…"

246. Chương 242: Thượng Cổ Bí Cảnh (26)

Thang lầu của đại điện rất rộng rãi, mười người còn có thể song song đi vào. Nhưng do nó bị chia cách thành hai bên chính tà, cho nên mỗi bên chỉ an bài có ba người, làm thế để tránh không cẩn thận lấn qua ranh giới đối phương!

Lầu hai không thoáng đãng sáng sủa như lầu một, hai bên trái phải đều là hành lang, trung tâm thì là những gian phòng.

Khi toàn bộ tu sĩ đều lên đến lầu hai, tất cả cửa sổ bỗng tự động đóng lại, cùng lúc đó Dạ quang châu đồng loạt sáng rực rỡ!

Mọi người cả kinh, khẩn trương giơ kiếm lên, đề phòng nhìn bốn phía!

Có người lo lắng mà hô lớn: "Mọi người xem kìa, trên cửa sổ có chữ!"

Tất cả đều đổ dồn mắt nhìn, Dạ quang châu được khảm trên cửa sổ thành một hàng chữ. Khi cửa sổ đóng lại, bóng tối ập tới, những chữ kia nháy mắt hiện ra!

Có người thì thầm: "Hành phóng khả phương bán giảm sổ nhân nhu giả nhập sấm!"

[Mình giữ nguyên Hán Việt cho đủ ý]

Mọi người tức giận trợn trắng mắt, giải thích nói: "Số người ra, phải bằng phân nửa số người vào".

Đọc xong những chữ này, mọi người đột nhiên yên ắng hẳn. Nhưng chốc lát sau, tiếng thảo luận ầm ầm nổ ra: 'Lời này là có ý gì?"

"Chẳng lẽ ý của nó là muốn chúng ta tàn sát lẫn nhau, thẳng đến khi số người chỉ còn lại một nửa, mới được rời đi?"

"Hình như là vậy!"

Mọi người lại một lần nữa im phăng phắc, sắc mặt ai ai cũng đầy vẻ cảnh giác, đề phòng những người đứng bên cạnh.

Vạn Vân Thiên lên tiếng: "Tất cả không nên khẩn trương! Nói không chừng, còn có biện pháp khác để rời khỏi đây! Mọi người tìm xung quanh đi, xem xem có cơ quan nào có thể mở được cánh cửa của lầu hai không".

Chấp Pháp trưởng lão lập tức nhỏ giọng nói với người trong Bắc gia: "Không được đi loạn, tăng cảnh giác với người chung quanh!"

Bắc Vũ Phong bước đến bên người Âm Tế Thiên hỏi: "Tịch Thiên! Ngươi có thể nhìn ra cơ quan nằm ở đâu không?"

Âm Tế Thiên nói: "Không thể!"

Lúc ở lầu một, không phải là dùng thấu thị mà tìm được chốt mở cơ quan. Ngay cả bản thân hắn khi ấy, cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc!

Bây giờ, hắn không cho là mình có bản lĩnh lớn như vậy, có thể lần thứ hai nói ra được chốt mở cơ quan của lầu hai!

Bắc Vũ Hoành nói: "Trước tiên chúng ta cứ kiểm tra trong những căn phòng kia xem, nói không chừng có thể tìm được!"

Âm Tế Thiên dùng thấu thị nhìn chung quanh lầu hai một lần, mỗi gian phòng đều được trang trí đến cực kỳ lộng lẫy. Hơn nữa, giữa hai gian phòng đều có một cánh cửa liên thông. Bố cục đồng đều như nhau, không có bất luận chỗ nào đặc biệt khác thường!

Chấp Pháp trưởng lão dẫn người của Bắc gia đi kiểm tra các gian phòng, chỉ kém dở bỏ chúng nó ra, thì đến cả xó xỉnh, nóc nhà, xà nhà cũng không để sót.

Sau khi mọi người lục tung cả tầng hai lên xong, dần dần có kẻ cảm thấy nơi này căn bản sẽ không có chốt mở cơ quan nào. Họ bắt đầu lo lắng rằng tu vi của mình không địch lại người khác, cuối cùng chết thảm. Cho nên sợ hãi lấy pháp bảo ra, mãnh liệt tấn công về phía cửa!

Tuy nhiên, đừng nói là làm tróc điêu văn khắc trên cửa, đến ngay cả khiến nó nhúc nhích một chút cũng không được!

Chẳng biết quá trình tìm kiếm trôi qua bao lâu, rốt cuộc có người lên tiếng hỏi: "Tìm ra được chốt mở cơ quan chưa?"

Ngay sau đó, liên tiếp vang lên: "Không có!" "Không có!" "Không có!"

"Chẳng lẽ, chúng ta thật sự phải tàn sát lẫn nhau?"

Mọi người đều trầm mặc, đồng thời, buông tha suy nghĩ tìm kiếm chốt mở cơ quan, phòng bị những kẻ chung quanh!

Chỉ trong một thời gian ngắn, cục diện hình thành hai phe đối lập. Tu sĩ có môn có phái tụ tập đứng cùng người trong môn phái của mình, không môn không phái thì tìm người không môn không phái tạo nên một tiểu đội. Rất nhanh, mấy vạn tu sĩ phân chia thành mấy trăm đội ngũ!

Bất quá, tất cả mọi người đều không động tay, mỗi đội ngũ tự đề phòng cho nhau, nếu có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, toàn bộ tràng diện bình tĩnh này có thể sẽ trở nên thập phần hỗn loạn!

"Chẳng lẽ chúng ta phải hao phí cả đời ở chỗ này?"

Bắc Thần đứng trước cửa sổ của gian phòng, nhìn những tu sĩ không môn không phái ở bên ngoài, mất kiên nhẫn nói.

"Sẽ không!" Bắc Vũ Hoành khẳng định: "Chỉ cần một cá nhân nào đó không chịu nổi, những người khác cũng sẽ đánh theo!"

Chấp Pháp trưởng lão đồng ý nói: "Chúng ta chỉ cần an tâm ở trong này là được rồi. Tin rằng không quá một tháng, sẽ có người chịu đựng hết nổi!"

"Phải đợi một tháng, thật bức bối..." Âm Tế Thiên lẩm bẩm!

Xem ra, trong một tháng này, hắn chỉ có thể ôm thân thể Bắc Minh mà thôi!

Bắc Vũ Phong đứng bên cạnh, nghe thấy tiếng nỉ non của hắn, quan tâm hỏi: "Tịch Thiên, ngươi có mang Tích cốc đan theo không?"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, nghi hoặc nhìn hắn ta: "Sao? Ngươi muốn ăn Tích cốc đan à?"

Bắc Vũ Phong giải thích: "Không phải! Ta chỉ cảm thấy, với tình huống hiện tại, chúng ta buộc phải ở trong Thượng Cổ Bí Cảnh rất lâu. Nếu ngươi không có Tích cốc đan, chỉ sợ qua vài hôm, đã bị chết đói!"

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Vũ Phong, tầm mắt không khỏi xuyên qua tai của hắn ta, nhìn về phía chiếc giường lớn duy nhất trong gian phòng. Mâu quang chợt lóe, nói: "Đói bụng thì không, bất quá hiện giờ ta vừa mệt vừa buồn ngủ!"

Bắc Thần nghe Âm Tế Thiên nói, quay đầu cười cười: "Ta đã quên Tịch Thiên chỉ là một phàm nhân bình thường!"

Bắc Vũ Phong vội đáp: "Ngươi mệt à! Vậy còn không mau lên giường nằm!"

Chấp Pháp cũng hùa theo: "Nơi này có chúng ta thủ, ngươi cứ an tâm ngủ một giấc đi!"

Âm Tế Thiên cũng không khách sáo với bọn họ, trực tiếp đặt Bắc Minh lên giường, sau đó nằm theo, rồi buông màn xuống!

Nháy mắt khi màn giường hạ xuống, không hề lãng phí thời gian, hắn lập tức ngồi xếp bằng hấp thu linh khí!

Trải qua mấy hôm tu luyện ở quảng trường, Ngọn lửa màu đỏ và Ngọn lửa màu cam đã to hơn một vòng so với những Ngọn lửa còn lại. Theo sau đó, Ngọn lửa màu vàng cũng có xu thế lớn lên.

Đáy lòng Âm Tế Thiên có chút vui vẻ, vội vàng tu luyện!

Khi thể tích của Ngọn lửa màu vàng và Ngọn lửa màu đỏ bằng nhau, hắn mới mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên chính là thân thể Bắc Minh.

Hắn vươn tay kiểm tra hơi thở của Bắc Minh, sau khi xác định thân thể Bắc Minh không có việc gì, hắn mới nhấc màn giường lên. Lúc này, toàn bộ người của Bắc gia đều đang đả tọa tu luyện, chỉ có hai đệ tử Luyện Hư Kỳ ngồi trên ghế, nhỏ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng, lại chú ý động tĩnh chung quanh.

Khi bọn họ nhìn thấy Âm Tế Thiên bước xuống giường, đầu tiên là ngẩn người, sau đó đối Âm Tế Thiên gật gật đầu, xem như chào hỏi!

Âm Tế Thiên thả nhẹ bước chân, đi đến phía trước cửa sổ, xuyên thấu qua chiếc mành, nhìn thấy tu sĩ trên hành lang vẫn mang bộ dáng phòng bị, không khỏi nhăn chặt mày.

Hắn xoay người, đi đến trước mặt hai đệ tử, nhỏ giọng hỏi: "Hiện tại đã qua mấy ngày rồi?"

Đệ tử bên trái trả lời một cách không xác định lắm: "Hẳn đã qua hai mươi ngày!"

Âm Tế Thiên kinh ngạc!

Không nghĩ tới, hắn đả tọa một hơi hơn hai mươi ngày!

Sao không có ai gọi hắn?

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Có phải Hoành trưởng lão đã từng kiểm tra thân thể của Bắc Minh thiếu gia không?"

Hai vị đệ tử nhìn hắn đầy kỳ quái, nhưng vẫn đáp: "Đúng vậy! Mỗi ngày Hoành trưởng lão đều sẽ xốc màn giường nhìn tình trạng thân thể của Bắc Minh thiếu gia!"

Âm Tế Thiên quay đầu mỉm cười!

Khó trách không có người nào quấy rầy hắn, sợ là Bắc Vũ Hoành nhìn thấy hắn đang đả tọa, cho nên không gọi hắn!

Âm Tế Thiên trở lại bên giường, lần nữa dùng thấu thị kiểm tra xem lầu hai có chốt mở cơ quan hay không.

Bất quá, lại không được thuận lợi, bởi mỗi gian sương phòng đều có bố trí trận pháp, ngăn cản tầm mắt hắn.

Âm Tế Thiên có chút không cam lòng, chuyển mắt sang địa bàn của tà tu. Sau đó, ở một gian phòng không có bố trí bất luận trận pháp, nhìn thấy Thôn Phách đang đả tọa trên ghế!

Hắn khẽ cười!

Nhất định là Thôn Phách biết hắn sẽ dùng thấu thị nhìn lén y, cho nên mới không có bố trí trận pháp!

Âm Tế Thiên ngốc ngốc nhìn một hồi, đang định dời mắt, liền trông thấy Si Mị lão tổ và Võng Lượng lão tổ đẩy cửa phòng bước vào!

"Chúng ta cứ làm theo lời bọn họ đi!" Si Mị lão tổ nói, rồi nhìn thấy Thôn Phách đả tọa trên ghế, tức giận lườm y: "Phách nhi cũng thật là, cư nhiên không cho chúng ta bố trí trận pháp trong phòng! Thật không biết nó đang suy nghĩ gì nữa!"

Võng Lượng lão tổ cúi đầu mỉm cười: "Chắc nó cho rằng, đã có hai sư phụ cảnh giới Đại Thừa bảo hộ, cho nên mới bình tĩnh đả tọa tu luyện như vầy!"

Si Mị Lão tổ cười cười.

Nàng kéo cánh tay của Võng Lượng lão tổ tới trước giường, đem người đẩy ngã, tiếp theo là ghé lên người Võng Lượng lão tổ, cúi đầu mút lấy môi y.

Hô hấp của Võng Lượng lão tổ nặng thêm vài phần, ôm lấy Si Mị lão tổ, lăn vào trong giường, đồng thời màn giường cũng bị thả xuống.

Âm Tế Thiên nhìn đến đây, hai mắt đều trừng to!

Nè! Nè! Nè!

Đồ đệ của các người còn đang ngồi bên cạnh đấy! Cư nhiên trình diễn màn đông cung đồ!

May mắn là, bọn họ biết dùng linh lực tạo thành lá chắn, ngăn cản thanh âm của mình!

Trên trán Âm Tế Thiên trượt xuống mấy cái lằn đen ==!!!

Hắn không thể tra xét phòng người khác, đành phải thu hồi tầm mắt, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ, chúng tu sĩ thật sự phải tàn sát lẫn nhau?

Sao hắn cứ luôn cảm thấy, người tạo nên cửa ải khó khăn này, là muốn cho những người còn sống biết, nhân tâm là thứ xấu xa!

Âm Tế Thiên nằm lại lên giường, ôm Bắc Minh vào trong ngực, bất tri bất giác liền ngủ.

Không biết qua bao lâu, hắn mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài màn giường truyền đến, kế đó, màn bị giơ lên.

Âm Tế Thiên mở hai mắt, đối diện với vẻ sửng sốt của Bắc Vũ Hoành.

Bắc Vũ Hoành hoàn hồn mỉm cười, nhỏ giọng hỏi: "Quấy rầy ngươi nghỉ ngơi?"

"Không!" Âm Tế Thiên buông Bắc Minh ra, duỗi duỗi người: "Chỉ là có chút buồn chán, không biết tới lúc nào mới có thể rời khỏi nơi này!"

"Nhịn một ít ngày nữa là được rồi!" Bắc Vũ Hoành kiểm tra thân thể của Bắc Minh, sau khi xác định không có gì đáng ngại, mới ngồi xuống bên mép giường.

"Chỉ sợ đến khi ra khỏi Bí cảnh, Minh nhi mới có thể tỉnh lại! Mấy ngày nay, còn cần ngươi chiếu cố nó nhiều hơn!"

Âm Tế Thiên tức giận nói: "Đạo lữ của ta, đương nhiên ta phải chiêu cố!"

Bắc Vũ Hoành mỉm cười ôn hòa, không bàn thêm. Hơn nữa, chung quanh đều là người, cũng không tiện nói chuyện!

Ông vươn tay tới gần má của Bắc Minh, đang muốn gạt tóc dính trên ấy ra, bỗng dưng mu bàn tay bị vỗ một cái.

Bắc Vũ Hoành ngẩn người, nghi hoặc nhìn thiếu niên vừa đánh mình!

"Cứ để ta làm!" Âm Tế Thiên giúp Bắc Minh chỉnh đốn mái tóc!

Bắc Vũ Hoành thấy hắn một bộ thoả mãn, bất chợt nghĩ đến cái gì, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười!

Đừng nói là, Tịch Thiên ăn giấm của lão cha như ông nha?

"Quá chán! Thật quá chán!" Âm Tế Thiên nói!

Hắn thật sự chán đến muốn điên, hơn nữa, ngay cả nói chuyện cũng phải nhỏ nhỏ giọng, rất là uất nghẹn!

Bắc Vũ Hoành ngẩn người, nói: "Ta trò chuyện với ngươi!"

"Không! Ta chỉ muốn đi ra ngoài!"

Âm Tế Thiên chẳng muốn ở trong gian phòng này nữa, thầm sử dụng thấu thị, nhìn ra đại điện trên lầu hai. Khi quét đến phía tà tu ở bên kia, thì thấy vài bóng người lén lén lút lút đi tới trước ranh giới.

"Tà tu có động tác!"

Âm Tế Thiên đột nhiên thốt lên, khiến Bắc Vũ Hoành sửng sốt: "Ah?"

Âm Tế Thiên nhìn thấy tà tu cầm vài cái phù chú, ném về phía tu sĩ chính phái đang ngồi tĩnh tọa.

"Bùm" một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó, bên ngoài liền vang lên tiếng kêu thảm thiết!

Mọi người kinh hãi, đồng thời, những ai đang đả tọa đều bừng tỉnh!

"Mẹ nó! Ai ném phù chú, đứng ra cho lão tử!"

Vừa nói xong, tiếng đao kiếm liền vang lên, phép thuật bang bang rung động, ánh sáng chớp nhoáng không ngừng.

Tà tu bên kia truyền tới tiếng kêu la: "Đánh nhau! Có người đánh nhau!"

Trên hành lang, nhất thời loạn thành một đoàn!

247. Chương 243: Thượng Cổ Bí Cảnh (27)

Chấp Pháp trưởng lão cùng vài vị trưởng lão nghe thấy tiếng đánh nhau, vội bước nhanh tới trước cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài phòng, tu sĩ chính phái đang đấu đến ngươi chết ta sống. Ông không khỏi nhíu chặt mày: "Chúng ta chờ bọn họ chém giết gần xong, hãy đi ra! Tận lực tránh tham dự vào cuộc sát hại ấy!"

Cửa ải này, đối với những tu sĩ như bọn họ mà nói thật sự quá mức tàn nhẫn, không chỉ khiến cho tu sĩ có tu vi thấp cảm thấy vô vàn sợ hãi, mà cũng là khảo nghiệm cho tất cả mọi người!

Nếu bọn họ không gọt nhân số bớt đi một nửa thì sẽ bị nhốt trong này cả đời, chờ đợi trong một không gian nhỏ hẹp tối tăm không ánh sáng, vượt qua năm tháng đằng đẵng, ngày này qua ngày khác. Có lẽ, đến khi một nửa tu sĩ chết già đi, mới có cơ hội ra ngoài.

Bất quá, tuổi thọ của tu sĩ tuy không quá một ngàn năm, thế nhưng ít nhất cũng mấy trăm năm. Liệu những ai có thể chịu đựng được mấy trăm năm?

Bởi thế, bọn họ muốn rời khỏi đây, thì một nửa nhân số phải bị tiêu diệt. Mà nếu đưa ra quyết định như vậy, chỉ sợ cuộc đời sau này của bọn họ không khỏi bị lương tâm dằn vặt khiển trách!

Các vị trưởng lão nhìn đám tu sĩ tựa như kẻ điên ngoài kia, không khỏi thở dài một hơi!

Bọn họ không thể ngăn cản cuộc tranh đấu sinh tử này, mà cũng không ngăn cản được. Hơn nữa, nếu xảy ra tình huống bất đắc dĩ, bọn họ còn phải rút đao gia nhập!

"Trưởng lão! Hình như gian phòng có cái gì đó không đúng!" Một đệ tử Luyện Hư Kỳ chỉ vào vách tường, nôn nóng nói.

Mọi người nhìn theo hướng đệ tử Luyện Hư Kỳ kia chỉ. Vách tường của gian phòng một hồi thì bất chợt trở nên trong suốt, có thể thấy rõ mọi cảnh vật bên ngoài. Một hồi lại quay trở về hình dáng ban đầu, cứng rắn có thể chạm vào được. Thoạt nhìn, thập phần quỷ dị!

Chấp Pháp trưởng lão nhăn chặt mày: "Gian phòng này, hình như sắp biến mất!"

Bắc Thần hỏi: "Chẳng lẽ mấy ngày nay, chúng ta vẫn luôn ở trong gian phòng được tạo nên từ huyễn cảnh?"

Một vị trưởng lão khẽ rên ra tiếng, nói: "Đừng nói đây là Huyễn cảnh chân thực được ghi ở trong sách cổ?"

"Huyễn cảnh chân thực?" Âm Tế Thiên nhìn Bắc Vũ Hoành đầy nghi vấn!

Bắc Vũ Hoành giải thích đơn giản: "Huyễn cảnh chân thực chẳng những để con người nhìn thấy, mà còn có thể để con người chạm vào được. Nó là một tồn tại chân thật, không hề giống như huyễn cảnh bình thường, chỉ có thể mê hoặc tâm trí!"

Âm Tế Thiên tự động tưởng tượng, Bắc Vũ Hoành nói Huyễn cảnh chân thực, sao cứ y như Thần tiên trên TV. Vung nhẹ ống tay áo lên, là có thể tạo nên một căn nhà lớn trên một bãi đất trống, mà con người vẫn vào ở được!

Chấp Pháp trưởng lão nghiêm túc nhìn bốn phía: "Mọi người cảnh giác, gian phòng sắp biến mất!"

Bạch Tư đang ngồi đả tọa trong góc, nghe thế liền nhanh chóng chạy đến bên giường. Trước khi cái giường biến mất, dùng đuôi cuốn lấy Bắc Minh lên trên lưng.

Bắc Vũ Hoành rút một thanh kiếm trong Nhẫn không gian ra, phân phó: "Tịch Thiên, ngươi cũng ngồi lên lưng của Bạch Tư đi!"

Một cửa này, tu sĩ có tu vi thấp sẽ trở thành mục tiêu của những kẻ còn lại!

Không tới một chén trà nhỏ, gian phòng trên lầu hai dần dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Theo sau đó, trận pháp đã bố trí cũng bốc hơi vô tung vô ảnh, mà tu sĩ trốn ở bên trong, bỗng chốc bại lộ trước mặt đám tu sĩ đang đánh nhau.

Mọi người ngẩn ra, nhanh chóng rút kiếm bắt đầu chém giết.

Lập tức, cả lầu hai đều là tiếng leng keng vang dội của kiếm, cùng với pháp thuật bay múa đầy trời, dẫn đến toàn bộ hiện trường hết sức hỗn loạn!

Không quá nửa canh giờ, tu sĩ tu vi thấp, từng người từng người ngã xuống đất. Khi Nguyên Thần bay ra khỏi thân thể, liền bị quỷ tu hút vào trong pháp bảo!

Lúc này toàn bộ lầu hai, người nhàn nhã nhất đó chính là Âm Tế Thiên. Không chỉ được người Bắc gia bảo hộ trong trận pháp, mà còn có Yêu thú cấp mười trấn thủ. Quả thực, không có ai động nổi hắn!

Hắn bình tĩnh ngồi trên lưng Bạch Tư, đưa mắt nhìn qua phía tà tu bên kia!

Nơi đó cũng một mảnh hỗn chiến. Bất quá, rất nhanh Âm Tế Thiên đã tìm thấy Thôn Phách, y đang giao thủ với sáu tên tà tu khác.

Trong lúc Thôn Phách đánh nhau, y vẫn không ngừng chú ý đến từng hành vi cử chỉ của Âm Tế Thiên. Cho nên, Âm Tế Thiên vừa nhìn qua, đôi mắt lạnh dưới lớp mặt nạ cũng khẽ lóe lên ý cười.

Âm Tế Thiên dùng *** thần lực truyền âm cho y nói: "Chú tâm một chút!"

"Đừng lo lắng! Bọn họ sẽ không thương tổn ta!" Thôn Phách trấn an.

Âm Tế Thiên chuyển mắt nhìn sáu tên tà tu đang đánh nhau với Thôn Phách, cảnh giới quả thực không cao bằng Thôn Phách. Bất quá, có vẻ bọn họ không dùng hết toàn lực, tựa hồ cứ như đang đùa giỡn qua lại.

Còn có, dùng phép thuật đều là phép thuật cấp thấp, căn bản không thể gây thương tổn cho Thôn Phách được.

Cái quái gì vậy?

Âm Tế Thiên không khỏi nghi hoặc!

Hắn chuyển mắt nhìn những tà tu khác!

Phát hiện ra rằng, tuy bọn họ hùng hùng hổ hổ như dùng hết toàn lực, lại còn không thiếu tà tu ngã xuống đất. Thế nhưng, hắn vẫn có cảm giác động tác đánh nhau của bọn họ vô cùng giả, đặc biệt là khi bị đả thương, tiếng kêu cứ như là cố ý hô to lên. Còn nữa, thời khắc tử vong, hoàn toàn không có vẻ chẳng cam lòng như bên tu sĩ chính phái, hoặc là sẽ giãy dụa một lát, mới chết hẳn.

Bởi, tà tu bọn họ chết là chết, lập tức nhắm hai mắt lại, quả thực giống như đang ngủ.

Âm Tế Thiên nhướng mày, thời điểm sắp nghĩ ra đáp án, Thôn Phách đột nhiên truyền âm, nói: "Ngươi nói với cha một tiếng, hiện tại chính là thời cơ tốt để đối phó với Lăng gia!"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Ngươi muốn Bắc gia nhân lúc này giải quyết triệt để Lăng gia?"

"Ừm! Thừa dịp Lăng Uy Dương không có ở đây, vừa lúc trừ bỏ tu sĩ cao giai của Lăng gia. Hơn nữa, với tình huống hiện tại cũng không sợ miệng lưỡi của người khác!"

"Đã biết!"

Âm Tế Thiên chờ tu sĩ đẳng cấp thấp cùng với tu sĩ không môn phái chết gần hết, mới lên tiếng nói: "Ta cảm thấy, lúc này là thời cơ tốt nhất để đối phó Lăng gia!"

Người Bắc gia đang đối phó với tu sĩ chung quanh, nghe được Âm Tế Thiên nói, thân thể hơi hơi cứng đờ. Ngay sau đó, hai mắt lóe lên tia hưng phấn!

Nay Bắc gia có Yêu thú cấp mười, mà Gia chủ Lăng gia lại không có ở đây, quả thật là cơ hội tốt để đối phó Lăng gia. Bọn họ có thể thừa dịp này, làm suy yếu đi thế lực của Lăng gia. Nếu không, đợi Gia chủ Lăng gia xuất quan, lại sẽ trăm phương nghìn kế tìm người Bắc gia gây phiền toái!

Chấp Pháp trưởng lão nghĩ tới những đệ tử Bắc gia bị người Lăng gia giết chết, nhất thời đỏ rực cả hốc mắt, liếc sang phía đám người Lăng gia, trên mặt không khỏi toát lên vẻ lãnh khốc: "Đợi một lát nữa, chúng ta trực tiếp đánh qua, giết bọn hắn không kịp trở tay!"

Những người khác gật đầu đồng ý!

Giải quyết xong đám người bên cạnh, Chấp Pháp trưởng lão cùng các vị trưởng lão khác lập tức đánh lén về phía Lăng gia. Bọn họ đồng loạt tung ra vô số những loại phép thuật cường đại!

Đang đối phó với những kẻ xung quanh, người Lăng gia đột nhiên bị tập kích, khá nhiều đệ tử có tu vi tương đối thấp bị giết chết!

Các trưởng lão Lăng gia đều sửng sốt, quay đầu nhìn lại liền thấy người Bắc gia đang đánh về phía này với tốc độ cực nhanh, lại một lần nữa hung hăng giáng cho bọn họ một đòn nghiêm trọng.

Vài trưởng lão trong đó bị đánh văng ra ngoài, Đồng trưởng lão dẫn đầu Lăng gia thấy thế, lập tức gầm lên: "Bắc gia, các ngươi thật hèn hạ!"

Chấp Pháp trưởng lão cười lạnh nói: "Nếu bàn về hèn hạ, Bắc gia bọn ta thật không bằng Lăng gia các người! Ngày đó thừa dịp Đại hôn của Bắc Minh, các người đánh cướp Bắc gia bọn ta, khiến rất nhiều đệ tử Bắc gia phải chết oan chết uổng! Bây giờ, chẳng qua bọn ta chỉ tuân thủ quy định của cửa ải này, gọt bớt nhân số. Mà các ngươi, trùng hợp là mục tiêu cần xóa bỏ của bọn ta!"

"Ngươi..."

Đồng trưởng lão vừa mới nói được một chữ, đột nhiên có một đạo bóng đen từ trên đỉnh đầu chụp xuống, trực tiếp đạp hắn dưới lòng bàn chân. Đồng trưởng lão kêu thảm một tiếng.

Người của Lăng gia cả kinh, đang muốn công kích kẻ nọ. Nhưng khi nhìn thấy bóng đen đạp lên lưng Đồng trưởng lão lại là Yêu thú cấp mười, liền vội vàng lui về phía sau một bước!

"Nhìn đi! Đây chính là kết cục của việc thích nói lời vô nghĩa!"

Thanh âm không nặng không nhẹ được phát ra từ trên lưng Yêu thú cấp mười, mang theo đôi phần lười biếng.

Người của Lăng gia ngước đầu lên nhìn, chỉ thấy một thiếu niên trẻ tuổi, dùng ánh mắt xem người chết mà chằm chằm vào bọn họ!

Khóe miệng Chấp Pháp trưởng lão giật nhẹ một cái, ông cảm thấy câu này của Tịch Thiên cứ như là nói cho ông nghe!

Một vị trưởng lão khác của Lăng gia âm thầm liếc nhìn Âm Tế Thiên, sau đó lại nhìn Đồng trưởng lão phía dưới. Rồi đột nhiên vung pháp bảo, tấn công về phía Bạch Tư!

Bạch Tư tức khắc nhảy qua bên trái, tránh thoát công kích của vị trưởng lão kia!

Người Lăng gia nhân cơ hội cứu Đồng trưởng lão ra!

Cùng lúc đó, người của Bắc gia cũng đồng loạt xông lên, xáp lá cà với người của Lăng gia. Bạch Tư không tiến vào, mà chỉ phóng ra uy áp với bên đối thủ, khiến cho phe Lăng gia nguyên bản nắm chắc phần thắng, nay lại liên tiếp bại lui.

Mắt thấy sắp diệt trừ được phe Lăng gia, cánh cổng phía lối ra đột nhiên vang lên tiếng kẽo kẹt.

Mọi người nghe thấy thế, dần đần ngừng cuộc chiến!

Vạn Vân Thiên vội la lên: "Tất cả dừng tay! Tất cả dừng tay, không cần đánh nữa! Cánh cổng phía lối ra đã mở!"

Tu sĩ còn sống, đều tươi cười mừng rỡ.

Nhưng người Bắc gia lại vừa vui vừa hận. Vui thì không cần nói, hận là, sao cánh cổng không đợi bọn họ giải quyết hết đám người Lăng gia, rồi hãy mở!

Bất quá, mọi người cao hứng chỉ được nửa nén hương. Bởi vì, tuy rằng cửa đã mở, nhưng khe nhỏ hé ra đó, chỉ đủ nhét một ngón tay vào …

Người Bắc gia vừa thấy còn chưa ra ngoài được, liền quay đầu, nhìn những kẻ còn sống bên phe Lăng gia, khóe miệng chầm chậm nhếch lên nụ cười khát máu, tựa hồ muốn nói: Các ngươi trốn không thoát!

248. Chương 244

Hơn trăm tu sĩ cao giai của Lăng gia nhìn thấy nụ cười khát máu của phe Bắc gia, sắc mặt liền trở nên tái nhợt. Khi mọi người vừa chuẩn bị rút kiếm đánh chém nhau thêm lần nữa, thì Vạn Vân Thiên hô lên: "Tất cả đừng vội động thủ."

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Vạn Vân Thiên. Vạn Vân Thiên đưa mắt quét ngang những thi thể dưới đất, có chút bối rối nói: "Trước hết, xin tất cả hãy thu hồi Khế ước thú vào thú túi."

Lập tức có người hỏi: "Vì sao?"

Vạn Vân Thiên giải thích: "Ta cho rằng, Khế ước thú cũng tính vào trong đó. Nếu thu bọn nó lại, không chừng cửa ra sẽ mở lớn hơn."

Tất cả đều bối rối nhìn nhau, thế nhưng không một ai có ý định làm theo. Vạn Vân Thiên có chút giận nói: "Chẳng nhẽ mọi người vẫn muốn chém giết nhau sao? Nếu còn tiếp tục, chỉ sợ người chết tiếp theo có khi chính là các ngươi!"

Nghe vậy, mọi người cũng có chút do dự. Bọn họ không thu Khế ước thú vào là sợ mình bị đánh bất ngờ, sẽ thua thiệt trong cuộc chém giết. Vạn Vân Thiên đành mặc kệ bọn họ, trước cứ ra lệnh cho người của Thiên

Tiêu Điện thu Khế ước thú vào đã. Ngay sau đó, tu sĩ của các môn phái, các đại gia tộc cũng lục tục nối gót. Bắc gia và Lăng gia thấy thế, dù không mấy tình nguyện cũng phải làm theo.

Khi tất cả Khế ước thú đều đã thu hồi hết, cửa ra lại một lần nữa vang lên tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt. Nhưng vừa mở được một khe khoảng chừng hai người chui lọt là ngừng. Vạn Vân Thiên nhẹ mỉm cười, còn những người khác thì thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, có tiếng nói từ phía Lăng gia:

"Hình như Bắc gia còn chưa thu hồi hết Khế ước thú kìa!".

Mọi người ngạc nhiên, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào con Yêu thú cấp mười. Người bên Bắc gia lại trừng người bên Lăng gia. Trưởng lão Lăng gia cũng nói:

"Mọi người cũng biết, hai phái chính tà không thể đi lấn qua giới tuyến của đối phương. Nếu Bắc gia thu hồi con Khế ước thú kia, có khi cửa sẽ mở rộng hơn rất nhiều. Lúc đó mọi người cũng có thể an tâm đôi phần."

Âm Tế Thiên híp hai mắt lại. Bắc Thần xì một tiếng:

"Cung trưởng lão, lời của ngươi quả thật buồn cười. Nếu thu một con Khế ước thú vào mà có thể khiến cửa mở rộng thêm một chút, thì ban nãy vừa thu xong hết Khế ước thú, cửa đã mở toang ra rồi!"

Cung trưởng lão không chịu thua thiệt: "Lời nói không chứng minh được gì? Ngươi không thu Khế ước thú vào, sao biết được lời ta nói có đúng hay không?"

Bắc Thần vừa định đáp trả, Bắc Vũ Hoành đã đưa tay cản lại. Bắc Vũ Hoành nhìn Bạch Tư nói:

"Bạch Tư. Ngươi vào trong thú túi đi."

Bạch Tư thả Âm Tế Thiên và Bắc Minh xuống, sau đó chui vào trong túi của Bắc Minh. Bắc Vũ Hoành lạnh lùng nhìn Cung trưởng lão:

"Không biết Cung trưởng lão còn có ý kiến gì nữa không?"

Bắc Thần nói: "Nếu cửa không mở rộng nữa, hẳn là có thể thả Khế ước thú ra chứ?"

Cung trưởng lão hừ một tiếng quay đầu đi không nói câu nào. Bắc Vũ Hoành bảo:

"Chờ ra khỏi, rồi hãy thả Khế ước thú."

Lúc này U Vực lão tổ lại lên tiếng: "Nếu các ngươi không đi, vậy chúng ta đi trước!"

Tu sĩ chính phái nhìn qua phía tà tu, chỉ thấy đám tà tu vốn dĩ nằm la liệt trên mặt đất, nay lại khỏe mạnh sung sức mà đứng dậy. Còn vỗ sạch tro bụi trên quần áo, mới sắp xếp thành đội hình tiến về cửa. Âm Tế Thiên nhìn liền hiểu, khó trách hắn lại cảm thấy hành động của bọn họ là lạ, hóa ra là giả chết. Lúc Âm Tế Thiên dùng thấu thị nhìn lén Thôn Phách, từng nghe được Yêu quái lão tổ nói 'Chúng ta cứ làm theo lời bọn họ đi'. Như vậy, đám tà tu đã sớm lên kế hoạch sẵn. Nếu làm thế, tà tu vừa không phải hy sinh lấy một người, lại có thể bình yên vô sự rời khỏi đây. Đúng là một mũi tên bắn trúng hai con nhạn.

Âm Tế Thiên cười khẩy. Không hổ là tà tu, rất âm hiểm xảo quyệt.

Còn vẻ mặt tu sĩ chính phái thì khó coi đến không thể khó coi hơn. Ai biểu họ ngu dốt dâng cơm đến tận miệng bọn tà tu. Có người khinh miệt nói:

"Tà tu thật hèn hạ."

Những người khác cũng phụ họa theo: "Đúng, rất vô liêm sỉ."

"Tà tu thật chẳng đáng tin chút nào. Một đám tiểu nhân giả dối."

Tà Hàng lão tổ châm chọc cười:

"Chúng ta vô liêm sỉ giả dối đấy. Nhưng vì sao chúng ta lại làm thế? Là chúng ta nghĩ cho người của mình, không muốn bọn họ chết oan chết uổng mà thôi. Còn các ngươi? Giả nhân giả nghĩ, chỉ vì tư lợi muốn rời khỏi đây mà giết chóc lẫn nhau! Các ngươi cũng chẳng khá hơn tà tu chúng ta chút nào đâu!"

Nhóm tu sĩ chính phái nghe vậy thì biến sắc, hơn nữa thi thể nằm đầy đất đã trực tiếp lên án hành vi ích kỷ của bọn họ, khiến bọn họ chẳng thể biện minh câu nào, xấu hổ đến nỗi không dám nâng đầu lên nhìn đám tà tu. Tà Hàng khinh thường cười cười rồi xoay người đi. Vạn Vân Thiên than:

"Trước rời khỏi đây đã rồi nói sau. Mọi người nhanh chóng dàn xếp ổn thỏa đi."

Cung trưởng lão nhìn đám người Bắc gia đang xếp thành hàng, ánh mắt hiện lên vẻ nham hiểm, quay đầu ra hiệu cho nhóm người Lăng gia. Bọn họ nhận được truyền âm, đều đồng loạt gật đầu, rồi đi theo sau nhóm người Bắc gia. Ngay lúc Bắc gia sắp sửa bước qua cửa lớn thì phe Lăng gia bỗng chạy vọt tới, đẩy đám người Bắc gia ngã sang biên giới tà khí. Có một tu sĩ nhìn thấy người Lăng gia hãm hại người Bắc gia thì vội kêu lên. Những người đi đằng trước nghe thấy tiếng kêu, liền vội vàng quay đầu lại, đập vào mắt là mười bảy đệ tử Luyện Hư kỳ của Bắc gia bị đẩy qua bên tà tu, tiếng kêu của bọn họ cực kỳ thảm thiếp. Rất nhanh, tà khí ăn mòn vào trong thân thể, nháy mắt liền biến thành tro bụi. May là nhóm người Bắc gia còn lại chỉ hơi mất thăng bằng một chút, không có vấn đề gì.

Thế nhưng chuyện làm người ta kinh hoảng chính là, vị thiếu niên Ngự thú sư cấp mười kia cũng chỉ là người bình thường, bởi vậy dù giữ vững được bước chân, thế nhưng tóc và một chút áo của người trong lòng hắn lại bị tà khí ăn mòn. Cung trưởng lão thấy con mồi vẫn nguyên vẹn liền vội vàng tung thêm chưởng phong, ý đồ đẩy ngã thiếu niên kia. Bắc Vũ Hoành giật mình, đang định cứu Âm Tế Thiên, lại bị hai tên Lăng gia khác ngăn trở. Mọi người đều cho rằng, phen này thiếu niên không thoát khỏi cái chết. Nhưng lóe một cái, trước mắt bỗng trống rỗng.

"Người đâu rồi?"

Ngay sau đó, có tiếng kêu cực thảm thiết vang lên. Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, đã trông thấy Cung trưởng lão văng mạnh sang biên giới tà khí. Bịch một tiếng, thân thể Cung trưởng lão đập vào vách tường phía bên kia. Sau đó, do bị tà khí ăn mòn mà Cung trưởng lão la hét không ngừng, nhưng chỉ chốc lát đã cháy thành tro bụi. Cuối cùng, chỉ còn lại dấu áo của Cung trưởng lão in trên vách tường.

Người Lăng gia nhìn một màn kia, ngơ ngác cả buổi chưa thể nào hồi thần lại được. Mục tiêu của bọn họ vốn là Âm Tế Thiên và con Yêu thú thú cấp mười. Nếu có thể diệt được hai người này, bọn họ sẽ có thể yên tâm mà xử lý đám Bắc gia. Thế nhưng không ngờ, Cung trưởng lão lại bị giết hại.

"Chuyện… chuyện… chuyện gì vậy?"

Mọi người đều ngơ ngác nhìn về nơi Cung trưởng lão biến mất, chỉ thấy thiếu niên kia ngồi trên mặt đất, lo lắng kiểm tra thân thể của người trong ngực.

"Tịch Thiên! Ngươi không sao chứ?"

Bắc Vũ Hoành và Bắc Vũ Phong sốt ruột chạy về phía Âm Tế Thiên, còn người Bắc gia và Lăng gia lại bắt đầu đánh nhau. Âm Tế Thiên chẳng hề bận tâm tới bọn họ, chỉ mãi mê kiểm tra cẩn thận thân thể của Bắc Minh. Xác định ngoại trừ một chút tóc và áo bị ăn mòn ra thì vẫn tốt, mới thở phào một hơi.

Hắn lấy Chân Cú Kiếm cắt bỏ những nơi bị ăn mòn, rồi ôm chặt lấy Bắc Minh, miệng không ngừng thì thào 'may mắn'. Cuối cùng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm hai bên Bắc Lăng đang đánh nhau không ngừng.

Hắn giao Bắc Minh cho Bắc Vũ Hoành rồi chậm dãi đứng lên, từng bước một đi về phía Lăng gia. Bắc Vũ Hoành đoán biết được ý định của hắn, vội kêu lớn: "Tịch Thiên! Ngươi định làm gì?"

Âm Tế Thiên dường như không nghe thấy, bước đến gần một trong các trưởng lão của Lăng gia. Vị trưởng lão kia một bên đối phó với người của Bắc gia, một bên liếc thấy Âm Tế Thiên, đáy mắt không khỏi lộ ra vẻ khinh thường, hờ hững đánh một cái hỏa cầu vào người hắn. Người bên ngoài không khỏi khẩn trương thay cho Âm Tế Thiên. Nhưng ngay khi bọn họ cho rằng hắn chết chắc rồi, thì đột nhiên thân ảnh của Âm Tế Thiên lại biến mất, khiến bọn họ không khỏi giật mình.

Âm Tế Thiên vừa mới biến mất, đã tức khắc xuất hiện trước mắt vị trưởng lão Lăng gia kia, mạnh vung chân lên. Khi đó, ông ta không khác gì quả bóng, bị đá thẳng sang phía tà tu. Và kết quả, cũng không khác gì Cung trưởng lão, thành một nhúm tro.

Người Lăng gia ngây ngẩn nhìn.

Vị trưởng lão kia là Độ Kiếp kỳ, sao lại bị một tên người thường đá vèo về phía biên giới tà khí? Chẳng lẽ Cung trưởng lão ban nãy, cũng là do người này làm ra? Ngoại trừ tiếng đánh nhau, lầu hai chỉ còn một mảnh ngơ ngác. Sao hắn lại có thể di chuyển nhanh như vậy? Cớ gì hai vị trưởng lão lại bị thiếu niên kia đá bay đi? Chẳng nhẽ, bọn họ yếu đuối đến cả một cú cũng không đỡ được?

Mắt lạnh của Âm Tế Thiên chuyển sang một tên Lăng gia khác. Gã bị nhắm kia không khỏi rùng mình một cái, vội vàng lùi ra sau. Sao Âm Tế Thiên có thể để gã chạy dễ dàng như vậy được, hắn sử dụng thuấn di, nhấc chân đá một cú. Không cần nói, chắc cũng biết kết cục của gã không khác người trước là bao.

Mọi người không khỏi giật mình. Nếu hắn cứ đá như thế, sợ chưa tới một nén nhang, hơn một trăm người phe Lăng gia sẽ đều hóa thành tro tàn. Tất cả chỉ biết câm nín nhìn thiếu niên kia. Âm Tế Thiên chuyển mắt qua mục tiêu kế tiếp. Người nọ âm thầm nuốt nước bọt, vội vàng quay đầu chạy. Kỳ thực gã cũng chẳng biết vì sao mình lại sợ. Có lẽ, gã sợ là mình sẽ giống như đám người Cung trưởng lão vừa rồi, bay về phía biên giới tà khí, biến thành tro tàn. Mà cũng có lẽ, ánh mắt của Âm Tế Thiên quá kinh khủng, giống như là thần chết vậy.

Có kẻ nhìn thấy người Lăng gia quay đầu bỏ chạy, bĩu môi coi thường: "Thật mất mặt, một tu sĩ Hợp Thể kỳ mà lại sợ người thường sao?"

"Thế nhưng, hắn thật là người thường à?"

Hai người nói xong, bốn mắt nhìn nhau. Mọi người đều cảm thấy khó hiểu, bởi nhìn vào Âm Tế Thiên, không ai thấy được tu vi. Tuy nhiên, hắn thoắt ẩn thoát hiện kia là giải thích như thế nào? Quỷ quái lão tổ đứng ở phía xa, ngó về bên này, ngạc nhiên nói:

"Bổn tọa đã phong ấn linh lực của hắn rồi mà. Như vầy là sao?" Nói đến đây, y lại thấy buồn bực.

Yêu quái lão tổ tò mò hỏi: "Hắn không phải người thường à? Cớ gì lại có thể dễ dàng đá bay tu sĩ Độ Kiếp kỳ như quả bóng thế kia?"

Quỷ quái lão tổ cũng nhíu mày: "Khả năng của hắn thật kỳ quái. Nói đi nói lại, nếu hắn không bị phong ấn linh lực, sao lúc ở Quỷ Tông phái hắn không trốn đi. Với khả năng của hắn, một khi thoát khỏi Quỷ Tông phái rồi thì không thể nào bắt trở lại được!"

Yêu Quái lão tổ cười nhạo nói: "Ai mà biết! Nói không chừng là vì Phách nhi nên mới không trốn!"

Thôn Phách không nói câu nào, bất động nhìn Yêu Quái lão tổ. Sư phụ, ngài đoán trúng phóc rồi!

Quỷ Quái lão tổ hừ lạnh: "Tiểu tử kia chỉ biết một lòng một dạ với người hắn thương. Tiếc rằng đối tượng lại không phải Phách nhi."

Thôn Phách vẫn không chớp mắt nhìn Âm Tế Thiên, trong lòng vừa vui lại vừa sợ. Vui là người kia lo lắng cho mình đến vậy, vì y mà hắn không ngại để lộ năng lực thật của mình. Sợ là, nếu người kia vẫn tiếp tục như vậy, sẽ dễ trở thành đối tượng để mọi người phòng bị. Đây cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Thôn Phách dùng truyền âm, nói Âm Tế Thiên nhanh dừng tay. Thế nhưng, hắn tựa hồ không nghe thấy được, vẫn không ngừng tiêu diệt từng người từng người Lăng gia. Âm Tế Thiên giống như bị tẩu hỏa nhập ma, tiến đến gần một tên Lăng gia khác.

249. Chương 245

Âm Tế Thiên dùng ánh mắt tựa như nhìn người chết mà chằm chằm vào tên đệ tử Lăng gia kia, khiến hai chân gã không khỏi ớn lạnh, hốt hoảng lùi về sau mấy bước, run lẩy bẩy giơ kiếm lên:

"Ngươi… ngươi muốn làm gì?"

Lúc đầu, đám người lo lắng cho Âm Tế Thiên đến nỗi tim sắp vọt tới cổ họng. Nhưng bây giờ, bọn họ lại dần chuyển hướng sang Lăng gia. Đột nhiên có cảm giác, kẻ thực sự cần được lo lắng nên là người Lăng gia mới phải. Thôn Phách thấy Âm Tế Thiên không tiếp thu lời mình, sắc mặt y bỗng trở nên căng thẳng, vội bước nhanh tới phía Âm Tế Thiên.

“Phách nhi ngươi muốn đi đâu?” Yêu quái lão tổ thấy Thôn Phách quay ngược trở vào nên mở miệng hỏi. Bất quá khi bà phát hiện hướng đi của Thôn Phách, không khỏi tức giận giậm chân: “Tên ngốc này! Sao mãi mà không chịu quên con lừa ngốc kia chứ!?”

Quỷ quái lão tổ cảm khái: “Nhi đại bất trung lưu!!” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); [Con đã lớn, khó giữ lại]

Âm Tế Thiên không hề biết hành động của mình đã khiến cho toàn bộ mọi người khiếp sợ cực kỳ. Hiện giờ, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là ‘giết sạch người Lăng gia, tuyệt đối không để cho chuyện ngày hôm nay phát sinh thêm lần nữa!!’ Đúng lúc này, có tiếng nói trầm trầm mang đầy vẻ nóng vội chen vào trong đầu hắn: “Tịch Thiên!”

Âm Tế Thiên vừa nghe, bước chân bỗng khựng lại, khóe miệng khẽ giật, nhẹ thì thào: “Minh.”

Thôn Phách đứng ở bên kia, mơ hồ nghe thấy lời Âm Tế Thiên, đáy mắt y mới thoáng có chút yên tâm hơn. Dùng truyền âm nói: (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); “Tịch Thiên, ngươi nhìn sang phía bên trái, ta đang đứng đây này.”

Nghe thế Âm Tế Thiên chớp chớp mắt, chậm rãi quay đầu. Bắt gặp Thôn Phách ở biên giới tà khí bên kia, đôi con ngươi vốn có chút tối tăm vô thần, nay bỗng chốc nảy lên từng tia tình cảm. Đến khi hắn nhớ ra được người kia là ai, thì hai mắt rực sáng lên, hưng phấn chạy nhanh sang chỗ Thôn Phách. Thế nhưng, mới đi được hai bước đã bị ngăn cản. Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm Bắc Vũ Hoành đang chặn trước mặt mình. Bắc Vũ Hoành nở nụ cười ôn hòa, đưa thân thể Bắc Minh cho Âm Tế Thiên:

“Ôm lấy.”

Âm Tế Thiên ngơ ngác ôm lấy thân thể Bắc Minh. Bắc Vũ Hoành vỗ vai hắn nói:

“Đi thôi.”

“Nhưng…”

Âm Tế Thiên muốn được nói chuyện với Thôn Phách vài câu, còn muốn nhìn y thêm vài hồi. Bắc Vũ Hoành thấy hắn vẫn chần chừ, nói:

“Đạo lữ của ngươi, ngươi đang ôm rồi đó… Còn muốn tìm ai nữa?”

Âm Tế Thiên cúi đầu nhìn nam tử yên tĩnh ngủ trong lòng mình, đôi môi khẽ nở nụ cười, nhẹ hôn lên trán y một cái. Sau đó quên bẵn luôn nam tử tà tu đang đứng bên kia. Thôn Phách thấy vậy, khóe mắt liền giựt giựt: “…”

Bất quá, nếu Âm Tế Thiên đã bình thường trở lại, y cũng an tâm hơn.

Tên đệ tử Lăng gia suýt chết vừa rồi, nhìn Âm Tế Thiên rời đi, cả người mềm nhũn ngồi bệt xuống đất. Vị đệ tử Bắc gia nào đó thấy gã kia không có đề phòng, cho nên học theo Âm Tế Thiên, tung chân đá bay gã sang phía biên giới. Gã kia bị tà khí ăn mòn, đau đớn đến không ngừng gào thét.

Đám người ngoài cuộc trông thấy mặt đất lại thêm một nhúm tro tàn, không khỏi run run rẩy rẩy.

Cùng lúc đó, cửa lớn kẽo kẹt mở rộng thêm một chút. Vạn Vân Thiên thấy thế, vội vàng nói:

“Lăng gia và Bắc gia, mục tiêu hiện tại của chúng ta là nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Lúc này không phải là lúc các ngươi giải quyết ân oán gia tộc, vì thế xin lập tức dừng tay!”

Dứt lời ông liền thả ra uy áp cực lớn, khiến cho người của hai gia tộc suýt chút nữa bị đè nén đến phải quỳ gối xuống. Do đó cuộc chiến mới chịu tạm dừng. Nhìn sang phía tà tu, thấy có đến hơn chục nhúm bụi đen, người của hai gia tộc không khỏi đỏ cả mắt, nhưng chỉ biết đứng tại chỗ mắt to trừng mắt nhỏ với nhau.

Mọi người thấy hai gia tộc dừng tranh đấu, liền phục hồi lại *** thần, sau đó nghị luận sôi nổi.

“Nếu ta nhớ không nhầm, thiếu niên kia chính là tiểu sư phụ Tịch Thiên, đồ đệ của Hư Không trưởng lão?”

“Đúng thế.”

“Hắn bị hủy linh căn rồi mà? Sao chỉ trong nháy mắt, đã có thể di chuyển đến trước mặt người Lăng gia?”

“Không biết. Nhìn sơ qua thì giống Súc địa thành thốn, thế nhưng cũng không giống lắm.”

“Ta khẳng định đây không phải là Súc địa thành thốn. Mà là… là…”

“Thuấn di!” Có người đột ngột nói: “Ta khẳng định chắc chắn, đây chính là thuấn di.”

Mọi người nghe vậy đều trợn trắng mắt: “Thuấn di? Thuấn di trong truyền thuyết đó hả?”

Nghe nói, nếu sử dụng Thuấn di, chỉ trong nháy mắt đã có thể xuất hiện ở một chỗ khác. Năng lực kia, tựa hồ chỉ có thần tiên mới làm được.

Trong đội ngũ của Thuần Trần phái, Huyền Bạch trưởng lão đỏ quạch cả hai mắt mà trừng Âm Tế Thiên đứng ở đằng xa xa. Nghiến răng nghiến lợi nói với chưởng môn và trưởng lão bên người:

“Hiện tại, ta có thể khẳng định rằng, kẻ cắt lưỡi hai đệ tử của ta vào hôm Thú Triều, chính là hắn!” Với những gì lão quan sát ban nãy, rõ ràng Thanh Bảo Thanh Phong không phải đối thủ của hắn. Cắt lưỡi hai người bọn họ, là chuyện dễ như trở bàn tay. Các trưởng lão đời chữ Huyền: “…”

Từ Đồ Túc nói: “Chuyện này, đợi ra khỏi Bí cảnh rồi lại nói.”

Huyền Bạch trưởng lão nhìn những nhúm tro tàn bên phía tà tu, không khỏi nhớ tới cảnh Âm Tế Thiên đá từng người từng người một kia. Lão thầm hít thở sâu, ngăn chặn lại cơn giận giữ nói:

“Được! Đến lúc đó, mong rằng chưởng môn ra mặt, giúp ta xử lý tốt chuyện này.”

Tư Đồ Túc cười nói: “Được!”

Huyền Ngọc trưởng lão giấu đi vẻ giật mình, thản nhiên nhìn hai người bọn họ, nhíu nhíu mày nhưng im lặng không nói lời nào. Hiên Viên Duật đứng cạnh Huyền Ngọc trưởng lão, mắt cứ đăm đăm ngó Âm Tế Thiên và Thôn Phách. Chẳng biết do y ảo giác hay sao, mà trong nháy mắt y cảm thấy không khí giữa hai người bọn họ có gì đó là lạ, tuy nhiên không biết lạ chỗ nào. Ngay lúc Thuần Trần phái thảo luận sôi nổi thì năm vị tà tu lão tổ cũng đang nói về Âm Tế Thiên.

“Tiểu hòa thượng kia cư nhiên biết Thuấn di.” Tà Hàng lão tổ mắt híp lại: “Ngay cả tu sĩ cảnh giới Đại Thừa như chúng ta còn không làm được!”

U Vực lão tổ: “Bổn tọa thấy năng lực của hắn không phải chỉ mỗi Thuấn di thôi. Cứ nhìn hắn đá tu sĩ Độ Kiếp kỳ như đá quả bóng ấy kia kìa. Nếu là chúng ta, bổn tọa khẳng định chắc chắn rằng bổn tọa không thể đá một người văng tận bên chính phái.”

Tà Tu lão tổ cũng tỏ vẻ đồng tình: “Bổn tọa cho rằng, hắn còn che dấu nhiều năng lực khác.”

Ly Trĩ lão tổ nghe bọn họ nói xong, liền nhìn về phía Quỷ Quái lão tổ vừa lạnh lùng vừa trào phúng nói:

“Quỷ quái lão tổ, ngươi cảm thấy sau khi rời khỏi Bí cảnh, ngươi có năng lực bắt lại hắn à?”

Quỷ Quái lão tổ hừ một tiếng: “Ly Trĩ lão tổ, thay vì ngẫm xem bổn tọa dùng cách nào để bắt được tiểu hòa thượng trở về, thì ngươi hãy nghĩ xem làm sao để rời khỏi đây trước đã.”

Yêu Quái lão tổ tiếp lời: “Cũng đúng! Hiện tại chúng ta mới ở lầu hai, sẽ không biết cửa ải gì đang chờ chúng ta phía trên. Mà khốn nạn ở chỗ, lên đến lầu hai cũng chẳng tìm thấy được bảo vật gì. Bổn tọa lo rằng, chuyến đi lần này là công dã tràng rồi!”

Ly Trĩ lão tổ cười lạnh: “Quỷ tu các ngươi cần gì bảo vật. Cứ hấp thụ nguyên thần của tu sĩ chính phái, đã quá ngon lành rồi!”

Yêu Quái lão tổ cười đắc ý: “Nếu Ly Trĩ lão tổ cũng có thể hấp thụ được nguyên thần của tu sĩ, bổn tọa không ngại chia ngươi phân nửa.”

“Ngươi…”

Tà Hàng lão tổ nhíu mày: “Thôi! Các ngươi đừng có ồn ào nữa!”

Yêu Quái lão tổ hừ một tiếng: “Ai thèm ồn ào với hắn!”

Tà Hàng lão tổ khẽ lườm bà, nói: “Đồ đệ bảo bối của các ngươi về rồi kìa!”

Yêu Quái lão tổ vừa nghe liền xoay người nhìn Thôn Phách, tức giận nói: "Xem ngươi kìa! Lấy mặt nóng đi dán mông lạnh người ta ".

[Không ngại mặt dầy đeo theo nhưng bị lạnh nhạt từ chối]

Tà Hàng lão tổ nhếch môi, nói đầy ý tứ: "Bổn tọa lại cảm thấy, không hẳn như vậy!"

Nghe thế Thôn Phách liền cảnh giác. Quỷ Quái lão tổ và Yêu Quái lão tổ sửng sốt: "Ý của Tà Hàng lão tổ là gì?"

"Bổn tọa cảm thấy đồ đệ bảo bối của các ngươi không phải hoàn toàn là mặt nóng dán mông lạnh".

Ly Trĩ lão tổ nhìn Thôn Phách tò mò hỏi: "Ý là gì?"

Tà Hàng lão tổ cười nói: "Bổn tọa vẫn luôn chú ý quan sát nhất cử nhất động của tiểu hòa thượng. Khi hắn quay đầu nhìn đồ đệ của các ngươi, khuôn mặt lạnh lùng tức khắc lộ ra nét vui mừng. Có thể thấy rằng, trong lòng tiểu hòa thượng, đồ đệ của các ngươi không phải là không có chỗ đứng."

U Vực lão tổ hùa theo: "Bổn tọa cũng có để ý!"

Yêu Quái lão tổ nghe hai vị lão tổ nói vậy, nhịn không được cười đắc ý: "Cái này là đương nhiên! Đồ đệ của bổn tọa tốt như vậy, tên kia chẳng có lý do gì mà không thích y. Huống chi, Phách nhi đối xử với hắn cũng rất tốt."

"Ta đối xử với hắn rất tốt sao?" Thôn Phách lẩm bẩm nói.

Y nhìn về phía thiếu niên đang ôm lấy thân thể Bắc Minh bên kia, đột nhiên có cảm giác, mình đối xử với hắn tốt đến thế nào đi chăng nữa, cũng không bằng cách hắn đối xử với mình. Ngay khi cả đại điện đều đang thảo luận chuyện Âm Tế Thiên, thì tiêu điểm kia lại có chút trầm lắng. Hắn không rõ lắm ban nãy mình là bị làm sao. Khi hắn nhìn thấy thân thể Bắc Minh bị ăn mòn, trong ngực liền trào lên cảm giác hận thù khó hiểu. Sau đó hắn gần như không điều khiển được cả suy nghĩ lẫn thân thể mình, chỉ muốn giết sạch người Lăng gia, có như thế mới vơi bớt được cảm giác hận thù trong lòng. Nếu không phải Thôn Phách đúng lúc lay tỉnh hắn, chỉ sợ hắn đã sớm giết sạch người Lăng gia.

"Tịch Thiên! Ngươi sao thế?" Bắc Vũ Hoành nhẹ vỗ vai Âm Tế Thiên vẫn đang miên man suy nghĩ kia, nói: "Đến phiên ngươi ra ngoài rồi."

Âm Tế Thiên tỉnh táo lại, cực kỳ cẩn thận để Bắc Minh ra ngoài trước, rồi mới lách người ra theo. Lập tức hàng ngàn ánh mắt đổ về phía hắn, có tò mò, có hưng phấn, có đố kỵ, thậm chí có cả khó tin. Âm Tế Thiên chẳng thèm để ý, ôm lấy Bắc Minh ngồi lên lưng Bạch Tư. Hắn chẳng hề hối hận khi để lộ năng lực của mình, như vậy thì người đang tính toán hại hắn mới biết khó mà rút lui. Hơn nữa, hắn che dấu năng lực của bản thân là vì sợ người đã hủy linh căn của Tịch Thiên sẽ quay lại hại mình, tuy nhiên hiện tại hắn đã biết người đó là Thôn Phách, vậy hắn chẳng có lý do gì mà che che dấu dấu nữa. Cũng nên cho bọn họ rõ, hắn không phải một phế vật.

Mọi người lục tục ra khỏi lầu hai, tập trung đứng ngay cửa Bắc. Từ khe cửa nhìn vào, trông thấy những thi thể trên sàn đại điện lầu hai, không khí bỗng có phần u ám. Cả một đám người, không biết nên nói gì ngoài im lặng. Thế nhưng, nếu để bọn họ lựa chọn lại lần nữa, kết quả vẫn là chém giết lẫn nhau.

"Đi thôi." Có người thấp giọng nói.

Bọn họ đứng ở đây càng lâu chỉ càng cảm thấy áy náy. Có người bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mọi người cũng cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Bây giờ, có muốn siêu độ cho nhóm tu sĩ kia, cũng không làm được, vì nguyên thần của bọn họ đều đã bị quỷ tu hút hết. Vạn Vân Thiên nhìn thấy thế, bèn nói:

"Mong mọi người giữ vững *** thần, chặng đường sau này còn chưa biết sẽ như thế nào."

Mọi người nghe vậy, như được xốc lại *** thần, cũng đôi phần sáng suốt hơn, chỉ sợ không cẩn thận người chết tiếp theo sẽ là mình. Đột nhiên có người kêu lên:

"Các ngươi màu nhìn! Trong đại điện có cháy!"

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ thi thể đều bị lửa liếm qua. Không quá một khắc, toàn bộ đại điện đã đỏ rừng rực, sau đó tất cả thi thể đều biến thành một đống tro, cuối cùng bị mặt đất hút đi hết. Chỉ một chén trà nhỏ, đại điện lầu hai lại trở về hình dạng ban đầu, như khi bọn họ mới bước vào, hai bên là hành lang, ở giữa là sương phòng. Mọi người chỉ biết lặng người nhìn.

"Đừng nhìn nữa!" Vãn Vân Thiên lại nói

Mọi người lấy lại *** thần, bước đến trước cầu thang dẫn sang lầu ba. Ban đầu, đám người còn có chút do dự, thế nhưng cuối cùng vẫn tiến lên trước. Lầu ba rất kỳ quái, bên trong cứ như là một tiệm bán tủ, sắp xếp hàng loạt. Bất quá, diện tích những chiếc tủ này khá lớn, ước chừng cao khoảng năm thước rộng khoảng ba thước! Với cách bài trí như vậy, nhất thời không ai đoán được chuyện gì sắp xảy ra. Có người hỏi:

"Mấy cái này không phải là giá sách chứ?"

Có kẻ khinh bỉ đáp trả: "Ngươi đã thấy ai trưng cái giá sách lớn như vậy chưa?"

"..."

Lầu ba cũng giống lầu một và hai, sau khi mọi người tiến hết vào đại điện, cửa lớn lập tức đóng lại, đồng thời dạ quang châu sẽ phát sáng. Bất ngờ, một giọng nói khàn khàn từ một nơi xa xăm nào nó truyền tới: "Trong vòng nửa năm, những người tấn chức cảnh giới tu vi sẽ được rời đi, còn không ..."

Giọng nói kia không hoàn thành hết câu, thế nhưng nó lại càng khiến tất cả thêm khủng khoảng. Sắc mặt mọi người không tốt, nhất là tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, cực kỳ khó coi. Nếu không phải thiên tài, ai có thể trong vòng nửa năm tấn chức cảnh giới cho được. Huống chi ở đây toàn là tu sĩ cao giai. Không có bốn, năm năm căn bản sẽ không tấn chức được.

Có người lấy lại *** thần, khó tin mà gào lên: "Làm sao có thể! Chỉ nửa năm, sao mà có thể tấn chức cảnh giới được cơ chứ? Trừ phi là thiên tài hoặc là người sắp sửa tấn chức cảnh giới thôi!"

Nói đến thiên tài, mọi người không khỏi ném ánh mắt đố kỵ về phía Âm Tế Thiên, Hiên Viên Duật, Thôn Phách và Bắc Minh. Hiên Viên Duật đầy mặt bình tĩnh, tựa hồ trong vòng nửa năm tăng một tầng tu vi không phải là vấn đề. Thôn Phách thì lại đeo mặt nạ, chẳng ai có thể đoán được y đang nghĩ gì. Mọi người lại nhìn sang Âm Tế Thiên, thấy hắn đang nhíu mày, không biết là lo cho chính bản thân hay là lo cho nam tử nằm hôn mê trong lòng. Bất quá, với năng lực mà hắn mới bộc lộ, có vẻ hắn có tu luyện. Vậy chuyện bị hủy linh căn là giả hay sao?

Kỳ thực, ngoại trừ lo lắng Bắc Minh và Thôn Phách không thể tấn chức, thì Âm Tế Thiên cũng có phần mơ hồ về tu vi của mình. Hắn truyền âm nói với Thôn Phách: "Xem ra, chúng ta chết chắc ở chỗ này rồi!"

"Nhất định không!" Thôn Phách trả lời.

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Chẳng nhẽ ngươi có thể thăng cấp?"

Thôn Phách đáp: "Không thể!"

Âm Tế Thiên xem thường: "Ta còn tưởng ngươi có thể thăng cấp được!"

Thôn Phách hỏi ngược lại: "Ngươi thì sao?"

Âm Tế Thiên thở dài: "Ta ngay cả mình đang tu luyện cái gì cũng không biết thì nói chi đến cảnh giới?"

"Đừng lo lắng, nhất định sẽ có cách để thoát ra ngoài." Thôn Phách dịu dàng an ủi.

Âm Tế Thiên đề nghị: "Hiện tại, ngươi quay lại thân thể Bắc Minh, có khi sẽ tốt hơn."

Thôn Phách khẽ khựng: "Ta lại cảm thấy, bây giờ chưa phải lúc quay về thân thể Bắc Minh."

"Thế nhưng..."

Âm Tế Thiên còn chưa nói hết, những chiếc tủ đột nhiên lóe lên tia sáng vàng rực rỡ. Mọi người giật mình sửng sốt. Ngay sau đó, từng người lập tức bị hút vào trong từng chiếc tủ kia.

250. Chương 246: Thượng Cổ Bí Cảnh (30)

Nhóm tu sĩ kinh hãi, vội vàng giữ chặt tay người bên cạnh, tuy nhiên, lực hút từ trong ngăn tủ vô cùng mạnh mẽ. Lại thêm, ai muốn bám víu hay phản kháng, đều sẽ lọt vào công kích mãnh liệt của kim quang!

Những ai bị kim quang công kích, tu vi sẽ lập tức sụt hẳn một tầng!

Cuối cùng, mọi người không thể không buông tay, ngoan ngoãn để cho lực hút kia lôi bọn họ vào trong ngăn tủ.

Mỗi tu sĩ đều ở mỗi ô vuông khác nhau, chiếm một chỗ trong ngăn tủ lớn. Ô vuông cũng không cao, tu sĩ chỉ có thể cúi người, nhưng cong lưng như vậy rất là khó chịu, mọi người đành phải ngồi xuống.

Ngay khi bọn họ ngồi xuống, trước mặt lập tức xuất hiện một tấm lá chắn màu vàng, ngăn cản tu sĩ rời đi!

Lúc này, có người hô: "Tất cả mọi người không sao chứ?"

Có người trả lời: "Không sao! Có vẻ chúng nó … là dành riêng cho chúng ta đả tọa! Để tránh lúc đả tọa bị phiền nhiễu!"

Có tu sĩ hừ lạnh một tiếng, đùa cợt nói: "Cửa ải này, chuẩn bị cũng thật là chu đáo!"

Âm Tế Thiên và cả thân thể của Bắc Minh đồng thời bị hút vào trong một ô vuông lớn hơn bốn lần so với người khác, cứ như đặc biệt dành riêng cho bọn họ sử dụng vậy!

Về phần Bạch Tư, ngay khi bọn họ bị hút vào trong ngăn tủ, đã trở lại trong túi thú của Bắc Minh.

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn quanh bốn phía, khẽ híp mắt, nhẹ nhàng buông thân thể Bắc Minh xuống, sau đó, ngồi xuống xếp bằng!

Kế tiếp, không biết là mọi người đã bắt đầu nghiêm túc đả tọa, hay là do lá chắn màu vàng ngăn cách mọi thanh âm, mà hắn không còn nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào từ bên ngoài truyền tới nữa!

Nếu nơi này là địa phương dành riêng cho bọn họ đả tọa, tất nhiên Âm Tế Thiên sẽ không cô phụ nó, bắt đầu chuyên tâm ngồi xuống tu luyện!

Bảy ngọn lửa trong cơ thể của hắn, đã có ba ngọn lửa lớn gần như gấp đôi so với mấy ngọn lửa khác. Cứ như vậy, xem chừng nửa năm kế tiếp, hắn phải tu luyện sao cho bốn ngọn kia có đồng kích cỡ với ba ngọn trước, mới có thể rời đi!

Âm Tế Thiên có mục tiêu, nên trong những ngày kế tiếp, ngựa không ngừng vó, cố gắng tu luyện.

Mỗi khi có một ngọn lửa to ra, hắn liền hồi tỉnh một lần. Sau đó, tỉ mỉ kiểm tra thân thể Bắc Minh, xác định sắc mặt hồng hào, thân thể vẫn còn hô hấp, không có dị trạng khác thường, mới tiếp tục ngồi xuống tu luyện.

Cứ như vậy, cũng chẳng biết đã qua bao lâu!

Vào thời điểm bảy ngọn lửa đã to lớn như nhau, Âm Tế Thiên vụt mở mắt ra!

Hắn cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng, vô cùng sung mãn, linh hồn ở sâu trong cơ thể cũng theo đó mà gào thét. Hơn nữa, tựa hồ có thứ gì đó, sắp phá kén mà ra, khiến hắn không khỏi cảm thấy hưng phấn cực kỳ

Còn có, ngũ giác, lực đạo, độ nhanh nhẹn cũng theo đó tăng lên vài cấp độ!

Âm Tế Thiên đối với loại cảm giác này hết sức quen thuộc, trên mặt chậm rãi hé ra một mảnh tươi cười.

Hắn biết mình sắp thăng cấp!

Tuy nhiên, tươi cười của Âm Tế Thiên cũng không duy trì được bao lâu, liền đã thu trở lại.

Lần trước tấn cấp, cảm giác đau đớn khi bị sét đánh vẫn còn nguyên như mới. Lúc này đây, chỉ sợ nó sẽ còn hung hãn, khủng bố hơn so với lần trước!

Âm Tế Thiên xoa xoa thái dương đang phát đau, sau đó nhìn sang người bên cạnh!

Khuôn mặt Bắc Minh vẫn như cũ, sắc mặt hồng hào, thập phần an tường!

Âm Tế Thiên an tâm nhẹ thở một hơi, ôm lấy người kia, nhẹ in một nụ hôn trên môi.

Lập tức, hắn cứng đờ cả người!

Cỗ lực lượng cường đại trong cơ thể hắn, tựa hồ đang muốn bộc phát ra ngoài.

Hắn nhịn không được chửi tục: "Ta phắc! Đừng nói là muốn tấn cấp ở trong này đó nha?"

Âm Tế Thiên vội vàng ngăn chặn lực lượng trong cơ thể, quét mắt nhìn bốn phía, phát hiện lá chắn kim quang của ngăn tủ đã biến mất vô tung vô ảnh.

Hắn sửng sốt, vươn tay ra phía trước để kiểm tra, quả thật không có vật gì ngăn trở hắn!

Đáy mắt Âm Tế Thiên toát lên nét vui sướng, nhanh chóng ôm lấy thân thể Bắc Minh!

Nhoáng lên một cái, hắn biến mất khỏi ngăn tủ, ngay sau đó, người liền xuất hiện trên mặt đất.

Âm Tế Thiên ngẩng đầu nhìn, trông thấy mỗi ô vuông của ngăn tủ đều có người ngồi, giống như hàng vạn tượng Phật được bày đầy trong Vạn Phật Các của Vạn Phật Tự. Họ đoan chính ở trong ô vuông, đả tọa tu luyện.

Hắn đi về phía biên giới tà tu bên kia, dùng thấu thị đảo nhanh đám ngăn tủ chứa tà tu. Tuy nhiên, lại không tìm được bóng dáng của Thôn Phách.

Âm Tế Thiên có chút nghi hoặc!

Đừng nói là hắn nhìn lầm nha?

Âm Tế Thiên lại một lần nữa dùng thấu thị tỉ mỉ đảo qua, quả thật không phát hiện bóng dáng của Thôn Phách!

Thật là kỳ quái!

Chẳng phải Thôn Phách đã nói y thiếu một hồn, cho nên không thể thăng cấp hay sao?

Vậy y hẳn là nê ngồi trong ô vuông mới đúng, cớ gì không thấy người đâu?

Âm Tế Thiên lần thứ ba dùng thấu thị, xác định không nhìn thấy Thôn Phách, mới ôm thân thể Bắc Minh đi về phía lối ra.

Lối ra cũng không có cửa lớn, chỉ có lá chắn màu vàng ngăn bên trên.

Khi Âm Tế Thiên đến gần, lá chắn màu vàng nháy mắt biến mất!

Hắn nhanh nhẹn ôm Bắc Minh chạy vụt qua đó, vừa xong, lá chắn màu vàng lần thứ hai khôi phục nguyên dạng.

Âm Tế Thiên nhìn nhìn, phát hiện chỉ có một cái cầu thang ở bên trái.

Hắn do dự một chút, liền đi về phía đó!

Lần này cầu thang tương đối dài, cũng tương đối cao. Vòng vo sáu, bảy lần mới nhìn thấy một cái cửa lớn!

Cửa lớn cũng không rộng mở hoàn toàn, hai cánh cửa chỉ hé ra một khe hở rộng khoảng chừng ba thước. Mơ hồ, bên trong còn có tiếng đánh nhau.

Âm Tế Thiên nhíu mày!

Tại sao lại có tiếng đánh nhau? Chẳng lẽ có người rời lầu ba còn sớm hơn hắn?

Hắn đi đến cuối cầu thang, liền nhìn thấy một bóng lưng màu trắng, đang ghé lên trên cửa chính, nhìn lén tình huống bên trong.

Âm Tế Thiên sửng sốt!

Từ thân hình mà nhìn, cái bóng trắng kia hẳn là phái nữ!

Vị đang nhìn lén kia không chú ý tới đằng sau có người, vẫn luôn chú tâm nhìn thế cục bên trong cửa lớn.

"Bên trong làm sao vậy?" Âm Tế Thiên tiến lên hỏi.

Bên trong truyền ra thanh âm bạo phá, thập phần kịch liệt. Còn không ngừng có tiếng nổ bang bang, cùng tiếng leng keng của đao kiếm va chạm nhau.

Vị nữ tu sĩ áo trắng ngẩn cả người, vụt xoay người, khiếp sợ nhìn hắn: "Tịch… Tịch Thiên, ngươi ra rồi?"

Bà cũng thật không ngờ rằng, nhanh như vậy Tịch Thiên đã thông qua cửa ải thứ ba!

Âm Tế Thiên không nghĩ tới vị nữ tu áo trắng kia lại là Huyền Ngọc trưởng lão, không khỏi sửng sốt!

Huyền Ngọc trưởng lão nhìn về phía Bắc Minh đang trong lòng ngực hắn, có chút vui sướng mà vươn tay, xoa khuôn mặt như đang ngủ của y. Kích động nói: "Thật tốt quá! Thật tốt quá! Ta còn tưởng Minh nhi không ra được!"

Bà ôm chặt lấy thân thể Bắc Minh, không ngừng nói với Âm Tế Thiên: "Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn ngươi luôn luôn chiếu cố Minh nhi!"

Âm Tế Thiên nhăn mày, thản nhiên nhắc nhở: "Y là đạo lữ của ta!"

Hắn thật muốn đẩy Huyền Ngọc trưởng lão ra, nhưng nghĩ đến bà là mẹ của Bắc Minh, đành phải nhịn xuống!

Sắc mặt của Huyền Ngọc trưởng lão khẽ khựng lại, thật cẩn thận hỏi Âm Tế Thiên: "Ta có thể ẳm y một lúc chứ?"

Âm Tế Thiên nhăn chặt mày, vốn muốn cự tuyệt. Nhưng, lực lượng trong cơ thể đang không ngừng sôi trào, tựa hồ sắp lao vọt ra ngoài!

Hắn đành phải giao Bắc Minh cho Huyền Ngọc trưởng lão, cảnh cáo nói: "Ta giao Bắc Minh cho ngươi! Nhưng ngươi phải cam đoan với ta rằng, nhất định sẽ bảo hộ y cho thật tốt. Nếu ngươi còn đối với y giống như là mười năm trước, ta tuyệt đối không tha cho ngươi! Còn có, một lát nữa ta phải Độ Kiếp! Tốt nhất ngươi nên tìm chỗ nào đó trốn đi. Có thể cách ta bao xa thì bấy xa! Nhất định không được tới gần ta!"

Huyền Ngọc trưởng lão giật mình nhìn hắn: "Độ… Độ kiếp?"

Âm Tế Thiên giễu cợt nói: "Sao? Chỉ có tu sĩ các ngươi mới có thể Độ Kiếp, ta thì không thể Độ Kiếp à?"

"Không, ta không có ý tứ này!" Huyền Ngọc trưởng lão vội vàng giải thích: "Sở dĩ trước đó ta có thể rời khỏi lầu ba sớm như vậy, là bởi vì ta vốn đang là Hợp Thể Kỳ đỉnh phong. Hơn nữa, trước khi tiến vào cửa ải của lầu ba, ta cũng đã chuẩn bị tấn chức cảnh giới. Sau đó, đả tọa tu luyện một thời gian, ta mới thành công tấn chức Độ Kiếp kỳ. Bất quá, không gặp Lôi kiếp!"

Âm Tế Thiên có chút kinh ngạc: "Ý của ngươi là?"

"Ta nghĩ, rất có thể Thượng Cổ Bí Cảnh đã đem Lôi kiếp chắn ở bên ngoài, để ta thuận lợi đột phá Hợp Thể kỳ, thăng cấp đến cảnh giới Độ Kiếp kỳ!"

Âm Tế Thiên nói thầm một tiếng: "Thật sự là số cứt chó!"

"Cái gì?" Huyền Ngọc trưởng lão không nghe rõ hắn nói cái gì!

Âm Tế Thiên nhíu chặt mày: "Có thể, ta sẽ không giống với ngươi!"

Sấm sét khi Độ Kiếp của hắn và của tu sĩ không giống nhau, hắn chẳng thể xác định nó có bị tòa tháp này cản lại không nữa.

"Ngươi…"

Huyền Ngọc trưởng lão nhớ đến năng lực của hắn, không khỏi ngậm miệng lại!

Âm Tế Thiên thật sự lo lắng rằng Huyền Ngọc trưởng lão sẽ không thể bảo hộ tốt Bắc Minh, lần thứ hai lớn tiếng cảnh cáo bà: "Ngươi nhất định phải chiếu cố Bắc Minh cho thật kỹ!"

Huyền Ngọc trưởng lão há miệng thở dốc, còn chưa đưa ra bất luận cam đoan gì, cửa lớn lại truyền đến một trận nổ.

Âm Tế Thiên chau mày: "Rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì?"

Huyền Ngọc trưởng lão lo lắng nói: "Không xong!!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn vào khe cửa!

251. Chương 247: Thượng Cổ Bí Cảnh (31)

Người còn chưa kịp thấy rõ tình huống bên trong, đã bị Huyền Ngọc trưởng lão kéo lui trở về, còn nổi giận mắng: "Sao lỗ mãng vậy, coi chừng chưa kịp Độ Kiếp đã bị người ta đánh cho rớt mất một Cảnh Giới bây giờ!"

Vừa mới nói xong, cửa lớn va đập 'ầm' một tiếng, muốn nổ màng nhĩ.

Âm Tế Thiên ngoáy ngoáy lỗ tai đang kêu ong ong, kinh ngạc nói: "Bên trong xảy ra chuyện gì vậy?"

Huyền Ngọc trưởng lão nhăn mày: "Ta cũng không rõ là chuyện gì! Khi ta từ lầu ba lên tới đây, đã nhìn thấy Duật nhi cùng Thôn Phách – đệ tử của Quỷ Tông Phái đứng ở trong đại điện! Kế đó, cho dù ta có gọi như thế nào, bọn họ cũng không phản ứng lại ta. Bọn họ cứ như trúng bùa mê mà rút hai thanh thần khí cắm ở trong đại điện ra, xong rồi lao vào đánh nhau."

Âm Tế Thiên sốt ruột hỏi: "Sao ngươi không ngăn cản bọn họ?"

Thật là kỳ quái!

Sao mà Thôn Phách có thể lên đến đây?

Chẳng lẽ y thăng cấp?

Huyền Ngọc trưởng lão cả giận nói: "Ngươi tưởng ta không muốn ngăn cản bọn họ à? Nhưng chỉ cần ta tới gần bọn họ trong vòng ba thước, liền sẽ bị thần lực trên thanh thần khí trong tay bọn họ bắn ngược trở về, căn bản không thể nào ngăn được!"

Âm Tế Thiên cực nóng ruột.

Chẳng lẽ sự kiện mười năm trước lại sắp tái diễn thêm một lần nữa?

"Bọn họ đã đánh bao lâu rồi?"

Huyền Ngọc trưởng lão trầm mặc: "Ba ngày ba đêm!"

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì cho dù đối phương không bị thần khí gây thương tích, cũng rất có thể sẽ hao hết linh lực mà chết!

"Không được! Ta phải đi ngăn cản bọn họ!"

Âm Tế Thiên cuốn tay áo lên, nhưng mới vừa bước tới trước một bước đã đột nhiên khựng lại.

Hắn quay đầu, sắc mặt đại biến, hướng về phía Huyền Ngọc trưởng lão rống lớn: "Ngươi gấp rút ôm Bắc Minh quay trở lại lầu ba nhanh!"

Huyền Ngọc trưởng lão bị hắn quát cũng rất sửng sốt: "Sao… Sao vậy?"

Âm Tế Thiên cưỡng chế lực lượng đang bạo động trong cơ thể, nghẹn đỏ mặt nói: "Ta phải Độ Kiếp ngay-bây-giờ! Ngươi mau rời đi!"

Huyền Ngọc trưởng lão há miệng định nói lôi kiếp không thể nào đánh vào trong Bí cảnh này được, thế nhưng nhìn vẻ mặt cau có của Âm Tế Thiên, lại đành phải ôm Bắc Minh đi về phía thang lầu.

Âm Tế Thiên đợi đến khi không nhìn thấy Huyền Ngọc trưởng lão nữa, mới phóng xuất toàn bộ lực lượng trong cơ thể ra bên ngoài!

Nhất thời, năng lượng từ trong người hắn bắn ra, tác động lên trên cánh cửa, rầm một cái, mở tung. Màn đánh nhau của hai người kia, lập tức đập vào mắt hắn.

Chính xác mà nói, Âm Tế Thiên chỉ nhìn thấy hai cái bóng trắng và đen, chứ đến cả thần khí mà bọn họ cầm trong tay cũng không nhìn rõ.

Tốc độ bọn họ đánh nhau rất là nhanh. Một hồi trái, một hồi phải, không hề bị chính khí và tà khí ảnh hưởng. Đại điện lộng lẫy bị phép thuật của bọn họ làm cho lộn tung lên, vách tường và sàn nhà cũng xuất hiện những vết nứt.

Đúng lúc này, đôi tai linh mẫn của Âm Tế Thiên nghe được tiếng sấm vang, ù ù rất nhỏ, truyền đến từ bên ngoài vào.

Hắn không khỏi cả kinh, vụt ngẩng đầu nhìn!

Mắt của Âm Tế Thiên trực tiếp xuyên qua trần đại điện, tiếp tục xuyên qua mặt đất bên trên, cuối cùng xuyên cả bầu trời của Bí cảnh, mới nhìn thấy Lôi vân đen thui bên ngoài bí cảnh!

Hắn dụi dụi con mắt, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên lợi hại hơn!"

Âm Tế Thiên nói lợi hại, không chỉ là hai mắt của hắn đã có thể xuyên qua lá chắn của Thượng Cổ Bí Cảnh, nhìn thấy cảnh vật bên ngoài. Mà còn bởi vì tiếng sấm so với Độ Kiếp lần trước, đinh tai nhức óc hơn nhiều. Chỉ nhìn thấy tia điện loe lóe bên trong mây đen, cũng đủ để người ta run rẩy rồi.

"Mẹ nó! Định giết người chắc?"

Hắn cảm thấy, rất may mắn là Lôi kiếp đều bị ngăn ở ngoài Bí cảnh!

Âm Tế Thiên nhẹ thở ra một hơi. Cũng lúc ấy, sấm sét màu tím bắn ra từ trong cụm mây đen, đánh lên Bí cảnh. Hắn thực sự hoảng sợ, lảo đảo lùi về sau.

Tuy rằng Lôi kiếp bị chặn bên ngoài Bí cảnh, nhưng mà, thị giác và thính giác của hắn, lại cứ như bị tra tấn một cách dã man tàn bạo!

"Ta phắc!!" Âm Tế Thiên nhịn không được chửi tục!

Hắn cư nhiên vì một tiếng Lôi kiếp và trở nên chật vật thế này. Huống chi, Kiếp lôi còn chưa đánh lên người hắn.

Đột nhiên, Âm Tế Thiên nhớ tới Lôi Đình Hổ từng nói qua, né tránh Kiếp lôi thì Độ Kiếp sẽ thất bại. Vậy hiện tại Kiếp Lôi không đánh tới hắn, có tính là thất bại không nhỉ?

Theo lý thuyết, Huyền Ngọc trưởng lão cũng đã Độ Kiếp thành công, vậy không có lý do gì hắn lại thất bại cả. Lại thêm, hắn không có tránh Lôi kiếp, mà tự Lôi kiếp đánh không vào được thôi! Nghĩ thế, Âm Tế Thiên thầm đắc ý.

Hắn thật muốn ngửa mặt lên trời rống to 'Ngươi có bản lĩnh thì đến đánh ta đi!"

Vừa mới nghĩ xong, 'ầmm' một tiếng vang thật lớn!

Âm Tế Thiên sửng sốt!

Bộ định đánh vào hắn thiệt hả?

Nhưng mà, hắn không thấy Kiếp lôi nện xuống à!

Âm Tế Thiên chuyển mắt sang bên đại điện, nhìn hai người kia càng đánh càng hăng say, đuôi mắt hắn khẽ giật giật. Sao Âm Tế Thiên có thể quên bén luôn hai tên này cơ chứ!

Âm Tế Thiên hướng hai người bọn họ quát: "Shit! Hai người các ngươi đừng đánh nữa!"

Đáng tiếc, hai bóng người cũng không vì tiếng hô của hắn mà ngừng tay, ngược lại, càng đánh càng kịch liệt!

Trên trán Âm Tế Thiên trượt xuống mấy cái lằn đen ==!!!

Bọn họ cầm trên tay đều là thần khí, tất nhiên hắn không thể lỗ mãng ngang nhiên tiến lên ngăn bọn họ được!

Âm Tế Thiên tùy tiện lấy một pháp bảo mà Tịch Thiện đưa cho hắn, dùng sức ném về phía bọn họ.

Không ngờ, pháp bảo còn chưa tới gần, đã bị thần khí trong tay bọn họ chém nát rồi.

"..."

Âm Tế Thiên chưa từ bỏ ý định, lại tìm trong túi Càn Khôn một lần nữa. Sau đó, mò thấy 'đồ cưới' kim bát mà Hư Không đưa cho hắn. Khóe miệng hắn khẽ giật, thế nhưng chẳng chút lưỡng lự mà ném về phía hai người kia.

[Cái bát vàng mà Hư Không cho]

Dù sao hắn cũng không cần cầm bát đi hóa duyên!

Ngay khi Âm Tế Thiên cho rằng kim bát sẽ có kết cục như trước. Thì đột nhiên, kim bát bay thẳng lên trên đỉnh đầu của hai người, bắn ra kim quang, chiếu rọi vào bọn họ.

Hai bóng người đang đánh nhau bỗng đột nhiên khựng lại, dưới sự chiếu rọi của kim bát, bọn họ chẳng thể nào nhúc nhích được.

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn cái kim bát ở trên đầu hai người kia. Sau đó mới cẩn thận quan sát kỹ càng Thông Phách, thấy y không có vết thương nào đáng ngại mới chuyển mắt nhìn thần khí trong tay y.

Thần khí trong tay Thôn Phách là một cái lưỡi liềm màu đen thật lớn, toàn thân nó tỏa ra một màu đỏ máu tàn độc. Mũi đao sắc bén, thân đao và đuôi khảm một con ma thú không rõ tên, nhưng ánh mắt nó cực hung ác, uy vũ khí phách tựa như một vị thủ lĩnh!

Đứng đối diện Thôn Phách, tay Hiên Viên Duật cầm trường kiếm, thân kiếm phát ra ánh sáng trắng tím. Nhưng hào quang rất chóa lóa cho nên không thể nhìn ra được hình dạng của nó như thế nào.

Âm Tế Thiên đi về phía bọn họ, dừng lại ngay trước mặt hai người. Lúc này, hắn mới chú ý ánh mắt của cả hai đều thất thần, giống như bị khống chế.

"Các ngươi..."

Âm Tế Thiên đang muốn nói gì đó, đột nhiên hai tai nhạy bén của hắn nghe thấy tiếng ầm ầm ở bên ngoài. Hắn ngẩng đầu liếc nhìn trên đỉnh đầu thì giật mình. Thượng Cổ Bí Cảnh lại bị sét đánh thành một cái hố lớn?

Mẹ nó! Kiếp lôi thôi mà, sao lại lợi hại như vậy?

Âm Tế Thiên tính toán một chút, trước đó đã đánh hai lần rồi, như vậy chỉ còn lại một lần nữa thôi!

Hắn cũng không tin Kiếp lôi chỉ đánh thêm một lần nữa là có thể đánh xuyên thẳng vào đại điện. Riêng tầng đất đá kia thôi cũng đã rất dày, phải hơn vạn con yêu thú mới có thể phá vỡ nó được.

Nhưng, Âm Tế Thiên lại cảm thấy, có phải mình xem nhẹ Kiếp lôi quá rồi hay không.

Lúc hắn Độ Kiếp lần đầu, chỉ chịu ba lần Kiếp lôi. Thế nhưng, như thế không có nghĩa là đến Độ Kiếp lần hai, cũng chỉ có ba cái Kiếp lôi kia. Âm Tế Thiên xoa xoa huyệt thái dương đang giựt lên giựt xuống của mình.

Hắn cảm thấy, với tình huống hiện tại, tốt nhất nên lay tỉnh hai cái người này mới được.

Âm Tế Thiên nhìn về phía Thôn Phách vẫn đang đứng im không nhúc nhích, thử gọi một tiếng: "Thôn Phách?"

Thôn Phách không phản ứng lại, ngay cả tròng mắt cũng không thèm chuyển.

Âm Tế Thiên có chút bối rối.

Lúc này, dưới lầu truyền đến một giọng nói mỏng manh: "Tịch Thiên, Kiếp lôi của ngươi đến chưa?"

Âm Tế Thiên nhận ra, là tiếng của Huyền Ngọc trưởng lão, vội vàng trả lời: "Ngươi lên đây trước đi!"

Huyền Ngọc trưởng lão vừa nghe, nhanh chóng ôm thân thể Bắc Minh chạy lên.

Khi bà nhìn thấy kim bát đang khóa hai người kia lại, liền kinh ngạc há hốc miệng.

Âm Tế Thiên nhíu mày nói: "Ngươi có biện pháp nào để đánh tỉnh hai người bọn họ không?"

"Ta…"

Huyền Ngọc trưởng lão đưa mắt nhìn Hiên Viên Duật, rồi lại đưa mắt nhìn Thôn Phách: "Chắc bọn họ bị thần khí khống chế rồi."

"Ta biết! Cho nên, mới bảo ngươi nhanh nghĩ biện pháp làm cho bọn họ tỉnh lại! Bởi vì Kiếp lôi của ta, đã đánh Bí cảnh thủng một lỗ lớn rồi! Chắc chỉ một lúc nữa thôi, sẽ đánh thành một cái hố to!"

Huyền Ngọc trưởng lão khó tin mà trừng lớn mắt: "Kiếp lôi của ngươi đánh Thượng Cổ Bí Cảnh thủng một lỗ lớn?"

Âm Tế Thiên tức giận nói: "Đúng vậy! Cho nên ngươi phải giúp ta lay tỉnh bọn họ đi!"

Huyền Ngọc trưởng lão: "…"

Bà chuyển nhìn hai người Hiên Viên Duật và Thôn Phách: "Kim bát trên đầu bọn họ là cái gì vậy?"

"Kim bát là sư phụ tặng cho ta, bất quá không nghĩ tới có thể bao hai người bọn họ lại! Ngươi nói xem, nếu ta lấy kim bát ra, bọn họ có tỉnh lại không?"

"Đừng!" Huyền Ngọc trưởng lão tức khắc ngăn cản, nói: "Lấy kim bát ra, có lẽ bọn nó sẽ lại đánh nhau!"

"Vậy làm sao bây giờ?"

Huyền Ngọc trưởng lão lắc đầu: "Ta chỉ là tu sĩ bình thường, ngay cả địa tiên cũng không phải, thì làm sao đối kháng được với thần lực của thần khí. Hiện giờ chỉ có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ của bọn họ, mới có thể làm cho chính mình tỉnh táo lại!"

Âm Tế Thiên tức giận nói: "Chờ bọn họ tỉnh lại, thì Kiếp lôi cũng đã đánh tới rồi!"

"Làm sao ngươi biết Kiếp lôi của ngươi đã…"

Huyền Ngọc trưởng lão còn chưa nói xong, chợt nghe trên đỉnh đầu vang lên tiếng đùng đùng. Ngay sau đó, toàn bộ đại điện cũng bắt đầu lay động!

252. Chương 248

Huyền Ngọc trưởng lão còn chưa nói xong, đã nghe thấy trên đầu có tiếng sấm vang vọng, kế đó toàn bộ đại điện rung chuyển. Bà khiếp sợ trừng lớn mắt, nói:

"Đây… đây là Lôi kiếp của ngươi?"

"Ngươi nói thử xem."

Âm Tế Thiên lườm bà một cái, rồi ngước mắt lên dùng thấu thị, chỉ thấy mặt đất phía trên đại điện đã loan đầy vết nứt.

"Nếu thêm một lần nữa, chắc mặt đất phía trên sẽ bị đánh thành một cái hố lớn. Tiếp đến, chính là đại điện. Ta không biết đại điện này có thể chống đỡ nổi Lôi kiếp của ta hay không. Nếu không, chỉ e Lôi kiếp sẽ đánh trúng hai người bọn họ."

Âm Tế Thiên nhìn ra bên ngoài Bí cảnh, thấy Lôi kiếp thứ ba đã chấm dứt. Thế nhưng, mây đen không hề tán đi, mà còn ngưng tụ lôi điện càng thêm lớn. Hắn không khỏi sốt ruột thúc dục:

"Nhanh nghĩ cách! Lôi kiếp sắp đánh đến đây rồi!"

Hắn thật không nghĩ ra được bất cứ cách nào để đánh tỉnh hai người kia, vốn định dùng sức tát bọn họ thật mạnh, nhưng sợ thần lực sẽ phản phệ lên trên bọn họ. Huyền Ngọc trưởng lão vội nói:

"Chỉ còn cách này. Lúc Lôi kiếp đánh tới đại điện, hãy thả bọn họ ra khỏi kim bát. Cứ để hai người tiếp tục đánh nhau, như vậy, ít nhất bọn họ cũng có ý thức tránh né Lôi kiếp."

Âm Tế Thiên giễu cợt nói: "Đúng là ngựa chết chữa thành ngựa sống!"

[Đại khái là đường cùng rồi, chỉ có thể thử cách đó mong cứu vãn]

Có điều, cũng chỉ có thể làm vậy.

"Ngươi và Bắc Minh quay về lầu ba trước đi, ta nghĩ đại điện chỉ có thể chống đỡ được một đòn Lôi kiếp nữa thôi."

Huyền Ngọc trưởng lão hơi chần chừ, thế nhưng nghĩ đến mình cũng không thể giúp được cái gì, đành phải ôm Bắc Minh quay lại lầu ba. Sau đó, bà nghe thấy âm thanh Lôi kiếp đánh xuống. Lần này, đại điện rung động còn mạnh hơn, tiếng vang lớn hơn. Như đang cảnh báo cho bà biết rằng, Lôi kiếp đang ở ngay trên đỉnh đầu của bà. Huyền Ngọc trưởng lão sợ rằng đại điện sẽ không chống đỡ được nữa, vội vàng bố trí vài trận pháp cao cấp.

Trên lầu, Âm Tế Thiên nhìn nóc đại điện đã bị đánh vỡ một lổ lớn, hơn nữa tốc độ ngưng tụ sấm sét của đám mây đen càng lúc càng nhanh, thời gian giữa hai lần Lôi kiếp cũng càng ngày càng ngắn. Hắn nhanh tay thu hồi kim bát. Hiên Viên Duật và Thôn Phách giật mình, sau đó hai người giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha, đỏ cả mắt lên, hung hăn xông tới đánh nhau. Âm Tế Thiên tránh ở một bên, có chút sốt ruột nhìn bọn họ, lo rằng thần khí trong tay Hiên Viên Duật sẽ làm Thôn Phách bị thương, cũng lo Lôi kiếp sẽ đánh trúng bọn họ. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, lúc này Lôi kiếp màu tím đang ầm ầm rơi xuống, rất nhanh sẽ đánh vào đại điện.

"Uỳnh" một tiếng, nóc đại điện bị đập nát, nền đất cũng lay động mạnh, cứ như sắp sửa sập đến nơi. Âm Tế Thiên không có cảm thấy đau đớn, nên hơi thoáng mừng rỡ trong lòng. Hắn quay đầu nhìn Thôn Phách, phát hiện hai người bọn họ đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Âm Tế Thiên giật cả mình.

Hắn lắng tai nghe, phát hiện bên ngoài mơ hồ có tiếng đánh nhau, cũng nhẹ thở ra một hơi.

Âm Tế Thiên nhìn cái khe dưới mặt đất, không khỏi nhăn mày lại. Xem tình huống này, chắc đại điện sẽ không thể chịu thêm một đòn Lôi kiếp. Hơn nữa, nếu như hắn trốn Lôi kiếp, thì Độ Kiếp sẽ thất bại. Vì thế, ngoài cố gắng chịu đựng, hắn không còn có cách nào khác.

Thân hình Âm Tế Thiên nhoáng một cái, đã tới bên ngoài đại điện. Hắn tận lực rời xa đại điện, tuy nhiên không thể chạy tới nơi Lôi kiếp đánh không tới.

Âm Tế Thiên tìm một vị trí tốt, nhìn mây đen đang ngưng tụ sấm sét, không khỏi trợn cả mắt lên. Lôi kiếp lần này, cư nhiên lớn gấp đôi so với Lôi kiếp thứ ba của lần Độ Kiếp đầu tiên. Cứ như muốn lấy cái mạng già của hắn vậy.

Âm Tế Thiên âm thầm hít thật sâu, nhìn chằm chằm mây đen ở bên ngoài Bí cảnh. Cũng may, năm cái Lôi kiếp trước đã bị Bí cảnh chặn lại. Nếu không, hắn sẽ chẳng thể nào chống đỡ được đòn thứ sáu này.

Ngay khi sấm sét trong mây đen ngưng tụ đủ, tia chớp màu tím cứ như hóa thành một con mãng xà lớn, mở ra cái mồm đầy máu tanh, xông tới, nuốt trọn hắn vào bụng. Cùng lúc, Lôi kiếp cũng đánh cho hai người đang choảng nhau kia bất tỉnh, đại điện hứng chịu sức ảnh hưởng không nhỏ. Mà Âm Tế Thiên, bị Lôi kiếp đánh, đau đớn đến không thể nào hình dung được. Hắn như một con thú bị thương, chỉ có thể đau đớn gào rống, khiến cho toàn bộ Thực yêu và Yêu thú trong Bí cảnh run rẩy, đến nỗi quỳ rạp xuống đất. Một lát sau, Âm Tế Thiên thét lên một tiếng cuối cùng, sau đó cả người gục xuống đất, không nhúc nhích nữa. Bất quá, giờ phút này, đầu óc hắn rất tỉnh táo.

Âm Tế Thiên nhìn bầu trời ở bên ngoài Bí cảnh, không còn sấm sét, mây đen cũng biến mất. Một lát sau, ánh nắng chiếu rọi lên trên người hắn, có vẻ như Độ Kiếp đã thành công.

Đại điện, những ngăn tủ chứa tu sĩ tĩnh tọa, bỗng từng cái từng cái kia bay ra khỏi Bí cảnh. Nhóm tu sĩ không vào đại điện thấy thế, cũng nối gót theo sau. Kế đó, một đám Thực yêu và Yêu thú, cũng giành giật từ giây mà chạy đi.

Âm Tế Thiên nhìn về phía Hiên Viên Duật và Thôn Phách, phát hiện Hiên Viên Duật đã tỉnh lại, đang đầy mặt nghi hoặc nhìn thanh thần khí trong tay mình, không biết suy nghĩ chuyện gì. Kế đó, y cúi đầu nhìn một thanh thần khí khác trong tay Thôn Phách, nghĩ nghĩ rồi cúi xuống ôm lấy Thôn Phách, trèo lên pháp khí bay ra khỏi Bí cảnh.

Âm Tế Thiên có chút mệt mỏi, muốn nhắm mắt lại ngủ. Đúng lúc này, hình ảnh Bắc Minh và Huyền Ngọc trưởng lão hiện lên, khiến hắn chợt nhớ ra rằng, hai người bọn họ … còn ở trong đại điện. Trước đó, hắn không nhìn thấy Huyền Ngọc trưởng lão mang Bắc Minh rời khỏi Bí cảnh, hắn thật rất không yên tâm.

Thế nhưng bây giờ, đến cả một ngón tay hắn cũng không thể động đậy được.

Những ngăn tủ dùng để tĩnh tọa vừa ra khỏi Bí cảnh liền hóa thành bột phấn, sau đó bị gió thổi tán đi. Nhóm tu sĩ được bỏ lệnh cấm đều sửng sốt.

"Vừa rồi, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Bí cảnh lại xuất hiện một cái động lớn như vậy?"

"Không biết! Ta nghe thấy có tiếng sấm rất lớn, đến nỗi cả đại điện đều rung lên."

"Ta cũng thế, sau đó đại điện sụp xuống. Bất quá không bao lâu cái tủ liền bay ra!"

Chấp Pháp trưởng lão cố không tìm hiểu lý do mọi chuyện, mà nhanh chóng kiểm kê nhân số Bắc gia. Ông phát hiện, trong nhóm người Bắc gia đi vào lầu ba, lại thiếu mất Tịch Thiên và Bắc Minh. Bắc Vũ Hoành vội vàng hỏi những người khác:

"Tịch Thiên và Bắc Minh đâu rồi? Có thấy hai đứa đâu không?"

Mọi người đều đồng loạt lắc đầu: "Không thấy."

Chấp Pháp trưởng lão hạ lệnh: "Mọi người mau chóng tản ra đi tìm!"

Bắc gia vừa tản ra, liền thấy có người hô: "Chấp Pháp trưởng lão! Hoành trưởng lão!"

Chấp Pháp trưởng lão và Hoành trưởng lão quay về phía phát ra âm thanh, thấy Bắc Diệu Đông dẫn hơn mười đệ tử Bắc gia đi sang đây. Hai người sửng sốt:

"Gia chủ?"

Bọn họ không có nhìn thấy Bắc Diệu Đông tiến vào trong đại điện, còn tưởng rằng hắn đã gặp chuyện bất trắc gì. Bắc Diệu Đông mỉm cười lên tiếng:

"Thật không ngờ ta còn sống mà nhìn thấy các ngươi. Đúng rồi! Ban nãy không biết là ai Độ Kiếp mà sấm sét lại có màu tím, sau đó đánh xuống khiến cho Bí cảnh thủng một cái động lớn. Nhìn cảnh ấy, thật khiến người ta nổi cả da gà, ngay cả Yêu thú và Thực Yêu cao cấp trong bí cảnh cũng phải sợ tới mức quỳ xuống!"

Chấp pháp trưởng lão và Bắc Vũ Hoành cũng ngẩn ra: "Sấm sét màu tím?"

"Đúng vậy! Ta đã sống cả ngàn năm rồi, chưa từng thấy sấm sét màu tím bao giờ!"

Bắc Diệu Đông nghĩ đến cảnh Độ Kiếp vừa rồi, vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Quả thật rất kinh khủng, chẳng biết người Độ Kiếp kia còn sống hay không. Chấp pháp trưởng lão nhăn mày lại:

"Lúc Thú triều, chúng ta cũng nhìn thấy sấm sét màu tím. Lại nói, nếu không phải sấm sét đánh vỡ đại điện, thì có khi chúng ta đã bị vây chết ở bên trong."

Bắc Diệu Đông khó hiểu hỏi: "Đại điện? Đại điện gì?"

Chấp Pháp trưởng lão và Bắc Vũ Hoành chưa kịp trả lời, đột nhiên có người kêu to:

"Yêu thú và Thực yêu cao cấp bỗng dưng chạy đến đây!"

Mọi người cả kinh, nhanh chóng rút kiếm hướng về đám Yêu thú và Thực Yêu đang từ Bí cảnh bay ra. Thế nhưng, bọn nó cũng không có tấn công tới họ, mà chỉ chạy đến một chỗ trống an tĩnh. Tu sĩ thấy không phải tấn công mình, hơi thoáng yên tâm. Vì nếu có đánh nhau, người thiệt sẽ là bọn họ.

Hiên Viên Duật đi sau đám Yêu thú và Thực yêu kia, vừa mới bay ra khỏi Bí cảnh thì Thôn Phách liền tỉnh lại. Thôn Phách nhìn thấy người ôm mình là Hiên Viên Duật, cũng hoảng hồn. Vội lấy pháp khí ra, nhảy khỏi người Hiên Viên Duật. Hiên Viên Duật nhếch mép:

"Ngươi đối đãi với ân nhân của mình như vậy sao?"

Thôn Phách lườm Hiên Viên Duật một cái, lại nhìn thanh thần khí trong tay, nghi hoặc: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Thôn Phách nhớ rằng, sau khi y ngồi xuống tĩnh tọa, liền nghe thấy có người gọi tên mình, đồng thời lá chắn màu vàng trước ngăn tủ bỗng dưng biến mất. Y cứ thế đi ra khỏi ngăn tủ, tiến về phía phát ra giọng nói. Trên đường, có gặp Hiên Viên Duật. Hai người cũng không thèm nói chuyện với nhau, cứ đi thẳng lên tầng cao nhất.

253. Chương 249: Rời Khỏi Bí Cảnh

Thôn Phách nhớ rằng, thời điểm bọn họ đi lên tầng cao nhất của đại điện, thì trông thấy nơi đó có cắm hai thanh thần khí. Một thanh là trường kiếm màu trắng tím, một thanh là liêm đao màu đỏ đen. Còn về sau, y cũng không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì.

Hiên Viên Duật nói: "Lúc ta nhìn thấy thần khí, liền bị mất ý thức. Đến khi tỉnh lại, đã ở bên ngoài đại điện. Ngươi tốt nhất nên cất thần khí đi, kẻo kẻ khác mơ ước tới."

Thôn Phách cất thần khí, sau đó chợt nhớ ra gì đó, lo lắng vội hỏi:

"Đám người Tịch Thiên đâu? Bọn họ có đi ra không?"

Hiên Viên Duật hỏi: "Ngươi có vẻ rất quan tâm Tịch Thiên?"

Thôn Phách không đáp, xoay pháp khí lại, chợt nghe thấy người đằng sau nói: "Ta thấy toàn bộ ngăn tủ trong đại điện đều bay ra khỏi Bí cảnh."

Thôn Phách tức khắc bay ra ngoài Bí cảnh. Hiên Viên Duật đi theo phía sau, đột nhiên hỏi:

"Trong não ngươi, phải chăng có thêm một vài ký ức không thuộc về ngươi?"

Thôn Phách quay lại: "Cái gì?"

Hiên Viên Duật thấy y kinh ngạc rất thật, bèn nói: "Không có gì."

Thôn Phách lạnh lùng liếc Hiên Viên Duật một cái rồi quay đi, dùng tốc độ nhanh hơn bình thường bay về phía nhóm tu sĩ. Hiên Viên Duật xoa xoa phần đầu đang có chút đau, lẩm bẩm: "Kỳ quái thật!"

Thôn Phách trở lại bên người Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ, hỏi: "Sư phụ, các ngươi không có việc gì chứ?"

Liền sau đó, ngó sang phía nhóm tu sĩ chính phái, tìm bóng dáng của thiếu niên kia. Yêu Quái lão tổ tức giận nói:

"Tên tiểu tử ngươi đi đâu? Sư phụ không nhìn thấy ngươi, còn nghĩ ngươi bị nhốt trong Bí cảnh rồi!"

Quỷ Quái lão tổ ngó bộ dạng sốt ruột của y, liền biết y đang lo nghĩ cho con lừa ngốc kia. Không khỏi mất hứng nói:

"Nếu ngươi quan tâm tiểu hòa thượng kia như vậy, sao không qua hỏi người Bắc gia đi?"

Thôn Phách vừa nghe thế, liền bước nhanh về phía Bắc Vũ Hoành. Quỷ Quái lão tổ thấy y thật sự chạy sang chỗ người Bắc gia, tức giận hô:

"Này! Sư phụ chỉ nói đùa thôi, ngươi muốn chết hay sao mà đi qua đó?"

Yêu Quái lão tổ lườm y một cái: "Ngươi đã biết Phách nhi đang lo lắng cho con lừa ngốc kia, thế mà còn nói linh ***!"

Quỷ Quái lão tổ tỏ vẻ tội nghiệp: "Bổn tọa cũng chỉ thuận miệng thôi. Nào nghĩ tên tiểu tử kia làm thật!"

Thôn Phách đi đến trước mặt Bắc Vũ Hoành hỏi: "Tịch Thiên đâu rồi?"

Chấp Pháp trưởng lão và Bắc Diệu Đông đồng thời sửng sốt, bởi bọn họ không hề nghĩ tới, quỷ tu cư nhiên quang minh chính đại chạy đến đây hỏi người. Bắc Vũ Hoành định nói gì đó, lại bị nhóm tu sĩ vừa tản ra đi tìm người, thông báo là không thấy Âm Tế Thiên và Bắc Minh đâu cả. Thôn Phách vừa nghe, xoạch một cái ánh mắt thay đổi. Y lập tức dùng tóc Tịch Thiên để tra tìm, nhưng không ngờ phương hướng lại chỉ trở về bên trong Bí cảnh.

"Hắn còn ở bên trong Bí cảnh."

Thôn Phách vừa mới nói xong, đã nghe có người hô:

"Mọi người mau nhìn! Cái hố kia đang dần thu nhỏ, hình như muốn đóng lại. Còn có bóng người đang đi ra khỏi Bí cảnh kìa!"

Mọi người ngẩng đầu lên, trông thấy một nhóm lớn người cứ như bị ma đuổi, đầy mặt sợ hãi vọt xuống đất. Ngó kỹ lại, phát hiện quả thật có một đám oan hồn đang bám riết theo phía sau bọn họ, bất quá vừa ra khỏi Bí cảnh, chúng nó bỗng đột nhiên biến mất không còn bóng dáng. Nhóm người kia thấy thoát nạn, ngồi bệch xuống, thở hổn hển nói:

"Dọa chết ta! Ta còn tưởng đám oan hồn đó định đuổi giết chúng ta cho bằng được cơ!"

Người xung quanh nghe thấy, liền cười giễu: "Chỉ là oan hồn thôi mà, có nhất thiết bị dọa đến thế không?"

Thôn Phách nhìn trong nhóm tu sĩ mới đi ra kia, không thấy Âm Tế Thiên đâu cả, sắc mặt y lại càng trở nên trầm trọng hơn. Y lấy pháp khí, đang định quay trở vào Bí cảnh. Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ vẫn luôn đi phía sau Thôn Phách, sợ y bị người Bắc gia ăn hiếp. Nay trông thấy thế, không khỏi giận giữ nắm chặt cánh tay, mắng:

"Tiểu tử thối! Ngươi muốn đi đâu?"

Thôn Phách thành thật đáp: "Ta quay trở vào Bí cảnh tìm Tịch Thiên."

Yêu Quái lão tổ tức giận: "Ngươi không thấy Bí cảnh sắp đóng lại hay sao? Còn có, cái con lừa ngốc kia bỏ bùa mê thuốc lý gì cho ngươi, mà ngươi lại thành cái bộ dạng này, bất chấp tất cả quay trở vào tìm hắn?"

Bất chợt, có người lên tiếng: "Tốc độ đóng lại của Bí cảnh càng lúc càng nhanh. Không biết bên trong có còn ai nữa không. Nếu như bị nhốt lại, trừ phi nó mở ra lần thứ hai, chứ không thì đừng mong trở ra."

Đáy mắt Thôn Phách toát lên nét lo lắng, khẩn thiết nói: "Sư phụ, ngươi buông ra đi!"

"Không buông!"

Thôn Phách lạnh lùng nhìn chằm chằm Yêu Quái lão tổ. Yêu Quái lão tổ bỗng có chút sợ hãi, âm thầm nuốt nước miếng. Bà cảm thấy nếu bà mà không buông y ra, không khéo tên đồ đệ này sẽ động tay chân với bà mất. Yêu Quái lão tổ nghĩ thế, bất giác thả lỏng phần nào. Quỷ Quái lão tổ tức giận nói:

"Thôn Phách! Ngươi vì tiểu hòa thượng kia, cư nhiên cả sư phụ cũng không cần?"

Bắc Vũ Hoành nhìn ra được, hai vị lão tổ là thật lòng quan tâm tới đứa con trai nhà mình. Thừa dịp Thôn Phách chưa làm gì đó thiếu lý trí, ông cố ý tỏ ra lạnh lùng nói: "Chuyện của Bắc gia, không cần quỷ tu các người nhúng tay vào!"

Quỷ Quái lão tổ cũng đáp trả: "Nếu không phải đồ đệ của ta để ý tới con lừa ngốc kia, thì bổn tọa cũng chẳng thèm quan tâm chuyện của các người!"

Đúng lúc này, Hiên Viên Duật từ đội ngũ Thuần Trần phái bước nhanh sang đây, sốt ruột quan tâm hỏi: "Tịch Thiên còn chưa ra sao?"

Vẻ mặt Bắc Vũ Hoành không giấu được lo lắng: "Nào chỉ Tịch Thiên, mà Minh nhi cũng chẳng thấy đâu!"

Hiên Viên Duật nói: "Sư phụ của ta, cũng chưa có đi ra."

Bắc Vũ Hoành ngẩn cả người. Thôn Phách nhân cơ hội này trốn khỏi tay Yêu Quái lão tổ, cưỡi khí pháp vọt về phía Bí cảnh. Yêu Quái lão tổ sửng sốt, gọi lớn:

"Phách nhi! Phách nhi! Mau quay lại!"

Quỷ Quái lão tổ vừa giận vừa bất đắc dĩ: "Chờ tên khốn này về, ta nhất định sẽ lột da nó ra!"

Bắc Vũ Hoành và Hiên Viên Duật cũng vội lấy pháp khí ra, bay về phía Bí cảnh.

"Nhìn! Hình như lại có người đi ra!" Bên cạnh có người hưng phấn kêu lên.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, trông thấy một điểm đen nhỏ đang bắn ra từ động khẩu của Bí cảnh, rất nhanh sẽ rơi xuống đất. Thôn Phách đứng giữa không trung, nhíu mắt nhìn người được bọc thật chặt chẽ kia, y đẩy nhanh tốc độ, bắt trọn lấy kẻ ấy. Kế đó, y cúi đầu nhìn thì sửng sốt, đây là thân thể của y! Vậy còn Tịch Thiên đâu?

Thôn Phách lấy lại *** thần, vội xoay người ném thân thể Bắc Minh cho Bắc Vũ Hoành. Bắc Vũ Hoành nhận người bị ném qua cũng sửng sốt một chút. Sau đó nhíu mày, nói với Hiên Viên Duật:

"Là Lồng bảo hộ của Thuần Trần phái, nếu ta đoán không nhầm, người đưa Bắc Minh ra là Huyền Ngọc."

"…" Hiên Viên Duật phức tạp nhìn chằm chằm bóng dáng đang bay vào trong Bí cảnh.

Âm Tế Thiên không biết mình đã nằm trên mặt đất bao lâu, mắt thấy Bí cảnh đang sắp sửa đóng lại, hắn không khỏi lo lắng trong lòng. Lúc hắn phát hiện ra đầu ngón tay của mình đã có thể cử động một chút, khóe mắt liền cong thành nụ cười, không ngừng kêu mình phải cố gắng hết sức. Đột nhiên, năm ngón tay của bàn tay phải phát ra tiếng tắc rắc từ các khớp xương, cả người hắn giống như bị rút gân, đau đến nổi trên trán ứa ra mồ hôi. Hắn nhìn tay phải đã có thể cử động được, không khỏi mừng rỡ.

Âm Tế Thiên lại nhìn qua tay trái, cố hết sức cử động các đầu ngón tay. Hắn siết chặt nó lại, nỗi nhức nhối thống khổ làm hắn phải kêu thành tiếng:

"Chết tiệt!"

Âm Tế Thiên cắn răng thở dốc.

"Tịch Thiên!"

Nghe tiếng Âm Tế Thiên sửng sốt, thanh âm phát ra từ một chỗ nào đó rất xa. Hắn ngẩng đầu nhìn, trông thấy một cái bóng từ bên trên bay xuống. Âm Tế Thiên híp mắt để trông rõ hơn người đang tới, vội kêu:

"Thôn Phách!"

Thôn Phách dựa theo chỉ dẫn của tóc Âm Tế Thiên, chỉ chốc lát đã tìm được chỗ của hắn. Lúc y nhìn thấy người đen xì xì nằm trên đất kia, lòng liền quặn thắt lại, đôi mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, bay nhanh lại gần Âm Tế Thiên.

"Tịch Thiên!" Thôn Phách lo lắng ôm lấy hắn.

"Đau! Đau! Đau! Nhẹ tay một chút! Cái tên ngu ngốc này!" Âm Tế Thiên bị y làm đau đến kêu ầm lên.

Thôn Phách nghe thấy người thương vẫn có thể nói chuyện, cũng thở phào một hơi. Sau đó nhẹ nhàng ôm lấy hắn hỏi:

"Vẫn ổn chứ?"

"Chưa chết!" Âm Tế Thiên đau đến chết lặng: "Ngươi… ngươi nhanh tìm thân thể của mình!".

Thôn Phách nói: "Thân thể của ta được đưa ra khỏi Bí cảnh rồi!"

Âm Tế Thiên ngẩn người, nghĩ chắc là Huyền Ngọc trưởng lão đã ôm người đi ra. Thế nhưng, hắn đâu có nhìn thấy Huyền Ngọc trưởng lão đâu?

Âm Tế Thiên hỏi: "Là Huyền Ngọc trưởng lão mang Bắc Minh ra ngoài sao?".

Thôn Phách hơi khựng lại: "Thân thể của ta là được Lồng bảo hộ của Thuần Trần phái mang ra, vậy chắc là bà ta làm. Nhưng không thấy người đâu cả."

Âm Tế Thiên ngớ ra, sau đó chuyển mắt nhìn sang đại điện bị nổ chỉ còn một đống gạch đá.

254. Chương 250: Rời Khỏi Bí Cảnh (2) – Tượng Đá

Âm Tế Thiên ngớ ra, sau đó chuyển mắt nhìn sang đại điện bị nổ chỉ còn một đống gạch đá.

"Có khả năng rằng, bà ấy vẫn còn bị đè dưới đại điện. Ngươi mau chóng tìm bà ấy ra đi!"

Thôn Phách nghe xong, tuy vội nhưng rất cẩn thận đặt Âm Tế Thiên nằm lại trên mặt đất, rồi mới bay về phía đại điện. Kế tiếp y nhanh tay lấy ra một mảnh phù lục màu vàng, ném về phía gạch đá!

Lập tức, hàng trăm tảng đá bay lên trên không, tự động dịch chuyển đến khoảng đất trống bên cạnh.

Rất nhanh, Thôn Phách đã tìm được Huyền Ngọc trưởng lão, bà ngã ở trong góc tường. Trông thấy khóe miệng và trước ngực bà vươn tơ máu, y thoáng nhăn chặt mày, vội vàng bế người từ dưới đất lên, đặt xuống kế Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên nhìn sang Huyền Ngọc trưởng, nói: "Chắc bà ấy là bị Lôi kiếp đánh trúng!"

Thôn Phách đang bắt mạch cho Huyền Ngọc trưởng lão, nghe thế không khỏi nghi hoặc: "Lôi kiếp?"

Âm Tế Thiên một bên vặn vẹo thân thể đau đớn, một bên tự giễu nói: "Đúng vậy! Lôi kiếp của ta! Nếu không, ngươi tưởng ta nằm bất động ở chỗ này, là để ngắm cảnh sao?"

Thôn Phách liếc mắt nhìn cửa khẩu bị nổ tung, rồi đảo qua cái động lớn ở trên đỉnh đầu, cuối cùng là đống gạch đá cách đó không xa. Mày khẽ nhíu lại: "Lôi kiếp của ngươi rất hung hãn!"

Nếu không có Lôi kiếp, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ bị vây ở tầng ba đại điện cho đến chết!

Âm Tế Thiên lại nhìn Huyền Ngọc trưởng lão: "Bà ấy bị rớt cảnh giới!"

Hắn nhớ rõ, trước đó Huyền Ngọc trưởng lão có nói qua bà đã tấn chức đến Độ Kiếp Kỳ. Hiện tại hắn nhìn thấy, bà chỉ còn là Hợp Thể kỳ đỉnh phong!

"Ừm!" Mắt Thôn Phách sẫm lại, lấy đan dược ra nhét vào miệng Huyền Ngọc trưởng lão: "Mới vừa tấn chức, cảnh giới sẽ không ổn định cho lắm. Lúc này lại bị thương nặng, rớt cảnh giới là chuyện quá bình thường. Hơn nữa, sau khi rớt cảnh giới, còn tiêu hao linh lực quá mức để tạo nên cái Lồng bảo hộ. E rằng về sau nếu muốn thăng cấp nữa, chắc sẽ rất khó!"

Âm Tế Thiên liếc nhìn y một cái: "Về sau ngươi nhớ tìm thêm nhiều nhiều thảo dược trợ giúp tấn chức cảnh giới!"

"Ừm!"

"Kế đó, luyện ra nhiều đan dược làm tăng xác suất tấn chức cảnh giới!"

"Ừm!"

"Thẳng đến khi bà ấy lại lần nữa tấn chức Độ Kiếp Kỳ mới thôi!"

"Ừm!"

Thôn Phách thuận miệng đáp xong, mới kịp phản ứng lời trước đó của Âm Tế Thiên là có ý gì!

Y nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuy bị Lôi kiếp đánh đến đen thui như than nhưng vẫn không che giấu được tia bỡn cợt. Bất giác hiểu ra, mình là đang bị gài bẫy. Y nheo mắt lại, không nhẹ không nặng vỗ lên đùi thiếu niên một cái!

Nhất thời, toàn bộ Bí cảnh đều là tiếng kêu thảm thiết của thiếu niên!

—-

Bắc Vũ Hoành ôm thân thể Bắc Minh về chỗ tụ tập của Bắc gia, đồng thời ngăn Hiên Viên Duật đang có suy nghĩ đi vào Bí cảnh tìm Tịch Thiên và Huyền Ngọc trưởng lão.

Hai người đứng ở bên ngoài Bí cảnh, lo lắng nhìn lối ra đang dần khép lại, chỉ còn khoảng nửa cánh cửa sổ!

Bắc Vũ Phong tiến lên nói: "Có khi nào Tịch Thiên ra không được?"

Bắc Vũ Hoành tức giận trừng hắn ta một cái: "Nói hươu nói vượn!"

Bắc Vũ Phong nhăn mày: "Ta chỉ là cảm thấy lối ra của Bí cảnh cao như vậy, mà Tịch Thiên lại không biết ngự khí phi hành. Bởi thế mới lo rằng hắn ra không được!"

Từ khi Thôn Phách bay vào trong Bí cảnh, Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ vẫn chưa rời đi. Nay nghe Bắc Vũ Phong nói, lập tức lớn tiếng quát: "Đồ đệ của bổn tọa tự mình đi đón hắn, nhất định sẽ ra được!"

Nghe vậy, Bắc Vũ Phong nhịn không được nói thầm: "Chỉ sợ đồ đệ của ngươi cũng không có ý tốt!"

Lúc này, có người lớn tiếng hô: "Bí cảnh sắp đóng cửa!"

Người của Bắc gia, Hiên Viên Duật và hai vị lão tổ đều lo lắng nhìn lối ra. Ban đầu nó rộng khoảng hai cánh cửa lớn, hiện giờ thu nhỏ chỉ còn một nắm tay!

Ngay sau đó, chỉ tíc tắt, lối ra của Bí cảnh biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hốc mắt Bắc Vũ Hoành nhất thời đỏ lên!

Bị vây ở trong Bí cảnh không chỉ có con trai và con dâu, mà còn có thê tử của ông nữa!

Hiên Viên Duật gắt gao nhìn điểm đen biến mất, lẩm bẩm: "Sư phụ! Tịch Thiên!"

Yêu Quái lão tổ đánh mạnh vào ***g ngực của Quỷ Quái lão tổ, cao giọng khàn khàn: "Phu quân, Phách nhi nó… nó…!"

Quỷ Quái lão tổ đỏ cả hai mắt, thật lâu cũng không tài nào mở miệng nổi!

Trừ phi Bí cảnh mở ra một lần nữa, nếu không, người ở bên trong vĩnh viễn cũng không ra được!

"Ớ! Đó là cái gì?" Có người kinh ngạc kêu lên.

Mọi người rối rít ngẩng đầu. Cách nơi Bí cảnh biến mất không xa, dần hiện ra một đoàn bóng đen.

Mọi người còn chưa kịp thấy rõ nó là gì, thì đoàn bóng đen kia bỗng dưng biến mất không thấy tung tích. Kế đó, ở chỗ Bắc gia tụ tập, đột nhiên xuất hiện ba người.

Mọi người sửng sốt!

"May là đuổi kịp!"

Âm Tế Thiên buông thắt lưng Thôn Phách ra, giao Huyền Ngọc trưởng lão cho Bắc Vũ Hoành, cuối cùng hư thoát mà ngồi bệch xuống đất.

Bắc Vũ Hoành nhìn thấy trước ngực Huyền Ngọc trưởng lão có vết máu, vội vàng bảo Hiên Viên Duật nhìn xem thương thế của bà.

Yêu Quái lão tổ trông thấy Thôn Phách, lập tức bổ nhào vào người y, cả giận nói: "Tên tiểu tử thối này, ngươi muốn hai vị sư phụ của ngươi lo lắng đến chết, có phải không?"

Thôn Phách nhìn Yêu Quái lão tổ đỏ bừng cả hai mắt, trong lòng thoáng áy náy: "Xin lỗi! Đã khiến sư phụ lo lắng!"

Quỷ Quái lão tổ hừ lạnh một tiếng: "Xem ra bổn tọa đã quá buông thả ngươi! Đến khi trở về, ngươi phải diện bích tư quá một năm cho bổn tọa!"

[Úp mặt vào tường, nhưng nghĩa ở đây là cấm cửa không cho ra ngoài].

Thôn Phách nói: "Không được!"

Quỷ Quái lão tổ thở phì phì trừng y: "Ngươi còn dám cãi lời bổn tọa!"

"Đệ tử không dám!"

Quỷ Quái lão tổ thấy Thôn Phách tựa hồ có việc muốn nói, nhưng nơi này không phải là chỗ để bàn chuyện, cho nên cũng không hỏi nhiều!

Bắc Vũ Phong nhìn Âm Tế Thiên đen thui thùi lùi, cả người toàn là mùi khét, không khỏi trừng lớn mắt hỏi: "Tịch Thiên! Ngươi rơi vào biển lửa à? Sao bị đốt đến đen thui như thế này?"

Tầm mắt của mọi người, đồng loạt rơi trên người hắn.

Âm Tế Thiên tức giận lườm hắn ta một cái: "Ta là bị sét đánh!"

Hiện giờ xương cốt của hắn còn phát đau đây!

Mọi người sửng sốt!

Bắc Diệu Đông hỏi: "Sét? Không phải là Lôi kiếp đó chứ?"

Âm Tế Thiên hoang mang nhìn hắn: "Đúng vậy! Có vấn đề gì sao?"

Bắc Diệu Đông lại hỏi: "Trước đó, là ngươi đang Độ Kiếp?"

"Ừm!"

Bắc Diệu Đông kinh ngạc hỏi: "Ngươi hứng Lôi kiếp luôn?"

Âm Tế Thiên bĩu môi: "Nếu không hứng, ta sẽ biến thành cái bộ dạng này sao?"

Bắc Diệu Đông nhớ rõ, trong mây đen có chiếu xuống kim quang, chắc là Độ Kiếp thành công!

"Thật bội phục ngươi! Nếu đổi lại người khác, nhất định sẽ chết dưới sáu đòn Lôi kiếp lợi hại kia! Nhưng mà …, Không đúng! Chẳng phải ngươi là phàm nhân sao? Cớ gì có thể Độ Kiếp?"

Không đợi Âm Tế Thiên trả lời, Chấp Pháp trưởng lão vội hỏi: "Tia sét Lôi kiếp của ngươi có màu tím ư?"

Âm Tế Thiên có chút chột dạ khẽ liếc nhìn Thôn Phách một cái!

Lúc hắn Độ Kiếp lần đầu, đã từng vì giấu diếm việc mình có thể tu luyện, mà nói dối với Bắc Minh, bịa ra một câu chuyện dài thê lê. Nay xem ra, còn phải tìm cơ hội giải thích rõ ràng mới được!

Âm Tế Thiên vội nói sang chuyện khác: "Chúng ta là đang ở chỗ nào?"

"Ở Tây Bộ, biên giới của Vạn Yêu Sâm Lâm!" Bắc Vũ Phong chỉ vào tượng đá cách đó không xa: "Lúc trước ngươi từ Tây Bộ đi tới Nam Bộ, hẳn là có nhìn thấy bức tượng đá kia nhỉ?"

Âm Tế Thiên ngó theo hướng của Bắc Vũ Phong nói, nhất thời, cả người liền ngốc rớt!

Trước đó hắn chỉ nhìn thấy phía sau của bức tượng đá. Hiện giờ, nhìn đến lại là chính diện của tượng đá!

Ngũ quan của tượng đá rất rõ ràng và thâm thúy. Dưới đôi mày kiếm là cặp mắt nhỏ dài xinh đẹp đào hoa, cái mũi anh tuấn, môi mỏng khêu gợi. Toàn bộ ngũ quan pha trộn lại với nhau, tạo nên vẻ cuồng dã không câu nệ, tà mị gợi cảm. Duy nhất khiến người khác cảm thấy tiếc nuối chính là, ở giữa trán, lại bị phá thành một cái động.

Âm Tế Thiên cứng cả người, đầy mặt khiếp sợ trừng bức tượng đá kia.

Ta phắc!

Vì sao khuôn mặt của bức tượng đá kia lại y như đúc với khuôn mặt của hắn lúc còn ở hiện đại?

Bắc Vũ Phong phát hiện hắn có gì đó không đúng, vội hỏi: "Tịch Thiên? Ngươi làm sao vậy?"

"Tượng đá kia là…"

Âm Tế Thiên suy nghĩ một chút, hắn nhớ Vô Tinh đã từng nói qua, bức tượng đá kia là từ trên Thiên Giới rơi xuống!

Đúng rồi!

Thiếu niên ở trong tượng đá đã từng nói qua, chủ tử nhà hắn gọi là Tế Thiên. Chẳng lẽ chính là bản tôn của bức tượng đá này?

Bắc Vũ Phong nghi hoặc hỏi: "Ngươi không biết à? Nghe nói nó là từ trên Thiên Giới rơi xuống! Là tượng đài của một Tiên nhân!"

"Không phải!" Lập tức có người lên tiếng phản bác.

Mọi người chuyển mắt nhìn người nói!

Hiên Viên Duật giải thích: "Tượng đá kia không phải từ trên Thiên Giới rơi xuống!"

Âm Tế Thiên nghi vấn: "Sao ngươi lại chắc chắn như vậy? Nếu không phải từ trên Thiên Giới rơi xuống, vậy nó từ đâu tới?"

Hiên Viên Duật đưa tay xoa xoa cái trán đột nhiên phát đau, có chút suy yếu nói: "Thần Giới! Là từ Thần Giới rơi xuống! Không, chính xác mà nói, là khi Quang Thần Vương nóng giận, đã đánh nó rớt xuống đây!"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Thần Giới?"

Yêu Quái lão tổ xì một tiếng: "Nói cũng như không!"

Âm Tế Thiên không hiểu như thế nào, nhưng lại cảm thấy điều Hiên Viên Duật nói mới là sự thật.

Liền hỏi: "Hiên Viên Duật, sao ngươi biết nó rơi từ trên Thần Giới xuống?"

255. Chương 251: Ta Cũng Như Thế!

Yêu Quái lão tổ châm chọc nhìn Âm Tế Thiên: "Chẳng lẽ ngươi tin lời tiểu tử này nói ư? Y bảo chính là Thần Giới trong truyền thuyết đấy! Rốt cuộc Thần Giới có tồn tại hay không, tới tận bây giờ vẫn chưa ai có thể kiểm chứng. Cho dù thật sự có Thần Giới đi chăng nữa, thì sao bức tượng đá trên Thần Giới lại có thể rơi xuống Tu Chân Giới!"

Âm Tế Thiên nhàn nhạt liếc bà một cái, ánh mắt lại quay trở về trên người Hiên Viên Duật.

Hiên Viên Duật xoa xoa thái dương càng ngày càng đau nhức. Một lúc lâu sau, mới nhẹ phun một hơi, nói: "Ta không biết! Ngươi cứ coi như ta chưa nói gì đi!"

Y xoay người một cái, điều khiển pháp khí bay về phía tượng đá!

Âm Tế Thiên trông theo bóng lưng Hiên Viên Duật, nhìn thấy y hết sức quý trọng mà nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của tượng đá, thật khiến cho người khác có cảm giác, tượng đá kia chính là người yêu của y!

Đột nhiên, trước mắt tối sầm!

Âm Tế Thiên bị ai đó bịt kín hai mắt!

Kế tiếp, bên tai truyền đến một giọng nói bá đạo: "Không được nhìn y!"

Bắc Vũ Phong đứng bên cạnh, bất mãn la lên: "Này! Này! Tên tiểu tử kia, ngươi không được động tay động chân với Âm Tế Thiên!"

Quỷ Quái lão tổ hùng hổ đứng che trước mặt Thôn Phách, tức giận trừng Bắc Vũ Phong: "Đồ đệ nhà bổn tọa động tay động chân với tiểu hòa thượng thì đã làm sao? Trước lúc Bí cảnh đóng cửa, đồ đệ nhà bổn tọa còn mạo hiểm tính mạng chạy vào đó tìm hắn. Chỉ nội điểm này, cũng đã mạnh hơn Bắc thiếu gia của các người nhiều! Ngươi nhìn y xem, mê man từ trước khi vào đại điện cho đến giờ. Toàn bộ hành trình đều là tiểu hòa thượng chiếu cố y, đạo lữ như vậy, có giúp ích gì chứ!"

"Ngươi..." Trong lúc nhất thời, Bắc Vũ Phong không biết dùng từ gì để phản bác hắn!

Khi Âm Tế Thiên nghe tới câu nói sau cùng, mơ hồ cảm thấy được hai tay đang che mắt mình, khẽ run lên một cái!

Hắn có chút tức giận nói: "Quỷ Quái lão tổ, đạo lữ của ta có tốt hay là không, cũng chẳng tới lượt ngươi kết luận! Tựa như giày dưới chân, có vừa hay là không, cũng chỉ có mình ta biết! Lại ví dụ như Yêu Quái lão tổ, ở trong mắt ta bà ấy chả có gì là đặc sắc. Bàn về dung mạo còn chưa đẹp bằng đạo lữ của ta, nói về tu vi thì đúng là so với đạo lữ của ta cao hơn. Nhưng mà, tính về khả năng Đúc, khả năng Tài Phùng, khả năng Luyện Đan, bà chẳng thể nào sánh kịp. Bất quá, trong lòng ngươi bà vẫn là người hoàn mỹ nhất, có đúng không?"

Quỷ Quái lão tổ không chút nghĩ ngợi, liền đầy mặt kiêu ngạo đáp: "Đó là đương nhiên!"

"Quỷ sứ!" Yêu Quái lão tổ thẹn thùng nhẹ nện lên ngực Quỷ Quái lão tổ!

Âm Tế Thiên kiên định nói: "Ta cũng như thế!"

Đôi tay che trên hai mắt hắn chợt dùng sức!

Thôn Phách dùng truyền âm nói: "Ngu ngốc!"

Âm Tế Thiên nghe ra trong giọng nói của y ngầm mang theo ý cười, khóe môi cũng không khỏi cong lên thành một độ cung!

Hắn biết, đáy lòng Bắc Minh cực kỳ bất đắc dĩ, hồn phách cùng thân thể chia lìa cũng không phải là Bắc Minh muốn như vậy!

Lại nói, thân thể Bắc Minh không thể động đậy, thì còn có Thôn Phách ở đây, không phải sao?

Bắc Vũ Phong cười đắc ý: "Quỷ Quái lão tổ, ngươi nghe thấy Tịch Thiên nói đó! Trong mắt của hắn, Minh nhi là tốt nhất!"

Quỷ Quái lão tổ hừ lạnh một tiếng!

Thấy đồ đệ nhà mình hàm chứa cưng chiều mà nhìn thiếu niên trong ngực, không khỏi âm thầm thở dài!

Tiểu hòa thượng là khen đạo lữ của hắn, sao Phách nhi lại tỏ vẻ cứ như hắn đang khen y vậy!

Quỷ Quái lão tổ cảm thấy, nhất định tiểu hòa thượng đã bỏ bùa mê thuốc lú cho Phách nhi. Chứ nếu không, đồ đệ của y sao lại yêu đến mù quáng như thế này!

"Quỷ Quái lão tổ, giờ chính là thời cơ tốt để bắt tiểu hòa thượng trở về, ngươi cũng đừng bỏ lỡ!"

Quỷ Quái lão tổ nhận được truyền âm của Ly Trĩ lão tổ, trong bụng nhất thời dâng lên tức giận!

Bất quá, nếu là y mang tiểu hòa thượng đến Bí cảnh, thì y vẫn nên phụ trách việc mang hắn về. Như thế cũng dễ nói chuyện với các lão tổ khác hơn!

Quỷ Quái lão tổ nhìn Thôn Phách đang che mắt Âm Tế Thiên, lập tức truyền âm cho y nói: "Phách nhi, nhân cơ hội này, mang tiểu hòa thượng về Đông Bộ đi. Nếu không, bổn tọa chẳng biết ăn nói làm sao với các lão tổ khác!"

Ý cười trong mắt Thôn Phách khựng lại, truyền âm nói với Âm Tế Thiên: "Quỷ Quái lão tổ bảo ta mang ngươi về Đông Bộ!"

Âm Tế Thiên dùng truyền âm trả lời: "Vì sao?"

Lần này từ Bí cảnh đi ra, mục đích của hắn là định tìm biện pháp đến Minh Ngục một chuyến. Cho nên, hắn không có khả năng lại cùng Quỷ Quái lão tổ trở về Đông Bộ!

Thôn Phách giải thích: "Ngày đại hôn, không phải chỉ có một mình Quỷ Quái lão tổ bắt ngươi đến Đông Bộ, các lão tổ khác cũng giúp một phần. Mục đích chính của bọn họ là muốn ngươi giúp bọn họ khế ước với Yêu thú cấp mười! Hiện giờ sư phụ tự ý thả ngươi ra, khiến các lão tổ khác có ý kiến, sư phụ cũng chẳng biết ăn nói làm sao!"

"Ta đã tính toán rồi, qua chút thời gian nữa liền đi Minh Ngục một chuyến. Cho nên, ta sẽ không theo bọn họ trở về Đông Bộ đâu! Bất quá, nếu không theo sư phụ ngươi về Đông Bộ, e rằng kế tiếp rất có thể sẽ phát sinh một trận ác đấu!"

Nhất định năm vị lão tổ sẽ chạy tới cướp người, Bắc gia không có tu sĩ cảnh giới Đại Thừa trấn thủ, chắc chắc sẽ thất bại!

Cho dù người của những môn phái khác ra tay giúp đỡ, nhưng hiện giờ tu sĩ chính phái ở đây chỉ có một mình Vạn Vân Thiên là cảnh giới Đại Thừa, căn bản không phải là đối thủ của phe tà tu, kết quả không nói cũng có thể tưởng tượng được!

Thôn Phách nói: "Ta cũng nghĩ như vậy!"

Âm Tế Thiên tính tính, sau đó kéo tay của Thôn Phách ra, nhìn sang Quỷ Quái lão tổ cười cười: "Lại nói tiếp, còn phải cảm ơn đồ đệ của Quỷ Quái lão tổ đã bất chấp nguy hiểm chạy vào trong Bí cảnh tìm ta ra. Nếu không, chỉ sợ ta đã bị nhốt trong Bí cảnh mãi mãi! Vì thế, ta muốn nói lời cảm ơn đồ đệ của Quỷ Quái lão tổ! Về sau, nếu Quỷ Quái lão tổ và Yêu Quái lão tổ tìm ta khế ước Yêu thú, ta tuyệt không hai lời, nhất định sẽ thuần phục Yêu thú thật ngoan ngoãn cho hai người!"

Thanh âm của hắn không lớn không nhỏ, nhưng khiến ba vị lão tổ đứng cách đó không xa nghe rõ mồn một.

Quỷ Quái lão tổ và Yêu Quái lão tổ thấy hắn biết điều, miệng cũng mỉm cười thỏa mãn.

Sắc mặt Ly Trĩ lão tổ nhất thời đen lại!

Tà Hàng lão tổ và U Vực lão tổ hai mặt nhìn nhau, nhỏ giọng thảo luận một phen. Sau đó, truyền âm nói với Quỷ Quái lão tổ: "Quỷ Quái lão tổ, chúng ta không so đo việc ngươi tự mình mang tiểu hòa thượng ra. Nhưng mà sau này, Khế ước thú của chúng ta, còn cần nhờ vào ngươi!"

Bọn họ bắt tiểu hòa thượng trở về cũng vô dụng, nếu tiểu hòa thượng không nguyện ý giúp bọn họ Khế ước yêu thú, bọn họ có giam giữ hắn thì cũng chẳng làm được gì. Hiện giờ tiểu hòa thượng chủ động mở miệng đáp ứng giúp Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ khế ước Yêu thú, thật là chuyện quá tốt!

Quỷ Quái lão tổ nghe Tà Hàng lão tổ nói, cũng biết bọn họ không để ý việc mình tự ý mang tiểu hòa thượng ra ngoài. Liền truyền âm nói với Ly Trĩ lão tổ: "Ly Trĩ lão tổ, ngươi thấy chúng ta có cần bắt tiểu hòa thượng trở về nữa không?"

Kỳ thật, nếu không phải đồ đệ của mình thích tiểu hòa thượng kia, y cũng sẽ không khó xử như vậy!

Y nhìn ra được, Thôn Phách không muốn bắt tiểu hòa thượng trở về Đông Bộ!

Ly Trĩ lão tổ bình tĩnh nói: "Chỉ cần tiểu hòa thượng giữ đúng lời hứa, chẳng cần thiết bắt hắn trở về Đông Bộ nữa!"

Quỷ Quái lão tổ nhìn Âm Tế Thiên hỏi: "Lời này của ngươi là thật?"

Âm Tế Thiên cười nói: "Quỷ Quái lão tổ cảm thấy ta có cần phải nói dối sao? Nếu ta không nguyện ý giúp các ngươi Khế ước yêu thú, việc gì phải hứa hẹn rồi sau đó lại thất tín, để gây ảnh hưởng đến danh dự bản thân cơ chứ?"

Quỷ Quái lão tổ thấy hắn nói rất có đạo lý, gật gật đầu.

Thôn Phách xen vào: "Sư phụ, ta tin tưởng lời hắn nói!"

Quỷ Quái lão tổ tức giận lườm y một cái!

Y cảm thấy, cho dù tiểu hòa thượng muốn mạng của nó, y tin tưởng đồ đệ của mình sẽ không chút do dự dâng tặng hai tay ngay!

Lúc này, có tu sĩ chính phái bất mãn nói: "Tịch Thiên tiểu sư phụ, ngươi thân là người cửa Phật, lại là tu sĩ chính phái, sao ngươi có thể giúp mấy kẻ tà tu khế ước Yêu thú cấp mười? Đây là trợ trụ vi ngược!"

[Giúp Trụ Vương làm điều ác, tức là giúp kẻ ác làm điều ác]

Âm Tế Thiên bình tĩnh nhìn chằm chằm tên tu sĩ kia, giễu cợt nói: "Thời điểm ta chưa rời khỏi Bí cảnh, thân là tu sĩ chính phái, có người nào muốn vọt vào trong Bí cảnh tìm ta ra không? Hẳn là không có chứ gì?"

Tức khắc, tên tu sĩ chính phái kia đầy mặt xấu hổ!

Âm Tế Thiên tiếp tục nói: "Ấy thế mà, lúc ta bị Lôi kiếp đánh tới mức không thể nhúc nhích nổi, chẳng có cách nào rời khỏi Bí cảnh, cư nhiên là tà tu chạy vào trong ấy cứu ta ra. Nếu không nhờ tà tu, có khả năng cả đời này ta đều phải ở trong Bí cảnh. Cho nên, các ngươi cảm thấy ta có không nên báo đáp ân tình này hay không? Ta thay bọn họ khế ước Yêu thú cấp mười, chẳng lẽ không đúng sao?"

Ánh mắt của hắn lạnh lùng đảo qua: "Nếu ta không báo đáp ân tình này, ta sẽ cảm thấy bản thân mình còn không bằng tà tu. Như vậy, thân là tu sĩ chính phái như các ngươi, cũng sẽ khinh thường ta thêm!"

Âm Tế Thiên nhìn đám tu sĩ chính phái không hó hé được lời nào, khẽ bĩu môi giễu cợt!

Đáy mắt Thôn Phách lóe lên ý cười!

Dùng báo ân để giải quyết sự tình, vừa không đắc tội với tu sĩ chính phái, khiến người Bắc gia cảm thấy khó xử, vừa có năng lực làm cho ba vị lão tổ khác không đem sự tình quậy to lên, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện!

Đúng lúc này, một giọng nói đầy tức giận truyền tới: "Ta sẽ không xem thường người biết báo đáp ân tình. Nhưng, ta lại xem thường người dám làm mà không dám nhận!"

256. Chương 252: Thật Không Ngờ Ngươi Cũng Thích Nói Giỡn

Mọi người nhìn sang, trông thấy Tư Đồ Túc của Thuần Trần phái cùng với Huyền Bạch trưởng lão dẫn theo một nhóm người đi tới. Âm Tế Thiên nhướng mày, không hề cảm thấy ngạc nhiên khi bọn họ xuất hiện. Từ lúc bộc lộ năng lực bản thân, hắn đã biết sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ tìm hắn.

Thôn Phách híp hai mắt lại, nhìn bộ dạng hùng hùng hổ hổ của Huyền Bạch trưởng lão, y liền đoán được chuyện gì sắp sửa xảy ra. Giờ phút này, y thật có hơi không hài lòng với thân phận tà tu của mình. Bởi, y chẳng thể đứng ra thay mặt cho Tịch Thiên được. Hơn nữa, còn phải nhẫn nhịn, vì nếu y có làm gì quá đáng, sẽ khiến đám chính phái tu sĩ cho rằng, Tịch Thiên là cấu kết với tà tu.

Bắc Vũ Hoành đang chăm sóc Huyền Ngọc trưởng lão, vừa nhìn thấy Huyền Bạch trưởng lão đầy mặt tức giận trừng Âm Tế Thiên, trong lòng liền hiểu được lý do. Ông lập tức đứng dậy.

Người Thuần Trần phái đến gần, Huyền Bạch trưởng lão nói với Bắc Diệu Đông:

"Gia chủ Bắc gia! Ta mời Vạn Điện Chủ của Thiên Tiêu Điện lấy lại công bằng cho Thuần Trần phái chúng ta."

Bắc Diệu Đông nhìn Vạn Vân Thiên đứng phía sau, không khỏi sửng sốt:

"Có việc gì sao?"

Huyền Bạch trưởng lão hừ một tiếng: "Đúng là giả ngây giả dại! Ta cũng không tin gia chủ Bắc gia không biết chuyện gì xảy ra."

Bắc Diệu Đông thấy thái độ hùng hổ của lão, nhướng nhướng mày, chẳng khách khí nói: "Huyền Bạch trưởng lão, ngươi vừa mới tới đã hô bảo Vạn Điện Chủ đòi lại công bằng cho các ngươi, nhưng chẳng thèm nói chuyện gì xảy ra. Cho dù là thần tiên, cũng không biết các ngươi đang muốn làm gì."

Mặt Huyền Bạch trưởng lão trướng đỏ, trừng Âm Tế Thiên nói: "Vào hôm Thú Triều, môn hạ của ta có hai đệ tử bị kẻ gian cắt mất đầu lưỡi. Sau khi cẩn thận hỏi han, ta có thể dám chắc, người làm chuyện này chính là Tịch Thiên. Thế nhưng khi ta tới tìm hắn, Hư Thực trưởng lão lại nói Tịch Thiên thực sự bị hủy linh căn, vốn không thể nào có khả năng cắt lưỡi đệ tử của ta được." Kế đó, lão nhìn qua Bắc Vũ Hoành: "Ngày ấy, Hoành trưởng lão cũng nói, cái đêm đệ tử của ta bị kẻ gian cắt lưỡi, bọn họ đang ở cùng với Tịch Thiên. Không chỉ Điện Chủ Thiên Tiêu Điện làm chứng, mà các đệ tử của môn phái khác cũng có thể làm chứng. Chính vì thế, cho nên sự tình không giải quyết được."

Bắc Diệu Đông nhíu mày: "Nếu đã như vậy, sao Huyền Bạch trưởng lão còn tới đây? Chẳng nhẽ, ngày đó Vạn Điện Chủ không có nhìn thấy Tịch Thiên ở cùng với đám người Hoành trưởng lão?"

Vạn Vân Thiên nói: "Ngày đó, đúng là Tịch Thiên ở cùng với Hoành trưởng lão."

Huyền Bạch trưởng lão hừ lạnh: "Lúc đó, ta cũng hết hoài nghi. Thế nhưng, chuyện xảy ra ở đại điện, lại khiến ta cảm thấy, nhất định việc này là do Tịch Thiên làm!"

Bắc Diệu Đông nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì ở đại điện?"

Huyền Bạch trưởng lão chuyển mắt sang, nhìn nhóm tu sĩ đang vây xem: "Ta tin rằng, tất cả mọi người có mặt ở đại điện đều nhìn thấy được, Tịch Thiên biết thuấn di. Như thế đủ chứng tỏ rằng hắn không hề bị hủy linh căn. Hơn nữa, sau khi cắt lưỡi đệ tử của ta, hắn chỉ việc dùng thuấn di để đến gặp nhóm người Hoành trưởng lão, vậy là có thể ngụy tạo được chứng cứ."

Mọi người nghe lão nói thế, liền sôi nổi bàn tán. Người không có vào đại điện khiếp sợ hỏi: "Thuấn di? Cái năng lực mà chỉ có thần tiên mới làm được ấy á?"

"Lúc đó, Tịch Thiên tiểu sư phụ đột nhiên biến mất, rồi vụt xuất hiện ở phía sau đám người Lăng gia. Đó thực sự là thuấn di sao? Mẹ nó, đúng là nghịch thiên mà! Muốn đánh bại hắn, hoàn toàn không có khả năng!"

Âm Tế Thiên thản nhiên nhìn mọi người, dùng truyền âm nói với Thôn Phách: "Nếu ta nói ta chính là người làm ra chuyện kia, ngươi có cảm thấy ta quá tàn nhẫn không?"

Thôn Phách có chút buồn cười, hỏi ngược lại: "Ngươi sợ ta ghét bỏ ngươi?"

Âm Tế Thiên không nghĩ ngợi mà trả lời: "Đương nhiên!"

Hắn chẳng hề để ý tới việc người khác nghĩ gì về mình, thế nhưng hắn cực để ý tới cảm nhận của Bắc Minh. Thôn Phách không cười, nghiêm túc nói: "Vậy lúc ngươi nhìn ta hút hồn phách của tu sĩ, ngươi có cho rằng ta đáng sợ hay không? Có từng muốn rời khỏi ta hay không? Có vì thế mà ghét bỏ ta hay không?"

Y có thể hiểu được tâm tình của Tịch Thiên. Đêm hôm đó ở Quỷ Tông phái, y sợ rằng Tịch Thiên không thể nào chấp nhận được chuyện y hút hồn phách người khác, mới cố ý để Tịch Thiên thấy mình làm việc này. Hòng khiến Tịch Thiên có cơ hội hiểu hơn về mình, cũng để cho hắn biết y không tốt lành như vẻ bên ngoài. Âm Tế Thiên tức giận phản bác:

"Sao có thể?"

"Ta cũng thế. Sao ta có thể ghét bỏ ngươi được? Nói thật, ta cảm thấy rất may mắn khi ngươi không giống như đám Hư Thực trưởng lão kia. Nếu không, ngươi sẽ không có cách nào tiếp nhận ta." Thôn Phách khẽ cười nói: "Ngươi có biết rằng, trước khi ngươi phát hiện ra ta là Thôn Phách, ta vẫn luôn lo lắng một chuyện."

Âm Tế Thiên hiếu kỳ hỏi: "Chuyện gì?"

"Ta lo nếu ngươi nhìn thấy ta hút hồn phách người khác, sẽ cứ luôn hướng về phía ta tụng kinh niệm phật, để siêu độ cho bọn họ, mãi cho đến khi bọn họ thăng thiên mới thôi."

"Haha!" Âm Tế Thiên nghe y nói đùa, liền bật cười: "Không ngờ tới ngươi còn thích nói giỡn."

"Ta nói thật đấy!"

Trong lúc hai người nói chuyện đến quên cả thực tại, Huyền Bạch trưởng lão lại chuyển về phía Âm Tế Thiên, cay nghiệt nói: "Như thế nào? Dám làm mà không dám nhận sao? Tịch Thiên tiểu sư phụ?"

Hiện trường im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người Âm Tế Thiên. Bắc Vũ Hoành cười lạnh:

"Thật là buồn cười! Cứ biết thuấn di thì nhất định sẽ..."

Âm Tế Thiên cắt lời Bắc Vũ Hoành: "Đúng là ta làm."

Mọi người đều ồ lên. Bắc Vũ Hoành nhíu mày lại. Huyền Bạch trưởng lão quay sang nhìn đám đông:

"Mọi người đều nghe rõ chứ? Hắn thừa nhận là hắn làm." Sau đó lão quay đầu nhìn Âm Tế Thiên, tức giận nói: "Ngươi là một hòa thượng, lẽ ra phải lấy từ bi làm trọng. Vậy mà xuống tay độc ác như vậy. Nếu hôm nay ngươi không giải thích rõ ràng, ngươi đừng hòng rời khỏi nơi đây."

Thôn Phách cười nhạo nói: "Cũng chỉ hai cái lưỡi thôi mà!"

Huyền Bạch trưởng lão tức giận: "Tu sĩ chính phái bọn ta không giống đám tà tu các ngươi, khinh thường mạng người."

"Tu sĩ chính phái các ngươi quả đúng là không giống tà tu bọn ta! Cứ tính chuyện ở lầu hai của Bí cảnh đi, tà tu bọn ta rời khỏi lầu hai bằng mưu kế, còn tu sĩ chính phái các ngươi lại chọn cách tàn sát lẫn nhau. Lúc rời khỏi đại điện, liếc mắt một cái đã thấy hơn vạn thi thể. So với hai cái lưỡi của đệ tử nhà ngươi, ta tin rằng khi đó Huyền Bạch trưởng lão cũng đã giết hơn hai mạng người. Vậy có phải là ngươi cũng nên giải thích một chút hay không?"

Nhóm tu sĩ chính phái có thể đi qua đại điện lầu hai đều bị lời nói của Thôn Phách làm cho đầy mặt biến sắc, hết sức khó coi.

"Ngươi…" Huyền Bạch trưởng lão trừng lớn tròng mắt: "Ta… lúc ấy bọn ta là vì bất đắc dĩ, không còn cách nào khác mới phải làm như thế!"

"Ta cũng tin tưởng rằng Tịch Thiên là bất đắc dĩ nên mới làm như thế!"

Ánh mắt Huyền Bạch trưởng lão nhất thời trở nên sắc bén: "Lời ngươi nói đều là để bênh vực hắn, hai người các ngươi…"

Thôn Phách chen vào: "Tịch Thiên mới đồng ý giúp sư phụ của ta khế ước Yêu thú cấp mười. Đương nhiên chúng ta không hy vọng hắn có chuyện gì."

Huyền Bạch trưởng lão hít một hơi thật sâu, hỏi Tịch Thiên:

"Vậy được! Tịch Thiên ngươi nói! Vì sao mà ngươi lại 'bất đắc dĩ' cắt đầu lưỡi hai đệ tử của ta."

Âm Tế Thiên nhếch mép: "Ta cắt đầu lưỡi bọn chúng đã coi như là nhẹ tay rồi!"

Mọi người giật mình,

Âm Tế Thiên nói tiếp: "Bỏ qua chuyện bọn họ gây sự với ta ở Vạn Phật Tự, chỉ nói đến chuyện trước khi Thú Triều đến. Huyền Ngọc trưởng lão đã từng mời ta đến Thuần Trấn phái các ngươi một chuyến. Lúc ấy hai đệ tử tốt của ngươi, nhân lúc Huyền Ngọc trưởng lão chưa tới. Một người dùng Khiên ti phàn đẳng phù chú đem ta trói lại, một tên khác dùng Ngũ lôi oanh đỉnh đánh vào ta. Thử nghĩ xem, một người bình thường có thể chịu đựng sự tra tấn từ tu sĩ như thế sao?"

Huyền Bạch trưởng lão lập tức phản bác: "Ngươi cũng không phải người bình thường."

"Mặc kệ ta có phải là người bình thường hay không, hai đệ tử của ngươi cũng đã làm ra chuyện như vậy rồi. Huống chi lúc ấy bọn họ tưởng rằng ta là người bình thường, cho nên mới xuống tay độc ác đến thế. Lại nói, nếu ta thật sự là người bình thường, không bị sét của bọn họ đánh chết, đã là may mắn ba đời!"

Huyền Bạch trưởng lão khinh thường nói: "Ngươi lấy gì chứng minh cho chúng ta tin rằng lúc ấy ngươi chỉ là người bình thường?"

Âm Tế Thiên thản nhiên: "Chuyện tin hay không không quan trọng. Quan trọng là bọn chúng có làm như thế hay không. Ta nhớ lúc đó trừ Huyền Ngọc trưởng lão, còn có hai vị trưởng lão cũng nhìn thấy sân có vết tích bị sét đánh. Mà ta chẳng bị chút thương tổn nào, cũng là do bên người ta có Yêu thú cấp tám bảo hộ, lại còn là một con chưa bị khế ước, được bắt bởi pháp bảo Khống thú linh. Cũng bởi vì nó, mà hai đệ tử của ngươi mới nổi lòng tham."

Huyền Bạch trưởng lão nghe vậy thì nheo mắt lại, giống như có thể đoán được tiếp theo Âm Tế Thiên sẽ nói cái gì.

"Cái ngày mà đệ tử của ngươi bị cắt lưỡi, bọn họ phát hiện ra ta ở chỗ tập hợp, sau đó thừa dịp ta bị lạc muốn âm thầm diệt trừ ta, cướp đi Khống thú linh. Mà ta chỉ cắt lưỡi bọn họ, cũng đã là nhẹ nhàng rồi. Nếu là người khác, bọn họ đã sớm chết!" Âm Tế Thiên nhìn Huyền Bạch trưởng lão, nói: "Huyền Bạch trưởng lão, đừng nói ngươi thực sự nghĩ rằng đệ tử ngươi là vì lo lắng cho ta nên mới đi tìm đó chứ? Ta muốn hỏi mọi người một câu: Các ngươi sẽ lo lắng cho một kẻ mà các ngươi đã từng nhục nhã, đã từng dùng Ngũ lôi oanh đỉnh đánh hay sao? Nói ra có ai tin?"

Mọi người khinh bỉ: "Thì ra là muốn cướp Yêu thú của người khác, đúng là vô liêm sỉ."

Huyền Bạch trưởng lão nghe vậy, sắc mặt tái đi: "Ai biết ngươi nói láo hay nói thật? Khi ta tìm ngươi tính sổ, sao ngươi không thừa nhận rồi giải thích rõ ràng? Giờ mới nói ra, ai mà có thể tin cho được?"

Âm Tế Thiên lạnh giọng đáp: "Lúc đó ta không thừa nhận cũng bởi vì ta thật sự bị hủy linh căn, mà năng lực của ta cũng chưa mạnh, sợ rằng người hủy linh căn của ta lại tìm tới. Vì thế, ta mới cố ý đề phòng. Nếu ngươi không tin lời ta, có thể mời Vạn Điện Chủ kiểm tra xem, ta có thực là bị hủy linh căn hay không."

257. Chương 253: Hồn Phi Phách Tán

Huyền Bạch trưởng lão lạnh lùng nói:

"Nếu ngươi bị hủy linh căn, sao ngươi còn có thể sử dụng thuấn di được chứ?"

Mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Bọn họ cũng rất tò mò, mất đi linh căn đồng nghĩ với việc mất linh lực, mà đã mất linh lực rồi thì sao có thể dùng thuấn di được nữa. Âm Tế Thiên thản nhiên nói:

"Đây cũng không phải là chuyện Huyền Bạch trưởng lão nên biết."

Huyền Bạch trưởng lão cãi: "Nếu Vạn Điện Chủ tra được linh căn của ngươi không bị hủy, tức có nghĩa ngươi đã lừa gạt mọi người. Vì thế nên cho dù đệ tử của ta đã từng chế nhạo và cố tình dùng Ngũ lôi đánh ngươi, nhưng chẳng tạo thành bất kỳ thương tổn nào với ngươi. Mà ngươi, cắt lưỡi của bọn họ, chính là hành vi đầy tính ác ý."

Nói đến đây, trong mắt Tư Đồ Túc hiện lên vẻ ác độc, nói chêm vào: "Nếu đó là hành vi đầy tính ác ý, ngươi cũng nên nghĩ xem bồi thường, hay nhận trừng phạt như thế nào cho phải phép."

Bắc Diệu Đông nghe thấy hai chữ 'bồi thường', liền khinh bỉ đáp: "Chẳng phải Tịch Thiên đã nói rồi sao? Hắn cắt lưỡi đệ tử của ngươi là bởi bọn họ có ý muốn cướp Yêu thú của hắn, chứ không phải do bọn họ chế nhạo hay dùng Ngũ lôi đánh Tịch Thiên. Hành vi vô liêm sỉ như vậy, Thuần Trần phái các ngươi còn không biết xấu hổ bảo Tịch Thiên bồi thường. Nói mà không biết ngượng mồm."

Sao gã không biết lời của Tư Đồ Túc có ý tứ gì cơ chứ? Cái gọi là 'bồi thường', đương nhiên không phải thứ nào khác, mà muốn Tịch Thiên giúp bọn họ khế ước Yêu thú cấp mười thôi. Tư Đồ Túc lớn tiếng cãi lại:

"Hắn nói đệ tử của bọn ta muốn cướp Yêu thú của hắn, ai biết được lời hắn nói là thật hay là giả? Đệ tử của bọn ta vốn dĩ có ý tốt, sợ hắn gặp chuyện nên mới theo sau, ai ngờ lại bị nói thành ác ý."

Vạn Vân Thiên nhíu mày, nghĩ thấy bên nào nói cũng có lý. Âm Tế Thiên hỏi ngược lại Huyền Bạch trưởng lão: "Vậy ý của Huyền Bạch trưởng lão là nói, nếu ta thực sự bị hủy linh căn, ta liền có thể lấy lý do đệ tử của ngươi thiếu chút nữa dùng Ngũ lôi đánh chết ta, để mà cắt lưỡi bọn họ, có đúng không?"

"A…. không…" Huyền Bạch trưởng lão ấp úng.

Âm Tế Thiên coi như không nghe thấy, nói tiếp: "Cứ theo lời Tư Đồ chưởng môn đi. Nếu ta thực sự không bị hủy linh căn, ta đồng ý nhận trừng phạt hoặc bồi thường cho đệ tử Thuần Trần phái. Nhưng nếu ngược lại, từ nay về sau các ngươi đừng bao giờ tìm tới Bắc gia và Vạn Phật Tự để gây rắc rối nữa."

Bên phía Thuần Trần phái có vị trưởng lão bỡn cợt nói: "Sao vậy? Sợ Bắc gia và Vạn Phật Tự xấu mặt sao?"

Âm Tế Thiên liếc nhìn lão, đáp: "Chỉ là cắt hai cái lưỡi thôi mà, có gì phải sợ xấu mặt? So với số người từng chết dưới tay các ngươi, thì còn phải gọi là sư phụ."

Những người có mặt ở đây, không có một kẻ nào dám mở miệng nói mình chưa từng giết ai. Nếu không phải xuất thân của hắn là hòa thượng, cắt hai cái lưỡi cũng chẳng nhằm nhò gì.

Vị trưởng lão kia không cãi lại được, chỉ có thể tức giận trừng hắn. Âm Tế Thiên quay đầu nhìn Tư Đồ Túc hỏi: "Không biết ý của Tư Đồ trưởng môn như thế nào?"

Tư Đồ Túc che dấu nụ cười của mình, nói: "Cứ làm như thế đi."

Gã có chết cũng không tin, một người bị hủy linh căn lại dùng được thuấn di. Thôn Phách nghe thế, trong mắt sáng rỡ. Âm Tế Thiên quay sang Vạn Vân Thiên:

"Vậy nhờ Vạn Điện Chủ làm chứng cho ta."

"Đắc tội!"

Vạn Vân Thiên nói xong, liền chạm tay vào bụng Âm Tế Thiên để kiểm tra. Nhóm người bên Bắc gia hơi sốt ruột nhìn Âm Tế Thiên. Đương nhiên, bọn họ không lo lắng chuyện Thuần Trần phái làm phiền, mà lo lắng Âm Tế Thiên thật sự không bị hủy linh căn, cuối cùng sẽ phải nhận trừng phạt từ bên Thuần Trần phái. Thế nhưng, khi nhìn thấy bộ dáng bình tĩnh của Âm Tế Thiên, trong lòng cũng có phần an tâm hơn. Một lúc lâu sau, Vạn Vân Thiên nhíu mày nói:

"Đan điền của hắn rất hỗn loạn, linh căn thật sự bị hủy."

Mọi người đều sửng sốt. Tức thời, Tư Đồ Túc không cười nổi nữa. Huyên Bạch trưởng lão không tin nổi, kêu lên:

"Không thể nào! Linh căn bị hủy rồi thì sao có thể thuấn di được nữa. Vạn Điện Chủ, có phải có sai sót gì đó không? Có phải hắn dùng pháp bảo cao cấp để che dấu đi linh căn không? Chẳng thể tra ra? Nếu không thì ngài cẩn thận xem lại lần nữa đi, nói không chừng có thể xem xét được linh căn của hắn."

Vạn Vân Thiên bất mãn Huyền Bạch trưởng lão nghi ngờ khả năng của mình, lạnh lùng nói:

"Ta đã kiểm tra ba lần rồi. Hơn nữa cho dù Tịch Thiên có sử dụng pháp bảo cao cấp để che dấu linh căn của mình, thì hắn cũng không thể sử dụng linh lực được."

Bắc Diệu Đông lại hỏi: "Vậy ý của Vạn Điện Chủ là…"

Vạn Vân Thiên ngó Âm Tế Thiên với ánh mắt kỳ lạ: "Trong đan điền của hắn có một cái phong ấn cao cấp, bởi thế cho dù linh căn của hắn không bị hủy đi chăng nữa, hắn cũng không thể nào sử dụng linh lực được."

Quỷ Quái lão tổ và Yêu Quái lão tổ nghe vậy, khẽ liếc mắt nhìn nhau một cái. Mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc:

"Sao có thể như thế được. Không có linh lực thì hắn thuấn di như thế nào?"

Âm Tế Thiên nhìn Tư Đồ Túc và Huyền Bạch trưởng lão:

"Hy vọng Thuần Trần phái tuân thủ lời hứa, về sau đừng lôi chuyện Thanh Bảo đạo hữu và Thanh Phong đạo hữu ra nữa. Cũng đừng gây rắc rối cho Bắc gia và Vạn Phật Tự."

Vạn Vân Thiên cũng nói: "Ta được mời đến để làm chứng giữa hai bên. Vậy, từ nay về sau hy vọng Thuần Trần phái đừng dùng chuyện của hai đệ tử làm lý do để gây phiền phức cho Bắc gia và Vạn Phật Tự. Nếu vi phạm, Tu Chân giới sẽ không tôn trọng các ngươi nữa."

Sắc mặt Tư Đồ Túc và Huyền Bạch trưởng lão đen xì, tức giận phất tay áo rời đi. Sau chuyện này, hai bên Thuần Trần phái và Bắc gia triệt để lật mặt. Bắc Diệu Đông nhìn nhóm Thuần Trần phái rời đi, nhẹ nhõm nở nụ cười.

Tối hôm Lăng gia đánh chiếm Bắc gia, Thuần Trần phái chờ mọi chuyện êm xuôi mới giả bộ vội vội vàng vàng chạy tới, rồi vờ vịt nói mình mới vừa nhận đến tin tức liền dẫn người sang hỗ trợ! Xì! Thực sự coi Bắc gia đều là một đám ngu ngốc hay sao? Có ai mà không biết, là Thuần Trần phái chẳng thèm giúp Bắc gia. Nếu không phải Bắc gia đột ngột xuất hiện một Ngự thú sư cấp mười, có khi bọn họ đến cả làm bộ làm tịch cũng chẳng thèm.

Bắc Diệu Đông nhìn Bắc Vũ Hoành: "Hoành trưởng lão, ngươi cũng nhìn thấy tình hình vừa rồi đấy. Chuyện của ngươi và Huyền Ngọc trưởng lão, có khi…"

Bắc Vũ Hoành ngắt lời: "Chuyện của ta và nàng, chúng ta sẽ tự giải quyết."

Vạn Vân Thiên thấy người Thuần Trần phái đã đi xa rồi thì hỏi Âm Tế Thiên: "Ngươi có muốn ta giúp ngươi cởi bỏ phong ấn ra không?"

Âm Tế Thiên đương nhiên biết Vạn Vân Thiên có ý muốn làm thân với hắn, không nói ra cũng biết. Nhưng hắn chẳng từ chối, bởi Âm Tế Thiên thấy con người Vạn Vân Thiên không tồi, coi như là thêm một đồng minh cho Bắc gia đi:

"Cảm ơn Vạn Điện Chủ."

Phía sau, Thôn Phách truyền âm nói: "Ngươi cứ theo cha về Bắc gia đi, tối nay ta sẽ trở về."

"Được." Âm Tế Thiên biết y có việc muốn nói với Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ.

Thôn Phách xoay người, cùng hai vị lão tổ rời đi. Lúc bọn y trở về nơi tà tu tụ tập, Quỷ Quái lão tổ lập tức hỏi:

"Phách nhi, đừng nói ngươi lại muốn rời khỏi Quỷ Tông phái một thời gian đó chứ?

Thôn Phách cười nói:

"Sư phụ thật hiểu đệ tử."

Yêu Quái lão tổ không vui nói: "Ngươi vừa mới trở về đã định rời đi. Bộ ngươi định cùng tên tiểu hòa thượng kia tới Bắc gia ở luôn?"

Quỷ Quái lão tổ hừ lạnh: "Bổn tọa thấy y chỉ muốn kiếm cớ thôi. Không quay lại Quỷ Tông phái để khỏi phải diện bích tư quá!"

"Con đừng tưởng thật. Lão ta chỉ nói đùa thôi."

Quỷ Quái tức giận trừng Yêu Quái lão tổ. Ai nói y chỉ đùa thôi? Thôn Phách tỏ vẻ nghiêm túc, nhìn Quỷ Quái lão tổ hỏi:

"Sư phụ, ngài có nhớ chuyện ta còn thiếu một hồn hay không?"

Quỷ Quái lão tổ hơi ngẩn ra: "Ta có nhớ. Cũng bởi vì thiếu một hồn cho nên ngươi mãi vẫn không tấn cấp được."

"Lần này, ta rời đi là để tìm một hồn còn thiếu đó."

Quỷ Quái lão tổ vui vẻ hỏi: "Ý của ngươi là ngươi đã biết mảnh hồn kia ở đâu rồi?"

"Không biết. Nhưng có người bảo ta đến Minh Ngục tìm thử xem sao."

Minh Ngục?

Hai vị lão tổ ngốc rớt, Quỷ Quái lão tổ quát lớn:

"Không cho ngươi đi!"

Thôn Phách có chút giật mình, y không nghĩ tới Quỷ Quái lão tổ sẽ phản đối. Quỷ Quái lão tổ giận giữ:

"Tên nhóc con không biết trời cao đất rộng này. Ngươi có hiểu Minh Ngục là một nơi như thế nào hay không? Nó là nơi tụ tập của các linh hồn sau khi chết, mà cũng là nơi cư trú của rất nhiều Quỷ Tiên. Quỷ Tiên ở đó nhiều không đếm hết, ngay cả bổn tọa cũng không dám tới. Ngươi mới chỉ là một tu sĩ Luyện Hư kỳ. So với đám Quỷ Tiên kia, ngươi chẳng khác nào một con kiến. Bọn chúng búng tay một cái là ngươi chết chắc!"

Yêu Quái lão tổ cũng vội khuyên nhủ: "Phách nhi, nơi ấy quả thực rất nguy hiểm. Nghe lời sư phụ ngươi đừng nghĩ đến chuyện này nữa. Ngoan ngoãn ở lại trong môn phái mà tu luyện, bổn tọa sẽ cùng phu quân nghĩ biện pháp khác cho ngươi tìm lại được hồn phách. Mà không thể thăng cấp cũng không sao, so với chạy đi tìm chết vẫn tốt hơn. Với lại, còn có bổn tọa ở đây, kẻ nào dám khinh thường ngươi chứ?"

Thôn Phách nghiêm túc nói: "Ta không thể không đi!"

Yêu Quái lão tổ giận đến nóng nảy: "Bộ ngươi muốn chọc cho bổn tọa tức chết à? Ngươi muốn bổn tọa nhốt ngươi lại hay sao? Ngoan ngoãn nghe lời sư phụ đi!"

Thôn Phách im lặng một lúc, nhỏ giọng nói: "Gần đây ta càng ngày càng phải hút nhiều hồn phách của người khác hơn. Ta sợ nếu không tìm lại được một hồn kia, thì sớm muộn, ta cũng sẽ hồn phi phách tán."

"..."

258. Chương 254: Còn Dám Xằng Bậy

Các tu sĩ từ Bí cảnh đi ra, thân thể vô cùng mệt mỏi, cho nên trực tiếp sử dụng Truyền Tống Trận trở lại thành trấn mình đang ở!

[Trận pháp để di chuyển tức thời, tựa như Cánh cửa thần kỳ của Đôraemon

Cùng lúc đó, các tu sĩ nhìn thấy Yêu thú và Thực yêu vẫn luôn lẳng lặng đợi một bên, nay ... đột nhiên cử động!

"Yêu thú và Thực yêu cử động! Bọn nó muốn làm gì?"

"Đừng nói là muốn ngăn cản chúng ta rời khỏi đây đó chứ?"

Tất cả mọi người đề phòng nhìn bầy Yêu thú và Thực yêu kia. Ai cũng đều tự biết, mình không phải là đối thủ của bọn nó. Cho nên tíc tắc sau, cả đám như ong vỡ tổ, chạy ào về phía Truyền Tống Trận!

Âm Tế Thiên cũng bị Bắc Vũ Phong kéo vào trong ấy!

Bởi vì linh khí không đủ, do đó lúc bọn nó đuổi theo đến Truyền Tống Trận của Âm Tế Thiên, Truyền Tống Trận đã biến mất. Để lại một bầy Yêu thú và Thực yêu, hai mặt nhìn nhau!

—

Âm Tế Thiên trở về Minh Thăng viện, lập tức thả người vào nước ấm, tắm rửa cho bản thân và Bắc Minh sạch sẽ.

Lúc hắn ôm Bắc Minh nằm lên giường, cửa sổ bất chợt bị đẩy ra, một người mang mặt nạ bạc áo bào đen nhảy vào.

Ban đầu Âm Tế Thiên có sửng sốt, nhưng sau đó, hắn khẽ nguýt đối phương một cái!

Thôn Phách nhìn thấy Âm Tế Thiên một thân trần trụi, ôm Bắc Minh cũng đồng dạng trần trụi, làm y ngơ ngác mất vài giây. Cuối cùng, y đưa tay đóng cửa sổ lại, trêu ghẹo nói: "Sao ta đột nhiên có loại cảm giác bắt gian tại giường vậy nhỉ?"

Âm Tế Thiên nhẹ nhàng đặt thân thể Bắc Minh lên trên giường, tức giận đáp: "Bắc Minh là đạo lữ của ta, muốn nói gian, thì ngươi mới gian đấy!"

Thôn Phách mỉm cười, từ phía sau lưng ôm lấy hắn: "Sau khi trở về, người Bắc gia không có làm khó dễ ngươi chứ?"

Âm Tế Thiên xoay người lại, ôm lấy thắt lưng của y nói: "Hiện tại, ta chính là Ngự thú sư cấp mười, bọn họ nịnh bợ ta còn chưa kịp, sao có thể làm khó ta! Huống chi, Bắc gia cũng không phải Vạn Phật Tự, sẽ không vì hai cái lưỡi mà đến trách phạt ta! Hơn nữa, có vẻ như gia chủ đã sớm bất mãn với Thuần Trần phái, chuyện hôm nay cũng coi như hợp ý gã, cùng Thuần Trần phái đoạn tuyệt qua lại. Bất quá, việc của Hoành trưởng lão và Huyền Ngọc trưởng lão, thì tương đối phiền toái!"

"Thuần Trần phái sẽ không khó xử Huyền Ngọc trưởng lão, vì dù sao đồ đệ của Huyền Ngọc trưởng lão cũng là Hiên Viên Duật. Hơn nữa, bà còn là đệ tử đắc ý của chưởng môn đời trước. Chỉ riêng hai điểm này, Thuần Trần phái còn phải nghe theo Huyền Ngọc trưởng lão dài dài!"

Chưởng môn đời trước của Thuần Trần phái là tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, tất nhiên những người khác sẽ không dám làm bẽ mặt Huyền Ngọc trưởng lão!

"Huyền Ngọc trưởng lão được Hoành trưởng lão mang về Bắc gia! Đúng rồi! Hiên Viên Duật cũng theo tới!"

Thôn Phách nghe thấy ba chữ Hiên Viên Duật, nheo lại mắt, không lên tiếng!

Âm Tế Thiên đẩy y ra: "Nhanh trở lại thân thể của ngươi đi, ngươi rời thân thể cũng đã vài tháng rồi. không biết có gây ảnh hưởng gì không nữa!"

Thôn Phách ý vị sâu xa nói: "Ngươi tự thân kiểm nghiệm, là sẽ biết có gây ảnh hưởng hay không mà!"

"Đi vào!"

Âm Tế Thiên xoay người mặc nội sam, rồi bước ra đại sảnh rót một chén trà, sau đó lại trở vào.

[Đồ lót]

Lúc nhìn thấy Bắc Minh đang nằm ở trên giường đã mở mắt ra, hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm!

Bắc Minh cố hết sức nói: "Toàn bộ thân thể đều cứng ngắc!"

Giọng của y cực khàn, giống hệt như ông lão!

Âm Tế Thiên nâng y dậy, cho y uống một chén nước, nhuận nhuận cổ họng. Sau đó đặt chén không lên trên cái ghế bên cạnh, hỏi: "Thân thể không sao chứ?"

"Toàn thân cứng ngắc, ngoài ra cũng không có gì đáng ngại!"

Bắc Minh kéo hắn nằm lên giường, bàn tay đầy ý xấu mà lách vào trong áo, xoa xoa làn da bóng loáng nhẵn nhụi!

"Này!" Âm Tế Thiên vội ngăn chặn bàn tay không an phận kia: "Không phải ngươi nói toàn thân đều cứng ngắc sao? Còn dám làm loạn?"

Bắc Minh thấy hắn vừa lo lắng cho thân thể y, nhưng lại vừa muốn y sờ nhiều thêm một chút. Liền bật cười: "Ta chỉ sờ sờ thôi mà, tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì!"

Đã vài tháng rồi Âm Tế Thiên không cho tiểu huynh đệ của hắn phóng túng, dưới sự đụng chạm như có như không của Bắc Minh, rất nhanh nổi lên phản ứng!

Hắn không kìm lòng được, rên rỉ ra tiếng: "Ah…"

Bắc Minh đột nhiên dừng động tác lại, cười nói: "Ta mệt!"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "…"

Hắn nhìn chằm chằm Bắc Minh đang nhắm mắt định ngủ kia, mày khẽ nhướng!

Đang lúc tiểu huynh đệ của hắn hưng phấn, thì lại nói mệt!

Được!

Được lắm!

Khóe môi Âm Tế Thiên nhếch lên nụ cười lãnh diễm, âm trầm nói: "Vậy ngươi nghỉ ngơi cho tốt! Ta sẽ tự giải quyết!"

Nói xong, hắn vươn tay sờ vào phần bụng dưới của Bắc Minh!

Bắc Minh vụt mở mắt, lập tức bắt lấy tay hắn, trêu chọc nói: "Chẳng phải ngươi không cho ta xằng bậy sao?"

Âm Tế Thiên kéo tay y đặt lên tiểu huynh đệ của mình: "Một khi đã khơi gợi sự hưng phấn của ta lên, ngươi tưởng mình còn toàn thân trở ra à?"

Bắc Minh thấp giọng cười khẽ, sau khi giúp hắn giải phóng một lần, liền ôm thiếu niên vào trong ngực, hỏi: "Ngươi không định giải thích với ta một chút sao?"

Âm Tế Thiên biết y hỏi việc Độ Kiếp lần đầu của mình, liền đem chuyện Thần Sử tìm tới cửa kể ra: "Ta cũng không biết vì sao Thần Sử lại làm như vậy nữa. Thật cảm thấy kỳ quái".

Bắc Minh híp híp mắt: "Ta nghĩ, hắn là đang giúp ngươi!"

Âm Tế Thiên cũng cho là thế: "Ừm! Ta cảm thấy hắn không có ác ý! Ta đoán Thôn trưởng nói về vụ Duyên sơn, chắc là đang đánh lừa chúng ta!".

Bắc Minh nghĩ nghĩ: "Trước kia, ngươi có biết Thần Sử không?"

Âm Tế Thiên thăm dò ký ức của Tịch Thiên, suy nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không tra ra được, bèn lắc lắc đầu: "Không có bất kỳ ấn tượng gì!"

"Vậy chuyện của hai người Thanh Phong Thanh Bảo, lại làm sao?"

Âm Tế Thiên lại đem sự tình ngày ấy nói lại một lần: "Nếu chẳng phải bọn họ nảy lòng tham với Yêu thú cấp tám, thì dễ gì bị mắc mưu như vậy! Hừ, lại nói tiếp, cũng nhờ Huyền Ngọc trưởng lão nhắc tới bọn họ, chứ nếu không ta đã quên mất Thanh Phong Thanh Bảo rồi!"

Trải qua sự tình hôm nay, Thuần Trần phái sẽ không lại vì bọn Thanh Phong Thanh Bảo mà gây phiền phức cho Bắc gia và Vạn Phật Tự nữa. Chờ ngày nào tâm tình của hắn không tốt, lại đi 'gặp mặt' bọn Thanh Bảo sau!

"Còn ngươi! Có phải nên giải thích cho ta biết chuyện sau khi bị hút vào trong ngăn tủ hay không?".

Bắc Minh nhăn nhăn mày, đem tình huống ngày đó, đại khái kể ra: "Ta cảm thấy, thanh âm vẫn luôn kêu gọi ta kia, tựa hồ chính là thanh thần khí ấy!"

Âm Tế Thiên hỏi: "Vậy hiện giờ thanh thần khí ấy đâu rồi?"

"Ta cất trong Nhẫn không gian!"

Âm Tế Thiên nheo nheo mắt: "Nói cách khác, Hiên Viên Duật cũng lấy được một thanh thần khí?"

"Chắc vậy!"

"Ta cảm thấy, về sau ngươi tuyệt đối đừng nên lấy nó ra. Ta sợ hai ngươi các ngươi lại lao vào đánh nhau thêm lần nữa! Trận giao đấu này, coi như các ngươi may mắn, đều không có bị thương. Nhưng mà lần kế tiếp, ai biết các ngươi có còn may mắn như vậy không!"

"Ừm!"

Âm Tế Thiên nhăn mi "Xem ra, ngươi và Hiên Viên Duật thật đúng là đối thủ trời sinh một mất một còn. Nhìn xem hai thanh thần khí mà các ngươi lấy được, một thanh thì tràn ngập chính khí, một thanh lại tản ra tà khí. Từ xưa đến nay, chính – tà không thể tồn tại cùng nhau! Sớm hay muộn, các ngươi cũng sẽ vì chúng nó, mà lại lao vào đánh giết!"

Hắn đưa tay xoa xoa trán: "Tóm lại, ta có một dự cảm vô cùng không tốt!"

Bắc Minh nghe hắn không ngừng hô Hiên Viên Duật, trong lòng cực kỳ không thoải mái. Hơn nữa hôm nay, Hiên Viên Duật thật sự có chút cổ quái, cũng khiến y cảm thấy bất an vô cùng: "Thật muốn nhét ngươi vào trong Nhẫn không gian, không cho ngươi gặp mặt bất kỳ ai!"

Âm Tế Thiên lườm y một cái: " của ngươi chính là chỉ Hiên Viên Duật đi!"

Nghe Bắc Minh đột nhiên lái sang chuyện này, liền biết rằng y đang ăn dấm của Hiên Viên Duật!

Bắc Minh thở dài: "Ngươi biết rõ thì tốt rồi! Không cần nhắc lại tên hắn!"

Ở trong lòng y, dù ai có tâm tư với Tịch Thiên, y cũng sẽ không lo lắng. Duy chỉ có Hiên Viên Duật, khiến cho y cảm thấy cực bất an. Suy nghĩ này chẳng biết từ đâu mà nhô ra nữa.

Cho dù hiểu rõ tim của Tịch Thiên chỉ ở trên người mình, tuy nhiên y vẫn sợ hãi Hiên Viên Duật sẽ cướp hắn đi mất!

Cảm giác này, thật khiến y ngạc nhiên đến quái dị!

Âm Tế Thiên giơ tay xoa xoa vùng lông mày buộc chặt của Bắc Minh: "Thật tình, ngươi lo lắng cái gì chứ! Ta với hắn ngay cả bằng hữu cũng chẳng phải! Càng không thể nảy sinh tình cảm nào khác! Nếu cứ lo lắng

như vậy, thì ngươi cứ thời thời khắc khắc ở bên cạnh ta! Còn có, phải nuôi dưỡng thân thể mình cho thật tốt, nếu không ta sẽ cùng hắn bỏ trốn đó!"

Bắc Minh ôm chặt hắn, trầm giọng nói: "Ta sẽ không để cho ngươi có cơ hội làm như thế! Đợi nghỉ ngơi mấy ngày, chúng ta lập tức đi Minh Ngục, tìm một hồn kia trở về!"

Âm Tế Thiên nghe y dùng hai chữ 'chúng ta', mắt liền cong cong: "Ta còn tưởng ngươi không muốn cho ta đi cùng chứ!"

Lần trước, thời điểm Thần Sử nhắc tới Minh Ngục, Bắc Minh liền bảo phải bàn bạc kỹ hơn. Khi đó, hắn đã cảm thấy Bắc Minh tuyệt đối không muốn cho hắn đi cùng.

Hiện tại, không biết vì cái gì lại đột nhiên thay đổi chủ ý!

Bắc Minh cười nói: "Nếu ta không cho ngươi đi, ngươi sẽ không đi à?"

Quả thật y chẳng muốn Tịch Thiên đi theo mạo hiểm. Tuy nhiên, y cũng không nỡ để Tịch Thiên ở lại Tu Chân giới, để Hiên Viên Duật có cơ hội tiếp cận Tịch Thiên. Cân nhắc kỹ càng, y cảm thấy nên mang người theo bên cạnh cho an tâm!

Âm Tế Thiên hừ nhẹ một tiếng: "Đương nhiên không có khả năng!"

259. Chương 255: Ta Là Cái Gì?

—

Bắc Minh mỉm cười đầy cưng chiều!

Hồn phách y rời khỏi cơ thể đã mấy tháng, nay trở lại quá đột ngột, không chỉ toàn thân cứng ngắc khó chịu, mà còn cực kỳ không thích ứng được. Hai người chỉ nói chuyện nửa canh giờ, khuôn mặt tuấn tú liền xuất hiện nét mệt mỏi.

Âm Tế Thiên vừa mới Độ Kiếp, cả người cũng nhức mỏi. Cùng Bắc Minh vành tai chạm tóc mai một phen, bèn ôm nhau ngủ. Sau đó, giữa những nụ hôn nhỏ vụn mà tỉnh lại!

Hắn cảm thấy mặt có chút nhột, khó khăn mở hai mắt nhập nhèm ra, khi nhìn đến gương mặt tuấn tú với nụ cười nhàn nhạt của Bắc Minh, khóe miệng cũng cong lên, mang theo vài phần biếng nhác. Hắn chủ động nằm úp sấp lên eo của nam nhân, tiếng có tiếng không hỏi: "Thân thể không cứng ngắc nữa?"

Hô hấp Bắc Minh hơi cứng lại, khi thanh âm của thiếu niên vừa rơi xuống, y liền vội vã cúi đầu bắt lấy đôi môi đỏ mọng ngọt ngào kia làm tù binh.

Âm Tế Thiên bị y chà đạp đến tỉnh cả ngủ, tuy nhiên không có từ chối mà rất nhiệt tình đáp lại đạo lữ của mình!

Không quá một khắc, trên chiếc giường to lớn rộng rãi, hai thân thể đã mấy tháng chưa gần gũi, nay lăn vào cùng triền miên. Cả căn phòng đều là tiếng thở dốc gấp rút trầm bổng, cùng tiếng rên rỉ ướt át gợi tình.

Hoàng hôn buông xuống, động tĩnh trong phòng mới dần dần dừng lại!

Lúc này, Bắc Minh đang cúi đầu, in từng nụ hôn trên chiếc lưng của thiếu niên kia. Nhìn thiếu niên rệu rã vô lực, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên nụ cười hài lòng.

Âm Tế Thiên lật người lại, có chút mệt mỏi nói với Bắc Minh: "Ta muốn ngâm nước ấm!"

Bắc Minh mạnh hôn một cái lên môi của hắn, cười đáp: "Tuân lệnh! Tiểu phu nhân của ta!"

Âm Tế Thiên hừ nhẹ một tiếng, nhìn bóng lưng đang mặc quần áo, đột nhiên bật ra một câu: "Thật tốt!"

Bắc Minh hỏi: "Tốt cái gì?"

Âm Tế Thiên nói: "Nhìn ngươi tràn đầy năng lượng như vậy, thật tốt!"

Mấy tháng qua, ôm Bắc Minh trên tay, hắn luôn cảm thấy bất an. Cho dù biết Thôn Phách chính là hồn phách của Bắc Minh, nhưng vẫn có gì đó không nỡ. Hiện giờ, ngắm Bắc Minh mặc quần áo, trong lòng liền đặc biệt thỏa mãn, cũng đặc biệt vui vẻ!

Bắc Minh ngẩn ra, lập tức cười mắng: "Ngu ngốc!"

Y xoay người, ôm siết thiếu niên vào trong ngực: "Đừng lo lắng! Thân thể của ta sẽ khá hơn!"

Âm Tế Thiên hừ một tiếng: "Ta đã nói! Nếu dám không tốt lên, ta sẽ cùng Hiên Viên Duật bỏ trốn!"

Bắc Minh giả vờ giận dữ, vỗ một cái lên mông Âm Tế Thiên: "Không cho nhắc đến y nữa!"

Y xoay người đi tới mở cửa phòng, phân phó vài câu với người hầu canh giữ bên ngoài!

Chỉ một nén hương sau, người hầu đã đổ nước trong thùng đi hết, rồi lần nữa thay đổi một thùng nước nóng hầm hập.

Bắc Thận rất đúng lúc, tiến vào bẩm báo: "Thiếu phu nhân! Có hai vị Yêu thú lão tổ đã ở Bắc gia chờ ngài mấy tháng, giờ đang vội vã muốn vào gặp ngay!"

Vẫn nằm trên giường, đáy mắt Âm Tế Thiên có chút hoang mang: "Hai vị Yêu thú lão tổ?"

Hắn sực nhớ lại, lúc ở trong Bí cảnh, Bắc Vũ Phong đã từng đề cập việc này rồi. Bảo rằng có con hai thủ lĩnh Yêu thú muốn tìm hắn, cụ thể là chuyện gì, cũng không có nói rõ!

Bắc Minh phân phó: "Ngươi bảo hai vị lão tổ chờ một chút, chúng ta tắm rửa thay quần áo xong liền đi gặp bọn họ!"

"Dạ!"

Bắc Minh tiến tới, ôm Âm Tế Thiên bước về phía thùng tắm.

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Ngươi có biết hai vị Yêu thú lão tổ tới tìm ta là vì việc gì không?"

"Không biết!"

Bắc Minh thả thiếu niên vào trong nước ấm: "Bất quá, cũng nhờ chúng nó, Bắc gia mới không bị Lăng gia cướp đi!"

Y đem sự tình đêm Đại Hôn kể ra!

Âm Tế Thiên cười nói: "Cũng thật là khéo! Trời đã định trước, Lăng gia mãi mãi cũng không cướp được Bắc gia. Chưa tính chuyện hiện giờ, bọn họ đã bị Bí cảnh làm cho nguyên khí đại thương!"

"Ừm! Lúc đi vào Bí cảnh, Lăng gia có tổng cộng sáu, bảy trăm người. Nhưng khi rời Bí cảnh, bọn họ chỉ còn lại hơn một trăm người!"

"Bắc gia chúng ta thì sao?"

Bắc Minh nghe Âm Tế Thiên nói bốn chữ 'Bắc gia chúng ta', khóe miệng lại cong thêm vài phần: "Bắc gia chỉ đi khoảng ba trăm người. Thời điểm trở về, còn hơn hai trăm người. Cụ thể ra sao còn phải chờ ta hỏi lại cha đã!"

"Ừm! Vậy là tốt rồi!"

Lúc Âm Tế Thiên cùng Bắc Minh tắm rửa thay quần áo xong, ra tới đại sảnh của Minh Thăng viện, liền trông thấy hai nam tử khoảng ba mươi tuổi ngồi bên bàn trà, nhàm chán mà câu được câu không trò chuyện.

Một nam tử trong đó mặc áo bào màu vàng đen, khuôn mặt tuấn lãng, dáng người khôi ngô, mắt sáng như đuốc, toàn thân tỏa ra một luồng khí thế vương giả!

Một nam tử khác, mặc quần áo màu trắng, thần thái thập phần biếng nhác, thỉnh thoảng còn ngáp. Tuy nhiên, trong tròng mắt hẹp dài lại lóe lên *** quang, khiến người khác không thể coi thường!

Nam phó đứng bên cạnh hầu hạ đang cực kỳ thấp thỏm. Lúc rót trà cho bọn họ, tay gã còn không ngừng phát run, như đang sợ hai tên nam tử này ăn sống nuốt tươi mình.

Lúc trông thấy Âm Tế Thiên, cả hai người đều chấn động, có chút ngây ngốc mà nhìn về phía cổng.

Nháy mắt khi Âm Tế Thiên tới gần, hai tên nam tử bỗng đứng lên, bộ dáng vừa có chút luống cuống, lại vừa có chút khẩn trương. Thật giống như đứa nhỏ làm sai việc.

Bọn họ cũng nhận ra sự thất thố của mình, vội vàng bày ra uy nghiêm như ngày thường, khiến cho cả người thoạt nhìn hết sức buồn cười!

Âm Tế Thiên và Bắc Minh ngồi vào chủ vị, nghi hoặc hỏi bọn họ: "Không biết hai vị là…"

Nam tử mặc áo bào màu vàng đen dùng giọng nói hùng hậu đáp: "Bổn tọa là…"

Hắn còn chưa dứt lời, Âm Tế Thiên liền nhìn thấy nam tử áo trắng vẫy đuôi một cái, quất vào nam tử mặc áo bào màu vàng đen.

Nam tử mặc áo bào màu vàng đen lập tức không được tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng: "Ta là thủ lĩnh của Vạn Yêu Sâm Lâm, Dực Hổ!"

Nam tử áo trắng theo sát đó nói: "Ta là Nhị thủ lĩnh, Phong Lang!"

Âm Tế Thiên nghe bọn họ nói xong, chợt nheo mắt lại!

Hắn còn nhớ, trên đường Vô Tịnh đưa hắn đến Nam Bộ, thời điểm gặp phải Thú Triều, từng nghe thấy thanh âm Yêu thú nói chuyện với nhau, hình như có chút giống hai người trước mắt, chẳng lẽ chính là bọn họ?

"Thế không biết hai vị tìm ta là có chuyện gì?"

Dực Hổ sắc bén quét một vòng quanh đại sảnh!

Bắc Minh hiểu ý, cho toàn bộ người hầu trong đại sảnh thối lui, kế đó lại dùng linh lực tạo nên một cái lá chắn cách âm, nói: "Hai vị lão tổ có chuyện gì xin cứ nói thẳng, đừng ngại!"

Dực Hổ nói với Âm Tế Thiên: "Mấy năm nay, chúng ta vẫn luôn chờ ngài xuất hiện, chỉ hy vọng các ngài có thể mang chúng ta về với Yêu giới!"

Âm Tế Thiên và Bắc Minh ngẩn ra, hai người liếc nhau!

"Muốn ta mang các ngươi về Yêu giới? Lời này là có ý gì? Có thể giải thích rõ ràng thêm một chút không?"

Âm Tế Thiên còn nhớ, lúc ở Phàm giới, Bạch Tư cũng từng nói với hắn chuyện này!

Khi ấy, hắn còn tưởng là Yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm không biết đường đi Yêu giới, cho nên mới nhờ hắn dẫn hộ!

Dực Hổ giải thích: "Tu sĩ sau cảnh giới Đại Thừa, không phải chết đi, mà chính là phi thăng lên Tiên giới. Yêu thú của Tu Chân giới cũng giống y như vậy, sau khi đột phá cấp mười một, liền sẽ trở lại Yêu giới. Nhưng mà, cánh cổng từ Tu Chân giới thông tới Yêu giới đã bị kẻ khác phong ấn, dẫn đến việc Yêu thú chúng ta vẫn luôn không thể đột phá cấp mười một. Đương nhiên, này cũng chỉ là việc phụ."

Nói tới đây, đôi mắt bình tĩnh của hắn hiện toát vẻ kích động cùng phẫn nộ: "Khiến cho Yêu thú chúng ta vừa cảm thấy tức giận vừa cảm thấy buồn đau chính là, khi tu vi của chúng ta đã có thể đột phá mà lại không thăng cấp, thì sẽ lập tức bạo thể bỏ mình! Mấy ngàn năm qua, đều không có ngoại lệ! Cho nên, chúng ta khẩn cầu ngài, hãy dẫn chúng ta trở lại Yêu giới, hoặc giúp chúng ta mở thông con đường đến Yêu giới!"

Âm Tế Thiên và Bắc Minh không biết nói gì, trong lúc nhất thời, khó có thể tiêu hóa được chuyện Dực Hổ nói!

Hồi lâu sau, Âm Tế Thiên mới lấy lại *** thần, liếc nhìn cảnh giới của Dực Hổ và Phong Lang, phát hiện bọn họ đã đạt tới cấp mười đỉnh phong kỳ. Nói cách khác, không thể trở lại Yêu giới, bọn họ liền sẽ bạo thể mà chết!

Hắn chần chờ nói: "Ta… Ta chỉ là một Phàm nhân bình thường, sao có thể…"

Phong Lang ngắt lời: "Phàm nhân bình thường, sẽ Độ Kiếp sao?"

Âm Tế Thiên có thói quen tự xưng mình là Phàm nhân, nên mới thốt ra câu nói kia!

Hắn không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng: "Ta chỉ là một tu sĩ bình thường, sao có thể..."

Hắn chưa nói xong, lại bị Phong Lang ngắt lời: "Tu sĩ bình thường, có thể chúc phúc tấn cấp cho Yêu thú sao? Tu sĩ bình thường ban tên cho Yêu thú, sẽ khiến tu vi của nó đề cao vài lần ư? Tu sĩ bình thường, có thể khiến cho bọn ta, thân là Yêu thú lão tổ cấp mười đỉnh phong kỳ, phải cảm thấy run sợ à?"

Bắc Minh: "..."

Y chỉ biết năng lực điều khiển Yêu thú của Tịch Thiên lợi hại hơn hẳn so với Ngự thú sư cấp mười bình thường. Hắn còn có thể thả ra uy áp khiến Thực yêu và Yêu thú tránh lui. Nhưng không nghĩ tới, vẫn có năng lực lợi hại khác!

Âm Tế Thiên: "..."

Phong Lang phát hiện mình thất thố, cuống quít nói: "Thật xin lỗi! Là ta quá mức lo lắng, đã mạo phạm ngài!"

Âm Tế Thiên nhìn thái độ cung kính của hắn, mày nhướng lên: "Vậy ngươi nói, ta vừa không phải là Phàm nhân bình thường, cũng không phải là tu sĩ bình thường. Thế, ta là cái gì?"

260. Chương 256: Người Đứng Đầu Vạn Yêu

Phong Lang và Dực hổ liếc mắt nhìn nhau, mím môi nói:

"Đứng đầu vạn yêu."

Bắc Minh lập tức nhíu chặt mày.

Âm Tế Thiên sửng sốt:

"Đứng đầu vạn yêu?"

"Đúng. Khí tức tỏa ra từ trên người ngài, cộng thêm những năng lực đặc biệt kia, cho ra kết luận, ngài chắc hẳn là Đứng đầu vạn yêu, Vạn Yêu Tôn Sư – thống trị Yêu thú của lục giới."

Âm Tế Thiên chặn ngang lời Phong Lang: "Từ từ, chẳng phải ta là Ngự thú sư sao?"

Lang Phong cười ra tiếng: "Ngự thú sư? Đừng nói ngài thực sự nghĩ mình là Ngự thú sư cấp mười đó chứ?"

Hắn ở Bắc gia đã được một thời gian, cũng biết chút chút về chuyện của Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên lại nói:

"Không đúng sao? Bất quá, ta quả thật cảm thấy mình lợi hại hơn Ngự thú sư cấp mười nhiều."

"Đương nhiên rồi. Đám ngự thú sư kia sao có thể sánh ngang với ngài được."

Âm Tế Thiên hiếu kỳ hỏi: "Chẳng nhẽ Tu Chân giới chưa từng xuất hiện Ngự thú sư cấp mười à?"

"Có! Nhưng là chuyện rất lâu về trước rồi. Hình như là một vạn năm trước, Đứng đầu vạn yêu – cũng chính là ngài – xuống trần du ngoạn. Bởi vì bất mãn với cách làm của Ngự thú sư cấp mười, nên ngài tước đi năng lực của bọn họ. Từ đó về sau, Tu Chân giới không còn xuất hiện thêm Ngự thú sư cấp mười nào nữa".

Âm Tế Thiên thấy có chút buồn cười. Phong Lang bảo là vạn năm trước, vậy chẳng phải hắn là vạn năm lão yêu hay sao?

"Chắc ngươi nhận nhầm người rồi, sao ta có thể Đứng đầu vạn yêu cho được? Hơn nữa, theo như lời ngươi nói, cái người kia đã sống hơn vạn năm. Ngươi thấy ta giống người đã sống vạn năm hay không?"

Bắc Minh nghe Âm Tế Thiên nói vậy, lại không tự chủ được liếc về phía mái tóc hắn. Y còn nhớ Hiên Viên Duật từng nói, mái tóc của Âm Tế Thiên là Thần vật thượng cổ. Phong Lang nhíu mày:

"Quả thực diện mạo của ngài không hề giống với bức tượng đá kia. Thế nhưng khí tức và năng lực của ngài lại cực kỳ giống với Đứng đầu vạn yêu. Bất quá, khuôn mặt thay đổi không thành vấn đề, khí tức mới là quan trọng nhất."

Mắt Bắc Minh căng thẳng. Còn Âm Tế Thiên, khi nghe được ba chữ bức tượng đá, hắn tức khắc ngồi ngay ngắn lên, vội vàng hỏi: "Ngươi nói bức tượng đá nào?"

"Chính là bức tượng đá đặt ở trong Vạn Yêu Sâm Lâm đó."

Âm Tế Thiên nhớ đến bộ dạng của nó, cả người liền cứng lại. Đừng nói hắn thực sự là Đứng đầu vạn yêu đó nha? Bắc Minh hỏi:

"Lão tổ nói như vậy, có nghĩa là chưa thực sự gặp được Đứng đầu vạn yêu kia?"

Lang Phong lườm y một cái: "Đương nhiên! Ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt. Làm sao có thể gặp được ngài."

Bắc Minh lại hỏi: "Vậy sao ngươi biết bức tượng đá kia khắc hình Đứng đầu vạn yêu?"

"Thế mà cũng hỏi. Ta chưa nhìn thấy, không có nghĩa là những Yêu thú khác chưa bao giờ nhìn thấy. Đúng không?"

Bắc Minh híp mắt: "Nói cách khác, tượng đá kia thực sự rơi từ Thần giới xuống?"

"Hả?"Phong Lang nghe Bắc Minh nói xong, liền nhìn y bằng ánh mắt rất kỳ lạ: "Người Tu Chân giới các ngươi, không phải vẫn luôn cho rằng bức tượng đá kia là rơi từ trên Tiên giới xuống sao? Cớ gì ngươi lại biết nó rơi từ trên Thần giới xuống?"

Bắc Minh im lặng không nói. Hổ Dực đúng lúc chen vào:

"Xin chủ tử mang chúng ta trở lại Yêu giới."

Âm Tế Thiên xoa xoa cái đầu phát đau, bất lực nói: "Chẳng phải ngươi đã nói là con đường thông từ Tu Chân giới tới Yêu giới đã bị phong ấn rồi à? Vậy làm sao mà ta mang các ngươi về được?"

Nếu chỉ cần mang chúng nó trở lại Yêu giới thôi, chuyện sẽ rất dễ dàng. Thế nhưng, hắn chợt có cảm giác rằng, mọi thứ không thể đơn giản như vậy.

"Mặc dù con đường thông từ Tu Chân giới tới Yêu giới đã bị phong ấn, thế nhưng con đường từ Minh Ngục tới Yêu giới vẫn còn mở."

Âm Tế Thiên và Bắc Minh nghe được hai chữ Minh Ngục, liền đưa mắt liếc nhau một cái.

"Nếu có thể đi thông từ Minh Ngục về Yêu giới, sao các ngươi không tự đi đi?"

Hổ Dực giải thích: "Do con đường từ Tu Chân giới tới Yêu giới bị phong ấn, cho nên chúng ta không có cách nào lên đến cấp mười một. Mặc dù có thể từ Minh Ngục an toàn trở lại Yêu giới, nhưng cũng sẽ bị Yêu tiên canh giữ ở đại môn Yêu giới ngăn cản, đơn giản vì không đủ cấp bậc."

"Nếu ta mang ngươi đi vào?"

"Đương nhiên được! Bởi vì ngài là Đứng đầu vạn yêu, Yêu giới là địa bàn của ngài rồi còn gì."

Bắc Minh: "…"

Âm Tế Thiên: "…"

Phong Lang nói: "Nếu có thể, tốt nhất hãy mở thông cánh cửa từ Tu Chân giới sang Yêu giới. Để sau này, nếu có Yêu thú đột phá cấp mười một, sẽ không cần làm phiền chủ tử phải dẫn đường cho bọn họ."

Hắn vừa nói xong, đại sảnh liền im phăng phắc. Lang Phong và Dực Hổ đồng thời cảm thấy bất an. Đứng đầu vạn yêu không nói gì cả, chẳng biết yêu cầu của bọn họ có hơi quá mức hay không? Thế nhưng, nếu bọn họ thăng cấp, đối với Đứng đầu vạn yêu sẽ trăm lợi không hại. Chẳng có lý do gì để ngài ấy không đồng ý cả.

Một lúc lâu sau, Âm Tế Thiên mệt mỏi hỏi: "Theo như các ngươi nói, chẳng phải cái tên Đứng đầu vạn yêu kia cũng là một con Yêu sao? Nhưng ta không cảm thấy được ta là Yêu."

Lang Phong vả Hổ Dực ngượng nghịu đáp: "Cụ thể như thế nào, chúng ta cũng không rõ. Dù sao chúng ta mới chỉ sống khoảng một ngàn năm. Những chuyện tồn tại hàng tỉ năm ở Thần giới, sao chúng ta biết được."

Bắc Minh lên tiếng hỏi: "Hai vị lão tổ đột nhiên nói ra chuyện lớn như thế, thực sự khiến ta và Tịch Thiên chưa thể tiếp thu được. Như vậy đi, hai vị lão tổ ở lại phủ chúng ta vài ngày. Sau đó, chúng ta sẽ cho hai người một câu trả lời thuyết phục nhất, như thế nào?"

Phong Lang và Dực Hổ nhìn nhau, cuối cùng gật đầu: "Vậy chúng ta lui trước."

Bọn họ vừa đi, Âm Tế Thiên dở khóc dở cười nhìn Bắc Minh: "Ngươi cảm thấy, ta thực là Đứng đầu vạn yêu à?"

Bắc Minh nói: "Ta hy vọng ngươi không phải."

Âm Tế Thiên đỡ trán: "Xem bộ dạng ngươi, hình như cũng không tin lời hai người kia cho lắm."

"Không phải chuyện tin hay không tin. Ta thấy, nếu chúng ta muốn đi Minh Ngục, thì cũng có thể tiện đường đưa bọn chúng tới Yêu giới. Nói không chừng, sẽ biết được ngươi có phải là Đứng đầu vạn yêu hay không!"

Âm Tế Thiên im lặng. Thực ra Tịch Thiên không nhớ những chuyện xảy ra trước năm tuổi, còn có bức tượng đá kia sao lại giống hắn như đúc. Chẳng nhẽ, trong đó có cái gì liên quan tới nhau?

Bắc Minh thấy người kia mày nhăn mặt nhíu, liền kéo hắn vào ***g ngực nói:

"Ngươi sợ cái gì? Cứ xem như ngươi đúng là Đứng đầu vạn yêu, vậy đối với ta cũng không phải là chuyện gì xấu."

Âm Tế Thiên phản bác: "Ai nói không phải là chuyện xấu?"

Bắc Minh nhíu mày: "Vậy chuyện xấu mà ngươi nói là gì?"

"Từ lời bọn Phong Lang cho thấy, Đứng đầu vạn yêu là Thần đúng không? Nếu như là Thần, thế chẳng phải sẽ quay lại Thần giới hay sao? Quay lại Thần giới thì sẽ không gặp được ngươi, vậy ta còn làm Thần chi nữa? Thà làm người thường còn hơn."

Nói tới đây, Âm Tế Thiên đột nhiên hiểu được tại sao mấy bộ phim trên TV có vài vị Thần Tiên cư nhiên cam chịu làm Phàm nhân, để ở cùng với người mình thích. Bắc Minh buồn cười hỏi:

"Ngươi lo lắng chuyện này?"

"Chẳng nhẽ ngươi không lo chuyện sau khi ta thành Thần hai chúng ta sẽ không được gặp nhau nữa sao?"

Bắc Minh ôm chặt hắn nói: "Đương nhiên là lo rồi. Thế nhưng ta lại càng lo sợ chuyện ngươi chỉ có thể sống được trăm năm ngắn ngủi. Nếu như ngươi là Thần, vậy thì ngươi có thể thọ hơn nhiều. Sau này, chỉ cần ta cố gắng tu luyện, là có thể chạy đến Thần giới tìm ngươi rồi."

Âm Tế Thiên cười nói: "Ngươi tự tin mình có thể tu thành Thần được à?"

Bắc Minh đương nhiên: "Ta chính là thiên tài tuyệt thế đó!"

"Nói mà không biết xấu hổ. Bất quá, chẳng phải ngươi bảo không muốn ta là Đứng đầu vạn yêu à? Sao giờ thay đổi chủ ý? Ngươi mâu thuẫn quá đấy!"

"Sao lại mâu thuẫn chứ! Đúng là ta hy vọng ngươi không phải. Thế nhưng nếu ngươi thực sự là Đứng đầu vạn yêu, ta cũng sẽ rất vui mừng. Bất quá, ngươi phải kiên nhẫn chờ ta tu luyện thành Thần, tuyệt đối đừng yêu một ông Thần khác."

Âm Tế Thiên tức giận lườm y: "Xem ngươi lái đề tài đến đâu rồi kìa. Mặc kệ, có là Đứng đầu vạn yêu hay không cũng không sao. Về phần hai vị Yêu thú lão tổ, lúc nào chúng ta đi Minh Ngục thì thuận đường đưa bọn họ đến Yêu giới. Cũng coi như là cám ơn hai người đã giúp Bắc gia tránh được một kiếp."

"Ừ." Bắc Minh cũng không muốn quanh quẩn cái đề tài này mãi, bèn đứng dậy nói: "Chúng ta qua xem cha như thế nào."

"Được!"

Hai người vừa bước vào cửa lớn của Đại viện Hoành trưởng lão thì Bắc Minh đột ngột dừng lại. Âm Tế Thiên nghi hoặc:

"Sao thế?"

Bắc Minh nhíu mày: "Chúng ta vào, có khi lại đụng mặt Hiên Viên Duật."

Âm Tế Thiên: "…"

"Nếu Hiên Viên Duật yêu cầu nói chuyện riêng với ngươi thì ngươi đừng có đồng ý đấy!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc nói: "Sao ngươi lại biết y sẽ muốn nói chuyện riêng với ta?"

Bắc Minh nói: "Trực giác!"

Y dắt Âm Tế Thiên bước vào viện của Hoành trưởng lão, thẳng tới đại sảnh, bắt gặp Bắc Vũ Hoành đang nói gì đó với Hiên Viên Duật. Bắc Cẩn đứng bên cạnh, trông thấy bọn họ tới, lập tức báo:

"Minh thiếu gia và Minh thiếu phu nhân tới!"

Hiên Viên Duật ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Âm Tế Thiên thì hai mắt sáng rỡ.

261. Chương 257: Trực Giác Thật Là Đáng Sợ

Bắc Minh vừa nhìn thấy biểu cảm của Hiên Viên Duật, liền mím chặt môi, kéo Âm Tế Thiên vào trong ngực mình, tuyên thệ quyền sở hữu!

Âm Tế Thiên khẽ nhíu mày, có chút không hiểu cho lắm. Rốt cuộc Hiên Viên Duật thích hắn ở điểm nào? Mình đã làm gì khiến y nảy sinh tình cảm.

Lại nói, số lần hai người bọn họ ở chung với nhau ít đến đếm được trên đầu ngón tay, y căn bản chẳng hiểu được con người mình. Hắn cũng không tin y là nhất kiến chung tình.

Còn nữa, thời điểm bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, tựa hồ cũng chẳng vui vẻ gì cho lắm, căn bản không thể nào phát sinh việc nhất kiến chung tình.

Bắc Vũ Hoành thấy thân thể của Bắc Minh vẫn ổn, nhất thời an tâm không ít: "Cuối cùng cũng đã tỉnh! Con không có việc gì chứ?"

"Đã chẳng đáng ngại! Để cha lo lắng!"

Bắc Minh nhàn nhạt liếc nhìn tờ giấy trên bàn, phát hiện trên đó viết mấy loại kỳ hoa dị thảo, bèn hỏi: "Cha với Hiên Viên sư huynh đang bàn bạc chuyện gì vậy?"

Hiên Viên Duật chuyển mắt sang Bắc Minh nói: "Đến bây giờ sư phụ vẫn chưa tỉnh, ta định luyện mấy viên đan dược cho ngài ấy dùng. Bất quá, lại thiếu năm loại thảo dược, cho nên đang bàn bạc xem làm sao để tìm được chúng nó! Đúng rồi …".

Y nhớ tới chuyện gì đó, liền móc một cái bình nhỏ màu trắng trong Nhẫn không gian ra đưa cho Bắc Minh: "Đây là đan dược đêm qua ta luyện chế được, ngươi thử xem, nó có thể giúp cho cơ thể của ngươi tốt lên đấy!"

Bắc Minh liếc nhìn bình nhỏ trong tay Hiên Viên Duật, chần chờ một chút, mới nhận lấy nó: "Đa tạ Hiên Viên sư huynh!"

Hiên Viên Duật thấy y định cất nó vào Nhẫn không gian, bèn lên tiếng nói: "Viên đan dược kia, tốt nhất là nên dùng ngay bây giờ!"

Động tác của Bắc Minh khựng lại, khẽ liếc Hiên Viên Duật, rồi đổ đan dược trong chai ra ngửi ngửi, mày hơi nhíu lại: "Đây là…"

Khóe miệng Hiên Viên Duật khẽ nhếch: "Đây là đan dược! Chẳng lẽ Minh sư đệ hôn mê nhiều ngày, cho nên cả đan dược là cái gì cũng không nhớ rõ?"

Bắc Minh lạnh mắt liếc y một cái, không nhanh không chậm bỏ đan dược vào miệng.

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh nuốt đan dược xuống, lông mi khẽ nhúc nhích. Có khứu giác nhạy bén, cho nên tíc tắc khi Bắc Minh đổ đan dược ra, hắn liền ngửi được mùi Đồ Lam Hoa!

Hắn còn nhớ Bắc Minh đã từng nói, Phục Nguyên Đan của mười năm trước thiếu mất Đồ Lam Hoa. Vậy chẳng lẽ đan dược trong tay Bắc Minh, chính là Phục Nguyên Đan.

Bất quá, không phải Đồ Lam Hoa nằm trong Nhẫn không gian của Bắc Minh sao?

Hiên Viên Duật nhìn thấy Bắc Minh nuốt đan dược vào, vội hỏi: "Thế nào? Có cảm thấy cơ thể khá hơn chút nào không?"

Bắc Vũ Hoành cũng có chút khẩn trương nhìn Bắc Minh!

Âm Tế Thiên trầm sắc mặt!

Hiện tại, cơ thể của Bắc Minh có ăn đan dược vào, cũng chỉ vô dụng.

Bắc Minh giễu cợt nói: "Cơ thể đã bị tàn phá mười năm, Hiên Viên sư huynh cảm thấy một viên đan dược liền có thể khiến cho cơ thể của ta chuyển biến tốt lên hay sao?"

Đáy mắt Hiên Viên Duật xẹt qua một tia thất vọng nhàn nhạt!

Bắc Vũ Hoành thở dài: "Ta tưởng rằng tìm được Đồ Lam Hoa, luyện chế ra Phục Nguyên Đan, là có thể giúp cơ thể ngươi chuyển biến tốt hơn. Thế nhưng không nghĩ tới qua mười năm, Phục Nguyên Đan đối với cơ thể ngươi đã không còn hiệu quả gì nữa!"

Mắt Âm Tế Thiên khẽ động!

Hóa ra, Bắc Vũ Hoành cũng tìm được Đồ Lam Hoa!

Lại nói, người cha này, đối với Bắc Minh rất tốt, vẫn luôn quan tâm thân thể của Bắc Minh.

Bắc Minh nhìn tia mất mát của Bắc Vũ Hoành, trong lòng cũng có phần xấu hổ.

Mấy năm nay, cha vì thân thể của y mà hao không ít tâm tư. Y thân là con, nhưng chưa từng hoàn thành đạo hiếu.

Bắc Minh lấy trong Nhẫn không gian ra vài cọng thảo dược, đặt lên bàn: "Đây là năm loại thảo dược mà các ngươi thiếu!"

Hiên Viên Duật vui vẻ nói: "Sao ngươi lại có chúng nó?"

Bắc Minh thấy trong đại sảnh không có người, liền chẳng kiêng kị đáp: "Ngắt ở chỗ tượng đá!"

"Thì ra là thế!" Hiên Viên Duật mỉm cười cất thảo dược vào, chuyển mắt nhìn Âm Tế Thiên hỏi: "Tịch Thiên, có thể nói chuyện một lát không?"

Bắc Minh tức khắc nheo mắt lại!

Âm Tế Thiên há hốc mồm: "Trực giác thật là đáng sợ!"

Cư nhiên bị Bắc Minh đoán đúng!

Hiên Viên Duật sửng sốt: "Cái gì?"

"Không có gì!"

Bắc Minh lạnh lùng nói: "Chẳng phải Hiên Viên sư huynh nên nhanh chóng chế đan được cho Huyền Ngọc trưởng lão sao?"

Hiên Viên Duật nhếch môi một cái: “Sư phụ mới vừa dùng thuốc xong, cho nên hiện không cần vội!”

Bắc Vũ Hoành lên tiếng: “Một khi đã như vậy, Tịch Thiên cứ đi cùng Duật Nhi một lát đi!”

Âm Tế Thiên hiểu Bắc Vũ Hoành có chuyện muốn nói với Bắc Minh, bởi thế muốn nhân cơ hội bảo Hiên Viên Duật đi!

Hắn bất đắc dĩ nhìn Bắc Minh!

Này không phải là hắn đáp ứng nói chuyện riêng với Hiên Viên Duật à!

“Đứng xa y một trượng!”

Âm Tế Thiên nhận được truyền âm của Bắc Minh, tức thời cảm thấy buồn cười, lại vừa bất đắc dĩ. Hơn nữa, nhìn thấy trong tròng mắt đen của y lộ ra vị chua, hắn cũng có chút không đành lòng. Hắn gật đầu chắc chắn, rồi mới xoay người rời khỏi đại sảnh!

Bắc Minh nhìn theo bóng lưng Âm Tế Thiên, lòng lập tức bốc lên lửa giận ào ạt!

Bắc Vũ Hoành liếc thấy thế, buồn cười nói: “Đã thành niên rồi! Sao còn giống y như con nít, sợ Duật Nhi cướp đồ vật của con như vậy!”

Ông là tận mắt nhìn hai đứa nhỏ lớn lên. Thật chẳng biết do bát tự của Minh nhi và Duật nhi không hợp hay sao, mà từ nhỏ hai đứa đã thích tranh giành đồ vật của nhau. Tuy ngày thường biểu hiện cũng không rõ ràng cho lắm, nhưng thân là cha, sao ông lại nhìn không ra”.

Bất quá, Huyền Ngọc lại luôn muốn hai đứa nhỏ trở thành đạo lữ của nhau. Đáng tiếc, Huyền Ngọc đã tính nhầm rồi!

Bắc Minh bị nói trúng tâm tư, khuôn mặt tuấn tú hơi hồng lên, thu hồi ánh mắt, ho nhẹ một tiếng, không được tự nhiên nói: “Bà ấy vẫn khỏe chứ?”

“Có khỏe hay không, con không biết à?” Bắc Vũ Hoành thở dài, “Vào thăm bà ấy một chút đi!”

Bắc Minh không động, đứng yên tại chỗ nói: “Mấy ngày nữa, con muốn đi Minh Ngục một chuyến!”

Bắc Vũ Hoành ngẩn ra: “Con đi Minh Ngục làm gì?”

“Con muốn tìm một hồn kia trở về! Tịch Thiên cũng đi cùng! Đến lúc đó, còn phải làm phiền ngài cùng với các trưởng lão khác giúp con mở cổng Minh Ngục!”

Sắc mặt Bắc Vũ Hoành nghiêm trọng!

Tuy rằng thoạt nhìn thân thể của Bắc Minh tựa hồ đã tốt lên rất nhiều, có thể cùng ông trò chuyện giống như người thường. Nhưng ông biết, Bắc Minh là đang cực lực duy trì bộ dáng này. Mục đích chỉ là muốn Tịch Thiên an tâm. Cũng bởi vì như thế, dẫn đến việc thân thể y suy kiệt nhanh hơn!

“Có phải gần đây con thường xuyên hút hồn phách của người khác không?”

“Vâng!” Bắc Minh cũng không giấu diếm!

Đáy mắt Bắc Vũ Hoành có chút đắc dĩ, thở dài: “Trước khi đi Minh Ngục, con nên phải chuẩn bị đủ hồn phách của Tu sĩ. Nếu không, cơ thể của con sẽ không chống đỡ được lâu!”

Tuy rằng xung quanh Minh Ngục có thể rất nhiều linh hồn, nhưng nó không phải dạng hiền lành dễ bắt lấy!

“Hồn phách mà hai vị sư phụ thu được trong Bí cảnh, đều chia một nửa cho con!”

Bắc Vũ Hoành cười nói: “Bọn họ quả thật rất tốt với con! Ta thấy lúc con quay trở vào Bí cảnh, bọn họ sốt ruột đến muốn điên cả người!”

Bắc Minh không phủ nhận, hai vị Quỷ tu lão tổ là thật tâm thật lòng đối xử tốt với y!

Bỗng nhiên, y xoay người rời khỏi đại sảnh, sau đó tiến về phía nội viện.

Bắc Vũ Hoành ngẩn người, lập tức mỉm cười.

Xem ra, trong lòng Minh Nhi vẫn có người mẹ Huyền Ngọc này!

—

Âm Tế Thiên và Hiên Viên Duật đang đi dạo trong đại điện.

Hiên Viên Duật nhìn thiếu niên luôn cách mình một trượng, nhất thời có chút bất đắc dĩ!

"Trên người của ta có nọc độc à? Ngươi nhất thiết phải trốn xa như vậy sao?"

Chỉ cần y tới gần một thước, thiếu niên liền sẽ lui hai thước, rõ ràng tỏ vẻ không cho phép y tới gần nửa bước.

Hiên Viên Duật buồn bực nhìn thiếu niên, trước kia dù hắn không muốn gặp y đi chăng nữa, cũng không xa cách lộ liễu đến như thế. Rốt cuộc tối nay hắn làm sao vậy?

Âm Tế Thiên không đáp, hỏi lại: "Ngươi có chuyện gì muốn nói với ta?".

Hiên Viên Duật nghe thế, cũng không rối rắm khoảng cách giữa y và thiếu niên nữa, nói: "Ta chỉ muốn hỏi một câu về năng lực của Ngự thú sư cấp mười!"

Âm Tế Thiên lập tức đề phòng.

"Ngươi cũng không phải là Ngự thú sư, hỏi năng lực của Ngự thú sư làm chi?"

Hiên Viên Duật đưa tay xoa xoa trán, có chút không xác định lắm: "Kỳ thật ta chỉ muốn hỏi, năng lực Ngự thú sư cấp mười của ngươi, phải chăng có thể chúc phúc cho Yêu thú?".

Âm Tế Thiên kinh hãi, làm sao Hiên Viên Duật biết được?

Hắn vẫn tỏ vẻ bình thản, nói: "Cái gì chúc phúc cho Yêu thú? Ta thật không rõ ngươi đang nói cái gì?"

Hiên Viên Duật cười khổ: "Nếu không có, vậy coi như ta chưa hỏi đi!"

Âm Tế Thiên trầm mặc một khắc, định moi bí mật của y, nên mở miệng hỏi: "Hôm qua, thoạt nhìn ngươi có chút kỳ lạ!"

Mắt Hiên Viên Duật sáng lên: "Ngươi đang quan tâm ta sao?"

Âm Tế Thiên thầm khinh bỉ, cái hắn quan tâm là vì sao Hiên Viên Duật biết bức tượng đá rơi từ Thần giới xuống, và vì sao biết người đánh hạ nó là Quang Thần Vương.

Hắn còn quan tâm, vì sao Hiên Viên Duật biết việc chúc phúc Yêu thú!

"Ngươi cứ cho là như vậy đi!"

"Ngươi đã quan tâm ta như vậy, ta không nói thì thật có lỗi với ngươi!" Hiên Viên Duật đột nhiên dừng bước, "Kỳ thật có chuyện này, ta cũng không biết nên nói với ai mới tốt. Suy nghĩ một ngày một đêm, ta cảm thấy nói cho ngươi là thích hợp nhất!"

Âm Tế Thiên theo đó dừng bước, nghi hoặc nhìn y: "Chuyện gì?"

Hiên Viên Duật dùng linh lực tạo nên một cái lá chắn cách âm, bao hai người bọn họ lại, kế đó nói: "Sau khi từ Bí cảnh đi ra, trong đầu ta đột nhiên nhiều thêm một phần ký ức không thuộc về ta!"

262. Chương 258: Nhiều Thêm Một Phần Ký Ức

Âm Tế Thiên nhăn mày: "Nhiều thêm một phần ký ức không thuộc về ngươi?".

Hiên Viên Duật nghiêm túc nói: "Đúng vậy, ta nhìn thấy vài hình ảnh rất kỳ lạ. Trong đó, có một tên nam tử giống y đúc bức tượng đá ở phía Tây Vạn Yêu Sâm Lâm. Chỉ duy nhất một điểm không giống, đó chính là nốt chu sa ở giữa mày như ngươi."

Âm Tế Thiên ngớ ra. Hắn nhớ là ở giữa mày của bức tượng đá có một cái động. Vậy nếu như không xuất hiện cái động kia, hẳn sẽ có một nốt chu sa nhỉ?

“Ta không biết tên nam tử kia là ai, thế nhưng chẳng hiểu sao ta lại cảm thấy, trừ ngoại hình ra thì hắn cực kỳ giống với ngươi. Hơn nữa, năng lực của nam tử kia cũng rất đặc biệt, có thể khiến Yêu thú nghe theo lệnh y, rồi còn có thể ban tên chúc phúc, khiến cho Yêu thú từ cấp thấp biến thành cấp cao. Đúng rồi, y còn có một mái tóc màu xanh lam, nhìn cực kỳ yêu dị, có thể Diệt Chư Thần.

Nét mặt Hiên Viên Duật rất dịu dàng, giống như đang nói về người y thương vậy. Âm Tế Thiên nghe thế, hai mày lại càng nhíu chặt hơn. Năng lực mà y vừa nói, hoàn toàn giống với hắn.

“Hắn có thân phận rất cao quý, là Thái Tử Phi của Quang Thần Vương Tử. Thế nhưng…” Hiên Viên Duật nói tới đây, đầu càng lúc càng đau. Y vươn hai tay ôm lấy cái đầu như sắp nổ tới nơi kia, cố hết sức nói: “Thế nhưng, hắn lại thích Ám Thần Vương.”

Âm Tế Thiên thấy sắc mặt của y tựa hồ rất đau đớn, do dự một chút mới bước lại gần đỡ lấy y, hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Hiên Viên Duật đột nhiên vươn tay ôm chặt hắn vào lòng, lo lắng nói: “Tịch Thiên! Sao ngươi lại thích y? Ngươi có biết là ngươi và y không thể yêu nhau hay không?”

Giọng nói của y tràn đầy sự khổ sở đau đớn, thậm chí còn nghẹn ngào. Gân xanh trên trán Âm Tế Thiên giật không ngừng. Hắn nhìn mấy vị đệ tử tuần tra vẫn luôn nhìn sang bên này, vội vàng đẩy Hiên Viên Duật ra, tức giận nói: “Hiên Viên Duật ngươi làm cái gì vậy?”

Hiên Viên Duật lảo đảo lùi về sau vài bước, y ôm lấy đầu, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn. Âm Tế Thiên cũng không có xoay người bỏ đi, mà đứng nguyên tại chỗ, mặt không đổi sắc nhìn Hiên Viên Duật. Chẳng biết qua bao lâu, Hiên Viên Duật mới dần tỉnh táo lại, y thở hổng hộc nói:

“Thật xin lỗi. Ta không biết vì sao mình lại làm như vậy nữa.”

Âm Tế Thiên lạnh lùng nhìn y: “Vừa rồi, ngươi gọi Tịch Thiên, là gọi ta hay là gọi tên nam tử giống với bức tượng đá kia?”

Đầu óc Hiên Viên Duật vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại: “Ta không biết.”

Âm Tế Thiên thấy y quả thật không biết, đành hỏi vấn đề khác: “Thế vì sao ngươi lại muốn nói chuyện này với ta?”

Hiên Viên Duật lấy khăn tay lau khô mồ hôi trên trán, thở dài: “Ta cũng không biết. Cũng có khi do ta cảm thấy ngươi và nam tử kia rất giống nhau. Hơn nữa, nếu không nói ra, ta nghĩ chắc ta sẽ điên mất.”

Đến tận bây giờ, là thực hay mơ y cũng không biết nữa. Âm Tế Thiên cũng nhận ra y đang rất khó chịu:

“Ngươi nói tượng đá kia bị Quang Thần Vương đánh hạ khỏi Thần giới, là do những ký ức đột ngột xuất hiện này cho biết ư?”

Hiên Viên Duật vô lực đáp: “Đúng thế.”

“Vậy ngươi có biết, lý do gì Quang Thần Vương lại làm thế không?”

Động tác của Hiên Viên Duật khựng lại, nhìn hắn: “Có phải ngươi tin lời ta nói không?”

Âm Tế Thiên im lặng. Đúng là hắn tin vào những lời mà Hiên Viên Duật nói trước đó, có phải hắn bị điên rồi không? Thế nhưng, nếu không phải Hiên Viên Duật đột nhiên nhiều thêm một đoạn ký ức, thì sao y lại có thể nói trúng phóc những năng lực mà mình giấu giếm? Hiên Viên Duật tự giễu nói:

“Nói thật ra, đến chính bản thân ta cũng không tin vào đám ký ức đột nhiên xuất hiện này. Nó làm cho ta cảm thấy thực kỳ quái.”

“Ngươi trả lời câu hỏi của ta trước đã.”

Hiên Viên Duật mơ hồ: “Kỳ thực chúng nó đó rất đứt quãng. Ta chỉ nhớ là, nam tử có dung mạo y hệt bức tượng đá kia … là thích Ám Thần Vương. Quang Thần Vương vì tức giận nên đánh hạ tượng đá khỏi Thần giới.”

Âm Tế Thiên nghe thế, đột nhiên trong trí nhớ lóe lên một vài hình ảnh, cực nhanh, chẳng đủ để hắn nhận ra được nó là gì. Thế nhưng hắn cảm thấy, Quang Thần Vương đánh hạ tượng đá khỏi Thần giới, tuyệt đối không phải là do tên nam tử kia thích Ám Thần Vương. Âm Tế Thiên xoa xoa trán, nói:

"Ta nghĩ chắc là ngươi cầm thanh thần khí kia lên, cho nên mới tiếp thu thêm những ký ức không thuộc về ngươi."

Hiên Viên Duật ngớ ra, nhíu mày hỏi: "Sao ngươi biết ta cầm thanh thần khí kia? Là Thôn Phách nói cho ngươi?" Sau đó y lại cười nhẹ nói: "Mà quả thật, y rất để tâm đến ngươi. Nhất là lúc Bí cảnh sắp đóng cửa, y còn bất chấp tính mệnh vọt vào cứu ngươi."

Vốn y cũng muốn đi vào, thế nhưng lại bị Bắc Vũ Hoành ngăn cản. Âm Tế Thiên nhớ tới khi đó, cũng khẽ mỉm cười:

"Chẳng phải là y nói, mà ta tận mắt nhìn thấy. Không chỉ cảnh các ngươi cầm thần khí đánh nhau, mà còn nhìn thấy ngươi ôm Thôn Phách rời khỏi Bí cảnh."

Lần này Hiên Viên Duật thực sự tin lời hắn nói, bởi y biết Thôn Phách sẽ tuyệt đối không nói ra chuyện mình bị ôm ra khỏi Bí cảnh, để tránh mất mặt. Y cười cười:

"Có lẽ chủ nhân của thanh thần khí kia đã phong ấn ký ức vào trong đó. Sau đó không cẩn thận bị ta tiếp thu luôn."

"Chắc thế."

Âm Tế Thiên cảm thấy, Hiên Viên Duật và Thôn Phách có được hai thanh thần khí kia, sao mà quá dễ dàng.

"Trừ những chuyện ngươi đã nói ra, còn có thêm ký ức kỳ lạ nào nữa không?"

Hiên Viên Duật nhướng mày, mặt đầy vẻ bí ẩn:

"Ngươi có vẻ rất tò mò với đám ký ức không phải của ta kia."

Âm Tế Thiên vờ ngạc nhiên: "Đương nhiên! Đây chính là chuyện về Thần giới mà. Cho dù là ai, cũng đều cảm thấy tò mò thôi. Đúng rồi, ngươi có nhớ được bộ dạng Quang Thần Vương như thế nào không?"

Hiên Viên Duật lắc đầu: "Rất mơ hồ, ta chỉ thấy rõ mỗi tên nam tử kia. Hơn nữa, hình ảnh đứt quãng cho nên ta không biết được chính xác chuyện gì đã xảy ra."

Âm Tế Thiên liếm môi hỏi: "Vậy sau khi nói ra rồi, ngươi có cảm thấy dễ chịu hơn không?"

Hiên Viên Duật im lặng một lúc mới đáp: "Không! Ta cảm thấy càng lúc càng tệ. Nhất là..." Y ngừng lại không nói nốt câu nữa.

Âm Tế Thiên hiếu kỳ hỏi: "Nhất là cái gì?"

"Đã muộn rồi, về nghỉ ngơi thôi."

Hiên Viên Duật đột nhiên chuyển đề tài, y nói xong câu đó liền xoay người rời đi. Âm Tế Thiên nhìn bóng lưng Hiên Viên Duật càng ngày càng xa, khẽ xì một tiếng. Y nói không sai, hắn quả thực rất tò mò với đám ký ức đột nhiên xuất hiện đó.

"Thật là điên rồ!"

Âm Tế Thiên bực tức vặt vặt mấy cái lá cây gần đó, chốc lát sau mới chịu quay về viện tử của mình. Và nháy mắt khi hắn rời khỏi, Hiên Viên Duật vốn đang trở về hậu viện, lại đột nhiên xoay người, nhìn cửa đại viện không có ai, nhíu mày. Đoạn ký ức đột nhiên xuất hiện kia làm cho y cảm nhận được rất rõ ràng, chủ nhân của thanh thần khí thực sự rất yêu tên nam tử ấy. Mới đầu y còn cho rằng mình bị những ký ức đó làm ảnh hưởng, cho nên mới có thể mê luyến bức tượng đá có vẻ ngoài y đúc nam tử kia. Thế nhưng ban nãy ôm Tịch Thiên, y mới biết rằng không phải. Cái loại yêu thích này, tựa như đã ăn sâu bám rễ vào trong lòng, không thể nào nhổ ra được. Hiên Viên Duật không biết đứng đó bao lâu mới chịu rời đi.

Sau khi Âm Tế Thiên quay lại Minh Thăng viện, đợi cả đêm cũng không thấy Bắc Minh về. Mãi đến tận tờ mờ sáng, ở ngoài sân vang lên tiếng người hầu quét rác, hắn mới đứng dậy thư giãn gân cốt, rồi mở cửa. Âm Tế Thiên vừa ra khỏi phòng đã phát hiện Bắc Duy và Bắc Sinh cũng ở bên ngoài. Bắc Duy và Bắc Sinh nhìn thấy Âm Tế Thiên, hai mắt sáng lên, vội vàng chạy tới. Bắc Duy cung kính kêu lớn:

"Thiếu phu nhân!"

Bắc Sinh cũng nói: "Thiếu phu nhân! Ta còn tưởng ngài không về được nữa!"

Bắc Duy đập đầu Bắc Sinh: "Vớ vẩn! Ngươi nói cái gì đấy!"

Bắc Sinh ngượng ngùng gãi đầu, vội vàng giải thích với Âm Tế Thiên: "Bởi, ta nghe nói Thiếu phu nhân bị năm vị tà tu lão tổ mang đi, cho nên mới lo lắng Bắc gia không thể đón ngài từ tay bọn họ về. Thế nhưng bây giờ, Thiếu phu nhân có thể trở về rồi, thật quá tốt!"

Bắc Duy đẩy Bắc Sinh qua một bên hỏi: "Ta nghe các đệ tử khác nói Thiếu phu nhân cũng có đi Thượng Cổ Bí Cảnh!"

Âm Tế Thiên đáp: "Ừ."

"Ta còn nghe nói bên trong rất nguy hiểm. Chết rất nhiều người!"

263. Chương 259: Thật Đúng Là Hắn

Âm Tế Thiên cười như không cười mà nhìn vẻ mặt tò mò của bọn họ: "Đúng là đã chết không ít người! Nếu các ngươi có gì muốn hỏi, thì hỏi hết một lần đi, đừng có hỏi một câu rồi để ta đáp một câu!"

Bắc Sinh sáng mắt lên, lập tức đem sự tình nghe được hôm nay nói ra: "Bọn ta nghe đệ tử ở viện khác nói, trong đại điện của Bí cảnh, Bắc gia có đánh nhau với Lăng gia, Thiếu phu nhân còn đá trưởng lão Độ Kiếp kỳ bên Lăng gia một cước, bay thẳng sang phía tà tu luôn."

Gã càng nói càng kích động, cứ tựa như gã cũng có mặt tại hiện trường, miêu tả sinh động như thật, làm Âm Tế Thiên hết sức buồn cười. Nói xong lời cuối cùng, gã còn cẩn thận hỏi thêm một câu: "Thiếu phu nhân, những gì bọn họ nói, đều là sự thật phải không?"

Tuy rằng việc này là từ miệng của các đệ tử đi vào Bí cảnh truyền ra, nhưng bọn họ vẫn có chút không dám tin. Thiếu phu nhân là phàm nhân bình thường, sao có thể dễ dàng đá bay một tu sĩ cao giai Độ Kiếp kỳ cho được!

Âm Tế Thiên buồn cười nhìn hai đôi mắt tỏa sáng: "Là thật!"

Lúc ấy, nếu không phải Lăng gia chạm vào nghịch lân của hắn, hắn cũng sẽ không đối xử với Lăng gia như thế!

Nghe được đáp án, Bắc Sinh và Bắc Duy đầy mặt sùng bái nhìn Âm Tế Thiên: "Hiện cả Bắc Hoàng thành đều đang bàn tán về việc của Thiếu phu nhân, họ nói Thiếu phu nhân tuy bị hủy linh căn, nhưng năng lực lại càng sâu hơn so với trước kia, đến ngay cả tu sĩ cảnh giới Đại Thừa cũng phải kiêng kị ngài vài phần!"

Âm Tế Thiên nhăn mày: "Tin vỉa hè, không thể tin! Nếu ta thật sự có năng lực kia, sao còn bị tà tu lão tổ bắt đi chứ?"

Bắc Sinh cười đắc ý: "Không cần biết là thật hay giả, hiện tại toàn bộ đệ tử Bắc gia đều sùng bái Thiếu phu nhân như thần như thánh. Hơn nữa, người Lăng gia còn vì lần đi vào Bí cảnh này, mà tổn thất rất nhiều tu sĩ cao giai, đã không dám kiêu ngạo vênh váo nữa! Chỉ cần thoáng nhìn thấy người Bắc gia chúng ta, bọn họ liền cụp đuôi bỏ chạy!"

Nói xong, gã nhịn không được cao giọng cười to đầy phấn khích!

Bắc Duy thấy bọn họ bất tri bất giác đã đi tới đại sảnh, cố nén lại nói: "Được rồi! Có gì muốn hỏi, chờ Thiếu phu nhân dùng xong điểm tâm rồi tính sau!"

Bắc Sinh không quấn lấy Âm Tế Thiên nữa, chờ Âm Tế Thiên đi vào đại sảnh, gã mới lại bắt đầu nhỏ giọng thì thầm với Bắc Duy: "Ngươi có phát hiện không? Thiếu phu nhân cao hơn!"

Sắc mặt Bắc Duy khẽ biến: "Vừa rồi ta quá cao hứng, thật không chú ý tới điểm này!"

"Lúc Thiếu phu nhân mới tới Bắc gia, ngài ấy chỉ cao tới mắt của ta, hiện giờ lại vượt hơn ta tận hai tấc. Chỉ chưa tới nửa năm, cư nhiên cao lên nhiều như vậy!"

Bắc Duy nhướng nhướng mày: "Thiếu phu nhân là phàm nhân bình thường, hơn nữa cơ thể đang ở trong giai đoạn trưởng thành, cao lên cũng không có gì kỳ quái!"

Bắc Sinh vẫn không đè nén được lòng hiếu kỳ: "Tuy nhiên, không phải đám đệ tử kia bảo Thiếu phu nhân có thể Độ Kiếp, hơn nữa Lôi kiếp còn bất đồng với những người khác hay sao. Nếu thế, Thiếu phu nhân không còn là phàm nhân nữa, thân mình cũng không thể cao lên nhanh như vậy!"

Bắc Duy đè nhỏ giọng nói: "Đây là việc của Thiếu phu nhân, chúng ta cũng đừng quản nhiều như vậy!"

Trong đại sảnh, Âm Tế Thiên vừa ăn điểm tâm vừa nghe bọn Bắc Sinh nói chuyện, bất giác mày khẽ nhướng nhướng lên!

Nếu không phải nghe được lời bọn họ nói, thì ngay cản chính bản thân hắn cũng không phát hiện ra mình cao hơn. Bất quá, áo bào trên người cũng không có ngắn đi, vẫn thực vừa người.

Âm Tế Thiên cúi đầu, đưa mắt nhìn áo bào trên người, nghĩ thầm rằng chúng nó là do Bắc Minh đặc chế cho hắn, có lẽ Bắc Minh đã sớm nghĩ đến việc hắn còn có thể cao lên, cho nên áo bào sẽ theo kích thước thân hình mà dài ra.

Nhưng mà, không đúng lắm!

Âm Tế Thiên hồi tưởng lại đêm qua, lúc ở cùng một chỗ với Bắc Minh. Hắn nhớ là hắn vẫn chỉ đứng đến vai Bắc Minh, cũng không có phát hiện gì khác thường.

Nếu thật sự cao nhiều như Bắc Sinh nói, nhất định Bắc Minh sẽ chú ý đến. Nhưng mà đêm qua, Bắc Minh cũng không có nói tới việc này.

Chẳng lẽ hắn cao lên chỉ trong một đêm?

Lúc Âm Tế Thiên ngơ ngác, một đệ tử đứng trước cửa đại sảnh hô: "Khởi bẩm Thiếu phu nhân, Quản sự Thú Viên của Hoa gia đến bái phỏng!"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần: "Là Thanh Liên đạo hữu sao?"

"Đúng vậy ạ!"

"Mời hắn vào!" Âm Tế Thiên sai người dời bàn điểm tâm đi, thay bằng tiên trà, bánh ngọt cùng tiên quả!

Chỉ chốc lát sau, dưới sự dẫn đường của đệ tử, Thanh Liên vào tới đại sảnh. Vừa thấy Âm Tế Thiên, hắn ta lập tức nở nụ cười: "Âm đạo hữu!"

"Thanh Liên đạo hữu!" Âm Tế Thiên mỉm cười mời hắn ngồi vào bên cạnh, cũng nhắc tới chuyện trong Bí cảnh: "May là Thanh Liên đạo hữu có thể bình yên rời khỏi Bí cảnh, chứ nếu không, ta liền mất đi một bằng hữu có thể cùng ta trò chuyện!"

Bắc Sinh, Bắc Duy canh giữ ngoài cửa, nghe được việc trong Bí cảnh, lập tức dỏng tai lên hóng!

Tươi cười của Thanh Liên tăng thêm vài phần: "Ngày đó lúc bị hút vào trong long quyển phong, ta cũng cho là mình chết chắc rồi! Không nghĩ tới cuối cùng có thể may mắn rời khỏi Bí cảnh. Bất quá, này đều nhờ có Âm đạo hữu, nếu không phải Lôi kiếp của Âm đạo hữu quá mạnh, chỉ sợ đám tu sĩ chúng ta sẽ bị nhốt bên trong Bí cảnh mãi mãi!"

Lúc ấy, khi nhìn thấy Âm Tế Thiên thoát ra khỏi Bí cảnh, hắn cũng định tiến lên quan tâm vài câu. Tuy nhiên, có quá nhiều người vây quanh Âm Tế Thiên, cho nên hắn đành phải từ bỏ suy nghĩ kia, thẳng đến hôm nay, mới đến Bắc phủ bái phỏng!

[Là dạng thăm hỏi]

Âm Tế Thiên cảm thán nói: "Chính ta cũng thật không ngờ!"

Hắn còn nhớ bầy Yêu thú đã từng nói bên trong cực kỳ nguy hiểm, với năng lực của hắn lúc ấy, có lẽ không có cách nào an toàn đi tới đại điện Ám Thần. Thế nhưng chẳng hiểu sao, toàn bộ hành trình khi ấy, lại rất an toàn.

Sau khi đi vào đại điện, mặc dù có không ít tu sĩ chết ở bên trong. Nhưng hoàn toàn không có hung hiểm. Chắc là Bí cảnh còn đó gì đó chưa ai biết, chỉ là bọn họ còn chưa gặp được, thì Bí cảnh đã bị Lôi kiếp của hắn nổ ra một lổ rồi.

Thanh Liên nhấc chén nước trà mà Bắc Thận đưa cho hắn, nhẹ thổi, cười nói: "Thượng Cổ Bí Cảnh lần này, tất cả tu sĩ cũng chỉ tìm được một ít thảo dược cao cấp, hoàn toàn không có pháp bảo hay đồ vật linh *** gì cả! Bất quá, có thể bình yên đi ra, đã là may mắn rồi!"

Hắn chỉ đơn giản nói vài câu về Bí cảnh, liền lái sang chuyện khác: "Đúng rồi! Ta có nhìn thấy một nam tử bị chặn ở trước cửa Bắc gia, hắn ta còn hô mình là từ Nhân gian tới, muốn tìm Minh thiếu gia!"

Âm Tế Thiên đang uống trà, nghe được hai chữ Nhân gian, liền nhớ tới tên hoàng đế thương thầm Bắc Minh kia. Trà mới vừa vào miệng, lập tức bị hắn phun ra, văng lên mặt Thanh Liên đang ngồi ở đối diện.

Bắc Thận một bên nhận lỗi thay cho Thiếu phu nhân nhà mình, một bên rút khăn lụa giúp Thanh Liên lau nước trà trên mặt!

"Khụ! Khụ! Thật xin lỗi!" Âm Tế Thiên ho khan vài tiếng, nhanh chóng nói: "Bắc Thận, ngươi dẫn Thanh Liên đạo hữu đi đổi một bộ áo bào khác đi!"

"Không cần phiền toái như vậy!" Thanh Liên sử dụng một miếng phù chú, tíc tắc liền rửa sạch toàn bộ nước trà trên người!

Âm Tế Thiên hỏi: "Thanh Liên đạo hữu, ngươi vào từ cửa nào?"

"Cửa chủ viện!"

Âm Tế Thiên vội sử dụng thị giác, hướng cửa chủ viện nhìn qua. Liền trông thấy tên hoàng đế kia đang giơ khuôn mặt quen thuộc, không ngừng giải thích với đệ tử Bắc gia rằng hắn ta là bằng hữu mà Bắc Minh quen biết ở Nhân gian. Muốn đệ tử vào thông báo một tiếng.

Đệ tử canh cửa nghe hắn ta bảo mình tới từ Phàm giới, liền không đem đối phương để vào mắt.

Âm Tế Thiên vỗ bàn, cả giận nói: "Ta phắc! Thật đúng là hắn ta! Cư nhiên dám chạy tới Tu Chân giới!"

Cái tên hoàng đế này sẽ không đặc biệt chạy tới đây để tìm Bắc Minh đó chứ?

Móa nó!

Chẳng phải hắn ta là Phàm nhân sao?

Làm thế nào mà đến được Tu Chân giới?

Thanh Liên thấy hắn phẫn nộ đến đỏ bừng cả mặt, nghi hoặc hỏi: "Sao Âm đạo hữu lại tức giận như vậy, chẳng lẽ tên nam tử kia là kẻ thù của ngươi?"

"Cũng không khác cho lắm!" Âm Tế Thiên híp mắt, chuyển sang nhìn Bắc Thận: "Bắc Minh đâu?"

Bắc Thận nói: "Tiểu nhân nghe hộ vệ Bắc Đẩu nói, thiếu gia bế quan rồi!"

Âm Tế Thiên vừa nghe, trong bụng liền sốt ruột: "Bế quan? Chẳng lẽ cơ thể lại khó chịu?"

Bắc Thận nhanh chóng giải thích: "Thiếu phu nhân đừng lo lắng! Thiếu gia chỉ là đi luyện đan cho Phu nhân!"

Âm Tế Thiên mỉm cười: "Vậy thì tốt rồi!"

Chỉ cần Bắc Minh không bước ra, cho dù tên hoàng đế kia có vào được, cũng tìm không thấy người!

Đương nhiên, hắn cũng có thể bảo hộ vệ chặn hắn ta ở ngoài phủ. Bất quá, làm như vậy lại có vẻ hắn quá hẹp hòi!

Thanh Liên nhìn thấu tâm tư của hắn: "Luyện đan chỉ cần một, hai ngày là có thể xuất quan!"

Tươi cười của Âm Tế Thiên trở nên cứng đờ!

Thanh Liên hỏi: "Có phải Âm đạo hữu không muốn để cho vị nam tử này nhìn thấy Minh Thiếu gia?"

Âm Tế Thiên lập tức tặng hắn một ánh mắt 'ngươi thật hiểu ta'!

Thanh Liên khẽ cong khóe miệng: "Ta có thể khiến hắn ta vĩnh viễn không thể bước vào Tu Chân giới!"

"Thật sự!" Âm Tế Thiên mở lớn mắt, kéo ghế dựa lại gần Thanh Liên, bá vai kề cổ hắn, nhỏ giọng hỏi: "Mau nói cho ta biết, phải làm như thế nào mới có thể khiến hắn ta vĩnh viễn không thể bước vào Tu Chân giới?"

Thanh Liên nhìn khuôn mặt *** mỹ chỉ cách mình không tới một thước kia, hô hấp hơi hơi cứng lại, không khỏi ngơ ngác mơ màng.

Âm Tế Thiên thấy hắn thật lâu không đáp, nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

Thanh Liên vội lấy lại *** thần, khụ một cái, nói: "Chỉ cần khiến tên nam tử này phạm lỗi sai nào đó, liền sẽ bị ghi vào trong danh sách từ chối qua lại. Cứ như vậy, hắn sẽ bị đưa trở về Phàm giới, vĩnh viễn cũng không được bước chân vào Tu Chân giới nửa bước!"

Âm Tế Thiên cười hắc hắc: "Ý kiến hay!"

Lúc hai người đang thương thảo làm sao để tên hoàng đế kia phạm vào sai lầm của Tu Chân giới, thì chợt nghe thấy Bắc Thận hô: "Thiếu phu nhân! Hiên Viên công tử đến!"

Âm Tế Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy hai bóng người đang bước vào trong sân, sắc mặt tức khắc đen thùi!

264. Chương 260: Hạ Hầu Lân

"Tịch Thiên!"

Hiên Viên Duật trông thấy Âm Tế Thiên ngồi ở đại sảnh, khóe miệng liền nở nụ cười ôn nhu. Thế nhưng khi phát hiện ra Thanh Liên cũng ở bên cạnh, ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm nghị, hỏi:

"Tịch Thiên, vị kia là…"

Y từng trông thấy tên này ở cùng với Âm Tế Thiên trong Trà lâu, lúc đấy ánh mắt hắn nhìn Tịch Thiên đầy vẻ trìu mến yêu thương. Nhưng y không ngờ tới, mối quan hệ của bọn họ lại tốt đến nỗi có thể ngồi ở đại sảnh uống trà trò chuyện với nhau. Thanh Liên đứng dậy tự giới thiệu:

"Ta là Quản sự Thú Viên của Hoa gia, Thanh Liên!"

Không biết có phải là do mình ảo giác hay không, nhưng Thanh Liên cảm nhận được địch ý từ phía Hiên Viên Duật. Thanh Liên tránh né ánh mắt đầy xoi mói của y, nhìn sang tên nam tử đứng ở bên cạnh kia. Ban nãy bọn họ còn đang thảo luận xem nên đuổi người khỏi Tu Chân giới như thế nào, vậy mà giờ đã ở trước mắt rồi. Hiên Viên Duật chú ý tới ánh mắt của hắn, cười cười nói:

"Tịch Thiên, vị này chính là Hạ Hầu huynh, là bằng hữu mà ta và Minh sư đệ quen biết ở Phàm giới."

Âm Tế Thiên đứng lên cười nhạt nói: "Lúc theo Bắc Minh tới Phàm giới, ta đã từng gặp Hạ Hầu huynh một lần rồi."

Tuy hắn tỏ ra khách khí, thế nhưng trong lòng đã nguyên rủa Hiên Viên Duật không biết bao nhiêu hồi. Ngươi ngoan ngoãn ở trong Bắc phủ là được, mắc mớ chi chạy ra cửa rước người vào thế này.

Đúng là ăn no rửng mỡ, rảnh đến phát điên hả?

Hiên Viên Duật mỉm cười đầy thâm ý, nói: "Như vậy chắc Tịch Thiên cũng biết thân phận của Hạ Hầu huynh."

"Đương nhiên!".

Âm Tế Thiên không chỉ biết tên này là hoàng đế, còn biết tên này nuôi không biết bao nhiêu là nam sủng có bộ dạng tương tự Bắc Minh. Hiên Viên Duật lại cười tươi thêm vài phần:

"Vậy chắc ngươi cũng từng nghỉ lại quý phủ của Hạ Hầu huynh."

Âm Tế Thiên híp mắt, đột nhiên cảm thấy nụ cười của Hiên Viên Duật rất ngứa mắt. Hơn nữa hắn phát hiện, có vẻ Hiên Viên Duật biết chuyện tên hoàng đế này thích Bắc Minh. Và cũng biết chuyện tên này nuôi nam sủng. Hạ Hầu Lân cười nói:

"Minh hiền đệ đã từng mang Tịch Thiên đến quý phủ của trẫm… khụ của ta làm khách. Nhưng bởi vì y đột nhiên cảm thấy không khỏe, cho nên đã rời đi luôn." Sau đó hắn ta nhìn sang Âm Tế Thiên, ánh mắt không khỏi có chút lạnh lùng, cười lớn hỏi: "Mà… Chắc ngươi không để ý nếu ta gọi ngươi là Tịch Thiên chứ?"

Âm Tế Thiên cố gằng kềm nén giận giữ, giả lả cười nói: "Nếu Hạ Hầu huynh là bạn của Bắc Minh, vậy cứ kêu ta là Tịch Thiên cũng không vấn đề gì. Hạ Hầu huynh, mời ngồi."

Hạ Hầu Lân ngồi xuống: "Đã lâu rồi ta chưa được nói chuyện với Minh hiền đệ, cho nên muốn tìm gặp các ngươi. Thế nhưng không ngờ rằng, sau khi tới Tu Chân lại bị chặn bên ngoài cửa Bắc gia. Nếu không phải Duật hiền đệ từng để lại cho ta năm tấm truyền âm phù, thì có khi ta đã đành bỏ cuộc mà hồi phủ."

Hiên Viên Duật cười nói: "Cũng may là ta ở ngay Bắc phủ, chứ nếu không ta cũng chẳng biết làm thế nào để cho ngươi vào được cửa."

Âm Tế Thiên âm thầm trừng Hiên Viên Duật một cái. Đúng là xen vào chuyện người khác. Nếu không thì hắn đã sớm bàn với Thanh Liên xong, tính được cách đá tên kia quay trở lại Phàm giới. Hạ Hầu Lân đảo mắt quanh đại sảnh, hỏi:

"Sao ta lại không thấy Minh hiền đệ?"

Hiên Viên Duật liếc mắt nhìn Âm Tế Thiên: "Minh sự đệ đang bế quan luyện đan."

Hạ Hầu Lân nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ tiếc nuối. Hiên Viên Duật đầy vẻ tươi cười nhìn hắn ta nói:

"Thế nhưng cũng sắp xuất quan rồi!"

Tức khắc mắt Hạ Hầu Lân lại sáng lên: "Thật sao?"

Thanh Liên quan sát Hạ Hầu Lân từ nãy đến giờ, đã có thể đoán ra được vì sao Âm Tế Thiên lại coi Hạ Hầu Lân như kẻ thù vậy. Hơn nữa, hình như Hiên Viên Duật rất thích Âm đạo hữu, muốn mượn Hạ Hầu Lân châm ngòi ly gián quan hệ giữ Âm đạo hữu và Minh thiếu gia. Khó trách ban nãy Hiên Viên Duật nhìn hắn đầy hằn học như vậy.

"Thật mà!"

Hiên Viên Duật trả lời Hạ Hầu Lân nhưng lại cười cười nhìn Âm Tế Thiên nói. Lúc này Âm Tế Thiên chỉ muốn đá cho y một cái thật mạnh, tiễn y về tới tận Thuần Trần phái ở Bắc Bộ. Hắn nhìn về phía Hạ Hầu Lân hỏi:

"Ta nhớ con đường từ Phàm giới tới Bắc phủ có một ngọn núi ngăn cách. Không biết Hạ Hầu huynh làm thế nào mà tìm tới Bắc gia được?"

Nếu hắn biết trước như thế, đã sớm thả một con Yêu thú săn đón giữa đường, nuốt sống cái tên hoàng đế này. Hạ Hầu Lân giải thích:

"Là như vầy, ta có biết một tên Quỷ Tiên. Nhân lúc hắn quay lại Minh ngục, ta nhờ hắn đưa ta tới Tu Chân giới, sang thẳng Bắc phủ."

Minh Ngục!

Âm Tế Thiên ngẩn người, im lặng nhìn Hạ Hầu Lân. Không ngờ, chỉ là một tên hoàng đế Phàm giới mà lại quen biết người ở tận Minh Ngục. Hiên Viên Duật cười nói:

"Ta thật không ngờ Hạ Hầu huynh lại quen biết Quỷ Tiên."

"Là duyên phận thôi. Ta đã từng giúp y một lần."

"Có người quen ở Minh Ngục thật tốt. Ta cũng chưa từng đi Minh Ngục bao giờ. Chẳng biết ở đó có gì thú vị hay không."

"Khi ấy Quỷ Tiên kia có lòng mời ta tới Minh Ngục làm khách, thế nhưng ta lại sốt sắng muốn gặp Duật hiền đệ và Minh hiền đệ cho nên mới tới Bắc phủ trước. Nếu Duật hiền đệ thực sự muốn đi Minh Ngục như vậy, qua vài ngày nữa chúng ta liền tới đó."

Hiên Viên Duật trở nên hứng thú: "Như vậy xem ra Hạ Hầu huynh và Quỷ Tiên kia có mối quan hệ không tồi."

Hạ Hầu Lân cười nói: "Chúng ta quen nhau hai mươi năm rồi. Mỗi năm, tổng sẽ có một tháng y phải tới Phàm giới thu hồn phách người chết mang về Minh Ngục."

Hiên Viên Duật giật mình: "Tên Quỷ Tiên kia là Sứ Giả Minh Ngục sao?"

Âm Tế Thiên lại nhíu mày. Hắn thật không ngờ tên Hạ Hầu Lân này còn quen biết một nhân vật lợi hại đến như thế. Hạ Hầu Lân không rõ ràng lắm, hỏi:

"Chắc thế. Y như bao giờ nói rõ thân phận với ta."

"Nếu thực là Sứ Giả Minh Ngục, chúng ta tới làm khách sẽ thuận tiện hơn nhiều."

Âm Tế Thiên thấy hai người kia trò chuyện rất vui vẻ, lại cảm thấy có gì đó hơi kỳ quái. Tính từ dung mạo tới năng lực thì Hiên Viên Duật đều rất tốt, vì sao tên hoàng đế này lại thích Bắc Minh cơ chứ?

Bất chợt, Bắc Thận hô:

"Thiếu gia đã trở lại."

Âm Tế Thiên còn chưa kịp phản ứng, Hạ Hầu Lân đã vội đứng lên, bước nhanh ra khỏi cửa đón người. Hiên Viên Duật cười đầy thâm sâu, nhìn Âm Tế Thiên nói:

"Hạ Hầu huynh gấp gáp gặp mặt Minh sư đệ ghê."

Âm Tế Thiên nhìn Hạ Hầu Lân xông lên phía trước ôm lấy Bắc Minh, hai mắt liền híp lại. Bắc Minh bị ôm đến có chút ngẩn người, sau đó lập tức lùi lại, khách sáo cười cười với Hạ Hầu Lân. Thanh Liên nãy giờ vẫn luôn im lặng, nhưng liếc thấy Hiên Viên Duật vẫn còn nở nụ cười đầy thâm ý, đột nhiên hỏi Âm Tế Thiên:

"Âm đạo hữu, chuyện chúng ta nói trước đó…"

Âm Tế Thiên ngăn lại: "Trước chưa cần."

Vừa rồi nghe Hạ Hầu Lân nói hắn quen Sứ Giả Minh Ngục, Âm Tế Thiên cảm thấy hiện chưa cần vội vàng đuổi người đi, phải lợi dụng xong rồi tính sau.

Âm Tế Thiên lại khoác tay lên vai Thanh Liên, chớp mắt nói:

"Thế nhưng chúng ta cũng nên bàn tính vài cách trước đã."

"Được".

Thanh Liên thấy Hiên Viên Duật liếc mắt sang đây, khóe miệng liền nhếch lên ý cười. Nhưng tức khắc lại cảm nhận được một tia mắt từ ngoài đại sảnh bắn vào, bèn vội đứng dậy nói:

"Ta còn có việc, không ở lại đây lâu được."

Âm Tế Thiên dặn dò: "Bắc Thận, thay ta tiễn Thanh Liên đạo hữu."

"Dạ."

Âm Tế Thiên nhìn bóng lưng Thanh Liên rời đi, hai mắt ánh lên tia vui vẻ. Ban nãy Thanh Liên hỏi chuyện, sao hắn không phát hiện ra Thanh Liên đang cố tình chọc tức Hiên Viên Duật cho được. Bởi thế hắn cũng thuận theo ý Thanh Liên, khoác tay lên vai y ra vẻ như quan hệ của hai người rất không tồi, để Hiên Viên Duật tức ói máu chơi.

Bắc Minh đi tới, ngồi xuống bên cạnh Âm Tế Thiên, sau đó sai Bắc Đẩu chuẩn bị một căn phòng cho Hạ Hầu Lân vào ở. Âm Tế Thiên thấy Hạ Hầu Lân cứ luôn nhìn chằm chằm vào Bắc Minh, liền quay sang Bắc Minh hỏi han:

"Có mệt không?"

Bắc Minh trừng Hiên Viên Duật đang ngồi đối diện, chẳng hề nghĩ đã trả lời: "Không sao."

Cho dù y có mệt chết cũng không trở về phòng, để cái tên Hiên Viên Duật này ở đây, nhìn Tịch Thiên cứ y như sói đói nhìn thịt tươi. Hiên Viên Duật phảng phất như không nhìn thấy ánh mắt của Bắc Minh, tủm tỉm cười rót trà cho mọi người.

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt!

Đại ngu ngốc!

Rốt cục ngươi có chú ý tới bên cạnh mình có một con sói đói hay không hả!!!!

Âm Tế Thiên thấy Hạ Hầu Lân càng lúc càng nhích lại gần Bắc Minh hơn, trong lòng không khỏi tức khí. Hắn chọn góc khuất không ai phát hiện, nhấc chân giẫm lên chân Bắc Minh, rất mạnh, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng tự nhiên:

"Thế nhưng sắc mặt ngươi rất xấu. Trước tiên cứ nên về phòng nghỉ ngơi đã."

Bắc Minh chuyển mắt sang nhìn Âm Tế Thiên nói: "Không cần!"

Nghe thế, Âm Tế Thiên chỉ muốn đá y thêm một cú. Hắn vẽ đường cho Bắc Minh quay về phòng để né tránh Hạ Hầu Lân, chẳng nhẽ hắn ám chỉ như thế còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Hạ Hầu Lân nghe vậy cũng rất lo lắng, vội vàng hỏi:

"Thân thể hiền đệ khó chịu sao?"

Bắc Minh làm như không nghe thấy, lại đưa mắt nhìn chằm chằm Hiên Viên Duật. Âm Tế Thiên dùng *** thần lực nói:

"Nhanh quay về phòng đi!"

Bắc Minh trả lời: "Kế đó để cho ngươi cùng với Hiên Viên Duật ở lại trò chuyện nhau sao?"

Lúc y quay lại Minh Thăng Viện, có nghe thấy các đệ tử bàn tán rằng đêm qua từng trông thấy Hiên Viên Duật ôm Tịch Thiên. Đương nhiên y sẽ không tin Tịch Thiên và Hiên Viên Duật chim chuột sau lưng mình, thế nhưng y cũng biết ghen mà! Âm Tế Thiên không có gì để nói, hoàn toàn bó tay.

"Ai muốn ở lại với y!"

"Vậy sao ngươi lại đuổi ta về phòng?"

"Ngươi mau trở về phòng! Chẳng phải ở đây còn có thêm một Hạ Hầu Lân sao?"

Bắc Minh im lặng một khắc, tiếp tục truyền âm: "Ta quên rằng ở bên cạnh còn có người ngồi."

Y chỉ lo nghĩ tới Tịch Thiên, dòm chừng nhất cử nhất động của Hiên Viên Duật, chứ nào có rảnh để chú ý tới người khác nữa. Âm Tế Thiên bị câu này của y làm cho bật cười. Thế nhưng cũng chỉ dám cười trong đầu thôi, chứ không cười ra tiếng. Và theo đó, ánh mắt Âm Tế Thiên cũng trở nên dễ chịu hơn.

"Đồ ngốc! Ngươi nói ngươi khó chịu, vậy ta cũng phải theo ngươi về phòng rồi?"

265. Chương 261: Thật Chua

Nghe vậy, đáy mắt Bắc Minh lập tức lóe lên ý cười sung sướng!

Hiên Viên Duật cùng với Hạ Hầu Lân cũng chẳng biết Âm Tế Thiên và Bắc Minh đang dùng truyền âm để nói chuyện, cho nên đại sảnh nhất thời im lặng không tiếng động.

Hạ Hầu Lân thấy Bắc Minh không trả lời mình, trên mặt ùa lên nét xấu hổ, trong lòng vừa khó chịu lại vừa mất mát, đồng thời lại càng căm giận Âm Tế Thiên hơn.

Hắn ta cảm thấy, lý do Bắc Minh không để ý đến mình, là bởi vì sự tồn tại của Âm Tế Thiên!

Hiên Viên Duật liếc thấy ánh mắt Hạ Hầu Lân bắn ra tia hiểm độc, liền cười cười nói: "Hạ Hầu huynh, Minh sư đệ chỉ là tiêu hao linh lực quá độ! Thân thể cũng không có gì đáng ngại!"

Hạ Hầu Lân có chút không được tự nhiên mỉm cười: "Là... thật à?"

Hiên Viên Duật đẩy chén trà trên bàn tới trước mặt Hạ Hầu Lân: "Hạ Hầu huynh, mau nếm thử tiên trà của Tiên giới chúng ta đi, cam đoan ngươi vừa uống xong, mọi mệt mỏi trên người sẽ lập tức tiêu biến ngay!"

Lúc này, Bắc Minh cũng nói theo: "Còn có công hiệu kéo dài tuổi thọ!"

Hạ Hầu Lân thấy Bắc Minh chịu lên tiếng, tức khắc nở nụ cười thật tươi, nâng chung trà lên đáp: "Vậy ta cần phải uống nhiều thêm mấy chén mới được!"

Bắc Minh cũng cầm lấy một chén trà, nhưng chẳng hiểu sao tay y thoáng run rẩy, chén trà không được giữ vững, nháy mắt rơi xuống đất vỡ nát.

Hạ Hầu Lân và Hiên Viên Duật đều giật mình kinh ngạc: "Làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên khẽ cười trộm!

"Xin lỗi!" Bắc Minh có chút suy yếu vô lực nói.

Âm Tế Thiên hợp thời đứng lên, giả vờ cả giận: "Ngươi nhìn ngươi đi, rõ ràng thân thể khó chịu, còn ở đây cậy mạnh!"

Hắn nhanh chóng nâng Bắc Minh đứng dậy đi về phía cửa đại sảnh, không quên phân phó bọn Bắc Sinh tiếp đón Hạ Hầu Lân đàng hoàng, cũng dặn Hạ Hầu Lân nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối sẽ mở tiệc chiêu đãi sau.

Hạ Hầu Lân từ trong kinh ngạc lấy lại *** thần, sốt ruột hỏi Hiên Viên Duật: "Thân thể Minh hiền đệ không có việc gì chứ?"

Hiên Viên Duật nhăn chặt mày, tùy ý trấn an vài câu.

—

Âm Tế Thiên và Bắc Minh trở về phòng. Mới vừa tới gần giường, Bắc Minh đã đem Âm Tế Thiên áp đảo, dùng đầu lưỡi cạy mở môi răng, xông thẳng vào, điên cuồng càn quét mỗi ngóc ngách trong khoang miệng hắn.

Âm Tế Thiên ôm chặt lấy Bắc Minh, bổ trợ cho cái hôn càng thêm sâu sắc. Thẳng đến khi hai người thở hồng hộc, mới chịu buông nhau ra. Bất quá vẫn duy trì tư thế ấy, nằm yên lặng trên giường.

Bắc Minh nhẹ cắn một cái trên môi Âm Tế Thiên, hờn dỗi hỏi: "Đêm qua, sao ngươi lại để cho Hiên Viên Duật ôm?".

Lúc y nghe các đệ tử lén lút thảo luận chuyện này, y thật muốn đem Hiên Viên Duật ra đánh một trận cho đỡ tức.

Âm Tế Thiên nhớ đến sự tình đêm qua, nhăn chặt mày: "Y ôm ta quá đột ngột, nhưng ta đã đẩy y ra ngay!"

Hắn nhìn Bắc Minh, đáy mắt hiện lên ý cười: "Ăn giấm rồi phải không?"

Bắc Minh không phủ nhận: "Tại sao y lại ôm ngươi?"

"Trong đầu y đột nhiên nhiều thêm một phần ký ức, sau đó, nhận nhầm ta thành một người khác!" Âm Tế Thiên đem sự tình sau khi Hiên Viên Duật lấy được thanh thần khí, nói ra.

Bắc Minh híp híp mắt: "Ngươi cảm thấy lời y nói có thật hay không?"

Y tin chắc rằng, Tịch Thiên sẽ không thể nào kể về năng lực bản thân cho Hiên Viên Duật nghe!

Nếu như không có kể, vậy làm sao mà Hiên Viên Duật biết được?

Chẳng lẽ chuyện trong đầu Hiên Viên Duật đột nhiên nhiều thêm một phần ký ức, là sự thật?

Nam tử cũng có một nốt chu sa giống Âm Tế Thiên kia, rốt cuộc là ai?

Âm Tế Thiên trầm mặc một lát, nói: "Không biết…"

Kỳ thật đáy lòng hắn rất tin tưởng vào lời Hiên Viên Duật nói. Hơn nữa, dung mạo của nam tử kia cùng với dung mạo của hắn ở hiện đại, giống nhau như đúc.

Bắc Minh đột nhiên trở mình, để Âm Tế Thiên ghé vào trên người y, hai tay siết mạnh, thiếu chút nữa làm Âm Tế Thiên không thở được.

Âm Tế Thiên biết Bắc Minh là tin lời Hiên Viên Duật nói, nếu không cũng sẽ không ghìm chặt hắn như vậy.

Hắn in một cái hôn lên môi Bắc Minh, nói lái sang chuyện khác: "Kể cho ta nghe, xem Minh ngục là nơi như thế nào."

Phải tìm hiểu rõ Minh Ngục là nơi như thế nào, hắn mới có thể đánh giá chính xác, xem Hạ Hầu Lân có giá trị lợi dụng hay không!

Bắc Minh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nét tò mò, miệng khẽ mỉm cười: "Ta từng nghe Quỷ Quái sư phụ nói qua, nơi đó có rất nhiều Quỷ Tiên. Ở trong mắt bọn họ, tu sĩ Luyện Hư kỳ giống như một con kiến ấy, chỉ cần nhẹ bóp một cái là chết ngay!"

Âm Tế Thiên nhíu chặt mày: "Nếu có người quen ở Minh ngục, hơn nữa còn là Sứ Giả Minh Ngục. Ngươi nói xem, chúng ta có thể an toàn hơn không?"

Bắc Minh có chút kinh ngạc mà nhướng nhướng mày: "Có ai quen biết Sứ Giả Minh Ngục à? Nếu đây là sự thật, vậy sau khi chúng ta đến Minh Ngục, hành động cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều!"

Âm Tế Thiên tựa đầu vào cổ Bắc Minh, buồn bực nói: "Hạ Hầu huynh của ngươi có quen biết với Sứ Giả Minh Ngục, ban nãy còn nói muốn dẫn Hiên Viên Duật và ngươi đến Minh Ngục làm khách!"

Ánh mắt Bắc Minh thâm thúy, sao y lại ngửi được mùi chua vậy nhỉ?

Âm Tế Thiên thấy người dưới thân không lên tiếng, ngẩng đầu, tức giận nói: "Nghe tin Hạ Hầu huynh của ngươi muốn mang ngươi đến Minh ngục làm khách, có cao hứng hay không?"

Bắc Minh: "…"

Âm Tế Thiên hừ lạnh một tiếng, chống hai tay lên, muốn đứng dậy. Không ngờ, lại bị Bắc Minh chặt chẽ khóa vào trong ngực.

Bắc Minh buồn cười hôn một cái lên khuôn mặt đang thở phì phì của hắn, "Cái gì gọi là 'Hạ Hầu huynh của ngươi'?"

Âm Tế Thiên trừng y: "Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, Hạ Hầu huynh của ngươi thích ngươi sao?"

Bắc Minh nhíu mày: "Ngươi nói Hạ Hầu Lân thích ta?"

Quả thật y nhìn không có ra!

"Đúng vậy! Hạ Hầu Lân thích ngươi! Cao hứng chứ?"

Bắc Minh như nghĩ tới điều gì, vội hỏi nói: "Ban nãy, ngươi khăng khăng bảo ta về phòng nghỉ ngơi, chẳng lẽ là muốn ta né tránh Hạ Hầu Lân?"

Âm Tế Thiên mắt trợn trắng: "Đương nhiên! Ta thấy hắn cứ luôn áp sát vào người ngươi, bụng liền nổi lửa! Lão tử không xuống tay đánh hắn bay thẳng về Phàm giới, là đã nể mặt nể mũi lắm rồi!"

Bắc Minh nhìn khuôn mặt đầy vị chua của thiếu niên, trong lòng bất chợt sung sướng: "Về sau ta sẽ cố hết sức cách hắn càng xa càng tốt. Nhưng ngươi cũng vậy, về sau phải cách Hiên Viên Duật…"

Âm Tế Thiên nói tiếp lời của y: "Cách Hiên Viên Duật một trượng, được chưa?"

Bắc Minh vừa lòng cười cười: "Bất quá, ta thật không ngờ Hạ Hầu Lân sẽ chạy đến Tu Chân giới tìm chúng ta!"

"Đệch! Cái gì mà 'chúng ta', rõ ràng hắn chỉ muốn gặp ngươi thôi! Ngươi xem hắn vì gặp ngươi, mà ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không để ý tới! Một mình đi tới Tu Chân giới, cũng không sợ thần tử tạo phản!"

Bắc Minh buồn cười nhéo nhéo chóp mũi hắn: "Thật chua!"

"Hừ! Ta chính là muốn chua chết ngươi!" Âm Tế Thiên tránh đi ngón tay ở trên chóp mũi, há mồm cắn qua.

Bắc Minh cảm giác được hai cánh môi mềm mại trên đầu ngón tay, con ngươi trầm xuống, rên lên một tiếng, khàn khàn nói: "Đừng lại khiêu khích ta!"

Âm Tế Thiên nhận thấy biến hóa trên người y, bật người há mồm nhả tay y ra, không dám lộn xộn nữa: "Thân thể của ngươi đang cần được nghỉ ngơi thật nhiều, không thể nghĩ đến ba cái việc kia mãi!"

Bắc Minh nhẹ mỉm cười, bỡn cợt nói: "Ba cái việc kia? Là việc gì?"

Âm Tế Thiên biết y cố ý giả đò, vờ như không hiểu lời của mình, cắn răng nói: "Tình dục!"

Bắc Minh bật cười ra tiếng!

Âm Tế Thiên thở phì phì, không nặng không nhẹ bóp eo y một cái: "Có gì đáng cười chứ?"

Miệng hắn tuy có bất mãn, nhưng nhìn thấy Bắc Minh thoải mái cười, trong lòng cũng không kềm được mà cao hứng.

Đợi đến khi Bắc Minh cười đã đời, Âm Tế Thiên mới lên tiếng: "Lúc nhìn thấy Hạ Hầu Lân lần đầu tiên, ta đã cảm giác được khí tức trên người hắn không giống Phàm nhân bình thường. Chẳng lẽ hắn cũng là tu sĩ? Tuy nhiên, có cái gì đó là lạ!"

Bắc Minh thu lại ý cười: "Từ xưa đã có lời đồn, hoàng đế Phàm giới đều là Tiên nhân hoặc là Thần nhân, vì lịch kiếp chuyển thế nên đầu thai mà thành. Trên người bọn họ có mây tím hộ thể, để tránh việc người của năm giới khác muốn cướp đoạt Phàm giới mà ra tay sát hại. Đợi đến sau khi hoàng đế băng hà, linh thể liền trở về Tiên vị hoặc là Bài vị! Bất quá, những điều này đều là truyền thuyết được kể lại từ ngàn vạn năm trước, cũng không biết là thật hay giả. Nhưng trên người Hạ Hầu Lân, quả thật có mây tím hộ thể, yêu ma quỷ quái thông thường không thể lại gần người hắn. Chứ nếu không, Phàm giới đã sớm đổi chủ!"

"Hèn chi không giống người thường!"

Mày Bắc Minh hơi hơi nhíu lại: "Trước ngươi nói Hạ Hầu Lân quen biết người của Minh Ngục?'

"Là hắn nói!" Âm Tế Thiên đem đoạn trò chuyện của Hạ Hầu Lân và Hiên Viên Duật kể lại một lần: "Nếu hắn thật sự quen biết Sứ Giả Minh ngục, thì việc đến Minh Ngục tìm một hồn kia của ngươi, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!"

"Quả thật là như thế!"

Bắc Minh nhẹ vỗ về lưng Âm Tế Thiên, rơi vào trầm tư!

Âm Tế Thiên dùng ngón tay chọt chọt ngực y: "Đừng nói ngươi muốn dùng mỹ nam kế, để hắn giúp ngươi tìm một hồn kia đấy chứ?"

Bắc Minh nhướng nhướng mày, mỉm cười hỏi ngược lại: "Nếu ta nói phải, thì sao?"

Âm Tế Thiên lạnh lùng đáp: "Nếu ngươi dám làm như vậy, ta liền trực tiếp đánh ngươi tới hồn phi phách tán. Để ngươi khỏi hao công tốn sức đi tìm một hồn kia nữa!"

Bắc Minh cười nhẹ, hôn lên môi hắn một cái.

Âm Tế Thiên lăn qua, ôm lấy thắt lưng của y, nhắm mắt lại nói: "Nhanh nghỉ ngơi đi!"

Bắc Minh nghi hoặc hỏi: "Đêm qua ngươi không ngủ sao?"

"Không ngủ, ta vẫn cứ chờ ngươi về! Gần như thức trắng. Cho nên hiện tại ta phải đánh một giấc, dưỡng *** thần cho tốt đã!"

Bắc Minh ôm hắn vào trong ngực: "Để làm gì?"

Âm Tế Thiên mở mắt trừng y, nghiến răng nghiến lợi nói: "Như vậy mới có *** lực đi đối phó với tên Hạ Hầu kia!"

Bắc Minh lại một lần nữa bị hắn chọc bật cười, hôn hôn chóp mũi hắn, an ủi: "Ta sẽ sử dụng trâm cài tóc mà ngươi đặc chế kia, đi gặp mặt hắn!"

Âm Tế Thiên khẽ cong khóe miệng, tạo nên một độ cung xinh đẹp!

266. Chương 262: Còn Ác Hơn Cả Hắn

Màn đêm buông xuống, đại sảnh Minh Thăng Viện bày biện một bàn thức ăn *** xảo. Hạ Hầu Lân nhìn chúng nó với ánh mắt hài lòng. Tuy còn hơi kém so với trù nghệ trong cung. Thế nhưng nơi này là Tu Chân giới, có thể làm được chừng ấy thức ăn ngon cũng đã không tồi rồi. Điều khiến hắn ta càng vừa lòng hơn chính là trang phục mà Bắc Minh mặc tối nay, một bộ trường bào màu tím hoa đào thêu viền vàng, khiến cho Bắc Minh thoạt nhìn càng thêm cao quý tuấn mỹ.

Lúc này, Hạ Hầu Lân khẽ liếc trộm Bắc Minh một cái, tức khắc khoé miệng liền co giật. Kỳ thực trên đầu Bắc Minh chỉ cài một cây trâm được làm từ Tử Ngọc, rất là đơn giản. Bất quá thân trâm lại khắc năm chữ viền vàng 'Bắc Minh yêu Tịch Thiên', cực thu hút ánh mắt người nhìn. Màu tím cộng hưởng với màu vàng, càng làm nổi bật lên dòng chữ bên trên ấy. Mà Hạ Hầu Lân, còn vừa vặn ngồi đối diện Bắc Minh, muốn không xem cũng khó.

Âm Tế Thiên thấy Hạ Hầu Lân cứ không ngừng liếc về phía mái tóc Bắc Minh, bản thân phải cố gắng lắm ngăn được khóe miệng không để nó nhếch lên, vờ nói: "Hạ Hầu huynh, ngươi cứ coi nơi này như nhà của mình, đừng khách sáo, ăn nhiều vào!"

Quần áo và trâm mà Bắc Minh dùng đều là do chính tay hắn tuyển chọn, hắn còn cố ý lựa cái trâm có màu chữ bắt mắt nhất nữa. Chỉ cần có ánh sáng chiếu vào, là có thể thấy được rõ ràng dòng chữ khắc ở bên trên. Hiên Viên Duật ngó sang Bắc Minh, im lặng khinh bỉ nhưng cũng không nói thêm gì. Hạ Hầu Lân mỉm cười, tùy ý gắp một ít cá hấp xì dầu lên nếm, cảm thấy không tệ, đang định tán thưởng thì chợt nghe Âm Tế Thiên hỏi:

"Hạ Hầu huynh, cá hấp xì dầu không tệ chứ?"

Hạ Hầu Lân cười nói: "Không tệ…"

Hắn ta còn chưa nói xong, Âm Tế Thiên đã chen ngang vào: "Vậy ngươi cứ ăn nhiều vào, đây là đầu bếp mà Bắc Minh đặc biệt mời riêng về để làm cá hấp xì dầu cho ta đó. Hương vị tuyệt đối không thể bàn cãi."

Hạ Hầu Lân nghe hắn nói thế, nhất thời cảm thấy miếng cá nhạt thếch. Bắc Minh cũng phối hợp, gắp một ít đồ ăn để vào trong bát Âm Tế Thiên, nhẹ giọng cằn nhằn:

"Ngươi đừng nói nhiều như vậy, ăn nhiều thịt vào! Lúc nãy ôm ngươi ta thấy ngươi rất gầy."

Hạ Hầu Lân: "…"

Hiên Viên Duật: "…"

Âm Tế Thiên: "…"

Còn ác hơn cả hắn, không chỉ kích đến Hạ Hầu Lân, mà kích luôn cả Hiên Viên Duật nữa!

Hiên Viên Duật lấy lại *** thần, ho nhẹ nói:

"Ta nhớ là hòa thượng ăn chay mà."

Bắc Minh thản nhiên nói: "Đối với ta, hắn chỉ là đạo lữ của ta thôi."

Hạ Hầu Lân sửng sốt: "Tịch Thiên là hòa thượng?"

Âm Tế Thiên thành thật trả lời: "Đúng thế!"

Hạ Hầu Lân giật mình hỏi: "Hòa thượng có thể thành thân với người khác? Chẳng lẽ ngươi hoàn tục rồi?"

Âm Tế Thiên cười nói: "Ta còn chưa hoàn tục! Trước đó, sư phụ tự ý đáp ứng mối hôn sự này! Mới đầu ta là bị lừa tới Bắc gia, cho nên không muốn thành thân với Bắc Minh!"

Khi ấy hắn cũng không nghĩ tới mình sẽ yêu phải Bắc Minh. Hạ Hầu Lân nghe được Âm Tế Thiên không muốn thành thân Bắc Minh thì mắt sáng lên:

"Vậy các ngươi bây giờ..."

Âm Tế Thiên tiếp tục nói: "Đấy là suy nghĩ của ngày xưa thôi. Hiện tại, ta thấy sư phụ đáp ứng mối hôn sự này, quả là quyết định đúng đắn!"

Khuôn mặt Bắc Minh đầy vẻ yêu chiều, gắp một miếng thịt kho tàu đưa đến trước miệng Âm Tế Thiên. Hạ Hầu Lân nhìn cử chỉ thân mật của hai người mà mất hết khẩu vị. Hắn ta đặt đũa xuống nói:

"Chắc do mới tới Tu Chân giới nên ta cảm thấy không khỏe lắm. Ta muốn về phòng nghỉ ngơi."

Hiên Viên Duật thầm khinh bỉ. 'Mới có vậy thôi đã không chịu nổi rồi!'

Âm Tế Thiên giả bộ quan tâm: "Thân thể ngươi không thoải mái sao? Có cần bắt mạch kiểm tra một chút không? Ở đây có hai Luyện đan sư cấp mười này, Minh cũng là một trong..."

Hạ Hâu Lân vừa nghe nói Bắc Minh là Luyện đan sư, thầm nghĩ đây là cơ hội để hai người bọn họ tiếp xúc gần gũi, còn có thể ở riêng với nhau một lúc lâu, liền gật đầu đồng ý:

"Được, nhưng ta muốn trở về phòng rồi hãy bắt mạch."

Âm Tế Thiên cũng sảng khoái đáp: "Không thành vấn đề! Vậy, đành phiền toái Hiên Viên sư huynh rồi!"

Hiên Viên Duật đang gắp đồ ăn, nghe Âm Tế Thiên nói thế, tay cầm đũa liền run lên. Bắc Minh nhờ chén rượu mà che kịp khóe miệng đang nhếch lên. Hạ Hầu Lân ngẩn người:

"Không phải ngươi nói Minh sư đệ là Luyện đan sư à? Sao lại..."

Âm Tế Thiên làm bộ ngạc nhiên nhìn hắn ta: "Hạ Hầu huynh không biết Hiên Viên sư huynh cũng là Luyện đan sư sao? Hơn nữa, y là sư huynh của Minh, chắc chắn y thuật sẽ tốt hơn Minh nhiều!" Kế đó hắn quay đầu sang nhìn Hiên Viên Duật, nở nụ cười xinh đẹp: "Ta nói có đúng không, Hiên Viên sư huynh?"

Hiên Viên Duật ho nhẹ một tiếng: "Nếu Hạ Hầu huynh không ngại, để ta bắt mạch cho ngươi xem thế nào? Thế nhưng, ta còn muốn Luyện đan giúp sư phụ, bởi thế chỉ có thể bắt mạch tại đây thôi. Được chứ?"

Đã nói đến mức này, Hạ Hầu Lân đành phải chìa tay ra.

Trong lúc Hiên Viên Duật bắt mạch cho Hạ Hầu Lân, ánh mắt của hắn ta lại thỉnh thoảng đảo về phía Âm Tế Thiên và Bắc Minh. Hạ Hầu Lân cảm giác được, thiếu niên tên là Tịch Thiên kia đã nhận ra mình thích Bắc Minh rồi. Chứ nếu không cũng chẳng cố tình công kích hắn ta mọi lúc mọi nơi như vậy. Xem ra, hắn ta đã quá xem thường thiếu niên này rồi.

Ngoài ra, cũng do bản thân quá mức nóng vội, muốn được tiếp xúc nhiều hơn với Bắc Minh, bởi vậy quên đi mất chuyện Bắc Minh rất để ý đến thiếu niên này.

Nếu như hắn không xuất hiện.

Hạ Hầu Lân nghĩ đến đây, mắt chầm chậm rũ xuống, che dấu đi vẻ hung ác trong đó. Hiên Viên Duật thu tay lại, lấy một lọ thuốc ra, đặt trên bàn nói:

“Trước khi ngủ, Hạ Hầu huynh ăn một viên, nhất định có thể an ổn ngủ đến tận hừng đông.”

“Cảm ơn Duật hiền đệ.” Hạ Hầu Lân cầm lọ thuốc cất vào trong tay áo, rời khỏi đại sảnh.

Bắc Minh nhìn theo bóng lưng Hạ Hầu Lân, ánh mắt lóe lên, dặn dò nói: “Bắc Đẩu đưa Hạ Hầu huynh về phòng nghỉ ngơi đi. Phải phục vụ cho thật tốt đấy. Còn nữa, phái hai đệ tử đến gác đêm cho Hạ Hầu huynh. Nếu Hạ Hầu huynh có yêu cầu gì, nhất định phải làm theo.”

“Dạ!” Bắc Đẩu nghe lệnh đuổi theo Hạ Hầu Lân.

Hiên Viên Duật cũng không muốn ở lại, đứng dậy rời khỏi.

Hạ Hầu Lân vừa trở về phòng liền leo lên giường nằm luôn. Hắn ta lăn qua lộn lại một hồi, mãi mà không ngủ được, vẫn luôn suy tính nên diệt trừ thiếu niên kia bằng cách nào. Xử lý xong, hắn ta mới có thể dùng nhu tình đánh vào trái tim Bắc Minh. Thế nhưng, đây là Tu Chân giới, hắn ta không thể dễ dàng giết thiếu niên kia được. Nếu ở Phàm giới thì quá tốt! Thân là Đế vương, muốn giết một người chẳng phải rất dễ dàng sao? Tùy ý chụp cho hắn một cái tội danh, là có thể kéo hắn đi chặt đầu được rồi.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện khe khẽ:

“Ngươi nói cái gì? Minh thiếu gia muốn cùng Minh Thiếu phu nhân đi Minh Ngục?

Đang lúc Hạ Hầu Lân vắt óc suy nghĩ, thì nghe được đệ tử canh cửa bên ngoài bàn tán. Hắn ta vội ngồi dậy, mang giầy rồi nhẹ nhàng đi tới gần.

“Minh thiếu gia muốn cùng Minh Thiếu phu nhân đi Minh Ngục? Không thể nào! Ta nghe nói Minh Ngục toàn là Quỷ Tiên, với tu vi của Minh thiếu gia và Thiếu phu nhân. Chẳng phải là tìm cái chết hay sao?”

“Ta nghe hộ vệ của Minh thiếu phu nhân nói vậy! Thật giả thế nào, ta cũng không rõ! Thế nhưng, chắc chắn đúng tám, chín phần mười!”

“Vậy ngươi có biết Minh thiếu gia và Thiếu phu nhân tới Minh Ngục làm gì không?”

“Hình như là muốn tìm hồn phách gì đó. Hiện nay Hoành trưởng lão đang kiếm người có giao thiệp với Minh Ngục để hỗ trợ. Mục đích chính là giúp Thiếu gia và Thiếu phu nhân tiện hành động hơn!”

“Haiz… hy vọng Minh thiếu gia và Minh thếu phu nhân có thể bình yên vô sự trở về.”

Sau đó hai đệ tử ở ngoài kia lại bàn tán về chuyện khác.

Hạ Hầu Lân cũng không hiểu lắm chuyện của Tu Chân giới, khẽ nhíu mày quay lại trên giường. Không biết là do hắn ta đa nghi quá hay sao, mà hắn ta cảm thấy hai người ngoài kia, là cố tình nói cho mình nghe.

Thế nhưng cũng không giống lắm.

Nếu Bắc Minh và Tịch Thiên thực sự muốn đi Minh Ngục, vậy hôm nay lúc hắn và Hiên Viên Duật nhắc tới chuyện này, sao Tịch Thiên lại không nói gì? Chẳng nhẽ Tịch Thiên không muốn nhận ơn tình của hắn ta? Nếu thật là vậy, hắn lại càng phải giúp.

Như thế thì ấn tượng của Bắc Minh với hắn sẽ càng tốt hơn, quan trọng nhất là Bắc Minh sẽ nợ hắn một phần ơn tình.

Còn có, Tịch Thiên muốn đi Minh Ngục, chẳng phải rất hợp ý hắn hay sao?

Hạ Hầu Lân nhìn nóc giường, đáy mắt toát lên vẻ ác nghiệt. Nếu như hắn bước ra ngoài, sẽ phát hiện hai tên canh cửa kia, chính là hộ vệ đi theo bên người Bắc Minh

Âm Tế Thiên dùng xong cơm tối, trở lại trong phòng liền nhào lên người Bắc Minh bức cung:

“Nói! Sao ngươi chỉ đơn giản để Bắc Đẩu đưa Hạ Hầu Lân về phòng thôi hả?”

Bắc Minh cũng không định gạt hắn: “Ta còn sai gã cài hai hộ vệ của ta canh giữ ngoài cửa phòng, sau đó cố tình lộ ra chuyện ta muốn đi Minh Ngục cho Hạ Hầu Lân biết.”

Âm Tế Thiên hiếu kỳ hỏi: "Chẳng phải Hạ Hầu Lân nói rằng ở đây chơi vài ngày rồi sẽ đưa các ngươi đến Minh Ngục làm khách sao? Hắn rất muốn ở cùng với ngươi, chắc sẽ tự động mở miệng mời thôi mà. Đến lúc đấy ngươi ừ một tiếng, là xong xuôi rồi? Cần gì phải làm chuyện thừa thãi như vậy?"

Đáy mắt Bắc Minh lóe lên sự khôn khéo: "Cứ cho là như thế đi. Nhưng sau khi chúng ta tới Minh Ngục, cũng chưa chắc sẽ tìm được cái hồn còn thiếu kia. Đến lúc đó, chúng ta lại phải nhờ cậy đến hắn. Nếu vậy, không chỉ nợ ơn tình của hắn, mà còn phải lựa lời ăn nói khép nép. Chẳng phải tạo cơ hội cho hắn vênh mặt hay sao? Nhưng nếu như hắn nghe lén thấy chuyện này, ví dụ có thích ta, chắc chắn hắn sẽ chủ động chạy tới đề nghị giúp đỡ, muốn chúng ta nợ hắn."

Âm Tế Thiên nhìn cái tên quỷ quyệt đa đoan kia, cười càng tươi hơn: "Ngươi thực giả dối! Thế nhưng … ta thích!"

Hắn ôm lấy cổ Bắc Minh, chủ động nhướn người hôn lên môi y.

267. Chương 263: Ngươi Thật Là Hư

Sau năm ngày, Bắc Minh và Âm Tế Thiên tẫn sức làm chủ nhà, mỗi ngày cùng khách quý Hạ Hầu Lân du sơn ngoạn thủy, đi dạo hết mọi ngóc ngách của Bắc Hoàng Thành. Thậm chí, bọn họ còn dẫn hắn ta đến tham quan Hội trường đấu giá, để hắn ta mặc sức chơi đùa cho thỏa thích.

Trãi qua sự tình đêm hôm đó xong, thái độ của Hạ Hầu Lân đối với Bắc Minh tức khắc trở thành khách sáo lễ phép, khiến người ta không mảy may nhìn ra hắn say mê Bắc Minh đã lâu.

Và đêm khuya thứ sáu, thời điểm từ bên ngoài trở lại Bắc phủ, rốt cuộc Hạ Hầu Lân cũng nói đến việc mời Bắc Minh tới Minh Ngục dạo chơi.

"Hiền đệ, trước khi ta đến Tu Chân giới, đã từng có một người bạn Quỷ Tiên mời ta tới Minh Ngục làm khách. Cho nên, ta nghĩ ba ngày sau, sẽ đi Minh Ngục một chuyến."

Khóe môi Bắc Minh nhếch lên thành một nụ cười nhạt: "Ta cũng có nghe Tịch Thiên nói qua chuyện này. Nếu Hạ Hầu huynh đã đáp ứng với bằng hữu đi Minh Ngục, như vậy ta cũng không giữ Hạ Hầu huynh ở lại nữa. Đợi ngày sau, Hạ Hầu huynh có thời giờ rãnh rỗi, hoan nghênh lại đến Tu Chân giới làm khách."

Hạ Hầu Lân thấy Bắc Minh không nhắc đến việc muốn đi cùng, lông mày khẽ nhíu lại, do dự một chút, mới lên tiếng nói: "Kỳ thật, ta muốn mời Duật hiền đệ, Minh hiền đệ và Tịch Thiên làm bạn, cùng nhau đi Minh ngục dạo chơi!"

Bắc Minh không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp lắc đầu: "Hạ Hầu huynh, thật sự xin lỗi! Ta còn có việc bận khác, cho nên không thể đi cùng với ngươi tới Minh ngục được!"

Hạ Hầu Lân vừa nghe, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, nói: "Ta không biết hiền đệ bận việc gì. Bất quá, ta có nghe nói Hiền đệ và Tịch Thiên cũng muốn đi tới Minh Ngục, hiện đang tìm người hỗ trợ liên hệ với bên Minh Ngục."

Bắc Minh nhíu mi, không thừa nhận: "Ta chẳng có dự định đi Minh ngục! Hạ Hầu huynh là nghe ai nói vậy?"

"Hiền đệ không cần quan tâm ta là nghe ai nói! Tóm lại, ta biết chuyện này!" Hạ Hầu Lân tiếp tục nói: "Tuy rằng ta không phải người của Minh Ngục, cũng chẳng giúp ích được gì. Nhưng, bằng hữu của ta là một Quỷ Tiên. Hơn nữa, y rất có thể là Sứ Giả Minh ngục. Nói không chừng y có thể giúp đỡ ngươi một tay! Bộ ngươi không xem ta là huynh đệ, thà tìm người khác, cũng không cần ta hỗ trợ?"

Âm Tế Thiên vẫn luôn nắm lấy tay Bắc Minh, đứng im lặng một bên. Nay nghe Hạ Hầu Lân nói thế, hắn cảm thấy Bắc Minh quả thực nhìn rất thấu tâm tư của Hạ Hầu Lân. Dưới đáy lòng cười thầm, lặng lẽ nhéo nhéo lòng bàn tay Bắc Minh một cái.

Bắc Minh im lặng một khắc, trầm giọng nói: "Hạ Hầu huynh, ngươi biết ta muốn đi làm cái gì chứ?"

Hạ Hầu Lân thấy Bắc Minh có dấu hiệu bị thuyết phục, đáy lòng vui vẻ, lại nói thêm: "Ta không rõ hiền đệ muốn làm chuyện gì. Bất quá, ta sẽ cố gắng hết sức thuyết phục bạn ta, để y giúp đỡ ngươi!"

Bắc Minh không có lập tức trả lời Hạ Hầu Lân, nhíu mày, một hồi lâu sau, mới nói: "Để ta suy nghĩ thêm hai ngày đã".

Hạ Hầu Lân mỉm cười: "Được! Ta hy vọng ba ngày sau, có thể cùng hiền đệ đi Minh Ngục!"

"Vậy chúng ta không quấy rầy Hạ Hầu huynh nghỉ ngơi nữa!"

Sau khi Bắc Minh cùng Hạ Hầu Lân khách sáo một phen xong, liền mang Âm Tế Thiên rời khỏi phòng.

Trên đường đi ra cửa viện, Âm Tế Thiên không thể nhịn thêm, bật cười thành tiếng: "Ngươi thật là hư!"

Rõ ràng trong lòng y rất muốn cùng Hạ Hầu Lân đi Minh Ngục, nhưng lại cố tình làm ra vẻ khó xử. Hơn nữa, bộ dạng Hạ Hầu Lân cực lực muốn giúp đỡ kia, càng làm cho hắn đau bụng muốn chết.

Bắc Minh cười khẽ không nói, ôm thiếu niên vào trong ngực.

"Chiêu này của ngươi gọi là lạt mềm buộc chặt?" Đột nhiên, Âm Tế Thiên có chút bất mãn nói: "Ta cảm thấy ta bị lừa rồi!"

Lông mày Bắc Minh khẽ nhướng, khó hiểu hỏi: "Có ý gì?"

Âm Tế Thiên trừng y nói: "Ta cảm thấy, nhất định ta là bị ngươi lừa tới tay. Sau đó, chỉ một lòng một dạ với mỗi mình ngươi!"

Bắc Minh bật cười, cúi đầu hôn lên trán hắn một cái. Lập tức, nhíu mày, kinh ngạc nói: "Ngươi cao hơn?"

Mấy ngày nay, y vẫn luôn dẫn Hạ Hầu Lân đi dạo xung quanh, cho nên cũng không chú ý thấy Tịch Thiên cao lên. Thẳng đến vừa rồi hôn hắn, y mới phát hiện mình chỉ cần thoáng cúi đầu, là có thể đụng đến trán của Tịch Thiên.

Âm Tế Thiên lườm y một cái: "Đúng vậy! Bây giờ ngươi mới phát hiện à?"

Chân mày Bắc Minh lại nhíu chặt thêm vài phần. Y cứ luôn cảm thấy, chiều cao của Tịch Thiên đột nhiên tăng lên, cũng giống như tóc của hắn đột nhiên dài ra kia!

"Đúng rồi! Nếu đã quyết định mấy ngày nữa liền đi Minh Ngục, thế chẳng phải chúng ta nên trả lời hai vị Yêu thú lão tổ, chuyện đưa bọn họ trở về Yêu giới sao?"

Bắc Minh nói: "Ừm! Đúng là nên nói với bọn họ một tiếng, bây giờ chúng ta đi tìm bọn họ đi!"

Hai người đi sang viện tử mà Dực Hổ và Phong Lang đang ở, chân mới vừa bước vào cửa, đã thấy Dực Hổ và Phong Lang vội vàng chạy từ trong phòng ra, đứng ở đại viện, bố trí Truyền Tống Trận.

Âm Tế Thiên sốt sắng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Dực Hổ và Phong Lang nghe thấy giọng của Âm Tế Thiên, động tác trên tay khẽ dừng lại.

Phong Lang tiếp tục bố trí trận pháp, vội hô lên: "Vừa rồi, chúng ta thu được Thiên Lý Truyền Âm của đám đồng bạn, nói rằng có hơn vạn con Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu chiếm lấy sào huyệt của chúng ta."

Hơn vạn con Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu?

Âm Tế Thiên không khỏi nghĩ đến đám Yêu thú và Thực yêu từ trong Bí cảnh chạy ra kia!

Bắc Minh khẽ nhắc: "Nếu quả thật có Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu chiếm lấy sào huyệt của các ngươi, như vậy hiện tại các ngươi trở về, cũng chẳng làm được gì!"

Nghe vậy, Phong Lang và Dực Hổ liếc nhau, đáy mắt hai người đồng thời lóe lên *** quang, cúi đầu tiếp tục bố trí trận pháp, nói: "Nhưng chúng ta cũng không thể mắt điếc tai ngơ, mặc cho đám Tiên Yêu thú, Tiên Thực yêu đó khi dễ đồng bạn của chúng ta!"

Âm Tế Thiên nói: "Nếu các ngươi đã phải đi về. Vậy trước khi các ngươi rời đi, ta có chuyện muốn nói cho các ngươi biết. Ba ngày sau, bọn ta dự định sẽ đi Minh Ngục, nếu các ngươi muốn ta dẫn các ngươi về Yêu giới, thì nội trong ba ngày phải chạy về đây!"

Dực Hổ đầu cũng không ngẩng lên, đáp: "Được!"

Lúc này, trận pháp mở ra, giữa sân sáng lên một đồ án bát quái màu xanh nhạt.

Dực Hổ gật gật đầu với Phong Lang, rồi bước đi vào giữa trận pháp.

Nháy mắt khi Dực Hổ biến mất, thân hình Phong Lang chợt lóe, xoẹt một cái, liền đứng ở sau lưng Âm Tế Thiên và Bắc Minh.

Âm Tế Thiên và Bắc Minh chưa kịp phản ứng, đã bị Phong Lang nắm lấy cổ áo, dùng tốc độ nhanh như tia chớp, kéo vào trong trận pháp.

Cảnh sắc trước mắt, từ viện tử của Bắc gia trở thành phòng ở do đá tảng xếp thành.

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn bốn phía, hắn còn nhớ nơi này là trung tâm của Vạn Yêu Sâm Lâm, cũng chính là sào huyệt của Yêu thú cấp mười.

Ánh mắt của hắn trở lại trên người Dực Hổ và Phong Lang: "Các ngươi mang bọn ta đến đây để làm gì?"

Phong Lang thỉnh cầu nói: "Chúng ta khẩn cầu ngài, có thể ra mặt giúp chúng ta đuổi đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu đi!"

Âm Tế Thiên có chút không vui nhíu mày: "Ngươi cảm thấy hành động của các ngươi là đang khẩn cầu ta giúp đỡ à? Thế mà ta tưởng, các ngươi là đang ép buộc bọn ta đó chứ!"

Trên mặt Phong Lang lộ ra vẻ xấu hổ.

Dù sao bọn họ cũng là Yêu thú, từ trước đến giờ làm việc gì cũng tương đối trực tiếp, nghĩ cái gì thì làm cái đó. Hơn nữa, mang Âm Tế Thiên trở về, bọn họ cũng là bất đắc dĩ.

Dực Hổ thành khẩn nói: "Thật sự là quá khẩn cấp, kính mong ngài thứ lỗi. Nếu muốn trách phạt, chúng ta cũng không oán giận câu nào. Bất quá trước đó, có thể giúp chúng ta đuổi đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu đó đi được không?"

Bắc Minh thấy bọn họ đúng là bị bức đến bất đắc dĩ, trầm giọng hỏi: "Ngươi xác định Tịch Thiên có khả năng đuổi đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu đó đi sao?"

Dực Hổ cực kỳ khẳng định nói: "Xác định!"

"Nếu Tịch Thiên không có cách nào đuổi bọn nó, vậy các ngươi phải bảo đảm chúng ta có thể rời khỏi nơi này một cách an toàn!"

"Được!"

Phong Lang biến trở về hình thú to lớn, cõng Âm Tế Thiên và Bắc Minh chạy tới Quảng trường trung tâm.

Xa xa, bọn họ liền nhìn thấy hai đội ngũ đã hóa thành hình người, đang giằng co ở trên đó. Nhưng rất may là không có đánh nhau.

Phong Lang hét lớn một tiếng.

Một đội ngũ trên quảng trường nghe được tiếng hét kia, hưng phấn hô lên: "Là Đại thủ lĩnh và Nhị thủ lĩnh trở lại!"

Đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu đứng đối diện với bọn họ thì lại khinh bỉ liếc nhìn Phong Lang và Dực Hổ: "Bổn tọa còn tưởng rằng tên đầu lĩnh lợi hại đến cỡ nào, hóa ra cũng chỉ là Yêu thú cấp mười Đỉnh phong kỳ mà thôi."

Vừa mới nói xong, bọn chúng lập tức cảm nhận được một cỗ uy áp cực mạnh đang áp đến phía này. Cả đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu run lẩy bẩy, một nỗi sợ hãi khó hiểu chợt dâng lên trong lòng.

Cảm giác này bọn nó rất quen thuộc, cho nên vội vàng nhìn sang bọn Phong Lang.

Khi nhìn thấy Âm Tế Thiên ngồi trên người Phong Lang, đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu kia giống như là nhìn thấy thứ gì cực đáng sợ, mạnh lui về phía sau mấy bước.

"Lão đại, kia hình như là Đại… Đại… Đại nhân…"

Tiên Yêu thú đầu lĩnh quay đầu lại, nhìn chằm chằm con Tiên thú đang lắp bắp nói chuyện, nổi giận quát: "Cái gì mà hình như, vốn chính là như vậy!"

Yêu thú bên kia cũng không cảm thấy cao hứng khi nhìn thấy đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu bị dọa đến lui về phía sau mấy bước. Bởi vì bọn nó, cũng đồng dạng cảm nhận được nỗi sợ hãi khó hiểu kia, cả người đồng loạt run lên.

Phong Lang và Dực Hổ đứng ở giữa hai đội ngũ.

Dực Hổ lạnh lùng trừng đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu: "Thân là Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu, sao các ngươi không ở trên Yêu giới? Xuống đây làm chi để mà chiếm đoạt sào huyệt của bọn ta?"

Tiên Yêu thú đầu lĩnh thấy Âm Tế Thiên ở đây, cũng không dám quá kiêu ngạo: "Ai muốn chiếm đoạt sào huyệt của các ngươi! Bọn ta chỉ ở tạm nơi đây vài ngày thôi mà!"

Dực Hổ cười lạnh: "Các ngươi có Yêu giới rồi mà, chạy tới Tu Chân giới đòi ở tạm là sao hả?".

Nếu chỉ có mười mấy Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu vào ở tạm, hắn còn có khả năng tin tưởng lời bọn nó nói. Nhưng bây giờ lại có hơn vạn con, đánh chết hắn cũng không thể tin được.

Đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu trầm mặc.

Dực Hổ thấy bọn nó không lên tiếng, tiếp tục gây sự: "Sao? Không còn gì để nói?"

Đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu hai mặt nhìn nhau, Tiên Yêu thú đầu lĩnh thực bất đắc dĩ nói: "Kỳ thật, bọn ta đã không còn chỗ để đi!"

268. Chương 264: Rất Xin Lỗi

Âm Tế Thiên, Bắc Minh và nhóm Yêu thú ngớ ra. Dực Hổ hỏi:

"Sao lại không có chỗ để đi?"

Tiên Yêu thú đầu lĩnh chuyển mắt sang Âm Tế Thiên đang ngồi trên lưng Lang Phong: "Chắc hẳn đại nhân cũng biết là bọn ta mới từ trong Bí cảnh đi ra?

Âm Tế Thiên nhận ra giọng của Tiên Yêu thú đầu lĩnh, cho nên hắn khẽ gật gật đầu. Tiên Yêu thú kia tiếp tục nói:

"Bọn ta ở trong Bí cảnh là bởi vì năm xưa bị đuổi khỏi Yêu giới, không nơi nương tựa nên mới tránh vào đó. Hiện giờ ra khỏi Bí cảnh, tất nhiên bọn ta chẳngcòn chỗ nào để đi cả. Bất quá, đây mới chỉ là một phần mà thôi, còn nguyên nhân khác nữa. Đó chính là hiện tại, toàn bộ Yêu thú của Yêu giới đều là rơi xuống làm nô lệ cho Tứ giới khác."

Nhóm Yêu thú Tu Chân giới giật mình. Dực Hổ nheo mắt, trầm giọng hỏi:

"Ý ngươi là gì?"

Tiên Yêu thú đầu lĩnh cười lạnh nói: "Ta thấy ngươi sắp phi thăng? Đáng tiếc, con đường thông từ Tu Chân giới tới Yêu giới đã bị phong ấn lại rồi! Không thể nào phi thăng được."

Dực Hổ im lặng. Có yêu thú tức giận nói: "Chẳng những không phi thăng được, mà còn bị nổ tan xác nữa ấy chứ!"

Đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu cũng giật cả mình. Tiên Yêu thú đầu lĩnh nhún vai nói:

"Ta không ngờ Yêu thú không phi thăng được sẽ bị nổ chết."

Dực Hổ nói: "Bọn ta đang định nhờ chủ tử mang đến Minh Ngục, để có thể tới Yêu giới."

Tiên Yêu thú đầu lĩnh liếc mắt nhìn Âm Tế Thiên, hỏi: "Chủ tử? Ý ngươi là vị Đại nhân này?"

Âm Tế Thiên nghe nó gọi mình là Đại nhân, trong lòng hơi chút quái quái. Cái kiểu gọi này, cứ như đang gọi giai cấp quan lại ở Phàm giới ấy.

Bắc Minh híp híp mắt. Y cứ có cảm giác, cái cách đám Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu kia gọi Tịch Thiên, càng làm cho y và Tịch Thiên cách xa nhau hơn. Tựa như bọn họ là người của hai thế giới khác nhau.

"Ừ."

Tiên Yêu thú lắc lắc đầu khuyên Dực Hổ: "Trước khi phong ấn được mở ra, ta khuyên các ngươi đừng đi Yêu giới vội, Minh Ngục thì lại càng không nên. Nếu bị Quỷ Tiên phát hiện, nhất định các ngươi sẽ bị bắt làm nô lệ. Mà ngay cả vị Đại nhân này, cũng sẽ bị liên lụy."

Nhóm Yêu thú ồ lên. Dực Hổ cau mày hỏi: "Rốt cục Yêu giới đã xảy ra chuyện gì?"

Tiên Yêu thú đầu lĩnh cẩn thận nhìn Âm Tế Thiên, rồi bất đắc dĩ thở dài: "Ta chỉ có thể nói, đây là trừng phạt mà Thượng Cổ Thiên Thần đối với chúng ta."

"Vậy chẳng nhẽ chúng ta cứ thế chờ chết sao?" Nhóm Yêu thú cấp mười sắp sửa phi thăng phẫn nộ.

Tiên Yêu thú đầu lĩnh lại nhìn Âm Tế Thiên: "Cũng không nhất thiết."

Mọi người cũng theo ánh mắt của Tiên Yêu thú đầu lĩnh, ngó sang Âm Tế Thiên. Đột nhiên Âm Tế Thiên đối mặt với mấy nghìn cặp mắt, trong lòng hơi có chút áp lực. Cuối cùng, chịu không nổi cảm giác này, bất đắc dĩ hỏi:

"Nhìn ta làm cái gì?"

Mời hắn tới đây không phải là để xua Tiên Yêu thú và Tiên Thực yêu đi sao? Cớ gì trở thành Đại hội Yêu thú luôn vậy?

Tiên Yêu thú đầu lĩnh đáng thương nói:

"Đại nhân có thể đoạt lại Yêu giới."

Âm Tế Thiên trừng mắt: "Ngươi cảm thấy ta có đủ năng lực để đoạt lại Yêu giới sao?"

Hơn nữa! Hắn cũng không phải là ăn no rửng mỡ, tại sao phải chạy đi đoạt lại Yêu giới cho bọn họ? Cứ gọi hắn là Chủ tử, Đại Nhân thì hắn phải làm y như thật à? Hiện bây giờ, hắn chỉ muốn mau chóng tìm lại được hồn phách của Bắc Minh, còn những việc khác, hắn chẳng buồn để tâm.

Tiên Yêu thú đầu lĩnh rất tự tin nói:

"Ngài có thể làm được! Cứ cho là ngài không làm được thì cũng chẳng sao. Ta tin chắc vị Vô Thượng Đại Nhân sẽ giúp ngài."

Sau đó, nó lại liếc sang Bắc Minh một cái. Bắc Minh nheo nheo mắt, sao bỗng dưng y có cảm giác Vô Thượng Đại Nhân mà nó nói lại chính là mình?

"Còn vị Đại nhân nào nữa?" Âm Tế Thiên nhức hết cả đầu.

Tiên Yêu thú đầu lĩnh nói ra năm chữ: "Ám Thần Vương đại nhân."

Âm Tế Thiên ngốc rớt. Đã lâu rồi, hắn không có nghe được cái tên này. Còn Bắc Minh lại nhớ rõ, Âm Tế Thiên từng nói, trong trí nhớ của Hiên Viên Duật có vị Ám Thần Vương kia, liền hỏi:

"Chẳng phải Thần giới chỉ có một Quang Thần Vương thôi sao? Cớ gì có thêm cả Ám Thần Vương nữa vậy?"

Tiên Yêu thú đầu lĩnh nhìn chằm chằm Bắc Minh với vẻ mặt khó hiểu, thật lâu sau mới nói:

"Thần giới có hai người thống trị, một là Quang Thần Vương, một là Ám Thần Vương. Quang Thần Vương trông coi Tam giới: Nhân, Tiên, Thần. Còn Tam giới: Yêu, Quỷ, Ma là do Ám Thần Vương quản lý. Sau đó có chuyện xảy ra, cho nên Quang thần Vương mới thống trị cả Lục giới."

Bắc Minh trầm giọng nói: "Vì sao ở Tu Chân giới không có truyền thuyết về Ám Thần Vương?"

Tiên Yêu thú đầu lĩnh lắc đầu: "Ta chỉ là một Tiểu Tiên thú cho nên chuyện của Thần giới ta cũng không rõ ràng cho lắm. Huống chi chúng ta đã tránh ở trong Bí cảnh lâu như vậy, càng không biết những chuyện đã xảy ra bên ngoài."

Bắc Minh không hỏi nữa, thế nhưng lại giữ chặt lấy Âm Tế Thiên hơn. Âm Tế Thiên bất ngờ bị y ôm siết đến không thở nổi. Âm Tế Thiên đành hướng Dực Hổ nói: "Nếu bọn họ tạm thời không có chỗ để đi, vậy cứ cho bọn họ ở lại."

Sau khi Dực Hổ nghe Tiên Yêu thú đầu lĩnh kể rõ mọi chuyện, tất nhiên sẽ không phản đối việc bọn họ tạm ở lại đây. Lang Phong tỏ vẻ thất vọng nói:

"Xem ra, chúng ta không thể đi theo chủ tử đến Minh Ngục để tới Yêu giới được rồi."

Âm Tế Thiên nói: "Các ngươi có đi Minh Ngục hay không thì ta cũng nhất định phải đi."

Tiên Yêu thú đầu lĩnh nghe vậy vội nói: "Tuy ta không biết ngài muốn đi Minh Ngục để làm gì, thế nhưng nếu có thể, ta hy vọng ngài hãy đánh vỡ phong ấn, đoạt lại Yêu giới."

"Cái này, bọn ta còn phải bàn bạc kỹ hơn."

Âm Tế Thiên không biết nên nói gì, bộ tưởng muốn cướp là cướp được chắc. Tiên Yêu thú đầu lĩnh nghiền ngẫm nhìn Bắc Minh:

"Việc này đúng là không nên quá gấp gáp."

"Cũng muộn rồi, bọn ta phải trở về đây." Âm Tế Thiên nói.

Dực Hổ lập tức giúp bọn họ làm xong Truyền Tống Trận: "Bọn ta sẽ không cùng chủ tử trở về."

Âm Tế Thiên không để tâm, chỉ xua xua tay, sau đó kéo Bắc Minh bước vào Truyền Tống Trận. Hai người vừa trở lại trong sân, Âm Tế Thiên liền xùy cười. Chỉ một mình hắn, mà muốn đoạt Yêu giới à? Thực hoang đường. Buồn bực hơn cả là vì sao hắn lại phải giúp bọn Yêu thú đoạt lại Yêu giới cơ chứ?

Người ở bên cạnh đột nhiên không tiếng động kéo hắn vào trong ***g ngực. Âm Tế Thiên sửng sốt:

"Sao thế?"

Bắc Minh chẳng nói một lời, chỉ ôm lấy hắn bước thẳng về phòng ngủ, kế đó đè hắn ra hôn điên cuồng. Âm Tế Thiên phát hiện tâm trạng của Bắc Minh không ổn lắm, thế nhưng hắn không biết vì sao y lại thế, đành phải nâng lên hai chân lên câu lấy y. Cũng hôn đáp trả nam nhân ở phía trên kia, giúp y bớt bất an hơn. Một khắc sau, trong phòng tràn đầy tiếng thở dốc và tiếng cơ thể va chạm vào nhau. Tốc độ rất nhanh, lực đạo rất mạnh, chỉ cần nghe âm thanh cũng đủ biết người nam nhân kia từng hồi từng hồi đâm sâu vào thiếu niên như thế nào.

Âm Tế Thiên không rõ hai người làm bao lâu, chỉ biết giọng hắn dần khàn đi, cả người đều đau nhức. Thế nhưng người nam nhân kia không hề có ý định buông tha hắn, lôi kéo hắn hết lần này đến lần khác. Sau biết bao nhiêu lần Bắc Minh trút ra yêu dịch, rốt cuộc Âm Tế Thiên không chống đỡ nổi nên hôn mê đi. Bắc Minh nhìn thiếu niên đột nhiên rũ cả người, nằm phịch xuống giường, y mới chợt tỉnh táo lại, hốt hoảng ôm lấy hắn kêu lớn:

"Tịch Thiên! Tịch Thiên!"

Y vội vàng lấy đan dược ra, nhét vào miệng Âm Tế Thiên. Trong cơn mê man, Âm Tế Thiên đột nhiên có cảm giác cả người thoải mái hơn hẳn. Hắn mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng kêu gọi, cho nên cố hết sức tỉnh dậy, đập vào mắt một gương mặt tuấn tú đầy vẻ lo lắng sợ hãi. Hắn rất không nỡ, bèn cất cái giọng cực khàn khàn, yếu ớt trêu ghẹo y:

"Đừng nói ngươi định làm tiếp đó nha? Ngươi mà còn làm tiếp, ta sợ ta sẽ mang thai luôn đấy!"

Bắc Minh bật cười, nỗi lo lắng cũng bớt đi, tức giận nói: "Đồ ngốc!"

Âm Tế Thiên thấy tâm trạng của y tốt hơn nhiều, cũng yên tâm hơn:

"Ta mệt sắp chết rồi. Ngươi đừng có làm ồn nữa".

Bắc Minh giúp hắn chỉnh lại tư thế cho thoải mái hơn, hôn nhẹ lên môi hắn nói: "Ngủ đi."

Âm Tế Thiên vừa nhắm mắt lại đã ngủ luôn. Bắc Minh đau lòng nhìn khuôn mặt mỏi mệt của hắn, nghe được âm thanh hít thở đều đặn mới nhẹ thì thào: "Thực xin lỗi."

Y cũng không biết mình bị làm sao nữa. Lúc nghe thấy bọn Tiên Yêu thú nhắc tới Quang Thần Vương và Ám Thần Vương, trong lòng y bỗng vô cớ cảm thấy tức giận, rồi bất an, còn có cả nôn nóng và hận thù. Y chỉ có thể ôm chặt lấy Tịch Thiên, mới giúp mình an tâm hơn.

Bắc Minh vừa nghĩ đến Âm Tế Thiên, khuôn mặt từ lạnh lẽo cũng hóa thành dịu dàng. Y đưa tay vỗ về cái lưng bóng loáng của thiếu niên một hồi, rồi đột nhiên khẽ dừng, sau đó thuần thục viết nên tên của hắn. Rõ ràng viết bằng tay trái, thế nhưng lại rất trơn tru và thuần thục. Giống như đã từng làm chuyện này cả ngàn năm qua. Chẳng biết là viết được bao nhiêu lần, Bắc Minh bỗng khựng lại. Y phát hiện, mình viết chữ 'Tịch' trong Tịch Thiên cư nhiên thành chữ 'Tế', hơn nữa ngay từ lần đầu tiên đã viết là 'Tế'. Bắc Minh nhíu nhíu mày, rõ ràng trong tiềm thức cho thấy y thói quen viết chữ 'Tế' hơn.

"Rốt cục mình bị làm sao vậy?"

Bắc Minh rên rỉ. Từ sau khi chiếm được thanh thần khí kia, y liền cảm thấy mình là lạ. Hơn nữa, rõ ràng Tịch Thiên đã là của y, nhưng y vẫn thường xuyên sợ hãi sẽ mất đi Tịch Thiên, lo được lo mất này nọ. Chẳng nhẽ là do nó gây ra? Bắc Minh kéo cánh tay mà Âm Tế Thiên đang gối lại, kế đó lấy thanh thần khí từ trong Nhẫn không gian ra.

269. Chương 265: Đừng Làm Rộn

Cả thanh liêm đao màu đen tản mát ra quang mang màu đỏ đầy tà ác. Hai con mắt Ma thú được khảm trên thân đao trông vô cùng hung hãn, nhìn như muốn chực chờ nhảy xổ ra, cắn xé mọi người thành từng mảnh nhỏ!

Ánh mắt Bắc Minh sáng lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn chuôi liêm đao!

Liêm đao kia tựa hồ cảm ứng được y, phát ra một tiếng oong. Bất quá, thanh âm rất nhẹ, cứ như đang đáp lại sự đụng chạm của Bắc Minh.

Bắc Minh nói nhỏ: "Lúc ở trong Bí cảnh, là ngươi một mực kêu gọi ta phải không?"

Nghe thế, hai con mắt màu đỏ trên thân đao lòe lóe phát sáng. Rồi bỗng nhiên, nó chui ra khỏi tay Bắc Minh, dừng lại trên người Âm Tế Thiên. Tiếp đó dùng cái đầu của ma thú, thân mật cọ cọ mặt Âm Tế Thiên!

Khóe mắt Bắc Minh giật giật!

Rốt cuộc cái thanh thần khí này đang tính làm gì thế, cư nhiên dám hôn đạo lữ của y ngay trước mặt y!

Âm Tế Thiên đang ngủ, cảm giác thấy trên mặt có cái gì đó lạnh lạnh, bĩu môi nói: "Đừng làm rộn!"

Hắn vung tay lên, liền tát trúng phóc ngay đầu của thanh thần khí.

Liêm đao màu đen chưa từ bỏ ý định, thu nhỏ thân hình lại, cỡ khoảng con chuột, kế đó nhanh nhẹ lách vào trong ổ chăn, cùng Âm Tế Thiên càng thêm thân mật tiếp xúc hơn.

Thân thể ấm áp của Âm Tế Thiên đột nhiên đụng tới một vật vừa cứng vừa lạnh như băng, cả người nhẹ run lên. Bất quá, hắn vẫn không mở mắt, chắc vì hắn biết người ngủ bên cạnh mình là Bắc Minh, cho nên rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Bắc Minh chợt nheo mắt lại. Dưới lớp chăn, Âm Tế Thiên không mặc bất cứ thứ gì cả.

"Đi ra!"

Liêm đao màu đen không ngừng phát ra âm thanh "ong ong ông ", tựa như đang nói "Ta không ra đó!"

Trong mắt Bắc Minh lóe lên tia nhuy hiểm, vươn tay bắt lấy chuôi liêm đao, dùng sức kéo về phía mình.

Không ngờ, liêm đao cứ như đã mọc rễ, kéo thế nào cũng không nhúc nhích. Bắc Minh tức giận đến mức muốn lấy pháp khí ra làm thịt nó cho xong.

Đúng lúc này, một người một thần khí như cảm ứng được gì đó, động tác bỗng nhiên ngừng lại.

Liêm đao vụt chạy ra khỏi ổ chăn, xoay vòng trên không, chỉ nháy mắt đã biến thành một thanh thần khí cực lớn, hung bạo và tà ác.

Bắc Minh lạnh lùng nói: "Trở về!"

Liêm đao màu đen ông một tiếng, không tình nguyện lui vào trong Nhẫn không gian của Bắc Minh.

Bắc Minh nhìn cái Nhẫn, lạnh lùng hừ nhẹ, lần sau đừng mong y thả nó ra nữa.

Y nhàn nhạt liếc mắt nhìn cửa sổ đang đóng chặt, nhẹ chân nhẹ tay nằm xuống cạnh thiếu niên, ôm người vào trong ngực, nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, một thân ảnh anh tuấn hạ xuống sân viện.

Ngoài phòng, Hiên Viên Duật nhìn chằm chằm cửa sổ, chần chờ một khắc, mới sử dụng thần thức dò vào bên trong, liền nhìn thấy hai người đang ôm nhau ngủ.

Ánh mắt của y căng ra, khi quét đến dấu hôn trên cổ thiếu niên, ngực đột nhiên co rút mạnh, vội vàng thu hồi thần thức.

Trước đó, lúc y đang từ trong phòng luyện đan đi ra, nháy mắt cảm ứng được một cỗ khí tức tà ác rất quen thuộc, giống như khi Thôn Phách bắt được thanh thần khí màu đen kia.

Phương hướng là từ Minh Thăng Viện. Đến ngay cả thanh thần khí y đặt trong Nhẫn không gian cũng đã bị ảnh hưởng, không ngừng rung lên ong ong ông, như muốn xông ra ngoài.

Tuy nhiên, cả viện tử lại cực kỳ yên tĩnh, tựa hồ chỉ có mình y phát hiện được cỗ khí tức khác thường này. Cho nên, y mới đặc biệt chạy tới đây xem.

Hiên Viên Duật nhanh chóng đưa tay che lấy ngực đang phát đau, nhíu mày.

Tại sao lại đau như vậy!

Ngày trước, khi nhìn thấy Bắc Minh với Tịch Thiên ở cùng một chỗ, tuy rằng trong lòng sẽ có chút không thoải mái, nhưng y còn có thể lạnh nhạt đối mặt, nghĩ đến sớm hay muộn y cũng sẽ đoạt người lại.

Nhưng mà, sau khi có thêm một phần ký ức, y càng ngày càng không có biện pháp đối mặt với hai người bọn họ. Thậm chí có loại xúc động, muốn lập tức nhào tới cướp người.

Hiên Viên Duật nhìn chằm chằm khung cửa sổ đóng chặt, đáy mắt lóe lên tia u ám. Y đứng ở ngoài phòng một lúc lâu, mới xoay người rời đi.

Trong phòng, Bắc Minh chậm rãi mở mắt, khóe miệng khẽ nhếch, ôm thiếu niên càng chặt hơn.

—

Ngày tiếp theo, lúc Âm Tế Thiên tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng Bắc Minh đâu.

Sau khi hắn rửa mặt sạch sẽ, liền đi ra khỏi phòng!

Bắc Đẩu canh giữ ở ngoài cửa, vừa nhìn thấy Âm Tế Thiên, lập tức tiến lên bẩm báo: "Thiếu phu nhân, hôm nay Thiếu gia đã sớm đến phòng Luyện khí bế quan Luyện khí. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hai ngày sau sẽ đi ra."

Âm Tế Thiên nghe nói như thế, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn cảm thấy, chắc chắn Bắc Minh là đang tránh hắn, sợ hắn ép hỏi chuyện đêm qua.

Bắc Đẩu lại nói: "Thiếu phu nhân! Phu nhân đã tỉnh lại! Ngài có muốn đến viện của Hoành trưởng lão thăm Phu nhân một lát không?."

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Ý ngươi là Huyền Ngọc trưởng lão?"

"Đúng vậy!"

Âm Tế Thiên lắc đầu.

Hắn và Huyền Ngọc trưởng lão chẳng có chuyện gì để nói với nhau. Hơn nữa, trong lòng hắn đối với bà còn có một ít thành kiến.

Nếu hiện tại đi gặp bà, hắn chỉ sợ không khống chế được chính mình, lại châm chọc giễu cợt vài câu, làm người ta vừa mới tỉnh lại, bị tức giận đến ngất xỉu nữa thì khốn.

"Đúng rồi! Bắc Minh bế quan! Vậy bên Hạ Hầu Lân có ai tiếp đãi không?"

"Sau khi thân mình Phu nhân không còn việc gì, Hiên Viên công tử liền cùng với Hạ Hầu công tử xuất phủ!"

Âm Tế Thiên nói: "Vậy là tốt rồi!"

Cứ như vậy, cũng không cần hắn một người một mình đi đối mặt với với tên ngụy quân tử Hạ Hầu Lân kia!

"Thiếu phu nhân!"

Bắc Sinh và Bắc Duy nhìn thấy Âm Tế Thiên, lập tức kích động chạy về phía hắn.

Bắc Duy đến gần, đầu tiên là thỉnh lễ với Âm Tế Thiên, kế đó mới nói lên chuyện tình của Thú Viên: "Thiếu phu nhân, mấy ngày ngài không ở Bắc gia, đều do Lập quản sự phụ trách toàn bộ công việc của Thú Viên. Giờ ngài đã trở về, có phải muốn tiếp nhận lại sự vụ, để tự tay ngài quản lý không?"

Âm Tế Thiên chẳng hề mảy may quan tâm là ai quản lý, hỏi: "Ta không có ở đây, là ai mua đồ ăn cho Yêu thú?"

Bắc Sinh cười hắc hắc: "Là bọn ta!"

Việc tốt như vậy, sao có thể tặng cho người khác chứ!

Bắc Suy lấy số linh thạch ăn chận được từ việc mua đồ ăn cho Yêu thú ra, đưa cho Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên liếc nhìn gói to trong tay gã, nói: "Các ngươi chia nó thành hai phần, một nửa đưa ta, một nửa kia phân cho hai người các ngươi!"

Bắc Duy ngốc rớt!

Ánh mắt Bắc Sinh mở lớn: "Thật không?"

Bắc Đẩu đứng bên cạnh, nhìn ba người quang minh chính đại phân chia 'tang vật', lạnh lùng hừ một tiếng.

Âm Tế Thiên cười nói: "Xem như là phần thưởng dành cho các ngươi!"

Hai người cao hứng, rối rít tạ ơn Âm Tế Thiên!

Bắc Duy hỏi: "Thiếu phu nhân, ngươi tính khi nào nhận lại quyền quản lý Thú Viên?"

Âm Tế Thiên nhăn mày: "Nếu các ngươi cảm thấy Lập quản sự làm tốt, vậy cứ để cho hắn tiếp tục giữ vị trí tổng quản đi!"

Qua hai ngày nữa, hắn sẽ phải đi Minh ngục, căn bản không có khả năng quan tâm việc của Thú Viên.

"Vậy Thiếu phu nhân có còn phụ trách việc mua đồ ăn cho Yêu thú không?"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ: "Vẫn nên để hai người các ngươi phụ trách đi!"

"Nếu đã như vậy, đợi một lát nữa bọn ta sẽ xuất phủ một chuyến, mua đồ ăn cho Yêu thú về!"

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Hôm nay là ngày mua đồ ăn cho Yêu thú sao?"

"Đúng vậy!"

Âm Tế Thiên nghĩ đến Đại thôn trưởng của Thôn Đậu Hoa, ánh mắt lóe lóe, nhếch môi cười nói: "Hôm nay các ngươi cứ nghỉ ngơi đi, để ta tự mình đi mua đồ ăn cho."

Bắc Duy hốt hoảng nói: "Chúng ta là hộ vệ của Thiếu phu nhân, phải tùy thời bảo vệ Thiếu phu nhân an toàn!"

"Không cần!"

Âm Tế Thiên vừa nói xong, liền vụt biến mất ngay trước mắt bọn họ.

Ba người Bắc Đẩu, Bắc Duy, Bắc Sinh khiếp sợ mà đứng im tại chỗ, mãi vẫn chưa hoàn hồn!

Chẳng biết qua bao lâu, Bắc Sinh mới lắp bắp chỉ vào chỗ mà Âm Tế Thiên biến mất, nói: "Thiếu… Thiếu… Thiếu… Thiếu phu nhân không thấy nữa!"

Không nghĩ tới, gã có may mắn thấy được tận mắt!

—

Sau khi Âm Tế Thiên rời khỏi Minh Thăng Viện, liền bay thẳng đến gian nhà của Đại thôn trưởng Thôn Đậu Hoa.

Lúc này, có hai người đang ngồi trong đại sảnh, một người là Đại thôn trưởng, một người khác lại chính là Thần Sử đã giết sạch toàn bộ người trên Duyên sơn, theo như lời Đại thôn trưởng đã kể.

Thần Sử nhăn mày: "Đêm qua, ta cảm ứng được khí tức do thần khí của Ám thần Vương phát ra!"

Đại thôn trưởng ngớ người: "Ý của ngươi là có người mang thần khí của Ám Thần Vương ra khỏi Bí cảnh?"

"Đúng vậy!"

Đại thôn trưởng vội hỏi: "Là ai mang thần khí của Ám Thần Vương ra khỏi Bí cảnh?"

Thần sử tức giận lườm hắn một cái: "Ngoại trừ…"

Lời còn chưa dứt, trước mắt hai người bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Đại thôn trưởng bị kinh hách, từ chỗ ngồi nhảy dựng lên!

Thần Sử cũng giật mình theo.

Sau khi nhìn thấy rõ người đến, cả hai lập tức thở phào một hơn: "Sao ngươi lại đến đây?"

Âm Tế Thiên thật không ngờ Thần Sử cũng có mặt nơi này, hơi ngạc nhiên một chút. Sau đó, thản nhiên liếc ra phía sau Thần Sử, nhìn vào Đại thôn trưởng, nhếch môi chế giễu: "Hóa ra Đại thôn trưởng có quen biết với Thần Sử ahh!"

Đại thôn trưởng lấy lại *** thần, xấu hổ cười cười.

Âm Tế Thiên quét mắt nhìn đồ vật đặt trên bàn, tiếp tục đùa cợt nói: "Vừa nước trà, vừa điểm tâm, xem ra mối quan hệ của hai người các ngươi rất không tồi!"

Đáy mắt Thần Sử hiện lên vẻ khó hiểu, vì sao Âm Tế Thiên thấy bọn họ ở chung, lại lạnh lùng trào phúng như vậy?

Đại thôn trưởng vội vàng hô: "Tịch Thiên, ngươi hãy nghe ta giải thích!"

Âm Tế Thiên ngồi lên cái ghế bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Ngươi nói đi, ta nghe đây!"

270. Chương 266: Đánh Cuộc

Thần Sử nghi hoặc nhìn thôn trưởng, rồi lại ngó sang Âm Tế Thiên, nhíu nhíu mày:

"Bộ ta và Khối băng quen biết nhau sẽ rất kỳ quái hay sao?"

Âm Tế Thiên lạnh lùng nhếch miệng: "Không phải kỳ quái! Mà là vô cùng kỳ quái!"

Hắn biết Thần Sử sẽ không làm chuyện gì gây bất lợi cho hắn. Hơn nữa hắn thừa tự tin rằng mình có thể an toàn thoát khỏi đây, cho nên mới không chút sợ hãi mà đứng trước mặt hai người bọn họ, hỏi rõ căn nguyên. Đại thôn trưởng không được tự nhiên ho khan một tiếng:

"Tuy ta không có nói cho ngươi chuyện ta và Thần Sử có quen biết nhau, thế nhưng thực sự Thần Sử đã giết hết mọi người ở Duyên sơn hôm đó!" Tiếp theo lại nhìn về phía Thần Sử: "Phong Diệp, ngươi có dám nói ngươi không hề làm thế không?"

Thần Sử nheo mắt: "Hừ! Ta thừa biết ngươi sẽ thêm mắm dặm muối nói xấu sau lưng ta mà!"

Đại thôn trưởng trừng mắt liếc y: "Ngươi cứ nói thử xem, có đúng hay không?"

Thần Sử thực sự không biết gã muốn cái gì, đành phải đáp: "Đúng thế!"

Đại thôn trưởng cười cười với Âm Tế Thiên: "Ngươi xem! Ta đâu có lừa ngươi!"

Âm Tế Thiên lại nhìn Thần Sử hỏi: "Ta không biết vì sao ngươi lại giết đám sứ giả, không biết vì sao ngươi lại giết đám người cầu duyên. GGiờ ta chỉ muốn biết, ngươi có ý định giết ta và Bắc Minh hay không thôi?".

"Ta định giết ngươi và Bắc Minh?"

Thần Sử sửng sốt, lập tức hiểu được Đại thôn trưởng đã nói xấu sau lưng mình những gì. Y tức giận đạp cho Đại thôn trưởng một cái, mắng: "Cho ngươi chừa cái tật nói lung tung!"

Đại thôn trưởng ôm mông, oan ức nói: "Ta làm sao? Tất cả cũng vì vụ cá cược năm xưa thôi mà?"

Thần Sử giật mình, sau đó lườm gã một cái, mặt đỏ như cháy: "Mẹ nó! Cá cược từ cái hồi còn trẻ trâu vắt mũi chưa sạch, vậy mà còn nhớ đến giờ!!!"

Nói xong, dường như còn chưa bõ tức, y lại đạp thôn trưởng thêm một cái nữa. Đại thôn trưởng vội vàng lóe ra một ý:

"Ngươi còn đá nữa là mông ta nát bét luôn đó! Hơn nữa, vụ cá cược này cũng là ngươi đề nghị mà ra, bây giờ sao tự dưng đổ lỗi tại ta? Ta đã nói với ngươi, cá cược là phải chấp nhận chịu thua. Bây giờ ngươi cứ ngoan ngoãn tắm rửa sạch sẽ, nằm lên giường chờ ta đi."

Âm Tế Thiên không khỏi cũng cảm thấy tò mò, chẳng biết trước đó bọn họ cá cược cái gì, mà đến cả mình cũng bị lôi vào. Vừa nghe thế, khuôn mặt tuấn tú của Thần Sử liền ửng hồng lên:

"Mẹ nó, ngươi nói cái gì? Ta không chấp nhận chuyện này!"

Âm Tế Thiên nheo nheo mắt: "Trước tiên trả lời câu hỏi của ta đã, rồi các ngươi liếc mắt đưa tình sau có được không?"

Thần Sử lườm thôn trưởng: "Ai liếc mắt đưa tình với gã?" Sau đó y nhìn về phía Âm Tế Thiên: "Ngươi đừng có nghe tên Khối băng này nói bậy! Gã chỉ muốn châm ngòi ly gián giữa ta và ngươi thôi! Nếu như ta muốn giết ngươi và Bắc Minh thì đã sớm giết rồi. Đợi ngươi Độ Kiếp xong thì còn giết chóc cái gì nữa."

Âm Tế Thiên im lặng nhìn Thần Sử. Mình và y quen nhau sao? Cớ gì Đại thôn trưởng lại muốn châm ngòi ly gián hai người bọn họ? Đại thôn trưởng cười khà khà:

"Lúc ấy, ta nói như vậy là muốn để cho Tịch Thiên có lòng phòng bị ngươi."

Thần Sử hừ một tiếng. Âm Tế Thiên lại hỏi:

"Đại thôn trưởng, chuyện ngươi và đạo lữ lên Duyên sơn cầu duyên là giả sao?"

Đại thôn trưởng liếc nhìn sắc mặt Thần Sử rồi vội vàng phủ nhận:

"Giả! Giả! Ta đã làm gì có đạo lữ! Ngày đó là ta một mình lên Duyên sơn, mục đính chính là để tìm Phong Diệp chứ không phải là cầu duyên!"

Âm Tế Thiên tức giận trừng Đại thôn trưởng, thực muốn đá cho gã mấy cái như Thần Sử vừa làm.

"Nếu đã rõ ràng rồi, vậy chuyện hôm nay chấm dứt tại đây. Giờ ta tới là để mua đồ ăn cho Yêu thú. Không biết Đại thôn trưởng đã chuẩn bị xong hết chưa?"

Nếu không phải do Đại thôn trưởng thì hắn cũng không cần phòng bị Thần Sử như thế. Đại thôn trưởng vội nói:

"Xong! Xong hết rồi! Chúng ta đi lấy đồ ăn luôn."

Âm Tế Thiên gật đầu, cùng với Đại thôn trưởng đi ra đại sảnh. Lúc này, hắn bỗng dưng dừng chân lại, nhìn Thần Sử hỏi:

"Đúng rồi! Ta và Hiên Viên Duật thực sự có Thần duyên sao? Đương nhiên ngươi không muốn trả lời cũng được."

Hắn chẳng hề thích Hiên Viên Duật, sao có thể có Thần duyên với y được chứ? Thần Sử nghĩ đến chuyện lần đó, sắc mặt trầm xuống:

"Thay vì nói Thần duyên, thà nói Nghiệt duyên đi còn đúng hơn. Tóm lại Thần duyên này, tuyệt đối không phải là Thần duyên mà ngươi vẫn tưởng đâu."

Âm Tế Thiên thấy mặt y trở nên khó coi, cũng không định hỏi nữa. Ra đến sân, Đại thôn trưởng nói:

"Kỳ thực Duyên sơn không phải là nơi để cầu nhân duyên."

Âm Tế Thiên ngẩn người, quay đầu nhìn gã: "Không phải cầu duyên, vậy sao có nhiều đôi đạo lữ đi Duyên sơn như vậy?"

Đại thôn trưởng nhíu mày: "Này cũng khó nói, trước đó quả đúng là Duyên sơn dùng để cầu nhân duyên. Thế nhưng về sau thì không phải nữa rồi!"

"Nếu không phải để cầu nhân duyên thì cầu cái gì?"

Âm Tế Thiên cảm thấy, Đại thôn trưởng có quen biết Thần Sử, vậy chắc thân phận cũng không phải là bình thường. Hắn còn nhớ cái ngày bị Lăng gia đuổi giết, gã đã từng nói rằng, nếu không phải bị Chủ tử Phong Ấn thì gã cũng sẽ không chật vật như vậy. Nói cách khác, tu vi thực sự của thôn trưởng cũng không phải là Hóa Thần kỳ đỉnh cao.

"Thần duyên!"

Đại thôn trưởng vừa nói vừa bí ẩn cười cười. Gã không bàn gì thêm, chỉ im lặng dẫn Âm Tế Thiên ra sau lấy thức ăn, kế đó có chút vội vã mà chạy ngược trở về. Âm Tế Thiên thấy bộ dạng gấp gáp kia của gã, liền đoán được kế tiếp, gã muốn cùng Thần Sử, làm cái gì.

Quay trở lại Bắc gia, Âm Tế Thiên liền tới Phòng thu chi để nhận linh thạch, kế đó chậm rì rì đi về phía Thú Viên. Trên đường, hắn vẫn không ngừng nhớ tới vẻ mặt của thôn trưởng khi nhắc đến hai chữ 'Thần duyên'. 'Thần duyên' mà gã nói, có gì khác với 'Thần duyên' mà các đạo lữ vẫn cầu? Âm Tế Thiên vừa nghĩ vừa nhíu mày. Nếu theo như mặt chữ, vậy có nghĩa là Nhân duyên của Thần.

Thần đạo…

Âm Tế Thiên ngốc rớt.

Nhưng ngay lập tức, hắn cảm thấy là mình nghĩ nhiều rồi!

Nếu Thần Sử không giết bọn họ, vậy việc này coi như xong, không cần phải đoán già đoán non mục đích của Thần Sử làm gì. Rất nhanh, Âm Tế Thiên đã đem chuyện giữa Thần Sử và Đại thôn trưởng quên sạch.

Nháy mắt hai ngày đã trôi qua, cũng tới ngày Bắc Minh xuất quan. Âm Tế Thiên chẳng rảnh để ý xem sau khi Độ Kiếp mình có thêm năng lực gì mới, hắn đang phải bận rộn nhắc nhở đầu bếp chuẩn bị đủ loại điểm tâm để mang đến Minh Ngục ăn.

Bắc Minh vừa xuất quan, liền sẽ đáp ứng lời mời của Hạ Hầu Lân, cùng đến Minh Ngục. Sáng sớm ngày hôm sau, Âm Tế Thiên, Bắc Minh, Hiên Viên Duật, Hạ Hầu cùng với hơn 20 trưởng lão Bắc gia đều tụ tập trong rừng trúc ở Minh Thăng Viện.

"Minh nhi, cha không nói nhiều, nhưng ngươi nhất định phải đặt sức khỏe của mình lên trên hết, đừng cố gắng quá. Biết chưa?" Bắc Vũ Hoành lo lắng dặn. Kế đó lại quay sang Âm Tế Thiên: "Tịch Thiên, ngươi cũng thế! Hai người các ngươi làm gì cũng phải cẩn thận đấy!"

Âm Tế Thiên liếc sang Huyền Ngọc trưởng lão không ngừng nhìn lén bọn họ. Bắc Vũ Hoành nói với Bắc Minh: "Ngươi có muốn nói vài câu với mẹ ngươi không?"

Bắc Minh nhìn sắc mặt hồng hào của Huyền Ngọc trưởng lão, lành lạnh nói:

"Không có!"

Bắc Vũ Hoành thở dài: "Được rồi!"

Khúc mắc trong lòng Minh nhi, tồn tại không chỉ ngày một ngày hai, chỉ trong thời gian ngắn, muốn xóa bỏ là không thể nào. Trước đó vài ngày, y có chủ động tới nhìn Huyền Ngọc, đã đủ hiểu là y tha thứ cho bà rồi. Bắc Vũ Hoành nhìn về phía Hạ Hầu Lân, ôn hòa cười:

"Lần này, phải cảm ơn Hạ Hầu công tử nhiều lắm. Sau khi đến Minh Ngục, còn phiền Hạ Hầu công tử để mắt tới nhiều hơn."

Hạ Hầu Lân mỉm cười: "Hoành trưởng lão khách khí rồi!"

Lúc này Hiên Viên Duật cũng đã tới, trực tiếp nói với Bắc Minh: "Minh sư đệ, ngươi không muốn chào từ biệt sư phụ sao?"

Bắc Minh liếc mắt nhìn y: "Có ngươi chào bà là được rồi."

Hiên Viên Duật nhăn mày. Y thật không biết nên nói Bắc Minh như thế nào đây nữa. Thế nhưng, cũng không thể nói Bắc Minh lạnh lùng vô tình được

Bắc Vũ Hoành hô: "Các ngươi ở đây chờ một lát, để ta xem các trưởng lão chuẩn bị như thế nào rồi."

Âm Tế Thiên nhìn nhóm trưởng lão cách đó không xa, thấp giọng hỏi: "Không nghĩ tới mở đường thông sang Minh Ngục lại cần nhiều trưởng lão như vậy. Hơn nữa, mỗi trưởng lão đều là ở Độ Kiếp kỳ."

Hiên Viên Duật cười cười nói: "Đây chính là mở cửa thông sang Minh Ngục đó, chẳng phải mở cửa lớn của Bắc phủ. Đương nhiên là cần nhiều tu sĩ cao giai rồi!"

Âm Tế Thiên trừng mắt lườm y, kế đó xoay qua Hạ Hầu Lân: "Hạ Hầu huynh, cái người mời ngươi tới Minh Ngục làm khách kia có nói cho ngươi biết làm như thế nào để đi Minh Ngục không? Hay là y sẽ đến tận Phàm giới đón ngươi?"

Hạ Hầu Lân lấy một cái phù chú màu vàng từ trong cái Nhẫn không gian mà Hiên Viên Duật đã đưa cho hắn ta ra:

"Y nói, lúc nào muốn tới Minh Ngục, thì đốt cái này đi."

Hiên Viên Duật và Bắc Minh liếc mắt nhìn nhau, tiếp nhận cái phù chú kia, quan sát một hồi rồi lắc đầu:

"Xem không hiểu! Phù chú của Quỷ Tiên quả nhiên khác hẳn với của Tu Chân giới!"

Âm Tế Thiên lườm y: "Không hiểu đã làm sao? Đâu ai bắt ngươi phải xem hiểu. Ngươi nhìn cho biết là được rồi!"

Hiên Viên Duật hỏi Hạ Hầu Lân: "Hạ Hầu huynh, ta đốt cái này nha"

"Đốt đi!"

Từ đầu ngón tay Hiên Viên Duật hiện ra một ngọn lửa nhỏ, nhanh chóng dính vào phù chú màu vành. Lúc phù chú cháy hết, trong rừng trúc liền bất chợt nổi gió lớn. Nhóm trưởng lão đang đứng nói chuyện gần đó vội vàng vươn tay áo che lại bão cát thổi tới, liền thấy phía trước không xa, bỗng dưng xuất hiện một cái động lớn màu đen.

"Có chuyện gì? Kia là cái gì vậy?"

"Hình như là con đường thông sang Minh Ngục!"

"Hả! Chẳng phải chúng ta còn chưa bày trận pháp à? Vì sao nó đã mở ra rồi?"

Hiên Viên Duật nhếch môi:

"Tiện quá đi!Tới Minh Ngục rồi ta sẽ mua vài cái phù này về."

Bắc Minh xoay người nói với Bắc Vũ Hoành: "Cha! Chúng ta đi đây."

Trước khi quay người lại, khóe mắt của y vô tình đụng phải Huyền Ngọc trưởng lão, bất quá ý phớt lờ, kéo Âm Tế Thiên đi vào trong động đen kia.

271. Chương 267: Âm Tế Thiên

Bốn người tiến vào thông đạo, cửa vào phía sau dần dần thu nhỏ lại.

Nháy mắt khi cửa vào đóng lại, cảnh sắc xung quanh xuất hiện biến hóa.

Từ một màn đêm đen, biến thành một cổng tòa thành cực lớn. Phía trên cổng có treo hai chữ 'Minh Đô' được điêu khắc nghiêm trang. Còn phía dưới cánh cổng, có những tên quỷ vệ đứng trông coi.

Quỷ vệ mặc áp giáp màu đen, thắt lưng giắt hai thanh loan đao màu đen, đầu đội một cái áo chùng màu đen, dưới cái mũ cũng hé ra một khuôn mặt màu xanh đen. Trong hai con mắt đỏ sậm, lòe lòe ánh sáng sắc bén nghiêm cẩn, lạnh lùng quan sát người ra ra vào vào cổng thành.

Trừ này nọ, dưới thân mỗi quỷ vệ còn có một con Tiên Yêu thú, giống chó nhưng không phải là chó. Trên người bọn nó cũng mang áo giáp màu đen, đỉnh đầu có cái sừng dài, nom xem hết sức sắc bén. Hai lỗ tai nhọn hoắt dựng thẳng ở hai bên gò má. Nháy mắt khi bọn người Âm Tế Thiên xuất hiện, lỗ tai kia bỗng dưng khe khẽ động. Toàn bộ Thú khuyển đều đồng loạt nhìn về phía bọn họ.

Âm Tế Thiên ngửa đầu nhìn bầu trời tối đen: "Nơi này chính là Minh Ngục? Lúc chúng ta tiến vào, rõ ràng là ban ngày, cớ gì đi vào bầu trời liền tối thui chứ?"

Bắc Minh giải thích: "Minh Ngục không có ban ngày!"

Hiên Viên Duật nhếch môi nói: "Tịch Thiên không biết quỷ hồn sợ ánh sáng sao?"

Hạ Hầu Lân nhìn xung quanh, khi trông thấy quỷ hồn đang trôi nổi bên ngoài thành, liền cười nói: "Ta coi như đã được mở rộng tầm mắt!"

Bắc Minh nhìn tu sĩ và Quỷ Tiên ra khỏi cửa thành, nói: "Chúng ta cứ vào thành đã rồi lại nói!"

Hiên Viên Duật hỏi: "Hạ Hầu huynh, ngươi có biết cách tìm được người bạn kia không?"

Hạ Hầu Lân lại lấy ra một cái phù chú màu vàng: "Y bảo, sau khi tới Minh Ngục, hãy đốt hết tấm phù chú này, rồi đứng ở vùng phụ cận bên trong cửa thành, chờ y phái người tới đón."

Hiên Viên Duật nhanh chóng đốt cháy phù chú trên tay hắn ta, nói: "Hiện tại chúng ta chỉ việc chờ người bạn kia của Hạ Hầu huynh thôi!"

Nháy mắt khi bốn người bước vào cổng thành của Minh Ngục, Thú khuyển canh giữ nơi đây đột nhiên đồng loạt quỳ rạp trên mặt đất, cung kính cúi đầu.

Quỷ vệ nhìn thấy cảnh này, đều tỏ vẻ nghi hoặc.

Bắc Minh thản nhiên liếc nhìn đám Thú khuyển đang quỳ ở hai bên, tay ôm lấy thắt lưng thiếu niên, tăng nhanh cước bộ, thẳng vào trong thành.

Lúc Âm Tế Thiên rời khỏi, Thú khuyển lại đứng lên, khiến Quỷ vệ một phen đổ mồ hôi!

Rốt cuộc đám Thú khuyển này bị làm sao vậy?

Không có ai điều khiển chúng à, sao tự dưng lại quỳ xuống?

Hơn nữa, động tác còn vô cùng chỉnh tề, so với lúc bị bọn họ huấn phục còn muốn nghe lời hơn!

Viên tiểu quan ngồi trong cổng, hô to với bốn người Âm Tế Thiên: "Bốn người các ngươi, lại đây đăng ký!"

Bắc Minh và Hiên Viên Duật liếc nhau, đi về phía Viên tiểu quan kia.

Viên tiểu quan đầy mặt khinh thị, thản nhiên liếc bọn họ một cái: "Từ Tu Chân giới tới phải không? Thấy bộ dáng ngây ngây ngốc ngốc của các ngươi, liền biết đây là lần đầu tiên đến Minh Ngục chứ gì! Được rồi! Không nói nhiều nữa, ấn dấu tay vào chỗ này đi!"

Bốn người nhìn quyển sổ ghi chép màu trắng trên bàn, trên trang giấy hiện lên một loạt cái tên màu đỏ.

Hiên Viên Duật đảo nhìn mặt bàn, ngoại trừ cuốn sổ ghi chép màu trắng và một cái túi màu đỏ ra, cũng không có mực để ấn dấu tay.

Y nhìn chằm chằm cái gói to màu đỏ, mắt khẽ giật, kế đó lấy mười viên linh thạch thượng phẩm trong Nhẫn không gian ra, bỏ vào trong gói to kia.

Khuôn mặt của viên tiểu quan cũng từ không kiên nhẫn biến thành ôn hòa, cười nói: "Các ngươi chỉ cần đặt ngón tay lên trên sổ ghi chép là được!"

Âm Tế Thiên bĩu môi!

Thật là con buôn!

"Cảm ơn đại nhân nhắc nhở!"

Hiên Viên Duật cười cười ấn ngón tay xuống một chỗ trống, trên quyển sổ lập tức hiện ra hai chữ màu đỏ tươi 'Đế Duật'.

Tiểu quan cười nói: "Đế Duật, tên không tồi!"

Bốn người sửng sốt!

Không phải là Hiên Viên Duật sao?

Sao lại gọi là Đế Duật?

Bốn người đè xuống nghi hoặc trong lòng, không hề hỏi ra tiếng.

Bắc Minh cũng làm theo, trên trang giấy hiện ra hai chữ 'Bắc Minh' màu đỏ đậm.

Âm Tế Thiên cũng nối gót, nhưng hiện ra trên trang giấy không phải là Tịch Thiên, mà là ba chữ 'Âm Tế Thiên'.

Hắn kinh ngạc mà nhìn cái tên kia!

Cớ gì lại là Âm Tế Thiên!

Khóe miệng Hiên Viên Duật khẽ cong.

Bắc Minh cũng chằm chằm ngó hai chữ 'Tế Thiên', nheo nheo mắt.

Hạ Hầu Lân liếc qua 'Âm Tế Thiên' kia, cũng in dấu tay lên trang giấy, tức khắc ba chữ 'Hạ Hầu Lân' màu đỏ tươi hiện ra.

Hắn ta nhìn cái tên gần như là màu đen, không đè ép được nghi hoặc trong lòng, hỏi: "Vì sao tên của bọn họ đều là màu đỏ đậm, mà tên của ta là màu đỏ tươi?"

Viên tiểu quan miễn cưỡng nói cho hắn ta biết: "Tên màu đỏ tươi chứng tỏ tuổi thọ không dài bằng tên màu đỏ đậm thôi!"

Hạ Hầu Lân nhíu mày.

Viên tiểu quan nể tình số linh thạch, lại giải thích: "Ngươi là Phàm nhân, sống không lâu bằng tu sĩ cũng không có gì kỳ quái!"

Hạ Hầu Lân nghe thế, mới thở ra một hơi!

Hắn ta còn tưởng là mình sắp chết!

[Ờ thiệt, sắp chết rồi:v]

Viên tiểu quan phiền hà phất phất tay: "Nếu đã đăng ký xong, vậy đứng qua một bên, đừng có chắn đường người phía sau!"

Bốn người thối lui qua một bên, tìm một chỗ tương đối dễ thấy lại thanh tĩnh, đứng chờ người bạn của Hạ Hầu lân tới đón.

"Duật hiền đệ, chẳng phải ngươi tên là Hiên Viên Duật sao? Cớ gì lại xuất hiện hai chữ Đế Duật?" Hạ Hầu Lân lên tiếng hỏi.

Lông mày Hiên Viên Duật khẽ nhếch: "Họ Hiên Viên là sư phụ mượn họ của sư công đặt cho ta, còn cái tên Duật là bởi vì trên vai ta có một cái bớt hình chữ Duật, cho nên mới có tên là Hiên Viên Duật. Về phần cái tên Đế Duật, rất có thể là tên trước khi sư phụ nhặt được ta!"

"Thì ra là thế!"

Hiên Viên Duật nhìn về phía Âm Tế Thiên, cười hỏi: "Tên thường gọi của Tịch Thiên trước khi xuất gia chắc là Âm Tế Thiên nhỉ? Thảo nào tiểu quản sự Hoa gia luôn gọi ngươi là Âm đạo hữu!"

Âm Tế Thiên ba phải cái nào cũng được nói: "Có lẽ vậy! Không nhớ rõ!"

Khi thấy trên trang giấy hiện ra ba chữ 'Âm Tế Thiên', thì ngay cả hắn cũng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn!

Bắc Minh ôm người vào trong ngực, cúi đầu, hôn nhẹ một cái lên trán thiếu niên.

Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân thấy một màn như vậy, liền không tiếng động quay đầu sang một bên.

Lúc này, một cỗ kiệu hoa lệ cao lớn bốn người khiêng dừng ở trước mặt bọn họ, quản sự dẫn đầu tiến đến gần Hạ Hầu Lân, cung kính thưa: "Xin hỏi ngài là Hạ Hầu công tử phải không?"

Hạ Hầu lân đáp: "Đúng vậy! Ngươi là..."

Quản sự kia vừa xác định chắc chắn hắn ta là Hạ Hầu Lân, liền lập tức mỉm cười nói: "Ta là Tổng quản của Phụng Âm đại nhân, sau khi Phụng Âm đại nhân nhận được tin Hạ Hầu công tử đến, ngài đặc biệt ra lệnh bảo tiểu nhân tới đón Hạ Hầu công tử!"

Âm Tế Thiên, Bắc Minh và Hiên Viên Duật nghe quản sự nói ra hai chữ 'đại nhân', càng thêm khẳng định người bạn của Hạ Hầu Lân kia, đích thực là Sứ Giả Minh ngục.

Quản sự nhìn sang ba người nam tử đứng cạnh Hạ Hầu Lân, lộ ra vẻ áy náy: "Tiểu nhân không biết Hạ Hầu công tử còn dẫn theo bạn bè, cho nên chỉ chuẩn bị có một cái kiệu."

Hiên Viên Duật cười nói: "Bọn ta có thể ngự khí phi hành, không cần ngồi kiệu!"

Quản sự lại lộ ra nụ cười xin lỗi, rồi cúi người với Hạ Hầu Lân: "Mời Hạ Hầu công tử lên kiệu!"

Hạ Hầu Lân nhìn bọn Hiên Viên Duật một cái, sau đó mới bước lên trên kiệu.

Quản sự dẫn đầu bay lên trên bầu trời Minh Ngục, để cho bọn họ có thể xem được phong cảnh Minh Đô.

Minh Đô cũng không âm trầm khủng bố như bọn họ tưởng tượng, ngược lại nó thập phần xinh đẹp. Hơn nữa từ trên cao nhìn xuống, Minh Đô ngoại trừ phố xá thương nghiệp phồn hoa. Còn có thực vật tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, chiếu rọi mỗi con người ở mỗi góc thành. Đến ngay cả nước sông cũng hiện lên màu lam nhạt sáng bóng, tựa như dải ngân hà, đẹp đến nỗi làm người ta không nỡ rời mắt.

"Thật đẹp!" Hạ Hầu Lân tán thưởng nói.

Hiên Viên Duật cười cười: "Quả thật rất đẹp!"

Âm Tế Thiên và Bắc Minh không lên tiếng, trong đầu hai người không hẹn mà cùng nghĩ, phải làm sao để tìm được một hồn kia.

Quản sự dẫn theo bọn họ tới trước một cánh cổng của một phủ đệ khí thế to lớn, tám quỷ vệ canh giữ cổng vội vàng tiến lên thỉnh lễ: "Lệ quản sự!"

Lệ quản sự nhìn đám người Hạ Hầu Lân nói: "Bọn họ đều là bằng hữu của Đại nhân, hầu hạ cho tốt vào, không được qua loa!"

"Dạ!" Tám gã quỷ vệ quét nhìn đám người Hạ Hầu Lân, ghi tạc mặt mũi của bọn họ vào trong lòng, để thuận tiện ngày sau cho bọn họ tự do ra vào.

Lệ quản sự cúi người ra dấu mời đám Hạ Hầu Lân đi vào: "Phụng Âm đại nhân còn có việc gấp, chưa thể hồi phủ. Ngài bảo tiểu nhân trước an trí mọi người cho thỏa đáng. Đợi đại nhân trở về, sẽ tự đến gặp mọi người?"

Hạ Hầu Lân nói: "Làm phiền!"

Lệ quản sự dẫn bọn họ tiến vào trong phủ đệ, đi tới viện tử dành cho khách.

Năm người mới vừa vào cửa, chợt nghe tiếng 'ba ba', còn có tiếng chửi bậy: 'Con súc sinh nhà ngươi, có phải muốn ta quất chết ngươi, ngươi mới có thể ngoan ngoãn nghe lời ta phải không?"

"Grrr Grrrao " Là tiếng Yêu thú bi phẫn rống, kế tiếp, lại là một trận quất đánh.

Tuy Âm Tế Thiên không nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng chỉ cần nghe thôi, hắn cũng không nhịn được mà nhăn mày.

Chẳng biết vì sao, tiếng kêu bi phẫn của Yêu thú khiến cho lòng hắn vô cùng khó chịu, hận không thể băm chặt cái người đang quất đánh Yêu thú kia!

272. Chương 268: Không Được Nói Cho Hắn Biết

Lệ quản sự nghe thế mặt cũng có chút không vui, bước vào sân liền trông thấy một nam quỷ phó đang ra sức quất vào một con Tiên Yêu thú. Ông quát lớn:

"Không thấy có khách đến à? Sao lại không lễ phép như vậy?"

Nam quỷ phó bị quát, giật mình ngẩng đầu nhìn Lệ quản sự, cuống quít giấu đi cây roi, nói:

"Tiểu nhân kiến quá Lệ quản sự!"

Tiên Yêu thú kia quỳ rạp ở dưới đất, nó vừa nghe tiếng Lệ quản sự, cả người liền run lên vì sợ hãi. Thế nhưng, khi nó bắt gặp Âm Tế Thiên, hai mắt bỗng dưng sáng ngời, tựa như thấy được quang minh, thấy được hy vọng vậy. Âm Tế Thiên nhìn cả người con Tiên Yêu thú đều đầy là máu, mày càng nhíu chặt hơn. Bắc Minh hiểu ý, khẽ siết nhẹ tay của hắn.

Lệ quản sự nhíu mày:

"Bọn họ là khách quý của Phụng Âm đại nhân, bởi thế ngươi phải hầu hạ cho tử tế vào. Còn nữa, tìm nhiều người một chút, thu dọn mấy gian phòng đi!"

"Dạ!"

Nam quỷ phó nhanh chóng kéo con Tiêu Yêu thú rời đi. Không ngờ nó lại cứ đứng im như trời trồng, mắt lom lom nhìn Âm Tế Thiên không chớp.

"Cái con súc sinh này!"

Nam quỷ phó tức giận đạp Tiên Yêu thú một cái. Thấy thế, đáy mắt Âm Tế Thiên trở nên lạnh lùng, sau đó ra dấu cho Tiên Yêu thú cứ tạm đi theo nam quỷ phó trước đã. Tuy Tiên Yêu thú không muốn, nhưng nó vẫn đứng lên, đi theo nam quỷ phó ra sau hậu viện. Lệ quản sự quay lại, cười ôn hòa:

"Thật quá thất lễ!"

Sau đó ông dẫn bọn họ vào phòng khách, rót tiên trà, kế tiếp sai người bưng tiên quả lên. Hiên Viên Duật hỏi:

"Lệ quản sự đừng trách ta lắm chuyện, con Tiên Yêu thú kia không phải là Khế ước thú của ngươi sao? Vì cớ gì lại giống như một nô lệ vậy?"

Lệ quản sự đáp: "Minh Ngục và Tu Chân giới không giống nhau. Ở Tu Chân giới, các ngươi xem Yêu thú là bạn đồng hành, hoặc là một sự giúp đỡ. Thế nhưng ở Minh Ngục này, chúng ta phải xem nó là nô lệ, nếu không nghe lời liền vung roi trách phạt."

Ấn đường Hiên Viên Duật khẽ nhúc nhích, sau đó không hỏi thêm gì nữa. Kỳ thực, tình hình ở Tu Chân giới cũng không khác biệt lắm. Nếu có đánh nhau, họ thường dùng Yêu thú để làm lá chắn, hoặc hy sinh Yêu thú để bảo vệ bản thân. Nhưng cũng không giống như ở Minh Ngục, mạnh tay đánh Khế ước thú của mình.

Âm Tế Thiên và Bắc Minh lại liếc mắt nhìn nhau.

Lệ quản sự quay sang cười xin lỗi với Hạ Hầu Lân: "Hạ Hầu công tử, ta thật không ngờ ngài sẽ tới Minh Ngục sớm như vậy, cho nên chưa kịp chuẩn bị thực vật ở Phàm giới. Nếu ngài không chê, ta sẽ sai người đem tới một ít Tích Cốc Đan cho ngài dùng, có được hay không?"

Hạ Hầu Lân nói: "Không cần phiền phức như thế đâu! Ta có mang theo một chai Tích Cốc Đan rồi!"

"Nếu đã vậy, ta cũng không chuẩn bị thực vật nữa!"

"Được."

Bất ngờ, vẻ tươi cười của Lệ quản sự tắt ngúm, trở nên hết sức nghiêm túc. Mấy người ngồi ở đó cũng chú ý tới điều này. Mãi một hồi lâu sau, Lệ quản sự mới lên tiếng nói:

"Hạ Hầu công tử, thực xin lỗi. Ta mới nhận được truyền âm của Phụng Âm đại nhân, nói là đột nhiên có chuyện quan trọng. Sợ là sẽ không trở về ngay được."

Hạ Hầu Lân không để bụng đáp: "Chuyện của Phụng Âm quan trọng hơn, chờ y hết bận rồi đến tìm ta sau cũng được".

Lệ quản sự khách sáo vài câu rồi nhanh chân rời khỏi đại sảnh. Hạ Hầu Lân trông cho Lệ quản sự khuất bóng, mới hỏi Bắc Minh:

"Không biết tiếp theo, Minh hiền đệ định làm như thế nào?"

Bắc Minh thản nhiên nói: "Trước cứ thăm thú xung quanh đã, rồi mới tính toán sau."

Hiên Viên Duật nhìn Bắc Minh: "Minh sư đệ nói gì vậy, mục đích chúng ta tới Minh Ngục là để du ngoạn mà?"

Hạ Hầu Lân ngạc nhiên hỏi Hiên Viên Duật: "Duật hiền đệ không biết à?"

Hiên Viên Duật nhướng mày: "Biết cái gì?"

Hạ Hầu Lân không nói. Hiên Viên Duật ngó về phía Bắc Minh:

"Minh sư đệ, đừng nói là ngươi đang giấu diếm ta chuyện gì đó chứ?"

Âm Tế Thiên liếc Hiên Viên Duật, rồi truyền âm với Bắc Minh:

"Ngươi cứ nói cho y nghe đi. Nhiều thêm một người sẽ có nhiều thêm một hy vọng, có y hỗ trợ, chúng ta cũng đỡ mệt hơn. Huống chi, trong lòng y rất áy náy về chuyện năm đó, đang muốn tìm cách bù đắp cho ngươi mà. Nếu chúng ta giấu diếm y, thì sau này có làm việc gì cũng phải che che lấp lấp, rất bất tiện". Kế, hắn lại nói: "Thế nhưng, không thể để cho Hạ Hầu Lân biết là ngươi đang đi tìm hồn phách bị thất lạc được, nếu không nó sẽ trở thành nhược điểm của ngươi."

Bắc Minh suy nghĩ, cũng cảm thấy lời Âm Tế Thiên nói không phải không có lý.

"Hiên Viên sư huynh quá lo lắng rồi!"

Hiên Viên Duật nhếch môi: "Thế sao?"

Bắc Minh trực tiếp truyền âm nói với y: "Chuyện mười năm trước, chẳng những khiến thân thể của ta bị thương nặng mà linh hồn cũng bị liên lụy. Mãi đến bây giờ, tình trạng sức khỏe của ta vẫn không thể chuyển biến tốt, đó là do ta thiếu mất một hồn. Bởi vậy, dù có dùng bất kỳ thuốc thang gì, cũng không hề có tác dụng."

Hiên Viên Duật kinh ngạc: "Ý ngươi là, trọng thương của năm đó, khiến ngươi thiếu mất một hồn?"

"Đúng thế!"

Hiên Viên Duật có vẻ khó hiểu: "Thế nhưng, nếu thiếu một hồn thì ngươi sẽ trở nên ngu dại mới phải. Vì sao đến giờ ngươi vẫn giống như người bình thường?"

"Chuyện này, ta không thể nói."

Thật lâu sau đó, Hiên Viên Duật lại hỏi:

"Mục đích ngươi tới Minh Ngục là để tìm một hồn kia?"

"Đúng!"

"Sao ngươi biết được mình thiếu mất một hồn? Và còn biết nó đang ở Minh Ngục?"

"Lý do vì ta biết cũng chẳng quan trọng. Quan trọng là làm như thế nào tìm được một hồn kia. Còn nữa, chuyện này đừng nói với Hạ Hầu Lân."

Hiên Viên Duật đảo mắt, lúc nhìn Bắc Minh lúc lại nhìn Hạ Hầu Lân, khóe miệng y giật giật, cười cười truyền âm:

"Chắc ngươi cũng biết Hạ Hầu Lân thích ngươi mà. Nếu nhờ người bạn kia của hắn, chuyện này sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều!"

Bắc Minh cứng rắn trả lời: "Không được nói cho hắn biết!"

Hiên Viên Duật bĩu môi: "Không nói thì không nói! Vậy Tịch Thiên có biết không?"

"Biết!"

Hiên Viên Duật cắt lời: "Nếu tới đây để tìm hồn phách, vậy hẳn là ngươi đã luyện xong pháp bảo tìm hồn rồi nhỉ?"

"Trước hai ngày, ta đã luyện xong!"

"Vậy thì được! Đợi lát nữa quay về phòng, hãy lấy ra dùng thử một lần xem sao."

Âm Tế Thiên biết hai người bọn họ đang truyền âm để bàn chuyện, cho nên cũng không lên tiếng, thảnh thơi uống trà gặm tiên quả. Duy chỉ có Hạ Hầu Lân là chẳng hiểu gì cả, cứ tưởng rằng bởi vì mình cho nên hai người bọn họ xảy ra mâu thuẫn. Hắn ta đang nghĩ cách để xoa dịu bầu không khí, thì Hiên Viên Duật chợt lên tiếng hỏi:

"Chúng ta cũng vừa mới tới Minh Ngục. Trước tiên mọi người cứ quay về phòng nghỉ ngơi đã rồi hãy thăm thú sau. Có được không?"

Hiếm khi cả ba người còn lại đều không có ý kiến gì, đồng loạt gật gật đầu. Bốn người được nam quỷ phó dẫn đường, đều trở về phòng của mình. Âm Tế Thiên và Bắc Minh là đạo lữ, tất nhiên là ở cùng nhau.

Bắc Minh vừa mới lấy pháp bảo từ trong Nhẫn không gian ra, liền nghe thấy có người gõ cửa phòng. Âm Tế Thiên nhanh chân mở cửa, để Hiên Viên Duật đi vào. Hiên Viên Duật nhìn Tham Hồn Linh nằm trên bàn, mày nhăn lại:

"Đừng nói ngươi chỉ luyện ra có một cái thôi đó?"

Đương nhiên là không! Bắc Minh lại lấy thêm một cái từ trong Nhẫn không gian ra. Âm Tế Thiên tiến lên:

"Của ta đâu? Ta không có sao?"

Bắc Minh nói: "Ta chỉ luyện có hai cái thôi."

Hiên Viên Duật xì một tiếng: "Luyện có hai cái? Vậy chắc cái của ta là tính đưa cho Tịch Thiên chứ gì? Nếu như Hạ Hầu huynh không nói ra, có phải các ngươi cũng tính lừa cả ta, lén lút cùng nhau đi tìm, đúng không?"

Bắc Minh không phủ nhận: "Đúng thế!"

Âm Tế Thiên sợ hai người lại tiếp tục đấu khẩu, nhanh chóng chuyển đề tài:

"Trước hãy nói cách dùng của thứ này đi đã?"

Bắc Minh nói: "Ta đã phóng thần thức của mình vào trong hai cái Tham Hồn Linh này rồi. Chỉ cần tới gần linh hồn của ta, nó sẽ tự động phát ra tiếng vang."

Hiên Viên Duật nhíu mày: "Thế thì chúng ta phải đi toàn bộ Minh Ngục sao? Thật chẳng biết tìm tới khi nào. Nếu Minh Ngục chỉ to bằng Tu Chân giới thôi, cũng đã mất rất nhiều thời gian."

Y nhìn sang Bắc Minh: "Bây giờ ngươi có hối hận chuyện chỉ luyện ra có hai cái Tham Hồn Linh không? Nếu không thì chúng ta đã có thể tìm nhanh hơn một chút!"

Bắc Minh trêu tức nhìn y: "Ngươi sai rồi! Cho dù có nhiều thêm mấy cái nữa, chúng ta cũng không nhanh hơn được đâu!"

Hiên Viên Duật hỏi: "Vì sao?"

"Ngươi đừng quên thể chất của ta, không được quá lao lực. Có khi đang tìm giữa đường, ngã ra ngất xỉu cũng nên!"

Âm Tế Thiên nói tiếp: "Cho nên y muốn đi chung với ta."

Hắn cũng không định để y lại cho tên Hạ Hầu Lân kia làm thịt. Hiên Viên Duật xì một cái, mắt nhíu nhíu:

"Nếu chúng ta đi cùng với Hạ Hầu huynh tới Minh ngục làm khách, vậy cũng phải tỏ vẻ giống như khách. Trước ở với hắn ta hai ngày đã, rồi sau đó tìm hồn của ngươi sau. Không có ý kiến gì chứ?"

"Không có!"

Kế đó, ba người liền bàn xem làm như thế nào để tìm được một hồn kia.

273. Chương 269: Phụng Âm Đại Nhân

Một canh giờ sau, ba người ra khỏi phòng, cùng Hạ Hầu Lân rời Phủ đệ, trực tiếp đi về phía Khu phố buôn bán.

Đường xá vô cùng náo nhiệt, bất quá xung quang ai ai cũng đều có sắc mặt tái nhợt, đôi môi trắng bệch. Người có sắc mặt hồng hào như bọn Âm Tế Thiên, ít lại càng ít!

Trong lúc đi dạo, chỉ có hai người Bắc Minh và Hiên Viên Duật là hưng trí bừng bừng. Đến mỗi gian hàng, cứ như đồ vật trong cửa hàng đó không cần trả tiền ấy, chỉ cần bọn họ cảm thấy có thể sử dụng thì liền mua hết.

Hạ Hầu Lân nối gót theo phía sau bọn họ, giống hệt nhà quê lên tỉnh, đối với đồ vật bán trong cửa hàng dốt đặc cán mai. Chỉ khi nhìn thấy món đồ chơi nào đẹp mắt, mới cầm lên trộm coi một chút.

Còn Âm Tế Thiên, lại bình tĩnh đi ở cuối cùng!

Hắn vốn mang theo tâm tình đầy cao hứng mà ra khỏi Phủ đệ. Thế nhưng, một đường đi tới, nhìn thấy rất nhiều Tiên Yêu thú bị khi dễ, hắn liền không thể nào bình tĩnh được nữa!

Quả thực, Quỷ Tiên xem đám Tiên Yêu thú như là nơi để trút giận, chỉ cần Quỷ Tiên có chút không hài lòng, liền lấy roi ra đánh chúng nó.

Tiên Yêu thú mà dám phản kháng, chiếc vòng trên cổ sẽ siết chặt chúng nó, cho đến khi chúng nó thuận theo mới thôi.

Âm Tế Thiên còn chú ý thấy, có rất nhiều Tiên Yêu thú đều lấy hình thú mà đi đường, cho dù ngẫu nhiên bắt gặp một ít Tiên Yêu thú biến thành hình người, nhưng cũng là khom lưng chùng gối, tuyệt đối không dám vượt qua chủ nhân nhà mình.

Bắc Minh đang cùng Hiên Viên Duật tranh giành một món pháp khí vừa ý, bỗng dưng y phát hiện thiếu niên đứng bên cạnh không thấy bóng dáng đâu nữa. Y vội vàng xoay người, tìm kiếm xung quanh, liền trông thấy Âm Tế Thiên lạnh mặt đứng ở phía sau, trước quầy Thú đan. Hắn cứ như có thù hằn gì với đám Thú đan trên kệ, trừng mắt nhìn chòng chọc chúng nó, đến xuất cả thần.

Tức khắc, y hoàn toàn mất đi hứng thú với món pháp khí kia, xoay người bước nhanh tới trước mặt Âm Tế Thiên, quan tâm hỏi: "Sao vậy? Sao sắc mặt khó coi thế?"

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Bắc Minh nhỏ giọng hỏi: "Là vì đám Tiên Yêu thú kia?"

Âm Tế Thiên xoa xoa trán: "Trong tai ta, toàn là tiếng kêu cứu."

Chỉ cần Tiên Yêu thú trông thấy hắn, liền trưng lên ánh mắt đầy mong đợi, không ngừng kêu hắn cứu giúp, giống như mục đích hắn đến Minh Ngục là để giải thoát cho chúng nó vậy.

Hắn muốn làm bộ như không nhìn thấy cũng khó!

Bắc Minh nhíu mày: "Bọn chúng tự truyền âm cho ngươi?"

Âm Tế Thiên vô lực gật gật đầu.

Hiên Viên Duật mua được pháp khí, đi tới hỏi: "Làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên tùy ý đáp cho có lệ: "Có thể là do mới tới Minh Ngục, cho nên cơ thể có chút không thích ứng!"

Bắc Minh thấy hắn nói chuyện một cách yểu xìu, đau lòng ôm lấy thiếu niên, đề nghị: "Ta và hắn đi về nghỉ ngơi trước, ngươi với Hạ Hầu huynh cứ tiếp tục đi dạo đi!"

Hạ Hầu Lân nghe Bắc Minh nói phải về, nhất thời hăng hái cũng chẳng còn.

"Không, đi đường lâu như vậy, ta cũng có chút mệt! Thôi mọi người cứ về nghỉ tạm trước, ngày mai lại tiếp tục, được chứ?"

Tất nhiên Hiên Viên Duật không có ý kiến. Huống chi những thứ cần mua y đã mua khá đủ rồi. Hơn nữa, y thấy Tịch Thiên quả thật là không thoải mái, trong lòng y cũng chẳng có hứng thú mà tiếp tục đi dạo nữa.

"Vậy bọn ta xin phép về trước!"

Bắc Minh trực tiếp ôm lấy Âm Tế Thiên ngồi trên pháp khí, bay về Phủ đệ của Phụng Âm.

Hiên Viên Duật mang theo Hạ Hầu Lân đi theo phía sau.

Hạ Hầu Lân mặt ngoài thoạt nhìn không thèm để ý Âm Tế Thiên gây mất hứng, nhưng nhìn đến bộ dạng sốt ruột đau lòng của Bắc Minh, vẫn nhịn không được oán giận: "Chẳng phải Tịch Thiên là tu sĩ à? Sao thích ứng với Minh Ngục còn kém hơn một Phàm nhân như ta nữa!"

Hiên Viên Duật cũng thấy có chút kỳ quái, tuy nhiên bộ dáng Âm Tế Thiên không giống như đang giả vờ.

Y than nhẹ một tiếng: "Có thể là do thân phận hòa thượng của Tịch Thiên. Dù sao, dương khí trên người hòa thượng rất là dồi dào, còn Minh Ngục bốn phía đều là âm khí, không thích ứng cũng không có gì làm lạ!"

Hiên Viên Duật cũng chỉ biết giải thích như vậy mà thôi.

"Phải không?"

Hạ Hầu Lân nhìn chằm chằm hai bóng người phía trước, không nhiều lời nữa.

Bốn người trở lại Phủ đệ của Phụng Âm, Lệ quản sự lập tức tươi cười tiến lên đón: "Hạ hầu công tử, Phụng Âm đại nhân hồi phủ! Y đang ở trong đại sảnh, chờ ngài qua!"

Bắc Minh nghe thấy Phụng Âm đã trở lại, liền cúi đầu truyền âm vào tai Âm Tế Thiên, hỏi: "Khá hơn chút nào chưa?"

Âm Tế Thiên gật gật đầu: "Sau khi rời khỏi Khu phố buôn bán, những tiếng kêu cứu cũng biến mất theo!"

Bắc Minh thấy khuôn mặt của hắn đã hồng hào trở lại, thoáng an tâm: "Nếu đã như vậy, chúng ta cũng nên đi theo Hạ Hầu Lân gặp vị Phụng Âm đại nhân kia!"

"Được!"

Hạ Hầu Lân vui vẻ nói: "Phụng Âm hồi phủ?"

"Đúng vậy!"

Hạ Hầu Lân chuyển nhìn Bắc Minh: "Minh hiền đệ, các ngươi có muốn theo ta đi gặp Phụng Âm không?"

Hiên Viên Duật bĩu môi, trong mắt Hạ Hầu Lân rõ ràng chỉ có mình Bắc Minh. Nghe tới Phụng Âm trở về, phản ứng đầu tiên chính là hỏi Bắc Minh. Cũng chẳng thèm quan tâm xem những người khác có muốn đi gặp Phụng Âm hay không.

Bắc Minh gật đầu: "Chúng ta thân là khách, tất nhiên là phải gặp chủ nhà rồi!"

Lệ quản sự cúi người ra dấu mời.

Bốn người theo chân Lệ quản sự đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy một nam tử tà mị ngồi trên chủ vị. Y có khuôn mặt tái nhợt, hai viền mắt như được tô vẽ bằng mực đen, trông thập phần quyến rũ. Lại phối hợp với áo bào màu trắng, điểm xuyết trên vạt áo, cổ tay áo là lông nhung màu đen, khiến cho y càng thêm đường hoàng cao quý.

Ba người Hiên Viên Duật, Âm Tế Thiên, Bắc Minh nháy mắt cảm nhận được, người này không chỉ đơn giản là Sứ Giả Minh Ngục.

Phụng Âm nhìn bốn người, khẽ mỉm cười ôn hòa, nói: "Lân, không thể ngờ được, nhanh như vậy ngươi đã tới Minh Ngục làm khách."

Trừ bỏ Hạ Hầu Lân, đáy mắt ba người Âm Tế Thiên đều toát lên vẻ cổ quái.

Nụ cười ôn hòa treo trên mặt Phụng Âm, nhìn như thế nào, đều cảm thấy rất không thích hợp. Lẽ ra người này phải cười một cách tà mị mới đúng.

Hạ Hầu Lân đáp: "Ý ngươi là ngươi không chào đón ta à?"

"Sao lại không chào đón! Ta đã nhiều lần mời ngươi đến Minh Ngục làm khách, nhưng chờ mãi mà vẫn không đợi được ngươi!" Ánh mắt Phụng Âm chuyển sang những người khác: "Không biết mấy vị này là..."

Hạ Hầu Lân vội giới thiệu: "Bọn họ là bằng hữu mà ta quen biết ở Nhân gian. Chính ta đã chủ động mời bọn họ cùng ta đi tới Minh Ngục, hy vọng không có quấy rầy đến ngươi!"

Phụng Âm cười nói: "Quấy rầy gì chứ! Bằng hữu của ngươi, thì cũng là bằng hữu của ta!"

Hạ Hầu Lân giới thiệu ba người Âm Tế Thiên cho y. Lúc đến phiên Bắc Minh, ánh mắt Phụng Âm dừng lại trên người Bắc Minh, không động.

Những người khác cũng chú ý tới điều này, Hạ Hầu Lân hỏi: "Trên người Minh hiền đệ, có chỗ nào không ổn sao?"

Phụng Âm lấy lại *** thần, tỏ vẻ xin lỗi: "Thật thất lễ. Ta chỉ cảm thấy vị công tử này khiến ta cảm thấy rất quen thuộc."

Y không thể nói rõ, loại cảm giác đó là như thế nào!

Tóm lại, khí tức tản ra từ nam tử tên là Bắc Minh kia, khiến cho y vừa muốn đến gần, mà cũng vừa khiến cho y run rẩy sợ hãi!

Phụng Âm nhíu chặt mày.

Thật kỳ quái!

Nam tử trước mắt chẳng qua cũng chỉ là một tu sĩ bình thường, sao lại có thể khiến y run rẩy sợ hãi?

Cho dù là Minh Vương, cũng chưa từng làm cho y cảm thấy như vậy.

Ba người Âm Tế Thiên, Bắc Minh và Hiên Viên Duật, không tiếng động liếc nhìn nhau.

Hạ Hầu Lân sửng sốt, cười nói: "Có phải trước kia ngươi đã từng gặp qua Minh hiền đệ, cho nên mới cảm thấy quen thuộc?"

"Chắc vậy!"

Phụng Âm cũng chẳng giải thích với bọn họ, nó không chỉ đơn giản là đã từng gặp mặt.

Y nói sang chuyện khác: "Không biết lúc này, Lân muốn ở lại đây bao lâu?"

Hạ Hầu Lân trêu ghẹo: "Ta vừa tới nơi này, ngươi liền mong ngóng ta rời đi?"

"Sao có thể! Ta chỉ là muốn xác định rõ thời gian, để có thể sắp xếp công việc cho xong. Sau đó, mang các ngươi đi xung quanh một chút, để các ngươi nhìn xem cảnh sắc của Minh Ngục, tuyệt đốt không thua gì Phàm giới và Tu Chân giới."

Hạ Hầu Lân nhìn Bắc Minh: "Thời gian còn chưa xác định, có thể sẽ ở lại chừng một tháng. Nếu Phụng Âm bận, cũng không cần tiếp đãi bọn ta, tự bọn ta sẽ đi dạo xung quanh."

Phụng Âm nghe thế liền hiểu ra bọn họ tới Minh Ngục là có việc cần làm.

"Kỳ thật công việc cũng không quá nhiều. Nếu đám Tiên Yêu thú của Minh Vương Điện không đột nhiên phát cuồng, ta cũng chẳng bận rộn mãi cho tới giờ mới trở về phủ được."

Y cảm thấy đây cũng không phải là việc lớn lao gì, vậy nên chẳng ngại ngần mà nói cho bọn họ biết.

Âm Tế Thiên nghe Phụng Âm nói, liền biết chuyện này không thoát khỏi liên can tới mình.

Hạ Hầu Lân cười cười: "Kết giao với Phụng Âm cũng đã nhiều năm, vậy mà giờ ta mới biết Phụng Âm chính là Sứ Giả Minh Ngục."

Lệ quản sự nghe thấy Hạ Hầu Lân xem Đại nhân nhà mình như đám Sứ giả nho nhỏ kia, trong lòng có chút mất hứng, nhịn không được lên tiếng cải chính: "Đại nhân của bọn ta không phải là Sứ giả, ngài là Điện chủ của Điện Tám mươi tám."

Bắc Minh và Hiên Viên Duật khẽ liếc mắt nhìn nhau!

Điện chủ của Điện Tám mươi tám, thân phận quả nhiên không đơn giản!

Phụng Âm trầm sắc mặt, không nhẹ không nặng trách mắng: "Lệ Nghiêm!"

Lệ quản sự rụt cổ lại, vội thối lui qua một bên, không dám lên tiếng.

Hạ Hầu Lân sửng sốt: "Điện chủ của Điện Tám mươi tám?"

Hắn ta không biết Điện Tám mươi tám là cái gì. Bất quá, nghe hai chữ Điện chủ, hắn ta cũng hiểu thân phận sẽ không thấp.

Âm Tế Thiên cũng đầy mặt tò mò nhìn Phụng Âm.

Hắn thật chẳng biết Điện chủ của Điện Tám mươi tám là gì?

274. Chương 270

Phụng Âm khiếm tốn nói: "Chẳng qua là một điện chủ nho nhỏ thôi, so với thân phận đế vương của Lân thì có là gì."

Hạ Hầu Lân cười cười, cũng không có ý định hỏi thêm về thân phận của y nữa.

Kế đó, Hạ Hầu Lân lôi cả Hiên Viên Duật và Bắc Minh vào cuộc trò chuyện với Phụng Âm, nhưng chẳng hề đoái hoài gì tới Âm Tế Thiên. Bất quá, như thế lại đúng ý Âm Tế Thiên. Hắn cũng không rõ lắm mấy vấn đề mà Phụng Âm, Hiên Viên Duật và Bắc Minh bàn luận kia, cho nên hắn không biết nên chen vào thế nào, bởi vậy chỉ ngồi im nghe bọn họ nói là tốt nhất.

Và nhờ đó, hắn mới biết Phụng Âm thường xuyên nhìn trộm Bắc Minh, hơn nữa không chỉ liếc sơ qua mà còn dừng lại rất lâu. Tình huống như thế, không khỏi khiến hắn đề cao lòng cảnh giác. Bất quá, ánh mắt của Phụng Âm không giống với ánh mắt của Hạ Hầu Lân, có lẽ Phụng Âm chỉ tò mò về Bắc Minh thôi chứ không phải thích y.

Bắc Minh cũng phát hiện ra Hạ Hầu Lân cố tình bỏ mặc Âm Tế Thiên, vì thế trong lòng có phần không được thoải mái lắm. May mà Âm Tế Thiên có vẻ chẳng để bụng, vậy nên cơn giận của Bắc Minh mới im im

phần nào. Y không muốn Âm Tế Thiên ngồi một mình nhàm chán, bởi thế thỉnh thoảng lại vươn tay bóc tiên quả cho hắn ăn.

Chỉ một hành động nhỏ thôi, cũng đủ khiến Hạ Hầu Lân tức muốn chết.

Hiên Viên Duật vừa trò chuyện cùng Phụng Âm vừa quan sát Bắc Minh và Âm Tế Thiên. Y đột nhiên nghiệm ra, ý tứ trong câu mà Tịch Thiên đã nói với y hôm Đại Hôn của hắn với Bắc Minh. Ngoại trừ tặng hắn một thanh kiếm, y chưa từng làm bất cứ thứ gì cho Tịch Thiên. Ngay cả chuyện đơn giản như bóc hoa quả, cũng không. Khó trách Tịch Thiên nói hắn sẽ chẳng chọn mình. Hiên Viên Duật thầm ngẫm nghĩ.

Phụng Âm không ngờ kiến thức của người Tu Chân cũng rộng lớn đến vậy, có thể đối đáp lưu loát với một Quỷ Tiên sống mấy ngàn năm như y.

Lúc y thấy Hiên Viên Duật vẫn không ngừng nhìn về phía Bắc Minh và Âm Tế Thiên, y mới chú ý tới mối quan hệ giữa bốn người. Chỉ qua nửa nén nhang, y đã nhìn ra được Hạ Hầu Lân thích Bắc Minh, Hiên Viên Duật thích Tịch Thiên. Thế nhưng, hình như hai người Tịch Thiên và Bắc Minh là một đôi đạo lữ, bởi cử chỉ giữa họ rất thân mật.

Đúng lúc này, Hạ Hầu Lân ngáp một cái. Phụng Âm nhướng mày:

"Hiện đã muộn rồi, mọi người cũng nên về nghỉ ngơi. Rồi vài ngày nữa, ta sẽ dẫn mọi người đi thăm thú một vài địa danh của Minh Ngục."

Âm Tế Thiên yên lặng đảo tròng mắt nhìn bầu trời đen thăm thẳm ngoài đại sảnh. Hắn rất muốn hỏi Phụng Âm, y nhìn như thế nào mà biết được giờ đã không còn sớm. Phụng Âm nhìn Lệ quản sự:

"Lệ Nghiêm, lấy đan dược trừ âm khí ra đây!"

Lệ quản sự nhanh tay lấy từ trong Nhẫn không gian ra một cái chai, đặt lên bàn, giải thích:

"Các vị công tử, đây là thuốc để tiêu trừ âm khí, tránh cho các vị công tử dính phải quỷ khí của Minh Ngục."

"Quỷ khí?" Hạ Hầu Lân ngẩn ra.

"Đúng thế! Nếu người thường ở Minh Ngục quá lâu sẽ biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ. Hơn nữa, còn sợ gặp ánh sáng. Nếu tu sĩ chính phái của Tu Chân giới, sẽ dễ biến thành quỷ tu. Cho nên…"

Lệ quản sự nhìn ba người Bắc Minh: "Phiền các vị công tử không nên tu luyện ở đây."

Hạ Hầu Lân kinh ngạc kêu: "Hậu quả nghiêm trọng như thế sao?"

Hiên Viên Duật cảm tạ Phụng Âm một tiếng, rồi đổ đan dược ra đưa cho ba người kia. Sau khi ăn đan dược xong, bốn người liền rời khỏi đại sảnh. Lúc này, vẻ ôn hòa trong mắt Phụng Âm dần tán đi, thay vào đó là tia âm lệ:

"Lệ Nghiêm, ngươi có cảm nhận được khí tức của tên Bắc tiểu tử kia có chút kỳ lạ không?"

Lệ quản sự sửng sốt: "Không ạ!"

Phụng Âm nhíu mày: "Cũng có lẽ là do tu vi của ngươi chưa đủ."

Lệ quản sự há miệng định nói gì đó, nhưng nhìn vẻ mặt đầy âm khí của chủ tử nhà mình, đành ngậm miệng lại. Ông có hơi buồn bực. Dù sao ông cũng là Quỷ Tiên, nhất định tu vi sẽ cao hơn cái tên họ Bắc kia, cớ gì chủ tử lại nói tu vi của ông chưa đủ? Phụng Âm cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

"Chiêu đãi bọn họ cho tốt vào. Bọn họ cần gì, cứ thỏa mãn bọn họ. Và nếu họ muốn giúp đỡ, cũng phải dàn xếp ổn thỏa!"

Lệ quản sự thật không ngờ chủ tử nhà mình lại đối xử với tên người phàm và ba người Tu Chân kia tốt như vậy.

"Đại nhân, sao ngài tốt với họ quá vậy?"

Phụng Âm liếc ông nói: "Ngươi thì biết cái gì!"

Bốn người trở lại hậu viện thì tự động mạnh ai về phòng người nấy. Vừa vào cửa, Âm Tế Thiên liền đẩy Bắc Minh ngã xuống giường, kế đó cầm chăn up lên mặt y:

"Ta thực muốn quấn kín cái mặt của ngươi, để ngươi khỏi phải đi xung quanh trêu này ghẹo nọ."

Bắc Minh kéo chăn ra, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ nhéo mũi hắn: "Ta trêu ghẹo ai bao giờ?"

Âm Tế Thiên hừ lạnh: "Bộ ngươi không biết Phụng Âm kia cứ nhìn ngươi hoài sao?"

Bắc Minh cười đáp: "Ta có thấy, thế nhưng ta dám đảm bảo là y không hề thích ta." Y nghĩ nghĩ, rồi nói: "Có lẽ là y cảm thấy ta giống với một ai đó, cho nên mới nhìn nhiều như vậy."

"Ai biết được! Dù thế nào đi chăng nữa, ngươi cũng phải cẩn thận một chút thì hơn. Đúng rồi, viên đan dược vừa rồi, không có xảo trá gì trong đó chứ?"

Âm Tế Thiên chẳng cho rằng Phụng Âm nhìn Bắc Minh là vì cảm thấy y giống với một ai đó.

Thứ nhất, dung mạo của Bắc Minh tuấn tú đến như vậy, có mấy ai có thể sánh bằng. Thứ hai, cho dù thực sự có người giống với y, thế Phụng Âm phải nhớ ra người đó là ai ngay chứ, dù sao ngoại hình của Bắc Minh cũng rất xuất chúng, sao mà quên cho được.

Bắc Minh tươi cười đầy trìu mến: "Bây giờ ngươi mới hỏi chuyện này, có phải đã muộn quá rồi không?"

Âm Tế Thiên móc viên đan dược trong góc miệng ra: "Ta đâu có dám ăn thật."

Mà hắn tin, Hiên Viên Duật và Bắc Minh cũng không ăn ngay, phải xác nhận chắc chắn rằng đan dược không có vấn đề mới thôi.

Bắc Minh đẩy viên thuốc vào lại trong miệng hắn:

"Không sao cả."

Âm Tế Thiên nuốt đan dược, tò mò hỏi: "Điện chủ Điện Tám mươi tám là cái gì? Chức đấy là cao hay thấp?"

Bắc Minh nheo mắt: "Ừm... nếu là Phàm giới thì tương đương với quan Nhị phẩm."

Âm Tế Thiên rất ngạc nhiên: "Lớn vậy sao? Vậy sao lại là gọi Điện chủ Điện Tám mươi tám?"

"Minh Ngục có tổng cộng chín mươi chín tầng, mỗi một tầng sẽ có một Điện chủ quản lý. Như vậy, Minh Ngục có tổng cộng chín mươi chín Điện chủ. Mỗi một Điện chủ sẽ quản lý mỗi một việc khác nhau. Nghe nói, tầng thứ chín mươi chín là Minh Vương Điện."

Âm Tế Thiên xì một cái: "Thật không biết Hạ Hầu Lân mò thế nào mà lại mò đúng một vị quan to!"

Bắc Minh phì cười: "Thế sao ngươi không nói là Phụng Âm mò đúng một Đế vương?"

Nghe thế, Âm Tế Thiên tức giận cãi: "Ngươi lại đi bênh vực Hạ Hầu Lân!!"

Bắc Minh nhìn vẻ mặt ghen tuông của hắn, không nhịn được mà kéo đầu hắn xuống, hôn lên đôi môi nho nhỏ kia. Lúc hai mảnh da thịt định dán lại, bên ngoài cửa sổ liền vang lên một tiếng át xì. Hai người dừng động tác, liếc nhau, sau đó vội vàng ngồi dậy, phát hiện một con Tiên Yêu thú đang nhảy từ cửa sổ vào.

Tiên Yêu thú thấy hai người ngồi trên giường kia nhìn mình trừng trừng, không khỏi run lên vì sợ hãi. Đến nỗi chân bất giác mà lùi về sau mấy bước. Bất quá, như nghĩ đến chuyện gì, liền vội vàng đóng lại cửa sổ, quỳ ở trước mặt bọn họ, rồi khua tay múa chân như người câm vậy. Bắc Minh dùng linh lực tạo thành một cái kết giới cách âm, hỏi Âm Tế Thiên:

"Nó nói cái gì đấy?"

Âm Tế Thiên nhìn con Tiên Yêu thú vẫn không ngừng khua khua tay múa chân. Lắc đầu:

"Ta cũng không hiểu là nó đang nói cái gì nữa."

Tiên Yêu thú trước mắt không dùng truyền âm, cũng không dùng thú ngữ, tựa hồ là bị câm. Tiên Yêu thú nghe hắn nói vậy, tức khắc trở nên kích động. Nó cũng không biết làm cách nào để có thể biểu đạt được suy nghĩ trong lòng mình cho Âm Tế Thiên hiểu.

Bắc Minh nheo mắt, lành lạnh hỏi:"Có biết viết không?"

Động tác của Tiên Yêu thú liền khựng lại, mắt sáng lên, gật đầu như giã tỏi. Âm Tế Thiên nói:

"Vậy qua đây! Viết những gì ngươi muốn nói ra."

Tiên Yêu thú được cho phép, liền nhanh chóng đi đến trước mặt Âm Tế Thiên, viết lèo lèo xuống đất:

"Ta bị Quỷ Tiên phong ấn linh lực, cho nên không truyền âm cho ngài được. Hơn nữa, trên cổ còn bị khóa lại, bởi vậy không thể nói chuyện ra tiếng."

Bắc Minh đi lên, ngồi xổm xuống, quan sát chiếc vòng khóa thú ở cổ của nó, sau đó lắc đầu:

"Đây là pháp bảo tiên phẩm, ta chỉ là một tu sĩ bình thường, có lẽ không cởi ra được"

Sắc mặt của Tiên Yêu thú tối lại, viết lên đất: "Không dám làm phiền đại nhân!"

Âm Tế Thiên phảng phất như không để ý tới những chữ mà nó viết, chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc vòng khóa thú kia, sau đó thử sử dụng *** thần lực, dò xét đi vào.

275. Chương 271

Bắc Minh lẳng lặng đứng ở một bên, nhìn Âm Tế Thiên tập trung *** thần lực giúp Tiên Yêu thú cởi bỏ chiếc vòng khóa thú.

Lúc này, khuôn mặt của Âm Tế Thiên đầy vẻ nghiêm túc kiên nghị, đôi môi đỏ mọng mím thật chặt, làm cho thiếu niên tăng thêm mấy phần bình tĩnh trầm ổn. Thật khiến y có loại cảm giác, thiếu niên đã trưởng thành, đang muốn vỗ cánh bay đi.

Hắn như vậy, quả rất hấp dẫn người nhìn. Nhưng, lại làm cho tim của y đau thít, cứ lo rằng bản thân mình sẽ không đủ năng lực để bảo vệ được hắn nữa.

Có lẽ, một ngày đó, chính y mới là gánh nặng của thiếu niên!

Bắc Minh quyết tâm, cho dù phải trả cái giá cực lớn, y cũng nhất định tìm cho bằng được một hồn kia về!

Bên kia, Âm Tế Thiên đang cởi chiếc khóa cho Tiên Yêu thú. Chẳng biết là do hắn thả *** thần lực ra hay sao mà hắn lại cảm giác được tâm trạng của Bắc Minh càng lúc càng tồi tệ, làm lây nhiễm sang cả hắn.

Bất quá, rất nhanh Bắc Minh đã bình thường trở lại!

Hắn liếc sang Bắc Minh, quan tâm hỏi: "Đang nghĩ gì?"

Tiên Yêu thú tưởng là Âm Tế Thiên hỏi mình, ngơ ngớ 'Ah?' một tiếng.

Âm Tế Thiên trợn mắt liếc nó: "Không hỏi ngươi!"

Tiên Yêu thú cuống quít cúi đầu, không dám nói nữa.

Bắc Minh lấy lại *** thần, hoang mang nhìn Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên đã có kinh nghiệm trong lần mở Lồng thú cho Bạch Tư, bởi thế loay hoay vài ba cái là giải quyết xong chiếc khóa của Tiên Yêu thú.

Tiên Yêu thú hắng hắng cổ, thử phát âm, cảm kích Âm Tế Thiên: "Cảm ơn Đại nhân! Cảm ơn Đại nhân!"

Giọng nói của nó cực kỳ khàn đục, tựa hồ đã mấy trăm năm chưa từng mở miệng. Y hệt tiếng kêu cạc cạc của quạ đen, rất là khó nghe.

Bỗng, Âm Tế Thiên vụt đứng dậy ôm lấy eo Bắc Minh, cái gì cũng không hỏi, trực tiếp mút lấy đôi môi bàng bạc kia.

Bắc Minh kinh ngạc nhìn thiếu niên trong ngực.

Y biết, chắc Tịch Thiên cũng cảm nhận được nỗi bất an của y, cho nên hắn vừa nhẹ nhàng vừa trìu mến mà mút lấy môi y, như muốn an ủi y hãy vui vẻ lên.

Tâm tình Bắc Minh nháy mắt tốt hơn, khóe miệng cong cong. Y ôm chặt người trong ngực, chuyển từ bị động thành chủ động, không ngừng khiêu khích chiếc lưỡi non mềm kia.

Tiên Yêu thú quỳ trên mặt đất, nhìn Đại nhân nhà mình và một tên nam tử hôn môi, nó sợ tới mức không dám ngẩng đầu. Thẳng đến khi nghe được tiếng thở gấp mập mờ cùng với tiếng rên rỉ, nó mới nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, run run rẩy rẩy gọi Âm Tế Thiên, tỏ vẻ sự tồn tại của mình.

"Đại nhân!"

Giọng nói khàn khàn khó nghe kia khiến cho hai người đang đắm chìm trong nụ hôn, thậm chí sắp sửa cởi quần áo lên giường, giật mình tỉnh táo lại.

Bắc Minh lưu luyến không rời, buông đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của thiếu niên ra, trừng mắt nhìn Tiên Yêu thú đã quấy rầy hai người bọn họ, rồi nhỏ giọng mắng một tiếng: "Đáng chết!"

Tiên Yêu thú rụt đầu!

Nó cũng không muốn quấy rầy bọn họ, nhưng nếu nó còn im lặng, chỉ sợ hai người trước mắt sẽ lăn thẳng lên giường, trình diễn một màn ân ái ướt át cho nó xem!

Âm Tế Thiên nghiêng mặt, gối trên ngực Bắc Minh mà nhẹ thở dốc, nghe tiếng tim đập phập phồng, hỏi: "Ngươi mạo hiểm chạy tới đây tìm ta, chắc không phải để nhìn ta và đạo lữ ân ái nhỉ?"

Thanh âm của hắn không nhẹ không nặng, nhưng lại khiến cho Tiên Yêu thú run rẩy cả người.

Tiên Yêu thú có chút kinh ngạc liếc trộm Bắc Minh, không nghĩ tới người nam nhân này lại là đạo lữ của Đại nhân.

Diện mạo tuấn mỹ, cũng xứng đôi với Đại nhân, tuy nhiên, năng lực quá yếu.

Tiên Yêu thú không dám nghĩ nhiều, cố gắng bình tĩnh, vội giới thiệu: "Tiểu nhân tên Cửu Vĩ, là Thiên Mã Thú trên núi Yêu Giới Bát Giác. Hơn mười năm trước, bị bắt đến Minh Ngục, trở thành một con nô lệ thú trong phủ đệ của Phụng Âm đại nhân."

Thời điểm nói đến ba chữ nô lệ thú, thanh âm của nó không đè nén được sự bi thống và lửa giận bất lực.

"Thân là một nô lệ thú, mỗi ngày trừ bỏ làm việc quần quật, bọn ta còn phải khiến chủ tử vui vẻ. Bất quá, phải chi khiến chủ tử vui vẻ mà chúng ta bớt chịu roi chịu đòn còn đỡ. Oái oăm thay, chủ tử vui vẻ hay không vui vẻ, bọn ta đều phải bị trừng phạt. Chẳng qua, chủ tử cao hứng, bọn ta sẽ ít chịu đau khổ hơn một chút."

Cửu Vĩ càng nói càng nghẹn ngào: "Cách chủ tử trừng phạt bọn ta vô cùng đa dạng, bị đánh bằng roi như hôm nay đã là nhẹ lắm rồi. Cách trừng phạt ác độc nhất, đó chính là lột da bọn ta ra, làm thành áo bào cho chủ tử mặc."

"Nếu nô lệ thú không còn giá trị lợi dụng nữa, liền bị kéo đi làm thịt nấu thành thức ăn, sau đó ép nô lệ thú khác nuốt vào trong bụng. Mà hồn phách của Tiên Yêu thú đã chết sẽ bị chủ tử thu hồi, về phần xử lý hồn phách của Tiên Yêu thú đó như thế nào, thì khó mà biết được!"

Âm Tế Thiên càng nghe, mày càng nhíu chặt, trong lòng cũng càng lúc càng phẫn nộ!

Trừng phạt như thế này, quả thực chẳng khác gì mấy so với Mãn Thanh Thập Đại Cực Hình!

Bắc Minh thấy thiếu niên ức giận, bèn nhẹ vỗ vỗ lưng hắn, trấn an.

Âm Tế Thiên cũng không biết vì sao mình lại như vậy.

Trước khi hắn đến Minh Ngục, lúc nghe con Tiên Yêu thú đầu lĩnh kể lể, hắn căn bản chẳng có cảm giác gì mấy. Thế nhưng, từ sau khi bước chân vào Minh Ngục, tận mắt thấy cảnh Tiên Yêu thú bị đánh bị quất bằng roi, hắn liền tức giận đến khó áp chế, hận không thể nhảy vào chém cho Quỷ Tiên kia một đao.

Cữu Vĩ hút hút mũi, tiếp tục nói: "Tiểu nhân làm nô lệ thú ở đây đã hơn mười năm, tận mắt nhìn Tiên Yêu thú chết đi, cũng không dưới một vạn. Có thể thấy được, Tiên Yêu thú bọn ta bị tra tấn dã man đến cỡ nào, mới có thể trong vòng mười năm ngắn ngủi, mà chết nhiều tới như vậy."

"Tiên Yêu thú chết đi, đa số sẽ bị quăng ra Thú Mồ ngoài thành, ở đó chất đầy thi thể của Tiên Yêu thú. Mà mỗi một tòa thành trấn ở Minh Ngục, đều sẽ có một Thú Mồ ngoài thành, là nơi để cho đám Quỷ Tiên xử lý thi thể của Tiên Yêu thú."

Lúc này, nước mắt đã ngân ngấn trong mắt Cửu Vĩ. Nói xong lời cuối cùng, Cửu Vĩ dập đầu xuống đất mấy cái, cầu xin Âm Tế Thiên: "Đại nhân, bọn ta không thể chịu đựng được nữa, cầu xin Đại nhân cứu bọn ta!"

Cuối cùng, Cửu Vĩ cũng ứa nước mắt, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, biến thành những đóa bọt nước.

Âm Tế Thiên hỏi: "Sao ngươi biết được, ta có thể cứu các ngươi?"

Cửu Vĩ vội nói: "Là khí tức! Là khí tức cường đại trên người Đại nhân nói cho bọn ta biết, ngài nhất định có thể cứu chúng ta."

Âm Tế Thiên nhìn ánh mắt tỏa sáng của nó, nghĩ thầm rằng nếu như mình tìm được hồn phách Bắc Minh xong liền dứt khoát rời khỏi Minh Ngục, vậy chắc toàn bộ Yêu thú đều sẽ thất vọng cực độ về hắn.

Tuy nhiên, dù hắn rất phẫn nộ với hành vi trừng phạt Tiên Yêu thú của Quỷ Tiên, nhưng lại không có ham muốn cứu toàn bộ Tiên Yêu thú ra khỏi Minh Ngục.

Trong lòng Âm Tế Thiên, luôn cảm thấy thiếu một cái lý do, một cái lý do tại sao phải cứu bọn nó ra ngoài. Hơn nữa, lý do này đối với hắn rất là quan trọng, tựa hồ có liên quan đến hết thảy mọi thứ.

Chỉ cần tìm được lý do này, thì cho dù liều mạng, hắn cũng sẽ đưa bọn nó ra khỏi Minh Ngục.

"Ngươi về trước đi! Nếu bị người khác phát hiện, ngươi sẽ lại bị trừng phạt!"

Cửu Vĩ sốt ruột nhìn Âm Tế Thiên: "Nhưng mà..."

Bắc Minh trầm giọng đánh gãy lời của nó: "Việc cứu các ngươi, không phải cứ muốn làm là có thể lập tức làm ngay được!"

Cửu Vĩ hiểu được điều đó, nhưng mà trong lòng vẫn không khỏi mất mát.

Nó liếc nhìn Âm Tế Thiên một cái, rồi tròng chiếc khoá vào lại trên cổ, nhảy ra ngoài cửa sổ, theo đường cũ trở về.

Bắc Minh xoa xoa đầu Âm Tế Thiên: "Nghĩ sao rồi?"

Âm Tế Thiên hỏi ngược lại: "Nếu bỗng một ngày, có rất nhiều người nói ngươi là Chúa cứu thế, vậy ngươi sẽ ngay lập tức đứng lên bảo vệ mọi người à?"

Đương nhiên là không!

Bắc Minh hiểu suy nghĩ trong lòng hắn: "Ngươi là cảm thấy mình không có cái trách nhiệm kia, đúng không?"

"Gần giống như thế! Cho đến bây giờ, ta cũng không có ý định dẫn chúng nó rời khỏi Minh Ngục, ta chỉ một lòng muốn tìm thấy hồn phách của ngươi thôi!"

Bắc Minh giúp hắn cởi giầy, cởi áo bào: "Nếu đã nghĩ thông, vậy ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt trước đã! Ngày mai theo Hạ Hầu Lân một ngày nữa, ngày mốt chúng ta sẽ tách ra đi tìm hồn phách."

Âm Tế Thiên nằm xuống, nhìn thấy Bắc Minh kéo chăn cho hắn xong, liền xoay người bước ra ngoài tấm bình phong.

Hắn vội hỏi: "Ngươi không nghỉ ngơi?"

Bắc Minh nói: "Ta ra ngoài đả tọa tu luyện, nếu không, cái thân thể này lại hư nhược!"

"Nhưng chẳng phải Lệ quản sự đã nói, chúng ta không thể đả tọa tu luyện ở đây sao?"

Bắc Minh cong cong khóe miệng: "Ngươi đừng quên! Bắc Minh không thể! Tuy nhiên, Thôn Phách thì có thể!"

Âm Tế Thiên lườm y một cái: "Thật uổng công ta lo lắng cho ngươi!"

Bắc Minh quay trở lại, hôn một cái lên trán hắn, mới đi ra bên ngoài.

Bên cạnh không có người nằm, Âm Tế Thiên làm thế nào cũng không ngủ được, chỉ có thể nhìn đỉnh giường đến ngơ ngác.

Không biết vì sao, trong lòng hắn luôn có một loại dự cảm rất mãnh liệt rằng, lần này bọn họ sẽ không thể tìm thấy hồn phách của Bắc Minh, cuối cùng sẽ phải nhờ tới Phụng Âm giúp đỡ.

Ngay sau đó, trong đầu hắn hiện lên cảnh: hắn, Bắc Minh, Hiên Viên Duật bị một đám người cười nhạo, chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến mức hắn không tài nào bắt giữ được.

Âm Tế Thiên ngớ ra!

Hình ảnh vừa rồi là chuyện gì thế?

Chẳng lẽ là do hắn suy nghĩ lung tung mà ra?

276. Chương 272

Âm Tế Thiên vẫn không ngừng cố gắng hồi tưởng lại. Trong trí nhớ, hắn, Bắc Minh và Hiên Viên Duật chưa hề bị người khác cười nhạo qua bao giờ. Và trong hình ảnh kia, những người cười nhạo có đôi môi trắng hếu, sắc mặt tái nhợt của Quỷ Tiên. Hắn thực sự không biết, chúng nó là đại diện cho cái gì. Cũng có khi chỉ là suy nghĩ bất chợt của hắn mà thôi.

Âm Tế Thiên cả đêm không ngủ, lúc nghe thấy tiếng quét tước bên ngoài, hắn mới bật người ngồi dậy. Vừa ra khỏi bình phong, hắn liền trông thấy Bắc Minh và Thôn Phách đang song song ngồi trên ghế.

Thôn Phách nghe tiếng, chậm rãi mở mắt ra, ngay khi nhìn đến Âm Tế Thiên, nét mặt trở nên dịu dàng hẳn. Sau đó y đứng dậy, nhanh chóng nhập vào thân xác Bắc Minh. Âm Tế Thiên chờ y xong xuôi, rồi mới quan tâm hỏi: "Thân thể thế nào rồi?"

Bắc Minh kéo hắn ngồi lên đùi mình, nói: "Cũng không nặng lắm."

Âm Tế Thiên ôm lấy cổ y: "Ta quên chưa nói với ngươi một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Chắc ta không thể ra ngoài đi dạo với các ngươi được."

Bắc Minh nhíu mày: "Ngươi sợ lại tiếp tục xảy ra chuyện Tiên Yêu thú cầu cứu à?"

Âm Tế Thiên gật gật đầu.

"Nếu ngươi không đi, vậy ta cũng không đi."

Âm Tế Thiên không đồng ý: "Không thể được! Dù sao chúng ta cũng theo chân Hạ Hầu Lân tới đây làm khách. Không đi cùng hắn vài ngày, sẽ khó mà giải thích được"

Đương nhiên, hắn cũng không thích Bắc Minh chung đụng với Hạ Hầu Lân. Thế nhưng, rất có thể bọn họ sẽ cần tới Hạ Hầu Lân giúp đỡ, không muốn quan tâm tới hắn không được. Bắc Minh nghĩ nghĩ:

"Nếu không chúng ta cứ nói với Hạ Hầu Lân rằng, đợi lúc nào tìm được mảnh hồn kia, chúng ta sẽ dạo chơi sau. Tin chắc hắn cũng không muốn mang tâm trạng nặng nề mà đi du ngoạn đâu."

Tịch Thiên không đi, vậy y cũng chẳng có hứng thú để ra ngoài với Hạ Hầu Lân.

"Thế nhưng, Minh Ngục lớn như vầy, chỉ sợ không mất mười ngày nửa tháng là không thể nào hoàn thành được."

Bắc Minh đứng dậy: "Ta cứ qua nói trước với hắn."

Âm Tế Thiên không đi cùng mà chỉ ngồi ở đó nhìn Bắc Minh ra ngoài, đi đến trước cửa phòng của Hạ Hầu Lân. Hạ Hầu Lân nghe tiếng gõ cửa, còn tưởng là quỷ phó trong phủ. Lúc mở ra, trông thấy Bắc Minh, tâm trạng hắn có thể miêu tả bằng mỗi một câu 'mừng như điên'. Hắn vội vàng mời Bắc Minh đi vào.

Bắc Minh cũng không nhiều lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói bọn họ phải rời khỏi đây một thời gian. Hạ Hầu Lân nghe xong, sắc mặt cũng không thay đổi nhiều lắm, mà chỉ hỏi:

"Hiền đệ, có phải việc ngươi cần làm rất quan trọng hay không?"

"Đúng thế."

"Nếu vậy, ta cứ ở đây chờ các ngươi trở về là được. Thế nhưng trước khi đi, ngươi có thể ngồi đây trò chuyện với ta một lát không?.

Âm Tế Thiên nghe Hạ Hầu Lân nói thế liền bật cười lạnh. Vẫn chưa từ bỏ ý định sao? Có nghĩ đến thân phận của hai người các ngươi không vậy? Cho dù không có sự xuất hiện của hắn đi nữa thì với thân phận là Bắc Minh thiếu gia của Bắc gia – một trong tứ đại gia tộc. Chẳng nhẽ y lại chạy tới Phàm giới làm nam sủng hay là phi tử của một Đế vương sao? Trừ khi Hạ Hầu Lân vứt đi tước vị của mình đến Tu Chân giới, thành phu nhân của Bắc Minh.

Bắc Minh cũng không từ chối, ở trong phòng trò chuyện với Hạ Hầu Lân mất nửa canh giờ mới rời khỏi. Đến tận khi bóng lưng Bắc Minh mất hút rồi mà Hạ Hầu Lân vẫn còn cười cười, hắn đứng ở cửa một lúc lâu mới quay lại sân. Vừa vào đại sảnh liền thấy Phụng Âm ngồi ở đó, có vẻ như đang đợi mình. Hạ Hầu Lân sửng sốt hỏi:

"Phụng Âm, sao ngươi lại ở đây? Không phải có việc bận sao?"

Phụng Âm cười rất âm hiểm: "Hôm nay ta chỉ giải quyết chút việc vặt trong phủ thôi. Vừa xong xuôi là ta tới đây thăm ngươi ngay." Rồi y nhìn ra phía sau Hạ Hầu Lân: "Mấy người bạn kia của ngươi đâu rồi?"

"Bọn họ có việc phải rời phủ khoảng nửa tháng."

Ánh mắt của Phụng Âm hơi lay động, cũng không hỏi lý do bọn Âm Tế Thiên rời đi. Chỉ nói:

"Nếu có chuyện cần ta giúp, cứ nói nhé."

Hạ Hầu Lân cười: "Ta cũng không khách sáo." Sau đó khuôn mặt liền trở nên hung ác nham hiểm: "Hơn nữa, đúng là ta có chút chuyện muốn nhờ vả Phụng Âm."

Phụng Âm nghiêm túc hỏi: "Chuyện gì?"

Hạ Hầu Lân tới gần y, nói nhỏ vào tai y.

Sau khi Âm Tế Thiên, Bắc Minh và Hiên Viên Duật rời khỏi phủ của Phụng Âm, ba người liền chia làm hai ngã. Bắc Minh mang Âm Tế Thiên đi sang phía Nam, còn Hiên Viên Duật đi sang phía Bắc. Chỉ cần bên nào tìm thấy hồn phách trước thì truyền âm cho bên còn lại. Nếu không tìm được, hãy quay về phủ của Phụng Âm tập họp. Hiên Viên Duật vừa rời đi, Âm Tế Thiên lại hỏi:

"Chắc sức khỏe của ngươi không đủ để dùng pháp khí phi hành nhỉ?"

Bắc Minh cũng không cậy mạnh nói: "Đúng thế. Nếu cứ dùng phi hành để tìm kiếm, chắc chỉ có thể chống đỡ được nửa ngày mà thôi."

Âm Tế Thiên nhăn mày: "Nếu như vậy, xem ra nửa tháng thôi không đủ. Ta mang ngươi đi thì tốt hơn."

"Đừng nói ngươi định dùng thuấn di đấy chứ?" Bắc Minh không đồng ý nói "Thuấn di dù nhanh, thế nhưng rất dễ khiến chúng ta đi sai hướng."

"Không dùng Thuấn di. Trước ngươi cứ thu hồi linh lực trên pháp khí đi, ta sẽ khống chế nó."

Âm Tế Thiên cảm thấy, nếu mình có thể dùng *** thần lực để phá hỏng Lồng thú và Khóa thú, vậy chắc cũng có thể dùng nó để phi hành pháp khí. Đương nhiên, hắn chưa từng thử qua cho nên cũng không biết là có được hay không.

Bắc Minh không thắc mắc nhiều, lưu loát thu hồi linh lực, pháp khí vừa mất đi linh lực liền khiến hai người rơi tự do từ trên cao xuống. Âm Tế Thiên giật mình, vội vàng dùng *** thần lực tham nhập vào bên trong pháp khí.

Ngay khi pháp khí sắp sửa đập xuống đất, nó bỗng đột nhiên khựng lại, rồi lần thứ hai bay lên trên cao. Âm Tế Thiên nhìn thấy pháp khí bay vững vàng liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó tức giận quát Bắc Minh:

"Dọa chết ta! Ngươi thu hồi linh lực mà không nói trước một tiếng. Suýt chút té chết rồi."

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên thực sự tức giận, bèn kéo người ta ôm vào trong lòng:

"Chẳng qua là ta quá tin tưởng vào năng lực của ngươi, ngươi sẽ không khiến chúng ta bị thương thôi mà."

Âm Tế Thiên hừ một cái, chẳng thèm để ý tới y. Thế nhưng vẻ tức giận trên mặt cũng không còn nữa, hiển nhiên là rất vừa lòng với những lời mà Bắc Minh nói. Bắc Minh cười cười, hôn nhẹ một cái lên mặt hắn.

277. Chương 273: Đây Mà Là Ăn Mừng Cái Gì?

Phi hành hơn nửa tháng, Âm Tế Thiên và Bắc Minh đi khắp Đông, Tây, Nam Minh Ngục. Tuy nhiên, Tham Hồn Linh lại chưa từng có bất luận phản ứng gì, bọn họ cũng không nhận được truyền âm của Hiên Viên Duật. Có thể thấy, bên Hiên Viên Duật chẳng khả quan cho lắm.

Đối với kết quả này, đêm trước khi xuất hành Âm Tế Thiên đã có dự cảm rồi, cho nên đáy lòng cũng không thất vọng quá nhiều.

Bất quá, hắn vô cùng lo lắng, bởi vì hắn biết thân thể của Bắc Minh càng ngày càng suy yếu!

Nửa tháng qua, mỗi sáu canh giờ là Thôn Phách buột phải từ trong cơ thể Bắc Minh đi ra, hút hồn phách của tu sĩ. Nguyên bản mỗi ngày chỉ hút một người, bây giờ đã thành mỗi ngày hút ba người. Làm vậy, thân thể Bắc Minh mới có thể giống như người thường mà đi lại trò chuyện.

"Chúng ta trở về đi!" Bắc Minh đột nhiên nói.

Âm Tế Thiên hỏi: "Kế tiếp, ngươi muốn làm gì?"

Bắc Minh híp híp mắt: "Du đãng bên ngoài đều là cô hồn dã quỷ, còn hồn phách sẽ bị đưa đến Minh Điện, chờ Điện chủ an bài. Bởi thế, kế tiếp đành phải phiền Phụng Âm đại nhân hỗ trợ!"

Nếu tìm trong Chín mươi chín tầng Minh Điện vẫn thấy được hồn phách của y, như vậy rất có thể nó đã bị tan biến khỏi Lục giới rồi.

Âm Tế Thiên nhìn thấy đáy mắt của y trầm trầm u ám, kiên định an ủi: "Nhất định chúng ta sẽ tìm được một hồn kia của ngươi!"

Cho dù phải lật tung Chín mươi chín tầng Minh Điện, hắn cũng phải tìm cho ra nó.

Trong mắt Bắc Minh ùa lên ý cười: "Ừm! Sẽ tìm được! Đợi khi tìm được một hồn kia, chúng ta phải ăn mừng thật lớn!"

Âm Tế Thiên đầy mặt tò mò nhìn y: "Muốn ăn mừng như thế nào?"

Bắc Minh ý vị sâu xa cười: "Một tháng không xuống giường!"

"Đây mà là ăn mừng cái gì?"

Âm Tế Thiên tức giận trợn trắng mắt, hắn chưa từng thấy ai định ăn mừng bằng cách nằm trên giường một tháng cả!

Bắc Minh nhìn hắn, cười mà không nói!

Âm Tế Thiên ngơ ngác ngó Bắc Minh, chớp chớp đôi mắt. Nhưng rất nhanh, hắn liền hiểu ra hàm ý của y. Không khỏi há hốc mồm, nói tục: "Ta phắc! Ngươi muốn *** tẫn nhân vong à?"

Bắc Minh bật cười. Y rất thích nhìn bộ dáng Âm Tế Thiên lúc hắn tức giận, nhờ đó khuôn mặt nhỏ nhắn *** xảo mới nhiều thêm vài phần sống động.

Tiếng cười trầm thấp dễ nghe kia khiến Âm Tế Thiên mất tự chủ mà thất thần.

Hắn vụt nhào vào lòng Bắc Minh, cong cong đôi môi đỏ mọng: "Quyết định rồi! Nếu tìm được nó, chúng ta liền một tháng không xuống giường, coi như ăn mừng!"

Bắc Minh cười đáp: "Được!"

Vì muốn nhanh chóng tìm được một hồn kia của Bắc Minh, Âm Tế Thiên sử dụng thuật thuấn di, chỉ phút chốc, cả hai đã trở về bên ngoài cửa thành.

Lần đầu Bắc Minh được Âm Tế Thiên ôm theo mà sử dụng thuấn di, cho nên đối với tốc độ đột ngột như vậy, y thầm cảm thấy kinh thán không thôi!

Hai người trở lại viện tử trong phủ của Phụng Âm, liền bắt gặp Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân đang ngồi ở đại sảnh trò chuyện.

Hạ Hầu Lân trông thấy hai người bọn họ tiến vào, ánh mắt sáng ngời, mạnh đứng dậy nói: "Minh hiền đệ trở lại!"

Âm Tế Thiên liếc nhìn vẻ mặt vui sướng của Hạ Hầu Lân, quay sang hỏi Hiên Viên Duật: "Ngươi trở về khi nào?Có tìm thấy nó không?"

Hiên Viên Duật lắc đầu: "Ta về hồi hai hôm trước! Mãi mà vẫn không nhận được truyền âm của các ngươi, ta nghĩ các ngươi cũng không tìm thấy, đúng chứ?"

"Ừm!" Âm Tế Thiên ngồi vào bên cạnh y.

Hiên Viên Duật rót cho hai người bọn họ một chén tiên trà: "Việc này ta đã nói với Phụng Âm đại nhân rồi! Y cũng nguyện ý trợ giúp chúng ta, cho nên ta giao Tham Hồn Linh cho y, tin chắc hôm nay sẽ có tin tức."

Đáy mắt Âm Tế Thiên và Bắc Minh toát lên vẻ kinh ngạc!

Bọn họ còn tưởng, phải mất mấy ngày nữa, mới có thể thuyết phục được Phụng Âm đại nhân hỗ trợ. Nhưng không ngờ, vừa trở về đã có thể ngồi chờ tin tức của Phụng Âm đại nhân.

Hiên Viên Duật cười nói: "Cũng phiền Hạ Hầu huynh, nếu không, Phụng Âm đại nhân sẽ không sảng khoái đáp ứng giúp chúng ta nhanh như vậy!"

Âm Tế Thiên nhìn về phía Hạ Hầu Lân: "Vậy thật phải cảm ơn Hạ Hầu huynh!"

Hắn đột nhiên cảm thấy, thực may mắn khi Hạ Hầu Lân thích Bắc Minh. Nếu không, sự tình sẽ chẳng tiến triển thuận lợi thế này!

Bắc Minh cũng nhẹ cảm ơn Hạ Hầu Lân một tiếng!

Hạ Hầu Lân mỉm cười tiếp nhận. Sau đó, hỏi tình huống hơn mười ngày qua của bọn họ.

Hiên Viên Duật nhớ lại khoảng thời gian này, cười khẽ nói: "Lấy năng lực của ta, căn bản không có cách nào lưu lại bên ngoài thành quá lâu. Cô hồn dã quỷ có tu vi cao hơn chúng ta đẩy ra đó. Nhưng cũng may, nếu ta cấp tốc phi hành, sẽ không bị bọn nó chú ý tới! Bằng không, bọn nó lao vào đoạt xá ta mất!"

Bắc Minh nói: "Chúng ta cũng như thế!"

Trong quá trình tìm kiếm, bọn họ có thể bay nhanh cỡ nào liền bay nhanh cỡ đó. Tận lực phi hành trên không, tránh bọn cô hồn dã quỷ đang du dãng trên mặt đất.

Hạ Hầu Lân kinh ngạc hỏi: "Bọn nó lợi hại đến thế à?"

"Đương nhiên! Đa số cô hồn dã quỷ bên ngoài thành đều đã du dãng hơn một ngàn năm, do đó tu vi cao hơn nhiều so với đám tu sĩ chỉ mới luyện mấy chục năm như bọn ta."

Hiên Viên Duật đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội nói: "Đúng rồi! Phụng Âm đại nhân bảo, y là Điện chủ Điện tám mươi tám, cho nên quyền lực sẽ không bằng Điện chủ Điện Tám mươi chín trở lên. Bởi thế, y chỉ có thể tìm giùm từ Điện tám mươi tám trở xuống!"

Bắc Minh nhàn nhạt nói: "Trong Chín mươi chính tầng Âm Điện, có thể tìm kiếm hồn phách ở Tám mươi tám tầng, đã rất không tồi!"

Âm Tế Thiên nghe bọn họ nói. Đột nhiên, một luồng dự cảm mãnh liệt lại lần nữa nảy lên trong lòng.

Lần trước, hắn dự cảm bọn họ tìm không thấy một hồn kia. Lúc này đây, đồng dạng dự cảm được Phụng Âm cũng không tìm được một hồn kia của Bắc Minh.

Rốt cuộc loại dự cảm đột nhiên xuất hiện này là cái gì?

Âm Tế Thiên nhíu chặt mày!

Trước kia, chưa từng có loại dự cảm mãnh liệt đến như vậy. Bây giờ lại liên tiếp xuất hiện, chẳng lẽ là năng lực mới của hắn?

Âm Tế Thiên đưa tay xoa xoa Thái Dương!

Bắc Minh chú ý tới động tác của hắn: "Tịch Thiên, sao vậy?"

Hiên Viên Duật nhìn Âm Tế Thiên: "Chắc là do nửa tháng này không có nghỉ ngơi tốt?"

Âm Tế Thiên đang muốn nói mình không sao, liền nghe bên ngoài truyền đến tiếng cười ôn hòa: "Bắc Minh đạo hữu và Tịch Thiên đạo hữu đã trở lại rồi à!"

"Phụng Âm đại nhân!" Bắc Minh, Âm Tế Thiên và Hiên Viên Duật nhanh chóng đứng lên.

Phụng Âm vội vàng xua tay ý bảo bọn họ ngồi xuống: "Các ngươi là bằng hữu của Lân, không cần phải khách khí với ta!"

Ba người ngồi xuống!

Lệ quản sự đi phía sau Phụng Âm, nhanh chóng kéo ghế dựa đến cho Phụng Âm, để y ngồi xuống.

Phụng Âm thu nụ cười lại, lấy ra Tham Hồn Linh mà Hiên Viên Duật đã đưa, để lên bàn: "Thật xin lỗi, trong Tám mươi tám tầng Âm Điện, cũng không có hồn phách mà các ngươi muốn tìm!"

Lông mày Âm Tế Thiên nhíu chặt!

Quả nhiên, không tìm được một hồn kia của Bắc Minh!

Dự cảm của hắn lại linh nghiệm!

Hạ Hầu Lân nhìn về phía Bắc Minh.

Bắc Minh nhíu chặt mày.

Hiên Viên Duật nhỏ giọng nói: "Không có sao?"

"Ừm! Ta đã sai người cầm Tham Hồn Linh của các ngươi đi khắp Tám mươi tám tầng Âm Điện, nhưng Tham Hồn Linh không hề có bất luận phản ứng gì!"

Hiên Viên Duật chuyển mắt sang Bắc Minh!

Bắc Minh ngó Phụng Âm, đôi môi giật giật, cuối cùng, cái gì cũng không nói.

Hạ Hầu Lân đau lòng nhìn Bắc Minh, hỏi Phụng Âm: "Phụng Âm, có thể tìm ở Tầng tám mươi chín trở lên không?"

Phụng Âm nói: "Tầng tám mươi chín đến Tầng chín mươi chín, tổng cộng có mười Điện chủ. Quyền lực của mỗi một điện chủ, người trên còn mạnh hơn so với người dưới, nhất là điện chủ của Tầng chín mươi trở lên. Nếu muốn tìm hồn phách trong Điện của bọn họ, nói dễ hơn làm. Cho dù thật sự ở trong Điện của bọn họ, thì chưa chắc bọn họ sẽ giao nó cho chúng ta. Huống chi Điện chủ Tầng chín mươi trở lên, còn phân chia phe phái. Thân là Đế vương như ngươi, hẳn là biết giữa các phe phái tranh đấu gay gắt cỡ nào."

Đây là lý do mà Bắc Minh không làm phiền Phụng Âm tìm kiếm từ Tầng tám mươi chín trở lên!

Hạ Hầu Lân hiểu rõ việc Phụng Âm nói, nhìn Bắc Minh hỏi: "Minh hiền đệ, ngươi có còn tiếp tục đi tìm sao?"

Bắc Minh trầm mặc không nói, nhưng trong lòng lại nghĩ, làm sao để trộm ẩn vào trong Tầng tám mươi chín.

Hiên Viên Duật liếc liếc Bắc Minh, quen biết đã nhiều năm, đương nhiên y có thể đoán được tâm tư lúc này của Bắc Minh!

Hạ Hầu Lân thở dài: "Nếu ở Phàm giới thì tốt rồi! Đừng nói Tầng tám mươi chín hay Chín mươi tám, mà ngay cảTtầng chín mười chín, trẫm cũng sẽ cho các ngươi tìm một lần!"

Phụng Âm bật cười!

Âm Tế Thiên nghe Hạ Hầu Lân nói, trong đầu đột nhiên hiện lên một người nam tử lãnh tà vô song.

Hắn đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương, rốt cuộc hắn bị làm sao vậy, cứ luôn nhìn thấy một ít hình ảnh chưa từng thấy qua.

Lúc này đây, Hiên Viên Duật chú ý tới Âm Tế Thiên khác thường còn sớm hơn so với Bắc Minh: "Tịch Thiên, có phải ngươi không thoải mái không?"

Ba người còn lại đều nhìn về phía Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên lắc lắc đầu, tên nam tử lãnh tà vô song kia vẫn còn quanh quẩn trong đầu hắn mãi không chịu đi. Khuôn mặt của hắn ta giống hệt như khuôn mặt của Phụng Âm khi trang điểm. Bất quá, càng thêm cao quý hơn so với Phụng Âm. Thậm chí có loại cảm giác cao không thể với tới, chẳng ai tiếp cận được.

Bắc Minh sốt ruột bắt lấy tay Âm Tế Thiên, bắt mạch cho hắn. Tuy nhiên, khí tức của hắn rất vững vàng, rõ ràng là không có việc gì.

Âm Tế Thiên nhìn về phía Phụng Âm hỏi: "Phụng Âm đại nhân, ngươi có từng thấy qua một người hay mặc quần áo hoa lệ, khoác lông nhung màu tím bên ngoài. Ngũ quan hắn ta cực kỳ tuấn mỹ, cùng đôi mắt hoa đào câu nhân, viền mắt cũng được vẽ bằng màu tím, giữa mày có một ấn ký màu tím, đôi môi mỏng bạc, thoạt nhìn không thích cười. Là một nam tử thập phần lãnh tà!"

Bắc Minh, Hiên Viên Duật, Hạ Hầu Lân nghi hoặc nhìn hắn, sao đột nhiên hỏi một người như vậy!

Thế nhưng, Phụng Âm lại đầy mặt kinh ngạc!

278. Chương 274

"Ngươi đã gặp Minh Vương đại nhân rồi?"

Cũng chỉ vào Đại hội hàng năm, Phụng Âm mới được thấy mặt Minh Vương đại nhân. Bình thường, cho dù có chuyện hệ trọng cỡ nào, cũng chỉ có thể báo lên Điện chủ Tầng chín mươi. Vậy sao một người Tu Chân giới, lại có thể gặp qua Minh Vương đại nhân chứ?

Minh Vương đại nhân?

Bắc Minh, Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân đều nghi hoặc nhìn Âm Tế Thiên. Sao bọn họ không biết hắn đã từng gặp qua Minh Vương? Âm Tế Thiên giật mình nhìn Phụng Âm:

"Ngươi nói cái người mà ta vừa tả chính là Minh Vương đại nhân?"

Phụng Âm chỉ vào giữa mày hỏi: "Cái ấn ký màu tím mà ngươi nói có phải là nằm ở chỗ này không?"

Âm Tế Thiên gật đầu: "Đúng."

"Nghe nói, đó không phải là ấn ký, mà là một con mắt đang nhắm lại. Thế nhưng, đến tận bây giờ ta cũng chưa từng thấy nó mở ra bao giờ. Đúng rồi, ngươi hỏi chuyện Minh Vương làm gì?"

Âm Tế Thiên không định gạt y, nói: "Ta cảm thấy, chắc hắn ta có thể giúp chúng ta tìm được mảnh hồn phách kia."

Trong đầu hắn toàn là hình ảnh của Minh Vương. Đến tận khi hắn nói ra câu này, hình ảnh ấy mới dần biến mất. Vậy không phải ý nói là, Minh Vương sẽ tìm giúp bọn họ tìm được mảnh hồn phách kia hay sao? Hạ Hầu Lân cười nói:

"Minh Vương quản cả Minh Ngục, hắn ta mà ra tay giúp đỡ thì mọi chuyện phải êm xuôi thôi."

Vốn Hạ Hầu Lân vẫn nghĩ thiếu niên này thông minh, thế nhưng bây giờ lại cảm thấy hắn thực khù khờ. Phụng Âm lắc đầu:

"Ngay cả ta, một năm cũng chỉ có thể nhìn thấy Minh Vương có một lần. Nếu là bình thường, Minh Vương sẽ không gặp những Điện chủ dưới Điện thứ chín mươi đâu.

Âm Tế Thiên vừa nghe thế liền thất vọng thở dài. Nếu hắn biết được chính xác vị trí của Minh Vương thì tốt rồi. Dùng thuấn di là có thể nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn ta. Nhưng nghĩ lại, Âm Tế Thiên cảm thấy chuyện này không mấy khả quan. Hắn nhớ là đã từng nghe tu sĩ Tu Chân nói qua, chỉ có Thần Tiên mới có thể sử dụng thuấn di thôi. Vậy Quỷ Tiên cũng coi như là tiên nhỉ? Thế bọn họ cũng sẽ dùng thuấn di được. Cho nên chắc là Chín mươi chín tầng Âm Điện sẽ có trận pháp ngăn trở. Nếu không, ai cũng thể xộc vào ám sát Minh Vương rồi.

Bắc Minh và Hiên Viên Duật đều nhíu mày. Lệ quản sự đứng ở đằng sau Phụng Âm, đột nhiên đảo mắt một cái:

"Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân có lời này không biết có nên nói hay không?"

Phụng Âm nhắc: "Có chuyện thì cứ nói thẳng ra."

Lệ quản sự đảo mắt nhìn qua Âm Tế Thiên, Bắc Minh rồi tới Hiên Viên Duật:

"Kỳ thực, cũng không hẳn là vô phương gặp mặt Minh Vương đại nhân, chỉ có điều không biết ba vị công tử đây có làm được hay không thôi."

Phụng Âm nhướng mày: "Là sao?"

"Đại nhân ngài đừng quên. Không phải tháng sau Minh Vương đại nhân muốn mời Đúc sư, Tài phùng sư và Luyện đan sư đến để chế đồ hay sao? Đây chính là một cơ hội tốt. Chỉ có điều, ba vị công tử đây có hiểu biết về Luyện khí và Luyện đan hay không thôi."

Âm Tế Thiên vui vẻ nói: "Đương nhiên biết!"

Bắc Minh và Hiên Viên Duật đều là Đúc sư, Luyện đan sư và Tài phùng sư cấp mười, muốn vào Minh Vương điện không có vấn đề gì. Thế nhưng, Bắc Minh lại không vui vẻ gì cho mấy, chỉ nhíu mày im lặng. Hiên Viên Duật lắc đầu:

"Tuy chúng ta biết, thế nhưng ta phát hiện phương thức Luyện khí và Luyên đan ở Minh Ngục không giống như ở Tu Chân giới."

Phụng Âm nhếch môi: "Đây chính là lý do vì sao các ngươi có rất nhiều tài liệu tốt, mà vẫn không thể tạo ra được Tiên phẩm."

Âm Tế Thiên chán nản hỏi: "Minh Vương đại nhân muốn tìm người làm Tiên phẩm sao?"

"Không phải là Tiên phẩm mà là Tuyệt phẩm. Nếu ai tạo ra được Tuyệt phẩm, thì sẽ có thể yêu cầu Minh Vương đại nhân làm một điều."

Hiên Viên Duật và Bắc Minh cùng nhướng mày. Âm Tế Thiên khó tin hỏi:

"Tuyệt phẩm á?"

"Đúng vậy. Hiện nay, trong Minh Ngục chỉ có hai người làm ra được Tuyệt phẩm. Thế nhưng xác suất không cao, bọn họ chỉ tạo ra được một lần rồi thôi."

Âm Tế Thiên ủ rũ: "Không khả thi chút nào."

"Ta muốn thử xem sao." Bắc Minh đột nhiên nói. Âm Tế Thiên và Hiên Viên Duật đều ngạc nhiên nhìn y.

"Thế nhưng trước đó, ta muốn có người dạy mình phương thức Luyện khí của Minh Ngục. Không biết Phụng Âm đại nhân có thể giúp được hay không."

Phụng Âm cười hiền nói: "Không thành vấn đề. Ngày mai ta sẽ tìm người, thế nhưng các ngươi muốn học cái gì?"

Bắc Minh nghĩ ngợi nói: "Ta muốn học Tài phùng."

Hiên Viên Duật nói: "Vậy ta học Đúc."

Âm Tế Thiên cũng vội vàng: "Ta học Luyện đan."

Bắc Minh và Hiên Viên Duật nhìn hắn, cùng hỏi: "Ngươi biết Luyện đan?"

Bất quá bọn họ hiểu, sau khi hắn bị hủy linh căn thì năng lực đột nhiên trở nên cực mạnh, bởi vậy có biết thêm Luyện đan cũng không phải quá ngạc nhiên. Âm Tế Thiên nói:

"Đương nhiên không! Đã nói là học mà? Không học thì làm sao chế tạo được!!"

Hắn thà phải học cùng với Bắc Minh và Hiên Viên Duật còn hơn là ở trong phủ nhìn cái bản mặt đáng ghét của Hạ Hầu Lân.

Bắc Minh: "…"

Hiên Viên Duật: "…"

Đáy mắt của Hạ Hầu Lân tỏ rõ sự chế nhạo. Phụng Âm cười ra tiếng:

"Quên nói cho các ngươi biết, muốn học Luyện đan, Luyện khí ở Minh Ngục, thì buộc phải là Đúc sư, Tài Phùng sư và Luyên đan sư cấp mười ở Tu Chân giới đã. Nếu không, các ngươi có muốn cũng không học được đâu."

Bắc Minh và Hiên Viên Duật liếc nhau: "Không có vấn đề gì."

Phụng Âm cũng không cảm thấy bất ngờ. Y chẳng rõ vì sao mình lại cảm thấy bọn họ không có vấn đề gì, cho nên mới ngay lập tức đồng ý giúp bọn họ tìm người dẫn dắt. Phụng Âm nhìn sang Âm Tế Thiên: "Thế ngươi thì sao?"

Âm Tế Thiên cười ngượng ngùng với Lệ quản sự: "Không biết trong quý phủ có bộ sách nào về thảo dược hay không?"

"Có!"

"Vậy làm phiền Lệ quản sự đem mấy bộ sách đó đến phòng của ta, ta muốn đọc qua."

"Dạ."

Phụng Âm đại nhân đã dặn rồi, bọn họ có yêu cầu gì thì nhất định phải hỗ trợ. Cho nên Lệ quản sự không chút chần chừ, quay đầu đi về phía đại sảnh, giúp Âm Tế Thiên chuẩn bị mấy bộ sách.

Phụng Âm: "…"

Bắc Minh: "…"

Hiên Viên Duật: "…"

Vẻ chế nhạo trong mắt Hạ Hầu Lân lại càng rõ ràng hơn. Âm Tế Thiên quay đầu nhìn về phía Phụng Âm:

"Xin lỗi. Đến cả phân biệt các loại thảo dược ta cũng không biết."

Phụng Âm: "…"

Hiên Viên Duật thiếu chút nữa là bật cười ra tiếng. Âm Tế Thiên trừng mắt nhìn y:

"Ta không biết thảo dược thì buồn cười lắm à? Mà nói đi nói lại, ta học Luyện đan cũng không phải không tốt. Chờ ta nhớ hết mấy thứ được dạy, ta chỉ cần ở trong phủ tự học là xong rồi?"

Phụng Âm cười cười: "Cũng có lý! Nếu đã vậy, ta đi sắp xếp cho các ngươi đây."

Âm Tế Thiên đợi Phụng Âm rời đi, mới nói với Bắc Minh và Hiên Viên Duật: "Các ngươi mau lấy mấy bộ sách thảo dược của Tu Chân giới ra."

Bắc Minh nhướng mày: "Ngươi quả thực muốn xem?"

Âm Tế Thiên lườm y: "Vô nghĩa! Không thì ta bảo các ngươi lấy ra làm gì?"

Hiên Viên Duật tiện tay lấy một quyển ném cho hắn. Âm Tế Thiên cầm lấy, nhíu nhíu mày:

"Sao chỉ có một quyển thôi vầy?"

Hiên Viên Duật nhìn quyển sách dày đến một tấc trong tay hắn, nói: "Trong một tháng, ngươi có thể đọc và nhớ cả quyển này, là đã rất không tồi!"

Âm Tế Thiên nhanh tay lật quyển sách, vụt một cái rồi ném trả lại y: "Xem xong rồi!"

Bắc Minh: "…"

Hiên Viên Duật ngạc nhiên nhìn hắn: "Xong rồi?"

Hạ Hầu Lân nhếch mép: "Ngươi gọi đó là đọc sách sao?"

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên không giống như là đang nói dối, liền cầm lấy quyển sách trên tay của Hiên Viên Duật, lật bừa một tờ.

"Vậy ngươi nói xem Công dụng và Hình thái của Bát Giác Ca là gì?"

"Lá của nó có tám cái sừng và lay động trong gió sẽ phát ra âm thanh 'ca ca', cho nên mới có tên gọi là Bát Giác Ca. Ngoài ra, rễ của nó dài tận nửa thước, có vẻ ngoài khá giống Bát Giác Tô. Thế nhưng Bát Giác Tô có độc mà Bát Giác Ca thì không. Công dụng của nó là khu hàn và tăng cường linh lực trong thời giian ngắn. Nếu đem nó cùng Thai Ô Thảo và Mộc Sơn Thảo luyện thành đan, sẽ rất có ích cho linh căn của tu sĩ."

Hiên Viên Duật nghe Âm Tế Thiên nói vanh vách không thiếu một chữ, trong lòng cực kỳ ngạc nhiên. Hạ Hầu Lân nhìn nội dung trong sách, hỏi Hiên Viên Duật:

"Đây là bộ sách nói về các loại thảo dược cơ bản của Tu Chân giới đúng không?"

"Đúng thế?"

"Vậy người Tu Chân hiểu về thảo dược cơ bản cũng là chuyện thường thôi nhỉ?"

Bắc Minh gật đầu: "Đúng thế!" Bắc Minh nhìn hai người bọn họ, khẽ híp híp mắt. Sau đó cũng như lần trước lật bừa một trang, nhưng lại đổi cách hỏi: "Trang thứ chín mươi hai?"

Y tin chắc rằng, nếu như có thể nhìn nhớ được nội dung quyển sách chỉ trong nháy mắt, vậy cũng có thể nhớ được số trang. Âm Tế Thiên lập tức nói:

"Trang thứ chín mươi hai là ghi chép về Tiên Phượng Thảo…."

Hiên Viên Duật nghe Âm Tế Thiên đọc cả nội dung thì lại càng ngạc nhiên. Cho dù là chính y, cũng không thể nào nhớ nổi ở trang chín hai ghi những thứ gì. Hạ Hầu Lân ngồi một bên vừa nghe lời Âm Tế Thiên nói vừa nhìn sách, càng nghe mặt lại càng đen hơn. Hiên Viên Duật hỏi:

"Minh sư đệ, ngươi có truyền âm cho hắn không đấy!"

Bắc Minh ném sách cho y nửa đùa nửa thật nói: "Thế ngươi cứ tự kiểm tra xem."

279. Chương 275: Tự Hủy Linh Căn

Hiên Viên Duật nhận lấy quyển sách, tùy tiện lật một cái: "Trang năm mươi bảy…"

Âm Tế Thiên nhanh chóng nói: "Trang năm mươi bảy ghi về Đan Phượng Thảo, lá cây màu đỏ thẫm, mép lá có răng cưa…".

Vốn, hắn cũng không muốn phí thời gian xem mấy quyển sách thảo dược này. Nhưng nghĩ lại, muốn học Luyện đan mà ngay cả các loại thảo dược cơ bản cũng không nhận biết được, thì quả thật rất mất mặt!

Hơn nữa, nếu không có nền tảng kiến thức, vậy khi lên lớp nghe sư phụ giảng bài sẽ chẳng khác nào nước đổ lá khoai, thành ra tự tra tấn bản thân. Cho nên, hắn thừa dịp trước khi bắt đầu học Luyện đan, tranh thủ xem mấy quyển sách thảo được, để tránh nghe không hiểu sư phụ đang nói gì!

Mà may mắn một nỗi, tốc độ đọc sách của hắn rất nhanh, trí nhớ cũng rất tốt. Cho nên việc này đối với hắn là dễ như trở bàn tay, không tốn chút khí lực nào. Tin chắc rằng trước khi bắt đầu học Luyện đan, hắn đã xem xong toàn bộ những quyển sách nói về thảo dược.

Hiên Viên Duật kinh ngạc nhướng mày, không hoài nghi năng lực của hắn nữa. Kế đó y lấy gần cả ngàn quyển sách có liên quan đến thảo dược ra, cười nói: "Với năng lực của ngươi, tin chắc ngươi có thể xem hết chúng nó trong vòng nửa canh giờ!"

Âm Tế Thiên lật sách vô cùng nhanh, giống như cơn gió thổi qua, nháy mắt liền hết một quyển. Không đến nửa canh giờ, đã xem xong gần ngàn quyển sách kia. Khiến ba người bên cạnh, nhìn đến sửng sốt. Bọn họ tựa như đang xem diễn xiếc, hết mồm chữ o đến miệng chữ u!

Khi hắn xem xong quyển sách cuối cùng, Lệ quản sự cũng hoàn thành công việc, đem tất cả thư tịch có trong quý phủ tới phòng Âm Tế Thiên và Bắc Minh. Bất chợt, gian phòng rộng rãi bị nhét đến chật cứng.

Âm Tế Thiên và Bắc Minh đóng cửa lại, nhìn đám thư tịch để dưới đất, nghi hoặc nói: "Ngươi có cảm thấy, hình như Phụng Âm đại nhân có vẻ quá tốt với chúng ta rồi không? Cứ như chúng ta là anh em ruột thịt của y ấy. Chỉ cần chúng ta hô có việc cần giúp đỡ, y không chút kì kèo liền làm ngay!"

Bắc Minh ngồi lên ghế, híp mắt: "Đúng là y quá tốt với chúng ta! Bất quá, trừ bỏ tầng quan hệ của Hạ Hầu Lân ra, ta thật sự không đoán được lý do vì sao y lại làm vậy!"

Âm Tế Thiên cũng không hiểu được!

Ngồi vào bên cạnh Bắc Minh, hắn bắt đầu lẩm nhẩm quyển sách trên tay. Nhưng nhìn hai trang, hắn bất chợt dừng lại, hỏi: "Với tình trạng sức khỏe hiện tại, ngươi có thể liên tục sử dụng linh lực để Tài Phùng ư?"

Tài Phùng là phải học đi đôi với hành, sử dụng một lượng lớn linh lực để tạo ra trang bị tốt nhất. Nếu như vậy, e rằng thân thể Bắc Minh sẽ chịu không nổi!

Bắc Minh rũ mi mắt: "Ta định dùng thân phận Thôn Phách để đi học Tài Phùng!"

Âm Tế Thiên lo lắng: "Thân thể của ngươi thì sao? Đặt ở đây sẽ không an toàn, cho dù có bày kết giới, thì với tu vi của Quỷ Tiên, muốn loại bỏ nó cũng là chuyện dễ dàng!"

"Yên tâm đi! Trước khi đến đây, ta đã luyện chế ra một cái pháp khí, có thể tạm thời cất giữ thân thể Bắc Minh, tùy thân mang theo bên người."

Âm Tế Thiên nhớ, trước khi đến đây Bắc Minh có bế quan hai ngày, vậy mà hắn còn tưởng Bắc Minh là cố ý tránh mặt hắn chứ.

Hắn há há miệng, muốn hỏi Bắc Minh chuyện đêm trước khi bế quan, y rốt cuộc là làm sao vậy. Nhưng nghĩ lại sự việc cũng đã qua, hiện tại mà nhắc tới, có lẽ sẽ khiến tâm tình của Bắc Minh trở nên không tốt. Ngay cả bản thân hắn cũng khó chịu theo.

Bắc Minh nhìn hắn như vậy, liền hỏi: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, sửa miệng nói: "Ngươi thật sự định theo chân Tài Phùng sư của Minh Ngục học hỏi suốt một tháng à? Lỡ đâu một tháng sau, chúng ta không luyện ra Tuyệt phẩm, cũng không được triệu kiến vào trong Minh Vương Điện. Vậy chẳng phải lãng phí thời gian sao?"

"Ta định học vài ngày, xem xem có khả năng luyện chế ra trang bị Tiên phẩm hay không. Nếu không được, đành phải tìm biện pháp khác lẻn vào trong Âm Điện thôi! Bất quá, đó là cùng đường hết cách mới phải làm như vậy. Dù sao chúng ta cũng không có đủ năng lực đấu lại Quỷ Tiên, sợ rằng chạy vào Âm Điện, nhiều nhất chúng ta chỉ lên đến được Tầng thứ mười!"

Âm Tế Thiên tự mình hiểu lấy, không phải cực kỳ bất đắc dĩ, hắn sẽ không mạo hiểm chạy vào Âm Điện!

Hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước!

Hắn cầm lấy quyển sách bên cạnh, bắt đầu nghiêm túc lật xem.

Bắc Minh nhìn tốc độ lật sách của hắn, tò mò hỏi: "Ngươi xem sách luôn nhanh như vậy?"

"Không phải!" Âm Tế Thiên dừng động tác lật sách lại: "Từ sau lần Độ Kiếp đầu tiên, ta mới có bản lĩnh đọc nhanh như gió, xem qua là nhớ!"

Bắc Minh bỡn cợt nói: "Kia há chỉ là đọc nhanh như gió, nói đúng hơn là liếc mắt một cái thuộc hơn vạn dòng ấy chứ. À phải, ngươi có thấu thị mà? Nói không chừng, không cần lật sách vẫn có thể xem được nội dung trong sách, quét một cái là xong!"

Âm Tế Thiên đột nhiên không lên tiếng, bình tĩnh nhìn y!

Bắc Minh cho là mình đã nói sai cái gì, sốt ruột hỏi: "Sao vậy?"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, mới nói: "Có lẽ, ta thật sự làm được như thế!"

"Cái gì?"

Âm Tế Thiên chuyển mắt nhìn một đống lớn thư tịch bên cạnh kia, sau đó, sử dụng thấu thị phối hợp với tốc độ đọc sách, quét nhanh qua chúng nó.

Hắn phát hiện, tốc độ đọc sách cư nhiên nhanh hơn so với hắn lật bằng tay.

Bắc Minh thấy thiếu niên nhìn chằm chằm đống sách thảo dược kia, thầm nghĩ, chẳng lẽ hắn thật sự đang dùng thấu thị để đọc sách?

Sau một chén trà, Âm Tế Thiên quay đầu lại, hưng phấn mà hôn một cái lên mặt Bắc Minh, cười nói: "Nếu không có ngươi nhắc nhở, ta thật không biết mình cư nhiên có thể đọc sách nhanh như vậy. Hơn nữa, tốc độ so với khi lật sách bằng tay còn muốn nhanh hơn!"

Bắc Minh: "..."

Vừa rồi, y chỉ là tùy tiện nói một chút thôi mà!

Bắc Minh liếc mắt nhìn cả ngàn bản thư tịch kia, đáy mắt có chút khó tin: "Ngươi đọc xong rồi?"

Âm Tế Thiên xoa xoa hai mắt: "Đọc thì đọc xong rồi! Nhưng mà mắt có hơi mỏi!"

Hắn duỗi duỗi người, ôm lấy cổ Bắc Minh, gối đầu lên vai y, làm nũng nói: "Cho ta dựa một chút!"

Bắc Minh cười cười, vươn tay ôm lấy lưng hắn, để hắn nhích lại gần mình hơn.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe thấy trên vai truyền đến tiếng hít thở đều đều của thiếu niên.

Đáy mắt Bắc Minh ánh lên vẻ đau lòng, nhẹ tay nhẹ chân ôm thiếu niên đến trên giường nằm!

Hơn nữa tháng qua, đều là Tịch Thiên cưỡi pháp khí mang y đi xung quanh tìm kiếm hồn phách. Hắn chẳng dám ngừng nghỉ. Chứ nếu không, hắn cũng sẽ không tựa vào vai y ngủ gục như vầy.

Sau khi Âm Tế Thiên thiếp đi, hắn lại bắt đầu một chuỗi giấc mơ kỳ quái!

Trong mộng, hắn mang bộ dạng ở hiện đại, theo chân một đám tu sĩ tu luyện. Không lâu sau, hắn phi thăng thành tiên, đi vào Tiên giới.

Ở Tiên giới, hắn vẫn luôn tìm kiếm cách để quay về hiện đại. Sau đó, có một tiên tử áo hồng vô cùng xinh đẹp nói cho hắn biết, chỉ có trở thành Thần, mới có thể có bản lĩnh xuyên qua thời không.

Hắn hỏi tiên tử áo hồng kia, phải làm thế nào mới có thể tu luyện thành Thần!

Tiên tử áo hồng cũng không xác định lắm, hé mở đôi môi đỏ mọng.

Thời điểm Âm Tế Thiên sắp nghe xem tiên tử áo hồng nói cái gì, thì chợt bên tai có người gọi: "Tịch Thiên!"

Là giọng của Bắc Minh!

Âm Tế Thiên nhíu chặt mày!

Tại sao giọng nói của tiên tử áo hồng lại giống với giọng nói của Bắc Minh.

Âm Tế Thiên thấy tiên tử áo hồng không ngừng nói, nhưng hắn lại không biết nàng đang nói cái gì.

Hắn vừa muốn đến gần, thì lại nghe thấy Bắc Minh kêu thêm một tiếng: "Tịch Thiên!"

Hình ảnh trong mộng của Âm Tế Thiên càng lúc càng mơ hồ!

Trong lòng hắn không khỏi gấp gáp, liều mạng hỏi tiên tử áo hồng kia: "Phải làm thế nào mới có thể trở thành Thần!"

Lúc này, khuôn mặt của tiên tử áo hồng rõ ràng hơn rất nhiều, chỉ nghe tiên tử áo hồng dùng chất giọng thanh thúy nói: "Tự hủy linh căn, tu luyện lần nữa!"

Tiếng nói vừa dứt, trước mắt liền biến thành một mảnh tối om!

Âm Tế Thiên đột nhiên mở mắt, đập vào mắt là Bắc Minh đang lo lắng lay lay bờ vai hắn.

Hắn chớp chớp mắt, thầm thở ra một hơi, khàn khàn hỏi: "Làm sao vậy?"

Bắc Minh lấy khăn lụa ra, giúp hắn lau đi mồ hôi trên trán: "Gặp ác mộng?"

Âm Tế Thiên nghĩ đến cảnh trong mơ ban nãy, lắc đầu: "Không phải!"

Giấc mộng vừa rồi thật kỳ quái!

"Mơ thấy cái gì?"

"Ta..." Âm Tế Thiên nhìn vẻ mặt quan tâm của Bắc Minh, cố ý để cho y ăn giấm: "Ta mơ thấy một tiên tử xinh đẹp!"

Bắc Minh mất hứng mà hừ nhẹ một tiếng: "Rồi ngươi hỏi tiên tử kia cách tu luyện thành Thần chứ gì?"

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn y: "Làm sao ngươi biết?"

Quả thật hắn mơ thấy việc này!

Bắc Minh buồn cười mà nhéo nhéo mũi hắn: "Ngươi vừa rồi cứ luôn nói mớ, miệng không ngừng hỏi 'Phải làm thế nào mới có thể tu luyện thành Thần'!"

Âm Tế Thiên có chút không tin: "Ơ? Thật à?"

"Nếu ngươi không nói mớ, vậy sao ta biết được ngươi mơ thấy cái gì?"

Âm Tế Thiên chuyển mắt nhìn đỉnh màn phía trên: "Vậy ngươi có biết, tiên tử trong mộng đã trả lời ta như thế nào không?"

Bắc Minh nhướng nhướng mày!

Âm Tế Thiên yếu ớt nói: "Nàng bảo, tự hủy linh căn, tu luyện lần nữa!"

Bắc Minh giật mình: "..."

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh, cười nói: "Sau khi ta bị ngươi hủy linh căn, còn có thể tiếp tục tu luyện. Ngươi nói xem, có phải ta là đang tu Thần không? Với lại, Lôi kiếp của ta cũng không giống Lôi kiếp của Tu Tiên giả!"

Con ngươi Bắc Minh dâng lên vẻ phức tạp, xoa xoa trán của hắn: "Chuyện trong mộng, sao ngươi có thể tin là thật? Đứng lên đi! Phụng Âm đang ở đại sảnh chờ chúng ta đấy!"

"Trời đã sáng?" Âm Tế Thiên liếc ra ngoài cửa sổ, bầu trời đen nhánh, liền giọng nguyền rủa một tiếng: "Đáng chết! Sau khi tới đây, ta chả biết ban ngày là cái gì!"

Bắc Minh không lên tiếng, cầm lấy áo bào mặc lên cho hắn.

Âm Tế Thiên mặc xong áo bào, cùng Bắc Minh ra khỏi phòng. Đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy Phụng Âm cùng Hiên Viên Duật, Hạ Hầu Lân vui vẻ cười nói.

Phụng Âm nhìn thấy hai người bọn họ, liền thu ý cười lại: "Đều đã tới đông đủ! Ta đây liền nói một chút về việc tìm sư phụ! Các ngươi cũng biết, tháng sau chính là ngày Minh Vương nhận người. Cho nên, chỉ cần là Tài Phùng sư, Đúc sư, Luyện đan sư trung cấp và cao cấp đều cố gắng không ngừng nâng cao kỹ năng Luyện khí và Luyện đan, cho nên căn bản không có thời gian tới dạy các ngươi."

Hiên Viên Duật hỏi: "Nói cách khác, không tìm được người dạy cho chúng ta?"

"Coi như là vậy! Cho nên ta chỉ có thể đưa các ngươi đến Khí Đan Phủ, để các ngươi học cùng với những người khác! Các ngươi cảm thấy thế nào?"

Bắc Minh nói: "Chỉ cần có thể học là được!"

"Vậy có việc này, ta cần phải nhắc nhở các ngươi. Khí Đan Phủ là học phủ của Minh Đô thành, không nói đến việc bên trong đều là con cháu quý tộc, thì tu vi của bọn họ đều cao hơn so với các ngươi. Bởi thế, tận lực tránh né xung đột với bọn họ, nếu không…"

Phụng Âm không có nói hết, nhưng tin tưởng ba người cũng hiểu được, chọc tới đám con cháu quý tộc đó sẽ có hậu quả cỡ nào!

Hạ Hầu Lân nhíu nhíu mày, không đồng ý mà liếc nhìn Phụng Âm!

Tiếp đó, như là nghĩ tới điều gì, ngó sang Âm Tế Thiên một cái, khóe miệng khẽ nhếch!

"Chúng ta sẽ chú ý!"

Phụng Âm cười nói: "Bất quá, các ngươi cũng không cần quá mức lo lắng đám con cháu quý tộc đó. Nếu bọn họ biết các ngươi là do ta giới thiệu vào, vậy chỉ cần các ngươi không trêu chọc bọn họ, bọn họ cũng không dám làm gì các ngươi đâu!"

Hiên Viên Duật cười nói: "Cảm ơn Phụng Âm đại nhân đã nhắc nhở!"

Phụng Âm đứng lên: "Nếu các ngươi đều không có ý kiến, vậy ngay bây giờ chúng ta sẽ đi đến Khí Đan Phủ!"

Y chuyển nhìn Hạ Hầu Lân: "Lân, nếu ngươi cảm thấy nhàm chán, thì có thể bảo Lệ Nghiêm cùng xuất phủ đi dạo với ngươi!"

Hạ Hầu Lân gật đầu: "Ta sẽ!"

Bốn người cùng rời khỏi phủ đệ, từng người ngự khí phi hành đi đến Khí Đan Phủ.

Pháp khí vừa đáp, trong Khí Đan Phủ liền có một đám người chạy ra đón, nam tử dẫn đầu đầy mặt vui vẻ kèm vài phần nịnh hót: "Phụng Âm đại nhân, bọn ta trông mong từ lâu, mới vinh hạnh được ngài ghé thăm Khí Đan phủ!"

Phụng Âm cười nói: 'Ti Tiên trưởng, ta mang vài vị bằng hữu đến đây học tập!"

Ti Tiên trưởng đáp: "Việc này, bọn ta đã nghe Khôi Tiên trưởng nói rồi! Phụng Âm đại nhân, mời vào trong!"

Âm Tế Thiên theo chân bọn họ tiến vào phủ đệ, vừa đi vừa tò mò đảo mắt đánh giá kiến trúc xung quanh. Bất quá, có một chỗ, khiến hắn càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, như đã gặp ở nơi nào rồi!

280. Chương 276: Quá Mức Khiêm Tốn Sẽ Trở Thành Dối Trá

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên vẫn cứ nghiêng đầu nhìn quảng trường lớn ngoài kia, liền hướng mắt ngó theo, cũng không phát hiện ra cảnh đẹp hay là cái gì hấp dẫn. Y nắm lấy tay thiếu niên, truyền âm hỏi:

"Ngươi nhìn gì vậy?"

Âm Tế Thiên quay đầu, truyền âm trả lời y: "Ta cảm thấy quảng trường và đại điện kia rất quen, không biết đã từng gặp ở đâu rồi." Sau đó hắn nắm lại tay Bắc Minh, thấy tay y lạnh toát thì khẽ nhíu mày: "Sao tay ngươi lại lạnh thế này?"

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của Bắc Minh: "Ngươi… Đừng nói ngươi đang là Thôn Phách đó nha?"

"Ừ…" Bắc Minh siết nhẹ tay hắn: "Lúc ngươi còn đang ngủ, ta đã lấy thân thể Bắc Minh đặt vào trong pháp bảo rồi."

Âm Tế Thiên lo lắng hỏi: "Chẳng phải ngươi nói, muốn ngưng tụ ra khuôn mặt cũng phải hao tốn linh lực sao?"

"Đây chỉ là da giả thôi."

Âm Tế Thiên: "…"

Đúng lúc này, người đi phía trước bỗng ngừng lại. Âm Tế Thiên và Bắc Minh ngước lên nhìn, chỉ thấy một vị thiếu nữ mang theo ba cô nương mặc nam trang nhưng búi tóc kiểu nữ, bước nhanh tới đây. Thiếu nữ kia đi đến trước mặt Phụng Âm, cung kính nói:

"Kiến quá Phụng Âm đại nhân."

"Khôi Tiên trưởng không cần đa lễ."

Khôi Tiên trưởng giới thiệu ba vị cô nương đi cùng mình: "Ba vị tiên trưởng đứng bên cạnh ta là Luyện khí sư sơ cấp và Luyện đan sư sơ cấp tốt nhất của Khí Đan Phủ. Họ có thể giúp bạn Phụng Âm đại nhân học Luyện khí và Luyện đan."

Âm Tế Thiên, Bắc Minh và Hiên Viên Duật nhìn sang ba vị cô nương có khuôn mặt thanh tú đang đứng bên cạnh Khôi tiên trưởng. Tuổi tác bọn họ khoảng chừng mười bảy mười tám thôi, thế nhưng lại không quá trẻ con, khí chất trầm tĩnh, rất có dáng vẻ của một sư phụ. Ba cô nương lập tức thỉnh lễ với Phụng Âm:

"Kiến quá Phụng Âm đại nhân."

Phụng Âm gật đầu giới thiệu ba người với nhóm Âm Tế Thiên, cũng dặn dò các nàng phải chỉ dạy cho thật tốt. Ba vị cô nương nhìn sang nhóm Âm Tế Thiên, tự nói sơ qua về thân phận của mình, rồi bảo họ theo các nàng tới Luyện đan, Luyện khí phòng để học tập. Bọn họ theo ba vị cô nương đi vào đại điện, rồi sau đó chia ra mỗi người vào mỗi ngã.

"Sau này, ngươi cứ gọi ta là Quỷ Nhiễm tiên trưởng." Trên đường dẫn Âm Tế Thiên tới Đan phòng, Quỷ Nhiễm tiên trưởng dặn.

"Vâng."

Âm Tế Thiên đi theo sau nàng, tò mò nhìn xung quanh đại điện. Không khí nơi này yên tĩnh vắng vẻ, đôi lúc mới nhìn thấy một hai vị Tiên trưởng cùng với đệ tử đi ngang qua.

"Ta nghe Khôi tiên trưởng nói, ngươi và hai người bạn kia là từ Tu Chân giới tới, muốn ở Minh Ngục học thêm thuật Luyện đan. Trước khi học, ta muốn hỏi ngươi một chút. Lúc ở Tu Chân giới, thuật Luyện Đan của ngươi đã đến cấp mấy? Ý là, ngươi luyện được đan dược cấp mấy rồi?"

Giọng nói của Quỷ Nhiễm tiên trưởng đều đều, không lên cao không xuống thấp, cũng không tỏ ra khinh thường người đến từ Tu Chân giới. Âm Tế Thiên cảm thấy kỳ lạ. Vì sao Phụng Âm lại không nói tình hình thực tế của hắn cho Khôi tiên trưởng? Hắn cũng chẳng sợ mất mặt, thẳng thắn trả lời:

"Ta chưa từng Luyện đan bao giờ."

Quỷ Nhiễm tiên trưởng nghe vậy liền dừng bước, xoay người nhìn Âm Tế Thiên, khuôn mặt bình thản, chỉ nở nụ cười nhạt: "Lời của ngươi, là đang khiêm tốn hay nói đùa? Nếu như là khiêm tốn, vậy ta nói cho ngươi biết, quá khiêm tốn sẽ trở thành dối trá đó."

Âm Tế Thiên bất đắc dĩ: "Thật sự là ta chưa từng Luyện đan bao giờ."

Quỷ Nhiễm tiên trưởng thấy hắn cũng không giống như là khiêm tốn: "Vậy xem ra, ngươi rất hay nói đùa rồi."

Âm Tế Thiên: "..."

Mẹ nó! Ông đây giống như đang nói giỡn lắm à? Đừng bảo là nàng cho rằng người mà Phụng Âm giới thiệu thì thuật Luyện đan cũng phải cực kỳ giỏi đó nha?

Quỷ Nhiễm tiên trưởng đẩy cửa lớn bên cạnh ra, đi vào. Âm Tế Thiên cũng theo sau. Vừa ngước đầu lên liền trông thấy, có hơn hai mươi đệ tử đang ở trong này, bọn họ đều cặm cụi làm việc trên tay.

Các đệ tử trông thấy Quỷ Nhiễm tiên trưởng, lập tức ngừng mọi hoạt động lại, cung kính hô: "Quỷ Nhiễm tiên trưởng."

Chẳng mất bao lâu, bọn họ cũng nhận ra còn có Âm Tế Thiên theo sau. Quỷ Nhiễm tiên trưởng giới thiệu với các đệ tử: "Vị đạo hữu Tịch Thiên này là tu sĩ đến từ Tu Chân giới, sẽ ở đây học tập một tháng, mọi người phải đối xử tốt với hắn đó."

Các đệ tử vừa nghe Âm Tế Thiên đến từ Tu Chân giới, ánh mắt liền tỏ ra khinh thường. Quỷ Nhiễm tiên trưởng cũng chú ý tới điều đó, cho nên kèm theo: "Hắn là bạn của Phụng Âm đại nhân, đến Khí Đan Phủ là để học thêm về thuật Luyện đan."

Sau khi các đệ biết Âm Tế Thiên là bạn của Phụng Âm, vẻ mặt tức khắc thay đổi, khinh thường trong mắt cũng giảm đi. Ai nấy đều nhiệt tình quay sang gật đầu chào hỏi Âm Tế Thiên, kế đó mới quay lại tiếp tục việc đang làm. Quỷ Nhiễm tiên trưởng lấy hơn ba mươi gốc thảo dược khác nhau đưa cho Âm Tế Thiên, chỉ vào phòng trong của đại điện nói:

"Ngươi vào Đan phòng chế thuốc đi. Cố gắng chế ra đan dược cao cấp nhất có thể. Sau đó ta sẽ căn cứ vào năng lực của ngươi mà dạy cho ngươi thuật Luyện đan của Minh Ngục."

Âm Tế Thiên: "..."

Quỷ Nhiễm tiên trưởng thấy hắn không đáp lại, nên hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Âm Tế Thiên lắc đầu, đi về phía Đan phòng mà Tiên trưởng đã chỉ. Hắn vốn định nói với Quỷ Nhiễm tiên trưởng rằng mình không biết Luyện đan. Thế nhưng nghĩ lại thì thấy, cho dù mình có nói cũng phí lời, thà dùng hành động thực tế để chứng minh rằng hắn không biết Luyện đan còn hơn. Âm Tế Thiên tiến vào Đan phòng, không gian bên trong chẳng lớn lắm, mỗi góc đều có một viên minh châu để chiếu sáng. Giữa phòng, có một trận pháp năm sao màu tím, trên đó đặt một cái Lò luyện đan màu ánh kim cao khoảng 2 người, xung quanh nó còn le lói tia sáng vàng.

Hắn bước đến trước Lò luyện đan, thấy không có lửa liền buột miệng mắng: "Mẹ nó! Không có lửa thì luyện cái gì!"

Trên tivi, lúc tiên nhân luyện đan, không phải đều châm lửa thật lớn à? Thế nhưng, hắn không có hỏa linh căn, làm sao mà tạo ra lửa được đây. Cho dù có mang theo hộp diêm, thì cũng không có củi cho hắn đốt.

Mặt Âm Tế Thiên phồng lên, đi vòng vòng quanh Lò luyện đan. Lúc nhìn đến cái nắp trên phía trên, hắn chẳng thèm nghĩ ngợi liền mở ra, ném hết đám thảo dược vào bên trong.

[Đại loại là người có năng lực điều khiển lửa đó].

"Tiếp đó, phải làm sao mới ra thuốc nhỉ?"

Âm Tế Thiên nhíu mày, cứ thế mà nhìn chằm chằm vào Lò luyện đan. Hắn chỉ mãi xem mấy quyển sách về thảo dược, mà không hỏi Bắc Minh cách Luyện đan là như thế nào. Chẳng nhẽ bây giờ, hắn đành phải

cầm mấy gốc thảo dược kia, ra bên ngoài nói với Quỷ Nhiễm tiên trưởng rằng hắn không có hỏa linh căn, cho nên không Luyện đan được? Hay là ở đây chờ cho đến khi Quỷ Nhiễm tiên trưởng vào hỏi?

Nhưng ngay sau đó, hai mắt Âm Tế Thiên liền sáng lên, hắn chợt nhớ tới một việc. Nếu hắn có thể dùng *** thần lực khống chế được pháp bảo, pháp khí. Vậy dùng *** thần lực khống chế Lò luyện đan, chắc cũng ổn nhỉ. Âm Tế Thiên vội vàng ngồi xuống chiếc đệm đặt trước Lò luyện đan, sử dụng *** thần lực tiến vào bên trong đó. Tuy cái lò không có lửa, nhưng lại bất ngờ phát ra tiếng oong oong. Âm Tế Thiên vui vẻ, hắn vừa kiểm tra một chút, mấy gốc thảo dược kia rõ ràng đã kết lại với nhau. Thấy thế, hắn không khỏi mừng thầm, không nghĩ tới làm bừa mà cũng Luyện đan được nha.

Đáng tiếc, vui quá bao giờ cũng hóa buồn. Ngay lúc mấy gốc thảo dược kết lại một chỗ, thì đột nhiên Lò luyện đan nổ ầm vang một tiếng. Đồng thời, cả phòng Luyện đan cũng rung lên, đến cả ngoại điện cũng không chừa. Quỷ Nhiễm tiên trưởng và các đệ tử đều kinh hãi:

"Có chuyện gì?"

Các đệ tử mới vừa phân chia thảo dược xong, bây giờ chúng nó đã vung vãi thành một đống hỗn độn nữa. Quỷ Nhiễm tiên trưởng chợt nhớ ra, vội vàng chạy tới Đan phòng của Âm Tế Thiên, thấy Lò luyện đan bên trong đã vỡ ra từng mảnh. Nàng khiếp sợ nhìn thiếu niên đang ngồi ở trên đệm, bởi vì Lò luyện đan nổ mà tóc tai toán loạn kia:

"Ngươi vừa làm cái gì vậy?"

Âm Tế Thiên vô tội nhìn Quỷ Nhiễm tiên trưởng: "Ta đã nói với ngươi rồi, ta chưa từng Luyện đan mà."

Quỷ Nhiêm tiên trưởng nhíu mặt mày: "Chẳng phải ngươi nói đùa sao?"

Âm Tế Thiên hỏi ngược lại: "Ngươi thấy ta có giống nói đùa không?"

Nàng nhìn cái Lò luyện đan nay đã nổ thành từng mảnh nhỏ, kế đó ngửi ngửi nhưng không thấy có mùi khét: "Ngươi làm thế nào mà nổ luôn cả Lò luyện đan vậy?"

Âm Tế Thiên kể lại chuyện vừa rồi một cách đơn giản nhất: "Ta dùng linh lực để làm nóng Lò luyện đan, thử luyện cả ba mươi loại thảo dược xem sao. Ai ngờ, mới luyện được năm loại thì Lò luyện đan đã nổ rồi."

Quỷ Nhiễm tiên trưởng híp mắt nhìn thiếu niên kia, hắn nói hắn dùng linh lực để làm nóng Lò luyện đan chứ không phải dùng linh hỏa để đốt lò. Nàng nghiến răng hỏi: "Đừng nói với ta ngươi không có hỏa linh căn."

Âm Tế Thiên ngượng ngùng cười: "Đúng thế."

"..."

281. Chương 277: Thật Là Thú Vị

Đệ tử bên ngoài Đan phòng hai mặt nhìn nhau, bọn họ thấy Quỷ Nhiễm tiên trưởng vội vội vàng vàng vọt vào bên trong, nên cũng đại khái đoán được vừa phát sinh chuyện gì!

Chúng đệ tử đều nhếch miệng châm biếm!

"Ta còn tưởng đâu bạn của Phụng Âm đại nhân hẳn là một cao thủ Luyện đan, chuẩn bị tiến nhập Minh vương điện để làm Luyện đan sư chuyên dụng cho Minh Vương!"

"Ta cũng nghĩ vậy. Ai ngờ, mới luyện tiên đan hạ phẩm mà cũng có thể làm nổ tung Lò Luyện đan!"

"Nếu hắn không phải là bạn của Phụng Âm đại nhân, dễ gì có thể bước chân vào Khí Đan Phủ, học tập thuật Luyện đan!"

Khi mọi người đang tụm năm tụm ba xì xào bàn tán, thì Quỷ Nhiễm tiên trưởng đen mặt, dẫn Âm Tế Thiên ra khỏi Đan phòng.

Quỷ Nhiễm tiên trưởng nhìn thấy Đại điện lộn xộn, sắc mặt lại sẫm thêm vài phần, phân phó chúng đệ tử: "Hôm nay, cứ tạm thời nghỉ, ngày mai lại đến học Luyện đan!"

Có một đệ tử chỉ đống thảo dược trên mặt đất, nói: "Còn chúng nó…"

Quỷ Nhiễm tiên trưởng khẽ quét mắt nhìn, hít thở sâu, liếc sang Âm Tế Thiên đang đứng bên cạnh: "Ta sẽ sai người phân loại chúng nó sau!"

Chúng đệ tử đều hiểu được người Quỷ Nhiễm tiên trưởng nói là ai, cười đáp: "Nếu đã vậy, bọn ta xin phép về trước!"

Thời điểm chúng đệ tử rời đi, còn cố ý dùng chân quẹt vài cái lên đống thảo dược trên đất, khiến đã lộn xộn nay càng lộn xộn hơn.

Quỷ Nhiễm tiên trưởng đợi toàn bộ đệ tử đều về hết, mới xoay người hỏi Âm Tế Thiên: "Ngươi không biết Luyện đan, vậy chắc sẽ biết phân loại thảo dược nhỉ? Nếu ngay cả điều này cũng không, thì ta chẳng có cách nào tiếp tục dạy ngươi nữa!"

Âm Tế Thiên lãnh đạm nhìn Quỷ Nhiễm tiên trưởng, gật gật đầu.

May là trước khi đến đây, hắn đã đọc thuộc hết thảy thư tịch, tin chắc phân loại thảo dược cũng không phải là việc khó!

"Thảo dược trên đất liền giao cho ngươi phụ trách! Chừng nào phân loại xong, hãy trở về!"

Âm Tế Thiên khẽ dùng khứu giác ngửi ngửi, sắc mặt khẽ biến: "Nhưng nơi này có hơn một ngàn ba trăm loại thảo dược, thế chẳng phải là hôm nay khỏi cần trở về luôn hay sao?"

Quỷ Nhiễm tiên trưởng nhất thời kinh ngạc.

Đám tân đệ tử theo học nàng cũng đã hơn ba tháng, nhưng không một ai biết được ở đây có tổng cộng bao nhiêu loại thảo dược. Mà thiếu niên trước mắt này, cư nhiên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã nắm rõ chính xác con số.

Tại sao hắn biết được?

Quỷ Nhiễm tiên trưởng lấy lại *** thần: "Ngươi có năng lực biết ở đây có tổng cộng bao nhiêu loại thảo dược. Vậy tin chắc nội trong hôm nay, ngươi nhất định có thể đem toàn bộ chúng nó trả về vị trí cũ."

Âm Tế Thiên giật giật môi: "Quỷ Nhiễm tiên trưởng cũng quá coi trọng ta rồi!"

Hắn cảm thấy Quỷ Nhiễm tiên trưởng rất không tồi, thời điểm biết hắn không có hỏa linh căn, cũng chẳng hề xem thường hắn.

Quỷ Nhiễm tiên trưởng hừ nhẹ một tiếng, xoay người rời đi.

Âm Tế Thiên nhìn đống 'cỏ dại' trên mặt đất, có chút buồn bực gãi gãi đầu. Nghĩ đến hình ảnh đám đệ tử kia trước khi ra về còn cố ý quẹt cho nó thêm lộn xộn hơn, trong lòng hắn không khỏi tức giận, mắng một tiếng: "Mẹ kiếp!"

Hắn thật là tự mình chuốc lấy cực khổ, sớm biết vậy đã không theo chân tới đây học thuật Luyện đan!

Ở lại trong phủ của Phụng Âm đại nhân, ung dung thong thả đợi ngày trôi qua, thật sung sướng!

Âm Tế Thiên đành ngồi xổm xuống, gom toàn bộ thảo dược bỏ vào trong một giỏ trúc, rồi đặt lần lượt lên trên bàn, sau đó lại bắt đầu phân loại chia vào ngăn tủ.

May là mũi hắn nhạy bén, trí nhớ siêu phàm. Hơn nữa, hôm qua đã đọc thuộc thư tịch, cho nên tốc độ phân loại thảo dược tất nhiên nhanh hơn gấp mấy lần so với người khác.

Chỉ cần cầm thảo dược lên ngửi, liền biết được phải bỏ nó vào trong ngăn tủ nào.

Đợi đến khi hắn phân loại xong xuôi, còn ghi chú rõ ràng thảo dược nào đặt trong ngăn tủ nào, cũng đã là bốn canh giờ sau.

Âm Tế Thiên nhìn Điện Đan phòng đã được chỉnh lý tốt, nhẹ thở một hơi. Tiếp theo đó, miệng lại nhịn không được 'Phắc' một tiếng.

Không ngờ tới, lại có một ngày mình sẽ kiên nhẫn đến vậy, cư nhiên có thể tỉ mỉ phân biệt hơn một ngàn ba trăm loại thảo dược!

Âm Tế Thiên xác định không còn thảo dược nào bị bỏ xót trên mặt đất, mới xoay người rời khỏi Điện Đan phòng.

Lúc này, các đệ tử cũng từ trong Điện Đan phòng khác đi ra, làm cho Đại điện yên tĩnh bỗng trở nên phi thường náo nhiệt.

"Chính là người kia sao?"

"Trên trán có viên chu sa, là hắn không sai!"

Lập tức, cả bọn đều cười nhạo ra tiếng!

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn xung quanh, phát hiện có rất nhiều đệ tử lén lút chỉ vào hắn mà châu đầu ghé tai!

Chắc là việc hắn làm nổ tung Lò Luyện đan ban nãy, đã truyền khắp toàn bộ Điện Đan phòng.

Ở Tu Chân giới, Âm Tế Thiên đã quen bị người ta trào phúng. Cho nên, hắn không để ý lắm bọn họ nói cái gì, cứ việc tiến thẳng về phía cửa Đại điện.

Rất xa, hắn liền nhìn thấy Hiên Viên Duật và Bắc Minh đang đứng cạnh cửa chính, một người thì cười nói, còn một người lại đầy mặt lạnh lùng.

—

Bên ngoài cửa Đại điện, Hiên Viên Duật cười hỏi: "Sau khi ngươi theo chân Quỷ Mạch tiên trưởng đến Điện Tài phùng. Có phải hắn đưa cho ngươi vật liệu bảo ngươi tùy tiện chế một áo bào phòng hộ. Rồi kế đó, căn cứ vào năng lực của ngươi mà chỉ dạy ngươi thuật Tài phùng không?"

Bắc Minh thản nhiên lên tiếng: "Vậy lúc ngươi cùng Quỷ Trần tiên trưởng đi đến Điện Chú tạo, hắn cũng là như thế đi?"

[Tài phùng là may vá, Chú tạo là chế tạo]

Hiên Viên Duật gật gật đầu: "Áo bào ngươi làm ra đạt phẩm cấp gì?"

"Còn ngươi?"

Hai ngươi trầm mặc một lát, không hẹn mà cùng nói:

"Áo bào linh phẩm thượng phẩm!"

"Kiếm linh bảo thượng phẩm!"

[Ba cái này bí lù, hình như mấy chương đầu tác ỉa đã từng giải thích qua]

Hiên Viên Duật trêu ghẹo: "Ngươi cũng không làm ra Tiên phẩm à?"

Bắc Minh châm biếm nhìn y: "Như nhau thôi!"

Hiên Viên Duật nhướng nhướng mày: "Nghe nói, đồ vật do người của Minh Ngục luyện chế ra, thấp nhất cũng là tiên phẩm hạ phẩm!"

Bắc Minh không lên tiếng!

Hiên Viên Duật đột nhiên bật cười thành tiếng: "Không biết Tịch Thiên luyện ra đan dược thuộc phẩm cấp gì nữa!"

Nhắc tới Âm Tế Thiên, khóe miệng Bắc Minh khẽ cong thành ý cười nhè nhẹ, khuôn mặt lãnh đạm cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

"Hắn không có hỏa linh căn, chỉ sợ ngay cả Lò Luyện đan cũng đốt không được!"

Hôm qua, bị tốc độ đọc sách của Tịch Thiên làm cho kinh sợ, nhất thời quên nói cho hắn biết, Luyện đan mà không có hỏa linh căn, thì không thể đốt Lò Luyện đan được.

Nếu như ngay cả Lò Luyện đan cũng đốt không được, vậy chẳng có cách nào Luyện ra đan.

Bất quá, Tịch Thiên cũng không nguyện ý đến Khí Đan Phủ cho lắm, quên nói cho hắn biết chuyện này, hẳn sẽ chẳng có vấn đề gì đi!

"Ta nghĩ, nếu Quỷ Nhiễm tiên trưởng phát hiện Tịch Thiên không có hỏa linh căn, nhất định tức giận dữ lắm! Chỉ sợ ngày mai, hắn sẽ không thể theo chân chúng ta cùng tới Khí Đan Phủ được nữa!"

Âm Tế Thiên đến gần, chợt nghe thấy Bắc Minh và Hiện Viên Duật đang nói về việc Luyện đan của hắn, hơi mất hứng mà hừ lạnh một tiếng: "Hừm! Thừa dịp ta không có ở đây, nói xấu ta phải không?"

Nghe tiếng, ý cười trên khóe miệng Bắc Minh lớn hơn nữa, xoay người, nắm lấy tay Âm Tế Thiên, hỏi: "Thế nào rồi?"

"Chính là tên kia, nghe nói do Phụng Âm đại nhân giới thiệu. Không nghĩ tới chỉ luyện ra được một cái áo bào linh phẩm thượng phẩm, thật là quá mất mặt. Còn mệt y cố ý đến Khí Đan Phủ học tập Luyện khí. Nếu như là ta, đã sớm tránh ở trong nhà không dám ló mặt ra rồi!"

Bắc Minh nghe nói như thế, sắc mặt tức khắc lạnh xuống.

Ý cười trên khóe miệng Hiên Viên Duật cũng cứng đờ theo.

Tuy rằng đám con cháu quý tộc đó không cười nhạo y, nhưng bản thân y cũng chỉ luyện chế ra một thanh kiếm linh bảo thượng phẩm, điều đó khiến y cảm thấy rất mất mặt.

"Thật có việc như vậy?"

"Ai xạo làm chi? Với lại, chuyện như vậy ta dám tùy tiện nói lung tung à? Ta còn nghe nói, y tới từ Tu Chân giới đấy!"

"Nam tử áo trắng đứng bên cạnh người kia, cũng theo học Chú tạo của Quỷ Trần tiên trưởng cùng với ta. Thanh kiếm y chế tạo ra, cư nhiên chỉ có linh bảo thượng phẩm!"

"Lại thêm một cái linh bảo thượng phẩm?"

Mọi người nhao nhao lên mà chế giễu!

"Hai tên đó, cũng còn tốt hơn nhiều so với thiếu niên còn lại kia!"

Mọi người hiếu kỳ hỏi: "Nói xem nào?"

"Hắn chẳng những không luyện ra đan, mà ngay cả Lò Luyện đan cũng làm cho nổ tung!"

"Không phải chứ?"

"Haiz! Người Tu Chân giới, cũng chỉ có như vậy!"

"Trước đây ta đã từng đi Tu Chân giới một lần, nom bộ dáng bọn họ luyện chế ra áo bào bảo phẩm, cứ như là giỏi lắm! Làm ta cảm thấy rất là tức cười!"

Bắc Minh: "…"

Hiên Viên Duật: "…"

Âm Tế Thiên nhíu chặt mày!

Cảnh tượng trước mắt thật quá quen thuộc!

Âm Tế Thiên chợt nhớ tới, hơn nửa tháng trước, hình ảnh ba người bọn họ bị người cười nhạo, đã từng hiện lên trong đầu hắn!

Khó trách, sau khi hắn đi vào Khí Đan Phủ, cứ luôn cảm thấy cửa Đại điện quen thuộc đến như thế. Hóa ra, hắn đã từng nhìn thấy nó rồi!

Bất quá, cũng thật kỳ quái, sao hắn có thể nhìn thấy việc này, từ hồi nửa tháng trước lận?

Ba người không tiếng động ra khỏi Khí Đan Phủ, ngự khí trở lại phủ đệ của Phụng Âm. Đến khi đi vào viện tử bọn họ đang ở, Hiên Viên Duật mới đột nhiên bật cười.

"Thật là thú vị! Từ lúc sinh ra cho tới giờ, đây là lần đầu tiên ta bị người cười nhạo như vậy! Minh sư đệ, ngươi hẳn là cũng như thế đi!"

Ngẫm lại trước kia, không ai gặp qua y mà không khen y là thiên tài tuyệt thế. Chẳng ngờ tới, trong mắt đám đệ tử của Minh Ngục, y lại không thua gì một tên phế vật.

Bắc Minh lạnh liếc y một cái!

Hiên Viên Duật thu lại ý cười, nói: "Đúng rồi! Vừa rồi, hình như ta nghe thấy bọn họ nói Tịch Thiên làm nổ Lò Luyện đan. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

282. Chương 278: Tịch Thiên Nhiệt Tình Thật Đấy

Nghe vậy, Bắc Minh nín cười nhìn Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên bĩu môi: "Bộ làm nổ Lò luyện đan là kỳ lạ lắm sao?"

"Không!" Hiên Viên Duật nhếch môi: "Nhưng ta thắc mắc một điều, ngươi làm cách nào khiến Lò luyện đan nổ được vậy."

Âm Tế Thiên vốn chẳng định kể cho Hiên Viên Duật nghe. Thế nhưng nhìn sang Bắc Minh, thấy y cũng đầy mặt tò mò. Cho nên đành phải tường thuật lại một lần.

Bắc Minh nghe xong, phải cố gắng lắm mới không ha ha cười lên: "Ý ngươi là ngươi bỏ hơn ba mươi loại thảo dược vào trong Lò luyện đan cùng một lúc?"

"Đúng thế!" Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn y hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Bắc Minh ngắn gọn trả lời: "Vấn đề cũng không quá lớn."

Chỉ là, có một số loại thảo dược thường gây bài xích lẫn nhau. Nếu Luyện đan mà gặp phải hai loại thảo dược như vậy, nên cho một loại đầu tiên nhất và một loại cuối cùng nhất. Nếu không, khi chúng nó ngưng kết lại, sẽ bạo đan, dẫn đến nổ tung Lò luyện đan.

Người không học qua Luyện đan, sẽ không biết được chuyện này.

Âm Tế Thiên cũng chẳng để tâm, nhún vai: "Ai mà rảnh nghĩ nhiều như vậy, ta không biết cách Luyện đan nên làm bừa thôi. Hơn nữa, ta bị người chế nhạo quên rồi, bọn họ muốn cười như thế nào thì cười như thế đó đi."

Tuy hắn đã tỏ rõ mình không để tâm, thế nhưng Bắc Minh vẫn rất đau lòng. Nếu ngày xưa y không hủy đi linh căn của Tịch Thiên, vậy hắn cũng sẽ không bị người khác khinh thường. Hiên Viên Duật vẫn tiếp tục tò mò:

"Nói vậy, ngươi đã thành công khiến thảo dược kết lại với nhau rồi? Nhưng mà muốn thảo dược kết lại, buột phải có lửa thiêu đốt. Tuy nhiên, ngươi không có hỏa linh căn, vậy sao ngươi đốt được Lò luyện đan?"

Nụ cười của Bắc Minh cũng nhạt đi, thờ ơ nói: "Đốt được Lò luyện đan, cũng phải mất chín trâu hai hổ đây."

Âm Tế Thiên nói: "Đúng vậy! Bất quá chỉ cần một mồi lửa là xong ngay thôi."

Hắn ngu mới nói cho Hiên Viên Duật biết là mình dùng *** thần lực thay cho hỏa linh căn. Hiên Viên Duật nhìn bọn họ kẻ tung người hứng, bao nhiêu tò mò cũng bay sạch, xì một cái:

"Không có củi, chỉ có mồi lửa thì làm sao mà đốt lên được."

Nghĩ y là kẻ ngốc chắc. Nếu củi lửa bình thường mà Luyện đan được, vậy Luyện đan sư cũng không hiếm như thế này.

"Ngươi cứ coi như là ta đã chuẩn bị sẵn một đống củi lớn đi." Âm Tế Thiên lôi Bắc Minh trở về phòng của bọn họ.

Bắc Minh hỏi: "Ngươi làm nổ mất Lò luyện đan, thế Quỷ Nhiễm tiên trưởng có làm khó ngươi không? Ngày mai, ngươi còn đi Khí Đan Phủ được không?"

Âm Tế Thiên cũng lập tức kể: "Đương nhiên Quỷ Nhiễm tiên trưởng không dễ dàng bỏ qua rồi. Lúc mà Lò luyện đan nổ, cả Đan phòng lẫn Đại điện đều rung chuyển. Làm cho hơn một ngàn ba trăm loại thảo dược mới vừa được sắp xếp cẩn thận xong, bị rơi xuống đất, xáo trộn hết cả lên. Quỷ Nhiễm tiên trưởng bảo ta phân chia được hết đống thảo dược đó, mới để cho ta đi."

Bắc Minh nhất thời kinh ngạc: "Một mình ngươi làm?"

Trong vài canh giờ, chỉ một mình hắn phân chia được hơn một ngàn ba trăm loại thảo dược ư?

"Ừm. Mà mấy cái tên đệ tử quý tộc đó cũng thật đáng ghét, trước khi rời đi còn cố tình đá thảo dược cho nó thêm lộn xộn! Khiến ta mất đến 4 canh giờ mới làm xong."

Hiên Viên Duật nhìn bóng lưng nói cười vui vẻ của bọn họ, đáy mắt khẽ chìm, làm người ta không đoán được y đang nghĩ gì. Lúc hai người vừa trở về phòng, Âm Tế Thiên liền quan tâm hỏi:

"Ngươi trở về thân thể của mình đi!"

"Ừ."

Bắc Minh lấy thân thể của mình ra, sau đó chui vào. Nhưng bất ngờ, thân thể Bắc Minh giống như bị co rút ấy, cả người nháy mắt hóa nhỏ. Âm Tế Thiên ngạc nhiên nhìn Bắc Dực Đồng xuất hiện: "Chuyện gì… thế này?"

Trước kia, hắn mới chỉ nhìn qua cảnh Bắc Dực Đồng biến thành Bắc Minh mà thôi, còn ngược lại vẫn chưa được thấy bao giờ.

Bắc Dực Đồng mở mắt, phát hiện ánh mắt ngạc nhiên của Âm Tế Thiên, vươn tay ra xem thử. Đôi bàn tay nho nhỏ của trẻ con khiến y không khỏi nhíu chặt mày:

"Chắc hôm nay ngươi tiêu hao quá nhiều linh lực, cho nên thân thể không chống đỡ được, mới biến thành trẻ con." Âm Tế Thiên ôm lấy Bắc Dực Đồng, vui vẻ hôn lên cái mặt bánh bao: "Như thế cũng tốt. Ta đã nửa năm rồi chưa được nhìn bộ dáng trẻ con của ngươi."

Bắc Dực Đồng bất mãn nói: "Trẻ con tốt ở chỗ nào! Chẳng hoan ái với ngươi được."

Đã tầm nửa tháng y và Tịch Thiên chưa gần gũi, y vốn định hôm nay trở về thì hai người cùng lăn lên giường, ai mà ngờ lại xảy ra chuyện này. Âm Tế Thiên tức giận nhéo má nhóc con:

"Sao lúc nào ngươi cũng nghĩ đến ba cái chuyện kia vậy?"

Bắc Dực Đồng bình tĩnh nhìn hắn: "Thế ngươi không muốn sao?"

Y thực sự muốn đè thiếu niên xuống, hung hăng tiến vào bên trong hắn, khiến cả người hắn đều lưu lại hương vị của mình. Đột nhiên, y chợt nhớ tới lần Tịch Thiên say rượu ở Phàm giới, hắn đã rất chủ động. Bắc Dực Đồng nghĩ tới đây, đôi mắt lóe lên một cái, lấy từ trong Nhẫn không gian ra một vò rượu.

Âm Tế Thiên ngạc nhiên hỏi: "Sao trong Nhẫn không gian của ngươi lại có rượu?"

"Cái này… ta mua lúc ở Phàm giới. Ngươi có muốn nếm thử không?"

Âm Tế Thiên vừa hưng phấn lại có chút chần chừ, mâu thuẫn nói: "Thế nhưng, chỉ uống một chén ta liền bất tỉnh nhân sự. Hơn nữa sẽ ngủ mất hai ba ngày, ngươi đừng quên mai ta còn phải tới Khí Đan Phủ học tập."

Bắc Dực Đồng cũng có chút chần chừ, thế nhưng lại nghĩ rằng Tịch Thiên có đến Khí Đan Phủ hay không cũng chẳng quan trọng. Dù sao hắn cũng không thực sự muốn Luyện đan.

"Tuy ngươi uống một chén lớn sẽ say, thế nhưng ngươi uống một hai ly nhỏ thì chắc không sao đâu".

Âm Tế Thiên đột nhiên cảnh giác: "Vì sao ngươi lại đột nhiên muốn ta uống rượu?"

Tên nhóc con này, đừng nói định chuốc mình say rồi cùng lăn giường đấy chứ? Ấy thế mà, Bắc Dực Đồng nói ra lý do lại rất chính nghĩa:

"Ta thấy ngươi vất vả phân chia thảo dược, mất đến tận bốn canh giờ, vậy nên muốn thưởng cho ngươi. Với lại, ngươi xem cái vóc dáng bé xíu này của ta, có thể làm được ngươi gì cơ chứ?"

Âm Tế Thiên ngẫm nghĩ cười: "Được! Vậy ta chỉ uống hai ly nhỏ thôi."

Dù sao hắn cũng hơi thèm thèm, đã lâu rồi hắn chưa được uống rượu mà. Bắc Dực Đồng nhe răng cười, lấy ra một cái ly nhỏ màu trắng, rót rượu cho hắn. Âm Tế Thiên thấy y chỉ lấy có một cái, bèn hỏi:

"Ngươi không uống sao?"

Bắc Dực Đồng lắc đầu: "Ta không thích uống rượu Phàm giới. Ta nhìn ngươi uống là được rồi".

Âm Tế Thiên nhấp một ngụm nhỏ, khà khà nói: "Rượu ngon! Giá mà có thêm đồ nhắm ngon nữa thì tốt quá."

Hắn vừa nói xong, liền bất chợt gục luôn xuống bàn. Bắc Dực Đồng đã sớm có chuẩn bị, dùng hết sức bình sinh bế hắn lên giường. Sau đó, nó cố thử khôi phục lại thân hình nguyên trạng của mình, thế nhưng mặc cho nó cố gắng như thế nào, vóc người nho nhỏ cũng không lớn lên thành Bắc Minh được. Bắc Dực Đồng tức giận khẽ mắng:

"Chết tiệt!"

Hôm nay, y phải dốc hết sức chế ra áo bào đẳng cấp cao nhất, cho nên tốn khá nhiều linh lực. Bây giờ muốn biến trở lại nguyên trạng, cũng có chút khó khăn.

Đúng lúc này, Âm Tế Thiên đang nằm ở trên giường, bỗng dưng tỉnh lại. Ánh mắt xinh đẹp từ mờ mịt dần trở nên cực sắc bén. Phút chốc, hắn bật người ngồi dậy, nhìn xung quanh bốn phía. Lúc hắn trông thấy Bắc Dực Đồng, đầu tiên là sửng sốt, sau đó nghi ngờ hỏi:

"Minh?"

Bắc Dực Đồng gật đầu.

Âm Tế Thiên nhanh tay kéo Bắc Dực Đồng ôm vào lòng, hưng phấn hôn lên mặt nhóc con: "Trời ạ! Nhìn ngươi đáng yêu chưa kìa! Thích chết đi được! Ha ha!"

Hắn vừa cười vừa hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Bắc Dực Đồng. Mặt Bắc Dực Đồng đen thùi, nghiến răng nói: "Ta không thích!"

"Sao thế?"

Bắc Dực Đồng thành thật nói: "Trong bộ dạng này sẽ không hoan ái với ngươi được."

Âm Tế Thiên rờ rờ phía dưới nó, xấu xa cười: "He he, nơi này muốn ta đúng không?".

Bắc Dực Đồng gật đầu. Đúng là khi Tịch Thiên say, sẽ rất nhiệt tình. Âm Tế Thiên lại hôn thêm một cái lên môi nó:

"Không sao cả!" Từ khố trước của Bắc Dực Đồng, bàn tay hắn lần mò ra phía sau: "Tuy hiện giờ ta không thỏa mãn được tiểu huynh đệ của ngươi, thế nhưng ta lại thỏa mãn được cúc hoa của ngươi nhá!"

Bắc Dực Đồng nghe thế, mặt đen như đáy nồi. Đúng là gậy ông đập lưng ông. Bây giờ thì nó thực sự hối hận vì đã cho Tịch Thiên uống rượu rồi! Âm Tế Thiên nhìn khuôn mặt vặn vẹo của nó, cười lớn:

"Biểu tình của ngươi đáng yêu chết đi được! Ngươi yên tâm, ta không có mắc bệnh luyến đồng đâu!" Sau đó hắn nhìn bốn phía hỏi: "Đúng rồi! Chỗ này là chỗ nào? Ta nhớ lần trước chúng ta… chúng ta…"

Đầu Âm Tế Thiên đột nhiên đau đớn. Bắc Dực Đồng thấy hắn khó chịu, bèn nói:

"Bây giờ chúng ta đang ở Minh Ngục. Đây là phủ đệ của Phụng Âm đại nhân."

Âm Tế Thiên lập tức cảm thấy cơn đau đầu tốt hơn nhiều: "Minh Ngục?"

Bắc Dực Đồng gật đầu. Âm Tế Thiên cũng rất vui vẻ:

"Vậy chúng ta đi chơi thôi!"

Bắc Dực Đồng ngăn lại: "Không được! Không thể để cho Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân thấy hình dáng này của ta được!"

"Hiên Viên Duật? Hạ Hầu Lân? Bọn họ là ai?"

Bắc Dực Đồng: "…"

283. Chương 279

Âm Tế Thiên thấy Bắc Dực Đồng không nói lời nào, liền suy đoán: "Chẳng lẽ Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân là thuộc hạ vừa được ngươi đề bạt lên? Thế nhưng sao trước giờ ta chưa từng nghe qua hai cái tên này?"

Bắc Dực Đồng: "…"

Có vẻ như Tịch Thiên say rồi sẽ không còn nhớ Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân là ai nữa thì phải?

Âm Tế Thiên cho là mình đã đoán đúng. Hơn nữa, còn tưởng rằng Bắc Dực Đồng sợ nó xuất hiện trước mặt thuộc hạ bằng bộ dáng tiểu hài tử sẽ khiến uy nghiêm bị suy giảm, bởi vậy thỏa hiệp nói: "Được rồi! Lúc chúng ta đi ra ngoài, đừng để cho bọn họ nhìn thấy là được!"

Bắc Dực Đồng cúi đầu ngó ngó y phục của mình, may là hôm nay nó mặc áo choàng loại đặc chế, có thể biến hóa theo thân thể của nó.

Nó ngẩng đầu hỏi: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Ừm…" Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ: "Hiếm khi chúng ta đến Minh Ngục một chuyến, trước hết đi xem tên tiểu tử thối kia đi!"

Bắc Dực Đồng nghi hoặc: "Tiểu tử thối?"

Âm Tế Thiên đảo cặp mắt trắng dã: "Ngươi quên à! Chính là con trai của Minh Vương đấy!"

Bắc Dực Đồng: "…"

Con trai của Minh Vương?

…

Người say đều ăn nói thái quá như vậy sao?

Lần trước, nhắc tới là Quang Thần Vương và Thần Tướng. Lần này, lại nhắc tới Minh Vương và con trai của Minh Vương! Hơn nữa, bộ dạng hắn cứ như thân quen với con trai của Minh Vương lắm ấy.

Âm Tế Thiên bật cười: "Nói đến tiểu tử thối kia, ngươi còn nhớ năm đó nó làm ra chuyện ngu xuẩn gì không? Nó vì muốn có một nốt chu sa giống như ta, cho nên cả gan trộm Huyết Hồn Đao của cha nó, rạch một đường ngay giữa trán, ha ha! Nếu không phải năm đó ngươi phong ấn vết sẹo đó đúng lúc, cũng ban thưởng cho nó một cái Huyết Hồn Nhãn, chỉ sợ nó đã sớm bị Huyết Hồn Đao làm cho hồn phi phách tán rồi!"

"Huyết Hồn Nhãn?" Bắc Dực Đồng hỏi: "Có phải là một con mắt ở giữa hai đầu chân mày không?"

"Đúng vậy! Ngày thường, nếu không mở con mắt kia, nhìn cứ như là một cái sẹo mỏng! Căn bản không nhận ra đó là một con mắt!"

Bắc Dực Đồng nhíu mày, rõ ràng hôm qua Phụng Âm đã nói, giữa mày Minh Vương không phải có sẹo, mà là một con mắt đó sao?

Tuy nhiên, người này là Minh Vương mà? Như thế nào lại thành con trai của Minh Vương?

Âm Tế Thiên kỳ quái hỏi: "Lẽ ra chuyện này rất khó mà quên chứ? Sao ngươi lại không nhớ rõ? Phải chăng thân thể của ngươi rút nhỏ, nên ký ức cũng rút theo ư?"

Bắc Dực Đồng phức tạp nhìn Âm Tế Thiên, nói: "Hiếm khi chúng ta đến Minh Ngục một chuyến, cũng không nên đi gặp tiểu tử thối kia!"

Tuy rằng sau khi uống rượu say, thiếu niên tương đối nhiệt tình. Tuy nhiên đồng thời, cũng tạo nên khoảng cách giữa hai người bọn họ!

Bất quá, có thể khẳng định một điều, trí nhớ trong lúc say của Tịch Thiên còn có y. Hơn nữa, vẫn chiếm vị trí trọng yếu nhất, nhờ đó y mới thoáng nhẹ nhỏm phần nào!

Âm Tế Thiên không hề gì nhún nhún vai: "Vậy thì không gặp! Chúng ta tùy tiện đi dạo vậy, còn đỡ hơn ngộp ngạt ở đây!"

Bắc Dực Đồng nói: "Chỉ cần không bị Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân phát hiện, muốn đi đâu cũng được!"

Vừa nói xong, người đã bị Âm Tế Thiên ôm đến phố thương nghiệp náo nhiệt nhất Minh Đô.

Âm Tế Thiên thả Bắc Dực Đồng xuống: "Linh lực trên người ngươi thật yếu. Rốt cuộc ngươi đã làm cái gì, mà khiến linh lực của ngươi hao tổn nhiều đến như thế?"

Bắc Dực Đồng thản nhiên: "Chế một cái áo bào!"

Âm Tế Thiên không tin: "Ngươi gạt ta! Đừng cho là ta không biết, đối với ngươi mà nói, chế một cái áo bào Thần phẩm, quả thật dễ như trở bàn tay!"

Áo bào Thần phẩm?

Bắc Dực Đồng nhướng nhướng mày, nhưng lập tức lắc lắc đầu ngao ngán!

Không nên so đo với người say!

Bất quá, Bắc Dực Đồng vẫn nhịn không được hỏi một câu: "Ngươi có biết làm thế nào để luyện chế ra áo bào tuyệt phẩm không?"

Âm Tế Thiên tức giận trợn trắng mắt: "Hẳn ngươi cũng hiểu là ta không có rờ tới ba cái thứ này, bởi vậy ta làm sao mà biết cách chế ra áo bào tuyệt phẩm cơ chứ!"

Bắc Dực Đồng cảm thấy mình thật là nực cười!

Vừa cảm thấy Tịch Thiên uống say, vừa cảm thấy lời hắn nói là thật!

Bắc Dực Đồng bỏ qua ý tưởng điên rồ đó, bước chân vào một gian hàng, chăm chú nhìn đủ loại kiểu dáng pháp khí, đang được bày biện trên quầy.

Hỏa kế trong *** vừa thấy Bắc Dực Đồng, liền nhanh chóng tiến lại tiếp đón: "Chẳng hay tiểu đạo hữu muốn mua dạng Tiên khí nào?"

[Dạng nhân viên bán hàng]

Bắc Dực Đồng nhẹ liếc toàn bộ Tiên khí, chỉ vào một cái Chuyển Luân Bàn trong đó nói: "Ta muốn xem món Tiên khí này!"

"Được ạ!"

Bất ngờ, Âm Tế Thiên cúi người xuống, hừ nhẹ bên tai Bắc Dực Đồng một tiếng: "Thật không biết trước kia ai đã từng nói 'Chỉ là Tiên khí sao có thể lọt vào mắt bổn tọa!'? Thế quái nào giờ ngươi lại động đến Tiên khí?"

Khóe mắt Bắc Dực Đồng mạnh giật giật!

Nó lại một lần nữa cảm thấy, để Tịch Thiên uống rượu, quả thực chính là đang tìm ngược!

"Minh! Sao con Tiên yêu thú kia lại bị đánh vậy?" Giọng của Âm Tế Thiên đột nhiên trầm xuống.

Bắc Dực Đồng nghe được ba chữ Tiên yêu thú liền cả kinh, quay đầu nhìn lại, trông thấy Âm Tế Thiên lạnh mặt, bước nhanh về phía cửa.

Nó vội vàng đuổi theo: "Tịch Thiên! Chờ ta một chút!"

Chết tiệt!

Sao nó lại quên chuyện Tiên yêu thú chứ, nếu nhớ, nó nhất định sẽ không xuất phủ làm gì!

Hỏa kế mới vừa gỡ Tiên khí xuống, phát hiện Bắc Dực Đồng bỏ đi, vội vàng kêu lên: "Tiểu đạo hữu! Tiểu đạo hữu! Ta đã gỡ Tiên khí xuống rồi này?"

Âm Tế Thiên ra khỏi cửa hàng, liếc mắt nhìn qua, liền trông thấy một Quỷ Tiên tay trái dắt một con Dương Giác Thú, tay phải dùng roi xua đuổi nó!

Hắn tiến lên một bước, bắt lấy cổ tay phải của tên Quỷ Tiên kia, đẩy người ra: "Sao ngươi có thể xem Tiên yêu thú như súc sinh thế này!"

Âm Tế Thiên sờ sờ vòng khóa thú trên cổ Dương Giác Thú, dễ dàng bứt nó ra, ném xuống đất.

Dương Giác Thú hóa thành hình người, cuống quýt chạy thoát!

Quỷ Tiên bị đẩy ngã trên mặt đất kia quát to một tiếng, nhanh chóng khiến người xung quanh vây lại đây xem.

Quần chúng trông thấy Tiên yêu thú chạy trốn, sắc mặt khẽ biến!

"Thiếu niên kia thật là to gan, cư nhiên dám để Tiên yêu thú chạy trốn!"

"Hắn hẳn không phải là người của Minh Ngục chúng ta?"

"Mau! Nhanh tìm Quỷ Vệ bắt hắn lại!"

Âm Tế Thiên thờ ơ đảo nhìn đám Quỷ Tiên xung quanh, khi đụng đến một tên Quỷ Tiên dám xem Tiên yêu thú như súc sinh mà kéo trong tay. Tức khắc, ánh mắt hắn trở nên rét lạnh, một bộ muốn xé nát tên Quỷ Tiên kia ra.

Quỷ Tiên bị ánh mắt của hắn quét đến, nhịn không được cả người run lên!

Âm Tế Thiên mới vừa bước lên trước một bước, đã bị Bắc Dực Đồng nắm lấy cổ tay.

"Tịch Thiên! Đừng hành động thiếu suy nghĩ!"

Bắc Dực Đồng cũng không sợ Âm Tế Thiên giết người. Tuy nhiên, tại thời điểm mấu chốt này, bọn họ không nên gây ra sự cố gì.

Âm Tế Thiên nghe thấy lời Bắc Dực Đồng, hơi lạnh trên người thu lại rất nhiều. Đồng thời, hắn cũng chú ý tới sự chán ghét của Quỷ Tiên dành cho hắn, tựa như muốn đuổi hắn ra khỏi Minh ngục.

Đối với tình huống như vậy, hắn cảm thấy thực mê mang. Hắn dùng truyền âm nói với Bắc Dực Đồng: "Tại sao bây giờ, Minh Ngục lại biến thành thế này?"

Bất chợt, có người hô: "Quỷ vệ đến!"

Âm Tế Thiên nhìn thấy một đám Quỷ vệ đang bay đến, ngó ngó vòng khóa thú trên cổ Tiên yêu thú, mắt nhíu lại.

Cùng lúc đó, vòng khóa thú đột nhiên phát ra tiếng cùm cụp, rồi bỗng lần lượt rơi cái cạch xuống đất.

Tiên yêu thú có được tự do, vội vàng nhấc chân chạy thoát.

Có người kêu to: "Ah! Tiên yêu thú bỏ chạy!"

Âm Tế Thiên nhanh chóng ôm lấy Bắc Dực Đồng, thuấn di một cái, tức khắc biến khỏi tầm mắt mọi người!

Chúng Quỷ Tiên há hốc mồm!

"Không thấy?"

“Sao có thể đột nhiên biến mất chứ?”

“Chắc là sử dụng thuấn di rời đi!”

“Nhưng mà, chỉ có Điện chủ của Điện Tám mươi trở lên mới có thể thuấn di! Thiếu niên vừa rồi kia, nhìn thế nào cũng không giống người Minh Ngục chúng ta!”

“Chẳng lẽ là người trên Tiên giới?”

“…”

—

Sau khi Âm Tế Thiên ôm Bắc Dực Đồng rời khỏi phố xá náo nhiệt, liền đi vào một nơi bí mật yên tĩnh.

Xung quanh là một mảng rừng lớn, phát ra ánh sáng lam nhạt. Ở giữa có một hồ nước to, phản chiếu màu vàng kim của ánh nắng mặt trời.

Trên đại thụ bên cạnh hồ nước, lóe lên phù triện màu tím thần bí, tựa hồ là để bảo hộ hồ nước này!

“Đây là đâu?” Bắc Dực Đồng từ trên tay Âm Tế Thiên nhảy xuống, hỏi.

Âm Tế Thiên nhếch mi nhìn y: “Hàn Âm Hồ!”

“Vì sao lại tới đây?”

“Đương nhiên là để khôi phục linh lực của ngươi rồi!”

Bắc Dực Đồng sửng sốt: “Làm sao ngươi biết Hàn Âm Hồ có thể khôi phục linh lực của ta?”

Âm Tế Thiên tức giận nói: “Ngươi lại quên nữa, điều này là chính ngươi đã nói với ta mà!”

Bắc Dực Đồng: “…”

Âm Tế Thiên ngồi xuống, nhìn mặt hồ lấp lánh ánh vàng kim, híp híp mắt, lạnh lẽo hỏi: “Vừa rồi là xảy ra chuyện gì? Vì cớ gì Quỷ Tiên của Minh Ngục lại phải dùng vòng khóa thú xích Tiên yêu thú?”

Bắc Dực Đồng phảng phất như không nghe thấy lời hắn nói: “Ta đi vào ngâm, ngươi có muốn vào chung không?”

Âm Tế Thiên lắc đầu: “Nước trong Hàn Âm Hồ là cực âm, không thích hợp với cơ thể của ta!”

Bắc Dực Đồng nghe thế, nghĩ nghĩ, ngồi xuống bên cạnh Âm Tế Thiên. Sau đó, Thôn Phách từ trong thân thể tiểu thí hài chui ra, tiến vào hồ nước.

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn Thôn Phách ngâm mình trong hồ, nhưng không mở miệng hỏi gì cả, chỉ lẳng lặng ngắm Thôn Phách đến ngẩn người.

Đúng lúc này, hắn chợt phát hiện có một đạo hàn khí đang ép về phía bọn họ!

284. Chương 280

Âm Tế Thiên rùng mình một cái, ánh mắt lóe lên vẻ ác nghiệt. Hắn vụt biến mất, sau đó xuất hiện trước mặt Thôn Phách, chen ngang vào, đỡ đòn từ một cái bóng màu tím đang tấn công về phía Thôn Phách. Lúc này, cái bóng màu tím bị đá một cú quá mạnh, khiến thân thể không trụ vững được, lảo đà lảo đảo lui ra sau mấy bước, mới miễn cưỡng dừng lại.

Người kia trợn to mắt kinh ngạc, kế đó liếc sang thân xác Bắc Dực Đồng ngồi ở một bên, rồi nhào tới đặt đao lên cổ tiểu thí hài, lạnh lẽo nhìn Âm Tế Thiên, cả giận nói:

“Các ngươi là ai? Dám ngang nhiên xông vào cấm địa vương tộc!”

Thôn Phách đang ở trong nước khôi phục linh lực, vừa nghe được bốn chữ ‘cấm địa vương tộc’ liền mở hai mắt ra. Trước đó, y cũng cảm nhận thấy nguy hiểm, thế nhưng linh lực trong cơ thể đã hao hết, căn bản

không né được một đòn kia của đối phương, cho nên đành ngồi im chịu trận. Bất quá, y tin chắc Tịch Thiên sẽ không để cho y bị thương tổn.

Âm Tế Thiên nửa híp mắt, trừng trừng nhìn tên nam tử đeo mặc nạ quỷ mặc áo bào màu tím trước mắt. Hắn nhẹ hít vào một cái, mùi hương quen thuộc khiến hắn giật mình:

"Ngươi là…"

Lúc này, Thôn Phách bước ra khỏi hồ, chân y vừa đạp lên bờ liền dùng linh lực nhanh chóng làm khô tóc và quần áo ngay. Nam tử áo tím nghe tiếng nước, lạnh mắt liếc tên quỷ tu đứng phía sau Âm Tế Thiên, nhưng vừa nhìn, hắn ta liền ngẩn cả người. Hắn khiếp sợ chỉ vào Thôn Phách:

"Ngươi…"

Nam tử áo tím khó tin mà đảo sang Âm Tế Thiên. Lúc trông thấy nốt chu sa ở giữa trán hắn, nam tử kia vội thu đao lại. Há miệng một lúc lâu, mới nói ra lời:

"Các ngươi…"

Thôn Phách cảm thấy, hình như người này biết bọn họ. Âm Tế Thiên nhếch môi:

"Tiểu tử ngươi lại nghịch rồi!"

Âm Tế Thiên dùng giọng nói đầy sủng nịch, còn có vẻ rất thuận miệng, nói với tên nam tử mặc áo tím kia. Thôn Phách nghe thế, không khỏi bực mình, nhíu mày lại:

"Tịch Thiên! Ngươi biết hắn sao?"

Âm Tế Thiên cười nói: "Chẳng phải hắn là… chẳng phải là…"

Âm Tế Thiên lắc lắc đầu, bỗng dưng có hơi chóng mặt. Thôn Phách thấy Âm Tế Thiên có vẻ say, vội bước tới đỡ lấy hắn. Âm Tế Thiên xoa xoa hai bên thái dương:

"Ta…" Hắn nhìn xung quanh rồi hỏi: "Sao ta lại ở đây?"

Thôn Phách: "…"

Cách nói chuyện này, chắc là đã tỉnh rượu rồi nhỉ? Âm Tế Thiên hoang mang:

"Không phải ta đang uống rượu trong tiểu viện sao?"

Âm Tế Thiên lại lắc lắc đầu vì cảm giác choáng váng, nhưng vừa nhìn thấy Bắc Dực Đồng đang đứng cạnh một nam tử áo tím xa lạ, hắn liền tỉnh táo đề phòng. Khí tức trên người nam tử kia rất mạnh, tựa hồ cả Thôn Phách cũng không phải đối thủ của hắn ta.

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn hắn ta, vụt một cái biến mất, kế đó vụt xuất hiện bên người Bắc Dực Đồng, cuối cùng lại dùng thuấn di quay về chỗ Thôn Phách, rồi túm cả hai chạy mất.

"…"

Ban đầu, nam tử áo tím khiếp sợ. Sau đó bởi vì Âm Tế Thiên đột nhiên phòng bị mà khiến cho hắn ta cảm thấy hoang mang. Cuối cùng, hắn ta chỉ biết câm nhín nhìn phía trước không còn một bóng người.

Âm Tế Thiên quay trở về viện tử trong phủ của Phụng Âm, hắn đặt Bắc Dực Đồng nằm lên giường, sau đó hoa mắt mà ngã vật ra, mơ màng hỏi:

"Cái tên mặc áo tím đó là ai vậy?"

Thế nhưng, hỏi xong hắn liền ngủ mất.

Thôn Phách bất đắc dĩ nhìn thiếu niên, y đứng trước giường một hồi lâu, mới lại ngồi xuống ghế đả tọa tu luyện.

Hôm sau, Âm Tế Thiên bị tiếng gõ cửa phòng đánh thức, hắn ngơ ngơ ngác ngác nhìn đỉnh giường. Đêm qua, sau khi mình uống rượu, hình như có dùng thuấn di mang Bắc Dực Đồng tới một nơi nào đó, phong

cảnh rất đẹp. Tiếp theo thì như thế nào? Âm Tế Thiên nghĩ nát óc cũng không nhớ ra nổi. Cứ giống như là nằm mơ vậy.

"Tỉnh rồi?" Tiếng nói trầm thấp vang lên bên cạnh.

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh, xoa xoa hai bên thái dương đau nhức: "Ta chỉ mới uống một chén nhỏ mà cũng say nữa ư?" Tửu lượng của mình kém đến thế sao?

Bắc Minh sợ hắn về sau không dám uống rượu nữa, cho nên nói dối: "Không phải."

"Thế sao ta không nhớ gì hết vậy?"

Bắc Minh ngồi xuống giường, cắn cắn vành tai hắn, rồi dùng chất giọng khàn khàn nói:

"Đêm qua, ngươi uống rượu xong liền bám dính ta cầu hoan."

Âm Tế Thiên giật mình: "Hả? Thật sao?".

"Ta lừa ngươi làm gì? Cả người ta từ trên xuống dưới đều bị ngươi sờ hết này. Đáng tiếc thân thể của đứa nhỏ không thể làm ăn được gì, cho nên ngươi náo loạn cả đêm, chỉ vì ta không thỏa mãn nổi ngươi."

Âm Tế Thiên tưởng tượng ra cảnh ấy, không khỏi rùng mình một cái. Hắn thật không ngờ, mình say xong sẽ hóa thân thành cầm thú như vậy. Bắc Minh nhìn thiếu niên ngẩn người, cười cười:

"Nói đi thì cũng phải nói lại. Đêm qua ta vất vả chết đi được, không chỉ hứng chịu sự giận dỗi từ ngươi, mà còn phải luôn miệng năn nỉ. Ngươi nói xem, nên bồi thường ta thế nào đây?"

Âm Tế Thiên khó tin nhìn y: "Ta có cố tình gây sự như vậy sao?"

Bộ dạng ngốc ngốc này của hắn, thật khiến Bắc Minh không kìm lòng được mà cúi đầu in lên môi hắn, mãi lâu sau mới chịu rời ra. Y khàn khàn giọng nói:

"Đi Khí Đan Phủ về, tối nay ngươi phải bồi thường cho ta đó."

Âm Tế Thiên thầm thì: "Sao ta có cảm giác mình đang bị lừa nhỉ?"

Phụng Âm trông thấy hai người bọn họ bước ra, liền tiến lên đón tiếp. Âm Tế Thiên vừa ngồi xuống, y nói luôn:

"Tịch Thiên đạo hữu, hôm qua ngươi có rời khỏi phủ hay không?"

Khóe môi Bắc Minh giật giật, tựa hồ đã đoán ra được lý do vì sao Phụng Âm lại hỏi như thế. Âm Tế Thiên nghi hoặc:

"Đêm qua? Ở Minh Ngục lúc nào trời cũng tối, ta không rõ ý của Phụng Âm đại nhân là hỏi canh giờ nào?"

"Là sau khi các ngươi từ Khí Đan Phủ trở về, có từng rời khỏi phủ đệ hay không?"

Âm Tế Thiên lắc đầu: "Không có! Đêm qua ta uống chút rượu, say quá nên ngủ luôn, chẳng đi đâu cả."

Phụng Âm thấy Âm Tế Thiên không có vẻ như nói dối, nên cũng tin lời hắn. Hiên Viên Duật hỏi:

"Phụng Âm đại nhân, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Phụng Âm âm hiểm cười: "Kỳ thực cũng có chuyện gì lớn. Chỉ là sáng sớm hôm nay, ta nghe nói đêm qua trên phố có người thả Tiên yêu thú chạy trốn. Theo miêu tả, đó là một thiếu niên có nốt chu sa giữa trán."

Hiên Viên Duật liếc về phía Âm Tế Thiên, tò mò: "Hậu quả của việc thả Tiên yêu thú, có nghiêm trọng lắm không?"

"Còn tùy trường hợp. Có một vài người, chỉ cần trả Tiên yêu thú lại là được. Và cũng có trường hợp, sẽ bị bắt vào Điện lao." Phụng Âm nhìn Âm Tế Thiên, tiếp tục nói: "Nghe nói, kẻ phạm tội là một thiếu niên và một đứa trẻ. Ta cũng đoán không thể nào là Tịch Thiên đạo hữu được."

Âm Tế Thiên giật mình! Còn có một đứa trẻ nữa? Chẳng lẽ, sau khi hắn uống rượu xong, có chạy ngoài? Và đứa bé được nhắc đến kia, là Bắc Dực Đồng? Thế nhưng, nếu có chuyện ấy, Bắc Minh cũng sẽ kể cho hắn nghe mới đúng chứ? Nếu không có, vậy là không phải rồi.

"Ta còn nghe người ta bảo, rất có thể thiếu niên kia là Tiên nhân. Bởi vậy, mới càng không phải là Tịch Thiên đạo hữu."

Âm Tế Thiên âm thầm hừ lạnh một tiếng. Nếu đã khẳng định không phải là hắn, cớ gì trước đó còn hỏi hắn đêm qua có ra ngoài hay không. Phụng Âm như nhận ra suy nghĩ của hắn, liền nói:

"Ban nãy ta hỏi Tịch Thiên đạo hữu, là để chắc chắn hơn. Nhỡ đâu Quỷ vệ có tìm tới, ta sẽ dễ xử lý một chút."

Hai mày Bắc Minh khẽ nhướng, bất quá vẫn không nói gì. Lúc này Hạ Hầu Lân lại lên tiếng:

"Sắc trời không còn sớm, Minh hiền đệ, Duật hiền đệ, Tịch Thiên, các ngươi nên đi Khí Đan Phủ luôn kẻo muộn."

Ba người nghe vậy liền đứng dậy, chào Phụng Âm một tiếng. Ba người rời đi rồi, Phụng Âm mới quay sang trêu ghẹo Hạ Hầu Lân:

"Lân, ngươi ở Minh Ngục cũng đã một tháng rồi. Có muốn quay về chưa? Nhỡ như mất luôn ngôi vị hoàng đế thì tiêu tùng."

Hạ Hầu Lân chẳng quan tâm nói: "Kẻ nào có bản lĩnh cướp được, ta liền cho hắn luôn. Ta cũng chẳng cần."

Phụng Âm nhướng mày: "Ngươi không cần ngôi vị hoàng đế nữa sao?"

Hạ Hầu Lân không nói, như ngầm thừa nhận lời Phụng Âm.

"Ngươi từ bỏ địa vị của mình, đừng nói là vì người đó?"

Ý Phụng Âm là chỉ Bắc Minh, y chắc chắn là Hạ Hầu Lân hiểu lời mình. Hạ Hầu Lân không trả lời mà hỏi ngược lại: "Chẳng phải ngươi đã từng nói, tư chất của ta rất thích hợp để tu tiên hay sao?"

"Đúng thế!"

"Cho nên ta định hoàn thành xong mọi việc, sẽ ở lại Tu Chân giới tu luyện!"

Phụng Âm híp híp mắt, giọng nói đầy thâm ý: "Có lẽ, ngươi không nhất thiết phải tu luyện mới có thể đắc đạo thành tiên."

Hạ Hầu Lân quay đầu sang nhìn y: "Ý ngươi là gì?"

Phụng Âm cười đầy bí ẩn, nhưng không nói

Sau khi Âm Tế Thiên, Bắc Minh và Hiên Viên Duật đi vào đại điện Khí Đan Phủ, liền tách ra ba hướng khác nhau. Âm Tế Thiên tới Điện Đan phòng hôm qua, vừa vào cửa đã trông thấy hơn hai mươi đệ tử đầy mặt lạnh nhạt, từng chút từng chút nhặt thảo dược rơi vãi đầy đất lên. Chúng đệ tử bắt gặp Âm Tế Thiên, mặt đã lạnh nay lại càng lạnh hơn. Đúng lúc này, Quỷ Nhiễm tiên trưởng vào tới. Lập tức có đệ tử hỏi:

"Tiên trưởng, chẳng phải ngài đã nói, sẽ có người phụ trách nhặt thảo dược lên hay sao? Cớ gì khi chúng ta tới đây, vẫn thấy thảo dược rơi vãi lộn xộn."

Âm Tế Thiên nhíu mày. Hôm qua hắn thu xếp đâu vào đấy rồi mới rời đi, vậy mà hôm nay lại như thế này, xem ra là có người giở trò quỷ sau lưng. Quỷ Nhiễm tiên trưởng liếc mắt nhìn đống thảo dược, nói:

"Đúng là có người phụ trách nhặt thảo dược."

"Nếu là như thế, sao thảo dược vẫn rơi vãi lộn xộn như hôm qua? Đừng nói là người phụ trách kia lười biếng đó chứ? Thế, Tiên trưởng hẳn là phải phạt thật nặng cho hắn chừa!"

Sau đó, tầm mắt của chúng đệ tử đều đồng loạt đổ lên người Âm Tế Thiên. Hai mày Âm Tế Thiên lại nhíu chặt hơn. Có là thằng ngu cũng biết mấy tên này cố ý chơi xấu hắn. Thế nhưng, hắn không có chọc ghẹo gì bọn họ mà, tự dưng gây sự là sao? Quỷ Nhiễm tiên trưởng bình thản đảo mắt nhìn qua chúng đệ tử:

"Đúng là cần phải phạt."

Chúng đệ tử nghe Tiên trưởng nói phải phạt, trong lòng liền bắt đầu cười trộm. Ánh mắt Âm Tế Thiên cũng trầm xuống.

"Thế nhưng, ta không biết ai là đầu sỏ, bởi thế cũng không biết phải phạt ai."

Mọi người sửng sốt.

"Nhưng chính ngài là người phân phó kẻ phụ trách công việc mà?"

Quỷ Nhiễm tiên trưởng lạnh nhạt nói: "Ta bảo Tịch Thiên phụ trách việc này."

Một đệ tử nhanh nhẩu nói: "Vậy phạt hắn chứ sao?"

Quỷ Nhiễm tiên trưởng lại nói tiếp: "Hôm qua, lúc Tịch Thiên rời đi, ta có qua đây kiểm tra. Khi đó, thảo dược đã được phân chia xong, cũng được đặt vào đúng vị trí rồi. Thế nhưng, đến sáng nay lại biến thành thế này."

Chúng đệ tử đều biến sắc.

"Ta không biết kẻ nào là đầu sỏ gây nên chuyện, bởi vậy ta cũng sẽ không truy cứu. Mọi người đành phải góp một tay phân loại lại vậy. Nếu không, ta sẽ không thể tiếp tục dạy các ngươi Luyện đan." Nói xong, Quỷ Nhiễm tiên trưởng quay đầu nhìn sang Âm Tế Thiên: "Tịch Thiên, ngươi đi theo ta."

Âm Tế Thiên vừa cùng Quỷ Nhiễm tiên trưởng ra khỏi Điện Đan phòng, chợt nghe thấy bên trong có tiếng mắng chửi. Quỷ Nhiễm tiên trưởng hừ nhẹ:

"Ngươi mới tới có một ngày, đã khiến mọi người bất mãn. Quả thật, bản lĩnh cũng không nhỏ."

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt. Hắn vô tội mà!!!! Hắn có làm cái gì đâu chứ.

Quỷ nhiễm tiên trưởng dẫn hắn rời khỏi Điện Đan phòng, đi về phía hậu viện không người. Âm Tế Thiên nhìn xung quanh một chút, trong lòng có hơi đề phòng Quỷ Nhiễm tiên trưởng. Không biết vì sao nàng lại đưa mình đến đây.

Bỗng, Quỷ nhiễm tiên trưởng lại nói:

"Có mê trận. Cẩn thận."

Âm Tế Thiên vội tập trung đi theo sát phía sau, vòng vèo một hồi rốt cục nhìn thấy một tòa nhà rất lớn. Bước vào tòa nhà, Quỷ Nhiễm tiên trưởng liền đẩy mạnh hắn vào một gian phòng. Trước khi đóng cửa còn dặn:

"Chưa hoàn thành nhiệm vụ thì chưa được ra."

Âm Tế Thiên sửng sốt! Nhiệm vụ nào cơ?

285. Chương 281

Âm Tế Thiên thử đẩy cửa phòng, phát hiện đã bị khóa ngoài, hắn đành phải xoay người, đánh giá bốn phía.

Trong phòng trống rỗng, chỉ có một cái cửa nhỏ với tấm lá chắn màu tím.

Âm Tế Thiên có hơi chần chờ, nghĩ cảm thấy Quỷ Nhiễm tiên trưởng không có lý do gì để hại mình, hắn mới cất bước đi đến trước cửa nhỏ.

Bởi vì có tấm lá chắn màu tím che mất, cho nên hắn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì bên trong.

Bỗng nhiên cảnh sắc biến đổi, từ một phòng nhỏ trống không biến thành một Đại điện hoa lệ. Ở giữa Đại điện, có ba nam tử và ba nữ tử đang ngồi thảo luận trước một cái bàn chất bày đầy thảo dược, tản ra linh khí nồng nặc.

Sáu người nhìn thấy Âm Tế Thiên đến, liền dừng cuộc nói chuyện, đánh giá thiếu niên đột nhiên xuất hiện này.

Bọn họ không nhìn ra tu vi của thiếu niên, bất quá, lại nhìn ra thứ mà thiếu niên đang mặc trên người là áo bào bảo phẩm. Cả bọn đều nhăn mày lại.

Trong Minh Ngục, áo bào thấp nhất mà Quỷ Tiên mặc đã là tiên phẩm hạ phẩm, pháp khí thấp nhất cũng là tiên khí hạ phẩm. Mà trên người thiếu niên chẳng hề tản ra âm khí mà người Minh Ngục nên có. Có thể thấy được, hắn không phải là người Minh Ngục, càng không có khả năng là người đến từ Tiên giới.

"Đến!" Giọng nói lạnh lùng trầm ách vang lên khắp Đại điện.

Sáu người khẽ biến sắc mặt, cuống quít đứng dậy, đều lộ ra thần thái cung kính.

Âm Tế Thiên nhìn xung quanh, trừ hắn và sáu người kia ra, hoàn toàn không có ai khác!

Giọng nói lạnh lùng trầm ách lại vang lên lần nữa: "Ám Vô, dẫn hắn vào mật thất!"

Trên mặt sáu người hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng ngay lập tức, lại khôi phục nét bình tĩnh ban đầu.

Trong số đó, có một nam tử khôi ngô mặc áo bào màu đen, gã bước đến nói với Âm Tế Thiên: "Theo ta!"

Âm Tế Thiên đầu óc mơ hồ đi theo Ám Vô xuống một đoạn cầu thang ngầm, sau đó, tới cửa của gian mật thất.

Thời điểm đẩy cửa ra, linh khí *** thuần dồi dào và ánh sáng chói lòa đủ mọi màu sắc len lỏi theo khe cửa bắn ra.

Phản ứng đầu tiên của Âm Tế Thiên là, trong mật thất có cất giấu bảo vật cực lợi hại.

Ám Vô dẫn Âm Tế Thiên đi vào, đập vào mắt là một chiếc hộp nhỏ màu đỏ *** xảo được đặt trên đài cao ngay giữa mật thất. Nắp hộp để mở, bên trong hộp lẳng lặng nằm một viên gì đó phát ra ngũ quang thập sắc...

[Muôn màu muôn vẻ]

Âm Tế Thiên trừng mắt nhìn: "Đan dược?"

Ám Vô: "Đúng vậy!"

Âm Tế Thiên tò mò tiến lại gần: "Đây là đan dược gì, cư nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ y như bảo vật ấy!"

Ám Vô không lên tiếng, chỉ thản nhiên quét mắt nhìn hắn một cái.

Ngay cả đan dược kia là gì hắn cũng chẳng biết, vì sao chủ tử lại để hắn vào đây cơ chứ?

Lúc này, giọng nói lãnh đạm trầm ách ban nãy lại vang vọng: "Ngươi có thể ngửi thấy viên đan dược kia được ngưng luyện từ bao nhiêu loại thảo dược mà thành không?"

Trong lòng Âm Tế Thiên khẽ thảng thốt!

Thầm nghĩ, rốt cuộc người đang nói chuyện là ai?

Làm sao hắn ta biết mình có thể ngửi thấy viên đan dược kia được ngưng luyện từ bao nhiêu loại thảo dược mà thành?

Là câu hỏi đơn thuần, hay là đã sớm nhận ra mình có loại năng lực này?

Ám Vô thấy Âm Tế Thiên thật lâu không đáp lời, đáy mắt có chút không vui: "Nếu ngươi không trả lời được, thì cũng đừng để chủ tử đợi lâu!"

"Ám Vô, không được vô lễ!"

Ám Vô vội thu lại vẻ bất kính, không tiếng động đứng ở một bên.

Âm Tế Thiên đột nhiên lên tiếng hỏi: "Nếu ta có thể, vậy ta sẽ được ích lợi gì từ việc này?"

Hắn cảm thấy, người ở một trong Đại điện hoa lệ như vầy, chắc chắn thân phận rất bất phàm. Nếu không nhân cơ hội vớt chỗ tốt, thì thật có lỗi với bản thân.

Ám Vô hung hăng trừng hắn một cái.

Người nọ trầm mặc không lên tiếng.

Ngay lúc Âm Tế Thiên cho rằng đối phương không đồng ý, thì người kia nói: "Nếu ngươi có thể ngửi thấy viên đan dược kia được ngưng luyện từ bao nhiêu loại thảo dược mà thành, cũng giúp ta tìm được được những loại thảo dược đó. Bổn tọa sẽ đáp ứng ngươi một yêu cầu."

Âm Tế Thiên lắc đầu: "Vừa thấy liền biết, viên đan dược kia không phải do thảo dược tầm thường luyện chế ra! Hơn nữa, ta không phải là người Minh Ngục, đối với Minh Ngục căn bản không quen thuộc, ngài muốn ta đến chỗ nào tìm chúng nó bây giờ?"

Hắn mới không ngốc đến mức đi đáp ứng chuyện này đâu.

"Không cần ngươi đi tìm, ngươi chỉ cần nói cho bổn tọa biết viên đan dược kia do thảo dược nào luyện chế ra, hoặc là ngửi xem thảo dược bổn tọa tìm tới có phải là thảo dược luyện chế viên dược kia hay không, như thế là được rồi!"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, chuyện này mình cũng không chịu thiệt!

Bất quá...

"Ngài có thể đáp ứng những yêu cầu gì? Lỡ đâu, ta nói ra yêu cầu, ngài không làm được thì sao?"

Ám Vô xuy một tiếng!

Thiếu niên này thật không biết điều!

"Ngươi nói yêu cầu của ngươi xem!"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ: "Ví dụ như ta muốn gặp mặt Minh Vương, hoặc là muốn khẩn cầu Minh Vương giúp ta làm một việc nhỏ?"

Hắn nói ra điều này, đơn giản là sợ Hiên Viên Duật và Bắc Minh không thể nào luyện ra được Thần khí.

Nếu thật sự không làm ra Thần khí, vậy hắn có thể yêu cầu người này dẫn bọn họ đi gặp Minh Vương.

Nếu Hiên Viên Duật và Bắc Minh có thể luyện ra Thần khí sẽ tốt hơn, vậy hắn liền đem yêu cầu 'gặp mặt Minh Vương', đổi thành 'nhờ Minh Vương làm giúp một chuyện'.

Như thế, quả thực là một công đôi việc!

Ám Vô lần nữa hừ lạnh!

Người nọ lại trầm mặc một lúc, mới lên tiếng nói: "Bổn tọa có thể cho ngươi gặp mặt Minh Vương. Thế nhưng, yêu cầu muốn Minh Vương giúp ngươi, bổn tọa không dám chắc!"

Âm Tế Thiên biết, Minh Vương không phải dễ dàng giúp đỡ người khác như vậy, chỉ cần người này tận lực giúp hắn là đã đủ rồi.

Hắn sử dụng khứu giác, ngửi ngửi: "Viên đan dược kia được luyện chế từ chín mươi chín loại thảo dược mà thành!"

Trước hôm nay, Âm Tế Thiên luôn cảm thấy khứu giác và vị giác chẳng có bao nhiêu tác dụng. Tuy nhiên, trải qua những chuyện đã xảy ra trong hai ngày này, hắn phát hiện cách nghĩ đó quả là sai lầm.

Kỳ thật, khứu giác và vị giác có tác dụng cực lớn, chỉ ví dụ như việc hắn ngửi đan dược mà nói, khứu giác đã có tác dụng rất lớn.

Ám Vô ngẩn người, vội vàng hỏi: "Ngươi xác định?"

Bọn họ dùng khoảng thời gian gần một ngàn năm, mới có thể khẳng định viên đan dược kia là dùng chín mươi chín loại thảo dược ngưng luyện mà thành.

Nhưng thiếu niên trước mắt chỉ dùng mũi nhẹ ngửi một cái, liền biết được đáp án.

Âm Tế Thiên nguýt gã một cái: "Có tin hay không là tùy người!"

Ngay tức khắc, phần khinh thị dưới đáy lòng Ám Vô dành cho thiếu niên, nháy mắt biến mất sạch. Trên mặt gã lộ ra vài phần tôn kính: "Vậy ngài có biết, đó là chín mươi chín loại thảo dược nào không?"

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, đáy lòng âm thầm cảm thấy buồn cười!

Nam tử tên Ám Vô này, chẳng phải ban nãy rất khinh thường hắn à? Hiện, cư nhiên lại dùng tới kính ngữ 'Ngài'.

"Ta chỉ có ngửi thấy mùi vị của thảo dược, nhưng lại không nói được tên của chúng nó!"

Hắn đối với thảo dược không có bao nhiêu hiểu biết. Hơn nữa hắn có thể khẳng định, cấp độ, phẩm chất của những thảo dược kia, tuyệt đối trên Thần cấp.

Trên mặt Ám Vô hiện lên vẻ vui sướng: "Vậy cũng rất tốt!"

Gã dẫn Âm Tế Thiên trở lại Đại điện ban đầu, chỉ vào đống thảo dược trên bàn hỏi: "Ngài ngửi xem, trên bàn kia có bao nhiêu loại thảo dược dùng để luyện chế ra đan dược kia?"

Năm người còn lại nghe thấy Ám Vô dùng kính ngữ đối với thiếu niên, nhất thời đều kinh ngạc.

Âm Tế Thiên ngửi ngửi, mùi thảo dược nồng nặc xộc vào mặt: "Có bốn mươi ba loại!"

Ý cười trên mặt Ám Vô càng sâu thêm vài phần: "Ngài có thể lựa những loại thảo dược đó ra không?"

Tuy rằng bọn họ đã biết đan dược kia do chín mươi chín loại thảo dược luyện chế mà thành. Nhưng, có một vài thảo dược mùi vị quá mức tương tự nhau, cho nên bọn họ thật sự không thể nào xác định chính xác hết bọn nó được.

Âm Tế Thiên nghiêm túc chọn lựa thảo dược trên bàn.

Năm người còn lại vội vàng kéo Ám Vô sang một bên: "Ám Vô, đã xảy ra chuyện gì? Sao ngươi lại tùy tiện để hắn chạm vào đống thảo dược trên bàn? Chúng nó đều là Thần cấp đấy, nếu tổn thất một gốc cây nào trong đó, chúng ta biết giao phó làm sao với chủ tử đây?"

Ám Vô nhỏ giọng: "Chắc các ngươi cũng rõ, chúng ta mất gần ngàn năm, mới biết được viên đan dược kia là từ chín mươi chín loại thảo dược luyện chế mà thành. Nhưng, thiếu niên này chỉ cần ngửi một cái liền biết có bao nhiêu loại thảo dược trong đó!"

Năm người giật mình: "Thật sao?"

"Ngươi cảm thấy ta dám đem chuyện này ra nói đùa à?"

Bất chợt, Âm Tế Thiên lên tiếng nói: "Tìm xong rồi!"

Hắn đem bốn mươi ba loại thảo dược đặt trên mặt bàn.

Ám Vô sửng sốt: "Nhanh như vậy?"

Sáu người bước nhanh đến trước bàn.

Khi bọn họ nhìn đến những thảo dược kia, khuôn mặt đều tràn đầy vẻ khó tin.

Trong đó, có hơn mười loại thảo dược là bọn họ đã sớm xác định xong, còn lại đều là cái mà bọn họ vẫn không dám khẳng định.

Âm Tế Thiên hỏi: "Còn cần hỗ trợ gì không?"

Ám Vô lấy lại *** thần: "Tạm thời thì không! Chờ chúng ta có yêu cầu, lại đến tìm ngươi sau!"

Gã đưa Âm Tế Thiên ra hậu viện, trải qua một phen cảm tạ, mới xoay người rời đi.

Âm Tế Thiên trở lại Điện Đan Phòng. Bất quá, không có trực tiếp đẩy cửa bước vào, mà là đứng ở ngoài, lẳng lặng nghe tiếng thảo luận bên trong.

Hắn thật sự rất tò mò, vì lý do gì hắn mới tới Khí Đan Phủ ngày đầu tiên thôi, mà những đệ tử đó liền xem hắn không vừa mắt, còn muốn hãm hại để hắn bị phạt.

Tuy nhiên, đứng ở cửa Đại điện một hồi lâu, cũng chỉ nghe lén được một ít chuyện phiếm bình thường.

Ngay khi Âm Tế Thiên chuẩn bị đẩy cửa ra, rốt cuộc cũng có người chịu không nổi, lên tiếng oán giận.

"Đều tại các ngươi đưa ra chủ ý, làm hại bây giờ bọn ta phải ở đây nhặt thảo dược! Tức chết người là đống thảo dược này lại loạn đến như vậy. Không mất hai, ba ngày, căn bản là không phân loại xong. Nếu cứ thế, việc học của bọn ta sẽ bị chậm trễ mất!"

Có vài người cũng bất mãn phụ họa: "Đúng đó! Khiến bọn ta ăn trộm gà không được, giờ còn mất nắm gạo!"

"Lời này của các ngươi là có ý gì! Sáng nay khi bọn ta đề nghị, các ngươi cũng đã đồng ý. Thế mà hiện tại lại oán giận bọn ta!"

"Lúc ấy, bọn ta căn bản không biết Quỷ Nhiễm tiên trưởng từng chạy tới kiểm ta. Nếu không, tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện này!"

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày, không nghĩ tới bọn họ cư nhiên lại đấu tranh nội bộ!

"Đủ rồi! Đừng ồn ào nữa!" Một tiếng nói trầm thấp đánh gãy tranh cãi của chúng đệ tử.

Mọi người lập tức im lặng.

Âm Tế Thiên có chút tò mò người kia là ai, liền dùng thấu thị xuyên vào trong. Hắn thấy tất cả mọi người đều an an phận phận mà nhặt thảo dược, riêng chỉ có hai nam đệ tử ở góc phòng là trộm quan sát hoàn cảnh xung quanh, sau đó nói nhỏ với một nam tử tuấn tú bên cạnh:

"Phục Cung, tất cả mọi người chẳng hề oán giận tên thiếu niên kia, trái lại còn đổ lỗi lên người chúng ta. Giờ chúng ta phải làm sao đây?"

Phục Cung nhướng nhướng mày, thong dong bình tĩnh nói: "Gấp cái gì! Phụng Âm đại nhân cho chúng ta thời gian một tháng, chúng ta còn sợ không kịp giết chết hắn sao?"

"Ta thấy rất kỳ lạ! Chẳng phải hắn chỉ là một tu sĩ Tu Chân giới thôi ư? Phụng Âm đại nhân muốn giết chết hắn, quả thực dễ như trở bàn tay ấy. Vì cớ gì lại muốn chúng ta động thủ?"

"Ngốc! Nhất định là do Phụng Âm đại nhân không muốn để cho người khác biết là y muốn giết thiếu niên kia! Tóm lại, hiện tại chúng ta chẳng cần suy đoán lý do của Phụng Âm đại nhân làm chi, mục tiêu duy nhất là giải quyết tên thiếu niên kia thôi. Bất quá, nếu như có thể khiến đám đệ tử quý tộc này động thủ giúp, sẽ tốt hơn."

Âm Tế Thiên nghe xong những gì bọn họ nói, trong lòng liền có chút nghi hoặc.

Phụng Âm muốn giết hắn?

Hắn với y không thù không oán, vì sao phải giết hắn?

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, rất nhanh liền hiểu được lý do Phụng Âm muốn giết hắn, nhất định là bởi vì Hạ Hầu Lân!

Khó trách mấy ngày nay an phận như vậy, hóa ra là chờ Phụng Âm giết chết hắn, sau đó mới ra tay với Bắc Minh.

Thật là một tên khốn kiếp vô liêm sỉ.

Đột nhiên, hắn cảm thấy có chút may mắn vì Phụng Âm không tự mình ra tay. Chứ nếu không, hắn đã chẳng êm đẹp đứng ở chỗ này.

Đáy mắt Âm Tế Thiên lóe lên tia ngoan độc.

Nếu không phải bây giờ còn phải nhờ tới Hạ Hầu Lân giúp đỡ, hắn chắc chắn sẽ vung một đao lấy mạng Hạ Hầu Lân ngay!

Hiện tại, chỉ đành tận lực đừng để cho cái người tên Phụng Cung kia đắc thủ.

[Làm việc xấu thành công]

Âm Tế Thiên không tiến vào Điện Đan Phòng, mà đi dạo chung quanh Khí Đan Phủ, sau đó chờ mấy người Bắc Minh ra.

Ba canh giờ sau, Bắc Minh và Hiên Viên Duật đi ra Đại điện, nhìn thấy Âm Tế Thiên nhàm chán đứng ở dưới đại thụ ngẩn người.

Hai người đều kinh ngạc, bước nhanh tới chỗ Âm Tế Thiên.

Hiên Viên Duật trêu đùa hỏi: "Chẳng lẽ ngươi bị Quỷ Nhiễm tiên trưởng đuổi ra ngoài Điện Đan Phòng?"

"Người có tài như ta, sao có thể bị Quỷ Nhiễm tiên trưởng đuổi ra được?"

Bắc Minh nhăn mày, đánh gãy màn đấu võ mồm giữa hai người: "Các ngươi có nghe thấy một chuyện không?"

286. Chương 282: Bồi Thường

Âm Tế Thiên hiếu kỳ nhìn Bắc Minh: "Nghe nói cái gì?"

Bắc Minh liếc mắt sang dòng người đang lục tục từ bên trong đi ra: "Trở về rồi hãy nói!"

Ba người về tới phòng khách trong hậu viện của phủ Phụng Âm, Âm Tế Thiên không nhìn thấy bóng dáng Hạ Hầu Lân đâu, khóe môi lạnh nhếch lên, ngồi xuống cạnh Bắc Minh.

Bắc Minh nhỏ giọng nói: "Ta đang luyện chế trong phòng thì nghe được vài tên đệ tử thảo luận, bảo rằng sở dĩ Minh Vương muốn tìm Luyện đan sư có thể luyện chế ra đan dược tuyệt phẩm, cùng Luyện khí sư có thể luyện chế trang bị và Thần khí tuyệt phẩm. Là bởi vì, hắn ta muốn cứu Minh Vương đời trước sống lại, song song đó chế tạo áo giáp và Thần khí của Minh Vương đời trước luôn!"

Hiên Viên Duật nhướng nhướng mày: "Chuyện Minh Vương muốn làm, có can hệ gì đến chúng ta chứ? Việc trọng yếu nhất bây giờ, là chúng ta phải chế ra Thần khí, gặp được Minh Vương, nhờ Minh Vương tìm lại một hồn kia, không phải sao?"

"Quả thật như thế!" Bắc Minh trêu tức nhìn Hiên Viên Duật: "Nhưng ngươi có biết Minh Vương đời trước chết như thế nào không?"

Hiên Viên Duật đáp trả lại ánh mắt của Bắc Minh, đáy lòng bỗng dưng có một loại dự cảm không tốt!

Âm Tế Thiên hỏi: "Chết như thế nào?"

Bắc Minh liếc Hiên Viên Duật: "Nghe bọn họ nói là do con trai của Quang Thần Vương – Đế Duật, dùng Thần kiếm đâm xuyên ngực của Minh Vương đời trước…"

Hiên Viên Duật phút chốc híp mắt lại.

Âm Tế Thiên kinh ngạc hô: "Đế Duật? Đế trong đế vương? Duật trong Hiên Viên Duật?"

Hiên Viên Duật bĩu môi: "Sao ngươi lại nói là Duật trong Hiên Viên Duật, mà không phải là Duật trong Việt Duật? Hoặc là Ngọc trong Ngọc bội?"

[Đại loại đọc nó giống nhau mà cách giải thích khác nhau]

Bắc Minh cười như không cười: "Nếu là con trai của Quang Thần Vương, tất nhiên mang họ Đế, Đế trong đế vương, về phần Duật nào, thì không rõ lắm! Bất quá, trước khi ngươi được Huyền Ngọc trưởng lão nhặt về, ngươi và con trai của Quang Thần Vương có cùng họ cùng tên!"

Tại Tu Chân giới, chuyện có liên quan đến Thần giới cũng không được lưu truyền nhiều. Cho nên, mọi người chẳng biết Quang Thần Vương còn có con trai!

Âm Tế Thiên liếc sang Hiên Viên Duật đang đứng sững sờ!

Là do trùng hợp, hay là…

Đột nhiên, đầu Âm Tế Thiên đau nhói, rồi vụt lóe lên hình ảnh một nam tử cương nghị mặc áo giáp huyết sắc, ngực bị đâm thủng bởi một thanh lợi kiếm màu trắng, khóe môi nhếch thành nụ cười không cam lòng, rồi từ từ, nhắm đôi mắt đầy phẫn nộ kia lại.

Bắc Minh phát hiện Âm Tế Thiên có chút khác thường: "Làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên lắc đầu, suy yếu nói: "Không có việc gì!"

Hình ảnh vừa rồi quá mức chân thật, giống như hắn đã từng tận mắt chứng kiến vậy.

Bắc Minh thấy mặt hắn trắng bệch đến không còn giọt máu, trong lòng sốt ruột, vội ôm hắn trở về phòng.

Hiên Viên Duật nhìn theo hai bóng lưng rời đi kia, vuốt ve chiếc Nhẫn không gian trên ngón tay, nỉ non nói: "Ngươi cũng… không cam lòng nhỉ?"

Thần khí trong Nhẫn không gian, không ngừng vang lên tiếng oong oong như một lời đáp lại.

—

Bắc Minh đặt Âm Tế Thiên lên giường, đang muốn vươn tay bắt mạch cho hắn, lại bị hắn ngăn lại.

Âm Tế Thiên nói: "Ta thật sự không có việc gì!"

Bắc Minh lạnh mắt nhìn hắn, trầm giọng nói: "Ngươi có biết, sắc mặt của ngươi hiện giờ hết sức khó coi hay không? Cái này gọi là thật sự không có việc gì sao?"

Âm Tế Thiên thấy Bắc Minh tức giận, trong lòng liền mềm nhũn, đành buông tay y ra, để y bắt mạch: "Từ sau khi đi vào Minh Ngục, ta cảm thấy mình bỗng dưng có chút kỳ quái, trong đầu cứ luôn xuất hiện một ít hình ảnh xa lạ."

Bắc Minh xác định hắn thật không có việc gì, mới thở phào hỏi: "Là hình ảnh gì?"

"Tựa như vừa rồi, khi ngươi nói đến việc Minh Vương đời trước bị lợi kiếm của Đế Duật – con trai Quang Thần Vương đâm xuyên ngực. Trong đầu ta liền xuất hiện hình ảnh một người nam tử mặc áo giáp huyết sắc, ngực cũng bị kiếm đâm xuyên. Mà thanh kiếm kia, chính là Thần khí mà Hiên Viên Duật lấy được ở Bí cảnh."

Âm Tế Thiên dừng một chút: "Ta cảm thấy chuyện này vô cùng chân thực, tựa như đã từng tận mắt chứng kiến!"

Bắc Minh trầm mặc nhìn chằm chằm hai mắt Âm Tế Thiên, sau đó, nằm xuống cạnh hắn, đem người trói vào trong ngực: "Ta nghĩ, hình ảnh mà ngươi thấy được, rất có thể là kiếp trước của ngươi!"

"Kiếp trước?"

"Ừm!"

Âm Tế Thiên đắn đo, lại cảm thấy không thể nào là chuyện của kiếp trước được.

Thình lình, Bắc Minh xoay người, đặt thiếu niên ở dưới thân: "Dẹp qua một bên đi, đừng suy nghĩ quá nhiều về những chuyện không liên can đến mình. Nhiệm vụ hiện tại của ngươi là phải làm như thế nào để bồi thường cho ta!"

Âm Tế Thiên nhất thời không kịp phản ứng: "Bồi thường gì?"

Bắc Minh nhướng nhướng mày: "Ngươi nói xem?"

Y vụt cúi đầu, hôn vào đôi môi thiếu niên kia.

Âm Tế Thiên né mặt sang một bên, hô: "Chờ đã!"

Bắc Minh hôn nhẹ lên má hắn, có chút bất mãn mà híp híp mắt: "Chờ cái gì?"

"Ta muốn hỏi cái này!"

Bắc Minh bất đắc dĩ chống người ngồi dậy: "Muốn hỏi gì?"

"Bây giờ, chắc ngươi đang là Thôn Phách?"

Lông mày Bắc Minh khẽ động, không biết Âm Tế Thiên hỏi vấn đề này để làm gì!

Âm Tế Thiên thấy y không lên tiếng, coi như là y thầm chấp nhận!

"Nếu bây giờ ngươi là Thôn Phách, thế ngươi xác định có thể làm cho một cơ thể không tính là con người nổi lên dục vọng sao?"

Sắc mặt Bắc Minh nhất thời đen đi!

Âm Tế Thiên tiếp tục hỏi: "Cho dù có dục vọng, ngươi có thể bắn được à?"

Mặt Bắc Minh đã đen đến không thể đen hơn!

"Cho dù có bắn ra! Vậy dịch thể là màu trắng, chứ không phải thứ dơ bẩn gì khác ư?"

Bắc Minh cắn răng nói: "Thử xem sẽ biết!"

Không cho thiếu niên cơ hội lên tiếng nữa, y cúi đầu xuống, dùng sức hút mạnh cái miệng nhỏ khiến y tức đến nghiến răng nghiến lợi kia!

Dù Âm Tế Thiên bị hôn đến điên cuồng quấn quýt, nhưng phát hiện hạ thân của người phía trên cứng rắn, hắn vẫn tò mò đưa tay sờ xuống, tựa hồ muốn xác định một phen.

Bắc Minh nhìn thấy hành động của hắn, khóe miệng khẽ nhếch, bật cười: "Đợi lát nữa ngươi sẽ biết là dịch thể màu trắng, hay là thứ dơ bẩn gì khác!"

Y nhanh chóng cởi bỏ áo bào của hai người, hai cỗ thân thể trần trụi nấp vào màn giường, kịch liệt ma xát.

Hai người đồng thời đạt tới cao trào, rồi nằm ở trên giường, ôm nhau không nhúc nhích.

Bàn tay Âm Tế Thiên đặt trên ***g ngực nóng hổi của Bắc Minh: "Ngươi không phải là Thôn Phách!"

Bắc Minh buồn cười hôn lên môi hắn: "Ngươi cũng không phải là Thôn Phách!"

"Hừ! Hại ta tò mò suông!"

Bắc Minh nhướng mày: "Ngươi tò mò cái gì?"

"Tò mò xem thân thể Thôn Phách, rốt cuộc có cứng được không!"

Bắc Minh thu hồi nụ cười: "Không được!"

Lúc này, Âm Tế Thiên mất hứng!

"Làm sao ngươi biết không được! Chẳng lẽ ngươi tìm người thử rồi?"

Bắc Minh rũ mắt, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mùi giấm chua, khóe miệng lại trở về vị trí trước đó, cười nói: "Cần gì phải thử? Cơ thể của mình? Được hay không, chẳng lẽ không biết?"

Vốn, y muốn cho thiếu niên ăn nhiều giấm chua hơn. Nhưng, nhìn đến bộ dáng mất hứng của hắn, chính mình cũng rất khó chịu.

Lúc này, Âm Tế Thiên mới vừa lòng bật cười: "Nể tình mười một năm qua ngươi thủ thân như ngọc, chúng ta lại làm lần nữa đi!"

Hắn chủ động câu lấy cổ Bắc Minh, xoay người đè lên ngực Bắc Minh.

Bắc Minh mỉm cười ôm lấy eo hắn: "Nếu ta nói, ta không chỉ thủ thân như ngọc suốt mười một năm qua. Mà ngay cả hai mươi năm trước đó ta cũng chưa hề chạm qua bất luận kẻ nào. Vậy trừ một lần sắp tới đây, chúng ta có thể tiếp tục thêm hai lần nữa không?"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Ngươi không hề chạm qua bất luận kẻ nào?"

Hắn vẫn luôn cho rằng, con cháu gia đình giàu có, sớm đã nếm thử mấy việc này rồi!

Mà nói đi cũng nói lại, trong mấy tháng hắn sống ở Bắc gia kia, trừ bỏ việc Bắc Minh và Hiên Viên Duật đã từng được chỉ định làm đạo lữ của nhau, thì thật không còn nghe thấy Bắc Minh có mối quan hệ với cô nương hay thiếu niên, thanh niên nào cả.

Bắc Minh vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay vỗ lên mông hắn một cái: "Bộ ta giống hạng người trêu hoa ghẹo nguyệt lắm sao?"

Quả thực Âm Tế Thiên chưa từng thấy Bắc Minh đi gần ai, hoặc có hành vi ám muội với bất cứ ai.

Bất quá, hắn vẫn có chút không tin: "Thế nhưng, Bắc gia không chuẩn bị người cho ngươi sao?"

Bắc Minh giải thích: "Ngươi hẳn phải biết, nếu một tu sĩ tấn chức cảnh giới quá nhanh, sẽ dễ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, cảnh giới không ổn định, hoặc là xuất hiện một vài việc mà chúng ta không có cách nào đoán trước được. Cho nên, cha lo lắng tuổi ta còn nhỏ, chẳng biết khắc chế bản thân, lỡ như không cẩn thận đem đối phương làm lô đỉnh, sẽ khiến tốc độ tấn cấp tăng nhanh. Bởi vậy, trước năm hai mươi tuổi, cha cấm ta không được giao hoan với người khác. Đương nhiên, đây chỉ là thứ nhất, còn thứ hai…"

[Lô đỉnh: xem như là một người dùng để thải âm bổ dương tăng cường tu vi ấy]

Y dừng một chút: "Thứ hai là Huyền Ngọc trưởng lão hy vọng vào năm ta và Hiên Viên Duật ba mươi tuổi, có thể trở thành đạo lữ của nhau. Cho nên trước đó, bà không muốn ta và Hiên Viên Duật có cử chỉ thân mật với bất kỳ người nào khác, sợ vì những người đó mà ta và Hiên Viên Duật mâu thuẫn."

"Thứ ba, năm đó, trong lòng ta và Hiên Viên Duật chỉ nghĩ đến việc tu luyện, tìm bí cảnh, Luyện khí, căn bản không hề tính toán tới chuyện này. Cho nên, đợi một lát nữa, chúng ta nhất định phải làm ba lần liên tục!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc hỏi: "Sao lại là ba lần, không phải hai lần ư?"

"Ta thủ thân như ngọc mười năm, ngươi cho ta hoan ái thêm một lần. Nhưng hai mươi năm trước, ta cũng không có chạm qua ai. Bởi thế mỗi mười năm một lần, tổng cộng phải là ba lần!"

Âm Tế Thiên ghé vào trên người y chơi xấu: "… Đột nhiên ta thấy hơi mệt, ta muốn đi ngủ!"

Bắc Minh khẽ híp mắt, trong đó lóe lên chùm sáng nguy hiểm: "Ngươi nghĩ xem, tối nay ta có khả năng buông tha cho ngươi sao?"

Y đột nhiên xoay người một cái, đặt thiếu niên ở dưới thân, hôn lên đôi môi nhỏ đang bất mãn.

Thẳng đến khi làm đủ ba lần, mới lưu luyến không rời mà buông tha cho Âm Tế Thiên.

"Tên cầm thú nhà ngươi!"

Âm Tế Thiên vừa mệt vừa tức, thân thể của hắn được thỏa mãn, nhưng trong lòng lại lo lắng cho sức khỏe của Bắc Minh: "Ngươi vẫn tốt chứ?"

Dù sao, ở Khí Đan Phủ Bắc Minh đã phải tiêu hao không ít linh lực, trở về lại cùng hắn làm suốt hai, ba canh giờ liền, thật không biết thân thể y có chịu được hay không.

Ánh mắt Bắc Minh lóe lên, vuốt tóc hắn, cưng chiều nói: "Không có việc gì!"

Đêm qua, sau khi ngâm trong Hàn Âm Hồ, thân thể y đã tốt lên rất nhiều, nếu lại có thể…

Bắc Minh nghĩ đến tên nam tử áo tím kia, cùng với lời nam tử áo tím nói, đó là cấm địa vương tộc, cũng đành gạt bỏ ý định ấy.

Y thấy thiếu niên cứ nhíu nhíu mày mãi, có chút đau lòng nói: "Ta bôi thuốc cho ngươi!"

Âm Tế Thiên hừ hừ hai tiếng: "Biết đau lòng?"

Khóe miệng Bắc Minh cong lên nụ cười mềm mại.

Âm Tế Thiên ghé vào trên giường, một bên hưởng thụ sự phục vụ của Bắc Minh, một bên nói đến việc bị Quỷ Nhiễm đưa đến hậu viện.

Bắc Minh khẽ dừng động tác: "Ngươi có còn nhớ hình dạng của những loại thảo dược đó không?"

"Đương nhiên! Đưa ta giấy, ta vẽ cho ngươi. Bất quá, kỹ thuật vẽ của ta không được tốt lắm, chỉ có thể miễn cưỡng miêu tả đại khái hình dạng thôi. Hơn nữa, cũng không biết ngươi có thể nhận ra những loại thảo dược đó hay không, dù sao chúng nó đều là Thần cấp cả."

"Trước kia, ta có xem qua mấy bộ sách về thảo dược, nghe nói là từ trên Thần giới truyền xuống. Ngươi vẽ ra đi, ta xem xem có biết hay không." Bắc Minh lấy giấy bút từ trong Nhẫn không gian ra, đặt trên gối.

Âm Tế Thiên hưng phấn nói: "Vậy ngươi có đem nó theo không? Ta có thể tự lật tìm! Như vậy sẽ nhanh hơn vẽ tay!"

Bắc Minh lắc đầu: "Những quyển sách đó, ta nhìn thấy ở trong Thư các của Thuần Trần phái!"

Âm Tế Thiên có chút mất mát, đành phải cầm lấy bút lông: "Mực đâu?"

"Bút này không cần mực cũng có thể viết!"

"Tiện như vậy!"

Âm Tế Thiên tò mò vẽ loạn trên giấy một hồi: "Không tồi! Không tồi!"

Bắc Minh nhìn thấy hắn cao hứng cứ như một đứa trẻ, cúi đầu cười, hôn một cái trên bờ vai trắng nõn của hắn.

Đầu tiên, Âm Tế Thiên vẽ một đóa hoa nhỏ có chín cái cánh dài, dưới rễ mọc nhiều gai nhọn: "Đóa hoa này màu đen, rễ và gai nhọn đều là màu đỏ."

Bắc Minh nhớ lại bộ sách thảo dược mà y xem trước kia, lắc lắc đầu: "Trong sách ta xem không có loại thảo dược này, ngươi tiếp tục vẽ những loại thảo dược khác xem."

Âm Tế Thiên đành phải vẽ ra hết bốn mươi hai loại thảo dược còn lại.

Bắc Minh chỉ biết ba loại trong đó: "Xem ra, mấy quyển thư tịch về thảo dược trong Thư các của Thuần Trần phái thật sự được lưu truyền từ Thần giới xuống."

"Trước tiên nói một chút, đây là thảo dược gì?"

Bắc Minh chỉ vào ba bản vẽ trong đó nói: "Theo ngươi vẽ, ba bản này, lần lượt là Thiên Hồn Thảo, Địa Hồn Thảo, Sinh Hồn Thảo. Tách ra ngưng luyện thì tác dụng cũng không lớn. Nhưng trên sách nói, nếu kết hợp chúng nó cùng nhau, sẽ có tác dụng hoàn hồn!"

Âm Tế Thiên sáng mắt: "Hoàn hồn, vậy…."

Bắc Minh biết hắn muốn nói cái gì, ngắt lời: "Ta là thiếu hồn, khác với hoàn hồn!"

"A!" Ánh sáng trong mắt Âm Tế Thiên tối lại.

Bắc Minh hôn hôn mặt hắn: "Đừng lo lắn, sẽ tìm được!"

Không muốn nhìn bộ dáng mất hứng của hắn, Bắc Minh tiếp tục quay trở lại đề tài cũ: "Theo ta suy đoán, hẳn người kia, muốn cứu sống một người khác!"

"Tuy nhiên, trong mật thất đã có một viên đan dược rồi!"

Bắc Minh giải thích: "Tu sĩ bị trọng thương, có đôi khi một viên đan dược không đủ dùng! Ta cho rằng, sỡ dĩ người nọ luyện chế nhiều viên đan dược như vậy, là bởi người chết kia, trước khi chết bị thương quá nặng, dẫn đến linh hồn xảy ra vấn đề, mới phải dùng gấp đôi liều lượng!"

Âm Tế Thiên trả bút và giấy cho Bắc Minh: "Không biết người kia muốn cứu sống ai!"

Bắc Minh cất giấy bút vào trong Nhẫn không gian.

Âm Tế Thiên bỗng bật ngồi dậy, nhìn Bắc Minh, đáy mắt bắn ra ánh sáng rực rỡ, nói: "Ta đột nhiên có một suy nghĩ lớn mật!"

287. Chương 283

Bắc Minh giúp Âm Tế Thiên đẩy vài sợi tóc dính trên mặt ra: "Lại suy nghĩ lung tung gì đó?"

"Ta nghĩ, chắc viên đan dược kia là dùng để hồi sinh Minh Vương đời trước!"

Bắc Minh trầm ngâm một lúc: "Cũng có khả năng! Ta nghe những đệ tử đó nói, bởi vì Minh Vương muốn hồi sinh cha mình, dẫn đến Minh Ngục càng ngày càng không yên ổn. Và Tiên giới đã từng nhiều lần phái Tiên nhân xuống để điều tra căn nguyên chuyện này."

Âm Tế Thiên nhẹ nhíu mày: "Nghe thế, hóa ra người Tiên giới không muốn hồi sinh Minh Vương đời trước à?"

"Chắc là vậy, đợi chúng ta tìm được mảnh hồn kia, liền tức tốc rời khỏi Minh Ngục, để tránh gặp phải phiền toái không cần thiết!"

Âm Tế Thiên lạnh giọng nói: "Lúc rời khỏi Minh Ngục, ta muốn làm một chuyện!"

Bắc Minh thấy sắc mặt hắn trầm xuống, không khỏi nghiêm túc lên: "Chuyện gì?"

Âm Tế Thiên đem những lời nghe được từ Phụng Cung nói ra: "Ta cùng với Phụng Âm đại nhân không oán không cừu, y chẳng có lý do gì để hãm hại ta. Chắc bởi vì Hạ Hầu Lân, nên mới xảy ra chuyện như vầy!"

Tức khắc, con ngươi của Bắc Minh bắn ra hàn quang, y phẫn nộ đến hận không thể ngay bây giờ lao ra khỏi phòng giết chết Hạ Hầu Lân. Bất quá, đầu óc y vẫn còn rất lý trí.

"Bản thân hắn vốn là đế vương chốn nhân gian, trên người có mây tím hộ thể. Nếu chúng ta nổi sát ý, đừng nói không giết được hắn, ngay cả tiếp cận hắn cũng chẳng thể nào."

Âm Tế Thiên quên mất chuyện Hạ Hầu Lân có mây tím hộ thể, buồn bực nói: "Vậy chúng ta cứ mặc kệ cho hắn hãm hại, mà không đáp trả lại chút gì ư?"

Bắc Minh khẽ híp mắt, trấn an nói: "Ta tất có biện pháp. Bất quá, việc này còn phải chờ đến khi chúng ta rời khỏi Minh Ngục. Nếu không, ở Minh Ngục hắn có Phụng Âm che chở, chúng ta cũng khó mà ra tay!"

Trước kia, y còn cảm thấy con người Hạ Hầu Lân cũng không tệ lắm. Nhưng nếu hắn đã dám xuống tay hãm hại người thương của y, vậy đừng trách y không khách khí!

"Ta biết! Bằng không, ta đã chẳng nói rời khỏi Minh Ngục mới động thủ!"

Bắc Minh đỡ hắn cùng nằm xuống: "Tạm thời cứ gác chuyện của Hạ Hầu Lân qua một bên đi. Đừng có nảy sinh sát ý với hắn, nếu không hắn sẽ phát hiện ra ý đồ của chúng ta mất."

"Ừm!"

"Ở Khí Đan Phủ, không nên hành động một mình. Tận lực ở chung một chỗ với những người khác, để tránh thủ hạ của Phụng Âm lợi dụng sơ hở!"

"Ừm! Bất quá, ta có chút không rõ, vì cớ gì Phụng Âm lại sợ người khác biết y muốn giết ta? Ngươi nghĩ xem, nếu ta chết ở Minh Ngục, trừ ngươi ra, thì nhiều lắm cũng chỉ có thêm Hiên Viên Duật mới quan tâm tới chuyện này. Căn bản, Phụng Âm không cần thiết phải để ý tới cái nhìn của người khác! Hơn nữa, lấy thân phận của y, giết một tu sĩ Tu Chân giới, sẽ chẳng gây ảnh hưởng tí tẹo gì đến y!"

Âm Tế Thiên nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt Phụng Âm, Phụng Âm thường xuyên liếc mắt nhìn sang Bắc Minh: "Chẳng lẽ, y sợ ngươi biết y muốn giết ta?"

Tuy nhiên, y cũng đâu cần thiết phải sợ Bắc Minh! Trong mắt của y, Bắc Minh bất quá chỉ là một con kiến!

"Có lẽ nhất cử nhất động của y đều bị Điện chủ Điện Tám mươi chín giám thị. Cho nên, y mới không dám xằng bậy thôi!" Bắc Minh tùy ý suy đoán.

Y đặt đầu Âm Tế Thiên lên trên ***g ngực của mình: "Đừng nghĩ nữa! Dù sao chúng ta cũng không đoán ra được tâm tư của y, thà dùng thời gian ấy để nghỉ ngơi cho thật tốt còn hơn."

Âm Tế Thiên ngáp một cái, bĩu môi nói: "Làm bốn lần, quả thật hơi mệt chút!"

Bắc Minh nghe hắn nói, khóe miệng khẽ nhếch.

Thẳng đến khi tiếng hít thở của hắn trở nên đều đều, ý cười trên khóe miệng Bắc Minh mới biến thành chua sót.

Y thật vô dụng!

Nếu chẳng phải thân thể càng ngày càng suy yếu, y đã không tới Minh Ngục này để làm gì. Hơn nữa, cũng chẳng bất lực nhìn người thương bị hãm hại mà không giúp ích được!

Nếu y mạnh hơn một chút, sẽ có thể bảo vệ người thương dưới đôi cánh rắn chắc của mình …

Chẳng biết là do tâm tình của y suy sụp hay sao, mà thanh thần khí được cất giữ trong Nhẫn không gian cứ kêu oong oong không ngừng.

Bắc Minh lấy lại *** thần, lần theo thanh âm, nhìn đến chiếc nhẫn trên ngón tay: "Ngươi đang an ủi ta sao?"

Y nhẹ giọng nỉ non.

Thần khí không ngừng kêu oong oong, như là đang nói 'Về sau ngươi sẽ rất mạnh'.

Bắc Minh bật cười, muốn triệu hồi nó, nhưng vừa nghĩ tới tình huống lần trước, sắc mặt tối sầm: "Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đợi trong Nhẫn không gian đi!"

Y sẽ không cho nó có cơ hội sàm sỡ Tịch Thiên thêm lần nữa.

Trải qua việc thần khí đột nhiên náo loạn, tâm tình của Bắc Minh tốt lên rất nhiều, y ôm lấy Âm Tế Thiên, nhắm mắt lại ngủ.

—

Những ngày kế tiếp, Âm Tế Thiên vẫn cứ như bình thường, cùng Bắc Minh và Hiên Viên Duật đi đến Khí Đan Phủ.

Lúc đợi trong Điện Đan Phòng, hắn tận lực giữ khoảng cách với Phụng Cung và hai tên đệ tử nọ.

Đương nhiên, không phải là hắn sợ bọn họ, càng không phải là hắn không dám đấu với bọn họ một trận. Mà chính là, hắn không muốn con đường tìm mảnh hồn kia, xuất hiện bất cứ sai lầm nào.

Nếu bởi vì hắn đả thương bọn họ mà bị đuổi khỏi Minh Ngục, thì thật sự là mất nhiều hơn được!

Thời điểm ở Điện Đan Phòng, hắn đều sẽ tận lực đứng chung một chỗ với Quỷ Nhiễm tiên trưởng, để bọn Phụng Cung không có cơ hội tìm hắn gây phiền toái.

Lỡ như Quỷ Nhiễm tiên trưởng ra khỏi Điện Đan Phòng, hắn cũng sẽ theo chân Quỷ Nhiễm tiên trưởng rời đi.

Tựa hồ, Quỷ Nhiễm tiên trưởng cũng phát hiện ra có chút bất thường, cho nên vẫn không có ý kiến gì về việc Âm Tế Thiên vẫn luôn bám theo phía sau mình. Thậm chí nàng còn nói với Âm Tế Thiên rằng, hắn ở trong này cũng không học được cái gì, về sau khi đến Khí Đan Phủ, có thể trực tiếp đến hậu viện ngay.

Cứ như vậy, là có thể tránh tiếp xúc với bọn Phụng Cung, lại học thêm được thuật luyện đan của nhóm Luyện Đan sư cao cấp trong hậu viện.

Tất nhiên, Âm Tế Thiên cầu còn không được mà!

Ở hậu viện, mọi thứ đều rất thoải mái. Ngày thường, chỉ cần ghi tạc vào đầu vài phương pháp luyện đan mà Luyện Đan sư cao cấp giảng, cũng không cần tự tay luyện chế đan dược gì.

Có đôi khi, Ám Vô sẽ mang đến một đống thảo dược cho hắn ngửi thử, để hắn tìm được những loại còn thiếu. Bất quá, hắn không được nghe giọng nói của người chủ tử kia nữa.

Từ sau khi đi chuyển sang hậu viện, chẳng biết Quỷ Nhiễm tiên trưởng có nói gì đó với nhóm người trong hậu viện hay không, mà mỗi lần hắn rời khỏi, Ám Vô đều nhín thời gian đi theo hộ tống hắn, thẳng đến khi nhìn thấy Âm Tế Thiên hòa vào vào dòng người náo nhiệt, mới xoay người trở vào.

Mặc dù như thế, ngày thứ hai mươi lăm sau khi tiến vào Khí Đan Phủ học tập, hắn vẫn bị bọn người Phụng Cung chộp được cơ hội.

Hôm đó, Ám Vô có chút việc, nên chỉ đưa Âm Tế Thiên ra khỏi mê trận, liền vội vội vàng vàng xoay người rời di.

Âm Tế Thiên vừa mới bước tới cửa, thì từ trong chỗ ngoặt, đột nhiên có một bóng người xông ra, đụng mạnh vào hắn.

Cả hai bên đều lảo đảo lui về sau mấy bước, suýt chút nữa té ngã trên đất.

"Kẻ nào không có mắt, ngay cả ta mà cũng dám đụng vào!"

Tiếng mắng chửi bắn tới, Âm Tế Thiên ngẩng đầu, chỉ thấy Phụng Cung đầy mặt tức giận trừng trừng nhìn hắn. Phía sau là Dã Lĩnh và Hòe Nha, ngày thường vẫn đi theo bên người Phụng Cung, bọn họ vội vàng chạy tới trước, đỡ Phụng Cung dậy.

Phụng Cung liếc Âm Tế Thiên, châm biếm nhếch môi một cái: "Dã Lĩnh, Hòe Nha, các ngươi nhìn này, đây không phải là bạn của Phụng Âm đại nhân sao?"

Hòe Nha đáp: "Đúng là bạn của Phụng Âm đại nhân, ta còn tưởng hắn sợ mất mặt, cho nên không dám tới Khí Đan Phủ nữa chứ. Ai ngờ hắn vẫn luôn núp ở trong hậu viện."

Âm Tế Thiên thầm cười lạnh, hắn mới không ngốc đến mức cho rằng bọn họ là vô tình gặp được mình.

Chắc chắc bọn họ đã mai phục ở đây rất lâu, mục đính chính là muốn tìm được cơ hội gây chuyện với hắn.

Dã Lĩnh hừ lạnh một tiếng: "Bạn của Phụng Âm đại nhân thì thế nào, đụng trúng người khác, vẫn phải cúi người xin lỗi thôi!"

Hòe Nha nguýt Âm Tế Thiên: "Chỉ xin lỗi thì quá lời cho hắn rồi! Ta thấy, hắn hẳn nên dập đầu với Phụng Cung mấy cái, nói không chừng Phụng Cung sẽ suy xét lại, xem có nên tha thứ cho hắn hay không!"

Âm Tế Thiên biết, hôm nay bọn họ sẽ không bỏ qua cho hắn, bởi vậy không quanh co lòng vòng nữa, nói thẳng: "Bảo ta quỳ xuống xin lỗi các ngươi, đừng có mà nằm mơ! Các ngươi muốn động thủ, vậy trực tiếp lên đi."

Hắn nguyên bản muốn sử dụng thuấn di rời đi, không để ý tới bọn họ.

Thế nhưng, tránh được hôm nay, cũng không tránh được ngày mai. Và đồng thời, sẽ làm bại lộ năng lực bản thân.

Nếu như bọn họ biết mình khó đối phó, sẽ báo với Phụng Âm, khiến y phái Quỷ Tiên khác lợi hại hơn đến đối phó với hắn.

Kết quả là, hắn vẫn phải đánh nhau với đám thủ hạ của Phụng Âm!

Cũng không biết, mình có thể địch nổi ba người trước mắt không.

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, nếu đánh không lại thì bỏ chạy!

Dù sao hắn vốn là tu sĩ Tu Chân giới, đánh không lại ba tên Quỷ Tiên, cũng không phải việc mất mặt gì.

Trên mặt ba người hiện lên vẻ kinh ngạc!

Hòe Nha và Dã Lĩnh cùng nhìn về phía Phụng Cung.

Phụng Cung hừ lạnh: "Ngươi đã muốn chết, vậy chúng ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

Gã lập tức phóng thích uy áp, đánh về phía Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên bỗng cảm thấy, có khí tức âm lãnh ồ ạt bủa vây lấy hắn, khiến hắn không khỏi run lên.

Hơn nữa, tứ chi như nhũn ra, cả người tựa hồ lọt vào hầm băng, hàm răng đều đang run lên!

Hòe Nha thấy Âm Tế Thiên run rẩy cả người, nhưng không có khó chịu đến mức quỳ xuống, hoặc té xỉu này nọ.

Hắn truyền âm cho Phụng Cung: "Phụng Cung, ngươi đừng có mà nương tay. Nếu không, chúng ta sẽ chẳng thể ăn nói với đại nhân!"

Phụng Cung liếc mắt nhìn Âm Tế Thiên, nhăn đầu mày: "Ta đã dùng hết sức rồi, thật không nghĩ tới tên tu sĩ đến từ Tu Chân giới này, cư nhiên không sợ uy áp của ta! Các ngươi đừng có đứng một bên mà nhìn! Nhanh chóng động thủ, nếu lỡ xảy ra sai lầm gì, mới thật là khó ăn nói!"

"Dã Lĩnh, chúng ta lên!" Hòe Nha lấy trường đao từ trong Nhẫn không gian ra, tấn công về phía Âm Tế Thiên.

Dã Lĩnh trực tiếp điều khiển dây mây, quấn lấy hai chân Âm Tế Thiên, khiến hắn không thể né tránh.

Âm Tế Thiên thấy Hòe Nha đánh tới, vội vàng triệu hồi Chân Cú Kiếm của Hiên Viên Duật ra đỡ!

Răng rắc một tiếng, Chân Cú Kiếm lập tức bị gãy thành hai đoạn!

Âm Tế Thiên bị linh lực chấn đến mức thân trên lắc lư, hơn nữa, bởi vì uy áp của Phụng Cung, mà xuất hiện hiện tượng đầu choáng mắt hoa.

Hắn muốn thuấn di, nhưng không ngờ, dây mây quấn quá chặt, căn bản không có cách nào di chuyển được.

Dưới đáy lòng Âm Tế Thiên thầm kêu hỏng bét!

Hòe Nha châm biếm nói: "Thật không biết lượng sức, chỉ một thanh kiếm linh bảo, mà cũng muốn ngăn cản Tiên khí của ta!"

Dã Lĩnh vừa nói xong, dây mây dưới chân dài ra mấy cái cành sắc bén, nhanh chóng tấn công về phía Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên tay mắt lanh lẹ, thân trên mềm dẻo vặn vẹo, linh hoạt né tránh.

Bất quá, thời điểm né tránh đòn công kích cuối cùng, cành cây sắc bén lợi dụng sơ hở hung hăng ghim vào trong cánh tay hắn.

Âm Tế Thiên kêu lên một tiếng, đầu càng có cảm giác muốn hôn mê!

Cảnh vật xung quanh bỗng trở nên mơ hồ!

Dã Lĩnh thấy Âm Tế Thiên chỉ bị thương cánh tay, sửng sốt, hừ lạnh: "Không nghĩ tới một tu sĩ nho nhỏ, thế nhưng lại có vài phần năng lực!"

Hòe Nha nhìn dây mây trườn đến trườn đi trước mặt mình, bất mãn nói: "Dã Lĩnh, dây mây của ngươi thật vướng víu, làm ta không chém được hắn!"

Dã Lĩnh cười nói: "Ngươi cứ tùy ý chém! Chém đứt dây mây cũng không có vấn đề gì!"

Âm Tế Thiên thừa dịp bọn họ nói chuyện, lắc lắc đầu, thử làm cho mình tỉnh táo một chút. Sau đó, sử dụng *** thần lực đột ngột xông vào thức hải của Dã Lĩnh.

Thức hải của Dã Lĩnh bất ngờ co giật, đau đớn kịch liệt tập kích vào.

Hắn kêu thảm một tiếng, cả người té trên mặt đất, lăn lộn.

Hòe Nha và Phụng Cung kinh hoảng nhìn Dã Lĩnh đang đau đến chết đi sống lại kia.

Hai người lo lắng hỏi: "Dã Lĩnh, ngươi làm sao vậy?"

Thức hải của Dã Lĩnh đã bị thương nặng, cho nên dây mây quấn dưới chân Âm Tế Thiên cũng biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Âm Tế Thiên giơ tay lên, muốn cho bọn họ một đòn phong nhận.

Nhưng hắn bỗng nhiên nghĩ đến việc gì đó, lại thả tay xuống.

Ngay sau đó, tóc của hắn nhẹ nhàng bay lên.

Khóe miệng Âm Tế Thiên lạnh lùng khẽ nhếch: "Ta chưa từng sử dụng tóc của mình để giết người lần nào, xem ra, các ngươi khá có vinh hạnh trở thành người đầu tiên!"

Hòe Nha và Phụng Cung sững sờ nhìn mái tóc vung vút bay ở phía sau Âm Tế Thiên kia, nó giống như hàng ngàn hàng vạn tỏa mệnh thằng, làm cho đáy lòng bọn họ không khỏi dâng lên nỗi sợ hãi!

[Dây thừng khóa mệnh]

288. Chương 284: Vì Đạo Lữ Báo Thù, Trăm Năm Chưa Muộn

Mái tóc ở sau lưng thiếu niên cứ như cuồng ma loạn vũ, hết sức quỷ dị và tà ác!

Hòe Nha và Phụng Cung cả kinh, đều nuốt nuốt nước bọt, rồi không tự chủ được mà lui về phía sau ba bước.

Bọn họ chưa từng thấy mái tóc nào yêu dị đến thế, nom bộ dáng cứ như muốn tấn công vào hai người bọn họ ấy.

Hòe Nha có chút sợ hãi hỏi: "Phụng… Phụng Cung, phải chăng hắn là Tiên yêu thú?"

Tiên yêu thú có thể tự nhiên khống chế mỗi bộ phận trên cơ thể, mái tóc cũng là một trong số đó. Thậm chí, có vài Thực yêu còn biết dùng tóc để giết người.

Cho nên, nhìn thấy mái tóc Âm Tế Thiên bay vung vút, suy nghĩ đầu tiên, rất có thể Âm Tế Thiên chính là Tiên yêu thú.

Phụng Cung cảnh giác quan sát Âm Tế Thiên, nhỏ giọng: "Không giống!"

Gã không nhận thấy hơi thở Tiên yêu thú trên người Âm Tế Thiên.

Hòe Nha liếc sang Dã Linh còn đang lăn lộn trên đất: "Nếu không, chúng ta rút lui trước …"

Phụng Cung trầm giọng ngắt lời: "Nếu chúng ta cứ như vậy mà rời đi, chúng ta biết ăn nói với Phụng Âm đại nhân thế nào đây? Hơn nữa, chúng ta cực khổ lắm mới đợi được hắn một thân một mình. Giờ không ra tay, chỉ sợ thời gian một tháng liền hết! Lại nói, không phải chỉ là một đám tóc thôi sao, ngươi sợ cái gì!"

Hòe Nha nhìn Phụng Cung từng chút từng chút lui về phía sau, nói thầm trong lòng: Ngươi không phải cũng sợ sao?

Đương nhiên, hắn cũng không có gan thốt ra thành tiếng!

"Hai người chúng ta cùng sử dụng uy áp, ngăn chặn hành động của hắn, rồi lại công kích vào yếu điểm của hắn!"

"Ừm!"

Tức khắc, Hòe Nha đánh uy áp về phía Âm Tế Thiên.

Mái tóc dài của Âm Tế Thiên giống như hai con Thiểm điện linh xà, vùng vụt bắn ra ngoài.

[Là hai con rắn nhanh như điện đó]

Phụng Cung và Hòe Nha cả kinh, hoảng hốt cầm Tiên khí đỡ đòn.

Bùm một tiếng, hai thanh tiên khí tựa như hai tờ giấy mỏng, bị đâm thủng một cái lỗ!

Phụng Cung và Hòe Nha còn chưa kịp phản ứng, tóc đen đã như lợi kiếm, cắm vào trong áo bào tiên phẩm, xuyên qua ngực bọn họ.

Hai người kêu thảm một tiếng, khó có thể tin mà trừng lớn mắt nhìn Âm Tế Thiên.

Bọn họ giá nào cũng không ngờ được, mái tóc của hắn lại có thể liên tục xuyên thấu Tiên khí và trang bị tiên phẩm của bọn họ.

Uy áp bao phủ trên người Âm Tế Thiên nhất thời biến mất, khí lạnh như hầm băng cũng theo đó tiêu tan, tứ chi được giải phóng.

Đúng lúc này, có người sợ hãi kêu thành tiếng.

Âm Tế Thiên ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hai tên con cháu quý tộc đứng ở cách đó không xa, chứng kiến một màn hắn dùng tóc đâm xuyên ngực bọn Phụng Cung và Hòe Nha.

Hai tên con cháu quý tộc kia chú ý tới tầm mắt của Âm Tế Thiên, sợ hãi xoay người chạy trốn.

Âm Tế Thiên lạnh mắt, hai cuộn tóc ở phía sau chui xuống đất, đuổi theo hai tên con cháu quý tộc kia.

Khi hai lọn tóc chui ra khỏi mặt đất, nhìn thấy hai tên con cháu quý tộc đã chạy tới chỗ đám đông náo nhiệt, mới lặng lẽ rụt trở về, quay lại bên người Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên nhìn ba người ngã trên đất, thu hồi năng lực của tóc.

Cứ tưởng lấy đi mạng chó của ba người bọn họ một cách thần không hay quỷ chẳng biết!

Hiện giờ lại bị nhìn thấy, vậy không thể làm lớn chuyện được rồi. Nếu không, cho dù bọn người Bắc Minh có làm ra Thần khí, cũng chẳng được triệu kiến vào Điện Minh Vương.

Âm Tế Thiên liếc cánh tay bị thủng một lổ, nhấp nhấp môi, chỉ sợ lại khiến Bắc Minh phải lo lắng!

Sau khi hắn rời khỏi hậu viện, một đường đi tới, rất nhiều đệ tử đều nhìn cánh tay bị thương của hắn, tựa hồ đang suy đoán tại sao hắn lại bị thương.

"Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên nghe được tiếng kêu của Bắc Minh, ngẩng đầu, liền bắt gặp Bắc Minh và Hiên Viên Duật đang đi tới chỗ hắn.

Bắc Minh trông thấy miệng vết thương trên cánh tay Âm Tế Thiên, khóe mắt giật liên hồi, vội kéo lấy hắn, lạnh giọng chất vấn: "Xảy ra chuyện gì?"

Âm Tế Thiên phát hiện ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía này: "Chúng ta về trước rồi hẵng nói!"

Hiên Viên Duật phụ họa: "Nơi này thật sự không thích hợp để ở lâu!"

Bắc Minh lạnh mặt, hung ác quét mắt nhìn đám người chung quanh, không nói hai lời, ôm lấy Âm Tế Thiên ngự khí trở lại hậu viện trong phủ đệ của Phụng Âm.

Hạ Hầu Lân ngồi ở đại sảnh, đang cùng Lệ quản sự nói chuyện phiếm, vừa nhìn thấy Bắc Minh, trên mặt liền dâng lên ý cười, bước nhanh tới nói: "Các ngươi đã trở lại".

Bắc Minh âm lãnh liếc Hạ Hầu Lân một cái, phớt lờ mà ôm Âm Tế Thiên đi về phòng của bọn họ.

Hạ Hầu Lân bất ngờ bị Bắc Minh ghẻ lạnh, trái tim đột nhiên thót một nhịp.

Không biết có phải là do ảo giác của hắn hay sao, mà ánh mắt kia của Bắc Minh, cứ như muốn đem hắn ra bầm thây vạn đoạn, khiến người ta không khỏi run rợn tim gan!

Hạ Hầu Lân nhìn thiếu niên trong ngực Bắc Minh, chú ý tới miệng vết thương trên cánh tay hắn, tâm tình sợ hãi tíc tắc chuyển thành vui vẻ.

Quả nhiên, Phụng Âm hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Giờ chỉ cần giết chết thiếu niên kia, hắn liền có thể cố gắng theo đuổi, đem Bắc Minh giành tới tay.

Hạ Hầu Lân nghĩ đến Bắc Minh, không khỏi nhớ tới ánh mắt âm lãnh ban nãy, đáy lòng lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Chẳng lẽ Minh hiền đệ biết việc Tịch Thiên bị thương có liên quan tới hắn?

Rất nhanh, Hạ Hầu Lân đã phủ định suy nghĩ này!

Minh Ngục cũng không phải là Nhân giới, hẳn Minh hiền đệ sẽ không ngờ đến hắn có tay chân ở Minh Ngục, nhờ Phụng Âm giúp hắn diệt trừ Tịch Thiên.

Hạ Hầu Lân lấy lại *** thần, vội vàng hỏi Hiên Viên Duật: "Duật hiền đệ, ta thấy hình như Tịch Thiên bị thương, có phải đã phát sinh chuyện gì ở Khí Đan Phủ hay không?"

Hiên Viên Duật nhíu mày: "Ta cũng không rõ cho lắm, ta qua nhìn một chút, xem xem có giúp được gì hay không!"

Lệ quản sự vẫn đứng phía sau Hạ Hầu Lân kia, đột nhiên lên tiếng nói: "Nếu công tử cần hỗ trợ, xin cứ việc phân phó!"

Hiên Viên Duật cảm ơn một tiếng, liền đi đến phòng Âm Tế Thiên. Vừa vào cửa, đã nghe được giọng nói đầy vẻ trấn an của Âm Tế Thiên: "Đừng lo lắng! Chỉ là vết thương nhỏ thôi!"

Hiên Viên Duật đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Có phải đám con cháu quý tộc đó đến tìm ngươi gây phiền phức hay không?"

Bọn họ đến Minh Ngục là vì tìm hồn phách, Tịch Thiên tuyệt đối sẽ không chủ động gây chuyện. Như vậy, khả năng duy nhất chính là có người trêu chọc hắn.

Âm Tế Thiên nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Lúc ta đi đến chỗ ngoặt, có một đệ tử đột nhiên xông ra, hai bên va vào nhau. Sau đó, hắn cảm thấy là ta đụng vào hắn, muốn ta dập đầu xin lỗi, ta không chịu, cuối cùng liền đánh nhau!"

Hiên Viên Duật nhướng nhướng mày, cảm thấy sự tình tựa hồ không đơn giản như vậy.

"Thương thế của Tịch Thiên không nghiêm trọng chứ?" Hạ Hầu Lân đi theo Hiên Viên Duật tiến vào.

Bắc Minh đang cuộn ống tay áo cho Âm Tế Thiên, nghe thấy giọng nói của Hạ Hầu Lân, động tác khẽ dừng một chút. Sau đó, y lấy thuốc trị thương bôi lên cho Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh muốn đòi mạng kia, cười nói: "Chỉ bị một cành cây đâm vào cánh tay thôi, cũng không có gì đáng ngại!"

Lúc này, nếu không phải Bắc Minh đưa lưng về phía cửa, nhất định Hạ Hầu Lân sẽ bị ánh mắt chất đầy sát ý của Bắc Minh dọa đến sợ.

Hạ Hầu Lân thấy Âm Tế Thiên còn có thể nói có thể cười, lông mày nhíu lại, nhưng rất nhẹ, nhẹ đến không ai nhận ra được. Hắn làm bộ như thở phào một cái, cười nói: "Vậy là tốt rồi!"

Hắn vừa nói xong, Âm Tế Thiên liền thấy trên người Hạ Hầu Lân bắn ra một tấm lá chắn màu tím, hắn khẽ sửng sốt.

Đạo lá chắn kia chính là mây tím trong cơ thể đế vương?

Nhìn bộ dáng của Hạ Hầu Lân, tựa hồ không thấy tấm lá chắn màu tím kia.

Hiên Viên Duật đứng ở bên cạnh, tất nhiên phát hiện được, và y cũng biết nó đại biểu cho cái gì. Chỉ là, y có chút không rõ, sao mây tím trên người Hạ Hầu Lân lại đột nhiên bắn ra vào lúc này.

Âm Tế Thiên liếc sang Bắc Minh, thấy sát ý trong mắt y càng lúc càng đậm, vội cười cười với Hiên Viên Duật: "Ta có chút chuyện riêng muốn nói với Bắc Minh!"

Hiên Viên Duật ngó Bắc Minh nãy giờ vẫn không lên tiếng kia, gật gật đầu, cùng Hạ Hầu Lân đi ra ngoài, tiện thể đóng cửa phòng lại.

Hạ Hầu Lân quay đầu, mắt nhìn chằm chằm đã cửa phòng đóng chặt, nói: "Nhìn bộ dáng của Minh hiền đệ, xem ra y rất quan tâm tới Tịch Thiên!"

Hiên Viên Duật liếc vẻ mặt đầy ghen tuông của Hạ Hầu Lân, đáy lòng tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, khóe miệng khẽ nhếch lên.

—

Nháy mắt khi cửa phòng đóng lại, Âm Tế Thiên vội vàngg ôm lấy Bắc Minh đang lan tỏa hơi lạnh khắp xung quanh kia. Hắn trấn an nói: "Ngươi đừng lo lắng, ta thật sự không có việc gì!"

"Chẳng lẽ chờ ngươi thật sự có việc, ta mới nên lo lắng sao?"

Giọng nói của Bắc Minh rất lạnh, lạnh đến mức Âm Tế Thiên cũng nhịn không được mà rùng mình.

Âm Tế Thiên vừa bực vừa buồn cười, hôn hôn lên khóe môi y: "Ta không có ý này! Ngươi phải biết, hiện giờ trên người ta đúng là có thương tích. Bất quá chỉ là vết thương da thịt, không đau lắm. Nhưng ngươi

vẫn cứ lạnh mặt hoài như vậy, vết thương sẽ không còn đau da thịt nữa, mà chuyển sang đau trong lòng, thậm chí sẽ là rất rất đau!"

Bắc Minh cấp tốc thu hồi vẻ cau có, bôi thuốc xong xuôi, mới ôm người vào trong ngực, hôn và hôn, chỉ sợ thiếu niên sẽ biến mất chẳng còn tăm hơi.

Vừa rồi, thiếu chút nữa y đã đánh mất lý trí, lấy pháp khí ra chém chết Hạ Hầu Lân!

Âm Tế Thiên hung hăng gặm miệng Bắc Minh một cái, mới nói: "Trước tiên nói một chút đã. Ba người bị ta đả thương kia, nếu như không có gì ngoài ý muốn, thì nội hôm nay hoặc ngày mai, sẽ tìm đến ta gây sự. Và nhất định, Phụng Âm sẽ nhân cơ hội đẩy ta ra."

Bắc Minh híp híp mắt, đáy mắt lại nảy lên sát ý.

Âm Tế Thiên vội nói: "Ngươi ngàn vạn lần đừng có xúc động, chỉ cần bọn họ không lập tức giết ta, thì ngươi cứ để cho bọn họ dẫn ta đi."

Hắn cho rằng, thân phận của cái người tìm hắn ngửi thảo dược kia, tuyệt đối sẽ không thể thấp hơn Phụng Âm. Chắc chắn, vào lúc mấu chốt thế này, hắn ta sẽ không để phát sinh bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Bắc Minh lại một lần nữa cảm thấy mình thật vô dụng, mím chặt môi, nghiêm mặt, cái gì cũng không nói.

Âm Tế Thiên nhận thấy tâm trạng suy sụp của y, liếc nhìn vẻ mặt đầy thống hận và bất lực của Bắc Minh, lập tức đoán ra được đang suy nghĩ gì.

Hắn đột nhiên mỉm cười: "Còn năm hôm nữa, đã là ngày Minh Vương tuyển người vào Điện. Đến lúc đó, chỉ cần tìm thấy một hồn kia của ngươi, thì thân thể ngươi liền có thể lập tức khôi phục lại như xưa. Ta nghĩ, lấy căn cốt Tuyệt thế thiên tài kia, tin tưởng không quá ba mươi năm, ngươi nhất định có thể đạt tới Đại Thừa đỉnh phong kỳ. Sau đó, phi thăng thành tiên!"

Âm Tế Thiên ôm lấy cổ y: "Chờ ngươi thành tiên rồi, không quá trăm năm, nhất định tu vi của ngươi sẽ lợi hại hơn so với Phụng Âm nhiều. Đến lúc đó, ngươi phải nhớ báo thù cho ta đó! Không phải có câu nói 'Quân tử báo thù mười năm chưa muộn' sao? Những lời này đặt trên người của ngươi, chính là 'Vì đạo lữ báo thù trăm năm chưa muộn' rồi!"

Khuôn mặt cương cứng của Bắc Minh rốt cuộc cũng buông lỏng vài phần: "Ngươi tin tưởng ta thế sao?"

"Ai biểu ngươi là đạo lữ của ta làm chi! Không tin ngươi, thì cũng phải tin vào ánh mắt của mình chứ. Nếu ngay cả ánh mắt của mình còn không tin, vậy chẳng phải là đang hoài nghi nó có vấn đề hay sao?"

Cuối cùng, Bắc Minh cũng bị hắn chọc cười, y nhéo nhéo mũi hắn: "Ta sẽ cố gắng kềm chế chính mình, không cần xúc động!"

Âm Tế Thiên thấy y rốt cuộc cũng đã cười, khóe miệng cũng nở lên nụ cười tươi ngọt ngào.

Bắc Minh nhìn hắn, đau lòng xoa xoa khuôn mặt của thiếu niên.

Dưới đáy lòng, y âm thầm thề. Chờ y mạnh lên, nhất định y sẽ bảo hộ thiếu niên kín không kẽ hở, tuyệt đối không để cho người khác tổn thương hắn một phân nhỏ nào.

Bắc Minh đột nhiên lạnh giọng nói: "Rồi cũng có một ngày, ta sẽ khiến những kẻ từng khi dễ ngươi, phải trả cái giá thật lớn!"

Đúng lúc đó, nơi sâu thẳm trong đầu Âm Tế Thiên, đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng xen lẫn bá đạo: "Rồi cũng có một ngày, bổn tọa sẽ khiến những kẻ đã từng tổn thương ngươi, phải trả cái giá thật lớn"

Nghe thế, Âm Tế Thiên giật mình sửng sốt.

Sao trong đầu lại đột ngột có tiếng nói vang lên?

Bắc Minh chú ý tới ánh mắt của hắn, nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta…"

Âm Tế Thiên đang muốn nói cái gì, cửa phòng đã bị gõ dồn dập: "Bắc Minh công tử, Tịch Thiên công tử, Phụng Âm đại nhân mời các ngươi đến phòng khách một chuyến."

Âm Tế Thiên bất đắc dĩ mỉm cười: "Không ngờ nhanh như vậy đã tìm tới cửa!"

Bắc Minh nhàn nhạt nói: "Một lát nữa hãy qua!"

Âm Tế Thiên ôm y: "Nhớ kỹ lời ta nói trước đó, không được xúc động!"

Bắc Minh cưng chiều nhéo nhéo mũi hắn: "Ta biết!"

"Còn có, lúc nhìn thấy Hạ Hầu Lân, không được nổi sát ý nữa. Ngươi có biết, ban nãy, mây tím trên người Hạ Hầu Lần đã bắn ra lá chắn không? May mắn là hắn không có phát hiện!" Bắc Minh nghe được ba chữ Hạ Hầu Lân, ánh mắt lạnh lùng: "Ta sẽ cố hết sức!"

289. Chương 285: Là Ta Gây Thương Tích

Trong đại sảnh phủ Phụng Âm, không ngừng vang lên tiếng khóc thê lương.

Ở giữa sảnh có ba gã nam tử nằm bất tỉnh, đứng bên cạnh bọn họ là sáu người trung niên, đang hướng Phụng Âm ngồi trên chủ vị mà khóc lóc kể lể.

"Phụng Âm đại nhân, bọn ta chỉ có mỗi một đứa con trai, hiện nó bị thương thành như vậy, ngài phải đứng ra làm chủ cho bọn ta!"

"Phụng Âm đại nhân, thức hải của con ta bị thương tổn nặng, về sau không thể tấn cấp được nữa, ngài phải giúp bọn ta lấy lại công đạo."

Phụng Âm đưa tay xoa xoa cái trán phát đau: "Đợi điều tra sự tình rõ ràng, ta nhất định sẽ làm chủ cho các ngươi, mạnh tay nghiêm trị kẻ đã gây nên mọi chuyện!"

Lúc này, Luyện Đan sư cao cấp phụ trách nghiệm thương cho ba gã nam tử trẻ tuổi kia đứng dậy, lắc lắc đầu thở dài với Phụng Âm.

Phụng Âm sầm mặt: "Hôi Yên, rốt cuộc thương thế của bọn họ sao rồi?"

Hôi Yên cung kính trả lời: "Thức hải của một người trong đó bị thương tổn quá nặng, chỉ sợ sau này không thể tiếp tục tu luyện được nữa!"

Cha mẹ Dã Lĩnh nghe nói như thế, tiếng khóc càng lớn hơn, kêu gào đòi Phụng Âm nhất định phải nghiêm trị Âm Tế Thiên.

Sắc mặt Hôi Yên trở nên hết sức khó coi: "Vết thương của hai người còn lại thì rất quỷ dị, ta thật sự không thể chẩn đoán chính xác được. Ta đã làm Luyện Đan sư nhiều năm rồi, nhưng hoàn toàn chưa từng thấy qua loại thương thế như thế này."

Cha Phụng Cung khóc nói: "Ta nghe đệ tử trong Khí Đan Phủ nói, con ta bị tóc của người nọ gây thương tích."

Chân mày Phụng Âm lại nhíu chặt thêm vài phần: "Sao lại quỷ dị như vậy? Vậy ngươi hãy xem xem bọn họ còn có thể cứu không?"

Hôi Yên thở dài: "Sỡ dĩ nói quỷ dị, là bởi vì thuốc trị thương của ta chẳng những không làm cho miệng vết thương của bọn họ khép lại, mà còn khiến nó càng lúc càng lớn hơn. Cho nên, tuyệt đối không thể bôi thuốc cho bọn họ."

Hắn nói lời này, cũng là muốn nhắc nhở cha mẹ Phụng Cung và cha mẹ Hòe Nhan: "Đây chỉ là điều thứ nhất. Điều thứ hai là, miệng vết thương còn bị ăn mòn một cách khó hiểu…"

Phụng Âm nghi hoặc: "Cái gì gọi là bị ăn mòn một cách khó hiểu?"

"Ta lấy một ví dụ, mượn tay của ngài mà nói đi, dưới tình huống không bị thương cũng không có vết thương, mà cư nhiên lại xuất hiện hiện tượng ăn mòn. Và, tình huống của bọn họ cũng gần giống với việc này."

Phụng Âm choáng váng: "Nhưng mà, bọn họ có miệng vết thương!"

"Bọn họ có miệng vết thương, nhưng không có đồ vật nào ăn mòn bọn họ cả. Tuy nhiên, làn da bọn họ lại đang chậm rãi hư thối! Đấy là chỗ quỷ dị!"

Con ngươi Phụng Âm đen thùi: "Còn điều thứ ba sao?"

Hôi Yên nghe được điều thứ ba, hít mạnh một hơi, tiếp tục nói: "Điều thứ ba, linh lực trong khắp thân thể bọn họ cứ không ngừng vọt tới chỗ vết thương, và vết thương giống như đang há miệng, cắn nuốt sạch linh lực của bọn họ. Cũng không biết khi linh lực của bọn họ hao hết, sẽ thành cái dạng gì nữa!"

Oa một tiếng, cha mẹ Phụng Cung và cha mẹ Hòe Nha lần thứ lớn tiếng khóc thét.

Màu sắc trong mắt Phụng Âm lại đen hơn vài phần: "Thế thứ tư?"

Hôi Yên lắc đầu: "Tạm thời, ta chỉ nhìn ra nhiêu đó!"

Phụng Âm nhìn sắc mặt trắng bệch của ba gã nam tử kia, biểu cảm cũng trở nên hết sức khó coi.

Vì trả nợ ân tình của Hạ Hầu Lân, y mới đáp ứng trợ giúp Hạ Hầu Lân giải quyết Âm Tế Thiên.

Tuy nhiên, Âm Tế Thiên lại là đạo lữ của Bắc Minh, nếu thật sự làm như vậy, nhất định Bắc Minh sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Cho nên, vì không để cho Bắc Minh biết mưu đồ của mình, y mới tìm đến bọn người Phụng Cung ở Khí Đan Phủ, bảo bọn họ tìm cơ hội âm thầm diệt trừ Âm Tế Thiên.

Phụng Âm xoa xoa đầu, y cũng không biết mình bị làm sao vậy nữa.

Mỗi lần đối mặt với Bắc Minh, cả người y đều cương cứng sợ hãi, nhưng y lại không tìm ra được nguyên do.

Tóm lại, người tên Bắc Minh này hết sức đặc biệt.

Hơn nữa, trong lòng y có loại dự cảm mãnh liệt, tuyệt đối không thể trở thành kẻ địch của Bắc Minh.

"Phụng Âm đại nhân, ngài nhất định phải làm chủ cho bọn ta!"

Phụng Âm nghe thấy tiếng khóc, suy nghĩ bị kéo về, nhìn vết thương trên người Phụng Cung và Hòe Nha, y lại lần nữa nhíu chặt chân mày.

Thiếu niên tên Tịch Thiên kia, không phải chỉ là tu sĩ thôi sao?

Cho dù là tu sĩ cảnh giới Đại Thừa của Tu Chân giới, cũng đấu không lại Quỷ Tiên bọn họ. Huống chi lúc ấy Phụng Cung, Hòe Nha, Dã Lĩnh đồng thời tấn công, vậy mà lại đối phó không được một tên tu sĩ.

Chẳng lẽ thiếu niên tên Tịch Thiên này, che dấu năng lực của bản thân?

Kỳ thật hắn không phải tu sĩ bình thường, mà là một Tiên nhân.

Phụng Âm bất tri bất giác nhớ tới, trước đó vài ngày có một thiếu niên xuất hiện ở phố buôn bán, gây ra chuyện Tiên yêu thú chạy trốn.

Đúng lúc này, Lệ quản sự vào tới: "Phụng Âm đại nhân, bốn vị công tử đến!"

Phụng Âm gật gật đầu: "Để bọn họ vào!"

Bốn người đứng ở ngoài cửa, nghe được thanh âm của Phụng Âm mới đi vào. Đập vào mắt là ba gã đệ tử trẻ tuổi nằm trên mặt đất, cùng với sáu nam nữ trung niên đứng ở một bên kêu khóc.

Trước khi tới đây, cha mẹ bọn Phụng Cung đã nghe nói qua, người đả thương con của bọn họ là một thiếu niên có nốt chu sa giữa trán.

Cho nên, khi bọn họ vừa thấy Âm Tế Thiên tiến vào, khuôn mặt liền vặn vẹo y hệt như ác quỷ đòi mạng, điên cuồng nhào tới chỗ hắn.

"Chính là ngươi, chính ngươi đả thương con của bọn ta!"

Bắc Minh vội vàng kéo Âm Tế Thiên ra phía sau.

Quỷ vệ trong đại sảnh cấp tốc che trước mặt mấy người Âm Tế Thiên, không cho cha mẹ bọn Phụng Cung tiến lên.

"Các ngươi tránh ra, ta muốn lấy mạng tên tiểu tử thúi này" Cha Dã Lĩnh giận dữ hét.

Hiên Viên Duật nhìn ba gã đệ tử trẻ tuổi bị thương nằm bất tỉnh trên đất, nhướng nhướng mày, thầm cảm thấy kinh ngạc.

Ba gã đệ tử kia đều bị Âm Tế Thiên đả thương ư?

Hạ Hầu Lân nghe thấy lời bọn họ nói, mơ mơ hồ hồ đoán được đã xảy ra chuyện gì, khóe miệng lóe lên tia sung sướng khó có thể nhận biết.

Phụng Âm thì nhíu nhíu mày.

Lệ quản sự theo bên người Phụng Âm nhiều năm, cho nên biết ngay phản ứng kia của y là đang khó chịu trước hành vi khóc quấy của bọn họ, cho nên ông thông minh đứng ra quát: "Ồn ào cái gì? Phụng Âm đại nhân đang ở đây, chắc chắn ngai ấy sẽ trả lại công đạo cho các ngươi."

Lệ quản sự vừa quát, quả nhiên tiếng la ó nhỏ đi rất nhiều.

Cha mẹ bọn Phụng Cung không dám xằng bậy nữa, chỉ có thể trừng Âm Tế Thiên, ngoan ngoãn đợi ở một bên.

Nhất thời, đại sảnh yên tĩnh trở lại.

Phụng Âm đưa mắt nhìn ba gã đệ tử nằm trên đất kia, rồi lại quay sang Tịch Thiên đang được Bắc Minh che ở sau lưng, hỏi: "Tịch Thiên, có phải là ngươi đã đả thương bọn họ hay không?"

Âm Tế Thiên từ sau lưng Bắc Minh bước ra, mắt nhìn Phụng Cung, Dã Lĩnh với Hòe Nha, mặt không đổi sắc thừa nhận: "Là ta gây thương tích!"

290. Chương 286: Ngươi Có Thành Kiến Với Y?

Trong đại sảnh, ngoại trừ Bắc Minh, những người khác đều ngốc rớt. Bọn họ thật không ngờ Âm Tế Thiên sẽ sảng khoái thừa nhận như vậy.

Cha mẹ của bọn Phụng Cung lấy lại *** thần, khóc rên với Phụng Âm: "Phụng Âm đại nhân! Hắn cũng đã thừa nhận là chính hắn đả thương con của bọn ta, có phải bây giờ ngài nên nghiêm khắc trừng phạt hắn hay không?"

Lông mày Phụng Âm khẽ động, vừa muốn mở miệng nói chuyện, liền nghe Âm Tế Thiên châm chọc nói: "Trước khi yêu cầu Phụng Âm đại nhân làm chủ cho các ngươi, sao các ngươi không hỏi ta xem, vì cái gì lại làm như vậy? Một người đến từ Tu Chân giới, tuyệt không ngu tới mức đi khiêu chiến với ba tên Quỷ Tiên ngay trên địa bàn của đối phương, nhỉ?"

Bắc Minh ủng thiếu niên vào trong ***g ngực.

Sáu tên trung niên đều sửng sốt, mẹ Phụng Cung ngây người hỏi: "Vì cớ gì ngươi lại đả thương con của bọn ta?"

Âm Tế Thiên lạnh giọng: "Con của các ngươi cố ý kiếm chuyện với ta trước, ta cũng vì tự bảo vệ mình, mới ra tay đả thương bọn họ!"

Cha Phụng Cung giận dữ: "Hiện giờ con của bọn ta đã hôn mê bất tỉnh! Ai biết lời ngươi nói là thật hay giả, có đổi trắng thay đen hay không!"

Âm Tế Thiên không giận mà hỏi ngược lại: "Vậy các ngươi nói xem, nếu không phải như thế, thì sao ta lại ra tay đả thương bọn họ?"

Sáu tên trung niên mới không thèm để ý tới lý do thoái thác của Âm Tế Thiên, chuyển mắt sang nhìn Phụng Âm đang ngồi trên ghế chủ vị, ý bảo y làm chủ cho bọn họ!

Phụng Âm khẽ liếc Bắc Minh, mày nhăn nhăn.

Với tình huống hiện tại, y không thể nào trực tiếp xử phạt Tịch Thiên được.

Phụng Âm trầm ngâm một lúc: "Vì mọi chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, cho nên trước giam Tịch Thiên vào Điện lao, chờ thu thập thêm manh mối, lại tiến hành xử phạt sau cũng không muộn. Hiện giờ, quan trọng nhất là cứu tỉnh con của các ngươi đã."

Đúng lúc này, Quỷ vệ giữ cửa chạy vội vào, báo: "Khởi bẩm Phụng Âm đại nhân, Minh Quỷ vệ đến! Bảo rằng tới bắt một thiếu niên tên là Tịch Thiên!"

Cha mẹ bọn Phụng Cung nghe thấy Minh Quỷ vệ vào cuộc, liền mừng rỡ!

Khuôn mặt Phụng Âm hiện lên vẻ sững sờ.

Minh Quỷ vệ là Quỷ vệ của tất cả các Điện phủ, trách nhiệm của bọn họ là bảo vệ an nguy của toàn bộ Điện phủ. Đương nhiên, bọn họ cũng nghe theo sự chỉ huy từ các Điện chủ.

Nhưng mà, y không có bảo Minh Quỷ vệ tới bắt Tịch Thiên, vậy cớ gì Minh Quỷ vệ lại đột nhiên chạy tới!

Bất quá, nếu dám phái người đến quý phủ của y bắt người, thế thì địa vị tuyệt đối không thể thấp hơn y!

"Để cho bọn họ vào!"

Âm Tế Thiên liếc sang Bắc Minh, khẽ lắc đầu, ý bảo chốc nữa y không nên có hành vi xúc động.

Chỉ một lát sau, sáu tên nam tử cao lớn, mặc hồng hắc khải giáp, mang mặt nạ quỷ, tiến vào đại sảnh.

[Áo giáp màu đỏ đen]

Đội trưởng nhóm Minh Quỷ vệ cung kính nói với Phụng Âm: "Phụng Âm đại nhân, bọn ta tới bắt một tên tu sĩ đến từ Tu Chân giới."

Phụng Âm gật gật đầu, nói với Âm Tế Thiên: "Tịch Thiên, giờ ngươi cứ đi cùng bọn họ một chuyến. Nếu không phải lỗi của ngươi, chắc chắn ta sẽ giúp ngươi tìm lại công bằng!"

Âm Tế Thiên kéo kéo khóe môi, mỉm cười đáp lại y.

Phụng Âm nhìn hắn, trong lòng đột nhiên giật thót.

Nụ cười như hoa nở kia, rõ ràng rất dụ người, thế nhưng sao y lại cảm thấy đằng sau nó, lại đang ẩn chứa sự châm biếm?

Chẳng lẽ Tịch Thiên biết ai muốn đưa hắn vào chỗ chết ư?

Hiên Viên Duật thấy Âm Tế Thiên sắp bị người dẫn đi, vội bước tới: "Phụng Âm đại nhân..."

Phụng Âm ngắt lời y: "Các ngươi về hậu viện nghỉ ngơi trước đi, nếu có tin tức gì, nhất định ta sẽ thông báo đến các ngươi trong thời gian ngắn nhất."

Y chuyển mắt nhìn sang cha mẹ của bọn Phụng Cung: "Con của các ngươi là bị bạn của ta gây thương tích, vậy cứ để bọn họ ở phủ đệ của ta nghỉ ngơi cho tốt đã, ta sẽ bảo Hôi Yên chữa trị cho bọn họ!"

Cha mẹ bọn Phụng Cung cảm kích: "Tạ ơn Phụng Âm đại nhân!"

Hiên Viên Duật cũng nhận ra Phụng Âm không muốn bàn thêm về chuyện của Âm Tế Thiên, lại liếc nhìn vẻ vui sướng khi người gặp họa của Hạ Hầu Lân, rồi khẽ nhíu nhíu mày. Y và Bắc Minh rời khỏi đại sảnh, đứng trong sân, mắt mở trừng trừng nhìn Âm Tế Thiên bị Minh Quỷ vệ dẫn đi.

"Tại sao ngươi không ngăn cản?" Hiên Viên Duật lạnh lùng nói.

Trước đó, lúc ở trong phòng Tịch Thiên, y có nhìn thấy trên người Hạ Hầu Lân bắn ra mây tím hộ thể. Mãi đến khi rời khỏi, bắt gặp vẻ đố kỵ trên mặt Hạ Hầu Lân, y liền biết việc Tịch Thiên bị thương không khỏi có liên can tới Hạ Hầu Lân.

Đương nhiên, Tịch Thiên bị thương cũng khiến y rất khẩn trương, nhưng nghĩ đến có người muốn tranh giành Bắc Minh với Tịch Thiên, y lại cảm thấy vui vẻ.

Bất quá, y không ngờ tới sự tình sẽ ầm ĩ đến như vậy.

Trong ống tay áo, Bắc Minh siết chặt nắm đấm, nhàn nhạt liếc nhìn Hiên Viên Duật, rồi xoay người trở về hậu viện.

Hiên Viên Duật đuổi theo, lớn tiếng ép hỏi: "Ngươi có lo lắng cho Tịch Thiên không vậy? Hay vì để ngươi có thể được Minh Vương chiêu nhập vào trong điện, thuận lợi tìm thấy một hồn của mình, cho nên ngươi không dám lên tiếng ngăn cản?"

Bắc Minh tiếp tục đi về phía trước, không trả lời bất luận cái gì.

"Bắc Minh!" Hiên Viên Duật vọt tới trước mặt Bắc Minh, túm lấy cổ áo y, mắng: "Ngươi thật ích kỷ!"

Bắc Minh giật mạnh cổ áo ra khỏi tay y, trầm giọng nói: "Tịch Thiên là đạo lữ của ta, chuyện của hắn, không tới lượt ngươi xen vào!"

Hạ Hầu Lân đi theo phía sau, vội vàng tiến lên giải vây: "Hai người các ngươi cứ bình tĩnh lại đã, Tịch Thiên chỉ bị mang đi thôi mà. Huống chi sự việc còn chưa điều tra rõ ràng, chắc chắn sẽ không lập tức trừng phạt Tịch Thiên. Hơn nữa, có Phụng Âm ở đây, sẽ không để cho Tịch thiên có việc gì đâu!"

Bắc Minh và Hiên Viên Duật đột nhiên quay đầu, trăm miệng một lời giận dữ hét vào mặt Hạ Hầu Lân: "Ngươi câm miệng!"

Hạ Hầu Lân đón nhận hai đôi mắt đỏ tươi như muốn phân thây xẻ thịt mình kia, cả người không khỏi chấn động, đứng im tại chỗ, há há miệng thở dốc. Tuy nhiên, giọng nói nghẹn trong cổ họng, như thế nào cũng không phát ra được. Hơn nữa, cũng không biết nên nói cái gì.

Sát ý trong mắt bọn họ, khiến hắn cảm thấy kinh hoảng, tựa hồ hai người kia đang thật sự muốn giết chết hắn!

Cũng trong lúc đó, từ trong cơ thể Hạ Hầu Lân bắn ra một tấm lá chắn màu tím, làm cho hai người đang giận dữ trừng hắn kia, bị bắn xa tận ba trượng, rơi tõm vào hồ nước.

Bùm một tiếng, hồ nước yên tĩnh văng lên một đống bọt nước.

Hạ Hầu Lân ngơ ngác đứng im tại chỗ, không hề biết chuyện gì đang xảy ra!

Bắc Minh và Hiên Viên Duật chật vật leo từ dưới hồ lên.

Hai người ngó mây tím hộ thể trên người Hạ Hầu Lân, sau đó liếc nhau, nhưng không lên tiếng, mà cùng xoay người trở về hậu viện.

Trước khi vào phòng, Hiên Viên Duật bỗng đột nhiên nói: "Chờ sau khi chúng ta được chiêu nhập vào Điện, ta có việc muốn nói với ngươi!"

Động tác đẩy cửa của Bắc Minh khẽ khựng, bất quá không nói gì thêm, liền đẩy cửa bước vào, còn không quen khép chặt lại.

Bắc Minh đi đến trước giường, ngồi xuống, vỗ về chỗ thiếu niên đã từng nằm.

Ban nãy thiếu niên còn cười nói với y, vậy mà chưa đến nửa canh giờ đã bị người ta mang đi mất.

Đội mắt Bắc Minh bỗng trở nên rét lạnh, lập tức, y dùng linh lực tạo nên một cái lá chắn, bao bọc mình lại, rồi lấy thanh thần khí màu đen trong Nhẫn không gian ra

Y nhẹ nhàng vuốt ve chuôi thần khí, cứ lặp đi lặp lại động tác trên tay mãi mà không biết chán.

Một lúc lâu sau, y mới mở miệng thong dong hỏi: "Ngươi có thể phá vỡ mây tím hộ thể trên người Đế vương Phàm giới sao?"

Thần khí màu đen 'oong oong' hai tiếng, trong thanh âm mang theo vài phần không cao hứng, lại có vài phần cao ngạo.

Bắc Minh như là nghe hiểu nó đang nói cái gì, khóe miệng chậm rãi cong lên nụ cười lạnh đến khiếp người: "Thực tốt!"

—

Sau khi Âm Tế Thiên theo Minh Quỷ vệ rời đi, cũng không có bị giam vào trong Điện lao, mà được đưa đến trước mê trận ở hậu viện Khí Đan phủ.

Thủ lĩnh Minh Quỷ vệ đẩy Âm Tế Thiên vào trong mê trận: "Trước khi được cho phép, ngươi cứ ngoan ngoãn ở bên trong đi!"

Thời điểm Âm Tế Thiên ngự khí về hướng Khí Đan phủ, hắn liền thông minh mà nghĩ đến, xem ra chủ tử của Ám Vô đã giúp đỡ một phen.

Hắn hết sức quen thuộc mê trận này, cho nên rất nhanh đã tiến vào trong Đại điện quen thuộc.

Vừa mới ló đầu, Ám Vô đã mỉm cười tiến lên đón: "Cái tên tiểu tử nhà ngươi, hôm qua ta bận chút chuyện không tiễn ngươi về được, ai ngờ liền xảy ra chuyện lớn như vậy. Nếu không phải Quỷ Nhiễm tiên trưởng báo cho ta biết, chỉ sợ ngươi đã bị nhốt vào trong Điện lao rồi"

Sau khi quen thân với Âm Tế Thiên, Ám Vô đã cất đi gương mặt lạnh lùng. Giờ thỉnh thoảng, gã còn sẽ đùa giỡn với thiếu niên một chút.

Âm Tế Thiên cười nói: "Bọn họ vẫn luôn âm thầm theo dõi ta, khó có dịp ta ở một mình, tất nhiên là nhân cơ hội giải quyết ta cho xong rồi!"

Ám Vô thu lại ý cười, đánh giá thiếu niên xinh đẹp trước mắt: "Ta thật không nghĩ tới, cái tên tiểu tử nhà ngươi cũng có vài phần năng lực, cư nhiên có thể chống lại ba Quỷ Tiên liên thủ!"

Tuy rằng ở Minh Ngục, Quỷ Tiên là có cấp bậc thấp nhất, nhưng so với tu sĩ cảnh giới Đại Thừa của Tu Chân giới thì cao hơn rất nhiều.

Thế mà, thiếu niên trước mắt này, không chỉ đồng thời đối phó với ba Quỷ Tiên, mà còn có thể toàn thân trở ra. Xem ra, năng lực của hắn cũng không tồi.

Chẳng lẽ thiếu niên là Tiên nhân trên Tiên giới?

Ám Vô lại thầm đánh giá thiếu niên một phen.

Âm Tế Thiên bất đắc dĩ mỉm cười: "Chính ta cũng thật không ngờ mình có năng lực đối phó với ba tên Quỷ Tiên kia. Lúc ấy, ta đã từng nghĩ, nếu đánh không lại thì phải cố mà bỏ chạy!"

Ám Vô buồn cười nói: "Nếu ngươi đánh không lại đối phương thì chạy liệu có thoát hay không?"

"Một người, vào lúc sinh mạng bị uy hiếp, sẽ bùng nổ. Đầu óc linh hoạt hơn, rồi cũng nghĩ ra cách để bản thân an toàn mà!"

Ám Vô không phủ nhận lời này của hắn: "Tạm thời ngươi ở nơi này, chờ sự tình điều tra rõ ràng, ngươi hãy rời đi!"

Âm Tế Thiên nhìn nhìn bốn phía: "Ta có thể tùy ý đi lại sao?"

Tuy mỗi ngày hắn đều tới nơi này, nhưng trừ bỏ đại điện cùng với mật thất ra, hắn cũng chưa từng đi dạo qua nơi khác.

Ám Vô chỉ vào lầu hai nói: "Đương nhiên có thể! Phòng ở lầu hai và lầu ba, ngươi cứ tùy ý chọn!"

"Phòng nào cũng có thể?"

Ám Vô lóe lóe mắt: "Đúng vậy, phòng nào cũng có thể. Nhưng ta nhắc nhở ngươi một điều, tuyệt đối đừng đả tọa tu luyện ở Minh Ngục!"

"Ừm! Ta biết!"

Ám Vô cười nói: "Quên mất ngươi trú ngụ ở phủ đệ của Phụng Âm, chắc Phụng Âm đã từng nhắc nhở ngươi chuyện này rồi. Mặc dù đôi khi tên tiểu tử kia có làm vài chuyện xấu, nhưng kỳ thật con người y cũng rất tốt!"

Âm Tế Thiên quặp môi xuống, không nói lời nào.

Ám Vô thấy hắn không lên tiếng, khẽ híp mắt: "Ngươi có thành kiến với y?"

291. Chương 287: Vậy Cũng Được Sao

Thấy hắn không trả lời, Ám Vô híp híp mắt hỏi:

"Ngươi có thành kiến với y à?"

Đáng lý ra, thiếu niên ở nhờ trong phủ đệ của Phụng Âm, bởi thế thái độ với chủ nhà cũng phải đôi chút thiện cảm chứ. Cho dù không nịnh nọt thì khi nghe thấy có người khen y, hắn nên phụ họa hai, ba câu. Giờ thiếu niên không nói gì, chứng tỏ hắn có thành kiến với y rồi. Âm Tế Thiên cũng chẳng giấu giếm Ám Vô:

"Nếu ta nói đám đệ tử trong Khí Đan Phủ dám gây sự với ta, tất cả đều là do Phụng Âm giật dây. Vậy ngươi sẽ tin sao?"

Tuy hắn biết Phụng Âm làm vậy là vì Hạ Hầu Lân, thế nhưng hắn chẳng thể nào mở miệng khen ngợi cái người đang mưu toan giết mình được. Ám Vô nhíu mày:

"Là do Phụng Âm? Ngươi có hiểu nhầm gì không đó?"

Lẽ ra, Phụng Âm chẳng có lý do gì để giết một tu sĩ Tu Chân giới. Nếu thực sự muốn giết, cớ gì y không trực tiếp phái người ra tay, mắc mớ chi phải vòng vèo như vậy. Chuyện này không giống với tác phong của y chút nào.

"Chính là y. Thế nhưng, người thực sự muốn ta chết lại là một tên nam tử ở Phàm giới, hắn cũng cùng bọn ta tới Minh Ngục."

Ám Vô nghe vậy, hai mắt sáng lên, cười nói: "Ta biết rồi! Phụng Âm là vì yêu cầu của cái tên nam tử ở Phàm giới kia, nên mới giết ngươi?"

Âm Tế Thiên thản nhiên trả lời: "Ừ."

"Ta có nghe nói, Phụng Âm từng nợ ơn huệ của một vị Đế vương ở Phàm giới. Tên hoàng đế kia chính là nam tử ấy?"

"Đúng thế."

Âm Tế Thiên có nghe Hạ Hầu Lân kể qua, hắn đã từng giúp Phụng Âm một việc gì đó. Ám Vô cảm thán:

"Chắc chắn cái 'giúp' này phải lớn lắm, không trả không được. Ngươi nên biết rằng, người tu tiên rất chú trọng chuyện nhân quả tuần hoàn, nếu nợ ơn ai đó mà không trả ơn thì việc tấn cấp sẽ gặp phải trì trệ."

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Hạ Hầu Lân đã giúp y cái gì vậy?"

"Kể cho ngươi nghe cũng chẳng sao. Khi ấy, cái ghế Điện chủ Điện tám mươi tám còn trống, bởi vì tranh giành nó mà suýt chút nữa Phụng Âm bị người ta giết chết. Nếu không phải Phụng Âm thông minh, trốn miết ở trong hoàng cung, thêm vào đó được đế vương nhân gian che chở. Nói không chừng đã hồn phi phách tán rồi."

Âm Tế Thiên tò mò: "Đế vương nhân gian cũng chỉ là một người thường, thì che chở cho Phụng Âm bằng cách nào?"

"Chắc ngươi cũng biết chuyện đế vương nhân gian có mây tím hộ thể, đúng không?"

"Biết!"

"Nghe nói khi ấy, là vị đế vương kia đột nhiên xuất hiện, chắn cho Phụng Âm. Bởi thế tên Quỷ Tiên nọ vung đao muốn giết Phụng Âm, cuối cùng lại thành chém vào đế vương. Đương nhiên là đao của gã bị mây tím bắn ngược ra, cho nên tên Quỷ Tiên nọ bị thương nặng. Và Phụng Âm nhân cơ hội mà giết gã."

Âm Tế Thiên: "..." Vậy cũng được sao!?

"Chính vì thế mà Phụng Âm mới ngồi vào được cái ghế Điện chủ Điện tám mươi tám này."

Âm Tế Thiên: "..." Được rồi! Hắn thừa nhận cái ơn kia rất lớn!

Ám Vô cũng không nói nhiều: "Ngươi cứ ở đây nghỉ tạm, về chuyện ngươi gây thương tích cho đệ tử Khí Đan Phủ, chủ tử sẽ giúp ngươi điều tra rõ ràng. Nhất định trả lại trong sạch cho ngươi."

"Vậy giúp ta gửi lời cảm ơn đến chủ tử của ngươi trước."

Ám Vô tiếp nhận lòng biết ơn của hắn, sau đó rời khỏi. Âm Tế Thiên vừa thấy Ám Vô khuất bóng, liền lập tức bước đến cầu thang, đi lên tầng hai. Ở giữa đại điện là một cái sân, còn lầu hai lầu ba là vây xung quanh cái sân đó.

Âm Tế Thiên chán chết đi được, nhưng nơi này không có ai nói chuyện với hắn, hắn đành phải dạo hết mọi ngõ ngách, xem xem có cái phòng nào hài lòng để vào ở hay không. Tuy nhiên, bố cục các gian phòng ở lầu hai không khác nhau cho lắm, vì vậy chẳng có chỗ nào đặc biệt cả. Duy nhất có một điểm khiến người ta thán phục đấy chính là cảnh ở bên ngoài cửa sổ. Nếu gian phòng ngay hướng nam, nhìn ra ngoài cửa sổ sẽ có thể thấy hết toàn bộ Minh Ngục, nhìn được cả tòa thành xinh đẹp.

Âm Tế Thiên rời khỏi phòng, đi lên lầu ba.

Tầng ba còn lộng lẫy hơn cả tầng hai, đồ vật được bài trí trong phòng rất là quý báu, đến cả cái thảm trải dưới đất cũng cực xa xỉ, dẫm lên có cảm giác vô cùng thoải mái. Lầu ba không giống với lầu hai, mỗi gian đều riêng biệt độc lập. Lầu ba gồm có đại sảnh để tiếp khách, có khu bếp, thư phòng, cuối cùng là phòng ngủ. Âm Tế Thiên rất thích cách bố trí của lầu ba, làm cho người ta có cảm giác rất ấm áp. Hơn nữa Ám Vô cũng đã nói hắn muốn ngủ ở phòng nào cũng được, vậy nên hắn không hề nghĩ ngợi mà đẩy cửa một gian phòng ở tuốt cuối cùng.

Bên trong không bày biện lộng lẫy như bên ngoài, dưới chân là thảm mềm, trên tường là những viên dạ minh châu được khảm thành một bức tranh sơn thủy. Thế nhưng, điểm đáng chú ý không phải ở chỗ này, mà là chiếc giường lớn hoa lệ đặt cạnh cửa sổ. Âm Tế Thiên nhìn giường lớn, mắt chợt nheo lại. Hình như trên giường có cái gì đó. Lúc hắn nhìn rõ hơn, liền không khỏi giật cả mình, bởi nó cư nhiên lại có người nằm.

"A! Xin lỗi! Ta không biết ở đây có người!"

Kế đó hắn vội vàng định đi ra khỏi phòng. Nhưng vừa đẩy cửa, hắn ngẫm nghĩ lại bỗng cảm thấy có chút kỳ quái. Âm Tế Thiên quay đầu, phát hiện dáng ngủ của người kia rất nghiêm chỉnh, hơn nữa hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại khi bị hắn làm phiền. Tức khắc, hắn đứng cách giường một khoảng, rồi sử dụng thị giác quan sát. Trông thấy người nằm ở trên giường kia, là một nam tử, ngũ quan cương nghị giống như được tạc nên, hai con mắt đen nhắm lại, mũi cao thẳng, đôi môi khép hờ, tuy thế nhưng lại có vẻ rất uy nghiêm. Không biết là do dạ minh châu chiếu lên hay sao, mà gương mặt của nam tử kia tái nhợt, môi cũng trắng bệch.

Bất quá, mặt và môi của Quỷ Tiên đều như thế, cho nên không có vẻ gì lạ cả. Tuy nhiên, Âm Tế Thiên lại cảm thấy sợ hãi nó, hắn vô thức lùi ra sau mấy bước. Bởi, dung mạo của người nằm trên giường, giống y hệt nam tử đã hiện lên trong đầu hắn vào mười ngày trước, chính là người đã bị Quang Thần Kiếm đâm xuyên ngực kia.

Âm Tế Thiên phục hồi *** thần, vội vàng chạy ra khỏi phòng, còn thuận tiện đóng cửa lại. Hắn biết, người nằm ở trên giường kia là một người chết. Bởi, cái tai cực thính của hắn không nghe thấy tiếng hít thở của y. Âm Tế Thiên mới chạy được vài bước, thì bỗng khựng lại. Không hiểu sao, lòng hắn lại cảm thấy không nỡ rời đi. Cứ như Âm Tế Thiên và y là một đôi bạn thân, đã quen biết nhau từ rất rất lâu, lâu đến nỗi cũng không rõ là từ bao giờ. Âm Tế Thiên thấy cái cảm giác này thật khó hiểu. Âm Tế Thiên lắc lắc đầu, vội vàng chạy trở về lầu hai, đi vào gian phòng có cửa sổ ở hướng nam. Âm Tế Thiên nằm trên giường, không ngừng suy nghĩ về Bắc Minh và tên nam tử kia. Không biết Bắc Minh có ngủ ngon không, thân thể có khỏe không, có tìm Hạ Hầu Lân tính sổ không, quan trọng nhất là có nhớ mình không. Mặc kệ Bắc Minh có nhớ mình không, hắn cũng đã rất nhớ Bắc Minh rồi.

Mấy ngày nay, hắn đều ngủ cạnh Bắc Minh, bây giờ đột nhiên ngủ một mình, thật cảm thấy thiêu thiếu. Đến ngay cả trái tim cũng trở nên cực kỳ trống rỗng. Hắn đột nhiên nhớ tới cái tượng đất nắn hồi ở phàm giới, vội vàng lấy nó từ trong Nhẫn không gian ra. Nhìn cái tượng đất giống y hệt Bắc Minh kia, trong lòng

hắn mới thỏa mãn đôi chút. Hắn ịn môi hôn đến hôn đi trên mặt tượng đất, chỉ ước sao hôn cho nó biến thành người thật được ấy. Âm Tế Thiên nghịch tượng đất cả một đêm, mãi đến khi trong Đại điện vang lên tiếng động hắn mới chịu bò dậy, đi ra khỏi phòng, xuống lầu một, liền trông thấy ba nam tử và một cô gái đang vui vẻ cười nói.

Bọn họ thấy Âm Tế Thiên từ trên lầu hai đi xuống, thì sửng sốt hỏi:

"Tịch Thiên! Sao ngươi lại từ trên lầu hai đi xuống?" Người mở miệng là Lệ Khấp, là một trong những Luyện đan sư cao cấp – thuộc hạ của chủ nhân Ám Vô.

Âm vô giải thích: "Chủ nhân cho Tịch Thiên ở lại đây một thời gian."

Những người khác vừa biết là chủ nhân cho Âm Tế Thiên ở lại thì không hỏi nhiều nữa, ai nấy vội vàng xử lý việc của mình. Âm Tế Thiên đi đến cạnh Ám Vô, dùng truyền âm hỏi:

"Ám Vô, sao ngươi không nói với ta là phòng ở lầu ba có người?"

Ám Vô trêu ghẹo nói: "Ở đây trừ ngươi là người ra, thì không có ai là người nữa"

Âm Tế Thiên tức giận trừng mắt liếc gã: "Ngươi biết ý của ta là gì mà."

Ám Vô trầm mặc một lúc mới chịu nói: "Ngươi thấy y rồi, vậy chắc cũng biết y không phải người sống."

"Ừ."

"Thực ra, y là …"

Âm Tế Thiên vội ngắt lời: "Khoan! Trước khi ngươi nói, ngươi phải chắc chắn là sau khi ta nghe xong, ta vẫn giữ được cái mạng này đó!"

Ám Vô không hiểu: "Là sao?"

"Đây chẳng phải là chuyện của chủ tử nhà ngươi sao? Ngươi đem chuyện của chủ tử nhà ngươi nói cho ta nghe, không khéo ta bị thủ tiêu vì biết quá nhiều bí mật rồi sao?"

Ám Vô nghe hắn nói thế thì bật cười:

"Đừng nói là ngươi lại sợ rước họa vào thân đó nha? Ha ha! Chớ lo, chuyện này đa phần mọi người đều biết."

"À… Nếu thế thì nói mau!"

"Kỳ thực y là cha của chủ tử chúng ta…"

Âm Tế Thiên giật mình: "Hả?"

"Hả cái gì?"

"Vậy mà ta cứ nghĩ đó là đạo lữ của chủ tử các ngươi."

Ám Vô đỡ trán: "Trong não ngươi chứa những thứ quỷ gì vậy?"

292. Chương 288: Tiểu Tổ Tông Của Ta

Âm Tế Thiên rủa thầm, tên nam nhân nằm ở trên lầu ba còn trẻ như vậy, tất nhiên hắn sẽ không nghĩ đến chuyện y là cha của chủ tử nhà gã rồi.

"Ngươi nói tiếp xem!"

"Năm đó, ngài ấy vì chủ tử của mình, nên đánh nhau với con trai của Quang Thần Vương. Cuối cùng, ngài ấy bị Quang Thần Kiếm đâm xuyên ngực, suýt chút nữa hồn phi phách tán!"

Ám Vô nói tới đây liền dừng lại, Âm Tế Thiên đợi thật lâu cũng không nghe được chuyện sau đó, bởi vậy hiếu kỳ hỏi: "Kế tiếp thì sao?"

"Làm gì còn có kế tiếp, kế tiếp không phải là cái thân thể mà ngươi nhìn thấy kia ư?"

Âm Tế Thiên buồn bực nói: "Ám Vô đại nhân, chẳng phải ngươi đang kể chuyện xưa sao? Câu chuyện ngươi kể nó quá ngắn gọn rồi đấy!"

"Năm đó, ta đâu có tận mắt chứng kiến cuộc chiến giữa hai phe Quang – Ám, bởi vậy ta đâu thể kể tỉ mỉ cho ngươi nghe được. Với lại người biết, họ cũng không chịu hé mồm. Ta bơi móc được nhiêu đó, cũng xem như nhiều rồi."

Âm Tế Thiên ngẩn người: "Cuộc chiến giữa hai phe Quang – Ám?"

"Chính là cuộc đại chiến giữa Quang Thần Vương và Ám Thần Vương!"

Trong lòng Âm Tế Thiên bỗng dưng có chút căng thẳng: "Cuộc đại chiến kia, cuối cùng Ám Thần Vương ra sao?"

Ám Vô kỳ quái nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn: "Không phải ngươi là tu sĩ Tu Chân giới sao?"

"Đúng vậy? Thì làm sao?"

"Vậy ngươi hẳn phải hỏi cuối cùng Quang Thần Vương ra sao chứ? Cớ gì lại quan tâm chuyện của Ám Thần Vương!"

Âm Tế Thiên chẳng hiểu đầu cua tai nheo: "Ta quan tâm chuyện của Ám Thần Vương, cùng với việc ta là tu sĩ Tu Chân giới, có quan hệ gì sao?"

"Ngươi thật sự không hiểu, hay là giả đò không hiểu?"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt: "Ám Vô đại nhân, ngươi muốn nói gì cứ nói thẳng! Vòng vẻo mãi, ta phát mệt rồi đây!"

Ám Vô thấy hắn quả thật không biết, mới thở dài nói: "Sáu giới: Nhân, Yêu, Quỷ, Tiên, Ma, Thần. Quang Thần Vương phụ trách quản lý ba giới Nhân, Tiên, Thần. Ám Thần Vương phụ trách quản lý ba giới còn lại. Mà ngươi thân là tu sĩ Tu Chân giới, nói đúng ra là tu sĩ Nhân giới, thuộc quyền Quang Thần Vương quản lý. Bởi thế, ngươi nên quan tâm chính là Quang Thần Vương, chứ không phải là Ám Thần Vương."

"Điểm ấy ta biết, nhưng ta vẫn quan tâm Ám Thần Vương thì làm sao? Rốt cuộc ngươi có chịu nói hay không?"

Ánh sáng trong mắt Ám Vô tối sầm xuống: "Ta nghe nói, Ám Thần Vương vì đạo lữ của y, mà hồn phi phách tán!"

Ngực Âm Tế Thiên đột nhiên đau nhói, tựa như có một bàn tay hung hăng bóp lấy trái tim của hắn, khiến hắn tê buốt đến không thể thở nổi.

Ám Vô chú ý thấy Âm Tế Thiên không thích hợp, vội đỡ lấy hắn: "Tịch Thiên, ngươi làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên gian nan hút lấy không khí nói: "Ta… ta đau, ngực ta đau quá!"

Ám Vô thấy sắc mặt hắn càng ngày càng tái nhợt, lo lắng hô: "Lệ Khấp, ngươi mau tới đây xem, hình như Tịch Thiên không khỏe!"

Trời ạ!

Chủ tử giao phó bảo gã phải hầu hạ hắn cho tốt!

Tiểu tổ tông này không thể xảy ra chuyện gì được!

Lệ Khấp cấp tốc chạy tới, cầm lấy tay Âm Tế Thiên bắt mạch, nhìn mặt thiếu niên toàn là mồ hôi, nhíu mày hỏi: "Ngươi không thoải mái chỗ nào?"

Âm Tế Thiên cố hết sức há há miệng, lại phát hiện hắn đã đau đến mức không thể nào phát ra âm thanh, mà tầm nhìn trước mắt cũng càng ngày càng mơ hồ.

Ám Vô vội đáp giùm: "Hắn bảo ngực hắn đau!"

Lệ Khấp nhăn chặt mày: "Tuy nhiên, thân thể của hắn không có bất cứ vấn đề gì."

Ám Vô cả giận nói: "Ngươi xem bộ dáng hiện tại của hắn, giống không có vấn đề sao?"

"Ta xác định, không có vấn đề gì cả. Hoang Ngôn, ngươi mau lại đây, xem xem Tịch Thiên này."

Hoang Ngôn nhanh chóng chạy tới bắt mạch cho hắn, đồng dạng, cũng không phát hiện gì khác thường.

"Xảy ra chuyện gì?" Giọng nói khàn khàn, trầm thấp truyền tới.

Ám Vô giật mình, vội đứng dậy nói: "Chủ tử, không hiểu tại sao, Tịch Thiên lại đột nhiên phát cơn đau tim."

Âm Tế Thiên nghe Ám Vô gọi chủ tử, liều mạng muốn mở hai mắt ra. Nhưng, chỉ có thể mơ mơ màng màng trông thấy một cái bóng màu tím.

Ngay sau đó, hắn bị người ta bế thốc lên.

"Vì sao hắn lại biến thành như vậy?" Thanh âm lạnh băng của chủ tử Ám Vô có xen lẫn một tia tức giận.

Thân mình Ám Vô khẽ run lên: "Ta cũng không biết! Lúc ta nhắc tới việc Ám Thần Vương vì đạo lữ của y mà hồn phi phách tán, hắn lại đột nhiên phát cơn đau ngực!"

Âm Tế Thiên cảm thấy người ôm hắn thoáng cứng lại, kế đó cả giận nói: "Lần sau, ở trước mặt hắn, không được nhắc đến việc Ám Thần Vương hồn phi phách tán!"

Vì cái gì?

Vì cái gì không được nói đến chuyện Ám Thần Vương hồn phi phách tán!

Âm Tế Thiên muốn hỏi, lại phát hiện, ngay cả khí lực há mồm hắn cũng không có!

Chẳng biết vì sao, vừa nghe đến câu Ám Thần Vương hồn phi phách tán, tim của hắn liền hung hăng co quắp lại, đau đến mức hắn thật muốn moi nó ra.

Hơn nữa, trong đầu hắn đầy ắp hình ảnh của Bắc Minh, nhưng, cũng có phần không giống Bắc Minh.

Ám Vô chưa bao giờ thấy chủ tử phát giận lớn như vậy, vội đáp: "Dạ! Dạ!"

Âm Tế Thiên cảm giác thấy mình được đặt xuống giường, tiếp, một cái tay lạnh như băng dán lên trán hắn.

Sau đó, hắn rơi vào trong bóng tối.

Lần thứ hai tỉnh lại, hắn nhìn thấy Ám Vô đang ngồi ở bên giường coi chừng hắn.

Ám Vô phát hiện hắn tỉnh lại, thầm thở phào một hơi: "Thật tốt quá! Cuối cùng ngươi cũng đã tỉnh!"

Âm Tế Thiên nghi hoặc nói: "Ta làm sao vậy?"

Ám Vô nghĩ đến những gì mà chủ tử giao phó trước đó, không được đem chuyện ban nãy kể cho Tịch Thiên nghe. Bởi vậy vội lấy lệ nói: "Ngươi đột nhiên ngất xỉu!"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Ta ngất xỉu? Tại sao ta lại đột nhiên ngất xỉu?"

Ám Vô lắc đầu: "Không biết!"

Gã không biết vì cái gì chủ tử lại xóa đi đoạn ký ức ban nãy của Tịch Thiên, nhưng mà, sau khi Tịch Thiên bị xóa đi ký ức, sắc mặt liền khôi phục lại bình thường.

Âm Tế Thiên hồi tưởng sự tình trước đó, hắn nhớ rõ, mình đang hỏi chuyện của Ám Thần Vương, sau đó thì sao nhỉ?

Hắn nghĩ nghĩ, hình như Ám Vô chưa trả lời hắn!

"Đúng rồi! Ngươi nói cuối cùng Ám Thần Vương ra sao?"

Ám Vô vừa nghe, chỉ thiếu chút nữa hướng Âm Tế Thiên quỳ xuống: "Tiểu tổ tông của ta ơi, ngươi đừng nói đến chuyện của Ám Thần Vương nữa!"

Gã không rõ, vì cái gì Tịch Thiên vừa nghe đến chuyện của Ám Thần Vương, sẽ có phản ứng lớn như vậy.

Mà phản ứng của chủ tử nhà gã, so với Tịch Thiên, cũng chỉ có hơn chứ không kém. Thật không biết chủ tử nhà gã bị làm sao vậy nữa!

Âm Tế Thiên thấy gã không muốn nói, đành phải buông tha việc này: "Vậy Ám Vô đại nhân có thể giúp ta hỏi thăm một chút, chuyện đạo lữ của ta được không?"

Ám Vô trợn trắng mắt: "Ngươi vẫn nên quan tâm tình cảnh của chính mình đi thì hơn! Ngươi đừng quên, tuy rằng ngươi có thể trốn ở trong đại điện này. Nhưng, thân phận thật của ngươi, chính là phạm nhân đấy!"

Sắc mặt Âm Tế Thiên tối sầm lại: "Ta biết, tuy nhiên, sức khỏe đạo lữ của ta rất là suy yếu, ta thực lo lắng cho y! Mà ngươi, chỉ cần mỗi ngày phái người tra xem, y có mạnh khỏe hay không là được!"

Ám Không thở dài: "Được rồi! Ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ phái người đi đến Phụng Âm phủ nhìn xem!"

Âm Tế Thiên nằm lại trên giường, hắn thật không nhớ nổi tại sao mình lại vô duyên vô cớ ngất đi.

Một lúc lâu sau, hắn vẫn nghĩ không ra những chuyện đã phát sinh sau đó, nên đành phải buông tha việc này, dồn lực chú ý đặt lên người cha của chủ tử Ám Vô.

Lúc ấy, Ám Vô nói cha của chủ tử nhà gã bị Quang Thần Kiếm của con trai Quang Thần Vương đâm xuyên ngực. Nhưng đây không phải là chuyện về Minh Vương đời trước mà Bắc Minh nghe được từ đám đệ tử trong Khí Đan phủ hay sao?

Chẳng lẽ, chủ tử của Ám Vô chính là Minh Vương…

Âm Tế Thiên có chút khó tin, khoảng cách giữa hắn và Minh Vương, thế nhưng lại gần đến như vậy.

Mệt bọn họ còn nghĩ trăm phương nghìn kế để tiếp cận Minh Vương, vậy mà không ngờ tới, Minh Vương lại ở ngay bên cạnh hắn. Bất quá, hắn chưa từng gặp qua Minh Vương lần nào!

Nếu chủ nhân của Ám Vô thật sự là Minh Vương, vậy việc đả thương đệ tử Khí Đan phủ, tin tưởng Minh Vương sẽ cho hắn một câu trả lời thỏa đáng, cũng sẽ không oan uổng hắn.

—

Phủ đệ của Phụng Âm.

Hạ Hầu Lân ngồi ở trong sân, ánh mắt vẫn luôn dừng trên gian phòng của Bắc Minh.

Từ sau ngày Tịch Thiên bị mang đi, Bắc Minh chưa từng bước ra khỏi gian phòng đó. Đến ngay cả Hiên Viên Duật cũng vậy. Hoàn toàn chẳng thấy bọn họ tới Khí Đan phủ. Thật không biết, rốt cuộc hai ngươi kia trốn ở trong phòng làm cái gì!

"Lân!"

Nghe tiếng, Hạ Hầu Lân lấy lại *** thần, nhìn về phía cửa viện.

Bắt gặp Phụng Âm đang đi tới chỗ mình, hắn khẽ mỉm cười: "Phụng Âm, sao ngươi lại tới đây?"

"Ta tới thăm ngươi một chút!" Phụng Âm ngồi vào bên cạnh Hạ Hầu Lân, sử dụng linh lực, dùng lá chắn bao phủ hai người bọn họ lại.

"Kỳ thật, ta tới nơi này, là muốn nói với ngươi chuyện của Tịch Thiên!"

Hạ Hầu Lân vừa nghe thấy chuyện của Âm Tế Thiên, nhất thời *** thần tỉnh táo: "Thế nào? Sau khi bọn họ bắt Tịch Thiên đi, có đòn roi trừng phạt gì hay không?"

Phụng Âm lắc đầu: "Đến nay, ta vẫn chưa điều tra ra, ai là người đã bắt Tịch Thiên đi. Mà ngay cả bắt tới chỗ nào, ta cũng không rõ lắm!"

Hạ Hầu Lân nhíu mày: "Xảy ra chuyện gì?"

Phụng Âm nói: "Chắc là Điện chủ của Điện Tám mươi chín trở lên làm. Chứ nếu không, sao đến cả một chút tin tức ta cũng không nhận được!"

"Vậy hắn có bị trừng phạt hay không!?"

Phụng Âm trầm ngâm một hồi lâu: "Ta cảm thấy, rất có thể Tịch Thiên bị Điện chủ đối nghịch với ta bắt đi. Bọn họ sợ ta sẽ bao che Tịch Thiên, cho nên mới phái Minh Quỷ vệ đến tận phủ của ta bắt người. Nếu thật là như vậy, nhất định sẽ không tránh được trừng phạt!"

Hạ Hầu Lân mỉm cười: "Nếu thế thì tốt rồi! Vậy hắn bị trừng phạt có nặng không?!"

"Dù sao hắn cũng không phải là người của Minh Ngục, khẳng định trừng phạt so với người của Minh Ngục nặng hơn rất nhiều. Theo như mức độ hắn đả thương người, hẳn sẽ bị xử tử!"

Hạ Hầu Lân chẳng thèm che giấu sự cao hứng của mình đối với Phụng Âm: "Thật là quá tốt!"

Cứ như vậy, trong lòng Minh hiền đệ sẽ không còn nhớ mong ai nữa. Vậy hắn cũng có cơ hội dốc lòng chiếm lấy trái tim của Minh hiền đệ.

Phụng Âm nhìn nụ cười của hắn, lặng im một khắc: "Lân, lần này coi như ta đã cố gắng hết sức!"

"Ta biết!"

"Ân tình của ngươi, cũng coi như là ta đã trả xong!"

Nụ cười của Hạ Hầu Lân thoáng khựng lại: "Ừm! Cảm ơn ngươi, Phụng Âm!"

"Minh Ngục càng ngày càng không yên ổn, nơi này không nên ở lâu. Chờ ngày mai, chuyện Minh Vương tuyển người nhập Điện qua đi, các ngươi nên nhanh chóng rời khỏi!"

"Được!"

293. Chương 289

Khí Đan Phủ là học phủ cao nhất của Minh Ngục, cung cấp không một vạn thì cũng tám chín ngàn đệ tử Luyện đan và Luyện khí. Cũng chính vì thế, ngày Minh Vương nhận người nhập Điện, lại được diễn ra ở Khí Đan Phủ. Từ sáng sớm, Luyện đan sư và Luyện khí sư dự tuyển đều tập trung ở khu vực phụ cận. Cửa lớn của học phủ vừa mở ra, dòng người liền như hồng thủy mà ồ ạt tràn vào.

Bắc Minh và Hiên Viên Duật đợi năm hôm, cuối cùng ngày này cũng đã tới. Lúc bước từ trong phòng ra, bọn họ phảng phất như chẳng có chuyện gì, cùng Hạ Hầu Lân và Lệ quản sự, đi đến Khí Đan Phủ. Vừa vào cửa đã thấy trên quảng trường chật ních Quỷ Tiên, rất tấp nập náo nhiệt, không khí ồn ào. Bốn người đành phải dừng lại ở một góc vắng. Hiên Viên Duật nhướng mày:

"Sao có nhiều Quỷ Tiên quá vậy?"

Lệ quản sự cười nói: "Chỉ có một nửa Quỷ Tiên trong đây là Luyện đan sư và Luyện khí sư. Một nửa còn lại thì giống tiểu nhân và Hạ Hầu công tử vậy, đến để xem náo nhiệt."

Hạ Hầu Lân mỉm cười: "Minh hiền đệ và Duật hiền đệ có chắc ăn sẽ được tuyển nhập Điện không?"

Bắc Minh thản nhiên trả lời: "Không chắc lắm, dù sao thứ cần luyện cũng là trang bị tuyệt phẩm."

Qua mấy ngày học tập, cộng với tài năng thiên phú của bản thân, y cố gắng lắm mới luyện được ra trang bị trung phẩm.

Rốt cục, Bắc Minh cũng chịu nói chuyện với mình, khóe miệng Hạ Hầu Lân cong lên nụ cười dịu dàng. Năm ngày trước, sát ý trong mắt Bắc Minh chỉ là do nhất thời tức giận mà thôi. Hơn nữa, hắn cảm giác được, hình như Bắc Minh cũng chẳng để ý tới Tịch Thiên như hắn vẫn tưởng. Tịch Thiên bị bắt đi năm ngày, mà không thấy Bắc Minh ra khỏi phòng hỏi thăm. Chỉ có Lệ quản sự theo như lời dặn dò của Phụng Âm, thỉnh thoảng mới tới trước phòng Bắc Minh, thông báo tin tức về Tịch Thiên. Thật, chẳng rõ trong lòng Bắc Minh nghĩ gì nữa.

Hiên Viên Duật cười với Lệ quản sự: "Ta muốn nói chuyện riêng với Bắc Minh về vấn đề Luyện khí."

Lệ quản sự gật đầu. Hiên Viên Duật dùng linh lực tạo nên một tấm chắn để cách âm: "Minh sư đệ, qua gần một tháng học tập, ngươi có phát hiện ra vấn đề gì mới trong Luyện khí không?"

Bắc Minh khẽ nheo mắt: "Chẳng phải ngươi cũng phát hiện ra sao?"

Hiên Viên Duật nhếch môi: "Nghe ý tứ của Minh sư đệ, vậy chắc ngươi cũng nhận thấy?"

"Ừ. Thế nhưng ta chưa thử qua, cho nên không chắc là nó có dùng được hay không?"

Hiên Viên Duật gật đầu: "Đúng thế. Ta cũng chưa thử qua. Phương pháp này hao tốn rất nhiều linh lực, nhất là với tình trạng của ngươi hiện giờ, thì lại càng khó."

Bắc Minh cụp mắt không nói. Hiên Viên Duật nhếch môi. Thời gian hai người biết nhau không phải là ngắn, nếu còn không hiểu được hàm ý khi y im lặng, thì thật uổng phí mối quan hệ sư huynh đệ bấy lâu nay.

"Chuyện Tịch Thiên…"

Bắc Minh cắt lời: "Ta tất có chừng mực."

Trong năm ngày qua, Lệ quản sự thường đều đều tới báo tin tức. Thế nhưng lần nào cũng như nhau, không biết ai bắt, không biết bị nhốt ở đâu. Tuy kiểu bặt vô âm tín này khiến cho y khủng hoảng bất an, bất quá lại càng khiến cho y có lòng tin, Tịch Thiên vẫn an toàn. Bởi không có tin gì, đôi khi lại là điều tốt nhất.

Theo suy đoán của y, trong lòng Tịch Thiên chắc cũng biết người nhờ ngửi thảo dược kia sẽ bảo hộ cho hắn an toàn, mới có thể ngoan ngoãn theo chân Minh Quỷ vệ rời đi. Mà người sai Minh Quỷ vệ tới dẫn Tịch Thiên đi kia, thân phận phải cao hơn hẳn so với chức Điện chủ Điện Tám mươi tám của Phụng Âm. Nếu không, cũng chẳng dám to gan đến tận phủ đệ của Phụng Âm để bắt người.

Đương nhiên, y cũng có nghĩ đến trường hợp Điện chủ đối địch Phụng Âm làm ra việc này. Thế nhưng, nếu vậy thì mọi chuyện phải rùm beng lên, chứ không thể nào im lặng như thế này. Hiên Viên Duật đùa cợt mà nhướng nhướng mày, liếc mắt nhìn đám cô nương và công tử trẻ tuổi đứng phía sau Bắc Minh:

"Ngươi xoay người, nhìn mấy người phía sau kìa."

Bắc Minh làm theo, liền trông thấy năm tên nam tử và hai vị cô nương xinh đẹp, đang đứng tụm năm tụm ba đùa giỡn. Thực ra, kiểu người như thế này ở xung quanh cũng có rất nhiều, thế nhưng bọn họ đặc biệt ở chỗ, trên người luôn có một tầng ánh sáng nhàn nhạt, nhìn qua vô cùng thánh khiết. Bắc Minh quay đầu lại:

"Người Tiên giới à?"

"Đúng thế. Quả nhiên bên Tiên giới rất để ý đến chuyện hồi sinh Minh Vương đời trước."

Đúng lúc này, cửa Đại điện bỗng vang lên một hồi trống, toàn bộ quảng trường tức khắc yên tĩnh trở lại. Một nam tử trung niên mặc áo giáp đỏ, ngự khí bay lên đỉnh Đại điện. Đầu tiên, ông ta đảo mắt nhìn một lượt đám người trong quảng trường, sau đó không hề vòng vo mà nói thẳng vào chuyện chính:

"Lần này, Minh Vương tuyển người nhập Điện, yêu cầu là những Luyện đan sư và Luyện khí sư phải luyện ra được tuyệt phẩm. Tuy nhiên, thảo dược và nguyên liệu tuyệt phẩm đều hữu hạn. Cho nên trước tiên, mọi người phải giao nộp năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm làm lệ phí."

Vừa dứt lời, cả quảng trường liền trở nên ồn ào.

"Năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm. Ăn cướp sao?"

"Sao lúc thông báo việc Minh Vương tuyển người nhập Điện lại không nhắc đến chuyện này? Bây giờ đột nhiên nói như vậy, chúng ta tìm đâu ra năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm đây?"

"Đúng đó, muốn gom cũng tốn không ít thời gian mà."

"Ta … Ta đột nhiên cảm thấy, tiêu hao năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm là không đáng. Nhỡ đâu chúng ta luyện không ra cấp tuyệt phẩm, vậy nguyên liệu và thảo dược cũng lãng phí. Thế chẳng phải chúng ta sẽ mất trắng số bạc đó hay sao?"

Đương nhiên, sắc mặt của Bắc Minh và Hiên Viên Duật cũng không tốt cho lắm. Cho dù gộp linh thạch của cả hai lại, cũng không đến ba vạn. Vậy lấy đâu ra bạc mà nộp lệ phí đây? Đúng lúc này, nam tử trung niên đứng trên nóc điện kia lại nói thêm:

"Sau hai nén hương, ai vẫn chưa tiến vào Điện thì tự xem như là bỏ cuộc."

Bắc Minh và Hiên Viên Duật đồng thới liếc nhìn nhau: "Giờ làm thế nào?"

Hạ Hầu Lân thấy bọn họ là lạ, bèn hỏi: "Hai vị hiền đệ, phải chăng không đủ linh thạch tuyệt phẩm?"

Hiên Viên Duật thở dài: "Không đủ."

Y chỉ mang theo có hơn một vạn viên, thế nhưng ở Tu Chân giới có được hơn một vạn viên đã là không đơn giản. Lệ quản sự cười nói:

"Hai vị công tử đừng lo. Phụng Âm đại nhân đã sớm chuẩn bị đủ mười vạn viên cho hai người rồi."

Bắc Minh và Hiên Viên Duật đều giật mình. Lệ quản sự tiếp tục nói:

"Hai vị đừng cảm thấy khó xử, nếu hai người thành công luyện ra trang bị và thần khí tuyệt phẩm, thì mười vạn viên linh thạch tuyệt phẩm kia sẽ được trả lại."

Hiên Viên Duật nhíu mày: "Còn nếu thất bại…"

Lệ quản sự cười đáp: "Chẳng lẽ hai vị thiếu tin tưởng vào bản thân thế ư?"

Đúng là từ khi sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên Bắc Minh và Hiên Viên Duật không tin tưởng vào năng lực của bản thân như vậy.

"Hai vị theo ta."

Lệ quản sự dẫn bọn họ tới cửa Đại điện, báo thân phận với vị nam tử trung niên kia, sau đó để Hiên Viên Duật và Bắc Minh tiến vào bên trong. Hiên Viên Duật quét mắt nhìn Minh Quỷ vệ đứng hai bên, nhếch môi:

"Cái ơn lần này đủ lớn. Ngươi nghĩ xem, vì sao Phụng Âm lại giúp chúng ta nhiều như vậy?"

Bắc Minh liếc y một cái, chẳng thèm để tâm.

"Đúng rồi. Ta nhớ Hạ Hầu huynh có nói y từng giúp Phụng Âm một chuyện. Chẳng lẽ là do Phụng Âm nợ Hạ Hầu huynh, cho nên mới giúp đỡ chúng ta? Nếu đúng như vậy, thế không phải là chúng ta cũng nợ Hạ Hầu huynh hay sao?"

Lúc Hiên Viên Duật nói câu cuối, trong mắt còn có vẻ trêu trọc. Bắc Minh thấy y cứ lảm nhảm về Hạ Hầu mãi, không khỏi mất hứng nói:

"Ngươi có thể nín được không? Hiên Viên sư huynh?"

"Không thể!" Hiên Viên Duật càng nói càng hưng phấn: "Ta có nợ, cũng là vì ngươi. Cho nên cái ơn này, về sau ngươi cứ một mình trả cho Hạ Hầu huynh đi, ta tin y sẽ rất vui vẻ đón nhận."

Đáy mắt Bắc Minh lóe lên tia hung ác: "Yên tâm, ta nhất định sẽ trả."

Sau đó y lủi vào một góc phòng, không muốn nghe Hiện Viên Duật nhắc đến chuyện có liên quan tới Hạ Hầu Lân nữa. Nếu không, y sợ mình sẽ động thủ với Hiên Viên Duật mất.

Hiên Viên Duật cười cười, đứng ở góc đối diện, cũng không nói gì thêm. Rất nhanh, hai nén nhang đã kết thúc, tổng cộng chỉ có hơn năm mươi người đi vào Đại sảnh. Tên nam tử trung niên kia nói được là làm được, vừa hết thời gian hạn định, liền ra lệnh cho Minh Quỷ vệ đóng cổng lớn lại. Sau đó, ông ta bước tới trước mặt bọn họ, tự giới thiệu:

"Ta là giáo đầu của Minh Quỷ vệ, các ngươi có thể gọi ta là Quỷ đốc vệ. Khi nào các ngươi được gọi tên, thì đi theo Minh Quỷ vệ tới phòng luyện chế. Có bất cứ vấn đề gì, hãy nói trước giờ bắt đầu, hiểu chưa?"

Rất nhanh, Quỷ đốc vệ đã đọc tên lên. Đến phiên Bắc Minh và Hiên Viên Duật, ông ta khẽ liếc mắt nhìn:

"Bắc Minh luyện chế trang bị, Hiên Viên Duật luyện chế pháp khí hả?"

Bắc Minh và Hiên Viên Duật đồng thời gật đầu.

294. Chương 290

Hiên Viên Duật phát hiện, hình như Quỷ đốc vệ đang cố ý nhắc nhở hai tên Minh Quỷ vệ kia. Mày y nhíu lại, liếc nhìn sang Bắc Minh. Ánh mắt hai người đồng thời gặp nhau, dùng truyền âm nói:

"Cái tên Quỷ đốc vệ kia rất kì lạ."

Bắc Minh đáp: "Đúng thế! Chúng ta phải tùy cơ ứng biến."

Hai tên Minh Quỷ vệ dẫn bọn họ tới hai gian phòng Luyện khí khác nhau. Bắc Minh vừa bước chân vào, cửa đã lập tức đóng chặt. Y xoay người nhìn nhìn một hồi, sau đó đi vòng quanh căn phòng, xác định không có bất cứ nguy hiểm nào, mới đến chỗ đặt nguyên liệu, ngay bên cạnh Lô đỉnh. Thế nhưng, đặt bên cạnh Lô đỉnh không phải là nguyên liệu để chế trang bị, mà là một đống thảo dược cao cấp. Bắc Minh ngẩn người, cầm một cây trong đống thảo dược kia lên ngửi, mày liền nhíu chặt lại. Y đã nói rõ là mình chế trang bị, hơn nữa ban nãy Quỷ đốc vệ cũng đã thông báo là y chế tạo trang bị, cớ gì lại trở thành thảo dược thế này?

[Cái lò bát quái thường dùng để luyện chế đồ ấy]

Bắc Minh thả mấy cây thảo dược xuống, định đi ra ngoài kêu người nói rõ. Nhưng lúc mới tới cửa, y bỗng khựng lại, sau đó quay người trở về chỗ đựng thảo dược. Bắc Minh một lần nữa cầm mấy cây thảo dược lên, nhìn kỹ hơn. Y cảm thấy, mấy cây thảo dược này rất quen.

Tức khắc, trong mắt Bắc Minh toát lên vẻ kinh ngạc. Mấy cây thảo dược này, đều đã được Tịch Thiên vẽ ra giấy cho y nhìn, đương nhiên nó phải quen mắt rồi. Bắc Minh nhanh chóng đếm qua số lượng, tổng cộng có chín mươi chín loại, không nhiều cũng không ít. Nếu y không nhầm, số thảo dược này là dùng để chế viên đan dược mà Tịch Thiên đã nhìn thấy. Thế nhưng, sao chúng nó lại nằm ở đây? Còn cố tình cung cấp cho người ta luyện chế?

Bắc Minh nhớ tới chuyện trước khi đến phòng Luyện khí, tên Quỷ đốc vệ bỗng dưng nói ra câu kia, hẳn ý của ông ta là muốn mình Luyện đan chứ không phải là Trang bị. Vậy Hiên Viên Duật đâu? Chẳng lẽ Hiên Viên Duật cũng bị bắt buộc Luyện đan luôn? Thế nhưng, Hiên Viên Duật chưa từng học qua phương pháp Luyện tiên đan. Khác với y, mỗi lần Tịch Thiên học Luyện đan xong, hắn sẽ về phòng và kể cho y nghe, để y nhớ mấy phương pháp đó. Hơn nữa, Tịch Thiên còn miêu tả rất rõ ràng, năm vị Luyện đan sư cao cấp kia đã làm như thế nào để luyện đan thành công. Thế nhưng, y lại không được tận mắt nhìn thấy, cho nên có muốn luyện cũng rất khó, mà luyện ra đan dược tuyệt phẩm, sẽ càng khó hơn.

Bắc Minh tỉnh táo lại, buông thảo dược xuống. Lúc này, y mới chú ý thấy, bên cạnh chỗ đựng thảo dược còn có một quyển sách màu đen nhỏ. Bắc Minh cầm nó lên đọc, bên trong ghi lại tên của chín mươi chín loại thảo dược kia và cách luyện chế chúng. Thế nhưng đáng tiếc là vẫn chưa được hoàn thiện, còn có nhiều chỗ thiếu hụt. Ở tờ cuối cùng, có gợi ý rằng muốn người luyện đan tự mình hoàn thiện phương pháp, hơn nữa ….

Bắc Minh đọc sơ qua phương pháp luyện chế, cũng không khác mấy so với những gì Âm Tế Thiên đã nói. Y nghĩ nghĩ, quyết định không chế trang bị nữa mà chuyển thành luyện đan.

Không riêng vì có quyển sách nhỏ hướng dẫn tỉ mỉ, chỉ cần dựa theo phương pháp trong đó thì y sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian nghiên cứu, cũng tiết kiệm được rất nhiều sức lực. Quan trọng hơn đó là linh khí trong căn phòng này rất tràn đầy, không cần lo lắng về vấn đề linh khí. Thêm vào đó, tu sĩ Tu Chân giới giống như y, tu vi không thể nào cao bằng Quỷ Tiên được, sợ rằng luyện được một nửa, linh lực đã cạn veo. Cũng không biết là do Minh Vương sợ người luyện đan thiếu linh khí hay sao, mà trong phòng còn có một cái Tụ Linh Trận, để linh khí ngày càng nhiều hơn.

Bắc Minh cẩn thận đọc quyển sách nhỏ kia. Ở Tu Chân giới, chỉ cần có được hai linh căn hệ Hỏa và Mộc là có thể luyện được đan dược dưới cấp mười. Thế nhưng, theo trong này ghi lại, để luyện được đan dược, còn cần thêm một linh căn khác nữa để phụ trợ.

Bắc Minh nhìn chằm chằm cái câu 'để luyện được đan dược, còn cần thêm một linh căn khác nữa để phụ trợ". Mấy ngày nay, y tập trung nghiên cứu phương pháp luyện chế trang bị, cũng nghĩ cần đến một linh căn khác trợ giúp thêm. Bởi y phát hiện ra nguyên liệu Thần cấp và nguyên liệu Tiên cấp không giống nhau, nguyên liệu Thần cấp còn có thêm một thuộc tính nữa. Nói cách khác, lúc nguyên liệu Thần cấp xuất hiện thuộc tính phong thì người luyện phải dùng linh căn hệ phong để luyện chế. Nếu lúc nguyên liệu Thần cấp xuất hiện thuộc tính thổ, thì người luyện phải dùng linh căn hệ thổ để luyện chế. Vậy, người luyện chế trang bị Thần cấp, không chỉ cần hai linh căn chính là Thổ và Hỏa, mà còn cần các hệ khác như Kim, Mộc, Thủy, Phong, Lôi, Băng. Nếu không, sẽ không thể luyện được trang bị tuyệt phẩm.

Trước kia, Minh Ngục đã từng có hai Quỷ Tiên chế ra được cấp tuyệt phẩm, rất có thể hệ của hai đồ vật này trùng hợp giống với linh căn mà bọn họ có, cho nên mới có kết quả kia. Đó cũng là lý do vì sao hai người bọn họ chỉ có thể chế ra được một lần duy nhất. Bắc Minh cũng không quá lo lắng chuyện này, bởi từ nhỏ y đã có cả sáu linh căn lớn Kim, Mộc, Thủy, Phong, Lôi, Băng rồi. Ở Tu Chân giới, người có linh căn tạp nham như vậy, thì đúng là phế vật, thế nhưng y lại không theo lẽ thường, nghiễm nhiên trở thành thiên tài tuyệt thế.

Hiên Viên Duật cũng như y, do bọn họ có quá nhiều linh căn, cho nên mới có thể vừa luyện được đan dược, vừa luyện được pháp khí, trang bị. Bắc Minh lấy lại *** thần, trước tiên phân loại thảo dược xong xuôi, mới bắt tay vào thực hiện.

—

Trong đại điện.

Âm Tế Thiên buồn bực đi tới đi lui miết, năm vị đan sư cao cấp đã bị hắn làm cho choáng hết cả đầu óc.

"Tịch Thiên! Ngươi có thể dừng lại được hay không? Đừng có lượn tới lượn lui nữa!" Hoang Ngôn đỡ trán kêu lên.

"Xin lỗi!"

Thế nhưng Âm Tế Thiên vẫn không ngừng lại, mà là sang chỗ khác, tiếp tục đi tới đi lui.

"Tịch Thiên! Rốt cục là ngươi bị làm sao? Trông ngươi bất an đến như vậy." Lệ Khấp quan tâm hỏi.

Âm Tế Thiên ngừng bước: "Nếu ta nhớ không nhầm thì hôm nay là ngày Minh Vương tuyển người nhập Điện. Ta lo là hai người bạn của ta sẽ không thể thông qua được."

Hoang Ngôn kinh ngạc hỏi: "Bạn của ngươi cũng tham gia?"

"Ừ."

Hoang Ngôn hiếu kỳ, lại hỏi tiếp: "Tịch Thiên, ta nhớ là bạn của ngươi cũng từ Tu Chân giới tới?"

"Đúng thế! Có chuyện gì sao?"

"Chuyện lớn ấy chứ! Trước khi bước vào Đại điện, mỗi người phải nộp năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm để làm lệ phí. Bạn của ngươi có được chừng ấy linh thạch sao? Theo những gì ta biết, người Tu Chân chẳng có nhiều linh thạch tuyệt phẩm đến như vậy đâu."

"Hả?" Âm Tế Thiên nghe Hoang Ngôn nói, lại càng sốt ruột hơn: "Ta cũng không rõ y có đủ số bạc đó hay không nữa."

Tuy rằng Bắc Minh rất giàu, thế nhưng năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm, cũng chưa chắc y đã có. Nếu mà không có, vậy phải làm sao bây giờ? …

"Cứ cho là có đủ năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm, vậy bạn của hắn luyện ra được trang bị tuyệt phẩm sao?"

Câu nói này nghe thì có vẻ như đang coi thường người khác, tuy nhiên Âm Tế Thiên biết, cái tên Chi Hỏa này nói năng rất chua ngoa, thế nhưng lòng mềm nhũn, miệng độc mà tâm địa lại tốt. Trong năm ngày qua, nếu không có Ám Vô và Chi Hỏa trò chuyện với hắn, hắn sợ là mình sẽ chán đến chết mất. Cũng bởi thế, hắn mới biết rõ tính tình của hai người này.

"Chưa làm thử sao biết mình có luyện chế ra được hay không? Thử một lần, để sau này không phải hối tiếc".

"Câu này hay! Ha ha!" Ám Vô từ ngoài cửa đi vào, nói: "Tịch Thiên ta đưa ngươi đến chỗ này!"

Âm Tế Thiên vừa vui lại vừa bối rối: "Ta có thể ra ngoài sao? Phải chăng chuyện đánh bị thương đệ tử Khí Đan Phủ đã điều tra xong rồi?"

"Ba tên đệ tử bị đánh trọng thương kia còn chưa tỉnh lại. Chuyện này đã tạm thời bị gác sang một bên rồi, bây giờ mang ngươi ra ngoài, chẳng qua là vì ngươi giúp chủ tử tìm được chín mươi chín loại thảo dược chỉ trong một thời gian ngắn, vậy nên ta mới thưởng cho ngươi."

Âm Tế Thiên vừa nghe chuyện kia còn chưa được điều tra rõ, vẻ hưng phấn liền tắt. Ám Vô ra vẻ bí mật nói:

"Ta đưa ngươi đến chỗ này, cam đoan ngươi sẽ rất vui."

Âm Tế Thiên tò mò hỏi: "Chỗ nào?"

"Nói ra là mất hay, mau đi theo ta nào."

Ám Vô kéo hắn đi ra khỏi Đại điện, đến một hành lang dài. Âm Tế Thiên chẳng có tâm tình mà nhìn cảnh sắc xung quanh:

"Ám Vô đại nhân, hôm nay sức khỏe đạo lữ của ta tốt chứ?"

Ám Vô trợn to mắt: "Ngươi đừng có làm ta mất hứng được không? Ngoài việc quan tâm đạo lữ của ngươi ra, cũng cần quan tâm tới chuyện khác nữa chứ!"

"Ngươi chỉ việc nói tốt hay không là được rồi!"

Mấy hôm nay, mỗi ngày Ám Vô đều sẽ mang tin tức về thân thể Bắc Minh tới cho hắn. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến hắn an tâm hơn rồi. Thế nhưng, hắn vẫn mong Ám Vô có thể nói nhiều nhiều thêm một tí nữa. Vậy mà, mỗi lần nhắc tới Bắc Minh, Ám Vô lại cố tình hà tiện, chỉ nói mỗi câu 'vẫn khỏe', nữa chữ cũng không hơn.

295. Chương 291

Ám Vô bất đắc dĩ nói: "Khỏe! Khỏe! Rất khỏe! Lần này ngươi vừa lòng chưa?"

Như vậy Âm Tế Thiên mới chịu hé ra ý cười.

Nếu có thể, hắn cũng chẳng muốn ngày ngày hỏi thăm tình trạng sức khỏe của Bắc Minh làm gì. Tuy nhiên, thân thể Bắc Minh càng ngày càng kém hơn hẳn, khiến hắn không khỏi lo lắng. Sợ rằng đến hắn khi biết được tin tức, Bắc Minh đã trở thành một thi thể lạnh lẽo như băng.

"Nói thật, ta rất hâm mộ đạo lữ của ngươi. Nếu ta có đạo lữ, người ấy mà quan tâm ta như ngươi thế này, ta có chết cũng không hối tiếc chút nào!"

Âm Tế Thiên buồn cười: "Khi đó, ngươi sẽ không nỡ chết!"

"Ha ha! Nói cũng phải!"

Hai người nói nói cười cười, đi tới một căn phòng.

Bài trí bên trong rất đơn giản, nhưng lại không mất vẻ lộng lẫy xa hoa. Trên bức tường ở chính diện, có treo mành dài đến chạm đất, trước mành đặt một cái nhuyễn tháp, bên cạnh là nước trà và đủ loại tiên quả.

[Là một cái giường nhỏ, có lót tấm đệm đơn giản]

"Đây ..." Âm Tế Thiên nhìn căn phòng kín bưng chẳng hề có cửa sổ: "Không phải là phòng giam đó chứ?!"

Chẳng lẽ việc đánh bị thương đệ tử Khí Đan Phủ đã có kết quả?

Cho nên, trước giam hắn ở đây? Sau đó, lại xử phạt hắn sau?

Tuy nhiên, nơi này chẳng giống phòng giam chút nào.

Thiếu chút nữa, Ám Vô đã tức giận đến hộc máu: "Ngươi có thấy qua phòng giam nào xa hoa như vậy chưa?"

Gã bước tới trước bức mành, kéo nó ra. Lập tức, đập vào mắt là Đại điện uy nghiêm nằm ở phía bên ngoài khung cửa sổ.

Âm Tế Thiên đi đến gần đó, hỏi: "Ngoài cửa sổ là nơi nào?!"

Ám Vô cũng không trả lời cho hắn biết: "Từ từ chờ xem! Giờ chưa có ai ra đâu."

Âm Tế Thiên không biết gã đang úp mở cái gì, đành ngồi lên nhuyễn tháp: "Ám Vô đại nhân, chẳng hay chủ tử nhà ngươi có nhớ rằng đã từng đáp ứng ta một chuyện không?".

May là hắn đã sớm có phòng hờ, lỡ như bọn Bắc Minh không nộp được năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm thì cũng chẳng có vấn đề gì. Bọn họ vẫn có thể gặp được Minh vương.

"Yên tâm! Chuyện chủ tử đã đáp ứng ngươi, ngài ấy nhất định sẽ làm được!"

Ám Vô bước đến một chiếc ghế, rồi ngồi xuống tu luyện.

Âm Tế Thiên nhìn Đại điện trống không, chờ hồi lâu, cũng chẳng thấy ai đi ngang qua, hay có bóng người nào xuất hiện.

Hắn không rõ, vì cái gì Ám Vô lại dẫn hắn đến cái chỗ này.

Âm Tế Thiên cảm thấy cực kỳ nhàm chán, đứng dậy nhìn đông nhìn tây khắp căn phòng.

Sau khi ngó chán, hắn lại trở về chỗ cũ ngồi xuống, thế mà ngoài Đại điện kia, vẫn vắng toe.

Âm Tế Thiên thò tay vào Nhẫn không gian, lấy hai cái tượng đất Bắc Minh và Bắc Dực Đồng ra chơi một lát. Kế tiếp, nằm trên nhuyễn tháp nhắm mắt hồi lâu, mới rốt cuộc nghe thấy thanh âm từ ngoài cửa sổ truyền vào.

"Van cầu các ngươi, cho ta thêm một cơ hội đi! Chỉ một lần nữa là được rồi?!"

Âm Tế Thiên mở đôi mắt lim dim, nhìn về phía cửa sổ, liền trông thấy một gã nam tử trẻ tuổi mặc áo bào màu đen, bị hai Minh quỷ vệ đẩy ra cửa Đại điện.

Nam tử kia không ngừng đau khổ van xin, nhưng hai tên Minh quỷ vệ phảng phất như không nghe thấy.

"Ồn ào cái gì?" Một tiếng quát chói tai truyền tới.

Âm Tế Thiên chuyển mắt nhìn, bắt gặp một nam tử mặc áo giáp đen sẫm đang bước tới.

Hai tên Minh quỷ vệ cung kính bẩm với người kia: "Khởi bẩm Minh đốc vệ, nam Quỷ Tiên này, nói thế nào cũng không chịu ra ngoài."

Nam tử áo đen vội vàng chạy đến trước mặt Quỷ đốc vệ, quỳ thưa: "Quỷ đốc vệ, ngài cho ta thêm một cơ hội nữa đi! Lần này, ta nhất định có thể luyện chế thành công!"

Quỷ đốc vệ mỉm cười: "Có thể!"

Nam tử áo đen mừng rỡ, vừa dập đầu vừa nói: "Cảm tạ Quỷ đốc vệ! Cảm tạ Quỷ đốc vệ!"

Quỷ đốc vệ ngăn gã lại: "Ngươi chớ vội cảm tạ ta! Chờ ngươi giao ra năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm, lại cảm tạ sau cũng chưa muộn!"

"A!"

Nam tử áo đen ngốc rớt!

"Không có sao?" Quỷ đốc vệ cười lạnh một tiếng, bảo Minh quỷ vệ: "Lôi hắn đi ra ngoài!"

Âm Tế Thiên nghe năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm, liền hiểu ra mọi chuyện.

Nếu hắn đoán không sai, Ám Vô dẫn hắn đến phòng này, là để hắn nhìn thấy tình hình của cuộc tuyển chọn người nhập điện Minh Vương.

"Ám Vô đại nhân! Đạo lữ của ta cũng có tới chứ?"

Ám Vô đã sớm nhập định, nào có nghe được câu hỏi của hắn.

Âm Tế Thiên bĩu môi, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này đây, ngay cả mắt hắn cũng không dám nháy, chỉ sợ bỏ qua người mà hắn muốn nhìn thấy nhất.

Ước chừng qua tám canh giờ. Trong quãng thời gian đó, Âm Tế Thiên đếm được có hơn mười người rời khỏi Đại điện. Bọn họ, nếu không ủ rũ cúi đầu, thì cũng ồn ào khóc lớn, hoặc là cầu Quỷ đốc vệ cho thêm một cơ hội nữa.

Đương nhiên, cũng có người của cải dư thừa, lập tức móc ra năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm, lại vào trong phòng tiếp tục luyện chế.

Âm Tế Thiên không biết mình đã nhìn bao lâu, mãi đến người thứ năm mươi hai rời đi, hắn vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Bắc Minh và Hiên Viên Duật.

Chẳng lẽ hai người bọn họ không có năm vạn viên linh thạch tuyệt phẩm?

Nên, không vào được?

Đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập cùng với thanh âm sốt sắng.

"Mau tìm Luyện đan sư cao cấp tới đây! Mau tìm Luyện đan sư cao cấp tới đây!"

Âm Tế Thiên cấp tốc nhảy dựng lên, chạy tới trước cửa sổ, bắt gặp vài tên Minh quỷ vệ đang nâng một người vọt vào phòng nhỏ sau Đại điện.

Hắn không nhìn thấy dung mạo của người kia, chỉ kịp nhìn thấy một góc nhỏ của áo bào.

Góc áo quen thuộc, tức khắc khiến tim Âm Tế Thiên thót lên.

Nếu hắn không nhìn lầm, hẳn góc áo kia là y bào của Bắc Minh.

Đầu óc Âm Tế Thiên nhất thời trống rỗng, hai chân mất hết sức lực, cả người lung lay muốn té xuống đất.

Tíc tắc khi hắn chuẩn bị ngã xuống, có một cánh tay vừa vặn đưa ra đỡ lấy hắn.

"Ngươi làm sao vậy?" Ám Vô nghi hoặc nhìn hắn.

Âm Tế Thiên phục hồi *** thần, mạnh bắt lấy cánh tay Ám Vô, hốt hoảng nói: "Ta muốn tới Đại điện! Mang ta tới Đại điện đi! Ta trông thấy đạo lữ của ta bất tỉnh!"

Cánh tay Ám Vô bị siết đến đau, nhìn hốc mắt đỏ lên của thiếu niên, gã lắc đầu: "Không được! Ta không thể mang ngươi tới Đại điện! Bị Minh Vương biết, chúng ta sẽ bị trách phạt!"

Âm Tế Thiên thấy gã không có ý định đưa mình tới Đại điện, liền mạnh đẩy gã ra, lập tức sử dụng thuấn di! Nhưng không ngờ, hắn lại bị một cỗ lực lượng cực mạnh chặn lại, cả người hung hăng bắn ngược về, ngã lăn ra đất!

296. Chương 292: Nhờ Vả

Ám Vô giật mình nhìn Âm Tế Thiên đang ngã dưới đất: "Ngươi…"

Nếu gã không nhìn nhầm, ban nãy hình như thiếu niên dùng thuấn di?! Âm Tế Thiên nhanh chóng đứng dậy, lại một lần nữa muốn vọt ra khỏi cửa. Nhưng không ngờ, mặc cho hắn dùng bao nhiêu sức lực cũng không kéo được, cửa phòng vẫn đóng chặt.

Ám Vô tỉnh táo lại, vội vàng ngăn lại hành động điên cuồng của Âm Tế Thiên:

"Tịch Thiên! Trong phòng này có bố trí Thượng cổ cấm trận, ngươi không thoát được đâu! Với lại, ngươi không cần phải quá lo lắng, trong Đại điện có Luyện đan sư cao cấp, bọn họ sẽ không để đạo lữ của ngươi gặp chuyện. Hơn nữa, ngươi chẳng có biết y thuật, cho dù ra ngoài được, cũng chỉ biết sốt ruột đứng nhìn mà thôi. Không những không giúp được mà còn quấy rầy đến mấy vị Luyện đan sư ấy chứ."

[Một dạng trận pháp cấm đoán từ thời thượng cổ]

Âm Tế Thiên nghe gã nói như vậy, mới lấy lại một chút lý trí. Vừa rồi, quả thực hắn có hơi nóng vội. Thế nhưng Bắc Minh bất tỉnh, hắn thật không thể nào ở đây nhàn nhã mà chờ đợi được. Hắn xoay người nói với Ám Vô:

"Ta muốn ra ngoài."

Ám Vô thấy hắn bình tĩnh hơn, mới nhẹ thở phào: "Cho dù có ra ngoài, ngươi cũng không được phép tới Đại điện. Nhưng nếu ngươi yên lành ở trong này, thì có khi lại biết được một chút tin tức."

Âm Tế Thiên lạnh mắt liếc gã một cái, sau đó xoay người tiến về phía cửa sổ, nhìn đám Minh quỷ vệ đi đi lại lại trong Đại điện, giọng nói cũng âm trầm: "Nếu đạo lữ của ta xảy ra chuyện bất trắc, ta sẽ chôn cả Minh Ngục theo cùng."

Ám Vô nhìn thiếu niên mảnh khảnh trước mắt, thầm nghĩ hắn có bản lĩnh gì mà muốn chôn cả Minh Ngục theo cùng.

Bất quá, thấy hắn cáu giận, cho nên nói những lời thiếu lý trí cũng là lẽ thường. Gã không nói gì thêm để tránh châm dầu vào lửa, bèn đi tới đứng bên cạnh thiếu niên, cùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không biết qua bao lâu, trong Đại điện lại vang lên tiếng ầm ỹ. Ánh mắt Âm Tế Thiên dán chặt vào Đại điện, thấy Hiên Viên Duật được hai tên Minh quỷ vệ đỡ ra ngoài, ngồi vào ghế trên Đại điện. Sắc mặt của y tái nhợt, môi trắng bệch, cả người xụi lơ cứ giống như đã chết rồi. Quỷ đốc vệ bước nhanh tới, nhìn qua sắc mặt Hiên Viên Duật:

"Hắn chỉ bị khô cạn linh lực thôi."

Sau đó gã lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng Hiên Viên Duật, nhờ thế mà sắc mặt y mới tốt hơn một chút.

"Vị tu sĩ đó có thể ngồi nghỉ tạm ở Đại điện, còn được Quỷ đốc vệ cho ăn đan dược, vậy chắc hẳn là đã luyện chế thành công". Ám Vô bất chợt nói.

Âm Tế Thiên vừa nghe thế, vẻ lạnh lùng trên mặt cũng thoáng buông lỏng.

Hiên Viên Duật cảm thấy khỏe hơn một chút, mới ngẩng đầu, mệt mỏi hỏi:

"Quỷ đốc vệ, chẳng hay người bạn đồng hành của ta đã ra chưa?"

Quỷ đốc vệ hơi chần chừ, cuối cùng mới nói: "Y ra sớm hơn ngươi, thế nhưng…"

Hiên Viên Duật thấy gã cứ ấp úng mãi, mày liền nhíu lại: "Tình huống rất xấu sao?"

Tim Âm Tế Thiên theo câu hỏi của Hiên Viên Duật mà thót lên. Quỷ đốc vệ nhẹ nhàng gật đầu:

"Tuy nhiên ngươi không cần lo lắng quá. Y tạm thời sẽ chẳng nguy hiểm, Minh Vương cũng có mặt ở đây, nhất định y sẽ không vấn đề gì."

Âm Tế Thiên nghe vậy liền thở phào. Hiên Viên Duật lại hỏi: "Y luyện chế có thành công không?"

Quỷ đốc vệ vui tươi hớn hở cười: "Nếu không thành công, sao y hao hết toàn bộ linh lực được."

Hiên Viên Duật cụp mắt xuống, không biết nghĩ gì, lại lập tức ngước lên hỏi: "Ta có thể gặp Minh Vương đại nhân một lần không?"

Quỷ đốc vệ lộ ra vẻ ngượng ngịu: "Cái này…"

Hiên Viên Duật cũng không nóng nảy, nói: "Tuy ta không luyện ra được Thần khí, thế nhưng cũng hao hết linh lực giúp Minh Vương đại nhân sửa lại trang bị tuyệt phẩm và Thần khí. Ta muốn gặp Minh Vương đại nhân, yêu cầu này không quá vô lý nhỉ?"

Ám Vô ở trong phòng nghe Hiên Viên Duật nói vậy, liền hừ lạnh một tiếng. Âm Tế Thiên thì lại khá tò mò, không biết Hiên Viên Duật sửa cái gì. Quỷ đốc vệ chẳng còn cách nào khác đành nói:

"Vậy ngươi chờ, ta đi bẩm báo xem thế nào."

Sau đó gã bước vào căn phòng bên cạnh, và chẳng mấy chốc đã quay trở lại. Gã vừa bước tới gần Hiên Viên Duật, xung quanh bốn phía bỗng nhiên rũ xuống lụa đen, tức khắc che chắn lại chỗ ngồi nơi chủ vị. Kế tiếp, một trận gió lạnh thổi qua, đằng sau màn lụa xuất hiện một cái bóng. Quỷ đốc vệ vội vàng kéo Hiên Viên Duật quỳ xuống:

"Kiến quá Minh Vương đại nhân."

"Đứng lên!" Tiếng nói trầm thấp phát ra từ phía sau rèm lụa.

Âm Tế Thiên nghe giọng nói rất quen tai kia, liền nheo mắt lại: "Chủ tử nhà ngươi là Minh Vương?"

Câu nói đầy khẳng định ấy khiến Ám Vô cười khì khì: "Có cảm thấy rất vinh hạnh khi gặp được Minh Vương hay không?"

Âm Tế Thiên liếc nhìn vẻ đắc ý của gã, lạnh nhạt nói: "Thực ra, ta dã sớm đoán được thân phận của chủ tử nhà ngươi."

Ám Vô ngạc nhiên: "Ngươi biết lúc nào?"

Âm Tế Thiên không nói, hắn lặng lẽ sử dụng thấu thị, muốn nhìn lén bộ dạng của Minh Vương, không ngờ lại bị cấm trận trong phòng ngăn lại. Ngoài cửa sổ, trong Đại điện, Hiên Viên Duật không đứng lên mà cúi đầu nói:

"Minh Vương đại nhân, ta nghe nói người có thể luyện chế thành công, sẽ được yêu cầu ngài một chuyện. Chẳng hay có phải không?"

Minh Vương không lập tức đáp lại. Quỷ đốc vệ vì câu nói của Hiên Viên Duật mà đổ mồ hôi lạnh như mưa, bội phục hành vi to gan này của y. Không khí trong Đại điện đột nhiên trở nên yên tĩnh, khiến đám Minh quỷ vệ bắt đầu bồn chồn không yên. Hồi lâu, Minh Vương mới lên tiếng:

"Nghe nói ngươi giúp bổn vương sửa lại hai món Thần khí, vậy, ngươi muốn yêu cầu chuyện gì?"

"Một người bạn tên là Tịch Thiên của ta, vài ngày trước có đả thương ba đệ tử của Khí Đan Phủ, sau đó bị Minh quỷ vệ bắt đi, hiện tại chẳng biết đang bị nhốt ở đâu. Cho nên, ta cầu Minh Vương thả hắn ra."

Quỷ đốc vệ thở phào một hơi. Trước đó, gã còn tưởng Hiên Viên Duật sẽ lợi dụng cơ hội, yêu cầu thứ gì đó quá đáng, không ngờ chỉ là một chuyện cỏn con mà thôi.

Còn chính chủ Âm Tế Thiên, thì lại muốn phóng ra ngoài bóp chết Hiên Viên Duật luôn cho rồi. Bây giờ không phải là nên cầu Minh Vương giúp tìm lại một hồn của Bắc Minh sao hả?

Ám Vô có chút nghiền ngẫm nhìn Tịch Thiên:

"Ái chà. Sức quyến rũ của tiểu tử ngươi cũng không nhỏ, còn có người cầu xin giùm ngươi nữa."

"Nín!" Âm Tế Thiên hung hăng lườm gã.

Trong lòng, Ám Vô thầm thương thay Hiên Viên Duật, Tịch Thiên cũng đâu có cần y cầu tình.

Minh Vương thản nhiên nói:

"Yêu cầu của ngươi đã có người nói rồi."

Mọi người đều sửng sốt. Hiên Viên Duật vội hỏi:

"Chẳng hay … là ai?"

"Đạo lữ của người tên Tịch Thiên kia."

Âm Tế Thiên ngốc rớt. Bây giờ, thắn thật muốn đè Bắc Minh ra, chà đạp y một phen. Vào thời khắc quan trọng như thế này, Bắc Minh cư nhiên không yêu cầu tìm giúp một hồn kia. Thế nhưng, mặc dù vừa bực vừa đau lòng, bất quá hắn cũng có chút vui vui. Ám Vô nói:

"Không uổng công ngươi lo lắng cho y như vậy."

Hiên Viên Duật ngẩn người: "Vậy sao? Đã có người yêu cầu rồi, thế ta đổi điều khác có được không?"

"Nói!"

"Xin Minh Vương giúp sư đệ Bắc Minh của ta tìm lại một hồn bị mất."

Âm Tế Thiên thở phào, tâm trạng lại lập tức vui vẻ lên. Hắn chỉ sợ Minh Vương không đáp ứng yêu cầu này thôi. Quỷ đốc vệ không nhịn được hỏi:

"Sư đệ của ngươi là Bắc Minh? Đấy không phải là bạn đồng hành của ngươi sao?"

Hiên Viên Duật đáp: "Đúng thế."

Quỷ đốc vệ lại càng kỳ quái hơn: "Nhưng y vẫn bình thường mà? Vì sao lại nói y mất một hồn? Người mất một hồn sao có thể lí trí và bình tĩnh như vậy được?"

"Ta không rõ tình huống cụ thể là như thế nào. Tuy nhiên, y đúng là thiếu một hồn."

Lúc này Minh Vương mới lên tiếng: "Bổn vương đã kiểm tra thân thể y rồi. Đúng là thiếu mất một hồn."

Hiên Viên Duật vừa nghe vậy, liền nói: "Khẩn cầu Minh Vương đại nhân giúp sư đệ Bắc Minh của ta tìm lại một hồn bị mất kia."

Âm Tế Thiên sốt ruột nhìn chằm chằm cái bóng ở phía sau rèm che. Không biết là hắn ảo giác hay sao, mà cứ có cảm giác Minh Vương cũng đang theo dõi mình.

"Chuyện này, còn phải hỏi chính bản thân y nữa."

Minh Vương vừa nói xong, tất cả rèm lụa đều được cuốn lên, chủ tọa đã không còn bóng dáng hắn ta đâu nữa. Âm Tế Thiên vội xoay người:

"Ám Vô đại nhân, Minh Vương đại nhân nói như vậy là ý gì?"

Hỏi chính bản thân y? 'Y' đó là chỉ ai? Bắc Minh sao?

"Ta không phải Minh Vương đại nhân, sao mà biết được ý ngài là gì?" Ám Vô im lặng một lúc lại nói: "Vừa rồi, chủ tử truyền âm cho ta nói các ngươi không phải người Minh Ngục, không thể cho các ngươi nhập điện. Đợi đạo lữ của ngươi tỉnh lại, các ngươi hãy mau chóng rời khỏi Minh Ngục."

Sắc mặt Âm Tế Thiên trầm xuống: "Một hồn bị mất kia còn chưa tìm được! Ta sẽ không rời khỏi đây đâu."

"Nếu Minh Vương không từ chối yêu cầu của bạn ngươi, vậy ngài ấy nhất định sẽ thực hiện."

Thế nhưng, trên mặt Âm Tế Thiên lại không có vẻ mừng rỡ: "Thân thể đạo lữ của ta không chờ lâu được nữa. Trong vài ngày tới, nhất định phải tìm được một hồn kia."

Ám Vô tức giận nói: "Tịch Thiên! Ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu! Minh Vương đại nhân bận rộn lắm, không thể nói làm là làm ngay được."

Âm Tế Thiên cũng không thua kém: "Nếu đạo lữ của ta chờ được, bọn ta còn phải cầu Minh Vương sao?"

Nhất thời, không khí trong phòng trở nên đầy mùi thuốc súng, hai người nhìn nhau chằm chằm. Đúng lúc này cửa phòng bất ngờ bị mở ra.

297. Chương 293: Không Thích Hợp

Âm Tế Thiên cùng Ám Vô nhìn về phía cửa, trông thấy Hiên Viên Duật được hai tên Minh quỷ vệ đỡ vào.

Hiên Viên Duật bắt gặp Âm Tế Thiên đứng trước cửa sổ, liền lên *** thần, kinh ngạc ngó hắn: "Tịch Thiên! Sao ngươi lại ở đây?"

Ám Vô nhìn Hiên Viên Duật, nhướng nhướng mày.

Thời điểm chủ tử đề xuất muốn Hiên Viên Duật sửa chữa áo giáp và thần khí, rất nhiều người đã không đồng ý chuyện này.

Tất cả đều cảm thấy, một người đến từ Tu Chân giới, ngay cả luyện chế Tiên khí còn không được, thì có năng lực gì mà đòi sửa Thần khí?

Nhưng mọi việc lại vượt ra ngoài định liệu của bọn họ, người trước mắt không chỉ sửa xong áo giáp, mà còn sửa luôn cả thần khí…

Haiz!

Chủ tử không hổ là Vương của bọn họ, cái gì cũng bị ngài ấy dự liệu được.

Ám Vô quay đầu nói với Âm Tế Thiên: "Có người trò chuyện với ngươi rồi, ta đi làm việc đây. Chờ đạo lữ của ngươi tỉnh lại, sẽ có người dẫn ngươi ra khỏi đây."

Nói xong, gã bước ra ngoài cửa, cùng hai tên Minh quỷ vệ kia rời đi.

Âm Tế Thiên không có đuổi theo, bởi hắn biết cho dù mình có đuổi theo, cũng không làm được gì.

Hiên Viên Duật chậm rãi bước đến trước mặt Âm Tế Thiên, nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện bên ấy chính là Đại điện mà y ngồi đợi ban nãy.

Y có chút kinh ngạc hỏi: "Chuyện vừa rồi, ngươi đều thấy được?"

"Đều thấy được!" Âm Tế Thiên chỉ chỉ nhuyễn tháp: "Ngươi ngồi xuống đó nghỉ ngơi trước đã!"

Quả thật, Hiên Viên Duật đang cực kỳ mệt mỏi.

Bởi vậy y cũng không khách khí với Âm Tế Thiên, trực tiếp ngồi lên nhuyễn tháp: "Ngươi biết vừa rồi ta sửa chữa thần khí gì không?"

Mày Âm Tế Thiên giật giật, không lên tiếng, lẳng lặng chờ đợi phía sau.

Hiên Viên Dật nhớ lại chuyện ở phòng Luyện khí, kể: "Nếu ta đoán không sai, chắc hẳn nó là áo giáp và đao của Minh Vương đời trước."

"Chẳng phải nói là Luyện chế thần khí sao? Cớ gì lại thành sửa đồ rồi?"

Hiên Viên Duật nhíu mi: "Không rõ lắm! Lúc ta đến phòng Luyện khí, bên trong đã bày hai vật này rồi. Bọn họ nói, nhiệm vụ của ta là sửa chữa chúng nó"

"Ta thật may mắn khi chỉ sửa chửa áo giáp và đao, nếu không, ta chưa chắc có thể yêu cầu Minh Vương giúp một việc." Y khẽ híp mắt: "Ta nghĩ, không chừng Minh sư đệ cũng giống như ta, luyện chế một món đồ cấp Thần phẩm!"

"Vì sao lại nói như vậy?"

"Khi ấy, trước khi bọn ta tới phòng Luyện khí, Quỷ đốc vệ có đặc biệt nhắc nhở hai tên Minh quỷ vệ dẫn đường rằng, không được đưa bọn ta đi nhầm phòng!"

Âm Tế Thiên nhăn mày: "Vậy ngươi cảm thấy, bọn họ muốn Bắc Minh luyện chế cái gì?"

"Đoạn thời gian trước, chẳng phải Bắc Minh đã nghe được một ít sự việc có liên quan đến Minh Vương đời trước, cùng với tin tức việc cải tạo áo giáp và thần khí của ngài ấy sao?"

Âm Tế Thiên nghĩ tới điều gì, nói: "Ý của ngươi, thứ Bắc Minh luyện chế chính là đan dược hồi sinh cấp Thần phẩm?"

"Chắc thế. Ta chỉ có chút không rõ, tại sao Minh Vương lại giao vật quý trọng như vậy cho bọn ta luyện chế!?"

"Chẳng thể nào đoán được tâm tư của Minh Vương. Mà khoan, câu mà Minh Vương nói trước khi bỏ đi, là có ý gì?"

Hiên Viên Duật lắc đầu, nhắm mắt lại: "Không biết. Ta mệt mỏi, hiện cần nghỉ ngơi một lát đã!"

Âm Tế Thiên nhìn sắc mặt nhợt nhạt của y, nói: "Đa tạ!"

Hiên Viên Duật chậm rãi mở hai mắt ra: "Đa tạ cái gì?"

"Đa tạ ngươi thỉnh cầu Minh Vương tìm hồn giúp Bắc Minh!"

Hiên Viên Duật nhìn vào mắt Âm Tế Thiên, thâm ý nhếch môi một cái: "Đó là ta mắc nợ y. Bất quá, từ nay về sau, ta không còn thiếu y cái gì! Cho nên đối với một số việc, ta cũng không kiêng kỵ nữa!"

Nguyên bản, y nghĩ Bắc Minh sẽ đề xuất yêu cầu mong Minh Vương tìm hồn giúp bản thân. Bởi thế, y mới xin Minh Vương thả Tịch Thiên.

Nhưng không ngờ, Bắc Minh đã giành trước y một bước.

Thật là tiếc!

Âm Tế Thiên hiểu cái nợ mà y nói là gì. Hắn ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, cố nén lo lắng trong lòng, chờ Bắc Minh trở về.

Về việc tìm hồn, chỉ có thể chờ Bắc Minh trở về rồi nói sau.

Nếu Minh Vương không thể tìm được một hồn của Bắc Minh trong thời gian ngắn nhất, hắn buộc phải dùng tới yêu cầu mà Minh Vương thiếu hắn kia.

Quá trình chờ đợi, thường kéo dài lê thê, cũng làm cho người ta cảm thấy gian nan. Có nhiều lần, Âm Tế Thiên đã muốn phá cửa xông ra.

Vào lần thứ mười bốn hắn dùng sức lôi kéo cửa phòng, rốt cuộc cửa phòng cũng phát ra tiếng răng rắc.

Tức khắc, đáy lòng Âm Tế Thiên nảy lên vui sướng. Và nháy mắt khi nhìn thấy khuôn mặt của người đang tiến vào, hắn liền bật người nhào qua

Bắc Minh vừa vào tới, vội đón lấy thiếu niên đang sà vào lòng mình, khóe miệng khẽ cong thành một nụ cười dịu dàng: "Tịch…"

Y mới nói một chữ Tịch, đã bị thiếu niên chặn môi, ép không cho nói chuyện, bắt phải cùng hắn thân mật quấn quýt.

Nụ cười bị đánh gãy của Bắc Minh lại càng lớn hơn, đổi bị động thành chủ động, y dùng sức mút đôi môi nhớ nhắn đã khiến y mong nhớ nhiều ngày qua.

Một khắc sau, trong phòng vang lên tiếng thở dốc dồn dập.

"Khụ khụ!" Ám Vô đứng ở phía sau, nhịn không được nữa, phải dùng tiếng ho khan để đề cao sự tồn tại của mình.

Hai người chậm rãi buông nhau ra, Âm Tế Thiên nhìn sắc mặt Bắc Minh, hỏi: "Thân thể của ngươi không sao chứ?"

Bắc Minh cười khẽ: "Thân thể của ta rất tốt. Hơn nữa, Minh Vương đã giúp ta tìm lại một hồn kia rồi."

Âm Tế Thiên ngẩn ra: "Thật sự?!"

Hắn có chút khó mà tin được!

Cảm giác sự tình phát triển quá thuận lợi, khiến hắn không dám tiếp thu!

Bắc Minh mỉm cười đầy cưng chiều: "Thật! Không tin ngươi nhìn kỹ sắc mặt ta xem."

Âm Tế Thiên cẩn thận quan sát Bắc Minh, quả thật sắc mặt y không còn tái nhợt nữa, thậm chí có vẻ hồng hào hơn trước kia một ít, thoạt nhìn giống hệt người bình thường.

"Đúng là tốt hơn nhiều!"

Không biết sao, hắn vẫn cảm thấy không quá chân thật. Tuy nhiên, lúc hắn sờ vào da thịt Bắc Minh, rõ ràng cảm thấy ấm áp, đó là biểu hiện của sự khỏe mạnh.

Ám Vô đứng đằng sau, nói: "Minh Vương tốn không ít thời gian, mới tìm được hồn Bắc Minh trở về!"

Âm Tế Thiên giương môi mỉm cười: "Thật tốt quá! Rốt cuộc cũng tìm được một hồn của ngươi! Vậy ta có thể yên tâm rồi! Chờ sau khi trở về, chúng ta phải ăn mừng một tháng liền mới được!"

Đáy mắt Bắc Minh khẽ lóe lên, lờ mờ thoáng qua tia ảm đạm, nhưng nó nhanh đến mức người khác không thể nào bắt giữ được.

Y cười đáp: "Được!"

Ám Vô im lặng quay mặt sang một bên.

Không đúng!

Thời điểm Âm Tế Thiên nghe Bắc Minh đáp lời, trong lòng hắn đã cảm thấy không đúng!

Hình như, Bắc Minh đang lừa hắn!

Và Ám Vô, cũng đang nói dối!

Lúc hắn nói đến việc phải ăn mừng một tháng liền, thần sắc Ám Vô rõ ràng có chút không được tự nhiên.

Còn có, *** thần lực của hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, tâm tình của Bắc Minh rất thấp. Hơn nữa, còn thấp đến độ sắp đóng băng.

Nói cách khác, Bắc Minh là đang miễn cưỡng tươi cười!

Vì cái gì?

Vì cái gì Bắc Minh lại muốn trưng ra bộ dáng này?

Chẳng lẽ Minh Vương không tìm được một hồn kia?

Nếu thật không tìm được, vì cái gì Bắc Minh lại nói đã tìm được?!

Âm Tế Thiên ôm lấy Bắc Minh: "Minh! Ta không ngờ nhanh như vậy đã có thể tìm được một hồn của ngươi! Trong lòng vừa cao hứng, lại vừa cảm thấy cứ như đang nằm mơ!"

Bắc Minh hôn hôn trán hắn, vuốt mái tóc sau lưng hắn, mắng yêu: "Đồ ngốc!"

Hai tay Âm Tế Thiên ôm chặt lấy Bắc Minh.

Toàn bộ tình tự của Bắc Minh đều bị hắn đón lấy: khổ sở, không muốn, đau đớn, bi thương. Các loại khó chịu, chặt chẽ bao phủ toàn thân y.

Âm Tế Thiên càng thêm khẳng định, Bắc Minh có chuyện gạt hắn, và chắc chắn đó là về một hồn kia.

Nhất định, một hồn kia còn chưa có trở lại cơ thể của Bắc Minh.

Ám Vô lại ho nhẹ một tiếng nữa: "Minh Vương nói, các ngươi không thể ở lại Minh Ngục quá lâu. Giờ, ta sẽ đưa các ngươi rời khỏi Minh Ngục."

Âm Tế Thiên ngăn chặn đáy lòng đang khó chịu, buông Bắc Minh ra, nhàn nhạt nói: "Chủ tử của ngươi còn thiếu ta một cái yêu cầu! Chờ hắn ta thỏa mãn xong, ta tất sẽ rời đi!"

Ám Không sửng sốt: "Ý của ngươi là hiện tại muốn gặp chủ tử nhà ta?"

"Nếu ta sắp rời khỏi Minh Ngục, thế giờ không gặp hắn ta, vậy còn phải đợi đến khi nào?"

"Ta hỏi chủ tử nhà ta cái đã!"

Ám Vô sử dụng thiên lý truyền âm, rất nhanh, liền nhận được trả lời: "Chủ tử nhà ta nói, ngươi cứ qua tìm ngài ấy đi!"

"Ừm!"

Bắc Minh nói: "Ta cũng đi!"

Âm Tế Thiên không đồng ý: "Ngươi vừa trở về, hãy cứ nghỉ ngơi cho thật tốt! Ta đi một lát sẽ về ngay!"

Bắc Minh dùng truyền âm hỏi: "Ngươi muốn yêu cầu Minh Vương chuyện gì?"

Âm Tế Thiên cảm giác được sự bất an của y, như là sợ hắn biết cái gì ấy.

Hắn dùng truyền âm trả lời Bắc Minh: "Giờ chúng ta phải rời khỏi Minh Ngục! Cũng nói lên là chúng ta tạm thời không có biện pháp đối phó với Phụng Âm. Một khi đã như vậy, ta định yêu cầu Minh Vương âm thầm trừng trị Phụng Âm một phen. Để cuộc sống của y không có ngày nào tốt đẹp cả."

Bắc Minh có chút không tin: "Ngươi có thể nhờ Ám Vô chuyển lời cho Minh Vương!"

"Ngươi không biết Ám Vô và Phụng Âm là huynh đệ tốt à? Ngày ấy, lúc ta nói với Ám Vô, người sai đám đệ tử Khí Đan Phủ hãm hại ta chính là Phụng Âm, thì gã liền trực tiếp nói là không có khả năng, còn luôn miệng nói tốt giúp Phụng Âm. Hiện, nếu ta để Ám Vô chuyển lời, khẳng định sự tình sẽ không tới tai Minh Vương được."

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên nói rất hợp tình hợp lý, không có bất luận sơ hở gì. Hơn nữa, bộ dáng của hắn thật sự có vẻ muốn Minh Vương trừng trị Phụng Âm, y đành phải đáp ứng ở lại trong phòng, chờ hắn trở về.

298. Chương 294: Ta Nhất Định Phải Có Được Hắn

Cửa phòng vừa đóng, Hiên Viên Duật liền hỏi:

"Có thật Minh Vương tìm được một hồn kia của ngươi không?"

Bắc Minh xoay người: "Đương nhiên! Cũng nhờ Hiên Viên sư huynh mở miệng yêu cầu, nếu không thì ta cũng không tìm lại được nó nhanh như vậy."

"Nếu thế thì tốt rồi."

Hiên Viên Duật đứng dậy, đối diện với Bắc Minh: "Ngươi có nhớ cái ngày mà Tịch Thiên bị bắt đi, ta đã từng bảo rằng, sau khi rời khỏi Đại điện, ta có chuyện muốn nói với ngươi không?"

Bắc Minh thản nhiên trả lời: "Có nhớ! Ngươi muốn nói gì thì cứ thẳng thắn ra đi."

"Ta muốn nói rằng, khi xưa sư phụ dùng đan dược cứu ta mà bỏ ngươi, đã khiến ngài ấy phải áy náy suốt mười năm qua. Ta cũng biết, ta thiếu nợ ngươi, cho nên ta luôn tìm mọi cách hòng chữa khỏi cho ngươi."

Hiên Viên Duật liếc nhìn vẻ mặt thờ ơ của Bắc Minh: "Có thể là ngươi cảm thấy bọn ta chẳng cần thiết phải áy náy, cũng không cần thiết phải bù đắp gì cả. Thế nhưng, hôm nay tìm lại được một hồn kia, tức là thân thể ngươi có thể khôi phục lại. Việc này thực làm ta cảm thấy nhẹ nhõm, cho nên về sau, có một số việc, ta sẽ không nhúng nhường ngươi nữa."

Bắc Minh híp mắt nhìn y: "Ngươi muốn làm gì?"

Hiên Viên Duật không khách khí, nhấn mạnh từng câu từng chữ, tựa như đang thề với trời đất: "Tịch Thiên! Ta nhất định phải có được hắn."

Bắc Minh khẽ giật mình, quen biết Hiên Viên Duật lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy y nghiêm túc đến thế. Bắc Minh cười lạnh nói:

"Ngươi nghĩ mình có thể cướp Tịch Thiên ra khỏi ta sao? Huống chi, người Tịch Thiên yêu là ta."

Hiên Viên Duật không để ý, hỏi ngược lại: "Sư đệ cảm thấy ta không có đủ năng lực để cướp Tịch Thiên lại sao? Nếu vậy, ngươi việc gì mà phải lo lắng?"

"Ta có sao?"

"Chẳng nhẽ ngươi chưa từng? Nếu không, cớ gì ngươi lại cài trâm mà Tịch Thiên đặt làm, rồi đem khoe ra trước mắt ta?" Hiên Viên Duật buồn cười nhìn y: "Ta quen biết ngươi lâu như vậy, sợ rằng ta hiểu ngươi còn hơn là hiểu chính mình. Ngươi làm vậy là do sợ. Sợ ta cướp mất Tịch Thiên chứ gì."

Y thấy Bắc Minh định phản bác, liền đánh gãy:

"Ngươi đừng phủ nhận vội! Chẳng phải ngươi nói người Tịch Thiên yêu là ngươi sao? Nhưng ta tin tưởng, thời gian sẽ khiến mọi thứ phai nhạt!

Bắc Minh lạnh lùng trừng y: "Vậy ta xin mỏi mắt trông chờ."

Đôi môi Hiên Viên Duật cười lại càng tươi hơn: "Ta cũng vậy!".

Sau khi Âm Tế Thiên rời khỏi phòng, vẻ tươi cười liền biến mất tăm mất tích. Hắn nói với Bắc Minh muốn nhờ Minh Vương trừng trị Phụng Âm, hoàn toàn chỉ là lời nói dối. Kỳ thực, hắn là muốn tìm Minh Vương để hỏi rõ ràng chuyện hồn phách của Bắc Minh.

Ám Vô không hề phát hiện vẻ suy sụp của Âm Tế Thiên, vui vẻ cười nói:

"Tịch Thiên! Đạo lữ của ngươi lợi hại thật! Có thể chế ra được tuyệt phẩm Phục hồn đan."

Âm Tế Thiên không muốn Ám Vô nhận ra vẻ khác thường của mình, đành tỏ vẻ như tự hào lắm:

"Đương nhiên, đạo lữ của ta mà! Ở Tu Chân giới, y không chỉ là Luyện đan sư cấp mười mà còn là Đúc sư và Tài phùng sư cấp mười nữa. Mặc dù không chế ra được Tiên phẩm giống như Quỷ Tiên của Minh Ngục, thế nhưng trong một tháng ngắn ngủi, có thể chế được Tuyệt phẩm cũng đã rất lợi hại rồi."

"Đúng! Đúng! Đúng! Nhìn ngươi kìa, cười rộng đến cả mang tai rồi."

Âm Tế Thiên kềm lại vẻ tươi cười: "Đúng rồi! Ta nhớ là Bắc Minh đi thi Tài phùng, sao lại trở thành Luyện đan vậy?"

"Chủ tử yêu cầu! Ta không biết!"

Ám Vô nhớ lại chuyện xảy ra vào vài ngày trước. Lúc ấy, chủ tử còn chắc như đinh đóng cột rằng hai người Hiên Viên Duật và Bắc Minh sẽ luyện chế ra được Tuyệt phẩm. Ngài ấy còn mạo phạm, đem áo giáp và đao của Minh Vương đời trước xuống, cùng với chín mươi chín dược liệu quý báu mà bọn họ tìm được, đưa cho hai người tới từ Tu Chân giới kia.

"Tịch Thiên, bây giờ ngươi rời đi, sợ là về sau không còn cơ hội gặp lại nữa."

Âm Tế Thiên đáp: "Ta không thể tới Minh Ngục, nhưng ngươi có thể tới Tu Chân giới mà. Ta ở Bắc gia nằm trong Bắc Hoàng Thành phía Nam Bộ. Cứ tới đó là sẽ gặp được ta. Đương nhiên, với tiền đề là ta vẫn còn sống."

Đang nói chuyện, hắn chú ý thấy xung quanh có rất nhiều cửa, hơn nữa mỗi cửa hình như đều thông tới những nơi khác nhau. Ám Vô nghe hắn nói thế liền bật cười:

"Ngươi chết càng tốt! Minh Ngục chúng ta sẽ tới thu hồn phách của ngươi về."

"Nếu vậy, lúc ấy ngươi phải an bài cho ta thật tốt đó!"

Ám Vô đột nhiên ra hiệu im lặng, sau đó đẩy ra một cái cửa, chỉ vào trong đó nói:

"Minh Vương ở ngay phía trước, tự ngươi tiến vào đi."

"Được rồi."

Âm Tế Thiên vừa quay mặt đi, vẻ tươi cười tức khắc biến mất, chỉ còn lại nét lạnh lùng.

Trong Đại điện, toàn bộ đều là màu tím, từ sàn nhà cho tới cái bàn, rồi cả rèm, bồn hoa… Âm Tế Thiên có cảm giác như không chỉ căn phòng, mà đến cả mắt mình cũng biến thành màu tím luôn rồi. Hắn nhìn một vòng quanh Đại điện, trừ cái bóng đen ngồi trên cái ghế màu tím ra, thì bên trong chẳng còn ai khác. Không để Âm Tế Thiên mở lời, người kia đã hỏi hắn bằng chất giọng trầm khàn:

"Hôm qua, có một nam tử cực kỳ suy yếu mà nằm ở chỗ này, rõ ràng là sắp chịu đựng hết nổi. Bất quá, khi ta truyền một ít linh lực cho y, giúp thân thể y chuyển biến tốt hơn đôi chút, y liền ngay lập tức van nài ta, giúp y tìm đạo lữ, và giải thoát cho hắn ta. Ngươi nói xem, y có ngốc không cơ chứ?"

Âm Tế Thiên biết Minh Vương là đang ám chỉ Bắc Minh: "Đúng! Y rất ngốc! Ngốc chết đi được."

Minh Vương xoay người ngồi lên nhuyễn tháp: "Vậy còn ngươi? Sao lại tới đây?"

Âm Tế Thiên nhìn chiếc mặt nạ quỷ trên mặt Minh Vương, mày nhíu nhíu lại, lẩm bẩm: "Xấu thật đấy!"

Minh Vương vỗ vỗ mặt nạ, nói: "Xấu lắm sao? Thế nhưng bổn vương lại thấy nó rất đẹp."

Âm Tế Thiên ngẩn người. Lời ban nãy hắn nói rất nhỏ, thế mà Minh Vương vẫn nghe thấy được. Âm Tế Thiên đánh trống lảng:

"Ta cũng nói luôn mục đích ta đến gặp ngài. Chắc là Ám Vô cũng đã báo rồi! Ta tới đây, là để đòi ngài một yêu cầu."

"Đã biết. Vậy ngươi muốn gì?"

Âm Tế Thiên nghĩ: "Trước đó! Ta xin phép hỏi ngài một câu. Minh Vương có thực sự tìm lại được một hồn còn thiếu của Bắc Minh hay chưa?"

"Ta đã tìm lại cho y rồi."

Âm Tế Thiên thấy Minh Vương trả lời rất chắc chắn, do đó không khỏi nhíu nhíu mày. Chẳng nhẽ hắn đoán sai? Thực ra, Bắc Minh và Ám Vô không lừa hắn cái gì cả. Âm Tế Thiên lại hỏi:

"Vậy một hồn đấy, đã quay lại thân xác của y chưa?"

Lúc này, Minh Vương cư nhiên im lặng. Âm Tế Thiên nhất thời lớn tiếng:

"Minh Vương đại nhân! Mong ngươi thành thật trả lời câu hỏi của ta."

Giọng nói của hắn chứa đầy vẻ nghiêm khắc. Minh Vương nhìn hắn:

"Ta đã đồng ý với đạo lữ của ngươi là không thể nói ra."

Đúng là Minh Vương chưa nói gì cả, thế nhưng câu trả lời này đã đủ để cho Âm Tế Thiên biết một hồn kia còn chưa quay lại thân thể của Bắc Minh. Âm Tế Thiên rất rất rất tức giận, Bắc Minh cư nhiên dám lừa gạt hắn.

"Vậy nó đang ở đâu?"

Nếu một hồn kia còn chưa quay lại thân thể của Bắc Minh, chỉ e y không chống cự được bao lâu nữa. Khó trách lúc hắn nhắc tới việc ăn mừng suốt một tháng, tâm tình của Bắc Minh lại có vẻ đau khổ đến như vậy.

Âm Tế Thiên nghĩ đến chuyện Bắc Minh sẽ chết, lòng quặn thắt lại, đau đớn khôn nguôi. Hắn ôm ngực, hỏi lại một lần nữa:

"Một hồn kia ở đâu?"

Minh Vương im lặng nhìn hắn, không trả lời. Thân người Âm Tế Thiên lóe lên một cái, thuấn di tới gần, hùng hổ kéo mạnh áo Minh Vương, tóc dài vung vút bay lên, quấn quanh yết hầu Minh Vương:

"Nói!"

Minh Vương nhìn mái tóc của Âm Tế Thiên, ánh mắt loe lóe: "Bổn vương nói ra thì có thay đổi được gì đâu? Vốn các ngươi đã được định sẵn là không thể ở cùng nhau."

Dứt lời, Minh Vương vụt biến mất, sau đó lại xuất hiện trên bảo tọa trong Đại điện. Âm Tế Thiên giật mình, vội vàng nhìn quanh, bắt gặp Minh Vương ngồi trên bảo tọa, tựa như một vị đế vương mà nhìn xuống hắn.

[Đồng nghĩa với ngai vàng]

"Ý ngươi là gì? Nói thẳng ra đi, đừng có vòng vo tam quốc, làm phí thời giờ của ta."

Ánh mắt Minh Vương trở nên mãnh liệt, một cái bóng từ trong cơ thể y vọt ra, xông thẳng tới chỗ Âm Tế Thiên. Nếu dùng mắt thường, sẽ không thể nào nhìn thấy được nó. Thế nhưng Âm Tế Thiên lại có một đôi mắt cực kỳ sắc bén. Lúc bóng đen sắp tới gần, mái tóc đằng sau Âm Tế Thiên bay lên, hóa thành một tấm lá chắn.

"Bùm!"

Kế đó Âm Tế Thiên bị đẩy lui gần ba trượng.

Minh Vương cất giọng lạnh lùng:

"Từ lúc bổn vương sinh ra cho tới nay, chưa có kẻ nào dám thất lễ với ta như vậy cả!"

299. Chương 295: Một Hồn Kia

Âm Tế Thiên kinh ngạc liếc nhìn tóc của mình, thật không ngờ tới nó lại có thể ngăn chặn đòn công kích của vị Đế vương Minh Ngục này.

Đương nhiên, cũng có khi là Minh Vương đã nương tay cho hắn, chứ nếu không, giờ hắn chỉ còn là một khối thi thể.

Âm Tế Thiên biết mình không phải là đối thủ của Minh Vương, tất nhiên không thể xài chiêu cứng đối cứng được nữa. Hắn thu hồi tư thế công kích, cung kính nói: "Vừa rồi là vì ta quá lo lắng cho đạo lữ, bởi thế mới mất đi lý trí, đắc tội Minh Vương đại nhân. Mong Minh Vương đại nhân thứ lỗi!"

Minh Vương khẽ híp mắt: "Ngươi vẫn là cái bộ dạng này!"

Trên mặt Âm Tế Thiên toát lên vẻ mê mang, không rõ hàm ý của Minh Vương là gì. Bất quá, nhìn thấy Minh Vương cũng thu hồi nhuệ khí, đáy lòng hắn thầm thở phào một hơi: "Xin Minh Vương đại nhân nói cho ta biết, rốt cuộc một hồn kia đang ở nơi nào?"

Minh Vương chăm chú nhìn hắn, nửa ngày sau, mới thở dài dằng dặc: "Hà tất phải cố chấp như thế!"

Âm Tế Thiên nói: "Chẳng phải Minh Vương đại nhân cũng rất cố chấp đó sao? Chứ nếu không, ngài cần gì phải tìm người luyện chế tuyệt phẩm Phục hồn đan, còn cố gắng sửa chữa áo giáp và đao của Minh Vương đời trướcnữa!"

Minh Vương chợt đứng lên: "Bổn vương không giống ngươi!"

Nháy mắt khi hắn ta đứng lên, thân người đột nhiên biến mất khỏi bảo tọa, vụt sau đó liền xuất hiện trước mặt Âm Tế Thiên. Tức giận kèm theo lạnh lùng nói "Bổn vương cứu là phụ vương của mình, nhưng chỉ dám dùng thảo dược Thần phẩm trân quý và hiếm có. Mà ngươi…"

Âm Tế Thiên thấy Minh Vương sắp nói ra tung tích một hồn kia của Bắc Minh, không khỏi ngừng thở!

Minh Vương ép tới phía trước một bước, từ trong miệng phun ra bốn chữ: "Bồi luôn cả mạng!"

Âm Tế Thiên ngẩn ra: "Có ý gì?".

"Chẳng phải ngươi muốn biết một hồn kia đang ở đâu sao? Được! Bổn vương sẽ nói cho ngươi biết!" Minh Vương chỉ vào nốt chu sa ngay giữa mày hắn: "Ở trong này! Nó là bị phong ấn ở trong nốt chu sa của ngươi".

Âm Tế Thiên cứ như nghe phải thiên phương dạ đàm, khó tin mà nhìn Minh Vương: "Cái… cái gì?"

[Tức là chuyện nghìn lẻ một đêm]

Một hồn kia của Bắc Minh bị phong ấn ở trong nốt chu sa của hắn?

Minh Vương thu tay lại: "Một hồn kia, vẫn luôn bảo vệ ba hồn bảy phách của ngươi. Nếu cưỡng chế lấy nó ra, ngươi có biết kết cục sẽ là gì không?"

Âm Tế Thiên khẽ híp mắt: "Đến lượt ta hồn phi phách tán sao?"

"Thông minh!" Minh Vương cười lạnh: "Sau khi biết tung tích của một hồn kia, ngươi cam lòng chịu trả nó lại ư?"

Âm Tế Thiên thờ ơ liếc hắn ta: "Bắc Minh cũng biết chuyện này, đúng không?".

Minh Vương mỉa mai nói: "Nếu y không biết, thì sớm đã đòi tìm một hồn kia lại rồi!"

Âm Tế Thiên đỏ cả hai mắt, chậm rãi khép mi lại, hỏi: "Vậy tại sao sắc mặt của Bắc Minh hồng hào hơn hẳn? Thoạt nhìn không khác gì so với người bình thường?"

"Bổn vương để y ngâm trong Hàn Âm Hồ, lại giúp y vận chuyển linh lực, sắc mặt hồng hào lên cũng không có gì kỳ quái!"

Âm Tế Thiên mở hai mắt ra, dùng đôi con ngươi đỏ rực nhìn Minh Vương: "Vì không muốn ta nghi ngờ, cho nên y mới làm như vậy? Thế, y còn sống được bao lâu nữa?"

"Nhiều nhất là năm ngày!"

Minh Vương thấy cả người Âm Tế Thiên run lên: "Nếu muốn lấy một hồn kia ra, cũng rất đơn giản. Chỉ cần dùng năng lực của ngươi dẫn đường cho nó đi ra, là nó liền trở lại thân thể của đạo lữ ngươi ngay."

Hắn ta không muốn nói thêm nữa, gọi Minh quỷ vệ, hộ tống Âm Tế Thiên rời đi.

Đại điện khôi phục vẻ an tĩnh, Minh Vương trở lại trên bảo tọa, vô lực vuốt vuốt trán, suy yếu hỏi: "Ám Vô, ngươi cảm thấy bổn vương nói tung tích một hồn kia cho hắn biết, rốt cuộc là đúng hay sai?"

Ám Vô từ sau một cây cột lớn bước ra: "Chủ tử, ngài quên Quỷ Tiên chúng ta cũng chú trọng số mệnh à? Bởi vậy, cho dù ngài không nói ra, nhưng có một số việc, kết quả cuối cùng cũng đã được định trước."

Minh Vương bỗng bật cười ra tiếng: "Tuy nhiên, có một vài người cố tình không tin số mệnh, cứng rắn muốn nghịch lại ý trời! Không đến kết quả cuối cùng, thì vẫn luôn cho rằng mọi việc nhất định sẽ còn có cơ hội xoay chuyển. Chẳng phải nhân gian còn có một câu nói 'Chưa thấy quan tài, chưa đổ lệ' hay sao? Lời này, có lẽ là để chỉ những người như vậy!"

Ám Vô nặng nề trầm mặc.

Minh Vương phất phất tay: "Ngươi đưa bọn họ rời đi đi!"

"Dạ!"

—

Âm Tế Thiên ngơ ngác đứng nhìn cánh cửa của phòng ngoài, mãi thật lâu vẫn chưa hồi phục lại *** thần.

Lúc nãy, lời Minh Vương nói, vẫn còn văng vẳng bên tai!

Rốt cuộc, hắn cũng hiểu được hàm ý trong câu 'Chuyện này cần phản hỏi bản thân y đã' kia. Cũng biết được lý do vì sao trước đó Bắc Minh phải lừa hắn.

Bắc Minh đã từng nói, khi y tới gần hắn sẽ có một loại cảm giác cực thoải mái, hóa ra là vì lý do này.

Đột nhiên, cửa phòng phát ra âm thanh kẽo kẹt. Lập tức, trong phòng có tiếng người hô: "Ah! Cửa phòng mở ra rồi này!"

Âm Tế Thiên nhanh chóng lấy lại *** thần, dùng tay chà xát mặt, cố gắng tỉnh táo hơn. Nháy mắt khi người trong phòng nhìn thấy hắn, hắn liền hé ra nụ cười đầy vui vẻ.

Hiên Viên Duật phát hiện Âm Tế Thiên đứng ở ngoài cửa, không khỏi kinh ngạc: "Tịch Thiên, ngươi đã trở lại!"

Khuôn mặt tuấn tú căng thẳng của Bắc Minh khi nhìn thấy Âm Tế Thiên liền trở nên dịu dàng mềm mại, y đứng dậy bước tới cửa.

Không ngờ, Hiên Viên Duật nhanh chân đứng chặn ngay giữa Âm Tế Thiên và Bắc Minh, ngăn cản tầm mắt của bọn họ: "Ta đang định đi tìm ngươi đây!"

Âm Tế Thiên liếc nhìn Bắc Minh đứng đằng sau Hiên Viên Duật, lúc này lại nhớ tới lời Minh Vương nói, đáy mắt bất chợt trở nên u ám.

Nhưng tức khắc đã bị ý cười đầy giả tạo che đi, hắn nhìn sắc mặt Hiên Viên Duật, hỏi: "Linh lực của ngươi đã khôi phục phần nào rồi nhỉ?"

Khóe miệng Hiên viên Duật cong cong: "Ngươi đang quan tâm ta sao?"

Âm Tế Thiên chẳng phủ nhận: "Ừm!"

Dù sao lý do Hiên Viên Duật hao hết linh lực để sửa chữa áo giáp và đao của Minh Vương đời trước, là vì muốn tìm lại một hồn kia giùm cho Bắc Minh. Bởi vậy hắn cũng phải quan tâm vài câu cho phải phép!

Bắc Minh nghe được đối thoại của bọn họ, sắc mặt đen đến không thể đen hơn!

Hiên Viên Duật ôm vai Âm Tế Thiên: "Minh Ngục càng ngày càng không yên ổn, chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi nơi đây thì hơn!"

Âm Tế Thiên còn chưa kịp đáp lại, đã bị một lực đạo rất mạnh kéo giật ra phía sau.

"Hiên Viên sư huynh! Tịch Thiên là đạo lữ của ta, chẳng cần ngươi phải quan tâm chiếu cố giùm!"

Bắc Minh lạnh lùng liếc Hiên Viên Duật một cái, ôm lấy Âm Tế Thiên, vượt ngang người Hiên Viên Duật mà đi về.

Hiên Viên Duật cũng chẳng thèm để ý, cười bước đến bên còn lại của Âm Tế Thiên, cùng thiếu niên sóng vai: "Chờ sau khi chúng ta trở lại Tu Chân giới, Tịch Thiên có muốn đến Bắc Bộ dạo chơi một lần không? Cảnh sắc nơi đó rất đẹp, sẽ khiến ngươi không nỡ quay về!"

Bắc Minh lạnh mặt, đáp giùm: "Nơi đó rét lạnh căm căm, có gì đẹp mắt chứ!"

Hiên Viên Duật mỉa mai đáp lại: "Ngươi đang nói khuôn mặt của mình đó à?"

"Ngươi..."

Âm Tế Thiên nhịn không được lên tiếng đánh gãy lời bọn họ: "Các ngươi có biết cách rời khỏi nơi này không?"

Hắn thật không hiểu!

Thời điểm bọn họ tiến vào Minh Ngục, Hiên Viên Duật và Bắc Minh không tính là hòa hợp, nhưng cũng không đến mức cãi vã.

Thế mà giờ hắn chỉ đi ra ngoài một lát, sao tự dưng hai người bọn họ lại đấu đá lẫn nhau như vầy?

Bắc Minh và Hiên Viên Duật đồng loạt đưa mắt nhìn con đường phía trước, không khỏi nhăn mày.

Hành lang này phi thường dài, căn bản không thấy điểm cuối. Bất quá, hai bên hành lang đều là cửa, cũng chẳng biết cánh cửa nào mới là lối ra!

"Sao các ngươi lại tùy tiện chạy loạn!" Phía sau truyền đến thanh âm vừa vội vừa tức của Ám Vô.

Ba người nhìn lại, chỉ thấy Ám Vô đứng đằng sau một cánh cửa: "Các ngươi lại đây!"

Ba người đi tới, theo chân Ám Vô bước vào cánh cửa kia. Lập tức, khung cảnh trước mắt bọn họ là Đại điện của Khí Đan Phủ. Ám Vô lại nói: "Giờ ta đưa các ngươi đến phủ của Phụng Âm, đón người bạn còn lại của các ngươi. Sau đó, ta sẽ dẫn các ngươi rời khỏi Minh Ngục."

Ba người không có ý kiến.

Vừa đi ra Đại điện, bọn họ liền thu hút sự chú ý của rất nhiều đệ tử.

"Chẳng phải tên thiếu niên có nốt chu sa kia đã đả thương đệ tử của học phủ chúng ta sao?"

"Đúng vậy! Ta nghe nói hắn bị Minh quỷ vệ bắt đi! Sao giờ lại được thả đi rồi?"

"Các ngươi không biết sao?"

"Biết cái gì?"

"Hôm qua có tin tức truyền ra, việc thiếu niên đả thương đệ tử Khí Đan Phủ đã được điều tra rõ ràng! Là đệ tử Khí Đan Phủ cố ý tìm thiếu niên gây chuyện, mới bị thiếu niên đả thương! Nếu sự tình đã rõ ràng, tất nhiên là phải thả hắn đi rồi!"

"Các ngươi nhìn, đó không phải là cánh tay phải của Minh Vương – Ám Vô đại nhân sao?"

"Trời ạ! Cư nhiên là Ám Vô đại nhân! Rốt cuộc ba người tới từ Tu Chân giới kia là ai thế? Có thể đi cùng một chỗ với Ám Vô đại nhân nữa."

Có người thoải mái nói nhỏ: "Các ngươi nhìn tướng mạo bọn họ đi, nhất định là dùng sắc đẹp dụ dỗ Ám Vô đại nhân rồi!"

Khóe miệng Âm Tế Thiên, Bắc Minh và Hiên Viên Duật giật mạnh một cái!

Ám Vô không nhịn được, xì một tiếng, bật cười.

Bốn người rời khỏi Khí Đan Phủ, tiến vào phủ đệ của Phụng Âm. Lệ quản sự vội vàng dẫn theo đám Quỷ vệ giữ cửa đến thỉnh lễ: "Tiểu nhân xin ra mắt Ám Vô đại nhân!"

Ám Vô khôi phục vẻ mặt đạm mạc: "Đại nhân của các ngươi đâu?"

Lệ quả sự liếc nhìn ba người phía sau, làm thành tư thế mời: "Thỉnh Ám Vô đại nhân vào bên trong! Phụng Âm đại nhân đã chờ trong đại sảnh lâu rồi!"

Ám Vô lắc đầu: "Chúng ta không vào! Ngươi bảo người bạn của Tịch Thiên đi ra là được! Ta phụng mệnh của Minh Vương, phải lập tức đưa bọn họ rời đi!"

Lệ quản sự nghe thấy là mệnh lệnh của Minh Vương, liền vội vàng chạy vào trong phủ thông báo!

300. Chương 296: Dự Cảm Xấu

Chỉ chốc lát sau, Phụng Âm dẫn theo Hạ Hầu Lân từ trong phủ đi ra. Nháy mắt khi hai người kia nhìn thấy Âm Tế Thiên, liền khựng lại. Nhưng rất nhanh đã che giấu vẻ thất thố và đổi thành nét tươi cười. Hạ Hầu Lân nói:

"Tịch Thiên, thật may là ngươi không sao cả."

Hắn ta đã nghĩ lần này Tịch Thiên chết chắc rồi. Vậy mà mới bị bắt có bảy ngày đã được thả ra, thậm chí toàn thân trên dưới chẳng chút thương tổn. Đúng là người tính không bằng trời tính. Ai mà ngờ được bọn Bắc Minh lại yêu cầu Minh Vương thả người cơ chứ. Âm Tế Thiên cũng mỉm cười đầy giả tạo, đáp:

"Thật ngại quá, đã để các ngươi lo lắng."

Phụng Âm nhìn về phía Bắc Minh: "Minh đạo hữu đã tìm được thứ ngươi cần chưa?"

"Được rồi." Bắc Minh híp mắt cười: "Tất cả đều nhờ vào Phụng Âm đại nhân hỗ trợ."

Phụng Âm nhìn Bắc Minh ngoài cười nhưng trong không cười, lòng bỗng có chút chột dạ, một dự cảm xấu bất giác dâng lên. Hình như, Bắc Minh biết bọn họ có dính líu tới vụ việc của Tịch Thiên. Y giả lả:

"Cũng chẳng phải việc gì lớn, tìm được nó cũng toàn dựa vào sự cố gắng của ngươi và Duật đạo hữu thôi."

Ám Vô lên tiếng nói: "Cho các ngươi thời gian một nén nhang, cần nói gì thì mau nói đi!"

Phụng Âm ngẩn người: "Ám Vô đại nhân. Sao không để nhóm Minh đạo hữu ở lâu thêm mấy ngày rồi hẵng đi."

"Đây là lệnh của Minh Vương đại nhân. Ta chỉ làm theo lệnh mà thôi."

Phụng Âm nghe thế, cũng không dám hỏi thêm, xoay người nói với Hạ Hầu Lân: "Lân, về sau ta sẽ không thể xuống Nhân giới thường xuyên được nữa."

Trước đây là vì y muốn trả nợ ơn tình. Bây giờ ơn tình đã trả xong rồi, không nhất thiết năm nào cũng phải xuống dưới ấy. Hạ Hầu Lân có chút tiếc nuối:

"Vậy nếu ngươi rảnh, nhớ đến tìm ta đấy. Đừng quên mất người bạn này."

Phụng Âm cười nói: "Đương nhiên!" Sau đó y khẽ liếc về phía Bắc Minh, rồi nhỏ giọng nói: "Ngươi phải thật cẩn thận!"

Ý của y là muốn nhắc nhở Hạ Hầu Lân, trên đường trở về nhớ đề phòng Bắc Minh hơn một chút, đáng tiếc Hạ Hầu Lân chẳng hiểu được ý tốt của y. Phụng Âm nghĩ, dù sao Hạ Hầu Lân cũng có mây tím hộ thể, chắc một tu sĩ Tu Chân giới không thể làm gì được hắn ta, cho nên cũng không truyền âm nhắc nhở Hạ Hầu Lân thêm. Y lấy mấy bình thuốc cường thân kiện thể ra đưa cho Hạ Hầu Lân, dặn dò vài câu rồi mới để bọn họ theo chân Ám Vô rời đi. Lệ quản sự thấy đám người đã khuất bóng nhưng Phụng Âm vẫn mãi dõi theo, bèn khẽ nhắc nhở:

"Đại nhân, bọn họ đã đi rồi."

Phụng Âm thở dài nói: "Lệ Nghiêm, ta có một dự cảm rất xấu!"

"Là dự cảm gì?"

"Ta cảm thấy, đây sẽ là lần cuối cùng ta nhìn thấy Lân."

Lệ quản sự cười nói: "Phụng Âm đại nhân, ngài chỉ là không nỡ rời xa Hạ Hầu công tử mà thôi. Khi chia tay ai cũng sẽ có cảm giác như vậy cả."

"Không. Không phải là vì chia tay." Phụng Âm nhăn mày: "Thôi! Lân tự có số mạng của hắn. Chúng ta hồi phủ đi."

—

Ám Vô đưa bọn họ tới cửa Minh Ngục, xóa tên bọn họ khỏi quyển sổ ghi chép, rồi mới xoay người nói.

[Nếu quên, xin xem lại chương 267]

"Tịch Thiên, ta chỉ có thể đưa các ngươi tới đây được thôi." Ám Vô nói: "Chờ Minh Ngục thái bình hơn, ta sẽ lại hoan nghênh các ngươi tới chơi."

Âm Tế Thiên cười đáp: "Ta chờ."

"Ngươi…" Ám Vô định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi: "Bảo trọng!"

Gã vung một tấm bùa màu vàng lên trên bãi đất trống, gió to nổi lên, nháy mắt nơi ấy liền xuất hiện một thông đạo đen ngòm.

"Tịch Thiên, ta nhớ ngươi đã từng nói, ngươi ở tại Bắc gia trong Bắc Hoàng Thành phía Nam Bộ. Giờ chỉ cần ngươi bước vào đó, tức khắc sẽ về tới Bắc gia ngay"

"Cảm ơn."

Âm Tế Thiên nắm lấy tay Bắc Minh, cùng với Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân bước vào trong thông đạo. Ám Vô nhìn cửa thông đạo dần dần biến mất, nhỏ giọng hỏi:

"Thật có thể gặp lại ư?"

Dựa vào tình cảm sâu sắc mà Tịch Thiên dành cho Bắc Minh, chắc chắn hắn sẽ lấy một hồn kia ra trả lại y. Nếu đúng là như vậy, gã còn có thể gặp lại hắn nữa sao?

—

Bốn người vừa bước ra khỏi thông đạo liền trông thấy mảnh rừng trúc quen thuộc. Âm Tế Thiên bị ánh sáng làm cho nheo nheo hai mắt:

"Mẹ nó! Cuối cùng cũng cảm giác được sự sống."

Hiên Viên Duật buồn cười nói: "Ta còn chẳng nhớ ánh sáng ban ngày là như thế nào luôn."

Bắc Minh cảm thán: "Nhà mình là tốt nhất." Y quay đầu nói với Hạ Hầu Lân "Đúng rồi Hạ Hầu huynh! Ngươi ở lại Bắc gia nghỉ ngơi mấy ngày đã. Sau đó, ta sẽ tự mình đưa ngươi quay lại Nhân giới."

Âm Tế Thiên nghe vậy, chỉ hơi nhíu mày, nhưng không nói gì. Hiên Viên Duật nhìn Bắc Minh đầy thú vị, thầm đoán xem y đang âm mưu chuyện gì.

"Được!" Hạ Hầu Lân vui vẻ đáp ứng: "Nhưng, ta muốn ở lại Tu Chân giới tu luyện."

Bắc Minh nhíu mày: "Vậy ngôi vị hoàng đế của huynh thì sao?"

Hạ Hầu Lân nói ra quyết định của mình: "Ta chuẩn bị thoái vị cho hoàng nhi. Sao? Ngươi không chào đón ta à?"

Bắc Minh cười cười nhìn gã: "Sao thế được! Nếu Hạ Hầu huynh đã quyết định như vậy, mấy ngày nữa ta sẽ cùng huynh tới Nhân gian một chuyến."

"Tốt quá rồi!"

Bốn người vừa mới rời khỏi rừng trúc, liền bắt gặp Bắc Vũ Hoành mang theo vài vị trưởng lão đi tới. Bắc Vũ Hoành trông thấy Âm Tế Thiên và Bắc Minh trở lại, mắt vụt sáng lên, nở nụ cười:

"Ta thấy linh lực ở Minh Thăng Viện dao động, cho nên chạy tới đây. Không ngờ các ngươi đã trở lại rồi."

Bắc Vũ Phong nhìn sắc mặt của Bắc Minh, chậc chậc nói: "Chẳng biết đã bao lâu rồi ta chưa thấy qua vẻ hồng hào trên mặt ngươi?"

Bắc Vũ Phong nói vậy, khiến mọi người đều chú ý tới sắc mặt của Bắc Minh. Ánh mắt Bắc Vũ Hoành và Âm Tế Thiên chợt tối đi, thế nhưng mọi người chỉ lo vui vẻ, do đó không có chú ý tới sự khác thường của hai người bọn họ. Âm Tế Thiên nhích tới gần Bắc Minh. Bắc Minh ôm hắn hỏi:

"Ngươi sao thế?"

"Ta mệt." Âm Tế Thiên nói dối.

Hiên Viên Duật trừng trừng nhìn hai người bọn họ, chen ngang nói: "Cũng mấy ngày rồi Tịch Thiên không được có yên tĩnh nghỉ ngơi. Mệt cũng phải." Y lấy ra một bình thuốc đưa cho Âm Tế Thiên: "Uống thuốc này vào, ngươi sẽ thấy thoải mái hơn đó."

Bắc Minh lạnh lùng liếc Hiên Viên Duật: "Đạ tạ viên sư huynh. Thế nhưng thuốc này ta cũng có. Vậy nên ngươi cứ giữ mà dùng đi."

Dứt lời, y liền ôm lấy Âm Tế Thiên, trở về gian phòng của mình. Bắc Vũ Hoành và nhóm trưởng lão nhìn Bắc Minh rời đi, rồi chuyển sang khuôn mặt tươi cười đầy bí hiểm của Hiên Viên Duật, chẳng hiểu sao bọn họ lại cảm giác thấy không khí giữa hai người này quái quái. Hiên Viên Duật chẳng để ý tới ánh mắt của mọi người, cười nói với Bắc Vũ Hoành:

"Hoành trưởng lão, sư phụ có còn ở quý phủ không ạ?"

"Có. Nàng vẫn đợi các ngươi về."

"Vậy ta xin phép đi gặp sư phụ." Hiên Viên Duật nhìn Hạ Hầu Lân vẫn còn đang dõi theo bóng dáng Bắc Minh: "Hạ Hầu huynh, ngươi cứ trở về phòng nghỉ ngơi trước đi."

Hạ Hầu Lân hoàn hồn, gật gật đầu.

Âm Tế Thiên về tới phòng, lập tức kéo lấy Bắc Minh, bổ nhào vào trên giường, cười nói:

"Rốt cục cũng có được không gian riêng của hai người."

Bắc Minh cười ôm hắn: "Chẳng phải ngươi mệt sao?"

"Ta lừa bọn họ thôi. Nếu không, ngươi sẽ bọn họ kéo đi hỏi han này nọ." Âm Tế Thiên giữ mặt Bắc Minh: "Ngoan! Để ta nhìn ngươi một chút nào!"

Khóe miệng Bắc Minh cong lên: "Có phải lâu rồi chưa nhìn đâu chứ."

"Trước kia, ta chỉ thấy mỗi sắc trắng nhợt trên mặt ngươi. Bây giờ không phải vậy, nhìn gương mặt hồng hào này, ta thật muốn cắn một cái cho đỡ thèm."

Âm Tế Thiên vừa nói xong, liền cúi đầu cắn nhẹ lên má y, sau đó còn không quên kéo áo lên lau đi nước miếng của mình. Bắc Minh cưng chiều nhéo mũi hắn:

"Nào, đừng có động đậy."

Âm Tế Thiên giữ mặt y lại. Bắc Minh nhìn khuôn mặt nghiêm túc của hắn, cười:

"Vậy ta cũng nhìn ngươi một cái."

Y vương tay kéo trâm cài tóc của Âm Tế Thiên xuống, búi tóc đen nhánh nháy mắt xõa thành mái tóc xanh yêu dị. Âm Tế Thiên cười hì hì:

"Muốn nhìn ta cũng phải có điều kiện đó".

Bắc Minh nhướng mày: "Điều kiện gì?".

"Ngươi phải khắc sâu khuôn mặt của ta vào trong lòng."

"Ta đã sớm làm vậy rồi."

Âm Tế Thiên bất mãn: "Gạt người! Ta chắc chắn ngươi chưa có làm được."

"Sao lại nói như vậy?"

"Nếu ngươi làm được, ngươi phải nhớ rõ là ta có bao nhiêu cọng lông mi! Ngươi đừng có mà đáp bừa một con số, ngươi cũng biết ta đọc sách nhanh như thế nào rồi đó, bởi vậy ta chỉ cần nhìn qua gương là biết được đáp án ngay!"

Bắc Minh chịu thua hắn luôn. Y bất đắc dĩ nói:

"Vậy được! Ta sẽ nhìn ngươi thật cẩn thận! Rồi thuận tiện đếm xem ngươi có bao nhiêu cọng lông mi."

Âm Tế Thiên vừa lòng cười: "Thế mới tốt chứ! Đếm luôn cả lông mũi nữa nhá!"

Bắc Minh: "...".

301. Chương 297: Đợi Ta

Đột nhiên, xoay người một cái, Bắc Minh đặt Âm Tế Thiên ở dưới thân, bình tĩnh chăm chú nhìn khuôn mặt *** xảo của thiếu niên!

Ánh mắt của y thập phần nghiêm túc, nhìn vô cùng cẩn thận, phảng phất như muốn khắc ghi chiều dài lông mi, độ lớn ánh mắt, chiều cao cái mũi và từng tấc da thịt trên khuôn mặt vào hết trong đầu y.

Cuối cùng, y bắt đầu đếm từng cọng lông mi của Âm Tế Thiên, tỉ mỉ, từng chút từng chút chậm rãi đếm.

Nếu đếm sai hoặc quên, liền đếm lại một lần nữa.

Cứ như vậy, y lặp đi lặp lại động tác đó nhiều lần, giống như muốn khẳng định cho thiếu niên biết, y yêu hắn đến nhường nào!

Âm Tế Thiên vẫn không nhúc nhích, mặc y chơi đùa với lông mi của mình. Nhìn nhu tình lộ ra dưới đáy mắt Bắc Minh, miệng hắn khẽ nhếch tạo thành một nụ cười xinh đẹp.

Tuy nhiên, thời điểm cảm nhận được sự lưu luyến của Bắc Minh, ý cười trên môi hắn liền thu lại.

Lúc ở Minh Ngục, nghe Minh Vương nói xong, hắn vẫn luôn không hiểu. Vì cái gì một hồn kia của Bắc Minh lại bị phong ấn trong nốt chu sa của hắn.

Không!

Chính xác mà nói, là phong ấn trong nốt chu sa của Tịch Thiên.

Âm Tế Thiên ngẫm lại, vẫn cảm thấy nói như thế cũng không đúng!

Trước kia, giữa mày của Tịch Thiên không có nốt chu sa, là sau khi hắn xuyên hồn vào cơ thể này, nó mới xuất hiện.

Rốt cuộc, chuyện gì đang xảy ra thế này!

Còn có, thời điểm tiến vào Minh đô, vì cái gì tên hiện trên sổ ghi chép không phải là Tịch Thiên mà lại là Âm Tế Thiên?

Theo như lời Minh Vương đã nói, một hồn kia đã sớm tiến vào bảo hộ ba hồn bảy phách của hắn. Vậy, nếu đã có bảo hộ, thế sao hắn lại chiếm cứ được thân thể này?

Và hồn phách của Tịch Thiên trước kia, đã đi đâu?

Mà nếu một hồn kia của Bắc Minh kỳ thực vẫn luôn bảo vệ hắn …

Âm Tế Thiên cảm thấy đầu óc của mình càng lúc càng hỗn loạn, cuối cùng, hắn đành buông bỏ, không cố gở đám bòng bong này nữa.

Mặc kệ điểm xuất phát của mọi chuyện là gì, hiện tại giữa hắn và Bắc Minh, phải có một người quyết định hy sinh!

Haiz!

Vì một hồn kia, ngay cả Minh Ngục bọn họ cũng dám đi. Không ngờ, lộn qua lộn lại một vòng lớn, cuối cùng hóa ra nó lại nằm trong nốt chu sa của hắn.

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên khẽ nhíu mày, bèn quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, tùy tiện tìm một cái cớ cho có lệ: “Ta đột nhiên nghĩ tới, nếu một hồn kia đã trở lại thân thể của ngươi, vậy Thôn Phách còn có thể chạy ra hay không? Nếu Thôn Phách tan biến, vậy bên Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ, ngươi định ăn nói thế nào? Dù sao bọn họ cũng thật tâm thật lòng quan tâm tới ngươi!”

Bắc Minh mím mím môi: “Ta đã tính rồi, hai ngày nữa, liền dùng thân phận Bắc Minh đi gặp bọn họ một lần. Sau đó giải thích rõ ràng với bọn họ!”

Âm Tế Thiên cười nói: “Ngươi không sợ bọn họ tức điên lên, xé ngươi thành mảnh nhỏ hay sao?”

Bắc Minh khẽ cong môi: “Bọn họ không nỡ đâu!”

“Ta đi cùng ngươi!”

Nghe vậy, đáy mắt Bắc Minh xẹt qua một tia chua sót khó có thể nhận ra. Y cúi đầu hôn hôn nốt chu sa của Âm Tế Thiên, khàn khàn nói: “Ngươi không nên đi với ta!”

Âm Tế Thiên cũng đoán được tính toán của Bắc Minh, tim cứ như bị đâm một đao, đau đến mức hắn thở không nổi.

Hắn đè nén sự khó chịu, giả vờ bất mãn hỏi: “Vì cái gì ta không nên đi?”

Bắc Minh kiên nhẫn giải thích: “Tuy ta có thể khẳng định rằng hai vị lão tổ không nỡ đả thương ta. Nhưng, ta không có cách nào cam đoan bọn họ không trút giận lên ngươi! Cho nên, ngươi ngoan ngoãn chờ ta trở lại đi!”

Âm Tế Thiên không phản bác, chỉ lẳng lặng nhìn Bắc Minh.

Hắn đoán, nam nhân này sắp sửa thêu dệt thêm lời nói dối hòng che giấu đi cái chết của y. Quả nhiên, ngay sau đó, Bắc Minh tiếp tục nói: "Trước khi đi gặp Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ, ta định đưa Hạ Hầu Lân quay trở về Phàm giới. Chờ sau khi ta gặp được hai vị sư phụ, ta muốn tìm một chỗ an tĩnh để bế quan!"

Đôi môi Âm Tế Thiên run rẩy, thanh âm đều nghẹn ở trong cổ họng, như thế nào cũng không phát ra được!

Bắc Minh!

Có phải ngươi đã sớm an bài tốt, không muốn để cho hắn khổ sở ư?

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên không lên tiếng, tưởng đâu rằng hắn không nỡ xa mình, liền giải thích: "Ta muốn bế quan, là vì một hồn kia đã trở lại trong cơ thể của ta, có nghĩa là ta và Thôn Phác hợp hai thành một. Mà trong thời gian ngắn, tu vi của Thôn Phách không thể nào dung hợp với thân thể này. Cho nên, ta phải bế quan tu luyện, đem tu vi của Thôn Phách chuyển thành của mình, nếu không, sẽ bạo thể mà chết!".

Âm Tế Thiên đột nhiên vươn tay, kìm chặt lấy Bắc Minh, không cho Bắc Minh nhìn đến sắc mặt của mình.

"Bao lâu?"

Bắc Minh đối với câu hỏi đột nhiên của hắn, cũng rất sửng sốt: "Cái gì?"

"Ta hỏi lần này ngươi muốn bế quan bao lâu?".

Bắc Minh trầm mặc một lát, mới nói: "Có… có thể là… ba năm… hoặc lâu hơn…"

Y không biết lúc mình nói lời này, trong thanh âm lại xen lẫn sự lo lắng. Tuy nhiên, Âm Tế Thiên không chỉ nghe ra, mà còn cảm nhận được sự đau thương cùng không nỡ trong lòng Bắc Minh!

Âm Tế Thiên dùng hết khí lực toàn thân, mới thốt ra một câu: "Sao lại lâu như vậy, ngươi không sợ ta thừa lúc ngươi vắng mặt, mà chuyển sang yêu thích người khác ư?"

Bắc Minh phút chốc buộc chặt hai cánh tay: "Nếu… nếu…"

Âm Tế Thiên biết hắn muốn nói gì, vội cười đánh gãy: "Lừa ngươi thôi! Làm sao ta có thể thích người khác cho được! Đời này, ta chỉ chấp nhận mỗi mình ngươi!"

Thân mình Bắc Minh nhẹ run lên, cúi đầu, kề sát vào cổ thiếu niên, dùng sức hút mạnh một cái, rồi ngẩng đầu: "Tịch Thiên, ngươi hãy nghe ta nói, nếu…"

Âm Tế Thiên lại một lần nữa đánh gãy lời y: "Ta biết! Ta đều biết! Không phải chỉ là bế quan vài năm thôi sao! Ta chờ ngươi đi ra! Bất quá, chừng nào đến phiên ta bế quan! Ngươi cũng phải chờ ta đi ra đấy!"

Hắn nghĩ nghĩ lại nói: "Không đúng! Ngươi không chỉ chờ ta đi ra, mà trong lúc ta bế quan, ngươi còn không được phép trêu hoa ghẹo nguyệt! Không được nhìn những nam nhân khác, cả nữ nhân cũng thế! Còn có! Mỗi ngày, trong lúc ta bế quan, ngươi đều phải đọc ba nghìn lần 'Tế Thiên'.

"Trừ cái này ra, mỗi ngày ngươi đều phải viết tên ta ra giấy ba nghìn lần nữa. Đúng rồi! Lúc tiến vào Minh đô, chẳng phải trên sổ ghi chép có hiện lên tên của ta sao? Ngươi liền viết ba chữ 'Âm Tế Thiên' đi. Nếu không, ta sợ ngươi sẽ quên ta mất!"

Bắc Minh: "…"

Không hiểu sao, sao y luôn cảm thấy Tịch Thiên giống như đang nhắn nhủ di ngôn!

Chẳng lẽ hắn đã biết…

Bắc Minh thầm cả kinh!

"Sau khi ta xuất quan, ta sẽ đích thân kiểm tra! Nếu ngươi làm không được, coi chừng ta cạo hết lông trên người ngươi đấy! Đương nhiên, cũng bao gồm cả bộ phận gần tiểu huynh đệ kia luôn!"

Bắc Minh nghe xong lời này, thở phào một hơi. Xem ra, Tịch Thiên là đang lo lắng sau khi hắn bế quan, y sẽ quên hắn mất!

"Ngươi đừng tưởng là ta đang nói giỡn! Ta rất nghiêm túc đó! Bất quá, ngươi yên tâm, ta thân là hòa thượng, kỹ thuật cạo tóc tuyệt đối là số một!"

Âm Tế Thiên vỗ vỗ lưng: "Ngươi nghe không?"

Bắc Minh lấy lại *** thần: "A… Ừm!"

"Đúng rồi, trong lúc ta bế quan, ngươi phải thay ta đi Vạn Phật Tự, thay ta thăm hỏi sư phụ của ta! Thay ta báo hiếu! Còn có, ngươi phải tìm đồ ăn ngon nhất trên thiên hạ cho ta, để sau khi ta xuất quan, có thể ăn no nê một bữa!"

Bắc Minh: "…"

Không phải là y muốn bế quan sao?

Như thế nào lại giống như Tịch Thiên muốn bế quan, hơn nữa, còn dặn dò nhiều chuyện như vậy!

"Trước kia, thời gian bế quan của ta đều tương đối ngắn. Bất quá, từ sau lần Độ Kiếp hôm bữa, nó bỗng trở nên rất dài!"

Bắc Minh thuận theo hắn, lên tiếng hỏi: "Mất bao lâu?"

"Chậm thì mười năm, lâu thì trăm năm!"

Bắc Minh: "…"

"Chẳng lẽ ngươi không muốn chờ ta?"

Bắc Minh mau chóng nói: "Ta chờ!"

Âm Tế Thiên hừ nhẹ một tiếng: "Ngươi nhanh như vậy liền đáp ứng! Nhất định là trả lời cho có lệ thôi!"

Bắc Minh: "…"

"Ngươi không nói lời nào, chính là đang ngầm thừa nhận!"

Bắc Minh bất đắc dĩ mỉm cười: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

"Ngươi phải thề với Thiên Đạo!"

"Còn phải thề với Thiên Đạo?" Bắc Minh nghi hoặc, muốn ngẩng đầu, không ngờ, lại bị thiếu niên ôm chặt cổ, đè nặng không tha.

"Đúng vậy! Ngươi không thề, ta sẽ không an lòng! Nếu ta không an lòng, bế quan sẽ dễ bị tẩu hỏa nhập ma! Ngươi cũng không muốn ta bị tẩu hỏa nhập ma, đúng không?"

Bắc Minh cảm thấy Tịch Thiên có chút cố tình gây sự, nhưng lại giống như đang làm nũng với y. Hơn nữa, hắn tựa hồ thật lo lắng y bị những người khác bắt cóc đi mất. Tóm lại, y cảm thấy thực không thích hợp!

"Ngươi muốn ta thề như thế nào?"

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ: "Ách… Ngươi đọc theo ta, ta nói cái gì, ngươi thề với Thiên Đạo như thế!"

Bắc Minh nghĩ, mình cũng chỉ còn được gần gũi Tịch Thiên thêm vài ngày nữa thôi. Mặc kệ thề cái gì, chỉ cần Tịch Thiên vui vẻ là tốt!

Y sảng khoái đáp ứng: "Được!"

302. Chương 298

Âm Tế Thiên thì thầm:

"Ta – Bắc Minh – con trai của Bắc Vũ Hoành – trực thuộc Bắc gia, nay xin thề với trời. Khoảng thời gian không có Âm Tế Thiên làm bạn, mỗi ngày bản thân đều sẽ niệm 'Âm Tế Thiên' ba trăm lần, viết 'Âm Tế Thiên' ba trăm lần. Tuyệt đối sẽ không nhờ người khác giúp, hoặc dùng phù chú, pháp khí, yêu thú, bảo vật … để hoàn thành thay."

Không chờ Âm Tế Thiên nói xong, Bắc Minh đã bật cười xen vào: "Chẳng phải nói ba nghìn lần ư? Sao giờ lại biến thành ba trăm rồi?"

Với lại, y cảm thấy lời thề này của Âm Tế Thiên thật quá nghiêm túc, cặn kẽ đến từng chi tiết nhỏ. Nếu tuân theo nó, vậy y sẽ phải đích thân ra tay thôi.

"Nếu ba nghìn lần, vậy suốt ngày ngươi chỉ châu đầu vào niệm và viết suốt luôn. Thế nhưng bản thân ngươi là thiếu gia của Bắc gia, trong phủ còn rất nhiều chuyện chờ ngươi giải quyết nữa."

Bắc Minh bất đắc dĩ nói: "Được rồi! Phu nhân là chu đáo nhất! Ngài cứ nói tiếp, tiểu nhân sẽ nghiêm túc nghe theo."

Âm Tế Thiên tiếp tục thì thầm: "Nếu Bắc Minh không làm được, thì Âm Tế Thiên sẽ không được chết tử tế, hồn phi phách tán, chẳng thể siêu sinh."

Bắc Minh giật mình, tức giận nói: "Sao ngươi lại tự nguyền rủa mình?"

Âm Tế Thiên vô tội nói: "Ta đâu có tự nguyền rủa mình. Ngươi cứ hoàn thành theo đúng y như lời thề ấy, vậy ta sẽ chẳng hề hấn gì rồi?"

"Nhưng lỡ đâu ta bận việc không thể hoàn thành được rồi sao?"

"Ta tin chắc là nếu ngươi đã mở miệng thề thì thù cho trời có sập xuống ngươi cũng nhất quyết hoàn thành nó cho được."

"..."

Đột nhiên, Bắc Minh lại tưởng tượng ra cái cảnh một bên vừa niệm 'Âm Tế Thiên' một bên vừa chiến đấu, rồi là một bên viết 'Âm Tế Thiên' một bên xử lý chuyện trong Bắc gia. Y đỡ trán:

"Sao bỗng dưng ta cảm thấy mình bận rộn thế này"

"Được rồi! Ngươi thề đi!"

Lúc này, Bắc Minh mới tỉnh táo lại: "Tịch Thiên! Sao ngươi lại..."

Y cảm thấy rất kỳ lạ, cớ gì hắn nhất quyết muốn y phát lời thề độc? Âm Tế Thiên phát hiện Bắc Minh đã bắt đầu nghi ngờ, bèn giả vờ đáng thương, thở dài nói:

"Phải chăng phu quân có Hạ Hầu huynh rồi, cho nên không cần ta nữa. Dù chỉ là một lời thề, cũng không muốn thực hiện?"

Bắc Minh định ngẩng đầu lên, nhưng bị Âm Tế Thiên ghì xuống.

Y đành nói: "Sao lại lôi cả Hạ Hầu Lân vào đây?"

Âm Tế Thiên hừ lạnh: "Chẳng phải ngươi muốn đích thân đưa Hạ Hầu Lân về Nhân giới ư? Bởi vậy ta rất ghen! Ta rất bất an."

Bắc Minh mỉm cười, thì ra phu nhân nhà mình đang ăn giấm.

"Thôi được rồi!"

Âm Tế Thiên nhanh chóng nói: "Vậy ngươi lặp lại lời ta. Một chữ cũng không được bỏ sót đấy!"

"Rồi."

Bắc Minh đọc lại lời thề mà Âm Tế Thiên vừa nói: "Ta – Bắc Minh – con trai của Bắc Vũ Hoành – trực thuộc Bắc gia, nay xin thề với trời. Khoảng thời gian không có Âm Tế Thiên làm bạn, mỗi ngày bản thân đều sẽ niệm 'Âm Tế Thiên' ba trăm lần, viết 'Âm Tế Thiên' ba trăm lần. Tuyệt đối sẽ không nhờ người khác giúp, hoặc dùng phù chú, pháp khí, yêu thú, bảo vật ... để hoàn thành thay. Nếu không làm được, Âm Tế Thiên sẽ chết không tử tế, hồn phi phách tán, chẳng thể siêu sinh."

Y cũng không biết mình nên giận Tịch Thiên vì đã bắt y thề độc như vậy, hay cảm thấy may mắn là sau khi mình chết, lời thề sẽ mất đi hiệu lực, như vậy Tịch Thiên cũng chẳng có vấn đề gì. Âm Tế Thiên thấy trên người Bắc Minh lóe lên dấu hiệu năm cánh sao của trận pháp, hai tay lại càng siết chặt hơn nữa.

"Ngoan quá!" Sau đó hắn nghiêng người hôn Bắc Minh một cái: "Thưởng cho ngươi."

Bắc Minh nhướng mày: "Chỉ hôn má thôi ư?"

"Ừ! Giờ ta hơi mệt, muốn đi ngủ. Chờ đến tối rồi sẽ thưởng cho ngươi sau."

Bắc Minh…: "…"

Âm Tế Thiên siết chặt y: "Ta chỉ muốn ôm như thế này thôi."

"Như thế thì ta sẽ đè nặng ngươi. Ngươi không biết là ta rất nặng sao?"

Âm Tế Thiên hừ lạnh: "Ngươi chỉ có chừng ấy. Đối với ta không khác nào cọng lông chim cả."

Bắc Minh: "…"

"Đừng động đậy. Ngươi cứ ôm ta như vậy đi, đợi ta đến khi ta ngủ rồi hãy ôm ta lên giường."

Bắc Minh bất đắc dĩ: "Được rồi."

Chính vì thế, Bắc Minh không phát hiện ra được khóe mắt thiếu niên đã ửng đỏ, từng giọt từng giọt lệ lặng lẽ rơi xuống.

Bắc Minh chẳng biết mình đã nằm trên người Âm Tế Thiên bao lâu, mãi đến tận khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều, y mới nhẹ nhàng ôm lấy thiếu niên, đặt lên giường.

Y nghiêng người kéo Âm Tế Thiên vào trong lòng, nhẹ hít một hơi. Nếu y chết đi, Tịch Thiên sẽ ra sao đây? Vẫn để Tịch Thiên ở Bắc gia, hay là để hắn quay về Vạn Phật Tự? Thế nhưng, hắn mà quay về Vạn Phật Tự thì có thể thích ứng được sinh hoạt nơi đó ư? Tuy nhiên, không cho hắn quay về thì y lại lo lắng cuộc sống ở Bắc gia. Y nên tìm ai chăm sóc cho Tịch Thiên bây giờ? Nghĩ vậy, Bắc Minh chợt nhớ tới Hiên Viên Duật. Kỳ thực, Hiên Viên Duật là một lựa chọn không tồi. Thế nhưng, cứ nghĩ đến việc Tịch Thiên và Hiên Viên Duật ở cùng nhau, y lại cảm thấy khó chịu. Bắc Minh siết chặt nắm tay thêm một chút. Y tuyệt đối không giao Tịch Thiên cho Hiên Viên Duật đâu.

Bắc Minh bỗng cảm thấy mình lo lắng quá dư thừa. Tịch Thiên có suy nghĩ của riêng mình, có chủ kiến của riêng mình, hắn sẽ không nghe theo bất cứ sắp đặt nào. Huống chi hắn có năng lực, những người khác đừng hòng mà động được tới hắn. Bất quá, y không ở cạnh Tịch Thiên, thực lo rằng sẽ không có ai chăm sóc cho hắn, cực lo lắng.

Bắc Minh chẳng ngủ được, mở mắt trừng trừng nhìn sắc trời bên ngoài dần tối sầm lại. Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên. Bắc Minh nhỏ giọng hỏi:

"Ai?"

Bắc Thận đứng ngoài cửa, nhanh chóng thưa: "Thiếu gia! Hoành trưởng lão bảo Thiếu gia và Thiếu phu nhân đến trong viện của ngài ấy dùng bữa."

"Dùng bữa?"

"Vâng ạ. Hoành trưởng lão sai người làm một bàn tiệc rượu."

Bắc Minh nghĩ chắc Bắc Vũ Hoành muốn tổ chức một bữa tiệc gia đình: "Ta biết rồi! Chốc nữa sẽ qua."

Âm Tế Thiên nằm trong ngực Bắc Minh, nghe thấy động tĩnh nên khẽ chuyển người, mở mắt hỏi: "Sao thế?"

"Cha bảo chúng ta qua dùng bữa. Nếu ngươi mệt quá thì cứ ngủ tiếp đi."

Âm Tế Thiên ngáp một cái: "Cùng đi đi."

Hắn ngồi dậy, mặc cho Bắc Minh loay hoay mặc áo, chải tóc cho mình. Chỉnh tề xong xuôi, cả hai cùng rời Minh Thăng Viện, đến viện của Hoành trưởng lão.

Trên chiếc bàn lớn đặt ngay giữa sảnh, chủ vị là Bắc Vũ Hoành, tay phải là Huyền Ngọc trưởng lão, tay trái là Bắc Vũ Phong, tiếp theo là Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân. Bên cạnh Huyền Ngọc trưởng lão để trống,

hình như là cố ý chừa cho Bắc Minh. Huyền Ngọc trưởng lão vừa thấy Bắc Minh đến, liền trở nên căng thẳng.

Bắc Minh đảo mắt nhìn quanh, khi thấy Huyền Ngọc trưởng lão thì hơi khựng lại, sau đó kéo tay Âm Tế Thiên đến ngồi cạnh bà. Huyền Ngọc trưởng lão vừa mừng vừa lo. Còn Bắc Vũ Hoành lại cười cười gật đầu. Hiên Viên Duật thì sớm đã đoán được Bắc Minh sẽ ngồi cạnh Huyền Ngọc trưởng lão, cho nên không hề tỏ ra kinh ngạc. Thêm vào đó, từ đầu đến giờ y vẫn bận nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên mãi thôi.

Hạ Hầu Lân nhíu chặt mày, tỏ ra không mấy thích thú khi Âm Tế Thiên ngồi cạnh mình. Thế nhưng, nếu đổi vị trí với Hiên Viên Duật thì lại cách xa Bắc Minh quá, ấy là còn chưa nói đến hành động đó không hề lịch sự chút nào.

Bắc Vũ Hoành quay đầu nói với Bắc Cẩn:

"Dọn thức ăn lên đi."

"Dạ."

Bắc Vũ Phong cười nói: "Minh Nhi! Chuyến đi Minh Ngục lần này có thuận lợi không?"

Khóe miệng Bắc Minh khẽ nhếch, không nhìn kỹ sẽ không biết là y đang cười.

"Chuyến đi này, quả thật làm phiền Hạ Hầu huynh quá nhiều. Nếu không có bạn của huynh hỗ trợ, chỉ sợ hiện giờ bọn ta vẫn còn đang loay hoay ở Minh Ngục."

Bắc Vũ Hoành và Bắc Vũ Phong nghe vậy, liền quay sang cười với Hạ Hầu Lân, khách khí cảm tạ vài câu. Hạ Hầu Lân khoát tay:

"Ta cũng không giúp được gì nhiều. Phần lớn, đều nhờ vào sự cố gắng của Minh hiền đệ và Duật hiền đệ thôi. Chỉ có một tháng, mà đã luyện ra được Thần khí cấp tuyệt phẩm."

"Cái gì?"

Bắc Vũ Hoành, Bắc Vũ Phong, Huyền Ngọc trưởng lão cùng tất cả mọi người có mặt ở đại sảnh đều khiếp sợ nhìn Bắc Minh và Hiên Viên Duật. Bắc Vũ Phong hưng phấn hỏi:

"Minh Nhi, Hạ Hầu công tử nói đúng chứ?"

Bắc Minh nhăn mày: "Ta có thể luyện được Thần đan, hoàn toàn là nhờ quyển sách hướng dẫn có sẵn trong phòng Luyện đan. Không có nó ta chẳng thể nào thành công được."

"Tức là nếu không có quyển sách đó thì sẽ không luyện được."

"Ừ. Không khác lắm."

Bắc Vũ Phong nhìn về phía Hiên Viên Duật: "Vậy Duật Nhi?"

Hiên Viên Duật thu hồi ánh mắt đang chăm chú nhìn Âm Tế Thiên kia: "Ta căn bản không có luyện Thần khí, mà sửa Thần khí, là một chiếc áo giáp và một thanh đao."

Mặc dù hai người không có luyện ra được tuyệt phẩm gì cả, thế nhưng Bắc Vũ Phong lại rất tò mò về thứ được gọi là Thần khí kia: "Vật cái Thần khí mà ngươi sửa ấy, nó có lợi hại không?"

Hiên Viên Duật cười nói: "Là Thần khí mà Minh Vương đời trước dùng, người nghĩ xem nó có lợi hại không? Nói Thần khí kia có linh hồn của riêng mình, cũng không phải nói quá."

"..."

303. Chương 299

Hiên Viên Duật nhếch môi mỉm cười: "Sau khi ta sửa chữa xong, liền nghe thấy thanh âm cảm tạ của chúng!"

Bắc Vũ Phong sợ hãi than: "Thần khí quả nhiên không giống với pháp khí của chúng ta!"

Bắc Vũ Hoành ôn hòa mỉm cười: "Mặc dù các ngươi không thể luyện ra Thần phẩm, nhưng lần này đi đến Minh Ngục cũng coi như là rèn luyện thêm kinh nghiệm cho bản thân. Bất quá, chẳng phải các ngươi đi tìm hồn sao? Cớ gì lại chạy tới luyện chế Thần khí?"

"Sự tình là như vầy!" Hiên Viên Duật kể lại tất cả mọi chuyện.

Vương của Minh Ngục, không phải nói thấy là có thể thấy. Đến ngay cả Quỷ Tiên của Minh Ngục cũng chưa chắc có may mắn được gặp mặt một lần.

Hiên Viên Duật liếc nhìn Âm Tế Thiên từ đầu đến cuối chưa phát ra tiếng nào: "Ừm! Vô cùng đáng tiếc là Minh Vương mang mặt nạ. Và người duy nhất được diện kiến riêng Minh Vương, cũng chỉ có Tịch Thiên!"

Xoạt một cái, ánh mắt mọi người đều đổ dồn sang Âm Tế Thiên.

Bắc Vũ Phong tò mò hỏi: "Tịch Thiên, ngươi nhìn thấy khuôn mặt thật của Minh Vương rồi?"

Âm Tế Thiên lấy lại *** Thần: "A… Ừm!"

"Vậy bộ dáng Minh Vương như thế nào?"

"Lớn lên rất tuấn mỹ. Bất quá, trong mắt ta, cũng chỉ là một tên tiểu tử thối!" Âm Tế Thiên vô ý thốt ra.

Mọi người ngốc rớt: "…"

"…" Âm Tế Thiên cũng ngây ngẩn cả người!

Hắn chẳng thể nào hiểu nổi tại sao mình lại hay dùng từ tiểu tử thối để nói về Minh Vương như vậy.

Nếu Minh Vương nghe được, phỏng chừng sẽ bóp chết hắn!

Lúc này, nhóm gia phó đã bưng đồ ăn lên.

Bắc Vũ Hoành cười nói: "Mọi người cứ dùng cơm trước đã!"

Chuyện đầu tiên Bắc Minh làm khi động đũa là gắp đồ ăn cho Âm Tế Thiên.

Đợi bát Âm Tế Thiên đầy vung lên, y mới nhìn sang Huyền Ngọc trưởng lão bên cạnh. Sau đó, không nhanh không chậm gắp cho bà một cục thịt gà.

Huyền Ngọc trưởng lão nhìn cục thịt gà trong bát, đầu tiên là sửng sốt, nhưng sau đó, đáy mắt nảy lên vẻ kích động, vui sướng không biết nên nói cái gì mới tốt, một lúc lâu sau, mới nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn.

Bắc Vũ Hoành mỉm cười nhìn hai mẹ con bọn họ.

Trên bàn cơm, tuy rằng không khí chưa đến mức sôi nổi náo nhiệt, nhưng đề tài vẫn luôn nối tiếp nhau. Nhất là Bắc Vũ Phong, đối với chuyện của Minh Ngục cực kỳ tò mò. Trong lúc dùng bữa, cơ hồ đều là giọng nói của hắn ta.

Sau khi ăn xong, mọi người uống một ly trà, liền mạnh ai nấy tản đi.

Âm Tế Thiên vừa ra khỏi cửa đại viện của Hoành trưởng lão, cả người liền dựa lên người Bắc Minh: "Ta muốn xuất phủ đi dạo một chút!"

Bắc Minh thấy sắc trời còn sớm, cách lúc phố buôn bán tan chợ còn hơn một canh giờ nữa, liền đồng ý nói: "Được, sang phố buôn bán đi!"

Âm Tế Thiên đột nhiên nhảy lên lưng Bắc Minh, hai tay ôm lấy cổ y, hai chân lại kẹp lấy thắt lưng y: "Ta ăn no quá! Ta muốn ngươi cõng ta qua đó!"

Bắc Minh nhanh chóng vòng lấy chân hắn, cười nói: "Đi kiểu này, phố sẽ tan mất đấy!"

"Giờ chúng ta bay qua đó, kế tiếp ngươi lại chậm rãi cõng ta dạo phố!"

Bắc Minh nhướng mày: "Không sợ bị người ta cười?"

Âm Tế Thiên xì một tiếng: "Người nào cười, chứng tỏ một điều, đó là bọn họ đố kỵ với ta. Nếu có bản lĩnh, bọn họ cũng tìm một đạo lữ cam nguyện cõng bọn họ ấy!"

Trong tròng mắt đen của Bắc Minh lấp kín tiếu ý, khẽ hất nhẹ hắn lên, nói: "Vậy giờ chúng ta liền tới phố đi dạo!"

Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân theo sau ra tới, nhìn thấy Bắc Minh cõng Âm Tế Thiên, người trước khẽ híp mắt, người sau đố kỵ đến hai con ngươi đều đỏ rực.

Nghe được bọn họ muốn đi dạo phố, hai người liền nhanh chóng nối gót.

Tuy nhiên, mới vừa tiến lên hai bước, bọn họ chợt nghe thấy truyền âm của thiếu niên, giọng nói lạnh lùng và hung hăng, khiến bọn họ không khỏi khựng lại: "Mấy ngày kế tiếp, ta chỉ muốn an tĩnh ở cùng một chỗ với Bắc Minh. Nếu các ngươi dám lại đây, thì đừng trách ta không khách khí!"

Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân liếc mắt nhìn nhau, cứ như vậy mà đứng im tại chỗ, lẳng lặng ngó Bắc Minh cõng Âm Tế Thiên khuất bóng.

Hạ Hầu Lân thân là đế vương, chưa bao giờ bị uy hiếp như thế. Cho nên, đối với lời uy hiếp của thiếu niên, vừa tức giận lại vừa cảm thấy mình yếu thế hơn hẳn so với người Tu Chân.

Hiên Viên Duật cũng chẳng quan tâm tới lời uy hiếp của Âm Tế Thiên, chỉ là y không hiểu lắm, vì cái gì mấy ngày kế tiếp hắn lại muốn an tĩnh ở chung một chỗ với Bắc Minh. Chẳng lẽ sắp tới đây có ngày đặc biệt gì sao?

Đột nhiên, y cảm thấy Tịch Thiên như đang giấu diếm một việc gì đó.

Hiên Viên Duật cất bước, đuổi theo.

—

Bắc Minh và Âm Tế Thiên rời khỏi Bắc phủ, ngay lập tức ngự khí phi hành tiến vào khu phố buôn bán sầm uất náo nhiệt. Vừa hạ xuống đất, đã nhanh chóng thu hút sự vây xem của quần chúng xung quanh. Rất nhanh, có người nhận ra bọn họ!

"Đó không phải là Minh thiếu gia của Bắc gia sao?"

Có người kích động nói: "Không sai! Là Minh thiếu gia! Thiếu niên đứng cạnh có nốt chu sa giữa mày kia, hẳn là đạo lữ của Minh thiếu gia, Ngự thú sư cấp mười!"

"A! Thiếu niên kia chính là Ngự thú sư cấp mười hả? Bộ dạng còn đẹp hơn cả cô nương"

"Chân của đạo lữ Minh thiếu gia bị làm sao vậy? Cớ gì lại bắt Minh thiếu gia cõng?"

"Chẳng lẽ chân bị thương?"

"Các ngươi đã từng thấy chân bị thương, mà còn có thể đung đưa trái phải như vậy chưa? Thực hiển nhiên là do tình cảm của bọn họ rất tốt, cho nên Minh thiếu gia mới tình nguyện cõng đạo lữ đi dạo phố!"

Âm Tế Thiên và Bắc Minh phảng phất như không nghe thấy tiếng thảo luận của mọi người, chỉ chìm đắm trong thế giới hai người, vừa tán gẫu vừa đi dạo.

"Minh, cái kia là cái gì?" Âm Tế Thiên chỉ vào cái sạp ở phía trước không xa nói.

Trên sạp nhỏ bày gì đó, rất giống con diều mà hắn đã từng biết. Chẳng qua, những con diều này đều được làm từ giấy màu vàng, mặt trên còn vẽ ký hiệu , làm người khác cảm thấy vô cùng đặc biệt.

[Đọc là háo]

Bắc Minh nhìn lại, thấy đồ vật trên sạp nhỏ, cười đáp: "Đó là con diều! Ngươi chưa từng thấy sao?"

"Đương nhiên thấy rồi! Ta chỉ tò mò vì sao mặt trên còn vẽ ký hiệu ?"

Bắc Minh kinh ngạc: "Ngươi không biết?"

Âm Tế Thiên lắc đầu.

Bắc Minh đi lên, tốn năm linh thạch trung phẩm mua năm con diều để Âm Tế Thiên cầm: "Ta mang ngươi đi thả!"

Khóe mắt Âm Tế Thiên giật giật: "Ngươi muốn dẫn ta đi thả… diều? Thế nhưng, sao ngươi lại mua nhiều như vậy? Còn có, chúng nó thật mắc quá đi thôi! Một con diều mà phải trả tận một linh thạch trung phẩm!"

Hơn nữa, trò thả diều này cũng có phần ấu trĩ quá đi?

Chẳng phải chạy vài cái, sau đó canh chừng cho nó ổn định trên bầu trời, là xong, có cái gì vui chứ?

Lại nói, muốn thả diều cũng nên chọn ban ngày chứ?

"Năm con đã là thiếu rồi! Hơn nữa, mỗi con chỉ tốn một viên linh thạch trung phẩm, cũng không hề đắt!" Bắc Minh nghiêng đầu, thâm ý mỉm cười: "Đợi lát nữa, cam đoan ngươi không muốn ngừng chơi!"

Nghe nói như thế, Âm Tế Thiên bỗng có chút tò mò, cao hứng nói: "Chúng ta đi đâu chơi đây?"

"Phía trước có một cái quảng trường, chuyên dùng để cho người ta thả diều!"

Âm Tế Thiên vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy xa xa có rất nhiều diều giấy đang bay lượn trên bầu trời.

Diều bay lên không trung, ký hiệu được vẽ trên ấy phát ra ánh sáng màu đỏ, cùng với con diều bên cạnh không ngừng đấu đến đấu đi, thoạt nhìn vô cùng kịch liệt.

Âm Tế Thiên hưng phấn nói: "Bọn họ đang đấu diều?"

"Không sai! Đợi lát nữa chuyển chút linh lực vào trên con diều, là có thể làm cho diều bay lên." Bắc Minh vừa đi vừa giải thích cho hắn quy tắc đấu diều: "Trừ cái này ra, còn có đổ diều. Người thả diều trên quảng trường, phải đưa trước linh thạch. Nếu con diều của ai có thể đứng lại đến cuối cùng, thì linh thạch của những người khác đều thuộc về người kia!"

"Nghe cũng không tệ!"

Hai người đi vào quảng trường, Âm Tế Thiên nhanh chóng nhảy xuống lưng Bắc Minh: "Chúng ta chơi như thế nào?"

"Trước chờ ván này kết thúc đã!"

Bắc Minh với tay cầm lấy con diều trong tay hắn: "Ngươi định một người chơi một con diều, hay là hai người cùng chơi một con?"

"Có câu nói như này, đồng vợ đồng chồng, tát biển đông cũng cạn mà!"

[Mình mạn phép sửa như vậy cho nó dễ hiểu hơn].

Bắc Minh cất bốn con diều còn dư vào trong nhẫn: "Chúng ta đi báo danh trước đã!"

Âm Tế Thiên ngẩn người: "Còn phải báo doanh?"

"Ừm! Quảng trường này thuộc quyền sở quản của Hoa gia, bọn họ còn mở một sòng bạc bên ngoài. Ngoại trừ tu sĩ thả diều ở bên trong ra, thì người đứng bên ngoài quan sát cũng có thể đặt cược."

"Vậy chẳng phải bọn họ ngồi không, cũng có thể thu được một số lượng lớn linh thạch!"

"Cũng không thể nói như vậy, nhiệm vụ của bọn họ là bảo hộ an toàn cho quảng trường, để ngăn không cho người khác gây rối! Cũng chỉ có như vậy, mọi người mới có thể an tâm chơi được!"

Bắc Minh mang theo Âm Tế Thiên đi tới trước bàn của quản sự Hoa gia, rồi viết tên của mình lên trên sổ ghi chép.

Hoa gia quản sự nhìn thấy hai chữ Bắc Minh, chợt ngẩng lên. Nháy mắt khi nhìn thấy Bắc Minh và Âm Tế Thiên, khóe miệng liền chuyển thành nụ cười lấy lòng: "Tiểu nhân xin ra mắt Minh thiếu gia và Minh thiếu phu nhân!"

Bắc Minh lấy một túi linh thạch nhỏ ra: "Đây là linh thạch bọn ta cược bản thân sẽ thắng, mỗi trận một túi! Tính tiền sau!"

"Dạ! Dạ!" Quản sự Hoa gia nhìn con diều trong tay Bắc Minh, nhỏ giọng nhắc nhở: "Minh thiếu gia, con diều của ngài hình như hơi nhỏ!"

Âm Tế Thiên liếc nhìn con diều của Bắc Minh, lại liếc nhìn những con diều trên bầu trời, cũng không khác nhau lắm. Vì cái gì lại nói con diều của bọn họ nhỏ?

304. Chương 300

Bắc Minh không thèm để ý nói: "Chúng ta chỉ chơi đùa một chút, vui vẻ là chính thôi."

Quản sự Hoa gia cũng không tùy tiện nói thêm nữa.

Bắc Minh dẫn Âm Tế Thiên đến một chỗ thanh tĩnh đứng chờ: "Sao hắn lại nói con diều của chúng ta nhỏ?".

"Không phải là nhỏ. Mà cái phù trên con diều của chúng ta không có cao cấp như con diều của những người khác. Quản sự Hoa gia sợ chúng ta thua, cho nên mới cố ý nói nó nhỏ để nhắc nhở."

"Thì ra là thế."

Âm Tế Thiên đánh giá quảng trường náo nhiệt, và tức khắc chú ý đến hai bóng người quen thuộc đang tiến vào.

Mặt hắn nháy mắt đen thùi: "Sao bọn họ cũng tới?".

"Ai?" Đường nhìn của Bắc Minh chuyển từ con diều trên bầu trời sang người Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên mất hứng nói: "Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân!".

Hắn không cho bọn họ tới, bọn họ lại càng muốn tới. Định chờ hắn động thủ thì bọn họ mới biết khó mà lui à?

Bắc Minh nhìn theo ánh mắt của Âm Tế Thiên, thấy Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân đã báo danh xong, nhưng không có tiến về phía này. Y quay đầu lại nói: "Chỉ cần bọn họ không quấy rầy đến chúng ta là được."

Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ, cũng chẳng quan tâm đến hai người kia để khỏi mất hứng.

Trận đấu kế tiếp rất nhanh đã được tiến hành, Âm Tế Thiên và Bắc Minh đi vào giữa quảng trường, cùng người khác đồng thời phóng linh lực thả con diều bay lên trời.

Đợi quản sự Hoa gia ra lệnh, mọi người nhanh tay điều khiển con diều tấn công.

Còn tu sĩ đứng bên ngoài quảng trường thì lớn tiếng la hét.

Âm Tế Thiên kích động kéo kéo ống tay áo của Bắc Minh, không ngừng kêu lên: "Đánh con diều bên trái, con diều bên trái kìa, con đó nhìn yếu đó."

Hắn định đích thân ra tay, nhưng hắn không biết chơi, cho nên đành đứng xem Bắc Minh điều khiển như thế nào, học hỏi rồi mới dám động thủ.

Bắc Minh thấy hắn vui vẻ như thế, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên.

Theo lời hắn, y tấn công vào con diều bên trái.

Lúc này, hai con diều như đôi gà trống mà đá nhau, rất nhanh con bên trái đã bại trận, từ trên không trung rớt xuống dưới đất, biến thành một đống giấy vụn.

Âm Tế Thiên nhìn Bắc Minh đánh rơi vài con diều, liền hiểu được cách điều khiển nó là như thế nào.

Đầu tiên, phải nhìn xem phù trên đó có cao cấp hay không, rồi đến tu vi của chủ nhân nó có lợi hại hay không, cuối cùng là kỹ xảo của đối phương.

Tựa như đánh nhau giữa người với người, nếu không biết tránh né, thì đành chịu thất bại.

Trên bầu trời, có nhiều con diều đã bị đánh rơi, mới trôi qua nửa nén hương mà số lượng giảm chỉ còn phân nửa.

Âm Tế Thiên ngó quanh, phát hiện Hiên Viên Duật cùng với Hạ Hầu Lân cũng chơi chung một con diều, và quan trọng là con diều của bọn họ vẫn còn sừng sững trên cao.

"Chúng ta đánh rơi con diều của Hiên Viên Duật đi."

Khóe miệng Bắc Minh nhếch lên: "Tán thành."

Y liền điều khiển con diều của mình bay đến chỗ của Hiên Viên Duật.

Hiên Viên Duật phát hiện con diều của Bắc Minh bay đến, mắt khẽ liếc sang chỗ y một cái.

Hạ Hầu Lân có chút khẩn trương, nhắc nhở: "Con diều của Minh hiền đệ đang bay đến kìa."

Hiên Viên Duật tự tin nói: "Đừng lo lắng, ta sẽ đánh cho bọn họ tan xác pháo!"

Y điều khiển nó chuyển hướng, tựa như tên bắn mà lao về phía con diều của Bắc Minh.

Hai con diều hung hăn hẳn lên, ngươi đánh ta lui, ta đánh ngươi đỡ, bốn người chơi đến quên trời quên đất.

Đúng lúc đó, một con diều khác đột nhiên tới gần chỗ bọn họ, mạnh công kích, hòng tiêu diệt cả hai con diều của Bắc Minh và Hiên Viên Duật.

Bốn người nhìn hai con diều đồng thời rớt xuống đất, không khỏi sửng sốt. Lại thấy trên con diều kia, hóa ra có dán phù cao cấp, mạnh hơn nhiều so với phù trung cấp của bọn họ.

Âm Tế Thiên bất mãn: "Sao mới xíu mà đã bị đánh rơi rồi! Bất quá, con diều của bọn Hiên Viên Duật cũng bị thua, lòng ta đỡ mất hứng hơn đôi chút."

Bắc Minh buồn cười xoa xoa tóc hắn, nhìn con diều có dán phù cao cấp đang bay trên không trung kia: "Có những tu sĩ sử dụng con diều để kiếm linh thạch, chúng ta bị đánh rớt, cũng không có gì làm lạ."

Y liếc về phía Hiên Viên Duật, nói: "Trận sau tiếp tục."

"Được rồi, đành đợi vậy." Trong lòng Âm Tế Thiên tràn ngập ý chí chiến đấu.

Lúc bắt đầu trận tiếp theo, đầu tiên Âm Tế Thiên tìm vài con diều nhỏ yếu bên cạnh để luyện tập. Sau đó, hắn và Hiên Viên Duật cứ như đã bàn trước, mà đồng loạt tấn công con diều có dán phù cao cấp kia, hợp lực đánh rơi nó.

Bắc Minh đứng bên cạnh, không ngừng nhắc nhở: "Trước tiên nên phòng thủ cho thật tốt, rồi hãy tính đến chuyện tấn công sau."

"Được rồi." Âm Tế Thiên hung hăng mà công kích, tránh trái né phải, chờ đợi có khe hở, liền đánh vào đối phương.

Đột nhiên, xuất hiện thêm một con diều có dán phù cao cấp khác, đem con diều của hắn và Hiên Viên Duật cùng đánh rớt xuống đất.

"Ah!"Âm Tế Thiên sửng sốt, nhìn con diều của mình bị đánh rơi, không khỏi tức giận trừng hai con diều có dán phù cao cấp kia.

Ngay sau đó, trên không trung đột nhiên vang lên hai tiếng "ầm ầm", hai con nhiều nháy mắt nổ thành nhiều mảnh nhỏ.

Mọi người kinh hãi.

Những tu sĩ đang thả diều trong quảng trường đều nhốn nháo chạy trốn.

Nhất thời, cả quản trường biến thành một mảnh hỗn loạn.

Hộ vệ Hoa gia đứng ra quát lớn: "Là ai? Ai dám gây sự ở địa bàn của Hoa gia?"

Âm Tế Thiên chớp chớp mắt, vô tội mà nhìn Bắc Minh: "Ta không có làm cái gì hết à. Chỉ trừng hai con diều kia một cái thôi à. Là chúng nó tự dưng phát nổ à!"

Hắn đâu có ngờ trừng thôi mà nó cũng nổ cho được.

Đừng nói là sau khi độ kiếp xong, hắn có được kỹ năng "Ánh mắt giết người" như trong truyền thuyết nha?

305. Chương 301

"Sao ta lại thấy ngươi giống như chưa đánh đã khai thế?"

Bắc Minh vừa trêu ghẹo vừa xoa xoa đầu Âm Tế Thiên, nhàn nhạt nhìn quảng trường đang hỗn loạn, chỉ e trận đấu diều không thể tiếp tục được nữa: "Trời không còn sớm, nơi này cũng sắp đóng cửa. Chúng ta đi dạo chút rồi về thôi!"

Âm Tế Thiên lưu luyến không rời mà nhìn những con diều bay lượn trên không trung„ hồi lâu mới gật đầu: "Được rồi."

Bắc Minh cười nói: "Còn chơi chưa đủ? Sau này.."

Lời y bỗng khựng lại, ánh mắt trầm xuống, sửa thành: "Chúng ta đi!"

"Ừ, chúng ta đi dạo."

Âm Tế Thiên nhảy lên lưng Bắc Minh, hôn hôn má y một cái rồi nói: "Đi thôi."

Bắc Minh nhếch môi cười khẽ.

Y cảm thấy tối nay Tịch Thiên rất thích gần gũi mình, trừ bỏ bắt y cõng, còn thường xuyên hôn má hôn môi y nữa.

Hơi thở ấm áp phả vào tai, đầy ý khiêu kích, làm lòng y ngứa ngáy. Hận không thể đè hắn ra lề đường, hung hăng mà tiến vào thân thể hắn.

Hai người đi dạo chợ không được bao lâu thì phố xá bắt đầu thưa thớt dần.

Các tu sĩ ai nấy cũng ngự khí rời khỏi, nhưng riêng có Bắc Minh và Âm Tế Thiên là chậm rì rì đi bộ trở về Bắc phủ.

Đêm khuya.

Trên ngã tư đường rộng lớn thanh tĩnh, chỉ còn mỗi tiếng bước chân của hai người.

"Thật muốn đi cùng ngươi như thế này mãi." Âm Tế Thiên khẽ cắn vành tai của Bắc Minh.

Bắc Minh nhíu mày: "Chúng ta khoan hãy về Bắc phủ, ta cõng ngươi dạo quanh một vòng nữa."

Âm Tế Thiên la lên: "Chỉ có dạo một vòng thôi ư? Ta muốn ngươi cõng ta cả đời."

Bắc Minh cứng đờ, mím môi không nói tiếng nào.

Âm Tế Thiên phảng phất như không có phát hiện ra sự bất thường của y, tiếp tục luyên thuyên: "Dĩ nhiên, ngươi muốn cõng ta cả đời cũng không có khả năng. Khoan tính đến chuyện ngươi có nguyện ý hay không, mà ta phải giữ nguyên tư thế này mãi, quả thật sẽ rất mỏi."

Hắn nằm úp sấp, thì thầm bên tai y: "Bắc Minh, ta đã từng nói, ta rất thích ngươi chưa?"

Nghe vậy, tim Bắc Minh bỗng nảy lên, cổ họng giật giật: "Hình như chưa."

Âm Tế Thiên bật cười: "Ha ha, ta nghe thấy nhịp tim của ngươi đập nhanh hơn đó nhá. Chắc là ngươi rất muốn nghe ta nói lời này."

Bắc Minh khẽ hất hắn lên để cõng vững vàng hơn: "Xem ra, ngươi đang có chủ ý xấu gì phải không?"

Âm Tế Thiên kêu oan: "Ta nào có! Ta đối xử tốt với ngươi còn không kịp nữa là! Sao lại có ý xấu được chứ!"

Bắc Minh hừ nhẹ.

Hai người không nói nữa, con đường lại khôi phục vẻ yên tĩnh.

Một lúc sau, rốt cuộc Bắc Minh nhịn không nổi, rầu rĩ thúc giục: "Ngươi còn không mau nói!"

Âm Tế Thiên giả vờ không hiểu: "Nói cái gì?"

"Lời mà ban nãy ngươi hỏi đó!"

"Nãy giờ ta có hỏi gì đâu nhỉ?"

Đột nhiên, Bắc Minh muốn bóp chết thiếu niên mình đang cõng trên lưng này hết sức: "Ngươi mà còn không nói, ta sẽ bỏ ngươi lại đây đó."

Âm Tế Thiên cười xấu xa: "Ý ngươi là câu 'ta rất thích ngươi' à? Tuy nhiên ban nãy ngươi không có nói là ngươi muốn nghe!"

Giọng Bắc Minh chùng xuống: "Nhưng giờ ta muốn nghe."

"Thật sự muốn nghe?"

Bắc Minh khẳng định: "Đúng vậy! Ta muốn nghe!"

Vừa nói xong, thiếu niên đột nhiên vòng tay từ đằng sau ra, ghì lấy cổ Bắc Minh, hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai y.

Âm Tế Thiên chìa đầu lưỡi ra liếm một vòng, từng chút từng chút một, sau đó có xu hướng chuyển dần xuống phía cổ.

Cổ họng Bắc Minh khô nóng: "Tịch Thiên…Ngươi…"

Y có chút kinh ngạc, thật không ngờ Tịch Thiên cư nhiên khiêu khích mình ngay trên đường như thế này.

Âm Tế thiên ngẩng đầu, đôi môi lưu luyến ở vành tai Bắc Minh, hô hấp có chút dồn dập. Hắn siết chặt cổ của y, khàn khàn nói: "Minh, ta thích ngươi."

Bắc Minh ngẩn cả người, mạnh dừng bước chân lại.

Ánh mắt kinh ngạc chuyển thành sung sướng, cuối cùng là cực hưng phấn.

Y hé môi mỏng, thì thào: "Nói lại lần nữa đi!"

Thiếu niên rất nghe lời, nói lại một lần: "Minh, ta thích ngươi."

Bắc Minh cứ như là nghe chưa đủ: "Ngươi lặp lại thêm lần nữa!"

Âm Tế Thiên không ngại: "Minh, ta thích ngươi!"

"Nói lần nữa xem!"

"Ta thích ngươi."

"Lại lần nữa!"

"Ta thích ngươi."

"Nói lần nữa đi!"

Khóe miệng Âm Tế Thiên run rẩy: "…."

Nói liên tiếp năm lần rồi, cuối cùng y muốn nghe mấy lần đây, biết thế mình không nói ra làm gì.

"Tịch Thiên, ngươi nói thêm mấy lần đi!"

Âm Tế Thiên buồn cười: "Ngươi là đại ngu ngốc, chẳng phải chỉ là một câu nói thôi sao, ngươi muốn nghe mấy lần mới chịu nghỉ đây?"

Bắc Minh thúc giục: "Nói mau lên!"

Âm Tế Thiên cũng không làm y thất vọng: "Bắc Minh! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi! …"

Thời điểm nói câu cuối cùng, hắn đột nhiên ngẩng đầu, hưng phất hét lớn: "Bắc Minh, ta thích ngươi!"

Một tiếng này, giống như sử dụng phù khuếch đại âm thanh, toàn bộ không trung của Bắc hoàng thành đều vang vọng tiếng hét của Âm Tế Thiên.

Người chưa đi ngủ hoặc không tu luyện, đều nghe Âm Tế Thiên "dũng cảm thổ lộ" với Bắc Minh. Mà người ngủ say, thì bị âm thanh của y làm cho kinh động, giật mình tỉnh giấc.

Nhất thời, toàn bộ Bắc hoàng thành đều sục sôi.

"Nửa đêm nửa hôm, ai lại lớn tiếng làm ta hết cả hồn thế này!"

"Vừa rồi, hình như ta nghe là "Bắc Minh, ta thích ngươi". Bắc Minh đó có phải là Minh thiếu gia không?"

"Ta cũng nghe như vậy."

"Ta cũng thế."

"Cái kia, giọng của người la hét … hình như là Minh thiếu phu nhân."

"Ngươi chắc chứ?"

"Trước kia ta có nghe Minh thiếu phu nhân nói chuyện rồi."

Còn các tu sĩ bị đánh tỉnh khỏi giấc ngủ, đều chạy đến bên cửa sổ, gào lại: "Tên khốn khiếp kia, nửa đêm nửa hôm mà la hét cái gì!"

"Ta đang đả tọa tu luyện, thiếu nữa tẩu hỏa nhập ma luôn rồi!"

—

Cách phía sau hai người họ không xa, là Hiên Viên Duật với sắc mặt đen kịt.

Hạ Hầu Lân nhìn vẻ khó coi của Hiên Viên Duật, cười nói: "Duật hiền đệ thích Tịch Thiên ư?"

Hiên Viên Duật thản nhiên liếc hắn ta một cái, cũng không phủ nhận: "Đúng vậy!"

Nụ cười trên mặt Hạ Hầu Lân tươi hơn vài phần: "Vừa lúc, ta cũng thích Minh hiền đệ. Vậy, hai người chúng ta liên thủ chia rẻ bọn họ, thế nào?"

Hiên Viên Duật thâm ý nói: "Nếu Hạ Hầu huynh có thể trở lại Tu Chân giới, ta nhất định sẽ hợp tác với huynh."

Nếu y đoán không sai, lần này Bắc Minh đích thân đưa Hạ Hầu Lân trở về Phàm giới, nhất định là tìm cơ hội để diệt trừ hắn ta.

Tuy trên người Hạ Hầu Lân có mây tím hộ thể, nhưng nếu Bắc Minh không nắm chắc, cũng sẽ chẳng mở miệng nói thế.

Như vậy, lần trở về Phàm giới này của Hạ Hầu Lân, lành ít dữ nhiều.

Y có nhắc nhở Hạ Hầu Lân thì cũng chẳng ích gì, hắn trốn được một lần chứ không trốn được cả đời. Mà y lại càng không có khả năng che chở cho hắn, ai biểu Tịch Thiên không thích hắn làm chi.

Hơn nữa, chuyện Hạ Hầu Lân bảo Phụng Âm giết chết Tịch Thiên, khiến y cứ canh cánh mãi trong lòng, vẫn luôn muốn tìm cơ hội dạy dỗ cho Hạ Hầu Lân một bài học. Nhưng đáng tiếc, tạm thời không có biện pháp phá giải mây tím trên người hắn.

Hạ Hầu Lân hưng phấn nói: "Một lời đã định."

Thêm một người, thêm một phần chắc chắn.

Hiên Viên Duật nhìn hắn, đáy mắt lóe lên ý cười lạnh lẽo.

—

Lúc Âm Tế Thiên hô xong tiếng cuối cùng, cả hắn và Bắc Minh đều sững sờ tại chỗ.

Khi nhìn thấy người xung quanh đều thò đầu ra cửa sổ mắng chửi, hắn mới lấy lại *** thần, vội kêu Bắc Minh mau mau rời khỏi.

"Đều tại ngươi hết! Giờ toàn bộ Bắc hoàng thành đều nghe được ta nói câu 'Bắc Minh, ta thích ngươi!' rồi". Âm Tế Thiên hừ nhẹ: "Ngươi đã vừa lòng chưa?"

Hắn chẳng qua chỉ nhất thời nổi hứng nên hô tô thêm một chút, xả ra hết hưng phấn trong lòng, nhưng nào ngờ nó lại truyền khắp cả Bắc hoàng thành.

Bắc Minh nghẹn cười: "Ai kêu ngươi dùng linh lực làm chi!"

Một tiếng cuối cùng kia, thật làm y ngơ ngẩn cả người.

Y nghĩ, chắc ngày mai mọi người đều biết, Minh thiếu phu nhân thích Minh thiếu gia!

Thật tốt.

Kết quả như thế quả thật làm y cao hứng, cũng thật vừa lòng.

"Ta không có! Ta chỉ la to hơn bình thường chút xíu thôi, không ngờ nó lại hiệu quả như vậy."

Âm Tế Thiên nhớ lại chuyện con diều ban nãy.

Chẳng lẽ, những việc này đều là do năng lực mới của hắn?

Nếu thật là thế, vậy xem ra hắn không kềm chế được năng lực của mình, bởi vậy mới gây ra hâu quả như thế?

"Ha Ha!" Bắc Minh nhịn không được mà bật cười.

Tiểu phu nhân của y quả là thú vị.

Âm Tế Thiên thật muốn đào hố chôn mình luôn cho rồi.

Hắn tựa đầu vào lưng Bắc Minh, khóc lóc ỉ oi: "Ta không còn mặt mũi gặp người khác nữa rồi! Ngươi mau mau ngự khí trở về Bắc phủ, tìm một chỗ cho ta nấp đi!"

Tuy đó không phải là chuyện mất mặt gì, nhưng toàn bộ Bắc hoàng thành đều biết hắn hô hào nói thích Bắc Minh, mà da mặt hắn lại không đủ dầy, thật sự không tiếp nhận nổi ánh mắt quái dị của mọi người dành cho hắn.

306. Chương 302

Bắc Minh cõng Âm Tế Thiên trở về Bắc phủ.

Vừa bước vào cổng lớn, những đệ tử tuần tra vẫn còn chưa về phòng nghỉ ngơi, đều đồng loạt nhìn về phía bọn họ, ánh mắt mập mờ cứ đảo quanh người Bắc Minh và Âm Tế Thiên miết.

Âm Tế Thiên chôn đầu trên lưng Bắc Minh, chẳng dám ngẩng đầu lên.

Đúng lúc này, phía trước vang lên tiếng: "Khụ khụ."

Lỗ tai Âm Tế Thiên khẽ giật giật, chỉ nghe Bắc Minh kêu: "Cha!"

Hắn ló đầu từ sau lưng Bắc Minh ra, nhìn bộ dạng mắc cười nhưng phải cố nhịn của Bắc Vũ Hoành, hắn lại yên lặng rụt đầu trở về, dựa vào lưng Bắc Minh, tiếp tục vẽ vòng tròn.

Bắc Vũ Hoành thấy Âm Tế Thiên ngại ngùng, cho nên ho nhẹ một tiếng, nói với Bắc Minh: "Tịch Thiên không hiểu chuyện thì thôi. Minh Nhi! Ngươi lớn như vậy rồi sao còn không biết chừng mực? Tiếng la ban nãy, thiếu chút nữa khiến những đệ tử đang tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma đấy!"

Âm Tế Thiên nghe Bắc Vũ Hoành trách cứ Bắc Minh, trong lòng liền không thỏa mái, ngẩng đầu lên bênh vực phu quân nhà hắn: "Không liên quan đến Bắc Minh, là ta không cẩn thận la lớn quá!"

Bắc Minh thấy hắn bảo vệ mình như thế, con ngươi hiện lên ý cười, nhếch môi: "Cha, những đệ tử đó không có chuyện gì chứ?"

"Cũng chẳng đáng ngại. Thôi muộn rồi, các ngươi đều đi ngủ đi! Lần sau đừng có làm chuyện lỗ mãng như vậy nữa."

"Dạ."

Bắc Minh dẫn Âm Tế Thiên trở lại Minh Thăng viện.

Hắn vừa vào tới, liền nhẹ thở ra một hơi: "Bộ tiếng la cuối cùng của ta lớn đến vậy sao? Đến cả người đang tu luyện cũng xém bị tẩu hỏa nhập ma?"

Bắc Minh kéo Âm Tế Thiên nằm lên giường: "Kỳ thật, cũng không có chuyện gì to tát, những người tỉnh đều bình thường, chẳng chút thương tích. Chắc là sóng âm do ngươi phát ra có hơi đặc biệt, không những cắt đứt tu luyện của các tu sĩ, mà còn có khả năng khiến bọn họ bị tẩu hỏa nhập ma."

Âm Tế Thiên cái hiểu cái không gật đầu: "Trước kia ta chưa gặp phải tình huống này bao giờ, cũng có khi do lần Độ Kiếp mới đây, khiến năng lực của ta lại tăng lên."

"Nếu dùng nó đánh địch thủ, chắc sẽ gây sát thương rất mạnh. Về sau, ngươi nên thường xuyên tập điều khiển nó, để tránh khi cần dùng lại bị luống cuống tay chân."

Âm Tế Thiên nghe được hai chữ "về sau", khóe miệng tức khắc xìu xuống.

Bắc Minh cảm giác thấy người trong ngực có chút mất hứng, liền hỏi: "Sao vậy?"

Âm Tế Thiên đón lấy ánh mắt quan tâm của y, sợ bị y nhận ra cái gì, cho nên vội cười: "Ta đột nhiên nghĩ đến một việc, ta đã nói rất nhiều câu "ta thích ngươi" rồi. Nhưng ngươi lại không tỏ vẻ gì hết, ngay cả đáp trả "ta thích ngươi" cũng chẳng có!"

Bắc Minh nhìn hắn: "Vì có vậy thôi mà ngươi đã mất hứng?"

Âm Tế Thiên tức giận trừng y: "Ngươi thấy ta mất hứng hồi nào?"

Bắc Minh nhíu chân mày: "Nhưng..."

Quả thật, có một tíc tắc y nhìn thấy sự khổ sở trên mặt Tịch Thiên.

Chẳng lẽ là ảo giác?

"Ngươi không muốn nói thì thôi vậy." Âm Tế Thiên bĩu môi, hừ hừ hai tiếng, xoay người không nhìn y nữa.

Ngay sau đó, một bàn tay tham lam mò vào vạt áo của hắn.

Bắc Minh kề sát vào tai hắn, hôn hôn lên đó: "Đợi lát nữa, ngươi sẽ biết ta thích ngươi đến cỡ nào."

Thích đến mức muốn ăn tươi nuốt sống ngươi, để chúng ta hòa làm một, mãi không chia lìa.

Bắc Minh hai ba cái đã cởi sạch quần áo trên người thiếu niên.

Âm Tế Thiên trừng y: "Ngươi là quỷ háo sắc!"

Vừa nói xong, tay hắn liền vội vàng lôi kéo quần áo của Bắc Minh.

Bắc Minh cúi đầu hôn nhẹ lên trán của thiếu niên, khe khẽ cứ như cọng lông chim gảy lên, tim thiếu niên cũng theo đó mà rung rinh.

Mỗi cái hôn, Âm Tế Thiên đều cảm nhận được sự quý trọng và yêu thương của Bắc Minh.

Bắt đầu từ trán, Bắc Minh hôn dần dần đến hết toàn thân thiếu niên.

Mỗi một cái hôn đều không mang bất cứ *** nào, hôn đến vô cùng thuần khiết và ôn nhu, giống như gửi gắm yêu thương vào trong đó.

Thiếu niên dưới thân nhẹ rên rỉ, ánh mắt mê ly, chăm chú nhìn nam nhân trước mắt, hưởng thụ sự dịu dàng của y.

Cuối cùng, khi trông thấy nam nhân hôn ngón chân của mình, hắn cũng không đè nén khát vọng trong lòng nữa, bật ngồi dậy đè Bắc Minh xuống giường, cúi đầu, chính xác mà in lên đôi môi mỏng của y.

Chưa đầy một khắc, tiếng thở dốc cùng với tiếng thì thầm ôn nhu thỉnh thoảng mà truyền ra, làm cho không khí như nóng lên, thiêu đốt lòng người, khiến người khác phải đỏ mặt tía tai, cả phòng đầy ý xuân dạt dào.

Gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, lay động tấm màn màu trắng bên giường.

Trên chiếc giường sơn son cực lớn, có hai thân thể chặt chẽ quấn quýt.

"Không ngủ sao?" Giọng nói khàn khàn của nam nhân sau khi hoan ái, thật vô cùng gợi cảm.

"Ta không mệt."

Âm Tế Thiên xoay thân, ghé vào ngực Bắc Minh, hôn hôn cằm y, vuốt vuốt tóc nói: "Hình như ta chưa từng bới tóc cho ngươi nhỉ?".

Bắc Minh nhướng mày: "Ngươi làm được không."

Âm Tế Thiên hừ nhẹ một tiếng: "Đừng coi thường nam nhân của ngươi"

"Ah?" Bắc Minh buồn cười nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đầy kiêu ngạo.

Âm Tế Thiên thành thật thừa nhận: "Ta không thể chải cho ngươi một kiểu tóc xinh đẹp, nhưng ta có thể chải cho ngươi một kiểu tóc vừa đơn giản vừa đủ tiêu chuẩn."

Nói xong hắn bước xuống giường, thảy quần áo Bắc Minh lên giường, sau đó tự mặc cho bản thân.

Trong lúc Bắc Minh mặc quần áo vào, liền thấy mái tóc rối của thiếu niên tung bay lên, nháy mắt đã biến thành một kiểu tóc đơn giản và tiêu chuẩn.

Đáy mắt y lóe lên tia kinh ngạc.

Âm Tế Thiên xoay người, ấn Bắc Minh ngồi lên ghế trang điểm.

Bắc Minh nhìn bộ dạng hưng trí bừng bừng của hắn, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

Âm Tế Thiên cầm lược, sợ làm đau y cho nên mỗi lần hạ xuống đều vô cùng cẩn thận.

Thông qua gương đồng, Bắc Minh nhìn thấy bộ dáng kia của hắn, ý cười lại tăng thêm vài phần.

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn người trong gương đồng: "Cười cái gì?"

"Đây là lần đầu tiên ngươi chải tóc cho người khác à?"

Âm Tế Thiên lườm y một cái: "Ngươi cảm thấy, ở trong Vạn Phật Tự còn có ai khác để cho ta chải sao?"

Còn tại hiện đại, hắn cũng chưa từng làm cho ai, bởi ... chẳng ai có đủ can đảm đưa đầu cho hắn chải.

Ai không muốn sống mới làm chuyện ngu xuẩn như thế!

Bắc Minh nhớ đến việc hòa thượng thì không có tóc, liền bật cười to: "Nếu hòa thượng của Vạn Phật Tự đều để tóc dài, vậy ngươi sẽ chải tóc cho họ ư?"

"Hừ! Lấy thân phận của ta, sao có thể chải tóc cho bọn họ được?".

Bắc Minh cười cười: "Nói cũng phải!"

Âm Tế Thiên không nói nữa, cẩn thận chia tóc của nam nhân ra làm ba phần, bắt đầu tết tóc, ước chừng khoảng một thước liền tìm sợi ruy băng trong tủ trang điểm cột sơ lấy. Sau đó, bắt đầu thắt hai bên tóc mai, cuối cùng đem cột chung với bím tóc phía sau, rồi dùng sợ ruy băng trắng cố định lại.

Bắc Minh thấy Âm Tế Thiên bỏ lược xuống, nhíu mày: "Vậy là xong rồi?"

"Thì kiểu tóc đơn giản, bởi vậy sẽ không phức tạp lắm."

Bắc Minh cầm gương đồng, nhìn trái nhìn phải.

Cái này cũng quá đơn giản rồi!

Âm Tế Thiên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trong gương, tự hào nói: "Nam nhân của ta, búi kiểu tóc nào cũng đều đẹp cả."

Bắc Minh buồn cười mà bỏ gương đồng xuống: "Kỳ thật, ngươi muốn nói tay nghề của ngươi chẳng kém đi?".

"Bị ngươi phát hiện rồi."

Âm Tế Thiên cười to, hôn lên mặt Bắc Minh một cái rồi mới kéo y đi ra khỏi phòng.

Bắc Đẩu đang canh gác ở cửa Viện, nghe thấy tiếng mở cửa, nhanh chóng cùng một hộ vệ khác đi tới: "Thiếu gia, Thiếu phu nhân."

Bắc Đẩu vừa trông thấy Bắc Minh từ trong phòng bước ra, thì không khỏi ngẩn người.

Chẳng biết là do kiểu tóc mới hay sao mà gã cảm thấy Bắc Minh có chút xa lạ, mái tóc xõa tung làm cho khuôn mặt y thêm vài phần nhu hòa, mềm mỏng khiến người khác không thể rời mắt được.

Âm Tế Thiên bất mãn: "Biết thế không búi kiểu tóc này cho ngươi! Chỉ nhìn một cái, mà ngay cả Bắc Đẩu cũng ngốc rớt. Nếu là Hạ Hầu Lân, khẳng định sẽ không rời mắt khỏi ngươi luôn."

Quả nhiên, khi bọn họ đi vào Đại sảnh dùng điểm tâm, Hạ Hầu Lân cứ mãi nhìn chằm chằm vào Bắc Minh.

Hơn nữa, thời điểm Bắc Minh cười với Âm Tế Thiên, cả người hắn ta cứ như bị đứng hình. Chiếc đũa rơi xuống đất từ lúc nào, hắn ta cũng không hay biết.

Hiên Viên Duật ngồi bên cạnh Hạ Hầu Lân, thản nhiên liếc nhìn Bắc Minh một cái, sau đó liền dừng lại trên người Âm Tế Thiên.

Y cảm thấy, từ sau khi trở về từ Minh Ngục, Âm Tế Thiên có vẻ rất thích bám lấy Bắc Minh.

Lúc đầu, y cứ tưởng Tịch Thiên làm vậy là để chọc tức Hạ Hầu Lân, nhưng quan sát kỹ hành động của thiếu niên, y phát hiện ra thiếu niên hình như không phải cố ý.

Thêm vào đó, trong ánh mắt thiếu niên đong đầy sự lưu luyến không rời, hơn nữa trên người còn tản ra một nỗi niềm bi thương ly biệt.

Y nghi hoặc mà chuyển ánh mắt nhìn về phía Bắc Minh đang bận gắp rau cho thiếu niên kia.

307. Chương 303

Bắc Minh khẽ liếc Hiên Viên Duật một cái, rồi lại gắp đồ ăn cho Âm Tế Thiên.

Hiên Viên Duật híp híp mắt, chú ý thấy khi Bắc Minh nhìn qua Âm Tế Thiên, hắn liền tươi cười lên ngay, phảng phất như nỗi niềm bi thương ban nãy chỉ là ảo giác của mình y.

Nhất định, Tịch Thiên có việc gạt Bắc Minh.

Nhưng Bắc Minh là người thận trọng, sao lại không phát hiện được sự khác thường của Âm Tế Thiên nhỉ?

Bắc Minh tựa hồ không chú ý đến sự bất thường của Tịch Thiên, tuy thỉnh thoảng y có hơi nghi ngờ nhưng lại bị ánh mắt đưa tình của thiếu niên cuốn lấy, cho nên toàn bộ thế giới chỉ còn lại mỗi mình hắn.

Hiên Viên Duật khẳng định, hai người bọn họ có vấn đề.

Hai ngày nay, y luôn quan sát thái độ của Âm Tế Thiên và Bắc Minh.

Âm Tế Thiên càng lúc càng kề cận Bắc Minh, Bắc Minh càng lúc càng không xa rời Âm Tế Thiên. Tại thời điểm dùng cơm, tay phải thì y bận ôm thiếu niên, còn tay trái thì không ngừng gắp thức ăn cho thiếu niên.

Bọn họ quả thực cứ như hình với bóng, cứ chỉ càng thêm thân mật, có đôi khi bọn họ chẳng coi ai ra gì mà hôn môi đối phương.

Hiên Viên Duật chẳng có cách nào chen ngang vào hai người bọn họ được, một cảm giác thất bại thảm hại.

Hạ Hầu Lân nhìn bọn họ với ánh mắt vừa đố kỵ vừa giận dữ, nhưng hắn ta lại không thể đứng ra phá hư bầu không khí thân mật đó.

Bắc Minh đang nói chuyện với Âm Tế Thiên, đột nhiên, sắc mặt vụt biến đổi.

Y nhìn sắc trời bên ngoài, cũng đã giữa tháng một rồi.

Bắc Minh quay sang phía Hạ Hầu Lân, cười nói: "Hạ Hầu huynh, ta định đưa huynh về Phàm giới, huynh cần thu dọn cái gì thì mau về phòng thu dọn đi."

Mọi người bị lời của y làm cho ngốc rớt.

Tim Âm Tế Thiên giật thót lên, chuyện gì nên đến rồi cũng sẽ đến.

Hiên Viên Duật ngạc nhiên nhìn Bắc Minh: "Sao lại đột nhiên muốn đi vậy?"

Hạ Hầu Lân nghĩ thấy mình sắp có thể ở cùng một chỗ với Bắc Minh, hưng phấn nhảy lên: "Ta trở về thu dọn ngay."

Bắc Minh đứng dậy nói: "Trước khi đi Phàm giới, ta cần nói với cha một tiếng."

Âm Tế Thiên cũng muốn theo đến viện của Hoành trưởng lão. Không ngờ Bắc Minh lại nói: "Ngươi ở chỗ này đợi ta, ta đi một lát rồi về."

Âm Tế Thiên đành đứng ở cửa nhìn bóng lưng Bắc Minh rời khỏi.

Khi thấy thân ảnh kia đi không được bao xa thì khẽ lảo đảo một chút, hai mắt hắn không khỏi đỏ lên vì đau xót.

Quả nhiên, thân thể Bắc Minh không chống đỡ nổi nữa rồi.

Hiên Viên Duật bước đến gần hắn, cùng nhìn ra cửa, giọng đầy vị chua: "Chỉ tách ra một chút mà đã lưu luyến không rời?".

Âm Tế Thiên nhắm mắt lại, thu hồi cảm xúc của mình, không muốn Hiên Viên Duật nhìn ra cái gì, tùy ý nói: "Có một việc, ta quên nói cho ngươi biết."

"Chuyện gì?"

"Thanh kiếm ngươi đưa cho ta, lúc đánh nhau cùng bọn đệ tử Khí Đan Phủ, đã bị gãy rồi."

Hiên Viên Duật không quan tâm nói: "Còn tưởng là chuyện gì, gãy thì gãy đi. Sau này, ta sẽ chế cho ngươi một thanh Thần khí khác."

Âm Tế Thiên thâm ý: "Chờ ngươi có thể làm ra Thần khí, chắc ta đã không còn sống trên cõi đời này nữa."

"Ngươi không tin vào năng lực của ta ư?"

Đáy mắt Âm Tế Thiên tối lại: "Không liên quan đến năng lực của ngươi."

Hiên Viên Duật híp mắt: "Tịch Thiên, ta cảm thấy ngươi đang gạt chúng ta chuyện gì đó."

"Ta gạt ngươi, đấy không phải là chuyện bình thường sao? Ta mà nói thật hết mọi chuyện với ngươi, vậy mới là không bình thường đó!" Âm Tế Thiên tức giận lườm y một cái, sau đó bước vào một mái đình trong Đại viện.

Hiên Viên Duật nối gót, ngồi xuống bên cạnh hắn: "Ngươi gạt ta thì bình thường, nhưng ngươi gạt Bắc Minh mới là không bình thường!"

Âm Tế Thiên lạnh mắt trừng y: "Ngươi nói bậy bạ gì thế?"

Hiên Viên Duật mềm giọng: "Tịch Thiên, phải chăng ngươi đang gặp phải tình huống khó xử nào đó? Có gì thì ngươi cứ nói ra đi, không chừng ta có thể giúp ngươi đấy."

Âm Tế Thiên buồn cười nhìn y: "Muốn giúp ta?"

Hiên Viên Duật khẳng định: "Phải!"

"Vậy xin ngươi đừng lên tiếng nữa, ngươi ngồi im là đã giúp ta rồi."

"Được thôi."

Hiên Viên Duật thấy hắn không muốn nói, cũng không ép buộc, miễn cho phản tác dụng.

Âm Tế Thiên thấy y đã chịu yên tĩnh, mới xoay đầu sang một bên, dùng thấu thị quan sát viện của Hoành trưởng lão.

—

Sau khi Bắc Minh rời Minh Thăng Viện, liền đi đến phòng khách của viện Hoành trưởng lão.

Hoành trưởng lão đang cùng một vài vị trưởng lão bàn chính sự, thấy Bắc Minh đến thì có chút kinh ngạc.

"Cha, ta có chuyện muốn nói với ngài."

Hoành trưởng lão nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Bắc Minh, hơn nữa khí sắc y cũng không được tốt. Ông đành bảo các vị trưởng lão chờ mình một lát, rồi dẫn Bắc Minh đến thư phòng phía sau.

"Xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt ngươi khó coi quá vậy?"

Bắc Minh hết nhìn đông tới nhìn tây, xác định trong phòng có bố trị cấm trận cao cấp, mới trầm giọng hô một tiếng: "Cha."

Hoành trưởng lão thấy y muốn nói lại thôi, hơn nữa sắc mặt càng lúc càng không thích hợp, chợt nghĩ tới điều gì, hốt hoảng nói: "Ngươi không tìm thấy một hồn kia?"

Bắc Minh chần chờ mà gật đầu.

Hoành trưởng lão thở dài một tiếng, cả người ngã ngửa ra ghế.

"Cha." Bắc Minh lo lắng bước đến gần Hoành trưởng lão.

Khuôn mặt ôn hòa của Bắc Vũ Hoành tràn đầy vẻ tức giận: "Nếu không tìm được, sao ngươi lại gạt mọi người là tìm được hả?"

Bắc Minh không muốn giấu diếm Bắc Vũ Hoành: "Ta không có lừa các ngài, một hồn kia thật là đã tìm được. Sở dĩ bây giờ nói cho ngài biết chuyện này, là hi vọng ngài không cần vì ta mà khổ sở."

Bắc Vũ Hoành nghi ngờ nhìn y: "Vậy ngươi…"

"Một hồn kia vẫn luôn ở trong người Tịch Thiên. Minh Vương nói, nếu lấy nó ra, thì Âm Tế Thiên sẽ lập tức hồn phi phách tán."

Bắc Vũ Hoành khiếp sợ đến không nói ra lời.

Sao kết quả lại như thế này, ông trời thật quá tàn nhẫn rồi.

"Tịch Thiên không biết gì cả, bởi vậy ta mới nói một hồn kia đã trở lại trên người mình. Nếu không, hắn vẫn khăng khăng ở lại Minh Ngục tìm nó."

Bắc Vũ Hoành chua xót nói: "Vậy bây giờ ngươi muốn làm gì?"

Khó trách, nhiều ngày qua Bắc Minh không quan tâm đến sư vụ trong Bắc phủ, làm ông cứ tưởng là y muốn gần gũi Tịch Thiên thêm vài hôm.

"Cơ thể của ta đã chống đỡ không nổi, có khả năng…khả năng ngày mai liền…."

Bắc Minh nhắm hai mắt lại, lần nữa mở ra, mới kiên định nói: "Tạm thời, ta không muốn Tịch Thiên biết chuyện này. Cho nên mới lừa hắn là sắp bế quan, chờ thêm dăm ba năm để hắn quen với việc sống thiếu ta, các ngài hãy kể cho hắn biết sau."

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Bắc Vũ Hoành, y nắm lấy bàn tay của ông: "Ta biết, ngài luôn lo lắng cho cơ thể của ta, nhưng giờ ta đành làm ngài thất vọng rồi. Mấy năm nay, không có cơ hội làm tròn đạo hiếu, báo đáp công ơn nuôi dưỡng của ngài. Mong ngài nhận một lạy của hài nhi."

Hai chân Bắc Minh quỳ trên mặt đất, nặng nề mà dập đầu ba cái.

Y ngẩng đầu lên, trên trán đã rỉ ra một vệt máu: "Hi vọng cuộc sống sau này, cha có thể quan tâm chăm sóc Tịch Thiên như con ruột của ngài".

Bắc Vũ Hoành thống khổ mà đưa tay che mắt, tay còn lại không tiếng động mà quơ quơ, ý bảo Bắc Minh rời khỏi.

Bắc Minh nhìn nhìn Bắc Vũ Hoành vô lực ngồi trên ghế, một lúc sau mới rời khỏi thư phòng.

Bắc Vũ Hoành nghe tiếng bước chân đi xa, mới buông tay xuống, lộ ra đôi mắt đỏ bừng.

Về sau, ông cứ coi như đứa trẻ này đang bế quan đi.

—

Minh Thăng viện.

Âm Tế Thiên thu hồi thấu thị, vội vàng dùng hai tay che mặt mình lại, không cho Hiên Viên Duật trông thấy bộ dáng khổ sở của hắn hiện giờ.

Hiên Viên Duật phát hiện hành động bất thường của Âm Tế Thiên, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên không trả lời.

Lúc này, Hạ Hầu Lân kích động mà chạy vào tới, thấy Hiên Viên Duật và Âm Tế Thiên đang ngồi trong đình, liền cười cười nói: "Minh hiền đệ đâu rồi? Chẳng phải y đã nói sẽ đưa ta trở về Phàm giới hay sao?"

"Y tới viện của Hoành trưởng lão rồi, một chút nữa sẽ quay lại."

Hạ Hầu Lân ngồi xuống, nhìn Âm Tế Thiên bưng kín mặt, nghi hoặc: "Tịch Thiên làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên kềm chế cảm xúc, buông đôi tay xuống, giả vờ mất hứng mà hừ một tiếng: "Ta chỉ đang tức giận vì Bắc Minh không chịu mang ta đi Phàm giới!"

Hiên Viên Duật híp mắt, không chút nào tin tưởng lý do thoái thác của hắn, nhưng cũng không tiếp tục hỏi rõ nguyên nhân.

Sau khi xử lý xong miệng vết thương trên trán, Bắc Minh mới dám trở về Minh Thăng Viện. Y bắt gặp Âm Tế Thiên, Hiên Viên Duật và Hạ Hầu Lân đang ngồi trong đình, câu có câu không trò chuyện.

Hiên Viên Duật vừa thấy Bắc Minh trở về, ánh mắt khẽ động, liền đứng dậy nói: "Hạ Hầu huynh, ta còn có việc, sẽ không cùng Minh sư đệ đưa ngươi trở về Phàm giới được."

"Duật hiền đệ không cần khách khí như vậy, để Minh hiền đệ đưa ta về cũng tốt." Hạ Hầu Lân cầu mà còn không được, giờ xem ra hắn sắp có một quãng thời gian ở riêng với Bắc Minh rồi.

Bắc Minh kéo Âm Tế Thiên ra phía sau một cây cột trong đình, nhờ nó che đi thân ảnh của hai người bọn họ.

Y ôm siết thiếu niên vào trong ngực, hận không thể dung hợp hắn vào trong cơ thể mình, để sau này hai người sẽ không phải chia lìa nữa.

Âm Tế Thiên giật giật môi: "Minh…."

"Xuỵt! Đừng nói gì cả! Để ta nhìn ngươi một lát!"

Ánh mắt Bắc Minh tràn đầy nhu tình, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu niên, khi sờ tới đôi môi đỏ tươi kia, y liền mạnh cúi đầu, hung hăng cắn lên đó thật lâu. Rồi mới chịu buông thiếu niên ra, không quay đầu lại mà đi đến đại sảnh.

308. Chương 304

Bắc Minh dẫn Hạ Hầu Lân đi vào đại sảnh, kế đó cho lui hết tất cả người hầu bên trong, và ra lệnh cho Bắc Đẩu đứng canh cửa, nội trong nửa giờ không cho phép bất kỳ kẻ nào xông vào.

Sau đó bắt đầu bố trí trận pháp ngay trong đại sảnh.

Âm Tế Thiên đứng bên ngoài, mắt nhìn chăm chăm cánh cửa, hít một hơi thật sâu rồi nói với Bắc Đẩu: "Ngươi theo ta lại đây."

Bắc Đẩu chần chờ một chút, mới đi theo Âm Tế Thiên đi vào đình nghỉ mát: "Chẳng hay Thiếu phu nhân có gì sai bảo?".

Âm Tế Thiên xoay người: "Về sau, mỗi ngày ngươi đều phải thay ta nhắc nhở Bắc Minh niệm ba trăm lần "Âm Tế Thiên" và viết ra giấy ba trăm lần "Âm Tế Thiên". Nếu y không chịu làm, ngươi cứ nói với y là chớ quên lời thề độc hôm nào."

"Ah!" Bắc Đẩu sửng sốt: "Âm Tế Thiên là ai? Chữ Tế Thiên trong Âm Tế Thiên giống với pháp danh của Thiếu phu nhân quá vậy?"

Âm Tế Thiên lạnh lùng liếc hắn: "Ngươi không cần biết người đó là ai! Hãy nhớ, nếu ngươi có bế quan, thì dặn các bà vú nhắc nhở Bắc Minh giùm."

Bắc Đẩu rất muốn hỏi vì sao Âm Tế Thiên không tự mình làm mà lại kêu gã, nhưng lời nói đến miệng mà chẳng thể nào thốt ra được thành lời.

Âm Tế Thiên rời khỏi đình nghỉ mát, bắt gặp Hiên Viên Duật đang lén lén lút lút núp trên nóc nhà của Đại sảnh nhìn lén.

Hiên Viên Duật chú ý tới ánh mắt của thiếu niên, bình tĩnh mà cười đáp trả, rồi điều khiển pháp khí bay đi.

—

Trong đại sảnh, Bắc Minh bố trí trận pháp xong xuôi, mới xoay người thản nhiên nói với Hạ Hầu Lân: "Đi theo ta!"

Hạ Hầu Lân cao hứng nối gót Bắc Minh tiến vào trận pháp, nháy mắt cảnh sắc đã biến thành một mảnh núi non trùng điệp.

Khác hẳn với lúc hắn đến Tu Chân giới vào một tháng trước, xung quanh nom xem có chút cổ quái, hơn nữa lâu lâu bên tai còn vang lên tiếng kêu của chim thú, càng làm cho người ta sởn cả tóc gáy.

Hạ Hầu Lân nhích tới gần Bắc Minh, hỏi: "Minh hiền đệ, đây là chỗ nào thế?"

Bắc Minh xoay người nhìn hắn, thản nhiên nói: "Nơi này là phía Đông!"

"Phía Đông?"

Hạ Hầu Lân đầy mặt kỳ quái: "Chẳng phải muốn đi Phàm giới ư? Sao lại đến phía Đông rồi?"

"Ta biết Hạ Hầu huynh chưa từng tới phía Đông, cho nên đặc biệt dẫn huynh đi dạo một vòng."

Hạ Hầu Lân nghe thế, trên mặt không đè nén được ý cười: "Vậy chúng ta cứ chơi đùa cho thỏa thích rồi hãy trở về sau."

Tốt nhất là đi dạo cả đời, chẳng cần phải trở về làm gì.

Khi lời của hắn vừa dứt, liền thấy Bắc Minh lui về phía sau năm bước, trong tay y bỗng nhiên xuất hiện một thanh liêm đao màu đen, nó phát ra tia sáng đỏ vô cùng quỷ dị, hết sức tà khí.

Hạ Hầu Lân nhìn thanh liêm đao lớn trên tay Bắc Minh, có chút sợ hãi hô:

"Minh ….Minh hiền đệ, sao ngươi lại lấy nó ra thế?"

Bắc Minh nhìn mây tím bảo hộ trên người Hạ Hầu Lân, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, bổ mạnh một đao xuống.

Hạ Hầu Lân kinh hãi, cuống quít trốn tránh: "Minh hiền đệ, ngươi bị làm sao vậy? Ta là Hạ Hầu huynh đây mà!"

Bắc Minh cứ như không nghe được lời hắn nói, thấy Hạ Hầu Lân né tránh, y lại bổ tiếp một đao nữa.

Hạ Hầu Lân nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Bắc Minh, đáy lòng dâng lên sợ hãi: "Ngươi không phải là Minh hiền đệ. Y sẽ không đối xử với ta như vậy."

Thanh liêm đao màu đen dánh mạnh vào mây tím bảo hộ của Hạ Hầu Lân, "Bùm" một tiếng thật lớn, tức khắc bắn ngược Bắc Minh trở về.

Bắc Minh ngẩn người, nhìn thanh liêm đao trong tay.

Nó không thể phá vỡ mây tím bảo hộ nội trong một nhát, bởi vậy phát ra âm thanh oong oong, tựa hồ rất là tức giận.

Hạ Hầu Lân ngốc rớt, phát hiện một đao kia không làm mình bị thương. Lẽ nào Minh hiền đệ chỉ đang đùa giỡn với hắn?

Không giống.

Nam tử trước mắt tràn ngập tia sát khí, rõ ràng là muốn quyết tâm lấy tính mạng của hắn.

Hạ Hầu Lân nhìn cánh rừng rộng lớn xung quanh, đáy lòng cảm thấy hiu hắt, biết chắc hôm nay sẽ là ngày chết của mình.

Nếu hắn bỏ chạy, cũng chưa chắc chạy thoát được nam tử trước mắt.

Hạ Hầu Lân lui về phía sau, nhìn Bắc Minh đang tựa như quỷ dữ, không tự chủ được mà nuốt nước miếng: "Trước khi giết ta, ngươi có thể nói cho ta biết lý do được không?"

Bắc Minh không muốn nói lời vô nghĩa với hắn, trực tiếp bổ thêm một đao xuống.

Lần này, Hạ Hầu Lân không có né tránh, mà lớn tiếng kêu lên: "Dựa vào tình cảm bấy lâu nay của hai chúng ta, cho ta một cái đáp án có được không? Như vậy ta chết mới có thể nhắm mắt!"

Hắn không biết người này có phải là Bắc Minh hay không. Nếu như phải, thì ít nhất cũng cho hắn biết lý do, vì sao y lại muốn giết mình.

Thanh liêm đao lại đánh vào mây tím bảo hộ và vang lên "Bùm" một lần nữa.

Lúc này, mây tím bắt đầu xuất hiện vết rách, thanh liêm đao hưng phấn kêu oong oong cả lên.

Bắc Minh nhìn khe nứt, khóe miệng khẽ nhếch.

Hạ Hầu Lân nhìn Bắc Minh, đột nhiên cảm thấy Minh hiền đệ của hắn rất xa lạ.

Nhưng cũng có thể là hắn chưa từng hiểu rõ người nam nhân này.

Trong ấn tượng của hắn, Minh hiền đệ đều luôn lạnh nhạt thong dong, giống như tiên tử, nên hắn không dám tiếp cận, cảm thấy mình không xứng đáng với y.

Chính vì thế, quen biết Bắc Minh hơn mười năm, hắn vẫn chưa biểu lộ tình cảm của mình ra.

Hạ Hầu Lân không cam lòng quát: "Trả lời ta!"

Hắn còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt là vào mười lăm năm trước.

Lúc ấy, hắn và bọn thị vệ bị lạc trong rừng, sau đó bắt gặp hai thiếu niên đang đứng trên thác đấu kiếm. Ngay lập tức, hắn đã bị khuôn mặt tuấn mỹ của Bắc Minh làm cho kinh động.

Nhưng không ngờ tới sẽ một ngày, hắn lại chết dưới tay người mình thích.

Bắc Minh hung ác nhìn hắn: "Ngươi trăm ngàn lần, vạn ngàn lần không nên xuống tay với người thương của ta!"

Chỉ cần nghĩ đến chuyện y không thể bảo hộ tốt cho Tịch Thiên, tâm tình của y liền cảm thấy khó chịu.

Y hận chính mình vô dụng, ngay cả bạn lữ của mình mà cũng không che chở được.

Hạ Hầu Lân ngẩng ra: "Ngươi...Ngươi biết hết rồi?"

Bắc Minh lạnh lùng: "Nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm!"

Hạ Hầu Lân trầm sắc mặt xuống, không còn kích động sợ hãi như trước.

"Đúng! Là ta bảo Phụng Âm giết chết Tịch Thiên!"

309. Chương 305

Bắc Minh chính tai nghe Hạ Hầu Lân thừa nhận là hắn bảo Phụng Âm giết chết Tịch Thiên, viền mắt tức khắc đỏ rực, tựa như ác quỷ đòi mạng mà nâng thanh liêm đao lên, bổ một nhát thật mạnh vào mây tím bảo hộ của hắn.

Bùm một tiếng, khe hở lại rộng thêm mấy tấc.

Hạ Hầu Lân phát hiện thanh liêm đao màu đen kia không thể chạm tới mình, đáy lòng thầm cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hắn từng nghe Quốc sư nói qua, bản mạng Đế vương sẽ có mây tím bảo hộ, yêu ma quỷ quái không thể đến gần. Chẳng lẽ Bắc Minh không giết được hắn, hoàn toàn là nhờ vào nó sao?

Hạ Hầu Lân thở ra một hơi: "Minh hiền đệ, chúng ta quen biết nhau cũng đã nhiều năm, chẳng lẽ ngươi không nhận ra được tâm ý của ta hay sao? Vì ngươi, ta nguyện từ bỏ ngôi vị hoàng đế, rời Phàm giới để đến Tu Chân giới tu luyện. Sao cả một cơ hội ngươi cũng không cho ta? Có khi ta còn thích hợp ở bên cạnh ngươi hơn Tịch Thiên nữa kìa."

Một lần nữa, thanh liêm đao chẳng chút nương tình mà bổ lên người hắn.

Cả người Hạ Hầu Lân phát lạnh, nhìn nam tử như mới bước ra từ địa ngục kia, đáy lòng bỗng chốc sợ hãi khôn nguôi.

Khuôn mặt lạnh băng băng, hai mắt tối đen tản ra sát khí, đôi môi nhếch lên lãnh khốc vô tình, không còn tìm thấy dáng vẻ tựa trích tiên như lúc ban đầu gặp mặt.

Nhưng hiện tại, Hạ Hầu Lân vừa cảm thấy sợ hãi, mà cũng vừa cảm thấy thích nam nhân này hơn nữa. Khí tức lãnh tà phát ra từ y, khiến cho hắn không khỏi mê muội.

Hạ Hầu Lân đột nhiên mỉm cười: "Bắc Minh, nếu hôm nay ngươi không giết được ta, vậy ngươi phải để ta ở bên cạnh ngươi đó!"

Ánh mắt Bắc Minh vẫn một mảnh lạnh lùng, tiếp tục nâng thanh liêm đao lên bổ mạnh xuống người hắn.

Ầm vang một tiếng, dường như có vật gì đó bị nổ tung, gió lốc từ trong lá chắn màu tím bạo phát ra ngoài.

Lập tức, hoa cỏ cây cối trong khắp cánh rừng đều bị gió lốc thổi đến đong đưa trái phải, không ngừng phát ra âm thanh xào xạc, tựa như tiếng sóng biển vỗ vào bờ.

Bắc Minh nhanh chóng lấy tay che mắt, tránh đi bụi cát.

Cơn gió lốc kia vô cùng đặc biệt, nó không chỉ mang theo linh khí vô cùng thuần khiết mà còn có công năng *** lọc.

Ngay sau đó, bốn phương tám hướng truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết, ngoài dã thú, còn có cả tà tu.

Bắc Minh thầm cảm thấy may mắn khi mình đang sử dụng thân thể của Bắc Minh mà không phải là của Thôn Phách. Nếu bị *** lọc, chắn chắn y sẽ hóa thành tro tàn.

Ước chừng nửa nén nhang qua đi, gió lốc mới có dấu hiệu ngừng lại.

Bắc Minh vừa bỏ tay xuống, tức khắc bị cảnh sắc trước mắt làm cho kinh hãi.

Cánh rừng xanh ngát nay đã bị trụi không còn một mảnh, tà khí trong phạm vi một trăm dặm đều bị *** lọc, làm cho không trung sạch sẽ thoáng đãng. Một nơi âm u tà ác chỉ nháy mắt đã trở nên thần thánh thiêng liêng.

Sắc mặt Hạ Hầu Lân hết sức khó coi.

Hắn biết, mây tím bảo hộ của mình đã bị phá hủy.

Hạ Hầu Lân căn bản không muốn chết, bởi vậy hắn thừa dịp Bắc Minh ngẩng người, nhanh chóng dùng hết sức mà chạy.

Bắc Minh nghe thấy tiếng bước chân, khẽ nâng mắt lên, vọt đến trước mặt Hạ Hầu Lân, một tay đặt thanh liêm đao ngay cổ họng hắn, một bên lạnh giọng nói: "Ngươi còn muốn trăn trối điều gì không?"

Hạ Hầu Lân rũ mi mắt xuống, da thịt cảm nhận được hơi lạnh từ thanh liêm đao phát ra, hắn gian nan nước miếng. Sau đó, hắn nâng mắt, mê muội nhìn gương mặt tuấn mỹ kia, hỏi: "Ngươi muốn giết ta ư?"

Bắc Minh giật nhẹ thanh liêm đao trong tay.

Lập tức, cổ họng hắn xuất hiện một vệt máu.

Hạ Hầu Lân đau đớn ụp tới, khiến hắn không khỏi chua sót mỉm cười, âm thanh mang đầy vẻ cầu xin: "Đúng là ta bảo Phụng Âm giết chết Tịch Thiên, thế nhưng chẳng phải hắn không xảy ra chuyện gì sao? Ngươi niệm tình chúng ta quen biết đã lâu mà tha cho ta lần này đi."

Thân là hoàng đế, hắn chưa bao giờ ăn nói khép nép, khẩn cầu qua bất kỳ ai. Bởi vậy lúc này, trong lòng hắn vừa bực vừa tức giận.

Hạ Hầu Lân thấy Bắc Minh vẫn không nhúc nhích, cho rằng mình đã khuyên nhủ được y, bèn vội vàng nói thêm: "Bắc Minh, ta chỉ là quá thích ngươi ...ách.."

Lời nói chưa dứt, thanh liêm đao lạnh băng băng kia đã xẹt qua cổ họng hắn, máu tươi lập tức phún ra.

Bắc Minh mặt không đổi sắc lùi về sau ba bước.

Hạ Hầu Lân khó có thể tin, mắt đầy vẻ không cam lòng, trừng trừng nhìn nam tử trước mắt. Thân mình hắn bỗng nghiên lảo đảo, rồi rầm một tiếng ngã trên mặt đất.

Bắc Minh nhíu mày.

Lúc y nghe Tịch Thiên nói thích mình, trong lòng của y mừng rỡ như điên, còn rất là kích động hưng phấn. Nhưng ngược lại là Hạ Hầu Lân, y đã cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Đúng lúc này, một chùm sáng màu tím bay từ trong thi thể của Hạ Hầu Lân ra.

Bắc Minh biết đó là hồn phách của hắn, không nói hai lời, nâng thanh liêm đao lên chém tới

Không ngờ rằng, y lại bị bắn ra ngoài ba trượng.

Bắc Minh ngớ người, thấy hồn phách kia đã bay đi xa, cũng chẳng có hứng thú mà truy đuổi nữa.

Đột nhiên, một thân ảnh màu đỏ xuất hiện.

Thần Sử!

Bắc Minh nhướng mày, chẳng hiểu vì sao Thần Sử lại xuất hiện ở chỗ này.

Thần Sử nhìn thấy Bắc Minh, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lo lắng chỉ vào thi thể của Hạ Hầu Lân hỏi: "Hồn phách của hắn ta đâu rồi?"

Bắc Minh chỉ cái bóng màu tím phía xa xa: "Ở đó đó!"

Thần Sử vừa vội vừa giận: "Ngu ngốc! Nguyên thần của hắn muốn trở về Thần giới, sao ngươi không cản nó lại chứ?".

Đáy mắt Bắc Minh hiện lên sự kinh ngạc.

Lẽ nào lời đồn hoàn toàn là sự thật, Đế vương Phàm giới chính là Thần Tiên chuyển thế đầu thai.

Thần Sử xoay người, nhanh chóng đuổi theo hồn phách của Hạ Hầu Lân.

Bắc Minh nhìn một bóng tím và một thân ảnh màu đỏ cùng biến mất trên không trung, mày không khỏi nhíu chặt.

Bỗng nhiên, y lớn tiếng quát:"Đi ra!"

Bắc Minh xoay người, nhìn chằm chằm tảng đá lớn phía trước.

Một thân ảnh quen thuộc chậm rãi từ phía sau đó bước ra.

Bắc Minh thấy người đến là Hiên Viên Duật, hơi chút kinh ngạc, nhưng vẫn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn vào đối phương: "Sao ngươi lại ở chỗ này?"

Hiên Viên Duật cười cười: "Ta chỉ tò mò sư đệ tốt của mình sẽ dùng biện pháp gì để phá mây tím bảo hộ trên người của Hạ Hầu Lân. Nhưng ta không ngờ tới…."

Y liếc nhìn thanh liêm đao trên tay Bắc Minh, ý cười chợt lạt lẽo: "Nhưng ta không ngờ tới chuyến đi này lại cho ta biết được một bí mật kinh thiên động địa, sư đệ của ta cư nhiên là một Tà Tu!"

Hiên Viên Duật châm biếm Bắc Minh: "Ngươi nói xem, bây giờ ta nên gọi ngươi là Minh sư đệ hay là Thôn Phách đây?"

Ban nãy, y núp trên nóc nhà nhìn lén, là để biết Bắc Minh bố trí trận pháp thông tới đâu. Sau đó tự mình chạy tới nơi quan sát xem Bắc Minh giải quyết Hạ Hầu Lân như thế nào. Nhưng thật không ngờ, lại phát hiện được bí mật sâu kín của sư đệ.

Hiên Viên Duật thấy Bắc Minh không trả lời, bèn tiếp tục nói: "Nếu Tịch Thiên biết ngươi là Tà Tu, hắn sẽ nhìn ngươi như thế nào đây?"

Bắc Minh căn bản chẳng thèm để ý đến lời y nói, nhưng khi nghe đến tên Tịch Thiên, trong lòng bỗng có chút xốn xang.

Qua hôm nay, y và Tịch Thiên sẽ không còn được gặp mặt nhau nữa. Thiếu vắng y, chẳng biết Tịch Thiên có nhớ đến mình hay không.

Thời điểm Tịch Thiên nghe tin y đã chết, hắn sẽ thương tâm khổ sở đến suốt đời, hay chỉ vài ba năm đã quên lãng đi mất.

Nháy mắt, Bắc Minh bị cảm giác tuyệt vọng xâm chiếm, y không muốn kết quả như thế!

Hiên Viên Duật có vẻ nghĩ thông suốt chuyện gì, nhếch môi: "Kỳ thật ngươi là Tà Tu cũng tốt, ta lại có thêm cơ hội để tiếp cận Tịch Thiên."

Bắc Minh đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu, cả người phát ra khí lạnh, thân hình chợt lóe, xáp đến gần Hiên Viên Duật, nâng thanh liêm đao bổ mạnh vào y.

Hiên Viên Duật cả kinh, vội vàng lấy Quang Thần Kiếm ra đỡ.

Lúc này, hai thanh thần khí giao nhau, phát ra âm thanh vù vù chói tai, toàn bộ mặt đất đều kịch liệt chấn động.

Dù sao hiện tại, Bắc Minh cũng không phải là Thôn Phách, tu vi chẳng thể nào bằng Thôn Phách để có thể đánh ngang tay với Hiên Viên Duật. Huống chi, thân thể y đã rất là suy yếu rồi, cho nên khi hai thanh thần khí giao nhau, cả người y liền bị bắn ngược ra xa hơn mười trượng.

Bắc Minh phun một búng máu tươi.

Hiên Viên Duật sửng sốt, không ngờ Bắc Minh lại yết ớt đến thế.

Tuy nhiên, Bắc Minh đã tìm thấy một hồn kia rồi, lẽ ra thân thể phải khôi phục rất tốt chứ, sao lại dễ dàng bị đánh bay như vậy.

Bắc Minh chật vật đứng lên, cảnh sắc trước mắt trở nên rời rạc, mọi thứ bắt đầu mơ hồ.

Trong lòng y hoảng hốt, biết thời gian của chính mình không còn nhiều.

Y không muốn dây dưa tốn thời gian với Hiên Viên Duật nữa, vội vàng dùng trận pháp rời khỏi.

Hiên Viên Duật đuổi theo hai bước liền buông tha, quay trở lại, đào hố chôn thi thể của Hạ Hầu Lân.

Bắc Minh lau máu tươi trên khóe miệng, mặc thêm áo choàng đen, đeo mặt nạ bạc lên, bay đến Quỷ Tông phái.

Bắc Minh điều khiển ngự khí, bay thẳng đến ngọn núi cao nhất của Quỷ Tông phái. Sau đó kéo bừa một người hỏi: "Yêu Quái sư phụ và Quỷ Quái sư phụ đang ở đâu?"

Tên đệ tử kia lập tức trả lời: "Ở Đại điện!"

Bắc Minh mơ mơ hồ hồ mà tiến vào Đại điện.

Đệ tử canh giữ ngoài cửa trông thấy Thôn Phách, cũng không bẩm báo lấy một tiếng, trực tiếp để người tiến vào.

Bắc Minh chỉ còn có thể nghe âm thanh để phán đoán vị trí của hai vị sư phụ nhà mình.

Hai vị lão tổ đang bàn công việc với trưởng lão, thấy có người tiến vào liền dừng lại. Nhìn ra cửa, phát hiện là Thôn Phách, với bộ dáng đầy vẻ suy yếu.

Hai vị lão tổ cả kinh: "Phách Nhi, ngươi bị làm sao vậy?"

Bọn họ vội vàng chạy tới. Nhưng khi đến gần, hai người liền phát hiện khí tức trên người đồ đệ không giống, sắc mặt đại biến: "Ngươi là ai?"

310. Chương 306: Đừng Thương Tâm

Bắc Minh nghe thấy giọng nói quen thuộc của hai vị lão tổ, gánh nặng trong lòng liền được giải tỏa, rốt cuộc đứng không vững nữa, cả người lảo đà lảo đảo vài bước, phải tựa vào cây cột mới chậm rãi ngồi xuống đất được.

Hai vị lão tổ nhìn nhau, cũng không bước tới gần, mà đứng nguyên tại chỗ dò xét Bắc Minh.

Tuy người trước mắt mặc áo choàng đen, mang mặt nạ bạc giống y như đồ nhi Thôn Phách của bọn họ. Thế nhưng khí tức lại khác hẳn hoàn toàn.

Bọn họ chẳng thể nào đoán được ý đồ của nam nhân này!

Nếu muốn cải trang để lừa gạt hay giết người cướp của, thì trước tiên cũng nên che lại khí tức trên cơ thể đã chứ.

Thêm vào đó, linh lực trên người đối phương còn chạy toán loạn, hiển nhiên là bị trọng thương, nom xem có vẻ rất là suy yếu, dường như đã gần hấp hối.

Bọn họ không nghĩ ra, một người như vậy, sao còn phải cải trang thành đồ nhi của bọn họ để đến lừa gạt.

Trong cơ thể của Bắc Minh, ngoại trừ lục phủ ngũ tạng đang đau đớn thét gào vì bị Thần khí gây chấn thương, y còn có loại cảm giác lâng lâng, như sắp bị xé lìa thành nhiều mảnh.

Y biết hồn phách của mình sắp sửa thoát ra khỏi cơ thể rồi, chẳng có cách nào gom lại được, chỉ có thể mặc cho nó biến mất vào trong trời đất.

Bắc Minh vội vét sạch những linh lực cuối cùng, ngăn chặn hồn phách lại, kế đó cố hết sức lấy những pháp bảo, dược phẩm và vật phẩm mà trước kia Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ đã đưa cho y, ném ra ngoài.

Giờ phút này, ngay cả khí lực để nói chuyện, y cũng không có.

Trước mắt chỉ còn một mảnh mông lung, sắp sửa không nhìn được gì, y căn bản chẳng nhận biết được người đối diện là ai nữa.

Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ nhìn ba đống đồ vật dưới đất, từ kinh ngạc chuyển thành toe toét.

Những thứ này, đều là của bọn họ đưa cho Thôn Phách.

Bên trái là Quỷ Quái lão tổ đưa, bên phải là Yêu Quái lão tổ đưa, ở giữa là của hai người bọn họ cùng đưa. Trình tự từ trước tới sau, vô cùng chỉnh tề, không một chút sai lệch.

Yêu Quái lão tổ kích động: "Hắn…"

Nếu người trước mắt trộm lấy ký ức của Thôn Phách, vậy còn ba đống đồ vật này tính sao? Chẳng lẽ y giết Thôn Phách, rồi cướp đồ vật, sau đó đến lừa bà và phu quân?

Nhưng Yêu Quái lão tổ cảm thấy, sự tình nhất định không phải là như vậy. Người trước mặt cư nhiên khiến cho bà quan tâm sốt ruột, bộ dáng suy yếu ấy làm lòng bà đau thắt lại.

Quỷ Quái lão tổ đưa tay kéo Quỷ Quái lão tổ lại: "Để ta nhìn trước!"

Tuy rằng ông cũng đôi chút tin tưởng người trước mắt đúng là Thôn Phách, thế nhưng vẫn phải hết sức cẩn thận. Một người gặp chuyện không may, vẫn hơn là cả hai người đều gặp chuyện không may.

Quỷ Quái lão tổ mới tiến lên được một bước, đã thấy Bắc Minh giơ tay, run run tháo chiếc mặt nạ bạc ra.

Hai vị lão tổ và các trưởng lão đứng phía sau, nhìn khuôn mặt tuấn mĩ tái nhợt kia mà đầy kinh ngạc.

Người nọ không phải là thiếu gia Bắc Minh sao?

Hơi thở Bắc Minh mong manh, khẽ gọi: "Sư phụ!"

Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ lại một lần nữa ngẩn người: "Ngươi…."

Tâm tình của bọn họ lúc này quả thật là ngũ vị tạp trần, không biết nên tức giận vì đã bị Bắc Minh lừa gạt, hay nên đau lòng vì bộ dáng hiện tại của y.

[Năm vị trộn lẫn: mặn, ngọt, đắng, cay, chua]

Yêu Quái lão tổ thấy Bắc Minh sắp chịu hết được, hốc mắt đỏ lên, vừa tức giận vừa đau lòng quát Quỷ Quái lão tổ: "Còn không mau nâng y dậy!"

Bà chẳng quan tâm người trước mắt có phải đồ đệ của mình hay không, tóm lại vừa nhìn thấy bộ dáng này của Bắc Minh, lòng bà liền đau đớn khó chịu.

Quỷ Quái lão tổ vội lấy lại *** thần, vừa bước tới đã trông thấy đôi con ngươi của Bắc Minh dần trở nên trong suốt, thần thái ảm đạm, ánh mắt bắt đầu tan rã, dường như không nhận biết được mọi thứ xung quanh nữa.

Ông đưa tay quơ quơ trước mặt Bắc Minh, thấy tròng mắt đối phương không nhúc nhích, đột nhiên trong lòng cảm thấy đau xót, hốc mắt cũng ửng đỏ cả lên.

Lửa giận ban nãy, tức khắc tan thành mây khói.

Y đã sắp chết.

Ông còn tức giận với người sắp chết để làm gì nữa.

Huống chi, trước khi chết Bắc Minh còn đặc biệt chạy về Quỷ Tông phái để nói rõ thân phận của mình, nhiêu đó cũng đủ để bọn họ tha thứ cho y rồi.

Quỷ Quái lão tổ nhanh chóng nâng người dậy, đột nhiên bên cạnh Bắc Minh, vụt xuất hiện một cái bóng màu xanh nhạt.

Mọi người trông thấy là Âm Tế Thiên, liền ngớ cả ra, đến khi đối phương ra dấu im lặng, bọn họ mới đành ngậm miệng.

Âm Tế Thiên cúi đầu, nhìn Bắc Minh đang hấp hối, ánh mắt không khỏi co rút đau đớn, lặng lẽ không tiếng động mà bế y đứng lên.

Bắc Minh run run, tuy rằng mắt không nhìn thấy gì nữa, nhưng dựa vào khí tức cùng động tác cẩn thận của đối phương, y có thể tức khắc nhận biết được người đang ôm mình là ai.

"Tịch…"

Sao Tịch Thiên lại đến đây?

Âm Tế Thiên xuỵt một tiếng, kêu y đừng nói gì cả.

Hắn ôm người, đi đến ngồi vào chiếc ghế của hai vị lão tổ.

Bắc Minh muốn Âm Tế Thiên rời khỏi.

Y không muốn Tịch Thiên nhìn thấy bộ dáng hiện tại của mình, cũng không muốn hắn biết mình sắp chịu không được nữa rồi.

Tuy nhiên thân thể chẳng thể nào động đậy, lại thêm trước mắt đã biến thành một mảng đen tối, ngay cả mở miệng nói một tiếng cũng không được.

Âm Tế Thiên ôm Bắc Minh, hôn lên gương mặt lạnh lẽo của y, cười nói: "Bắc Minh, thực ra ta là một người rất ích kỷ. Ta sợ nhìn ngươi biến mất khỏi thế giới của ta, cũng sợ hãi cuộc sống sau này không có người tên là Bắc Minh làm bạn bên cạnh. Ta còn rất sợ đau, nhất là loại đau lòng này, thật sự ta không thể nào chịu đựng nổi."

Hắn cọ cọ lên gương mặt của Bắc Minh, tiếp tục nói: "Còn nữa, ta không thích dựa vào tưởng niệm để sống, lại càng không muốn sống như một cái xác không hồn."

Mọi người im lặng, không tiếng động mà nhìn Âm Tế Thiên. Hắn rõ ràng đang cười sáng lạn như vậy, nhưng lại cho họ cảm thấy tia bi thương, khổ sở. Trái tim đều bị nụ cười của thiếu niên trước mắt hung hăng xiết chặt.

Yêu quái lão tổ đau đớn mà ngả vào lòng vào Quỷ quái lão tổ.

Tuy bà không biết chuyện gì đã xảy ra với bọn họ, nhưng chỉ nghe lời của thiếu niên nói, bà cũng rõ ràng hai người kia sắp sửa phải chia lìa, hơn nữa còn là sinh ly tử biệt.

"Bắc Minh, ngươi quan tâm đến ta như vậy, chắc ngươi cũng không muốn ta phải gánh chịu nỗi đau khổ đó đâu nhỉ?"

Âm Tế Thiên lại hôn lên mặt Bắc Minh: "Ngươi không trả lời, vậy tức là đồng ý rồi nhé."

Bắc Minh nghe đến đây, trong lòng chợt dâng lên sợ hãi, nhưng rất tiếc y chẳng thể nào phát ra được âm thanh.

Nhất định Tịch Thiên đã biết một hồn kia của y bị phong ấn trong nốt chu sa của hắn, nếu không hắn cũng không nói ra câu này.

Khó trách, có đôi khi Tịch Thiên chợt lóe qua biểu tình khổ sở, hóa ra hắn đã rõ ràng mọi chuyện.

Đều tại y, chỉ lo chìm đắm trong đau thương khi sắp phải xa lìa Tịch Thiên, bởi vậy không thấy được sự khác thường của hắn.

"Bắc Minh, ngươi thật tốt. Ta nói gì ngươi cũng đều chấp nhận, vậy chúng ta cứ quyết định thế đi!"

Âm Tế Thiên vỗ vỗ mặt Bắc Minh: "Bắc Minh, con người của ta ngoại trừ ích kỷ, còn đặc biệt mang thù nữa. Ngươi có nhớ Phụng Âm không? Ngươi nhất định phải thay ta báo thù đó. Phụng Âm chính là Quỷ Tiên, bởi vậy nếu ngươi không chịu tu luyện thêm trăm năm nữa, ngươi sẽ không thể nào đánh bại được y đâu!"

"Còn cả Hạ Hầu Lân, ta vừa nhìn thấy ngươi giết hắn, nhưng rất tiếc hồn phách đã quay trở về Thần giới rồi! Như vậy, không thể tính là đã báo thù cho ta, cho nên ngươi nhất định phải tu luyện thành Thần, đi giết chết hắn ta nữa!"

Thực ra, hắn không phải muốn Bắc Minh báo thù cho mình, mà mục đích chính của hắn là mong Bắc Minh càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Âm Tế Thiên nhìn về phía Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ: "Sau này, phiền hai vị lão tổ giám sát việc tu luyện của Bắc Minh."

Hắn đang chứng minh cho hai vị lão tổ rõ, Bắc Minh chính là Thôn Phách!

Hai vị lão tổ đều gật đầu đồng ý.

Bắc Minh vô cùng hoảng loạng. Y sợ Tịch Thiên sẽ dùng mạng của hắn để đổi cho y. Thế nhưng, hô hấp của y hiện giờ rất mỏng manh, cơ hồ không nghe rõ được Âm Tế Thiên đang nói cái gì.

Âm Tế Thiên chú ý thấy hơi thở của Bắc Minh càng ngày càng suy yếu, lưu luyến hôn lên đôi môi lạnh băng của y một cái.

"Bắc Minh, ngươi có còn nhớ cái ngày chúng ta từ Minh Ngục trở về, chuyện ta nói với ngươi chứ? Ngươi nhất định phải thực hiện đấy! Còn nữa, ta dùng tính mạng của mình để đổi cho ngươi, cho nên ngươi nhất định phải quý trọng mạng sống này. Nếu ngươi dám tìm đến cái chết, thì đừng mong ta tha thứ cho ngươi. Nếu kiếp sau có gặp lại, ta cũng sẽ trốn tránh ngươi, nhất định không để ngươi tìm thấy!"

Lời nói vừa dứt, khóe mắt nam nhân nằm trong ngực hắn, bỗng trượt xuống một giọt lệ trong suốt.

"Ta biết, ngươi nghe thấy được những gì ta vừa nói."

Âm Tế Thiên nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Bắc Minh: "Đừng thương tâm, ngươi cứ xem như ta đã bế quan đi."

Hắn thấy hồn phách Bắc Minh đang muốn lao ra khỏi cơ thể y, bèn mạnh ôm siết nam nhân vào trong ngực, nức nở nói: "Bắc Minh, ta thật không muốn rời xa ngươi. Thật sự!"

Thế nhưng, không muốn buông, cũng vẫn phải buông.

Âm Tế Thiên đứng lên, nhẹ nhàng đặt nam nhân xuống đất, liền ngồi xếp bằng ngay bên cạnh.

Yêu quái lão tổ ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Quỷ quái lão tổ, dùng truyền âm hỏi lão: "Hắn muốn làm gì thế?"

311. Chương 307: Hồn Về

Quỷ quái lão tổ nhìn Âm Tế Thiên ngồi xếp bằng, suy đoán: "Chắc là Phách Nhi đến Minh Ngục cũng không tìm được một hồn kia. Vậy nên hôm nay, Tiểu hòa thượng muốn dùng hồn phách của bản thân để bổ sung hồn phách cho y."

Yêu quái lão tổ tỏ vẻ hâm mộ: "Tiểu hòa thượng thật quan tâm đến Phách Nhi."

Nếu không phải là người hắn yêu, ai sẽ chịu hy sinh tính mạng của bản thân để đi cứu người khác chứ.

Trong lúc hai vị lão tổ nói chuyện, Âm Tế Thiên đang hết sức chuyên chú tìm kiếm một hồn kia của Bắc Minh.

Thất thải hỏa miêu trong Thức Hải của hắn cứ xoay tròn không ngừng, tạo thành một trận lốc xoáy mãnh liệt, như muốn hút sạch hết mọi thứ lên.

Chỉ lát sau, có một mảnh hồn màu đen bị kéo từ sâu trong Thức Hải ra.

Âm Tế Thiên nhìn kỹ, phát hiện mảnh hồn kia có bộ dáng giống hệt như là Bắc Minh.

Nếu hắn đoán không sai, đây chính là một hồn còn thiếu mà Bắc Minh vẫn luôn kiếm tìm. Nhưng quái lạ là, mảnh hồn kia luôn cố kháng cự lại sức hút của Thất thải hỏa miêu, khiến Thất thải hỏa miêu cũng không có biện pháp với nó.

Âm Tế Thiên thầm cảm thấy hết sức lo lắng.

Ngay tại lúc hắn không biết phải làm gì, đột nhiên Thức Hải của hắn xuất hiện ba mảnh hồn phách có bộ dáng giống y hệt hắn.

Trong đó, có một cái màu đen, một cái màu trắng và một cái màu đen trắng. Khi cả ba hợp lại, trực tiếp bức mảnh hồn của Bắc Minh đến không còn chỗ trốn.

Làm Âm Tế Thiên buồn cười nhất là, mảnh hồn của Bắc Minh lại không nỡ xuống tay với ba mảnh hồn của hắn, cho nên bị ba hồn kia rượt đuổi chạy tán loạn xung quanh.

Giờ hắn mới hiểu ra, có thể Thất thải hỏa miêu chính là bảy phách của hắn, mà ba mảnh hồn đột nhiên nhảy ra kia, cũng chính là ba hồn của hắn.

Lúc này, Âm Tế Thiên nghe thấy Yêu Quái lão tổ thét lên: "Hồn của Phách Nhi muốn lao ra ngoài rồi."

Hắn vội tập trung *** thần, bức một hồn của Bắc Minh rời khỏi Thức Hải của mình.

"Ah …Phu quân …Đó là …?"

Yêu quái lão tổ giật mình, chỉ vào mảnh hồn đang từ trong cơ thể Âm Tế Thiên bay ra. Bộ dáng của nó, cư nhiên giống Bắc Minh như đúc.

Quỷ Quái lão tổ nghi ngờ hỏi: "Đó chẳng phải là hồn của Phách Nhi hay sao?"

Nhưng cớ gì hồn của Phách Nhi lại nằm trong thân thể Tiểu hòa thượng?

Mảnh hồn kia vừa thoát ra khỏi cơ thể của Tịch Thiên, tức khắc, nó liền cho làm tất cả mọi người có mặt ở Đại điện đều phải run lên, hai chân mềm nhũn chẳng còn khí lực. Bùm một tiếng, tất cả đều đồng loạt quỳ xuống đất.

Mảnh hồn kia lơ lửng giữ không trung, khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu tình, tựa như Vương giả, lãnh đạm mà nhìn thân thể Bắc Minh đang nằm trên mặt đất.

Y lạnh lùng hừ một tiếng, không chút khách khí phun ra hai chữ: "Phế vật!"

Sau đó nhẹ nhàng phất tay áo một cái, đem hồn phách trong cơ thể Bắc Minh chuyển vào cơ thể mình.

Và khi liếc sang Âm Tế Thiên đang ngồi xếp bằng, ánh mắt y liền trở nên nhu hòa. Y bay đến trước mặt hắn, khẽ kêu lên: "Tịch Thiên!"

Âm Tế Thiên chậm rãi mở hai mắt ra, lúc nhìn thấy khuôn mặt của Bắc Minh, khóe miệng tức khắc treo lên nụ cười: "Minh!"

Mảnh hồn của Bắc Minh vừa đau lòng vừa cưng chiều mắng: "Ngu ngốc!"

Âm Tế Thiên giơ tay lên, muốn sờ khuôn mặt kia, tuy nhiên trước mắt lại đột nhiên tối sầm đi. Hắn cảm giác được, linh hồn của mình đang muốn thoát xác lao ra ngoài.

Sắc mặt Âm Tế Thiên đại biến, vội vàng áp chế chúng nó xuống, nhưng hiển nhiên chúng nó không hề nghe theo lời hắn.

Hắn biết mình sắp sửa hồn phi phách tán, đáy mắt không khỏi hiện ra vẻ bi thương, cuối cùng không chống đỡ nổi mà ngã ra.

Một hồn của Bắc Minh kinh hãi, cứ tưởng đỡ được thân thể của Âm Tế Thiên, vậy mà không ngờ hai tay y lại xuyên qua người hắn, làm hắn té trên mặt đất.

Một hồn của Bắc Minh nhìn Âm Tế Thiên đến ngớ ra, hung hăng nguyền rủa một tiếng: "Đáng chết!"

Ngay sau đó, ba hồn bảy phách từ trong thân thể Âm Tế Thiên thoát phá ra ngoài.

Một hồn của Bắc Minh cuống quýt hóa thành cái bóng đen đuổi theo. Chẳng bao lâu sau, một hồn kia quay trở lại, nhập vào trong thân thể Bắc Minh.

Lúc này, đám Quỷ tu trong Đại điện mới thoáng buông lỏng, khó hiểu mà bàn tán sôi nổi ầm lên.

Một vị trưởng lão hỏi: "Mới vừa…vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?"

“Không biết! Vừa rồi, ta đột nhiên cảm thấy cực sợ hãi, toàn thân run lên, hai chân đứng không vững. Tóm lại, cả cơ thể không còn chút sức lực nào cả.”

“Ta cũng thế. Trước nay ta chừng gặp qua trường hợp như vậy. Khủng bố hơn hẳn so với uy áp của người có tu vi cao”.

Quỷ Quái lão tổ đỡ cái đầu đang đau đến muốn ngất xỉu, liếc qua Yêu Quái lão tổ đứng bên cạnh, sau đó nhìn sang hai người nằm trên đất.

Bọn họ song song bước tới, cùng lúc mà đưa tay lên mũi hai người kia, kiểm tra.

Qủy Quái lão tổ nhẹ thở một hơi: “Phách Nhi không có việc gì!”

Ngón tay của Yêu Quái lão tổ khẽ run lên, rồi đưa mắt nhìn phu quân: “Tiểu hòa thượng chẳng còn thở nữa!”

Quỷ Quái lão tổ nhíu mày: “Đó là lựa chọn của hắn.”

“Phách Nhi thích hắn nhiều như vậy. Nếu Phách Nhi tỉnh lại, phát hiện tiểu hòa thượng….”

Yêu Quái lão tổ không dám tưởng tượng đồ đệ của bọn họ sẽ biến thành như thế nào nữa.

Quỷ Quái lão tổ càng nhíu chặt mày hơn, thấy mí mắt của Bắc Minh giật giật, nói: “Phách Nhi đã tỉnh.”

Yêu quái lão tổ vội im miệng, nhìn Bắc Minh chậm rãi tỉnh lại.

Bắc Minh mờ mịt ngó Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ, khẽ chớp chớp mắt.

Rất nhiều hình ảnh chợt lóe qua đầu y, khiến não y co rút đau đớn.

“Đau quá!”

Bắc Minh cắn răng, mạnh ôm lấy cái đầu đang đau đớn kịch liệt, tựa như có thứ gì đó muốn cường ép mà nhồi nhét vào đấy.

Yêu Quái lão tổ thấy sắc mặt y tái nhợt không còn chút máu, trán toát ra rất nhiều mồ hôi, bèn vội hỏi: “Phách Nhi, ngươi không sao chứ?”

Bắc Minh đau đến hai mắt trở nên đỏ ngầu, trán nổi đầy gân xanh, mồ hôi ướt đẫm cả người.

Đột nhiên, y trông thấy một nam tử tuấn tà có nốt chu sa chí giữa mày, bị đánh mạnh một quyền. Nháy mắt, thần hồn của nam tử kia, liền tan biến mất.

Nhìn đến đây, y không chịu đựng được nỗi thống khổ nữa, há miệng thét to: “Ahhhh!”

Ngay tức khắc, sắc trời bên ngoài đột nhiên tối sầm lại, Dạ minh châu trong Đại điện sáng lên.

Một cơn gió lạnh buốt xương thổi ùa vào Đại điện, hai vị lão tổ nhanh chóng đứng lên, đi đến cửa: “Xảy ra chuyện gì? Sao bầu trời lại tối đen rồi?”.

Mọi người sửng sốt: “Không biết!”

Một tiếng sấm vang lên thật lớn.

Không trung dường như muốn nổ tung, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Không chỉ phía Đông mà cả toàn bộ Tu Chân giới đều bị tiếng sấm này dọa đến không dám ra khỏi cửa.

Tiếng sấm cứ liên tục vang lên, từng tiếng nối tiếp từng tiếng, dường như muốn kéo cả bầu trời xuống.

Đệ tử canh giữ bên ngoài Đại điện nhìn sấm chớp trên không trung, cùng với gió rét đang quất mạnh vào mặt, sợ đến mức chạy trốn hết vào trong Đại điện.

“Rất quỷ dị! Thật sự rất quỷ dị! Đừng nói là sắp sửa có biến!” Một trưởng lão không ngừng thì thầm.

Sắc mặt Quỷ Quái lão tổ trầm xuống: “Suy đoán vớ vẩn!”

Chẳng biết qua bao lâu, âm thanh thống khổ của Bắc Minh đột nhiên dừng lại, kéo theo từng đợt sấm chớp và cuồng phong cũng ngừng theo.

"Lão…Lão tổ, ngài…ngài xem đằng sau.." Một đệ tử sợ hãi chỉ ra phía sau bọn họ.

Mọi người vội vàng quay đầu, phát hiện Bắc Minh đang bay lơ lửng trên không trung, trong tay y còn cầm một thanh liêm đao màu đen với ánh sáng đỏ tà ác.

Gương mặt lạnh lẽo, hai mắt đỏ ngầu, khóe miệng cong lên, tràn ngập sát khí, làm cho người ta sợ hãi cực kỳ. Giống như một cuồng ma, không ngừng phát ra tiếng cười quỷ dị.

Yêu Quái lão tổ khó tin mà nhìn Bắc Minh: "Phách…Phách Nhi!"

Người này thật sự là đồ đệ của bọn họ?

Nếu không phải đồ đệ của bọn họ, vậy cũng chẳng phải là thiếu gia Bắc Minh!

Bởi, người trước mặt thật cứ như một ác ma.

Tà ác đến nỗi … ngay cả tà tu bọn họ đều cảm thấy sợ hãi.

Quỷ quái lão tổ sợ hãi kéo Yêu Quái lão tổ lùi ra phía sau mình, nói: "Y không phải là Phách Nhi. Mọi người chú ý cẩn thận."

Tất cả đều sợ hãi mà nuốt nước miếng.

Có thể thấy được, người kia rõ ràng còn lợi hại hơn cả hai vị lão tổ nhà bọn họ.

Bắc Minh chuyển mắt, nhìn nhóm Quỷ tu dưới chân.

Nhóm Quỷ Tu cả kinh, không thể khống chế được hành động của mình, run run quỳ mọp xuống quy phục.

"Trời ạ! Cái cảm giác sợ hãi của lúc nãy lại tới nữa!" Một trưởng lão nói.

Ánh mắt Bắc Minh ác liệt, đưa tay chộp lấy vị trưởng lão vừa mới phát biểu.

Y bóp cổ trưởng lão: "Tế Thiên đâu?"

Vị trưởng lão bị siết đến muốn tắt thở, hơn nữa người trước mắt có đôi con ngươi đỏ ngầu thật khiến cho lão cảm thấy sợ hãi, càng khiến lão không thể phát ra được âm thanh nào.

Lão cố hết sức dùng cái tay đang không ngừng run rẩy mà chỉ thẳng về một hướng.

Bắc Minh cuối đầu, trông thấy thân thể cứng còng cứ như một pho tượng của Âm Tế Thiên đang nằm trên mặt đất. Y thét lên: "Tế Thiên!"

Y ném người trong tay xuống, vội vàng bay về phía Âm Tế Thiên.

Nhóm Quỷ Tu nhanh chóng chụp được vị trưởng lão kia.

Chân trưởng lão vừa chạm đất, liền kéo áo lau lau cái trán: "Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng lần này mất toi cái mạng già rồi."

Bắc Minh quỳ một gối trên đất, nhìn Âm Tế Thiên nằm im chẳng nhúc nhích kia, y vươn cánh tay đang run rẩy kịch liệt, đưa qua kiểm tra hơi thở của thiếu niên.

312. Chương 308

Bắc Minh quỳ một gối trên đất, nhìn Âm Tế Thiên nằm im không nhúc nhích, y vươn cánh tay đang run rẩy kịch liệt, đưa đến gần mũi của thiếu niên để kiểm tra.

Bỗng dưng, y không thể tin mà trợn to đôi mắt đỏ ngầu, thiếu niên cư nhiên chẳng còn hơi thở!

Bắc Minh chợt nhớ Âm Tế Thiên từng thì thầm một câu vào tai y: 'Ta dùng tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng của ngươi!'

Đúng! Y hiện còn có thể sống, là bởi vì Tịch Thiên đem một hồn bị phong ấn trong cơ thể hắn trả lại cho y, mà Tịch Thiên…

Bắc Minh đau đớn, thu hồi thanh liêm đao trong tay, ôm lấy thiếu niên, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt hắn, khàn khàn nói: "Chẳng phải đã nói rồi sao? Chờ ta tìm được một hồn kia, chúng ta sẽ ăn mừng ở trên giường suốt cả một tháng. Bây giờ ta tìm được rồi, ngươi cũng nên thực hiện lời hứa đi chứ!"

Y nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yên bình, khẽ lắc lắc người trong ngực: "Tịch Thiên! Đừng ngủ nữa! Đứng lên trả lời ta đi! Tịch Thiên!"

Bỗng, Bắc Minh siết chặt lấy người trong lòng: "Ngươi gạt ta! Ngươi là kẻ lừa đảo! Sao ngươi lại có thể gạt ta? Ngươi có biết, ngươi gạt ta như vậy, sẽ khiến ta rất khó chịu hay không?"

Y vụt ngẩng đầu, trừng trừng nhìn đám Quỷ tu đang đứng ngay cửa Đại điện, hung ác nói: "Nếu ta đau khổ, thì những người khác đừng có mong mà sống yên ổn!"

Quỷ Quái lão tổ vẫn luôn chú ý đến biến hóa của Bắc Minh, thấy y lại một lần nữa xuất thanh liêm đao ra, trong lòng ông bỗng dưng nảy lên một dự cảm không lành.

Ông vội quát với đám người đừng phía sau: "Chạy mau! Bảo mọi người tháo chạy ra môn phái mau! Không, là rút lui khỏi Đông Bộ. Ngay lập tức!".

Nếu người trước mắt mất đi lý trí, trở nên điên cuồng. Vậy ông tin chắc, toàn bộ Đông Bộ sẽ chẳng còn chỗ nào là an toàn.

Mọi người nghe thế liền lấy lại *** thần, tức khắc bọn họ cảm giác được sự chấn động của mặt đất, ai nấy cũng đều khủng hoảng, tựa như chim hoảng sợ, ong vỡ tổ mà ùa ra ngoài.

Lúc này, có hai tên đệ tử Quỷ Tông phái áp giải một tu sĩ chính phái tiến vào.

Hai người kia không có chú ý thấy sự quái lạ của Đại điện, bắt gặp Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ cùng toàn bộ mọi người chạy ra, liền vội tiến lên bẩm báo: "Khởi bẩm hai vị lão tổ, chúng đệ tử phát hiện một tên tu sĩ chính phái đang lẩn trốn phía sau Đại điện. Theo như lời gã nói, gã là cận vệ của thiếu gia Bắc Minh!"

Hai vị lão tổ nghe thấy cận vệ của thiếu gia Bắc Minh, hơi khựng chân lại, quát: "Thiếu gia nhà ngươi đã nổi điên rồi! Mau mau rời khỏi Đông Bộ đi! Các đệ tử nghe lệnh, toàn bộ rút khỏi Đông Bộ, nhanh lên!"

Bắc Đẩu vừa nghe thế, liền sốt ruột tránh khỏi tay của hai đệ Quỷ Tông phái, rồi lấy một cái Kim Bát từ trong Nhẫn không gian ra, sau đó vội vàng chạy vào Đại điện.

Đập vào mắt là Bắc Minh một tay cầm thanh liêm đao đen, một tay ôm siết Âm Tế Thiên. Y lơ lửng giữa không trung, đôi con ngươi đỏ ngầu như Diêm la, làm Bắc Đẩu không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Mặt đất chấn động một cái, Bắc Đẩu nhanh chóng bám vào vách tường, nơm nớp lo sợ mà kêu:

"Chủ…chủ tử."

Trời ạ!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao chủ tử nhà gã lại biến thành bộ dạng tà ác này.

Bắc Minh phảng phất cứ như không nghe thấy lời gã, chậm rãi rũ mi mắt xuống, che khuất thần sắc bi thống trong đó. Sợ đánh thức người trong ngực, y khẽ hôn lên đôi môi lạnh lẽo của thiếu niên: "Tịch Thiên, đừng sợ! Ta sẽ để cả Tu Chân giới chôn cùng ngươi!"

Rồi y vụt ngẩng đầu, tiếng cười trầm thấp càng lúc càng trở nên điên cuồng, toàn bộ Đại điện đều bị tiếng cười kia làm cho chấn động.

Bên ngoài Đại điện, sấm chớp kéo đến, bão táp điên cuồng, ngăn chặn ý định tháo chạy khỏi Đông Bộ của đám Quỷ tu.

Bắc Đẩu nhìn nam nhân điên cuồng trước mắt, lòng thầm kinh hãi, cuống quýt ném Kim Bát trong tay sang hướng Bắc Minh.

Kim Bát bay tới gần Bắc Minh, nhanh như chớp đứng lại trên đỉnh đầu y, phát ra kim quang, khóa lấy người nam nhân đang điên cuồng kia.

Bắc Minh tức khắc không thể động đậy.

Bắc Đẩu thở phào một hơi.

Cái Kim Bát này là lúc Thiếu phu nhân dẫn gã đến Đông Bộ, đã đưa cho gã và dặn dò, bảo rằng nếu Thiếu gia có hành vi điên cuồng, thì lấy nó ra khóa Bắc Minh lại. Đến khi Thiếu gia trở về bình thường, mới thu hồi nó đi.

Bây giờ gã không thể không thán phục, Thiếu phu nhân thật biết dự đoán mọi chuyện.

Bắc Đẩu nhìn thiếu niên nằm xụi lơ trong lòng Bắc Minh, hai mày không khỏi căng thẳng.

Trước đó Thiếu gia có nói, muốn toàn bộ Tu Chân giới chôn cùng Thiếu phu nhân. Vậy chẳng lẽ, Thiếu phu nhân đã…

Bắc Đẩu không dám tưởng tượng tiếp.

Ngoài Đại điện, hai vị lão tổ cùng đám đệ tử Quỷ Tông phái bị sấm chớp cản đường, mưa bão ngăn bước, khiến bọn họ chẳng thể nào rời khỏi đây, đành kéo nhau quay trở về mặt đất.

"Lão tổ, ngài mau nhìn Đại điện." Một đệ tử hô to.

Mọi người đồng loạt quay sang phía Đại điện, chỉ thấy nơi đó phát ra ánh kim quang.

"Ánh kim quang đó là gì thế?"

"Không biết!"

Yêu Quái lão tổ hỏi: "Phu quân, chúng ta có quay trở về nhìn xem không? Nếu không, hãy mau bày Truyền tống trận, nhanh chóng rời khỏi đây."

Quỷ Quái lão tổ suy nghĩ một chút, nói: "Ta dẫn vài người qua đó xem thử, ngươi cùng đám còn lại đến Thiên Điện bày Truyền tống trận đi. Nếu có động tĩnh gì, các ngươi hãy rời khỏi đây trước."

"Được rồi!"

Quỷ Quái lão tổ dẫn theo vài trưởng lão và trăm tên đệ tử bay về phía Đại điện.

Vừa vào tới, liền trông thấy Bắc Minh đang bị một cái Kim Bát khóa lại, đứng trên không trung, chẳng nhúc nhích.

Bắc Đẩu ở phía dưới, có chút khổ sở mà khuyên nhủ: "Thiếu gia, tuy ta không biết sao ngài lại biến thành bộ dạng như vầy, nhưng chắc chắn Thiếu Phu nhân sẽ không muốn nhìn thấy ngài như thế. Hơn nữa, nếu Thiếu phu nhân biết ngài vì ngài ấy mà khổ sở, nhất định trong lòng ngài ấy cũng khổ sở theo. Ngài thương Thiếu phu nhân như vậy, chắc cũng không muốn Thiếu phu nhân khổ sở đâu nhỉ?"

Bắc Minh nghe Bắc Đẩu nhắc tới Thiếu phu nhân, sắc đỏ trong mắt cũng nhạt dần dần.

Bắc Đẩu thấy Bắc Minh có phản ứng, tiếp tục nói: "Thiếu gia, ngài biết không? Thiếu phu nhân dẫn ta tới đây, chính là muốn ta đưa ngài về phủ. Ngài ấy làm vậy cũng chỉ vì lo lắng cho ngài. Nếu ngài không muốn Thiếu phu nhân mãi lo lắng, ngài hãy theo ta về phủ đi!"

"Thiếu phu nhân còn dặn ta nhắc nhở ngài mỗi ngày, phải niệm "Âm Tế Thiên" ba trăm lần, rồi viết "Âm Tế Thiên" ba trăm lần. Nếu ngài không làm, Thiên Đạo tất sẽ xử phạt theo lời thề ngài đã hứa!"

Bắc Minh không thể cử động, nhưng có thể nghe được lời người khác nói. Nhớ tới lời thề hôm nọ, đáy mắt y hiện lên lo lắng, rồi màu đỏ trong mắt từ từ lui biến, khôi phục lại bình thường.

Bên ngoài Đại điện, sấm chớp gió giật đều ngưng hẳn, mây đen tản đi, ánh mặt trời một lần nữa chiếu khắp mặt đất.

Bắc Đẩu và nhóm Quỷ tu đều thở phào một hơi.

Bắc Minh chuyển tròng mắt nhìn về phía Bắc Đẩu, ý bảo gã thả y ra.

Bắc Đẩu vội thu hồi Kim Bát lại.

Bắc Minh nghiên đầu hôn lên môi Âm Tế Thiên: "Chúng ta về nhà thôi!"

Nháy mắt một cái, hai thân ảnh đã biến mất khỏi Đại điện.

Bắc Đẩu: "…."

Sao Thiếu gia lại quăng gã ở chỗ này, hiện giờ phía sau toàn là Quỷ Tu, gã nên làm gì bây giờ?

Nhóm Quỷ tu thấy Bắc Minh đã rời khỏi, cả người vô lực mà ngồi bệch xuống đất.

"Đi rồi! Rốt cục cũng đi rồi!"

Một vị trưởng lão hỏi: "Quỷ Quái lão tổ, người đó không phải là thiếu gia Bắc Minh ư? Y thật là đồ đệ của ngài à?"

Quỷ Quái lão tổ không trả lời.

Ông cũng không ngờ một Tu sĩ chính phái, hơn nữa còn là thiếu gia của một đại gia tộc lại đặc biệt chạy đến đây nhận một Quỷ tu làm sư phụ. Làm thế, chẳng phải là hủy thanh danh của y sao? Trừ khi y thật tâm muốn nhận ông là sư phụ.

Một vị trưởng lão khác đáp: "Mặc kệ là thiếu gia Bắc Minh, hay là đồ đệ của lão tổ. Tóm lại, năng lực của người này tuyệt đối trên cảnh giới Đại Thừa, chẳng phải là người chúng ta nên chọc vào. Ta nghĩ, chuyện này không được phép truyền ra ngoài. Lão tổ, ngài thấy có được không?"

Quỷ Quái lão tổ gật đầu: "Phân phó xuống dưới, chuyện hôm nay không được để lộ nửa câu, bằng không sẽ xử lý theo Tông quy."

"Dạ!"

Yêu Quái lão tổ chạy đến, nhìn xung quanh Đại điện một vòng, chẳng thấy bóng dáng Bắc Minh đâu, liền đi tới chỗ Quỷ Quái lão tổ hỏi: "Phách Nhi đâu rồi?"

"Đi rồi! Chắc là quay về Bắc gia!"

Yêu Quái lão tổ có chút thất vọng: "Vậy Truyền tống trận có cần dùng nữa không? Nếu không, để ta kêu người dọn dẹp."

Quỷ Quái lão tổ nghĩ nghĩ: "Trận kia dẫn đến đâu?"

"Đến Nam Bộ, vì nơi đó xa Đông Bộ nhất, cho nên ta chọn nó"

Quỷ Quái lão tổ than nhẹ: "Nam Bộ ư, cũng được. Phái mấy người đi thám thính Bắc gia, có động tĩnh gì lập tức báo cho chúng ta biết."

Rồi ông đưa mắt nhìn sang Bắc Đẩu: "Thuận tiện tiễn gã về luôn đi."

—

Sau khi Bắc Minh rời khỏi, Bắc Vũ Hoành vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng ngồi im trên ghế, đắm chìm trong đau thương vì nhi tử sắp lìa khỏi trần gian.

Nếu không phải không trung đột nhiên tối sầm, kèm theo sấm chớp và bão táp điên cuồng, sợ rằng ông cũng quên mất chuyện phải hỏi Bắc Minh về sau nên dàn xếp như thế nào.

Đợi bầu trời khôi phục lại như cũ, Bắc Vũ Hoành mới vội chạy tới Minh Thăng Viện.

Vừa đi vào Đại sảnh, ông liền hỏi Bắc Thận: "Minh Nhi đâu rồi?"

Bắc Thận cung kính đáp: "Thiếu gia đưa Hạ hầu công tử trở về Phàm giới rồi."

Bắc Vũ Hoành tức khắc nhíu chặt đôi mày, nghĩ không ra lý do vì sao Bắc Minh lại phải đưa Hạ Hầu Lân trở về Phàm giới.

Ông xoay người định trở về viện của mình, thì bắt gặp Bắc Minh đang ôm Âm Tế Thiên trong tay, nháy mắt xuất hiện, sau đó nháy mắt biến mất.

Bắc Vũ Hoành sửng sốt.

Chẳng lẽ vừa rồi mình bị hoa mắt?

Bắc Vũ Hoành thấy không có khả năng như thế, liền vội vàng chạy đến phòng của Bắc Minh.

Bắc Minh đang ngồi trước án, một tay ôm thiếu niên, một tay cầm bút lông viết ba chữ 'Âm Tế Thiên', và miệng thì không ngừng lẩm bẩm ba chữ ấy.

[Bàn dài dùng để xử lý công việc]

Bắc Vũ Hoành nhìn thiếu niên trong ngực Bắc Minh, cảm thấy có điều gì đó bất ổn, cẩn thận hỏi: "Minh Nhi, ngươi đang làm gì đó?"

Bắc Minh dường như không nghe thấy lời ông, vẫn chuyên tâm với công việc mình đang làm.

Bắc Vũ Hoành cảm giác Bắc Minh đang có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, biết sự tình có chút không ổn, ông bèn lớn tiếng kêu: "Minh Nhi!"

Bắc Minh dừng bút lại, ngẩng đầu, lạnh băng băng mà nhìn Bắc Vũ Hoành.

Tim Bắc Vũ Hoành giật thót lên, con ngươi Bắc Minh cứ như mắt rắn, làm ông rợn cả da người.

Một lúc lâu sau, Bắc Minh mới nhớ được người trước mắt là ai, có chút không vui: "Cha, ngài nói nhỏ một chút đi, Tịch Thiên còn đang ngủ mà."

Bắc Vũ Hoành ngẩn người, nhìn thiếu niên xụi lơ trong ngực Bắc Minh, nhíu chặt đôi mày: "Ngươi ôm hắn như vậy, sao hắn ngủ thoải mái được!"

"Tịch Thiên rất thích ta ôm hắn."

Bắc Vũ Hoành nhìn khuôn mặt tái nhợt của Âm Tế Thiên, đôi môi nhỏ nhắn kia không còn chút máu nào, ông khẽ nói: "Vậy ít nhất ngươi cũng phải nên đắp chăn cho hắn, nếu không hắn sẽ dễ bị cảm lạnh đấy."

Bắc Minh nhìn Âm Tế Thiên nghĩ nghĩ: "Cha nói đúng."

Y lấy một cái chăn từ trong Nhẫn không gian ra, đắp lên người Âm Tế Thiên.

Bắc Vũ Hoành thở dài: "Minh Nhi, cái kia…"

Ông dừng lại một chút, chẳng biết nên nói thế nào về chuyện một hồn kia. Dù sao nó đang ở trên người Tịch Thiên, cũng không thể bảo Tịch Thiên hy sinh bản thân đem trả lại cho Minh Nhi được.

Mà cũng kỳ lạ, vì sao một hồn của Minh Nhi lại ở trên người của Tịch Thiên được chứ?

Bắc Vũ Hoành nghĩ đến đây, tựa hồ nghĩ ra được điều gì, mí mắt giật giật, mạnh ngẩng đầu nhìn Âm Tế Thiên đang được Bắc Minh ôm vào trong ngực.

Chẳng lẽ Tịch Thiên đã đem một hồn kia trả cho Minh Nhi rồi?

"Cha, rốt cuộc ngài muốn nói cái gì?" Sắc mặt Bắc Minh đã có chút không kiên nhẫn.

Bắc Vũ Hoành chuyển mắt sang nhìn Bắc Minh, da dẻ hồng hào, lại mang thêm sát khí, hơn nữa ánh mắt trông vô cùng dữ dằn, môi mỏng thếch, nom xem có vẻ rất lạnh lùng vô tình.

Còn nữa, tuy Bắc Minh mở miệng kêu cha, nhưng tiếng này cứ như kêu tên của một người, không mang theo vẻ kính trọng như lúc trước.

"Không có gì. Ngươi cứ làm việc của mình đi."

Bắc Vũ Hoành khẳng định, Bắc Minh đã thay đổi. Người trước mắt, đã thay đổi

Bắc Minh vừa nhấc bút lên, bên ngoài liền truyền đến tiếng gọi: "Tịch Thiên! Tịch Thiên, ngươi có trong phòng không?"

Bắc Vũ Hoành sửng sốt, xoay người lại thì thấy Hiên Viên Duật đang vào tới.

Hiên Viên Duật tươi cười: "Hoành trưởng lão, Tịch Thiên có trong phòng không?"

Bắc Vũ Hoành chần chờ: "Có…Hắn đang ngủ."

Hiên Viên Duật nhướng nhướng mày, đảo mắt nhìn quanh phòng, bắt gặp Bắc Minh đang ôm Âm Tế Thiên ngồi ở trước án, như diều hâu nhìn thấy thiên địch của mình, gắt gao mà trừng y.

Y thoáng sửng sốt, sau đó lập tức mỉm cười: "Minh sư đệ, ngươi trở về nhanh vậy?"

'Rắc' một tiếng, Bắc Minh bẻ gãy cây bút trong tay, miệng lạnh lùng thốt ra hai chữ: "Đế Duật!"

Hiên Viên Duật ngẩng ra, còn không kịp phản ứng, chỉ thấy hai mắt Bắc Minh đột nhiên co rút, cả người y liền bị một lực lượng cường đại đánh bay ra khỏi phòng, đập mạnh vào bức tường phía đằng sau.

Hiên Viên Duật ói ra một búng máu tươi.

Bắc Vũ Hoành biến sắc.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc nãy Bắc Minh chẳng hề làm gì cả, sao tự dưng Hiên Viên Duật lại đột nhiên văng ra ngoài.

Bắc Minh ôm Âm Tế Thiên đứng lên, rồi vụt biến mất.

Bắc Vũ Hoành ngẩn ra, xoay người thì thấy Bắc Minh cầm một thanh liêm đao màu đen, xuất hiện ở trước mặt Hiên Viên Duật, sau đó đặt nó lên ngay cổ họng y.

Bắc Vũ Hoành giật mình quát lớn: "Minh Nhi, ngươi muốn làm gì?"

313. Chương 309

Bắc Minh cứ như không nghe được tiếng quát của Bắc Vũ Hoành, lãnh huyết nhìn chằm chằm Hiên Viên Duật đang ôm ngực ngồi dưới góc tường, mái tóc y dính đầy đất cát, khóe môi chảy ra tơ máu, búng máu tươi y ói ra ban nãy, thấm ướt cả y bào, tựa màu hoa đào, tươi đẹp đến chói mắt.

Bắc Minh chế giễu: "Thật chật vật!"

Hiên Viên Duật suy yếu nâng mí mắt lên, nhìn khuôn mặt tà ác kia, khó khăn lắm mở miệng được: "Ngươi không phải là Bắc Minh!"

Bắc Minh không muốn nói lời vô nghĩa với y, lạnh lùng hừ một tiếng, nâng thanh liêm đao màu đen lên, chuẩn bị bổ một nhát xuống chỗ Hiên Viên Duật.

Bắc Vũ Hoành trợn to mắt chạy về phía bọn họ, cuống quýt ngăn cản: "Minh Nhi, đừng…."

Bắt gặp động tác của Bắc Minh vẫn không có dấu hiệu dừng tay, ông nhanh chóng sửa lời: 'Tịch Thiên…"

Thanh liêm đao màu đen sắp cứa vào cổ Hiên Viên Duật, Bắc Minh nghe vào tai hai chữ ấy, liền khựng người lại.

Bắc Vũ Hoành thấy thế, nhẹ thở phào một hơi, rồi nói tiếp: "Tịch Thiên đang ngủ, ngươi cứ nhích tới nhích lui như vậy, hắn sẽ không thể ngủ yên ổn được."

Hiên Viên Duật nhìn thiếu niên trong ngực Bắc Minh, giống như một con búp bê vải không có sinh khí.

Tịch Thiên bị làm sao vậy?

Hiên Viên Duật cả kinh, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng hiện giờ đến một ngón tay y cũng không động đậy nổi, ngay cả nói chuyện cũng rất là phí sức lực.

Bắc Minh nhìn thiếu niên trong ngực, thấp giọng: "Đúng vậy, Tịch Thiên sẽ ngủ không yên được."

Bắc Vũ Hoành vội vàng sai gia phó trong viện dìu Hiên Viên Duật ra ngoài, ra lệnh tìm đan sư cao cấp chữa thương cho y, sau đó trở lại phòng của Bắc Minh.

Bước vào nội thất, chỉ thấy Bắc Minh rón rén đặt thiếu niên lên giường, rồi xoay người đắp chăn cho hắn.

Tiếp theo sau đó, bàn và ghế dựa ở bên ngoài nhẹ nhàng bay vào, khe khẽ dừng bên cạnh giường, tự mình sắp xếp ngay ngắn.

Bắc Vũ Hoành nhìn cảnh này, khiếp sợ đến không nói được tiếng nào.

Năng lực cách không sai khiến đồ vật, chắc chắn người Tu Chân giới chẳng thể làm ra được.

Bắc Minh ngồi vào ghế, một bên niệm, một bên viết ba chữ "Âm Tế Thiên". Ý định muốn giết Hiên Viên Duật ban nãy, đã sớm bị y vứt ra khỏi đầu, chẳng còn một mảnh.

Bắc Vũ Hoành nhìn nhìn Âm Tế Thiên nằm trên giường, thấy Bắc Minh đang hết sức tập trung, mới nhẹ nhàng bước đến bên cạnh.

"Ngươi muốn làm gì?" Bắc Minh tức giận.

Bắc Vũ Hoành trả lời: "Ta thấy ngươi đắp chăn bị lệch, muốn sửa lại cho ngay ngắn thôi."

Nói xong, ông nhanh chóng giúp Âm Tế Thiên kéo cái chăn lại, đồng thời nhẹ phớt tay qua mũi của thiếu niên.

Thân người Bắc Vũ Hoành đột nhiên run lên.

Cư nhiên không có hơi thở, nói cách khác Tịch Thiên đã….

Bắc Vũ Hoành chuyển mắt sang Bắc Minh đang lạnh lùng theo dõi mình, cái gì cũng không nói liền rời khỏi phòng. Ông không quên dặn dò gia phó, hộ vệ và đệ tử trong viện, không được phép đem chuyện ban nãy truyền ra ngoài.

Lúc ông trở về viện của mình, bước vào phòng của Hiên Viên Duật thì bắt gặp Huyền Ngọc trưởng lão đang sốt ruột đi tới đi lui.

Huyền Ngọc trưởng lão vừa thấy Bắc Vũ Hoành, vội tiến lên hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy? Sao tự dưng Duật Nhi lại bị thương nặng thế này?"

Bắc Vũ Hoành liếc mắt nhìn Hiên Viên Duật đang đả tọa điều tức, nhỏ giọng: "Đừng lo lắng, ta đã sai người tìm đan sư đến đây rồi."

Ông cũng không định kể chuyện vừa rồi cho Huyền Ngọc trưởng lão.

Hiên Viên Duật nghe được giọng nói của Bắc Vũ Hoành liền mở mắt ra, chịu đựng cơn đau dớn kịch liệt, lo lắng hỏi: "Hoành trưởng lão, ta thấy Tịch Thiên có điều gì lạ lắm, có phải đã xảy ra chuyện hay không?"

Bắc Vũ Hoành trầm mặc không nói.

Huyền Ngọc trưởng lão thấy Bắc Vũ Hoành không trả lời, trong lòng cũng đoán được đã xảy ra chuyện.

Bà lo lắng hỏi: "Vũ Hoành, rốt cuộc là có chuyện gì? Ngươi nói ra thử xem, không chừng bọn ta có thể giúp một tay. Còn hơn ngươi cứ giấu trong lòng mãi, tự mình chịu đựng."

Lúc trước, bà không chấp nhận Tịch Thiên cũng bởi vì hắn là hòa thượng, sẽ khiến người trong thiên hạ giễu cợt con bà. Thứ hai, là do hai người không môn đăng hộ đối, cho nên nàng mới phản đối Minh Nhi cưới Tịch Thiên về.

Bà đã từng đưa ra quyết định sai lầm, mới khiến con trai bà phải sống không bằng chết. Cho nên bà hy vọng y có thể lấy một người trợ giúp được cho y, bà mong cuộc sống về sau của y khá hơn một chút.

Cũng bởi vì thế, mà bà phải gánh chịu một hậu quả cực trầm trọng. Mặc dù hiện tại, phu quân đối xử với bà rất ôn hòa, nhưng không còn thân mật như lúc xưa. Mặc khác, con trai bà lại xem bà như kẻ thù, chẳng hề kêu lấy một tiếng mẹ.

Bây giờ, người mà Bắc Minh quan tâm nhất chính là Tịch Thiên. Dĩ nhiên, bà cũng hy vọng Tịch Thiên sống tốt. Nếu hắn mà có mệnh hệ gì, con trai bà mỗi ngày đều sống trong đau khổ.

Bắc Vũ Hoành nhìn hai khuôn mặt lo lắng, đau xót nói: "Tịch Thiên đi rồi!"

"Cái gì?" Huyền Ngọc trưởng lão khó tin mà nhìn Bắc Vũ Hoành: "Tịch Thiên đi đâu?"

Bắc Vũ Hoành thở dài: "Theo Phật môn, thì Tịch Thiên đã viên tịch."

Hiên Viên Duật kích động đứng lên: "Hôm nay hắn vẫn còn khỏe mạnh lắm mà, sao đột nhiên….đột nhiên lại…."

Câu nói tiếp theo, chẳng thể nào bật ra khỏi miệng Hiên Viên Duật được.

"Thật ra, một hồn còn lại của Minh Nhi là bị phong ấn trong người của Tịch Thiên. Minh Vương nói, nếu tách mảnh hồn ấy, Tịch Thiên sẽ hồn phi phách tán." Bắc Vũ Hoành khổ sở nói: "Tuy rằng Minh Nhi bảo Tịch Thiên không biết chuyện này. Nhưng ta cảm thấy, nhất định Tịch Thiên có biết, vì vậy hắn đã thả nó trả trở lại cho Minh Nhi. Sau đó, Tịch Thiên liền…."

Hiên Viên Duật khó tin trợn to mắt nhìn Bắc Vũ Hoành, chẳng trách hôm nay Tịch Thiên lại nói: 'Chờ ngươi làm được Thần khí, thì ta đã không còn ở trên đời."

Chắc chắn Tịch Thiên biết, một hồn của Bắc Minh bị phong ấn trong cơ thể của hắn. Cho nên vì Bắc Minh, hắn thậm chí chịu hy sinh cả tính mạng.

Hiên Viên Duật lại phun ra một búng máu tươi.

Bắc Vũ Hoành và Huyền Ngọc trưởng lão cả kinh: "Duật Nhi, ngươi làm sao vậy?"

Trước mắt Hiên Viên Duật đột nhiên tối sầm, cả người ngã xuống giường.

—

Bắc Đẩu từ phía Đông trở về tới Minh Thăng Viện thì trời đã tối.

Gã đi vào trong phòng của Bắc Minh, bắt gặp thiếu gia nhà mình vẫn bình yên vô sự ngồi trên giường, vừa niệm vừa viết ba chữ "Âm Tế Thiên".

Bắc Đẩu thở ra một hơi, đang định rời đi, thì thiếu gia chợt để cây viết trong tay xuống, lẳng lặng mà nhìn những trang giấy có chữ "Âm Tế Thiên" nằm đầy trên mặt đất, rồi đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

Bắc Đẩu bỗng dưng cảm thấy hơi chút khẩn trương.

Không biết là do ảo giác của gã hay sao, mà chủ tử lúc viết chữ và chủ tử lúc dừng bút lại khác nhau hoàn toàn.

Khí thế của chủ tử lúc dừng bút làm cho người ta vô cùng sợ hãi, khiến gã không dám nhìn thẳng, thậm chí chỉ hừ nhẹ một tiếng cũng khiến hai chân gã mềm nhũn ra.

Bắc Minh đứng dậy đi đến bên giường, cúi người hôn lên đôi môi tái nhợt không chút máu của Âm Tế Thiên: "Bản tọa sẽ không để cho ngươi có chuyện!"

Y đứng thẳng dậy, liếc mắt nhìn Bắc Đẩu: "Chăm sóc hắn cho tốt, không để bất luận kẻ nào đến gần."

"Dạ!" Hai chân Bắc Đẩu mềm nhũn, chỉ còn kém là quỳ xuống thôi.

Dứt lời, Bắc Minh liền vụt biến mất.

Bắc Đẩu vô lực mà ngã xuống đất.

Thật…thật đáng sợ!

—

Bắc Minh thuấn di khỏi Minh Thăng Viện, sau đó xuất hiện tại cửa Minh Ngục.

Ngay khi y xuất hiện, cô hồn dã quỷ đang lang thang bên ngoài liền biến mất không còn bóng dáng.

Bắc Minh ngẩng đầu nhìn hai chữ "Minh phủ" trên cửa thành, mắt khẽ nheo lại.

Đã bao lâu rồi y chưa đến Minh Ngục?

Chắc cũng hơn vạn năm rồi nhỉ?

Bắc Minh đi bộ vào thành.

Quỷ Tiên xung quanh đều không rõ tại sao mình lại cảm thấy sợ hãi, cả người run rẩy chẳng thể bước đi. Đến cả Quỷ vệ canh giữ cửa thành cùng đám thú khuyển đều quỳ mọp xuống đất.

Tiểu quan ngồi trông cửa thấy Bắc Minh đi đến, toàn thân run lên, hàm răng vừa đánh bò cạp vừa hỏi:

"Người…người mới đến, tới…đăng ký…"

Vừa nói xong ông ta liền hôn mê bất tỉnh.

Bắc Minh thản nhiên đảo mắt nhìn bọn Quỷ Tiên đang quỳ gối xung quanh y, hơi thu liễm khí thế cường hãn trên người, thân hình thoắt một cái đã đứng trước cửa Âm điện.

Y liếc đám Minh quỷ vệ canh giữ bên ngoài, vừa cảm thấy quen thuộc, lại vừa cảm thấy xa lạ.

Minh quỷ vệ phát hiện Bắc Minh đứng ngay cửa chính không nhúc nhích, bèn bước lên quát: "Nơi này là Âm điện, người không phận sự không được bước vào!"

Bắc Minh cứ như không nghe thấy, thoắt một cái lại biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Minh quỷ vệ ngẩn ra, nhìn trước mắt trống rỗng, thầm nghĩ: "Người này rốt cuộc là ai thế?"

Mặc kệ ra sao, hẳn y cũng không phải dạng dễ chọc.

Lần thứ hai Bắc Minh hiện thân, người đã đến một Đại điện toàn là sắc màu tím.

Ám Vô đang phân công cho Minh quỷ vệ làm việc, thấy trên bảo tọa xuất hiện một người, liền cúi đầu cung kính hành lễ: "Kiến quá Minh Vương!"

Đám Minh quỷ vệ phía sau cũng vội chào: "Kiến quá Minh Vương đại nhân!"

Bắc Minh thản nhiên lướt qua bọn họ, phất áo bào qua một bên, ngồi xuống bảo tọa, ra lệnh: "Kêu Sát Hồn đến đây cho bổn tọa!"

314. Chương 310

Ám Vô nghe thấy một giọng nói xa lạ, mới giật mình ngẩng đầu lên nhìn bảo tọa, liền ngốc rớt: "Bắc Minh!"

Sao y lại xuất hiện ở đây?

Ám Vô quan sát kỹ người ngồi trên bảo tọa, tuy rằng tướng mạo giống Bắc Minh y hệt, nhưng khí thế tà ác mạnh mẽ kia, tuyệt đối không phải là người Tu Chân giới sẽ có.

Gã nheo mắt lại, lạnh giọng hỏi: "Ngươi không phải là Bắc Minh! Rốt cuộc ngươi là ai mà dám ngang nhiên xông vào Minh Vương điện, còn tự tiện gọi thẳng tục danh của Minh Vương!"

Bắc Minh rũ mi mắt xuống, chẳng thèm nhìn Ám Vô đến một cái, tao nhã đặt hai tay lên thành ghế.

Lúc này, nhóm Minh quỷ vệ cảm giác được sự sợ hãi mà trước nay chưa từng có, bùm một tiếng tất cả đều đồng loạt quỳ rạp xuống đất. Còn Ám Vô thì bị một lực lượng cường đại, đánh văng ra cửa Đại điện.

Cũng khi đó, có một cái bóng tím xuất hiện bên ngoài cửa, vững vàng tiếp được Ám Vô.

Ám Vô quay đầu lại, trông thấy là Minh Vương chân chính, bèn vội đứng thẳng người nói: "Chủ tử, có người ngang nhiên xông vào Minh Vương điện."

Minh Vương cư nhiên ngẩn người nhìn kẻ ngồi trên bảo tọa kia.

Hắn trừng lớn hai mắt, phẳng phất cứ như người ấy sẽ ngay lập tức biến mất vậy. Hắn từng bước từng bước đi vào Đại điện, ra lệnh cho Minh quỷ vệ bên trong rời khỏi đây hết.

Hắn đến gần bảo tọa, gỡ chiếc mặt nạ quỷ ra, để lộ dung nhan tuấn tú tà mị, quỳ một chân xuống đất, cung kính thưa: "Sát Hồn bái kiến Ám Thần vương."

[Tà là tà ác, mị là mị hoặc: Đại khái là quyến rũ một cách tà ác]

Cái gì!

Ám Vô đang đứng bên ngoài cửa nghe thế, liền không khỏi thảng thốt.

Người kia cư nhiên là Ám Thần vương?

Ám Thần vương cai quản ba giới Yêu, Quỷ và Ma đó sao?

Tuy nhiên, chẳng phải ngài ấy bị hồn phi phách tán rồi ư, ớgì lại còn đứng ở chỗ này? Hơn nữa, mang ngoại hình giống y hệt Bắc Minh như vậy?

Bắc Minh nhìn người đang quỳ trước mặt mình, ra lệnh: "Bổn tọa tới lấy Phục Hồn đan!"

Tuyệt phẩm Phục Hồn đan không những chữa trị được linh hồn bị tổn thương, mà còn có thể ngưng đọng lại những phần linh hồn bị phân tán. Bất quá, loại đan dược này, không phải ai cũng có khả năng luyện ra được.

Minh Vương vụt ngẩng đâu, khó tin nhìn Bắc Minh, sau đó mắt ánh lên vẻ kiên quyết, mở miệng từ chối: "Phục Hồn đan là để cho phụ vương sử dụng, ta không thể giao cho ngài được!"

Vì cứu phụ vương, hắn đã chờ đợi cả vạn năm. Đến phút cuối cùng rồi, hắn không thể để xảy ra sai sót được.

Bắc Minh nhíu mày: "Theo bổn tọa biết, ngươi có tới hai viên Phục Hồn đan."

Tuy rằng y bị phong ấn trong cơ thể của Tịch Thiên, nhưng mọi chuyện bên ngoài y đều biết rõ hết.

"Đúng là có hai viên, nhưng để cứu phụ vương, phải cần đến ba viên Phục Hồn đan lận. Hiện giờ, chỉ còn thiếu một là có thể cứu ngài ấy sống lại rồi!"

Bắc Minh tức giận: "Là ai nói cho ngươi biết cứu phụ vương ngươi phải cần tới ba viên Phục Hồn đan?"

"Là Vương hậu!"

"Tế Thiên?"

"Đúng vậy, là Đại nhân!"

Đột nhiên, không khí trong Đại điện bỗng dưng im lặng một cách quỷ dị, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn chằm chằm đối phương.

Minh Vương khí thế mười phần, thế nhưng dưới cái nhìn âm lãnh của Bắc Minh, dần dần cũng trở nên yếu thế. Cuối cùng đành chịu thua, buồn bực: "Đừng nói là ta bị ngài ấy lừa rồi nha?"

"Chắc Tế Thiên biết trước mọi chuyện, cho nên mới dùng đến chiêu này."

Thời điểm Bắc Minh nhắc tới Âm Tế Thiên, khuôn mặt lạnh băng mới khẽ dâng lên tia dịu dàng.

Minh Vương tức giận đến muốn băm Âm Tế Thiên thành từng mảnh nhỏ.

Nếu biết chỉ cần một viên Phục Hồn đan là có thể cứu sống phụ vương, hắn đã sớm cho phụ vương ăn rồi.

Hắn mắc mớ gì phải tiêu tốn cả vạn năm để tìm chín mươi chín loại thảo dược quý hiếm này. Hòng gom đủ số, hắn đã phí không biết bao nhiêu *** lực và tâm huyết. Đến cuối cùng mới biết, hóa ra mình bị lừa.

Nhưng suy cho cùng, viên đan dược kia là năm xưa Âm Tế Thiên đưa cho hắn, giờ xem như là vật hồi cố chủ vậy.

Sau khi Minh Vương suy nghĩ thông suốt, tức giận cũng giảm đi phần nào, cung kính nói: "Thuộc hạ sẽ sai người mang Phục Hồn đan đến cho ngài."

Hắn xoay người ra lệnh: "Ám Vô!"

Ám Vô vội lấy lại *** thần, nghiêng ngả lảo đảo chạy đến: "Chủ…chủ tử có gì sai bảo?"

"Đem Phục Hồn đan trong mật thất tới đây!"

Ám Vô nhìn Bắc Minh, nhanh chóng đáp: "Dạ!"

Ám Vô rời khỏi, Đại điện thoáng chốc chỉ còn lại hai người. Lúc này, Minh Vương mới dè dè dặt dặt kéo kéo ống tay áo của Bắc Minh.

Bắc Minh thản nhiên nhìn động tác trẻ con của Minh Vương, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: "Ngươi đã lớn rồi!"

Khi xưa hắn chỉ là một đứa trẻ chín tuổi, vậy mà giờ đã cao lớn gần bằng y rồi.

Minh Vương thấy giọng nói của Bắc Minh đã dịu xuống, bèn mau mắn: "Cũng đã qua vạn năm kể từ trận chiến ấy. Dĩ nhiên, ta phải trưởng thành rồi."

Bắc Minh nghe được hai chữ trận chiến, sắc mặt tức khắc trở nên lạnh lẽo, đông cứng đến Minh Vương run lên cầm cập. May là trong Đại điện không có ai, chứ nếu bị người khác nhìn thấy dáng vẻ nhu nhược khiếp sợ của hắn hiện giờ. Chắc chắn về sau, uy nghiêm của hắn sẽ bị mất sạch chẳng còn lại tí tẹo.

Nhưng người trước mắt là Ám Thần vương. Có thể đấu ngang tay với y, ngoại trừ Quang Thần vương thì chẳng còn ai khác. Và bọn họ, trước mặt hai người đó, chỉ có thể cúi đầu chịu thua.

Ah!

Không phải! Còn có một người dám đối mặt với hai vị vương giả kia!

Minh Vương lấy lại *** thần, nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Đúng rồi. Hồn phách của ngài xuất ra khỏi thân thể của Vương hậu, vậy chẳng phải ngài ấy sắp hồn phi phách tán ư?"

Bắc Minh nhíu chặt đôi mày.

Lúc một hồn của y rời khỏi, hồn phách của Tế Thiên muốn phân tán đi, nhưng y đã nhanh tay gom chúng nó lại.

Hiện giờ, chúng nó đang bị phong ấn trong cơ thể Bắc Minh.

Minh Vương thấy Bắc Minh không trả lời, cho rằng mình nói bậy gì nữa, đành tiếp tục thay đổi đề tài: "Một viên Phục Hồn đan có đủ để chữa trị cho hồn phách của Vương hậu không?"

Bắc Minh thản nhiên trả lời: "Không thể!"

Tuy rằng một viên không thể cứu sống hồn phách của Âm Tế Thiên, nhưng y bị phong ấn trong cơ thể hắn nhiều năm qua, cũng chẳng phải là công toi. Lúc trước, y đã dần dần chữa trị hồn phách của Âm Tế Thiên. Và hiện giờ, chỉ cần một viên Phục Hồn đan là có thể hoàn thành bước cuối rồi.

Hơn nữa, y phải mau chóng cứu Tế Thiên sống lại, nếu không hai hồn thất phách của y sẽ không thể dung hợp lại được nữa.

Xuất hiện tình huống như vậy, là bởi vì cái chết của Âm Tế Thiên đã làm hai hồn thất phách tổn thương quá lớn, khiến nó không thể tiếp thu được sự thật, dẫn đến y chỉ có thể khống chế thân thể này vào ban đêm.

Hơn nữa thân xác người phàm căn bản không chống đỡ được nguồn lực lượng quá cường đại, bởi vậy y phải mau chóng tìm được thân thể trước kia. Thế nhưng chỉ có Tế Thiên mới biết nó đang được giấu ở chỗ nào.

"Đại nhân, đã đem Phục Hồn đan đến!" Ám Vô cung kính dâng đan dược lên.

Bắc Minh vươn tay hút lấy viên Phục Hồn đan, rồi đứng đậy ra lệnh: "Đừng vội cứu tỉnh Huyết Hồn!"

Huyết Hồn chính là phụ vương của Minh Vương.

"Thuộc hạ đã biết!"

Minh Vương biết, Thiên giới đang theo dõi nhất cử nhất động của Minh Ngục. Nếu phụ vương tỉnh lại, thật không biết hậu quả như thế nào nữa.

Chắc chắn, Quang Thần vương sẽ lại tiếp tục sai người giết chết phụ vương của hắn.

Mà sở dĩ Quang Thần vương sợ phụ vương hắn hồi sinh, cũng bởi vì ngài ấy là một trong hai cánh tay đắc lực của Ám Thần vương. Tất nhiên, Quang Thần Vương sẽ không mở mắt trừng trừng nhìn lực lượng của Ám Thần vương phát triển mạnh mẽ thêm lần nữa.

Bắc Minh không tiếng động mà biến mất khỏi Đại điện.

Minh Vương thở dài một hơi, ngồi vào bảo tọa.

Ám Vô tò mò hỏi: "Chủ tử, người kia thật là Ám Thần vương sao?

"Phải! Ngài ấy chính là Ám Thần vương!" Minh Vương ngồi thẳng người lên, ra lệnh: "Hiện giờ Ám Thần vương đã trở về! Chắc chắn về sau, Minh Ngục sẽ không phải chịu sự cai quản của Thiên giới nữa!"

Ám Vô sung sướng nói: "Vậy thì quá tốt! Vạn năm qua, chúng ta đều bị Thiên giới dòm chừng, không chỉ chịu đựng sự chế nhạo mà còn phải làm những việc bản thân không thích. Hơn cả thế, bọn họ còn áp bức chúng ta phải xem Yêu thú như những nô lệ. Hiện giờ, bọn Yêu thú đều sắp coi Minh Ngục như là kẻ địch luôn rồi!"

Khóe miệng Minh Vương nhếch lên: "Mục đích của bọn họ là muốn Minh Ngục chúng ta và giới Yêu thú trở mặt thành thù!"

"May mà thủ đoạn của chủ tử rất cao minh!"

Minh Vương cười cười không đáp, yên tĩnh dựa vào bảo tọa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bỗng dưng hắn chợt nghĩ tới điều gì đó, vụt mở choàng hai mắt ra: "Ám Vô, lúc trước ngươi có nói với Bổn vương rằng, Phụng Âm sai người giết chết Tịch Thiên hả?"

"Đúng vậy, Đại nhân." Ám Vô kỳ quái, tại sao Minh Vương lại đi hỏi một chuyện đã qua lâu như vậy.

"Nguy rồi!" Minh Vương sốt ruột nhảy người lên: "Hiện giờ Phụng Âm đang ở đâu?"

"Chắc là Tầng Tám mươi tám của Âm điện."

Ám Vô vừa nói xong, Minh Vương liền biến mất khỏi Đại điện.

—

Lúc này, Phụng Âm đang xử lý công việc tại Tầng Tám mươi tám của Âm điện, ngẩng đầu nhìn hai chồng công văn đầy ắp, không tự chủ được mà xoa xoa thái dương.

Đúng là ở Nhân giới khỏe hơn, không cần xử lý công việc mà còn có thể nhàn nhã vui chơi.

Phụng Âm đóng dấu vào quyển công văn cuối cùng trên bàn, sau đó ra lệnh cho Minh quỷ vệ luôn đứng hầu bên cạnh: "Chồng lớn bên trái giao cho những Điện phía dưới xử lý, còn chồng bên phải đưa lên Tầng tám mươi chín đi."

"Dạ!"

Mình quỷ vệ đem một đống lớn công văn rời khỏi.

Phụng Âm dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ tạm.

Nghỉ một hồi lâu sau, y mới mở mắt phân phó: "Đem số công văn tiếp theo lên đi!"

Vừa dứt lời, một thanh liêm đao lớn thay cho đống công văn xuất hiện trên bàn của y.

315. Chương 311

Phụng Âm trông thấy một thanh liêm đao màu đen nằm trên bàn, khẽ giật mình, vội ngước đầu lên, liền bắt gặp một nam tử tay cầm phần cán của liêm đao, đang lơ lửng giữa không trung.

Cả người y đầy sát khí, làm Phụng Âm không khỏi run rẩy!

Lúc Phụng Âm thấy rõ mặt người kia, hắn không khỏi ngẩn ra!

Bắc Minh!

Y vào bằng cách nào?

Phụng Âm đảo mắt liếc sang đám Minh quỷ vệ trong Đại điện, nhưng không ngờ tất cả đều đã ngã trên mặt đất, chẳng rõ sống chết!

Lòng hắn thầm cảm thấy kinh hãi!

Nơi này chính là Tầng Tám mươi tám của Âm điện, cũng chẳng phải là Tầng Một. Nếu muốn tới được đây, phải đi xuyên qua tám mươi bảy điện còn lại.

Tuy nhiên, hắn chẳng hề nhận được thông báo rằng có người muốn lên điện tám mươi tám tìm mình. Cũng chẳng hiểu được nguyên do vì sao Bắc Minh tiến vào được nơi này. Hơn nữa, y cư nhiên có thể nhẹ nhàng không tiếng động mà giải quyết hết đám Minh quỷ vệ. Có thể thấy được, người này phải sở hữu một năng lực thần thông quảng đại!

Phụng Âm miễn cưỡng trưng lên tươi cười, giả vờ bình tĩnh mà nói: "Bắc Minh đạo hữu, không phải ngươi đã quay trở về Tu Chân giới rồi sao? Có gì lại đến Minh Ngục nữa rồi? Phải chăng vẫn còn chuyện chưa làm xong? Nếu có việc gì cần đến sự trợ giúp của ta, ngươi cứ việc mở miệng. Ta có thể làm được, ta nhất định sẽ không từ chối!"

Người trước mặt, thật sự là Bắc Minh sao?

Tuy rằng dung mạo giống Bắc Minh như đúc, nhưng mà hơi thở tà ác cùng khí tức không giận tự uy kia, Bắc Minh mà hắn biết sẽ không thể nào có được.

Bất quá, cái loại sợ hãi này khiến hắn cảm thấy rất quen thuộc!

Ánh mắt lạnh lẽo của Bắc Minh khẽ liếc!

Một cỗ lực lượng cường đại bỗng nhiên đánh mạnh về phía Phụng Âm!

Phụng Âm khó lòng phòng bị, cả người liền bị đánh bay, nặng nề đụng vào vách tường phía sau Đại điện.

'Phốc', Phụng Âm phun ra một búng máu tươi, rồi trượt từ trên vách tường ngồi bệch xuống đất.

Phụng Âm chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt, khó tin mà nhìn khuôn mặt đằng đằng sát khí của Bắc Minh.

Nếu hắn đoán không sai, năng lực mà Bắc Minh vừa dùng là năng lực 'uy nhiếp'. Cực giống với uy áp, nhưng mà uy áp chỉ có thể khiến đối phương cảm thấy sợ hãi trên *** thần, phát run, đau đầu hoặc đánh vào Thức Hải của người có đẳng cấp thấp hơn. Tuy nhiên lại không thể như năng lực 'uy nhiếp', dưới tình huống không cần nhúc nhích mảy may, cũng có thể trực tiếp công kích người khác, đem người đánh đến trọng thương.

Bất quá, người Thần giới mới sử dụng được năng lực 'uy nhiếp' mà!

Phụng Âm chỉ cần nhìn đôi con ngươi chất đầy sát khí trước mắt, liền biết mình chạy trời không khỏi nắng.

Tuy nhiên, vì sao Bắc Minh lại muốn giết hắn?

Những ngày bọn họ ở Minh Ngục, hắn vẫn tiếp đãi chu đáo, dốc hết toàn lực trợ giúp bọn họ. Chỉ trừ việc tìm người giết Âm Tế Thiên ra!

Trong lòng Phụng Âm thất kinh!

Chẳng lẽ Bắc Minh biết?

Phụng Âm cuống quít sử dụng thuấn di, hòng thoát khỏi Tầng Tám mươi tám của Âm điện, chạy về phía Tầng Tám mươi chín!

Lý do hắn làm vậy, là muốn gây rối loạn. Để Điện chủ Tầng tám mươi chín cùng các trưởng lão giúp hắn ngăn cản, chờ Minh Vương tới!

Không ngờ, người vừa biến mất, đã bị đối phương dùng linh lực tạo thành hàng rào mà ngăn cản.

Lập tức, thân hình hắn lại hiện ra.

Phụng Âm hoảng loạn mà nhìn gương mặt rét lạnh của Bắc Minh.

Y vẫn luôn cảm thấy Bắc Minh không phải là Phàm nhân bình thường. Quả nhiên, y thật sự không phải là Phàm nhân bình thường!

Bắc Minh từ trên cao nhìn xuống, xem Phụng Âm cứ như một con kiến. Đáy mắt y không hề gợn sóng, phảng phất người nọ chẳng khác nào khối thi thể. Y khẽ giơ thanh liêm đao màu đen lên, một đoàn ngọn lửa cổ quái màu lam nhạt bay nhanh mà thiêu đốt xung quanh Phụng Âm.

Ngọn lửa màu lam kia không giống như ngọn lửa bình thường, chẳng những khiến Phụng Âm cảm thấy toàn thân bị đốt nóng, mà còn khiến thân thể y bỗng nhiên bành trướng. Không chỉ da thịt, hay gân cốt, mà đến cả lục phủ ngũ tạng đều có một loại cảm giác như sắp sửa bị nứt toát. Y vừa đau vừa trướng, khổ sở ấy làm y chẳng nén nhịn được mà phải lăn lộn ra đất kêu rên.

Một lát sau, ngọn lửa màu lam hóa thành màu lục. Theo sát ấy, thân thể hắn cũng đột nhiên co rụt lại, tựa như bị cái gì đó mạnh mẽ đè nén, cả người sắp sửa biến thành một trang giấy mỏng manh. Ngoại trừ xương cốt bị ép đến phát ra tiếng răng rắc răng rắc, còn có loại cảm giác đan điền sắp sửa bị nghiến vỡ. Hắn thật sống không bằng chết!

"Vương! Thỉnh thủ hạ lưu tình!"

Minh Vương đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, dùng linh lực tạo ra một tấm màn chắn cường đại, đem Phụng Âm bao bọc lại. Bất quá, so với Ám Thần Vương đứng đối diện kia, lá chắn này cùng lắm cũng chỉ duy trì được nửa nén nhang ngắn ngủi.

Phụng Âm buông lỏng toàn thân, té trên mặt đất thoi thóp!

Minh Vương vội quỳ một gối, không dám nhìn thẳng vào con mắt âm trầm gần như đang đóng băng của Bắc Minh, dùng truyền âm nói: "Vương, hiện tại chúng ta đang cần người, mong ngài cho hắn một cơ hội để lập công chuộc tội. Tin chắc Phụng Âm sẽ không để ngài phải thất vọng."

Phụng Âm cố hết sức mở to hai mắt. Tuy không nghe được bọn họ truyền âm, nhưng nhìn thấy Minh Vương cư nhiên quỳ hành lễ với Bắc Minh, lòng hắn càng khiếp sợ hơn.

Rốt cuộc đối phương là thần thánh phương nào, thế nhưng ngay cả Vương của Minh Ngục còn phải quỳ xuống trước y!

Bắc Minh lạnh lùng nhìn chằm chằm Minh Vương, tùy ý để cho khí tức khiếp người tản mát ra.

Lúc này, đừng nói là Phụng Âm, mà ngay cả Minh Vương cũng chịu không nổi, phải quỳ hai chân trên đất.

"Những ai đã từng gây thương tổn cho Tế Thiên, bổn tọa sẽ bắt hắn phải trả một cái giá thật lớn!" Giọng nói vừa lạnh lẽo vừa uy nghiêm vang lên trong đầu Minh Vương.

Minh Vương không thể ngăn toàn thân ngừng run rẩy: "Vương muốn xử trí Phụng Âm, vậy có thể chờ đến sau khi đoạt lại Yêu giới và Minh Ngục, được không?"

Vạn năm trước, ai mà không biết Ám Thần Vương đem Vương hậu của y đặt lên đầu quả tim để thương yêu. Đừng nói là không dám tổn thương, mà ngay cả nặng lời cũng chẳng nỡ.

Thế cho nên mọi người thường thường nói giỡn, Vương của ba giới: Yêu, Minh, Ma không phải là Ám Thần Vương, mà là Vương hậu của Ám Thần vương!

Lần này Phụng Âm lại cư nhiên sai người ám sát Vương hậu mà Ám Thần Vương thương yêu đến tận trong tâm khảm, sao Ám Thần Vương không mang thù cho được. Không đem đối phương ra tra tấn cho đến chết, tuyệt đối sẽ chẳng bỏ qua.

Bắc Minh phút chốc nheo mắt lại, nhìn Minh Vương đang che chở cho Phụng Âm, chắc là Minh Vương coi trọng thuộc hạ. Hơn nữa, Minh Vương nói đúng, chính sự cũng cần dùng người, hết thảy chờ y đoạt lại tam giới, rồi lại trừng trị đối phương cũng chưa muộn.

Bắc Minh nhàn nhạt liếc 'cái đống' nằm im nơi góc tường, Phụng Âm cơ hồ sắp sửa hấp hối. Y khẽ di chuyển thanh liêm đao trong tay, ngọn lửa màu lục xung quanh Phụng Âm tức khắc biến mất chẳng còn bóng dáng.

Minh Vương thầm thở phào một hơi: "Đa tạ Vương!"

Nếu chẳng phải Phụng Âm là một thuộc hạ không tồi, hắn cũng không tự mình ra mặt bảo hộ người này làm gì.

Bắc Minh lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người, biến mất khỏi Điện Tám mươi tám.

Theo Bắc minh rời đi, không khí trong Đại điện nháy mắt không còn âm hàn trầm trọng khiến người khác phải buộc chặt thần kinh nữa.

Minh Vương chợt xoay người, nghiêm khắc chỉ trích: "Ngươi phải biết, ngươi chẳng qua chỉ là Điện chủ Điện Tám mươi tám. Vậy mà cư nhiên cả gan dám mưu sát Vương hậu của Ám Thần vương. Thật là không biết chết sống!"

Cái gì!

Phụng Âm trừng lớn hai mắt nhìn Minh Vương, cơ hồ quên mất đau đớn kịch liệt trên người.

Đừng nói là hắn trọng thương quá nặng cho nên tai bắt đầu xuất hiện ảo giác đi?

Minh Vương vậy mà nói hắn mưu sát Vương hậu của Ám Thần Vương?

Hắn đã làm lúc nào đâu chứ?

Còn có, chẳng phải Ám Thần Vương đã hồn phi phách tán rồi hay sao? Vậy Vương hậu của Ám Thần Vương ở đâu ra?

Phụng Âm suy nghĩ những chuyện đã xảy ra gần đây, đột nhiên, mắt trợn to!

Vương hậu của Ám Thần Vương chẳng lẽ là Tịch Thiên?

Nếu Tịch Thiên là Vương hậu của Ám Thần Vương, như vậy Ám Thần Vương chẳng phải chính là Bắc Minh?

Trời ạ!

Hắn chỉ muốn trả lại ân tình của Hạ Hầu Lân, không nghĩ tới rước về một đống rắc rối thế này.

Nếu biết Bắc Minh chính là Ám Thần Vương, Tịch Thiên chính là Vương hậu của Ám Thần vương. Hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện điện rồ kia. Cũng may là Tịch Thiên không có bị thương tổn gì nghiêm trọng. Chứ bằng không, hậu quả chắc sẽ rất kinh khủng.

Ám Vô tới trễ, nhìn thấy Phụng Âm suy yếu nằm trên đất, lập tức lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng hắn: "Tiểu tử nhà ngươi, coi như mạng lớn! Còn không mau mau tạ ơn Minh Vương!"

Phụng Âm cố hết sức mở miệng: "Tạ ơn Minh Vương đại nhân!

Minh Vương nghĩ Phụng Âm cũng không biết thân phận của Tịch Thiên, vậy nên chẳng trách cứ nhiều, mau chóng xoay người rời khỏi Điện Tám mươi tám.

Phụng Âm dựa vào người mà Ám Vô đứng lên: "Ám Vô đại nhân, ta nhìn thấy Minh Vương đại nhân quỳ xuống trước Bắc Minh. Rốt cuộc thì Bắc Minh là ai?"

"Ngươi nghĩ trong sáu giới này, ngoại trừ Quang Thần Vương và Ám Thần Vương ra, Còn ai có thể khiến cho Minh Vương đại nhân quỳ xuống nữa?"

Ám Vô bỗng ngộ ra, tại sao ngày đó khi gã nhắc tới Ám Thần Vương hồn phi phách tán, Tịch Thiên lại vô duyên vô cớ cảm thấy đau lòng!

Cả người Bắc Minh đều chất đầy sát khí, hiển nhiên y không phải là Quang Thần Vương rồi!

Phụng Âm mỉm cười chua xót: "Ta xem như nhặt về được một cái mạng!"

Ám Vô trấn an nói: "Về sau cố gắng nỗ lực. Tốt nhất là có thể lập công chuộc tội, như vậy ngươi mới chính thức không có việc gì!"

"Ta biết!"

Ám Vô cảnh cáo nói: "Mấy ngày này, ngươi ở lại trong phủ nghỉ ngơi cho thật tốt. Còn về việc nhìn thấy Ám Thần Vương, tuyệt đối không được tiết lộ nửa câu."

"Vâng!"

Bắc Minh đầy mặt bình tĩnh mà trở lại căn phòng của mình trong Minh Thăng Viện, bắt gặp Bắc Đẩu đứng thủ ngay đầu giường, cả một cử động nhỏ gã cũng không dám.

Bắc Đẩu thấy Bắc Minh trở về, vội cung kính kêu một tiếng: "Chủ tử!"

Bắc Minh mặt không đổi sắc vung tay lên, Bắc Đẩu liền biến mất khỏi phòng, ngay sau đó, người đã bị đưa ra bên ngoài.

Kẻ bị đuổi đi kia, Bắc Đẩu đứng ngẩn người nhìn cái sân quen thuộc. Đối với việc chủ tử đột nhiên trở nên vô cùng cường đại, gã vẫn có chút khó thích ứng.

Trong phòng, Bắc Minh ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn không có độ ấm của Âm Tế Thiên.

Lúc tay y đưa tới giữa trán của thiếu niên, liền mau chóng đem ba hồn bảy vía bị phong ấn trong người mình đưa trả trở về thân thể Âm Tế Thiên, kế đó, nhét viên đan dược lấy được từ Minh Ngục vào miệng hắn.

Chỉ chốc lát sau, ***g ngực của thiếu niên trên giường dần có sự phập phồng, sắc mặt tái nhợt cũng từ từ chuyển sang hồng hào.

Khóe miệng lạnh cứng của Bắc Minh, rốt cuộc cũng hé ra được một tia tươi cười.

316. Chương 312: Quá Khứ Của Hắn (1)

Lúc hồn phách Âm Tế Thiên bay ra khỏi thân thể, hắn vẫn luôn lơ lửng trôi nổi trong một mảng bóng đêm. Chẳng biết mình đang ở đâu, đã hồn phi phách tán hay chưa, và càng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Bất quá, lại làm cho hắn nhớ tới khi ở hiện đại, sau cuộc chiến sống mái với phe đối địch, rốt cuộc đã phát sinh sự tình gì!

Hắn nhớ rõ, ngay lúc hắn đang mãi mê đánh nhau đến hăng say kịch liệt, trước mắt bỗng đột nhiên xuất hiện một vầng sáng chói mắt, kế đó có hai bóng người cao gầy bước ra từ nơi ấy.

Không kịp nhìn rõ bộ dạng của bọn họ, hắn đã bị hút mạnh vào trong vầng sáng trắng. Và khi tỉnh lại, hắn liền đến một nơi mà con người có thể ngự khí phi hành đầy trời!

Thời điểm đó, cả người hắn không khỏi dại ra!

Phải trải qua một đoạn thời gian dài để hiểu biết và quen thuộc, hắn mới biết mình đi vào Tu Chân Giới, nơi có thể tu luyện thành tiên!

Nhưng một thế giới kẻ mạnh là trời như thế này, hắn chỉ là một người bình thường, cho nên luôn bị mọi người xa lánh.

Cuối cùng, hắn bị ép phải bất đắc dĩ bước lên con đường tu tiên.

Quá trình tu tiên rất nhàm chán và buồn tẻ, cho nên, lúc mới bắt đầu, hắn vẫn luôn lười biếng trễ nãi việc tu luyện.

Thẳng đến khi nghe được người ta nói rằng, nếu thành tiên sẽ có thể nắm giữ năng lực xuyên qua thời không. Bấy giờ, hắn mới điên cuồng lao vào tu luyện, chịu thương chịu khó hơn bất cứ ai. Lý do hắn muốn trở thành tiên, đơn giản là vì hắn muốn trở về với cuộc sống hiện đại.

Quá trình tu tiên cũng không dễ dàng, hắn thường xuyên gặp phải bình cảnh, bởi vì hắn không có thiên linh căn – loại linh căn có tốc độ tu luyện nhanh nhất.

[Đại khái là tầng ngăn cách không cho tiến thêm trong tu luyện]

Bất quá, tư chất hắn cũng coi như là khá tốt. Hơn nữa hắn còn chịu khó tu luyện, cộng thêm một đầu óc thông minh. Cuối cùng qua bảy năm, hắn đã thành công Độ Kiếp, phi thăng thành tiên

Lúc ở Tu Chân Giới, hắn vẫn luôn cho rằng làm tiên thì sẽ có năng lực xuyên qua thời không.

Nào ngờ, loại vừa mới phi thăng từ tu sĩ lên như hắn, ở trong Tiên giới, chẳng qua chỉ là một cái Địa tiên nho nhỏ.

Mà Địa tiên ở Tiên giới lại có địa vị thấp nhất, tiếp theo là Thiên tiên, Chân tiên, Thái Ất Chân tiên, Thái Ất Kim tiên, Thái Ất Huyền tiên, Đại La Chân tiên, Đại La Kim tiên, Đại La Thần tiên. Cho nên, đừng nói là có năng lực xuyên qua thời không, mà đến ngay cả tư cách gặp mặt Tiên đế cũng không có.

Chỉ có thể ở Đệ nhất thiên của Thiên giới, quét dọn rác, chăm sóc vườn hoa. Quả thực, so với đệ tử Luyện khí kỳ của Tu Chân giới cũng chẳng có gì khác nhau.

[Đại loại là chín tầng mây, đây là tầng thứ nhất]

Hơn nữa, còn phải tiếp tục tu luyện, chờ đến khi tu đến Thái Ất Chân tiên, mới có thể gặp mặt Tiên đế.

Biết được kết quả như vậy, hắn chẳng thể làm gì khác hơn là buông tha cho việc tìm kiếm đường trở về hiện đại, ngày ngày sống không mục đích ở Tiên giới.

Ngay tại khi hắn cho rằng cuộc sống của mình sẽ cứ như thế mà chậm rãi trôi, hắn mới vô tình nghe danh một vị Cửu trọng thiên Đại La Thần tiên, chúng tiên đều gọi nàng là Hoa Thường tiên tử, có địa vị cực kì cao trong Cửu trọng thiên, là nghĩa nữ của Đế hậu.

Lúc hắn biết được thân phận của vị tiên tử này, trong lòng hắn lại dâng lên ý nghĩ muốn quay trở về hiện đại. Cho nên, hắn vẫn luôn tìm cơ hội lôi kéo làm quen với Hoa Thường tiên tử!

Chỉ cần nơi nào có Hoa Thường tiên tử, liền có mặt hắn. Dẫn đến rất nhiều Tiên nhân đều cho rằng hắn thích Hoa Thường tiên tử. Đến ngay cả Hoa Thường tiên tử cũng cho rằng hắn ái mộ nàng.

Đã từng bị rất nhiều người cười nhạo qua, quạ đen mà muốn ăn thịt phượng hoàng!

Tuy nhiên, mọi người đều không biết mục đích thật sự của hắn, hắn chỉ là muốn tìm ra phương pháp xuyên qua thời không mà thôi!

Sau đó, hắn tốn thời gian gần trăm năm, mới có thể trở thành bạn tiên của Hoa Thường tiên tử. Cuối cùng, hắn tìm một thời cơ thích hợp, hỏi Hoa Thường tiên tử về việc xuyên qua thời không.

Lúc ấy, tâm tình của Hoa Thường tiên tử không tệ, liền nói cho hắn biết trên Tiên giới có một thần khí xuyên thời không. Đáng tiếc, tại mấy ngàn năm trước, thần khí kia đã bị người ta phá hủy.

Hắn vừa nghe được tin tức này, cả người tưởng chừng như gặp phải sấm sét giữa trời quang, trái tim rơi từ trên cao lọt tỏm xuống đáy cốc.

Ngay tại lúc hắn nản lòng thoái chí, Hoa Thường tiên tử lại đột nhiên nhắc đến chuyện chỉ cần tu luyện thành Thần, có khi sẽ có được năng lực xuyên qua thời không cũng nên.

Nghe nói như thế, quyết tâm của hắn phừng phừng sống dậy, vội vàng hỏi nàng làm thế nào mới có thể tu luyện thành Thần. Phải chăng là tu từ Địa tiên, liên tục đến Đại La Thần tiên, sau đó mới phi thăng thành Thần hay không.

Rất tiếc, Hoa Thường tiên tử đáp rằng không phải, mà còn chẳng nguyện ý tiết lộ phương pháp tu luyện thành Thần cho hắn.

Hắn đành phải bám riết không tha, truy vấn cùng lấy lòng, dỗ nàng vui vẻ. Rốt cuộc, từ lời của nàng, hắn mới biết được việc tu luyện thành Thần là trong lúc vô ý nàng có nghe Đế hậu đề cập tới. Bảo rằng nếu muốn tu luyện thành Thần, đầu tiên cần phải phá hủy linh căn, tu luyện lại một lần nữa.

Về phần là thật hay giả, nàng cũng không biết.

Thời điểm nghe được đáp án, hắn liền cảm thấy chuyện này quả thực là vớ vẩn đến cực điểm!

Bất kể tu sĩ hay là Tiên nhân hay là Thần nhân, đều phải dựa vào linh căn, mới có khả năng tu hành. Nếu hủy linh căn, sẽ quay trở về là một phàm nhân bình thường.

Hoa Thường tiên tử biết được suy nghĩ của hắn, liền phản bác một câu: "Chính bởi vì mọi người đều cảm thấy chuyện này quá mức vớ vẩn, mới có thể không có người nào dám thử tự hủy linh căn, cũng dẫn đến ngàn vạn năm qua, chẳng ai tu luyện được thành Thần."

Hắn vừa nghe câu 'chẳng ai tu luyện được thành Thần' kia, liền đặc biệt muốn mình trở thành người đầu tiên!

Từ đó về sau, hắn vẫn luôn tìm kiếm cách hủy diệt linh căn như thế nào để có thể một lần nữa tu luyện. Mãi đến năm trăm năm sau, hắn bị phái đến Minh Ngục để thu thập linh thảo.

Chính vào thời điểm đó, hắn vô tình trông thấy cô hồn dã quỷ ở bên ngoài thành đang tu luyện linh hồn của bọn họ. Không có linh căn, hắn có thể giống như cô hồn dã quỷ mà tu hồn, tu phách.

Bất quá, hắn khác với cô hồn dã quỷ. Sau khi cô hồn dã quỷ tu luyện hồn phách, chỉ có thể trở thành Quỷ Tiên với thân thể thật. Mà hắn, thân là một con người, tu chính là hồn sống phách sống, chắc chắn không giống chúng nó.

Có lẽ sau khi hồn phách cường đại lên, sẽ nhận được một kết quả không tưởng.

Bất quá, điều kiện tiên quyết là phải hủy diệt linh căn, chỉ có như vậy, thì linh khí lúc tu luyện được, mới không bị hút hết vào trong linh căn.

Mang trong mình loại ý tưởng lớn mật này, hắn liền nhịn không được muốn hành động ngay.

Trở lại Tiên giới, hắn tức khắc chuẩn bị đồ đạc để tiến hành tu luyện. Sau đó, hắn tự hủy linh căn, rồi bị trục xuất trở về Tu Chân giới.

Sau khi Hoa Thường tiên tử biết được tin này, vừa tức vừa giận. Trước kia, nàng cứ tưởng hắn hỏi thăm việc xuyên qua thời không, chỉ là vì muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Không nghĩ tới, hắn thật sự vì xuyên qua thời không, mà muốn tu luyện thành Thần.

Hắn cho rằng từ đó về sau Hoa Thường tiên tử sẽ không để ý đến hắn nữa. Không ngờ tới, tuy rằng nàng rất tức giận, nhưng cứ cách mười năm, đều sẽ hạ phàm đến xem hắn có tốt không.

Thậm chí có đôi khi, còn trộm mang theo những đồ vật linh *** như tiên quả, tiên rượu, tiên đan để giúp hắn đề cao tốc độ tu luyện.

Cũng nhờ vậy, hắn mới có khả năng chỉ trong hai năm ngắn ngủi, tu luyện đến cảnh giới Nhân Cảnh.

Cái gọi là Nhân Cảnh, là do hắn tự đặt tên, ý tứ chính là cảnh giới này chẳng khác gì mấy so với phàm nhân. Chẳng qua lực lượng, độ nhanh nhẹn, cùng với ngũ giác lại mạnh hơn người bình thường rất nhiều lần.

Năng lực này đối với tu sĩ và Tiên nhân mà nói, thật quá mức bình thường, cũng không có chỗ nào đặc biệt. Nhưng hắn lại biết, mình đã thành công đặt bước chân đầu tiên, trên con đường trở thành Thần nhân.

Bởi vì Lôi Kiếp của hắn khác với Lôi Kiếp của tu sĩ bình thường, nó mang một màu tím mà trước nay chưa ai từng có.

Cho nên sau khi hắn vượt qua Lôi Kiếp Nhân Cảnh, không chỉ trí nhớ của hắn được đề cao, mà mắt của hắn còn có khả năng thấu thị. Tai nghe ngàn dặm, thuấn di, khả năng dùng *** thần lực khống chế người khác.

Đặc biệt nhất là thuấn di, điều mà chỉ có Tiên nhân ở những cấp bậc như Thái Ất Kim tiên trở lên mới có thể làm được. Từ điểm này đã chứng thực, phương pháp tu luyện của hắn là chính xác.

Cũng bởi vậy, lòng tin của hắn được nhân lên gấp bội.

Sau đó, hắn lại tốn thời gian hơn ngàn năm, tu luyện đến Tiên Cảnh, cảnh giới Tiên Cảnh đối lập với cảnh giới Nhân Cảnh, thực lực tăng vọt một cách đáng sợ.

Hiện tại mắt của hắn chẳng những nhìn xa được ngàn dặm, hơn nữa còn có thể dùng để giết người.

Chỉ cần hắn muốn, tùy ý phóng một ánh mắt, là có thể gây thương tổn cho Tiên nhân có tu vi thấp hơn hắn.

Trừ cái đó ra, thanh âm của hắn cũng không còn giống như trước. Không những giết người, nó còn có tác dụng mê hoặc, khiến cho người khác phải nghe theo mệnh lệnh của hắn. Nhưng mà, những thứ này đối với một cái năng lực khác mà nói, đều trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Bởi vì, hắn có một thứ mà rất nhiều Tiên nhân không có, đó là năng lực tiên đoán.

Hắn có thể thông qua năng lực tiên đoán, cảm giác được hành động của đối phương, sớm biết được bước tiếp theo đối phương sẽ làm như thế nào.

Năng lực vô cùng cường đại như vậy, thật khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Sau khi Hoa Thường tiên tử biết được hắn càng mạnh hơn so với trước kia, nàng thật sự vui vẻ thay cho hắn, cũng mời hắn quay trở về Tiên giới.

Dù sao Linh khí ở Tiên giới cũng dư thừa hơn so với Tu Chân giới. Vậy nên, hắn liền đồng ý trở lại Tiên giới để tiếp tục tu luyện.

Trở lại Tiên giới, bởi vì cảnh giới của hắn quá khác người, cho nên không biết phải phân hắn đến tầng nào. Đành thông qua năng lực của hắn để phán đoán, cứ xem như hắn là Đại La thần tiên mà cho vào Cửu trọng thiên.

Xưa đến nay, đây là lần đầu tiên có người từ Địa tiên nhảy thẳng đến Đại La Thần tiên. Cho nên về sau, hắn trở thành đối tượng mà người khác vừa ao ước vừa đố kị.

Đã từng có rất nhiều Tiên nhân đến hỏi thăm phương pháp tu luyện của hắn, hắn cũng không có tính toán giấu giếm. Chẳng qua hắn có một điều kiện, nhất quyết phải hủy diệt linh căn, hắn mới nói cho bọn hắn biết phương pháp tu luyện là gì.

Đáng tiếc, một người hai người ba người đều là kẻ nhát gan, không một ai chịu hủy linh căn, tu luyện lại một lần nữa. Dần dà, chuyện tìm hỏi phương pháp tu luyện cũng không giải quyết được gì!

Mà sau khi hắn được xưng là Đại La Thần tiên, hắn vẫn không buông tha cho việc thành Thần.

Vậy nên, hắn chẳng nhận chức tiên mà Tiên đế ban cho, đi tìm một địa phương thanh tĩnh, tiếp tục tu luyện.

Mãi đến khi hắn đột phá Thần Cảnh

317. Chương 313: Quá Khứ Của Hắn (3)

Từ Tiên cảnh đột phá đến Thần cảnh, hắn ước chừng mất năm nghìn năm, gian khổ trong đó đã không cần phải nói nhiều.

Tóm lại, có thể thuận lợi tấn chức Thần cảnh thật khiến cho lòng cảm thấy vui sướng!

Nhất là vào cái ngày tấn chức, Cửu Thiên Thần Kiếp buông xuống, Lôi Kiếp màu tím độc nhất vô nhị kia đã làm oanh động cả Thiên giới!

Chúng tiên sôi nổi đến vây xem hắn tấn chức Thần cảnh!

Thần Lôi hung hãn bá đạo, không chỉ nổ tung Cửu trọng thiên của Thiên giới, còn đánh chết rất nhiều Tiên nhân đứng gần đó, dẫn đến toàn bộ Thiên Tiên rơi vào một mảnh hỗn loạn.

Sau khi hắn bình yên vượt qua Cửu Thiên Thần Kiếp, một con đường màu tím ánh vàng mở ra, chiếu từ Thần giới xuống Tiên giới.

Lúc đó, tất cả chúng tiên đều ngốc rớt!

Bọn họ trợn mắt há mồm mà dõi bước hắn trên con đường đến Thần giới, chỉ biết câm nín nhìn hắn đi đến nơi mà bọn họ vẫn hằng ao ước – Thần giới.

Thời điểm hắn đến Thần giới, nhìn xuống thấy chúng tiên đứng ở Cửu trọng Thiên ngó lên hắn. Một khắc đó, hắn rất đắc ý, bởi vì hắn làm những việc mà từ trước tới nay chưa có người dám làm. Và cũng thành công trở thành Thần nhân đầu tiên của Tiên giới.

Tuy nhiên, loại cảm giác hưng phấn cao ngạo kia, khi hắn đến Thần giới liền biến thành hư ảo!

Hắn vừa tới Thần giới, đứng trên Tế Thần Thai, nhìn thấy không phải là Thần nhân cao hứng hoan nghênh hắn, mà là một đám Quang Thần Tướng mặt không đổi sắc, áp giải hắn vào Thần Quang Điện, chờ Quang Thần Vương xử lý.

Nháy mắt khi Quang Thần Vương cao cao tại thượng nhìn thấy hắn, đáy mắt lão hiện lên vẻ khiếp sợ, không thể tin cùng với khủng hoảng.

Đúng vậy!

Hắn nhìn thấy được sự sợ hãi trong mắt Quang Thần Vương, Quang Thần Vương cư nhiên sợ một tiểu nhân vật vừa mới trở thành Thần.

Lúc bấy giờ, hắn cũng không biết nguyên nhân trong đó.

Sau khi Quang Thần Vương thu hồi toàn bộ cảm xúc, tiếp đó lại bắt đầu nổi lên sát ý với hắn!

Hắn rất thông minh, trước khi Quang Thần Vương mở miệng bảo giết mình, hắn liền lập tức nói với Quang Thần Vương rằng hắn sẽ hướng Thiên Đạo thề, chỉ cần hắn còn sống một ngày, hắn sẽ nguyện trung thành với vương của mình.

Có câu nói rất hay, nhân loại là một loài giảo hoạt!

Quang Thần Vương chỉ thích quyền lợi kia không am hiểu về sự giả dối, cho nên căn bản không chú ý tới cách dùng từ của hắn. Lão tự cho rằng mình chính là vương của hắn, sau đó, thực vui mừng mà tiếp nhận lời thề ấy.

Bất quá, Quang Thần Vương vẫn không có tín nhiệm hắn. Lão vừa không muốn ban thưởng chức vị, vừa không thể không cấp chức vị cho hắn. Cuối cùng, đành phong hắn là một Thần vệ nho nhỏ, rồi phái hắn đến Tà Ma Chi Địa, trông coi một tên trọng phạm của Thần giới.

Kết quả như vậy, đối với hắn mà nói, quả thực chính là thất vọng cực độ!

Việc quay trở về hiện đại đã chẳng còn tí manh mối nào. Tuy nhiên, mỗi khi hy vọng vừa tan vỡ, ông trời lại cho hắn thêm một tí rạng đông.

Trước khi hắn đến Tà Ma Chi Địa, người trấn thủ nơi này chính là con trai lớn Đế Duật, và con trai thứ hai Đế Lân của Quang Thần Vương.

Thời điểm hắn tới, liền trở thành ba người thay phiên trấn thủ.

Vừa mới bắt đầu, Đế Duật vô cùng có trách nhiệm dẫn hắn đi làm quen với hoàn cảnh của Tà Ma Chi Địa, giới thiệu cho hắn biết trong Tà Ma Chi Địa có tà vật gì, bắt buộc phải chú ý chuyện gì.

Đế Duật còn nói, người của Thần giới có ít nhất bốn cái linh căn, hoàn toàn khác với người ở Tu Chân Giới và Tiên giới.

Ở Thần Giới, linh căn càng nhiều, đại biểu cho năng lực càng mạnh. Giống như Quang Thần Vương và Đế Duật, có tới tám cái linh căn. Còn các vị Thần nhân có chức vị cao khác, nhiều nhất cũng có bảy cái linh căn.

Nhưng mà, ở Tu Chân Giới và Tiên giới, linh căn càng ít, thì tốc độ tu luyện càng nhanh hơn người khác. Vậy nên người có linh căn phức tạp, sẽ bị xem như là không có tiềm năng tu luyện. Đó cũng là lý do vì sao người của Tu Chân giới và Tiên giới không thể tu luyện thành Thần.

Hắn cùng với Đế Duật ở chung vô cùng hòa hợp.

Sau đó, chỉ cần Đế Duật rảnh rỗi, liền sẽ chạy đến tìm hắn, dẫn hắn đi dạo chơi quanh Thần giới.

Dần dần, hắn phát hiện Đế Duật cư nhiên lại thích hắn.

Bởi vì mỗi lần y tới tìm hắn, đều sẽ mang theo một ít vật nhỏ hòng khiến hắn vui vẻ.

Hắn là thẳng, mặc dù không bài xích đồng tính luyến ái. Nhưng, cũng vô pháp tiếp nhận một người nam nhân. Bởi vậy, hắn bắt đầu tránh né Đế Duật.

Bất quá, Tà Ma Chi Địa vốn là địa bàn của Đế Duật, hắn căn bản không tìm được chỗ có thể trốn. Vậy nên mỗi lần hắn đều chạy đến nơi sâu nhất của Tà Ma Chi Địa, chính là địa phương giam giữ trọng phạm của Thần Giới. Đồng thời, cũng là nơi nguy hiểm nhất.

Nói nguy hiểm, chứ kỳ thật bên trong chỉ có một ít cô hồn dã quỷ hung thần ác sát du đãng, còn có một ít Ma nhân và Thần ma thú tà ác.

Chỉ cần không trêu chọc đến chúng nó, chúng nó cũng sẽ không vô duyên vô cớ công kích hắn.

Cho nên, mỗi lần hắn đều sẽ nghênh ngang mà chạy vào nơi sâu nhất của Tà Ma Chi Địa, thử luyện năng lực mới của mình.

Từ sau khi tấn chức Thần Cảnh, ngũ giác, lục phủ ngũ tạng, độ nhanh nhẹn, *** thần lực của hắn đã đạt tới tột đỉnh. Thành công cải tạo cơ thể phàm nhân của hắn.

Cho nên không những có thể quan sát chuyện của cả Lục giới, mà có thể nghe thấy tiếng động của cả Lục giới. Hơn nữa, còn có thể ngửi được mùi vị của cả Lục giới.

Thêm vào đó, lực lượng của hắn cũng thay đổi, chỉ cần hai ngón tay là hắn có thể dễ dàng bóp chết một con ma thú. Tốc độ của hắn, đã nhanh đến mức không người nào có thể bắt được bóng dáng hắn.

Hắn đoán rằng, năng lực của hắn đã trở nên càng ngày càng lợi hại. Từ việc chỉ có thể đơn giản đoán trước động tác của đối phương, hoặc là sẽ ngẫu nhiên nhìn thấy một ít đoạn ngắn trong tương lai. Với hắn bây giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể xem việc mà hắn muốn.

Bất quá, lại không thể biết trước chuyện của mình.

Ngoại trừ trở nên cường đại, hắn còn có được một năng lực đặc biệt là hiện hóa đồ vật. Nếu tưởng tượng đầy đủ hình dáng của một đồ vật nào đó, hắn liền có thể tạo nên vật đó từ hư không.

Chỉ cần hắn có thể nghĩ tới, không có thứ gì là không chế ra được.

Về phần đồ vật chế tạo ra có tác dụng lớn hay nhỏ, thì phải dựa vào năng lực của hắn cao hay thấp.

Nếu như hắn có năng lực càng lợi hại, thì đồ vật chế tạo ra sẽ càng lợi hại!

Hiện, hắn cũng chỉ phát hiện có bao nhiêu năng lực đó thôi.

Để quen với năng lực mới, hắn luôn đi trêu chọc một vài Thần ma thú ở sâu trong Tà Ma Chi Địa.

Hành vi của hắn, khiến chúng nó trở nên phát điên.

Có một lần, Thần ma thú không chịu được nữa mà phát cuồng tập thể, rượt hắn chạy vòng vòng. Vô tình chọc cho một người bị áp nhốt trong sơn động, nhịn không được bật cười ra tiếng.

Tiếng cười của người nọ rất khàn đặc, cứ như ngàn vạn năm qua rất ít mở miệng nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên sau khi hắn đi vào Tà Ma Chi Địa, nghe được âm thanh phát ra từ trong sơn động.

Hắn không biết là ai bị áp nhốt bên trong Tà Ma Chi Địa!

Mỗi lần đi vào nơi sâu nhất trong Tà Ma Chi Địa, trừ bỏ nhìn thấy một cái sơn động tối đen như mực bị phong ấn ra, hắn căn bản không phát hiện người nào nữa cả.

Mãi đến khi tiếng cười kia truyền ra, hắn mới biết bên trong là nhốt một nam tử áo đen trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ, cả người tản ra khí tức tà ác. Y căn bản không giống trọng phạm của Thần Giới, ngược lại tựa như một quý công tử ở trên cao cao, cao đến mức không thể với tới.

Cho nên cuộc sống về sau của hắn là, chỉ cần hắn đi vào nơi sâu nhất trong Tà Ma Chi Địa, đối phương liền sẽ bước tới cửa, lẳng lặng nhìn hắn trêu chọc Thần ma thú.

Có đôi khi, còn lên tiếng trêu cợt hắn vài câu.

Ngày lại ngày qua, vị nam tử mặc áo đen kia nói cũng càng ngày càng nhiều hơn. Hai người gần như trở thành bằng hữu, không giấu nhau cái gì.

Có một ngày, giữa lúc nói chuyện, hắn mới vô tình biết được nam tử mặc áo đen bị áp nhốt trong sơn động chính là con trai của Ám Thần Vương, Đế Minh.

Vào mấy ngàn năm trước, Lục giới là do Quang Thần Vương và Ám Thần Vương cùng thống trị. Bởi vì Quang Thần Vương sợ hãi một ngày nào đó, quyền lợi của Ám Thần Vương sẽ vượt qua chính mình, liền âm thầm bày mưu, sát hại Ám Thần Vương và Vương hậu của Ám Thần Vương.

Sau khi Ám Thần Vương chết, truyền thừa của ba giới: Yêu, Minh, Ma trực tiếp rơi xuống tay của Đế Minh, tức khắc y trở thành một Tân Ám Thần Vương.

Lúc ấy, tuổi Đế Minh còn rất nhỏ, cũng chỉ là một đứa trẻ mới hơn mười.

Quang Thần Vương muốn giải quyết cả Đế Minh, nhưng lại sợ ba giới tạo phản, đành phải đem người giam lỏng. Cứ như vậy, thời gian đã qua mấy ngàn năm.

Đế Minh còn nói với hắn, Quang Thần Vương có năng lực tiên đoán. Bởi vì lão tiên đoán được Ám Thần Vương đời trước sẽ thống nhất Lục giới, cho nên mới ra tay sát hại ngài ấy.

Thời điểm hắn nghe được Ám Thần Vương có năng lực tiên đoán, liền đột nhiên muốn nhìn một chút tương lai sau này của Đế Minh.

Nào ngờ, hắn lại trông thấy quang cảnh hắn và Đế Minh hoan ái trên giường. Lập tức, trái tim thẳng nam của hắn sợ tới mức hắn phải co giò bỏ chạy.

Trở lại động phủ của mình, hắn liền bắt gặp Đế Duật đang ngồi bên trong, chờ hắn trở về.

Đế Duật vừa thấy hắn, liền mở miệng cầu hôn ngay.

Hắn không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt.

Đế Duật vẫn chưa từ bỏ ý định, bèn hỏi hắn muốn như thế nào, mới có thể đáp ứng y.

Lúc đó, tâm tình của hắn rất rối rắm, không muốn dây dưa cùng Đế Duật nhiều, liền thuận miệng nói một câu 'Nếu ngươi có thể luyện chế ra thần khí xuyên qua thời không, ta sẽ gả cho ngươi'

Đế Duật đồng ý!

Một khoảng thời gian dài sau đó, hắn không có gặp lại Đế Duật, và cũng không đi vào nơi sâu nhất trong Tà Ma Chi Địa nữa.

Bất quá cuối cùng, hắn vẫn không nhịn được, chạy đến đó nhìn trộm Đế Minh. Không ngờ, lại trông thấy Nhị hoàng tử Đế Lân, đang đứng trước động khẩu gọi Đế Minh. Hắn ta còn không hề cố kỵ mà nói thích Đế Minh.

Đáng tiếc, Đế Minh căn bản chẳng để ý đến hắn ta.

Đế Lân không nhận được sự đáp lại của Đế Minh, đành phải ủ rũ rời khỏi.

Chờ Đế Lân đi xa, hắn mới lặng lẽ từ sau gốc đại thụ bước ra, tiến đến gần sơn động.

Người mới vừa tới trước sơn động, Đế Minh liền lập tức chạy ra, cái gì cũng chẳng nói, nhưng trong mắt y lại ngập tràn lo lắng và vui sướng, cả người thoạt nhìn rất cao hứng.

Đế Minh không hỏi hắn vì sao mấy ngày nay chẳng tới, mà hắn cũng không nói cho y, hai người vẫn trò chuyện bình thản như trước kia.

Cứ như vậy qua năm năm, tình cảm của hai người càng ngày càng sâu đậm, cũng rất hưởng thụ cuộc sống thế này.

Thẳng đến một ngày kia, Đế Duật cầm thần khí xuyên qua thời không đi tới trước mặt hắn.

Ngay lúc đó, hắn vẫn chưa biết mình đã thích Đế Minh.

Hắn một lòng nghĩ phải quay về hiện đại, cho nên, liền đồng ý kết hôn với Đế Duật.

Đế Duật nhận được sự đồng ý, liền cao hứng mà đưa thần khí xuyên thời không cho hắn. Bất quá, y lại không chỉ dẫn cách sử dụng, mà bảo chờ đến đêm động phòng, mới đem phương pháp nói ra.

Hắn biết Đế Duật làm như vậy, chính là sợ hắn sẽ chạy trốn, nên cũng không phản đối y.

Ngày thứ hai sau khi hắn đáp ứng Đế Duật, Quang Thần Vương cũng biết chuyện này.

Quang Thần Vương không chỉ không phản đối, mà còn sai người tạo ra Thần tượng. Đợi đến khi Thần tượng hoàn thành, sẽ cử hành đại điển Thành Thân, để cho toàn bộ Thần dân trên Thần giới cùng ăn mừng.

Âm Tế Thiên vừa nghe tin Quang Thần Vương muốn tạo Thần tượng cho mình, không khỏi cao hứng cực kỳ, đây chính là tượng trưng của Vương tộc.

Tuy nhiên, hắn lại có phần rầu rĩ không vui!

Thời điểm hắn nhận được thần khí xuyên qua thời không, cũng chẳng cao hứng như hắn vẫn tưởng, trong lòng chỉ mãi mong nhớ đến nam tử bị nhốt sâu trong Tà Ma Chi Địa kia.

Lúc Đế Duật đi chuẩn bị cho hôn lễ của bọn họ, hắn bèn lén đi gặp Đế Minh.

Nháy mắt khi nhìn thấy Đế Minh, toàn bộ những việc không thoải mải, giống như bị lũ lụt kéo đi, biến mất vô tung vô ảnh.

Cũng chính thời điểm đó, hắn mới biết mình thích Đế Minh.

Lúc hắn gần đi, chính miệng hắn nói với Đế Minh việc mình sắp thành thân, đồng thời, còn nói về sau sẽ không lại đến nơi này nữa.

Đế Minh nghe thế, đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó, bên trong con ngươi đen như nảy lên một trận hồng quang.

Đột nhiên, cả người y điên cuồng vọt tới chỗ hắn, bất quá, lại bị phong ấn ở cửa động bắn ngược trở về.

Đế Minh cực kỳ không cam lòng, không ngừng gào thét không cho phép hắn gả cho Đế Duật.

Giờ khắc này, hắn biết Đế Minh cũng thích mình.

Nhìn Đế Minh một lần rồi một lần muốn phá hủy phong ấn ở cửa động, nhưng mà, một lần lại một lần bị bắn ngược trở về, trong lòng hắn thật vô cùng khó chịu!

Lúc đó, suy nghĩ duy nhất của hắn, chính là muốn cứu Đế Minh ra.

Động tác phá hư phong ấn của Đế Minh rất nhanh đã dẫn Quang Thần Tướng của Quang Thần Vương lại đây, tu sửa phong ấn thêm lần nữa.

Nếu không có phù ấn của Quang Thần Vương, Đế Minh căn bản ra không được.

Sau khi hắn biết chuyện này, liền bắt đầu âm thầm nghĩ cách trộm phù ấn của Quang Thần Vương. Và, cách hay nhất chính là lợi dụng Nhị hoàng tử Đế Lân.

318. Chương 314: Quá Khứ Của Hắn (3)

Nhị hoàng tử Đế Lân ái mộ Đế Minh đã lâu, những ngày đến trấn thủ, hắn ta đều lén lút chạy tới nơi sâu nhất trong Tà Ma Chi Địa nhìn lén Đế Minh.

Đáng tiếc chính là, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Đế Minh đối với Đế Lân chỉ có hận ý và sát ý.

Âm Tế Thiên giả vờ như không biết chuyện này, đầu tiên là đối xử với Đế Lân tốt hơn, rồi lợi dụng chuyện hôn sự của hắn và Đế Duật, hỏi thăm xem Đế Luân đã có người thương chưa.

Mới đầu, Đế Lân cứ ừm ừm à à mãi mà không chịu nói ra người đó là ai.

Nhưng dưới sự truy vấn không ngừng của Âm Tế Thiên, rốt cuộc Đế Lân cũng mịt mờ nói rằng người thương của hắn ta đang bị chính phụ vương của mình áp nhốt.

Sau khi hắn lột ra được lời này, liền thỉnh thoảng tìm cơ hội ám chỉ, dẫn đường cho Đế Lân trộm phù ấn của Quang Thần Vương, cứu người ra, kế đó cùng y song túc song phi, tìm một địa phương không người sinh sống.

Đế Lân nghe hắn nói, đáy lòng cũng có phần rục rịch, cuối cùng quyết định hướng Quang Thần Vương bịa một lời nói dối vô lý, rồi cầm lấy được phù ấn từ tay Quang Thần Vương. Đáng tiếc, người còn chưa bước vào Tà Ma Chi Địa, đã bị Quang Thần Vương vạch trần sự thật, đồng thời phái Quang Thần Tướng bắt Đế Lân nhốt vào thiên lao.

May mắn chính là, hắn đã sớm dự liệu được Đế Lân sẽ giữa đường bị bắt trở về.

Cho nên, ngay khi Đế Lân lừa lấy được phù ấn, rời khỏi Quang Thần Điện không lâu. Hắn vờ như vô tình chạm mặt Đế Lân, gạt Đế Lân cho hắn nhìn sơ qua phù ấn.

Thời điểm hắn tiếp nhận phù ấn, liền vội vàng ghi nhớ những phù chú và hoa văn trên đó.

Đồng thời còn sử dụng xúc giác, tỉ mỉ sờ lên trên phù ấn một lần, đem những phù chú và hoa văn bị ẩn sâu trong phù ấn, sờ đến thông thấu. Kế đó, mới đem phù ấn trả lại cho Đế Lân, tranh thủ trước khi Quang Thần Tướng tới, mượn cớ rời đi.

Cuối cùng, hắn khống chế Quang Thần Tướng phụ trách phát thiệp mời cho năm giới, để Quang Thần Tướng thông báo cho Vương của ba giới: Yêu, Minh, Ma. Là vào ngày đại hôn của Thái Tử Quang Thần Vương, hãy phái binh đến đón Đế Minh về.

Những ngày kế tiếp, hắn không đi gặp Đế Minh nữa. Hắn sợ Quang Thần Vương phát hiện ra kế hoạch của mình, cho nên vẫn luôn chịu đựng đến ngày kết hôn của hắn và Đế Duật.

Thừa dịp Quang Thần Vương tiếp đón các Vương của năm giới, không có cách nào chú ý đến nhất cử nhất động của Đế Minh, hắn mới lặng lẽ đi vào nơi sâu nhất của Tà Ma Chi Địa.

Thời điểm nhìn thấy Đế Minh vẫn còn đang kiên trì không ngừng, mong phá hư được phong ấn ở cửa sơn động, hốc mắt hắn đột nhiên cảm thấy chua xót, trong lòng cũng thực ê ẩm.

Mặc dù có chút không nỡ, nhưng hắn vẫn cố ý kích thích Đế Minh, nói rằng Đế Duật đưa cho hắn rất nhiều kỳ trân dị bảo để làm sính lễ, mà Đế Minh suốt ngày ở trong sơn động, có khả năng cho hắn cái gì chứ?

Thế nhưng Đế Minh lại nói: “Cho dù bảo vật trên trời đất này có hàng nghìn hàng vạn, cũng không thể truyền thừa theo trên người ngươi đến đời đời kiếp kiếp. Giờ, bổn tọa sẽ lấy truyền thừa của Yêu thú để làm sính lễ. Từ nay về sau, ngươi có thể ra lệnh cho toàn bộ Yêu thú trong trời đất. Và bọn chúng sẽ phải

kính trọng ngươi, gặp ngươi là quỳ bái, thấy ngươi là thần phục! Dù cho trở thành kẻ thù của Thiên Đạo, bọn chúng cũng không bao giờ vứt bỏ ngươi. Sính lễ như vậy, ngươi có vừa lòng không?"

Hắn còn chưa kịp đáp lời, liền nhìn thấy một đạo ấn ký của Yêu thú từ trên người Đế Minh nhẹ nhàng bay ra, xuyên qua phong ấn ở cửa sơn động, đánh vào trên người hắn.

Nháy mắt, thiên địa biến sắc, mây đen cuồn cuộn, sấm sét đùng đoàng.

Trong phút chốc, tóc của hắn từ màu đen biến thành màu lam đậm quỷ dị.

Đây chính là truyền thừa mà ngay cả Quang Thần Vương cũng muốn có được, sao Đế Minh lại có thể cho hắn một cách nhẹ nhàng đến vậy?

Hắn khó tin mà nhìn Đế Minh!

"Ngươi là người mà bổn tọa đã nhận định, cho dù ngươi có trở thành Thái tử phi của Đế Duật, bổn tọa cũng sẽ không từ thủ đoạn để có được ngươi!"

Hắn nhìn đôi mắt chứa đầy sự tự tin kia, hắn chịu thua! Hơn nữa cũng chấp nhận!

Thích nam nhân thì thích nam nhân, kỳ thật cũng không có cái gì quá ghê gớm!

Sau khi hắn nghĩ thông suốt, liền nhanh chóng đem phù ấn đã khắc vào đầu tái hiện lại một cách đầy đủ. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Đế Minh, mở ra phong ấn, thả y rời khỏi.

Chuyện đầu tiên khi Đế Minh đi ra không phải là chạy trốn, mà là ôm hắn vào lòng, dùng sức mút lấy đôi môi y đã khát vọng từ lâu.

Thẳng đến khi hai người không thở nổi, mới dẫn theo toàn bộ tà ma yêu vật, rời khỏi Tà Ma Chi Địa.

Dưới sự tiếp ứng của người đến từ ba giới Yêu, Minh, Ma. Bọn họ vô cùng thuận lợi rời khỏi Thần giới, về tới Thần Ma giới.

Đế Minh vừa trở lại Ám Thần Đại Điện ở Thần Ma Giới, lập tức đem tu vi mà Ám Thần Vương đời trước lưu lại, hấp thu vào trong cơ thể, kế thừa Thần lực mà phụ vương y từng sở hữu.

Sau khi Quang Thần Vương biết tin Đế Minh đã chạy trốn, lão vô cùng phẫn nộ. Nhưng, lão không dám sai người mang binh đi bắt Đế Minh, hay phái binh tấn công Đế Minh, đem ba giới Yêu, Minh, Ma cướp về.

Nguyên nhân Quang Thần Vương không dám tùy ý phát binh, kỳ thật rất đơn giản.

Tuy Quang Thần Vương cũng giống như Ám Thần Vương, đều thống trị ba giới. Nhưng, Nhân giới mà Quang Thần Vương thống trị vô cùng nhỏ yếu, chỉ cần Ám Thần Vương tùy ý phái vài tên đại tướng lợi hại, liền có thể tiêu diệt sạch Nhân giới.

Đó chính là nguyên nhân khiến Quang Thần Vương sợ hãi Ám Thần Vương. Hai Vương đánh nhau, khẳng định Quang Thần Vương sẽ chịu thiệt.

Cũng bởi vì Quang Thần Vương không dám tùy tiện tấn công Đế Minh, hắn và Đế Minh mới có thể yên vui vượt qua ba ngàn năm.

Trong thời gian đó, để đề cao thêm năng lực tiên đoán, hắn còn đặc biệt theo chân Thần Ma lão ông học thuật bói toán, lấy cái này phụ trợ cho năng lực tiên đoán của bản thân, có lợi cho việc phát hiện chuyện hung hiểm.

Dùng một câu đầy tính cũ rích mà nói, thì hắn đang nghịch thiên mà đi.

Nhưng càng khiến hắn bất ngờ hơn chính là, sau hơn ngàn năm kể từ khi hắn thành Thần, hắn cư nhiên có được năng lực xuyên qua thời không!

Bất quá lúc bấy giờ, hắn chỉ muốn ở bên cạnh Đế Minh, đã không còn suy nghĩ quay trở về thời hiện đại nữa.

Ba ngàn năm sau, trận chiến giữa Quang Thần Vương và Đế Minh, thủy chung không có cách nào tránh khỏi.

Hắn đã sớm đoán được ngày này sẽ đến, cũng dự liệu được kết quả của trận đại chiến kia. Cho nên, hắn an bài mọi chuyện đâu vào đấy cả rồi.

Ngay tại thời điểm Quang Thần Vương cùng với Đế Minh chiến đấu ác liệt, bởi vì hắn sử dụng năng lực xuyên qua thời không quá nhiều lần, dẫn đến linh hồn lực tiêu hao gần hết, để Quang Thần Vương có cơ hội, tung một chưởng vào người hắn.

Một chưởng này, Quang Thần Vương dùng đến tầng thứ bảy của Thần lực, nếu không nhờ Đế Minh rút ra một hồn để bảo vệ hồn phách hắn, sợ rằng hắn đã sớm hồn phi phách tán. Đế Minh mãi lo bảo hộ hồn phách của hắn, cho nên Thần lực giảm sút, không có khả năng chống lại Quang Thần Vương.

Cuối cùng liên tục bại lui, ngay thời điểm Đế Minh sắp bị Quang Thần Vương đánh tới hồn phi phách tán, đột nhiên trên không trung xuất hiện một người áo đen.

Người kia toàn thân cao thấp đều được bao kín không kẽ hở, làm người ta chẳng thể nhìn thấy dung mạo của hắn.

Trước khi Quang Thần Vương lấy đi tánh mạng của Đế Minh, người kia lặng lẽ hút đi toàn bộ hồn phách của Đế Minh. Sau đó, dẫn dắt Quang Thần Vương rời khỏi, để Thần Ma mang theo Âm Tế Thiên và thân thể của Đế Minh trốn chạy.

Tiếp đó, người nọ liền biến mất vào trong trời đất.

Quang Thần Vương vô cùng phẫn nộ, lão đã sớm biết trước trong trận chiến này Đế Minh sẽ đại bại, nhưng không hề xuất hiện bất kỳ người áo đen nào cả.

Chẳng ai biết người áo đen kia là ai, chỉ có hắn biết, người áo đen kia chính là hắn sau khi xuyên qua thời không.

Tuy cầm hồn phách của Đế Minh trong tay, nhưng vì sợ Quang Thần Vương phát hiện ra tung tích của y, cho nên hắn đã đưa nó đến vạn năm sau. Đồng thời sử dụng linh hồn lực của chính mình, cưỡng chế tạo ra một mảnh hồn giả, để Đế Minh có được hồn phách hoàn chỉnh.

Tiếp, liền đem hồn phách nhét vào trong bụng của một nữ tu sĩ đang mang thai, có dung mạo giống cực kỳ với Đế Minh. Sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hắn vẫn luôn canh giữ ở bên người nữ tu sĩ, thẳng đến khi Đế Minh bình yên vô sự ra đời.

Trong lúc đó, để cảm tạ nữ tu sĩ đã vất vả sinh hạ Đế Minh, hắn còn giúp phu quân của nữ tu sĩ bình yên đột phá Hợp Thể Kỳ, tấn chức đến Độ Kiếp Kỳ. Cũng dạy cho phu quân của nữ tu sĩ phương pháp tu luyện, bằng cách nào lấy tốc độ nhanh nhất tấn chức cảnh giới.

Trừ việc này ra, hắn còn giúp phu quân của nữ tu sĩ đoạt được vị trí trưởng lão, nói cho phu quân của nữ tu sĩ rất nhiều việc sẽ xảy ra trong tương lai, những chuyện sắp tới nên phòng bị.

Tại thời điểm Đế Minh sinh ra, bởi vì mang số mệnh hung thần, khiến cửa Minh Ngục rộng mở, đưa tới rất nhiều lệ quỷ. Nếu không phải có hắn bảo hộ, chỉ sợ hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, phu quân của nữ tu sĩ mời hắn đặt tên cho đứa trẻ.

Hắn không chút nghĩ ngợi liền đặt tên đứa trẻ là —— Bắc Minh!

Đồng thời tính một quẻ cho Bắc Minh, biết năm hai mươi tuổi, Bắc Minh sẽ gặp một đại kiếp nạn, liền làm một loạt an bài. Sau khi xác định không có bất cứ việc gì ngoài ý muốn, hắn mới trở lại vạn năm trước.

Ở vạn năm trước, sau trận đại chiến, hắn lập tức giao thân thể Đế Minh cho một tên bộ hạ thân tín đem giấu kĩ.

Kế đó, ra lệnh cho Vương của Thần Ma giới đóng cửa Thần Ma giới lại, nấp ở một chỗ mà Quang Thần Vương không thể nào tìm được.

Về phần Yêu giới và Minh Ngục, chỉ có thể tạm thời chắp tay chuyển nhượng, dẫn dắt sự chú ý của Quang Thần Vương rời đi.

Mà hắn, sau khi an bài xong xuôi hết thẩy, bản thân cũng tìm chỗ núp, ngủ say một giấc dài cả vạn năm.

Vạn năm sau, lúc hắn tỉnh lại, liền đem linh căn đã sớm chuẩn bị tốt bỏ vào trong thân thể của chính mình.

Tiếp đó che lại ký ức cùng năng lực của bản thân, đồng thời ăn tuyệt phẩm Dịch Dung Đan và tuyệt phẩm Phản Đồng Đan, xóa đi nốt chu sa trên trán, ngoan ngoãn theo chân Hư Không – đã sớm thâm nhập vào Vạn Phật Tự, lên chùa bắt đầu làm hòa thượng.

Mà vào giờ khắc đó, hắn rốt cuộc cũng biết được tại sao lúc trước Quang Thần Vương nhìn thấy hắn, lại sợ hãi đến như vậy.

Bởi vì Quang Thần Vương có được năng lực tiên đoán, không cẩn thận biết trước tương lai của hắn.

Hắn có số mệnh hay thay đổi, lại còn vi phạm thiên đạo, tất nhiên Quang Thần Vương sẽ sợ hãi, bởi Quang Thần Vương không thể nắm bắt được người này.

319. Chương 315

Âm Tế Thiên tựa như xem một bộ phim rất dài, mới đem đoạn ký ức cả vạn năm kia tiêu hóa hết.

Hóa ra hắn chính là Tịch Thiên, mà Tịch Thiên vốn chính là Âm Tế Thiên, bọn họ căn bản là một người. Khó trách trên sổ đăng ký của Minh Ngục, lại xuất hiện ba chữ 'Âm Tế Thiên'.

Mà hắn, ngay từ hai vạn năm trước, đã xuyên đến Tu Chân giới, tu luyện thành Thần, đồng thời còn gặp Đế Minh.

Trách không được sau khi hắn bị hủy linh căn, vẫn có thể tiếp tục tu luyện, nguyên lai là năng lực của hắn chỉ bị phong ấn.

Khi có người phá hủy linh căn hắn thêm vào cơ thể kia, sau đó hắn tu luyện gia tăng, lại một lần nữa trải qua Cửu Thiên Thần Kiếp, năng lực của hắn sẽ trở về. Mà không giống như trước kia, mất gần bảy ngàn năm mới có thể trở thành Thần.

Sỡ dĩ hắn bảo Bắc Vũ Hoành để Bắc Minh đi hủy linh căn của hắn, là bởi vì một hồn của Đế Minh đang che chở cho hắn, chỉ có chính Bắc Minh tự mình hành động, Đế Minh phong ấn ở trong người hắn mới không ra tay cản trở.

Âm Tế Thiên than nhẹ, chỉ nháy mắt, hắn từ một thiếu niên mười mấy tuổi biến thành một ông lão đã được hơn hai vạn tuổi.

Hắn bây giờ còn có thể tự ngẫm, chắc là hắn vẫn chưa hồn phi phách tán, cũng không biết đến bao giờ, nam nhân của hắn mới cứu hắn sống lại.

Âm Tế Thiên chẳng biết đã lơ lửng trong bóng đêm bao lâu, đột nhiên, bên tai nghe thấy một thanh âm.

"Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên! Âm Tế Thiên!"

Âm Tế Thiên nhận ra kia là giọng của Bắc Minh, đầu tiên là sửng sốt, kế đó nhớ lại hắn đã từng bắt Bắc Minh phát thệ.

Lúc ấy làm như vậy, chỉ vì lo lắng sau khi hắn chết đi, Bắc Minh sẽ biến thành cái xác không hồn.

Cho nên, hắn mới bảo Bắc Minh phát thệ, ở cuộc sống không có hắn, mỗi ngày y đều phải niệm và viết ba trăm lần 'Âm Tế Thiên', lấy đó phân tán sự chú ý của Bắc Minh.

Hắn tin tưởng, nếu hắn đã chết hoặc hồn phi phách tán, chắc chắn Bắc Minh sẽ tuân theo lời thề đó mà làm.

Tuy nhiên, chẳng phải một hồn của Đế Minh đã trở lại trên người Bắc Minh sao?

Lấy tính tình cường thế của Đế Minh, đối với trừng phạt của Thiên Đạo, y vẫn chỉ luôn cười nhạt, chưa từng đem Thiên Đạo để vào mắt. Sao hiện tại, y lại ngoan ngoãn niệm tên 'Âm Tế Thiên'?

Đúng lúc này, âm thanh bên tai bỗng ngừng lại.

Ngay sau đó, Âm Tế Thiên cảm giác thấy có người ngồi vào bên cạnh, kế tiếp trán hắn bị người kia búng mạnh một cái.

Hắn ăn đau, cho nên vụt mở mắt ra, liền bắt gặp một dung nhan lãnh tà, đang mặt không đổi sắc quan sát hắn.

Âm Tế Thiên hé ra nụ cười diễm lệ đến chói mắt: "Vương của ta, đã lâu không gặp? Có nhớ ta không nào?"

Một vạn năm!

Đã một vạn năm hắn không nhìn thấy Đế Minh của mình!

Đế Minh khẽ híp mắt, lạnh giọng nói: "Bổn tọa rất muốn đem ngươi treo ngược lên, tàn nhẫn mà đánh một trận cho thật đau!"

Chỉ cần nhớ tới cái cảnh của một vạn năm trước, lúc Âm Tế Thiên bị Quang Thần Vương hung hăng đánh một chưởng kia, tim y vẫn còn sợ hãi!

Âm Tế Thiên mới không sợ khuôn mặt âm trầm của y, vươn hai tay ra, ôm lấy cổ Đế Minh, cười nói: "Ta biết ngươi không có nỡ đâu!"

Hắn kéo cổ Đế Minh xuống, khi môi và môi chỉ còn cách nửa tấc, hắn dừng động tác lại, dùng giọng nói đầy mê hoặc hỏi: "Vương của ta, ngài có nhớ ta không? Nếu nhớ ta, thì hôn xuống dưới một cái. Còn nếu không muốn, mời ngài nhẹ nhàng rời khỏi đây!"

Đế Minh lạnh lùng hừ một tiếng, vươn tay nâng gáy hắn lên, hôn vào cái miệng nhỏ nhắn khiến y vô cùng bất dắc dĩ kia.

Nháy mắt khi Đế Minh hôn xuống, trong đầu Âm Tế Thiên trừ bỏ chờ mong, còn có một tia kích động và khẩn trương nhỏ nhỏ. Quả thực cứ như đang dâng hiến nụ hôn đầu đời vậy.

Động tác của hai người rất nhẹ nhàng, không có hôn sâu, chỉ khe khẽ mút đôi môi đối phương, chậm rãi, từng chút từng chút nhấm nháp.

Tựa hồ muốn bồi thường khoảng thời gian vạn năm đã mất kia.

Dần dần, từ cạn đến sâu, động tác hôn môi đã không thể thỏa mãn lẫn nhau, bọn họ cạy mở hàm răng, đầu lưỡi mềm mại thẳng tiến mà vào.

Hai người ôm lấy đối phương, bắt đầu điên cuồng quấn quýt, tiếng hô hấp dồn dập rất nhanh tràn ra khắp phòng.

Thế nào cũng không đủ, xâm nhập lại xâm nhập, thẳng đến khi sắp không thở nổi, bọn họ mới chậm rãi buông nhau ra, lại trở về như trước, hôn mút nhẹ lên cánh môi đối phương.

Đột nhiên, 'chát' một tiếng, Âm Tế Thiên cảm thấy toàn bộ cánh mông đều tê rần.

Hắn bất mãn trừng Đế Minh: "Ta sắp lên đỉnh, ngươi đột nhiên đánh mông ta như vậy, rất dễ khiến tiểu huynh đệ của ta không cương được nữa đấy."

Đế Minh vẫn một bộ lạnh lùng nói: "Lần sau, ngươi còn dám làm mình bị thương, thì đừng mong có thể rời khỏi Ám Thần Điện nửa bước!"

Âm Tế Thiên nhẹ đấm ngực y, nũng nịu nói: "Đáng ghét nha! Tại sao lúc ngươi uy hiếp ta, vẫn đầy khí khái nam nhân như vậy!"

Đế Minh nhíu mắt lại: "Đừng có quậy nữa!"

Âm Tế Thiên nhìn vẻ nghiêm túc của y, biết Đế Minh quả thực vì chuyện Quang Thần Vương đánh hắn một chưởng kia mà cảm thấy rất tức giận.

Hắn vươn tay ôm lấy Đế Minh: "Ta biết! Về sau, ta nhất định sẽ không để cho bản thân bị thương nữa!"

Đế Minh siết chặt Âm Tế Thiên, đôi mắt lãnh lệ nảy lên một tia bất đắc dĩ.

Hai người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy, không ai lên tiếng, nhìn như không có lời nào để nói, nhưng, bọn họ là đang hưởng thụ khoảng yên lặng khó có được này.

"Tế Thiên!" Đế Minh đột nhiên lên tiếng gọi.

Âm Tế Thiên hừ một tiếng: "Chịu lên tiếng rồi! Ngươi cái đồ muộn tao! Nhớ ta, thì cứ nói thẳng ra đi!"

[Trong nóng ngoài lạnh]

Thân thể Đế Minh cứng đờ, có chút không được tự nhiên mà nhúc nhích cánh tay, ôm chặt Âm Tế Thiên, lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Âm Tế Thiên biết tính cách của Đế Minh, y chính là một vị Vương cao cao tại thượng, bảo y giống như nữ nhân mà nói nhớ một người, y chắc chắn không làm được.

Ây da!

Hắn bắt đầu nhớ Bắc Minh của hắn rồi!

Vẫn là Bắc Minh tương đối thành thật hơn!

Đế Minh phảng phất đoán được hắn đang suy nghĩ gì, không vui nói: "Không được nhớ đến người khác!"

Âm Tế Thiên hừ hừ, tỏ vẻ bất mãn: "Ta nhớ Bắc Minh cũng không được sao?"

"Không được!"

"Bá đạo!"

Đế Minh trầm mặc một lát: "Đợi lát nữa Bắc Minh sẽ đi ra!"

Âm Tế Thiên buồn cười nhìn y!

Cảm thấy lời này của y nói có chút chua chua nha!

Bắc Minh không phải là chính y hay sao?

Tuy thiếu một hồn, nhưng cũng là một phần của y mà!

320. Chương 316

Âm Tế Thiên tựa hồ nghĩ đến gì đó, nụ cười tức khắc cứng lại, đôi mắt đầy vẻ nghi hoặc: "Ngươi nói lát nữa Bắc Minh sẽ đi ra? Ý là mảnh hồn của ngươi còn chưa dung hợp với những hồn phách khác?"

Đế Minh không đáp, chỉ cúi đầu hôn lên môi hắn, rồi mắt rũ xuống.

Đến khi ngước lên nhìn hắn, con ngươi y chợt lóe kinh ngạc, theo sau đó là khó có thể tin và kích động mừng rỡ. Y vội vươn hai tay ôm chặt lấy thiếu niên. Âm Tế Thiên bị y siết đến không thở nổi. Khóe miệng hắn khẽ nhếch, biết hiện giờ người trước mắt đã biến thành Bắc Minh, hắn đặt tay lên eo đối phương, hỏi:

"Có nhớ ta không?"

"Có!"

Bắc Minh sợ rằng tất cả chỉ là ảo giác, bởi vậy y không ngừng hôn lên tóc mai thiếu niên, hòng xoa dịu cảm giác bất an vẫn luôn chầu chực. Nụ cười của Âm Tế Thiên càng thêm tươi. Xem đó! Bắc Minh của hắn vẫn thành thật hơn nhiều!

"Ta... Ừm... Từ hôm đó đến nay, đã được bao lâu rồi?"

Bắc Minh thực không muốn nhắc lại chuyện hôm đó, cúi đầu hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ của hắn, giọng nghèn nghẹn:

"Hơn một tháng! Vậy mà ta cứ ngỡ như đã vạn năm rồi."

Khi phát hiện Tịch Thiên không còn thở, trái tim y tựa hồ cũng muốn chết theo. Tuy về sau Tịch Thiên đột nhiên có hô hấp trở lại, thế nhưng y vẫn lo rằng chỉ cần mình sơ sẩy một chút sẽ lập tức mất hắn ngay, cho nên lúc nào y cũng đều sống trong sợ hãi. Mỗi ngày, y vừa viết và niệm xong ba trăm lần 'Âm Tế Thiên', liền vội vàng ghé tai lên ngực hắn nghe tiếng tim đập, chỉ như vậy mới làm y an tâm hơn một chút.

"Đã khiến ngươi lo lắng rồi." Âm Tế Thiên câu lấy cổ y: "Giờ ta bồi thường lại cho ngươi đây. Ngươi có nhớ ước định của chúng ta không? Bây giờ mình thực hiện luôn đi, ăn mừng ở trên giường cả một tháng!!".

Hắn hôn lên đôi môi mỏng của y, kế đó chồm dậy đẩy người ngã xuống giường, rồi nằm lên Bắc Minh. Bàn tay nhỏ bé không an phận mà lần mò vào trong vạt áo nam nhân:

"Cục cưng, hôm nay ta sẽ hầu hạ ngươi thật là tốt".

Âm Tế Thiên cúi người mút mạnh vào hầu kết của Bắc Minh. Bị khiêu khích, con ngươi của Bắc Minh tức khắc trở nên nóng cháy, khàn khàn nói:

"Ngươi vừa uống rượu?"

Âm Tế Thiên sửng sốt: "Sao ngươi lại hỏi thế?"

Bắc Minh kéo đai lưng của hắn ra: "Bởi vì khi nào ngươi uống rượu, ngươi mới chịu nhiệt tình với ta như vậy."

Âm Tế Thiên buồn cười nói: "Về sau, cho dù không uống rượu, ta cũng vẫn nhiệt tình."

Hơn mười năm trước, lúc phong ấn ký ức bản thân, do sợ có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, khiến hắn nhớ không được Đế Minh. Cho nên hắn mới thiết lập cấm chế, chỉ cần uống rượu vào, hắn sẽ lập tức biến trở về là Âm Tế Thiên của vạn năm trước.

Vạn năm trước, chuyện giường chiếu của hai người, đa số đều là hắn chủ động, thế nên hắn mới có vẻ nhiệt tình như thế này. Âm Tế Thiên lại tiếp tục vói vào bên trong áo Bắc Minh:

"Đừng động đậy! Ta đã nói hôm nay sẽ hầu hạ ngươi thật tốt mà."

Hắn hôn lên môi Bắc Minh, cởi đai lưng của y ra, bàn tay cứ như cá chạch mà luồn vào bên trong quần áo của nam nhân, sờ từ vùng ngực rắn chắc sau đó chậm rãi lần xuống dưới. Bị thiếu niên khiêu khích, hơi thở của Bắc Minh dần trở nên dồn dập, có một loại vui thích mà trước nay chưa từng có.

"Ngươi là cái tên tiểu yêu ***!"

Rốt cuộc, y không nhịn được nữa, xoay người đè Âm Tế Thiên xuống dưới thân. Âm Tế Thiên cười nói: "Chỉ mới vậy thôi mà ngươi đã không chịu nổi rồi."

Bắc Minh híp híp mắt: "Ta sẽ cho ngươi biết, cuối cùng ai mới là người chịu không nổi."

Y tức khắc cúi đầu ngăn chặn cái miệng nhỏ đang tính nói. Âm Tế Thiên cười cười, câu lấy cổ y để cho thân thể hai người kề sát nhau hơn. Mặc cho hơi thở dồn dập, hai người vẫn không ngừng điên cuồng quấn quýt, nhiệt tình, kịch liệt, xâm nhập hết lần này đến lần khác, dường như muốn hai cơ thể dung hòa lại làm một.

Ánh dương ngoài cửa sổ cứ hết tắt lại sáng, hết sáng lại tắt. Cứ như vậy lặp đi lặp lại, không biết đến lần thứ bao nhiêu thì Âm Tế Thiên rốt cục suy yếu cầu xin:

"Không được! Cứ như vậy thì ta sẽ *** tẫn nhân vong mất!"

[Đại khái sức cùng lực kiệt, chết luôn trên giường]

Giờ toàn thân hắn đều rệu rã, nhức mỏi đến khó chịu. Cho dù có ăn Đại Bổ đan đi nữa, cũng không bù lại được những gì hao hụt. Bắc Minh rời khỏi người thiếu niên, nằm sang bên cạnh, lấy thuốc ra đút cho hắn, cười cười nói:

"Mới có tám ngày mà đã chịu hết nổi rồi sao?"

Âm Tế Thiên ăn đan dược xong, thân thể cũng khôi phục lại phần nào. Hắn ghé nằm ghé lên trên ***g ngực rắn chắc của nam nhân, không nỡ xê dịch. Bắc Minh ôm hắn, im lặng một khắc mới nói:

"Mảnh hồn còn thiếu kia đã quay trở về thân thể của ta. Bất quá, vẫn chưa dung hợp."

Sở dĩ y nhận ra điều này, là bởi mấy hôm Tịch Thiên còn chưa hồi tỉnh, cứ hễ đến đêm là y lại rơi vào mê man, và sáng hôm sau sẽ ở một nơi khác. Hơn nữa, tuy y không biết lúc mê man đã xảy ra những gì, thế nhưng y vẫn cảm giác được mảnh hồn kia đang làm gì đó.

"Ta biết!" Âm Tế Thiên chơi đùa với mái tóc dài của Bắc Minh: "Ngươi không muốn cùng y dung hợp sao?"

Bắc Minh không nói. Âm Tế Thiên dường như hiểu được suy nghĩ của y, nói: "Ngươi sợ ư? Sợ sau khi dung hợp rồi, ngươi sẽ chẳng còn là ngươi nữa?"

Bắc Minh không phủ nhận: "Đúng vậy."

Mặc dù y chưa nhìn qua thấy mảnh hồn kia, thế nhưng lại cảm giác được năng lực của hắn ta rất lớn. Nếu dung hợp, có thể mảnh hồn kia sẽ làm chủ mọi thứ. Âm Tế Thiên cười đáp:

"Ngươi không cần nghĩ nhiều như vậy. Dung hợp xong, ngươi vẫn sẽ là ngươi. Chỉ là các ngươi có thêm ký ức của nhau thôi. Ví dụ như một người, đều có mặt tối mặt sáng, vậy khi các ngươi dung hợp, ngươi sẽ có được cả mặt tối và mặt sáng luôn."

Bắc Minh nhấp môi: "Vậy ngươi thích mặt tối, hay mặt sáng?"

Âm Tế Thiên ngửi ngửi: "Hình như ta ngửi được mùi chua? Có phải phòng bếp làm đổ hũ dấm hay không?"

Bắc Minh vừa tức vừa buồn cười, nhéo cằm hắn. Âm Tế Thiên bất mãn đẩy tay y ra:

"Vậy ta hỏi ngươi! Ngươi thích ta lúc uống rượu hay lúc không uống rượu?"

"Thích hết."

"Ta cũng thế! Ta thích hết! Huống chi các ngươi vốn là một người mà!"

Bắc Minh dường như nghĩ thông suốt, nhẹ nhàng thở ra: "Biết rồi!"

Âm Tế Thiên nhìn thẳng y, nói: "Sau khi các ngươi dung hợp, lúc nào nhớ ta cứ việc nói thẳng ra miệng đi, đừng có muộn tao như vậy nữa. Còn có, lúc nào ta không vui, ngươi phải dỗ dành ta, nếu không ta sẽ bỏ nhà đi bụi!"

"Ngươi dám!" Giọng nói của Bắc Minh đột nhiên trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Vẻ tươi cười của Âm Tế Thiên tức khắc cứng đờ, hắn bình tĩnh hỏi dò: "Đế Minh?"

"Đúng!"

Âm Tế Thiên thì thầm: "Sao đổi ca chớp nhoáng vậy nè!"

Mặc dù hắn nói rất nhỏ, thế nhưng Đế Minh vẫn nghe được: "Chúng ta đã dung hợp rồi"

Âm Tế Thiên kinh ngạc: "Nhanh thế sao?"

Đế Minh nhìn hắn, vẻ lạnh lùng bỗng dưng đan xen thêm một tia chần chừ: "Tế Thiên… bổn tọa… bổn tọa…"

"Hửm?"

Âm Tế Thiên khó hiểu, hắn chưa từng thấy Đế Minh ấp úp qua bao giờ. Trong mắt Đế Minh có chút không được tự nhiên, y vươn tay kéo thiếu niên vào trong ngực, nói nhanh:

"Tế Thiên! Ta nhớ ngươi!"

Tuy giọng nói của y cứng ngắc, còn lành lạnh chẳng có chút tình cảm nào. Thế nhưng, Âm Tế Thiên nghe vào tai, lại cảm thấy nó rất tự nhiên. Hắn vui sướng ngẩng đầu, cọ cọ vào gương mặt của Đế Minh:

"Cuối cùng ngươi cũng nói ra miệng rồi! Cái tên đại muộn tao này!"

Bọn họ thực sự dung hợp rồi! Nếu không thì, chắc chắn Đế Minh sẽ không nói ra câu này. Đế Minh nhìn vẻ hưng phấn của hắn, đôi mắt lạnh lẽo dần ấm áp lên. Âm Tế Thiên được voi đòi tiên:

“Sau này, ngươi nói mấy câu như thế nhiều một chút! Ta rất thích nghe.”

Ý cười nơi khóe miệng Đế Minh chỉ vừa mới nhếch lên, liền vụt tắt không còn chút nào. Y kéo người đang nằm trên ngực mình sang một bên, đơn giản, rõ ràng, đầy vẻ bá đạo nói:

“Nghỉ ngơi!”

“Ta không có mệt!”

Bắc Minh thản nhiên liếc mắt nhìn hắn: “Muốn ăn mừng nữa ư?”

Âm Tế Thiên vội sửa miệng: “Đột nhiên ta cảm thấy rất mệt!”

Nếu thực sự ăn mừng cả một tháng, e rằng lần này hắn lại hồn phi phách tán nữa mất. Đế Minh nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang khò khò ngủ say, vươn tay nhẹ nhàng mơn trớn môi hắn, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên nụ cười nhu hòa.

Thời điểm thái dương dâng lên, Âm Tế Thiên cũng mở hai mắt ra, vừa nhấc đầu liền đối diện với ánh nhìn của Đế Minh:

“Cả đêm qua ngươi không ngủ?”

Đế Minh không đáp, chỉ im lặng nhìn hắn. Âm Tế Thiên đã sớm quen với bộ dáng này của y, duỗi duỗi người:

“Ta muốn tắm rửa.”

Vừa mới nói xong, hắn đã bị Đế Minh đặt vào thùng gỗ chứa đầy nước ấm.

“Có ngươi tiện quá đi!” Âm Tế Thiên cười híp mắt.

Hắn tắm cho mình rồi tắm cho cả Đế Minh, ăn mặc chỉnh tề xong xuôi mới rời khỏi phòng. Người hầu trong viện thấy Âm Tế Thiên và Đế Minh đi ra, bọn họ vừa mừng vừa sợ.

“Nhanh chóng bảo Thận quản sự chuẩn bị điểm tâm. Còn nữa, bẩm báo với Hoành trưởng lão là Thiếu gia và Thiếu phu nhân ra rồi!”

Vú Liễu và vú Trương nghe tin cũng vội chạy tới, vừa thấy Âm Tế Thiên, mặt mày liền hớn hở

“Thiếu phu nhân! Rốt cục ngài đã chịu tỉnh lại!”

Người trong Bắc gia vốn không biết chuyện gì đang xảy ra với Âm Tế Thiên, chỉ nghe nói là hắn hôn mê bất tỉnh, khiến cho cả Minh Thăng Viện cứ như bị mùa đông bao trùm, lạnh chết người! Đường nói là cười, cho dù chuyện trò linh *** bọn hạ nhân cũng không dám, sợ mình lỡ lời chọc giận đến Thiếu gia thì khốn. Hơn nữa, từ sau khi Thiếu phu nhân mê man, Thiếu gia bỗng trở nên lạnh lùng một cách đáng sợ, làm hại mọi người cả tháng nay đều nơm nớp lo sợ. Mãi đến tận tám ngày trước, bọn họ nghe trong phòng có tiếng chuyện trò ái muội, mới dám thở ra một hơi.

Âm Tế Thiên vui vẻ: “Khiến mọi người lo lắng rồi!”

Bọn họ vừa tới tiền viện, đã bắt gặp Bắc Vũ Hoành đang vội vàng chạy tới. Bắc Vũ Hoành nhìn Âm Tế Thiên từ trên xuống dưới, kinh ngạc hô:

“Tịch Thiên! Ngươi không có việc gì rồi?”

Rõ ràng ngày đó, Tịch Thiên đã không còn thở nữa, sao vô duyên vô cớ hồi sinh như vầy? Âm Tế Thiên đùa giỡn nói:

“Vâng! Sống thêm vạn năm nữa cũng không có vấn đề gì!”

“Thế là tốt rồi! Nếu có gì khó chịu, phải thành thật nói ra đó!” Bắc Vũ Hoành vừa dứt lời, liền quay sang nhìn Đế Minh, dặn dò: “Mệnh cách của ngươi, quả nhiên theo đúng y như lời vị cao nhân kia đã nói, rất hay thay đổi, gặp dữ hóa lành!”

Âm Tế Thiên nghe vậy, mặt không khỏi vặn vẹo xoắn xuýt. Nếu hắn nói với Bắc Vũ Hoành vị cao nhân kia là chính hắn, thì không biết Bắc Vũ Hoành sẽ phản ứng như thế nào nhỉ! Lúc ấy, hắn làm như vậy chỉ vì

muốn Bắc Vũ Hoành tin lời mình, để ông đứng ra tác hợp hôn sự của hai người mà thôi. Bắc Vũ Hoành lại nói:

"Giờ Tịch Thiên đã tỉnh! Ngươi cũng nên qua nhìn thương thế của Duật Nhi một cái đi!"

Hai người vừa nghe tới tên Hiên Viên Duật, sắc mặt liền thay đổi. Có ký ức trước kia, cho nên đương nhiên hai người đều biết Hiên Viên Duật chính là Đế Duật. Âm Tế Thiên hỏi:

"Hiên Viên Duật làm sao?"

"Cái hôm ngươi hôn mê, chẳng hiểu sao Minh Nhi lại đột nhiên ra tay đả thương Duật Nhi. Đến giờ, y vẫn còn hôn mê bất tỉnh!"

Âm Tế Thiên vốn chẳng quan tâm đến sống chết của Hiên Viên Duật, thế nhưng ở trước mặt Bắc Vũ Hoành vẫn phải giả bộ hỏi thăm:

"Sao lại bị thương nghiêm trọng như thế? Có tìm đan sư chưa?"

Đế Minh nhìn bộ dạng đầy quan tâm của Âm Tế Thiên dành cho Đế Duật, trong lòng không khỏi chó chút mất hứng, xoay người cất bước đi về phía viện của Hoành trưởng lão. Âm Tế Thiên sửng sốt, vội vàng hô:

"Minh! Ngươi muốn đi đâu?"

321. Chương 317

Đế Minh tiến vào gian phòng của Hiên Viên Duật, người mới vừa đi tới trước giường, đã bị một vầng sáng màu tím mạnh bắn ngược trở về.

Y nhanh chóng ổn định bước chân, mắt khẽ nhíu lại, gắt gao nhìn chằm chằm vầng sáng màu tím bắn ra từ người Hiên Viên Duật.

Vừa tới hậu viện, Âm Tế Thiên và Bắc Vũ Hoành chợt nghe thấy trong phòng phát ra tiếng động, vội chạy nhanh vào xem.

Bắc Vũ Hoành bước nhanh tới trước giường: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Âm Tế Thiên nhìn vầng sáng màu tím bao phủ quanh người Hiên Viên Duật, nhăn nhăn mày.

Đó là ***g bảo hộ của Quang Thần Vương, chỉ khi mạng sống gặp nguy hiểm, nó mới xuất hiện.

Bắc Vũ Hoành là người phàm, tất nhiên là không nhìn thấy nó. Tuy nhiên, hắn thật không ngờ tới, Quang Thần Vương sẽ đặt ***g bảo hộ trong người Hiên Viên Duật.

Hiện giờ Đế Minh vẫn mang xác thịt phàm thai, tất nhiên không có cách nào phá vỡ chiếc ***g bảo hộ này.

Âm Tế Thiên nghiêm túc quan sát khuôn mặt của Hiên Viên Duật, tuy môi khô khốc, nhưng sắc mặt hồng nhuận, không giống người bị trọng thương.

Nếu hắn đoán không sai, sỡ dĩ Hiên Viên Duật hôn mê bất tỉnh, rất có thể là do y đang thoát thai hoán cốt, để chuyển hóa từ người trần mắt thịt sang thân cốt Thần nhân.

Nếu thật như vậy, rất có khả năng Hiên Viên Duật sẽ khôi phục lại thân phận Quang Thần Vương Tử.

Đế Minh thấy Âm Tế Thiên cứ mãi mê nhìn Hiên Viên Duật, bèn lạnh mặt, tiến lên ôm người vào trong ngực, xoay lưng đi ra khỏi phòng.

Âm Tế Thiên ngẩng đầu nói: "Đế Duật sắp thức tỉnh! Ngươi vẫn nên sớm trở lại bản thể của ngươi thì tốt hơn!"

Hạ Hầu Lân chết, thân là Đế Lân chuyển thế đầu thai, liền sẽ trở lại Thần giới. Bởi vậy, việc bọn họ đang ở Tu Chân giới, đã chẳng còn che giấu được bao lâu nữa.

Đế Minh hỏi: "Cơ thể của bổn tọa ở đâu?"

Âm Tế Thiên kéo tay Đế Minh, xoay người một cái, liền biến mất khỏi sân viện.

“Minh Nhi, thương thế của Duật Nhi có nghiêm trọng lắm không?”

Bắc Vũ Hoành từ trong phòng đi ra, nhìn sân viện không còn bóng người, đành bất đắc dĩ thở dài. Chẳng hiểu sao, dưới đáy lòng ông, mơ hồ có một loại dự cảm không lành!

Ông trở lại gian phòng của Hiên Viên Duật, đang muốn đút cho người trên giường một viên Bảo Mệnh đan, liền phát hiện y đột nhiên vụt mở mắt ra.

Đồng thời, y xoẹt một cái bắt lấy cánh tay đang định đút thuốc kia, đôi mắt lạnh lùng thanh lãnh nhìn chằm chằm vào Bắc Vũ Hoành. Một lúc lâu sau, y mới nhớ ra người trước mắt là ai.

Sắc mặt Hiên Viên Duật nhất thời dịu đi rất nhiều, buông tay ra nói: “Hoành trưởng lão!”

Bắc Vũ Hoành ôn hòa mỉm cười: “Cuối cùng ngươi cũng đã tỉnh!”

Hiên Viên Duật xoa xoa huyệt thái dương, nhàn nhạt ừ hử một tiếng. Nhưng lập tức, như nhớ tới cái gì đó, y mạnh nâng mi mắt, lo lắng hỏi: “Tịch Thiên đâu?”

Bắc Vũ Hoành không trả lời y, mà hỏi ngược lại: “Duật Nhi, phải chăng ngươi đã quan tâm Tịch Thiên quá mức rồi?”

Tháng trước, sau khi Hiên Viên Duật nghe xong chuyện Tịch Thiên bị hồn phi phách tán, y thế nhưng kích động đến mức hộc máu hôn mê.

Hiện giờ tỉnh lại, chuyện đầu tiên y hỏi cũng vẫn là Tịch thiên!

Phản ứng như thế, thật không giống quan tâm đối với bạn bè bình thường.

Hiên Viên Duật chẳng lên tiếng.

Bắc Vũ Hoành thở dài: “Vậy ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Hiên Viên Duật nghe đợi ông đi khuất, mới lần thứ hai mở to mắt.

Ánh mắt lạnh lùng bình tĩnh, khiến người ta nhìn không thấu y đang suy nghĩ gì!

—

Âm Tế Thiên và Đế Minh sử dụng thuấn di, rời khỏi sân viện của Hoành trưởng lão. Nháy mắt, người đã tiến vào gian phòng của Đại thôn trưởng Đậu Hoa thôn.

Đế Minh đánh giá hoàn cảnh bên trong, lại nhìn cảnh sắc ngoài sân, lông mày khẽ động, lập tức biết đây là đâu.

Đai thôn trưởng đang ở phòng trong, nghe bên ngoài có tiếng động, liền nhanh chóng chạy ra.

Thời điểm hắn nhìn thấy Âm Tế Thiên, không khỏi sửng sốt: “Tịch Thiên!”

Đại thôn trưởng chuyển mắt nhìn sang nam nhân bên cạnh Tịch Thiên, lúc đối điện với đôi mắt sắc bén của Đế Minh, lại giật mình: “Minh… không, không đúng…”

Hắn không xác định lắm, trước tiên liếc nhìn khuôn mặt cười cười của Âm Tế Thiên, sau đó mới nghiêm túc đánh giá Đế Minh toàn thân đều tràn ra tà khí lãnh lệ kia: “Ngài… Ngài là Vương, Ngài là Vương của chúng ta!”

Đại thôn trưởng kích động nhìn về phía Âm Tế Thiên, thấy đối phương gật gật đầu, bùm một tiếng, cả người liền quỳ xuống: “Thuộc hạ bái kiến Vương, bái kiến Vương hậu!”

Thật tốt quá!

Rốt cuộc hai vị chủ tử cũng đã khôi phục ký ức!

Hơn nữa, hắn chẳng cần phải ở chỗ này đợi nữa!

Âm Tế Thiên đánh gãy lời hắn: “Được rồi! Giờ không phải là thời điểm ôn chuyện. Vạn năm trước, việc ta nhờ ngươi, có làm tốt không?”

Đại thôn trưởng kích động gật gật đầu, vội đứng dậy, chẳng dám chậm trễ: "Thỉnh Vương cùng Vương hậu, đi theo thuộc hạ!"

Hắn mang bọn họ rời khỏi Đậu Hoa thôn, đi vào Bắc Hoàng thành, đến trước một tòa nhà lớn.

Âm Tế Thiên nhìn trái nhìn phải, cảm thấy nơi này hết sức quen thuộc. Nghiêm túc nghĩ nghĩ, mới nhớ ra tòa nhà này là nơi mà lần trước Hư Không bảo đến để tìm bạn cũ.

Đại thôn trưởng đẩy cửa vào, sân không lớn, nhưng có bố trí một đạo mê trận.

Hai người Âm Tế Thiên và Đế Minh theo sát bước chân của Đại thôn trưởng, xuyên qua mê trận, đi vào trong phòng. Nguyên bản là một tòa nhà thanh tĩnh, nhất thời trở nên náo nhiệt rầm rầm.

Một đám đông đại hán nhanh nhẹn cường tráng dũng mãnh mặc áo giáp màu đen, đang ngồi vây một chiếc bàn mà đánh bạc. Trong đó, có vài đại hán còn ôm nữ yêu dáng người xinh đẹp ở trong ngực, ngang nhiên vui vẻ, chẳng coi ai ra gì.

Sắc mặt Đại thôn trưởng nhất thời đen thùi, khụ lớn một tiếng.

Tuy nhiên, âm thanh vui đùa ầm ĩ trong phòng, nghiễm nhiên đã lấn át tiếng ho khan của Đại thôn trưởng.

Sắc mặt Đại thôn trưởng đã đen nay càng đen hơn, hắn tiến lên, lật tung bàn, quát lớn: "Thật to gan, ai cho phép các ngươi đánh bạc ở trong này?"

Trước kia tất cả mọi người đều quy củ một cách máy móc, sao mới chỉ qua một khoảng thời gian ngắn, đã biến thành cái dạng này rồi.

Bọn đại hán thấy người tới là Đại thôn trưởng, cổ chợt co rụt lại, vội đứng dậy nhỏ giọng thưa: "Là Hàng Vô ma tướng cho phép chúng ta đánh bạc ở đây."

Khóe mắt Âm Tế khẽ giật.

Hàng Vô ma tướng trong miệng bọn họ là thuộc hạ của hắn, một trong mười đại ma tướng, nhân xưng Hắc Sát ma tướng.

Đế Minh quay đầu nhìn Âm Tế Thiên, đôi mắt lạnh băng chợt lóe lên một tia trêu tức, tựa hồ muốn nói 'Ma tướng giỏi do ngươi dạy dỗ ra đó'.

Đại thôn trưởng vừa nghe là Hàng Vô ma tướng, mặt liền đầy bất đắc dĩ. Sau đó, sừng sộ quát: "Đều đứng nghiêm cho ta!"

Bọn đại hán không dám không nghe, tiến lên đứng thẳng thành hàng.

Đại thôn trưởng nghiêng mình, nói với hai người Âm Tế Thiên: "Vương, Vương hậu, mời vào bên trong!"

Bọn đại hán nghe Đại Thôn trưởng gọi Âm Tế Thiên và Đế Minh là Vương và VƯơng hậu, một người hai người ba người đều trừng lớn mắt.

Hai người trước mắt, thật là Vương và Vương hậu của bọn họ?

Nhưng mà, bọn họ nhìn thế nào, cũng chỉ thấy hai người giống y như những tu sĩ bình thường!

Bọn đại hán không biết Âm Tế Thiên và Đế Minh cũng chẳng có gì kỳ quái. Bởi vì tại Thần Ma giới, bọn họ cũng chỉ là binh tôm tướng cua bình thường, cơ hội nhìn thấy Ám Thần Vương và Vương hậu đã ít lại càng ít hơn, có thể ngó xa xa cũng đã rất không tồi rồi.

Huống chi Âm Tế Thiên đã thay đổi khuôn mặt, mà Đế Minh lại thu liễm khí thế trên người, trừ bỏ nhìn giống quý công tử ra, bọn họ chẳng khác người thường là mấy.

Đi đến cửa mật đạo, Đế Minh đột nhiên lạnh giọng nói một câu: "Vô kỷ luật!"

Tức khắc, bọn đại hán cảm giác thấy có một đạo khí tức vô cùng cường đại ập tới. Lòng bọn họ không khỏi sợ hãi, hai chân mềm nhũn, nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

Âm Tế Thiên rất là khôn ngoan, lúc Đế Minh nói ra hai chữ kia, hắn liền nhanh chóng ôm lấy cánh tay Đế Minh, sợ bị khí tức vương giả của Ám Thần vương trấn trụ.

[Thường gặp trong truyện cổ trang, đại khái là đè ép, đè nén xuống]

Đại thôn trưởng đi ở phía trước dẫn đường, nếu không đúng lúc đỡ lấy vách tường, thì đã giống như quả cầu thịt, lăn từ cửa cầu thang, lăn xuống dưới.

Đế Minh hết sức hài lòng với hành vi chủ động dán lên của Âm Tế Thiên, rảo bước tiến vào mật đạo.

Âm Tế Thiên nhìn Đại thôn trưởng vừa run rẩy, vừa nỗ lực đi xuống dưới cầu thang, không khỏi tức giận nói: "Ngươi thu liễm một chút đi! Nếu không, hắn không có cách nào dẫn đường được nữa!"

[Ý là thu hồi bớt khí thế]

Mày Đế Minh khẽ nhếch, thoáng thu liễm khí tức trên người!

Đại thôn trưởng vừa được giải thoát liền buông lỏng toàn thân, thở phào ra một hơi, vội đi nhanh xuống.

Dưới thang lầu, là một cái cửa sắt lớn được điêu khắc một cách *** mỹ. Đại thôn trưởng mau chóng xuất ra phù lệnh, mở nó ra.

Phía sau cửa sắt, mọi thứ yên ắng không tiếng động. Hóa ra, bên trong có khoảng một ngàn tên ma binh, xếp thành hàng dài, chỉnh tề ngồi dưới đất, tĩnh toạ tu luyện.

Khi nghe tiếng mở cửa, có hơn phân nửa ma binh rất nhanh đã mở mắt ra, lúc nhìn thấy người đến là Đại thôn trưởng, bọn họ lại nhắm mắt, tiếp tục tu luyện.

Đại thôn trưởng sợ Đế Minh chê bai tính cảnh giác của đám ma binh không cao, vội giải thích: "Vương, đây là Thiên Ma Trận, nếu người nào dám xông tới, liền sẽ lọt vào sự vây công của ngàn tên ma binh."

Âm Tế Thiên buồn cười nhìn vẻ mặt nơm nớp lo sợ của Đại thôn trưởng, thúc giục nói: "Nhanh dẫn đường đi!"

Đại thôn trưởng không dám chần chừ, lập tức mang bọn họ xuyên qua Thiên Ma Trận.

Trước khi tiến vào cánh cửa tiếp theo, Đại thôn trưởng đóng toàn bộ các cơ quan bên trong lại, rồi mới xuyên qua tầng thứ ba, bốn, năm, tới thẳng tầng thứ sáu.

Ma binh thủ vệ tầng thứ sáu lại càng lợi hại, bên người bọn họ còn có rất nhiều Thần Ma thú cao cấp, mang theo khuôn mặt hung ác, đủ để làm cho người ta chùng bước.

Thời điểm đi vào tầng thứ bảy, Đại thôn trưởng lần nữa thở phào, xoay người cười nói: "Vương, Vương hậu, đã đến!"

Hắn ra lệnh cho mười tên ma vệ giữ cửa mở cánh cổng lớn ra.

'Rầm' một tiếng, khi cửa được rộng mở, liền trông thấy một lối đi có trải thảm đỏ, nối thẳng đến Đại điện ở tận cùng bên trong.

Hai bên thảm đỏ, có hơn vạn tên ma vệ cùng ma tướng, với khuôn mặt kích động và vui sướng. Ngay sau đó, bọn họ đồng loạt quỳ xuống, kêu lên: "Cung nghênh Ám Thần Vương trở về!":

Hai mắt Đế Minh vẫn lạnh băng, nhưng mâu quang bắt đầu khởi động, y buông thắt lưng Âm Thiên ra, chuyển sang dắt tay hắn, bước lên trên thảm đỏ. Y đi với tốc độ tao nhã, lướt qua trước mặt vạn tên ma vệ cùng ma tướng, tiến vào Đại điện, dừng lại ở đài cao nơi tận cùng bên trong.

Trên đài cao, đặt một quan tài thủy *** đen được chạm trổ *** mỹ. Bên trong đó, đặt một nam tử tuấn mỹ với chiến bào màu đen. Tuy hai mắt cùng đôi môi đều gắt gao nhắm lại, nhưng xung quanh y vẫn tản mát ra một cỗ uy nghiêm khiến người ta không dám xâm phạm.

Âm Tế Thiên vội tránh khỏi tay Đế Minh, kích động chạy đến trước quan tài thủy ***.

Bốn gã ma tướng canh giữ bên cạnh lập tức mở nắp quan tài ra.

Âm Tế Thiên quỳ gối xuống, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của nam tử.

Sau đó, thật cẩn thận cầm lấy một bàn tay của y, nhẹ hôn lên đó, vui mừng nói: "Các ngươi làm rất tốt!"

Nam tử trước mắt, vẫn là bộ dáng khi hắn rời đi, không có bất luận biến hóa gì.

Đại thôn trưởng mau mắn nói: "Đây là việc mà chúng ta phải làm!"

Đế Minh đi đến bên cạnh Âm Tế Thiên, nhìn thân thể của chính mình: "Chờ sau khi bổn tọa trở lại thân thể, hãy tiếp tục ăn mừng!"

Âm Tế Thiên sửng sốt, nhất thời không rõ ý của y: "Tiếp tục ăn mừng cái gì?"

Đế Minh không lên tiếng, nằm vào trong quan tài lớn màu đen. Y nhìn Âm Tế Thiên, ánh mắt lạnh băng bỗng trở nên mềm mại hơn: "Chờ ta!"

Âm Tế Thiên cúi xuống gần y, dùng sức hôn môi y một cái: " Sẽ chờ ngươi!"

Miệng Đế Minh khẽ cong, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Vương hậu!" Đại thôn trưởng đột nhiên kêu lên.

Âm Tế Thiên đứng lên: "Sao vậy?"

Đại thôn trưởng nhíu mày, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng: "Phong Diệp, không thấy!"

Âm Tế Thiên nhớ đến cái ngày Hạ Hầu Lân bị giết: "Rất có thể hắn đang ở trên Thần giới!"

Đại thôn trưởng biến sắc.

"Đừng lo cho hắn! Hắn sẽ không ngốc tới mức vọt tới trước mặt Quang Thần Vương đâu."

Lúc này, sắc mặt Đại thôn trưởng mới dịu đi rất nhiều: "Vâng!"

Âm Tế Thiên lại nói: "Lát nữa, chúng ta sẽ trở về Thần Ma giới!"

Đám ma vệ cùng ma tướng đứng dưới đài, nghe Âm Tế Thiên nói thế, nhất thời Đại điện vỡ òa với tiếng hoan hô đầy hưng phấn.

Bọn họ đã thủ trong này hơn vạn năm, rốt cục cũng có thể trở về Thần Ma giới rồi!

[Trấn thủ: phòng thủ, trông coi]

322. Chương 318

Sau khoảng nửa canh giờ, rốt cuộc nam tử nằm trong quan tài bằng thủy *** đen cũng có động tĩnh. Đôi mắt khép kín hơi khẽ rung động, rồi vụt mở to ra, để lộ con ngươi tà ác lạnh lẽo. Nam tử từ từ ngồi dậy, bước ra khỏi chiếc quan tài đen, y vừa giơ tay lên, ngay lập tức có một thanh liêm đao với ánh sáng đỏ xuất hiện.

Hơn vạn ma binh và ma tướng trong Đại điện, đều kinh ngạc nhìn nam tử mặc chiến giáp đen, tản mát ra ánh sáng màu máu, toàn thân ngập tràn vẻ lãnh lệ tà khí, đang đứng ở trên đài cao kia. Bỗng, nam tử vung Ám Thần Liêm lên, tức khắc có một đợt ba đào cường hãng xuất phát từ tay y. Ầm một cái, toàn bộ đại điện rung lắc giữ dội. Ma binh và ma tướng đồng loạt quỳ xuống, cực kỳ vui sướng, và cũng kèm theo cả run rẩy sợ hãi, cúi đầu hô lớn:

"Cung nghênh Ám Thần Vương trở về."

Đôi con ngươi mang màu máu của Đế Minh chậm rãi đảo quanh đám người đang quỳ ở phía dưới, kế đó kéo thiếu niên đang đứng gần quan tài kia, để hắn cùng đứng trên đài cao với mình. Tức khắc, chuỗi phật châu trên cổ Âm Tế Thiên biến thành hộ kiên, còn ở tay và chân thì biến thành hộ oản. Mõ vàng, pháp trượng vàng trong Nhẫn không gian cũng bay ra, hóa thành một bộ chiến giáp màu ánh kim. Âm Tế Thiên cúi đầu nhìn, không thấy phần yêu đái đâu cả, mới chợt nhớ ra cái bát vàng hắn đã đưa cho Bắc Đẩu, hình như còn chưa có lấy lại. Đế Minh đoán được suy nghĩ của hắn, liền lấy bát vàng từ trong Nhẫn không gian của Bắc Minh ra. Y biết thế, nên sớm đòi nó từ tay Bắc Đẩu rồi.

[Kiên: Giáp ở vai Oản: Giáp ở cổ tay cổ chân Yêu đái: Giáp ở eo]

Bát vàng biến thành yêu đái, vây quanh hông Âm Tế Thiên. Cuối cùng, hắn một thân ánh kim xuất hiện trước mắt mọi người. Hơn một vạn ma binh và ma tướng lại đồng loạt hô lên:

"Cung nghênh Ám Thần Vương Hậu trở về."

Trải qua hơn vạn năm, cuối cùng Âm Tế Thiên cũng có thể nhìn lại cảnh tượng ma binh và ma tướng quỳ lạy Đế Minh. Hắn kích động đến nỗi xoay người câu lấy cổ Đế Minh, kiễng chân ấn môi tới hôn vài cái, rồi nở nụ cười xinh đẹp nói:

"Hoan nghênh trở lại, Vương của ta."

Đế Minh nhìn thiếu niên, màu máu trong đôi con ngươi lại càng rõ ràng hơn. Y cúi đầu, mạnh mẽ cướp lấy đôi môi non mềm kia. Hôn đến khi cả hai thở hồng hộc mới chịu buông ra.

"Chúng ta đi lấy Thần khí của ngươi."

Đế Minh vừa nói xong, liền kéo Âm Tế Thiên biến mất khỏi Đại điện, tíc tắc sau đó cả hai đã đứng trước bức tượng đá trong Vạn Yêu Sâm Lâm. Yêu thú thủ hộ xung quanh tượng đá vừa trông thấy Âm Tế Thiên và Đế Minh, đồng loạt quỳ gối xuống. Đồ vật bên trong tượng đá như cảm ứng được Âm Tế Thiên và Đế Minh đã đến, không ngừng phát ra tiếng ong ong, khiến cả pho tượng khổng lồ rung động không ngừng.

Đế Minh nhìn nó, đôi mắt vốn đã lạnh nay lại càng lạnh hơn. Đối với người của Thần giới thì bức tượng này đại biểu cho sự cao quý, thể hiện thân phận hoàng tộc. Nhưng với y mà nói, nó lại giống như một khối u, cứ đâm sâu bén rễ trong lòng y mãi. Đế Minh hừ lạnh một tiếng, buông thắt lưng Âm Tế Thiên ra, dùng linh lực làm thành một cái phòng hộ, bọc Âm Tế Thiên lại. Tiếp đó y bay thẳng lên trời, đá vào phần đỉnh của tượng đá.

Đám tu sĩ đang săn bắt Yêu thú ở gần đấy, lúc tượng đá rung chuyển, cũng chú ý tới động tĩnh ở bên này. Bọn họ vội dùng ngự khí bay lên trên không, từ xa đã nhìn thấy một nam tử mặc áo giáp đen, tay giơ cao một thanh liêm đao sặc mùi tà ác.

Chỉ có vậy thôi mà tất cả đều kinh hãi, không cần đoán cũng biết tên kia không phải dễ chọc, bởi thế chẳng ai dại mà mom mem đến gần. Đột nhiên, nam tử mặc áo giáp đen kia đáp xuống đất. Liền sau đó, một cỗ lực lượng cực lớn từ trong thanh liêm đao bắn ra bốn phía, tạo nên một trận gió lớn. Chúng tu sĩ đều vội vàng đưa tay lên che mắt.

"Ầm!" một tiếng, tượng đá tồn tại sừng sững ở Tu Chân giới hơn ngàn năm qua, dưới sự tác động cực lớn của thanh liêm đao, đã vỡ nát. Những mảnh nhỏ tựa như thủy *** mà bắn ra tứ tung. Nhóm Yêu thú chung quanh hoảng sợ tới mức vội vàng trốn phía sau đại thụ. Có vài con không kịp núp, bị đá vụn sắc nhọn xượt ngang, cắt thành vết thương. Còn những gốc cây nhỏ lân cận, cũng không thoát khỏi cảnh chia năm xẻ bảy. Tóm lại, bất kỳ thứ gì nằm xung quanh tượng đá, nếu không gãy đổ, thì là bị thương. Bốn phía loạn thành một mảng.

Phần nền đất dưới chân tượng đá bị đánh thành hố lớn. Ngay khi gió ngừng thổi, có một thiếu niên bay vụt từ trong đó ra. Nó vừa nhìn thấy Âm Tế Thiên, khóe môi tức khắc nở nụ cười xán lạn. Nó chợt rùng mình, biến thành một thanh liêm đao ánh kim, bay vút lên không trung, rồi hạ xuống trước mặt Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên nhìn thanh Thần khí của mình, mỉm cười.

Nó không tà ác như thanh liêm đao của Đế Minh, cũng không khí phách như thanh liêm đao của Đế Minh. Thế nhưng, trên thân nó có điêu khắc hình ảnh của hơn vạn con Thần Ma thú khác nhau, trông rất sống động. Âm Tế Thiên đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên đó, gọi:

"Thí Thần!"

"Oong!" Thí Thần đáp trả.

Âm Tế Thiên cười nói: "Rốt cục ngươi cũng quay trở về với ta."

Trong trận chiến của vạn năm trước, Thí Thần rơi ở chiến trường, sau đó bị Quang Thần Vương mang về Thần giới. Thí Thần không ngừng phát ra tiếng oong oong. Âm Tế Thiên có chút nghi hoặc hỏi:

"Đúng rồi! Sao ngươi lại bị nhốt trong tượng đá?"

Thí Thần không ngừng oong oong nói, giải thích chuyện khi đó. Lúc nó bị mang về Thần giới, Quang Thần Vương liền giao nó cho Đế Duật bảo quản. Đế Duật phong ấn nó, rồi kèm theo những sính lễ mà y tặng cho Âm Tế Thiên, đặt hết vào bên trong tượng, chẳng ai được phép chạm tay vào. Sau đó, khoảng ngàn năm trước, Đế Duật và Đế Lân đề xuất yêu cầu hạ phàm lịch kiếp, mục đính chính là tìm được Âm Tế Thiên và Đế Minh.

[Đầu thai chuyển thế, rèn đúc thêm kinh nghiệm và bản lĩnh]

Quang Thần Vương thấy hai người họ mãi không quên được Âm Tế Thiên và Đế Minh, cho nên trong lúc tức giận đã đánh bức tượng đá rơi xuống Tu Chân giới. Âm Tế Thiên nhìn mặt đất, một đống hổ lốn nát bấy, không khỏi nhướn nhướn mày. Đã qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ Thần khí xuyên qua thời không, hắn cũng không nhớ rõ Đế Duật đã chuẩn bị những sính lễ gì.

Không đúng!

Cho tới bây giờ, hắn chưa hề nhìn qua sính lễ của Đế Duật, nếu chưa từng nhìn thì sao mà nhớ được có những thứ gì chứ. Đế Minh nghe Thí Thần nói trong tượng đá còn chứa cả sính lễ, hai mắt liền lóe lên huyết quang, y phất tay một cái, đem đám Thần khí đã trở thành phế phẩm, lại oanh tạc thêm lần nữa. Âm Tế Thiên yên lặng quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Đế Minh, khóe miệng cong lên:

[Quang mang màu máu]

"Lòng dạ hẹp hòi!"

Chuyện qua trôi qua không biết bao nhiêu năm rồi! Thế mà Đế Minh vẫn còn canh cánh mãi trong lòng. Cũng bởi thế, dẫn đến Bắc Minh phòng Hiên Viên Duật như phòng cướp, một chút cũng không cho hắn tiếp cận Hiên Viên Duật. Đế Minh không vui cắn lên môi thiếu niên.

"Đau!"

Âm Tế Thiên kêu khẽ, dùng mu bàn tay chà chà, sau đó nhìn lại phát hiện mu bàn tay toàn là máu. Hắn thở phì phì trừng Đế Minh. Đế Minh cúi đầu lần nữa liếm nhẹ lên môi Âm Tế Thiên, miệng vết thương nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh. Sau đó, y mang theo thiếu niên rời khỏi Vạn Yêu Sâm Lâm.

Bọn họ vừa rời đi không lâu, đám tu sĩ chỉ dám đứng nhìn từ xa kia liền vội vàng chạy tới gần tượng đá. Thấy trên đất toàn là mảnh nhỏ, mọi người đều trợn trắng mắt. Nhất là khi nhìn thấy những mảng vụng của Thần khí, tất cả không khỏi cảm thấy tức giận.

"Rốt cuộc tên đó là tà ma phương nào, sao dám phá nát hết đám Thần khí như thế này?"

"Ta thấy tên đó có vẻ rất là lợi hại, chứ nếu không sao lại đánh vỡ tượng đá thành mảnh nhỏ thế này?"

"Các ngươi nói xem, liệu tên tà ma kia có liên quan đến tiếng sấm quỷ dị vào một tháng trước không?"

Mọi người nghe vậy, đều rơi vào im lặng.

Sau khi Đế Minh và Âm Tế Thiên biến mất khỏi Vạn Yêu Sâm Lâm của Nam Bộ, hai người liền xuất hiện ở một nơi toàn là tuyết trắng. Âm Tế Thiên kinh ngạc, vừa nghe tiếng gió kêu vù vù vừa hỏi:

"Đây là đâu?"

Màu máu trong mắt Đế Minh bỗng sậm hơn, nhưng rất nhanh đã trở về ban đầu. Sau đó y thản nhiên trả lời:

"Bắc Bộ!"

"Sao chúng ta lại tới đây?"

Âm Tế Thiên cũng không trông mong sẽ nhận được câu trả lời từ Đế Minh, chẳng thể làm gì khác hơn là tự dựa vào chính mình. Hắn nhìn xung quanh, phát hiện bọn họ đang đứng trên một đỉnh núi. Ngó xuống phía dưới sẽ thấy ở lưng chừng có hơn mười tòa Đại điện màu trắng. Âm Tế Thiên sử dụng thị giác, đọc được trên tấm bảng treo trước cửa chính có ghi ba chữ 'Thuần Trần phái'

Hắn giật mình. Hiện bọn họ đang đứng sau núi của Thuần Trần phái. Thế nhưng, sao Đế Minh lại dẫn hắn tới đây? Đế Minh ôm sát Âm Tế Thiên, lần thứ hai biến mất, sau đó vụt xuất hiện trong một sân viện. Hai người cực kỳ ăn ý, đồng loạt thu hồi chiến giáp đang mặc. Âm Tế Thiên vẫn là y bào, còn Đế Minh lại khoác thêm một chiếc áo choàng màu đen thêu chỉ vàng rất hoa lệ.

Đệ tử tuần tra bên trong vừa nhìn thấy hai tên không mặc y bào của Thuần Trần phái, liền cảnh giác hỏi:

"Các ngươi là ai? Sao lại ở trong hậu viện của các đệ tử?"

Đệ tử chịu tránh nhiệm tuần tra tiến lên vài bước nhìn kỹ, sau đó nhận ra Đế Minh, khuôn mặt cảnh giác tức khắc trở thành niềm nở:

"Thì ra là Minh sư thúc! Ngài lên núi lúc nào vậy?"

Tên kia vừa nói xong, mới phát hiện hai mắt Minh sư thúc không giống lắm, nhưng không giống chỗ nào thì gã chẳng nêu rõ ra được. Đế Minh phảng phất như không nghe thấy, nghiêng đầu hỏi Âm Tế Thiên:

"Bọn họ không ở bên trong sao?"

Ban đầu Âm Tế Thiên còn tự hỏi, Đế Minh đang nói đến ai. Tuy nhiên ngay sau đó, hắn liền hiểu được y định làm gì. Từ trước đến nay, Đế Minh tuyệt đối không để cho hắn chịu một chút sỉ nhục nào. Giờ đến Thuần Trần phái, nhất định là tìm Thanh Phong Thanh Bảo để tính sổ rồi.

Khóe miệng Âm Tế Thiên nhếch lên, nhanh chóng dùng thị giác nhìn một lượt các đệ tử có mặt trong phòng. Sau đó lắc đầu trả lời:

"Không có!"

Hắn lại nhìn quanh những nơi khác, cuối cùng trong một tòa Đại điện, phát hiện bóng dáng hai kẻ cần tìm:

"Bọn họ đang ở trong Đại điện phía tây bắc nghe Huyền Bạch trưởng lão giảng bài!"

Vừa nói xong, hai người liền biến mất. Bọn đệ tử tuần tra trợn mắt há hốc mồm nhìn khoảng không trước mắt, nếu không phải còn in dấu chân, bọn họ sẽ tưởng là mình đang ảo giác.

"Sao… sao lại không thấy đâu nữa? Đừng nói là gặp quỷ đó chứ!"

"Ngươi mới gặp quỷ ấy! Nếu ta đoán không sai, người đứng bên cạnh Minh sư thúc chính là Tịch Thiên tiểu sư phụ của Vạn Phật Tự. Hắn không chỉ là Ngự thú sư cấp mười, mà còn có thể dùng được thuấn di. Cho nên có biến mất ở một chỗ này, rồi xuất hiện ở một chỗ khác, cũng không có gì lạ cả. Lúc bọn họ biến mất chính là dùng thuật thuấn di đó!"

"Vậy sao? Thuấn di quả là lợi hại!"

"Đúng vậy! Thật khiến người ta hâm mộ. Nghe nói, tuy hắn bị hủy linh căn nhưng vẫn có thể tiếp tục tu luyện, xem ra Thiên Đạo cũng rất là chiếu cố hắn.

"Thôi! Đi đi! Chúng ta còn phải tuần tra nữa!"

Đế Minh dẫn theo Âm Tế Thiên xuất hiện tại cửa Đại điện ở phía tây bắc. Đệ tử đi qua cửa Đại điện trông thấy hai người hư không mà tới, không khỏi hoảng sợ. Nhưng ngay sau đó, đã có người nhận ra Đế Minh:

"Là Minh sư thúc!"

Có người hưng phấn kêu lên: "Thật là Minh sư thúc sao?"

Đám đệ tử có mặt ở đó đều sôi nổi vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi han Đế Minh đến Thuần Trần phái khi nào. Đế Minh nghe những tiếng ồn ào líu ríu kia, trên mặt có chút không vui, mày nhướn lên, nhanh chóng khua cho đám ruồi đang vo ve xung quanh văng ra, sau đó kéo tay Âm Tế Thiên tiến vào trong Đại điện.

323. Chương 319

Trong Đại điện, Huyền Bạch trưởng lão cùng chúng đệ tử cảm nhận được một cỗ linh lực cường đại đang dao động, rối rít nhìn về phía cửa.

Liền trông thấy Đế Minh mặc một thân áo choàng đen hoa lệ, nắm tay Âm Tế Thiên, nện bước trầm ổn, bước ngang qua chính giữa đông đảo các đệ tử đang ngồi dưới đất.

Hai người Thanh Phong Thanh Bảo cũng ngồi trong số đó, nháy mắt khi bắt gặp Âm Tế Thiên, cả người bọn họ liền run lên, đáy mắt nảy lên vẻ sợ hãi. Bọn họ sợ sệt mà xê dịch thân thể, dựa chung vào một chỗ.

Huyền Bạch trưởng lão ngẩn người, vỗ tay vịnh ghế, giận dữ nói: "Bắc Minh, đây cũng không phải là Bắc gia ở Nam Bộ, mà mặc cho ngươi tùy ý xông loạn! Đừng tưởng rằng Huyền Ngọc trưởng lão là mẹ của ngươi, thì ta không dám phạt ngươi!"

Từ 'ngươi' vừa dứt, lão đã bị một cỗ lực lượng vô hình, đánh bay ra khỏi tọa ỷ, hung hăng đụng vào cây cột phía sau.

"Sư phụ!"

Chúng đệ tử kinh hãi, vừa lo lắng vừa cuống quýt nâng Huyền Bạch trưởng lão đang té trên mặt đất dậy.

Đang muốn dìu người quay trở về chỗ ngồi, liền trông thấy Đế Minh ngang nhiên dẫn theo Âm Tế Thiên ngồi vào bên trên tọa ỷ, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của y khẽ đảo qua chúng đệ tử đang ngồi bên dưới, kế đó dừng lại trên người Thanh Phong Thanh Bảo.

Bọn Thanh Bảo nhất thời run lẩy bẩy, sợ hãi đến mức không dám ngẩng đầu đối diện với cái nhìn của Đế Minh.

"Bước ra!" Giọng nói trầm thấp lạnh lùng nhưng lại không mất vẻ uy nghiêm vang vọng trong Đại điện, khiến người ta không rét mà run!

Mọi người không có nhìn thấy Đế Minh mở miệng nói chuyện, tuy nhiên bọn họ vẫn biết là y đang nói chuyện.

Hai chân của Thanh Phong Thanh Bảo vẫn đang phát run, cơ hồ đứng không nổi nữa.

Nếu Huyền Bạch trưởng lão có thể ngăn chặn hai người Đế Minh và Âm Tế Thiên, có lẽ bọn họ sẽ không sợ hãi đến như vậy.

Chính là, tình huống trước mắt, Huyền Bạch trưởng lão cũng khó mà lo thân!

Huyền Bạch trưởng lão được các đệ tử dìu, tỉnh lại sau cơn choáng váng, trông thấy hai người ngồi trên tọa ỷ, lại một lần nữa nổi bão.

Lão giơ ngón tay phát run vì tức giận, chỉ vào người Đế Minh: "Các ngươi… các ngươi thật to gan… thế nhưng… thế nhưng…"

Người còn chưa nói hết lời, mặt đã chẳng hiểu vì sao mà trúng mấy bạt tai.

Chúng đệ tử không nhìn thấy Huyền Bạch trưởng lão bị đánh, nhưng có nghe được tiếng 'chát chát chát chát' vang lên. Đáng sợ tới mức, đệ tử đang dìu lão hốt hoảng buông lỏng hai tay ra, quỳ củ một cách máy móc mà đứng ở một bên.

Đệ tử đang ở bên ngoài trộm nhìn vào, vội vàng truyền tin cho chưởng môn và các trưởng lão.

Sau khi Huyền Bạch trưởng lão sau ăn mấy bạt tai, tuy trong lòng đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nhưng lại không muốn mất uy nghiêm trước mặt chúng đệ tử, đành bưng lấy khuôn mặt đang đau rát, cả giận nói: "Bắc Minh, Bắc gia các ngươi muốn trở mặt thành thù với Thuần Trần phái à? Phải biết rằng, hậu quả của chuyện này, không phải là thứ mà Bắc gia các ngươi có thể gánh vác được đâu."

Ánh mắt Đế Minh từ đầu đến cuối đều khóa trên người bọn Thanh Phong Thanh Bảo, đối với Huyền Bạch trưởng lão, y chỉ xem lão như một con ruồi, không ngừng vo ve kêu réo.

Âm Tế Thiên nhìn Huyền Bạch trưởng lão, giễu cợt nhếch môi: "Huyền Bạch trưởng lão, nên suy nghĩ phải là Thuần Trần phái các ngươi! Nếu muốn đối đầu với Bắc gia, các ngươi nên tính toán trước, ai mới là trứng, và ai mới là khối đá. Đừng dại dột, đi lấy trứng trọi đá!"

Huyền Bạch trưởng lão nhất thời đỏ rực cả hai mắt: "Tich Thiên, ngươi… ah…"

Lúc này, lão trực tiếp bị hất văng ra khỏi Đại điện!

"Sư phụ!" Chúng đệ tử lần thứ hai cả kinh, bất quá không có ai dám cả gan chạy ra Đại điện dìu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó ngó lên phía trên tọa ỷ, bước chân không khỏi lui về phía sau một chút. Trông thấy sắc mặt Đế Minh càng ngày càng âm hàn, chúng đệ tử vội cuống quýt đẩy Thanh Phong Thanh Bảo tới trước mặt Đế Minh và Âm Tế Thiên.

Hai người Thanh Bảo lảo đảo một cái, ngã xuống dưới chân Đế Minh và Âm Tế Thiên.

Bọn họ sợ muốn quíu, quỳ trên mặt đất, miệng không ngừng phát ra tiếng ah ah cầu xin tha thứ!

Âm Tế Thiên nhìn hai người đang không ngừng run rẩy kia, ý cười giễu cợt nơi khóe miệng lại tăng them vài phần.

Nếu không phải Đế Minh dẫn hắn tới đây, hắn đã sớm quên mất hai tên binh tôm tướng cua Thanh Phong Thanh Bảo này rồi.

Bây giờ bị rơi vào tay Đế Minh, cũng không phải chỉ đơn giản là cắt đầu lưỡi thôi.

Đế Minh cầm hai viên đan dược loe lóe ánh sáng màu đỏ đen, ném xuống đất, nhấc chân nghiến một cái. Chỉ nháy mắt, hai viên đan dược liền biến thành bột phấn.

Y thu chân lại, tuy đan dược đã nát, nhưng vẫn như trước, loe lóe ánh sáng màu đỏ đen.

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn nhúm bột phấn trên đất, nhếch môi: "Tuyệt phẩm đan dược, thật đúng là tiện nghi cho các ngươi!"

Kỳ thật hắn không biết đó là đan dược gì, bất quá, từ trong tay Đế Minh lấy ra, thì tuyệt đối phải là cấp Thần phẩm.

Chúng đệ tử vô cùng kinh ngạc nhìn hai nhúm bột phấn trên đất.

Kia thật là đan dược cấp Thần phẩm?

Khó trách lại phát ra ánh sáng, không hổ là đan dược cấp Thần phẩm. Thế nhưng, sao ánh sáng của nó lại có màu đỏ đen, hơn nữa còn mang theo một luồng khí thế tà ác?

Động tác cầu xin của Thanh Phong Thanh Bảo khẽ khựng lại, ngơ ngác nhìn nhúm bột phấn trên đất, trong lòng phi thường rõ ràng, đây là Âm Tế Thiên muốn nhục nhã bọn họ.

Hai người liếc nhau, sau đó, run run rẩy rẩy quan sát sắc mặt trầm hàn của Đế Minh.

Khi dụng phải ánh mắt sắc bén khiếp người kia, liền vội vã cúi đầu ngó nhúm bột phấn.

Bọn họ biết, nếu không ăn nhúm bột phấn này, bọn họ tuyệt đối sống không quá hôm nay. Do dự một hồi, hai người mới chậm rãi cúi đầu, dùng môi ăn bột phấn vương vãi trên đất.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận xôn xao, có người hưng phấn hô to: "Chưởng môn cùng trưởng lão của các điện khác đến."

Tư Đồ Túc vừa dẫn theo hơn mười trưởng lão đi đến trước cửa Đại điện của Huyền Bạch trưởng lão, liền bắt gặp Huyền Bạch trưởng lão được hai đệ tử dìu, ngồi bệch dưới hành lang.

Hai gò má của Huyền Bạch trưởng lão sưng lên đỏ bừng, cứ như đầu heo.

"Xảy ra chuyện gì?" Tư Đồ Túc lạnh giọng hỏi.

"Này… này…"

Đệ tử chung quanh cũng không biết nên giải thích sự tình lúc đó như thế nào.

Muốn nói Đế Minh và Âm Tế Thiên đánh Huyền Bạch trưởng lão, nhưng bọn họ lại không nhìn thấy hai người kia ra tay, Huyền Ngọc trưởng lão liền khó hiểu mà văng ra.

Sắc mặt Tư Đồ Túc phát lạnh: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Chúng đệ tử rối rít cúi đầu, chỉ có một đệ tử lá gan khá lớn giải thích tình huống vừa rồi: "Đệ tử không nhìn thấy đối phương ra tay như thế nào, nhưng Huyền Bạch trưởng lão lại đột nhiên bị đánh văng ra ngoài."

Tư Đồ Túc cả kinh, khẽ nheo nheo mắt lại.

Hơn mười trưởng lão phía sau hai mặt nhìn nhau, cũng nhỏ giọng thảo luận.

"Huyền Ngọc trưởng lão đã là người Độ Kiếp kỳ, thế nhưng lại không kịp trở tay, dễ dàng bị đánh văng ra ngoài. Có thể thấy được, năng lực của bọn họ không dưới Độ Kiếp kỳ."

"Năng lực của tiểu hòa thượng Tịch Thiên ta không rõ lắm, nhưng Bắc Minh sao có thể là Độ Kiếp kỳ được. Cho dù không có phát sinh chuyện mười năm trước, y cũng không thể nào tu luyện đến Độ Kiếp kỳ nổi."

"Không cần biết tu vi của bọn họ như thế nào, giờ bọn họ nghênh ngang xông vào Thuần Trần phái, đả thương Huyền Bạch trưởng lão, sao chúng ta có thể đứng yên nhìn bọn họ như vậy?"

"Huyền Tâm trưởng lão nói đúng! Đối phương tu vi so với Huyền Bạch trưởng lão cao hơn thì thế nào, chúng ta nhiều người như vậy, còn sợ hai người bọn họ sao?"

"Chưởng môn, ngài nói xem!"

Tư Đồ Túc tức giận nói: "Chúng ta đi vào!"

Hắn ta dẫn theo hơn mười trưởng lão tiến vào Đại điện, liền trông thấy Đế Minh đang ôm lấy Âm Tế Thiên ngồi trên tọa ỷ mà Huyền Bạch trưởng vẫn ngồi hàng ngày.

Tuy phát hiện ra bọn họ, nhưng Đế Minh chỉ thản nhiên liếc mắt một cái, chẳng chút nào đem bọn họ để vào mắt, thập phần cuồng vọng, khiến cho Tư Dồ Túc cùng các trưởng lão giận tím mặt.

Hơn nữa còn nhìn thấy hai đệ tử của môn phái, quỳ gối trước mặt Đế Minh và Âm Tế Thiên, ăn bột đan dược đã bị đạp vỡ, nhất thời chỉ muốn cầm kiếm xông tới giết người.

"Bắc Minh! Ngươi là có ý gì!" Tư Đồ Túc cả giận nói.

Chúng đệ tử trong Đại điện nhìn thấy chưởng môn cùng các trưởng lão đến, thở phào ra một hơi, vội vàng rời khỏi Đại điện chạy ra bên ngoài.

Một trưởng lão theo sát đó nói: "Bắc Minh, ngươi dám ngang nhiên làm nhục đệ tử của chúng ta ngay trong bổn phái, rốt cuộc ngươi có để Thuần Trấn phái chúng ta vào mắt hay không hả?".

"Nhiều lời vô nghĩa!" Âm Tế Thiên đột nhiên lên tiếng.

Ánh mắt của Tư Đồ Túc cùng các trưởng lão đều chuyển về phía Âm Tế Thiên: "Tịch Thiên, ngươi là có ý gì? Ngươi đừng tưởng rằng có Hư Không trưởng lão làm chỗ dựa, thì có thể không kiêng nể gì mà làm càng trong Thuần Trần phái của chúng ta. Ta cho ngươi biết, Thuần Trần phái chúng ta còn không xem Hư Không trưởng lão vào mắt."

Âm Tế Thiên đột nhiên cảm thấy người trước mắt thật đáng ghét, chỉ biết đến địa vị cao cao tại thượng của Thuần Trần phái, sao lại không ý thức xem hai người bọn họ dám ngồi ở chỗ này, thì đã chứng minh là không sợ Thuần Trần phái, càng không xem Thuần Trần phái vào mắt.

Đế Minh đột nhiên giơ tay, tạo thành một đạo phù ấn. Ngay sau đó, một dấu hiệu màu tím đen, từ trong tay của y xoay tròn đi ra, dừng ở trên người bọn Thanh Phong Thanh Bảo.

Tư Đồ Túc cùng các trưởng lão nhìn thấy phù ấn màu tím đen kia liền sửng sốt, nổi giận quát: "Bắc Minh, ngươi thân là tu sĩ chính phái, thế nhưng lại tu luyện công pháp của tà tu. Nếu việc này truyền ra ngoài, ngươi sẽ không thể sống yên ổn được nữa. Còn có, ngươi muốn làm gì bọn Thanh Bảo đó hả?"

Âm Tế Thiên cũng ngơ ngác theo. Phù ấn rơi trên người bọn Thanh Phong Thanh Bảo, hắn biết rõ. Tác dụng bảo vệ của nó so với hộ giáp cấp Tiên phẩm còn muốn lớn hơn.

Có thể nói, trong toàn bộ Tu Chân giới, căn bản không có tu sĩ nào có thể gây thương tổn cho bọn Thanh Phong Thanh Bảo.

Tuy nhiên, tại sao Đế Minh lại làm vậy?

Đúng lúc này, hai người Thanh Phong Thanh Bảo ôm bụng, cong thành một đoàn té oạch trên mặt đất, lăn qua lộn lại kêu to: "Đau! Đau! Đau quá! Chưởng môn, trưởng lão, cứu chúng ta!"

Sắc mặt hai người lúc xanh lúc trắng, đôi môi tái nhợt chẳng còn chút máu, trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi.

Nhiều đệ tử vây xem như vậy, tất nhiên Tư Đồ Túc cùng các trưởng lão không thể đứng yên không quản. Bèn vội tiến lên, ngồi xổm xuống, kiểm tra thân thể bọn Thanh Phong Thanh Bảo.

Trưởng lão đang kiểm tra thân thể cho Thanh Phong đột nhiên quát to một tiếng, như là bị cái gì dọa đến, rối rít ngã ngồi xuống dưới đất.

Tu Đồ Túc cùng các trưởng lão khác xoay đầu, vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Một trưởng lão trong đó, chỉ vào khuôn mặt đen thùi của Thanh Phong: "Hắn… dưới lớp da mặt của hắn đột nhiên có rất nhiều con trùng bò lúc nhúc. Hơn nữa, đám trùng kia còn biết cắn người. May mắn là ta thu tay lại kịp, nếu không…"

Mọi người vừa nghe, liền đánh một cái lạnh run.

Âm Tế Thiên nghe vị trưởng lão kia nói xong, cũng có chút đứng ngồi không yên, muốn nhìn lại không dám nhìn, sợ bị làm cho ghê tởm: "Minh, rốt cuộc ngươi cho bọn hắn ăn cái gì vậy?"

Đế Minh mặt không đổi sắc quét mắt nhìn bọn Tư Đồ Túc, khi quay đầu lại nhìn thiếu niên, khuôn mặt lạnh băng mới nới lỏng vài phần, nâng tay của thiếu niên lên, che hai mắt thiếu niên lại, không để cho thiếu niên nhìn bọn Thanh Phong Thanh Bảo.

Đan dược y cho bọn họ ăn, là Ma Cổ đan mà Thần Ma giới dùng để xử phạt ma binh. Sau khi sử dụng, cổ trùng trong bụng sẽ theo tâm tình của người dùng đan mà chui lên.

[Người uống viên đan dược đó]

Nếu tâm tình của người dùng đan vui vẻ, như vậy cổ trùng cũng sẽ vui vẻ theo, do đó sẽ giảm bớt thống khổ cho người dùng đan. Nếu tâm tình của người dùng đan cảm thấy đau đớn, thì cổ trùng cũng sẽ đau đớn theo, dẫn đến chúng nó không ngừng bò tán loạn trong thân thể người ăn dùng đan, thậm chí sẽ gặm cắn máu thịt, gân cốt của người dùng đan.

Tuy nhiên, dưới tình huống bị cổ trùng quấn thân, sao người dùng đan có thể vui vẻ cho được. Nói cách khác, bọn Thanh Bảo chỉ càng lúc càng đau, vĩnh viễn không có ngày giảm bớt. Tức là sẽ sống không bằng chết.

Bất quá, sao y có thể để bọn Thanh Bảo chết nhẹ nhàng như vậy được.

Cho nên, y liền làm nên cái vòng bảo hộ này. Chỉ cần gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, nó sẽ tức khắc bảo vệ an nguy của bọn họ.Dù cho tự hủy diệt đan điền, thức hải, cũng không thể nào thành công.

Bọn họ muốn dùng đan dược tự sát lại càng thêm không có khả năng, bởi vì đan dược vừa xuống tới bụng, đã bị cổ trùng ăn luôn. Do đó, bọn họ muốn chết cũng không chết được.

Trừ cái này ra, cổ trùng còn thích chui ra khỏi cơ thể mà du ngoạn, khiến người khác nhìn vào đều sẽ thấy phi thường ghê tởm.

Tràng diện như vậy, y tất nhiên không muốn cho Âm Tế Thiên nhìn thấy, chỉ tổ làm bẩn mắt Âm Tế Thiên thôi.

Trước mắt Âm Tế Thiên bỗng dưng tối sầm, hắn bất mãn nói: "Tại sao lại che mắt ta?"

Lúc này, vị trưởng lão kiểm tra thân thể Thanh Bảo cũng quát to một tiếng, nhao nhao cách bọn Thanh Bảo hơn ba thước.

"Thật ghê tởm!"

Bọn họ thấy rõ ràng cổ trùng chui lên khỏi da mặt của Thanh Bảo, bày ra bộ dạng xấu xí ghê tởm của chúng, miệng còn mang theo rang nanh bén nhọn.

Tư Đồ Túc ngẩng đầu, âm lãnh nhìn chằm chằm vào Đế Minh: "Bắc Minh, rốt cuộc ngươi đã làm gì bọn họ?"

324. Chương 320

Đế Minh tựa như bố thí mà khẽ liếc qua Tư Đồ Túc.

Lúc Tư Đồ Túc đối diện với ánh mắt đáng sợ của Đế Minh, lập tức hết cả hồn vía. Quả thật người này có dung mạo giống Bắc Minh y đúc, thế nhưng cũng có phần không giống Bắc Minh. Bởi so với Bắc Minh, người này lại càng lạnh lùng đạm mạc, càng thêm phi phàm.

Trừ đó ra, y còn đầy vẻ hung ác ngoan lệ, thứ mà Bắc Minh không có. Nhất là khí thế chí tôn thiên hạ kia, khiến người ta không thể không kính phục.

Chợt, từ đôi môi mỏng của Đế Minh, phun ra hai từ:

"Thật ồn!"

Tư Đồ Túc sửng sốt, lập tức nổi sùng. Chưa từng có ai dám dùng giọng điệu chán ghét mà nói hắn ta như thế, cũng chưa từng có ai dám không để hắn ta vào mắt như thế. Hơn mười vị trưởng lão nhảy dựng lên:

"Quá ngông cuồng, quá kiêu ngạo! Chưởng môn, y đã không coi chúng ta ra gì, vậy chúng ta cũng không cần phải khách khí với y nữa." Các trưởng lão đều đồng loạt lấy pháp khí ra.

Tròng mắt lạnh lùng của Đế Minh đảo qua đám trưởng lão, cuối cùng ngừng lại chỗ Thanh Phong Thanh Bảo đang không ngừng run rẩy. Đột nhiên, một luồng lệ phong bắn ra từ người y, tấn công về phía bọn Thanh Phong Thanh Bảo. Bọn họ phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, mọi người xoay đầu nhìn lại, phát hiện lỗ tai của hai người kia đã bị nạo xuống từ lúc nào không hay.

Các trưởng lão khó tin trợn trừng mắt. Đế Minh chẳng hề nhúc nhích mà cũng có thể cắt phăng lỗ tai của hai người kia được.

Đám đệ tử ở bên ngoài Đại điện vội vàng che mắt, không dám nhìn tiếp. Nam tử ngồi trên tọa ỷ kia thật sự là Bắc Minh sao? Thủ đoạn cũng quá ngoan độc.

Có vài trưởng lão không thể nào chịu đựng nổi sự kiêu ngạo của Đế Minh, liền sử dụng uy áp đánh về phía y. Thế nhưng, hai người ngồi trên tọa ỷ kia không những không có vấn đề gì. Hơn nữa, uy áp tựa như chẳng ảnh hưởng gì đến Đế Minh cả.

Mọi người đều chấn kinh, các trưởng lão khác vội vàng sử dụng linh lực công kích về phía hai người trên tọa ỷ. Tuy nhiên, trước khi ngũ hành linh lực của bọn họ kịp động tới Đế Minh, thì đã vụt biến mất, hoàn toàn không có khả năng thương tổn được y.

[Chấn động + Kinh hoảng]

"Hắn… Hắn…" Các trưởng lão đều sợ hãi lùi về sau mấy bước.

Các đệ tử đứng bên ngoài, lặng lẽ nói chuyện:

"Có khi Minh sư thúc đột phá cảnh giới Đại Thừa rồi?"

"Ta thấy không giống lắm!"

"Ta cũng nghĩ thế! Cho dù là tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, cũng không thể nào lợi hại đến nỗi chẳng sứt mẻ lấy một miếng, khi bị mười tu sĩ Độ Kiếp kỳ công kích cùng lúc. Các ngươi xem đó, rõ ràng linh lực của các trưởng lão chẳng chạm được tới Minh sư thúc. Ta thấy, cho dù có tu sĩ cảnh giới Đại Thừa ở đây, cũng chưa chắc làm gì được Minh sư thúc."

"Cớ gì Minh sư thúc lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy?"

"Này! Sao các ngươi cứ một câu Minh sư thúc hai câu Minh sư thúc mãi thế? Có nhìn thấy hành động của y đó không? Rõ ràng là coi Thuần Trần phái chẳng vào mắt. Y không còn là sư thúc nữa, mà đã là kẻ địch của chúng ta rồi!"

Các trưởng lão trong Đại điện đều đè nén tâm lý sợ sệt lại, đồng loạt dùng truyền âm nói chuyện với nhau:

"Chúng ta không phải là đối thủ của y, có nên thỉnh lão tổ tới đối phó không?"

"Ta thấy, cho dù là lão tổ, cũng chưa chắc đã làm gì được y."

"Này, Huyền Phong trưởng lão! Sao ngươi lại diệt chí khí của mọi người, diệt hùng phong của Thuần Trần phái chúng ta như vậy?".

"Ta chỉ nói sự thật thôi! Chưởng môn, ngài nói xem giờ chúng ta nên làm thế nào?"

Tư Đồ Túc nhìn chằm chằm Đế Minh chẳng có vẻ gì là quan tâm tới bọn họ kia, không thể không thừa nhận:

"Huyền Phong trưởng lão nói đúng."

Lúc này, Âm Tế Thiên lại đột nhiên lên tiếng:

"Minh! Ngươi cứ che mắt của ta mãi, khó chịu lắm!"

Nghe vậy, Đế Minh buông tay ra, đem mặt hắn úp vào ngực mình. Y thản nhiên liếc nhìn đám trưởng lão rất muốn ra tay đánh bọn họ, nhưng lại không dám kia, đôi mắt lạnh lẽo chợt dâng lên vẻ trào phúng. Đột nhiên, y ôm Âm Tế Thiên đứng lên, khiến cho Tư Đồ Túc cùng các trưởng lão sợ đến nỗi vô thức lùi về sau hẳn mấy bước. Ngay sau đó hai người kia liền biến mất khỏi tầm mắt của tất cả mọi người.

Huyền Tâm trưởng lão vừa xấu hổ lại vừa kinh ngạc nói:

"Biến… Biến mất rồi!"

Tư Đồ Túc nhớ ra Âm Tế Thiên có thể thuấn di, không khỏi trầm ngâm nói: "Chắc là đi rồi!"

Huyền Tâm trưởng lão khó tin hỏi: "Cứ thế mà đi?"

Huyền Phong trưởng lão đùa cợt: "Chẳng nhẽ ngươi muốn Bắc Minh làm cho Thuần Trần phái rối loạn đến mức gà bay chó sủa mới vừa lòng ư?"

"Bọn họ coi Thuần Trần phái chúng ta không ra gì! Về sau, nhất định phải khiến bọn họ và Bắc gia đẹp mặt!"

"Ah! Chưởng môn! Các vị trưởng lão, mau ra nhìn xem cái gì kìa!"

Ở ngoài Đại điện, vài tên đệ tử kinh hoàng kêu lên. Tư Đồ Túc cùng các trưởng lão vội vàng chạy ra, nhìn theo hướng mà các đệ tử chỉ. Đập vào mắt là bầu trời đang đổ tuyết bỗng dưng ngưng tụ lại thành chữ, bọn họ còn chưa kịp đọc kỹ những chữ kia là gì, nó liền đột nhiên bay về phía này. Các đệ tử đang đứng trên bình đài thấy thế, liền vội vàng chạy khỏi. Kế tiếp, rầm một tiếng thật lớn, mặt đất theo đó mà rung chuyển. Khi mọi thứ quay trở về bình tĩnh, mọi người mới trông thấy dưới đất có một dòng chữ: Dám tìm Bắc gia gây sự, Chết!

Đáy mắt Tư Đồ Túc trở nên nghiêm trọng. Các trưởng lão nhìn nhau, không một người nào dám hó hé chuyện tới tìm Bắc gia gây sự nữa.

Bên cạnh có một tên đệ tử không nhìn nổi cảnh bọn Thanh Bảo đau đớn, tốt bụng nhắc nhở:

"Chưởng môn, giờ Thanh Bảo sư huynh và Thanh Phong sư huynh phải làm như thế nào đây?"

Nghe vậy mọi người đều đổ dồn sự chú ý lên người Thanh Phong Thanh Bảo, chỉ thấy bọn họ đau đến mức lăn lộn gào thét, trên khuôn mặt tuyệt vọng oán khổ chỉ toàn là cổ trùng bò lúc nhúc.

Thanh Bảo không chịu nổi nữa, lồm cồm bò dậy, lảo đảo đi về phía các vị trưởng lão, một bộ dạng cầu bọn họ mau giết gã đi. Rất nhiều đệ tử bị dọa sợ tới mức lùi hết cả lại. Tư Đồ Túc trầm sắc mặt:

"Vậy thì kết thúc đi!"

Huyền Phong trưởng lão đi qua, nhanh chóng lấy băng kiếm đâm vào tim Thanh Bảo. Đúng lúc đó, từ trong cơ thể Thanh Bảo bắn ra một lớp phòng hộ màu đen, đánh nát băng kiếm. Mọi người kinh ngạc hô:

"Đây ..."

Cuối cùng, Thanh Bảo không thể nào chịu đựng nổi nữa, liền rút kiếm của mình ra định cắt cổ. Thế nhưng lớp phòng hộ màu đen không để cho gã làm như vậy, thanh kiếm bị phù ấn bẻ gãy đôi.

"AAAAAAAAAAAAhhhh!!"

Gã nhìn hai đoạn kiếm gãy, cứ như nổi cơn điên mà gào thét. Sau đó, gã lao nhanh về phía vách tường, hòng đập đầu tự sát, nhưng lại bị bắn ngược trở ra. Huyền Phong trưởng lão nhíu mày:

"Nếu ta đoán không sai, Bắc Minh có kết nên một cái ***g bảo hộ trên người bọn họ, hòng tra tấn khiến hai người kia muốn chết không được sống không xong."

Mọi người: "..."

Nhìn Thanh Phong Thanh Bảo bị tra tấn đến không ra hình người, những người chứng kiến đều lạnh run lên. Nhất là Tư Đồ Túc và các trưởng lão, lại càng không dám đến tìm Bắc gia.

Bởi Bắc Minh thực sự rất đáng sợ!

325. Chương 321

Thời điểm Đế Minh buông Âm Tế Thiên ra, bọn họ đã đi tới Hàn Thiên thành, phụ cận Thuần Trần phái.

Hàn Thiên thành là một tòa thành lớn của Bắc Bộ, là một trong những thương trường lớn mà các đại gia tộc dùng để giao dịch mua bán. Bởi vậy, khí hậu rét lạnh cũng không làm cho đường phố Hàn Thiên thành tiêu điều đi. Mà ngược lại, còn vô cùng náo nhiệt, dòng người trên đường cứ như là nước chảy.

"Ngươi đã làm gì bọn Thanh Bảo vậy?" Âm Tế Thiên hỏi.

Đế Minh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ tò mò, đơn giản đáp: "Ma cổ!"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt: "Ngươi nhiều thêm một chữ sẽ chết à?"

Đế Minh như hắn mong muốn: "Hạ ma cổ!"

Âm Tế Thiên có chút chán nản: "Ngươi được lắm!"

Bảo y nói nhiều thêm một chữ, thì quả thật nói nhiều thêm đúng một chữ!

Đế Minh thấy hắn thở phì phò, khóe miệng lãnh ngạnh khẽ cong lên, lấy ra một tấm áo choàng làm bằng lông của Thần Ma thú, khoác lên người hắn. Sau đó dắt người, tiến vào một gian khách *** lớn!

Âm Thiên vừa đánh giá khách ***, vừa hỏi: "Chúng ta không trở lại Nam Bộ?"

"Ăn mừng! Sẽ về sau!"

"Ăn mừng! Ăn mừng cái gì?"

Âm Tế Thiên đầy đầu mê hoặc, nhưng rất nhanh liền hiểu được ý tứ trong lời nói của Đế Minh. Trên trán hắn trượt xuống mấy cái lằn đen: "Ý của ngươi là muốn tiếp tục ăn mừng trên giường thêm cho đủ một tháng?"

Hắn cùng Bắc Minh điên cuồng hoan ái hết tám ngày, nói cách khác, hắn còn phải ăn ngủ trên giường thêm hai mươi hai ngày nữa!!!

Ta đậu!

Hai mươi hai ngày sau, nếu hắn không chết, thì nhất định cũng sẽ bán thân bất toại!

Âm Tế Thiên trộm quét mắt nhìn vẻ mặt kiên nghị của Đế Minh, thầm nghĩa. Giờ hắn chạy trốn, còn kịp chứ?

Đế Minh chợt bắt lấy tay thiếu niên, đi đến quầy, vứt một viên linh thạch tuyệt phẩm lên người lão chưởng quầy.

Chưởng quầy luống cuống tay chân tiếp nhận viên linh thạch, vừa mở ra nhìn, cả người liền trợn tròn mắt!

Cư nhiên là linh thạch tuyệt phẩm!

Lão xấu hổ cười cười: "Vị khách quan này, chúng ta chỉ là khách *** nho nhỏ, thật không có đủ linh thạch để thối lại cho ngài!"

Từ khi lão làm chưởng quầy cho tới nay, chưa từng có người nào lấy linh thạch tuyệt phẩm để trả tiền trọ cả! Hơn nữa, một viên linh thạch tuyệt phẩm, đã có thể mua nguyên cái khách *** luôn rồi!

Đáy mắt Đế Minh xẹt qua tia không vui, lạnh lùng nhìn động tác không mấy lưu loát của chưởng quầy, cản trở y làm chuyện tốt.

Đang muốn bảo chưởng quầy chẳng cần thối, liền trông thấy thiếu niên giật lại linh thạch trong tay lão ta.

Âm Tế Thiên tức giận lườm y một cái: "Bộ ngươi có nhiều linh thạch tuyệt phẩm lắm à? Dám tùy tiện tiêu xài phung phí như vậy!"

Đế Minh khẽ rung mi!

Y vốn thật có rất nhiều linh thạch tuyệt phẩm. Hơn nữa, trên người y cũng chỉ có linh thạch tuyệt phẩm mà thôi!

Âm Tế Thiên xem hiểu ý tứ trong mắt y, trừng một cái: "Dù có nhiều linh thạch tuyệt phẩm, vẫn không được tiêu xài phung phí như vậy!"

Nếu ở khách *** nào y cũng quăng một viên linh thạch tuyệt phẩm, vậy chẳng mấy chốc người Tu Chân giới đều sẽ phát tài hết rồi?

Âm Tế Thiên móc ra năm viên linh thạch thượng phẩm, đặt lên bàn: "Phòng tốt nhất!"

"Dạ! Dạ!" Chưởng quầy vội vàng gọi tiểu nhị tới, sai tiểu nhị dẫn bọn họ về phòng.

Hai người vừa mới theo chân tiểu nhị lên tới lầu ba, liền chạm mặt hơn mười tên yêu tu ăn mặc thập phần yêu diễm, đang đi ngược hướng với bọn họ.

"Ah! Đây không phải là Tịch Thiên tiểu sư phụ sao?"

Âm Tế Thiên đang cùng Đế Minh nói chuyện, nghe thấy giọng nói quen quen, quay đầu nhìn, khóe miệng liền giật giật: "Hóa ra là Ly Trĩ lão tổ!"

Ly Trĩ lão tổ đẩy tiểu nhị đang đứng giữa bọn họ ra, đi đến trước mặt Âm Tế Thiên, liếc mắt sang Đế Minh, rồi cười cười: "Tịch Thiên tiểu sư phụ và Minh thiếu gia đến Bắc Bộ, có phải cũng là để chúc thọ Ngục Tuyền lão tổ không?"

"Không phải!"

Âm Tế Thiên chẳng muốn dây dưa với Ly Trĩ lão tổ, cho nên kéo tay Đế Minh định lách người rời đi. Không ngờ, bị Ly Trĩ lão tổ cản lại.

"Tịch Thiên tiểu sư phụ vừa mới tới Bắc Bộ nhỉ? Vậy do bổn tọa làm chủ nhà, mời các ngươi đến trà lâu uống thượng phẩm tiên trà, nhấm nháp tiên phẩm điểm tâm!"

Đế Minh quả thật rất khó chịu với hành vi cản trở của Ly Trĩ lão tổ, đôi mắt lạnh lẽo khẽ híp lại, đang muốn đánh văng người ra, đã bị Âm Tế Thiên đè xuống.

"Trước tạ ơn Ly Trĩ lão tổ! Bất quá, chúng ta vừa đến Bắc Bộ, thân thể có chút mệt mỏi, cũng không phiền Ly Trĩ lão tổ tốn kém!"

Hắn cũng chẳng muốn khách khí với Ly Trĩ lão tổ, nhưng vẫn phải bận tâm đến Bắc gia.

Nói thế nào đi chăng nữa, Bắc Vũ Hoành cũng có ơn sinh thành với Bắc Minh. Chỉ nội điểm này, đã khiến hắn phải tạ ơn, không muốn mang đến quá nhiều phiền toái cho Bắc gia.

Ly Trĩ lão tổ không được như ý, bèn dây dưa không bỏ, ngữ khí hơi có chút không vui: "Có phải Tịch Thiên tiểu sư phụ không muốn cho bổn tọ mặt mũi hay không, mời ngươi uống trà, mà cứ ra sức khước từ mãi!"

Âm Tế Thiên nhíu mày: "Ly Trĩ lão tổ, đừng làm khó dễ!"

Từ 'dễ' vừa ra, Ly Trĩ lão tổ lập tức cảm thấy hai mắt mơ màng, Ngàn Đạo và hơn mười tên đệ tử đứng phía sau vội vàng chống tay, vịnh vào bức tường bên cạnh.

Âm Tế Thiên không mảy may đem bọn họ để vào mắt, khóe môi gợi lên nụ cười lạnh lùng, kéo Đế Minh rời đi.

Bọn họ vừa đi, Ly Trĩ lão tổ cùng các đệ tử của gã tức khắc cảm thấy toàn thân buông lỏng.

Ngàn Đạo giật giật thân mình, đi đến bên người Ly Trĩ lão tổ, nhỏ giọng nói: "Lão tổ, thừa dịp Tịch Thiên không có tu sĩ cao giai nào ở bên cạnh che chở. Quả là thời cơ tốt để chúng ta ra tay."

Đáy mắt Ly Trĩ lão tổ hiện lên vẻ hung ác nham hiểm: "Tìm một cơ hội, bắt hắn, rồi quay trở về Đông Bộ."

—

Cửa phòng vừa đóng, Đế Minh đã đem Âm Tế Thiên đặt lên giường.

Âm Tế Thiên vội lấy tay đặt trước ngực Đế Minh: "Đừng nói ngươi thực sự muốn tiếp tục ăn mừng thêm hai mươi hai ngày nữa đó nha?"

"Không!" Đế Minh cầm lấy bàn tay đang để trước ngực mình, đưa tới bên môi, hôn một cái, rồi tiếp tục nói: "Ngươi còn phải hoàn trả thêm quãng thời gian vạn năm nữa!"

Bọn họ ước chừng đã lãng phí cả vạn năm, dù thế nào đi chăng nữa, đều phải nghĩ biện pháp bù trở về!

"Vạn năm! Ngươi muốn 'làm' chết ta à?" Âm Tế Thiên khó có thể tin mà trừng Đế Minh, thấy y coi bộ như muốn hôn xuống, vội hô: "Chờ một chút! Chúng ta tới thương lượng cái đã!"

Hắn cúi đầu, liếc nhìn hai cỗ thân thể đã kề sát nhau, khẽ đảo cặp mắt trắng dã!

Bọn họ cái gì cũng chưa làm, vậy mà hắn lại cảm giác được, vật kia trên người y đã bắt đầu gượng dậy!

Hai mắt Đế Minh đỏ rực, ngăn lại dục vọng vạn năm trong cơ thể: "Nói!"

Âm Tế Thiên vội nói: "Chúng ta chỉ ăn mừng ba ngày thôi, còn lại chờ đến khi mọi chuyện yên ổn, sẽ bù sau!"

Đế Minh nghĩ nghĩ, không kiên nhẫn nói: "Tám ngày!"

"Tại sao lại là tám ngày?"

Âm Tế Thiên hồ nghi nhìn y, lập tức như nghĩ thông suốt cái gì, nhỏ giọng nguyền rủa một tiếng: "Ta phắc! Ngay cả giấm của mình, ngươi cũng ăn nữa hả?"

Hắn cùng Bắc Minh 'làm' hết tám ngày, cho nên Đế Minh cũng muốn 'làm' về tám ngày!!

Đế Minh kéo lấy tay hắn, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang mãi lải nhải. Tay còn lại cũng không nhàn rỗi, cởi vạt áo của thiếu niên ra, sờ vào bên trong đó, vuốt ve thân thể bóng loáng.

Rất nhanh, Âm Tế Thiên đã bị thuần phục, vừa có phần ngượng ngùng nhưng cũng vừa muốn chủ động hơn. Hai tay hắn vòng lên trên cổ nam nhân, nhiệt tình vươn đầu lưỡi ra, kịch liệt quấn quýt.

Thiếu niên chủ động, khiến đôi mắt lạnh băng của Đế Minh nảy lên ý cười thản nhiên sung sướng. Đồng thời, càng thêm xâm nhập đòi lấy mật nước trong miệng thiếu niên.

Chỉ chốc lát sau, hô hấp dồn dập vang vọng khắp gian phòng, hai cơ thể bóng loáng tận tình triền miên, giường điên cuồng lắc lư, không ngừng phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

Màn đêm buông xuống, lửa nóng trong phòng vẫn không có dấu hiệu dập tắt. Mà ngược lại, càng lúc càng tăng lên, ánh trăng bên ngoài mắc cỡ đến nỗi trốn tít sau đám mây.

Khách trọ trong ***, rốt cuộc có người nhịn không được nữa, mở của sổ ra mà rống lớn: "Mẹ nó! Sợ mọi người không biết các ngươi đang hoan ái à? Làm mạnh như vậy, khách *** sắp bị các ngươi phá sập mất rồi! Còn rên la um sùm nữa, tạo cái lá chắn cách âm sẽ chết hả?"

Nghe câu chửi bậy kia, những người còn lại nhịn không được đều cười ra tiếng.

Âm Tế Thiên nghe thấy thế, nhất thời, tiếng rên la ngưng bặt.

Thẹn quá thành giận, hắn đấm một quyền vào ngực nam nhân vẫn còn đang rong ruổi trên người mình: "Ngươi cư nhiên không tạo lá chắn cách âm?"

Đế Minh đang làm đến cao hứng, cằm bất ngờ bị đánh đau, ánh mắt liền trầm xuống: "Không cần!"

"Tại sao lại không cần! Ngươi nghĩ đây là Ám Thần Điện, không ai dám nghe lén sao?".

Âm Tế Thiên chán nản, đẩy nam nhân trên người ra, đứng dậy muốn mặc áo bào vào.

Đế Minh vội kéo người trở lại, sau đó dùng linh lực tạo thành cái lá chắn cách âm, rồi tiếp tục làm chuyện thoải mái ban nãy.

Bất quá, cuối cùng y cũng không thể như nguyện mà cùng Âm Tế Thiên hoan ái tới tám ngày.

Sáng sớm ngày thứ hai, Âm Tế Thiên chết sống cũng không để cho y chạm vào. Y không thể không thả hắn ra. Đành đen mặt, đi theo thiếu niên xuống phòng khách ở lầu ba.

"Tịch Thiên?" Một giọng nói kinh ngạc truyền tới.

Âm Tế Thiên ngẩng đầu nhìn, liền trông thấy Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ mang theo một đám đệ tử đi vào hậu viện.

"Kiến quá Yêu Quái lão tổ! Kiến quá Quỷ Quái lão tổ!"

Từ sau khi Âm Tế Thiên biết hai vị lão tổ là sư phụ của Bắc Minh, ấn tượng dành cho hai người bọn họ vẫn rất là tốt.

Quỷ Quái lão tổ giật mình: "Ngươi… ngươi không phải đã…."

Âm Tế Thiên nhớ tới chuyện ngày đó, có chút ngại ngùng cười nói: "Việc này kể ra rất dài dòng, tóm lại, hiện tại ta không sao cả!"

Yêu Quái lão tổ ngó ra phía sau Âm Tế Thiên, nhìn người có khuôn mặt lạnh đến đen thui, như toàn bộ Tu Chân giới đều đang thiếu nợ y.

"Phách Nhi làm sao vậy?"

326. Chương 322

Mọi người đều đổ dồn mắt về phía Đế Minh. Âm Tế Thiên cho rằng Đế Minh sẽ chẳng thèm phản ứng lại lời Yêu quái lão tổ nói, nên vội quay sang cười cười với bà. Ngay khi hắn định tìm bừa một lý do, thì Đế Minh đã phun ra bốn chữ:

"Dục cầu bất mãn."

[Đại khái là có bất mãn trong ***:3]

Giọng nói của y rất lạnh, nhưng xen lẫn trong đó vẫn có một tia hờn dỗi.

Mọi người: "…"

Yêu quái lão tổ buồn cười nhìn bọn họ, ánh mắt ái muội cứ chuyển từ Âm Tế Thiên rồi lại sang Bắc Minh.

Khóe miệng Âm Tế Thiên hung hăng co rút:

“Ta có thể nói ta không quen biết y sao?”

Yêu quái lão tổ lại hỏi: “Ngươi cảm thấy người ta sẽ tin ngươi sao?”

Toàn bộ Tu Chân giới, chỉ cần nói đến Tịch Thiên và Bắc Minh, thì ai nấy cũng đều biết hai người là đạo lữ của nhau. Cho dù chưa thấy mặt, nhưng nhìn nốt chu sa trên trán hắn, người ta vẫn nhận ra thân phận bọn họ ngay. Quỷ quái lão tổ lên tiếng hỏi:

“Trước tìm một chỗ ngồi xuống đã.”

Âm Tế Thiên biết ông muốn hỏi rõ ràng chuyện hôm đó, hắn khẽ liếc nhìn khuôn mặt đen thùi của Đế Minh, thấy y không có ý phản đối mới gật nhẹ đầu đồng ý, đi theo bọn vào một gian phòng trong khách ***. Quỷ Quái lão tổ vừa ngồi xuống liền lập tức hỏi:

“Rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao thiếu gia Bắc gia lại tu luyện công pháp của Quỷ tu?”

Âm Tế Thiên chẳng trông cậy vào việc Đế Minh sẽ mở miệng trả lời: “Chắc hai vị lão tổ cũng biết chuyện Bắc Minh thiếu mất một hồn.”

Yêu quái lão tổ và Quỷ quái lão tổ đều là sư phụ của Bắc Minh, hơn nữa còn xem Bắc Minh cứ như con ruột của mình. Vậy nên, trước khi bọn họ rời khỏi Tu Chân giới, hắn muốn giải thích rõ ràng mọi chuyện cho hai vị lão tổ hiểu.

Hai vị lão tổ gật đầu.

Âm Tế Thiên bèn giải thích ngắn gọn:

“Do Bắc Minh thiếu một hồn, bởi thế mới có chuyện hồn phách không ổn định, buột y phải tu luyện công pháp của quỷ tu. Còn chuyện ngày hôm đó, là vì một hồn mà y thiếu, vẫn luôn bị phong ấn trong người của ta. Chỉ khi ta lấy nó ra trả lại, Bắc Minh mới có thể sống sót.”

Quỷ quái lão tổ khó hiểu nhíu mày: “Chẳng phải các ngươi đã tới Minh Ngục để tìm hồn sao? Cớ gì nó lại bị phong ấn trong người ngươi?”

Đương nhiên Âm Tế Thiên sẽ không nói chân tướng mọi chuyện ra, chỉ có thể đổ hết qua cho Minh Vương: “Là Minh Vương nói cho chúng ta biết, còn vì sao lại ở trong cơ thể của ta, thì chính chúng ta cũng không rõ.”

Quỷ quái lão tổ nhìn về phía Đế Minh, ánh mắt cực kỳ phức tạp: “Vậy thân thể Phách Nhi không sao nữa rồi?”

Ông nhận ra được, sau khi một hồn kia trở lại thân thể Bắc Minh, thì y trở nên có chút xa lạ, càng ngày càng xa cách với bọn họ.

“Đúng! Không có vấn đề gì nữa rồi, thế nhưng…” Âm Tế Thiên dừng một chút: “Chắc hai vị lão tổ cũng nhận ra, sau khi lấy lại được một hồn kia, thì y bỗng trở nên kỳ lạ. Đúng không?”

Quỷ quái lão tổ gật gật đầu, rồi quay sang nhìn Đế Minh, há há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nói không nên lời. Kỳ thực ông rất muốn biết lý do vì sao sau khi y lấy lại được một hồn, tu vi lại tăng nhanh một cách đột biến như thế. Tuy nhiên, ông cảm thấy chuyện này không nên hỏi sẽ tốt hơn. Âm Tế Thiên tiếp tục:

“Trong lòng Bắc Minh, các ngươi vẫn mãi là hai vị sư phụ kính yêu. Nếu không, lúc y sắp hồn phi phách tán, y cũng sẽ không chạy tới Đông Bộ nói cho các ngươi biết thân phận thật sự của mình”

Yêu quái lão tổ vẫn không lên tiếng, chỉ phức tạp nhìn chằm chằm gương mặt lạnh lùng của Đế Minh, vừa cảm thấy quen thuộc vừa cảm thấy xa lạ. Quen thuộc là vì Đế Minh và Thôn Phách, đều có vẻ tà khí như nhau.

Bất giác gian sương phòng rơi vào yên tĩnh, tâm tình của hai vị lão tổ cũng cực kỳ khó chịu. Tuy bọn họ chỉ ở cùng Thôn Phách có mười năm ngắn ngủi, thế nhưng hai người luôn đối xử với y tựa như con trai ruột của mình, vẫn luôn quan tâm chăm sóc cẩn thận. Vậy mà bây giờ, Thôn Phách ngồi trước mặt lại đầy vẻ

xa lạ, làm bọn họ rất khó có thể tiếp nhận. Âm Tế Thiên cảm thấy không quen lắm với không khí nặng nề này, cho nên lặng lẽ nhéo thắt lưng Đế Minh, ý bảo y mở miệng nói cái gì đó đi.

Đế Minh khẽ ngăn mày, thản nhiên liếc mắt nhìn hai vị lão tổ. Sau đó y vươn tay, trên bàn xuất hiện một đống pháp bảo, thần khí và trang bị, đều là tuyệt phẩm, đủ mọi hình dáng.

"Thưởng cho các ngươi."

Hai vị lão tổ sửng sốt.

Âm Tế Thiên nhìn một bàn đầy đồ vật, yên lặng mà đỡ trán. Y cho rằng mình đang thưởng thuộc hạ hay sao?

Quỷ quái lão tổ lấy lại *** thần, tức giận nói:

"Ngươi là có ý gì? Ngươi nghĩ chúng ta thiếu mấy thứ này ư? Chúng ta là muốn Phách Nhi!"

Đế Minh lạnh lùng đối mắt với đôi con ngươi đỏ quạch của Quỷ quái lão tổ: "Không có!"

Quỷ quái lão tổ lập tức nổi sùng. Âm Tế Thiên nhanh chóng sửa lời:

"Hai vị lão tổ, đây là lòng hiếu thảo của Thôn Phách."

Yêu quái lão tổ nở nụ cười xinh đẹp: "Cái này dễ nghe hơn nhiều!"

Nếu như là lòng hiếu thảo của Thôn Phách, đương nhiên bọn họ sẽ chẳng khách khí, đồ đệ hiếu kính sư phụ là lẽ thường tình mà. Nếu Bắc Minh nói 'thưởng', thì còn lâu bọn họ mới chịu nhận. Xem bọn họ là cái gì chứ hả?

Yêu quái lão tổ cầm vài món đồ vật lên xem, càng xem càng kinh ngạc, bà hô:

"Phu quân ngươi mau nhìn!"

Quỷ quái lão tổ tức giận liếc sơ qua thanh đoản kiếm trên tay phu nhân nhà mình:

"Nhìn cái gì mà nhìn!"

Ông vẫn còn canh cánh lời Đế Minh nói ban nãy, cho nên chẳng thèm để ý tới đống đồ vật để trên bàn.

"Hình như … thanh kiếm này là Thần khí!"

Quỷ quái lão tổ nghe thế, tức khắc xoay người lại quan sát thanh kiếm trên tay bà. Tuy vẻ ngoài của nó rất bình thường, chẳng hoa văn chẳng khảm nạm, không khác với loại chủy thủ mà các đệ tử thường dùng cho lắm. Bất đồng duy nhất chính là, trên thân đoản kiếm lóe lên ba đạo ánh sáng trắng, vàng, cam. Vừa nhìn vào, đã biết nó đặc biệt.

Âm Tế Thiên ho nhẹ:

"Đúng là Thần khí, tất cả những thứ ở đây đều là tuyệt phẩm."

Chỉ cần Đế Minh luyện ra, thì đều phải là Tuyệt Phẩm. Hai vị lão tổ giật mình, ngạc nhiên nhìn hắn:

"Tuyệt phẩm? Sao Phách Nhi lại có nhiều đồ tuyệt phẩm như vậy?"

327. Chương 323

Tất nhiên Âm Tế Thiên sẽ không nói cho bọn họ biết, đồ vật trên bàn đều là do Đế Minh luyện chế ra: "Hôm qua, Minh đánh nát bức tượng đá rơi từ Thần giới xuống Tu Chân giới ấy. Bên trong, toàn là các chủng loại Thần khí, chúng ta bèn nhặt hết những thứ tốt!"

Sau khi nói xong câu này, ngay cả hắn cũng cảm thấy đầu óc mình xoay chuyển quá nhanh, thầm cho mình ba mươi hai cái like!

Hắn cũng chẳng sợ hai vị lão tổ đi thăm dò, bởi bên trong tượng đá đúng là có cất chứa một các đống chủng loại Thần khí mà.

Hai vị lão tổ cực kỳ kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn hắn, khó có thể tin hỏi: "Bức tượng đá ở phía tây Vạn Yêu Sâm Lâm đã bị đánh nát? Hơn nữa, bên trong còn có Thần khí? Vậy quả thật bức tượng đá kia rơi từ trên Thần giới xuống ư?"

Bức tượng đá ấy có mặt ở Vạn Yêu Sâm Lâm cũng đã hơn ngàn năm, bởi vì có bầy Yêu thú cấp cao bảo hộ, cho nên chẳng có mấy ai tiếp cận được nó.

Vả lạ, tất cả mọi người đều cho rằng, đây chẳng qua chỉ là một bức tượng đá bình thường. Duy nhất điểm đặc biệt, chính là rơi từ tiên cảnh xuống, chưa có ai từng nghĩ đến trong tượng đá sẽ cất chứa các loại Thần khí, Thần đan linh *** cả.

Nếu mọi người biết, thì từ lúc tượng đá vừa rơi xuống, đã bị nhóm tu sĩ cướp sạch!

Âm Tế Thiên đề nghị: "Đúng vậy! Hai vị lão tổ vẫn nên nhanh chóng cất giữ tốt mấy thứ này, lỡ bị người khác nhìn thấy cũng không hay cho lắm!"

Hai vị lão tổ khẽ liếc sang Đế Minh, có hơi chút chần chờ, rồi lại đưa mắt nhìn nhau, kế đó ngó một bàn đầy đồ vật. Bọn họ luôn có cảm giác cứ như là mình đang nằm mơ. Một hồi lâu sau, hai người mới cất đồ vật trên bàn vào trong Nhẫn không gian.

Âm Tế Thiên thấy hai vị lão tổ đã nhận đồ, mỉm cười đứng dậy nói: "Hai vị lão tổ, hôm nay hoặc là ngày mai, ta với Minh sẽ rời khỏi Bắc Bộ. Cho nên thừa dịp sắc trời còn sớm, muốn ra đường đi dạo một chút!"

Hai vị lão tổ kinh ngạc nhìn hắn: "Sao nhanh như vậy mà đã rời Bắc Bộ? Chẳng phải các ngươi đến đây để chúc thọ Ngục Tuyền lão tổ ư?"

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày: "Lần đó, bọn ta đã cướp Đồng mệnh chú phù lục của Ngục Tuyền lão tổ, Ngục Tuyền lão tổ liền xem chúng ta như kẻ thù, sao có thể còn mời chúng ta đi chúc thọ cho được!"

Nếu Ngục Tuyền lão tổ mà nhìn thấy bọn họ, chỉ sợ sẽ tức chết bất đắc kỳ tử.

Hai vị lão tổ không giữ bọn họ lại nữa, sau khi bọn họ rời khỏi, hai người mới đưa mắtnhìn nhau.

Yêu Quái lão tổ hỏi: "Phu quân, ngươi thấy thế nào?"

Quỷ Quái lão tổ than nhẹ một tiếng: "Phách Nhi không còn là Phách Nhi của chúng ta nữa!"

Yêu Quái lão tổ gật gật đầu đồng ý: "Sau khi một hồn kia trở lại cơ thể của Bắc Minh, y đã chẳng còn là Phách Nhi rồi!"

Quỷ Quái lão tổ khẽ híp mắt: "Bổn tọa cảm thấy, ngoại trừ không còn là Phách Nhi của chúng ta, y cũng chẳng còn là thiếu gia Bắc Minh của Bắc gia luôn".

"Mặc kệ y biến thành ai, về sau bổn tọa sẽ chẳng bao giờ nhận thêm đồ đệ!"

—

Hàn Thiên thành cũng như Bắc Hoàng thành, các sạp buôn bán cùng các cửa hàng ở hai bên đường đều kinh doanh những chủng loại mặt hàng khá giống nhau. Nếu không là pháp khí, thì là trang bị hoặc đan dược, hay là yêu đan, phù chú.

Mấy thứ này đối với Đế Minh mà nói, giống như bùn đất dưới lòng bàn chân, căn bản không đáng để vào mắt, càng không thể khiến cho y cầm lên nhìn.

Âm Tế Thiên nhàm chán ghé từng sạp buôn bán coi sơ qua một lần, cuối cùng mua một chiếc ô pháp khí bình thường đưa cho Đế Minh, để y che tuyết.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị trở về khách ***, thì một giọng nói quen thuộc hấp dẫn lực chú ý của hắn.

"Niếp Đĩnh sư huynh, ngài chuẩn bị thọ lễ gì cho sư phụ vậy?"

Âm Tế Thiên quay đầu lại, liền trông thấy bảy tên nam tử mặc hoa phục, dẫn theo một nhóm lớn đệ tử mặc áo bào màu xanh, chậm chậm rãi rãi từ phía sau hắn đi tới.

Bảy tên nam tử hoa phục, hắn đều biết, trong đó có sáu gã nam tử là sáu tên đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ. Còn người kia chính là Thanh Liên đạo hữu.

Âm Tế Thiên khẽ híp mắt, giọng nói quen thuộc vừa rồi, đúng là do Thanh Liên phát ra. Nhưng Thanh Liên lại gọi Niếp Đĩnh là sư huynh, nói cách khác, Thanh Liên cũng là đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ.

Niếp Đĩnh đi tuốt đàng trước, nhẹ thở dài: "Các ngươi biết đó, sư phụ ngài ấy chẳng thiếu thứ gì, vậy nên trong lúc nhất thời, ta thật không biết nên đưa lễ vật gì cho sư phụ làm thọ lễ mới thỏa đáng! Các ngươi thì sao? Có chuẩn bị thọ lễ gì không?"

Sáu gã nam tử còn lại đều lắc đầu.

Đồng Nhan thở dài: "Ta cũng vậy!"

Bảy tên nam tử nhất thời không lên tiếng nữa, mặt đầy buồn rầu!

Thanh Liên đang đi cùng với bọn Niếp Đĩnh, cảm thấy có người đang nhìn mình, quay đầu lại xem.

Khi trông thấy Âm Tế Thiên đứng trước một sạp nhỏ, cả người liền ngẩn ra, không khỏi kêu lên một tiếng: "Âm đạo hữu!"

Chẳng phải người của Bắc gia nói Âm đạo hữu đột nhiên hôn mê bất tỉnh sao? Cớ gì hắn lại bất ngờ xuất hiện ở Bắc Bộ?

Các sư huynh của Thanh Liên nghe Thanh Liên kêu lên, đều dừng bước, nghi hoặc hỏi: "Sư đệ, ngươi sao vậy? Gặp được bằng hữu à?"

Bọn họ ngó theo ánh mắt Thanh Liên, ngay khi phát hiện ra Âm Tế Thiên, sắc mặt đều biến đổi.

Đồng Nhan nhỏ giọng nói: "Niếp Đĩnh sư huynh, kia là Tịch Thiên sao? Đạo lữ của Minh thiếu gia Bắc gia!"

Sắc mặt Niếp Đĩnh vặn vẹo đến hết sức khó coi, nhất là khi gã nhớ đến chuyện đã từng bảo Âm Tế Thiên nhận mình làm sư phụ kia, liền cảm thấy bản thân cứ như kẻ ngu, bị người đùa bỡn trong lòng bàn tay mà chẳng hay.

Từ lần đó cho mãi đến hiện tại, gã vẫn thường bị người ta chế giễu, một Ngự thú sư cấp chín mà lại mơ tưởng thu nhận Ngự thú sư cấp mười làm đồ đệ.

"Sao hắn lại ở Bắc Bộ? Chẳng lẽ hắn cũng tới tham gia thọ yến của sư phụ?"

"Sao có thể! Sư phụ đối với việc Minh thiếu gia của Bắc gia cướp mất Đồng mệnh chú phù lục vẫn luôn canh cánh trong lòng mà. Hơn nữa, Tịch Thiên kia còn âm thầm hạ độc thủ, đả thương sư phụ, ngươi nói sư phụ sẽ mời bọn họ tới tham gia thọ yến sao?"

"Vậy cớ gì bọn họ lại ở Bắc Bộ? Đừng nói định làm khách không mời mà tới?"

Thanh Liên nghe các sư huynh nói chuyện, không khỏi cau mày!

Âm Tế Thiên thấy Thanh Liên nhìn lại đây, khóe miệng chậm rãi cong lên thành một vòng cung xinh đẹp.

Thanh Liên bắt gặp nụ cười diễm lệ kia, trong lòng không khỏi căng thẳng. Lúc trông thấy Âm Tế Thiên cùng người bên cạnh rời đi, hắn liền cuống quýt cất bước đuổi theo.

Không ngờ, lại bị một vị sư huynh kéo tay: "Sư đệ, ngươi muốn đi đâu?"

Thanh Liên vội nói: "Sư huynh, ta đi một lát rồi sẽ trở lại! Các ngươi cứ chọn thọ lễ cho sư phụ trước đi!"

Đồng Nhan nhìn Thanh Liên chạy xa, phất tay áo: "Được rồi! Sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên nhanh chóng chọn đi!"

Thanh Liên lo lắng đuổi theo, chặn trước người Âm Tế Thiên: "Âm đạo hữu!"

Âm Tế Thiên câu môi, giễu cợt nói: "Đồ đệ Ngục Tuyền lão tổ, ngài có gì muốn nói ư?"

Thanh Liên nghe xưng hô mà hắn dành cho mình, hô hấp thoáng cứng lại, cười khổ nói: "Âm đạo hữu, ngươi có thể nghe ta giải thích không?"

Cha từng bảo, giữa y và Âm đạo hữu, nhất thiết phải đối đãi chân thành!

Hắn vẫn luôn đem lời này của cha ghi khắc vào trong lòng, chính là không có cơ hội nói rõ thân phận của mình với Âm Tế Thiên. Nhưng không nghĩ tới cuối cùng, lại dưới tình huống như vậy, bị Âm đạo hữu phát hiện ra thân phận.

Âm Tế Thiên nhướng nhướng mày: "Là đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ cũng là chuyện tốt mà! Có gì phải giải thích chứ?"

Thanh Liên cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt đầy chế nhạo của Âm Tế Thiên: "Ta không có ý định giấu ngươi chuyện ta là đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ. Nhưng lại không tìm được cơ hội nói ra, hơn nữa ta còn là thiếu gia của Hoa gia, Bách Lý chân nhân chính là cha ta, là cha ruột!"

Âm Tế Thiên mặt không đổi sắc nhìn hắn: "Ngươi nói với ta những lời này, thì có ích lợi gì?"

Trước đó, lúc nghe Thanh Liên gọi đồ đệ của Ngục Tuyền lão tổ là sư huynh, hắn đúng là rất tức giận. Thanh Liên cư nhiên giấu diếm thân phận mà kết giao bằng hữu với hắn, thật không biết là có âm mưu gì.

Hiện giờ nhìn thấy y lo lắng giải thích thân phận như thế, có thể thấy được, cũng không phải thật có ý định muốn giấu diếm. Bất quá, hắn cũng không muốn buông tha cho Thanh Liên dễ dàng như vậy.

Dù sao, Thanh Liên đúng là đã che giấu thân phận để tới gần mình!

Thanh Liên khẩn trương nhìn hắn: "Ta không muốn để cho ngươi hiểu lầm!"

Âm Tế Thiên thản nhiên nói: "Hiện tại ta đã biết thân phận của ngươi! Ngươi có thể đi!"

"Không!" Thanh Liên lắc đầu: "Ta không đi!"

Âm Tế Thiên không để ý tới hắn, xượt ngang người hắn mà đi.

"Âm đạo hữu!" Thanh Liên vội đuổi theo.

Đế Minh lạnh lùng liếc Thanh Liên một cái, nâng ô lên, đã bắn người ra xa mười trượng. Y ôm lấy thiếu niên, chuẩn bị trở về khách *** tiếp tục ôn tồn.

Âm Tế Thiên lập tức cảnh cáo: "Ngươi đừng nóng nảy quá mức! Sẽ làm người bị thương đấy!"

Hắn tuy không hài lòng việc Thanh Liên giấu diếm thân phận, nhưng bỏ chuyện này qua một bên thì, hắn đối với Thanh Liên vẫn rất thưởng thức.

Đế Minh trầm mặt: "Ngươi đang lo lắng cho nam nhân khác?".

Âm Tế Thiên hừ lạnh một tiếng: "Chịu mở miệng vàng rồi à, nói thêm xem?"

Đế Minh lặp lại: "Ngươi đang lo lắng cho nam nhân khác?".

Âm Tế Thiên thành thật đáp: "Ừm!"

Đế Minh đột nhiên xoay người đi tới chỗ Thanh Liên đã bị đánh bay xa mười trượng.

Sao Âm Tế Thiên không biết y đang muốn làm gì cơ chứ, hắn vội giữ chặt tay y: "Ngươi không định quay trở về khách *** tiếp tục ăn mừng?"

Vừa mới nói xong, người đã có mặt trong gian phòng ở khách *** mà bọn họ trọ, đồng thời bị Đế Minh đặt ngay lên giường.

328. Chương 324

Âm Tế Thiên nhìn cảnh sắc xung quanh chỉ tíc tắc đã trở thành màn giường của khách ***, không khỏi trợn mắt bất đắc dĩ.

Nam nhân bị nghẹn cả vạn năm, quả thật tính tình rất cấp bách.

Đế Minh cúi đầu, nhưng hai đôi môi chỉ mới vừa chạm vào nhau, động tác của y liền ngừng lại.

Ngoan độc trong con ngươi, tức khắc bắn ra bốn phía.

Âm Tế Thiên cũng phát hiện ra gian phòng có vấn đề, tròng mắt khẽ chuyển, nơi này cư nhiên đầy các loại trận pháp phù chú khiến người ta không những không thể nhúc nhích mà còn không thể sử dụng được pháp thuật. Hơn nữa, chúng nó đã khởi động, toàn bộ gian phòng đều lóe lên ánh sáng đen nhàn nhạt, vừa nhìn liền biết là trò do tà tu làm ra.

Đương nhiên những trận pháp phù chú ấy đối với hai người bọn họ chẳng khác gì là trò chơi con nít, không chút tác dụng nào. Khóe môi Âm Tế Thiên co giựt, nhỏ giọng hỏi:

"Ngươi nghĩ xem ai đã làm ra vụ này?" Tuy hỏi như vậy, nhưng hắn cũng đã rõ tám chín phần mười là ai làm rồi.

Bỗng có một cái pháp bảo chuông vàng cấp tiên phẩm bay đến, chiếu rọi xuống hai người trên giường, và cư nhiên khiến Âm Tế Thiên không thể nào nhúc nhích được.

Hắn ngẩn người, tu vi của hắn hiện giờ chỉ mới ở Tiên cảnh, bởi vậy không lấy làm lạ khi pháp bảo tiên phẩm khóa hắn lại được. Vì không thể nhúc nhích, nên hắn chỉ có thể dùng tròng mắt ra hiệu cho Đế Minh. Con ngươi Đế Minh lóe lên hồng quang, y cúi đầu hôn lên đôi môi Âm Tế Thiên. Lúc này, có người chợt phá cửa xông vào, trận pháp phù chú trong phòng liền mất đi hiệu lực. Đế Minh vẫn không nhúc nhích, giữ nguyên động tác trước đó, y cố tình muốn chờ xem mục đích của kẻ giăng bẫy bọn bọ là gì.

Kẻ tiến vào trông thấy hai người không thể nhúc nhích trên giường kia, liền đầy mặt vui vẻ, quay đầu ra ngoài cửa hô lớn:

"Lão tổ! Chúng ta bắt được rồi!"

Ngay sau đó, Ly Trĩ lão tổ dẫn theo một đám người, hùng dũng xông vào phòng, thấy hai người môi chạm môi thì chậc lưỡi:

"Xem ra bổn tọa đã quấy rầy chuyện tốt của bọn họ!"

Rồi gã quay sang phía Ngàn Đạo, ra dấu ý bảo trói Đế Minh lại.

Ngàn Đạo lấy một pháp bảo dây thừng, bắt gọn Đế Minh. Kế tiếp đẩy y ra khỏi phạm vi khống chế của pháp bảo chuông vàng, nhét vào một góc giường. Xong xuôi hắn phủi tay, lơ đễnh ngó qua Đế Minh, liền bị cái nhìn trừng trừng đầy lạnh lùng kia làm cho kinh hãi.

Cặp mắt ấy, tựa như băng tuyết dưới đáy hàn đàm, lãnh không một tia gợn sóng, khiến cả người hắn đều run lên lẩy bẩy. Ngàn Đạo thầm cảm thấy kỳ quái, dây thừng chỉ có tác dụng trói lại đối phương, khiến đối phương không thể sử dụng pháp thuật, thế nhưng họ vẫn nói chuyện được bình thường. Vậy mà Minh thiếu gia của Bắc gia lại chẳng hề mở miệng, cũng không kháng cự, cực kỳ bình tĩnh.

Ngàn Đạo chẳng nghĩ ngợi nhiều, hắn xoay người chỉnh cho pháp bảo chuông vàng nằm ngay trên đỉnh đầu Âm Tế Thiên, rồi bảo hai tên đệ tử lôi Âm Tế Thiên đi.

Ly Trĩ lão tổ nhìn thiếu niên không thể động đậy, khóe miệng nhếch lên nụ cười, nói:

"Có ngươi, ngày bổn tọa phi thăng cũng sắp tới rồi!"

Nghe vậy, trong lòng Âm Tế Thiên khẽ chuyển, Ly Trĩ lão tổ bắt hắn là vì muốn phi thăng?

Hắn có Yêu thú truyền thừa, tất cả Yêu thú trong Lục giới đều phải nghe theo lời hắn. Thế nên những Yêu tu tu luyện bằng cách hút Yêu đan, cũng xem như là một nửa Yêu, vẫn chịu ảnh hưởng bởi truyền thừa trong hắn. Ví dụ như khi Yêu tu nhìn thấy hắn, cũng sẽ giống như Yêu thú, cảm thấy sợ hãi. Hắn có thể chúc phúc để đề cao tu vi của Yêu tu, nhưng không thể đề cao nhiều như Yêu thú. Bất quá, vấn đề là làm sao mà Ly Trĩ lão tổ lại biết được chuyện này? Chẳng nhẽ gã vẫn luôn theo dõi mình?

Ly Trĩ lão tổ sợ đêm dài lắm mộng liền nói với Ngàn Đạo:

"Ngàn Đạo! Hiện bổn tọa muốn quay về Đông Bộ ngay lập tức, ngươi ở lại đây tặng quà thọ lễ cho Ngục Tuyền lão tổ thay bổn tọa. Nói ta đột nhiên có việc gấp, không thể tự mình tới chúc mừng, mong lão ta thứ lỗi."

"Dạ!"

Ly Trĩ nhìn Đế Minh đang bị trói chặt, ngoan độc nói: "Còn về phần y, thì ngươi biết phải làm gì rồi chứ?"

Ngàn Đạo bắt gặp vẻ mặt vặn vẹo của lão tổ, bèn rùng mình thưa: "Đệ tử sẽ giải quyết gọn gàng!"

Ly Trĩ lão tổ vừa lòng gật gật đầu, nói với hai tên đệ tử đang giữ Âm Tế Thiên: "Đưa hắn tới Truyền tống trận trong phòng bổn tọa, rồi lập tức quay về môn phái!"

"Dạ!"

Hai tên đệ tử kéo Âm Tế Thiên đi về phía cửa phòng, ngay lúc sắp bước ra, thì trước mặt bọn họ đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen. Lúc y xoay người lại, hai tên đệ tự đều ngạc nhiên trợn to mắt, bọn họ không kềm lòng được hốt hoảng giật lùi mấy bước.

Ly Trĩ lão tổ đi đằng sau, thấy hai tên đồ đệ đột nhiên lùi lại, rất không vui mà gầm lên:

"Có phải ngày thường bổn tọa quá dễ dãi với các ngươi rồi hay không, mà giờ có đi đường cũng chẳng xong nữa?"

Hai tên đệ tử cuống quít quay đầu nói: "Lão tổ! Ở cửa đột nhiên xuất hiện một tên có bộ dạng giống y đúc Minh thiếu gia của Bắc gia!"

Lão tổ nghe thế, liền nhướng người ngó qua, quả thật là có một tên nam tử lãnh tà mang bộ dạng giống y đúc Bắc Minh. Gã ngẩn người, vội quay đầu nhìn về phía giường. Ngàn Đạo thấy thế cũng quay đầu nhìn theo.

Lúc này ở trên giường, ngoại trừ một đống dây thừng thì không thấy bóng dáng Đế Minh đâu cả. Hai người giật mình, trong lúc mọi người không để ý, y có thể thoải mái cởi trói, chạy tới trước cửa như vậy, nhất định tu vi phải ở trên cảnh giới Kim Đan kỳ.

Ly Trĩ lão tổ tức khắc nhận ra mình có phần hơi chủ quan, bọn họ chỉ mãi để tâm tới thuấn di của Âm Tế Thiên mà không nghĩ đến việc, rất có thể tu vi của Bắc Minh cũng đã nâng cao. Thế nhưng, chỉ trong một thời gian ngắn, y chẳng thể nào nhảy vọt lên cảnh giới Đại Thừa, cho nên gã cũng không cần phải quá lo sợ. Tuy vậy, Ly Trĩ lão tổ vẫn đề phòng nhìn Đế Minh, không dám khinh địch. Gã rút một huyết đằng tiên, siết lấy cổ Âm Tế Thiên, nói với Đế Minh:

[Tiên: roi Đằng: dây mây Huyết: máu]

"Nếu không muốn đạo lữ của ngươi có việc, thì hãy mau tránh đường!"

Đế Minh lạnh lùng nhìn huyết đằng tiên thắt quanh chiếc cổ trắng nõn của Âm Tế Thiên, nó khiến cho y cảm thấy thật chói mắt.

Y khẽ híp mắt, tức khắc huyết đằng tiên bị cắt đứt thành chín khúc.

Ly Trĩ lão tổ trợ mắt khó có thể tin. Những tên còn lại cũng cực khiếp sợ, tất cả đều cảm thấy huyết đằng tiên đứt, nhất định là do Đế Minh làm ra, cho nên cả đám vội vàng giật lùi ra sau mấy bước. Mà ngay cả hai tên đệ tử đang giữ Âm Tế Thiên cũng sợ tới nỗi không dám giữ hắn nữa mà vội buông tay.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người, Đế Minh thoải mái giúp Âm Tế Thiên thoát khỏi giam giữ của pháp bảo chuông vàng. Âm Tế Thiên thở phào, cầm pháp bảo chuông vàng lên tung hứng qua lại:

"Pháp bảo này không tồi, cư nhiên làm ta không nhúc nhích được."

Ly Trĩ lão tổ thầm đáp, để ngăn cản hắn thuấn di, gã phải chuẩn bị riêng một pháp bảo tiên phẩm, mới có thể bắt được hắn chứ!

Âm Tế Thiên nhìn Ly Trĩ lão tổ:

"Ly Trĩ lão tổ, chẳng hay cái câu ngươi vừa nói là có ý gì? Chuyện bắt ta và chuyện ngươi phi thăng thì có liên quan gì đến nhau?"

Tới bước này, Ly Trĩ lão tổ cũng không ngại nói rõ, hừ lạnh nói:

"Tịch Thiên! Ngươi đừng có giả ngốc! Năng lực ngự thú của ngươi, bổn tọa cũng đoán được tám chín phần mười. Bổn tọa bắt ngươi, mục đích chính là muốn mượn năng lực ấy, giúp ta phi thăng!"

Âm Tế Thiên cười cười: "Ngươi muốn phi thăng tới như vậy?"

Ly Trĩ lão tổ coi thường nói: "Toàn bộ tu sĩ Tu Chân giới, có kẻ nào tu luyện mà không nghĩ tới phi thăng chứ?"

"Vậy tại sao ngươi lại nghĩ ta sẽ có năng lực giúp ngươi phi thăng?"

"Bổn tọa biết, ngươi có năng lực chỉ trong nháy mắt biến Yêu thú cấp chín thành cấp mười. Nếu vậy, ngươi cũng sẽ có thể khiến Yêu tu tu luyện nhờ hút Yêu đan, tấn cấp một cách nhanh chóng".

Âm Tế Thiên híp mắt: "Ngươi quan sát rất tốt nhỉ? Không biết ngươi phát hiện ra năng lực của ta từ lúc nào?"

"Ngươi còn nhớ lần Đấu giá sau khi kết thúc Thú Triều chứ? Bổn tọa là nhờ quan sát con Thạch Phong Điểu kia, mới phát hiện ra được năng lực của ngươi! Còn có một chuyện này, ngươi nhất định cũng không biết!".

Ly Trĩ lão tổ hừ lạnh: "Bổn tọa lo sợ ngươi là thường nhân, sẽ sống không được lâu, cho nên mới lấy Đồng mệnh chú phù lục ra bán đấu giá cho ngươi và đạo lữ của ngươi! Thế mà bổn tọa lại không ngờ ngươi đem nó nhường cho gia chủ Bắc gia! Quả thực uổng phí lòng tốt của bổn tọa!"

Âm Tế Thiên kinh ngạc nhíu mày: "Theo lời ngươi nói, là từ buổi Đấu giá ngươi đã chú ý tới năng lực của ta rồi?"

Ly Trĩ lão tổ thản nhiên thừa nhận: "Đúng thế! Ngay từ lần gặp đầu tiên, ta đã cảm thấy ngươi rất khác thường. Hôm nay tới bắt ngươi, là muốn ngươi giúp ta phi thăng, chứ không có ý định làm khó gì ngươi cả."

Âm Tế Thiên cười khẩy: "Còn định giết cả đạo lữ của ta mà còn nói không làm khó!"

Ly Trĩ lão tổ âm ngoan nói: "Dù thế nào đi chăng nữa thì ngươi cũng chỉ có thể chọn một trong hai. Hoặc là giúp ta, hoặc là chết! Ngươi nói đi?"

Âm Tế Thiên mỉm cười đầy trào phúng nhưng cũng cực lóa mắt: "Ngươi cảm thấy, ngươi giết được hai chúng ta sao?"

Ly Trĩ lão tổ không vui mà híp híp mắt. Cái kiểu cười đầy vẻ ngông cuồng này, thật khiến cho người nhìn chỉ muốn xông lên bóp chết hắn ngay thôi. Trên thực tế, Ly Trĩ lão tổ cũng đã làm vậy. Nhưng gã mới chỉ kịp đưa tay ra, đã bị một cỗ lực lượng cực mạnh bắn ngược về, toàn bộ người trong phòng đều bị đẩy lùi ra sau vài bước. Kế đó đồng loạt phun ra một búng máu. Nhất thời, cả đám người đều cảm thấy kinh hãi.

Âm Tế Thiên kéo tay Đế Minh cười nói:

"Minh! Đừng giết họ! Bây giờ thì ta lại cực kỳ muốn giúp Ly Trĩ lão tổ phi thăng."

Nụ cười của hắn rất sáng lạn, đến nỗi mọi người đều ngẩn cả ra. Nhưng đám bọn họ chẳng ai biết, đằng sau nụ cười kia, là đang che dấu âm mưu gì.

329. Chương 325: Đột Phá

Thân là nam nhân của Âm Tế Thiên, sao Đế Minh lại không hiểu nụ cười của thiếu niên là có ý gì!

Đôi mắt lạnh băng thoáng hiện lên ý cười cưng chiều, giống hộ hoa sứ giả mà đứng bên cạnh, mặc cho thiếu niên đùa nghịch.

Ly Trĩ lão tổ có chút khó có thể tin Âm Tế Thiên sẽ giúp gã!

Gã đề phòng hỏi: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Âm Tế Thiên buồn cười nhìn gã: "Chẳng phải ngươi muốn ta trợ giúp ngươi phi thăng ư? Sao giờ lại bắt đầu lo lắng ta làm gì ngươi rồi? Nếu sợ ta gian trá, vậy ngươi cần gì phải bắt ta về để ta trợ giúp ngươi một tay?"

Trên mặt Ly Trĩ lão tổ thoáng có chút chần chờ, nhưng vẫn không dám tín nhiệm Âm Tế Thiên: "Vì sao ngươi lại đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn giúp bổn tọa phi thăng?"

Âm Tế Thiên không tính toán dong dài với gã, trực tiếp hỏi: "Một câu thôi, ngươi muốn phi thăng hay không?"

Ly Trĩ lão tổ chẳng chút nghĩ ngợi đáp: "Muốn!"

"Nếu đã thế, ngươi còn chần chờ gì nữa? Nếu bọn ta muốn giết ngươi, ngươi căn bản sẽ không có cơ hội phản kháng!"

Ly Trĩ lão tổ liếc mắt nhìn Đế Minh đang đứng bên người Âm Tế Thiên, đối với nam nhân đột nhiên cường đại này, quả thật gã không có năng lực phản kháng.

Chính là, sao thiếu gia Bắc gia lại bất ngờ mạnh lên như thế?

Ly Trĩ lão tổ không suy nghĩ chuyện của Đế Minh nữa, cũng không tự hỏi quá lâu: "Ngươi định trợ giúp ta phi thăng bằng cách nào?"

"Ngươi không cần biết! Ngươi hãy nên quan tâm xem sau khi mình phi thăng, làm sao để có thể an toàn vượt qua Cửu thiên tiên động kiếp!"

Ly Trĩ lão tổ đầy mặt đắc ý: "Bổn tọa đã sớm chuẩn bị tốt cho việc này rồi!".

Âm Tế Thiên hừ cười: "Nhìn bộ dáng của ngươi, tựa hồ rất là nắm chắc. Bất quá, khách *** không phải là nơi thích hợp để Độ Kiếp, ngươi vẫn nên đổi chỗ khác đi!"

"Chúng ta ra ngoài thành!"

Ly Trĩ lão tổ dẫn bọn họ, ngự khí bay ra ngoài thành.

Thời điểm bọn họ rời khỏi khách ***, một tên đệ tử quỷ tu vô tình trông thấy, bèn chạy vội đến phòng của Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ báo tin: "Hai vị lão tổ, đệ tử mới vừa nhìn thấy Tịch Thiên tiểu sư phụ cùng Minh thiếu gia Bắc gia bị Ly Trĩ lão tổ bắt đi!"

Hai vị lão tổ vẫn ngồi im, chẳng nói gì mà chỉ nhìn nhau. Trầm mặt một lát, hai người có chút không yên mà giật giật thân mình.

Quỷ Quái lão tổ ho nhẹ một tiếng: "Cái kia…"

Tuy ông cảm thấy Bắc Minh của hiện tại đã không phải là Phách Nhi của bọn họ nữa. Thế nhưng, tình thương yêu dành cho đồ đệ nhiều năm như vậy, không có khả năng chỉ trong ngắn ngủi một hai ngày, nói không có liền không có!

Giờ bọn Bắc Minh bị mang đi, trong lòng hai vị lão tổ vẫn có phần lo lắng không yên!

Yêu Quái lão tổ hiểu được ý tứ của ông: "Đi! Chúng ta theo nhìn xem!"

Hai vị lão tổ dẫn đám đệ tử danh gia vọng tộc, bay theo phương hướng Ly Trĩ lão tổ đã rời đi.

U Vực lão tổ đang cùng với Tà Hàng lão tổ bước vào khách ***, trông thấy bọn họ vội vàng như thế, bèn gọi giật lại: "Hai vị lão tổ, các ngươi định đi đâu đó?"

Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ chỉ lo nhớ đến chuyện của đồ nhi nhà mình, chỗ nào chú ý tới tiếng kêu của Tà Hàng lão tổ, cấp cấp bách bách bay ra ngoài thành.

U Vực lão tổ và Tà Hàng lão tổ liếc nhìn nhau: "Bản tôn cảm thấy, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rồi!"

Tà Hàng gật gật đầu: "Chúng ta theo sau xem xem!"

U Vực lão tổ đồng ý, ra lệnh cho một đệ tử ở lại an bài chỗ nghỉ trọ, xong mang các đệ tử khác đuổi theo.

—

Ly Trĩ lão tổ dẫn hai người Âm Tế Thiên đi vào một khu rừng hẻo lánh ở ngoài thành, rồi sai đám đệ tử xúc bớt tuyết đi cho trống chỗ, kế đó bố trí đủ loại trận pháp hòng làm giảm độ hung mãnh của Lôi kiếp.

Đợi đến khi xong xuôi mọi chuyện, Ly Trĩ lão tổ liền nói với Âm Tế Thiên: "Bổn tọa đều đã chuẩn bị tốt! Kế tiếp ngươi định làm như thế nào để bổn tọa có thể phi thăng chỉ trong một thời gian ngắn!"

Âm Tế Thiên cười cười, giơ tay đặt lên trên ót hắn.

Ly Trĩ lão tổ vừa thấy Âm Tế Thiên đem tay đặt trên cửa tính mạng của mình, mắt nghiêm lại, trầm giọng quát: "Ngươi muốn làm gì!?'

"Chớ khẩn trương! Ta là đang chúc phúc cho ngươi, sẽ khiến tu vi của ngươi nháy mắt đề cao lên đến cảnh giới phi thăng!"

Sắc mặt Ly Trĩ lão tổ khẽ buông lỏng một chút, nhưng mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên, chỉ cần hắn có động tác gì, gã nhất định sẽ xé nát người này ngay.

Đồng thời khi Âm Tế Thiên chúc phúc cho Ly Trĩ lão tổ, trên người Ly Trĩ lão tổ thoáng hiện lên vầng sáng màu vàng kim, nhóm Yêu tu nhao nhao mở to hai mắt nhìn.

"Vừa rồi các ngươi có nhìn thấy trên người Ly Trĩ lão tổ xuất hiện vầng sáng không?"

"Thấy! Nhưng nó là cái gì?"

"Không biết!"

Ngay tại thời điểm nhóm Yêu tu bàn luận sôi nổi, Ly Trĩ lão tổ bên này rõ ràng cảm giác được, tầng tầng cảnh giới của mình đang từng chút từng chút đề cao lên.

Không quá một khắc, tu vi của hắn đã đạt tới kỳ đỉnh cao của cảnh giới Đại Thừa, kế đó cảnh giới nới rộng ra, có dấu hiệu muốn đột phá.

Ly Trĩ lão tổ sửng sốt, đồng thời cũng đối với năng lực quỷ dị của Âm Tế Thiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương thật có năng lực trong khoảng thời gian ngắn khiến gã phi thăng được.

"Bổn… bổn tọa hình muốn đột phá đến phi thăng!"

Nhóm Yêu tu ngốc rớt, rối rít chúc mừng!

Ly Trĩ lão tổ vội vàng ngồi xuống đất đả tọa, ăn hơn mười viên đan dược đề cao khả năng đột phá cảnh giới, kế đó bắt đầu chậm rãi lặng lẽ đợi đột phá.

Ngàn Đạo lệnh chúng đệ tử canh chừng cho lão tổ, sợ có người tập kích bất ngờ.

Âm Tế Thiên đi đến cạnh Đế Minh: "Minh. Ngươi nói xem gã có thể đột phá thành công không?"

Đế Minh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Ly Trĩ lão tổ đã chuẩn bị đầy đủ hết: "Có thể!"

Âm Tế Thiên thâm ý mỉm cười: "Vậy là tốt rồi!"

Đế Minh lấy ra chiếc ô mà Âm Tế Thiên mua lúc trước, che hai người bọn họ lại, rồi ôm siết hắn, cúi đầu hôn lên đôi môi lành lạnh của thiếu niên.

Âm Tế Thiên mỉm cười, hôn trả lại nam nhân phát tình mọi lúc mọi nơi này.

"Khụ!" Đột nhiên có một thanh âm bất ngờ chen vào, đánh gãy thân mật của hai người!

Nghe tiếng, Âm Tế Thiên lập tức đẩy Đế Minh ra.

Đế Minh còn chưa kịp nếm đến, đã bị đẩy ra, khuôn mặt tức khắc đen đến không thể đen hơn, không vui mà mím mím đôi môi lạnh băng!

Âm Tế Thiên quay đầu, liền trông thấy Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ dẫn theo một đám đệ tử đi tới.

"Hai vị lão tổ, sao lại có mặt chỗ này?"

Quỷ Quái lão tổ không muốn thừa nhận mình lo lắng cho bọn họ, có chút mất tự nhiên: "Chúng ta đi ngang qua!"

Âm Tế Thiên bĩu môi, tất nhiên là không tin lời ông nói.

Nơi đây là một khu rừng hẻo lánh phía ngoài thành, sao ông có thể trùng hợp đi ngang qua đây chứ.

Quỷ Quái lão tổ nhìn về phía Ly Trĩ lão tổ, mắt đột nhiên nhíu lại, có chút khó có thể tin hỏi: "Ly Trĩ lão tổ đang đột phá cảnh giới?"

Yêu Quái lão tổ ngẩn người: "Sao có thể!?"

Tu vi của Ly Trĩ lão tổ so với phu quân nhà bà còn thấp hơn, sao có thể nhanh như vậy đã muốn đột phá?

Âm Tế Thiên hỏi lại: "Sao không thể?"

Hắn liếc sang Đế Minh bên cạnh, thâm ý nói: "Nếu các ngươi muốn, cũng có thể đột phá phi thăng!"

Hắn có được truyền thừa, nên mới có thể chúc phúc đề cao tu vi cho Yêu tu và Yêu thú, khiến bọn họ mau chóng thăng cấp.

Đế Minh thân là Ám Thần Vương, đồng dạng có cũng được năng lực như vậy. Hơn nữa, y còn có thể đề cao năng lực của mọi người trong quy mô lớn. Đó cũng là lý do vì sao vạn năm trước, sau cuộc đại chiến, mất đi Ám Thần Vương, ba giới Yêu, Minh, Ma lại chịu bại trận.

Quang Thần Vương cũng thế. Bất quá, lại không thể thường xuyên dùng tới, phá hư sự cân bằng của Thiên Đạo.

"Ý của bổn tọa là, vài ngày trước, Ly Trĩ lão tổ mới thăng lên tầng thứ ba của cảnh giới Đại Thừa. Sao chỉ trong một thời gian ngắn đã sắp phi thăng rồi?"

Âm Tế Thiên không giải thích.

Quỷ Quái lão tổ nói: "Ly Trĩ lão tổ đột phá cực kỳ thông thuận, hẳn sau hai canh giờ, là có thể đột phá cảnh giới Đại Thần, nghênh đón Cửu thiên tiên động kiếp."

Đáy mắt Âm Tế Thiên hiện lên ý cười xấu xa: "Nếu Quỷ Quái lão tổ không muốn gã đột phá cảnh giới, thì có thể thừa dịp Ly Trĩ lão tổ không thể trở tay này, cho gã một kích thật mạnh. Tin chắc nhất định tu vi của Ly Trĩ lão tổ sẽ rớt xuống Độ Kiếp kỳ ngay."

Quỷ Quái lão tổ khinh thường hừ lạnh: "Bổn tọa là người vô sỉ như vậy sao? Nếu bổn tọa làm thế, còn có thể sống yên ổn ở Đông Bộ ư?"

Âm Tế Thiên bĩu môi: "Lão tổ đã lên đến cảnh giới Đại Thừa, đặt ở Đông Bộ, thì có mấy ai dám đụng tới ngài?"

Yêu Quái lão tổ chậc chậc hai tiếng: "Bổn tọa phát hiện Tịch Thiên so với tà tu bọn ta còn hư hỏng hơn! Không hổ là bảo bối ngoan của con lừa ngốc Hư Không, không có chút từ bi mà hòa thượng nên có nào!"

"Quá khen!"

Quỷ Quái lão tổ đột nhiên nhíu mày, trừng mắt nhìn về phía bên phải cánh rừng, trầm giọng quát: "Ai lén lút trốn ở đó, cút ra đây cho bổn tọa!"

Mọi người trông theo hướng ấy, liền bắt gặp U Vực lão tổ và Tà Hàng lão tổ cùng một đám đệ tử đi ra từ phía sau một gốc đại thụ.

U Vực lão tổ cười nói: "Yêu Quái lão tổ, Quỷ Quái lão tổ,thật tình cờ!"

Quỷ Quái lão tổ hừ lạnh: "Chỗ nào tình cờ? U Vực lão tổ, ngươi cứ thành thật nói rằng ngươi theo chân ta tới cho rồi đi!"

Tà Hàng lão tổ cười nói: "Nếu đã bị Quỷ Quái lão tổ phát hiện, bọn ta đây cũng không cần trốn trốn tránh tránh nữa. Chẳng qua, bổn tọa có một chuyện không rõ."

Hắn liếc sang Ly Trĩ lão tổ, híp híp mắt nói: "Sao Ly Trĩ lão tổ lại thăng cấp nhanh như vậy?"

Quỷ Quái lão tổ tức giận đáp: "Ngươi hỏi bổn tọa, bổn tọa hỏi ai đây!"

U Vực lão tổ hừ lạnh: "Đừng nói gã ăn trúng linh đan diệu dược gì đó, cho nên khiến tu vi của mình chỉ nháy mắt đã leo lên kỳ đỉnh cao của cảnh giới Đại Thừa nha?"

Tà Hàng cười cười: "Không nghĩ tới trong năm người chúng ta, Ly Trĩ lão tổ có tu vi thấp nhất, lại là người đột phá phi thăng trước tiên!"

Âm Tế Thiên hừ nhạt một tiếng, cái gì cũng chưa nói, cứ như vậy nghe bọn họ đông xả một câu, tây xả một câu.

Không biết đã qua bao lâu, sắc trời đột nhiên sầm xuống!

330. Chương 326

Chẳng biết đã qua bao lâu, sắc trời bỗng đột nhiên tối sầm lại.

Tức khắc, bắt đầu có tiếng sấm đì đùng. Cả không trung đều kéo đầy mây đen, kèm theo đó là âm thanh 'Xẹt xẹt xẹt xẹt'. Tà Hàng lão tổ ngước mắt nhìn trời, hai mày khẽ nhướn lên:

"Cửu thiên tiên động kiếp tới rồi!"

"Cái gì? Cửu thiên tiên động kiếp? Là vị lão tổ nào phi thăng vậy?"

"Không biết! Đợi đến lúc phi thăng sẽ rõ thôi!"

"Cũng đâu nhất định là phi thăng được! Trong tất cả những vị tiền bối đã phi thăng trước đó, có hơn một nửa bị thất bại, rồi rơi vào cảnh hồn phi phách tán!"

Quỷ Quái lão tổ nói: "Ly Trĩ lão tổ đã chuẩn bị rất cẩn thận, nếu như không thể bình yên vượt qua được Cửu thiên tiên động kiếp, thì chỉ có thể đổ lỗi cho vận xui."

Tà Hàng lão tổ nhếch môi: "Có thể Độ Kiếp nhanh như vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ!"

Âm Tế Thiên cười lạnh: "Có cái gì đáng để ngưỡng mộ chứ?"

Tà Hàng lão tổ buồn cười nhìn hắn: "Nói vậy hóa ra Tịch Thiên tiểu sư phụ không muốn đắc đạo thành tiên?"

Âm Tế Thiên cợt nhã nói: "Hiện đang là một lão tổ hô mưa gọi gió, phi thăng xong lại thành một địa tiên quét rét nho nhỏ, còn bị người ta sai vặt suốt, lúc đó ngươi sẽ hết ước ao thôi!"

Nhóm lão tổ nghe vậy, hơi chút tưởng tượng, sắc mặt liền trở nên khó coi. Yêu quái lão tổ bật cười hỏi:

"Tịch Thiên, sao ngươi hiểu rõ chuyện sau khi phi thăng quá vậy?"

Khóe miệng Âm Tế Thiên khẽ giựt giựt, hơn vạn năm trước hắn đã phi thăng rồi, sao lại không biết ba cái chuyện này được cơ chứ? Hắn yên lặng quay đầu qua một bên, vừa nhìn Đế Minh đã thấy y đang tủm tỉm cười, bèn tức giận quát:

"Cười cái gì mà cười!"

Cái lúc mà Đế Minh vẫn còn bị nhốt ở Tà Ma Chi Địa, vì nhàm chán nên hắn đã từng kể cho Đế Minh nghe những chuyện khi hắn vẫn còn là một địa tiên quét rác, nhất là cái vụ việc ăn vụng tiên đan, khiến Đế Minh cười hắn suốt mấy ngày trời.

Năm đó, hắn vì muốn tu luyện nhanh hơn, cho nên mới trộm một viên tiên đan, trong số đan dược dùng để tặng cho một vị chân quân. Hắn sợ bị phát hiện ra, bởi thế mới lấy phân và nước tiểu Tiên thú nặn thành hình tròn, trộn vào trong bình thuốc. Đương nhiên, hắn cũng có nghĩ đến chuyện đến Tu Chân giới lấy đan dược về bù vô cho đủ số, nhưng sợ linh khí không đủ sẽ bị phát hiện, mà hắn lại không có tiên đan thật, cuối cùng đành phải lấy phân Tiên thú có linh khí sung túc làm vật thay thế.

Ngày đó, hắn theo chân tiên quân đi tặng đan cho chân quân, chân quân vì quen được người khác nịnh bợ, cho nên khi ngửi qua viên đan cũng chỉ nhíu mày, rồi chẳng hỏi là đan gì mà trực tiếp cầm một viên lên nuốt xuống luôn. Thế nhưng, gã lấy viên nào không lấy, lại đi chọn đúng cái viên mà hắn dùng phân và nước tiểu Tiên thú nặn thành. Lúc đó hắn lo sợ đến nỗi toát cả một đống mồ hôi lạnh, chỉ sợ bị chân quân phát hiện ra.

Sau khi chân quân ăn xong, thì nói:

"Tuy rằng hương vị hơi là lạ, thế nhưng linh khí rất sung túc, có thể tăng linh lực, cũng coi như là trung phẩm trong các loại tiên đan."

Hắn nghe lời này liền cảm thấy rất buồn cười, đồng thời cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Thế nhưng tiên quân tặng đan nghe vậy, lại cực kỳ sửng sốt. Bởi mấy ngày gần đây, nghe nói Tiên thú của chân quân ăn phải đồ lạ, bị sình bụng. Cho nên tiên quân vì lấy lòng chân uân, đã luyện một lò đan dược để con Tiên thú kia tiêu hóa tốt hơn thôi.

Sau khi Âm Tế Thiên biết được mình đã ăn lộn thuốc dành cho Tiên thú, hắn liền đau bụng suốt mấy ngày trời.

Đế Minh thấy mọi người đều quay lại nhìn mình, nụ cười lập tức tắt ngấm, lạnh mắt lườm một cái, bốn vị lão tổ rối rít quay đi ngay.

Tà Hàng lão tổ cảm thấy kỳ quái, sao khí thế của Minh thiếu gia Bắc gia lại trở nên sắc bén đến vậy, ngay cả một lão tổ như hắn cũng không dám nhìn thẳng vào y. Lúc này, có một Yêu tu hưng phấn hô lên:

"Rốt cuộc cũng đã đến đạo Lôi kiếp cuối cùng rồi! Chỉ cần qua nốt lần này, lão tổ sẽ có thể phi thăng thành Tiên!"

Âm Tế Thiên nở nụ cười đầy thâm ý: "Không biết sau khi phi thăng, Yêu tu sẽ đi đâu nhỉ?"

Yêu quái lão tổ trả lời: "Hắn là Yêu tu, dĩ nhiên phải đi Yêu giới rồi! Bổn tọa nghe nói, địa vị của Yêu tu ở Yêu giới cực kỳ cao!"

Bà vừa nói xong, đạo Lôi kiếp cuối cùng cũng bổ xuống, đùng một tiếng nổ vang khắp trời đất, gây ra chấn động dữ dội, đến nỗi cả tòa thành cũng lắc lư theo. Tất cả mọi người đều nín thở, nhìn chằm chằm phương hướng Ly Trĩ lão tổ Độ Kiếp. Vậy mà, sau khi tiếng nổ ngừng lại, mây đen tán đi, tuyết trắng cũng rơi đầy trời, xung quanh trở về yên tĩnh. Thế nhưng, hoàn toàn không thấy trên trời mở ra kim đạo.

[Thông đạo màu ánh kim]

U Vực lão tổ nhíu mày:

"Chẳng lẽ Ly Trĩ lão tổ không vượt qua được lần Lôi kiếp cuối cùng?"

Tà Hàng lão tổ lắc đầu: "Không giống! Rõ ràng vượt qua được mà!"

Quỷ quái lão tổ nói: "Hay là chúng ta qua đó xem thế nào?"

Mọi người đều đồng ý, đồng loạt ngự khí bay tới chỗ Ly Trĩ lão tổ. Đập vào mắt là cảnh Ly Trĩ lão tổ khó tin nhìn trừng trừng lên trời, miệng la hét không ngừng:

"Tại sao lại không có? Sao lại không thấy?"

U Vực lão tổ hô lớn một tiếng: "Ly Trĩ lão tổ! Ngươi sao thế? Sao còn chưa phi thăng?"

Ly Trĩ lão tổ tựa như không nghe vào tai, vẫn cứ một bộ dáng ấy.

Chúng đệ tử thấy có vấn đề, vội chạy tới. Có một tên hỏi:

"Lão tổ! Làm sao vậy?"

Ly Trĩ lão tổ ngó qua, rồi chợt điên cuồng siết lấy hai vai hắn: "Sao lại không có thông đạo dẫn tới Yêu giới? Chuyện gì xảy ra?"

Sau đó như nghĩ ra cái gì, gã tức khắc quay đầu nhìn sang thiếu niên đang đứng cạnh nhóm lão tổ, hai mắt đỏ quạch, chỉ tay vào mặt Âm Tế Thiên.

"Là ngươi! Là ngươi động tay động chân đúng không? Đúng hay không?"

Đế Minh kéo Âm Tế Thiên vào trong ngực mình, tạo ra một tấm lá chắn bảo hộ, bao bọc họn họ lại. Tất cả mọi người cũng đổ dồn mắt, ngó về phía Âm Tế Thiên. Hắn nhếch mép:

"Ly Trĩ lão tổ, ta chẳng làm gì hết! Thế nhưng, ta lại quên không nói cho ngươi biết, thông đạo từ Tu Chân giới dẫn tới Yêu giới đã bị phong ấn rồi! Cho nên, ngươi không phi thăng được đâu!"

Tất cả mọi người, trừ Đế Minh ra, đều giật mình sửng sốt. Ly Trĩ lão tổ nghe vậy, khuôn mặt tức khắc trở nên vặn vẹo:

"Không thể nào! Sao thông đạo dẫn tới Yêu giới lại có thể bị phong ấn cơ chứ?"

Yêu quái lão tổ cũng cảm thấy kỳ quái: "Đúng vậy! Cớ gì nó lại bị phong ấn? Còn nữa! Vì sao ngươi biết được chuyện này?"

"Là Yêu thú lão tổ trong Vạn Yêu Sâm Lâm nói cho ta biết, ngoài ra còn có …". Âm Tế Thiên chợt ngừng lại, rồi khẽ liếc sang Ly Trĩ lão tổ, mỉm cười đầy khát máu: "Nếu không thể mở ra thông đạo dẫn tới Yêu giới, Yêu thú chẳng thể tấn cấp lên cấp mười một! Bởi vì … sẽ bị nổ tan xác mà chết!"

Ly Trĩ lão tổ khiếp sợ trợn to mắt: "Cái gì?"

Mọi người cũng giật mình!

Ly Trĩ lão tổ tỉnh táo lại, cẩn thận kiểm tra thân thể mình, sắc mặt tức khắc thay đổi. Trước đó, rõ ràng gã đã đột phá được rồi! Vì sao giờ vẫn chỉ dừng lại ở cảnh giới Đại Thừa? Chẳng lẽ, thực sự có liên quan tới việc thông đạo dẫn tới Yêu giới bị phong ấn? Hơn nữa, linh lực trong người gã vẫn đang dần bành trướng, có cảm giác như muốn nổ tung bất cứ lúc nào. Gã vội vàng ngăn chặn linh lực đang chạy tán loạn trong cơ thể lại, thế nhưng đương nhiên là không thể nào rồi.

Ly Trĩ lão tổ ngẩng đầu, hai mắt đỏ quạch trừng Âm Tế Thiên:

"Ngươi cố tình! Ngươi cố tình giúp bổn tọa thăng cấp, là vì muốn bổn tọa bị nổ chết!"

Nhóm lão tổ cũng rất tò mò, không biết rốt cuộc Âm Tế Thiên đã làm gì với Ly Trĩ lão tổ, mà có thể khiến cho gã thăng cấp nhanh như vậy.

Âm Tế Thiên chẳng thèm phủ nhận:

"Thế thì đã sao? Đây đều là do ngươi tự chuốc lấy, cho nên có trách thì cũng nên tự trách chính ngươi, quá nóng vội! Nếu ngươi không có ý định giết đạo lữ của ta, không nóng lòng muốn sớm phi thăng, thì ngươi cũng sẽ không gặp kết quả như thế này!"

Nếu như đằng trước không có lá chắn bảo hộ, thì Ly Trĩ lão tổ đã sớm xé nát thiếu niên trước mặt mình ra thành nhiều mảnh. Gã trừng cái kẻ chẳng biết sợ mình là gì kia, ánh mắt lóe lên, cố gắng thở sâu, ngăn lại cơn tức giận của mình, làm bộ như đã biết sai:

"Đúng vậy! Tất cả đều là do bổn tọa! Bổn tọa không nên vì nhất thời nóng lòng, mà có ý định giết đạo lữ của ngươi. Bổn tọa sai rồi! Bổn tọa rất hồi hận! Ngươi có thể cho bổn tọa tu vi, thì chắc cũng có thể lấy đi được, đúng chứ?"

Chỉ cần con lừa ngốc này thu lại tu vi mà hắn đã cho, thì mình sẽ được an toàn rồi! Âm Tế Thiên cười chế giễu:

"Ly Trĩ lão tổ, ngươi chưa từng nghe qua câu 'nước đã đổ đi không hốt lại được' sao? Nếu như thật chưa nghe, thì nhân lúc chưa nổ banh xác này, hãy nhanh đi hỏi đệ tử của ngươi xem, câu đó nghĩa là gì."

Ly Trĩ lão tổ thấy không thể thu lại tu vi, đầu óc liền mất hết lý trí, tựa như phát điên mà dùng linh lực công kích tấm lá chắn bảo hộ của hai người bọn họ. Đáng tiếc, cho dù gã có công kích đến sang năm, cũng không suy xiển nó được một chút nào. Từ đó có thể thấy được, người tạo ra lá chắn này, có linh lực cao hơn gã rất nhiều!

Tuy Tà hàng lão tổ không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng từ đoạn đối thoại của Ly Trĩ lão tổ và Âm Tế Thiên, cũng có thể đoán được phần nào. Khóe miệng hắn cong lên nụ cười thâm thúy, rất 'có tâm' mà nhắc nhở:

"Ly Trĩ lão tổ! Ngươi đừng có sử dụng linh lực liên tục như vậy! Sẽ càng nhanh bị nổ hơn đó!"

Ban nãy, hắn còn có chút ngưỡng mộ Ly Trĩ lão tổ, thế nhưng bây giờ hắn chỉ cảm thấy thương hại thôi. Chẳng biết có phải là do nghe thấy lời Tà Hàng lão tổ nói hay không mà Ly Trĩ lão tổ đột nhiên đứng im không nhúc nhích.

331. Chương 327

Mọi người chăm chú nhìn vào Ly Trĩ lão tổ.

Khuôn mặt Ly Trĩ lão tổ đột nhiên trở nên vặn vẹo, làn da bắt đầu co rúm lại, nom xem rất kinh khủng!

Ngàn Đạo cùng chúng đệ tử Yêu tu thấy Ly Trĩ lão tổ tự dưng bất động, vội hỏi: "Lão tổ! Lão tổ! Ngài không có việc gì chứ?"

Ly Trĩ lão tổ thống khổ bưng chặt lấy cái đầu đau đớn đến muốn nổ tung kia, trong mắt tràn đầy phẫn nộ cùng không cam lòng, gắt gao trừng Âm Tế Thiên đang được Đế Minh ôm vào trong ngực.

"Bổn… bổn tọa…"

Ly Trĩ lão tổ mới phun ra hai chữ, thân thể đột nhiên bành trướng, phồng lên thành hình dạng một quả bóng!

Mọi người kinh hãi: "Ly Trĩ lão tổ sắp bạo thể, mau chạy đi!"

Ly Trĩ lão tổ là tà tu cảnh giới Đại Thừa, nếu bạo thể, sẽ có một lượng linh lực khổng lồ nổ văng ra. Đừng nói là người có cảnh giới thấp hơn gã, mà ngay cả bốn vị lão tổ khác cũng phải hứng chịu tổn thương không nhỏ!

Sắc mặt Yêu Quái lão tổ và ba vị lão tổ khác khẽ biến, hốt hoảng cùng chúng đệ tử ngự khí bay lên trời.

Tuy nhiên bọn họ mới vừa lấy pháp khí ra, thì rốt cuộc thân thể Ly Trĩ lão tổ cũng không thể chèo chống nổi nữa. Chợt, nổ bùm một tiếng, chấn động vang cả trời đất!

Toàn bộ Hàn Thiên thành đều bởi vì Ly Trĩ lão tổ bạo thể, mà run chuyển lắc lư!

Tu sĩ trong thành nghe được tiếng nổ, nhao nhao ngự khí bay lên không trung quan sát.

"Đã phát sinh chuyện gì!?"

"Không biết! Bất quá, ngoài thành có một cỗ linh lực cường đại đang dao động!"

Đợi chấn động đi qua, đã chuyện của nén hương sau.

Trong cánh rừng ngoài Hàn Thiên thành, nhóm tà tu nhìn nhau, thế nhưng hoàn toàn chẳng có một tia bi thương nào.

Bọn họ liếc sang phía Âm Tế Thiên và Đế Minh, chỉ thấy bọn họ bình yên vô sự ở nguyên tại chỗ. Mà những Yêu tu đứng bên cạnh Ly Trĩ lão tổ trước đó, đã bị nổ thành thịt nát.

Trừ cái này ra, trên mặt đất còn bị nổ thành một cái hố to, cây cối trong phạm vi năm dặm đều biến thành gỗ vụn!

Lúc này, trên đầu họ truyền đến tiếng tích tích tát tát.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, liền thấy tuyết mà ban nãy bị linh lực nổ văng, nay từ trên không trung rơi xuống, đánh vào một cái lá chắn trong suốt.

Bọn họ ngẩn người.

Nếu đoán không nhầm thì trước đó Đế Minh vì muốn ngăn cản Ly Trĩ lão tổ xông lại đây, nên đã dùng linh lực tạo nên lá chắn, bảo hộ bọn họ.

Âm Tế Thiên nhìn cái hố lớn dưới chân bọn họ, lẩm bẩm: "Gã cứ thế mà bạo thể à?"

Hắn ngước lên, nói với Đế Minh: "Yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm cũng sẽ như vầy ư?"

Đế Minh thản nhiên lên tiếng: "Ừm!"

"Chúng ta phải nhanh đem Yêu giới cướp trở về!"

"Ừm!"

Đế Minh thu hồi lá chắn, mang theo Âm Tế Thiên biến mất trước mắt mọi người.

Bốn vị lão tổ hai mặt nhìn nhau.

Quỷ Quái lão tổ không khỏi cảm khái: "Một tà tu cảnh giới Đại Thừa, cứ thế mà ngã xuống!"

Tình huống như vậy, chỉ sợ Ly Trĩ lão tổ sẽ hồn phi phách tán!

U Vực lão tổ xùy một tiếng: "Đáng đời hắn!"

Yêu Quái lão tổ dựa vào trong ngực Quỷ Quái lão tổ: "Đột nhiên bổn tọa không muốn phi thăng nữa!"

Sau khi phi thăng, có thể sẽ phải tách ra khỏi phu quân!

Hơn nữa, có khả năng giống như Tịch Thiên đã nói, từ lão tổ hô phong hoán vũ biến thành một địa tiên quét rác nho nhỏ, mặc cho người ta sai khiến!

Còn có một điều xấu nhất nữa là, giống Ly Trĩ lão tổ, rơi vào cảnh hồn phi phách tán.

Quỷ Quái lão tổ ôm chặt lấy Yêu Quái lão tổ, nhìn cánh rừng bị màn Ly Trĩ lão tổ bạo thể làm cho hỗn loạn, tựa hồ thông suốt chuyện gì, cười nói: "Không phi thăng, thì không phi thăng! Kỳ thật cũng không có gì ghê gớm!"

U Vực lão tổ hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi cũng đừng quên, tu sĩ cảnh giới Đại Thừa, nhiều nhất cũng chỉ sống được năm nghìn năm. Năm nghìn năm sau, nếu các ngươikhông phi thăng, liền sẽ chết già!"

Yêu Quái lão tổ vừa nghe đến chết già, sẽ không còn dung mạo trẻ trung này nữa, vội vàng sửa miệng: "Bổn tọa vẫn nên lựa chọn phi thăng!"

Quỷ Quái lão tổ: "..."

Tà Hàng lão tổ nhìn ba người bọn họ, nhíu nhíu mày: "Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện gì sao?"

U Vực lão tổ nghi hoặc hỏi: "Phát hiện cái gì?"

Tà Hàng nhướng mày: "Tu vi hiện tại của Minh thiếu gia Bắc gia, ở trên cả chúng ta!"

U Vũ lão tổ hờ hững hỏi: "Có sao?"

Tà Hàng lão tổ lườm hắn một cái: "Vừa rồi, lá chắn giúp chúng ta ngăn cản Ly Trĩ lão tổ bạo thể, chính là Minh thiếu gia Bắc gia dùng linh lực tạo nên. Nếu không có nó, chúng ta chẳng thể nào hoàn hảo không tổn hao gì mà đứng ở chỗ này nói chuyện."

Yêu Quái lão tổ cùng Quỷ Quái lão tổ liếc nhau, nhưng cái gì cũng không nói.

Lúc này, từ trong Hàn Thiên thành bay tới rất nhiều tu sĩ, nhìn đến cánh rừng bị nổ thành một mảnh hỗn loạn, không khỏi rối rít líu lưỡi.

Kế tiếp, trong thời gian ngắn ngủn một ngọn đèn, toàn bộ tu sĩ trong Hàn Thiên thành đều biết Ly Trĩ lão tổ đã ngã xuống.

—

Âm Tế Thiên được Bắc Minh ôm về Minh Thăng Viện ở Bắc gia, tiến vào đại sảnh, liền hỏi: "Thân thể Bắc Minh, ngươi định làm như thế nào?"

Đế Minh nhàn nhạt đáp qua loa: "Đều có an bài!"

"Vậy chừng nào chúng ta rời khỏi Tu Chân giới!"

"Hai ngày sau!"

Âm Tế Thiên ngồi xuống, tiếp nhận nước trà do Bắc Thận rót, miệng nhỏ khẽ nhấp, rồi rơi vào trầm tư.

Lần này bọn họ rời đi, lần sau gặp lại bọn Hoành trưởng lão, rất có khả năng là trên chiến trường giữa Ám Thần vương và Quang Thần vương.

Âm Tế Thiên liếc sang Đế Minh đầy mặt lạnh lùng, nói ít đến đáng thương, âm thầm lắc lắc đầu, không thể trông cậy vào y sẽ nói chút lời cảm ơn với bọn người Hoành trưởng lão.

Lúc này, một tên đệ tử đi đến: "Đệ tử Bắc Hạnh, kiến quá Thiếu gia, kiến quá Thiếu phu nhân!"

Bắc Thận hỏi: "Chuyện gì?"

"Hoành trưởng lão mời thiếu gia đi qua một chuyến!"

Đế Minh khẽ nhíu mi lạnh.

Âm Tế Thiên nhìn ra được Đế Minh không muốn đi, nhưng vẫn khuyên nhủ: "Ngươi qua nhìn xem Hoành trưởng lão có cần giúp đỡ gì không, thừa dịp còn chưa rời đi, giúp người Bắc gia nhiều nhiều chút!"

Làm vậy, cũng coi như trả lại ân tình của Bắc Vũ Hoành.

Đế Minh đứng dậy: "Ngươi cũng đi!"

Âm Tế Thiên lắc đầu: "Ta sẽ không qua đó, ta có chút mệt, muốn trở về phòng nghỉ ngơi!"

Đế Minh thấy đôi lông mày của hắn mang theo vẻ uể oải, đành gật gật đầu.

Thế cũng được, đợi Tế Thiên nghỉ ngơi tốt, buổi tối y mới có thể làm chút chuyện mệt nhọc khác!

Âm Tế Thiên căn bản không biết tâm tư của Đế Minh, đứng dậy, duỗi duỗi người, rời khỏi đại sảnh.

Đế Minh theo chân Bắc Hạnh rời khỏi Minh Thăng viện, đi tới viện của Hoành trưởng lão, liền trông thấy Bắc Vũ Hoành đang nhỏ giọng nói chuyện.

Y vừa bước vào, liền hướng chỗ chủ vị đi tới.

Bắc Vũ Hoành cùng các trưởng lão trông thấy Đế Minh, ngẩn người. Nhìn y cứ như chủ nhân nơi này mà ngồi vào ghế chủ vị, mắt khẽ nhướng lên, từ trong đôi môi mỏng, lạnh lùng phun ra một chữ: "Nói!"

Ý bảo bọn họ có chuyện liền nói.

Các vị trưởng lão đầu đầy mồ hôi, Bắc Vũ Hoành cũng một bộ mơ hồ.

Ông không biết Đế Minh muốn làm gì, nhưng vẫn nói: "Minh Nhi, ta cùng vài vị trưởng lão đang thảo luận về trận bão sấm sét quỷ dị vào tháng trước. Mọi người cảm thấy, nó rất có thể là dấu hiệu nghênh đón tà vật nào đó xuất thế."

Đế Minh nhíu nhíu mày, cực kỳ khẳng khái đáp: "Không phải tà vật!"

Mọi người sửng sốt, Bắc Vũ Hoành hỏi: "Không phải tà vật? Minh Nhi, ý của ngươi là không phải tà vật xuất thế?"

"Ừm!"

Tuy Bắc Vũ Hoành không biết vì sao mà Đế Minh biết được chuyện này, nhưng ông vẫn lựa chọn tin tưởng lời Đế Minh nói.

"Được rồi, Minh Nhi. Ngươi tới chỗ này của cha, có việc gì không?"

Nghe vậy, Đế Minh càng nhíu mày chặt hơn, gắt gao nhìn chằm chằm Bắc Vũ Hoành với vẻ mặt nghi hoặc. Một lát lâu sau, mới lên tiếng hỏi: "Không phải ngươi bảo bản tọa tới sao?"

Mọi người hiếu kỳ mục đích y tới đây, cho nên không có chú ý tới việc y dùng hai chữ bản tọa.

Bắc Vũ Hoành giật mình: "Không có, ta không có tìm ngươi ah!"

Mắt lạnh của Đế Minh đột nhiên trầm xuống, tựa hồ thông suốt cái gì, con ngươi phút chốc lóe lên tia ngoan lệ, mạnh vỗ bàn, ngay sau đó, thân ảnh biến mất khỏi đại sảnh.

Các trưởng lão ngẩn người nhìn cái ghế trống không, Bắc Vũ Phong khó có thể tin mà chỉ vào đó, cả kinh kêu lên: "Đại ca, chẳng lẽ Minh Nhi cũng biết thuấn di sao?"

"Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?" Bắc Vũ Hoành trừng mắt lườm hắn một cái, thầm cảm thấy có cái gì đó không đúng, vội xoay người rời khỏi đại sảnh.

Bắc Vũ Phong vội đuổi theo: "Đại ca, ngươi muốn đi đâu?"

Bắc Vũ Hoành vừa đi vừa nói: "Ta cảm thấy, hẳn là có người cố ý dẫn Minh Nhi rời đi, để làm chuyện bất lợi với Tịch Thiên!"

Các trưởng lão khác nghe nói như thế, vội vã đuổi theo sau.

—

Âm Tế Thiên trở lại trong phòng, trực tiếp nằm lên giường.

Còn chưa kịp nhắm mắt, liền nghe thấy tiếng 'rầm rầm', tất cả cửa chính và cửa sổ trong phòng bỗng đột nhiên đóng sầm lại.

Âm Tế Thiên cả kinh, vội đứng dậy. Không ngờ, dưới thân như bị cái gì dính chặt lại, chỉ có thể nằm yên trên giường không thể động đậy.

Hắn thầm nguyền rủa một tiếng, Ly Trĩ lão tổ có ý muốn bắt hắn đã bị nổ tan xác mất rồi, giờ lại đến phiên ai nữa đây!

Chính là, toàn bộ Tu Chân giới, người có thể bắt được hắn, đã ít lại càng ít!

Đúng lúc này, trên đỉnh màn giường hiện lên một thân ảnh màu trắng, nhẹ nhàng chậm rãi hạ xuống.

Âm Tế Thiên trông thấy khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ kia, đáy lòng thầm ngẩn ra, mày đột nhiên nhíu lại, lớn tiếng hỏi: "Hiên Viên Duật, tại sao ngươi lại ở trong phòng của ta?"

Miệng thì gọi Hiên Viên Duật, kỳ thật trong lòng hắn rất rõ ràng, người trước mắt đã không còn là Hiên Viên Duật nữa, mà là Thần nhân Đế Duật, vậy mục đích càng không cần nghĩ, cũng biết là tới bắt hắn rồi.

332. Chương 328

Đế Duật nhẹ hạ xuống, đè vào trên người Âm Tế Thiên.

Y đưa tay, dịu dàng vén những sợi tóc tán loạn trên mặt của thiếu niên ra, rồi cúi đầu khe khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của hắn, nỉ non nói:

"Cuối cùng thì ta cũng tìm được ngươi! Thái tử phi của ta!"

Âm Tế Thiên cực ghét nụ hôn của Đế Duật, cho nên mày liền nhàu nhíu lại, trầm giọng quát:

"Đế Duật! Ngươi thừa biết rằng ta không thích ngươi, hơn nữa chúng ta cũng không thể ở cùng với nhau. Mà người muốn gả cho ngươi đâu có thiếu, người tốt hơn ta cũng có rất nhiều, cớ gì ngươi cứ phải cố chấp như vậy mãi?"

Đối mắt sâu thẳm của Đế Duật cũng trở nên lạnh lẽo: "Nếu ta buộc ngươi không được thích Đế Minh, thì ngươi làm được sao?"

Đương nhiên là Âm Tế Thiên không làm được, cho nên chỉ đành im lặng.

"Ngươi không làm được đúng không?" Mặt Đế Duật từ vẻ châm chọc tức khắc trở thành vẻ tức giận: "Ta cũng thế! Tế Thiên! Ta cũng không làm được! Đế Duật ta cả đời này cũng chỉ muốn mỗi một mình ngươi!"

Ngay từ lúc đầu nhìn thấy Âm Tế Thiên y đã bị hắn hấp dẫn. Rồi càng ở cùng nhau lâu hơn, y lại càng khó kềm nén cảm giác yêu thích người nam nhân có nụ cười sáng lạn nhưng thực ra sau lưng lại giấu diếm tà khí kia. Nếu không, y cũng sẽ không dốc hết lòng thành đi cưới một nam nhân về làm Thái tử phi.

Thế nhưng, người mình thích lại đi thích một người mà hắn không nên thích. Đế Duật nghĩ đến đây, ánh mắt liền trở nên phẫn nộ, cúi đầu mạnh hôn lên đôi môi đỏ mọng đã thèm khát từ lâu kia, tựa hồ muốn dựa vào nó mà xả hết cơn giận dữ.

Âm Tế Thiên không nhúc nhích được, cho nên không thể né tránh, chỉ cắn chặt răng không cho y có cơ hội xông vào bên trong. Cho dù hắn có động đậy được đi nữa, thì cũng không thể nào là đối thủ của một Đế Duật đã khôi phục thân phận Thần nhân. Hiện giờ, chỉ có thể trông cậy vào Đế Minh trở về cứu hắn khỏi tay Đế Duật mà thôi.

Đế Duật như nhận ra gì đó, cho nên y đột nhiên ngừng lại, ánh mắt hiện lên vẻ tàn khốc. Y ôm chặt lấy Âm Tế Thiên, rồi biến mất khỏi phòng.

Ngay sau đó cửa phòng phát nổ, là do Đế Minh dùng Ám Thần Liêm chém nát. Sắc mặt y đầy lạnh lẽo, ánh mắt đảo quanh căn phòng một lượt, thấy bên trong không có người, lập tức dùng thần thức để truy tìm. Dù sao thì Đế Duật cũng là con trai cả của Quang Thần vương, tương lai sẽ kế thừa vị trí Quang Thần vương, bởi vậy đương nhiên là năng lực cũng sẽ không tệ. Huống chi hiện tại y còn đang giữ Quang Thần Kiếm trong tay, tuy rằng sử dụng chưa thông thạo lắm, thế nhưng cũng không phải hạng gà mờ.

Đế Minh dùng thần thức vẫn không tìm được vị trí của Đế Duật, ánh mắt vốn lạnh lẽo nay liền tràn ngập vẻ giận dữ. Y nâng Ám Thần Liêm lên, chém mạnh xuống một nhát. Sau một tiếng nổ lớn, toàn bộ căn phòng đều bị chém thành mảnh nhỏ. Gia phó trong viện bị dọa đến nhảy dựng.

Bắc Vũ Hoành vội chạy tới, vừa nhìn thấy cảnh ấy, liền lo lắng hỏi:

"Minh Nhi! Có chuyện gì vậy?"

Đế Minh tựa như không nghe thấy, dùng Ám Thần Liêm nhẹ phất qua mặt đất một cái, ánh mắt ma thú trên thanh liêm đao chợt lóe hồng quang.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn khiếp sợ của Bắc Vũ Hoành, mấy trăm tên ma binh đột nhiên xuất hiện trước mặt Đế Minh.

Y lạnh giọng thét lên:

"Tìm cho bổn tọa!"

Ma binh nhận được lệnh của Ám Thần vương, ngay lập tức tản ra đi tìm Vương Hậu.

Đế Duật không hề có ý định xung đột với Đế Minh, hơn nữa y cũng không phải là đối thủ của Ám Thần vương. Bởi vậy đương nhiên y sẽ không ngu đến nỗi lấy trứng trọi đá.

Sau khi dùng thuấn di kéo theo Âm Tế Thiên biến mất khỏi Minh Thăng viện, thì y đã xuất hiện trên một con đường cái nằm ở phía bắc Hàn Thiên thành. Âm Tế Thiên nhìn ngã tư đường của Hàn Thiên thành, liền khẽ nhếch môi, hắn cũng không ngờ sẽ lại quay về nơi đây.

"Đế Duật! Từ lúc ta chính tay thả Đế Minh ra khỏi Tà Ma Chi Địa, chúng ta đã không thể ở cùng với nhau nữa rồi! Nếu ngươi thực sự thích ta, thì ngươi không nên đưa ta tới Thần giới. Ngươi nên biết rõ là Quang Thần vương sẽ không để yên cho ta đâu!"

Đế Duật nhìn hai con hẻm nhỏ ở hai bên trái phải, đề phòng hỏi: "Ngươi muốn đi nơi nào?" Đế Duật vươn tay trái ra, làm một cái dấu hiệu. Đột nhiên từ trong hẻm nhỏ thổi ra một cơn gió lạnh, khoảng không trước mặt cách bọn họ khoảng ba trượng kia, dần xuất hiện một cửa động màu đen. Âm Tế Thiên ngửi được khí tức quen thuộc bay ra từ đó, liền sửng sốt:

"Ngươi có thể mở được thông đạo dẫn tới Yêu giới?"

Đế Duật nhếch môi: "Thông đạo từ Tu Chân giới dẫn tới Yêu giới là do chính tay ta phong ấn lại."

Âm Tế Thiên lạnh mắt nhìn y: "Rốt cục ngươi muốn làm gì?"

"Chẳng phải ngươi rất am hiểu thuật bói toán à? Sao lại không biết ta định làm gì?"

Âm Tế Thiên mím chặt môi. Hắn đã từng tính trước được mọi chuyện, từ số liệu kết cấu, cho đến biến cố xảy ra trên đường, nhưng không ngờ lại phát sinh sự tình ngoài ý muốn này.

Nếu gặp phải chuyện như vậy, hắn có thể tính thêm lần nữa. Thế nhưng bây giờ năng lực của hắn còn chưa hồi phục, làm sao mà biết được ý định của Đế Duật chứ? Thêm vào đó, chuyện nào cũng hiểu rõ hết, vậy cuộc sống sẽ chẳng còn gì là thú vị nữa.

Đế Duật kéo hắn đi vào thông đạo. Ngay trước khi cửa thông đạo đóng lại, chợt có một thân ảnh ló ra từ con phố phía Bắc, lẻn vào trong thông đạo.

Mặt khác, lúc Đế Duật vừa mở ra thông đạo thì toàn bộ Yêu thú ở Tu Chân giới cũng trở nên náo động. Trong Minh Thăng viện, Bắc Vũ Hoành và các trưởng lão khác vội vàng ngăn lại đám Khế ước thú muốn xông ra khỏi thú túi.

"Có chuyện gì mà đột nhiên đám Yêu thú lại trở nên nôn nóng như vậy chứ?"

Một trưởng lão đã từng trải nghiệm việc Âm Tế Thiên thả Khế ước thú ra, vội nghi vấn: "Đừng nói là lại muốn chạy trốn đó nha?"

Đế Minh vẫn như trước, đứng giữa đám gạch ngói không động đậy. Y nghe thấy tiếng nói, mới chậm rãi xoay người, quét mắt nhìn qua túi thú của Bắc Vũ Hoành. Sau đó, có một cái bóng màu trắng chạy ra khỏi túi thú, quỳ mọp trước mặt Đế Minh.

Mọi người đều giật mình khi nhìn thấy cảnh này. Bạch Hàn Viên Lang không biết thân phận của Đế Minh, nhưng vẫn vừa quỳ vừa run rẩy báo cáo:

"Mới… Mới vừa rồi… thông đạo dẫn tới Yêu giới… được mở ra!"

Nghe vậy, Đế Minh khẽ nhíu mày, không cần nghĩ cũng biết tên nào làm ra chuyện này.

Y nâng Ám Thần Liêm lên, ánh mắt của con ma thú trên đó lại lấp lóe hồng quang. Chỉ chốc lát sau, đám ma binh được Đế Minh phái đi truy tìm tung tích của Âm Tế Thiên đã quay về bên người y.

Cũng tức khắc, trên bầu trời, lại xuất hiện hơn vạn tên Thần ma binh.

Chúng chỉnh tề xếp thành hàng dài, mặc chiến giáp màu đen, khiến cho người ta nhìn vào cảm thấy cực kỳ khí phách. Mười tên Thần Ma binh đứng ở đầu đội ngũ, trên vai khiêng một cái quan tài bằng thủy *** đen, nhìn từ xa đã thấy mờ mờ là có người nằm bên trong đó.

Bắc Vũ Hoành nhìn cảnh tượng này, kinh ngạc đến không khép miệng lại được.

Đế Minh thu Ám Thần Liêm lại, rồi gõ mạnh xuống đất một cái, tức khắc mặt đất bắt đầu rung chuyển

Bỗng nhiên, gió to nổi lên, tức khắc trong viện xuất hiện một cửa động màu đen.

Đế Minh dẫn đầu đám Thần Ma binh, bước vào bên trong ấy.

Bắc Vũ Hoành thấy Đế Minh sắp đi khỏi, tuy có lo lắng nhưng cũng không biết nên khuyên bảo cái gì. Bởi ông có một dự cảm rất mãnh liệt, lần này Bắc Minh đi, sẽ không bao giờ quay trở lại Bắc gia nữa.

Sau khi nghe thấy động tĩnh, Bắc Duy và Bắc Sinh cũng vội vàng chạy tới, vừa nhìn thấy đám Thần ma binh, liền há hốc miệng.

"Bọn họ… bọn họ là ai?" Bắc Sinh nói lắp.

Bắc Duy nhíu mày: "Ma khí rất nặng."

Bắc Sinh khiếp sợ: "Là ma tu à?"

Bắc Duy lắc đầu, gã cảm thấy bọn họ so với ma tu thì lợi hại hơn nhiều. Bắc Sinh đầy hứng thú huých người Bắc Duy, chỉ vào một ma tướng mặc áo giáp đen đứng phía trước quan tài.

"Này! Bắc Duy ngươi nhìn xem! Đấy không phải thôn trưởng Thôn Đậu Hoa hay sao?"

Bắc Duy nhìn theo phía Bắc Sinh chỉ, bắt gặp một Thần ma tướng có dung mạo giống y hệt như thôn trưởng Thôn Đậu Hoa. Thế nhưng, người này uy nghiêm hơn nhiều, thậm chí còn có phong độ của một Đại tướng. Bắc Duy nhíu mày:

"Đại thôn trưởng đâu có uy phong như vậy!"

Huống chi, cái người mà bọn họ biết lại là tu sĩ chính phái, không thể nào tỏa ra ma khí được. Bắc Sinh thở dài:

"Cũng đúng!"

Tên ma tướng đứng trước quan tài vừa nghe thấy tiếng gào hưng phấn của Bắc Sinh liền nghiêng đầu nhìn, sau đó bất chợt nghịch ngợm mà nháy mắt với hai người họ một cái, khiến cho Bắc Sinh và Bắc Duy đồng loạt đứng hình.

Chỉ một nén hương ngắn ngủi, hơn vạn ma binh đã vào hết trong cái động màu đen kia. Cuối cùng, Minh Thăng viện lại trở về vắng lặng, tựa như cảnh tượng vừa rồi chưa hề xuất hiện. Không biết qua bao lâu, Bắc Vũ Phong lắp bắp hỏi:

"Đại… Đại ca, Minh Nhi đi đâu thế?"

Nhưng người kia là đứa nhỏ Bắc Minh mà hắn biết à? Sao lại có thể đi chung với một đám ma binh như vậy? Hơn nữa, hình như y còn là thủ lĩnh.

333. Chương 329

Bắc Vũ Hoành tựa như mất hết sinh lực, đầu vai dập xuống đất, không biết nên trả lời Bắc Vũ Phong thế nào, đành phải lắc lắc đầu.

Từ khi Bắc Minh tìm lại được một hồn kia, y liền thay đổi.

Không còn giống với y lúc xưa nữa. Khi nhìn thấy ông, cũng chẳng gọi một tiếng cha, cả người thập phần lạnh lùng, cũng hết sức xa lạ.

Chính là, dù cho Bắc Minh có thay đổi, thì thái độ của y đối với Tịch Thiên vẫn như cũ.

Một vị trưởng lão nói: "Những ma tướng mặc chiến giáp màu đen ấy, cả người toàn là ma khí. Nếu không phải ma tu thì cũng là ma nhân của Ma giới. Thế nhưng tại sao Bắc Minh lại ở cùng một chỗ với bọn họ? Hơn nữa, những ma nhân đó đều nghe theo lời y??! Hoành trưởng lão, chẳng lẽ Bắc Minh đã âm thầm cấu kết với ma nhân?!"

Hắn thấy Bắc Vũ Hoành trừng mắt lại đây, vội sửa lời: "Ta cũng chỉ là suy đoán lung tung thôi, đúng rồi! Chuyện ban nãy, tốt nhất không nên lan truyền ra ngoài, để tránh gây ảnh hưởng xấu đến Bắc gia."

Bắc Vũ Hoành vô lực phất phất tay: "Hôm nay ta rất mệt mỏi, tất cả giải tán đi. Vũ Phong, ngươi phân phó xuống, bảo người trong viện thông minh một chút, lời không nên nói, thì không cần nói!"

"Dạ!!"

Bắc Vũ Hoành cau mày, rời khỏi Minh Thăng Viện, trở lại sân của Hoành trưởng lão, liền trông thấy Huyền Ngọc trưởng lão đang vội vàng đi tới: "Vũ Hoành, ngươi có thấy Duật Nhi không?"

Bắc Vũ Hoành khẽ nhướn mày: "Duật Nhi không có ở trong phòng sao?"

Huyền Ngọc trưởng lão có chút bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu: "Không có! Đứa nhỏ này thật là, vừa mới tỉnh lại có hai ngày, tại sao lại chạy loạn khắp nơi như vậy!"

Bắc Vũ Hoành mơ hồ cảm thấy việc Hiên Viên Duật đột nhiên không thấy, chắc rằng có liên quan đến việc Bắc Minh rời đi.

Ông hít sâu một hơi: "Tụi nhỏ đều đã lớn, chúng ta chẳng thể quản được nữa đâu! Cứ tùy ý bọn chúng đi!"

Huyền Ngọc trưởng lão ngẫm lại thấy cũng đúng, đành phải gật gật đầu xem như chấp nhận.

"Đúng rồi! Không phải nói Tịch Thiên đã tỉnh lại à? Sao chẳng thấy người đâu? Ta sang Minh Thăng Viện tận hai lần, vẫn không gặp."

Bắc Vũ Hoành nghĩ đến tình cảnh lúc Bắc Minh rời đi, nói: "Hai người bọn họ bế quan rồi!"

Nói với Huyền Ngọc trưởng lão là bế quan, chung quy so với nói bọn họ đã rời đi thì tương đối tốt hơn.

"Ah?!" Huyền Ngọc trưởng lão sửng sốt, quan tâm hỏi: "Sao lại đột nhiên bế quan!? Vậy bọn nó có nói sẽ bế quan bao nhiêu năm không?"

Bắc Vũ Hoành nhìn bà đầy sâu xa: "Có thể là ba hoặc năm năm, cũng có thể là rất lâu…"

—

Đế Minh dẫn theo vạn tên Thần Ma binh tướng đi tới cửa Minh Đô thành của Minh Ngục, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Đặc biệt là Quỷ vệ thủ cửa thành, khi trông thấy vạn tên Thần Ma binh tướng, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh sợ, vừa đề phòng vừa sai người đi thông báo cho Minh Vương Điện.

Đế Minh lạnh mặt tiến vào Minh Đô Thành, bị Quỷ vệ ngăn cản, liền phóng ra khí thể cường đại của bản thân.

Quỷ vệ và thú khuyển đều run cả người lên, rối rít quỳ xuống.

Minh Vương nhận được tin, vội dẫn các Điện chủ từ Điện tám mươi tám trở lên, cùng trưởng lão và chúng đệ tử vương tộc ra tiếp đón.

Nháy mắt khi bọn họ nhìn thấy Đế Minh, không khỏi vừa mừng vừa kích động, vội vã quỳ xuống hô: "Cung nghênh Ám Thần Vương trở về!"

Cuối cùng Vương của bọn họ cũng đã trở về!

Từ nay về sau, Minh Ngục không còn phải quy phục dưới Thiên Giới nữa, cũng không còn phải chịu sự trói buột và giám thị của Thiên giới nữa.

Đế Minh mắt lạnh đảo qua.

Hắc Sát ma tướng đứng ở phía sau, đi ra nói: "Ám Thần Vương có lệnh, phàm là người Thiên giới đang ở Minh Ngục, liền giết bất luận tội. Thực hiện ngay lập tức!"

"Dạ!" Minh Vương lĩnh mệnh, đứng dậy ra lệnh cho các Điện chủ: "Các Điện chủ nghe lệnh, phàm là người Thiên giới đang ở Minh Ngục, giết bất luận tội, sau đó lôi xác bọn họ ra khỏi Minh Ngục."

"Dạ!" Mọi người đứng dậy, ào ào mang binh đi tru sát người Thiên giới.

Trong thời gian ngắn ngủn chỉ một ngọn đèn, toàn bộ Minh Đô thành đều là thanh âm chém giết!

Đế Minh nhìn Minh Vương: "Bổn tọa muốn gặp Huyết Hồn!"

Minh Vương sửng sốt, lập tức, trở nên vô cùng kích động: "Thuộc hạ dẫn ngài qua!"

Ám Thần Vương muốn gặp phụ vương, chứng minh, y có thể cứu tỉnh phụ vương.

Minh Vương đưa Đế Minh đến hậu viện của Minh Vương Điện, lên tầng thứ ba, đẩy cửa bước vào, đi tới trước giường, nhìn người nằm trên giường nói: "Phụ vương đã nằm ở chỗ này hơn vạn năm!"

Đế Minh liếc mắt một cái, từ tốn nói ra hai chữ: "Cứu tỉnh!"

Y nói lời này, cứ như đối phương chỉ đang ngủ, làm cho Minh Vương không khỏi giật giật khóe miệng, bèn lấy đan dược ra, đút cho người trên giường uống.

"Dù sao phụ vương cũng đã nằm hơn vạn năm, một viên đan dược, không thể nào làm hắn tỉnh lại nhanh được. Xin Vương hãy kiên nhẫn đợi một thời gian!"

Đế Minh sốt ruột muốn cứu Âm Tế Thiên về, nào có nhiều kiên nhẫn chờ đợi.

Y bước tới một bước, kéo thân thể của Huyết Hồn lên, sau đó ngồi vào trên giường, từ phía sau mà truyền thần lực cho hắn.

Minh Vương nhìn hành động của Đế Minh, trong lòng dâng trào, kích động không nói nên lời.

Chẳng biết qua bao lâu, Huyết Hồn vẫn cứng ngắc tựa người chết kia, đột nhiên phát ra một âm thanh rất nhỏ từ trong cuống họng, theo sát đó, mí mắt bắt đầu giật giật.

Đế Minh thấy Huyết Hồn tỉnh lại, cũng không quan tâm Huyết Hồn có thể ngồi ổn hay chưa, liền trực tiếp đứng lên.

Trừ bỏ Âm Tế Thiên, y đối với ai cũng một bộ lãnh đạm này.

Minh Vương thấy phụ vương của mình sắp ngã xuống, vội kinh hô một tiếng: "Phụ vương!"

Hắn tiến tới đỡ lấy thân thể Huyết Hồn.

Lúc này, Huyết Hồn chậm rãi mở mắt, mê mang nhìn Minh Vương với khuôn mặt có chút quen thuộc lại có chút xa lạ. Mấp máy đôi môi khô khốc: "Ngươi…"

Minh Vương kích động ôm siết lấy Huyết Hồn: "Phụ vương, ta là Sát Hồn! Ta là Sát Hồn, ngài có nhớ hay không?".

Huyết Hồn giật mình nhìn Minh Vương, dùng giọng nói vạn năm chưa từng sử dụng qua, hỏi: "Ngươi là Sát Hồn? Nhưng…"

Chẳng phải con của hắn chỉ mới tám, chín tuổi thôi sao? Có gì bỗng đột nhiên lớn như vậy?

Lập tức, tựa hồ thông suốt cái gì, cười mắng: "Cái thằng quỷ con nhà mi, có phải lại ăn vụng đan dược gì đó hay không, mới khiến mình trở thành bộ dáng này?".

Khóe miệng Minh Vương hung hăng giật mấy cái, bất đắc dĩ giải thích: "Phụ vương, ngươi không nhớ trận đại chiến giữa Ám Thần Vương và Quang Thần Vương sao?"

Huyết Hồn ngẩn người, trong đầu thoáng hiện lên cảnh mình bị Đế Duật đâm một kiếm: "Đúng rồi! Bổn vương bị Đế Duật đâm một kiếm!"

Một kiếm kia cũng đủ lấy đi tính mạng của hắn, nhưng tại sao hắn lại không có việc gì?

Minh Vương nhanh chóng kể rõ: "Hiện tại, đã cách trận đại chiến ấy hơn một vạn năm rồi!"

Huyết Hồn ngẩn người: "Vạn… Cái gì!?"

Hắn như nghĩ tới điều gì, vội hỏi: "Ám Thần Vương đâu? Ám Thần Vương thế nào?"

Hắn nhớ rõ, hồn phách của Ám Thần Vương bị gom đi, sau đó Quang Thần Vương liền chiếm lấy thế thượng phong!

Minh Vương chuyển mắt nhìn sang Đế Minh: "Sau lưng ngài!"

Huyết Hồn mạnh quay đầu lại, bắt gặp Đế Minh chắp tay đứng đằng sau, trong lòng mừng rỡ, vội bước xuống giường. Nào ngờ, hai chân mềm nhũn, nếu không có Minh Vương đỡ lấy, chỉ sợ cả người đã quỳ rạp trên đất.

Hắn quỳ một gối xuống: "Huyết Hồn ra mắt Ám Thần Vương!"

Đế Minh khẽ liếc Huyết Hoàn toàn thân trơn bóng, dưới đáy lòng lặng lẽ so sánh Huyết Hồn với Âm Tế Thiên.

Y vẫn thích thân thể hơi chút gầy của Âm Tế Thiên hơn, giống Huyết Hồn, quá mức vạm vỡ cường tráng, vừa nhìn cũng biết rất cứng rắn, ôm không thoải mái.

Vừa nghĩ tới thân thể của Âm Tế Thiên, y liền không khỏi nhớ tới việc Âm Tế Thiên còn thiếu mình việc ăn mừng và bồi thường cho cả vạn năm xa cách!

Chết tiệt!

Chờ sau khi cứu người trở về, y nhất định phải gặm khắp toàn thân hắn một lần!

Trong lúc Đế Minh bận nghĩ tới Âm Tế Thiên, Minh Vương và Huyết Hồn vì đợi mãi chẳng nghe thấy Ám Thần Vương gọi bọn họ đứng lên, đáy lòng có chút nơm nớp lo sợ, cho là bọn họ chọc y mất hứng.

Đế Minh lấy lại *** thần: "Đứng lên đi!"

Minh Vương nhanh chóng nâng Huyết Hồn dậy, sau đó, lấy ra một kiện áo bào mặc vào cho Huyết Hồn.

Huyết Hồn cười nói: "Không nghĩ tới nháy mắt đã qua hơn vạn năm, tiểu tử thối cũng đã lớn như vậy rồi!"

"Phụ vương, hiện tại ta chính là Vương của Minh Ngục, không được gọi ta là tiểu tử thối nữa, sẽ ảnh hưởng tới uy nghiêm của ta trước mặt thuộc hạ!"

Huyết Hồn hừ cười nói: "Ngươi là Vương của Minh Ngục thì thế nào, chớ quên, ngươi còn một thân phận nữa, đó là con trai của bổn vương!"

Đế Minh lạnh giọng đáy gãy cuộc ôn chuyện của hai cha con: "Huyết Hồn, cho ngươi hai ngày để khôi phục lại như cũ!"

Huyết Hồn nhanh chóng thu liễm tươi cười, cung kính nói: "Dạ!"

Minh Vương nhìn khuôn mặt lạnh băng của Đế Minh, đột nhiên nhớ tới một việc, từ sau khi Vương tiến vào Minh Ngục, hắn vẫn chẳng thấy Âm Tế Thiên đâu.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Minh Vương thật cẩn thận hỏi: "Vương! Vương Hậu đâu?"

Khuôn mặt của Đế Minh rét lạnh thêm vài phàn: "Bị Đế Duật bắt đi rồi!"

Minh Vương nói thầm một tiếng: "Khó trách!"

Khó trách sắc mặt của Đế Minh vẫn luôn khó coi như vậy, nhìn thấy phụ vương tỉnh lại, cũng không có ý cười.

Huyết Hồn khó có thể tin nói: "Làm sao có thể?"

Nếu bàn về trong Lục giới, còn có ai có thể chống lại Ám Thần Vương và Quang Thần vương, thì chẳng là người nào khác ngoài Âm Tế Thiên. Chỉ có năng lực kỳ lạ của Âm Tế Thiên, mới có thể làm cho hai Vương ăn phải đau khổ.

Hiện giờ, bảo Âm Tế Thiên bị Đế Duật bắt đi, lời này sao có thể làm hắn tin được?

Đế Minh nhíu chặt mày: "Năng lực của hắn còn chưa khôi phục lại!"

Huyết Hồn khẽ biết sắc: "Nếu Đế Duật đưa Vương Hậu đến trước mặt Quang Thần Vương, vậy…"

Đế Minh ngắn lời hắn: "Hắn bị đưa đến Yêu giới!"

Lúc này, y tới Minh ngục, chính là muốn đoạt lại Minh Ngục, sau đó tấn công sang Yêu giới.

Minh Vương nghe được hai chữ Yêu giới, khóe miệng đột nhiên gợi lên thành một nụ cười bí hiểm: "Vạn năm trước, Vương Hậu đã từng giao cho ta một nhiệm vụ."

334. Chương 330

Đế Minh và Huyết Hồn đều quay đầu nhìn về phía Minh Vương:

"Tế Thiên đã dặn ngươi làm cái gì?"

Minh Vương cũng không dám vòng vo, nói thẳng: "Vạn năm trước, chắc rằng Vương Hậu đã tính trước được chuyện Tiên yêu thú ở Tiên giới sẽ trở thành nô lệ ở Minh Ngục. Cho nên Vương Hậu dặn thuộc hạ, thu thập hết tất cả nguyên thần của những Tiên yêu thú bị đánh chết, để chúng tu luyện thành Quỷ yêu thú."

Đế Minh nhớ lại khi vẫn còn là Bắc Minh, có từng nghe Nô lệ thú trong phủ của Phụng Âm nói rằng, bọn chúng thường xuyên bị đánh đập, đến chết rồi sẽ bị chủ tử thu đi hồn phách. Thế nhưng, cũng không biết những người đó xử lý nguyên thần của Tiên yêu thú như thế nào. Lúc này, nghe Minh Vương nói vậy, thì chắc những nguyên thần đó đều nằm trong tay Minh Vương.

Huyết Hồn mới tỉnh lại, cho nên không biết chuyện Nô lệ thú, mày khẽ nhíu:

"Sao Tiên yêu thú lại trở thành nô lệ?"

Minh Vương giải thích: "Năm đó, sau khi chúng ta chiến bại, Ma Vương liền đóng lại thông đạo giữa hai bên Thần – Ma. Quang Thần Vương không còn cách nào khác, đành phải trút cơn tức vào Minh Ngục và Yêu giới. Bởi vì Quang Thần Vương vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Vương Hậu đã thả Ám Thần Vương ra khỏi Tà Ma Chi Địa, cho nên đã ra chỉ lệnh."

Huyền hồn hỏi: "Chỉ lệnh gì?"

"Khiến cho Tiên yêu thú, là thuộc hạ của Vương Hậu, trở thành Nô lệ thú của Minh Ngục. Quỷ tiên ở Minh Ngục không được phép đối xử tốt với Nô lệ thú, mà phải tra tấn bọn nó thường xuyên. Nếu không, tất cả Quỷ Tiên đều sẽ bị trừng phạt. Việc này khiến cho số lượng Tiên yêu thú của Tiên giới bị giảm đi một nửa so với vạn năm trước, thậm chí là càng ngày càng thiếu. May mà Vương Hậu đã dự kiến trước, hiện giờ tuy những Tiên yêu thú đó không có thân thể, thế nhưng sau khi trở thành Quỷ yêu thú thì tu vi còn cao hơn trước kia!"

Huyền Hồn tức giận nói: "Không phải nói Quang Thần Vương là sự tồn tại quang minh chính đại, thiện lương nhân từ sao? Mẹ nó! Đám người nói Quang Thần Vương nhân từ toàn là một lũ mù!"

Đế Minh nheo mắt lại: "Nếu Thần giới, Tiên giới và Nhân giới đều nằm trong tay bổn tọa, bổn tọa sẽ còn ác hơn nhiều!"

Minh Vương, Huyết Hồn: "…"

Ngay thời điểm Minh Ngục tru sát Tiên nhân, thì Âm Tế Thiên bị đưa đến Yêu giới, trực tiếp vào thẳng Vạn Thú Cung, nơi Yêu Vương ở.

Dọc theo đường đi, cung nữ và thị vệ thấy Đế Duật trở về, không khỏi vừa mừng vừa sợ, cả đám đều cúi người thỉnh an. Âm Tế Thiên phát hiện, cung nữ và thị vệ trong Vạn Thú Cung đều là người của Thần giới, ngoài ra không thấy Tiên yêu thú đâu cả.

Hắn nhíu mày:

"Yêu Vương đâu rồi?"

Đế Duật cười khẩy: "Sau trận đại chiến vạn năm trước, ở đây không có Yêu vương nữa rồi!"

Âm Tế Thiên nhăn mày càng chặt hơn: "Các ngươi đã làm gì nàng?"

Yêu Vương – Diễm Sắc là người của hắn, đương nhiên hắn muốn biết đám người Đế Duật đã làm gì nàng.

"Đương nhiên là trở thành tù nhân của bọn ta rồi!"

Đế Duật dẫn Âm Tế Thiên tới cung điện hoa lệ nơi mà Yêu Vương vẫn ở, sau đó trói hắn vào trên chiếc giường lộng lẫy.

Kế tiếp, y cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của thiếu niên, thật lâu, đến khi rời ra mới nói:

"Tuy rằng hiện tại ta rất muốn ngươi, thế nhưng Đại điển thành hôn của hai ta vẫn quan trọng hơn. Khoảng hai ngày nữa động phòng sau cũng được!"

Âm Tế Thiên nghe Đế Duật thông báo chưa 'muốn' hắn, liền thở phào một hơi. Thế nhưng, lúc nghe đến Đại điển thành hôn, lại chợt giật mình. Hắn trừng mắt nhìn Đế Duật:

"Ngươi nói sẽ thành hôn với ta?" Hắn cảm thấy, Đế Duật bị điên rồi! Cũng quá cứng đầu rồi!

Đế Duật cười nói: "Đúng vậy! Chúng ta vẫn chưa tổ chức Đại điển thành hôn, đương nhiên là phải bù lại thôi!"

Đúng vào cái ngày kết hôn của hai người bọn họ, Thái tử phi nhà y lại thả trọng phạm của Thần giới ra. Hơn nữa, còn bỏ lại y mà cùng tên trọng phạm kia chạy trốn.

Đế Duật không muốn nghĩ thêm nữa, vội hôn nhẹ lên trán Âm Tế Thiên, nói:

"Ngươi nằm ở đây, ta đi đốc thúc hạ nhân chuẩn bị nhanh hơn một chút."

Y bày kết giới xung quanh giường, rồi mới xoay người rời khỏi cung điện. Âm Tế Thiên nhìn đỉnh màn giường, lẩm bẩm:

"Đế Minh! Ngươi mà không nhanh cứu ta, thì Vương Hậu của ngươi sẽ phải động phòng với người khác mất!"

Hắn bị Đế Duật phong ấn năng lực, không thể làm gì được cả. Cho nên, giờ hắn cứ như cá nằm trên thớt mặc người chặt chém. Thế nhưng, lấy năng lực của Đế Duật, sẽ chẳng thể nào phong ấn được Yêu thú truyền thừa. Tuy nhiên y lại đủ thông minh, trong Vạn Thú Cung, trái phải đều là người của Thần giới. Hắn muốn sử dụng năng lực để Yêu thú mang hắn ra ngoài, là điều không thể.

Qua khoảng nửa canh giờ, cửa phòng lại mở ra. Âm Tế Thiên khẽ liếc mắt nhìn, trông thấy một đám cung nữ mặc áo trắng bước vào. Trong số đó có ba cung nữ giúp hắn thay y phục, ba người còn lại bắt đầu trang trí gian phòng. Sau khi đám cung nữ giúp hắn thay y phục rời khỏi, chợt có một tiếng gọi nhỏ:

"Âm đạo hữu!"

Âm Tế Thiên sửng sốt. Trong Lục giới, ngoại trừ Thanh Liên ra, không còn bất cứ ai gọi hắn là Âm đạo hữu cả. Thế nhưng, sao Thanh Liên lại có mặt ở đây? Âm Tế Thiên quay đầu nhìn sang đám cung nữ đang bận rộn, trong đó có một cung nữ rất cao, tuy dọn dẹp căn phòng nhưng ánh mắt vẫn không ngừng liếc về phía hắn. Ngay sau đó, giọng nói kia lại cất lên lần hai:

"Âm đạo hữu! Là ta, Thanh Liên!"

Âm Tế Thiên nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú của cung nữ kia, thế nhưng cũng không chắc chắn lắm có phải là nàng đang nói với hắn hay không. Bởi, vẻ ngoài ấy nhìn thế nào cũng chẳng thấy giống với Thanh Liên cho lắm. Thanh Liên như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, tiếp tục dùng truyền âm nói:

"Ta dùng Dịch Dung Đan!"

Sau khi xác định được đúng là 'cung nữ' kia đang nói chuyện với mình, Âm Tế Thiên há há miệng, dùng khẩu âm nói: "Sao ngươi lại ở đây?"

Năng lực của hắn bị phong ấn, không dùng truyền âm được! Thanh Liên giải thích:

"Sau khi ngươi tức giận rời khỏi, thì ta vẫn luôn đi tìm các ngươi. Kế đó, tình cờ bắt gặp Hiên Viên đạo hữu lôi kéo ngươi trên đường, ta lo lắng cho nên chạy theo."

Âm Tế Thiên không biết nên nói cái gì mới phải. Ở đây là Yêu giới! Không phải Phàm giới, bất cứ một cung nữ nào cũng có thể bóp chết Thanh Liên đó. Thế nhưng, Âm Tế Thiên cũng rất ngạc nhiên, sao hắn ta có thể trộn lẫn vào trong đám cung nữ này được. Theo lý thuyết, với tu vi của Thanh Liên thì đám cung nữ sẽ dễ dàng phát hiện ra thân phận của hắn ta, thế nhưng bây giờ hắn ta vẫn còn yên bình đứng ở đây. Âm Tế Thiên hỏi:

"Sao bọn họ không phát hiện ra thân phận ngươi?"

Dù gì Thanh Liên cũng là người Tu Chân giới, cứ việc hắn ta có pháp bảo lợi hại cũng không thể nào che dấu được khí tức trên người. Thanh Liên ngại ngùng nói:

"Lúc ta chạy tới đây, phát hiện ra tu vi của người nơi này rất cao, cho nên ta trộm một ít phân Yêu thú ngoài kia, bỏ vào trong túi mang theo bên người, nhờ linh khí nồng đậm của nó mà che giấu thân phận."

Âm Tế Thiên quả thực phục hắn ta muốn sát đất. Cũng coi như hắn ta thông minh, không có xông thẳng vào đây mà chẳng thèm tính toán. Tuy nhiên, Yêu thú ở đây cũng phải là cấp Thần thú rồi, Thần thú sẽ không dễ dàng để cho một tên Tu Chân giới lấy phân của chúng đi như vậy. Thế Thanh Liên làm cách nào mà có thể lấy được? Đương nhiên, phân thú cũng không phải là phân thật, nhất là với Thần thú. Chúng sẽ

không giống với con người mà tống ra phân cùng nước tiểu. Thường Thần thú sẽ hấp thu linh khí, sau đó thanh lọc những thứ không sạch sẽ.

"Sao ngươi có thể lấy được nó?"

Vẻ mặt Thanh Liên có chút ngập ngừng, nghĩ một chút nói: "Chắc là bởi ta là Ngự thú sư cấp chín, chúng phát hiện ra lực tương tác của ta, cho nên mới không làm khó!"

Âm Tế Thiên nhìn hắn, không ngờ rằng Thanh Liên lại là Ngự thú sư cấp chín. Nhưng chắc chắn rằng, đám Thần thú kia sẽ không phải vì nguyên nhân này mà thả hắn ta đi dễ như thế. Âm Tế Thiên suy nghĩ cẩn thận, có thể là do Thanh Liên đã từng tiếp xúc với hắn, vậy nên dính chút xíu khí tức của mình. Mà hắn lại không ghét Thanh Liên, bởi thế đám Thần thú kia mới cho phép Thanh Liên lấy phân đi.

Thanh Liên thấy hắn không đáp lại, nghĩ rằng hắn giận mình, vội vàng giải thích:

"Âm đạo hữu! Ta thực sự không có ý định lừa gạt ngươi!"

Âm Tế Thiên nghe hắn ta nói thế, liền đáp lời: "Nhân lúc bọn họ chưa phát hiện ra ngươi, hãy mau rời đi đi!"

Thanh Liên lắc đầu: "Chưa cứu được Âm đạo hữu, ta sẽ không bỏ về. Hơn nữa Hiên Viên đạo hữu cũng đã an bài hết rồi, khoảng hai ngày nữa sẽ cử hành hôn lễ với ngươi."

Âm Tế Thiên bất đắc dĩ: "Với năng lực của ngươi, cũng không cứu được ta đâu!"

"Không thử thì làm sao biết? Đúng rồi, chỗ này là chỗ nào?"

"Yêu giới!"

Âm Tế Thiên biết có khuyên, Thanh Liên cũng không nghe. Mà Thanh Liên tới đây rồi, lại chẳng còn đường quay về. Hiện tại, chính hắn cũng chẳng rõ tình trạng ở Yêu giới ra làm sao, nếu Thanh Liên chạy loạn, sẽ không an toàn cho lắm. Thà cứ ở đây còn hơn.

"Yêu giới?" Thanh Liên kinh ngạc trợn mắt, sau đó vội vàng điều chỉnh sắc mặt về bình thường: "Sao Hiên Viên đạo hữu đưa ngươi tới Yêu giới được? Chẳng nhẽ Hiên Viên đạo hữu vốn là người của Yêu giới ư?"

335. Chương 331: Thần Hồn Thú

"Không phải!"

Âm Tế Thiên chẳng muốn nhiều lời với Thanh Liên, nhắm mắt lại, không nhìn hắn nữa.

Bên tai, truyền đến câu hỏi mang theo vẻ rầu rĩ của Thanh Liên: "Nếu ta không cứu được Âm đạo hữu. Thế, Âm đạo hữu có biện pháp nào khác để chạy khỏi đây không?"

Thanh Liên nhìn thiếu niên đang nhắm mắt nằm trên giường, khóe miệng treo lên một nụ cười chua sót.

Xem ra, việc hắn nói dối đã khiến Âm đạo hữu phi thường tức giận, giờ không biết phải làm như thế nào, mới có thể khiến Âm đạo hữu tha thứ cho mình.

Như đã nói, bọn họ bất quá cũng chỉ ở chung mấy lần, thật không biết tại sao mình lại để ý suy nghĩ của Âm đạo hữu như vậy.

Cũng có lẽ là bởi vì lần đầu tiên khi nhìn thấy Âm đạo hữu, đã bị Âm đạo hữu hấp dẫn.

Cũng có thể là như cha nói, hắn cùng với Âm đạo hữu rất là có duyên.

Thanh Liên lấy lại *** thần, trông thấy Âm Tế Thiên dùng đôi mắt tỏa sáng nhìn mình.

Hắn mừng rỡ, vội hỏi: "Có phải Âm đạo hữu muốn nhờ ta đi làm việc gì không?"

Âm Tế Thiên há há mồm: "Phía bắc Vạn Thú Cung có một tế đàn, nơi đó thờ phụng Yêu đan của các đời Yêu Vương cùng với Yêu Vương của các tộc khác, nếu ngươi có thể trộm toàn bộ số Yêu đan đó cho ta, thì ta có thể chạy khỏi nơi này."

Hắn thân là Vạn Yêu Chi Tổ, tất nhiên là có thể hấp thu hết tu vi của Yêu thú chuyển thành tu vi của mình, tựa như lúc ở Tu Chân giới, vú Liễu đưa cho hắn viên Yêu đan cấp tám kia. Nếu Yêu đan đã có linh trí, cũng chính là cấp ba trở lên, liền sẽ tự đưa tu vi vào trong cơ thể hắn.

Hắn chỉ cần hút hết tu vi trong Yêu đan đặt ở Tế đàn, đột phá đến Thần Cảnh, thì Đế Duật cũng không thể làm gì được hắn!

Tuy Thanh Liên chẳng hiểu tại sao Âm Tế Thiên lại rõ ràng chuyện của Yêu giới như vậy, nhưng có thể giúp được Âm Tế Thiên, đã khiến hắn cảm thấy thật cao hứng.

"Bất quá, nơi đó có Thần Hồn Thú canh giữ, năng lực còn mạnh hơn cả Yêu Vương. Một khi ngươi chạm vào Yêu đan, Thần Hồn Thú canh giữ Yêu đan sẽ ngay lập tức xuất hiện. Mà ngươi, một tu sĩ Tu Chân giới nho nhỏ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Kết quả như thế, ngươi còn muốn đi sao?"

Thanh Liên không chút nghĩ ngợi liền đáp: "Ta đi!"

Âm Tế Thiên theo dõi khuôn mặt kiên định của Thanh Liên, khóe miệng khẽ cong, nở nụ cười: "Ngươi lại đây!"

Thanh Liên liếc nhìn bốn phía, xác định bọn cung nữ đều đang bận rộn bố trí căn phòng, không có chú ý tới hành động của hắn, cho nên nhanh chóng đi tới trước giường.

"Nắm tay ta!"

Thanh Liên ngẩn người!

"Nhanh lên!"

Thanh Liên lấy lại *** thần, nhìn về phía bàn tay trắng như bạch ngọc rất thích hợp để đàn cổ cầm kia, thật cẩn thận mà duỗi tay về phía nó, sau đó, cầm chặt lấy nó.

Tay của thiếu niên có chút lạnh lẽo, bất quá lại trơn nhẵn mềm mại, làm hắn luyến tiếc buông ra.

Âm Tế Thiên nhỏ giọng nói: "Được rồi!"

Cái gì được?

Thanh Liên ngẩn người lấy lại *** thần.

Đột nhiên, có một tiếng quát truyền tới: "Ngươi đang làm gì đó?"

Thanh Liên giật mình, nhưng vẫn bình tĩnh không nhanh không chậm buông tay Âm Tế Thiên, giả vờ như không có việc gì xảy ra, vuốt vuốt đệm giường, tiếp theo đó xoay người đối mặt với cung nữ đứng đầu, nhàn nhạt nói: "Ta nhìn thấy giường có chút lộn xộn, nên tới đây sửa sang lại!"

Cung nữ đứng đầu không hoài nghi lời nói của hắn, nhắc nhở: "Thái tử đã phân phó, chúng ta không được tới gần giường trong vòng ba thước. Nếu không muốn bị phạt, thì nhanh rời đi đi!"

"Dạ!"

Cung nữ đứng đầu thấy hắn nhu thuận nghe lời như thế, có chút hài lòng hơn, tiếp tục chỉ đạo các cung nữ khác bố trí căn phòng.

Thanh Liên nhìn về phía Âm Tế Thiên, truyền âm nói: "Là Tế đàn ở phía Bắc Vạn Thú Cung à?"

Âm Tế Thiên chớp chớp mắt.

"Hiện tại ta liền đi qua, hãy chờ ta trở lại!"

Âm Tế Thiên nhìn Thanh Liên lặng lẽ lui khỏi gian phòng, thầm thở phào một hơi.

Thần giới chiếm lĩnh Yêu giới hơn vạn năm, cũng không biết Tế đàn có bị phá hủy hay không!

Bất quá, dù sao đó cũng là nơi cung phụng Yêu đan của các triều đại Vương tộc, chỉ cần Quang Thần Vương không sai người cải tạo hết thảy Vạn Thú Cung, tin chắc sẽ không ai dám phá hư thứ gì trong Vạn Thú Cung.

Cũng không biết Thanh Liên có thể thuận lợi mang Yêu đan ra hay không.

—

Sau khi Thanh Liên rời khỏi cung điện, vẫn luôn đi về phía bắc. Bởi vì hắn không quen thuộc bố cục trong Vạn Thú Cung, lại không dám ngự khí phi hành, chỉ có thể giống như ruồi bọ không đầu mà tùy ý đi loạn trên đường.

May mắn chính là cung nữ và thị vệ ở đây đều vội vội vàng vàng chuẩn bị cho Đại điển thành hôn của Đế Duật và Âm Tế Thiên, thế nên không ai để ý đến vị tu sĩ trẻ tuổi đi lạc này.

Thanh Liên vòng vòng chuyển chuyển trong Vạn Thú Cung gần hai canh giờ, mới tìm được Tế đàn mà Âm Tế Thiên nói.

Thêm nữa, vì Tế đàn là nơi dùng để hiến tế, nên trong ngày thường Tế đàn vô cùng vắng vẻ, chỉ có thị đồng xử lý Tế đàn ở đó trông giữ thôi.

Tuy nhiên, vạn năm trước, sau cuộc đại chiến kia, Yêu giới bị Thần giới chiếm lĩnh, thị đồng xử lý Tế đàn bị Thần nhân đuổi đi. Cũng bởi vậy, Thanh Liên tiến thẳng một mạch thông suốt vào tới tận quảng trường của Tế đàn mà không hề bị ai ngăn cản.

Trên mặt đất của quảng trường đều là lá rụng cùng tro bụi, thoạt nhìn thập phần hoang vắng. Bất quá, Đại điện lại rất sạch sẽ, mỗi góc đều được quét tước kỹ càng, như là quanh năm đều có người coi sóc.

Thanh Liên cẩn thận nhìn vào bên trong, xác định không thấy người nào, mới cất bước đi vào.

Giữa Đại điện, có đặt một cái đài tam giác màu đỏ cao khoảng một người trưởng thành, mặt trên đặt đầy Yêu đan của các đời Vương tộc. Mà mỗi viên Yêu đan đều phát ra ánh sáng đủ mọi màu sắc, biểu thị chủ nhân của bọn nó phải có tu vi vực cao.

Thanh Liên dời mắt khỏi đám Yêu đan, đánh giá quanh bốn phía. Sau khi xác định trong Đại điện chỉ có một mình hắn, mới an tâm thở phào một hơi.

Hắn tiến đến gần lư hương trước đài tam giác, hai tay tạo thành hình chữ thập, cung kính nói: "Các vị Yêu tổ, tiểu nhân là một tu sĩ nho nhỏ ở Tu Chân giới, tên là Hoa Thanh Liên. Tiểu nhân vì muốn cứu Âm đạo hữu, cho nên cần phải sử dụng Yêu đan của các vị gấp. Mong các vị đừng trách!"

Nói xong, hắn dập đầu xuống đất ba cái với đám Yêu đan trên đài tam giác.

Thanh Liên đứng lên, tiến đến trước đài.

Người mới vừa đưa tay đụng tới Yêu đan bên trên, đột nhiên, mặt đất rung chuyển.

Thanh Liên vội vung tay áo, một loạt Yêu đan trên đài bị hắn thu hết vào trong Nhẫn không gian.

"Tiểu tặc lớn mật, dám cả gan ăn cắp Yêu đan của các đời Vương tộc ở Yêu giới. Thật là không biết sống chết!" Giọng nói thâm hậu nghiêm khắc, bỗng vang lên trong Đại điện.

Thanh Liên cả kinh, vội chạy nhanh về phía cửa.

Không ngờ, người còn chưa kịp vượt qua cánh cửa, đã bị một cỗ lực lượng hung hăng bắn ngược trở về, đụng mạnh vào cái lư hương phía sau.

Nhất thời, một tràng thanh âm 'loảng xảng' vang lên.

Thanh Liên bị đau nên nhíu mày, nhưng rất nhanh đã bò dậy, định lao ra ngoài đại điện lần nữa, liền thấy ngay cửa đột nhiên xuất hiện hai cái bóng thật lớn.

Hắn há to mồm, giật mình nhìn đối phương.

Phần dưới cơ thể của hai cái bóng như bị chém đứt, chỉ có nửa người trên trôi nổi.

Bọn họ hé ra khuôn mặt xanh chành hết sức hung tàn, đôi mắt đỏ ngoan lệ gắt gao nhìn chằm chằm Thanh Liên, nó hung ác giống như hai cái đinh sắc bén, đánh vào người Thanh Liên.

Thanh Liên nuốt nước miếng, đổi giọng sang kiểu đàm phán, nói: "Hai vị Yêu tổ, ta chỉ tới mượn Yêu đan dùng một chút!"

Tuy mượn rồi sẽ không trả trở về, nhưng đó cũng xem như là một loại hình mượn.

Hai Thần Hồn Thú mặc kệ lời hắn nó, Thần Hồn Thú bên tay phải nâng tay phải lên, hút toàn bộ Yêu đan mà Thanh Liên đã thu vào trong Nhẫn không gian ra, thả lại chỗ cũ.

Thần Hồn Thú bên trái thì vung tay trái lên, liền dễ dàng đánh bay Thanh Liên, tiếp tục hung hăng đụng vào vách tường của Đại điện. 'Phốc' một tiếng, miệng Thanh Liên hộc ra một ngụm máu tươi.

"Kẻ dám cả gan ăn cắp Yêu đan của Vương tộc, chết!"

Thần Hồn Thú bên trái giơ cái ba chĩa lớn màu đen trong tay lên, hướng trên người Thanh Liên xiên qua.

Thanh Liên chịu đựng đau đớn, cuống quýt chạy trốn sang bên cạnh, chật vật ngã nhào ra đất.

Xương cốt toàn thân hắn cơ hồ đều đã gãy, căn bản không có khả năng tránh thoát lần đánh tiếp theo, mắt thấy Thần Hồn Thú bên trái lại nâng cái ba chĩa lớn màu đen đánh tới, Thần Hồn Thú bên phải bỗng nhiên lên tiếng ngăn lại: "Khoan đã!"

Thần Hồn Thú bên trái nghi hoặc nhìn Thần Hồn Thú bên phải.

Thần Hồn Thú bên phải giải thích: "Trên người hắn có một cỗ khí vị quen thuộc."

Thần Hồn Thú bên trái ngửi ngửi, vội thu hồi cái ba chĩa lớn màu đen: "Là khí vị của Vạn Yêu Chi Tổ! Hơn nữa, còn hết sức nồng đậm! Chắc là Vạn Yêu Chi Tổ cố ý để lại khí tức trên người hắn. Nếu không, nó sẽ không có khả năng nồng đậm đến vậy"

"Tiểu tử, tại sao trên người của ngươi lại có khí vị của Vạn Yêu Chi Tổ!" Thần Hồn Thú hỏi.

Thanh Liên cố hết sức chống người ngồi dậy, dựa vào vách tường: "Vạn… Vạn Yêu Chi Tổ cái gì!?"

Hắn chưa từng nghe qua Vạn Yêu Chi Tổ, chẳng lẽ là Yêu vương của Yêu giới?'

Hai Thần Hồn Thú liếc nhìn nhau, Thần Hồn Thú bên phải hỏi: "Nếu ngươi không biết Vạn Yêu Chi Tổ, vậy là ai bảo ngươi đến trộm Yêu đan của các đời Vương tộc?"

Thanh Liên không chút nghĩ ngợi liền nói: "Là ta tự mình muốn trộm!"

Thần Hồn Thú bên phái khẽ híp mắt, lạnh lùng theo dõi hắn: "Ngươi trộm Yêu đan để làm gì!?"

"Ta muốn cứu bằng hữu của ta!"

"Ngươi là muốn hấp thụ tu vi trong Yêu đan để tăng cường công lực bản thân, sau đó đi cứu bằng hữu của ngươi?"

Thanh Liên suy yếu nói: "Không phải!"

Thần Hồn Thú bên trái không có kiên nhẫn như Thần Hồn Thú bên phải: "Tốt nhất ngươi nên nói thật mọi chuyện đi, nếu không hôm nay, ngươi cũng đừng nghĩ đến việc rời khỏi nơi này!"

336. Chương 332

Người Thanh Liên càng lúc càng đau, hắn cố nén không cho mình ngất đi, nghiêm túc trả lời câu hỏi của Thần Hồn Thú:

"Đúng là ta muốn cứu bạn!"

"Ngươi…"

Thần Hồn Thú bên phải nhanh tay ngăn lại Thần Hồn Thú bên trái đang có ý định lấy ba chĩa xiên Thanh Liên:

"Nếu ngươi trộm Yêu đan không phải vì hút tu vi trong đó để tăng cường năng lực bản thân, vậy chẳng lẽ ngươi muốn dùng Yêu đan để đổi lấy bạn của ngươi? Hoặc là cho bạn của ngươi hút tu vi trong Yêu đan!"

Nếu không phải trên người hắn có khí vị của Vạn Yêu Chi Tổ, gã cũng chẳng rỗi hơi mà đi trò chuyện với tên trộm Yêu đan này.

Thanh Liên suy yếu lắc đầu.

Thần Hồn Thú bên trái thấy hắn không trả lời, liền tức giận nói:

"Ngươi lòng vòng với hắn làm cái gì! Cứ chặt đầu hắn đi là xong, xem còn dám ăn cắp Yêu đan của các đời Vương tộc nữa không!"

Thần Hồn Thú bên phải khinh thường liếc hắn một cá, sau đó quay sang hỏi Thanh Liên tiếp: "Ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, bạn của ngươi gọi là Tế Thiên đúng không?"

Thanh Liên nghe thấy hai chữ "Tịch Thiên" thì mở trừng mắt kinh ngạc nhìn Thần Hồn Thú bên phải. Sao vị Thần Hồn Thú này lại biết pháp danh của Âm đạo hữu? Thần Hồn Thú bên phải không hỏi nữa, nhìn vẻ mặt của hắn cũng đủ biết người hắn định cứu chính là Vạn Yêu Chi Tổ rồi. Nếu đúng như vậy, chắc là Vạn Yêu Chi Tổ đang gặp rắc rối lớn, cần đến Yêu đan để giải thoát.

[Hai chữ này đọc y hệt nhau nhé]

"Người ngươi muốn cứu chính là Tịch Thiên!"

Đột nhiên, một giọng nói đầy lo lắng vang lên từ góc phòng. Thanh Liên quay đầu nhìn sang, chợt thấy hai người trống rỗng mà xuất hiện, là một thiếu niên mặc áo đen và một vị hòa thượng mà hắn biết.

Thanh Liên kinh ngạc nhìn vị hòa thượng kia, kích động hô:

"Hư Không trưởng lão! Hư Không trưởng lão! Sao người lại ở đây… khụ… khụ khụ…"

Tốt quá rồi! Hư Không trưởng lão cũng ở đây, vậy Âm đạo hữu được cứu rồi! Hư Không vội lấy đan dược ra đút cho Thanh Liên ăn, rồi hỏi:

"Giờ Tịch Thiên đang ở đâu?"

Thanh Liên đợi thân thể thoải mái hơn một chút, mới có thể mở miệng nói: "Âm đạo hữu bị Hiên Viên đạo hữu phong ấn năng lực rồi đưa tới Yêu giới. Khoảng hai ngày nữa, hai người ấy sẽ thành thân…"

Hắn còn chưa nói xong, Hư Không liền cắt lời: "Hiên Viên đạo hữu mà ngươi nói là Hiên Viên Duật á?"

Chẳng lẽ Hiên Viên Duật đã nhớ lại rồi sao? Nếu không, sao y có năng lực bắt Tế Thiên tới Yêu giới chứ?

"Đúng vậy! Lúc ta gặp Âm đạo hữu, hắn bảo muốn cứu được hắn thì phải mang hết số Yêu đan trong Tế đàn tới cho hắn!"

Hư Không vui mừng nói: "Đúng là hắn đã nói với ngươi như thế?"

Thanh Liên gật đầu. Hư Không thoải mái mỉm cười:

"Rất tốt! Cuối cùng hắn cũng chịu khôi phúc ký ức rồi!"

Nếu Tịch Thiên chưa nhớ ra, hắn chẳng thể nào biết được ở Vạn Thú Cung còn có một Tế đàn, cũng chẳng biết được hút Yêu đan sẽ nâng cao được tu vi của bản thân hắn. Hư Không vội nói với hai Thần Hồn Thú:

"Lam yêu, Thanh yêu! Nghe thấy hắn nói chưa? Như vậy, tất cả Yêu đan ở đây, ta đều mang đi cả!"

Thanh Liên nghe giọng điệu của Hư Không, cảm thấy y rất thân quen với hai vị Thần Hồn Thú kia.

Lam Yêu và Thanh Yêu liếc nhau một cái:

"Xin Hàn Vô Ma Tướng cứ tự nhiên."

Vạn Yêu Chi Tổ là chủ tử của Vạn yêu, chủ tử muốn dùng Yêu đan, sao bọn họ có thể ngăn cho được. Thanh Liên ngạc nhiên nhìn hai người, chỉ thế thôi là lấy được Yêu đan đi à?"

Còn có! Vì sao Thần Hồn Thú lại gọi Hư Không trưởng lão là Hàn Vô Ma Tướng?

Hư Không vung tay lên, Yêu đan ở trên đài tam giác chui hết vào Nhẫn không gian của y. Sau đó, y xoay người sang nói với Thanh Liên:

"Chắc là thương thế của ngươi không thể khỏi ngay được, vậy ngươi cứ ở trong này dưỡng thương đi! Hơn nữa Tế đàn cũng rất an toàn, có Thần Hồn Thú che chở, thị vệ Thần giới ở bên ngoài sẽ không dám tự tiện xông vào đây đâu!"

"Thần... Thần giới?" Thanh Liên còn tưởng mình nghe nhầm, hỏi: "Hư Không trưởng lão nói Thần giới, không phải là Thần giới mà ta đang nghĩ đó chứ?"

Hư Không cười cười nhìn hắn: "Ngoài Thần giới đó ra, ngươi còn nghĩ được thêm Thần giới nào nữa ư?"

Thanh Liên khó tin hỏi: "Thị vệ ở bên ngoài đều là người của Thần giới?"

Thảo nào đến ngay cả cung nữ và thị vệ thôi cũng lại lợi hại đến như vậy! Thảo nào Âm đạo hữu nói mình chẳng thế cứu được hắn! Hóa ra, đám người đó đều là Thần nhân của Thần giới. Nếu thực vậy, thì Hiên Viên đạo hữu cũng là người của Thần giới luôn à? Nếu không, sao đám cung nữ và thị vệ kia lại nghe lời Hiên Viên đạo hữu đến như vậy. Thế nhưng, cớ gì ở Yêu giới lại chỉ toàn là người Thần giới?

"Chứ còn gì nữa!" Hư Không buồn bực nhìn hắn: "Ta cũng cảm thấy khó hiểu! Sao ngươi lại có thể trà trộn vào đây được vậy?"

Thanh Liên cũng không tỏ ra hoảng sợ nữa: "Trước đó, ta giả làm cung nữ lẫn trong đám người, rồi tìm được Âm đạo hữu."

Hư Không nhìn dung mạo cùng nam trang hắn đang mặc trên người, hỏi: "Thế sao ngươi không tiếp tục giả bộ làm cung nữ?"

"Ta vẫn luôn giả làm cung nữ đó chứ. Thế nhưng, mới đi được nửa đường đã bị người ta kéo đi giúp việc nọ việc kia. Ta không quen thuộc nơi này, sợ cự tuyệt sẽ đắc tội người ta, chẳng thể giúp Âm đạo hữu rời khỏi đây được nữa."

Thanh Liên nhìn Hư Không đang chuẩn bị ngồi xuống, nói: "Hư Không trưởng lão! Không phải ngài bảo sẽ đi cứu Âm đạo hữu ư?"

"Không cần vội! Hiên Viên Duật muốn thành thân với Tịch Thiên, cho nên không sợ Tịch Thiên gặp chuyện không may. Với lại bây giờ trời tối rồi, chắc chắn Hiên Viên Duật sẽ quay lại tìm Tịch Thiên. Đúng rồi Tịch Thiên ở trong cung điện nào?"

"Vạn Thú Cung!"

"Ah"

Hư Không có chút khổ tâm mà day day thái dương. Y không phải là đối thủ của Đế Duật, cho nên chỉ có thể chờ đến lúc Đế Duật không ở đấy, mới dám lặng lẽ đưa Yêu đan tới cho Tịch Thiên.

Bỗng dưng, thiếu niên mặc áo đen từ nãy đến giờ không nói lời nào, chợt cất tiếng hỏi:

"Chủ tử bị bắt tới Yêu giới?"

Hư Không không trả lời hắn. Thiếu niên áo đen lo lắng mà vọt ra ngoài:

"Ta muốn đi cứu chủ tử!"

Hư Không tức giận quát: "Hắc Lịch! Quay lại ngay! Ngươi lại muốn rước thêm phiền toái sao?"

Hắc Lịch vội ngừng lại, không cam lòng quay về.

"Ngồi xuống!"

Hắc Lịch tức giận ngồi. Hư Không buồn cười nói:

"Không cho ngươi đi cũng là vì ngươi cả! Tốt với ngươi, mà ngươi lại giận dỗi ta!"

Mà nói đi nói lại, bọn họ đến Yêu giới cũng là do Hắc Lịch. Đêm hôm đó, y vì muốn cứu Tịch Thiên ra khỏi tay của năm vị lão tổ, liền xông thẳng về phía Đông Bộ. Bất ngờ chạm mặt Hắc Lịch, cho nên hai người liền họp mặt đi với nhau.

Thế nhưng, được nửa đường thì y lại sợ mình đấu không lại năm vị lão tổ. Cho nên lấy hết mấy pháp khí, đan dược, phù chú linh *** ra khỏi Nhẫn không gian, xem có cái gì giúp mình đối phó với năm người kia hay không.

Lúc ấy, Hắc Lịch vì tò mò cho nên nghịch mấy món đó, và cư nhiên ăn luôn viên Thần đan hơn vạn năm. Y tuy tiếc đứt cả ruột, thế nhưng vậy cũng chưa phải là kết thúc! Sau khi Hắc Lịch ăn Thần đan xong, tu vi liền tăng nhanh vùn vụt, thậm chí còn có dấu hiệu đột phá. Đây vốn dĩ là chuyện tốt, thế nhưng Hắc Lịch lại khóc bù lu bù loa lên nói mình chết đến nơi rồi. Đợi hỏi được ngọn ngành thì y lại nghĩ, có khi năm vị lão tổ dùng trăm phương ngàn kế để bắt Tịch Thiên, cũng chưa chắc sẽ tổn thương hắn. Cho rằng Tịch Thiên an toàn, vậy hắn liền mang Hắc Lịch từ Minh Ngục thông sang Yêu giới để phi thăng, rồi lại quay về. Vậy mà sau khi Hắc Lịch phi thăng xong, bọn họ không rời khỏi Yêu giới được nữa. Sau, hắn sợ Hắc Lịch bị Thần nhân bắt đi làm Nô lệ thú, cho nên cả hai vẫn trốn trong Tế đàn mãi. Đến tận khi Thanh Liên xuất hiện.

Thực ra, ngay từ lúc Thanh Liên bước vào Tế đàn, y đã chú ý tới khí tức của Thanh Liên, cho nên sử dụng pháp bảo ẩn giấu mình và Hắc Lịch đi, quan sát nhất cử nhất động của Thanh Liên. Nào ngờ, Thanh Liên tới đây là vì muốn cứu Tịch Thiên.

Hắc Lịch bĩu môi:

"Hắc Lịch lo lắng cho chủ tử!"

Hư Không tức giận nói: "Ngươi cứ tự lo cho mình trước đi! Nói cho ngươi biết, ngươi mà rời khỏi nơi đây một bước, nhất định sẽ bị đám Thần nhân kia chộp đi ngay!"

Vạn năm trước, Vương Hậu vì muốn đám người Thần giới không phát hiện ra y đang ở Tu Chân giới, cho nên che lại khí tức và năng lực của y, khiến y không khác gì những tu sĩ bình thường, bắt đầu tu luyện ở mức Luyện khí kỳ. Bây giờ y không có Thần lực, đừng nói là đối phó với Hiên Viên Duật, mà ngay cả một cung nữ nho nhỏ cũng chẳng đánh lại được. Nhưng mà … Hư Không sờ túi càn khôn. Chỉ cần Vương Hậu hút hết tu vi trong đám Yêu đan này, đột phá Thần Cảnh, thì có thể giải trừ phong ấn của y, làm y khôi phục lại Thần lực vốn có.

Hắc Lịch dẩu mỏ:

"Đám Thần nhân xấu xa! Cư nhiên xem đồng loại của ta là Nô lệ mà sai khiến!"

Hư Không xoa đầu nó: "Yên tâm! Chờ chủ tử của ngươi hút hết đám Yêu đan này xong, sẽ báo thù cho các ngươi! Đuổi hết đám người Thần giới ra khỏi Yêu giới!"

Hai mắt Hắc Lịch sáng lên: "Thật sao?"

Hư Không cười cười vỗ nhẹ đầu nó: "Lão tử đã nói dối bao giờ chưa hả?"

Hắc Lịch nghĩ ngợi lắc đầu: "Hình như chưa."

Hư Không thu tay lại: "Được rồi, đừng nói chuyện nữa. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là ngươi hãy mau mau đả tọa tu luyện, cũng cố lại cảnh giới của bản thân!"

Thanh Liên ngồi nghe cuộc trò chuyện của bọn họ, không khỏi rơi vào trầm tư. Âm đạo hữu mà hắn quen biết, rốt cục có thân phận như thế nào?

337. Chương 333

Âm Tế Thiên nằm im không nhúc nhích trên giường suốt mấy canh giờ liền, thẳng đến đêm khuya, Đế Duật mới từ bên ngoài trở về.

"Ngươi có thể cởi bỏ phong ấn ở tay chân ta không? Ta nằm như vậy hết sức khó chịu, toàn thân đều cứng ngắc hết rồi!"

Đế Duật phảng phất như không nghe thấy, miệng mỉm cười ngồi vào bên giường: "Sau khi trở về cung, có thể nhìn thấy ngươi, thật tốt!"

Y khom lưng xuống, cúi đầu hướng tới đôi môi đỏ mọng ướt át của Âm Tế Thiên hôn lên, tay cũng không nhàn rỗi, chậm rãi tiếng vào trong quần áo của thiếu niên.

Âm Tế Thiên nhanh chóng nghiêng đầu, tránh đi cái hôn của y, cả giận nói: "Đế Duật, ngươi muốn gian thi sao?"

Đế Duật chỉ hôn lên gò má của hắn, nhưng tay vẫn không dừng lại, vuốt ve da thịt bóng loáng bên trong áo, nhướng nhướng mày: "Thi thể không có nhiệt độ đâu!"

Âm Tế Thiên quay đầu lại, lạnh lùng theo dõi y: "Hiện tại, tay chân ra đều không thể hoạt động, cùng thi thể có gì khác nhau chứ?"

Đế Duật không thích hắn nhìn mình cứ như kẻ thù như vầy, thu hồi tay, hỏi: "Nếu ta cởi bỏ phong ấn ở tay chân ngươi, ngươi sẽ đáp lại ta sao?"

"Sẽ không!"

Ánh sáng trong mắt Đế Duật tối lại, nhưng vẫn cởi bỏ phong ấn cho hắn!

Âm Tế Thiên nhanh chóng đứng dậy hoạt động gân cốt, các đốt ngón tay phát ra tiếng răng rắc răng rắc.

Đế Duật kéo tay thiếu niên: "Đi! Ta dẫn ngươi ra ngoài cung đi dạo!"

Âm Tế Thiên tùy ý y lôi kéo mình rời khỏi cung điện!

Hắn sở dĩ không phản kháng, một là vì hắn ở trong phòng đúng là sắp nghẹn chết, hai là vì hắn không thể chống lại Đế Duật được. Cho dù hắn không muốn đi, cũng sẽ bị mạnh mẽ lôi ra khỏi cung.

"Đi đâu?"

Đế Duật mỉm cười, ôm lấy thắt lưng thiếu niên, trong nháy mắt, liền xuất hiện dưới một cây đại thụ ở ven hồ: "Nơi này có đẹp không?"

Âm Tế Thiên nhìn cánh rừng tối đen, đom đóm với phần đuôi mang ánh sáng rực rỡ bay lượn khắp nơi, giống như bầu trời đầy sao, đẹp đến cực điểm.

Đặc biệt là trên hồ nước, phản chiếu ánh sáng của cỏ dạ quang, làm cho toàn bộ mặt hồ cứ như được nhuộm từ vầng trăng tròn, khiến người ta không thể chuyển mắt nhìn.

Âm Tế Thiên đáp: "Ừm, rất đẹp!"

Trước kia, lúc đến Yêu giới, hắn cũng đã từng dẫn Đế Minh đến đây.

Bất quá, Đế Minh căn bản chẳng hiểu lãng mạn là cái gì!

Khi y nhìn thấy đom đóm trong cánh rừng, liền lập tức nhíu mày nói: "Sau có nhiều sâu quá vậy!"

Tiếp, y liền vung tay lên, cuồng phong thổi qua, ngàn vạn con đom đóm tức khắc không biết bị thổi đến nơi nào, cảnh sắc xinh đẹp nhất thời trở thành một mảnh đen thui.

Âm Tế Thiên nghĩ đến đây, không khỏi cười ra tiếng.

Đế Duật nghe thấy tiếng cười của thiếu niên, cho là mình làm hắn vui vẻ, tiếu ý ngoài miệng cũng theo đó tăng thêm vài phần, lôi kéo hắn ngồi vào phía sau, trên một chiếc xích đu làm bằng ghế gỗ.

Y dựa lưng vào ghế, để Âm Tế Thiên ngồi giữa hai chân mình, đồng thời thân mật ôm lấy hắn.

Âm Tế Thiên không được tự nhiên mà động động, không ngờ, hắn càng giãy dụa, người phía sau ôm càng chặt hơn, cuối cùng đành phải tùy ý y.

Dù sao cũng là hai nam nhân, chỉ cần Đế Duật không hôn môi hắn hay làm hành động thân mật hơn, thì ôm một cái cũng chẳng hề hấn gì, cứ tưởng tượng là có ghế đệm bằng thịt vậy.

Đế Duật nói: "Minh Ngục đã bị Đế Minh đoạt lại! Tiên nhân của Thiên giới ở Minh Ngục đều bị tru diệt!"

"Đây là chuyện sớm hay muộn!"

"Ta cũng đem tin tức chúng ta muốn thành thân thả ra!"

Âm Tế Thiên không thèm để ý đáp: "À!"

Hắn cảm thấy việc thành thân căn bản không thay đổi được mối quan hệ giữa hai người bọn họ, đơn giản chỉ là một cái bái đường, chẳng giống như hiện đại, còn có pháp luật ràng buộc.

"Ta còn phái người đưa thiệp mời cho Đế Minh!" Đế Duật nhẹ nhàng lay động chiếc xích đu bên dưới, cười nói: "Ngươi nói xem sau khi nhận được thiệp mời, tâm tình của y sẽ như thế nào?"

Âm Tế Thiên thản nhiên đáp: "Chắc là rất muốn giết ngươi!"

Đế Duật dùng má cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu niên: "Ta đã đóng chặt toàn bộ cửa vào Yêu giới, chuẩn bị giống như Ma giới, giấu Yêu giới đi, để Đế Minh và cả phụ hoàng đều không tìm được chúng ta!".

Lông mày Âm Tế Thiên khẽ động, không tiếp lời!

"Tế Thiên, tại sao ngươi lại thích Đế Minh, ngoại trừ việc y là Ám Thần Vương ra, chẳng lẽ ta không có chỗ nào tốt hơn y sao?"

"Lúc ngươi là Hiên Viên Duật, ta đã trả lời vấn đề này của ngươi rồi. Chuyện ấy không liên quan đến việc ai tốt hơn ai! Đế Duật, ngươi hẳn nên tìm một người thật lòng đối đãi với ngươi, mà ta, tuyệt đối không phải là người đó!"

Đế Duật như là không nghe được câu nói phía sau của hắn, lấy từ trong Nhẫn không gian ra một cái pháp bảo, để trước mặt hắn: "Ngươi còn nhớ cái pháp bảo này không?"

Âm Tế Thiên nhìn Chuyển Luân Bàn trong tay y, hơi ngẩn ra: "Là pháp bảo xuyên qua thời không cấp Thần phẩm!"

Pháp bảo này chính là sính lễ mà trước kia Đế Duật đưa cho hắn.

Đế Duật cười khẽ: "Ngươi còn nhớ nó à? Không uổng công ta tiêu hao nhiều *** lực như vậy để luyện chế ra nó!"

Âm Tế Thiên tiếp nhận Chuyển Luân Bàn, khóe miệng treo lên một tia cười khổ!

Hắn đã từng phí gần vạn năm, chỉ vì tìm kiếm nó, để hòng rời khỏi nơi có thể tu tiên tu thần này, trở lại với sinh hoạt trước kia của hắn.

Tuy nhiên, sau khi hắn có được nó, bởi vì bản thân đã có người mình thích, cho nên không còn muốn trở về nữa!

Cho dù sau này hắn có được năng lực xuyên qua thời không, cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc quay trở về hiện đại.

Đế Duật hôn một cái lên má hắn: "Ngươi nói, nếu ta dùng pháp bảo này trở lại thời điểm ta và ngươi gặp nhau, thì có thể ngăn cản việc ngươi gặp Đế Minh không nhỉ? Nếu như vậy, các ngươi sẽ không ở cùng một chỗ nữa!"

Âm Tế Thiên cười nhạo một tiếng: "Đế Duật, ngươi ngăn không được!"

Có một số việc không phải nói thay đổi là có thể thay đổi, cho dù Đế Duật quay trở lại trước kia, ngăn cản bọn họ gặp nhau, nhưng cuộc sống sau này, nói không chừng hắn vẫn sẽ gặp trúng Đế Minh, chẳng qua thời gian hoặc địa điểm không giống nhau thôi.

Nếu thật có thể nhẹ nhàng thay đổi sự tình trước kia như vậy, thì Quang Thần Vương đã sớm trở lại quá khứ, sẽ không trơ mắt để cho một đống rắc rối phát sinh.

Đế Duật hỏi: "Tại sao ngươi lại chắc chắn như thế?"

Âm Tế Thiên nhếch môi một cái: "Nếu ngươi có thể ngăn cản, thì đã sớm làm như vậy, cũng chẳng rỗi hơi ngồi đây nói cho ta nghe".

Hắn đã từng xuyên qua thời không, việc gì có thể thay đổi, việc gì không thể thay đổi, sao hắn lại không biết.

Đế Duật im lặng một lát, rồi nói: "Kỳ thật, pháp bảo này không có luyện chế thành công!"

Pháp bảo cường đại như vậy, cũng không phải chỉ đơn giản trong vài năm là có thể luyện chế ra.

Âm Tế Thiên kinh ngạc, quay đầu nhìn y.

"Lúc ấy, ta nóng lòng muốn cưới ngươi làm Thái tử phi, cho nên mới lừa gạt ngươi, nói rằng pháp bảo này đã luyện chế thành công!"

"Trải qua thời gian vạn năm, pháp bảo này có luyện chế thành công không?"

Đế Duật lắc đầu: "Phụ hoàng nói cho ta biết, sau khi pháp bảo luyện thành, còn cần Quang Thần Vương cùng Ám Thần Vương rót thần lực vào trong đó. Nếu không, pháp bảo này vĩnh viễn cũng không thể sử dụng được!"

"Tại sao lại muốn hai vương rót thần lực vào?"

"Bởi vì xuyên qua thời không có thể thay đổi rất nhiều chuyện, cũng xem như là đang đối nghịch với Thiên Đạo. Cho nên, dưới tình huống không có sự đồng ý của hai vương, thì không thể sử dụng pháp bảo xuyên qua thời không."

"Vậy tại sao Tiên giới lại có được pháp bảo xuyên qua thời không?"

"Cái kia chỉ là vật trang trí, không thể sử dụng, chẳng phải về sau đã bị người ta hủy diệt rồi à?"

Âm Tế Thiên quay đầu lại: "Nếu người tự có năng lực xuyên qua thời không thì sao? Chẳng lẽ cũng phải trải qua sự đồng ý của hai vương?"

"Không phải! Chỉ là người có được năng lực như thế đã ít lại càng ít, có lẽ mấy vạn năm cũng chưa chắc có thể nhìn thấy một lần. Mấy vạn năm trước, đã từng có một Quang Thần Vương nắm giữ năm lực như thế. Đột nhiên có một ngày, ngài lưu lại truyền thừa của ba giới, cùng đại bộ phận tu vi của mình, rồi biến mất không thấy!"

Âm Tế Thiên cười nói: "Có lẽ là hắn đi tới một cái thời không nào đó để dạo chơi tứ hải! Ngươi cho là người nào cũng giống như phụ hoàng của ngươi, chỉ nghĩ tới quyền lực, chỉ muốn nắm Lục giới ở trong tay?"

Đế Duật cười lạnh: "Đế Minh cũng thích quyền lực thôi, nếu không, tại sao y lại muốn kế thừa vị trí của Ám Thần Vương!"

"Ngươi cảm thấy y có quyền lựa chọn sao? Nếu y không ngồi lên vị trí kia, phụ hoàng của ngươi sẽ bỏ qua cho y à?"

Nháy mắt, không khí giữa hai ngươi liền trở nên vô cùng cứng nhắc!

Cuối cùng Đế Duật chịu thua trước: "Tế Thiên, ta chỉ muốn vui vẻ cùng ngươi ở chung một chỗ, không cần để ý tới việc của bọn họ nữa! Được không?"

Âm Tế Thiên hết sức mệt mỏi: "Đế Duật..."

Đế Duật tựa hồ biết hắn muốn nói gì, nhanh chóng che miệng hắn lại: "Đừng nói! Cái gì cũng đừng nói! Để ta ôm ngươi một lát!"

Hai người không tiếng động ngồi dựa vào nhau, lay động chếc xích đu!

Lẳng lặng nhìn cảnh đêm xinh đẹp cùng trời đất nối thành một đường, nhưng lòng của hai ngươi không có cách nào dung hợp được.

Khi ở phía đông ửng lên màu trắng, Đế Duật mới ôm Âm Tế Thiên trở lại trong Vạn Thú Cung. Sau đó, phong ấn tay chân của thiếu niên, rồi mới rời khỏi cung, tiếp tục vội vàng chuẩn bị cho hôn sự của hai người.

Âm Tế Thiên đối với tình trạng hiện tại cảm thấy đặc biệt buồn bực. Không có tự do thì thôi đi, càng hận chính mình không có năng lực phản kháng, chỉ có thể giống như người tàn tật mà nằm trên giường.

Hiện tại đã qua một đêm, cũng không biết Thanh Liên có lấy được Yêu đan hay không.

Đúng lúc này, cửa lớn của cung điện bị người đẩy ra, có ba cung nữ từ bên ngoài tiến vào.

Âm Tế Thiên nghiêm túc nhìn các nàng, nhưng không phát hiện thấy khuôn mặt sau khi dịch dung của Thanh Liên đâu, hắn có chút thất vọng mà dời ánh mắt đi.

338. Chương 334

Ba cung nữ đó chỉ muốn thử xem hỷ phục có vừa người Âm Tế Thiên hay không thôi. Sau khi biết đã vừa vặn, không cần sửa gì thêm, bọn họ liền lập tức rời đi ngay.

Nhưng vừa tới cửa, đột nhiên có một cung nữ quay vào lại. Âm Tế Thiên không để ý nhiều, chỉ nghĩ rằng nàng quên đồ này nọ. Thế nhưng chẳng ngờ nàng tiến thẳng tới trước giường, nhìn hắn cười khanh khách, ánh mắt cũng đầy vẻ bỡn cợt.

Âm Tế Thiên khó hiểu mà nhìn nàng, nàng gọi:

"Tế Thiên!"

Rõ ràng là một cô nương, thế nhưng giọng lại là của nam nhân, hơn nữa còn rất quen thuộc. Âm Tế Thiên nhướng mày:

"Hư… Hàng Vô!"

Nụ cười của Hư Không càng tươi thêm: "Vương Hậu! Rốt cục ngài cũng khôi phục trí nhớ!"

Y không dám kéo dài thêm thời gian nữa, vội nhét vài viên Yêu đan của Vương tộc vào hai tay Âm Tế Thiên. Ánh mắt Âm Tế Thiên hiện lên vẻ vui mừng, vừa hấp thụ Yêu đan vừa hỏi chuyện:

"Sao ngươi lại có mặt ở Yêu giới?"

Hư Không một bên không ngừng thay đổi Yêu đan trên tay Âm Tế Thiên, một bên trả lời: "Nói ra dài dòng lắm! Vương Hậu! Ngày mai đã là ngày vui của ngài, xin chúc mừng xin chúc mừng!!!"

Âm Tế Thiên khẽ lườm y một cái: "Ta sẽ chuyển lời của ngươi tới Đế Minh!"

Hư Không cười gượng một tiếng, nhanh chóng chuyển đề tài: "Trước đó ta có nghe đám cung nữ nói rằng Đế Duật đã phong ấn cửa ra vào của Yêu giới, hòng muốn che giấu Yêu giới giống như Ma giới vậy. Để Ám Thần Vương không tìm thấy ngài!"

"Ta biết!" Âm Tế Thiên thản nhiên đáp, nhưng tốc độ hấp thụ Yêu đan bỗng tăng nhanh hơn: "Đúng rồi! Thanh Liên đâu? Ta nhờ Thanh Liên đi lấy Yêu đan mà! Vì sao lại là ngươi đem đến?"

Hư Không kể lại chuyện đêm qua cho Âm Tế Thiên rõ: "Bây giờ Thanh Liên đang tránh trong Đại điện của Tế Đàn, có Hắc Lịch chăm sóc!"

"Không sao thì tốt rồi!"

"Vương Hậu, ta còn nghe được một việc, đó là sau khi Ám Thần Vương chiếm lại được Minh Ngục, thì Quang Thần Vương lập tức phát ra chiến giản, mời tu sĩ ở Tu Chân giới cùng đối phó với Ám Thần Vương!"

[Dạng như thư mời tham chiến]

Âm Tế Thiên nghe vậy, mày không khỏi nhíu chặt lại. Đại chiến vạn năm trước, Quang Thần Vương đâu có cho mời tu sĩ Tu Chân giới, bây giờ lại phát ra chiến giản, đừng nói là Quang Thần Vương sợ mình sẽ thất bại đó chứ?

“Ngài nói xem, nếu có thêm cả tu sĩ Tu Chân giới, vậy chúng ta phải làm như thế nào?”

Âm Tế Thiên liếc sang Hư Không, biết được trong lòng y đang lo lắng cái gì, bèn hỏi: “Ngươi không thể xuống tay với bọn họ?”

“Đúng vậy, ta sao mà có thể xuống tay với tên sư huynh Hư Thực hay dong dài, sư đệ Hư Vô hay lo chuyện bao đồng, còn có cả đồ đệ Tịch Thiện tính cách rất giống với ta! Chỉ nghĩ đến chuyện đánh nhau thôi, đã cảm thấy đau cả đầu!”

Hư Không không ngừng dùng tay đấm ngực mình. Âm Tế Thiên thản nhiên nói:

“Ngươi nghĩ nhiều rồi! Đến lúc đó cần gì ngươi ra tay, chỉ một tên ma binh thôi cũng đủ tiêu diệt sạch bọn họ!”

Hư Không buồn bực ca thán: “Đúng thế! Lão tử lo lắng chính là chuyện này mà!”

Âm Tế Thiên nghi hoặc nhìn y. Mặt Hư Không đầy đau khổ: “Lão tử chỉ sợ lúc nhìn cảnh ma binh tấn công bọn họ, thì ta không khắc chế được bản thân mà ra tay với đám ma binh! Sau đó, lại thành kết cuộc người phe mình đánh người phe mình!”

Âm Tế Thiên: “…”

“Vương Hậu! Ngài nói xem, lỡ đụng phải Tịch Thiện và Bắc Vũ Hoành, thì ngài có ra tay không?”

Âm Tế Thiên lườm y nói: “Đến lúc đó Nhân, Yêu, Quỷ, Tiên, Ma, Thần, hỗn chiến sáu giới. Ngươi tìm được bọn họ trong một mớ hỗn loạn như vậy chắc?”

Cho dù là Tịch Thiện và Bắc Vũ Hoành xuất hiện trước mặt hắn, cũng không tới phiên hắn đối phó với bọn họ. Còn có thể nhẫn tâm để bọn họ chết trước mặt mình hay không, thì đến lúc đó rồi tính sau.

“Ta chỉ đặt giả thiết…”

Âm Tế Thiên không thèm để ý tới y nữa.

Hư Không cũng chẳng dám hó hé, đành ngoan ngoãn ngồi giúp hắn thay Yêu đan.

Yêu đan của Vương tộc trong Tế Đàn không một ngàn viên thì cũng có hơn một trăm viên, muốn hút hết chỗ đó vẫn phải cần kha khá thời gian. Sau khoảng nửa canh giờ, Âm Tế Thiên hút hết Yêu đan xong, Hư Không liền lập tức đứng dậy nói:

“Vương Hậu! Ta không thể ở lại đây lâu, chỉ sợ Đế Duật sẽ trở về bất cứ lúc nào.”

“Ừ, ngươi tìm một chỗ mà trốn, đợi đến khi ta khôi phục lại năng lực, sẽ lập tức giải phong ấn cho ngươi.”

“Tạ Vương Hậu.”

Hư Không nói xong liền rời khỏi cung điện.

Thị vệ canh giữ ở bên ngoài nhìn thấy Hư Không, cũng có đôi chút hồ nghi. Cung nữ này ở trong đó rất lâu. Nếu như Thái tử phi tương lai xảy ra chuyện gì, chắc chắn bọn họ sẽ bị bắt về thẩm vấn.

Hư Không chú ý tới ánh mắt nghi ngờ của bọn họ, khuôn mặt tức khắc trở nên nghiêm túc, quát to giáo huấn: “Ngày mai là ngày vui của Thái tử, các ngươi ở lại trông coi cho cẩn thận! Đừng có để xảy ra sơ xuất gì! Biết chưa?”

“Dạ!” Bốn gã thị vệ lập tức đứng thẳng người lên.

Hư Không vừa lòng gật đầu, sau đó xoay người lại, bắt gặp Đế Duật đang đi về phía này.

Mẹ nó!

Hư Không âm thầm đổ mồ hôi lạnh. Lúc đến đây, y phải mượn pháp khí của Thanh yêu để che giấu khí tức trên người, đám lâu la còn lừa gạt được, chứ Đế Duật thì không thể nào!

Từ xa, Đế Duật đã nhìn thấy một cung nữ đứng trước cửa, mắt khẽ híp lại, người kia không có vẻ gì muốn vào điện, hình như là đang giáo huấn.

"Đang làm gì?"

Hư Không gặp Đế Duật đến gần, liền vội vàng nở nụ cười:

"Thái tử! Hỷ phục đã làm xong rồi! Bọn ta mới để Thái tử phi mặc thử, rất là vừa người. Chẳng biết Thái tử có rảnh rỗi để thử qua một lần hay không? Để có gì sai sót thì bọn nô tỳ cầm đi sửa lại!"

Đế Duật nghe tin hỷ phục đã làm xong, khuôn mặt tuấn tú tức khắc dâng lên ý cười: "Vậy ngươi đem tới đây cho bổn cung thử một lần xem có vừa người không."

"Dạ!"

Hư Không thở ra một hơi, vội vàng xoay người muốn chạy. Nhưng mà mới đi được hai bước, đã nghe thấy người phía sau hô lên:

"Khoan đã!"

Hư Không cực trấn định, quay người hỏi: "Chẳng biết Thái tử còn gì dặn dò?".

"Ngươi..."

Đế Duật híp híp mắt, y cảm thấy khí tức trên người ả cung nữ này không được bình thường. Nhưng y chưa kịp làm rõ đã nghe tiếng Âm Tế Thiên ở trong cung điện quát ra:

"Đế Duật! Ngươi mau cút vào đây cho ta!"

Đế Duật nghe tiếng quát của Âm Tế Thiên, khóe miệng liền cong lên, quên luôn chuyện của Hư Không, vội tiến vào trong.

Hư Không thở phào một hơi, nhanh chóng chạy đi. Thế nhưng, sợ Đế Duật phát hiện ra, cho nên y rất có tâm mà bảo cung nữ đưa hỷ phục tới cung điện.

Âm Tế Thiên sợ Hư Không không lừa được Đế Duật cho nên mới sốt ruột lừa y tiến vào.

"Gọi ta?" Đế Duật cười cười đi tới.

"Đúng vậy! Ngươi mau giải trừ phong ấn trên người ta! Đế Duật, ngươi phong ấn được ta lần này nhưng không thể phong ấn được ta mãi!"

"Phong ấn ngươi cả đời thì có gì mà không thể? Như thế, ngươi mới không thoát khỏi ta!"

Âm Tế Thiên nhìn y: "Ngươi cảm thấy như vậy, ta sẽ còn là Âm Tế Thiên mà ngươi biết sao?"

"..."

Đế Duật không trả lời, nhưng cũng không cởi bỏ phong ấn cho hắn. Sau một chén trà nhỏ, cung nữ ôm hỷ phục vào tới, giúp Đế Duật mặc thử. Nhân lúc Đế Duật và cung nữ không để ý, đầu ngón tay Âm Tế Thiên khe khẽ giật giật, có vẻ như sắp phá giải được phong ấn.

Âm Tế Thiên nhếch miệng nhìn bộ dáng vui vẻ của Đế Duật.

Đế Duật thử hỷ phục xong, định ngồi xuống cạnh giường, thì lại bị thị vệ gọi đi có việc.

Âm Tế Thiên dõi theo Đế Duật, chắn chắn y đã đi xa, mới bắt đầu hấp thụ số tu vi mà hắn vừa mới hút, với hy vọng sẽ giải được phong ấn trước khi Đại điển thành thân bắt đầu.

Chẳng biết là do bận bịu với hôn sự, hay là chuyện che giấu Yêu giới, mà suốt cả đêm Âm Tế Thiên cũng không thấy Đế Duật quay về. Vừa dịp, để hắn có thời gian hấp thụ tu vi.

Sáng sớm ngày kế tiếp, một đám cung nữ ùa vào phòng, cầm phù chú của Đế Duật, giải trừ phong ấn ở tay và chân Âm Tế Thiên. Âm Tế Thiên nở nụ cười lãnh diễm, chủ động mặc hỷ phục.

Bọn cung nữ thấy Âm Tế Thiên phối hợp như vậy, không khỏi bốn mắt nhìn nhau. Lúc Thái tử ôm thiếu niên này về Vạn Thú Cung, các nàng liền biết thiếu niên không tự nguyện gả cho Thái tử. Nếu không, Thái tử chẳng việc gì phải phong ấn tay chân hắn lại. Mục đích quá rõ ràng, là sợ Thái tử phi tương lai chạy trốn,

chuyện này kẻ nào cũng rõ. Thế nhưng, hôm nay Thái tử phi tương lai lại chủ động mặc hỷ phục, đương nhiên sẽ khiến các nàng cảm thấy kinh ngạc.

Âm Tế Thiên vờ như không thấy vẻ mặt của bọn họ, đứng trước gương tự mình chỉnh chu quần áo cho tốt. Sau khi xong xuôi, hắn mới xoay người nâng hai cánh tay lên, nở nụ cười rực rỡ mỹ lệ với đám cung nữ, hỏi:

"Có đẹp không?"

Đám cung nữ cứ như mất hết hồn phách mà ngơ ngác nhìn thiếu niên trước mắt.

339. Chương 335

Âm Tế Thiên nhìn bọn cung nữ mất hồn, nụ cười trên khóe miệng càng tươi hơn, hỏi lại một lần nữa: "Ta đẹp không?"

Giọng nói của hắn tựa hồ mang theo ma lực, khiến biểu tình của tất cả các cung nữ trở nên cực kỳ đờ đẫn. Giống như con rối bị người ta khống chế, dùng ngữ khí cứng ngắc, trăm miệng một lời đáp: "Đẹp!"

Âm Tế Thiên nhìn ánh mắt không có tiêu cự của đám cung nữ, chắc ăn bọn họ đã bị hắn khống chế, mới vừa lòng thu hồi hai tay, hướng về phía cửa đi đến.

Thị vệ ở ngoài cửa vừa trông thấy Âm Tế Thiên, liền tức khắc dẫn hắn tới chủ điện của Vạn Thú Cung.

Sân của chủ điện, có một tấm thảm đỏ trải dài từ cửa chính nối thẳng tới cửa đại điện.

Phát hiện Âm Tế Thiên đã đến, Đế Duật nhanh chóng tiến lại gần, dắt tay hắn. Y ngưng mắt nhìn khuôn mặt diễm lệ của thiếu niên, tán thưởng: "Ngươi thật đẹp!"

Âm Tế Thiên lạnh lùng liếc y một cái.

Đế Duật cười nói: "Nhưng, ta lại tương đối thích khuôn mặt trước kia của ngươi hơn!"

Khuôn mặt trước kia vừa có nét cuồng dã bất kham, mà lại vừa tà mị gợi cảm. Nhất là lúc muốn tính kế người khác, nụ cười ngoan độc ấy đặc biệt rực rỡ lóa mắt, làm y say mê đến không thể dời mắt.

Đế Duật lấy một viên đan dược ra, đưa tới trước mặt hắn: "Viên Hóa Dung đan cấp Thần phẩm này, có thể giải trừ dung mạo trên mặt ngươi!"

Âm Tế Thiên cũng khá thích khuôn mặt trước kia hơn, cho nên không chần chờ gì, liền tiếp nhận đan dược. Bất quá, hắn không có dùng ngay lúc này.

"Đêm qua ngươi không trở về, chẳng lẽ là vì luyện chế viên đan dược đó?"

"Ừm!" Đế Duật chẳng thèm để ý việc thiếu niên có dùng đan dược ngay bây giờ hay không, nắm tay thiếu niên bước lên thảm đỏ.

Hai bên thảm có đứng hai hàng Thần tướng với chiến giáp màu bạc trên người, ước chừng có khoảng năm sáu vạn tên. Mỗi tên đều mang khuôn mặt nghiêm trang, ánh mắt hữu thần. Thời điểm khi nhìn thấy Đế Duật và Âm Tế Thiên xuất hiện, bọn họ mới thoáng hiện lên ý cười.

"Chúc mừng Thái tử! Chúc mừng Thái tử phi!"

Lời nói chúc mừng tuần hoàn không ngừng, thanh âm chỉnh tề vang dội. Toàn bộ quảng trường đều là tiếng chúc mừng của nhóm Thần tướng, quanh quẩn một chỗ.

Âm Tế Thiên mỉm cười nhìn Đại điện trước mặt, hỏi: "Đế Duật, ngươi từng gặp qua Cửu Thiên Thần Kiếp chưa?"

Nghe vậy, trong đầu Đế Duật đột nhiên có loại dự cảm không tốt, nhăn mày nói: "Tại sao ngươi lại đột nhiên nhắc tới Cửu Thiên Thần Kiếp?"

Cửu Thiên Thần Kiếp tồn tại khi có Tiên nhân phi thăng thành Thần. Ngàn vạn năm qua, cũng chỉ có ngày đó khi Âm Tế Thiên phi thăng thành Thần mới xuất hiện một lần!

Âm Tế Thiên quay đầu lại nhìn y: "Bởi vì ta chợt nhớ tới một việc, rằng lúc ta độ Cửu Thiên Thần Kiếp, Cửu Thiên Thần Kiếp đã từng đánh chết rất nhiều Tiên nhân."

Nói tới đây, ý cười trên khóe miệng hắn càng sâu hơn: "Cho nên, ta cũng rất tò mò, rốt cuộc Cửu Thiên Thần Kiếp có thể đánh chết Thần nhân của Thần giới hay không?"

Đế Duật chợt híp mắt: "Ngươi có ý gì?"

Y chợt nhớ tới hồi còn ở Tu Chân giới, Âm Tế Thiên đã từng vượt qua hai lần Lôi kiếp, chẳng lẽ...

Đáy lòng Đế Duật hơi có phần hoảng hốt, nghĩ muốn nắm chặt tay thiếu niên, hạ thêm vài đạo phong ấn trên người hắn.

Không ngờ, lại bị một cỗ khí từ trong cơ thể thiếu niên bắn ra, đẩy lui mấy bước.

Thần tướng đang dự lễ đều sửng sốt, trong lúc nhất thời cũng không biết đã phát sinh chuyện gì.

Đột nhiên, bầu trời đang trong xanh bỗng kéo mây đen dày đặc, gió to nổi lên, thổi qua đại thụ, phát ra âm thanh sàn sạt. Ngay sau đó, có tiếng sấm truyền đến.

Mọi người kinh nghi nhìn lên bầu trời!

"Vừa rồi sắc trở vẫn còn rất tốt, sao đột nhiên lại đen thui thế này?"

"Các ngươi nhìn, đó hình như là Vân kiếp và Lôi kiếp, chắc là có người muốn Độ Kiếp!"

"Ai áh! Là ai muốn Độ Kiếp!"

Đế Duật nhìn trừng trừng Âm Tế Thiên, trầm giọng nói: "Tế Thiên, ngươi cho là sau khi ngươi Độ Kiếp, thì có thể thoát khỏi ta sao?"

Y vẫn cứ cho rằng Âm Tế Thiên chẳng qua chỉ nhớ lại ký ức trước kia, tạm thời còn chưa khôi phục Thần lực, bởi thế mới có thể dễ dàng bị y bắt lấy!

Nhưng y cũng thật không ngờ, Âm Tế Thiên chẳng phải là chưa khôi phục năng lực, mà là đã phong ấn nó rồi. Chỉ khi xông qua các cảnh giới thêm một lần nữa, mới có thể xóa bỏ toàn bộ phong ấn.

Nói cách khác, phong ấn mà y hạ cũng sẽ bị Âm Tế Thiên phá giải!

Bất quá, hắn là dựa vào cái gì mà đề cao được tu vi để xông cảnh giới?

Đế Duật chợt nhớ tới Yêu đan của các đời Vương tộc được cung phụng trong Đại điện, nhưng Âm Tế Thiên bị y phong ấn tay chân, chẳng thể nào pháp nhúc nhích được. Nếu không có người giúp hắn, căn bản là không thể lấy được Yêu đan.

Xem ra, mình không những tính sai, mà còn quá sơ xuất!

Âm Tế Thiên cười nói: "Không thử thì làm sao biết!"

Hắn bỏ viên Hóa Nhan đan vào trong miệng, ngay sau đó, bộ chiến giáp vàng kim từ trong Nhẫn không gian bay ra, khoác lên trên người hắn, che đi hỷ phục màu đỏ.

Hắn cầm Thí Thần, chậm rãi bay lên không trung.

Hắn đứng ở trên cao, nhìn xuống Đế Duật dưới mặt đất. Giờ khắc này, hắn thật cảm thấy phi thường may mắn khi Đế Duật không có lấy đi Nhẫn không gian của hắn.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn Âm Tế Thiên đang tựa như thiên thần giáng trần, khi chú ý tới sự thay đổi trên khuôn mặt của hắn, không khỏi kinh hô thành tiếng: "Ah! Kia không phải là Vương Hậu của Ám Thần Vương sao?"

"Đúng là hắn! Trước kia ta có gặp qua hắn!"

Trên mặt chúng Thần tướng không khỏi hiện lên vẻ cổ quái, ai ai cũng biết chuyện của Thái tử cùng với Vương Hậu của Ám Thần Vương hồi vạn năm trước. Chỉ là thật không ngờ, hiện tại người Thái tử muốn kết hôn lại chính là Vương Hậu của Ám Thần Vương.

Trước đó, bọn họ còn đơn thuần cho rằng người thiếu niên kia chẳng qua chỉ giống Vương Hậu của Ám Thần Vương ở nốt chu sa chí mà thôi.

"Vương Hậu của Ám Thần Vương ở đây, vậy có phải Ám Thần Vương cũng ở gần đây không?"

Mọi người nghị luận sôi nổi.

Lông mày của Đế Duật càng nhíu càng chặt hơn: "Tịch Thiên, sau khi ngươi hứng chịu Lôi kiếp xong, sẽ trở nên vô cùng suy yếu. Cho nên ngươi vẫn như cũ, trốn không thoát khỏi tay ta. Hơn nữa, còn có khả năng sẽ bay tới thông đạo dẫn lên Thần giới. Đến lúc đó, ngươi cho rằng phụ hoàng sẽ bỏ qua cho ngươi sao?"

"Việc này không cần ngươi quan tâm!"

Âm Tế Thiên đã sớm tính tới chuyện này rồi!

Trước kia, hắn đã từng phi thăng một lần, cho nên sẽ không cần phải phi thăng lần nữa.

Độ Kiếp xong, ngoại trừ việc phá tan phong ấn mà Đế Duật hạ trong cơ thể hắn, Cửu Thiên Thần Kiếp còn có thể khiến thể chất của hắn trở nên cường hãn hơn!

Thân ảnh Âm Tế Thiên đột nhiên biến mất trên không trung.

Sắc mặt Đế Duật nhất thời lạnh xuống, ra lệnh với chúng thần: "Chúng thần nghe lệnh, canh giữ nghiêm ngặt mọi cánh cửa thông tới Yêu giới, không được để cho ai ra vào!"

"Dạ!" Chúng thần nhanh chóng biến mất khỏi quảng trường.

Đế Duật sử dụng thần thức thăm dò phương hướng của Âm Tế Thiên, khi biết hắn ở ngay trên Yêu Tiên Thai, khẽ thở phào một hơi, nhưng rất nhanh lại nhíu mày.

Yêu Tiên Thai là nơi mà các đời Yêu giới dùng để tế tự, cũng chính là nơi mà Yêu thú ở Tu Chân giới phải đến khi phi thăng thành Yêu tiên.

Âm Tế Thiên đứng ở đó để làm gì?

Cho dù hắn có mở ra thông đạo phi thăng, bọn Đế Minh cũng không thể tiến vào. Hơn nữa, hắn hẳn phải biết rằng Đế Minh đang ở Minh Ngục, muốn đánh mở thông đạo cũng nên chọn mở cánh cửa thông tới Minh Ngục chứ.

Lúc này, tiếng sấm trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn, tia chớp màu tím ánh kim chạy tán loạn trong mây đen, phát ra tiếng xẹt xẹt xẹt xẹt.

Thân hình Đế Duật biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, người đã tới bên cạnh Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên thản nhiên quét nhìn Đế Duật cùng với chúng thần đứng xung quanh chờ vậy bắt hắn, khóe miệng gợi lên nụ cười tà mị mê người: "Tốt nhất các ngươi nên cách xa ta một chút!

Đế Duật giật mình nhìn nụ cười đã quá lâu chưa được trông thấy kia!

Nó chỉ xuất hiện khi Âm Tế Thiên nói một chuyện mà hắn đã định liệu trước, mới có thể tà mị sáng sủa đến như vậy!

Đế Duật lấy lại *** thần: "Tế Thiên, ngươi trốn không thoát đâu. Hiện tại toàn bộ Yêu giới đều là người của ta. Số Yêu tiên còn lại không bị ta tru diệt, thì cũng bị đuổi khỏi Yêu giới! Cho dù năng lực của ngươi có mạnh hơn nữa, ngươi cảm thấy chỉ với một mình ngươi, có thể đối phó với mấy vạn người bọn ta sao?"

Âm Tế Thiên phảng phất như không nghe thấy, ngẩng đầu nhìn sấm sét ngưng tụ trong mây đen, cười nói: "Đến!"

Vừa dứt lời, một đạo sấm sét màu tím ánh kim đánh ầm xuống, nổ vang cả trời đất, toàn bộ Yêu giới kịch liệt rung chuyển, trên mặt đất bị nổ thành một cái khe!

Đế Duật vội trụ vững hai chân, cùng lúc đó, một cỗ tê dại xa lạ lan ra khắp người.

Y ngẩng đầu, nhìn Âm Tế Thiên, đối phương tựa như không hề bị Lôi kiếp bổ trúng, vẫn như cũ đứng thẳng tại chỗ.

Âm Tế Thiên liếc nhìn chúng Thần tướng bị Lôi kiếp đánh đến đứng không vững chân, nhếch môi: "Không hổ là Thần tướng, chịu đựng giỏi hơn Tiên nhân nhiều!"

Thiên binh ở Thiên giới, ngay cả đạo thứ nhất Cửu Thiên Thần Kiếp của hắn cũng tiếp không nổi!

Chúng Thần tướng: "..."

Bọn họ cũng không biết Lôi kiếp cư nhiên mạnh mẽ đến như vậy, mà đây chỉ mới là đạo thứ nhất, đã khiến bọn họ hai chân nhũn cả ra. Đây thật là Cửu Thiên Thần Kiếp mà Tiên nhân phải độ sao?

Này cũng quá sức lợi hại rồi đi! Chẳng biết Vương Hậu của Ám Thần Vương lúc vẫn còn là tiên nhân, làm thế nào mà có thể sống sót khi phải hứng chịu nó!

Âm Tế Thiên chuyển mắt nhìn Đế Duật: "Ngươi thân là Thần nhân, hẳn là chưa hưởng qua mùi vị của Lôi kiếp nhỉ?"

Thần nhân trên Thần giới, sinh ra liền có Thần lực. Bọn họ không cần Độ Kiếp. Và cấp bậc của bọn họ được quyết định bởi ở số linh căn mà bọn họ có!

Đế Duật thấy hắn cứ như bình thường: "Ngươi không bị Lôi kiếp ảnh hưởng?"

Y thân là Quang Thần Vương Tử, vẫn bị sấm sét đánh đến có chút tê dại, bởi thế Âm Tế Thiên không thể không có chuyện gì được.

Âm Tế Thiên chẳng thèm đáp lại!

Hắn mặc trên người chính là chiến giáp cực phẩm trong Thần phẩm, do chính tay Đế Minh chế tạo ra. Tất nhiên là không yếu ớt đến nỗi bị Lôi kiếp ảnh hưởng!

Âm Tế Thiên lần nữa ngẩng đầu nhìn lên trời, cười nói: "Đạo lôi kiếp thứ hai sắp tới!"

Chúng thần vừa nghe, cuống quýt chạy ra xa chỗ đó ngay.

340. Chương 336

Đế Duật ngẩng đầu, đập vào mắt là một đạo sấm sét màu tím ánh kim rất lớn bổ xuống tới, ầm một tiếng, rung chuyển cả đất trời. Ngay sau đó, chúng Thần tướng đứng xa mười trượng kia đều kêu lên thảm thiết, ngã roạt ra hết.

Bắn trúng bọn họ chỉ là những tia lôi điện nho nhỏ ở rìa, thế nhưng cũng đủ đáng sợ hơn Lôi kiếp thứ nhất rồi. Có thể thấy được những lôi Kiếp còn lại sẽ càng kinh khủng cỡ nào.

Đế Duật có chút khó chịu mà nhăn nhăn mày, đạo sấm sét thứ hai khiến cả người y đều cảm thấy đau nhức.

Âm Tế Thiên khẽ giật giật tay chân tê cứng, thư giãn gân cốt. Nếu không phải hắn tu luyện lực linh hồn, giúp hắn thoát thai hoán cốt, thì có khi hắn sẽ chẳng thể nào sống qua được Cửu Thiên Thần Kiếp.

Lúc này đây, tiếng nổ so với ban nãy còn to hơn rất nhiều, cái khe dưới chân lại rộng thêm một trượng, ở xung quanh cũng bắt đầu nứt thêm mấy cái khe khác.

Chúng Thần tướng lồm cồm bò dậy, vội vàng dùng thuấn di tránh xa cái chỗ Âm Tế Thiên đang đứng.

Âm Tế Thiên cúi đầu nhìn phong ấn ở dưới chân, khóe miệng nhếch lên, thêm một đạo Lôi kiếp nữa là đã mở được thông đạo rồi. Hắn giương mắt lên, cười nói với Đế Duật:

"Ngươi muốn tiếp tục ở lại đón Độ Kiếp với ta sao?"

Đế Duật ngước mắt nhìn lên bầu trời với đầy mây đen sấm sét. Y vung tay phất ngang một cái, hỷ phục đỏ thẩm liền được một bộ chiến giáp màu lam nhạt bao quanh, tư thế oai hùng, tựa như chiến thần sắp ra trận.

Y vốn định nhân lúc Âm Tế Thiên còn chưa Độ Kiếp, bắt người lại, rồi kéo hắn đến một chỗ nào đó không có ai biết đến.

Thế nhưng bây giờ, trên trời giăng kín Lôi kiếp, vậy nên cho dù y có nhốt hắn ở bất cứ chỗ nào, thì với sức phá hoại của Lôi kiếp, vẫn sẽ tìm được Âm Tế Thiên, đồng thời còn khiến cho nơi giam giữ ấy bị nổ tan tành thành mảnh nhỏ, có khi liên lụy đến cả y.

Hiện tại, chỉ có thể chờ Cửu Thiên Thần Kiếp đi qua.

Âm Tế Thiên đột nhiên nở nụ cười:

"Đế Duật ta nể tình ngươi chưa từng tương tổn ta, bởi vậy cho ngươi một cơ hội chạy trốn đó."

Đế Duật híp mắt: "Tế Thiên, ngươi quá cuồng vọng rồi!"

Mẹ nó!

Thế nhưng, y lại rất thích Âm Tế Thiên tự tin cuồng vọng như thế này. Âm Tế Thiên ngược lại chỉ mỉm cười không nói. Đúng lúc ấy, Lôi kiếp lại một lần nữa đánh xuống. Nháy mắt, trong phạm vi một trăm dặm đều biến thành bình địa. Âm Tế Thiên và Đế Duật lảo đảo giật lùi vài bước, suýt chút nữa không đứng vững được mà phải quỳ xuống.

Đột nhiên, dưới chân bỗng chói lóa ánh kim quang, hai người vừa cúi đầu nhìn liền vội vàng bỏ chạy. Ầm một cái, phong ấn trên mặt đất bị giải trừ. Âm Tế Thiên nhanh chóng sử dụng thính giác, thông qua thông đạo nghe thấy tiếng hoan hô từ Tu Chân giới truyền đến.

"Tốt quá! Thông đạo phi thăng đã mở ra rồi! Chúng ta có thể phi thăng mà không cần lo lắng sẽ bị nổ chết!"

"Chắc là Vạn Yêu Chi Tổ đã giúp chúng ta! Nhất định phải cảm tạ ngài ấy!"

"Nhanh lên! Yêu thú có thể phi thăng hãy đừng áp chế tu vi nữa, mau chóng tấn cấp đi!"

Từng tiếng từng tiếng kêu vui truyền vào tai Âm Tế Thiên, không khỏi khiến khóe miệng hắn cong lên nụ cười. Nghe được âm thanh này, là đủ chứng tỏ Đế Duật chưa giấu Yêu giới ở một nơi bí mật nào đó. Hơn nữa, chỉ với một mình Đế Duật, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi là không thể nào đem cả Yêu giới to lớn giấu đi được. Đế Duật nhìn phong ấn bị đánh mở, trêu đùa nói:

"Tế Thiên, ngươi nghĩ là sau khi đả thông phong ấn, để Yêu thú ở Tu Chân giới phi thăng, là có thể giúp ngươi chạy thoát khỏi đây sao?"

Âm Tế Thiên không dài dòng với y nữa, nếu đã mở ra phong ấn thì hắn cũng chẳng cần thiết phải ở lại nơi này lâu, để tránh Lôi kiếp tiếp theo đánh tới những Yêu thú mới phi thăng. Lập tức, hắn biến mất trước mắt Đế Duật. Đế Duật cũng không tính toán đuổi theo, y chẳng muốn chịu chung Độ Kiếp với Âm Tế Thiên để kết quả là chính mình cũng khó toàn thân. Bây giờ y chỉ việc đợi cho Âm Tế Thiên Độ Kiếp xong, nhân lúc hắn suy yếu mà tới bắt người.

Âm Tế Thiên sợ rằng Lôi kiếp đánh xuống sẽ khiến thành trấn xung quanh nổ thành mảnh nhỏ, cho nên mới chạy vào một cánh rừng không người, chờ Lôi kiếp tiếp theo.

Càng về sau Lôi kiếp càng lợi hại, đạo Lôi kiếp thứ sáu bổ vào người hắn xong, hắn liền chống đỡ hết nổi mà quỳ rạp xuống đất. May là trước đó hắn đã từng có kinh nghiệm Độ Kiếp, cho nên không đến nỗi nào.

Và đạo Lôi kiếp thứ chín kết thúc, hắn cũng ngã xuống đất chẳng thể nhúc nhích, toàn thân đau đến hắn không đựng chịu nổi, tựa như cát trên đất, bị xới tung cả lên, sau đó trở thành một đống bùn nhuyễn, nằm bẹp dí.

Qua một nén hương, mây đen tán đi, ánh dương quang chiếu rọi khắp đất trời. Đế Duật lần thứ hai dẫn theo hơn trăm tên Thần tướng, xuất hiện trước mặt Âm Tế Thiên, nhìn nam nhân nằm bẹp dí trên đất, cười nói:

"Chẳng phải ta đã nói rồi sao Tế Thiên? Cho dù có Độ Kiếp thành công thì ngươi cũng chẳng thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của ta."

Âm Tế Thiên cười, khàn giọng đáp: "Thế à?"

Đế Duật ra dấu ý bảo hai tên Thần tướng tiến tới nâng người dậy.

Ngay lúc Âm Tế Thiên bị nâng lên, hắn cố mở to mắt nhìn hơn trăm tên Thần tướng đứng phía sau Đế Duật, khuôn mặt tức khắc trở nên cực kỳ nghiêm túc: "Chúng Thần tướng nghe lệnh! Lập tức giết chết Đế Duật, không được chậm trễ!"

Đế Duật sửng sốt. Phản ứng đầu tiên của y là chẳng biết có phải Âm Tế Thiên bị Cửu Thiên Thần Kiếp đánh đến ngốc rồi hay không. Thế nhưng, rất nhanh y liền nhận ra rằng tình hình có vẻ không thích hợp cho lắm, vội xoay người nhìn chúng Thần tướng, phát hiện hai mắt của bọn họ trống rỗng, tựa hồ đã bị khống chế. Đế Duật kinh ngạc nhìn Âm Tế Thiên:

"Ngươi…"

Y không biết là Âm Tế Thiên còn có bản lĩnh khống chế cả Thần. Âm Tế Thiên hạ lệnh lần hai:

"Chúng Thần tướng nghe lệnh! Lập tức giết chết Đế Duật, không được chậm trễ!"

Lúc này, hắn dùng truyền âm, cho nên toàn bộ Thần tướng ở Yêu giới đều trúng phải mệnh lệnh của hắn. Vừa nói xong, hơn trăm tên Thần tướng phía sau Đế Duật nhanh chóng cầm trường kiếm tấn công về phía Đế Duật. Khuôn mặt y trở nên nghiêm trọng, nhoáng một cái đã biến mất, để lại trăm tên Thần tướng đánh vào khoảng không.

Âm Tế Thiên sớm đoán được tiếp theo Đế Duật sẽ làm những gì, cho nên trước bảo hai tên Thần tướng dùng thuấn di đưa mình ra khỏi cánh rừng, tới Đại điện Tế đàn ở phía bắc Vạn Thú Cung.

Hư Không vẫn như ngày thường, đang đấu võ mồm với Hắc Lịch, vừa trông thấy Âm Tế Thiên xuất hiện trong Đại điện, thì vui sướng kêu lên:

"Vương Hậu!"

Hắc Lịch quay đầu nhìn Âm Tế Thiên, tuy khuôn mặt của hắn đã thay đổi thế nhưng khí tức vẫn còn đó. Nó hưng phấn nhảy cuống lên:

"Chủ tử!"

Âm Tế Thiên liếc mắt nhìn Thanh Liên đang suy yếu ngồi trong góc tường, rồi quay sang nói với Hư Không: "Ngươi qua đây!"

"Dạ!"

Hư Không nhanh chóng chạy tới trước mặt Âm Tế Thiên, cung kính quỳ một gối xuống.

Thanh Liếp khiếp sợ nhìn cảnh trước mắt. Hắn không biết là sư phụ còn phải quỳ gối với đệ tử nữa đấy! Thân phận thật sự của Âm đạo hữu là gì? Sao vừa rồi Hư Không trưởng lão lại gọi hắn là Vương Hậu?

Âm Tế Thiên đặt tay lên ót Hư Không, sử dụng Thần lực nhanh chóng phá giải phong ấn trong người Hư Không:

"Ngươi mau mau điều tức đi, một lát nữa Đế Duật sẽ tới đây đấy."

Hư Không liền ngồi xuống đả tọa.

Khi Đế Duật xuất hiện trước Đại điện, tức khắc bị bốn mươi chín con Thần Hồn Thú canh giữ nơi này cản lại. Sắc mặt y đầy vẻ lạnh lùng, phóng thích ra uy áp cực lớn, đẩy lùi bọn nó. Bọn Thần Hồn Thú run rẩy, từ khí thế lẫm liệt của một cự thú, nháy mắt biến thành dáng vẻ run rẩy cuộn tròn của Yêu thú mới sinh. Chúng Thần tướng tới sau cũng bị linh áp của Đế Duật ảnh hưởng, bước chân chỉnh tề lập tức trở nên hỗn độn, ngã trái ngã phải, ngay cả kiếm cũng cầm không vững.

Âm Tế Thiên thấy ảnh hưởng của uy áp có nguy cơ khiến chúng Thần tướng thanh tỉnh, liền vội vàng sử dụng lực linh hồn, thông qua giọng nói, lần thứ hai thét lên ra lệnh:

"Chúng Thần tướng nghe lệnh! Lập tức giết chết Đế Duật."

Chúng Thần tướng rùng mình, một lần nữa bị khống chế, xách kiếm đánh về phía Đế Duật. Đế Duật trốn trái trốn phải, thả uy áp bao phủ cả Đại điện. Âm Tế Thiên dùng linh hồn lực tạo nên một cái lá chắn bao

lại bản thân, Hư Không, Thanh Liên và Hắc Lịch. Đồng thời không ngừng ra lệnh cho chúng Thần tướng công kích về phía Đế Duật.

Hắn nhìn Đế Duật chỉ mãi lo trốn tránh, cười lạnh nói: "Đế Duật, bọn họ đã bị ta khống chế rồi. Cho dù ngươi có thả ra uy áp lớn thế nào đi chăng nữa, cũng không có tác dụng gì đâu."

Đế Duật liếc mắt nhìn hắn: "Ta quá coi thường ngươi rồi, Tế Thiên!"

"Hiện tại mới nhận ra thì đã quá muộn!" Âm Tế Thiên lạnh lùng "Thế nhưng, nếu không nhờ vào đó, năm xưa ta cũng chẳng có cơ hội thả Đế Minh ra được."

Đế Duật nghe vậy, sắc mặt tức khắc trầm xuống, y khẽ đảo mắt qua chúng Thần tướng, rồi đột nhiên từ trong cơ thể tỏa ra một cỗ cuy áp cường đại, đánh mạnh về phía chúng Thần tướng, lập tức đánh vỡ Thức Hải của bọn họ.

Âm Tế Thiên nhìn một đám người dần dần ngã xuống, khóe miệng cong nên nụ cười tà ác tựa hoa cà độc dược, vừa hấp dẫn người khác lại rất có lực sát thương.

Đế Duật từng bước từng bước đi tới gần Âm Tế Thiên đang suy yếu dựa vào trên tường, nói:

"Vẫn là câu đó. Ngươi không thoát khỏi tay ta đâu!"

Hắc Lịch vọt tới trước Đế Duật: "Không cho phép ngươi thương tổn chủ tử!"

Đế Duật phất tay một cái, dễ dàng khiến Hắc Lịch văng ra, đập lưng vào tường. Âm Tế Thiên nhìn Hắc Lịch rơi phịch xuống đất, không khỏi nhăn mày. Đế Duật dừng lại trước mặt Âm Tế Thiên: "Tế Thiên, ta cho ngươi thêm một cơ hội tự nguyện đi theo ta. Nếu không, đừng trách ta dùng biện pháp mạnh để áp chế!"

Nghe vậy, Âm Tế Thiên liền bật cười.

341. Chương 337

Nghe vậy, Âm Tế Thiên bật cười ra tiếng!

Nhưng tức khắc, hắn thu liễm tiếu ý, nghiêm túc nhìn chằm chằm Đế Duật, nói: "Đế Duật, ta cũng cho ngươi một cơ hội để chạy trốn, nếu không, đừng trách ta vô tình!"

[Là thu bớt lại tươi cười trên mặt, mình thấy để vậy câu văn hay hơn nên không sửa]

Đế Duật thấy hắn rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ánh mắt trầm xuống, hai tay nhanh chóng vẽ nên một đạo phù ấn, sau đó đánh thẳng nó về phía Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên nhiu nhíu mắt, nhưng người vẫn không nhúc nhích!

Đột nhiên, có đạo ánh sáng bạc xẹt ngang, phịch một tiếng, phong ấn bị bổ cho dập nát.

"Thái tử Đế Duật! Có vẻ ngài đã quên mất sự tồn tại của tiểu nhân thì phải!"

Hư Không cầm trên tay một thanh trường kiếm màu đen, ngã ngớn nhìn Đế Duật!

Đế Duật chuyển mắt xem Hư Không, cười lạnh một tiếng, sau đó lại trở về trên người Âm Tế Thiên, hành vi này rõ ràng là không để Hư Không vào mắt.

Hư Không giận dữ, giơ thanh trường kiếm đâm mạnh về phía Đế Duật.

Mắt thấy sắp xuyên thủng vào yếu hầu Đế Duật, nói thì chậm, nhưng chuyện xảy ra rất nhanh, chợt có tia sáng tím lóe qua, loảng xoảng một tiếng, trường kiếm trong tay Hư Không bị cắt gọn thành hai nửa.

Hư Không chẳng chút quan tâm, quẳng chúng nó qua một bên.

Trong lòng lại thầm cảm thấy may mắn khi không cầm thanh kiếm mình thích nhất ra, nếu không, cũng sẽ bị Quang Thần Kiếm chém gãy.

Bất quá, trên đời này trừ Ám Thần Liêm ra, liền không còn bất cứ Thần Khí nào có thể chống lại nó!

Đế Duật trừng mắt lên, một cỗ lực lượng cường đại vô hình bắn ra, thẳng áp về phía Hư Không.

Nguyên bản Hư Không đã không phải là đối thủ của Đế Duật, đụng phải cỗ lực lượng này, khó lòng phòng bị, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân bị nó đánh bay ra ngoài.

Thanh Liên ngồi ở một góc hẻo lánh, nhìn cảnh này mà hai mắt trợn tròn. Từ đầu đến đuôi hắn hoàn toàn không hề thấy Đế Duật ra tay, vậy mà cả đám người cư nhiên bị y đánh bại sạch!

Đế Duật chuyển mắt sang chỗ Âm Tế Thiên ngồi, nào ngờ, nơi ấy đã không còn bóng người.

Y nao nao, ngay sau đó, có một cỗ uy hiếp xẹt tới gần.

Đế Duật mạnh xoay người, nâng Quang Thần Kiếm lên đỡ, keeng một tiếng, hai thanh Thượng Cổ Thần Khí giao nhau, linh lực cường đại dao động, khiến cả tòa Đại điện đều rung chuyển.

Ai trong Thần Giới cũng đều biết Âm Tế Thiên có sức lực lớn vô cùng, có thể tiếp được một bổ của hắn, là phải cố hết cả sức. Cho nên, lúc Đế Duật cản lại Thần Khí của hắn xong, hai tay đã tê rần rần!

Mặt đất dưới chân bị ép đến lồi lõm móp méo, có thể thấy được sức lực Âm Tế Thiên lớn đến nhường nào!

Đồng thời, y thầm cảm thấy may mắn khi mình cầm trên tay chính là Quang Thần Kiếm, chỉ cần Âm Tế Thiên dùng sức càng lớn, Thần Khí trong Âm Tế Thiên càng dễ bị gãy lìa. Bởi vì chỉ có Ám Thần Liêm mới có thể địch lại nó được!

Âm Tế Thiên phát hiện Thí Thần bị nứt ra một cái khe, liền vội vàng thu hồi nó vào trong Nhẫn không gian, sau đó vụt chạy ra xa mười thước.

Trong lòng Đế Duật thập phần kinh ngạc, thân thể Âm Tế Thiên cư nhiên khôi phục nhanh đến như vậy.

Y trêu tức nói:"Định dùng tay không đánh với ta à?"

Âm Tế Thiên thản nhiên nói:"Ta là đang làm rõ một chuyện thôi!"

"Chuyện gì?"

"Chỉ có Ám Thần Liêm mới có thể đối phó với Quang Thần Kiếm trên tay ngươi!"

Đế Duật nói:"Cái này là chuyện quá rõ ràng rồi còn gì!"

Âm Tế Thiên nhếch môi cười:"Ngươi có muốn biết năm xưa ta đã giải trừ Thượng Cổ Phong Ấn, thả Đế Minh từ Tà Ma Chi Địa ra, bằng cách nào hay không?"

Đế Duật phút chốc nheo mắt lại!

Phụ hoàng đã từng nói qua, cho dù là chính ông, cũng không thể tự tiện cởi bỏ Thượng Cổ Phong Ấn!

Cho nên, hơn một vạn năm qua, y và phụ hoàng trước sau vẫn chẳng hiểu nổi Âm Tế Thiên làm cách nào mà cứu Đế Minh ra được.

Bất quá, vì cớ gì Âm Tế Thiên lại đột nhiên nhắc tới việc này?

Âm Tế Thiên tiếp tục:"Còn nhớ Đế Lân vì cứu Đế Minh, cho nên đã từng gạt lấy phù ấn của Quang Thần Vương không?"

"Nhớ rõ!" Đế Duật nghĩ nghĩ lại nói:"Nhưng lúc ấy Đế Lân vừa rời khỏi Quang Thần Điện chưa được bao lâu, liền bị bắt trở về. Phù ấn trên tay hắn, hoàn toàn không có dấu hiệu bị tráo đổi!"

Phụ hoàng cũng có kiểm tra qua, phù ấn trong tay Đế Lân là thật. Hơn nữa, phù ấn của phụ hoàng không phải chỉ đơn giản nhớ kỹ điêu văn trên đó là nhái theo được.

Cho dù có người nắm rõ trong ngoài, nhưng không có nguyên liệu giống y đúc, thì dù cho có chế tạo ra được, hiệu quả cũng khác nhau hoàn toàn!

Âm Tế Thiên cười nhạo một tiếng:"Nhất định các ngươi cho rằng, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, ta sẽ không thể nhớ hết được điêu văn trên phù ấn. Hoặc là, không thể tìm đến nguyên liệu giống y đúc như nó. Lại hoặc là, có chế ra được thì hiệu quả cũng chưa chắc sẽ giống nhau?"

Đế Duật không có phản bác lời hắn.

Bởi vì, bọn họ quả thật nghĩ như vậy!

Âm Tế Thiên lại hỏi:"Vậy ngươi có biết lý do vì sao Quang Thần Vương muốn giết ta không? Ta tin chắc ngươi sẽ không ngu ngốc đến nỗi cho rằng Quang Thần Vương muốn giết ta, chỉ đơn giản là do ta thả Ám Thần Vương ra chứ?"

Đế Duật nhíu chặt mày.

Tất nhiên y sẽ không nghĩ thế, y biết phụ hoàng muốn giết Âm Tế Thiên không chỉ bởi vì hắn thả Ám Thần Vương ra, mà còn bởi vì Âm Tế Thiên có thể biết trước tương lai, và phụ hoàng lại cư nhiên không nắm giữ được tương lai của Âm Tế Thiên.

Cho nên, phụ hoàng sợ hãi, sợ Âm Tế Thiên làm ra những chuyện mà ông không biết trước.

Âm Tế Thiên phảng phất như đoán được y đang nghĩ gì, cười cười:"Ta biết Quang Thần Vương đang sợ ta. Bất quá, hắn quả thật nên sợ ta!"

Đế Duật nheo mắt:"Chuyện này cùng với chuyện ngươi cứu Đế Minh can hệ gì? Đừng nói là ngươi định kéo dài thêm thời gian à?"

"Ai bảo không can hệ! Chúng nó có can hệ rất lớn. Bởi vì……"

Âm Tế Thiên đột nhiên tràn ra tươi cười đầy tà mị!

Hai nắm tay của hắn đột nhiên kéo dài ra, và ngay giữa đó, chậm rãi hé lộ một thanh sắt tròn màu đen.

Mắt Đế Duật khẽ khựng, nhìn thanh sắt theo động tác của Âm Tế Thiên mà càng lúc càng dài.

Thời điểm Âm Tế Thiên kéo được khoảng ba thước, tay trái đột nhiên buông lỏng, tay phải cầm lấy thân thanh sắt, mạnh vung ngang mặt đất, khiến Đế Duật thấy rõ ràng hình dáng của nó.

Ánh mắt Đế Duật từ nghi hoặc, bỗng trở nên vô cùng khiếp sợ, y chỉ vào thanh Thần Khí trong tay Âm Tế Thiên, khó có thể tin nói:"Ám… Ám Thần Liêm!"

Tươi cười của Âm Tế Thiên vẫn không đổi:"Ngươi nói xem, ta dùng thanh Thần Khí này đối phó với Quang Thần Kiếm của ngươi, có còn bị gãy nữa không nhỉ?"

Đế Duật nhìn hắn đầy phức tạp:"Đế Minh cư nhiên đưa cả Ám Thần Liêm cho ngươi!"

"Yêu thú truyền thừa y còn dễ dàng đưa cho ta, sao Ám Thần Liêm lại không thể chứ? Nếu đổi lại là ngươi, ngươi có thể làm được như y sao?" Âm Tế Thiên chế giễu nhìn Đế Duật nói.

Đế Duật khẳng định mình sẽ làm không được!

Âm Tế Thiên lại nói:"Trên tay ta không phải Ám Thần Liêm bản gốc, thế nhưng, nó cũng là Ám Thần Liêm!"

Đế Duật nhíu mày nhìn hắn hỏi: "Có ý gì?"

"Thanh Ám Thần Liêm này là ta sao chép ra tới, nó trừ bỏ không thể biến hóa thành hình người như Ám Thần Liêm bản gốc, thì các phương diện còn lại cũng không có gì khác nhau!"

Đế Duật hơi không rõ.

Âm Tế Thiên không ngại giải thích thêm: "Cũng giống như các ngươi luyện chế ra một thanh Thần Khí. Chẳng qua nếu các ngươi luyện Thần Khí cần phải tiêu tốn thời gian và thần lực, còn phải mất công mất sức sưu tầm nguyên liệu."

"Mà ta, trong tình huống không có bất cứ nguyên liệu nào, vẫn có thể tùy thời tùy chỗ, chỉ nội trong chớp mắt, liền luyện chế ra được thanh Thần Khí kia".

Âm Tế Thiên cười cười:"Phù ấn của Quang Thần Vương, là được ta làm ra bằng cách này. Các ngươi cũng rõ rồi đó, hiệu quả giống y đúc bản gốc thôi!"

Đế Duật giật mình!

Bậc năng lực này, quả thật quá mức nghịch thiên!

"Đúng rồi!"

Âm Tế Thiên thu liễm ý cười:"Vừa rồi, ngươi còn nói đúng một chuyện!"

Đế Duật chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy Âm Tế Thiên vụt biến mất, kế đó đột nhiên xuất hiện trước mặt y, giơ 'Ám Thần Liêm' trong tay lên, mạnh bổ xuống phía y.

Đế Duật kinh hãi, cuống quít dùng Quang Thần Kiếm đỡ, may mắn chặn kịp 'Ám Thần Liêm', chỉ là hai chân của y đã bị lún sâu vào trong đất.

Âm Tế Thiên tăng lớn sức lực, ngăn chặn Quang Thần Kiếm trong tay Đế Duật:"Ta nói với ngươi nhiều như vậy, quả thật là vì kéo dài thời gian, để bản thân khôi phục lại thể lực!"

Khóe môi hắn cong lên nụ cười tàn nhẫn: "Đế Duật, ta đã cho ngươi cơ hội chạy trốn, là chính ngươi không cần!"

Đế Duật cố hết sức chống đỡ 'Ám Thần Liêm' trên tay hắn, đồng thời, khẽ liếc mắt nhìn, nơi hai thanh Thần Khí giao nhau,'Ám Thần Liêm' cư nhiên không xuất hiện bất kỳ dấu vết.

Nếu đúng như lời Âm Tế Thiên nói,'Ám Thần Liêm' là bị hắn sao chép ra. Thế, hắn cũng có thể sao chép được Quang Thần Kiếm luôn rồi?

Nghĩ đến khả năng này, dưới đáy lòng Đế Duật thầm đổ mồ hôi lạnh, cũng hiểu rõ vì sao phụ hoàng lại nóng lòng muốn giết chết Âm Tế Thiên!

Hắn quả thực là một tồn tại đầy uy hiếp, có hắn ở bên người Đế Minh, phụ hoàng vĩnh viễn không có ngày trở mình.

Đế Duật lấy lại *** thần, nhanh chóng dùng thuấn di chạy khỏi Đại điện.

Âm Tế Thiên chế giễu nói:"Giờ mới biết sợ à!"

Thần Hồn Thú bị uy áp của Đế Duật chế ngự, đều lập tức chiếm được giải phóng, nằm trên mặt đất từng ngụm từng ngụm thở phì phò.

Âm Tế Thiên dùng thị giác truy tìm tung tích của Đế Duật, đồng thời cũng tìm kiếm cả Diễm Sắc, sau đó quay sang nói với Thần Hồn Thú:"Diễm Sắc bị nhốt trong thú lao, các ngươi đi cứu nàng ra mau."

"Vâng!" Thần Hồn Thú suy yếu đáp.

"Âm đạo hữu!" Thanh Liên nãy giờ vẫn ngồi ở một góc hẻo lánh, lúc này mới lên tiếng hô.

—

Cường đại: Đại khái là vừa lớn vừa mạnh.

Chế ngự: Ở đây là bị bị đánh bại, bị khóa lại.

342. Chương 338

Âm Tế Thiên nghe thấy tiếng, xoay người nhìn sang khuôn mặt tái nhợt của Thanh Liên. Hắn nhăn mày nói:

"Thanh Liên đạo hữu, đây không phải là nơi ngươi nên ở lâu. Chờ cho phong ấn của thông đạo dẫn tới Tu Chân giới mở ra, ngươi nên rời khỏi Yêu giới ngay lập tức."

Lúc Thanh Liên nhìn lại Âm Tế Thiên, mới chú ý thấy khuôn mặt này của hắn, giống y đúc như bức tượng đá ở trong Vạn Yêu Sâm Lâm. Ban nãy Âm Tế Thiên xuất hiện, Thanh Liên cũng chẳng nhận ra hắn. Nếu không phải do Hắc Lịch chạy lên gọi hắn là chủ tử, còn có thêm nốt chu sa trên trán, thì hắn không hề biết đây là Âm đạo hữu. Thanh Liên ngồi thẳng dậy, gắng sức mở miệng:

"Âm đạo hữu. Rốt cục ngươi là ai?"

Mới vừa rồi hắn còn nghe Âm đạo hữu nhắc tới Quang Thần Vương, là Quang Thần Vương thống nhất Lục giới ư? Tuy nhiên vì sao Quang Thần Vương lại muốn giết Âm đạo hữu?

Âm Tế Thiên nhìn hắn đầy thâm ý:

"Sớm muộn rồi ngươi cũng sẽ biết ta là ai."

Nghe vậy, đáy mắt Thanh Liên không khỏi phức tạp.

"Sau lần này trở về, nếu không có gì ngoài ý muốn thì chắc ngươi sẽ thuần phục được Yêu thú cấp cao, trở thành Ngự thú sư cấp mười."

Thanh Liên ngẩn người, kinh ngạc nhìn Âm Tế Thiên: "Ý của Âm đạo hữu là gì?"

Âm Tế Thiên không giải thích: "Thế nhưng, có một số chuyện ta phải nhắc nhở ngươi. Tuy rằng ngươi sẽ thuần phục được Yêu thú cấp mười, bất quá như thế không có nghĩa là ngươi có thể kiêu ngạo. Nếu ngươi không cần lực tương tác mà đã có thể thuần phục chúng nó, khiến chúng nó cam tâm tình nguyện đi theo ngươi, thì đấy mới là chuyện đáng để kiêu ngạo."

Hắn cũng vì đáp trả lại hành động xả thân đi lấy Yêu đan của Thanh Liên, cho nên mới không thu lại khí tức của hắn ở trên người Thanh Liên.

Từ nay về sau, Yêu thú ở Tu Chân giới đều sẽ thân cận với Thanh Liên.

Thanh Liên biết Âm Tế Thiên đang chỉ cho mình cách câu thông với Yêu thú, bởi vậy rất cẩn thận ghi nhớ kỹ từng chữ từng lời.

"Có biết vì sao đã hơn vạn năm rồi mà Tu Chân giới lại không xuất hiện Ngự thú sư cấp mười không?"

"Vì sao?"

Âm Tế Thiên cười lạnh: "Bởi vì bọn họ quá kiêu ngạo, cho rằng thuần phục được Yêu thú cấp mười thì đã là chủ của đám Yêu thú. Còn có ý đồ khống chế Yêu thú cấp mười, không cho chúng nó phi thăng, dẫn đến Thần rất không đồng ý. Để trừng phạt đám người bọn họ, Thần đã tịch thu năng lực thuần phục Yêu thú, từ áy về sau chỉ còn có Ngự thú sư cấp chín mà thôi."

Thanh Liên vội hỏi: "Vì sao Âm đạo hữu lại biết chuyện này?"

"Bởi vì..." Âm Tế Thiên ý vị sâu xa nhìn hắn: "Ta chính là vị Thần đó!"

[Là ý từ hàm xúc]

Thanh Liên khiếp sợ đến nỗi hô hấp cũng ngừng lại, thật lâu sau vẫn không phục hồi *** thần được.

Âm Tế Thiên nhân lúc Thanh Liên ngơ ngác, dùng thị giác tìm kiếm bóng dáng của Đế Duật, thế nhưng dò khắp Yêu giới cũng chẳng thấy Đế Duật đâu. Hắn thu hồi tầm mắt, khóe môi nhếch lên. Không hổ là con trai của Quang Thần Vương, trốn quá giỏi, nói không chừng lại đã trở về Thần giới rồi.

"Vương... Vương Hậu!" Hư Không gian nan đứng dậy, lấy đan dược đi đến cạnh Hắc Lịch, cho nó ăn xong, mới nói: "Ngài không mau mở ra thông đạo dẫn tới Minh Ngục, thì thuộc hạ cực tin tưởng rằng, Vương sẽ phá nát Yêu giới đấy!"

Âm Tế Thiên đỡ trán: "Ấy vậy mà ta quên béng mất y."

Khóe môi Hư Không giựt giựt. Âm Tế Thiên nhìn về phía Thanh Liên: "Đợi thông đạo dẫn tới Tu Chân giới vừa mở, ngươi hãy mau chóng rời đi."

Thanh Liên gật đầu. Âm Tế Thiên xoay người rời khỏi Đại điện, đi đến cánh cửa thông từ Yêu giới sang Tứ giới khác.

Chúng Thần tướng canh gác ở ngoài cửa đều đã bị Âm Tế Thiên khống chế, cho nên lúc hắn xuất hiện, bọn họ chẳng chút phản ứng, chỉ đứng yên đó không nhúc nhích. Âm Tế Thiên ra dấu cho chúng Thần tướng, để bọn họ mở cánh cửa đi tới Minh giới. Thế nhưng, chúng Thần tướng vẫn không phản ứng lại, mà đứng

im ở đó. Âm Tế Thiên nhăn mày, chắc rằng phong ấn thông đạo là chính tay Đế Duật làm, cho nên đám Thần tướng này không biết mở. Nếu thế, hắn đành phải tự mình ra tay.

Âm Tế Thiên nhìn ra được, bọc ở ngoài phong ấn còn có một tấm lá chắn, đánh vỡ nó mới mở được phong ấn. Hắn giơ Ám Thần Liêm lên, chém mạnh vào tấm chắn, 'phanh' một tiếng, hắn bị tấm lá chắn kia đánh bật ngược lại. Âm Tế Thiên nhanh chóng giữ lấy thăng bằng, ngạc nhiên vì không ngờ nó lại chắc chắn đến vậy.

Lần thứ hai, hắn giơ Ám Thần Liêm lên, dùng hết toàn bộ sức lực chém mạnh xuống, tấm lá chắn màu tím rốt cục cũng thủng một cái lỗ. Đáy mắt Âm Tế Thiên có chút cao hứng, hắn tức khắc sử dụng lực linh hồn, tiến vào trong phong ấn, muốn phá giải nó. Ngay lúc hắn sắp phá được phong ấn, thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái bóng màu xanh nhạt, hai tay người kia cầm một thanh kiếm màu trắng, tấn công về phía hắn.

Âm Tế Thiên không hề nghĩ tới Đế Duật lại trốn ở đây, cho nên thoáng giật mình, vội vã thu hồi lực linh hồn, lùi về phía sau vài bước. Nhưng Đế Duật vẫn ép sát theo, tay trái nâng lên, dùng toàn bộ thần lực bổ về phía Âm Tế Thiên.

Một chưởng này không có đánh trúng Âm Tế Thiên, tuy nhiên nó lại mang theo kết giới, khóa thuấn di của hắn lại, đồng thời còn thổi hắn văng mạnh ra phía sau.

Âm Tế Thiên phát hiện cả người hắn cứ lùi về sau mãi, không phải do Đế Duật, mà giống như bị một cái gì đó hút lấy.

Hắn quay đầu thì thấy, thông đạo dẫn tới Thiên giới đã bị mở ra, lực hút cực lớn kia đang kéo hắn vào bên trong đó. Âm Tế Thiên đoán được, Đế Duật là muốn đưa hắn tới Thiên giới, sau đó mang về Thần giới, bởi chỉ có Thiên giới mới có thông đạo dẫn tới Thần giới. Âm Tế Thiên vội vã cầm lấy Ám Thần Liêm, dùng mũi nhọ của nó cắm sâu vào trong thạch bích, hòng chống lại lực hút của thông đạo.

Đế Duật thấy vậy, bước đến định dùng Quang Thần Kiếm để chém vỡ chỗ thạch bích đó ra. Nhưng y chưa kịp thực hiện được, thì thông đạo dẫn tới Minh Ngục đã nổ uỳnh một tiếng, phong ấn bị phá vỡ.

Ngay sau đó, một bóng đen xuất hiện phía sau Đế Duật, tung mạnh một chưởng vào lưng Đế Duật. Đế Duật kêu thảm một tiếng, cả người bị đẩy vào trong thông đạo dẫn tới Thiên giới.

Âm Tế Thiên ngẩng đầu lên, bắt gặp người trước mắt với bộ chiến giáp màu đen, liền tươi cười sáng lạn: "Cuối cùng ngươi cũng tới rồi!"

Nói rồi hắn vươn tay ra, ý bảo nam nhân kéo hắn dậy.

Vẻ mặt Đế Minh hết sức căng thẳng, y ôm người vào trong ngực, cực chuẩn xác mà cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kia. Hai ngày nhung nhớ, lo lắng, phiền muộn đều trút vào hết trong nụ hôn này, bởi thế hành vi của y cực thô lỗ, hận không thể ăn luôn người vào bụng, để mãi chẳng bao giờ chia lìa.

Môi Âm Tế Thiên bị cắn có chút đau, thế nhưng hắn cũng rất nhớ Đế Minh, cho nên vẫn lì lợm kiễng chân ôm chặt lấy cổ y, dâng lên đầu lưỡi để cả hai cùng kịch liệt quấn quýt, chẳng hề muốn tách rời.

Hô hấp của hai người càng lúc càng nặng, hôn đến nỗi quên sạch rằng, có hơn trăm vạn đại quân đang đứng ở phía sau. Mãi đến khi có tiếng 'khụ' vang lên, Âm Tế Thiên mới hơi buông lỏng Đế Minh ra, thở phì phò nói:

"Có người kìa!"

Đế Minh mặc kệ, coi như không nghe thấy, hai tay lại càng siết chặt hơn, mút mạnh vào đôi môi Âm Tế Thiên. Sau đó Âm Tế Thiên cũng bị y cuốn lấy, điên cuồng với y.

Trăm vạn đại quân đứng phía sau: "..."

Huyết Hồn không sợ chết mà lên tiếng nhắc nhở: "Vương! Nhân lúc Quang Thần Vương chưa mang binh tiến đánh Yêu giới. Chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây, tập hợp với với nhóm Thần ma binh là tốt nhất!"

Hắc Sát lặng lẽ tặng một ngón cái cho Huyết Hồn, tỏ vẻ phục hắn sát cả đất. Trước kia ở Thần ma giới, cho dù là ai, mà hễ dám cắt ngang thân thiết của Vương với Vương Hậu, thì đều phải gánh chịu lửa giận của Vương.

Âm Tế Thiên vừa nghe, liền vội đẩy nam nhân ra. Đế Minh lạnh lùng liếc Huyết Hồn một cái. Bây giờ mà còn không nhìn ra là Đế Minh tức giận, thì hắn chính là thằng ngu. Huyết Hồn rụt cổ lại, nhanh chóng trốn ra phía sau Minh Vương.

Minh Vương: "..."

Đế Minh trầm giọng hạ lệnh: "Giết hết người của Thần giới!"

"Dạ!" Chín mươi chín Điện chủ lập tức hành động.

Ngay sau đó, bỗng có một tiếng cười vang lên: "Ha ha! Hắc Sát! Lâu quá rồi không gặp!"

Hắc Sát quay đầu liền trông thấy Hư Không mang theo Thanh Liên xuất hiện ở trước mặt.

"Lão tử đang định tìm ngươi tính sổ đây!"

Hắn vươn tay tính đánh vài cái lên lưng Hư Không. Hư Không vội vàng ngăn lại:

"Đừng! Đừng! Đừng! Ta mới bị trọng thương! Không chịu được đâu!"

Hắc Sát thấy sắc mặt y hơi nhợt nhạt nên vội ngừng tay lại, sau đó nhìn sang Thanh Liên: "Hắn là ai?"

"À, là người ở Tu Chân giới, ta đang định đưa hắn về nè!"

Hắc Sát nhìn phong ấn ở cánh cửa thông tới Tu Chân giới: "Phong ấn chưa bị phá!"

Cái đó là do chính tay Đế Duật phong ấn, cho nên bọn hắn cũng không phá được!

Hư Không có chút khó xử nhìn sang Âm Tế Thiên đang đứng ở đằng kia. Tuy nhiên, lúc đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Đế Minh, liền vội vàng quay đầu đi, thức thời chuyển về phía Huyết Hồn trốn ở sau lưng Minh Vương. Huyết Hồn là Minh Vương đời trước, Thần lực xấp xỉ Đế Duật. Năm đó, nếu như không mất Ám Thần Vương, thì hắn cũng không bại dưới tay Đế Duật.

Huyết Hồn nhận được ánh mắt của Hư Không, cười khà khà bước ra:

"Công việc khổ cực như thế, hãy để cho ta tới làm".

343. Chương 339: Chiến Giản*

[Thư mời tham chiến]

Huyết Hồn đón lấy ánh mắt của Hư Không, cười ha hả bước ra:"Mấy công việc khổ cực như vầy, hãy để hết cho ta!"

Kế tiếp, hắn phí sức chín trâu hai hổ, mới mở ra phong ấn của thông đạo dẫn tới Tu Chân giới.

Quỷ Sát trêu tức nói:"Cái phong ấn này cũng quá chặt rồi, nếu không phải ban nãy Vương Hậu đã mở nó ra phân nửa, chỉ sợ chúng ta chẳng thể vào được Yêu Giới nhanh như vậy."

Hư Không vỗ vỗ bả vai Thanh Liên:"Vào đi thôi!"

Thanh Liên đảo mắt nhìn mọi người, ai nấy toàn thân đều là quỷ khí hoặc là ma khí, trong lòng hắn ít nhiều cũng hiểu được thân phận của bọn họ.

Hắn quay đầu ngó sang Âm Tế Thiên đang nằm trong ***g ngực Đế Minh, miệng hơi hơi hé ra, muốn nói gì đó, lại không biết phải nói làm sao.

Âm Tế Thiên dặn dò Hư Không:"Đưa hắn đến Hoa gia ở Nam Bộ!"

"Vâng!"

Hư Không hướng Thanh Liên vẽ nên một đạo phù lục khá kỳ quái, sau đó điểm nhẹ lên trên trán Thanh Liên, rồi đẩy mạnh hắn vào trong thông đạo.

Trước mắt Thanh Liên bỗng tối sầm, kế tiếp, bên tai vang lên tiếng Gia chủ Hoa gia Hoa Phong Tín cùng cha hắn – Bách Lý chân nhân.

"Bách Lý, chẳng phải ngươi bói được Thanh Liên sẽ xuất hiện ở nơi này sao, nhưng mà, người đâu chả thấy?"

"Quẻ bói ấy khá là quỷ dị, ta cũng không dám chắc Thanh Liên sẽ xuất hiện ở nơi này, chỉ có thể chờ một chút xem sao!"

Kế đó, trước mắt Thanh Liên sáng lên, liền trông thấy Hoa Phong Tín, Bách Lý chân nhân cùng với đám gia phó đang tìm tìm kiếm kiếm khắp các góc.

Hắn nhìn bộ dáng đầy nôn nóng của Bách Lý chân nhân, mỉm cười kêu:"Cha!"

Ngày thường, tuy rằng cha đối với hắn rất là nghiêm khắc, thế nhưng, cũng rất quan tâm đến hắn.

Mọi người nghe tiếng, đồng loạt xoay người.

Nháy mắt khi Bách Lý chân nhân nhìn đến Thanh Liên, trong đôi con ngươi chợt lóe vui mừng, nhưng tức khắc đã đổi thành vẻ giận dữ:"Nhiều ngày qua ngươi đã đi đâu? Ngươi có biết ta lo lắng cho ngươi đến cỡ nào không hả?"

Hai ngày trước, ông nhận được tin từ Niếp Đĩnh, nói là lúc đi mua thọ lễ cho Ngục Tuyền lão tổ, Thanh Liên đột nhiên rời khỏi nhóm, sau đó không còn nhìn thấy hắn đâu nữa.

Hoa Phong Tín thở phào một hơi, cười nói:"Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi!"

Ông xoay người ra lệnh cho gia phó:"Mọi người đều đi làm chuyện của mình đi!"

Gia phó bên trong nghe lời tản đi hết.

Bách Lý chân nhân bất đắc dĩ thở dài, nhìn sắc mặt tái nhợt của Thanh Liên, tức khắc lại cứng cả người lên:"Sao sắc mặt ngươi kém quá vậy?"

Thanh Liên đưa tay sờ sờ, cảm nhận được một mảnh lạnh lẽo, nhịn không được ho mấy tiếng, cất bước chân suy yếu đi đến bên mái đình, ngồi xuống nói:"Chỉ bị thương đôi chút thôi!"

Bách Lý chân nhân hừ lạnh:"Sắc mặt tái nhợt, khí tức không ổn, hơn nữa bước chân còn loạng chà loạng choạng. Đây gọi là bị thương đôi chút ư?"

Hoa Phong Tín tức giận trừng Bách Lý chân nhân một cái:"Đã biết hắn bị trọng thương, ngươi còn nặng lời với hắn như vậy làm gì?"

Bách Lý chân nhân nhất thời im re.

Hắn dạy dỗ Thanh Liên theo chuẩn mực nghiêm khắc, trong khoảng thời gian ngắn, rất khó trưng ra bộ dáng cha hiền.

Hoa Phong Tín đi lên bắt lấy cánh tay Thanh Liên, sử dụng thần thức tiến vào bên trong cơ thể hắn, xác định không có ảnh hưởng tới đan điền và thức hải, lúc này mới hỏi:"Thanh Liên, ngươi nói một chút xem rốt cuộc hai ngày qua ngươi đã đi đâu? Ngươi có thể biết cha ngươi lo lắng cho ngươi biết chừng nào không? Hai ngày qua hắn không ngừng bói toán may rủi cho ngươi đấy!"

Bách Lý chân nhân mạnh miệng:"Ai thèm quan tâm đến sống chết của hắn chứ!"

Hoa Phong Tín tức giận nói:"Ngươi bớt mạnh miệng đi!"

Sao Thanh Liên không rõ tính tình cha mình cơ chứ, hắn đành cười cười ôn hòa, rồi đem những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, kể sơ ra một lần. Hơn nữa, việc trở thành Ngự thú sư cấp mười, hắn cũng không bỏ sót.

Hoa Phong Tín kinh ngạc đến há hốc miệng.

Bách Lý chân nhân vừa cao hứng thay cho Thanh Liên, lại vừa cảm thấy vô cùng khiếp sợ, đáy lòng còn có một tia phức tạp.

Ông lấy một miếng ngọc bài màu tím dài khoảng ba thước từ trong Nhẫn không gian ra, đưa tới trước mặt Thanh Liên:"Đêm hôm trước, toàn bộ tu sĩ của Tu Chân giới đều nhận được một miếng ngọc bài như vầy!"

Thanh Liên nghi hoặc cầm lên xem, trên ngọc bài màu tím, có khảm hai chữ vàng: Chiến giản.

Hắn nhíu nhíu mi hỏi:"Chiến giản? Đây là Chiến giản gì?"

Bách Lý chân nhân và Hoa Phong Tín liếc nhau, dùng linh lực đẩy vào trong chiến giản trên tay Thanh Liên.

Lúc này, miếng ngọc bài màu tím bỗng phát ra tiếng nói đầy trầm thấp:"Chư vị tu sĩ của Tu Chân giới nghe đây. Ta là Tả Thần Quan của Thần giới, phụng mệnh Quang Thần Vương, mời chư vị tu sĩ của Tu Chân giới, tại đầu tháng sau, lúc thông đạo dẫn tới Thần Giới mở ra, hãy cùng tham chiến với Vương của chúng ta, toàn lực đánh lui đại quân của Ám Thần Vương."

"Này……" Thanh Liên kinh ngạc nhìn Bách Lý chân nhân:"Đây là thật hay là giả?"

Bách Lý chân nhân thở dài:"Lúc ngọc bài này được phát ra, toàn bộ Tu Chân giới đều um xùm cả lên. Mọi người chẳng ai dám tin tưởng là trên đời còn tồn tại Thần nhân. Thậm chí có người tự mình tìm đến Hoa gia, hỏi ta thật giả ra sao. Đáng tiếc, ta tính không ra được. Hiện nay, nhờ ngươi kể lại chuyện ở Yêu Giới, ta đoán chừng vụ này hơn phân nửa là thật!"

"Còn những người khác nghĩ sao?"

"Có hơn phân nửa tu sĩ bởi vì sắp gặp được Thượng Cổ Thiên Thần, mà cảm thấy hưng phấn dị thường. Một số ít khác lại cảm thấy rất là rối rắm. Tuy bọn họ không biết Ám Thần Vương là ai. Thế nhưng, một khi có thể tự xưng là Thần nhân, hơn nữa còn có thể ép Quang Thần Vương đến nỗi phải mời tu sĩ Tu Chân giới tham chiến. Thì nhất định năng lực không phải là yếu. Nếu tham chiến cùng Quang Thần Vương, chẳng khác nào đi chịu chết. Mà nếu không đi, liền sẽ bị xem thường."

Thanh Liên không khỏi nghĩ đến Đế Duật, nếu hắn đoán không sai, đối phương cũng là một Thần nhân.

Hắn lo lắng nói:"Chúng ta mà tham gia, chính là đi chịu chết! Đối phương chỉ liếc mắt một cái, đã lấy được mạng chúng ta rồi! Lấy năng lực của chúng ta, ngay cả một binh sĩ của y, cũng không đối phó được!"

Hoa Phong Tín lắp bắp nói:"Lợi… Lợi hại như vậy ư!?"

"Nếu không, sao bọn họ được xưng là Thần đây

Bách Lý chân nhân bỗng đứng lên:"Giờ ta sẽ đem chuyên này nói cho các đại môn phái cùng các gia tộc nghe, còn chuyện bọn họ đi hay không, thì đó là do chính bọn họ lựa chọn!"

Thanh Liên nhìn bóng lưng Bách Lý chân nhân rời đi, mà rơi vào trầm tư.

—

Yêu Giới

Âm Tế Thiên nhìn thông đạo dẫn tới Thiên Giới, nhíu nhíu mi, hỏi Đế Minh:"Vừa rồi, ngươi nện Đế Duật một chưởng kia, dùng mấy phần sức lực?"

Đáy mắt Đế Minh chợt lóe hàn quang:"Ba phần!"

Y sẽ không để Đế Duật chết dễ dàng như vậy, dù giá nào đi nữa cũng phải tra trấn một phen cho thỏa cơn tức trong lòng!

Dám phát thiệp mời thành thân cho y, dám cưới Vương Hậu của y, quả thực là không muốn sống mà!

Âm Tế Thiên cũng đoán được tâm tư của y, buồn cười hừ ra một tiếng.

Ánh mắt Đế Minh chuyển sang 'Ám Thần Liêm' trong tay Âm Tế Thiên, đôi con ngươi nhàn nhạt chợt lóe.

Y cầm lấy nó, không chút keo kiệt khen:"Quả thật rất giống bản gốc!"

Trước kia, Âm Tế Thiên cũng thường xuyên sao chép ra Ám Thần Liêm, mới đầu chỉ giống vẻ bề ngoài thôi, các phương diện khác vẫn còn chưa đủ. Mà 'Ám Thần Liêm' này đây, quả thực có thể lấy giả đánh tráo.

Âm Tế Thiên thở dài:"Điều duy nhất mà ta cảm thấy đáng tiếc là không thể sao chép ra vật sống. Nếu không thì, thanh 'Ám Thần Liêm' này cũng sẽ như Ám Thần Liêm của ngươi, có thể hóa thành hình người."

Vừa dứt lời, một tiếng nói trong trẻo chợt vang lên:"Có phải ta nên cảm thấy may mắn khi Vương Hậu không sao chép được vật sống?"

Theo sát sau đó, một thiếu niên mặc hoa bào màu đen, trên vai nằm sấp một con Thần Ma thú, bỗng hư không mà xuất hiện ngay trước mắt Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên ôm lấy thiếu niên áo đen, khóe miệng cong lên tươi cười:"Ám Liêm!"

Ám Liêm hưng phấn chui vào trong lòng Âm Tế Thiên, đầu mới ghé lên trên vai Âm Tế Thiên, thì bỗng đột nhiên có một cơn gió dữ quét ngang, cuống nó bay phăng ra ngoài.

'Bịch' một tiếng, thiếu niên áo đen đụng mạnh vào vách tường, tức khắc vách tường bị lõm một cái hố to.

Mọi người nhao nhao nhìn ra, ai quen biết Ám Liêm đã sớm quen với cảnh này, còn ai không biết Ám Liêm, đều hét ra tiếng:"Mau bắt tên thiếu niên kia lại!"

Quỷ Sát nhanh chóng phất phất tay:"Bắt cái gì mà bắt! Tên thiếu niên kia chính là Ám Thần Liêm của Vương đó!"

Mọi người:"……"

Âm Tế Thiên nhìn Ám Liêm bị đánh tới ngất xỉu, khóe miệng không khỏi nhiu nhíu:"Minh, ngươi xuống tay quá độc ác rồi đấy! Nếu làm hư, ngươi phải đích thân ra trận sửa chữa nó cho xem!"

Đế Minh khẽ lườm thiếu niên nằm bẹp dí dưới đất kia:"Ai biểu nó bám ngươi!"

Cũng không biết ngày xưa, lúc y sửa chữa Ám Thần Liêm có xảy ra sai sót gì không, mà dẫn đến Ám Thần Liêm cứ thích bám dính Âm Tế Thiên không buông, thường xuyên tranh giành hắn với y.

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt, lấy Thí Thần ra, đưa cho Đế Minh:"Sửa giùm!"

Đế Minh tiếp nhận Thí Thần:"Trở về Thần Ma Giới rồi sửa!"

Quỷ Sát nghe Đế Minh nhắc tới Thần Ma Giới, liền vội lên tiếng hỏi:"Vương Hậu, đến cùng Thần Ma Giới bị giấu ở đâu? Sao ngay cả Quang Thần Vương cũng tìm không thấy?"

Âm Tế Thiên tỏ vẻ bí mật nói:"Ngươi đoán xem!"

344. Chương 340: Cuối Cùng Cũng Về Tới Nhà

Quỷ Sát trợn trắng mắt: "Ngay cả Quang Thần Vương còn không tìm ra được Thần Ma Giới, thuộc hạ chỉ là một Ma tướng nhỏ nhoi, làm sao mà biết nó ở đâu cơ chứ!"

Âm Tế Thiên tức giận: "Bởi vậy ta mới kêu ngươi đoán."

Quỷ Sát lắc đầu tỏ vẻ gã không đoán ra được.

Khóe miệng Âm Tế Thiên cong lên, híp mắt cười nói: "Thực ra ta cũng không biết Thần Ma Giới ở chỗ nào nữa!"

Nghe Âm Tế Thiên nói xong, ngay cả Đế Minh cũng nhíu chặt đôi mày.

Quỷ Sát oán giận: "Cái gì? Ngay cả Vương Hậu cũng không biết Thần Ma Giới ở chỗ nào? Vậy sao chúng ta trở về được đây!"

Âm Tế Thiên nhún nhún vai: "Ta thật sự không biết mà. Nhưng nếu có pháp bảo thăm dò Bí cảnh, sẽ tìm được cửa vào Thần Ma Giới ngay thôi!"

"Có ý gì?"

Vẻ mặt Quỷ Sát đầy hoang mang, bất quá chỉ lát sau gã như chợt nghĩ ra gì đó, mắt sáng lên: "Ý của Vương Hậu có phải là, Thần Ma Giới được giấu ở trong Bí cảnh hay không?"

Âm Tế Thiên khen ngợi: "Thông minh."

Quỷ Sát lắc đầu: "Người thông minh chính là Vương Hậu ấy."

Gã thật tâm bội phục Âm Tế Thiên.

Ở Tu Chân giới, vị trí và cửa ra vào của những Bí cảnh nhỏ đều được cố định. Nhưng khác hẳn đó, vị trí và cửa ra vào của những Bí cảnh lớn, lại thường xuyên thay đổi.

Nếu như Thần Ma Giới bị giấu trong một Bí cảnh hay di chuyển, vậy vị trí của Thần Ma Giới cũng sẽ thường xuyên di chuyển. Nói cách khác là không có cửa ra vào cố định.

Nghĩ ra cái cách giấu Thần Ma Giới vào trong Bí cảnh độc đáo như thế này, chắc chỉ có mỗi Vương Hậu nhà bọn họ mà thôi.

Bắc Minh chợt nghĩ đến điều gì, khẳng định nói: "Thần Ma Giới được giấu trong Thượng Cổ Bí Cảnh."

Âm Tế Thiên cười nói: "Không sai. Đúng là Thần Ma Giới được giấu trong Thượng Cổ Bí Cảnh, mà Ám Thần Liêm của ngươi, chẳng qua chỉ là dẫn dắt đi sự chú ý của Quang Thần Vương. Khiến ông ta nghĩ Bí cảnh kia, chỉ là nơi dùng để giấu Ám Thần Liêm, chứ không biết kể cả Thần Ma Giới cũng ở ngay bên trong."

Đáy lòng Quỷ Sát và Hư Không bội phục cực kỳ: "Thông minh! Quả thực thông minh!"

Âm Tế Thiên cười cười, sau đó sử dụng lực linh hồn lấy ra Liên Hoa Bát Quái Nghi, là lễ vật mà Hiên Viên Duật tặng cho.

Đế Minh vừa nhìn thấy Liên Hoa Bát Quái Nghi, con ngươi liền híp lại, đáy mắt tràn đầy sự lạnh lẽo.

Âm Tế Thiên nói: "Chờ mọi chuyện ở Yêu giới kết thúc, chúng ta đi Tu Chân giới một chuyến."

Ba canh giờ sau, Thần Hồn Thú cứu Diễm Sắc từ trong thú lao ra, các Điện chủ cũng tiêu diệt sạch toàn bộ Thần tướng. Mọi người nhanh chóng rời khỏi Yêu giới, đi đến Vạn Yêu Sâm Lâm ở Tu Chân giới.

Âm Tế Thiên sử dụng thuấn di, chạy vòng vòng khắp Tu Chân giới, song song đó vừa thúc giục lực *** thần vào trong Liên Hoa Bát Quái Nghi.

Được một hồi, vài nụ hoa trong Liên Hoa Bát Quái Nghi đã nở nhưng hoa sen bên trong đó vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Qua hai canh giờ tìm kiếm, rốt cuộc Liên Hoa Bát Quái Nghi cũng có phản ứng mãnh liệt ở ngay vùng trung tâm của Vạn Yêu Sâm Lâm. Hai thanh nam châm không ngừng xoay tròn, hơn nữa tốc độ vô cùng nhanh.

Cuối cùng, bởi vì tốc độ xoay tròn quá nhanh mà hai thanh nam châm xẹt ra tia lửa, khiến cả pháp bảo bị nổ tung.

May mà Âm Tế Thiên ném Liên Hoa Bát Quái Nghi đi đúng lúc, cho nên không bị bất kỳ thương tích gì.

Yêu thú trong Vạn Yêu Sâm Lâm nghe được tiếng nổ, đều nhao nhao chạy về phía phát ra âm thanh.

Thời điểm Yêu thú dẫn đầu nhìn thấy Âm Tế Thiên, hai mắt nó liền tỏa sáng, hưng phấn mà ngửa mặt lên trời thét vang một tiếng, ngay sau đó toàn bộ Yêu thú phía sau đều đồng loạt quỳ xuống.

Âm Tế Thiên khẽ phất lên, ý bảo chúng nó đều đứng lên đi, rồi xoay đầu nói với Đế Minh: "Chắc Thượng Cổ Bí Cảnh ở chỗ này. Minh, ngươi dùng Ám Thần Liêm chém về bốn phía, có lẽ cửa vào sẽ nằm gần đâu đây."

Đế Minh nhanh nhẹn nâng Ám Thần Liêm lên, hướng về phía mà ban nãy Liên Hoa Bát Quái Nghi đã nổ, dùng sức bổ mạnh xuống. Ngay lập tức, một trận cuồng phong mang theo hỏa diễm đỏ từ Ám Thần Liêm bắn ra, đánh tới mặt đất trống phía trước.

Nơi nào mà nó quét qua, tức khắc tựa như vừa bị khai hoang, từng tấc từng tấc đất đều bị xới lên.

Cây cối hay những tảng đá lớn xung quanh, không phải bị chém đứt, thì cũng trở thành một đống nát vụn.

Chốc lát sau, một tiếng nổ ầm vang lên ở bãi đất trống cách đó ba trượng, Vạn Yêu Sâm Lâm bị mở ra một cái khe lớn.

Mọi người vui vẻ: "Quả nhiên có Bí cảnh."

Âm Tế Thiên nhìn xuyên qua khe nứt, trông thấy cảnh sắc quen thuộc, khóe miệng khẽ cong lên, cười nói: "Chính là Thượng Cổ Bí Cảnh mà chúng ta muốn tìm."

Đế Minh ôm lấy thắt lưng của Âm Tế Thiên, dẫn đầu bay vào bên trong Bí cảnh.

Sau đó Ma tướng, Ma binh, Quỷ ngục cùng với toàn bộ Quỷ Tiên cũng nối gót theo.

Yêu thú xung quanh cũng rục rịch muốn đi vào Bí cảnh, nhưng lại bị nhóm Tiên Yêu thú cản lại.

"Đây không phải là nơi các ngươi có thể đến."

Lũ Yêu thú thất vọng dõi theo trăm vạn ma binh bay vào trong Bí cảnh, trơ mắt nhìn cửa thông đạo đóng lại.

Thủ lĩnh Tiên Yêu thú an ủi: "Các ngươi cũng đừng khổ sở, chỉ cần tu luyện cho thật tốt, trở thành Thần Ma Thú rồi, muốn vào Thần Ma Giới lúc nào mà chả được?"

Lũ Yêu thú đầy mặt phấn chấn, hai mắt phát sáng, nhìn thủ lĩnh Tiên Yêu thú: "Thật à?"

Thủ lĩnh Tiên Yêu thú buồn cười nói: "Mắc mớ gì ta phải lừa các ngươi chứ. Đó cũng là nơi ta muốn tới, đáng tiếc năng lực không đủ, giờ đi vào đó chỉ tổ bị người khác bắt nạt. Còn không bằng ở lại đây tu luyện, một ngày nào đó ở thành Thần Ma Thú, muốn vui chơi ở Thần Ma Giới ra sao cũng được."

"Chúng ta đi tu luyện tiếp đây."

Lũ Yêu thú lập tức giải tán.

Tiên Yêu thú đứng cạnh thủ lĩnh Tiên Yêu thú thắc mắc: "Sao ngài lại gạt bọn nó?"

Thủ lĩnh Tiên Yêu thú nhướng nhướng mày: "Ta gạt bọn nó bao giờ?"

"Tu luyện thành Thần Ma Thú!"

"Ta không có gạt bọn nó. Chúng ta đều có thể trở thành Thần Ma Thú, nhưng quá trình trở thành Thần Ma Thú vô cùng khó khăn, gian nan y như lúc Vạn Yêu Chi Tổ tu luyện thành Thần vậy. Thế nhưng, chẳng phải ngài ấy đã làm được hay sao?"

Tiên Yêu thú tức giận, trợ trắng mắt: "Sao chúng ta có thể so sánh với Vạn Yêu Chi Tổ chứ?"

Thủ lĩnh Tiên Yêu thú vỗ vỗ đầu nó: "Đừng coi thường chính mình! Đi, theo ta đi tu luyện!"

Đế Minh ôm Âm Tế Thiên bay thẳng tới quảng trường của Ám Thần Đại Điện, nơi mà lúc trước bị Lôi kiếp của Âm tế Thiên phá hủy thành mảnh vụn.

Âm Tế Thiên lập tức triệu hồi tất cả long quyển phong có trong Bí cảnh tụ lại đây. Kế tiếp, ra hiệu cho mọi người tiến vào một trong số đó.

Trăm vạn đại quân biến mất trên quảng trường, và chỉ lát sau, đã xuất hiện ở một bãi đầm lầy với bầu trời u tối.

Một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên, khiến cho mọi người không nhịn được mà phải che mũi lại.

Âm Tế Thiên nhìn đầm lầy mênh mông bát ngát, gọi to: "Lão Quy."

Trong không gian yên tĩnh văng vẳng giọng của hắn.

Đột nhiên, một tiếng 'lềnh sệt' vang lên, trong đầm lầy màu đen bỗng xuất hiện một tòa núi lớn liên miên chập chùng.

Mọi người vừa đáp xuống đó, liền trông thấy trên đỉnh đầu có hai tròng mắt to đỏ rực đang cao hứng chuyển động.

Ai nấy cũng đều cả kinh, đề phòng nhìn hai tròng mắt kia.

Âm Tế Thiên biến mất dưới chân núi, rồi xuất hiện trên đỉnh đầu Ma Quy, hỏi: "Ở đâu?"

Ma Quy biết hắn đang hỏi cái gì, nhanh chóng trả lời: "Đang ở trước mắt."

Khóe miệng Âm Tế Thiên nhếch lên: "Rất tốt."

Hắn mở tay phải ra, tức khắc thanh "Ám Thần Liêm" được sao chép hồi còn ở Yêu giới, liền xuất hiện trên đó.

Âm Tế Thiên nâng "Ám Thần Liêm" lên cao, ngưng tụ toàn bộ linh lực vào bên trong "Ám Thần Liên", rồi hô to: "Tất cả mọi người đứng cho vững."

Hắn dùng toàn bộ sức lực, bổ mạnh xuống dưới, hình thành nên một cỗ lực lượng khổng lồ, đánh úp về phía đầm lầy đen hôi thối.

Ầm một tiếng, nước sình vừa đen vừa hơi thối kia, tựa như là sóng biển, dạt sang hai bên.

Ngay giữa 'sóng biển', xuất hiện một con đường màu đỏ rộng lớn.

Trăm vạn đại quân đứng trên lưng Ma Quy, bởi vì dao động do Thần lực của Âm Tế Thiên phát ra quá lớn, khiến cả đám chịu không nổi mà quỳ mọp xuống đất.

Những Điện chủ và Ma tướng có tu vi cao, cũng chẳng thể chống lại, xuất hiện tình trạng đầu váng hoa mắt.

Ngay cả Huyết Hồn, vẫn cảm thấy khó chịu, nhíu chặt cả đôi mày.

Hư Không không ngừng thở dốc: "Ta phát hiện, tu vi của Vương Hậu so với trước kia, còn cao hơn một bậc nữa."

Quỷ Sát vội vã tạo nên ***g bảo hộ, ngăn chặn sự dao động này, cả người liền cảm thấy dễ chịu hơn, thở phào một hơi: "Quả thực là lợi hại hơn trước kia."

"Ngươi nói xem, có phải là vì Vương Hậu có duyên độ được hai lần Cửu Thiên Thần Kiếp, cho nên mới trở nên lợi hại như thế không?"

"Cũng có thể."

Âm Tế Thiên nhìn đầm lầy đen tựa thủy triều mà rút về hai bên, không khỏi cười cười, xoay người bay về bên cạnh Đế Minh.

Đế Minh ôm hắn vào trong lòng, ánh mắt lãnh đạm thoáng hiện lên sự vui mừng.

Tu vi của Vương Hậu nhà y, quả thực đã được đề cao.

Âm Tế Thiên ngẩng đầu nhìn Đế Minh: "Cuối cùng, chúng ta cũng về tới nhà rồi."

"Ừ!"

Đế Minh nghe được ba chữ "về tới nhà", khóe miệng bất giác cong lên, nội tâm không đè được sự kích động, càng ôm người trong lòng chặt hơn.

Âm Tế Thiên hôn một cái lên khóe miệng y, cười nói: "Đi thôi. Chúng ta xuống phía dưới."

Đế Minh ôm Âm Tế Thiên, biến mất trên lưng của Lão Quy, rồi xuất hiện ở con đường rộng lớn mà Âm Tế Thiên vừa mới chém ra.

Bỗng nhiên, hai bên đường lớn xuất hiện tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

345. Chương 341

Ma Tướng đứng chờ ở trên lưng Lão Quy, nghe được tiếng hoan hô kịch liệt, đều không tự chủ được mà liếc mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, họ xuất hiện trên con đường rộng lớn, thì cũng bị không khí náo nhiệt ở đây làm cho chấn động.

Phía dưới đầm lầy đen, là một cảnh tượng phồn thịnh khác hẳn, hai bên trái phải của lối đi, đông nghẹt con dân Thần Ma Giới.

Sắc mặt mọi người đều tràn đầy xúc động và vui vẻ, trong miệng không ngừng hò hét 'Hoan nghênh Ám Thần Vương và Vương Hậu trở về'. Nếu không có Ma binh ngăn lại, chỉ sợ con dân đã chen lấn lên, bao vây hai người lại rồi.

Trên trời, ngoại trừ Ma binh đang giữ gìn trật tự, còn có vô số các loại Thần Ma Thú to lớn đang hưng phấn gào thét, che kín không trung, vô cùng tráng lệ.

Quỷ Sát và Hư Không hết sức cao hứng nhìn con dân hai bên trái phải, phất phất tay với họ rồi hô to: "Chúng ta đã trở về."

Có người hưng phấn kêu to: "Là Hắc Sát Ma Tướng và Hàng Vô Ma Tướng."

Âm Tế Thiên nhìn con dân Thần Ma Giới nhiệt tình reo hò, nội tâm cũng bị lây nhiễm, có chút kích động mà phất tay với bọn họ. Sau đó, hắn xoay người lại, nhìn Ma Quy còn ở bên ngoài Thần Ma Giới, dùng truyền âm căn dặn: "Đem những quỷ binh đã bị hôn mê an bài cho thỏa đáng."

"Dạ!"

"Còn nữa, con cá quả đã từng cắn mông ta ấy, rửa sạch hàm răng của nó, chờ ta tới xử lý!"

Ma Quy: "…"

Thầm mặc niệm cho con cá quả kia.

Đế Minh nhíu chặt đôi mày, bỗng nhiên nói: "Ồn ào!"

Y quả thật cao hứng khi trở về Thần Ma Giới, nhưng sự nhiệt tình của con dân làm y có chút không thích ứng được.

Âm Tế Thiên đề nghị: "Hay chúng ta cứ trực tiếp trở về Ám Thần Điện đi."

Thực ra hắn cũng mệt mỏi lắm, dù sao hôm nay hắn mới Độ Kiếp xong, đang rất cần được nghỉ ngơi để lấy lại sức.

Đế Minh ôm Âm Tế Thiên biến mất khỏi đường lớn, để cho Quỷ Sát và Huyết Hồn cảm nhận sự nhiệt tình của con dân đi.

Quỷ Sát nhìn khoảng không trước mắt, vừa phất phất tay vừa nhỏ giọng nói với Hư Không bên cạnh: "Ta dám đánh cuộc, nhất định Vương mang Vương Hậu đi lăn giường."

Hư Không cười nói: "Vương nhịn đã vạn năm, trong một lúc sẽ không phát tiết hết được. Xem ra lần này Vương Hậu mệt với Vương rồi."

Quỷ Sát đột nhiên nhìn Hư Không bằng ánh mắt giễu cợt.

Hư Không bị gã ngó đến cả người đầy sợ hãi: "Sao ngươi lại nhìn ta như vậy?"

"Ta muốn hỏi ngươi, làm hòa thượng nhiều năm vậy, đã từng thất thân hay chưa?"

Mặt Hư Không lập tức đỏ lên: "Ngươi quan tâm chuyện ta thất thân hay chưa làm chi? Sao không tự hỏi chính mình ấy. Mấy năm nay, ngươi với Phong Diệp thế nào rồi?"

Quỷ Sát vô lực thở dài: "Còn có thể thế nào, không phải chỉ đến Lễ Cầu Duyên mới được gặp mặt chút xíu thôi sao?"

Hư Không trộm cười: "Chắc hai người các ngươi cũng lăn giường rồi nhỉ?!"

Quỷ Sát tức giận lườm y: "Bọn ta là đạo lữ, lăn giường thì có gì mà kỳ quái chứ?"

Lập tức, gã như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt càng lúc càng bỉ ổi: "Vả lại, hắn đánh cuộc thua ta, cho nên sau này ở trên giường chỉ dám mặc sức cho ta gây sức ép."

Hư Không nhìn gã đầy nghi ngờ: "Đánh cuộc cái gì?"

"Thực ra cũng không phải đánh cuộc gì to tát, chỉ là Phong Diệp bảo ta đoán xem ai sẽ nhận được sự tín nhiệm của Vương Hậu trước. Người nào thua, lúc ở trên giường phải mặc cho người thắng sai khiến."

Quỷ Sát đem chuyện ở Tu Chân giới kể lại một lần: "Tuy rằng Vương Hậu cũng không tín nhiệm ta lắm, thế nhưng so với một tên sát nhân cuồng ma như hắn, ta vẫn hơn hẳn. Cho nên, trận đánh cuộc này coi như ta thắng."

Hư Không giễu cợt: "Hai người các ngươi thật trẻ con".

Quỷ Sát cười nhạt: "Đúng vậy, bọn ta trẻ con. Cũng đâu tốt số như ngươi, có thể làm sư phụ của Vương Hậu."

Hư Không dương dương đắc ý: "Có bản lĩnh ngươi làm cho Vương Hậu kêu ngươi một tiếng sư phụ đi."

"Hàng Vô, ngươi đừng có mà vênh váo. Cẩn thận ta liên thủ với Tám Ma Tướng khác, chỉnh chết ngươi đó."

"Ta muốn méc Vương Hậu các ngươi khi dễ sư phụ của ngài ấy."

Khóe miệng Quỷ Sát hung hăng co rút.

"Được rồi." Hư Không không giỡn với gã nữa, nghiêm túc hỏi: "Phong Diệp đâu rồi?"

Sắc mặt Quỷ Sát lập tức trầm xuống: "Để truy sát nguyên thần của Đế Lân, hắn đã sang Thần giới rồi."

Mà cũng không có biện pháp nào khác, nhiệm vụ của Phong Diệp là không cho người Thần giới phát hiện được thân phận của Vương và Vương Hậu quá sớm.

Chính vì nguyên nhân đó, hắn mới phải giả làm Thần Sử ở Duyên Sơn.

Lúc trước, Vương Hậu đã tính được chuyện ngài ấy và Vương sẽ có dịp đến Duyên Sơn để cầu Thần duyên. Cho nên mới an bài Phong Diệp giả làm Thần Sử ở đó, không cho người Thần giới phát hiện được tung tích của Vương và Vương Hậu. Về phần Thần Sử chân chính, đã sớm chết dưới tay Phong Diệp rồi.

Hơn nữa, thời điểm mà Vương và Vương Hậu sử dụng Đồng tâm chú phù lục để cải mệnh, cũng sợ người Thần giới phát hiện ra tung tích của bọn họ. Cho nên Phong Diệp mới phải xuất hiện ngăn cản Vương và Vương Hậu lại.

Tháng trước, Phong Diệp lo sợ nguyên thần của Đế Lân trở về Thần giới, sẽ làm lộ tung tích của Vương và Vương Hậu, cho nên mới phải đuổi theo đến Thần giới.

"Đuổi tới Thần giới?" Hư Không ngẩn người, lập tức an ủi: "Ngươi đừng quá lo lắng. Phong Diệp cũng không ngốc đến nỗi chạy tới trước mặt của Quang Thần Vương đâu."

Quỷ Sát nhìn nhìn y, vẻ mặt cổ quái: "Cuối cùng, ta cũng hiểu vì sao Vương Hậu lại chọn ngươi làm sư phụ của ngài ấy rồi."

Hư Không cực kỳ hứng thú hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì hai người các ngươi quá giống nhau!"

Hư Không kiêu ngạo ngẩng cao đầu: "Dĩ nhiên, bọn ta là thầy trò mà!"

Quỷ Sát hừ lạnh, không thèm trả lời y, miễn làm cho chính mình tức chết.

Bất quá, trong lòng gã đã hạ quyết tâm. Nhất định phải liên thủ với tám Đại Ma Tướng khác, chỉnh chết cái tên Hàng Vô đắc ý vênh váo này.

Đế Minh và Âm Tế Thiên xuất hiện ở cửa Ám Thần Đại Điện, chào đón bọn họ chính là bộ mặt phi thường kích động nhưng lại biểu lộ ra vẻ hung thần sát ác của Ma Vương cùng với mấy trăm đệ tử Thần Ma Vương tộc.

Tất cả mọi người đều quỳ một gối xuống trước mặt bọn họ, cung kính hô: "Cung nghênh Vương và Vương Hậu trở về."

Âm Tế Thiên vỗ vỗ vai Ma Vương: "Đã khiến các ngươi chịu nhiều oan ức rồi."

Thấy Ma Vương, không khỏi làm hắn nhớ lại vạn năm trước, là hắn bảo Ma Vương đem Thần Ma Giới giấu đi.

Để Quang Thần Vương không phát hiện ra được tung tích, Thần Ma Giới chỉ có thể trốn ở một nơi tối tăm chẳng có ánh mặt trời. Hơn nữa, bọn họ cũng không có năng lực phản kháng, cứ như tham sống sợ chết mà sống một cách khuất nhục.

"Vương Hậu nói quá. Thuộc hạ tin tưởng, chỉ cần có Vương Hậu ở đây, nhất định sẽ làm cho ba giới Yêu, Ma, Quỷ lần nữa vực dậy."

Ma Vương cùng với các đệ tử Thần Ma Vương tộc phía sau, đầy mặt kích động mà nhìn Âm Tế Thiên và Đế Minh.

Đế Minh vỗ vai Ma Vương: "Đứng lên đi."

"Dạ!" Ma Vương dẫn đầu mọi người đứng lên.

Đế Minh thu hồi chiến giáp trên người, rồi kéo Âm Tế Thiên đi tới bảo tọa trên Đại điện.

Âm Tế Thiên cũng thu hồi bộ chiến giáp hoàng kim của mình, lập tức, cả đại điện hình như trở nên lặng ngắt như tờ, thậm chí không khí có phần rất quỷ dị.

Hắn cũng không để ý lắm, nói gót theo chân Đế Minh.

Đế Minh phất áo choàng, ngồi vào bảo tọa, nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh, con ngươi đen lạnh lùng đột nhiên híp lại, ánh mắt bắn ra giá rét làm người khác cực độ sợ hãi.

Âm Tế Thiên lơ tơ mơ: "Làm…làm sao vậy?"

Theo hướng nhìn của Đế Minh, hắn cúi đầu liền trông thấy bộ hỷ phục màu đỏ thẫm trên người mình.

Trong lòng Âm Tế Thiên lập tức kêu lên một tiếng hỏng bét.

Hắn quên cởi hỷ phục xuống rồi.

"Cái này…."

Lời của Âm Tế Thiên còn chưa dứt, Ma Vương cùng với các đệ tử đã thấy Đế Minh giận dữ xách Âm Tế Thiên biến mất khỏi bảo tọa.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Ma Vương ho nhẹ: "Chúng ta tạm thời không cần quấy rầy Vương và Vương Hậu thì tốt hơn."

Nếu gã nhìn không lầm, thì hỷ phục trên người Vương Hậu là dùng để thành hôn, nhưng sắc mặt Vương xấu như vậy, chắc chắn nó cũng không phải do Vương mặc vào.

Haiz!

Xem ra lần này, Vương Hậu sẽ thảm lắm đây.

Tất cả mọi người biết điều mà rời khỏi Ám Thần Đại Điện.

Âm Tế Thiên thấy cảnh sắc trước mắt thay đổi từ Ám Thần Đại Điện sang tới tẩm cung của bọn họ.

Đế Minh nhanh chóng cởi hỷ phục trên người hắn ra, ném về phía sau, 'phừng' một tiếng, liền bị lửa đỏ thiêu thành tro tàn, chậm rãi rơi trên mặt đất.

Âm Tế Thiên cười gượng, nhìn gian phòng vừa xa lạ vừa quen thuộc, hưng phấn nhảy lên giường, lăn qua lăn lại: "Thật nhớ nó quá!"

Hắn đã từng cùng Đế Minh, sống ở nơi này suốt gian ba ngàn năm.

Hồi trước khi xuyên qua, có đánh chết hắn cũng không thể nào tin được rằng mình sẽ ở cùng một người nhiều năm đến như vậy. Tuy ở cùng nhiều năm, nhưng hắn vẫn yêu người ấy như lúc ban đầu.

Không!

Phải nói là càng yêu đối phương hơn.

Đặc biệt, đối phương lại còn là một nam nhân!

Đế Minh nhìn hắn cứ như một con mèo nhỏ mà lăn qua lộn lại trên giường, lạnh lẽo dưới đáy mắt bất giác giảm đi vài phần.

Nhất là khi thấy bộ dáng Âm Tế Thiên lưu luyến không chịu rời cái gối, khóe miệng khẽ nhếch lên, đi tới nằm bên cạnh, rồi kéo hắn vào trong lòng.

Âm Tế Thiên dựa vào ngực Đế Minh, thủ thỉ: "Mong rằng sau trận chiến này, chúng ta có thể yên ổn sinh hoạt."

Nếu không có trận đại chiến ngày xưa, hắn cũng sẽ không nói ra câu này.

Chỉ cần nghĩ đến việc phải xa cách Đế Minh cả vạn năm, trong lòng hắn liền cảm thấy khó chịu.

Đế Minh hứa hẹn: "Chắc chắn!"

Âm Tế Thiên chợt nhớ đến cái gì, bỗng nhiên ngồi dậy, hưng phấn nói: "Minh, ta muốn bói xem kết quả của cuộc chiến sắp tới!"

346. Chương 342: Trực Đáo Hoàng Long Phủ*

[Thẳng tiến phủ Hoàng Long – Trích từ câu Nhạc Phi nói với chúng ba quân: Ý là đánh thẳng vào vùng trung tâm]

"Không được." Đế Minh chẳng chút nghĩ ngợi mà phản đối cách làm của Âm Tế Thiên.

Vạn năm trước, cũng bởi vì Tế Thiên đoán được bọn họ sẽ thua trong trận đại chiến kia, cho nên mới trăm suy ngàn tính, làm sao để bảo đảm an toàn cho hai người sau khi bị thất bại. Chính vì vậy, hắn không ngừng sử dụng năng lực xuyên qua thời không, hòng an bài mọi chuyện đâu vào đó.

Cuối cùng dẫn đến lực linh hồn hắn bị tiêu hao quá độ, để cho Quang Thần Vương thừa dịp đánh mạnh một chưởng, thiếu chút nữa là hồn phi phách tán.

Tới giờ, chỉ cần nghĩ đến cảnh ngày ấy, trong nội tâm y vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Chính vì thế, y nhất định không cho phép chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa.

Quan trọng nhất là, y cho rằng mọi chuyện chắc chắn sẽ lặp lại.

Năm đó, nếu như Tế Thiên không bói ra thắng thua của trận đại chiến, thì sẽ không có sự việc xuyên qua thời không. Như vậy, hắn cũng chẳng bị tiêu hao lực linh hồn quá độ, để Quang Thần Vương thừa dịp đánh một chưởng, rồi mới phát sinh đủ mọi chuyện tiếp theo.

Dĩ nhiên, y không phải trách cứ việc làm của Tế Thiên, chỉ là đau lòng Tế Thiên muốn bọn họ chiến thắng mà luôn gây sức ép cho bản thân. Y tin, Tế Thiên cũng phát hiện ra vấn đề này, và sẽ không ngốc đến mức lập lại lần nữa.

Âm Tế Thiên biết Đế Minh đang lo lắng chuyện gì, lập tức cam đoan với y: "Yên tâm! Ta chỉ nhìn sơ qua, chứ không coi đến kết quả cuối cùng. Cho nên sẽ không dễ dàng thay đổi được cục diện của cuộc chiến đâu."

Lần trước, hắn đâm đầu vào xem kết quả cuối cùng, mà không quan tâm đến diễn biến của cuộc chiến, cho nên mới xảy ra sai lầm

Cũng bởi thế, hắn mới rõ ràng một chuyện, có một số việc nhìn như là đã cải biến, nhưng thật ra nó đang trong quá trình thay đổi, chỉ là hắn không có chú ý tới thôi.

Đế Minh biết, Âm Tế Thiên sẽ không dễ dàng từ bỏ ý định, thay vì để hắn lén lút sau lưng mình, chi bằng cho hắn bói toán công khai, thế cũng yên tâm hơn.

Âm Tế Thiên thấy cánh tay khoát trên lưng có hơi chút buông lỏng, liền biết Đế Minh đã đồng ý cho hắn làm như vậy.

Hắn nhanh chóng ngồi xếp bằng, sử dụng lực linh hồn để dự đoán kết quả của trận chiến, nhưng … chỉ thấy toàn một màu đen.

Đế Minh phát hiện trán hắn toát ra mồ hôi lấm tấm, mắt khẽ híp lại, nhưng sợ đối phương tẩu hỏa nhập ma nên không dám lay tỉnh hắn.

Âm Tế Thiên vụt mở choàng hai mắt ra, thở dài một hơi.

Đế Minh nhướng mày, đưa khăn lụa tơ tằm qua cho Âm Tế Thiên: "Làm sao vậy?"

Âm Tế Tiên nhận khăn lụa, lau mồ hôi trên trán, có chút không thể tin nổi: "Ta chẳng nhìn thấy gì cả, đừng nói là Quang Thần Vương dùng linh lực ngăn cản không cho ta xem chuyện tương lai nha?"

Đế Minh thản nhiên nói: "Nếu ông ta có bản lãnh đó, thì đã làm từ lâu rồi."

"Nói cũng phải." Âm Tế Thiên thắc mắc: "Nhưng sao ta lại chẳng thấy gì cả chứ?"

Không nói đến kết quả thắng thua, nhưng kể cả sự tình về sau, toàn bộ hắn đều không thấy được, dường như có một thế lực đang ngăn cản hắn vậy.

Âm Tế Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định. Xuống giường, đến trước bàn trang điểm, mở hộc tủ cầm chiếc Nhẫn không gian đã bị cất trong đó cả vạn năm lên, lấy pháp bảo mà trước đây hắn chuyên dùng để bói toán ra.

Năm đó, có một hôm nhân dịp sinh nhật của hắn, Đế Minh đã đặc biệt luyện chế ra một cái Càn Khôn Bát Quái chuyên dùng bói toán để tặng riêng cho hắn, là cấp tuyệt phẩm trong thần phẩm.

Thế nhưng, kết cấu của nó vô cùng đơn giản. Bên ngoài dùng gỗ Hắc Nhung đặc biệt quý báu làm thành Càn Khôn Bát Quái, mặt trên điêu khắc hoa văn cực kỳ phức tạp. Bên trong có mười lăm cây kim chỉ nam màu vàng, dài ngắn không đều nhau. Khi hắn gieo quẻ, chúng nó sẽ chuyển động không ngừng. Và khi ra được kết quả, chúng nó tức khắc sẽ dừng lại.

Âm Tế Thiên là dựa vào mười lăm cây kim chỉ phương hướng hoa văn, chỉ canh giờ, chỉ màu sắc … mà biết được điềm may hay rủi.

Hắn tiếp tục sử dụng lực linh hồn, rót vào bên trong Càn Khôn Bát Quái. Cứ tưởng rằng sẽ bói ra được kết quả thắng thua, nhưng thật không ngờ, mười lăm cây kim kia luôn chuyển động không ngừng, càng lúc càng nhanh, nhanh đến độ toàn bộ Càn Khôn Bát Quái đều bốc lên khói trắng.

Ánh mắt lạnh lẽo của Đế Minh khẽ híp lại, nhanh chóng làm ra một tấm lá chắn, bảo vệ cả hai người bọn họ.

Tíc tắc sau, một tiếng ầm thật lớn vang lên, Càn Khôn Bát Quái bị nổ tung, biến thành một đống mảnh vụn.

Âm Tế Thiên vô cùng kinh ngạc nhìn những mảnh vụn kia, nói nhỏ: "Sao lại có thể như vậy?"

Càn Khôn Bát Quái phát nổ, nói rõ việc này không thể bói toán.

Đế Minh thu hồi tấm lá chắn, đưa tay gạt đống mảnh vụn ra, phía dưới xuất hiện hai chữ to màu vàng: Thiên Đạo.

Âm Tế Thiên sửng sốt, dường như nghĩ thông suốt điều gì, tức giận nguyền rủa: "Chết tiệt, ra là do Thiên Đạo ngăn cản ta tiên đoán kết quả của trận chiến này. Không biết bên Quang Thần Vương thế nào nhỉ? Nếu Thiên Đạo dám cho Quang Thần Vương biết trước, ta nhất định sẽ giết chết cả dòng họ Thiên Đạo, rồi đào luôn mồ mả tổ tiên nhà hắn lên!"

Vừa dứt lời, trên bầu trời Ám Thần Đại Điện, vang lên tiếng sấm sét kinh thiên động địa.

Người của Thần Ma Giới đều bị nó làm cho hoảng sợ, có con dân nhát gan còn vội vã trốn vào trong nhà.

Trên trời, một ngọn lôi điện màu tím thật to nhắm ngay Ám Thần Đại Điện mà bổ mạnh xuống.

Âm Tế Thiên vẫn ngồi trên giường, nhưng tay lại phi thường thành thạo, cấp tốc lấy từ Nhẫn không gian ra một tấm lá chắn màu xanh, để trước cửa sổ. Tức khắc, ngọn lôi điện bị hút hết vào bên trong đó.

Âm Tế Thiên khen ngợi: "Tính tình Thiên Đạo vẫn khó ưa như vậy. Hơi một chút là dùng sấm sét đánh người khác!"

Đột nhiên, cửa sổ phát ra âm thanh bang bang bang, nháy mắt toàn bộ cửa nẻo của tẩm cung đều đóng chặt lại, bên trong tối sầm xuống, đồng thời cũng ngăn chận sấm sét ở bên ngoài.

Âm Tế Thiên ngẩng người, liền đã bị nam nhân đặt dưới thân, từng đợt hơi thở phả vào trong tai, làm cho tim của hắn đều trở nên ngứa ngáy.

"Mặc kệ ra sao, bổn tọa nhất định sẽ không thua." Đế Minh thì thào.

Âm Tế Thiên nhìn con ngươi đen phát ra nồng nhiệt kia, yết hầu không tự chủ được mà giật nhẹ, cảm thấy miệng khô lưỡi khô: "Nếu muốn không thua, chúng ta cũng phải nên bàn bạc một chiến sách cho tốt chứ?"

Đế Minh thò tay vào bên trong áo hắn, đồng thời vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm vàng tai của Âm Tế Thiên, khàn giọng: "Như vậy vẫn có thể thảo luận được mà?"

Hô hấp Âm Tế Thiên cứng lại, nhìn nam nhân cởi bỏ vạt áo của mình: "Ngươi nói xem, có khi nào Quang Thần Vương cũng chẳng đoán được kết quả của trận đại chiến này không?"

Đế Minh ngẩng đầu, hôn lên cái miệng nhỏ đang líu ríu: "Đúng là không thể".

Âm Tế Thiên không né được đôi môi của y, dây dưa một phen, cho đến khi thở không nổi nữa, mới luyến tiếc mà rời ra, thở hồng hộc nói: "Vì sao ngươi lại khẳng định như vậy?"

"Thiên Đạo!" Đế Minh tiếp tục cởi luôn quần của Âm Tế Thiên, chẳng mấy chốc hai thân thể đều không còn mảnh vải che thân, gắt gao quấn quýt.

"Ý ngươi là, Thiên Đạo cũng không cho Quang Thần Vương biết trước kết quả?" Âm Tế Thiên ôm chặt lấy thắt lưng dẻo dai trước mắt, nâng đầu lên, hôn hôn yết hầu của nam nhân.

"Ừ!"

Đế Minh cúi đầu, hôn lên trán, lên mi, lên mắt, lên mũi, lên miệng hắn. Đồng thời, tay cũng chẳng nhàn rỗi, không ngừng vuốt ve thân thể nhẵn bóng, làm cho người dưới thân không ngừng thở gấp.

Âm Tế Thiên được y vuốt ve, cả người đều chìm trong ***, không còn suy nghĩ đến việc gì khác, càng miễn bàn đến chuyện của Quang Thần Vương, hắn đã sớm quăng nó ra xa vạn dặm.

Chuyên tâm cùng người nam nhân phía trên hôn môi, ma xát thân thể đối phương.

Đế Minh bất chợt phát hiện ra người dưới thân đang cố chịu đựng, khóe miệng lạnh lùng không khỏi nhếch lên, càng muốn trêu chọc đối phương, cố ý hỏi nhỏ bên tai Âm Tế Thiên: "Muốn không?"

Hai mắt Âm Tế Thiên phủ đầy ***, nhìn khuôn mặt lạnh lùng trước mắt: "Ta đột nhiên nghĩ ra một chiến sách."

Đế Minh nhíu mày.

Xem đi!

Là y không đủ nỗ lực, nếu không thì trong hoàn cảnh củi khô lửa bốc như vầy, hắn sao còn phân tâm nghĩ đến những chuyện khác cơ chứ.

Âm Tế Thiên cười nói: "Ngươi có thể trực đáo Hoàng Long Phủ."

Đế Minh hiểu ý, con ngươi lạnh lùng cong cong, dốc lòng vì người dưới thân, như đối phương mong muốn, trực đáo Hoàng Long Phủ.

Ngay sau đó, trong cung điện chỉ toàn là tiếng thân thể va chạm, âm thanh thở dốc đầy ái muội, vang lên rất lâu mà không dứt. Cho đến sáng hôm sau, mọi thứ mới dần dần yên tĩnh lại.

Âm Tế Thiên mềm nhũn, nằm trên người của Đế Minh, hữu khí vô lực oán giận: "Ngươi có biết hôm nay ta vừa mới trải qua Cửu Thiên Thần Kiếp hay không?"

"Biết." Đế Minh vỗ về hắn, nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc màu xanh sau lưng Âm Tế Thiên.

"Nếu biết, sao ngươi còn làm liên tục như vậy, cũng chẳng cho ta nghỉ tạm một chút nào?"

"Bây giờ đang nghỉ ngơi một chút đây, lát nữa sẽ tiếp tục."

"…."

Âm Tế Thiên tức giận, leo xuống người Bắc Minh: "Ta vừa nghĩ ra một chiến sách, ngươi mau chóng ra lệnh cho Ma Vương và bọn Huyết Hồn đến bàn bạc đi."

Đế Minh trêu hắn: "Trực đáo Hoàng Long Phủ?"

Âm Tế Thiên trợn trắng mắt: "Đánh cái đầu ngươi chứ đánh."

Đế Minh không tiếp tục trêu ghẹo hắn nữa, giờ phải bàn bạc đối sách để ứng chiến với Quang Thần Vương cho thật tốt mới được.

Y dùng truyền âm, bảo Minh Vương và Ma Vương thông báo xuống, để mọi người tập họp ở Ám Thần Đại Điện.

347. Chương 343

Sau một chén trà nhỏ, Minh Vương Minh Ngục và Ma Vương Minh Giới đã dẫn người tiến vào Ám Thần Đại điện. Ngay cả Yêu Vương đang bị trọng thương, cũng mang thuộc hạ của nàng tới.

Đại điện rộng lớn chỉ chốc lát liền trở nên vô cùng chật chội. Bọn họ chia ra bên trái, ở giữa, bên phải, rồi dựa theo chức vị cao thấp mà sắp xếp chỉnh tề.

Âm Tế Thiên cùng Đế Minh xuất hiện trên Đại điện, nhìn lướt qua nơi này, dày đặc toàn là người mặc áo đen.

Đế Minh ngồi xuống bảo tọa, nhàn nhạt mở miệng: "Nếu các chư vị đã đến đông đủ, vậy chúng ta hãy bàn bạc chiến sách đi. Nếu có kế gì tốt, không ngại nói ra cho mọi người cùng nghe thử."

Lập tức, toàn bộ Đại điện bắt đầu bàn tán xôn xao, tranh cãi sôi nổi, bầu không khí trở nên vô cùng khẩn trương.

Âm Tế Thiên mím môi, đôi mắt đảo qua đảo lại trên mấy nghìn người trong Đại điện, lẳng lặng nghe bọn họ thảo luận phương pháp chiến đấu.

Có người cho rằng, trước tiên hãy chiếm lấy Nhân Giới và Thiên Giới, rồi sau đó mới đánh lên Thần Giới.

Cũng có người cho rằng, đánh giặc tiên cầm vương. Cho nên phải tiêu diệt Quang Thần Vương trước, binh tôm tướng cua còn sót lại cũng hoảng loạn theo thôi.

[Đánh giặc, bắt vua trước tiên]

Còn có người cho rằng, phải bắt hết một lượt đám người Thần giới, để bọn chúng vĩnh viễn biến mất.

Âm Tế Thiên càng nghe mày càng nhíu chặt. Bọn họ chẳng thể nào nhất trí với nhau được, vì trong đầu ai ai cũng chỉ nghĩ đến chuyện dùng thực lực chiến đấu, chứ không hề đưa ra bất cứ sách lượt nào cả.

Bất quá ở thế giới này, kẻ mạnh là vua. Hắn cũng không trông cậy vào việc bọn họ sẽ dùng trí óc để đối đầu với pháp thuật. Dùng binh pháp của con người để đối phó với Thần nhân, đúng là không thích hợp.

Đế Minh khẽ liếc sang Âm Tế Thiên đang nhíu chặt đôi mày, giơ tay lên ý bảo mọi người trong Đại điện đều dừng lại.

Chỉ chốc lát, mọi người trong Đại điện đều im lặng, nhìn người ngồi trên bảo tọa.

Ma Vương mạnh dạn hỏi: "Vương đã có sách lược rồi phải không?"

Đế Minh ném cho Âm Tế Thiên một ánh mắt, y bảo hắn đem suy nghĩ nói ra hết đi.

Âm Tế Thiên hít sâu một hơi, thản nhiên nói: "Ta có một thắc mắc muốn hỏi mọi người, chúng ta đánh một trận với Quang Thần Vương, các ngươi ngoại trừ muốn thắng Quang Thần Vương, thì còn nghĩ được cái gì khác nữa?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Ngoại trừ muốn thắng Quang Thần Vương, thì còn có thể nghĩ được cái gì khác?

Âm Tế Thiên cũng không trả lời vấn đề đó, tiếp tục hỏi: "Các ngươi có nghĩ tới chuyện giảm thiểu tối đa tổn thất binh tướng mà vẫn thắng được Quang Thần Vương không? Có cần thiết phải đồng vu quy tận, dẫn đến lưỡng bại câu thương không? Tới lúc đó, cho dù chiến thắng thì chúng ta cũng chẳng vui vẻ gì, có đúng không?"

[Cùng chết chung, hai bên đều lỗ lã]

Mọi người nặng nề gật đầu, dĩ nhiên bọn họ có nghĩ đến chuyện này. Có ai mà muốn mất đi người thân của chính mình đâu chứ. Nhưng nò lại rất khó tránh khỏi, hai Vương đánh nhau, bắt buộc phải có thương vong thôi.

Âm Tế Thiên ngã ra sau ghế, bắt chéo hai chân: "Ta sẽ kể cho các ngươi nghe một truyện tích xưa."

Mọi người không khỏi sửng sốt, ngay tại thời điểm mấu chốt này mà Vương Hậu còn rảnh rỗi kể chuyện cho bọn họ nghe nữa.

Âm Tế Thiên mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không, liền hạ giọng.

"Ở Phàm giới, có một gã đại tướng đặc biệt thích đua ngựa. Có một lần, gã và Hoàng Đế đánh cược một trận đua ngựa. Sau khi thương lượng xong, cả hai đều tự chia ngựa ra làm ba đẳng cấp: thượng, trung, hạ. Lúc tranh tài, thượng mã đấu thượng mã, trung mã đấu trung mã, hạ mã đấu với hạ mã. Ngựa của Hoàng Đế dĩ nhiên mạnh hơn ngựa của Đại Tướng nhiều, cho nên sau một vài lần so tài, Đại Tướng đều bị đánh bại."

"Đại Tướng vô cùng mất hứng, khi trận đua còn chưa kết thúc là đã ủ rũ rời khỏi. Một bằng hữu tốt của Đại Tướng khuyên rằng: Ngươi đấu với Hoàng Thượng thêm một trận nữa, ta có biện pháp không cần đổi ngựa khác, cũng có thể thắng ngài ấy."

Mọi người vừa nghe đến đó, đều hết sức tập trung *** thần, vểnh tai chăm chú, thậm chí có người còn không chờ được mà vọt miệng hỏi: "Sau đó thì sao? Bằng hữu của gã Đại Tướng kia có chỉ gã cách thắng được Hoàng Đế không?"

Đế Minh thấy mọi người thích thú, ánh mắt lạnh lẽo cũng thoáng qua ý cười.

Khóe miệng Âm Tế Thiên nhếch lên, tiếp tục kể: "Sau đó, trong trận đua thứ nhất, Đại Tướng dùng hạ mã đua với thượng mã của Hoàng Thượng. Không thể nghi ngờ, ván đầu tiên bằng hữu của Đại Tướng thua cuộc. Nhưng ở trận đua thứ hai, bằng hữu của Đại Tướng dùng thượng mã thắng trung mã của Hoàng Thượng. Đến trận thứ ba thì..."

Khóe miệng Âm Tế Thiên càng vui vẻ: "Chắc không cần ta nói, các ngươi cũng biết kết quả như thế nào rồi chứ?"

Có người lập tức trả lời: "Bằng hữu của Đại Tướng lấy trung mã thắng hạ mã của Hoàng đế. Ba thắng hai, cuối cùng bằng hữu của Đại Tướng thắng được trận đánh cuộc này."

Âm Tế Thiên nhìn người đoán được kết quả, cười tươi gật gật đầu: "Đúng vậy?"

Mọi người nghe xong câu chuyện, đều khen ngợi bằng hữu của Đại Tướng: "Bằng hữu Đại Tướng thật thông minh."

Đế Minh hiểu được ý nghĩa sau câu chuyện đó, đáy mắt hiện lên ý cười, quay đầu mà khen ngợi hắn: "Ngươi cũng rất thông minh."

Dùng một truyện tích xưa kể về đua ngựa, để nói về trận đại chiến này, hắn không thông minh thì là ai vào đây nữa?

Y có thể lấy được một người như vậy, quả thật rất may mắn.

Âm Tế Thiên quay đầu cười tươi với Đế Minh.

Nhưng cũng có một người không hiểu rõ: "Không biết Vương Hậu kể câu chuyện này, cùng với chiến sách có liên quan gì đến nhau? Chẳng lẽ chúng ta dùng phương pháp của bằng hữu Đại Tướng để đánh bại Quang Thần Vương? Nhưng trận chiến sắp tới, không giống với cuộc đua ngựa, làm sao để quyết định thắng thua được?"

Âm Tế Thiên giải thích: "Chỉ cần binh tướng của chúng ta giống như những chú ngựa, chia làm ba đẳng cấp: thượng, trung, hạ. Đến lúc đó, ta và Minh, Minh Vương, Ma Vương, Yêu Vương, Thập đại Ma Tướng, trưởng lão Tam giới đối phó với bọn Đế Duật và Đế Lân. Chín mươi chín Điện chủ Minh Ngục, một trăm lẻ tám Cung chủ Ma Giới, một trăm Đại Tướng Yêu Giới cùng với các đệ tử Tam giới phụ trách chém giết đám binh tôm tướng cua của Quang Thần Vương. An bài như thế, chắc chắn sẽ ổn thỏa.

Tuy rằng binh tướng Yêu giới đã khác lúc xưa, nhưng với số lượng khổng lồ như vậy, cũng không khó khăn để đối phó với những tiểu binh này.

"Quang Thần Vương thì sao? Ai đánh với Quang Thần Vương? Chẳng lẽ phái Ma binh, Quỷ binh và Yêu binh đi đối phó Quang Thần Vương? Vậy chẳng phải lấy trứng chọi đá ư? Quang Thần Vương đâu thể nào dễ dàng bại dưới tay tiểu binh được. Hơn nữa, cũng chưa chắc bọn họ có năng lực giết chết Quang Thần Vương."

Có người không đồng ý với cách làm như thế, cho dù thượng đẳng và trung đẳng binh tướng giành chiến thắng, nhưng lại hy sinh tính mạng của mấy trăm vạn tiểu binh, vẫn không ổn.

Âm Tế Thiên híp mắt: "Ai bảo những tiểu binh này phải giết chết Quang Thần Vương? Chẳng lẽ bọn họ không biết phòng thủ để cầm chân Quang Thần Vương hả?"

Mọi người ngẩn ra.

Đúng vậy!

Tại sao lại muốn giết Quang Thần Vương chứ?

Bọn họ chỉ cần giữ chân Quang Thần Vương lại, chờ những binh lính trung đẳng xử lý xong những người khác, thì sẽ có thể tập trung toàn bộ lực lượng đối phó Quang Thần Vương.

Mọi người nháy mắt hiểu ý, quả thực khâm phục Âm Tế Thiên sát đất: "Vương Hậu anh minh!"

Đế Minh nhàn nhạt lên tiếng: "Bây giờ chúng ta sẽ bàn đến kế sách sao cho những tiểu binh có thể giữ chân được Quang Thần Vương."

Cả Đại điện lập tức trở nên ồn ào.

Hiện chỉ cần nghĩ mưu kế làm sao có thể giữ chân Quang Thần Vương thôi, thật khiến cho mọi người cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, chí ít không cần phải lo lắng sau trận đại chiến sẽ làm hai bên lưỡng bại câu thương.

Trong những ngày tiếp theo, toàn bộ người của Thần Ma Giới đều trở nên vô cùng bận rộn. Nếu không phải đang chế tạo trang bị, thần khí, luyện đan, phù chú thì cũng đang huấn luyện binh lính. Không một ai rảnh rỗi.

Ở trên đường, toàn là những bóng người vội vã, cứ như đang chuẩn bị đi đầu thai vậy. Cuộc sống cứ thế trôi qua, rất nhanh đã là một tháng sau.

Dĩ nhiên, mọi người bận rộn, Âm Tế Thiên cũng không thể nào tránh khỏi. Lúc hắn đang tranh thủ thời gian chúc phúc cho các Yêu thú ở Yêu giới, thì đột nhiên nhận được truyền âm của Quỷ Sát, mời hắn về Đại điện một chuyến.

Khi đến nơi, đợi hắn chính là thuộc hạ của thập đại Ma Tướng.

"Chuyện gì?"

Âm Tế Thiên không thấy những người khác, cho nên đoán rằng chuyện cũng chẳng trọng đại gì.

Ngón tay Quỷ Sát chỉ vào hình ảnh hiện lên trên tường: "Vương Hậu, ngài xem cái này đi."

Âm Tế Thiên nhìn theo hướng ấy, tức khắc trông thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc.

Hắn nhiu nhíu đôi mày: "Tu sĩ Tu Chân giới? Bọn họ đang làm gì thế?"

Nhìn sắc mặt của bọn họ, dường như rất là vui vẻ, nhưng mà việc này thì mắc mớ gì đến hắn chứ?

Quỷ Sát giải thích: "Bọn họ đang chờ Quang Thần Vương mở ra thông đạo dẫn đến Thần giới."

Âm Tế Thiên cẩn thận quan sát hình ảnh náo nhiệt trên tường, rồi thản nhiên trả lời: "Bọn họ muốn đi Thần giới thì cứ để cho bọn họ đi thôi."

Mặc dù hắn không thèm để ý lắm, tuy nhiên lúc nhìn đến bọn người Bắc Vũ Hoành, vẫn không tự chủ được mà càng nhíu chặt đôi mày.

"Vương Hậu, tu sĩ chính phái của Tu Chân giới muốn đi Thần Giới, vậy còn những tu sĩ Tà Tu thì sao? Chúng ta cũng không thể bỏ sót bọn họ được?"

Quỷ Sát chuyển hình ảnh đến những tu sĩ Tà Tu. Nếu không có trấn áp của bốn vị lão tổ, thì những tu sĩ chính phái đã sớm đem những tu sĩ Tà Tu này giết chết.

Âm Tế Thiên nhìn những tu sĩ chính phái đang châm chọc khiêu khích nhóm tu sĩ Tà Tu, chửi bọn họ không có tư cách đến Thần Giới.

Quỷ Sát nói: "Vương Hậu, chúng ta gọi nhóm tu sĩ Tà Tu đến Thần Ma Giới đi. Dù sao lúc bọn họ phi thăng, cũng thuộc về Minh Ngục và Ma giới."

Âm Tế Thiên gật đầu đồng ý: "Ai sẽ là người đi gọi bọn họ đến đây?"

Ánh mắt mọi người nhất trí đổ dồn về phía Hư Không đang say bét nhè nằm trên nhuyễn tháp, trăm miệng một lời: "Hàng Vô!"

348. Chương 344

Từ sau khi tu sĩ Tu Chân giới nhận được chiến giản của Quang Thần Vương, bởi vì vị trí của Bách Lý chân nhân cũng nằm ở Nam Bộ, cho nên mọi người quyết định tập hợp ở đó, đợi Quang Thần Vương mở ra thông đạo dẫn đến Thần Giới.

Vốn đây là chuyện khiến cho mọi người vui mừng, thế nhưng tu sĩ chính phái vừa nhìn thấy bốn vị lão tổ tà tu cũng dẫn theo chúng đệ tử đến Nam Bộ, bầu không khí bỗng trở nên vô cùng kỳ quái.

Thậm chí, có người ỷ vào bốn vị lão tổ chính phái cũng đang ở Nam Bộ, liền cả gan mà châm chọc khiêu khích bọn người tà tu.

"Tuy rằng Quang Thần Vương cũng có mời bọn tà tu các ngươi, nhưng dưới cái nhìn của tu sĩ chính phái chúng ta, bọn người các ngươi căn bản không xứng cùng kề vài chiến đấu với Quang Thần Vương. Ngược lại, ta thấy các ngươi hợp với tên Ám Thần Vương kia hơn đó."

"Đúng vậy. Chỉ cần nghe đến cái tên Ám Thần Vương, cũng đủ biết không phải thứ tốt lành gì rồi. Chẳng hiểu tên tà ma ngoại đạo kia chui từ xó xỉnh nào ra, lại dám đối đầu với Quang Thần Vương, tự mình xưng Vương, thật vô liêm sỉ. Nhưng mà người như vậy mới thích hợp làm chủ tử của các ngươi."

Đám tà tu thực sự tức giận, xùy một tiếng, phẫn nộ: "Quang Thần Vương phát chiến giản cho bọn ta, đã đủ chứng minh rằng bọn ta là có thể tham chiến. Vả lại, bọn ta có xứng cùng kề vài chiến đấu với Quang Thần Vương hay không, chẳng đến lượt các ngươi nhận xét. Nên biết rằng, các ngươi nghi ngờ bọn ta, cũng chính là đang nghi ngờ Quang Thần Vương."

Tu sĩ chính phái nghe thấy câu nói cuối cùng kia, sắc mặt liền thay đổi.

Một tà tu khác tiếp lời: "Đừng tưởng rằng phe các ngươi đông, thì bọn ta sẽ sợ các ngươi. Bọn ta có được tham chiến hay không, cũng chẳng phải do các ngươi nói. Đừng tự cho mình là đúng, khiến người ta càng thêm chán ghét! Nếu hỏi ai vô liêm sỉ nhất, chỉ sợ là đám tu sĩ chính phái các ngươi kia.

Tu sĩ chính phái lập tức thẹn quá hóa giận: "Ngươi…"

"Câm miệng!"

Một âm thanh nghiêm nghị truyền tới, ngay sau đó một cỗ uy áp cường đại trực tiếp đánh vào đám tà tu.

Có mười mấy tên đệ tử tà tu chịu không nổi uy áp cường đại, cả người run run, đều quỳ mọp xuống đất.

Bọn họ quay đầu nhìn lại, trông thấy người tới cư nhiên là chính phái lão tổ thuộc Lạc Vân Tông.

Tu sĩ chính phái thấy đám tà tu mềm nhũn quỳ trên mặt đất, không khỏi lộ ra vẻ đắc ý. Nhưng có lão tổ Lạc Vân Tông ở đây, bọn họ cũng không dám làm càn, quy củ đứng sang một bên.

Lão tổ Lạc Vân Tông lạnh lùng nhìn lướt qua đám đệ tử chính phái, trong đó có mấy người là của Lạc Vân Tông.

"Hiện là thời điểm cùng chung mối thù, bớt gây chuyện thị phi đi."

"Dạ!" Sắc mặt đệ tử Lạc Vân Tông tức khắc tái nhợt, nhanh chóng cúi đầu, không nhiều lời nữa.

Đúng lúc này, một cỗ uy áp cường đại khác đánh tới, kèm theo giọng nói giận dữ: "Lão tổ Lạc Vân Tông, ngươi dạy đệ tử thì cứ việc dạy đệ tử, mắc mớ gì mà khi dễ đệ tử của ta. Chẳng lẽ thấy bọn ta mất đi Ly Trĩ lão tổ, thì cho rằng không còn ai có thể đánh nhau với các ngươi ư?"

Lạc Vân Tông thấy U Vực lão tổ đến, bất giác híp mắt lại: "U Vực lão tổ đã hiểu lầm rồi."

"Hiểu lầm?" U Vực lão tổ hừ lạnh: "Ngươi coi bổn tọa bị mù rồi chắc? Nhìn không thấy đệ tử của bổn tọa bị uy áp của ngươi ép đến mức đứng không vững kia hả?"

Đám tà tu vừa trông thấy U Vực lão tổ, ánh mắt liền phát sáng, không hề sợ tu sĩ chính phái nữa, nhanh mồm kể lại hết những lời nhục mạ của bọn tu sĩ chính phái cho U Vực lão tổ nghe.

U Vực lão tổ là con người thẳng tính, cơn tức cũng tới rất nhanh, hơn nữa bản thân lại có tu vi cao, vậy nên không chút nào kiêng kỵ bọn tu sĩ chính phái. Nghe các đệ tử nói xong, lập tức tranh cãi ầm ĩ.

Bao nhiêu lời khó nghe đều bị ông ta đem ra chửi hết.

Cho dù lão tổ Lạc Vân Tông tốt tính cỡ nào đi nữa, cũng không chịu nỗi những lời nhục mạ của U Vực lão tổ, bèn chửi lại mấy câu.

Hai bên mắng nhau cứ như là cháy trên thảo nguyên, càng lúc càng lan rộng, càng lúc càng náo nhiệt.

Cuối cùng, U Vực lão tổ nổi giận gầm lên một tiếng: "Má nó! Quang Thần Vương là cái thá gì? Bổn tọa chẳng thèm chiến đấu với ông ta nữa".

Lời nói vừa dứt, toàn bộ khung cảnh đều trở nên im phăng phắc.

tà tu lão tổ đứng cách U Vực lão tổ không xa, nghe lời nói thẳng tuột của ông ta, cũng không biết nên bảo gì cho phải.

Lúc này, bầu trời trong xanh bỗng vang lên tiếng đì đùng của sấm sét.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy một đạo sấm sét màu trắng, dùng tốc độ cực nhanh mà đánh xuống, mục tiêu chính là chỗ mà U Vực lão tổ đang đứng.

Bọn tà tu kinh hãi.

Ai sáng suốt thì đều nhận ra được, tia sấm sét kia vô cùng mạnh mẽ, chắn chắn người Tu Chân giới sẽ không thể nào đỡ nổi.

Sắc mặt ba vị lão khác cũng hết sức khó coi.

Nếu tà tu lại mất thêm một vị lão tổ nữa, vậy sau này, ở trước mặt đám người chính phái, bọn họ sẽ trở nên yếu thế, không còn tiếng nói.

Một tu sĩ chính phái cười đắc ý: "Là Quang Thần Vương nổi giận đấy."

U Vực lão tổ nghĩ lần này mình chết chắc rồi, không thể nào trốn được, mà dù có trốn cũng không tránh khỏi.

Dĩ nhiên, ông ta cũng không thể đứng im chịu trận, nhanh tay lấy các loại pháp bảo ra, chuẩn bị đón đạo sấm sét màu trắng kia.

Bỗng nhiên, có một cái bóng đen xuất hiện phía trên U Vực lão tổ, thay ông ta đỡ đòn.

Mọi người trợn mắt nhìn người khoát áo choàng đen kia, không khỏi sửng sốt.

Chỉ chốc lát, bầu trời đã trở về trong xanh yên bình.

Người mặc áo choàng đen kia cầm một tấm lá chắn màu xanh trên tay, lơ lửng trên không trung rồi từ từ đáp xuống. Ngay khi hai chân chạm đất, y quay sang nói nhỏ với U Vực lão tổ: "May là Vương Hậu đoán trước được việc này, nếu không hiện giờ ngươi chỉ còn lại một đống tro tàn thôi."

U Vực lão tổ ngây ngốc nhìn người mặt áo choàng đen, mang mặt nạ đen, không tự chủ mà lui về sau một bước.

Chắc chắn người trước mắt phải vô cùng cường đại, mạnh đến đáng sợ, mới có thể khiến ông ta vừa nhìn đã biết ngay y chẳng phải là người của Tu Chân giới.

Tu sĩ chính phái cũng nhao nhao lùi ra sau mấy bước. Sau đó, có hơn hai mươi người đồng dạng khoát áo choàng đen, mang mặt nạ đen, đột nhiên xuất hiện.

Mọi người lại lần nữa sửng sốt.

Một hồi lâu, U Vực lão tổ mới lên tiếng được: "Cám ơn!"

Nam tử thần bí xùy một tiếng, dường như cảm thấy lời U Vực lão tổ nói rất là tức cười.

Rồi xoay người bảo: "Từ thuở khai thiên lập địa, cũng đã cùng xuất hiện Quang Thần Vương và Ám Thần Vương. Quang Thần Vương thống trị ba giới Nhân, Tiên, Thần mà Ám Thần Vương thống trị ba giới: Yêu, Quỷ, Ma. Ám Thần Vương không phải là tà ma ngoại đạo như các ngươi xàm ngôn, cũng không phải vô liêm xỉ mà tự nhiên xưng Vương."

Những tu sĩ chính phái lúc trước nói Ám Thần Vương tự tiện xưng Vương, sắc mặt không khỏi nóng lên.

Có người hỏi: "Nhưng vì sao chúng ta chưa từng nghe nói qua Ám Thần Vương chứ?"

Nam tử thần bí cười nhạt: "Chưa từng nghe qua, không có nghĩa là không tồn tại."

Y không giải thích gì nhiều, xoay người nhìn về phía tà tu: "Ta phụng mệnh Ám Thần Vương, mời chư vị tà tu đến Thần Ma Giới."

Đám tà tu vừa nghe xong, mặc kệ thật hay giả, vẫn không nhịn được mà nhảy cỡn lên ăn mừng. So với Thần Giới, bọn họ càng muốn đi Thần Ma Giới hơn.

Tà Hàng lão tổ liếc nhìn sang hai vị lão tổ đứng bên cạnh, sau đó cũng gật đầu đồng ý.

Bọn họ tin tưởng, người thay U Vực lão tổ đỡ đạo sấm sét kia, tuyệt đốt sẽ không hại bọn họ. Hơn nữa, nếu muốn hại thì cũng không cần thiết phải mời bọn họ đến Thần Ma Giới. Với năng lực của đối phương, chắc chắn toàn bộ Tu Chân giới không ai là đối thủ của y.

Nam tử thần bí mở ra thông đạo dẫn đến Thần Ma Giới, đám tà tu không có bất kỳ do dự nào, toàn bộ tiến vào thông đạo.

Khi thông đạo biến mất, đám tu sĩ chính phái mới dần dần lấy lại *** thần, lập tức bàn luận ầm ĩ.

"Rốt cuộc những gì tên nam tử thần bí kia nói là thật hay giả vậy?"

"Ta nghĩ là thật. Tuy rằng không biết vì sao chúng ta chưa từng nghe qua Ám Thần Vương, nhưng bất quá theo lời người kia nói, Quang và Ám, đúng là hai mặt trái ngược nhau, chia ra mỗi người thống trị ba giới cũng hợp lý. Hơn nữa, chiến giản ra lệnh cùng Quang Thần Vương đánh lui Ám Thần Vương. Nếu Ám Thần Vương không thống trị ba giới, thì đánh như thế nào chứ?"

Tất cả mọi người đồng loạt gật đầu.

"Mặc kệ ra sao, chờ đến lúc đại chiến, mọi chuyện sẽ được sáng tỏ thôi."

Nhưng mà, trải qua chuyện nam nhân thần bí ban nãy, đột nhiên đám tu sĩ chính phái cảm thấy mất đi hứng thú khi được kề vai chiến đấu cùng Ám Thần Vương.

Mới đầu, bọn họ cho rằng Ám Thần Vương là một Ma vật từ đâu nhô ra, chỉ cần liên thủ với Quang Thần Vương là có thể diệt trừ Ám Thần Vương. Thế nhưng, cũng không nghĩ đến từ thuở xa xưa, Ám Thần Vương đã tồn tại trên đời này rồi.

Như vậy cho thấy, thực lực của hai Vương như nhau, nếu bọn họ tham chiến thì chẳng khác nào là đi chịu chết.

Lúc tu sĩ chính phái đang buồn rầu, thì đám tà tu vô cùng phấn khởi mà quan sát cảnh vật ở Thần Ma Giới. Đặc biệt, lúc trông thấy trên bầu trời màu đỏ có rất nhiều Thần Ma Thú giương cánh bay lượn, bọn họ không khỏi liên tục gào thét.

Yêu Quái lão tổ dẫn đầu đám tà tu, liền hỏi: "Tà Hàng lão tổ, lúc các ngươi phi thăng, chẳng phải đều sẽ đến Ma giới sao?"

Tà Hàng lão tổ gật gật đầu, mắt không dừng lại được mà ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Ông muốn xem xem, nơi sau khi mình phi thăng sẽ là địa phương như thế nào.

U Vực lão tổ cười nói: "Đúng lúc, đến tham quan trước."

Nam tử thần bí đang dẫn đường phía trước, đột nhiên dừng lại.

349. Chương 345

Bốn vị lão tổ thấy nam tử thần bí dừng bước, cũng vội ngừng theo.

Y xoay người, dưới ánh mắt kinh ngạc của bốn vị lão tổ mà mỉm cười, hơn nữa càng lúc càng đắc ý. Khí thế thần bí trước đó, bỗng dưng biến mất hoàn toàn.

Bốn vị lão tổ đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu gì cả.

Một lúc sau, y mới dần thu hồi nụ cười lại, ho nhẹ một tiếng: "Bốn vị lão tổ, lâu quá không gặp!"

Giọng nói quen thuộc khiến bốn vị lão tổ sững sờ, chỉ thấy nam tử thần bí tháo mặt nạ xuống, để lộ ra khuôn mặt thiếu đánh.

Mọi người giật cả mình.

Yêu Quái lão tổ lấy lại *** thần đầu tiên, khó có thể tin mà hét lên: "Cư nhiên là con lừa ngốc nhà ngươi!"

Sắc mặt U Vực lão tổ vô cùng xấu xí.

Người cứu hắn ban nãy lại là Hư Không, còn chẳng bằng để hắn chết luôn cho rồi.

Hư Không vuốt vuốt tóc mái mới mọc ra trên trán: "Chính là bần tăng!"

Tà Hàng lão tổ híp híp mắt: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Chẳng phải con lừa ngốc này là hòa thượng của Vạn Phật Tự hay sao?

Theo lý thuyết, y nên ở bên phe tu sĩ chính phái, cùng đi tham chiến với Quang Thần Vương chứ. Sao cuối cùng, y lại là người của Ám Thần Vương?

Vả lại khí tức trên thân cũng thay đổi.

Hư Không cười rất không đứng đắn: "Ta là Ám Thần Vương…."

Bốn người lần thứ hai ngẩng ra, Yêu Quái lão tổ cả kinh: "Cái gì? Ngươi là Ám Thần Vương?"

Hư Không trợn trắng mắt nhìn bà: "Lão tử là Ám Thần Vương Hậu…"

Yêu Quái lão tổ càng ngạc nhiên hơn nữa: "Ngươi cư nhiên là đạo lữ của Ám Thần Vương? Khó trách ngươi lại đem đồ đệ của mình gả cho Phách…. gả cho Bắc Minh thiếu gia. Té ra là ngươi cũng đã lập gia đình rồi."

Hiện giờ, Hư Không thật muốn bóp chết Yêu Quái lão tổ luôn cho xong: "Yêu Quái lão tổ, ngươi có thể chờ ta nói hết lời hay không hả?"

Yêu Quái lão tổ lập tức hỏi: "Vậy cuối cùng ngươi là ai?"

Hư Không tự hào khoe: "Ta chính là một trong Thập đại Ma Tướng của Ám Thần Vương Hậu – Hàng Vô Ma Tướng. Sau này các ngươi có thể kêu ta là Hàng Vô."

Bốn vị lão tổ nháy mắt không nói ra lời.

Hư Không buồn bực nhìn bọn họ: "Sao các ngươi không có chút phản ứng nào cả vậy?"

Tà Hàng nói: "Bổn toạn vẫn quen nhìn cái đầu trọc lúc trước của ngươi hơn."

Hư Không: "…"

U Ngục lão tổ cũng gật đầu: "Bổn tọa cũng vậy."

Hư Không hừ lạnh: "Đây là Thần Ma Giới, người có thể xưng bổn tọa chỉ có Ám Thần Vương. Các ngươi mà không đổi lại cách xưng hô, coi chừng rước họa vào thân hồi nào không hay."

Bốn vị lão tổ: "…"

Yêu Quái lão tổ vội hỏi: "Bọn ta sẽ được diện kiến Ám Thần Vương sao?"

Hư Không lắc đầu: "Ám Thần Vương đang bế quan."

Tà Hàng lão tổ hỏi tiếp: "Vậy còn Vương Hậu?"

"Ngài ấy cũng rất bận rộn."

Bốn vị lão có chút thất vọng.

Hư Không cười nói: "Cũng đâu phải các ngươi chưa gặp qua hai ngài ấy, gấp cái gì chứ."

Ánh mắt bốn người lập tức sáng ngời: "Ngươi nói, bọn ta đã từng gặp qua Ám Thần Vương và Vương Hậu ư?"

Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ như nghĩ đến điều gì, liếc mắt nhìn nhau.

"Đúng vậy." Hư Không cũng không có ngốc mà đi kể chuyện của Đế Minh và Âm Tế Thiên ra: "Đợi ta tìm người sắp xếp chỗ ở cho các ngươi. Trước khi khai chiến, các ngươi có thể đi dạo chung quanh một chút. Chỉ cần không gây sự vô lý, thì con dân Thần Ma Giới rất hiền lành."

Bốn vị lão tổ dùng ánh mắt 'ngươi chắc chứ' nhìn Hư Không.

Không phải bọn họ hoài nghi lời nói của Hư Không, nhưng thật sự bộ dáng con dân Thần Ma Giới đều rất là hung thần ác sát. Ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không dễ đối phó. Và quan trọng nhất là, tu vi của họ đều cao hơn chính mình.

"Được rồi. Lúc Ám Thần Vương và Quang Thần Vương đánh nhau, các ngươi có thể không tham gia."

Yêu Quái lão tổ tức giận: "Cái con lừa ngốc nhà ngươi có ý gì hả? Ngươi nghĩ bọn ta là rùa rút đầu chắc?"

Quỷ Quái lão tổ vuốt vuốt lưng của bà, ý bảo bà đừng quá nóng giận.

Hư Không giải thích: "Ta không biết vì sao Quang Thần Vương lại mời các ngươi tham chiến. Thế nhưng các ngươi thấy đấy, một đứa trẻ ở Ma Giới cũng có tu vi cao hơn các ngươi. Quang Thần Vương làm thế, quả thực chính là bảo các ngươi đi chịu chết. Huống chi người mà các ngươi nhìn thấy chỉ là con dân bình thường của Ma Giới mà thôi. Sẽ còn Thần Ma, có địa vị ngang hàng với Thần nhân của Thần giới nữa."

Tà Hàng lão tổ hiếu kỳ: "Có một chuyện ta không hiểu cho lắm. Ta nhớ nơi mà ma tu bọn ta phi thăng là Ma Giới. Nhưng bây giờ ngươi lại nói những người này đều là con dân bình thường của Ma Giới. Vậy trước đó ngươi nói đây là Thần Ma Giới, rốt cuộc là làm sao nữa?"

"Ở đây chính là Ma Giới. Hơn một vạn năm trước, vì một vài nguyên nhân nên con dân Thần Ma ở Thần Giới đều bị Ám Thần Vương dẫn đến Ma Giới. Từ đó về sau Ma Giới liền biến thành Thần Ma Giới."

Yêu Quái lão tổ hỏi: "Nếu bọn ta không tham gia vào cuộc chiến với Quang Thần Vương, vậy Ám Thần Vương còn giữ bọn ta ở lại Thần Ma Giới làm gì?"

"Ta mà không mời các ngươi tới đây, sợ rằng các ngươi chỉ có một con đường chết. Cho dù các ngươi không tham chiến cùng với Quang Thần Vương, ông ta cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi."

Bốn vị lão tổ im re.

Hư Không ra lệnh cho Ma Vệ bên cạnh thu xếp chỗ ở cho đám tà tu, rồi rời đi.

Yêu Quái lão tổ bĩu môi: "Trước đây ta luôn muốn tìm cơ hội chỉnh chết con lừa ngốc này. Vậy mà giờ, tu vi của người ta còn cao hơn cả chúng ta. Chỉ cần một đầu ngón tay thôi cũng đủ để bóp chết mình rồi."

Tà Hàng nhíu chặt đôi mày: "Y là một Thần Ma."

U Vực lão tổ nói: "Ai thèm quan tâm y là Thần hay Ma. Hiện tại, ta chỉ muốn biết Ám Thần Vương và Vương Hậu là ai? Chúng ta đã gặp qua người lợi hại như vậy khi nào?"

Yêu Quái lão tổ nhướng nhướng mày: "Sớm hay muộn rồi chúng ta cũng biết thôi, gấp cái gì chứ?"

Tà Hàng nói: "Chắc Quang Thần Vương và Ám Thần Vương sắp đánh nhau rồi, đến khi đó mọi chuyện sẽ rõ ràng."

Lời của gã, rất nhanh đã linh nghiệm.

Sáng sớm ngày thứ ba kể từ lúc bọn họ đến Thần Ma Giới, Quang Thần Vương phái người công kích lá chắn bảo hộ bên ngoài Thần Ma Giới. Thần Ma Giới rung chuyển. Đồng nghĩa với việc, cuộc chiến giữa hai Vương đã chính thức bắt đầu.

Ám Thần Vương ra hiệu lệnh, toàn bộ Binh Tướng tập hợp tại Ám Thần Đại Điện.

Ngoài cửa Ám Thần Đại Điện, từng đội ngũ xếp thành hàng hàng lớp lớp ngay ngắn. Tất cả đều mặc chiến giáp đen đầy khí thế, tay phải cầm trường mâu đen, tay trái cầm hộ thuẫn đen. Nhìn toàn cảnh, mênh mông tựa như biển rộng màu đen, không thấy bờ bến.

Còn cả bầu trời đều bị che kín bởi những Thần Ma Thú hung ác.

Lúc này, rốt cuộc tu sĩ Tu Chân giới cũng gặp được mặt Ám Thần Vương và Vương Hậu. Bọn họ đứng ngoài Ám Thần Đại Điện, thật lâu mà không tỉnh táo lại được.

Ngay cả Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ đã mơ hồ đoán được gì đó, nhưng khi tận mắt trông thấy Đế Minh, vẫn bị kinh hãi.

Cho đến khi Ám Thần Vương đi ra, có một vị tà tu mới lấy lại *** thần, cả kinh nói: "Sao Ám Thần Vương lại … lại có bộ dáng kha khá giống Bắc Minh thiếu gia vậy chứ?"

"Mắt của ngươi bị gì à? Cái gì mà kha kha giống, quả thực là giống nhau như đúc luôn rồi."

"Các ngươi nhìn xem người bên cạnh Ám Thần Vương kìa. Người mặc chiến giáp màu ánh kim ấy, giữa chân mày có nốt chu sa, nhìn quen quá nhỉ?"

Tầm mắt của mọi người đồng loạt chuyển sang người đứng bên cạnh Đế Minh.

"Quả thực rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi."

"Ah! Ta nhớ rồi! Là bức tượng đá. Các ngươi còn nhớ bức tượng đá ở Vạn Yêu Sâm Lâm của Tây Bộ không?"

"Đúng đúng đúng! Là bức tượng đá. Thảo nào nhìn quen đến vậy. Ta nhớ Hiên Viên Duật của Thuần Trần phái đã từng nói, bức tượng đá đó là rơi từ Thần Giới xuống. Thật không ngờ, hắn lại là người của Thần Ma Giới."

"Toàn bộ người của Thần Ma Giới đều mặc chiến giáp đen, chỉ có duy nhất ngài ấy mặc chiến giáp ánh kim, hơn nữa lại còn đứng cạnh Ám Thần Vương. Vậy không phải là Vương Hậu hay sao?

Yêu Quái lão tổ nghe vậy, liền dùng truyền âm nói với Quỷ Quái lão tổ: "Nam tử có nốt chu sa giữa chân mày, đừng nói là Tịch Thiên chứ?"

Chuyện Tịch Thiên dùng Dịch Dung Đan để thay đổi diện mạo, ở Tu Chân giới cũng không phải là không có khả năng.

Quỷ Quái lão tổ trả lời: "Rất có thể là cùng một người."

Nhìn thái độ của Đế Minh đối với Tịch Thiên, chắc chắn y sẽ không bỏ rơi mặc kệ Tịch Thiên được. Hơn nữa, Hư Không là Ma Tướng của Thần Ma Giới, thì Tịch Thiên chính là Vương Hậu, cũng chẳng có gì là kỳ quái.

Lúc này, Đế Minh đứng ở trên sân phía trước Đại Điện, ra hiệu lệnh: "Mở ra cửa Thần Ma Giới."

Toàn bộ người của Thần Ma Giới đều reo hò.

Trên bầu trời Ám Thần Đại Điện, từ từ xuất hiện một cửa động màu đen to lớn.

Đế Minh dẫn đầu, mang theo Âm Tế Thiên cùng bốn người Huyết Hồn, Minh Vương, Ma Vương, Yêu Vương nhanh chóng biến mất trên quảng trường. Rồi vụt xuất hiện ở cửa động, dẫn dắt toàn bộ Thần Ma Thú bay vào.

Cho đến khi toàn bộ Thần Ma Thú tiến vào hết, binh tướng trên quảng trường mới bay lên không trung, nối gót theo.

Bốn vị lão tổ đứng trong góc nhỏ nhìn nhau, ăn ý dẫn toàn bộ đệ tử của bọn họ bay về phía cửa Thần Ma Giới.

Con dân Thần Ma Giới nhìn đại quân rời đi, kích động không ngừng hoan hô: "Nguyện Ám Thần Vương sớm ngày chiến thắng trở về."

Tiếng hô hưng phấn của bọn họ, vang vọng thật lâu ở Thần Ma Giới không dứt.

350. Chương 346

Bên ngoài cửa chính Thần Ma Giới, Quang Thần Vương đứng đầu ba giới dẫn theo chúng Thần, Tiên cùng với tu sĩ Tu Chân Giới đã đứng chờ từ lâu.

Thời điểm trông thấy Thần Ma Giới mở ra, mọi người tức khắc cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đặc biệt là khi Ám Thần Vương dẫn theo một 'hàng dài' màu đen bay ra khỏi cửa chính Thần Ma Giới. Đôi mắt mọi người trở nên căng thẳng, bất giác nắm chặt Thần khí trong tay, hận không thể xông lên lập tức đánh một trận thắng bại.

Các tu sĩ Tu Chân Giới đứng thành một đội ngũ ở rìa bên phải phe Quang Thần Vương. Lúc trông thấy nam nhân mặc chiến giáp đen đầy khí phách, tay cầm thanh Ám Thần Liêm tà ác, cả người tỏa ra khí thế

vương giả, thống lĩnh đông đảo Thần Ma Thú bay ra khỏi cửa chính của Thần Ma Giới. Tất cả mọi người đều ngây ngẩn ra.

Thanh Liên đứng trong nhóm người Hoa gia, cũng vô cùng ngạc nhiên. Tuy rằng hắn đã sớm biết trước thân phận của bọn họ, thế nhưng giờ được tận mắt chứng thực, hắn vẫn cảm thấy bất khả tư dị.

Có người bất giác hô nhỏ: "Trời ạ! Sao Ám Thần Vương và Bắc Minh thiếu gia lại giống nhau dữ vậy?"

"Không thể tin được! Quả thật giống y đúc luôn ấy. Nhưng mà Bắc Minh thiếu gia đâu rồi? Y không tới sao?"

Các tu sĩ Tu Chân Giới đều quay đầu nhìn sang chỗ nhóm người Bắc gia đang đứng.

Gia chủ Bắc gia và các trưởng lão đều nhíu chặt đôi mày.

Bọn họ cũng đã từng hỏi Bắc Vũ Hoành về Bắc Minh và Tịch Thiên. Thế nhưng ông ta chỉ bảo là hai người họ đi bế quan, ít nhất phải hơn mười năm nữa mới có thể xuất quan.

Mấy vị trưởng lão trong đội ngũ Bắc gia nhìn nhìn xung quanh, lập tức nhỏ giọng hỏi: "Hoành trưởng lão đâu? Ông ta đi chỗ nào rồi chứ?"

"Ta vừa mới thấy ông ta mà, sao lại chẳng còn bóng dáng tăm hơi đâu nữa?"

"Chẳng lẽ ông ta sợ hãi, chưa lâm trận mà bỏ trốn luôn rồi?"

Gia chủ Bắc gia Bắc Diệu Đông quay đầu, nhỏ giọng quát: "Các ngươi đừng nói bậy!"

Mấy vị trưởng lão Bắc gia lập tức ngoan ngoãn im lặng, nhưng ánh mắt vẫn như cũ tập trung trên người Đế Minh.

Con trai lớn của Quang Thần Vương giống với Hiên Viên Duật thì thôi đi, mà ngay cả con trai thứ hai Đế Lân cũng y như đúc bằng hữu của Bắc Minh. Bây giờ, Ám Thần Vương lại giống Bắc Minh thiếu gia, quả thực muốn bọn họ không suy nghĩ vớ vẩn cũng khó.

Ánh mắt Bắc Vũ Phong tối sầm, nhưng trong lòng biết rất rõ Ám Thần Vương chính là Bắc Minh.

Trong nhóm người Thuần Trần phái, chưởng môn cùng các trưởng lão nhìn nhau rồi chuyển mắt sang Huyền Ngọc trưởng lão.

Sắc mặt Huyền Ngọc trưởng lão vô cùng khó coi.

Nếu nói Đế Duật có diện mạo giống với đồ đệ Hiên Viên Duật của bà chỉ là trùng hợp. Vậy Ám Thần Vương và con trai của bà y đúc nhau, phải giải thích như thế nào đây?

Quan trọng nhất là hai người đó đều không ở đây, thực sự khiến người khác phải nghi ngờ.

Huyền Ngọc trưởng lão nhìn Đế Minh, rồi chuyển qua Âm Tế Thiên có nốt chu sa giữa đôi mày đang đứng kế bên cạnh y, cái gì cũng không nói, rũ mi mắt xuống.

Lúc này, có người kinh hô: "Các ngươi nhìn ra phía sau đám Thần Ma Thú kìa. Ma Tướng thứ ba từ bên trái qua, các ngươi có thấy y giống Hư Không trưởng lão không vậy?"

Mọi người nghe được bốn chữ 'Hư Không trưởng lão', đều đồng loạt nhìn về phía ấy.

Tên Ma Tướng kia, ngoại trừ không có cái đầu bóng lưỡng và không khoát áo cà sa bên ngoài, thì căn bản giống y khuôn đúc với Hư Không.

"Quả thật rất giống nhau."

Có người ấp úng nói: "Hình như Hư Không trưởng lão chẳng có cùng chúng ta đến Thần Giới."

Ánh mắt mọi người chuyển từ phe Thần Ma Giới sang nhóm hòa thượng Vạn Phật Tự.

Sắc mặt nhóm hòa thượng Vạn Phật Tự quai quái. Kể từ lúc Hư Không nói phải đến Đông Bộ cứu Tịch Thiên, bọn họ đã không gặp lại người này lần nào nữa.

Các trưởng lão đời chữ Hư hai mặt nhìn nhau.

Nhất là mấy vị sư huynh của Hư Không, dường như đã biết trước, đều bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Khi sư phụ dẫn Hư Không về, đã nói một câu: 'Hư Không không thuộc về Vạn Phật Tự', cũng chính vì thế mà sư phụ của bọn họ đối với Hư Không vẫn luôn dung túng, không dùng nội quy của Tự để quản thúc y.

Thế nhưng, qua nhiều năm ở chung, họ đem lời của sư phụ ném ra sau đầu từ lâu. Hôm nay nhớ tới, chỉ sợ rằng sư phụ đã sớm biết được thân phận của Hư Không.

Tịch Thiện đứng phía sau các vị trưởng lão, nhìn chằm chằm tên Ma Tướng kia, môi im lặng giật giật: "Sư phụ."

Mặc dù đối phương nhiều hơn một mái tóc, mặc chiến giáp đen, khuôn mặt nghiêm túc, đứng bên cạnh Ám Thần Vương. Những gã cũng sẽ không nhận lầm sư phụ của mình.

Thế nhưng, vì sao sư phụ lại đứng bên cạnh Ám Thần Vương?

Tịch Thiện dù sao cũng là đồ đệ của Hư Không, ngoại trừ thích vui chơi, tính tình thoải mái, đối với sự việc cũng không quá rối rắm, mọi chuyện sẽ nhanh chóng quên đi mất. Vì thế rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

Mặc kệ sư phụ của gã đứng ở phe bên nào, thì đối phương vĩnh viễn vẫn là sư phụ của gã.

Đế Duật và Đế Lân đứng sau lưng Quang Thần Vương, tức giận nhìn Đế Minh và Âm Tế Thiên, mắt in đầy tơ máu, hận không thể xông lên bầm nát thây hai người.

Đế Minh dẫn theo mấy trăm vạn binh tướng đáp xuống mặt đất cách chỗ Quang Thần Vương khoảng trăm dặm. Từ sau khi cửa chính Thần Ma Giới mở ra, ánh mắt lạnh lẽo của y không hề rời khỏi người Quang Thần Vương.

Thần Ma Thú vừa dừng lại, nháy mắt liền biến thành bộ dáng nhân loại, ngoan ngoãn đứng ra phía sau Đế Minh. Tựa hồ đã sớm được huấn luyện, vô cùng trật tự chỉnh tề.

Ở trên không nhìn xuống, đội ngũ của Quang Thần Vương và Ám Thần Vương trông như hình bát quái, hai màu đen trắng, giống như hai nhánh sông sắp va vào nhau, khí thế ngất trời.

Lúc toàn bộ đội ngũ của Ám Thần Vương đều rời khỏi Thần Ma Giới. Nhìn Quang Thần Vương với khuôn mặt tuấn duật nom chỉ khoảng ba mươi, mặc chiến giáp tím, đứng trước đội ngũ Thần, Tiên, Nhân. Đôi mắt của Đế Minh, bỗng vụt lóe hồng quang.

[Lóe ra ánh sáng đỏ]

Tu sĩ chính phái vừa trông thấy hai mắt Đế Minh phát ra hồng quang, đều sợ hãi hít vào một hơi lạnh.

Đế Minh lạnh lùng nói: "Quang Thần Vương! Vạn năm trước, vì sao ông thắng ta, chắc trong lòng ông cũng hiểu rõ. Vạn năm sau, ông tưởng mình còn có cơ hội như vậy ư?"

Âm Tế Thiên đè nặng âm thanh nói: "Không cần nói nhảm với làm gì!"

Quang Thần Vương híp mắt, xoay qua nhìn Âm Tế Thiên đang đứng cạnh Đế Minh, khóe miệng giật giật, châm chọc: "Tế Thiên, đừng nói ngươi lại như vạn năm trước, nỗ lực muốn chuyển bại thành thắng?"

Từ lúc ông sinh ra cho tới giờ, hoàn toàn không sợ một ai. Thế nhưng, Âm Tế Thiên vừa xuất hiện, thì mỗi lần gặp hắn, ông đều không thể nào giữ nỗi bình tĩnh.

Nhất là khi biết được Âm Tế Thiên có thể đoán trước tương lai, càng làm cho ông hoảng sợ. Người như vậy, rất dễ thoát khỏi sự khống chế của ông, sẽ khiến quỹ đạo vận mạng thay đổi.

Hiện tại ông vô cùng hối hận, hối hận lúc trông thấy Âm Tế Thiên lần đầu tiên, lại không giết chết hắn ngay.

Âm Tế Thiên cười nhạt: "Quang Thần Vương, nếu ta nói phải, vậy ông có sợ không?"

Quang Thần Vương mím đôi môi thật chặc, gắt gao nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên.

Các tu sĩ Tu Chân Giới nghe được đoạn đối thoại kia, lòng thầm cảm thấy khiếp sợ.

Mọi người đều nhìn sang vị nam tử mặc chiến giáp ánh kim đang đứng bên cạnh Đế Minh.

Quang Thần Vương gọi Tế Thiên, không biết có phải là 'Tịch Thiên' hay không? Nhưng mà khuôn mặt ấy, lại chẳng giống với Tịch Thiên chút nào cả.

Có điều, dung mạo có thể thay đổi được mà.

Có người nhỏ giọng hỏi: "Vị nam tử có nốt chu sa giống với Tịch Thiên tiểu sư phụ kia, không biết có phải là cùng một người không nhỉ?"

Cũng không thể trách gã nói lời như vậy, Đế Minh giống Bắc Minh như đúc thì thôi đi, vậy mà người bên cạnh cũng có một chữ Thiên trong tên gọi, hỏi sao gã không suy nghĩ nhiều.

Ánh mắt mọi người lại một lần nữa đảo quanh nhóm hòa thượng Vạn Phật Tự và nhóm người Bắc gia, thấy bọn họ cũng đầy vẻ mờ mịt, liền, thu hồi ánh mắt trở về.

Đế Minh không thèm nói lời vô nghĩa với Quang Thần Vương nữa, thân hình vụt biến mất trước mắt mọi người, khi xuất hiện đã đứng trước mặt Quang Thần Vương. Y nâng Ám Thần Liêm lên, dùng tốc độ nhanh nhất bổ xuống Quang Thần Vương.

Quang Thần Vương đoán được người Đế Minh muốn đối phó đầu tiên chính là mình, cho nên lập tức cầm lấy Quang Thần Kiếm lên chống đỡ.

Hai thanh thượng cổ Thần khí va chạm vào nhau, tạo nên một cỗ xung lực to lớn, làm cho đội ngũ phía sau Quang Thần Vương bị đẩy giật lùi hơn mười bước chân.

Đế Duật và Đế Lân vội cắm Thần khí trên tay xuống đất, ổn định thân mình.

Ngay lập tức, Đế Duật biến mất, lúc xuất hiện đã đứng phía sau lưng Đế Minh, không nói hai lời, giơ Thần kiếm muốn chém xuống Đế Minh, nhưng không ngờ lại bị một cái bóng màu ánh kim cản trở.

Âm Tế Thiên nhìn Đế Duật muốn đánh lén, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên: "Đế Duật, đối thủ của ngươi là ta!"

Hai bên nhanh chóng lấy lại *** thần, thấy hai Vương đã bắt đầu đánh nhau, đều đồng loạt xông lên.

Nhất thời, toàn bộ khung cảnh đều trở nên vô cùng hỗn loạn.

351. Chương 347

Nhất thời, toàn bộ khung cảnh đều trở nên vô cùng hỗn loạn.

Nhóm tà tu của Tu Chân Giới đều tự hiểu lấy, sẽ chẳng biết tự lượng sức mình mà xông lên đánh nhau với người có tu vi cao hơn, đó chính là liều mạng. Chỉ có thể chọn đám tu sĩ chính phái có tu vi ngang ngửa.

Vô số pháp thuật múa may đầy trời, vừa đẹp mắt vừa hung mãnh. Binh khí va chạm nhau kịch liệt, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Đế Lân đã sớm tập trung vào người Âm Tế Thiên, khi thấy hắn giằng co cùng Đế Luật, đáy mắt lóe lên tia nham hiểm, bóng người biến mất rồi lập tức xuất hiện trước mặt Âm Tế Thiên.

Hắn ta khẽ liếc Đế Duật bên cạnh: "Hoàng huynh, chúng ta liên thủ đối phó hắn."

Nếu Âm Tế Thiên không tồn tại, sao Đế Minh có thể chướng mắt hắn ta chứ.

Nếu Âm Tế Thiên không tồn tại, sao Đế Minh có thể nhẫn tâm với hắn ta như vậy.

Hết thảy đều là tại Âm Tế Thiên.

Nếu không có Âm Tế Thiên, Đế Minh đã sớm bị hắn ta làm cảm động, toàn tâm toàn ý với mình.

Đế Lân chỉ cần nghĩ tới chuyện lúc ở Tu Chân Giới, Đế Minh đuổi cùng giết tận mình, ánh mắt đỏ ngầu lập tức hiện lên hung ác, trừng trừng nhìn Âm Tế Thiên.

Hiện giờ, tuy rằng hắn ta đã hết hy vọng với Đế Minh, nhưng vẫn muốn giết chết Âm Tế Thiên, bằng không không thể giảm được mối hận trong lòng.

Nhưng mà phụ hoàng từng nói, Âm Tế Thiên nắm giữ Yêu thú truyền thừa, một người sẽ chẳng thể nào lấy được tính mệnh của hắn, chỉ có thể liên thủ cùng Đế Duật.

Trong lòng Đế Duật có chút chần chờ.

Y vẫn không nỡ xuống tay giết chết Âm Tế Thiên.

Đế Lân thấy y chậm chạp không động thủ, tức giận quát: "Hoàng huynh, ngươi còn suy nghĩ cái gì nữa chứ? Tim của hắn ở vững trên người Đế Minh, căn bản sẽ không thích huynh."

"Câm miệng!"

Ánh mắt Đế Duật lạnh lẽo, vung kiếm lên, thần lực cường đại từ thân kiếm phát ra, đánh tới Âm Tế Thiên.

[Thần lực là sức lực Thần nhân. Cường đại là to lớn mạnh mẽ]

Sắc mặt Âm Tế Thiên khẽ biến, nhanh chóng tránh né.

Thần lực xông thẳng về phía trước, hung hăng đánh vào Ma Binh và Thần Binh đằng sau Âm Tế Thiên. Ầm một tiếng, trăm tên Ma Binh và Thần Binh ngã xuống, không gượng dậy nổi.

Thân hình Đế Duật vụt biến mất tại chỗ, đến trước mặt Âm Tế Thiên, từ trên cao vung Thần kiếm bổ xuống.

Âm Tế Thiên cầm Thí Thần mà nghênh tiếp. Lúc này, hai người đánh nhau túi bụi, bất phân thắng bại.

Đế Lân nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên, giơ pháp trượng màu xanh nhạt *** mỹ trên tay lên, sử dụng thần lực làm cho tam long bão châu ở đầu trượng phát ra hồng quang.

Trên đỉnh đầu của Âm Tế Thiên bỗng xuất hiện một đóa hoa cúc đỏ thẫm diễm lệ. Ngay sao đó, bắt đầu xoay tròn, càng lúc càng nhanh, cánh hoa tách khỏi nhụy hoa, đột nhiên hóa thành nghìn vạn ngọn lửa sắc nhọn, mạnh mẽ bắn về phía Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên vừa đối phó với Đế Duật, vừa phân tâm quan sát đóa hoa cúc trên đỉnh đầu, cho nên kịp thời trông thấy vô số ngọn lửa bắn về phía mình.

Hừ lạnh một tiếng, mái tóc sau lưng đột nhiên bay lên, tỏa rộng ra như rễ cây, ngọn lửa nào bay tới, cứ một tiêu diệt một.

Trong đó, có một lọn tóc cứ như có trí tuệ, trực tiếp tiến vào trung tâm, trực tiếp phá hủy nhụy hoa.

Đế Duật và Đế Lân lập tức căng thẳng.

Đáy mắt Đế Lân hiện lên vẻ không cam lòng, khóe miệng âm lãnh, nụ cười càng lúc càng tươi, lần thứ hai giơ pháp trượng lên.

Âm Tế Thiên thấy thế, híp mắt một cái, nhìn Đế Duật, lạnh lùng nói: "Đế Duật!"

Đế Duật hoàn hồn, mỉm cười câu dẫn: "Cầu xin ta tha thứ?"

Khóe miệng lạnh lùng của Âm Tế Thiên bất giác khẽ cong: "Ta lệnh cho ngươi công kích Đế Lân."

Đế Duật sửng sốt, tay y căn bản không nghe theo chỉ huy của bản thân, lập tức xoay người đặt Thần kiếm lên gáy Đế Lân.

Đế Lân quá hoảng sợ, vội vàng tránh né, tức giận: "Hoàng huynh, ngươi đang làm cái gì vậy hả?"

Chẳng lẽ hoàng huynh vẫn còn chưa hết hy vọng với Âm Tế Thiên?

Sắc mặt Đế Duật xấu xí, vội vã lắc đầu: "Ta bị khống chế."

Thật không ngờ thuật điều khiển của Âm Tế Thiên lại lợi hại như vậy, kể cả mình cũng bị khống chế.

Đế Lân thật khó tin, thực lực của hoàng huynh chỉ dưới Phụ Hoàng, sao có thể chịu sự điều khiển của Âm Tế Thiên cơ chứ.

Đáy mắt hắn ta dâng lên châm biếm, cười lạnh lẽo: "Hoàng huynh, ngươi mà nhẹ dạ với hắn, người chết sẽ chính là ngươi!"

Đế Duật phát hiện Đế Lân chẳng hề tín nhiệm mình, trong lòng lạnh đi vài phần.

Không muốn giải thích với Đế Lân nữa, y xoay người lạnh lùng nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên.

Âm Tế Thiên cũng không tiếp tục sử dụng thuật điều khiển với Đế Duật, dù sao y cũng là con của Quang Thần Vương. Khống chế một hai lần thì còn được, nếu như nhiều lần quá, sẽ bị mất đi hiệu lực.

Hắn cười cười tà mị: "Hai đấu một, đúng là không công bằng nha."

Đế Lân hừ lạnh: "Đối với ngươi, không cần phải công bằng làm gì!"

"Phải không?"

Âm Tế Thiên vừa nói xong, đột nhiên cây trâm cài màu bạc trên đỉnh đầu hắn rơi xuống, mái tóc đen nhánh lập tức biến thành màu xanh lam yêu dị.

Mái tóc kia càng lúc càng dài, phần đuôi từ từ bay lên, dần dần hóa thành một thân ảnh màu xanh lam, lẳng lặng đứng phía sau Âm Tế Thiên.

Đế Duật và Đế Lân híp mắt, từ hình dáng cho thấy, đây quả thực chính là cái bóng của Âm Tế Thiên. Điều đáng tiếc duy nhất là nó không thể giống với người thật, chỉ được mỗi hình dáng bên ngoài thôi.

Thân ảnh màu xanh như có linh hồn của mình, vô cùng phách lối mà ngoắc ngoắc đầu ngón tay với hai người đứng đối diện, tựa hồ đang nói 'Đến đây đi, hai người cùng tiến lên'.

Lửa giận của Đế Lân liền bùng nổ, cầm lấy pháp trượng công kích cái bóng màu lam.

Đế Duật nhướng mi, trong lòng cảm giác được có việc gì đó không đúng.

Ở trận chiến vạn năm trước, Âm Tế Thiên và Đế Minh liên thủ đối phó Phụ Hoàng, muốn trong thời gian ngắn nhất giết chết người.

Và y phụ trách đối phó Huyết Hồn.

Nhưng hôm nay, một mình Âm Tế Thiên vậy mà đối phó với hai huynh đệ bọn họ.

Đế Duật liếc mắt ngó sang bên kia, phát hiện Huyết Hồn đối phó Tiên Đế. Còn Minh Vương, Yêu Vương, Ma Vương, Thập đại Ma Tướng tất cả đều đi đối phó với các quan đại thần.

Tuy nhìn bên ngoài, không có vấn đề gì lớn, nhưng kì lạ tại sao một mình Âm Tế Thiên lại đối phó với y và Đế Lân. Hơn nữa, không một ai tiến đến trợ giúp hắn.

Đế Duật chuyển mắt về phía Đế Minh và Phụ Hoàng.

Hai người đánh nhau vô cùng kịch liệt, không ai dám cả gan đến gần, đều trốn ở xa xa.

Đế Duật quét mắt nhìn đám binh tướng ở khu vực Đế Minh và Phụ Hoàng đang đánh nhau, dường như nhìn thấu được điều gì, vụt nheo mắt lại.

Y đang muốn lên tiếng nhắc nhở, chợt có một tia nguy hiểm ập đến.

Đế Duật giật mình, vội nâng kiếm lên đỡ, nhưng lực lượng cường đại kia vẫn làm y lùi về sau mấy bước.

Âm Tế Thiên lạnh lùng cười: "Trong lúc chiến đấu, đừng nên phân tâm."

Đế Duật híp mắt nhìn Âm Tế Thiên với thanh Thí Thần trong tay, rồi liếc sang Quang Thần Vương bên kia, vội vàng dùng truyền âm nói: "Phụ hoàng, cẩn thận."

Toàn bộ khung cảnh nom xem vô cùng hỗn loạn, nhưng cứ như đã được cố ý an bài.

Âm Tế Thiên chú ý thấy Đế Duật không chuyên tâm, ánh mắt không ngừng nhìn quanh bốn phía, chỉ sợ y nhìn ra được mưu kế của mình.

Hắn nhanh chóng dồn hết sức lực, dùng một chiêu trí mạng muốn đánh bại Đế Duật, khiến y không có thời gian nghĩ đến chuyện gì khác.

Hai tay Đế Duật bị chấn động đến tê dại, lập tức lấy lại *** thần, tập trung đối phó Âm Tế Thiên.

Y vừa dùng Thần khí chống trả, đồng thời còn dùng thần lực cường đại phản kích, làm cho Âm Tế Thiên tránh trái né phải.

Y biết Âm Tế Thiên không có linh căn, hơn nữa công pháp tu luyện không giống với bọn họ. Hắn không thể sử dụng phép thuật để đối phó người khác hay tự bảo vệ mình.

Đây chính là nhược điểm của Âm Tế Thiên.

Khóe miệng Đế Duật nhếch lên, dùng thuật đóng băng đông hơn nửa người của Âm Tế Thiên, làm cho hắn không cách nào nhúc nhích được.

Âm Tế Thiên nhíu mày, vội vàng dùng Thí Thần đánh nát khối băng dưới chân, thuấn di lùi về phía sau hơn mười trượng.

Mỗi lần bị công kích, hắn chỉ có thể né tránh để bảo vệ mình.

Cùng lúc đó, Đế Lân đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đế Duật và Âm Tế Thiên quay đầu nhìn lại, trông thấy trường mâu trong tay cái bóng màu xanh lam, đã cắm vào trên vai Đế Lân.

Cái bóng không có mặt mũi, cho nên thoạt nhìn không có biểu cảm gì.

Cứ như một người lãnh huyết vô tình, chẳng chút e dè mà rút trường mâu ra khỏi người Đế Lân.

Đế Lân lảo đảo hai bước, bịt chặt vết thương đang chảy máu không ngừng trên vai, khó tin mà nhìn cái bóng.

Hắn ta đột nhiên hiểu rõ vì sao một người không thể giết chết được Âm Tế Thiên mang trong mình Yêu thú truyền thừa.

Mái tóc Âm Tế Thiên tựa một Thần nhân, một khi đã đánh sẽ hề không ngừng lại, như có linh hồn của chính mình, vô cùng khéo léo tránh né hoặc đánh bại công kích của người khác.

Quan trọng nhất là, nó sẽ không có cảm xúc như người bình thường. Nếu muốn giết một người, nó sẽ tuyệt đối tập trung, sẽ không phân tâm, cho đến khi đối phương chết mới thôi.

Đế Duật nhướng mi hỏi: “Đế Lân, ngươi không sao chứ?”

Đế Lân lấy lại *** thần, nhanh chóng trở về bên cạnh Đế Duật, lấy ra thuốc trị thương.

Đế Duật lập tức ngăn cản động tác của Đế Lân: “Không thể dùng thuốc trị thương.”

Đế Lân ngẩn người: “Tại sao?”

352. Chương 348

Đế Duật vừa canh chừng Âm Tế Thiên vừa giải thích: “Bị tóc hắn gây thương tích, không thể dùng thuốc trị thương, nếu không vết thương sẽ càng nặng thêm.”

Lúc trước, y có nghe Phụ Hoàng nói về chuyện mái tóc của người mang Yêu thú truyền thừa. Và khi còn là Hiên Viên Duật, y cũng đã từng cảm nhận được sự lợi hại của nó.

“Cái gì?” Đế Lân có chút khó tin mà nhìn Đế Duật.

Đế Duật tiếp tục nói: “Nếu ngươi bôi thuốc trị thương vào, vết thương sẽ bị ăn mòn dẫn đến càng lúc càng lớn hơn.”

Đây cũng chính là lý do vì sao lúc ở Minh Ngục, hai Quỷ Tiên kia đột nhiên lại bị ăn mòn. Tất cả đều là thuốc trị thương gây ra.

Người bình thường bị thương, chắc chắn trước tiên sẽ nghĩ đến việc dùng thuốc trị thương.

"Hơn nữa, vết thương còn hút đi Thần lực của ngươi, cho đến khi ngươi chết hẳn mới thôi. Chính vì thế, không thể dùng thuốc trị thương."

Nghe Đế Duật nói như vậy, Đế Lân chợt nhớ tới một sự kiện, thời điểm hắn ta vẫn còn là Hạ Hầu Lân. Lúc ở Minh Ngục, đã có Quỷ Tiên từng bị tóc của Âm Tế Thiên đả thương, vết thương giống y hệt như lời Đế Duật nói.

Hắn ta tức giận: "Chẳng lẽ ta cái gì cũng không làm, trơ mắt nhìn vết thương bị chảy máu hay sao?"

Đế Duật thản nhiên liếc mắt nhìn vẻ giận dữ của hắn ta: "Ngươi có thể dùng Thần lực của mình, làm cho vết thương ngừng chảy máu. Còn muốn hoàn toàn hồi phục, phải tự dựa vào năng lực của ngươi rồi."

"Ta cũng không giống Phụ Hoàng, có năng lực chữa khỏi thần tốc….

Lời nói chưa kịp dứt đã bị Đế Duật kéo mạnh một cái, cả người suýt té ngã trên mặt đất.

Hắn ta đùng đùng nổi giận mà xoay người, liền trông thấy Đế Duật đang dùng Thần kiếm chống đỡ công kích từ cái bóng màu xanh lam.

Đế Lân ngẩng người, không cho rằng Đế Duật nương tay với Âm Tế Thiên nữa, tập trung tin thần cùng Đế Duật đối phó với cái bóng hung ác.

Âm Tế Thiên thấy thế cũng gia nhập vào trận hỗn chiến.

Bên kia, Đế Minh và Quang Thần Vương đang đánh nhau kịch liệt. Thần lực của hai người tương đương nhau, trong khoảng thời gian ngắn rất khó phân thắng bại.

Khi Quang Thần Vương nhận được truyền âm của Đế Duật, bỗng nhiên có chút không chuyên tâm.

Biết con trai của mình chẳng phải là người không biết phân biệt nặng nhẹ, ánh mắt lúc trước chỉ mãi tập trung vào người Đế Minh, thì bây giờ bị phân tán ra xung quanh.

Lực công kích cũng yếu đi, đổi thành sử dụng thuật phòng thủ. Phân tán lực lượng ra bốn phía, quan sát động tĩnh xung quanh.

Đế Minh nhìn thấy Quang Thần Vương không tập trung, trong lòng cũng biết ông ta nhất định đã đoán ra được điều gì rồi.

Y thu hồi Thần lực, cố ý kích thích Quang Thần Vương: "Quang Thần Vương, nếu ông muốn bó tay chịu thua thì cứ nói thẳng ra, không nên kéo dài thêm thời gian làm gì!"

Quang Thần Vương cười nhạt: "Ám Thần Vương, người nên nhận thua là ngươi mới phải."

Đế Minh thản nhiên: "Nếu không muốn chịu thua thì tốt nhất tập trung mà đánh một trận với ta."

Sự chú ý của Quang Thần Vương lại chuyển về trên người Đế Minh, thu hồi tất cả pháp thuật phòng ngự, vung Quang Thần Kiếm lên, đánh tới chỗ Đế Minh.

Đáy mắt Đế Minh chợt lóe, tiếp được chiêu kia của Quang Thần Vương.

Hai cỗ Thần lực va chạm vào nhau, xung khí lan rộng ra xung quanh, toàn bộ mặt đất rung lắc dữ dội.

Hai thanh Thần khí vung lên xoành xoạch, động tác càng lúc càng nhanh. Cuối cùng chỉ có thế nhìn thấy được hai cái bóng đen trắng quấn lấy nhau.

Bọn họ càng đấu càng hăng say, do sức mạnh quá cường đại, uy lực trực tiếp bắn ra bốn phía.

Chẳng bao lâu sau, hai người cũng có chút kiệt sức, chậm rãi giảm tốc độ lại, đáp xuống mặt đất, âm thầm điều tức.

Đế Minh nhàn nhạt nhìn lướt qua tình huống xung quanh. Thấy một gã Ma Tướng gật đầu ra dấu với y, liền thu hồi ánh mắt.

Ngay lập tức, thân ảnh y vụt biến mất trước mặt mọi người.

Quang Thần Vương có chút sững sờ, chưa kịp làm ra phản ứng, liền trông thấy dưới chân đột nhiên lóe lên một trận pháp màu đen.

Ông thầm kinh hãi, muốn chạy thoát ra nhưng không kịp, cả người đã bị nhốt trong trận pháp.

Ngay sau đó, Đế Minh xuất hiện bên ngoài trận pháp.

Quang Thần Vương nhìn Đế Minh, lạnh lùng cười: "Ám Thần Vương, ngươi nghĩ trận pháp này có thể vây hãm được bổn vương sao?"

[Đại khái là khóa nhốt lại]

Đế Minh híp mắt: "Thử xem sẽ biết!"

Trước đó, y quấn lấy Quang Thần Vương đánh nhau, mục đích chính là muốn tìm cơ hội cho Ma Binh âm thầm bố trí trận pháp. Nếu không, lấy năng lực của Ma Binh rất khó có thể đối chọi với Quang Thần Vương.

Lời nói vừa dứt, tình huống trên chiến trường liền xuất hiện biến hóa. Toàn bộ Ma Binh không hề dây dưa đánh nhau với Thần Binh, mà đều tập hợp hướng về phía trận pháp.

Những Thần Binh bị Ma Binh bỏ lại đều sửng sờ đứng tại chỗ, cho rằng Ma Binh muốn chạy trốn.

Thế nhưng, bọn hắn vừa muốn đuổi theo Ma Binh để tiếp tục chiến đấu, đã bị các Điện chủ Minh Ngục và trăm Đại Tướng Yêu giới chặn lại.

Trận chiến hỗn loạn nháy mắt đã trở nên trật tự, Ma Binh tựa như đã được tập luyện nhiều lần, đi tới những vị trí quen thuộc, ném toàn bộ Thần Binh cho các Đại Tướng giải quyết.

Quang Thần Vương nhìn đám Ma Binh chằng chịt rậm rạp, buồn cười: "Ma Binh nho nhỏ, có khả năng làm gì bổn vương?"

Ông chỉ dùng một chút Thần lực, hai hàng Ma Binh mặc áo giáp đen bên ngoài liền lập tức bị phá vỡ. Không chỉ vậy, thập chí có Ma Binh còn hộc máu, ngã xuống đất.

Những Ma Binh vừa té trên mặt đất, thừa dịp không bị thương nghiêm trọng, nhanh chóng sử dụng thuấn di rời khỏi, nhường nhóm Ma Binh thứ hai tiến lên.

Đám Ma Binh tạo ra lá chắn phòng hộ, lấy ra vô số pháp bảo, phù chú phòng ngự để chống đỡ công kích của Quang Thần Vương.

Quang Thần Vương trông thấy hành động ấy, dù ngu xuẩn đến đâu cũng hiểu được bọn họ đang muốn làm gì!

Hai mắt ông đỏ lên, trừng Đế Minh đứng phía bên ngoài: "Ám Thần Vương, ngươi nghĩ làm như vậy sẽ có thể giữ chân bổn vương ư?"

Đế Minh không thèm trả lời, thân hình vụt biến mất, rồi xuất hiện bên cạnh Âm Tế Thiên, vung Ám Thần Liêm lên. Đế Duật và Đế Lân đồng thời bị một lực lượng cường đại đánh bay ra ngoài.

Hai người nhanh chóng dùng Thần khí cắm chặt vào mặt đất, ổn định thân thể, vừa ngẩng đầu liền trông thấy Đế Minh.

Đế Duật cả kinh, vội nhìn sang chỗ Quang Thần Vương.

Y không thấy Quang Thần Vương đâu cả, mà chỉ có một đám lớn Ma Binh tụ lại một chỗ. Còn bọn Thần Binh và Thiên Binh đều bị những Điện Chủ, Cung Chủ có tu vi cao hơn nhiều đánh cho hoa rơi nước chảy.

Đế Lân không chú ý tới biến hóa xung quanh, con mắt chỉ chăm chú dán chặt lên người của Đế Minh.

Rõ ràng hắn ta đã hết hy vọng với Đế Minh, thế nhưng nháy mắt khi nhìn thấy y, trong lòng vẫn không tự chủ được mà rung động. Dù sao người nam nhân này, hắn ta cũng đã thích hơn một vạn năm. Không phải chỉ ngắn ngủi có một tháng, là có thể xóa nhòa hết thảy.

Âm Tế Thiên bắt gặp ánh mắt của Đế Lân, có chút không hài lòng, hừ lạnh: "Ta đối phó Đế Lân."

Hắn đã sớm muốn chỉnh Đế Lân một phen, ai bảo gã dám có ý đồ với nam nhân của hắn. Nhất là chuyện xảy ra lúc ở Minh Giới, hắn càng thêm không có hảo cảm với Đế Lân.

Đế Minh chẳng thèm liếc nhìn Đế Lân lấy một cái, liền lên tiếng đáp lời. Y thu hồi Ám Thần Liêm trong tay, đổi thành một thanh Thần khí thông thường,

Này cũng hợp ý y, mục đích của y chính là muốn đối phó với Đế Duật.

Đế Lân bặt gặp sự lạnh lùng của Đế Minh, ánh mắt tối xuống. Nhanh chóng lấy lại *** thần, hắn ta chẳng còn dám hy vọng rằng Đế Minh sẽ thích mình nữa.

Hắn ta âm u nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên, lúc này mới chú ý đến tình huống xung quanh.

Đế Lân dùng tuyền âm hỏi Đế Duật: "Xảy ra chuyện gì?"

"Chắc là chiến thuật của bọn họ." Đế Lân giải thích: "Nếu ta đoán không sai, chắc là bọn họ muốn vây khốn Phụ Hoàng. Sau đó chuyên tâm đối phó với chúng ta, cuối cùng mới đối phó với Phụ Hoàng."

Đế Lân tức giận: "Thật xảo quyệt mà."

Đế Duật nhìn Đế Minh: "Chúng ta sẽ dùng kế sách đã tính trước đó, đối phó với hai người bọn họ."

Lời nói vừa dứt, thân ảnh liền vụt biến mất.

Đế Lân cũng sử dụng thuấn di, rời khỏi tầm mắt của bọn người Đế Minh.

Âm Tế Thiên khẽ liếc sang Đế Minh: "Bọn họ vừa thấy ngươi tới, thì liền bỏ chạy?"

Hắn chỉ muốn trêu Đế Minh, chứ hắn cũng không tin Đế Duật sẽ dễ dàng chạy trốn như vậy.

Đế Minh nhướng mày, dùng Thần Thức đảo quanh, dò tìm vị trí mà Đế Duật và Đế Lân đang trốn.

Khi y dò xét được địa phương Đế Duật và Đế Lân xuất hiện, không tự chủ được mà híp mắt một cái.

Âm Tế Thiên thu hồi mái tóc, hỏi: "Bọn họ đang ở đâu?"

"Ở chỗ đám tà tu và tu sĩ chính phái đang đánh nhau."

Âm Tế Thiên nhướng mày: "Sao bọn họ lại chạy đến chỗ đó?"

Chẳng lẽ muốn tiêu diệt hết đám tà tu?

Nhưng mà cũng không đúng. Nếu như muốn tiêu diệt hết đám tà tu, chỉ cần phái mấy Thần Binh đến giết người là xong rồi. Chút chuyện nhỏ này, cần gì hai người họ phải ra tay.

Âm Tế Thiên nhất thời cũng không đoán được ý đồ của hai người kia.

"Chúng ta qua đó nhìn một chút."

—

Các tu sĩ Tu Chân Giới đang tập trung toàn bộ lực lượng liều mạng đánh một trận. Bởi vì đối với bọn hắn, đây không chỉ là trận chiến giữa hai Vương, mà cũng là trận chiến giữa tu sĩ chính phái và đám tà tu.

So về số lượng, tu sĩ chính phái nhiều gấp ba lần. Nhưng nếu so về tu vi, tu sĩ chính phái lại thua kém đám tà tu rất xa.

Dù sao đám tà tu cũng không quy củ như tu sĩ chính phái mà từ từ tu luyện thăng cấp. Bọn họ chỉ biết dùng hết biện pháp, tìm ra đường tắt để nâng cao cảnh giới. Mặc kệ phương pháp đó có bất chính không, chỉ cần nó tu luyện nhanh chóng là được.

Bởi thế, trận chiến giữa tu sĩ chính phái và đám tà tu, thực lực có vẻ ngang nhau.

353. Chương 349: Đại Kết Cục (thượng)

Ngay lúc tu sĩ chính phái và đám tà tu đánh nhau hăng hái, thân ảnh Đế Duật đột nhiên xuất hiện trong đội ngũ Bắc gia.

Toàn bộ tu sĩ Bắc gia đều giật mình sửng sốt, tay cầm pháp khí, nhất thời cũng không biết làm gì cho phải.

Đám tà tu không ngu xuẩn đến mức nghĩ Đế Duật là đến giúp bọn hắn, tức tốc lấy lại *** thần, có chút khẩn trương mà lui về sau từng bước.

Đế Duật thản nhiên nói: "Các ngươi cứ tiếp tục, hãy coi như ta không tồn tại."

Tu sĩ Bắc gia liếc mắt nhau, do dự tiến về phía đám tà tu.

Đế Duật cứ trốn giữa nhóm tu sĩ Bắc gia. Bọn họ di chuyển thì y cũng di chuyển. Nhưng cũng không hề ra tay đối phó đám tà tu, thực không biết y đang muốn làm gì nữa.

Đồng thời Đế Lân cũng xuất hiện giữa nhóm hòa thượng Vạn Phật Tự, nhìn từng cái từng cái đầu bóng loang loáng, khóe mắt không khỏi giật giật.

Nhóm hòa thượng Vạn Phật Tự và đám tà tu vừa trông thấy Đế Lân, liền ngừng động tác chiến đấu.

Tịch Thiện híp mắt, nghĩ không ra lý do tại sao người này lại có mặt ở đây, nhất định là sắp phát sinh chuyện gì không hay.

Nếu bây giờ có thêm một người của Thần Ma Giới tới đây đánh nhau, gặp tai ương sẽ chính là đám Tu Chân Giới bọn họ.

Tịch Thiện nhìn về phía các trưởng lão đời chữ Hư, tất cả đều ăn ý cách Đế Lân càng xa càng tốt.

Không ngờ người này lại theo sát bọn họ, Tịch Thiện nghĩ chắc rằng Đế Lân đang âm mưu chuyện gì đó.

Cùng lúc ấy, Đế Minh và Âm Tế Thiên cũng chia nhau ra, xuất hiện trong đội ngũ Bắc gia và Vạn Phật Tự.

Đế Duật vô cùng bình tĩnh mà nhìn thanh thần khí không biết tên trên tay Đế Minh, cười cười nói: "Ám Thần Vương, ngươi không dùng Ám Thần Liêm, là muốn công bình chiến đấu với ta ư?"

Cho dù Đế Minh không dùng Ám Thần Liêm thì bọn họ cũng không thể nào đánh một cách công bằng được.

So về thực lực, Đế Duật vẫn thua Đế Minh một đẳng cấp. Dù sao đối phương cũng là Ám Thần Vương, đã hấp thu Thần lực của mấy đời Ám Thần Vương truyền lại. Nếu không phải là Quang Thần Vương, sẽ không thể nào đối phó được với y.

Tu sĩ Bắc gia đồng loạt nhìn về phía đám tà tu, phức tạp ngó Đế Duật rồi lại ngó Đế Minh. Có vẻ như hai người này sắp sửa đánh nhau.

Nếu là lúc trước, bọn họ khẳng định sẽ theo phe Bắc Minh. Nhưng đáng tiếc, người này lại là Ám Thần Vương, là người bọn họ phải đối phó.

Bách trưởng lão dùng truyền âm nói với Bắc Diệu Đông: "Gia chủ, bây giờ chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ đứng xem Thái Tử đối phó với Ám Thần Vương?"

Bắc Diệu Đông nhìn Đế Minh, truyền âm đến toàn bộ tu sĩ Bắc gia: "Trong mắt hai người bọn họ, chúng ta chẳng khác nào lũ kiến hôi. Cố gắng cách xa bọn họ, càng xa càng tốt. Mọi người đều rõ chưa?"

Đệ tử Bắc gia lặng lẽ gật đầu, thừa lúc hai người họ đánh nhau, tránh ra xa chỗ đó.

Đế Minh chỉ Thần kiếm về phía Đế Duật, lạnh nhạt nói: "Bổn tọa là không muốn ngươi chết quá mức dễ dàng!"

Thần kiếm khẽ nhúc nhích, mũi kiếm bỗng xuất hiện một phù ấn hình tròn màu đen, mạnh mẽ bắn về phía Đế Duật.

Từ lời nói của Đế Minh, Đế Duật liền biết y sẽ không buông tha cho mình, lập tức trực diện nghênh đón. Đế Duật vung kiếm lên, một con băng long màu trắng từ trong mũi kiếm thoát ra, miệng mở lớn nuốt trọn phù ấn màu đen.

[Con rồng băng]

Ngay sau đó, băng long màu trắng biến thành băng long màu đen, thân thể nhanh chóng phình lên.

Ầm một tiếng, băng long phát nổ, nháy mắt vỡ ra thành hàng ngàn mảnh vụn, mạnh bắn khắp xung quanh.

Đế Minh và Đế Duật lập tức tạo nên lá chắn phòng bộ, ngăn cản những mảnh vụn sắc nhọn ở bên ngoài.

Những thứ này đối với bọn họ chỉ như tuyết rơi, tuyệt đối không gây thương tổn gì cả. Nhưng đối với những tu sĩ chung quanh mà nói, chính là một kích trí mạng.

Tu sĩ cảnh giới cao còn miễn cưỡng tạo được lá chắn, ngăn cản những mảnh vụn kia. Nhưng những tu sĩ yếu hơn, vừa dùng lá chắn vừa phải nhanh tay chém rớt chúng nó. Đám tu sĩ có tu vi thấp nhất, thì chỉ có thể chờ chết.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi, rất nhiều tu sĩ cảnh giới thấp đều té trên mặt đất.

Đế Minh dường như không thấy, lãnh khốc vô tình nâng kiếm lên, liên tục sử dụng các loại Thần lực cường đại công kích Đế Duật.

Đế Duật lần thứ hai tiếp chiêu, bất quá lần này cũng không may mắn như lần trước.

Ở một chiêu cuối cùng, y bị Đế Minh sử dụng Ma Phệ đánh bay ra ngoài, đụng trúng rất nhiều tu sĩ.

Đế Duật ngã xuống đất, trong miệng phun một búng máu tươi.

Phản ứng đầu tiên của y chẳng phải là lau đi vết máu trên mép, cũng chẳng xem xem Đế Minh có tiếp tục công kích mình hay không, mà là cúi đầu nhìn về phía chiến giáp màu xanh trên người

Ngay sau đó, chiến giáp của Đế Duật xuất hiện một điểm đen, rất nhanh lan ra xung quanh.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ chiến giáp to lớn đều biến thành màu đen.

Đế Duật thầm giật mình, nhịn xuống đau đớn kịch liệt trên người, nhanh chóng cởi chiến giáp ném xuống. Nhìn toàn bộ chiến giáp chuyển sang màu đen, khẽ thở phào một hơi.

Đế Minh sử dụng thuật Ma Phệ, chính là dùng ma khí ăn mòn cơ thể con người, rồi biến thành một Ma nhân.

Thời gian mà ma khí xâm nhập thân thể, nếu có thể chống đỡ được, mới trở thành một Ma nhân. Nếu không chống đỡ được, vậy chỉ có một con đường chết. Ngay cả cơ hội giữ được nguyên thần cũng không có.

Nhưng hễ ai bị ma khí xâm nhập, kết cuộc cũng chẳng thể nào sống sót.

Bởi vì trong quá trình thay đổi thành Ma nhân, giống như thay xương đổi thịt, vô cùng thống khổ, không phải người nào cũng có khả năng chịu được.

Đế Duật nhìn về phía Đế Minh, trong lòng rất rõ, y là đang muốn hung hăng dằn vặt mình.

Đế Minh không để cho Đế Duật có cơ hội thở dốc, nâng Thần kiếm lên lần, nữa công kích y.

Đế Duật thấy thế, vội chộp lấy một tu sĩ chính phái đang đánh nhau với đám tà tu gần đó, sử dụng như một lá chắn, đỡ phía trước người.

Đồng thời, hạ mệnh phù vào trong cơ thể tu sĩ kia, chỉ cần y chết, thì tên tu sĩ đó cũng đừng hòng sống được.

Đế Minh thấy rõ khuôn mặt của vị tu sĩ trong tay Đế Duật, mắt híp lại, Thần lực chuẩn bị đánh ra cũng nhất thời biến mất không còn tung tích.

Đế Duật cười nhạt, chế giễu: "Ám Thần Vương, chẳng phải ngươi muốn mạng của ta ư? Sao lại thu hồi Thần lực trở về rồi?"

Người bị y bắt được, không phải ai khác mà chính là Phong trưởng lão của Bắc gia, thúc thúc của Bắc Minh, Bắc Vũ Phong.

Tu sĩ Bắc gia và tà đám tu thấy Bắc Vũ Phong bị bắt làm tấm chắn, động tác đều tức khắc dừng lại.

Đám tà tu nhân cơ hội trốn xa khỏi trận chiến. Toàn bộ tu sĩ Bắc gia mãi lo cho an toàn của Bắc Vũ Phong, cho nên vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Bọn họ thuộc phe Quang Thần Vương, bởi thế trong lòng cũng không hiểu Đế Duật rốt cuộc là muốn làm gì, tất nhiên là không dám đứng ra ngăn cản.

Bắc Vũ Phong phức tạp nhìn Đế Minh với một thân chiến giáp đen.

Chỉ cần Ám Thần Vương quyết tâm, thì chắc chắn hắn và Đế Duật sẽ không thể nào sống nổi.

Đế Minh nhíu chặt đôi mày, trong đầu y có ký ức của Bắc Minh, cho nên lúc đối mặt với Bắc Vũ Phong, y sẽ có tâm tư tình cảm, điều này làm cho y rất không thích.

Đế Duật nhìn không ra được suy nghĩ của Đế Minh, hai mắt tối sầm lại.

Kỳ thực y cũng không muốn hèn hạ như vậy, tuy nhiên nếu không làm thế, y căn bản không thể nào đánh lại Ám Thần Vương.

Hơn nữa Phụ Hoàng mời người của Tu Chân Giới tham chiến, mục đích chính là lợi dụng thân nhân của Bắc Minh để áp chế Đế Minh.

Hai người bọn họ là một, tất nhiên Đế Minh sẽ có ký ức của Bắc Minh, cũng có cảm tình với thân nhân của Bắc Minh. Cho nên Phụ Hoàng mới để những con 'kiến hôi' này đến Thần Giới.

Nếu hôm nay không bất đắc dĩ, y cũng sẽ không bị buộc đến nước này.

Đế Minh buông Thần kiếm.

Đế Duật tiếp lời: "Ám Thần Vương, ngươi chỉ cần thả Phụ Hoàng ta ra, ta liền thả Bắc Vũ Phong."

Đế Minh híp mắt, liếc nhìn Bắc Vũ Phong, cười nhạt: "Ngươi nghĩ hắn đáng để bổn tọa làm vậy sao?"

Thả Quang Thần Vương ra, cũng đồng nghĩa với việc thất bại.

Đế Duật cười đầy thâm ý: "Ta nghĩ là đáng giá!"

Tình huống bên Vạn Phật Tự cũng giống như vậy.

Âm Tế Thiên đang đánh nhau với Đế Lân. Hắn ta không ngừng dùng những hòa thượng của Vạn Phật Tự làm lá chắn.

Âm Tế Thiên nhiều lần công kích, suýt chút nữa đã đánh vào người các trưởng lão đời chữ Hư. Nếu hắn không nhanh tay thu hồi kịp, e rằng các trưởng lão đời chữ Hư chỉ còn là một cỗ thi thể.

Qua vài lần như vậy, hắn liền suy nghĩ cẩn thận lý do vì sao Quang Thần Vương lại mời đám người Tu Chân Giới tới tham chiến, đơn giản là để bọn họ không thể xuống tay được.

Tuy rằng thủ đoạn rất hèn hạ, thế nhưng lại rất hữu dụng.

Nhớ lúc ở Yêu giới, Hàng Vô đã từng hỏi hắn: 'Nếu như đụng phải bọn người Tịch Thiện và Bắc Vũ Hoành, ngài sẽ nỡ xuống tay sao?'

Kỳ thực khi ấy, hắn không thèm để ý đến lời Hàng Vô nói. Một là bởi vì người của Tu Chân Giới không tới phiên hắn động thủ. Hai là hắn cho rằng chỉ đơn giản là giết người mà thôi, một hay hai người cũng vậy, sao không xuống tay được chứ.

Thế nhưng, thật sự đứng trong hoàn cảnh này, mới đúng là không thể xuống tay được.

Chợt, Đế Lân bắt lấy Tịch Thiện, rồi nhìn chằm chằm vào Âm Tế Thiên, khóe miệng mỉm cười đầy đắc ý: "Tế Thiên, chẳng phải ngươi muốn giết ta sao? Sao còn chưa động thủ?"

354. Chương 350-1: Đại Kết Cục (hạ) (1)

Âm Tế Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Đế Lân, không trả lời.

Tịch Thiện hừ một tiếng: "Vờ đứng đắng, thứ đạo đức giả!"

Gã từng cho rằng người Thần Giới đều nhân từ, hôm nay mới biết mình đã nghĩ lầm rồi. Từ sau việc này, người Thần Giới quả là cực kỳ vô sỉ đê tiện, nào có vị Thần lại lấy một tu sĩ nhỏ bé làm tấm chắn cơ chứ.

Còn nữa, người mà Đế Lân gọi là Tế Thiên, nếu như gã đoán không sai thì đây chính là sư đệ của mình. Bằng không, Đế Lân cũng chẳng bắt gã làm tấm chắn phía trước, khiến cho đối phương không xuống tay được.

Đế Lân không thèm để ý đến lời Tịch Thiện nói, tiếp tục uy hiếp Âm Tế Thiên: "Tế Thiên, ngươi dùng tóc đâm sáu nhát lên người ta. Bây giờ, ta sẽ trả hết cho tên hòa thượng này."

Hắn ta có nghe Đế Duật kể qua, ở Tu Chân Giới, Tịch Thiện không chỉ là sư huynh của Âm Tế Thiên, mà còn được xem là một nửa sư phụ, tự tay gã nuôi nấng Âm Tế Thiên lớn lên.

Chính vì thế, hắn ta mới bắt Tịch Thiện để áp chế Âm Tế Thiên.

Tịch Thiện quát: "Sư đệ, ngươi đừng quan tâm ta. Không phải chỉ là chết thôi sao? Chẳng có gì đáng sợ. Sau khi chết, nguyên thần còn đó, lão tử coi như là một quỷ tu. Đến lúc phi thăng, lão tử có thể ở cùng một chỗ với ngươi và sư phụ rồi."

Các trưởng lão đời chữ Hư vừa buồn cười vừa tức giận trừng Tịch Thiện.

Nghe xem đi!

Đây là lời mà một hòa thượng nên nói ư?

Thật là đồ đệ 'tốt' do Hư Không dạy dỗ ra.

Nhưng nam tử mặc chiến giáp ánh kim kia, thực sự là Tịch Thiên mà bọn họ quen biết sao?

Toàn bộ ánh mắt của chúng hòa thượng đều tập trung trên người Âm Tế Thiên.

"Câm miệng!" Trán Đế Lân nổi đầy gân xanh, điên cuồng quát: "Ngươi cho là ngươi chết, ta sẽ để yên cho nguyên thần của ngươi sao?"

Khóe miệng Âm Tế Thiên chậm rãi cong lên ý cười tà mị: "Sư huynh tốt!"

Nếu hắn sớm đoán được mục đích mà Quang Thần Vương mời tu sĩ Tu Chân Giới tham chiến, thì sẽ không phát sinh chuyện như bây giờ. Với lại, hắn đúng là coi thường địa vị của bọn người Tịch Thiện ở trong lòng của mình.

Hòa thượng Vạn Phật Tự nghe được Âm Tế Thiên gọi Tịch Thiện là sư huynh, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Nam tử mặc chiến giáp ánh kim kia thật sự chính là 'Tịch Thiên' mà bọn họ biết, Đế Minh chính là Bắc Minh thiếu gia hả.

Đế Lân thấy Âm Tế Thiên mỉm cười, trong lòng đột nhiên có chút hoảng sợ.

Vốn tưởng rằng bắt Tịch Thiện là có thể uy hiếp được Âm Tế Thiên, nhưng không ngờ Tịch Thiện căn bản không sợ chết.

Mà hắn ta cũng không phải là đối thủ của Âm Tế Thiên, bây giờ hắn ta phải làm sao đây.

Đế Lân lén lút nhìn quanh bốn phía, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, khóe miệng lần thứ hai nhếch lên tia đắc ý: "Tế Thiên, ngươi quay ra phía sau nhìn lên bầu trời kìa!"

Âm Tế Thiên híp híp mắt, sợ là âm mưu của Đế Lân, đầu tiên dùng thần lực quét qua.

Trên trời có ba bóng người, trong đó có hai người là Thần Binh của Thần Giới, người còn lại cư nhiên là trưởng lão Bắc gia Bắc Vũ Hoành.

Bọn họ được Quang Thần Vương cho vào một cái ***g bảo hộ, ngoài ra còn có các loại pháp bảo phòng ngự tuyệt phẩm, muốn trong khoản thời gian ngắn phá vỡ ***g để cứu người bên trong ra, là chuyện không thể.

Âm Tế Thiên thoáng giật mình, sắc mặt trầm xuống.

Đế Lân thừa dịp Âm Tế Thiên ngây người, mang theo Tịch Thiện biến mất trước mắt mọi người.

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, mắt phát lạnh, dùng thị giác đảo quanh để tìm vị trí Đế Lân đang ở.

Khi thấy hắn ta xuất hiện bên người Đế Duật, vội sử dụng thuấn di đuổi theo, liền nghe Đế Duật nói: "Thêm một Hoành trưởng lão nữa. Ám Thần Vương, ngươi bảo xem có đáng giá để thả Phụ Vương ta ra chưa?"

Đế Lân cũng rõ ràng, chỉ có cứu được Phụ Hoàng đang bị bao vây kia, thì bọn họ mới có cơ hội xoay chuyển tình thế. Và Âm Tế Thiên, sẽ không thể lần nữa thả tóc ra để đâm mình.

Hắn ta nói: "Các ngươi phải biết rằng, Phụ Hoàng của bọn ta thoát ra khỏi trận pháp, chỉ là sớm hay muộn thôi. Thế nhưng, muốn lấy mạng của Tịch Thiện, Bắc Vũ Phong, Bắc Vũ Hoành, lại là chuyện nháy mắt. Nếu các ngươi không muốn ba người bọn họ chết, hãy nhanh chóng thả Phụ Hoàng của chúng ta ra!"

Ngoài miệng Đế Lân nói một cách thoải mái, thế nhưng hắn ta biết rất rõ, nếu Phụ Hoàng thoát ra càng trễ, cuộc chiến này sẽ càng dễ thất bại.

Âm Tế Thiên liếc về phía Đế Minh, không biết y có thể vì cứu Bắc Vũ Hoành mà thả Quang Thần Vương ra không.

Đế Minh đỏ mắt lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đế Duật, nửa ngày sau mới nói: "Đại cục làm trọng."

[Tức là chọn hy sinh bọn họ để chiến thắng đó ạ]

Nếu như để Quang Thần Vương thoát ra, vậy chết không chỉ là ba người, mà có thể là rất nhiều người

Âm Tế Thiên hiểu lựa chọn của Đế Minh, và dĩ nhiên cũng ủng hộ y.

Đế Duật khẽ híp mắt: "Ngươi thật không thèm để ý đến sống chết của Hoành trưởng lão?"

Đế Duật chẳng cách nào nhìn được tâm tình từ vẻ mặt lạnh lùng của Đế Minh, nhưng y không tin Đế Minh một chút cũng không để ý đến Bắc Vũ Hoành.

Đế Lân cười nhạt: "Nếu y không thèm để ý, vậy cứ để Thần Binh giết Bắc Vũ Hoành đi!"

Hắn ta đang đánh cuộc, nhất định Đế Minh có để ý đến.

Thế nhưng, thấy Đế Minh và Âm Tế Thiên chẳng hề nhúc nhích, đáy lòng Đế Lân bắt đầu nóng nảy.

Nếu ngay cả Bắc Vũ Hoành cũng không uy hiếp được bọn họ, vậy chẳng còn ai có thể đe dọa được bọn họ nữa.

Lúc này, Đế Duật ra dấu ý bảo hai gã Thần Binh trên kia động thủ, trước cứ để cho hai người Đế Minh sốt ruột một chút đã.

Người Bắc gia đang bị vây ở cách đó không xa, bất quá bọn họ không thể quyết định thay Đế Minh. Chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn Thần Binh bên trái Bắc Vũ Hoành dùng Thần lực đánh vào đan điền của ông.

Đế Minh nhìn Thần Binh đánh Bắc Vũ Hoành, tay mạnh siết lấy Thần kiếm, nhưng không hề mở miệng kêu dừng lại.

Các trưởng lão Bắc gia hối hả che mắt, không dám nhìn tiếp nữa.

Tay của Thần Binh kia hung hăng đánh vào người Bắc Vũ Hoành. Lúc tới đan điền, Bắc Vũ Hoành đau đớn đến nỗi gập cả người lại.

Rồi bỗng đột nhiên, ông biến mất khỏi ***g bảo hộ.

Mọi người không khỏi sửng sốt.

"Ah! Chuyện gì mới xảy ra vậy? Người đâu rồi?"

Đế Duật và Đế Lan cũng ngây ngẩn cả người!

Bọn hắn cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Ngay chỗ Bắc Vũ Hoành biến mất, một lá bùa màu đen tà tà rơi xuống.

Đế Lân hít một ngụm khí lạnh. Nếu hắn ta không nhìn lầm, thì đó chính Tuyệt phẩm Thế thân phù của Thần Ma Giới.

Sao lại có thể như vậy?

Đế Lân khẽ liếc sang Đế Duật, thấy hoàng huynh cũng đầy mặt mờ mịt.

"Thế thân phù?" Âm Tế Thiên kinh ngạc nhìn lá bùa màu đen kia.

Phe Thần Giới sử dụng Thế thân phù cũng không lấy làm lạ, nhưng sao lại dùng Tuyệt phẩm Thế thân phù của Thần Ma Giới cơ chứ?

Đế Minh lạnh nhướng mi, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Thần Binh bên trái khom người nhặt thế thân phù lên, còn Thần Binh bên phải cười cười, chẳng biết nói cái gì đó với Thần Binh bên trái.

Thần Binh bên trái nhíu chặt đôi mày, không lên tiếng. Thần Binh bên phải xoay người, phất phất tay với Âm Tế Thiên. Đột nhiên, khuôn mặt của gã thay đổi, biến thành một người khác.

"Phong Diệp!" Âm Tế Thiên vô cùng kinh ngạc khi thấy khuôn mặt quen thuộc ấy, lập tức bật cười: "Đứa nhỏ tốt, làm đúng lắm!"

Không nghĩ tới Phong Diệp truy sát nguyên thần Đế Lân chạy tới Thần Giới, lại trùng hợp mà cứu được Bắc Vũ Hoành.

Vậy Bắc Vũ Hoành đang ở đâu?

Âm Tế Thiên thấy Phong Diệp lấy ra một viên đan dược, đưa cho Thần Binh bên trái.

Sau khi người này ăn viên đan dược ấy xong, khuôn mặt lập tức biến đổi, trở thành Bắc Vũ Hoành mà mọi người quen biết.

"Ha hả!" Âm Tế Thiên nở nụ cười.

Có Phong Diệp ở đây, Bắc Vũ Hoành tuyệt đối sẽ không bị thương tổn. Huống chi, hiện giờ hai người đó đang ở trong ***g bảo hộ do Quang Thần Vương tạo ra, căn bản không ai có thể tổn thương được họ.

Từ trong ***g bảo hộ, Bắc Vũ Hoành phức tạp nhìn Đế Minh. Qua lời Phong Diệp giải thích, ông đã hiểu được thân phận của hai người.

Ông chẳng thể nào ngờ được, Ám Thần Vương địa vị ngang hàng với Quang Thần Vương, vậy mà lại là con của ông.

Càng không nghĩ đến chuyện, Quang Thần Vương cư nhiên dùng ông để áp chế Ám Thần Vương. May là lúc ở Thần Giới, Thanh Liên của Hoa gia đã từng nhắc nhở ông, cẩn thận người của Thần Giới.

Đồng thời, trùng hợp gặp được Phong Diệp. Nếu không, với năng lực của một mình ông, thì quả thật không đối phó được Thần Binh muốn bắt mình.

Trên chiến trường, Đế Duật và Đế Lân đồng thời thay đổi sắc mặt, trở nên trắng bệch.

Âm Tế Thiên bỗng nhiên xoay người, thừa dịp Đế Lân thất thần, sử dụng Thần lực chui vào Thức Hải của hắn ta.

Đế Lân chợt nhận ra, hốt hoảng lấy lại *** thần, khiếp sợ nhìn Âm Tế Thiên: "Ngươi…"

Khóe miệng Âm Tế Thiên nhếch lên ý cười âm lãnh, híp mắt một cái, Đế Lân lập tức thét vang một tiếng thảm thiết.

Tịch Thiện bị Đế Lân hạ chú thuật, cũng thống khổ ôm đầu kêu lên: "Sư đệ, nhanh cho ta một đao thống khoái đi!"

Sắc mặt Đế Lân trắng bệch, cuống quýt tập trung *** thần, muốn đẩy Âm Tế Thiên ra khỏi Thức Hải của mình.

Đế Duật thấy thế, liền xuất thủ giúp một tay.

Âm Tế Thiên bắt gặp hành động của Đế Duật, gia tăng cường độ, một kích trí mạng.

Đế Lân phốc một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Đồng thời lúc đó, Tịch Thiện có tu vi thấp hơn Đế Lân, cũng hộc máu bỏ mình.

Đế Lân còn một hơi cuối cùng, thấy nguyên thần của Tịch Thiện đang từ trong cơ thể bay ra, liền cố dồn hết sức lực toàn thân, công kích nguyên thần của Tịch Thiện.

Âm Tế Thiên hốt hoảng, thân hình nhoáng qua, tức khắc nắm nguyên thần của Tịch Thiện trong tay.

Đế Lân đỏ bừng hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Âm Tế Thiên. Sao đó không cam lòng mà ngã xuống đất.

"Đế Lân!" Đế Duật vội buông Bắc Vũ Phong ra, nhanh chóng thu lấy nguyên thần của Đế Lân, rồi vụt bay ra ngoài.

Đế Minh bật người đuổi theo.

Âm Tế Thiên nhìn thân thể của Đế Lân, lạnh lùng cười.

Bình thường, nếu người có năng lực tương đương với mình, hắn muốn tiến vào Thức Hải của đối phương sẽ rất khó khăn. Chỉ có thể nhân lúc đối phương thiếu tập trung, mới dễ ra tay tập kích.

Nếu trước đó Đế Lân không thất thần, hắn cũng sẽ không có cơ hội này.

Hiện thân thể này của Đế Lân đã bị phế, nguyên thần không có khả năng trở lại được nữa.

Âm Tế Thiên mở tay ra, nói với nguyên thần của Tịch Thiện: "Sư huynh, sau này ngươi coi như là một quỷ tu. Chờ lúc ngươi phi thăng, có thể cùng ta và Hàng Vô ở cùng một chỗ. Đúng rồi, Hàng Vô chính là Hư Không đó!"

"Tịch…Tịch Thiên?" Bắc Vũ Phong không xác định mà kêu một tiếng.

"Uhm?!" Âm Tế Thiên đáp.

Chuyện tới giờ, cũng không có khả năng gạt mọi người tiếp, hơn nữa căn bản cũng không cần phải giấu giếm làm gì.

"Các ngươi…. À…..Chúng ta…"

Trong thời gian ngắn, Bắc Vũ Phong căn bản không biết nói cái gì cho tốt. Ông muốn chất vấn bọn họ chuyện gì đang xảy ra, thế nhưng hình như rất không đúng lúc.

Âm Tế Thiên ngước mắt nhìn Bắc Vũ Hoành đang lơ lửng trên không trung, nói: "Phong Diệp đã đem tất cả mọi chuyện nói cho Hoành trưởng lão. Ngài có thắc mắc gì, trở về hỏi Hoành trưởng lão sẽ hiểu. Được rồi, sau này muốn ký kết khế ước với Yêu thú cấp mười, hãy tìm Thanh Liên của Hoa gia, hắn tuyệt đối sẽ không từ chối các ngài."

Âm Tế Thiên nói xong, liền biến mất trước mặt mọi người.

Bắc Vũ Phong chuyển mắt nhìn qua đám người Bắc gia, Bắc Diệu Đông thở dài: "Đừng đánh! Đầu hàng thôi!"

Người Bắc gia không xuất thủ, các tu sĩ xung quanh cũng lục đục ngừng lại.

Mà cũng vì Đế Duật và Đế Lân bắt người để uy hiếp, các tu sĩ chính phái và đám tà tu cũng mất đi hứng thú đánh một trận hăng say.

Bọn họ và đám tà tu chia ra hai đội ngũ, tự tìm một chỗ an toàn ngồi xuống. Sau đó, bắt đầu tán dóc về thân phận thật sự của Âm Tế Thiên, Đế Minh và Đế Duật.

Bọn hắn vừa ước ao, vừa kính nể, hơn nữa còn có chút đố kỵ nho nhỏ.

355. Chương 350-2: Đại Kết Cục (hạ) (2)

Sau khi Đế Duật cầm nguyên thần của Đế Lân rời khỏi, mắt vẫn tiếp tục quan sát thế cục trên chiến trường.

Binh Tướng của bọn họ đã bị Binh Tướng của Ám Thần Vương kiềm chế chặc chẽ, không có dư lực phản kích, tử thương vô số. Có thể thấy được đại thế đã mất.

Mà y bị Đế Minh đánh một chưởng hồi ở Yêu Giới kia, giờ vẫn chưa khỏi hẳn. Hơn nữa, lúc nãy còn trúng thêm một đòn Ma Phệ nghiêm trọng.

Giờ chỉ còn cách tạm thời rút lui trước, chờ bọn hắn khôi phục nguyên khí, tìm cơ hội đánh thêm một trận nữa cũng chưa muộn.

Đế Duật nhanh chóng truyền lệnh cho Binh Tướng. Sau đó, ngay trên đỉnh đầu của Quang Thần Vương, mở ra thông đạo dẫn tới Thần Giới.

Quang Thần Vương đang nỗ lực thoát khỏi trận pháp, đột nhiên cả người khựng lại, ngước mắt nhìn lên, bắt gặp trên đầu xuất hiện một vầng sáng vàng.

Quang Thần Vương giận dữ: "Là ai, chưa trải qua sự đồng ý của bổn vương mà đã dám mở ra thông đạo dẫn tới Thần Giới!"

Đáng tiếc, không người nào trả lời ông.

Thông đạo kia xuyên qua trận pháp, chiếu thẳng lên bộ mặt tức giận của Quang Thần Vương. Quang Thần Vương nổi lên, chuẩn bị bay về Thần Giới.

Trên chiến trường, toàn bộ Binh Tướng của Quang Thần Vương đều tháo chạy về hướng thông đạo.

Ma binh đang vây khốn Quang Thần Vương nhìn thấy tấm lưới bay lên, hai mặt nhìn nhau. Nhận được mệnh lệnh, liền giải trừ trận pháp, toàn bộ rút khỏi chỗ đứng.

Sau khi Quang Thần Vương có được tự do, ý niệm đầu tiên chính là muốn diệt trừ Đế Minh. Không ngờ lại bị Đế Duật kéo cánh tay lại: "Phụ Hoàng, nhi thần đã ra lệnh cho Binh Tướng rút lui rồi."

Quang Thần Vương khó có thể tin quát: "Cái gì? Ngươi nói lại lần nữa xem!"

Đế Duật trầm mặt: "Phụ Hoàng, đại thế của chúng ta đã mất. Nếu không lui bình, không khéo toàn quân đều bị diệt."

Tuy rằng Quang Thần Vương rất tức giận, nhưng vẫn còn lại chút lý trí.

Ông đảo mắt quan sát bãi chiến trường, đa số Binh Tướng chết đi, toàn là người Thần Giới. Cuối cùng, nhìn thấy Bắc Vũ Hoành và Phong Diệp đứng một chỗ, cũng không tiếp tục khăng khăng muốn cùng Đế Minh đánh một trận nữa. Xoay người, dẫn đội ngũ bay trở về Thần Giới.

"Đuổi theo!" Đế Minh thét ra lệnh.

Toàn bộ Binh Tướng của Ám Thần Vương tức tốc đuổi theo. Nháy mắt khi thông đạo Thần Giới muốn đóng lại, ba người Minh Vương, Ma Vương và Yêu Vương hợp sức ngăn cản nó. Để cho toàn bộ Binh Tướng thuận lợi bay vào Thần Giới.

Âm Tế Thiên và Đế Minh vừa vào tới Thần Giới, liền cầm Ám Thần Liêm thật và giả lên, trực tiếp đánh về phía Quang Thần Vương.

Những Binh Tướng còn lại cũng tiến lên, lần thứ hai nổ ra cuộc hỗn chiến. Trong nháy mắt, toàn bộ Thần Giới chỉ toàn là tiếng chém giết.

Lúc Quang Thần Vương và Đế Minh đánh nhau, dùng hết sức lực chỉ có thể tay ngang cơ thôi. Bây giờ lại có thêm Âm Tế Thiên tham gia, ông liên tiếp bị bại lui, có thể nói là không thể nào đánh trả, trúng thương liên tiếp.

Tuy rằng với năng lực của ông, có thể khiến cho miệng vết thương khép lại ngay chỉ trong nháy mắt. Thế nhưng, bị tóc của Âm Tế Thiên đả thương, tốc độ khép lại sẽ giảm đi rất nhiều.

Qua nửa canh giờ, trên người Quang Thần Vương đã có hơn mười vết thương, chiến giáp màu tím dính đầy vết máu.

Cuối cùng, Quang Thần Vương bị đánh đến đỏ cả hai mắt, điên cuồng quơ Quang Thần Kiếm chém lung tung, Thần lực trong người chạy toán loạn.

Đế Minh thừa dịp ấy, ngưng tụ thần lực, đánh mạnh lên mệnh môn của Quang Thần Vương. Âm Tế Thiên lập tức dùng Thần lực, tiến vào trong cơ thể Quang Thần Vương, cắt đứt Thần mạch của ông ta.

Quang Thần Vương thét lên thảm thiết, toàn bộ Thần lực bạo phát ra bên ngoài, hung hăng đánh về bốn phía.

Đế Minh vội ôm Âm Tế Thiên vào trong ngực, ngăn cản Thần lực văng trúng. Binh Tướng đứng gần đó đều bị Thần lực cường đại đánh đứt đoạn Thần mạch, ngã xuống đất bỏ mình.

Quang Thần Vương mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Đế Minh, không thể tin được ông cứ như vậy mà chết trên tay hai người này.

Thân thể ông đột nhiên loạng chà loạng choạng, té ngã trên mặt đất, sau đó nguyên thần bay ra khỏi cơ thể.

Đế Minh lập tức vung Ám Thần Liêm lên, làm cho nguyên thần của Quang Thần Vương biến mất khỏi trời đất.

Có người vui mừng hô: "Quang Thần Vương đã chết!"

Đế Duật đang đánh nhau với Huyết Hồn, nghe được tiếng hô ấy, cả người chấn động.

Phụ Hoàng đã chết?

Ma Binh, Ma Tướng vô cùng vui sướng, càng thêm ra sức giết địch.

Binh Tướng của Quang Thần Vương cũng mất đi lòng tin, vừa đánh vừa thối lui.

Đế Minh nhìn thi thể của Quang Thần Vương, đôi môi mím thật chặc.

Trải qua gần vạn năm, cuối cùng y cũng báo được thù cho Phụ Hoàng.

Âm Tế Thiên có chút không tin mà đá đá thi thể Quang Thần Vương, nhướng đôi mày: "Cứ vậy mà chết?"

Dĩ nhiên, nếu hắn sớm biết chỉ cần liên thủ với Đế Minh là có thể dễ dàng giết chết Quang Thần Vương, thì trong quá khứ, hắn không cần xem bói, dẫn đến cuối cùng bị chiến bại.

Lúc này, Quỷ Sát chạy tới nhắc nhở: "Vương, hiện tại chính là thời cơ tốt để tiêu diệt toàn bộ Binh Tướng của Thần Giới.

Lời gã vừa dứt, bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm đinh tai nhức óc, đì đùng vang dội không ngừng. Ngàn vạn tia sấm sét màu tím từ trên trời nện xuống, hễ đánh trúng ai là toàn thân lập tức tê liệt, mất đi khí lực.

Âm Tế Thiên đã từng nhiều lần nghịch thiên bói toán, đã nhiều lần gặp phải những tia sấm sét như vậy. Hôm nay vừa nghe được tiếng sét, phản ứng đầu tiên chính là lấy ra tấm chắn, đặt trên đỉnh đầu của hắn và Đế Minh, ngăn cản sấm sét tập kích.

Hắn đảo mắt nhìn vô số người đã ngã dưới đất, nghi ngờ hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Đế Minh nhíu chặt đôi mày: "Không biết!"

Dưới chân bỗng nhiên lay động kịch liệt, dường như trời long đất lở, làm cho mọi người cảm thấy khủng hoảng tột độ.

Âm Tế Thiên dùng thị giác, nhìn lướt qua toàn bộ Thần Giới, nhưng không thấy Tà Ma Chi Địa đâu cả. Không khỏi ngẩng người: "Tà Ma Chi Địa và Quang Thần Chi Địa tách đôi rồi."

Đời Ám Thần Vương trước, Tà Ma Chi Địa là nơi Ám Thần Vương và các vị Thần Ma sinh sống. Từ khi Ám Thần Vương bị Quang Thần Vương giết chết, Tà Ma Chi Địa liền biến thành nơi đóng đô của bọn Yêu Ma.

Đế Minh nghe vậy, khuôn mặt đạm mạt bất ngờ toát lên vẻ sững sờ.

Y dùng thần thức tìm kiếm, quả nhiên như lời Âm Tế Thiên nói, ranh giới của Tà Ma Chi Địa xuất hiện một vết rách.

Âm Tế Thiên nhìn thấy từ trong thi thể của Quang Thần Vương bay ra ba cái phù ấn cổ quái: màu xanh, màu tím, màu vàng. Vội hỏi: "Minh, ngươi mau nhìn! Bên trong thi thể Quang Thần Vương bay ra ba cái phù ấn kì quái kìa!"

Đế Minh nhanh chóng thu hồi thần thức, nhìn về hướng ấy, ánh mắt lạnh lẽo chợt lóe lên tia sáng: "Là truyền thừa của Tam giới Thần, Tiên, Nhân."

Y nhanh chóng bay qua, muốn tiêu hủy nó đi, không ngờ bị một lực lượng không biết tên bắn ngược trở về.

Ba đạo truyền thừa bay vút về một địa phương cách đó không xa, dung nạp vào cơ thể Đế Duật đang ngã xuống đất.

Lập tức, trời đất thay đổi, gió to nổi lên, càng lúc càng kịch liệt, thổi thẳng vào mặt mọi người đến đau rát, ngay cả mắt cũng không thể mở ra, chỉ có thể cảm giác được cả thân thể mình như bị quấn chặt lại.

Đợi một lúc, khi cuồng phong dừng hẳn, thì đã qua một nén nhang.

Mọi người mở hai mắt ra, đều không khỏi sửng sốt.

Bọn họ không chỉ trở về đội ngũ của Quang Thần Vương và Ám Thần Vương lúc ban đầu, mà còn ở tại ranh giới giáp giữa Tà Ma Chi Địa và Quang Thần Chi Địa.

Mặt đất lúc này đã bị chém ra thành một khe nứt lớn, hai bên vô pháp vượt qua. Hơn nữa, chúng nó càng có xu hướng cách ra xa, dường như muốn ngăn cản bọn họ tiếp tục chiến đấu.

Âm Tế Thiên nhìn Đế Duật đang dẫn đầu đội ngũ của Quang Thần Vương, không khỏi híp mắt một cái.

Hắn cảm thấy, Đế Duật dường như có chút khang khác so với lúc trước.

Y tựa như lúc mới bắt đầu cuộc chiến, chiến giáp sạch bóng chẳng dính chút vết máu, tóc tai chỉnh tề, khuôn mặt kiên nghị, chính khí hào hùng. Cả người còn phát ra ánh sáng màu bạc, thần thánh bất khả xâm phạm, thậm chí còn có một chút chí khí vương giả.

Đế Minh nhìn chằm chằm phía đối diện, nhàn nhạt nói: "Y thừa kế vương vị của Quang Thần Vương."

Rồi hơi dừng lại một chút: "Hơn nữa, còn nhận hết Thần lực của Quang Thần Vương đời trước, truyền thừa Tam giới đã ở trong người y."

Âm Tế Thiên nói: "Cho dù y kế thừa vị trí Quang Thần Vương, cũng không có biện pháp thay đổi cục diện được."

Đế Kinh vươn tay ra trước, lập tức bị màn chắn bắn ngược trở về: "Thiên Đạo không cho phép chúng ta tiếp tục đánh nhau."

"Vì sao?"

Đế Minh giải thích: "Thuở khai thiên lập địa, Quang Thần Vương và Ám Thần Vương là cùng tồn tại trên đời, vừa hỗ trợ vừa kiềm chế lẫn nhau. Đây là để Lục giới được cân bằng. Hai Vương phải cùng có, thiếu một người cũng không được."

Đó cũng chính là nguyên nhân mà lúc trước Quang Thần Vương không có giết y.

Âm Tế Thiên nhíu chặt đôi mày, chẳng nói gì.

Đế Minh chằm chằm nhìn Binh Tướng của Quang Thần Vương càng lúc càng xa, cầm Ám Thần Liêm hướng xuống đất, ra lệnh: "Tam giới nghe lệnh, từ đây về sau, bổn tọa cùng Quang Thần Vương, không đội trời chung."

Giọng nói kiên định vang lên, Tà Ma Chi Địa một mảnh hoan hô,Quang Thần Chi Địa thì lại im lặng không tiếng động, lẳng lặng nhìn Tà Ma Chi Địa càng lúc càng xa, đến chỉ còn một chấm đen nhỏ.

Từ giờ phút này, Ám Thần Vương và Quang Thần Vương chính thức trở thành kẻ địch, đồng thời đại biểu cho trận chiến hiện tại đã kết thúc, cũng đại biểu cho trận chiến sau này bắt đầu. Tam giới: Nhân, Tiên, Thần cùng Tam giới: Yêu, Quỷ, Ma sẽ như nước với lửa.

356. Chương 350-3: Đại Kết Cục (hạ) (3)

Sau khi trận chiến hai Vương chấm dứt, tu sĩ Tu Chân Giới bị đuổi về Tu Chân Giới. Bắc Vũ Hoành giải thích, mọi người liền hiểu rõ thân phận thật sự của Đế Minh, Âm Tế Thiên và Đế Duật.

Tu sĩ chính phái cũng không làm khó Bắc gia, mà thật ra là không dám kiếm chuyện. Địa vị vẫn giống nhau như trước, không có thay đổi gì.

Vạn Phật Tự cũng vậy. Tuy rằng họ mất đi Hư Không trưởng lão, thế nhưng Vạn Phật Tự đều là người nhân từ, thái độ đám tu sĩ vẫn thân thiện cung kính, không ai dám tiến lên khiêu khích.

Muốn nói gia tộc có biến hóa lớn nhất, đó chính là Hoa gia. Lúc trước xếp hạng thứ tư trong bốn đại gia tộc, vậy mà sau trận chiến hai Vương, địa vị có thể nói bay lên như diều gặp gió. Rất nhiều người hâm mộ lội đường xa trăm dặm tìm đến Hoa gia để bói tướng số, cũng có người đến ký kết khế ước Yêu thú. Cứ như vậy, địa vị dần dần bước lên, từ vị trí thứ tư đã trở thành vị trí thứ hai.

Dĩ nhiên, gia tộc đứng vị trí thứ nhất của Nam Bộ vẫn là Bắc gia. Tuy rằng Bắc gia không có tu sĩ cảnh giới Đại Thừa tọa trấn, thế nhưng sau trận đại chiến, Bắc Vũ Hoành bắt đầu bế quan tu luyện. Chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi, đã đột phá lên cảnh giới Đại Thừa. Trong tương lai mấy trăm năm sau, địa vị Bắc gia sẽ không thể bị lay động.

Huyền Ngọc trưởng lão của Thuần Trần phái, sau trận chiến liền từ giã mọi người trở về Bắc gia, an ổn làm phu nhân trưởng lão, đối với chuyện bên ngoài rất ít quan tâm tới, cũng rất ít khi ra khỏi viện.

Chẳng qua, hằng năm luôn có mấy ngày, đệ tử Bắc gia thường nghe thấy tiếng của Minh Thiếu gia cùng Minh Thiếu phu nhân truyền ra ngoài. Không những thế, có đôi khi còn nghe được giọng của Hiên Viên công tử nữa.

Bất quá, ruốt cuộc chuyện này có hay không, thì người ngoài không thể nào biết được.

Về phần đám tà tu của Đông Bộ vẫn như cũ. Nên vui đùa thì vui đùa, nên làm ác thì cứ làm ác. Duy nhất cảm thấy buồn bực chỉ có Yêu Quái lão tổ và Quỷ Quái lão tổ.

Sau đại chiến, luôn có người hỏi bọn họ đồ đệ thiên tài đi đâu mất rồi.

Bọn họ thực không biết phải trả lời như thế nào cho tốt đây. Nếu nói y bế quan, vậy một ngày nào đó cũng phải xuất quan. Còn nếu nói đồ đệ nhà mình đã chết, nhưng người thật vẫn còn sống khỏe mạnh mà.

Buồn bực nhất là Ám Thần Vương từng là đồ đệ bọn họ, rõ ràng phải đắc ý mới đúng, thế nhưng lại không thể nói được. Thật sự là nhịn chết bọn họ luôn!

Bất quá lúc hai vị lão tổ đồng thời phi thăng, rốt cục mọi người cũng có thể gặp lại đồ đệ Thôn Phách của bọn họ.

Khi thấy đồ đệ của hai vị lão tổ tháo mặt nạ xuống, tức khắc mọi người đều rớt cả cằm.

Ám Thần Vương cư nhiên là đồ đệ của hai vị lão tổ.

Hai vị lão tổ thấy dáng vể ngây ngẩn của mọi người, hài lòng mà phi thăng.

Bất quá, chuyện này đều là nói sau.

Quay trở lại thời điểm sau trận chiến giữa hai Vương, Đế Minh thống lĩnh Tam giới đến Tà Ma Địa bắt đầu xây dựng Ám Thần Đại Điện. Từ nay về sau, Tà Ma Địa đổi tên thành Thần Ma Giới. Cuối cùng thì Thần Ma Giới cũng được trở về địa bàn chính thức của mình.

Lúc Đế Minh và Âm Tế Thiên chuyển vào Ám Thần Đại Điện ở, trong thời điểm Tam giới hân hoan chúc mừng chiến thắng. Âm Tế Thiên liền giao nguyên thần của Tịch Thiện cho Hàng Vô, để y giúp Tịch Thiện tu luyện. Mong rằng có một ngày, Tịch Thiên chính thức trở thành người của Thần Ma Giới.

Sau lễ ăn mừng, toàn bộ Tam giới: Yêu, Quỷ, Ma đều trở về yên bình.

Âm Tế Thiên có thể như trước, sống một cuộc sống gia đình an ổn.

Những chuyện cần phải giải quyết, đều giao cho Thập Đại Ma Tướng đi xử lý, hắn chỉ phụ trách ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi ngủ.

Đột nhiên một ngày, Âm Tế Thiên đặc biệt tỉnh táo, trời còn mờ tối, hắn liền cầm lấy Càn Khôn Bát Quái mà Đế Minh đặc biệt luyện chế cho mình, bắt đầu bói toán.

Đế Minh đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng động, lười biếng mở mắt ra, nhìn Âm Tế Thiên đang trầm tư, nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

Âm Tế Thiên lấy lại *** thần, hưng phấn nhào lên người Đế Minh: "Ngươi có nhớ ta đã từng nói với ngươi, ta tới từ một thế giới khác không?"

Mi mắt Đế Minh khẽ nhúc nhích: "Nhớ kỹ!"

"Ta muốn dẫn ngươi đến thế giới ấy đi shopping."

Đế Minh nghĩ Âm Tế Thiên có bản lĩnh xuyên qua thời không, chỉ cần khi trở về cùng lúc với canh giờ rời khỏi, cũng sẽ không bỏ lỡ sự tình phía sau, liền đáp ứng đi theo hắn một chuyến.

Huống chi, dáng vẻ Âm Tế Thiên lúc này nom xem đầy tâm sự nặng nề, chắc là muốn làm gì đó. Nếu không cùng hắn đi một chuyến, trong lòng y cũng chẳng yên.

Hai người mặc quần áo chỉnh tề, giao phó mọi chuyện cho tốt, rồi mới đi đến thế giới mà trước khi Âm Tế Thiên xuyên qua.

Đế Minh đối với thế giới này, nhìn hoa cả mắt. Rất nhanh đã bị những thứ mới lạ hấp dẫn lấy tầm nhìn.

Hiện nay, Âm Tế Thiên có năng lực tạo ra những vật dụng mà trước đây hắn đã từng sử dụng, như thẻ tín dụng, mặc cho Đế Minh tùy ý cà thẻ mua đồ.

Mọi người trong khu thương mại đều bị hai thanh niên có tướng mạo xuất sắc thu hút sự chú ý.

Nhiều người còn tưởng rằng họ là minh *** lớn, lặng lẽ lấy điện thoại ra chụp ảnh hai người lại.

Âm Tế Thiên cũng chẳng thèm để ý đến hành động của bọn họ. Sau khi bọn hắn rời đi, hình ảnh trong điện thoại đều sẽ tự động biến mất.

Đế Minh lại càng không thèm để ý, bởi vì ngay cả chụp ảnh là gì y còn không biết nữa mà. Nhưng y lại phát hiện, Âm Tế Thiên càng lúc càng lo lắng, liên tục nhìn đồng hồ.

Trong lòng y mặc dù tò mò nhưng không lên tiếng hỏi, tin tưởng chỉ cần đến đúng lúc, tự Âm Tế Thiên sẽ nói cho mình biết có chuyện gì đang xảy ra.

Màn đêm buông xuống, vừa đúng chín giờ tối, Âm Tế Thiên cuối cùng cũng nói: "Đi! Ta dẫn ngươi đến một nơi."

Hắn lôi kéo Đế Minh tới WC công cộng trong khu thương mại, thừa dịp không có ai, sử dụng thuấn di rời khỏi.

Lúc xuất hiện trở lại, bọn hắn đang lơ lửng trên trời, bên dưới chân là một khu nhà cũ nát, chỉ có thể thấy những con hẻm nhỏ giao nhau chằng chịt.

Đèn đường mờ mờ, ánh sáng nhạt nhòa, loáng thoáng chiếu qua khuôn mặt của những người đi đường.

Đế Minh nhìn xuống phía dưới, thấy nhiều bóng người lén lén lút lút, chạy qua chạy lại trong con hẻm nhỏ, trên tay còn cầm một đồ vật màu đen kỳ quái, có thể phát ra âm thanh pằng pằng.

Âm Tế Thiên hưng phấn lôi kéo ống tay áo Đế Minh, chỉ tay vào một thanh niên đứng ở đầu ngõ: "Đế Minh, ngươi mau nhìn. Ngươi biết hắn là ai không?"

Đế Minh nhìn theo hướng mà Âm Tế Thiên chỉ, bắt gặp một thanh niên với ngũ quan thâm thúy. Đầu đôi mày còn có một nốt chu sa dài tựa hạt gạo, phía dưới là một đôi mắt xinh đẹp đào hoa, cái mũi anh tuấn, đôi môi mỏng khiêu gợi đang nhẹ thở ra một làn khói trắng. Thoạt nhìn vô cùng quyến rũ gợi cảm, đặc biệt nhất là dưới chân hắn, đang đạp lên một cỗ thi thể, càng lộ ra khí chất cuồng dã.

Y híp mắt một cái, người nọ cư nhiên có diện mạo giống y đúc với Vương Hậu của mình. Chỉ khác ở chỗ đối phương tóc ngắn, còn Vương Hậu của y thì tóc dài mà thôi.

Âm Tế Thiên cười hỏi: "Có phải rất giống với ta hay không?"

Hắn cũng không để Đế Minh đoán, mà trực tiếp trả lời: "Người đó chính là ta hồi trước khi tới Tu Chân Giới."

Qua lời Âm Tế Thiên nói, Đế Minh lập tức đoán được dụng ý của hắn khi có mặt ở nơi này, con ngươi đạm mạc hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Âm Tế Thiên than thở: "Trước đó, ta nằm mơ cũng không ngờ đến, là chính ta đưa mình tới Tu Chân Giới! Đi, không thể bỏ lỡ canh giờ được."

Hắn mang theo Đế Minh, sử dụng thuấn di xuất hiện trước mặt mình, thừa dịp đối phương chưa kịp phản ứng, vội đem chính mình đưa tới Tu Chân Giới.

Âm Tế Thiên thở dài: "Cuối cùng cũng đưa tới Tu Chân Giới rồi!"

Mấy ngày nay, hắn luôn nhớ đến sự việc xuyên qua thời không của mình, cho nên mới đi gieo quẻ bói toán. Thật không ngờ, việc hắn xuyên không thật là có liên quan đến bản thân.

Rốt cuộc đã giải quyết xong bầu tâm sự, chuyện hắn lưu luyến nhất hiện giờ chính là đám huynh đệ của mình.

Hắn chỉ cần sửa lại ký ức của những huynh đệ kia, cùng với những hồ sơ phạm tội được ghi lại. Để cho bọn họ thay đổi thân phận, một lần nữa sống cuộc sống mới, không cần ngày nào cũng phải đi đánh nhau để kiếm cơm như trước nữa.

Chỉ như thế, là hắn đã yên tâm rồi.

Đế Minh ôm siết Âm Tế Thiên vào lòng, hôn một cái lên môi hắn.

Nếu không phải Âm Tế Thiên đưa chính hắn đến Tu Chân Giới, chỉ sợ hơn một vạn năm trước, y cũng sẽ không gặp được Tế Thiên.

Mà nếu y không gặp được Tế Thiên, y cũng chẳng rõ mình có năng lực thoát khỏi sơn động trong Tà Ma Chi Địa kia hay không nữa

"Hiện tại, mọi chuyện ta đều đã làm xong, giờ đến chuyện của ngươi." Âm Tế Thiên cười nói: "Ta nghe Huyết Hồn nói, mỗi đời Ám Thần Vương và Quang Thần Vương đều phải sinh con. Vậy lúc nào ngươi mới chịu sinh cho ta một đứa con đây?"

Khóe mắt Đế Minh hơi nhíu lại, giải thích: "Đó là dùng máu tạo thành."

Âm Tế Thiên ôm cổ y: "Mặc kệ làm sao mà sinh ra, sau khi trở về, ngươi liền sinh cho ta một đứa đi."

Lúc xưa, hắn cũng vì quá muốn có một đứa con với Đế Minh, mà bản thân không thể làm được. Cho nên mới động chân động tay trong cơ thể Bắc Minh, khiến cho y có đôi lúc biến thành Bắc Dực Đồng, chọc cho mình vui vẻ.

Đế Minh sửa: "Là nuôi ra."

"Ta nói sinh là sinh!" Âm Tế Thiên không chịu thua, mạnh ôm lấy khuỷu tay của Đế Minh, cười nói: "Chúng ta liền trở về sinh mấy đứa thôi."

Thân ảnh hai người biến mất khỏi khu nhà cũ.

Cùng lúc đó, những người đang hăng hái đánh nhau kia, đột nhiên thả tay xuống, đầy mặt mờ mịt nhìn quanh bốn phía. Trong lúc nhất thời, bọn họ cũng không biết tại sao mình lại xuất hiện ở con hẻm nhỏ này nữa. Kế đó, bọn họ gãi gãi đầu, rời khỏi nơi ấy.

Còn cái người bị chính Âm Tế Thiên đưa đi kia, lúc này đang đứng trên đường lớn tại Tu Chân Giới, ngơ ngác nhìn những tu sĩ ngự kiếm bay đầy trời.

Hồi lâu, hắn mới nhịn không được mà văng tục,ngửa mặt lên trời rống to: "Phắc! Đừng nói là lão tử đây xuyên không đó nha?"

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phat-mon-ac-the